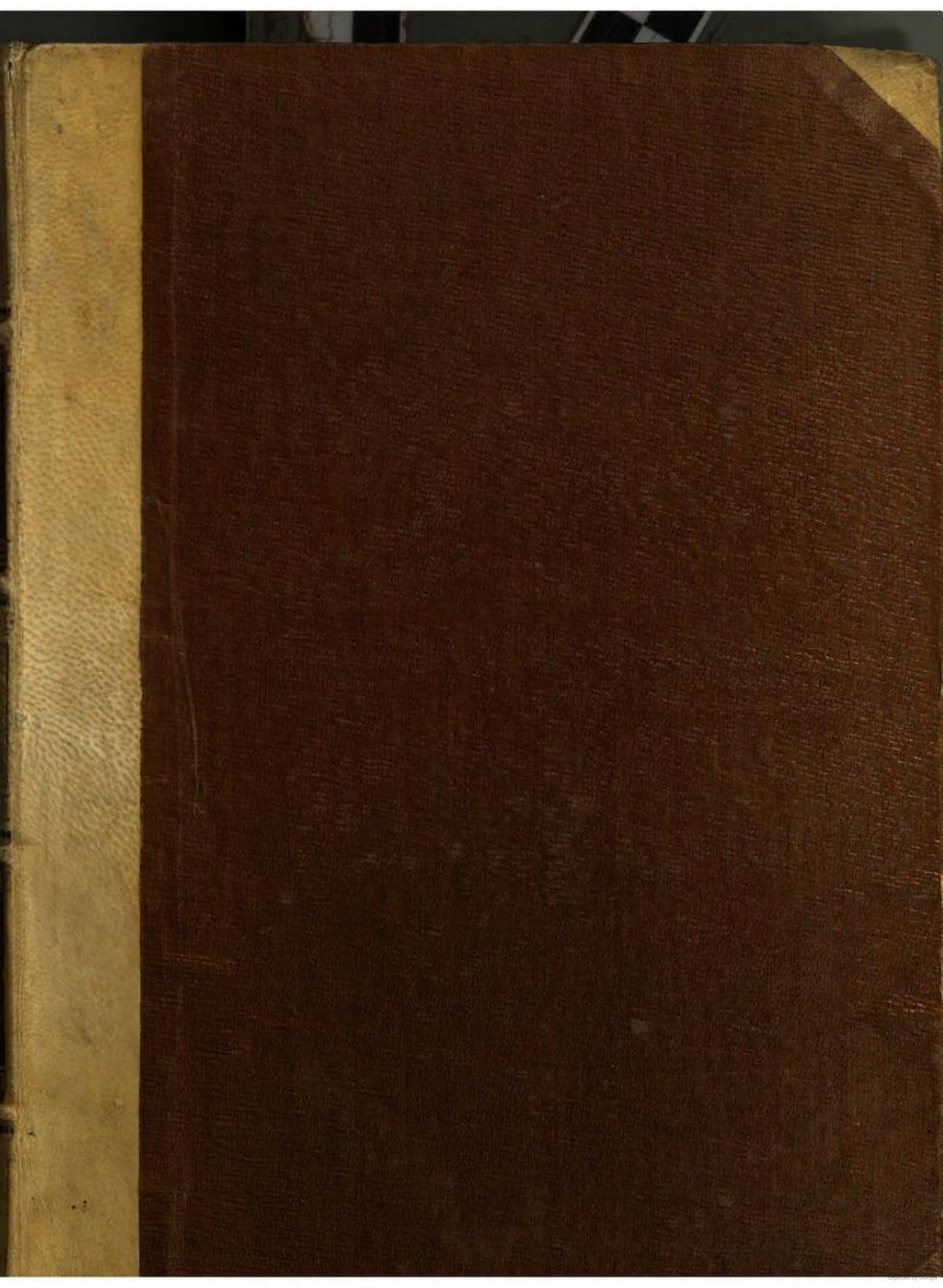

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA.

PARISIIS — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA

POST

AUGUSTUM MEINEKE

RECOGNOVIT ET LATINE TRANSTULIT

FREDERICUS HENRICUS BOTHE.

ACCESSIT

INDEX NOMINUM ET RERUM

QUEM CONSTRUXIT

I. HUNZICKER.

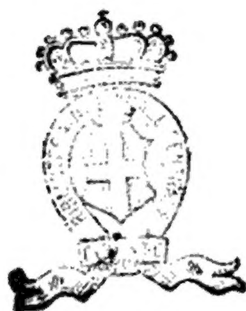

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANCIÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC LV.

PRÆFATIO.

Quum ante hos viginti annos Græcorum ingenii monumenta in unam *Bibliothecam* colligere institui, tanto incepto minime satisfactum iri intellexi, si eos solummodo, quorum integri libri supersunt, scriptores atque poetas æqualibus his voluminibus includerem. Non debebam enim in hoc opere, quod ad promovenda in Gallia nostra studia humanitatis suscepi, Græcarum literarum speciem animo concipere talem, qualem vulgares et tralatitii libelli nobis adumbrant. Namque hæc illarum hodie est conditio, ut, quæ plurimum et prope sola celebrantur nomina illustrissima, sint quasi quædam ἀκροπόλεων sive turrium arborumve cacumina summa, urbes olim florentissimas et lætissimas silvas lato aquarum diluvio tectas et absorptas indicantia. Sane princeps et instar omnium est Homerus, at unus servatus ex grandi illo Cyclo epico; similiter ineffabilis illa Lyræ Græcæ ubertas evanuit prope tota præter una epinicia Pindari; periit comœdia triplex præter unum Aristophanem; periit philosophia multiplex præter Platonem et Aristotelem.

Quid multa? quocumque te verteris, *specimina* modo ingenii græci deprehendas : longe plurima eorum, quæ benigno flatu produxit hæc *divinæ particula auræ*, fatorum disperdidit iniquitas. Atqui ex perditis hisce nisi præcipua certe cognoveris et in numerato habeas, sperare noli te ad Græcarum literarum tolerabilem aliquam notitiam intelligentiamque esse perventurum. Parum autem juvant leves plerumque et perfunctoriæ descriptiones, quæ hic illic jactantur, generum atque operum perditorum, non ex ipsarum illæ naufragii reliquiarum diligenti investigatione ductæ, sed ingeniose et delectabiliter confictæ. Immo unum sæpe fragmentum, in quo antiquus scriptor loquitur ipse, imaginem ejus certiorem distinctioremque formam in animo tuo relinquit quam

argutæ adumbrationes sine rei de qua agitur specimine sincero et nativo documento. Hæc igitur veri atque solidi studii in Græcis literis materia ne diutius desideraretur in Gallia nostra, ante omnia prospiciendum esse putavi, quamquam probe sciebam molem quam volvo sic immani pondere auctum iri. Sed *quid non vincit amor* patriæ simul et Græcarum literarum? Non modo partes voluminum, sed integra volumina non pauca et majore ceteris impendio eum in finem *Bibliothecæ* nostræ adjecimus (*), ut, suo digna nomine, omnia colligat et suis locis reponat quæcumque ex græci ingenii monumentis scriptis interitum effugerunt. Ita, superstitum fulgorem undique cingente perditorum umbra tenuiore, tanquam tabula artificis manu picta prodit Græcia literata.

Hanc instituti mei partem paullo disertius commemorandi occasionem præbuerunt Comœdiæ poetarum fragmenta cuncta in hoc volumine comprehensa. Est enim illa quoque inter acerbas jacturas, quas longa temporum barbaries nobis inflixit. De cujus generibus pauca, quæ potissimum tenenda sunt, in universum disserere libet.

Ut cetera poesis, ita Comœdia græca, cum Bacchicis sacris conjuncta, obscuras habuit origines primas, de quibus ipsi veteres et

(*) Etiam si qua cognovimus inedita fragmenta aut excerpta servari in bibliothecis, operam dedimus, ut his quoque veterum scriptorum reliquiæ augerentur. Sic novas partes librorum Dionysii Halicarnassensis, Dexippi et fragmentum unicum ionicæ historiæ Eusebii protulimus ex Constantini Porphyrog. Excerptorum capite Περὶ πολιορκιῶν, partim allato ex Græcia a Minoide Μηνᾶ; alias partes magis conspicuas ejusdem Dionysii, porro Polybii et Diodori, ex eorundem Excerptorum capite Περὶ ἐπιβουλῶν in Escurialensi bibliotheca asservato, præsertim vero amplissima et summi ad omnem rem historicam momenti excerpta Historiarum Nicolai Damasceni, a Millero illius bibliothecæ exploratore detecta: quæ in Hispaniam nostris sumptibus profectus plene et accurate descripta retulit C. Müllerus. Idem e codicibus Parisinis tum Pseudocallisthenis opus protraxit, tum fragmenta Joannis Antiocheni adauxit. His nova mox in Auctario Fragmentorum Historicorum accedent, quæ ex libro Escurialensi Bussemakerus descripsit. Is enim nunc ipsum in Hispaniæ bibliothecis versatur, unde jam Aristotelis problemata inedita eruit nostræ editioni inserenda, præterea fabellas ex Babrio expressas aliaque minoris momenti. Inedita complura in Geographorum Minorum voluminibus prodibunt, præterea Prisciani philosophi opus in Plotini volumine, et ex codice Parisiensi Narratio de Apollonio Tyrio, olim ex interpolatissimo Augustano edita. Poetarum græcorum ante incognita fragmenta Letronnius ex papyro eruit, ad calcem Aristophanis, in alioque volumine Dübnerus ex antiquo codice Florentino initium et paraphrasin integri carminis Maximi περὶ καταρχῶν, cujus extremam modo partem tenemus. Alia alibi nova ex codicibus producta, præsertim in scholiis; illa autem quæ vir immortalis Angelus Maius aliique detexerunt, suis quæque locis, ut æquum erat, reddita et plerumque emendatiora referuntur.

parcissime narrant nec inter se consentiunt. Effloruerat autem jam Persici belli temporibus, et ante Cratinum fabulæ aliquot prodierunt, quas postera ætas oblivione non delevit. At pater comœdiæ græco ingenio dignæ habendus est Cratinus, non Susario, sicuti tragœdiæ, non Thespis, sed Æschylus. Uterque poeta artem et inchoavit et perfecit, ita ut æqualibus et posteris relinquerent illi quidem varias, pro diversitate indolis, singula excolendi vias, verum ad ipsam artis summam adjiciendi facultatem præciderent. Ergo post Magnetis leviores, ut videtur, facetias Cratinus produxit *antiquam* quæ dicitur comœdiam, id est ejusmodi poema, quale nos hodie, nisi Aristophanem legere daretur, vix mente concipere atque imaginari possemus. De hac prope dixerim non sine quadam injuria pronuntiari quod recte de ceteris « esse aliquod poeseos genus » : imo comœdia antiqua est totius poeseos et omnium generum quasi *bacchanal ;* nihil enim in epico carmine expromitur grave et jucundum, nihil in lyrico spirat sublime et divinitus afflatum, nihil tragœdia loquitur elatum et severum, elegia molle et tenerum, quin eadem omnia, sensus eosdem et eosdem modos, ludibunda resonet comœdia. Archilochum autem imbibit totum. Jam vero ætatem reputa, qua πάμφθογγον hoc ὄργανον pulsabant poetæ ingeniosissimi : est nimirum immortale illud sæculum, a Persicis bellis ad finem Peloponnesiaci, quo sæculo græci animi vis fœcunda fructus protulit longe uberrimos et venustissimos, etiam eorum, quæ posterius floruerunt, tum quidem spargens semina, velut Pericles eloquentiæ a Demosthene consummatæ. Nihil igitur omnium, quæcumque per illud tempus agitabat Atheniensium mens vividissima, nihil, inquam, alienum erat a comœdia : semper vigil atque alacris cuncta pervadebat, non solum rerum publicarum administrationem, sed mores, sed religiones, musicam, poesin, philosophiam. In hisce omnibus quæ quocumque modo ad vitium spectare viderentur vel ipsi populo vel poetæ partibus quibusdam in re publica vel litteraria addicto, ea vividis coloribus depicta et lætissimis fictionibus exaggerata in scena exhibebantur : ut illa etiam quæ calidius et per manifestam iniquitatem jactantur, nos doceant quinam certis temporibus fuerint animi *mobilium* Cecropidarum Sic quod vulgo fertur de comœdia, « esse vitæ imaginem et magi-

stram, » de antiqua solum prorsus et plane valet; in nostra etenim illud *vita* de moribus modo et affectibus eorumque fatalibus eventis capitur, non, ut in illa, de tota populi vita et actione. De moribus autem quia mentio incidit, hoc addere placet : non negamus cum cynica impudentia et obscœna nudatione multa proferri in antiqua comœdia atque agi (non a mulieribus quidem, quarum partes viros egisse constat, neque coram matronis et civium filiabus); sed iidem illi poetæ, qui immundis facetiis nonnunquam indulsisse reperiuntur, horribili flagello cædebant homines vitiosos et scelestos, quos hodierni ludi comitas et urbanitas salibus et risu perfundit.

Verum læta illa libertas, ut sunt res humanæ, abiit in licentiam et *vim dignam lege regi;* accessit infelix belli Peloponnesiaci exitus, et fortuna urbis fracta. Sic factum ut illo tempore Comœdia modum verteret et exoriretur quam veteres critici appellarunt *mediam* comœdiam. Aliam enim post illa comicus jocus ludendi formam circumspicere debebat, quæ nihil haberet quod in potentium hominum, quibus tum summa in civitate potestas demandata erat, reprehensionem incurreret, vel ipsum populum, jam ex debilitate suspicaciorem, offenderet. Neque tamen ideo media hæc comœdia ingenuos spiritus dimisit, sed ad modestiam quandam sese composuit et leniorem jocum temperavit. Rarissima fiunt argumenta a publicis rebus petita, privati autem homines, quorum mores vel dicta offensioni aut risui erant, sæpe traducuntur. Fuit autem hæc comœdia jocosarum fictionum feracissima, quæ sæpe ex mythologiæ græcæ inexhausto fonte ducebantur, sæpe etiam ex philosophorum moribus singularibus. Præcipua vero in hac erat sedes *parodiarum* quas hodieque vocamus, et personarum ultra verum exaggeratarum quas dicimus *grotesques* : atque harum personarum pars transiit etiam in novam comœdiam, certe milites gloriosi et parasiti, qui sæpe ita exhibentur, ut mediæ quam novæ comœdiæ ingenio appareant propinquiores.

Talis erat rei comicæ Athenis conditio usque ad cladem Chæronensem : nullum ex media hac ætate servatum est monumentum. Successit *nova* comœdia, quam imitando expresserunt Latini poetæ; horum viginti quinque fabulas habemus superstites, præterea ge-

neris hujus rationem totam et olim explicuere multi et nuperrime duumviri juvenes ex certamine literario coronati.

Horum poetarum, quorum numerus centum et viginti nomina excedit, fragmenta per varios scriptores dispersa, post instauratum literarum Græcarum studium, pulchritudine sua multos eruditos allicuerunt : inter quos, post Henricum Stephanum, eminet Hugo Grotius, qui plurima et in Stobæo suo et in *Excerptis Tragicorum et Comicorum* elegantissime reddidit versibus latinis. Illos autem, qui singulis poetis doctam curam adhibuerunt, si hoc loco enumerarem, inutiliter longus esse merito viderer, quia totum opus absolvit unus Augustus Meineke, universam comœdiam Græcam et omnes omnino ejus reliquias (præter Aristophanis fabulas superstites) voluminibus quinque complexus. Per longam annorum seriem eximius vir, quicquid a Græcis scriptoribus nobis relictum aut ab Latinis e græco ductum est, accurate et patienter legebat, quæcumque ad rem comicam spectant diligenter excerpens. Immensam et mole et varietate materiam sic collectam deinde (quod erat difficillimum) acri et sobrio judicio disposuit in lucidumque ordinem redegit. Cujus sive *Historiam criticam comœdiæ Græcæ* legas, sive fragmentorum commentarium criticum, nescias quid magis in eo viro admireris, doctrinam consummatissimam, an mentis sagacitatem, an prudentissimam judicii circumspectionem, an venerum poeticarum sensum subactum et elegantem. Sic Meinekianum nomen, dum bonæ literæ vigebunt, cum Græcæ Comœdiæ memoria conjunctum permanebit.

Hodie quidem plurima, quæ Ille per arduam disquisitionem documentis allatis subductisque argumentis extra omnem dubitationem posuit et vera esse demonstravit, paucis verbis, breviter et simpliciter narrari possunt (qui docti et critici viri triumphus maximus haberi debet) : ut nobis, sine ullo rei detrimento, multo brevioribus esse licuerit. Tamen, quamquam in arctioribus nos finibus continere volebamus, augere nonnulla et rectiora, si fieri posset, perfectioraque tradere φιλοτιμούμενοι, egregium criticum *C. Gabrielem Cobet* identidem invitavimus ut Comicorum recensioni manum admoveret, sed impetrare ab eo non potuimus. Deinde illustrem virum *Theodorum Bergk* eadem prece adivimus, haud

faventiore tamen fortuna : « majores enim (ille rescripsit) suas fuisse partes in utraque editione Meinekii, quam ut res sibi jam sit integra. »

Interea scitarum emendationum specimina nobis mittebat vir sagax *Fridericus Henricus Bothe*, cui, post illas repulsas, hoc muneris demandavimus, ut ex magno opere Meinekii excerperet veterum poetarum versus, explicaret, emendaret ubi vitium traxisse viderentur, denique latinitate donaret. Quod ille ita præstitit, ut ab una parte plura quam postulabamus invitis largiretur. Sane verissimum est, fragmenta pleraque ad nos transmissa esse per homines a poesi alienissimos; neque cujusvis est comici joci ludibria liberrima recte perspicere : ut hinc sponte nascatur suspicio, multa in illis fragmentis a poetarum sensu et verbis fuisse detorta. Nihilominus est ubi Bothius nobis videatur nulla prorsus urgente necessitate traditam scripturam attrectavisse : cujusmodi correctiones sæpe delevimus, sæpius inter ceteras opiniones criticorum ipsis Bothii verbis in annotatione memoravimus. Ubique vero et codicum lectiones et probabiliores philologorum sententias summa religione indicavimus, quo in re dubia lector suum judicium habeat integrum. Facile autem agnosces in Bothio diutinam cum poetis consuetudinem atque familiaritatem, rhythmicæ elegantiæ sensum delicatissimum, in judicando libertatem integram, in omnibus agile et vividum acumen.

Denique, præter tot poetica lumina, eminet hoc volumen rerum ex omni vita græcanica petitarum copia atque varietate summa : quas omnes multum intererat in uno conspectu proponi, ætatibus et generibus comœdiæ ubique distinctis. Eam provinciam humanissimo juveni *Jacobo Hunziker* demandavimus, qui nuper Plutarcheorum operum indice generali scienter confecto eruditorum laudem sibi paravit. Eadem sequetur accuratissimam σύνοψιν huic volumini subjunctam. Ubi litera A indicat antiquam comœdiam, M mediam, N novam, quibus literis nostra pagina, deinde parenthetice poetæ et fabulæ nomen subjicitur. Datum Parisiis, m. Junio MDCCCLX.

A. F. DIDOT.

POETARUM
COMICORUM GRÆCORUM
FRAGMENTA.

COMOEDIÆ VETERIS

GRÆCORUM POETARUM

FRAGMENTA QUÆ SUPERSUNT.

I.

SUSARION.

Tzetzes apud Cramerum Anecd. Oxon. vol. 3, p. 336 : Ὁ Σουσαρίων οὗτος ὁ κωμικός· φαύλης τῆς γυναικὸς τούτου φανείσης καὶ τοῦτον ἀπολιπούσης, εἰσελθὼν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνεφθέγξατο ταδί·

Ἀκούετε λεῴ· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
(Καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.)

Scholiasta Dionysii Thracis p. 748 : Πρῶτον οὖν Σ..υ.τ. τις τῆς ἐμμέτρου (non metro solutæ, ut Megarensium ex tempore fusæ) κωμῳδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο (cf. Aspas. ad Ecphant. incert.), οὗ τὰ μὲν δράματα (non scripta [v. Bentleii Phalar. p. 258 seqq.], ad quæ edenda pluribus actoribus utebatur ἀτάκτως εἰσαγομένοις, non tribus tantummodo, ut post Cratinus, teste Anonymo De com. p. XVI) λήθη κατενεμήθη, δύο δὲ ἢ τρεῖς ἴαμβοι τοῦ πρώτου δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι Ἀκούετε etc. Similiter Anonymus Crameri ibi vol. 4, p. 315 seq., qui quidem non magis quam Tzetzes et schol. Dionysii habet versum καὶ γὰρ — κακὸν, servatum illum a Stobæo Flor. 69, 2, nec sane pertinentem ad superiora nec ab eodem, cujus illa sunt, profectum; quem Susarionem credere ne Aristotelis quidem prohibet silentium quo loco agit de originibus comœdiæ, Susarionis lusibus non commemoratis, ut quorum fortasse nonnisi isti versiculi superessent. Ceterum de Tripodisco Thucydides 4, 70 : ἔστι δὲ κώμη τῆς Μεγαρίδος, ὄνομα τοῦτο ἔχουσα, ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Γερανείᾳ. Cf. Pausan. Att. 43, 8. Floruit Susarion sexto seculo ante Chr. natum, circa olymp. 50, 2, Urbis conditæ 175. Megarensis in Atticam profectus, apud Icarios, Dionysiacorum sacrorum cultu nobilitatos, primus omnium versibus comœdias docuisse fertur, quarum illi versus jam apud veteres solæ reliquiæ erant.

II.

CHIONIDES.

Suidas : Χιωνίδης Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ὃν καὶ λέγουσι πρωταγωνιστὴν (actorem primarum partium) γενέσθαι [τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας], διδάσκειν δὲ ἔτεσιν ὀκτὼ πρὸ τῶν Περσικῶν. Similiter Eudocia p. 436; neque abhorret ipse Aristoteles, sed emendatus, qui Art. poet. 3, 5, Ἐπίχαρμος, inquit, οὐ πολλῷ πρότερος ὢν (scil. quinto seculo ante Chr. nat.) Χιωνίδου καὶ Μάγνητος; perperam enim in libris deest οὐ, sicut alibi sæpius raptum a simili —ος, quod antecedit. Chionidis fabulæ commemorantur tres : Ἥρωες, Πτωχοὶ, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι, sed *Persarum* nullum superest fragmentum, nisi forte eo pertinebant incerta ista, quæ significat Vitruvius 6, p. 146. Erant inter veteres criticos qui de Πτωχοῖς fabula ad Chionidem referenda dubitarent. Nomen poetæ modo Χιωνίδης, a Χίων, Χίωνος, modo scribitur Χιονίδης, a Χίονις vel Χιόνη, sed meliores libros

---

Audite, populi ! Susarion hæc prædicat,
Philini Megaris filius Tripodiscius :
Malum mulieres; attamen, cives mei,
non potis est quisquam instruere sine malo domum.
(Malum est uxorem ducere et non ducere.)

fere priorem formam ostendere dicit Meinek. Histor. crit. Comicorum Gr. vol. 1, p. 29.

I. ΗΡΩΕΣ.

Argumentum fabulæ ex paucis reliquiis parum intelligitur; quorum quidem primo pater aliquis de plebe castigat ignavum filium, eumque imitari jubet nobiliores juvenes, qui belli molestias non detrectent, secundo horum alicujus referri videntur verba faceta de illis molestiis.

1.

Πολλοὺς ἐγᾦδα κοὐ κατὰ σὲ νεανίας
φρουροῦντας ἀτεχνῶς κἀν σάμακι κοιμωμέ-
νους.

Pollux 10, 43 : ἔστι δὲ ὁ σάμαξ ῥίψ καλάμου τοῦ καλουμένου σάκτου· μάλιστα δὲ ἐπὶ στρατείας τούτῳ ἐχρῶντο, ὡς Χιονίδης ἐν Ἥρωσι· Πολλοὺς κτλ. Photius Lex. p. 498, 3 : Σάμακα Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν (corbem; stoream)· ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον· οὕτως Λύσιππος. Conf. Hesych. v. Σάμαξ.

2.

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Suidas, Ἄγνος : φυτὸν, ὃν καὶ λύγον (viticem, vimen,) καλοῦσιν. καὶ ἀρσενικῶς (more Atticorum : v. Æl. Dionys. apud Eustath. Odyss. p. 1638, 11. Odyss. 9, 427 : ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι)... Χιονίδης ἐν Ἥρωσι· Καὶ μὴν κτλ. Dioscor. 1, 36 : Ἄγνος ἢ λύγος, παρὰ ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος.

3.

Antiatticista p. 97, 8. Ἑπτέτης, χωρὶς τοῦ α, Χίων. Ἥρωσιν.

II. ΠΤΩΧΟΙ.

1.

Athenæus 14, p. 638, D : Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχοὺς Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς ἱλαρᾶς μούσης, λέγων οὕτως·

Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος, οὐδὲ Κλεομένης,
ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖσι κατεγλυκήνατο.

Vocabulo παιγνιογράφου mihi aliquis videtur interpretatus esse exquisite dicta τινὸς τῆς ἱλ. μούσης, et deleam. De Gnesippo dicam ad Cratini Βουκόλους fr. 2; de Cleomene Meinekius : « Ejusdem generis poeta fuit Cleomenes, Sapphoni, Meleto et Lamynthio junctus ab Epicrate Athen. 14, p. 605, E. Eundem dithyrambicum poetam fuisse docui ex Athenæo 9, p. 402, A, et Aristophanis scholiasta Nub. 332 (327); ætate autem Cinesia et Philoxeno (quarto seculo ante Chr. nat.) haud dubie fuit superior ». Libri οὐδ' ὁ Κλ. ἐν ἐννέα χορδαῖσι κατεγλυκάνατο. Mein. οὐδὲ Κλ., Porsonus ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο.

2.

Idem 3, p. 119, E : Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι (τὸ τάριχος), καὶ γίνεται ἡ γενικὴ τοῦ ταρίχους. Χιωνίδης Πτωχοῖς·

Ἆρ' ἂν φάγοιτ' ἂν καὶ ταρίχους, ὦ θεοί.

ἡ δὲ δοτικὴ ταρίχει, ὡς ξίφει,

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κόπτετον.

Potest ut hi versus se exceperint, quibus aliquis convivas, si omnino salsamentis quoque vescantur, vorare salsamenta jubeat apposita delicatiora. At quosnam convivas? Puto, ipsos deos, quos homo compellet, siquidem exclamatio ὦ θεοὶ frigeret. Ridicule poeta deos duo finxerit mendicorum habitu (v. Odyss. 13, 429 seqq.) epulatum venientes ad virum divitem, qui mendicos veros vocaverat, cibo vinoque invitandos : non alienos enim ab ejusmodi lusibus deos novimus ex Ovidio (Met. 8, 626 seqq.) aliisque, in quibus ipso Homero : v. ann. ad Odyss. 2, 225, et de mendicis homericis Odyss. 18. Cf. etiam fr. 3 hujus fabulæ. « Præpositio ἐπὶ eandem hic vim habere videtur, quam habet apud Aristoph. Plut. 628 : μεμιστυλημένοι Ἄνδρες γέροντες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις.

HEROES.

1.

Multos ego novi juvenes et tibi minime æquiparabiles,
qui haud cunctanter vigilant et in juncino strato dormiunt.

2.

Et sane, per Jovem, nihil jam mihi videor
differre a vimine, quod in torrentibus provenit.

3.

Septennis.

MENDICI.

1.

Sic per Jovem non Gnesippus, neque Cleomenes,
septem chordis animos deleniisset.

2.

Igitur fortasse etiam salsamento vescamini, o dii.
Huic salsamento igitur dentem illidite!

et fragm. inc. 528. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι. » *Mein.* Κόπτετον liber Venetus, alii κόπτέον, quod minus placet.

3.

Idem 4, p. 137, E : Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους Πτωχοὺς ποιήσας τοὺς Ἀθηναίους φησὶν « ὅταν Διοσκούροις ἐν Πρυτανείῳ ἄριστον προτιθῶνται, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τιθέναι τυρὸν καὶ φυστήν, δρυπεπεῖς τ' ἐλάας καὶ πράσα », ὑπόμνησιν ποιουμένους τῆς ἀρχαίας ἀγωγῆς. Simplicioribus hisce epulis aliorum deorum dives ille videtur prætulisse salsamenta, quæ convivis suis apposuit. — Meinekius in ed. altera versus ita scribendos suspicatur :

Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν δὲ τιθέασι τυρίον
φύστην τε καὶ δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ πράσα.

EX FABULA INCERTA.

1.

Πυθοῦ χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

Harpocratio p. 39, 17 : ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα· Χιονίππου· Πυθοῦ κτλ. Ita Bekkerus ex Philem. p. 30; libri χίονί που vel χίωνί που aut χιωνισιπου. Recte Sturzius Χιωνίδου. Omisso nomine auctoris eundem versum habet schol. Platonis p. 371, qui addit etiam hunc :

Ὁπηνίκ' ἄτθ' ὑμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχούμενοι,

qui Meinekio ad eundem poetam referendus esse videtur.

2.

« Vitruvius præfat. libri 6, p. 146, commemorato Epicuri dicto, *pauca fortunam sapientibus tribuere, quæ autem maxima et necessaria sint, animi mentisque cogitationibus gubernari,* eandem sententiam ab Eucrate, Chionide, Aristophane, expressam fuisse dicit. » *Mein.*

III.

MAGNES.

Atheniensis, Icarius, æqualis fere Chionidis, olympiade ferme 87 (a. C. circa 430) senex obiit. Fabulas Magnetem docuisse novem, duasque reportasse victorias, affirmant Suidas et Eudocia; sed Aristophanes Eq. 483 : ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια, et Anonymus De com. p. XIV extr., auctor est eum undecies vicisse. Idem dicit : Τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται, τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἐστιν ἐννέα, quorum quidem dramatum γνησιότητα dubiam fuisse, Athenæus indicat, bis dicens : Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας κωμῳδίας. Senem Magnetem displicuisse Atheniensibus, eodem loco Equitum refert Aristophanes, ubi et aliquot illius comœdiarum tituli significantur verbis ψάλλων, πτερυγίζων, λυδίζων, ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις. Quattuor modo fabularum fragmenta exstant; tituli præterea supersunt Βαρβιτισταί, Βάτραχοι, Ὄρνιθες, Ψῆνες.

I. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Athen. 9, p. 367, F : Ἐπὶ τοῦ σκεύους οὖν εἴρηκε (vocabulum παροψίς) Ἀντιφάνης... καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας ἐν Διονύσῳ πρώτῳ·

Καὶ ταῦτα μέν μοι τῶν κακῶν παροψίδες.

« *sunt hæc malorum meorum additamenta* : quasi germanice dicas *meiner Leiden Nebenschüsseln* (francogallice *par surcroît de malheur*). Similiter Æschylus Ag. 1422 (1335) : Εὐνῆς (εὐνις) παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. » *Mein.*

2.

Idem 14, p. 646, E : Ταγηνίτης πλακοῦς, ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ὁ καὶ ταγηνίας· μνημονεύει Μάγνης ἢ ὁ ποιήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας κωμῳδίας ἐν Διονύσῳ δευτέρῳ,

Ταγηνίας ἤδη τεθέασαι χλιαροὺς
σίζοντας, ὅταν αὐτοῖσιν ἐπιχέῃς μέλι;

« Crateti tribuit Pollux 6, 79 : unde verissime Jungermannus alteram Dionysi recensionem ad *Cratetem* auctorem referendam esse suspicatus est. » *Mein.*

II. ΛΥΔΟΙ.

In hac fabula Lydicarum saltationum fractam mollitiem risisse videtur Magnes. *E Mein.*

Athen. 15, p. 690, C : Μνημονεύει τῆς βακχάριδος καὶ Σοφοκλῆς· Μάγνης δ' ἐν Λυδοῖς·

3.

Si Dioscuris prandium paretur in prytaneo,
Athenienses apponere in mensis
caseum, et mazam, et maturas olivas, et porra.

FABULÆ INCERTÆ.

1.

Quære hirundo quandonam appareat.

Quando tandem vos lassati estis saltando....

BACCHUS.

2.

Jamne vidisti clibanitios panes calidos
stridentes, ubi mel iis infundis?

Λούσαντα χρὴ καὶ βακκάριδι κεχριμένον...

Λούσαντα dictum pro λουσάμενον, ut κεύθει pro κεύθεται OEdip. T. 915, et quæ similia habent grammatici. Χρὴ cod. B, ceteri δεῖ. Plinius 21, 6, 16 : « *Baccar* quoque radicis tantum odoratæ est, a quibusdam Nardum rusticum appellatum. Unguenta (μύρον βακχάρινον) ex ea radice fieri solita apud antiquos :... odor est ei cinnamomo proximus : gracili solo neque humido provenit. » De quo consule J. H. Voss. ad Virg. Idyll. 4, 19.

2.

Pollux 7, 188 : Κοσκινομάντεις δὲ εἴρηκε Φιλιππίδης. Μ. δὲ ἐν Λυδοῖς Ὀνειρομάντεσιν ἀναλύταις. « De ἀναλύταις, quod hominum genus veneficia solvere putabatur, v. Lobeck. Aglaoph. p. 644. » *Mein.* Fulgentius Mythol. 1. : « Onirocriten soporis nugas hariolantem advertas. »

III. ΠΟΑΣΤΡΙΑ.

Schol. Platonis p. 336 Bekk. : Μυσῶν ἔσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. Μ. Ποαστρίᾳ·

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος.

Siebenkees. Ποαστρίαις, sed ferri potest codicis scriptura Ποαστρίᾳ, *Sarritrice*, idque eo magis, quia insuetæ sarriendi mulieres. De Mysis, Asiæ populo, v. Iliad. B, 858 ; qui posteriore tempore contemnebantur, ut Cares et Phrygii : unde proverbium ὁ ἔσχατος Μυσῶν. Plato Gorg. p. 521 : Εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν (καλεῖσθαι?).

IV. ΤΙΤΑΚΙΔΗΣ.

Τιτακίδης, i. e. tribulis Titacidarum in Attica (v. Bæhr. ad Herodot. 9, 73) ex emendatione Bernhardyi pro Πυταχίδης, quod nullo sensu vocabulum est. Suidas : Νῦν δή· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν... Μ. δὲ ἐν Πυταχίδῃ·

Εἰπέ μοι· νῦν δὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι,
νῦν δὲ φῄς.

Quidam grammatici νῦν et νῦν δὴ sive νύνδη ita distinguebant, ut νῦν de tribus temporibus, νῦν δὲ autem nonnisi de præterito dici existimarent : vid.. Mein. p. 11.

E FABULA INCERTA.

Pollux 2, 101 : Πρόστομον ξίφος τὸ ἐστομωμένον καὶ τομόν· τὸ δὲ μαλακὸν καὶ ἄτομον ἀπρόστομον, ὡς Μάγνης.

IV.

ECPHANTIDES.

Hunc Nækius (Chœr. p. 52) Cratino et Teleclide paulo antiquiorem fuisse statuit, quoniam Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 2, τῶν ἀρχαίων παλαιότατον ποιητὴν appellat, si veri sunt libri ; sed nolim adeo ineptæ sententiæ insimulari Aspasium, eumque arbitror dixisse Ἐκφ. παλαιότατος ποιητής, exclusa interpretatione τῶν ἀρχαίων. Præterea ex schol. Aristoph. Vesp. 1182 intelligitur Androclem perstrinxisse, quem Cratinus quoque et Teleclides in fabulis suis laceraverant. Hesychius : Καπνίας Ἐκφαντίδης... Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν· et schol. Aristophanis ad Vesp. 151 : (τῷ) καπνίας ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται [ἢ] τὸ ἀπόθετον ἢ καὶ παλαιόν· δι' ὃ Ἐκφαντίδην καπνίαν καλοῦσι. Potest igitur ut id cognomen Ecph. acceptum tulerit Cratino, quocum videtur perpetuas exercuisse simultates. « Equidem illa Hesychii verba cum veterum scriptorum de Cratino et Platone judiciis comparabam, quibus λαμπρὸν χαρακτῆρα, splendidum dicendi genus et troporum luminibus frequens, attribuunt. Hanc igitur virtutem qui Ecphantidi deesse putarent, *fumum pro luce cum dare* dictitabant. » *Mein.* Sed recte, ut nobis videtur, observavit Lehrsius Quæst. epic. p. 23, « non admodum probabile esse illis vetustis temporibus poetæ comico ex dicendi genere cognomen adhæsisse. Καπνίας dicebatur genus vini cui sive colore sive vapore sive temperamento similis visus ille homo. » Unius modo fabularum Ecphantidis titulus superest :

ΣΑΤΥΡΟΙ.

Athen. 3, p. 96, B, C : Τῶν δ' ἐφθῶν ποδῶν μνημονεύει... Ἐκφαντίδης ἐν Σατύροις· « Πόδας τε εἰ δέοι πριάμενον καταφαγεῖν ἐφθοὺς ὑός. » Depravata ; scribamus

---

LYDI.

1.

Lotum oportet et baccaride unctum (*venire ad* [*epulas?*)

2.

Somniorum interpretibus.

SARRITRIX.

Nemo est, ne ultimus quidem Mysorum.

TITACIDA.

Dic mihi : modo negabas te natum esse ; nunc autem [ais.

FAB. INCERT.

Non præacutum (gladium).

Πόδας τιν' ἂν δέοι πριάμενον καταφαγεῖν
ἐφθοὺς ὑός.

Facile τιᾶ abierit in τεει, sicut alias ε et ι, itemque α et ει, permutata inter se deprehenduntur. Meinekius cum Dindorfio Πόδας ἐπεὶ δέοι κτλ., trochaicis numeris.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Aspasius ad Aristotelis Ethica Nicom. 4, 2 : Διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς, ὡς παρ' αὐτοῖς εὑρεθείσης, εἴγε καὶ Σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμῳδίας Μεγαρεύς· ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται, καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ. Καὶ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει που (Vesp. 57) « Μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον· » ἀλλὰ καὶ Ἐκφ. παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητής (v. supra) φησι Μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾆσμα δίειμαι, αἰσχύνομαι (codex ap. Gaisf. ad Hephæstion. p. 97 ᾆσμα δίειμ' ᾐσχυνόμην) τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν. » Restituamus senarios secundum Mein. et Bern. Felicianum, qui hæc ita vertit apud Gaisford. ad Hephæst. p. 97.

Prætereo carmen Megaricæ comœdiæ :
nam me pudet Megaricam facere fabulam.

His Meinekius respondere suspicabatur græca

Ἆσμ' οὐ δίειμι Μεγαρικῆς κωμῳδίας·
αἰσχύνομαι τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

Malim αἰσχύνομαί τοι, vel potius ᾐσχυνόμην τοι, δρ. Μ. π. Duo hæc esse fragmenta vel diversorum comicorum, vel unius Ecphantidis, visum erat Bergkio Commentt. de reliquiis com. Att. p. 358, non sane abs re. Omnem vero offensionem tollit Hermanni scriptura, quam partim præiverat olim Meinekius ad Menandr. et Philem. p. 382 :

Μεγαρικῆς κωμῳδίας
ᾆσμ' ᾖδον, εἰ μὴ ᾐσχυνόμην
τὸ δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν.

2.

Poeta anonymus (fortasse Cratinus) apud Hephæst. p. 96 Gaisford. :

« Εὔιε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ' » ἔφασκ'
Ἐκφαντίδης.

Sic Pauwius; libri ἔφασκε φαντίδης. Suidas, Εὔιε : Διονύσῳ. ὕμνος ἐνθουσιαστικός. Ex hisce comparatis Nækius Chœr. p. 53 exsculpere conatus est Ecphantidis fabulam inscriptam Διόνυσος, nomen poetæ forte excidisse putans apud Suidam. Sed lexicographi verba ista videantur infuscata, quum dixisset Εὔιον, ὦ Διόνυσε, quæ habes ap. Aristoph. Thesmoph. 987, id carmen recte hymnum appellaverit.

3.

Schol. Venet. Aristoph. Vesp. 1182 : Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σεριφίοις φησὶ δοῦλον καὶ πτωχὸν, ἐν δὲ Ὥραις ἡταιρηκότα Ἀριστοφάνης τὸν αὐτόν· Τηλεκλείδης δὲ καὶ Ἐκφ. βαλλαντιοτόμον.

4.

Pollux 2, 127 : Κακηγορία· κακηγορίστερος παρὰ Φερεκράτει, καὶ κακηγορίστατος παρὰ Ἐκφαντίδῃ.

V.

CHOERILUS.

Hesychius : Ἐκκεχοιριλωμένη : οὐ (sic Casaubonus pro τοῦ) Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο κωμῳδίας. Cave credas grammatico interpretanti verbum ἐκκεχ., sed similis notionis est ἐχοιριλοῦν atque ἐκφαυλίζειν, *depravare*, quasi germanice dicas per jocum *verchœrilen*, i. e. ἐκφαυλίζειν διὰ τὸν Χοιρίλον. Dixerit Cratinus vel aliquis inimicus Chœrili comœdiam ἐκκεχοιριλωμένην, i. e. corruptam perditamque opera Chœrili, Ecphantidem dominum adjuvantis in componendis fabulis. Neque bonus poeta fuit, opinor, ipse Ecph., et pejor etiam Chœrilus, æquiparandus cognomini, de quo Flacci sunt noti versus.

SATYRI.

Pedes coctos suis aliquem emere oportet, quos comedat.

FAB. INCERT.

1.

Megaricæ comœdiæ
carmen canerem, nisi puderet me
drama Megaricum facere.

2.

« Euie, hedera redimite deus, salve! » dicebat Ecphantides.

3.

Androcles crumenarum sector.

VI.

TOLYNUS.

Etym. M. p. 761, 47, Τολύνειον (ita Mein.; libri Τολύνιον) : τὸ καλούμενον Κρατίνειον μέτρον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου· ἔστι δὲ προγενέστερος Κρατίνου. De metro Cratineo v. Hephæst. et Hermann. Doctr. metr. p. 582. Sed Meinekius Hist. crit. com. p. 38, « Fortasse, » inquit, « corruptus est grammatici locus, et pro Τολύνειον scribendum Τελλήνειον. Zenobius Prov. 1, 45 : Τέλλην αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην, καὶ σκώμματα κομψότατα. In eum exstat epigramma Leonidæ Tarentini, Anthol. Palat. VII, 719, ex quo perantiquum poetam fuisse intelligitur :

Τέλληνος τόδε (libri corrupto metro ὅδε. *Both.*)

τύμβος· ἔχω δ' ὑπὸ βώλεϊ πρέσβον
τῆνον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

Ceterorum scriptorum, qui Tellenem commemorant, loca collegit Ruhnkenius Epist. crit. I, p. 118. » Hæc etsi non inepta est conjectura, tamen dissimiliora mihi videntur horum poetarum nomina, quam quæ facile permisceantur : itaque Tolynum non aspernor.

Hi fere fuerunt poetæ, quos præcursores dicas veræ et perfectæ artis : aucta enim mirum in modum libertate popularis imperii audaciaque demagogorum simul totis viribus insurgens poesis comica non modo malos turbulentosque homines exagitabat (v. Horat. Serm. I, 4, 1 — 5), verum, quo cives ad omnis honestatis studium amplectendum excitaret, omnem divinarum humanarumque rerum orbem percurrit. Hanc summi floris ætatem inde ab olympiade octogesima ad nonagesimam sextam pertinuisse statuit Meinekius. *Sed in vitium* (ut Horatii verbis utar, A. P. 282) *libertas excidit et vim Dignam lege regi. Lex est accepta, chorusque Turpiter obticuit sublato jure nocendi.* Inprimis ille significat legem, archonte Morychide latam olymp. 85, 1, qua primum cautum est μὴ κωμῳδεῖν ὀνομαστί, quæ tamen lex eo tantummodo valuisse videtur Meinekio, ne poetæ comici, quem insectarentur, cum nominatim ignominiosas partes agentem in scenam producerent. (Iisdem temporibus etiam illam legem perlatam esse suspiceris, qua ne quis Areopagita comœdiis scribendis operam daret prohibitum est : v. Plut. Bellone an pace præst. Athen. p. 348, C. *E Mein.*) Inde autem ab olympiadis 92 anno 1 soluta democratia, sævientibusque Triginta viris, tum coorto, quod maximum momentum habuit, bello Peloponnesiaco res Atheniensium publicæ ac privatæ adeo afflictæ sunt, ut sumptus ad choros, cum tragicos, tum comicos, quamvis minus splendidos, non amplius suppeterent civibus.

Sed redeamus ad ætatem illam, quam dixi in superioribus, illustratam clarissimis comicorum ingeniis, Cratini, Cratetis, Pherecratis, Eupolidis, aliorumque, de quibus jam ordine exponendum est.

VII.

CRATINUS.

Platonius De diverso ingenio principum comœdiæ veteris Græcorum, pag. XIV ed. Didot. : Κρατῖνος, ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητής (Callimedis filius, tribulis τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς et taxiarchus secundum Suidam et parœmiographos v. Ἐπειοῦ δειλότερος), ἅτε δὴ καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας (ita Hemsterhus., i. e. « quippe etiam Archilochi carmina æmulatus; » codices vitiose ἅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχ. ζητήσεις) αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἐστίν· οὐ γάρ, ὥσπερ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης (intell. τῆς χάριτος) ἀναιρῶν, ἀλλ' ἁπλῶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. Ut decrepitum et nugatorem quum risisset eum Aristophanes Eq. 493 seqq., quæ fabula acta est olymp. 88, 4, irritatus ejusmodi dicteriis Cratinus sequente anno Πυτίνην miro omnium applausu docuit, sed brevi post vitam finivit. Lucianus in Macrob. 25 : Κρατῖνος δέ, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. Quum hanc fabulam eum πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου docuisse dicat Luc., ex eo Meinek. colligit obiisse Cratinum olymp. 89, 1, proindeque natales ejus incidere in olymp. 65. Ceterum uni Suidæ, fortasse decepto verbis Aristophanis Acharn. 800, κεχαρμένος μοιχόν, audit παιδικῶν ἡττημένος, verius alterum quod dicit, φιλοπότης, quippe firmatum ipsius jocis in Πυτίνῃ, Aristophanis autem testimonio Eq. 373 et Pac. 666 seqq. Priore loco poeta εἰ σὲ μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου (intell. οἰκίᾳ) κῴδιον, quæ sic interpretatur Suidas : Κρατίνου κῴδιον : κῴδιόν ἐστι τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον. ὡς ἐνουρητὴν δὲ καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον... γενοίμην οὖν, φησίν, εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου

κώδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον, εἰ μή σε μισῶ. Etiam Horatius Epist. I, 19, 1 : *Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino, Nulla placere diu nec vivere carmina possunt, Quæ scribuntur aquæ potoribus.* — « Fabulas Cr. docuisse perhibetur unam et viginti, testibus Suida v. Κρατῖνος, Eudocia p. 271, et Anonymo De com. p. XVI, victoriam autem in poetarum certaminibus novies reportavisse (v. Suid., Eudoc.), πρωταγωνιστῇ usus Cratete (v. schol. Aristoph. Eq. 499). Commentatores nactus est Callistratum, Asclepiadem Myrleanum (v. Athen. 11, p. 465 et 501), Lycophronem in libris De comœdia, et Galenum ipso teste in duobus libris inscriptis Τὰ παρὰ Κρατίνῳ πολιτικὰ ὀνόματα. » *E Mein.* De ingenio Cratini dissentiens a Platonio Anonymus De com. p. XVI, postquam rudem antiquiorum comicorum rationem attigit, ita pergit : Ἐπιγενόμενος δὲ ὁ Κρατῖνος κατέστησε μὲν πρῶτον τὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ πρόσωπα [μέχρι τριῶν], συστήσας τῇ ἀταξίᾳ, καὶ τῷ χαρίεντι [τῆς κωμῳδίας] τὸ ὠφέλιμον προστέθηκε, τοὺς κακῶς πράττοντας διαβάλλων καὶ ὥσπερ δημοσίᾳ μάστιγι τῆς κωμῳδίας κολάζων. In his solœce codd. κατέστησε — μέχρι τριῶν, item συστήσας τὴν ἀταξίαν, cum opus sit contrario σ. τῇ ἀταξίᾳ, *resistens confusioni;* putida vero interpretatione τῷ χαρ. τῆς κωμ. et ineleganter μάστιγι τῇ κωμῳδίᾳ κολ. Bene habet δημοσίᾳ μάστιξ τῆς κωμῳδίας, nec raro librarii ι adscriptum (τηι) et ς (της) permiscuerunt. Ceterum Aristoteles Art. poët. 5, 4, ignorari dicit, τίς τὰ πρόσωπα ἀπέδωκεν, ἢ προλόγους, ἢ πλήθη ὑποκριτῶν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Rursus Anonymus De com. p. XIV, de Cratino : Γέγονε δὲ ποιητικώτατος, κατασκευάζων εἰς τὸν Αἰσχύλου χαρακτῆρα, quam laudem pariter circumcidens Platonius loc. citato, εὔστοχος ὤν, inquit, ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς (in inveniendis disponendisque fabularum argumentis. *Mein.*), εἶτα προϊὼν καὶ διασπῶν (divellens) τὰς ὑποθέσεις οὐκ ἀκολούθως πληροῖ τὰ δράματα. Λαμπρὸν eum τὸν χαρακτῆρα vocat Suidas v. Κρατ., ταυροφάγον Aristophanes Ran. 343, ὅτι τοῖς διθυράμβοις ἆθλον ἦν ὁ βοῦς, ὅθεν καὶ ὁ Κρατ. ταυροφάγος (Apollon. Lex. Homer. p. 156). Sectatores habuit Græcorum Eupolin, Aristophanem, quamvis insectantem, Cratetem, Teleclidem, Strattidem, alios, Romanorum Lucilium teste Flacco Serm. 1, 4.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΙ.

Argumentum hujus fabulæ ignoratur; sed magni fecisse dicitur Cratinus Archilochum : quare non est quod dubitemus, quin chorus constiterit Archilochis personatis, quos Bergkius (Commentt. p. 4 sq.) « acerborum censorum partes sustinuisse existimat, qui validis et vibrantibus sententiis vitia quædam satis gravia exagitaverint. » — Actam esse fabulam circa finem olympiadis 82 (448 a. C.) efficitur ex fr. 1.

1.

Plut. Vita Cimonis 10, de munificentia viri exponens : Αὐτῷ δὲ νεανίσκοι παρείποντο συνήθως ἀμπεχόμενοι καλῶς, ὧν ἕκαστος, εἴ τις συντύχοι τῷ Κίμωνι τῶν ἀστῶν πρεσβύτερος ἠμφιεσμένος ἐνδεῶς, διημείβοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια· καὶ τὸ γινόμενον ἐφαίνετο σεμνόν· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νόμισμα κομίζοντες ἄφθονον, παριστάμενοι τοῖς κομψοῖς τῶν πενήτων ἐν ἀγορᾷ, σιωπῇ τῶν κερματίων ἐνέβαλλον εἰς τὰς χεῖρας· ὧν δὴ καὶ Κρ. ὁ κωμικὸς ἐν Ἀρχιλόχοις ἔοικε μεμνῆσθαι διὰ τούτων·

Κἀγὼ γὰρ ηὖχουν Μητρόβιος ὁ γραμματεὺς
σὺν ἀνδρὶ θείῳ καὶ φιλοξενωτάτῳ
καὶ πάντ' ἀρίστῳ τῶν Πανελλήνων προτοῦ,
Κίμωνι λιπαρὸν γῆρας εὐωχούμενος
αἰῶνα πάντα συνδιατρίψειν· ὁ δὲ λιπὼν
βέβηκε πρότερος.

Scripsimus apud Plutarchum διημείβοντο pro διημείβετο, quum sequatur τὰ ἱμάτια, quod illi convenit : v. de hoc usu verborum pluralis numeri, constructorum cum nominibus collectivis, Matth. Gr. §. 301, Iliad. 15, 265, Thucyd. I, 106; 4, 99; 6, 35. Metrobium Winkelmannus Proleg. ad Plat. Euthyd. p. 40, consentiente Bergkio Commentt. p. 19, eundem esse putat, quem Plato Euthyd. p. 272, C, et Menex. p. 236, A, patrem dicit Conni fidicinis. De scribis Atheniensium v. Schœmann. De comit. p. 318 seqq., Bœckh. Corp. inscriptt. 1, p. 200, etc. V. 3 libri πρώτῳ, Reisk. πρόμῳ, Hermannus probabiliter προτοῦ, *olim.* — Obiit Cimon olymp. 82, 3 : hoc anno igitur vel sequenti hæc fabula acta.

2.

Clemens Alex. Strom. 1, p. 280 (329) : Κρ. γοῦν ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις ποιητὰς καταλέξας ἔφη

ARCHILOCHI.

1.

Equidem ipse sperabam Metrobius scriba,
me cum viro divino atque hospitalissimo,
omniumque olim Græcorum optimo,
Cimone, felici senectute convivantem,
totam vitam ducturum esse; sed ille me deserens
abiit prior.

Οἷον σοφιστῶν σμῆνος ἀνεδιφήσατε.

Libri mendose Ἀρχιλοχείοις (ει correctum adscripto οι, ut sit Ἀρχιλόχοις). Deinde scribam καταδείξας et in verbis Cratini ἀναδιφήσατε. Nam nos si audis, nescio quis conspectis Archilochis pedissequos suos sciscitari jubet, qualis sit illa turba σοφιστῶν, i. e. σοφῶν, doctorum, philosophorum, artificum, poetarum, ut late patet usus nominis σοφιστής. Eodem respiciens Diogenes L. Procem. 12 : οἱ ποιηταὶ σοφισταί, καθὰ καὶ Κρ. ἐν Ἀρχιλόχῳ (sic) τοὺς περὶ Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐπαινῶν οὕτω καλεῖ.

3.

Athen. 4, p. 164, E : Ταῦτα τοῦ Μάγνου ἑξῆς καταδραμόντος ἀποβλέψας ὁ Κύνουλκος εἰς τοὺς παρόντας τῶν φιλοσόφων ἔφη

Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην, οἷ᾽ ἄττα βαΰζει;
ὡς εὖ καὶ ταχέως ἀπετίσατο καὶ παραχρῆμα!
οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι,

ὡς ὁ Κρ. ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις ἔφη. Ταχ. καὶ παραχρ. synonyma conjuncta, ut Dinarchus C. Dem. p. 66 : τὴν εἰσαγγελίαν εὐθὺς παραχρῆμα ἀναιρούμενος, etc. Τὴν Θασίαν ἅλμην intelligo metaphorice coryphæum Archilochorum. « Suspicor ipsum Archilochum significari, poetam maledicentissimum, quem constat Pariorum coloniæ in Thasum ducendæ præfuisse, in eaque insula domicilium collocasse. Ceterum Thasia salsamenta magna olim laude ferebantur. » *E Mein.* Proverbio dicebant τυφλὸς παρὰ κωφόν, *cæcus apud surdum*, indicantes, utrimque errari; nunc autem nec male ultus est inimicos Archilochus, neque illi id non persenserunt.

4.

Suidas : Διὸς ψῆφος οὕτως (immo ὁ τόπος : simili omisso per negligentiam ὅτος degeneraverit in in οὗτος, οὕτως) καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρ. Ἀρχιλόχοις·

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοί τε καλοῦνται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ διεκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων. Schol. Aristoph. Nub. 94 : Φροντιστήριον, οἱονεὶ βουλευτήριον ἢ σύνοδός τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. Hesychius : Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί· τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν διαψηφίσει, ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὑτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν. Fuse rem narrat Apollodorus 3, 14, commemoratam etiam Herodoto 8, 55, et Pausaniæ Att. 24., ad quos remitto lectores. Meinek. : « Eidem loco Πεσσοὶ nomen inditum fuit, quod illic Jovem talis lusisse ferebant (?); cf. schol. Eur. Med. 68, πεσσούς : τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. » Verisimilius videtur, πεσσοὺς etiam significasse ψήφους, sicut Latinis *calculum* tabellam sententiamque judicis (v. Gesneri Thes. Lat. l. v. *calculus*, 6); quod indicatur etiam varietate ab Hesychio annotata. Item Mein., καλοῦνται illustrans : « Eundem verbi καλεῖν usum habemus jam apud Homerum Il. 11, 757 : πέτρης τ᾽ Ὠλενίης καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται, etc. »

5.

Athen. 3, p. 86, E : Τῶν δὲ πιννῶν μνημονεύει Κρ. ἐν Ἀρχ. « Ἡ μὲν σηπίῃσι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη. » Idem ib. p. 92, E; Ὄστρεια δὲ μόνον οὕτως (non ὄστρεα) ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Κρ. Ἀρχ. « Πίννῃσι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη. » Recte Meinekius probante Dindorfio :

Ἡ μὲν δὴ πίννῃσι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη.

6.

Stephanus Byz. v. Δωδώνη, p. 323 : Δωδωναῖος... καὶ Ὅμηρος (Il. 16, 233) « Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. » καὶ Κρ. Ἀρχ.

Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ, τίτθη, γεράνῳ προσέοικας.

Ita Heringa Obs. p. 233; libri προσεοικώς. Sententia obscura.

7.

Athen. 9, p. 375, A, de sue : Περὶ δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ ζῴου Κρατῖνός φησιν ἐν Ἀρχ.

Ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις.

« Forsan, inquit Mein., ἡμῖν μὲν vel ἐμοὶ μὲν

2.

Quantum sophistarum (*i. e.* poetarum) exercitum [conquisivistis!

3.

Vidistine Thasium salsamentum, qualia latrat?
Ut bene citoque et extemplo vindicavit injurias!
sane non dixit cæcus apud surdum.

4.

Ubi Jovis magni sedes et calculi qui vocantur.

5.

Illa quidem pinnis ostreisque similis.

6.

Dodonæo cani glebas frangenti (?), o nutrix, grui [comparanda es.

7.

Mihi jam suculæ, porci autem ceteris.

præponendum. » Dobræus : « Exoletos quosdam dicit. Martialis : *Vir aliis..., puer mihi.* »

8.

Idem 9, p. 410, D : Ὠμολίνου δὲ μέμνηται Κρ. ἐν Ἀρχ.

Ὠμολίνοις κόρη
βρύουσ' ἀτιμίας πλέως.

Libri κόμη, quod emendavit Mein. Pollux 10, 64, annotavit, præter Cratinum, Æschylum ἐν Προμηθεῖ πυρκαεῖ dixisse ὠμόλινον. « Figurate dicta videntur de æmuli poetæ fabula, quam squalidæ puellæ comparat. » *Mein.*

9.

Hephæstion 15, p. 88, postquam asynarteti Archilochii hoc exemplum posuit Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον, ita pergit : Κρ. δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Ἀρχ.

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐχ ἄντικρυς μιμεῖται τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου τὸ Βάθιππε. Male libri μιμ. τοῦ Ἀρχ. τὸ Ἐρασμονίδη. Schol. Hephæstionis : ἀωρολείους τοὺς ἔξω ὥρας λειουμένους, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζομένους, et similiter Anecd. Bekker. p. 476, Ἀωρόλειος : ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ ἡλικίαν λειαινόμενος. « Erasmonidis nomine neque Archilochus Charilaum, neque Cratinus Bathippum dixit, quod uterque Erasmonide patre usus fuerit, sed patronymicum illud, ut alia multa, ἐπιθετικῶς interpretandum est, quasi dicas *venustulum* (ἐράσμιον). Habent enim talia fere ironiæ et ludibrii colorem. V. egregiam ann. Lobeckii ad Soph. Ajac. p. 299 (vers. 822). Ex eodem genere est Plautinus ille Bombomachides, etc. » *Mein.*

10.

Hesychius, Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός : παροιμία ἀπὸ τοῦ εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ. » (Recte Photius Lex. p. 29, 1, Εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος : παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους.) λέγουσι δὲ ὅτι, ὅταν τοὺς κύρτους καθῶσιν, αὐτοὶ μὲν (sic Meinek. pro δέ : intell. piscatores) καθεύδουσιν, ὁ δὲ κύρτος αἱρεῖ τοὺς ἰχθῦς. Κρ. Ἀντιλέγω (sic, sed Phot. Ἀρχιλόχοις). Adde Proverb. Bodl. 429. « Acerbissime Cratinus hæc dixisse videtur de exoleto quodam, cui sua sponte et nullo cum labore plurimi amatores obtigerant. » *Mein.*

11.

Photius Lex. p. 498, 10 : Σαμιακὸν τρόπον : Κρ. Ἀρχ., * εἰσυαμίαν ἐπισκώπτων μιννύω ναυσὶ* (Bergkius scribendum esse vidit εἰς ὑηνίαν ἐπισκ. Μένωνα sive potius Μέμνονα collato Etym. M. p. 736, 46. Deinde Nækius Chœr. p. 156 ὑσὶ) γὰρ ἐμφερεῖς εἶχε τὰς πρῴρας τὰ τῶν Σαμίων πλοῖα. Adde schol. Arist. Pac. 143. De proris Samiacarum navium ad suillorum rostrorum similitudinem effictis Mein. adscripsit versum, quem habet Hesychius v. Σαμιακὸν τρόπον, hunc :

Νηῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμίη, συὸς εἶδος ἔχουσα.

12.

Harpocrat. Lex. p. 100, 22 : Ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλλος τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ὡς Κρ. Ἀρχ.

13.

Schol. Luciani ad Jovem trag., vol. 2, p. 696 : Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὥς Κρ. Ἀρχ. φησίν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεύς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὥραις, πλούσιος, καὶ πασχητιῶν, καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρ. κωμῳδεῖ, ὡς ἕνα τῶν κατάχρεων. Et paucis interjectis : κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρ. καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα, καὶ τρία τάλαντα δόντ' εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. Qui in his memoratur Callias, filiusne an nepos Hipponici putandus sit, dubitant Mein. et Bergk.; nobis quidem accuratius etiam exploranda videtur temporum illorum ratio et fides scriptorum. Phocus vel Phocion, ut paulo post nominatur in eodem scholio, aliunde ignotus est.

14.

Schol. ad Luciani Alex. 4, p. 66 : Οὗτοι (οἱ Κέρκωπες) ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλεῖς ὄντες γένος, Σίλλος καὶ Τριβαλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοί, ὡς Κρ. Ἀρχ. Codd. σύλλος, ἕλλος, σῶλος. Scribendum esse Ὦλος καὶ Εὐρύβατος vidit Mein.

8.

Crudis linteis
oppleta virgo turpitudine plena.

9.

Erasmonide Bathippe, intempestive glabrorum.

10.

Dormienti capit culus.

11.

More Samio (*i, e. porcino, a samænarum rostris*).

13.

Calliam, Hipponici filium, Cratinus in Archilochis stigmate notatum inducit, ut unum ex obæratis. Eundem traducit ut Phoci uxoris adulterum, qui tria talenta dederit, quominus in judicium traheretur.

14.

In Bœotia degebant Cercopes, Œchalia oriundi, Olus et Eurybatus, perjuri et inutiles, ut Cr. in Arch.

II. ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

1.

Hesych. Πῦρ, πῦρ, ἔγχει (sic, Casaub.; cod. πυρπερέγχει) : Κρ., ἀπὸ διθυράμβου ἐν Βουκόλοις ἀρξάμενος ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἄρχοντος. ἔστιν οὗ ἠτήρει (Casaub. παρ' οὗ ᾐτήκει). Πῦρ tropice Crat. appellavit vinum, quemadmodum ignes dicuntur amores, etc.; cf. Gell. 17, 8. « Dithyrambum illud carmen vocavit Hesychius, quoniam et sententiarum fervore ardebat, et numeris ferebatur concitatissimis. Ad eundem archontem etiam sequens fr. spectare jam Casaubonus annotavit. » *Mein.*

2.

Athen. 14, p. 638, D, ubi agit de Gnesippo, filio, ut conjicias, Cleomachi : σκώπτει δὲ αὐτὸν, inquit, εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις·

Ὃς (archon ille) οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν,
τῷ Κλεομάχου δ', ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ
ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ' ἂν εἰς Ἀδώνια.

Libri Σοφοκλεῖ, nisi Cr. dixit emphatice τῷ Σοφοκλεῖ, nomine illustris Tragici in sede præcipua versus collocato, ut Homerus τὸν Χρύσην Il. A, 11, ubi v. ann. V. 2 τῷ Κλεομάχου pro vulgatis τῷ Κλεομάχῳ Dobræus ad Aristoph. Ran. 1337. « Cleomachus ille initio pugil fuerat. Tricha De metris p. 34 : πύκτης μὲν πρότερον, ὥς φασιν, ἦν (Cleom.), ἐρασθεὶς δέ τινος νέου τὴν ποιητικὴν μετεχειρίσατο. Cf. Strab. 14, p. 648, quo ex loco intelligitur, hominem patria fuisse Magnetem, composuisse autem ejusmodi poemata, qualia describuntur a Cratino in Horis. — Adonia festum minus celebre (de quo ad Aristoph. Pac. 420). » *E Mein.*

3.

Anecd. Bekkeri p. 429, 23, et Suidas : Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει. Κρ. Βουκόλοις

Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

4.

Schol. ad Plat. Lach., ed. Bekker. p. 322 : ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος] ἐπὶ τῶν ἐπισφαλέστερον καὶ ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων.... καὶ Κρ. Βουκ. « ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ πρώτῳ πειρᾶσθαι. » Manifesto corrupta. Scribam, altera persona, qua opus est, immissa,

α. Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. β. Ἐν ἐμοὶ δ', εἰ δοκεῖ,
πειρᾶσθε πρώτῳ.

Εἰ δοκεῖ, ut Aristoph. Nub. 10. — De proverbio ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quod in iis usurpatur, qui mercede conducti pericula pro aliis adeunt, v. Schweigh. ad verba ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν Polyb. 10, 32, 11.

5.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 395, 27, Ἀνδρακάς : τὸ κατ' ἄνδρα, χωρίς (ita Suidas; libri κατὰ ἄνδρα χωρῆσαι) ὁ Κρ. ἐν Βουκ.

6.

Idem p. 395, 27 : Ἀνεσίαν τὴν ἄνεσιν, καὶ τὴν ἄδειαν. Eadem Suidas h. v.

III. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Pollux 10, 81, nomen μαγὶς proprie dici ait ἐπὶ τῆς μάκτρας ἢ ἐπὶ τῆς τὰ ἱερὰ δεῖπνα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν φερούσης (i. e. vas, in quo farinæ subiguntur; itemque magides appellantur mensæ tripodibus imponi solitæ, secundum Pollucem 7, 47, et 10, 81), ut apud Sophoclem (Chryse) : « τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων· » deinde Κρ. δὲ, inquit, ἐν Βουσίριδι εἴρηκεν

Ὁ βοῦς ἐκεῖνος, χἠ μαγὶς, καὶ τἄλφιτα.

Describebatur ibi apparatus sacrificii.

BUBULCI.

1.

Ignem, ignem infunde.

2.

Qui non dedit poscenti Sophocli chorum,
Cleomachi autem filio dedit, quem ego non ne in Adoniis quidem,
cui fabulam docendam committerem, dignum haberem.

3.

Et cœlum impugnans jugulat minaciis.

4.

a. In Care periculum. b. In me, si placet,
primo experimini.

5.

Viritim.

6.

Remissionem.

BUSIRIS.

Bos ille, et arca panaria, et farina.

IV. ΔΗΛΙΑΔΕΣ.

1.

Schol. Aristoph. Av. 1294 : φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες, ἢ τὸ γένος, ἢ τοὺς τρόπους. Φερεκράτης Ἀγρίοις (fr. 5).. . μήποτε οὖν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ Κρ. Δηλιάσι « Τούτοισι δὲ ὄπισθεν ἴτω δίφρον φέρων Λυκοῦργος ἔχων καλάσιριν. » Indicio freti versus, anapæsti Aristoph., scribamus

Τούτοισι δ' ὄπισθ' ὁ Λυκοῦργος ἴτω δίφρῳ,
φορέων καλάσιριν.

Φορέων lectiore forma, cujus interpretamentum videtur φέρων, ut Iliad. 1, 238, ἐν παλάμῃς φορέουσι, etc. Interim Hermannus leniore mutatione archilochios numeros restituit :

Τούτοισι δ' ὄπισθεν ἴτω δίφρον φέρων Λυκοῦργος
ἔχων καλάσιριν.

Putat Mein. his significari pompam ludicram ad modum Panathenaicæ, in qua Lycurgus agat partes virginis διφροφόρου. Igitur non male Bergk. τῷ δίφρῳ notari suspicatur effeminatos mores Lycurgi, quem Ægyptium prodit vestis Ægyptiaca, de qua v. Herodot. 2, 81, Poll. 7, 71.

2.

Schol. Venet. Aristophanis Vesp. 523 : θαλλοφόρους ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας (choricos) δηλῶσαι, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες (οἱ καλοὶ γέροντες ἐκλεγόμενοι Athenis : v. Xenoph. Sympos. 4, 17) θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον (cf. fragm. 1 fabulæ).... μνημονεύει τοῦ ἔθους Κρ. μὲν ἐν Δηλιάσι, Φερεκράτης δὲ ἐν Ἐπιλήσμονι.

3. 4.

Photius Lex. p. 481, 13, et Suidas, Ῥάζειν καὶ ῥύζειν : τὸ ὑλακτεῖν.... ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη. Κρ. Δηλιάσιν·

Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν
χρόνον.

καὶ ἑξῆς

Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέ-
παρδεν.

Hæc posteriora vereor ut sana sint : nam quid hoc sibi vult, istum, quem dicit comicus, terram allatrasse? et quomodo his conveniunt, quæ sequuntur, ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπ.? At conveniunt emendata, ut emendanda esse censeo, ἔρραζε πρὸς τὸν γοῦν, *allatrabat illum scilicet.* Τὸν i. e. τοῦτον, ἐκεῖνον.

5.

Hesychius, Αἴθρια : Κρ. Ἠλιάσιν (recte corrigunt Δηλιάσιν : codex Ἡλιᾶσιν)·

Ὑπερβορείους αἴθρια τιμῶντας στέφη·

τὰ γὰρ Ὑπερβορέων ἱερὰ κατά τινα πάτριον ἁγιστείαν οὐχ ὑπὸ στέγην, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται. Suidas : Στέφος καὶ στέφη, καὶ αἴθρια στέφη, τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. Has subdiviales sacrorum primitias, ab Hyperboreis Delum missas, ἱρὰ ἐνδεδεμένα ἐν πυρῶν καλάμῃ vocat Herodotus 4, 33, καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα ἀσταχύων Callimachus H. in Del. 283. *Ex Alberto.*

6.

Photius Lex. p. 26, 18, Ἐτήσιοι : πρόσκαιροι (?).

Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ πρὸς τὴν τέχνην,

Κρ. Δηλιάσιν. Cod. Πρόσιτα εἰ. Poetas scenicos dixit, nisi fallor, quotannis Athenas proficisci solitos ad petendos choros. Τὴν τέχνην, artem utriusque generis theatralem.

7.

Athen. 9, p. 396, B, de πνικτοῖς κρεαδίοις agens : Κρ. δ' ἐν Δηλ.

Τῷ δ' ὑποτρίψας τι μέρος πνίξον καθαρύλ-
λως.

8. 9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 120, 10 : λείπει δὲ (ἂν particula) καὶ ἐν ὑποτακτικοῖς·

Εἴ τις δ' ὑμῶν κάλλει προκριθῇ.

καὶ πάλιν·

Πρὶν παροῦσα διδάσκῃ.

DELIADES.

1.

Hos a tergo Lycurgus sequitor curru, indutus calasirin.

2.

Ramiferos senes.

3. 4.

Ut, silentio arti imposito, latrent per reliquum tempus.

Allatrabat illum scilicet; is vero exsiluit et pepedit.

5.

Hyperboreos subdivalibus honorantes sertis.

6.

Quotannis enim semper ad artem acceditis.

7.

Illi vero particulam aliquam comminuens elixa puro.

8.

Si quis vestrum pulchritudine aliis antecelluit.

9.

Antequam accedens ostendat.

Κρ. Δηλ. De εἰ cum conjunctivo v. Herm. Opusc. 4, p. 69, et cf. Aristoph. Eq. 698, 699. *Mein.*

10.

Hesych. Βοῦς ἐν αὐλίῳ : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. Κρ. Δηλ. Diogenian. 3, 70 et Proverb. Bodl. 261, Βοῦς ἐν αὐλίῳ γέρων : ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων.

11.

Antiatt. p. 94, 7, Ἐξ αὐτῆς : ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα. Κρ. Δηλ. Simile ἐκ ταύτης Aristoph. Thesmoph. 87.

12.

Idem p. 96, 14, Ἐγκυρῆσαι : ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. Κρ. Δηλ. Similiter Suid. h. v., Zon. p. 609.

13.

Aristoteles Eth. Nicom. p. 1098, 18 Bekk. :

Μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

Ad quæ schol. a Cramero editus Anecd. Paris. I, p. 182 : κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Κρ. ἐν Δηλ.

14.

Schol. Plat. Axioch. p. 367, B, ap. Bastium in Opusc. Bœttigeri III, p. 197 : Μέμνηται δὲ αὐτῆς (proverbii δὶς παῖδες οἱ γέροντες) Κρ. ἐν Δηλ. λέγων

Ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος ὡς δὶς παῖς γέρων.

Codex ἄρα et παῖς ἐστὶν γέρων.

V. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

Suidas, Ἀναρύτειν : ἐξαντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἐρύεσθαι. Κρ. Διδασκαλίαις·

Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου.

Libri Ἀναρύττειν et ἀναρύττουσα, corrigentibus Toupio et Porsono ad Phœn. 463. Ridet Cr. mulierculam, quæ ægre atque operose cantans (germanice dicas *heraushalsend*) hymnos bacchicos displicuerat. Ceterum titulus fabulæ non immerito vitii suspectus Meinekio.

VI. ΔΙΟΝΥΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Hanc fabulam Meinek. velut spectantem ad Alexandrum Pheræum, Bacchi cultorem inprimis studiosum, minori Cratino vindicare conatus est Hist. crit. Com. gr. p. 57 et 413.

1.

Macrob. Sat. 5, 21, de carchesio : *Nec solus Asclepiades meminit hujus poculi, sed et alii poetæ illustres, ut Sappho... Cratinus in* Διονυσαλεξάνδρῳ·

α. Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.

β. Θύρσον, κροκωτὸν, ποικίλον, καρχήσιον.

V. 1 cod. τουδομοιφρασον. « Ποικίλον vestis bacchica vocabatur, teste Photio. Dicitur deinde de qualibet veste variegata, ut apud Eubulum Bekkeri Anecd. p. 1189, Theocritum idyll. 15, 78. Fuisse autem τὸ ποικίλον interiorem vestem sive tunicam, ex addito κροκωτῷ intelligitur. Callixenus Athen. 5, p. 198, C, ubi Bacchi simulacrum describitur, χιτῶνα πορφυροῦν ἔχον διάπεζον καὶ ἐπ' αὐτοῦ κροκωτὸν διαφανῆ. » *Mein.*

2.

Pollux 10, 140 : τὰ δὲ κουρέως σκεύη κουρίδες μάχαιραι, μαχαιρίδες· ἐν μὲν γὰρ Κρατίνου Διον.

Ἐνεῖεν ἐνταυθοῖ μάχαιραι κουρίδες,
αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας.

Codd. ἐνεῖεν δ', Meinek. cum Piersono ἔνεισι δ' sive ἔνεισιν, et ἐνταυθί.

3.

Athen. 2, p. 47, A : ὅτι τὸ ἄνηστις ὁ νῆστις πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται, « Οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. » Gramm. Bekker. Anecd. p. 402, 32 : Ἄνηστις ἢ (male libri ἡ) νῆστις παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον. « Ἰοὺ (Ἰ littera orta ex fine nominis præcedentis) γὰρ σύγε πρ. ἄκλητος φοιτᾷς κτλ. », similiterque Suidas usque ad ἄκλητος; sed ἄκλητος haud dubie est glossema ejus, qui cogitaret de non vo-

10.

Bos in stabulo.

11.

Illico.

12.

Incidere.

13.

Una hirundo ver non facit.

14.

Erat igitur verus ille sermo : senex bis puer.

DIDASCALIÆ.

Quando tu lepidos dithyrambos exantlans odio fuisti.

DIONYSALEXANDER.

1.

Vestitum vero quemnam tandem habuit? hoc mihi dic.
b. Thyrsum, crocotam, pœcilum, carchesium.

2.

Inesse putes hic novaculas,
quibus tondemus oves et pastores.

cato parasito famelico, nec placet ἄκλητος apud simile ἄνηστις. Scribamus

Οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις,

qui versus est anapæstus tetr. ἀκέφαλος. Pro πρῶτος Jacobsius πρῷος.

4.

Suidas, Ἀνεπάγγελτος: ἄκλητος. Κρ. Διον. « Τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον. » Pollux 6, 2: ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους καλεῖ Κρ. Hesych. v. Ἀνεπάγγελτοι. Phrynichus App. soph. p. 6, 10, Ἀνεπάγγελτος δειπνεῖ: ᾧ οὐδεὶς μὲν ἐπήγγειλεν, ὁ δὲ ἀφικόμενος δειπνεῖ. Dixit, si quid video, Crat.

Βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτῶσ' ἐπὶ δεῖπνον.

In βδελλ. intelligendum, ut sæpius, τινές. Male scripto φοιτησ librarius subjecerit ως emendaturus, quod conflatum cum illo peperit φοιτήσας. Meinekius φοιτησάντων, deleto αὐτῷ vel αὐτῶν, ut præbet codex unus.

5.

Etym. Magn. p. 196, 7, Βῆ: τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. οὐχὶ βαὶ λέγεται ἀττικῶς. (Idem p. 78, 40: τὸ βῆ, ὅπερ περισπᾶται· non βή, ut Eustath. p. 768, 14.) Κρ. Διον.

Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Bene Porsonus præf. Hecubæ p. 45 ed. Lips. ὡς προβάτιον. Proprie sonat ὥσπερ *utut*, *quomodocunque*, ut Pace 24, et videtur ortum -περ ex πρ-vicino. Προβάτιον, quod egregie congruit versui, passim Aristophanes.

6.

Schol. Aristoph. Lys. 575: τοῦ ἐρίου ὁ ῥύπος οἰσπώτη λέγεται. καὶ Κρ. Διον. « Οὐ χαλὰ βόλβιτα χλωρὰ καὶ οἰσπώτην πατεῖν. » Bene Porson. Adv. p. 284:

Οὐκ, ἀλλὰ βόλιτα χλωρὰ κὠσπώτην πατεῖν.

Phrynich. Eclog. p. 357: βόλβιτον ὀλίγοι τινὲς λέγουσι τῶν Ἀττικῶν, ἀλλὰ τούτου δοκιμώτερον τὸ βόλιτον.

7.

Athen. 3, p. 119, B: Λέγε οὖν ἡμῖν, εἰ καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ Ἐπιχάρμῳ οἴδαμεν. Ὃν ζητοῦντα προφθάσας ὁ Μυρτίλος ἔφη· Κρ. μὲν ἐν Διον.

Ἐν σαργάναισιν ἄγω ταρίχους ποντικούς.

Libri σαργάνοισιν (vel σαργανοῖσιν, ut vulgo; Schweigh. σαργάναις) ἄξω. Meinek. σαργανίσιν ἄξω, Bergkius σαργινίσι νάξω. Pollux 6, 48: καὶ οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ τινὲς τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς, ὡς ἐν Διον. Κρ. ὁ δὲ (Meinek. οἶδε) ταρίχους Ποντικούς.

8.

Pollux, 7, 28: τὸ δὲ ὄνομα ὁ νακοτίλτης, εἰ καὶ Φιλήμων αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἁρπαζομένῃ, ἄλλως δ' οὐκ ἀνεκτόν, εἰ μὴ τὸ ῥῆμα ἦν ἐν χρήσει παλαιότερον· καίτοι γε Κρ. ἐν Διον. φησὶ

— Νακότιλτον ὡσπερεὶ κῳδάριον ἐφαινόμην.

Libri Ν-τος, emendante Porsono Adv. p. 284, qui et cum aliis ὥσπερ, quo non opus, quum versus, animadvertente Hermanno, conscriptus sit metro Cratineo, nisi quod syllaba initialis deest. Bergkius Comment. p. 27: Καὶ νακ. etc.

9.

Pollux 7, 122: Κρ. δ' ἐν Διον.

Παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα.

Παστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν. Similiter 10, 25.

10.

Idem 7, 198: ἡ γελγόπωλις ἐν Διον. Κρατίνου, ὥσπερ ἐν Ἀρτοπώλισιν Ἑρμίππου τὸ « γελγοπωλεῖν. »

11.

Idem 10, 34: εἴδη δὲ κλίνης ἀργυρόπους παράπυξος, ὡς ἐν τῷ Διον. Κρατίνου

Κλίνην τὴν παράπυξον.

Eadem memorat 7, 159.

3.

Neque enim profecto tu primus cœnatum is jejunus.

4.

Hirudinum aliquot non vocatarum eum frequentant cœnatum.

5.

Stultus vero, ut ovicula, be be dicens procedit.

6.

Nil nisi boum vel ovium fimum calcare.

7.

In cortibus ago salsamenta Pontica.

8.

A coriario subacta velut pellicula ovilla videbar.

9.

Parastadas et varia vis vestibula.

10.

Mercium (eduliorum) venditrix.

11.

Lectum buxo ornatum.

12.

Athen. 9, p. 384, B : ὅτι γὰρ χηνοβοσκοὺς οἴδασι, μάρτυς Κρ. ἐν Διον. λέγων

Χηνοβοσκοί, βουκόλοι.

VII. ΔΡΑΠΕΤΙΔΕΣ.

Titulus hujus comœdiæ spectat ad viros effeminatos, quos sub personis μειράκων (fragm. 6) deridet Cratinus, significans ille, ut Mein. censet, Sybaritas, qui, patria profugi et a Spartanis destituti, ab Atheniensibus, intercedente Pericle, impetrarunt ut et ipsi in patriam restituerentur, et nova colonia in Italiam deduceretur. V. Diod. Sic. 12, 10. Illos, luxuria diffluentes, recte Cr. vocavit δραπέτιδας, non δραπέτας, ut Thersites Homericus Il. 2, 235, Græcos Ἀχαιΐδας, οὐκέτ' Ἀχαιούς. « Si recte conjeci, inquit Mein., acta fabula est proximo tempore ante Thurios conditos, h. e. olymp. 84, 1 (ante Chr. nat. 443). » Cf. fr. 6 hujus fabulæ.

1. 2.

Athen. 8, p. 344, E, de Lampone vate : Κρ. δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ·

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνου φίλων ἀπείργειν.

* * *

Νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει·
βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

Metricam loci rationem primus perspexit Porsonus apud Gaisfordium ad Hephæst. p. 341 ; cf. Herm. Doctr. metr. p. 594. — Hesych. Φλεγυρά : ὑβριστική. Itaque ne contumeliis quidem Lampon a conviviis prohibebatur. Vatum voracitatem perstringit etiam Aristoph. Pac. 1045, Av. 960. Trigla seu mullus, piscis omnium contemptissimus; v. ad Antiphanis Agric. 1, 15.

3.

Pollux 9, 98 : ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίον ἐστὶ, χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας. καὶ τὸ μὲν πλινθίον καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἑκάστη κύων· διῃρημένων δὲ εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χρόας, ἡ τέχνη τῆς παιδιᾶς ἐστι περιλήψει τῶν δύο ψήφων ὁμοχρόων τὸ ἑτερόχροον (male libri τὴν ἑτεροχρόων) ἀναιρεῖν. Ὅθεν καὶ Κρατίνῳ πέπαικται·

Πανδιονίδα, πόλεως βασιλεῦ
τῆς* ἐριβώλακος, οἶσθ' ἣν λέγομεν,
καὶ κύνα καὶ πόλιν, ἣν παίζουσιν.

V. 1 libri βασιλέως, quod correxit Bentleius. Miror diu tulisse doctos τὸ ἐριβώλακος, quum Attica Thucydidi 1, 2 audiat ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστος. Jocatus est, puto, Cr. novo fortasse vocabulo, sed aptissimo, Athenarum urbem dicens ἐριβούλακα, i. e. ἐρίβουλον, *consiliorum plenam,* cujus rei causa passim apud Aristophanem Athenienses πολυπράγμονες (v. Xenoph. Rep. Athen. 2, 18) vocantur μετάβουλοι, ταχύβουλοι. Quidni ἐριβούλακες, quemadmodum et ἐριβῶλαξ et ἐρίβωλος dicitur illisque præsidens dea laude ornatur τῆς πολυβουλίας (Iliad. 5, 260)? — Pandioniden Mein. intelligit Periclem, quoniam Pandionidæ post patris obitum Athenas reversi, ejectis Metionidis, summa rerum potiti sunt (v. Heyn. ad Apollod. 2, p. 341 seq); quem Periclem, quum rex dictus in ludo latrunculorum urgente necessitate etiam ipse movendus sit, Cr. videtur admonere ut caveat ne pariter a turbulentis hominibus in discrimen necessitatemque se abdicandi regno adducatur. — Zenobius 5, 67, Πόλεις παίζειν : μέμνηται ταύτης Κρ. ἐν ταῖς Δραπ.

4.

Ælianus N. A. 12, 10 : λέγουσι δὲ τοὺς μῦς λαγνιστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατῖνον ἐπάγονται, εἰπόντα ἐν ταῖς Δραπ.

Φέρε, νῦν σοι
ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος,

i. e. pædicabo te effrena libidine, ut Xenophon, fortasse Melitensis, filius Euripidis, commemoratus ille in decem Atheniensium ducibus belli Samii apud Androtionem schol. Aristidis p. 485, itemque de expeditione Chalcidensi Thuc. 2, 79,

---

12.

Anserum altores, bubulci.

FUGITIVÆ.

1.

Lamponem, quem nequit mortalium
ardens decretum ab amicorum cœnis absterrere.

2.

Et jam denuo denuo ructatur :
devorat enim quidquid adest, et vel de mullo pugnaret.

3.

Pandionide, urbis rex
fœcundæ agris (?), nosti, quam dicimus,
canem et urbem lusoriam.

4.

Age, nunc tibi
e sereno pædicationem murinam fulgurabo Xenophontis.

Diod. Sic. 12, p. 512, Plut. Nic. 6. — Ἐξ αἰθρίας, velut cœlo sereno (i. e. ex improviso, subito) cadens, ut fulgur. — De muribus Aristot. H. Animal. 6, 30 : ἡ δὲ μυῶν γένεσις θαυμασιωτάτη παρὰ τὰ ἄλλα ζῷά ἐστι τῷ πλήθει καὶ τῷ τάχει, etc.

5.

Photius Lex. p. 648, 15, Ὧδε : οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε, ὡς ἡμεῖς. Κρ. Δραπ.

Τοὺς ὧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι.

Eadem Suidas s. v. Ὧδε, nolimque negari cum Mein. ὧδε etiam esse *hic* vel *huc*, nisi apud labentis græcitatis scriptores, quum usitate dicatur ὧδε κἀκεῖσε. Comicus quoque Av. 231 : Ἴτω τις ὧδε, quod idem in sequentibus dicit δεῦρ' ἴτε, ἴτ' ἐς λόγους δεῦρο, etc.

6.

Suidas : Ἁμάρτοιν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι (immo τὸ ἁμαρτοίην, συγκοπῇ τοῦ η, ut ait Etymologus p. 693, 52; sic ap. Eurip. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας) Κρ. Δραπ.

Ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιν;

Huc respexisse videtur Draco Straton. p. 18, 20 : Τὸ « μεῖραξ » ἐπὶ θηλυκοῦ τιθέμενον εὖ ἂν ἔχοι· ὡς ἀγνοοῦντες δὲ τοῦτο ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικοὶ καὶ ἀρσενικῷ γένει τὴν σύνταξιν ποιοῦνται· ἀλλ' εἰκὸς αὐτοὺς θηλυκῇ προσηγορίᾳ σκώπτειν τοὺς πασχητιῶντας (et in genere effeminatos, velut Sybaritas : v. prolegomena).

7.

Photius Lex. p. 337, 19, Ὄνος ὕεται : ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων... Κρ. Δραπ.

Οἵδε πυππάζουσι περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Hesych. Πυππάζουσι : φωνῇ ποιᾷ χρῶνται. Libri οἱ δὲ, minus quidem commode, quum sequatur δέ. Sybaritas ipsos dici arbitror exceptos ab Atheniensibus, eosque læta acclamatione salutantes, quum illi parum curarent expulsos : qui neglectus significatur proverbio ὄνος ὕεται.

8.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 433, 10, Ἀποπάτημα : αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις χρυσῷ γένει·

Τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρ. Δραπ.

Τὸν Κερκυόνα θ' ἕωθεν ἀποπατοῦντ' [ἐγὼ]
ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα.

Ἐγώ addidit Meinek. Eadem ap. Suidam v. Ἀποπάτημα et Etym. M. p. 132, ubi ἀποπατῶν sine θ'. Κερκυόνα ridicule Cr. appellasse videtur cercopem sive cercopithecum, qui in oleribus sedens, more simiarum cacaverit. Ceterum ἐπὶ τοῖς λασάνοις tentavit Mein.

9.

Athen. 11, p. 501, D : Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπ.

Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους,

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ Περὶ κωμῳδίας τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα· τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων [οἱ θόλοι] παρόμοιοι· εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρύθμως παίζονται. Timarchus libro 4 Commentariorum in Eratosthenis Mercurium : Πεπαῖχθαί (i. e. comice fictum esse) τις ἂν οἰηθείη τὴν λέξιν διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων, κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς (emissaria vaporis) ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Gramm. Bekk. Anecd. p. 225, 6, Βαλανειόμφαλοι (male cod. Βαλανόμφαλοι) : τὰς φιάλας τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ τῶν προσώπων ὁποῖοι οἱ τῶν βαλανείων θόλοι. Letronnius in libello *Sur les noms des vases grecs*, p. 60, phialam βαλανειόμφαλον ita explicat : *une phiale sans base, mais avec une proéminence extérieure au fond, et par conséquent, ne pouvant se poser que dans une situation renversée, ce que les Grecs disaient* ἐπὶ στόμα τίθεσθαι, » etc. Probabiliter Mein. πρόσωπα intelligit leonum, luporum, aliorumque animalium, ora, quibus alias phialarum oræ ornatæ erant.

10.

Apollonius De pronom. p. 285, B : καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν « οὗτος » καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσε-

---

5.

Hic tumultuantes solos et aliquid esse cupientes.

6.

Cujates vos dicens, o adolescentulæ, non erraverim?

7.

Hice vobis acclamant circumcurrentes; asinus vero [mejit.

8.

Cercyonemque mane cacantem ego
in oleribus reperiens suffocavi.

9.

Accipite hasce phialas umbilicatas ut balneum.

σθαι, καθ' ὃ πλησιάζει. « Ὦ οὗτος, οἵη στρατείαν ἐσσεῖσθαι; » Σώφρων. Κρ. ἐν Δραπ.

Οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσεις βοτόν;

Libri Οὕτως — βοτων; Recte Koen. ad Greg. Corinth. p. 117 οὗτος, sed idem male βοῶν, frustraque alteram personam immiserunt post καθ. Nescio quis mane servum dormientem jubet expergisci et pecus domesticum suscitare.

11.

Hesych. Ἀνερσικύβηλις : Κρ. ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπωνος (de quo fr. 1, 2). τὸν αὐτὸν ἀγύρτην (i. e. mendicantem, qui stipem colligit) καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἷον θύτην καὶ μάντιν· κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν. Etym. M. p. 8, 11 et integrius gramm. Bekk. Anecd. p. 330, 15 : ἀγερσικύβηλιν Κρ. ἐν Δρ. Λάμπωνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγυρτὴν καὶ θύτην. κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ ἐγερσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. Duplex igitur vocabuli scriptura ferebatur.

12.

Schol. Platonis p. 382 Bekker. « Ὁ μῦθος ἀπώλετο » : τούτῳ χρῶνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας. μέμνηται δὲ αὐτῆς (intell. τῆς παροιμίας) καὶ Κρ. ἐν Δραπ., καὶ Κράτης Λαμίᾳ.

13.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 596, 24, Ἀνεικάσασθε : ἀνασκώψατε. Δραπ. Κρ. Similiter Suidas. Hesych. εἰκάζειν : σκώπτειν τῷ εἰκάζειν, τῷ λέγειν « ὅμοιος εἶ τῷδε » Codex mendose σκ., ἐοικάζειν, τὸ λ. Conferri jussit Mein. Xenoph. Symp. 6, 8, Aristoph. Vesp. 1308 seqq., Horat. Serm. 1, 5, 56 seqq., qui loci rem exemplo illustrant.

14.

Zenob. 6, 24, Ὕδωρ παραρρέει : αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων καὶ προβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. μέμνηται αὐτῆς Κρ. ἐν Δραπ. Sic item Proverb. Bodl. 925. Scriberem παραρρεῖ, nisi aliud subjiceret Photius Lex. p. 615, 20, Ὕδωρ παραρέῃ : ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων παντὶ σθένει σπουδάσειν, ὡς κἂν εἰς ῥέοντα πλοῖα ἐμβῆναι οὐκ ὀκνησάντων. Hinc Mein. proponit

Πράξω δὲ ταῦτα, κἂν ὕδωρ παραρρέῃ.

15.

Harpocrat. Lex. rhet. p. 99, 25 : Ἱερὰ ὁδός ἐστιν ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα... μέμνηται δ' αὐτῆς Κρ. ἐν Δραπ. De hoc itinere librum conscriptum a Polemone Periegeta ibidem commemorat Harp. Cf. Meursii Eleus. 27.

16.

Basilius ms. apud Schæfer. præf. Gregorii Cor. p. 53, Στιβάς : χαμαικοίτιον ἐν στρατείαις (ita Lucas Observ. specim. 2, p. 8. Cod. καὶ Ἀριστοφ. ἐν στρατ. ὁ κωμικός), ὡς Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς, καὶ ἐν Δραπ. Κρ.

VIII. ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΟΙ Η ΙΔΑΙΟΙ.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 751 Potter. : Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς ἐν ταῖς πρώταις Θεσμοφοριαζούσαις τὰ ἐκ τῶν Κρατίνου Ἐμπιπραμένων μετήνεγκεν ἔπη. Hæc referunt ad Thesmoph. 214 :

Ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ'; ΕΥ. Ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν,

ubi schol. ταδί : τὰ γένεια. ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου, quare fabulam duplici titulo Ἐπιπράμενοι et Ἰδαῖοι inscriptam putant. Neque ego intercedo, quominus id fiat, sed Idæos dici Dactylos Idæos, quo nomine alias ubique appellantur Cybelæ ministri, ægre persuadeor, addubitatque id etiam Mein. Iterum memorantur Idæi in loco corrupto et defecto schol. Aristoph. Eccl. 1121 : τὸ ἄνθος· καὶ ὁ Κρ. ἐν τοῖς ἰδίοις (sic) τὰς θείας μορφὰς ἐν ἀρχῇ φανείσας.

IX. ΕΥΝΕΙΔΑΙ.

De Eunidarum Athenis gente, quæ citharœdica et arte orchestica (vid. Hesych. v. Εὐνεῖδαι) inclaruit, v. inprimis Meurs. Lect. Att. 5, 10, et Vales. ad Harpocr. p. 34, de auctore Ἰησονίδῃ Εὐνήῳ Bergkio indicante Comment. p. 70, Iliad. 7, 468, et 23, 747, Apollod. 1, 9, 17. « De argumento dramatis nihil definire ausim, nisi quod fragmenta ostendunt, id ad musicam artem spectasse. Ex Ptolemæi Heph. loco ap. Phot. Bibl. 192,

10.

Heus tu, dormisne? non suscitabis pecus?

12.

Oratio periit.

13.

Perstringite.

14.

Faciam hæc, etiamsi aqua præterfluit.

15.

Via sacra.

16.

Stratum.

p. 151, intelligitur, Alexandrum M. valde hac fabula delectatum esse. » *Mein.*

1.

Stob. Floril. 52, 11 : Κρ. ἐν Εὐνείδαις·

Ἥβης ἐκείνης, νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν.

Addunt libri κατάλληλος, quod delevit Grotius. Synesius, comœdiarum, cum antiquarum, tum recentium, studiosus (v. Dio p. 62, C.), Epist. 129, p. 265 : Στένομεν μεμνημένοι ἥβης τ' ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν, quorum verba στέν. μεμν. probabiliter ipsi Cratino tribuuntur a Blomfieldio ad Æschyl. Pers. 290 et Bergkio Comment. p. 71. Possis etiam :

Ἀναμιμνήσκεσθε νῦν
ἥβης τ' ἐκείνης νοῦ δὲ τοῦδε καὶ φρενῶν,

ut legitur apud Julianum Misop. p. 339, D. Ceterum is quoque νοῦ τ' ἐκείνου, quod nollem admisisse doctos, quum verbis ἐκείνης et τοῦδε opponantur inter se tempus elapsum juventutis et præsens prudentiæ, de qua illud valet, quod de usu dicit Ovidius Met. 6, 29, eam a seris annis venire.

2. 3.

Δωροῖ συκοπέδιλε.
Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.

Cratini verba, commemorata ab Aristophane Eq. 523 seq. Ibi schol. : Δωροῖ συκ. (secundum homericum χρυσοπέδιλος, ut Schneider. annotavit Lexico v. Συκοπέδιλος) : Κρατίνου (fort. Κρατινείου) μέλους ἀρχή· σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Et ad τέκτονες εὐπ. ὕμνων : καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐνειδῶν (libri Εὐμενίδων) Κρατίνου. « Priora Δωροῖ συκοπέδιλε ex antiquo carmine parodiæ lusu efficta esse testatur Hesychius sub ea v. » M.

4. 5.

Suidas, Ἀμφιανακτίζειν : ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν·

Ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω ἁ φρήν.

ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐνείδαις καὶ ἐν Ἀναγύρῳ. Libri ᾀδέτω φρὴν et Εὐναίᾳ, quæ dudum docti emendaverunt. Αὖτις pro vulgato αὐτὸν ipse Suidas, ita pergens l. l. ἀμφιανακτίζειν : διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Τερπάνδρος » Ἀμφί μοι αὖτις ἄνακτα· » καὶ Ἀριστοφ. ἐν Νεφέλαις (595) « Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖϐ', ἄναξ Δήλιε. » (Hesych. Ἀμφὶ ἄνακτα : ἀρχὴ νόμου κιθαρῳδικοῦ.) — Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς διθυραμβοποιούς· συνεχῶς γὰρ ἐκεῖνοι ταύτῃ ἐχρῶντο τῇ λέξει. « Athen. 15, p. 698, D : κέχρηται δὲ (παρῳδίαις) καὶ Κρ. ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Εὐνείδαις. Hinc fortasse ad eandem fabulam referenda sunt, quæ leguntur apud Porphyrium Eusebii Præp. evang. 10, 3 : τὸ γὰρ « τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων (immo κρατερὸς Iliad. 5, 814; 11, 316) Διομήδης, » σιγῶ, Ὁμήρου κωμῳδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ « τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ». — Usum frequentem hexametri in nomis, præsertim procemiis, ostendit etiam Timothei Milesii exordium Persarum apud Plutarchum Philop. c. 11. » *Mein.*

6.

Joann. Alexandrinus De acc. p. 29, 25 : ἔστι τινὰ (adverbia) καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην... καὶ ἀπὸ δοτικῆς.

Ἐπίσχες αὐτοῦ· μὴ πέρα προβῇς λόγου,

Κρ. Εὐμένισιν. Contendit Mein. pro Εὐμένισιν ponendum esse Εὐνείδαις, sicut Εὐνειδῶν pro Εὐμενίδων in scholio ad Eq. 523 (fragm. hujus dramatis 2 et 3); nec negaverim, parum aptas comœdiæ personas esse Eumenidum seu Furiarum, sed ipsarum, non figurate dictarum, ut dictæ videntur res Eumenidum in hac fabula pro meretricibus, quibus personas imposuerit Cr., tanquam similibus harum et affectata benevolentia (nam εὐμενὴς proprie est benevola, mitis : v. Gesneri Thes. l. l. v. Eumenides), et crudelitate; quemadmodum et Sphingum nomine verberari solebant scorta Megarica, testibus Hesychio et Suida. Lydus Plautinus Bacch. 3, 1, stans ad fores Bacchidum,

Pandite atque aperite propere *januam hanc* [*Orci, obsecro!*
nam equidem haud aliter esse duco : quippe [quo nemo advenit,
nisi quem spes reliquere omnes, esse ut frugi [possiet. —
Bacchides non Bacchides, sed *Bacchæ* sunt [acerrumæ.
Apage istas a me *sorores, quæ hominum sorbent* [*sanguinem!*

EUNIDÆ.

1.

Juventutis illius, hujusque mentis et intelligentiæ.

2.

Doro ficulneis sandaliis.

3.

Architecti ingeniosorum hymnorum.

6.

Hic desine; ne perge ulterius dicere.

et ibidem 3, 3 :

Lydus. Meretricem indigne deperit... *Mnesilo-* [*chus.* Non tu taces?

Lydus. Atque acerrumam : *æstuose absorbet,* [*ubi quemque attigit.*

Similiter apud Pausaniam Lacon. cap. 19, 10, ancillarum quarundam furialis dicitur habitus et sævitia. Sic enim ille : ταύτην τὴν Πολυξώ φασιν, ἐπιθυμοῦσαν Ἑλένην τιμωρήσασθαι τελευτῆς τῆς Τληπολέμου, τότε, ὡς ἔλαβεν αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπιπέμψαι οἱ λουμένῃ θεραπαίνας Ἐριννύσιν εἰκασμένας· καὶ αὗται διαλαβοῦσαι δὴ τὴν Ἑλένην αἱ γυναῖκες ἀπάγχουσιν ἐπὶ δένδρου. Ejusdem autem generis tituli comœdiarum sunt hujus Νέμεσις et Νόμοι, etc.

X. ΘΡᾼΤΤΑΙ.

Fragmento 1 hujus fabulæ commemoratur ostracismi discrimen, quod Pericles evaserit : igitur vix dubium est quin Cr. Thressas circiter olympiade 84 ineunte in scenam produxerit. Argumentum dramatis ad Bendideorum sacra spectasse, choro constante e Thressis mulieribus, quæ ea curarent, probabiliter conjecit Bergk. Comment. p. 91, etsi secundum Bœckhium (Indice lect. hibern. anni 1828, p. 12) is cultus demum olymp. 92 publice receptus fuerit Athenis : quum enim verisimile sit, antea peregrinam Bendidis religionem animos civium multis modis occupavisse, id ipsum movere potuit Cratinum, ut opere suo gliscentem barbaræ superstitionis amorem restingueret. *E Mein.*

1.

Plut. Vita Periclis c. 13 : τὸ δ' ᾠδεῖον, τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολύεδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες ἐκ μιᾶς κορυφῆς πεποιημένον, εἰκόνα λέγουσι γενέσθαι καὶ μίμημα τῆς βασιλέως σκηνῆς, ἐπιστατοῦντος καὶ τούτῳ Περικλέους. Διὸ καὶ πάλιν Κρ. ἐν Θρᾴτταις παίζει πρὸς αὐτόν·

Ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται,
ὁ Περικλέης, τᾠδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων, ἐπειδὴ τοὔστρακον παροίχεται.

V. 1 codd. ὅδε, quod versum destituit; v. 2 ὁ addidit Mein. Ad σχιν. cf. Plut. l. l. cap. 3 : οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν (Periclem) ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν (scillam maritimam Linn., german. *die Zwiebel*, herbam capite magno et longiusculo, quale Periclis fuit) ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. Memorat et Pollux 2, 43. Quem quum Odeum, proximis ante annis ab ipso conditum, in capite gestare dicit, respexit fortasse ad galeam Periclis, qualis in ejus προτύποις conspicitur, propter longitudinem capitis vulgarem modum excedens. Plut. l. l. : ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέχονται, μὴ βουλομένων, ὡς ἔοικε, τῶν τεχνιτῶν ἐξονειδίζειν. *E Mein.* Τοὔστρακον, ostracismum, qui aliquando impendebat Pericli.

2.

Schol. Eurip. Hecub. 797 (821) : ὅτι δὲ ἐκινεῖτο (τὰ Δαιδάλου ἔργα) καὶ προΐει φωνήν, αὐτός τε Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ λέγει, καὶ Κρ. ἐν Θρ.

α. Πανὶ κάδον δεῦρο βάστασόν τινα.
β. Πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; α. καὶ χρυ- [σοῦν, ἐὰν προσῇ.
β. Οὐδαμῶς, ξύλινος δ' ἐκεῖνος [νῦν· ἄλλος σοί [ποτ' ἦν,
ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπέδρα. α. Πότερα δαιδά-
ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; [λειος ἦν,

Codd. Π. κακὸν δ. μαστάω τ. ποτὲ χ. ἢ ξ. καὶ χρύσεον προσῆν. οὐδ. ξ. ἐκ. *** ἀλλὰ... ἀπέδρα. πότερα, etc. Dobræus ad Aristoph. Nub. 518 κάδον — α. καὶ — προσῇ. — ξύλ. δ' ἐκεῖνός [σοι· χαλκοῦς μοί ποτ' ἦν.] Hæc incommoda, quibus nos subvenimus. Annotavit Mein., hoc fragmentum memorabile esse propterea, quod ex eo intelligebatur, comicos poetas etiam Eupolideo metro usos esse in diverbiis. Idem ad v. 4 comparat Dionem Chrys. Or. 37, p. 105 R. : ὁ δὲ ἀνδριὰς τῶν Δαιδάλου ποιημάτων ἔτυχεν ὢν καὶ λαθὼν ὑμᾶς ἀπέδρα.

3.

Pollux 9, 91 : οὕτως ἂν καὶ Κρ. ἐν Θρ. εἰρηκὼς εἴη τὸν χρυσὸν χρυσία·

Ὅτι τοὺς κόρακας τὰξ Αἰγύπτου χρυσία κλέ- πτοντας ἔπαυσεν.

Vulgo κόλακας, quod correctum in codice Jungermanni, qui etiam ἔπαυσαν. Bergk. Comm. p. 105, ἔπαυσα. « Revocari ἔπαυσεν : Chorus loquitur de

THRESSÆ.

1.

Scillæ capite Juppiter huc accedit,
Pericles, Odeum in vertice
habens, ex quo testam vitavit.

2.

. Pani cadum aliquem affer.
b. Æneumne, an ligneum? a. Immo aureum, si adest.
b. Minime, sed ligneus ille [nunc est : alium habebas olim,]
sed æneus quum esset, aufugit. a. Num dædaleus fuit,
an aliquis eum furatus est?

3.

Quia corvos aurum ex Ægypto furantes cohibuit.

poeta, ut apud Aristophanem Eq. 541, Pac. 739, aliisque locis. Id enim perspexit Bergk., e parabasi petitum esse versum, et gloriari poetam, quod comœdiis suis effecerit, ut improbi homines munera Atheniensium populo ab Ægyptiis missa intervertere desistant ». *E Mein.* Ægyptiorum subdolorum ξυμμαχία cum Atheniensibus ridicule imputatur Carioni apud Aristophanem Pluto v. 178; sed historia illa obscura est.

4.

Pollux 10, 160 : οἰκίσκος ὀρνίθειος παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ· καὶ καλιὰ δὲ, καὶ καλιὸς ὁ τοιοῦτος οἰκίσκος, ὡς Κρ. Θρ.

Ἐς τὸν καλιὸν, ἢν τύχῃ, καθείργνυται.

Libri καθέργνυται, unus καθήργυται. Atticam formam servavit Hesych. Καθείργνυται : συγκλείεται. Idem Hesych. Καλιός : δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ᾧ ἐδέοντο· καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι καλιοὶ καὶ καλίδια.

5.

Idem 10, 67 : προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου « πελίκας », ἢ κύλικας ἢ προχοΐδια εἶναι δοκούσας. Bekk. ex libris πελίχας. Athen. 11, p. 495, A : Πελίκαι· Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήματι Θραττῶν Κρατίνου ἀποδίδωσι κύλικα (κύλικας).

6.

Priscianus lib. 18, p. 206 Kr. : « ἐπιστατήσει ὑμῶν καὶ ὑμῖν. Θεόπομπος.... Κρ. Θρ. (ita Putsch.; Aldus Ἐρέταις.) Τὴν πέρυσι βουλὴν ἐφεστώς. » Malit Mein. τῆς π. βουλῆς. Poterat etiam τῇ π. βουλῇ, si certum esset, Priscianum nonnisi horum casuum cum verbo ἐφιστάναι constructorum exempla proferre voluisse; nunc etiam accusativi usum in hoc verbo, minime insolentem illum, ostendit.

7.

Antiatticista p. 104, 18, Κακόδουλος : Κρ. Θραξί (sic). Pollux 3, 80 : εὔδουλος ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος παρὰ Φερεκράτει καὶ (fort. κατὰ) τὸ δρᾶμα Δουλοδιδάσκαλος. παρὰ Κρατίνῳ δὲ ὁ κακόδουλος εἴρηται. Recte Mein. κακόδουλον intelligit hominem male utentem servis, non κακὸν δοῦλον.

8.

Harpocrat. Lex. rhet. p. 34, 22 Bekker. : Ἀρκυωρός... ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λίνα, φυλάττων· ἄρκυς δὲ λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λίνα. Ξενοφῶν Κυνηγετικῷ (2, 5; 6, 5), Κρ. Θρ.

9.

Photius Lex. p. 183, 1 : Κύβηβον : Κρ. Θρ. τὸν Θεόφραστον, Ἴωνες δὲ μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτω Σιμωνίδης. Pro Θεόφραστον primus Ruhnken. ad Tim. p. 11 posuit Θεοφόρητον, vocem non necessariam, quum Θεόφραστος sonet eum, qui dei alloquio fruitur; similia ἄφραστος, εὔφραστος, ipsumque Θεόφραστος usu nominis proprii firmatur. Idem Photius ib. p. 182, 19, Κύβηβος : ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, etc. Cf. Gesneri Thes. l. L. v. Cybebe et Cybele.

10.

Idem ib. p. 326, 19, Ὀκτώπουν : Κρ. Θρ.

Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις,

ἀντὶ τοῦ σκορπίον. παροιμία γὰρ Σκορπίον [ὀκτώπουν] ἀνεγείρεις. Recte Mein. seclusit glossema ὀκτώπουν, quod τῷ σκορπίῳ substituit poeta, quemadmodum et cancrum ὀκταπόδην dixit Nicander Ther. 605. Eadem Suidas et omisso Cratini nomine similia Diogen. 8, 8, et Hesych.

11.

Hesych. Ἀπέφρησαν : ἀφῆκαν. Κρ. Θρ.

12.

Idem Δίλογχον : τὴν Βενδῖν (vulgo Βένδιν, sed v. grammaticorum testimonia, Βενδῖς et Βενδῖν probantium, apud Gœttling. Doctr. accent. p. 275) οὕτω Κρ. ἐν Θρ. ἐκάλεσεν, ἤτοι, ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν (λόγχας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους)· οἱ δὲ, ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ σελήνην Βενδῖν (vulgo Βένδιν) καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσι. « De Bendi quædam dixit Lobeck. Aglaoph. p. 1214, copiosius Bergk. Comment. p. 76 seqq. » *M.*

13.

Hesych. Συρβηνεύς : Κρ. ἐν Θρ. ἤτοι αὐλητὴς (σύρβη γὰρ ἡ αὐλοθήκη), ἢ ταραχώδης. Ad tibiarum strepitum in Bendideis, mense Junio celebrari solitis apud Athenienses, trahit Bergk. « Notum est proverbium Συρβηνέων χορὸς, *tumultuantium chorus*, de quo Casaub. ad Athen. 15, p. 697, E. Zenob. 6, 1, συρβήνης (leg. συρβηνεὺς) χορός : αὕτη (scil. ἡ παροιμία) τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν, » etc. *E Mein.* Simili notione Germani per jocum dicunt *eine Judenschule.*

14.

Schol. Aristoph. Vesp. 590 : Εὔαθλος ῥήτωρ

4.
In caveam, si fors tulit, includitur.

6. [dens (*vel* impediens).
Pristinum (*vel* superioris anni) consilium expen-

10.
Octipedem (*i. e.* scorpionem) excitas.

12.
Duplici sorte deam (*i. e.* Bendin).

συκοφάντης... μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων (comicus) ἐν Πεισάνδρῳ καὶ Κρ. ἐν Θρ. Euathlus ex Protagoræ disciplina orator, deinde demagogus.

XI. ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΑΙ.

Diogenes Laert. 1, 89 : Κλεόβουλος Εὐαγόρου, Λίνδιος,... γενέσθαι τε αὐτῷ θυγατέρα Κλεοβουλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτριαν, ἧς μέμνηται καὶ Κρ. ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, πληθυντικῶς ἐπιγράψας. « Græci, ut erant in omni vita hilaritatis omnisque generis facetiarum amantissimi, ita etiam inter epulandum liberalem animi oblectationem cum aliis rebus, tum ænigmatis excogitandis studiose quærebant. Aristophanes Vesp. 20 :

Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
« Πῶς δή; » προσερεῖ τις τοῖσι' συμπόταις. Λέγω
[sic scribo pro λέγων. *B.*]
ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν, κἀν οὐρανῷ,
κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα.

Athen. 10, p. 448, F : Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνοισθιδεῖ ἢ Γάστρωνί φησιν

Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
γρίφους παρὰ πότον ᾠόμην ληρεῖν σαφῶς.

Et ib. p. 451, B : Δίφιλος δ' ἐν Θησεῖ τρεῖς ποτε κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον etc. Ea res quum mature in quendam velut ludendi furorem degenerasset, comici poetæ id ipsum quoque festivissimis jocis exagitandum putarunt. Antiquissimum ejus rei exemplum habemus Cratini Cleobulinas, a Cleobuli Lindii filia ingeniosa, multorumque ænigmatum auctore celebri appellatas, qua in fabula Cratinus muliercularum cœtum exhibuisse videtur ænigmatis multis modis ludentium (v. fr. 3, 6, 7). Cratini vestigiis institerit Alexis, cujus Cleobulinam laudat Athen. 13, p. 586, A, et Eubulus Sphingocarione, servo nil nisi ænigmata loquente (v. Athen. 10, p. 449, F.); nec dissimile Antiphanis fuit consilium, qui in Sapphone poetriam ipsam ænigmata proponentem et ab aliis proposita solventem, pariterque in Problemate convivantes eo lusu tempus jucunde fallentes induxerat : v. Athen. 10, p. 450. » Sic fere doctissimus Meinek. Hist. crit. p. 277 seq. Adde Bergk. Commentt. p. 112 seqq.

1.

Schol. Aristoph. Av. 31 : Ἀκέστωρ, τραγῳδίας ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι (Σάκαι γὰρ Θρᾶκές εἰσιν)· Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκαν προσηγόρευσε... εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάκασι Καλλίας μὲν ἐν Πεδήταις,... Κρ. δὲ ἐν Κλεοβουλίναις (male libri Κλεοβούλοις),

— Ἀκέστορα γὰρ ὅμως εἰκὸς λαβεῖν
πληγάς, ἐὰν μὴ συστρέφῃ τὰ πράγματα,

i. e. Nisi rotundet suisque finibus circumscribat argumentum actionemque fabulæ, quemadmodum συστρέφειν τὴν λέξιν, συστροφὴ τοῦ λόγου, et similia concinnitatem orationis significant, ut Mein. annotavit. Codd. συστρέψῃ, correctum a Bentleio; συστραφῇ Dobræus, probatus a Meinekio.

2.

Pollux 10, 105 : ἄβακα δ' εἰ βούλοιό τι τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατίνῳ, ἐν Κλ. λέγοντι

Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φηγέως.

Et 6, 86 : ταῦτα δὲ ὅσα κατὰ φιάλας ἀνεπέπτατο, καὶ κάναστρα καλούμενα εὑρεῖν ἔστι παρὰ Νικοφῶντι τῷ κωμικῷ, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ βαλάνων ἄβακα. « Itaque ἄβαξ intelligenda lanx plana et patula, qualis phialarum forma est. » *M.* Φελλέας (qui est mons Atticæ) Bentleius; libri Φιττέως, quod Meinek. egregie correxit ΦΗΓΕΩΣ, nomen loci prope Marathonem et Brauronem siti et fagorum feracis, ut ipsum nomen indicat.

3.

Hephæstion Enchir. 1, 3, p. 17, de correptione syllabæ ante mutam et liquidam : ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν Κλ.

Ἔστιν ἄκμων καὶ σφῦρα νεανίᾳ εὔτριχι Πώλῳ.

Codd. duo πώπῳ, ceteri πώλῳ, quod transversos abripuit viros doctos, siquidem haud dubie notatur ob lasciviam, tanquam ἐρεσσόμενος καὶ ἐρέσσων, Polus Agrigentinus, sophista nugax, quem Plato commemoravit Phædro, Gorgia, et alias. Similiter istud παραμέδοντος in Μαλθακοῖς fr. 1 curavit Dobræus.

4.

Hesych. Αἰθὴς πέπλος. Κρ. Κλ.

— Ἐμβάλλοντα τοὺς αἰθεῖς πέπλους.

CLEOBULINÆ.

1.

Acestorem enim nihilominus æquum est
verberari, nisi apte componat res.

2.

Insuper dedit palmularum lancem ex Phegeo.

3.

Incudem et malleum habet adolescens comatus
[Polus.

4.

Injicientem hisce ardentes tunicas.

Hesych. ἐκβάλλοντες, Favorinus, qui illius glossam recepit, ἐμβάλλοντες, α et ες permixtis, ut sæpius : dein codex τῆς αἴθης, Albertius τοὺς αἴθεις, Mein. τοὺς αἴθεῖς. Malim τοῖσδ' αἴθεῖς. « Cr. de seditioso homine videri potest dixisse [Δήμῳ τὸν] ἐπιβάλλοντα(?) τοὺς αἴθεῖς πέπλους, *ardentes illas tunicas populo injicientem*. Proverbia Bodl. Αἴθης (sic) πέπλος : ἐπὶ τῶν ἐκκαιόντων καὶ στάσεις καὶ διαβολὰς ἐγειρόντων, παρ' ὅσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψε τῷ Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς διεφθάρη. Similiter Diogen. 1, 31, Zenob. 1, 33. » *E Mein.*

5.

Zenobius Proverb. 5, 14, Μύλος (Μύλλος, ut Arcadius De accent. p. 53 : Μύλλος ποιητὴς κωμικός. Cf. Meinek. Hist. crit. Com. gr. p. 26, 27) πάντ' ἀκούων : αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκουόντων. μέμνηται αὐτῆς Κρ. ἐν Κλ. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς Μύλος (Μύλλος).

6.

Photius Lex. p. 515, 23, Σκάλοψ (male codd. σκάλωψ) : ὁ σπάλαξ (talpa).

7.

Photius Lex. p. 645, 8, Φέροικος : ἐν Κλ. ζῷον ὅμοιον γαλῇ, λευκὸν, φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον, οὕτω καλούμενον. Sed idem p. 644, 16, Φερέοικος : ὁ κοχλίας· ἔνιοι ζῷον λευκὸν etc. Similiter Hesychius. Athen. 2, p. 63, Ἡσίοδος δὲ (Op. 569) τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Cicero De div. 2, 94 : « Ut si quis medicus ægroto imperet, ut sumat

Terrigenam, herbigradam, *domiportam, sanguine cassam*,

potius quam hominum more cochleam dicere. »

8.

Athen. 4, p. 171, B : παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρ. ἐν Κλ. οὕτως. « Statuunt excidisse Cratini locum, quod non est necessarium : v. Schweigh. ad Athen. p. 654, A, Dobr. Advers. 2, p. 356. » *Mein.* Fuerit igitur οὕτως *sic*, ut hodie, ut nunc ; vel *sic*, non proprio sensu, sed generatim pro ὀψωνεῖν. Vereor tamen, ne revera Cratini verba forte obliterata sint : v. Μαλθακῶν fr. 1, etc.

9.

Schol. Aristoph. Thesm. 389 : καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶν ἐν Κλ. τὸ ἐπισμῆ. ἔστι δὲ λοιδορία, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Hesych. Ἐπισμῆ : ἐπιτρίβει... λοιδορεῖ, πλήττει.

10.

Pollux 7, 41 : ἔοικε δὲ καὶ τὸ ἰποῦν καὶ ἰποῦσθαι ἐπὶ τοῦ ἀποθλίβεσθαι καὶ πιέζεσθαι κναφεῦσι προσήκειν, οὐκ ἄντικρυς μὲν ἐπὶ τούτου εἰρημένον, ὑποδηλούμενον δέ.

Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς,

Κρατῖνός πού φησι· καὶ ἶπον μὲν ἐν Κλεοβουλίνῃ (sic) καὶ Ἀρχίλοχος δ' ἔφη « κέαται δ' ἐν ἴπῳ. » Pro Κρατ. codex Falck. habet Ἀριστοφάνης, et sane hæc leguntur apud illum Eq. 920, sed εἰσφοραῖς pro συμφοραῖς, parodia ridicula, quam neque scriptor istius codicis animadvertit, neque rationem ejus habuerunt Casaub. et Brunck., qui temere furti insimulant Aristophanem. Deinde Meinek. correxit καὶ Κρατῖνος ἰποῦμεν ἐν Κλεοβουλίναις, adstipulante Hesychio, Ἰπποῦμεν (sic) : πιέζομεν.

XII. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Clemens Alex. Strom. 6., p. 738, 25 (263) : Πάλιν δ' αὖ Ὁμήρου εἰπόντος (Odyss. 22, 412) : « Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, » Ἀρχίλοχός τε καὶ Κρ. γράφουσιν, ὁ μὲν

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ (fort. ἐσθλοῦ, viri probi) κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν,

Κρατῖνος δὲ ἐν τοῖς Λάκωσι,

—Φοβερὸν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

Malim τόδ' ἂν, *hoc esse solet*. De fide tituli Λάκωνες dubitant Mein. et Bergk. Præterea ille : « Fortasse etiam in poetæ nomine erratum et in Cratini locum Καρκίνος substituendum est ». Sane a comœdia abhorrent verba ipsa, tragicumque poetam decet homericum αἰζηός.

XIII. ΜΑΛΘΑΚΟΙ.

Athen. 15, p. 685, D, de floribus coronariis disserens : καὶ Κρ. ἐν Μαλθακοῖς·

Παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι;

5.

Myllus omnia audiens.

10.

Dabis mihi graves pœnas, oppressus calamitatibus

LACONES.

Metuendum hoc hominibus,
juvenum de cæde magnum gloriari.

MOLLES.

Omnigenis sane caput floribus redimio,

λειρίοις, ῥόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσανδάλοις, ἴοις,
καὶ σισυμβρίοις, ἀνεμωνῶν κάλυξί τ' ἠριναῖς,
ἑρπύλλῳ, κρόκοις, ὑακίνθοις, ἑλιχρύσου κλάδοις,
οἰνάνθῃσιν, ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ
ἀνθρίσκου φόβῃ, * * * * *
τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ, κάρα πυκάζομαι,
καὶ δὴ κύτισος αὐτόματος παρὰ Μέδοντος ἔρχεται.

Cf. ib. p. 681, B. Versus parabaseos, a coryphæo, variis floribus caput ornante, recitati, ut annotarunt editores. Pollux 6, 106 : τὰ δὲ ἐν τοῖς στεφάνοις ἄνθη ῥόδα, ἴα, κρίνα, σισύμβρια, ἀνεμῶναι, ἕρπυλλος, κρόκος, ὑάκινθος, ἑλίχρυσος, ἡμεροκαλλὲς, ἑλένειον, θρυαλλὶς, ἀνθρίσκος (sic), νάρκισσος, μελίλωτον, ἀνθεμὶς, παρθενὶς, καὶ τἆλλα, ὅσα τοῖς ὀφθαλμοῖς τέρψιν ἢ ῥισὶν ἡδεῖαν ὄσφρησιν ἔχει· μέμνηται δὲ τῶν πλείστων Κρ. ἐν Μαλθακοῖς, ὥσπερ καὶ κοσμοσανδάλου καὶ μίλου, ὅπερ ἦν τῆς σμίλακος ἄνθος. Versu 2 libri κρίνοις, Porson. κρίνεσι. Dicit lilium purpureum, λείριον πορφυροῦν : v. Billerbeck. Flor. class. p. 90 seq. Idem p. 225 : « κοσμοσάνδαλον cypripedium calceolus, *Pfaffenschuch*, *Venuspantoffel*; quippe crepidæ formam habens. » V. 3 σισυμβρίοις, menthæ hortensi similibus. v. Billerb. l. l., p. 151. V. 4 vulgo ὑακίνθῳ, sed plurali Ath. p. 681, A. Ἑλιχρύσου κλ. Plin. 21, 25 : Heliochrysum (sic), quod aliis anthemum. V. 6. Plin. 21, 15. Ἀνθρίσκος scandici Coleri silvestri (german. *Kerbel*) similis. Ἑλένειον, helenium Plinii 21, 10, species inulæ (*Alant*), e lacrimis Helenæ ortum dicebatur. Θρυαλλὶς, e verbascis, « foliis ad lucernarum lumina aptis » Plin. 25, 10, phlomis lychnitis Linn. Παρθενὶς sive παρθένιον, artemisia campestris Linn., german. *Feldbeifuss*; ἀνθεμὶς autem latino nomine chamæmelum apud Plinium 22, 21 (germ. *Chamille*). V. 7 ἀειφρούρῳ, vox depravata; aptum ἀειφόρῳ, quod latine reddidimus. *Melilotum*, trifolium officinale Linn., in Campania laudatissimum fuit, teste Plinio, 21, 9. Mire Billerb. l. l. p. 196 : « Ap. Gratian. ἀείφρουρος, quod ebrietatis fervorem sedat. » Athen. 15, p. 681, E : τοῦ ἡμεροκαλλοῦς καλουμένου ἄνθους, ὃ τὴν μὲν νύκτα μαραίνεται, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι θάλλει (lilium chalcedonicum : v. Billerbeck. Flor. class. p. 91). μνημονεύει Κρ. ἐν Μαλθ., λέγων οὕτως « ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλ. » V. 6 libri ἀνθρυσκίσσου (A) vel ἀνθρυσκίσκου. Lacunam indicavit Schweigh., qua relicta sic Bergk. Comm. p. 123, secundum Pollucem,

ἀνθρύσκου (vel ἀνθρύσκῳ)....
ναρκίσσου φόβῃ θ', ἑλενείῳ τε, καὶ θρυαλλίδι,
τῷ τ' ἀειφρ. etc.

oblitus ille vocabuli μίλου, quod e Cratineis attulit Pollux. Potius scribamus, lacuna expleta,

ἀνθρίσκου φόβῃ θ' ἑλενείῳ τε, καὶ θρυαλλίδι,
ναρκίσσῳ τε, παρθενίσιν, καὶ μίλῳ σὺν ἀνθεμίσι,
τῷ τ' etc.

Versu 8 δὴ addit Mein.; Porson. scribit κἀμοί, Hermann. καὶ γάρ.

2.

Athen. 14, p. 638, E : Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἱλαρᾶς Μούσης... Κρ. ἐν Μαλθ.

α. Τίς ἄρ' ἐρῶντά μ' οἶδεν, ὦ Γνήσιππ'; β. Ἐγὼ πολλῇ χολῇ.
α. Οἴομαι μὲν μηδὲν οὕτω μωρὸν εἶναι καὶ κενόν.

Vs. 1. ita primus Dalecamp.; libri ἔρωτα. V. 2 iidem οἴομαι μηδὲν, etc.; facile μη — offecerit simili μέν : minus probabiliter Grotius aliique οἴομαι γὰρ, etc.

3.

Athen. 3, p. 111, E : ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος· ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται. καλεῖται δ' οὗτος ὑπό τινων ζυμίτης. Κρ. Μαλθ.

Πρῶτον ἀποπυρίαν ἔχω,
ζυμίταν μὰ Δί' οὐ πλέον γναφάλλων.

Libri ἀπ. ἔχω ζυμιταμιάδου (A. ζυμηταμιαδου) πλέους (B πλέου) κνέφαλλον. Herodianus De dict. solitar. p. 39, 24, ubi nomen κνέφαλλον expenditur : ὥστε καὶ ἀντίθεσις (Mein. μετάθεσις) ἐγένετο τοῦ α εἰς ε, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. εἰσὶ μέντοι

liliis, rosis, crinis, cosmosandalis, violis,
et sisymbriis, anemonarum calicibus vernis,
serpyllo, crocis, hyacinthis, helichrysi ramis,
œnanthis, hemerocalli jucundo,
et anthrisci coma, [helenioque, et thryallidi,
narcisso, partheniis, convolvulo atque anthemide,]
et semper fertili meliloto, caput cingo;
atque cytisus sponte advenit a Medonte.

2.

A Quis amantem me novit, Gnesippe? B. Ego multa bile.
A. Opinor quidem nihil ita stultum esse atque vanum.

3.

Primum ἀποπυρίαν habeo
Fermentatum sane non magis aceribus.

οἱ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν. ἔν τισιν (intell. ἀντιγράφοις) ἐν Μαλακοῖς (cod. μαλακροῖς) Κρατίνου παρεφύλαξε (ita Blochius pro περιεφύλαξε) Σύμμαχος. Cetera quoque correxit Casaubonus. « Ne ζυμίτην et πλέων desideres, suspicor hæc ab homine Doriensi pronuntiata esse. — Usus igitur Cr. est forma γνάφαλλον, quod et ipsum documento est, Doriensem hæc locutum esse; ut enim veteres Attici constanter dixerunt κνάπτειν et κναφεὺς, non autem γνάπτειν et γναφεὺς (v. Dobr. ad Aristoph. Plut. 166), ita eosdem κνάφαλλον vel κνέφαλλον, non autem γνάφαλλον vel γνέφαλλον, dixisse consentaneum est. » *Mein.* Verbis πλ. γναφάλλων significatur panis acerosus.

4.

Hesych. Βρυτίνη : ἐν Μαλθ. « Ἀμοργὸν ἔνδον βροτίνην νήθειν τινά. » (Cod. ἄμοργον — νίθειν τ.) ἔπαιξε (intell. Κρ.) πρὸς τὸ πόμα τὸ βρύτινον. Idem paulo inferius Βρυττόν (sic) : πᾶν τὸ ἐκ τρυφῆς ποτόν. « Quæ ita corrigo, Βρῦτον : π. τὸ ἐκ τρύγης π. Aretæus Capp. 1, 9, p. 8, τὸ τῶν βρυτέων πῶμα commemorat. Galenus vol. 6, p. 342 Chart : τὸ γάρ τοι τῶν βρυτίων ἀπόβρεγμα καλοῦσιν, ὅπερ αὖ πάλιν οἱ ἀττικίζοντες ὀνομάζουσι δευτερίαν. Itaque probabile est, non de veste aliqua, sed de potu agi in Cratini loco. Proinde nescio an versus ita scribendus sit :

Ἄμοργιν ἔνδον βρυτίνην ἠθεῖν τινα.

Ἀμόργη sive ἄμοργις, *amurca*, proprie dicitur aquatilis olivarum humor : v. Schneider. ad Caton. R. R. 99, p. 154. Idem nomen ad vini fæcem fuisse translatum, ostendit Etym. M. p. 129, 13 : Ἀμόργη ἐκ τοῦ ἀμέργω γίνεται. σημαίνει δὲ δύο, τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν τρύγα τοῦ οἴνου. Nec dubito quin de cujusvis generis sedimento dictum fuerit. Itaque ἀμόργην sive ἄμοργιν βρ. ludibundus poeta videtur dixisse crassum hordeacei potus humorem, quem potum aliquis jubetur eliquare seu percolare, ἠθεῖν. Geopon. 18, 18 : ἀμόργη ἄναλος διηθεῖται. De formis ἀμοργὶς et ἄμοργις Arcadius, sive potius Herodianus, De accent. p. 29, 22 : ἔτι τὰ εἰς ις πολυσύλλαβα (ὀξύνεται) στρατηγὶς, ἁλουργὶς, ἀμοργίς (hoc forte neglectum esse a librario, vidit Mein.). τὸ δὲ ἄμοργις, ἡ ὑποστάθμη, βαρύνεται. Suidas, Ἀμοργίς : κυρίως ἡ λευκοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου. Qui confudit ἀμοργὶς, ίδος, *linum amorginum*, et ἄμοργις, εως, *olei sedimentum*. » *E Mein.*

5.

Pollux 7, 171 : οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρ. ἐν Μαλθ., λέγων

Λευκοὺς ὑπὸ ποσσὶν ἔχων πίλους.

Ποσσὶν metri gratia pro ποσὶν Mein. Cod. Kuhn. mire μαλακοῖς λαῶν κακοὺς ὑπὸ π. εἶχε π. Sed alterum rursus exhibet Pollux 10, 50.

6.

Stephanus Byz. s. v. Ἰβηρία p. 410, sive apud Constantinum Porphyrog. De admin. imp. 23 : Ἴβηρ, Ἴβηρος, ὁ Ἴβηρος... καὶ « αὐτὸς Ἴβηρος τραγοπώγων » ἐν Μαλθ. εἴρηται Κρατίνου. « De Iberibus, Atheniensium mercenariis, constat ex Thuc. 6, 90; cf. Bergk. Comment. p. 343. » *M.*

7.

Etym. M. p. 482, 22, Κάβαισος : ὁ ἄπληστος, διὰ διφθόγγου, προπαροξύνεται. παρὰ τὸν καβὸν, ὅ ἐστι μέτρον σιτικόν. Κρ. Μαλθ. ἔστι δὲ κύριον πεποιημένον παρὰ τὴν αἶσαν(?). Similiter Phot. et Hesych. v. Κάβαισος, et Pollux 6, 43, Cratini nomine omisso. « Quod κάβαισος per diphthongum scribendum esse dicit, Etymologus, fecit id, credo, ut nomen illud a Καβασσὸς, Cappadociæ oppido, distingueret. » *M.*

8.

Photius Lex. 8, 185, 21, Κυλλοῦ (l. Κύλλου, coll. Arcad. p. 56, 23, et Prov. Bodl. 571) πήραν : ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη, ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρ. δὲ ἐν Μαλθ. « Καλιὰν » αὐτὴν φησίν. οἱ δὲ Κολλοπήραν (Suidas Κύλλου πήραν). τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Verba Καλ. αὐτὴν φησὶν in libro ms. a correctore addita esse, et post Κολλοπήραν dimidium versum deesse, annotavit Dobr. Καλιὰν interpolationis suspectum reddit testimonium Herodiani Περὶ μονήρους λέξ. p. 11, 16 : Κύλλος (ita Dind. Fragm. Aristoph. p. 129, proῦλλος) τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Κρ. ἐν Μαλθ. Cyllus iste homo pauperculus vel mendicus fuisse videtur, cujus pera viatoria, nihil præter panem et aliquid opsonii continens, in proverbium abiit. Alienum Πήρα χωρίον.

9.

Herodianus Περὶ μον. λέξ. p. 8, 82, de nominibus in νος desinentibus : Τισαμενὸς, Δεξαμε-

---

4.

Amurcam intus hordeaceam aliquam (*nisi potius* [aliquem]) percolare.

5.

Albos sub pedibus habens pilos.

6.

Ipse Iberus cum hircina barba.

νός, Ἀκεσαμενός, Κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν Μαλακοῖς (sic)· Ἀγχομενός, etc.

10.

Chœroboscus Cramer. Anecd. vol. 4, p. 416, Bekker. Anecd. p. 1295 : εὕρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ οἶσθας, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Μαλθ.

11.

Epimerismi Homer. p. 363, 21 : παρὰ δὲ Ἀττικοῖς μάλιστα ἐπὶ πρώτου προσώπου ἡ παρά (immo πάρα) ἀντὶ τοῦ πάρειμι. Κ. Μαλθ. καὶ Ἕρμιππος, etc.

XIV. ΝΕΜΕΣΙΣ.

1. 2.

Athen. 9, p. 373, C : Ὀρνίθια δ' εἴρηκε Κρ. ἐν Νεμέσει (fragm. 3, 4)... ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα ὁ αὐτὸς Κρ. ἐν τῷ αὐτῷ δράματί φησιν

Ὄρνιθα φοινικόπτερον.

καὶ πάλιν·

Ὄρνιθα τοίνυν δεῖ σε γίγνεσθαι μέγαν.

Eratosthenes Cataster. 25, p. 20 : Λέγεται, τὸν Δία ὁμοιωθέντα τῷ ζώῳ τούτῳ (cygnum dicit) Νεμέσεως ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἤμειβε μορφήν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ, καὶ τότε κύκνος γέγονεν, οὕτω καὶ αὐτὸν ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, κἀκεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ᾠὸν ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι [καὶ γενέσθαι] τὴν Ἑλένην, ὥς φησι Κράτης (Κρατῖνος recte Valck. ad Phœniss. 447) ὁ ποιητής. Ex Eratosthene refert Scholiasta Germanici Phæn. 273, ibi Jovem compressisse Nemesim, quæ et Leda dicatur secundum Cratinum. De hoc loco sic fere Mein. « Vix credibile est, » inquit, « Cratinum Ledam et Nemesin inter se confudisse : nam quod fragmento 2 non Nemesis, sed Leda, illud ovum excludere jubetur, etiam alios rem ita narrasse constat : v. Apollod. 3, 10, 7; Hygin. Astron. 8, p. 374. Itaque apud Cratinum, ut conjicias, Juppiter, Nemesin (Oceani et Noctis filiam, auctore Pausan. Ach. 5, alios ut mittam) deperiens, in cygnum mutatus Rhamnuntem avolat et cum ea congreditur, etc. Ceterum non omnem comœdiam in hac Nemesis fabula consumptam esse intelligitur e fragmentis 8, 10, 11, 12. » Nemesis usitatum nomen mulieris novimus e Tibullo; etiam Martialis 8, 72 :

Fama est arguti Nemesis formosa Catulli.

3.

Athen. 9, p. 373, E : τὸν δ' ἀλεκτρυόνα... οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι. Κρ. Νεμ.

Λήδα, σὸν ἔργον· δεῖ σ' ὅπως εὐσχημόνως
ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους,
ἐπὶ τῷδ' ἐπῴζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.

Δεῖ σ' ὅπως... διοίσεις, ut δεῖ σ' ὅπως δείξεις, ἐκκλέψεις apud Soph. Aj. 557, Phil. 54, ut annotavit Valck. ad Phœniss. 447, qui et correxit v. 3 vulgatum ἐπωάζουσαν vel ἐπωάζουσα. Versu 1 H. Stephanus aliique εὐσχήμονος, quo non opus.

4.

Athen. 9, p. 373, C : ὀρνίθια δ' εἴρηκε Κρ. ἐν Νεμ. οὕτω·

Τἄλλα πάντ' ὀρνίθια.

5.

Schol. Theocriti 11, 10 : Ῥόδων δὲ τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγουσιν, ὡς Κρ. ἐν Νεμ.

Ὥστ' ἐσθίων οὖν τοῖσι σίτοις ἥδομαι,
ἅπαντα δ' εἶναί μοι δοκεῖ ῥοδωνιά,
καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

Versu 1 ἀμέτρως libri Ὥς τ' οὖν ἐσθ. τοῖς σιτίοις ἥδ. Mein. proposuit Ὡς ποὐσθίων τοῖς σιτίοισιν ἥδ., quum οὖν transponendo et scribendo, quod proclive, τοῖσι σίτοις res conficiatur. [Dübnerus ad schol. Theocr. p. 154 hæc Jovis-Cygni verba esse statuit, corrigitque :

ὡς στρουθίων τοῖς σιτίοισιν ἥδομαι,

Quam his passerum (libidinosorum) *cibarus delector!*] Versu 2 μοι primus immisit Meursius metri gratia. Haud nolim ῥοδωνιαί, sed ferenda est vulgata scriptura. Quod attinet ad ῥό-

---

NEMESIS.

1.

Avem purpureis alis.

2.

Avem igitur opus est te fieri magnum.

3.

Leda, tuum opus (est) : oportet te decenter,
neque a gallinæ more discrepantem,
huic incubare, ut ex eo venustam nobis
et admirabilem aliquam excludas avem.

4.

Ceteræ omnes aviculæ.

5.

Ita ut epulans cibis gaudeam,
omniaque mihi videantur esse roseta,
et mala, et selina, et sisymbria.

δων apud scholiasten, Hesychius Ῥόδον : Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός.

6.

Athen. 15, p. 667, E, F : ἕτερον δ' ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας (scribam κενὰ, ἃ βάλλοντες ταῖς λατάγαις) ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν· ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια ὁ πλείω καταδύσας. Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι... Κρ. ἐν Νεμ.

Τῷ δὲ κοττάβῳ προθέντας ἐν πατρικοῖσι [νόμοις
τὰ κείν' ὀξύβαφ' ὣς βάλλειν μὲν τῷ ποτῷ·
ὁ δὲ βαλὼν τῷ νόμῳ πλεῖστ', εὐτυχής.

Libri vitiose τὸ κείνου (quod prius fuerit τὰ κεινὰ) ὀξυβάφοις (ὀξύβαφος, ὀξύβαφον) βάλλειν. μὲν τῷ πόντῳ δὲ βάλλοντι νέμω πλεῖστα τύχης. Dedimus verisimilia, quæ intelligerentur. Ὣς, *sic*, certo quodam modo: v. Herm. ann. ad Viger. p. 571. Horum versuum asynartetorum 1. constat t. d. et dact. d. hypercat., 2. glyc. catal. et dochmio, 3. cret. dim. et iambo. Eodem respicit Athen. 15, p. 666, C. Dobræus finxerat τὸ κεινέου ὀξυβάφοις βάλλειν μέτωπον, τῷ δὲ βαλόντι νέμω πλεῖστα τύχης.

7.

Stephanus Byz. : Ψύρα, νῆσος μικρὰ πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς (Odyss. 3, 169) Ψυρίαν καλεῖ... λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρ. « Ψυρᾷ (scribamus Ψυρίᾳ pro ἐν Ψυρίᾳ) τὸν Διόνυσον ἄγοντες· » καὶ ἐν Νεμ.

Ψυρία τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

Etiam hic libri Ψυρᾷ, sed aptum cavillum Ψυρία ....ἄγεις, i. e. Et Psyria (quum sis) Spartam pellis seu fugas (parva magnam). Parœm. Bodl. p. 119: Ψύρα τὸν Διόνυσον : ἀντὶ τοῦ εὐτελῆ (scil. τὰ Ψύρα). νησίδιον γάρ ἐστι μικρὸν τὸ Ψυρὰ, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεγκεῖν. εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων. Adde fragm. incert. 91.

8.

Pollux 10, 177 : Κρατίνου εἰπόντος ἐν Νεμ.

Ἐν τῷ κύφωνι τὸν αὐχέν' ἔχων,

ἤ που νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα ἔδει (ita Mein. pro δεῖ) μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. Ἐν τῷ κύφ., *in lignea custodia*, ut Plautus Pœn. 5, 6, 28, in nervo vinctus.

9.

Idem 10, 186 : εἰ δὲ καὶ πλέγμα τι σπάρτινον ἢ σάκον σπάρτινον ἐθέλοις καλεῖν, καὶ πρὸς τοῦτο Κρατῖνός σοι βοηθεῖ, ἐν Νεμ. λέγων

Σπάρτην λέγω τὴν Σπαρτιάδ', οὐ τὴν σπαρ-[τίνην.

Codex Falkenb. Σπ. λέγω γε σπαρτίδα τὴν σπάρτινον, alii Σπ. δὲ λέγω, vel Σπ. δ' ἀλέγω, καὶ σπαρτ. etc. Illud γὲ ortum videtur ex τὲ, et hoc porro ex τῇ (τὴν). Bene igitur Mein. pridem, ut nos, qui, « Nemesis, inquit, exactis mensibus parit ovum, quod, Lacedæmonem allatum, Ledæ excludendum traditur. Ex hac fabulæ parte fortasse fragm. 9 desumptum, Σπάρτην τὴν σπαρτίνην, quæ Nemesis aliusve personæ ad ministrum verba esse suspicabar, qui quum Spartam illud ovum portare juberetur, innata huic hominum generi scurrilitate non de urbe, sed de funiculo spartino, se intelligere simularet. »

10.

Plut. Vit. Periclis c. 3, postquam narravit, Periclem ob longius caput irrisum esse, τῶν δὲ Κωμικῶν, inquit, ὁ μὲν Κρ. ἐν Χείρωσι (fr. 3)... καὶ πάλιν ἐν Νεμ.

Μόλ', ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ Καραιέ.

Καραιὲ Meinekius sec. Hesychium, Καραῖος Ζεύς: παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται, ὡς μέν τινές φασιν, διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι, ἀπὸ τοῦ κάρα. Codd. H. Stephani μ. ὦ ζεῦ μέγιστε καὶ χάριε, alii μακάριε, quibus quum μάλα et μέγα, similiaque, permisceri soleant a librariis et καὶ facile natum fuerit e κα- syllaba vicina, fortasse significatur ὦ Z. ξ. καὶ μάλα χάριε, ambigua illa, siquidem χάριος intelligi potest Car, quemadmodum dicitur Ζεὺς χάριος, et *capito* a nomine κάρα. Senarium integraveris repetito, ut solet repeti in hujusmodi

---

6.

Cottaboque proponentes patrio more
vacua acetabula sic ferire potu;
qui feriit autem plurima ex lege, felix.

7.

Psyria Spartam agis.

8.

In ligno cervicem habens.

9.

Spartam dico Spartanam, non funem sparteum.

10.

Vade, o Juppiter hospitalis et Caræe (*vel* capito).

locis, verbo μόλε, poeta dicente Μόλ' οὖν, μόλ', ὦ Ζεῦ, etc.

11.

Schol. Aristoph. Av. 521 : ὅτι οὗτος (Lampon) χρησμολόγος. ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς τῶν Ὀρνίθων διδασκαλίας, οὐχ, ὥς τινες, ἐτεθνήκει· πολλῷ γὰρ ὕστερον Κρ. ἐν τῇ Νεμ. οἶδεν αὐτὸν ζῶντα. Libri repetitione inutili, καὶ ταῦτα πολλῷ ὕστερον. Ceterum Mein. h. l. : « Fallitur, » et Hist. crit. Com. p. 43, de Πυτίνῃ Cratini : « Fuit hic extremus ingeniosissimi senis labor, testante Luciano, qui quum hanc fabulam πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου docuisse dicat, probabile est obiisse poetam nostrum Olymp. 89, 2, unde conficitur, natales ejus incidere in Olymp. 65, 1, fallique scholiasten Aristophanis Av. 521, qui Cratinum in Nemesi, longo post Aves editas tempore, h. e. post Olymp. 91, 1, Lamponis ut vivi vigentisque mentionem injecisse scribit; quod falsissimum esse vel ex eo intelligitur, quod Nemesis fabula post Periclis obitum doceri vix potuit. »

12.

Idem ib. 858 : ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος κιθαρῳδὸς, καὶ γέγονεν αὐλητής. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις (fragm. 4). ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητὴς, οὗ μνημονεύει Κρ. ἐκ Νεμ. Hinc Suidas s. v. Χαῖρις.

13.

Athen. 14, p. 629, C : τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρ. ἐν Νεμ., καὶ Κηφισόδωρος... καὶ ἄλλοι πλείους, ὕστερον μακτρισμὸν ἐκάλεσαν. « Lasciva fuit saltatio crebra lumborum agitatione. Pollux 4, 101 : μακτρισμὸς δὲ, καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ. Hinc ad impudica cinædographorum carmina translatus est ἀπόκινος. Gramm. Bekker. Anecd. p. 429, 29, Ἀπόκινος : γένος ὀρχήσεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος ἢ ὁ κιναιδογράφων ἴαμβος. » *M.*

14.

Priscianus lib. 18, p. 91 Kr. de abundantia præpositionum disserens : *Isocrates*..... Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· « Μεθυστέρῳ ἐν χρόνῳ. » Codex Monac. ΜεΘΥCΤeΡΩΙ e ΧΡoΝΩ. Proxime a vero Hermannus apud Krehlium μεθύστερον ἐν χρόνῳ.

XV. ΝΟΜΟΙ.

1.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 436, 6, Ἀπὸ στόματος; ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης : Φιλήμων Νεμομένοις... Κρ. δὲ ταὐτὸ τοῦτο ἀπὸ γλώττης Νόμοις·

Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ', οὐδ' [ἐφίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω [γὰρ καλῶς.

Tautologice libri οὐδ' ἐπίσταμαι. Οὐδ' ἐφίσταμαι, *nec studeo litteris*. Eadem Suidas, cujus libri οὐδ' ἐπ. τὰ, quod delevit Toup. De hisce Bergk. Comment. p. 139, annotavit, duo juvenes in scenam induci, alterum antiquitatis amantem, probumque, sed rudiorem; alterum novitiis moribus, litteris artibusque excultum, neque imperitum juris, et in agendis causis exercitum.

2.

Suidas v. Χρή : Χρῇς τὸ χρῄζεις καὶ δέῃ. Κρ. Νόμοις.

Νῦν γὰρ δή σοι πάρα μὲν θεσμοὶ
τῶν ἡμετέρων, πάρα δ' ἄλλ' ὅ τι χρῇς.

Θεσμοὶ τ. ἡμ., *leges nostrorum*, i. e. Atticorum, præsertim Solonis, cujus hæc verba esse existimat Bergk., sicut ea quæ fragmento 3 habentur. Hesych. Χρῇς : θέλεις, χρῄζεις.

3.

Idem v. Ἀλώπηξ : παροιμία Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρ. Ν.

Ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται.

Suidæ libri male μὴ ῥαδ. et οὐ δωροδ. Gramm. Bekker. Anecd. p. 218, 29, Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται : παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων. Versus effictus ex hoc Solonis ap. Diog. Laert. 1, 52, Plut. Vit. Sol. c. 13 :

Ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει.

4.

Pollux 6, 68 : μίνθα ἢ μίνθη, τὸ καλούμενον ἡδύοσμον, ὅπερ ὠνομάσθαι φασὶν ἀπὸ Μίνθης τῆς Πλούτωνος παλλακῆς εἰς τουτὶ τὸ φυτὸν μεταβαλούσης. (Ab ea nympha dictus est mons quidam, teste

---

LEGES.

1.

At, per Jovem, neque ego litteras scio, neque ad eas incumbo,
sed ore tenus tibi dicam : probe enim memini.

2.

Nunc enim tibi adsunt leges
nostrorum, adsuntque alia, quæ cupis.

3.

Vestrûm quidem unusquisque « vulpes dona appetit. »

Strabone 8, p. 237. Cf. Ovid. Met. 10, 728, etc.) μέμνηται τῆς μίνθης (male libri μίνθου) Κρ. ἐν τοῖς Ν.,

Τυρῷ καὶ μίνθῃ παραλεξάμενος καὶ ἐλαίᾳ,

Bene Mein. ἐλαίᾳ pro ἐλαίῳ. « Παραλεξάμενος τυρῷ etc., ut Eupolis Hephæst. p. 10:

Καὶ ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν·

et Athen. 3, p. 123, A:

ἵνα σπλάγχνοισι συγγιγνώμεθα. »

E Mein. Qui tamen nuper παραδεξάμενος proposuit. Petitum ex oratione illitterati.

5.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 371, 1, Ἄχασκα: ἥσυχα, φραδέα (perperam libri φαρδέα, v. Iliad. 24, 354. Meinek. βραδέα). Κρ. Ν.

Ἐν πρεσβύταις πάνυ γηραλέοις σκήπτροισιν
ἄχασκα προβῶντες.

Codicis Ἦ in Ἐν mutandum erat; frustra Bekker. et Mein. Ἦ (?) πρεσβῦται π. γηραλέοι. Hesych. Ἀχάσκα: ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως· itemque Eustath. ad Il. p. 668, 29, et præf. Comment. Pindar. p. 57 ed. Taf. ἀχασκᾶ. Est hæc, opinor, descriptio juvenum antiqui moris, senes modeste comitantium; quos vel prædicaverit ob virtutem coryphæus in parabasi, vel (quod non minus verisimile) adunco naso suspenderit.

6.

Idem ib. p. 422, 9, Ἀπερρήσεις: ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ· οὕτω Κρ. Ν.

Οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.

ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα. Insulsa admonitio: quid enim præterea significet τὸ ἀπερρήσεις? Codex ἀποτιλῶσαι, quod correxit Porson. Adv. p. 39. « Hesych. Ἀπερρήσει: ἀπολέσει, ἀποφθερεῖ. Ita Musurus, codex ἀπελεύσει. Itaque legendum Ἀπερρήσεις: ἀπελεύσει, ἀποφθαρεῖ. » *E M.* Ἀποτιλῶ dictum tropice, ut Lysistr. 578.

7.

Athen. 11, p. 502, B: χρυσίδος δὲ (μνημονεύει) Κρ. ἐν Ν.

Χρυσίδι σπένδων γε γραφῇ τοῖς ὄφεσσι πιεῖν
δίδου.

Verba juvenis legum periti, ut conjicias. Finxerit se causam agere draconum sacrorum, qui alebantur Athenis in Acropoli, quosque quum neglexisset custos publicus, judicio damnatus jubetur potum præbere animalibus, idque in patera aurea. Libri mendose χρ. σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεσι (B. cod. ὄφεσσι, quod aptum metro) π. διδούς. Mein. κέκραγε pro γέγραφε, et δίδου, ceterum incertus, quinam dicantur angues. At Herodotus 8, 41: λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι, ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ· et Photius p. 319 ed. Dobr., p. 274 Lips., secundum Galei codicem: Οἰκουρὸν ὄφιν: τὸν τῆς Πολιάδος Φύλακα. καὶ Ἡρόδοτος μὲν ἕνα φησὶν ἐν τῷ ἱερῷ, Φύλαρχος δὲ αὐτοῦ δύο. V. Creuzer. ad Herod. l. l. Partem loci attulit Athen. p. 496, E, cum varietate: Ῥυσίς: φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Ν. « ῥυσίδι σπένδων. »

8.

Athen. 14, p. 646, E, Ταγηνίτης: πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ὁ καὶ ταγηνίας. μνημονεύει Μάγνης καὶ Κρ. ἐν Ν.

Καὶ δρόσον βάλλων ἕωθεν χλιαροῖς ταγηνίαις.

Libri χλιαρὸς ταγηνίας, sed opus est dativis, qui idem sonent atque εἰς χλιαροὺς ταγηνίας. Hesych. Ταγηνίας: πεμμάτια τηγάνων. οἱ δὲ στέαρ ὑγρὸν ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σησάμη, ἔλαιον. Hæc poeta dicit δρόσον, *rorem*, quæ voces tropice quodvis fluidum significant.

9.

Photius Lex. p. 371, 24, Παλαστή: θηλυκῶς. Κρ. Ν.

Μεῖζον τὸ πέος παλαστῆς.

Libri δέος, quod emendavit Ruhnken. apud Albertum ad Hesych. 2, p. 841, et παλαιστή... παλαιστῆς, correcta a Meinekio.

10.

Pollux 7, 86: τὸ δὲ σανδάλιον οὐ μόνον Μένανδρος εἴρηκε,... ἀλλὰ καὶ Κρ. Ν.

4.
Caseo ac menthæ assuetus, et olivæ.

5.
Inter senes vetustos quiete cum baculis progredientes.

6.
Non abibis cito? depilabo te hodie.

7.
Aurea patera condemnatus da bibere draconibus.

8.
Et rorem injiciens a mane tepidis tagenitis.

9.
Latior penis palmo.

Σανδάλια Τυρρηνικά.

Photius Lex. p. 611, 6, Τυρηνικά (ita codex) : σανδάλια πολυτελῆ. Hesych. Τυρρηνικὰ σανδάλια : κάττυμά τι ὑψηλόν. « Simillima ergo erant cothurnis : Etym. M. p. 524, 39, Κόθορνος : γυναικεῖον ὑπόδημα τετράγωνον τὸ σχῆμα, ἁρμόζον ἀμφοτέροις τοῖς ποσίν. Hæc calceorum lorica etiam nunc in pluribus artis antiquæ monumentis conspicitur. v. Bœttigeri Opusc. 1, p. 283, J. H. Voss. Epist. mythol. 1, p. 190. Non improbabile est autem eorum in ea fabulæ parte mentionem esse factam, in qua de luxurie Atheniensium ex legum contemptu profecta Cratinus egerat. » *E Mein.*

11.

Photius Lex. p. 353, 8, Ὀσταφίδα : οὐχ ὅπως Κρ. Ν.

— Ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα,

ἀλλὰ καὶ Πλάτων (Leg. 8, p. 845, B). « Videntur hæc sumpta e descriptione vitæ felicissimæ, quam futuram dixerit alter juvenum, si Athenienses ad simplicitatem legumque observantiam redierint. » *Bergk.* Comment. p. 140.

12.

Hesych. Λυκαμβὶς ἀρχή : ὁ Κρ. ἐν Ν., τὸν πολέμαρχον δηλῶν, πρὸς ὃν ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ ἀπροστασίου δίκας. Λυκαμβίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχήν.... Hæc Mein. supplenda esse vidit e Photio p. 234, 4, Λυκαμβὶς ἀρχή : τοῦ πολεμάρχου. ψυχρῶς, ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβῃ· ἐπὶ δὲ τούτου (scil. τοῦ πολεμάρχου) ἀπροστασίου καὶ ἐπικλήρων αἱ δίκαι ὑπήγοντο. Alludit ad Λυκαμβάδα ὀργήν, sed *frigido* joco, ut judicat criticus quem Photius exscripsit. Liber Phot. ἀποστασίου καὶ ἐπικλήρου.

13.

Schol. Aristoph. Eq. 1147, Κημός : ὁ ἐπὶ τοῦ χαδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Κρ. αὐτὸν ἐν Ν. σχοίνινον ἠθμὸν καλεῖ. Libri ἠθμόν. Etiam Hesych. Σχοίνινος ἠθμός : δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθιᾶσιν. « Colum dicit, urnæ judiciariæ impositum, per quod lapilli judicum in urnam mittebantur. » *E M.*

14.

Photius Lex. p. 291, 14, Νεάτην : οὐχὶ νήτην λέγουσι· καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον. Κρ. Ν. Corrigendum existimo καὶ παρανεάτην ἢ προσνεάτην. — Adde his fragm. incert. 141.

XVI. ΟΔΥΣΣΗΣ.

Hanc fabulam, quæ neque chorica carmina nec parabasin habuit, iis temporibus scriptam videri, quibus Morychidis decreto comœdiæ veteris licentia angustioribus finibus inclusa est (Olymp. 85, 2 et 3), Meinek. Hist. crit. Com. p. 43, itemque postea Bergkius Commentt. p. 142, indicaverunt. De argumento ejus Platonius p. XIII : τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα : et p. XIV : οἱ γοῦν Ὀδ. Κρ. οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι, διασυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας Ὁμήρου. « Atque hinc explicandum est, quod hoc drama Cratinus ipse *novum et inusitatum oblectamentum* dixit fragmento 15. » *E M.*

1. 2.

Hephæst. De metris cap. 8, p. 46 : ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρ. εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο,

Τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' αὖραι; νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον,

Ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

Versu 1 ed. Florent. τίνες οὖν π. « Ulixis hæc verba, ingruente tempestate ad Cyclopum insulam appellentis, sumpta e fabulæ exordio, siquidem fere εἰσβολὴ dicitur ea pars dramatis quæ proximo post prologum loco infertur : v. Hist. crit. Com. p. 443 et Hermann. Opusc. 5, p. 139. » *E M.*

10.
Sandalia Tyrrhenica.

11.
Juppiter autem uvis passis pluet extemplo.

12.
Lycambeus magistratus.

13.
Junceum colum.

ULIXES.

1.
Quænam denuo mare occupant auræ? nubem hic cœlestem conspicio.

2.
Ut melius gubernaculis nostra navis obediat.

3.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 445, 14 : Ἄρκτον, οὐχὶ ἄρχον, Ὀδυσσεῦσιν,

Ἐπ' ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπου-
σαν, ἕως ἂν ἐφεύρῃς.

Codex Ὀδυσσεὺς ἐν ἀρ.... ἄνευφερῆς (sic), quæ restituit Mein., hæc addens : » Cratinum transtulisse, quod apud Homerum (Odyss. 5, 276 et 77) Calypso Ulixi in patriam redituro dicit, ad hoc iter in insulam Cyclopum, perspexit Bergk. Commentt. p. 157. »

7·

Athen. 3, p. 99, F : χορτασθῆναι εἴρηται, ὦ δαιμόνιε ἀνδρῶν, παρὰ μὲν Κρατίνῳ ἐν Ὀδυσσεῦσιν οὕτως·

Ἧστε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν.

Libri ἧσθα vel ἧσθαι, vulgo ἧσθε, sed ἧσθε ap. Priscian. 18, p. 272 Kr. « Cyclopis hæc verba ad Ulixen ejusque socios, lacte se largiter ingurgitantes. » *E Mein.* Aliena sunt, quæ nescio cujus, auctore Porsono apud Gaisford. ad Hephæst. p. 272, his subjunxit Mein., verba ex scholiaste Aristophanis ad Vesp. 710 :

πῦον δαινύμενοι, κἀμπιπλάμενοι πυριάτη.

5.

Idem 9, p. 385, C : Κρ. ἐν Ὀδ. εἴρηκε τὴν ὀξάλμην διὰ τούτων·

Ἀνθ' ὧν πάντας ἑλὼν ὑμᾶς ἐρίηρας ἑταίρους
φρύξας, ἑψήσας καὶ ἐπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας,
εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην κᾆτ' ἐς σκοροδάλ-
μην
χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι
ἁπάντων
ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι ὡς στρατιῶται.

Ἀνθ' ὧν, *Pro his factis.* Dixit fortasse capras mactatas ab Ulysse et sociis ejus in insula Lachea, Odyss. 9, 155 seqq. Ἐρ. ἑταίρους Cyclops dicit Ulyssen irridens, qui verbis illis usus erat. Eadem, primo versu omisso, Pollux 6, 69. V. 2 Ath. κἀπανθρακίσας. V. 5 ὡς στρατιῶται, *ut milites*, more militum famelicorum atque impudentium. Perperam libri ὦ στρατιῶται, quum modo homines appellaverit ἐρίηρας ἑταίρους.

6.

Athen. 10, p. 446, B : τὸ δὲ πῖθι τίς εἴρηκεν;... παρὰ Κρατίνῳ ἔχεις ἐν Ὀδ.

Τῆ νῦν τόδε πῖθι λαβὼν ἤδη, καὶ τοὔνομά
μ' εὐθὺς ἐρώτα.

Conf. Od. 9, 347 : Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον. Conjiciebam καὶ τοὔνομά γ' εὐθὺς ἐρῶ τοι. Sic enim Ulixes vinum Polyphemo porrigens, ap. Homer. ib. 364 : Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι Ἐξερέω. « Sed in eo, inquit Bergk. (Comm. p. 159), Comicus ab Homero recessit, quod ibi Polyphemus ab Ulixe quærit nomen, 355, 56 :

Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρῃς·

itemque Euripides Cycl. 525 :

Σὺ δ', ὦ ξέν', εἰπὲ τοὔνομ', ὅ τί σε χρὴ καλεῖν. »

[Εὐθύς equidem in αὖθις mutaverim : *Nunc bibe; posterius nomen meum inquire.* F. Dubn.]

7·

Pollux 6, 26 : Κρ. μέντοι (itemque Euripides Cycl. 395) τὸν οἶνον Μάρωνα εἴρηκεν·

Οὔπω ᾿πιον τοσοῦτον οὐδὲ πίομαι
Μάρωνα.

Hæc Cyclopis verba esse vinum ab Ulixe acceptum admirantis, vidit Runkel., allatis Homeri versibus Odyss. 9, 196 seqq. et Eurip. Cycl. 141. Bergkius maluit τοιοῦτον, quod sane verisimilius.

8.

Athen. 2, p. 68, C : ὅτι τοὺς πέπονας Κρ. μὲν σικυοὺς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδ.

α. Πώποτ' εἶδές μοι τὸν ἄνδρα, παῖδα Λα-
έρτα φίλον;

3.

Ad sinistram semper Ursam habens fulgentem, donec inveneris.

4.

Sedetis toto die, satiati lacte candido.

5.

Pro his ubi vos omnes corripuero, *caros comites*,
frictos, coctos, assatosque super carbones,
et in salsilaginem, vel acidam, vel allio mixtam
tepidam, intinctos, qui vestrûm assatissimus mihi [cunctorum
videbitur, eum comedam, ut milites.

6.

Jam cape hoc : bibe sumptum, et nomen inde ex me [quærito.

7.

Nondum bibi talem nec bibam
Maronem (*vinum Maronicum*).

8.

a. Ubi tandem vidisti mihi virum, Laertæ filium?

β. Ἐν Πάρῳ σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον.

Sic libri; quæ critici sine necessitate mutant. Probabiliter Runkel. Ποῦ ποτ'· Παῖδα pro παῖ Erfurdtius, syllaba ΔΑ sequente ΑΑ abrepta. Σπερματίαν σικυὸν hinc memorant Phrynich. Ecl. p. 258, et Phot. Lex. p. 530, 11. — Cyclopi inebriato Ulixes narraverit, se cum ceteris Græcis Trojam expugnasse; Cyclops autem illum interrogaverit, fortasse memor vaticinii de se olim Ulixis ope excæcando.

9.

Etym. M. p. 367, 21, Ἐπὶ Χαριξένης : αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν·

Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
αὕτη γε κρουμάτι' ἄττα, τἀπὶ Χαριξένης.

Κρ. Οδ.

Οὐκ ἴδι' ἄττα τάδ', οὐκέτ' ὄνθ', οἷα τἀπὶ Χαριξένης.

Legebatur in Etym. οὐκ ἰδίᾳ τάδ' οὐκετόνθοι τἀπὶ Χ. Correxit Mein. Hesych. Ἴδι' ἄττα : ἴδιά τινα. Idem, Ἐπὶ Χαριξένης : ἐπὶ (ἐπεὶ ἐπὶ Mein.) μωρίᾳ ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα (αὐλητρὶς add. Mein.)· ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης. Cf. Schol. ad Aristoph. Eccles. 973. « Utebantur illo proverbio qui insipida et insulsa significare vellent, ut in loco Theopompi. Nec multum differunt ista Eccles. 973 :

Οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις·
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν. » *E M.*

10.

Pollux 10, 32 : ἐν δὲ τῷ κοιτῶνι δεῖ μὲν εἶναι καὶ κλίνην τινά, ἢ κλινίδιον, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ (849) Ἀριστοφ., κλινάριον, ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν, ἢ κλινίδα, ὡς ἐν Ὀδ. Κρατῖνος· ἐπὶ δὲ τῶν κλινῶν ἀκουστέον, ὅταν φῇ

— Οἱ δ' ἀλυσκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν.

Ulixis socios intelligas, qui metu Cyclopis sub tectis se occultaverint. « Pro οἱ δ' fortasse ἄλλοι δ' vel οὗτοι δ', et ὑπὸ pro ἐπί. « *Mein.*

11.

Athen. 7, p. 315, B : Δωρίων δὲ τὸν νέον φησὶν ὀρφὼν ὑπ' ἐνίων καλεῖσθαι ὀρφανικήν.... Κρ. δ' ἐν Ὀδ.

Τέμαχος ὀρφῶ χλιαρόν.

Et paucis interjectis : τὴν μέντοι ἑνικὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως προφέρονται Ἀττικοί..... τὴν δὲ γενικὴν Κρ. Ὀδ. Τέμαχος ὀρφῶ χλ.

12.

Idem 14, p. 657, A : δέλφακα (porculum) δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων Ποιητῇ.... Κρ. Ὀδ. « Δέλφακας μεγάλους. »

13.

Idem 15, p. 677, F : καὶ Κρ. δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ὀδ. κέκληκε τὸν λωτὸν στεφάνωμα διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. « Loti mentionem fecerit Ulixes in iis quæ Polyphemo narravit de itinere suo ad Lotophagos Odyss. 9. » *E M.*

14.

Phrynichus Eclog. Att. p. 136 : Μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρ. δὲ μονόμματον εἶπε τὸν Κύκλωπα. Nunnesius e codice Κρ. γὰρ etc.; editio princ., Favorinus, Moschopulus, Κρ. δὲ μονόφθαλμον.

15.

Hephæstion, de versu parœmiaco exponens, p. 47 : Κρ. δὲ ἐν Ὀδ. συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο·

Σιγάν νυν ἅπας ἔχε, σιγάν,
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

Fortasse σιγᾷ... ἔχε, σιγᾷ, nam usitatum est ἔχειν σῖγα sive σιγῇ, et σιγᾷ in lyricis. Soph. Philoct. 238 : γελῶσι σῖγ' ἔχοντες. Æschylus Theb. 230 : οὐ σῖγα, intell. ἕξεις. Σιγῇ non semel Homerus; Herodotus 9, 93 : εἶχε σιγῇ, apud quem 7, 238, non est ferendum δυσμενὴς τῇ σιγῇ, sed reponendum δυσμενής τις σιγῇ, de quo usu pronominis v. Matth. Gr. § 487, 5. Comicus Eccles. 1085 : σιγῇ βάδιζε δεῦρο, etc. Forte σιγαι abiit in σιγαν, præsertim ν littera sequente. Ceterum his chorus Græcorum

b. In Paro, quum sativum cucumerem e grandissimis emeret.

9.

Non propria quædam hæc, quæ non sunt, sicut quæ tempore Charixenæ.

10.

Illi autem effugiunt ad (*sive potius* sub) lectos.

11.

Frustum orphi tepidum.

15.

Tacete igitur cuncti, tacete,
et omnia statim comperietis :
nobis enim Ithaca est patria,
navigamusque una cum Ulixe divino.

compellat Polyphemum et convocatos ab eo ceteros Cyclopas, quod non fugit doctos.

16.

Suidas, Ἄθυρμα : παίγνιον. K. Ὀδ.

Νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα.

Ita codd., estque hoc initium senarii ex prologo, ut opinor, in quo Cratinus gloriatus fuerit, se *novum oblectamentum attulisse* spectatoribus. Præter necessitatem Elmslejus ad Euripidis Med. p. 268, Νεοχμόν τι π. ἄθ., partem ille hanc anapæsti tetrametri existimans, quum locum habeat in iambo παρῆχθαι vel παρῆχθ'.

17.

Qui apud Diogenem Laert. 7, 163, tacito scriptoris nomine, legitur versus heroicus,

Τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς;

eum haud inepte ad hoc drama retulit Welckerus Mus. Rhen. vol, 1, p. 588. Λαμπάδα figurate dixit solem, ut item *lampada* poetæ Latinorum.

XVII. ΠΑΝΟΠΤΑΙ.

De titulo comœdiæ v. ad fragm. 3.

1.

Schol. Aristoph. Nub. 96, πνιγεύς: ἡ τῶν ἀνθράκων κάμινος.... κυρίως δὲ πνιγεὺς ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἵππωνος τοῦ φιλοσόφου, κωμῳδῶν αὐτὸν, λέγει. Recte Κρατῖνος scribi jussit Mein. Schol. Clementis Alex. Protrept. p. 103 ed. Lips. : τοῦ Ἵππωνος καὶ αὐτοῦ (sicut Diagoræ Melii: v. Bergk. Commentt. p. 168) ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται ὁ Κρατῖνος. De Hippone, qui ad Periclis ætatem referendus esse videtur Bergkio, Origenes Philosoph. 16 : Ἵππων δὲ ὁ Ῥηγῖνος ἀρχὰς ἔφη ψυχρὸν τὸ ὕδωρ καὶ θερμὸν τὸ πῦρ, γεννώμενον δὲ τὸ πῦρ ὑπὸ ὕδατος κατανικῆσαι τὴν τοῦ γεννήσαντος δύναμιν, συστῆσαί τε τὸν κόσμον. Simplicius ad Aristot. De cœlo p. 148, A : ἦσαν δέ τινες οἱ ἓν λέγοντες, Θαλῆς μὲν καὶ Ἵππων ὕδωρ, Ἀναξιμένης δὲ καὶ Διογένης ἀέρα· et ad Phys. p. 32, A : πάντες γὰρ σωματικόν τι τὸ ἓν ὑποτίθενται τοῦτο· ἀλλ' οἱ μὲν ἕν τι τῶν τριῶν στοιχείων, ὥσπερ Θαλῆς μὲν καὶ Ἵππων τὸ ὕδωρ. Primarium autem hujus fabulæ argumentum in Hippone philosopho vexando et irridendo positum fuerit.

2.

Hephæst. p. 18 : πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν (usum correptæ syllabæ ante mutam et liquidam, ut in ἀριθμητοί) παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν Κλεοβουλίναις (fr. 3)... καὶ πάλιν ἐν Πανόπταις,

Κρανία δισσὰ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί.

Codd. nonnulli κράνεια δισσάφορα. Hæc ad Chorum spectare vidit Bergk. p. 181, qui chorus haud dubie ex ipsis illis πανόπταις compositus fuit. « Argi solenne epitheton (v. Apollod. 2, 1, etc.) a Comico ad sophistas, Argi instar omnia curiose speculantes, translatum est. Lepide etiam bicipites finxit callidos istos. » *E M.*

3.

Idem p. 14 : ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Παν.

Ἀλλοτριογνώμοις, ἐπιλήσμοσι, μνησικάκοισιν

His item notantur οἱ Πανόπται. « Formam ἀλλοτριόγνωμος pro ἀλλοτριογνώμων pluribus exemplis munivit Lobeck. ad Phryn. p. 383, quibus adde gramm. Bekker. Anecd. p. 385, 7, Ἀλλοτριόγνωμος : σημαίνει δὲ ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ. » *M.* Μνησικάκοισιν, i. e. vindictæ cupidis, e consequente.

4.

Schol. Luciani Alex. 4 : ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων ὑπερβολῇ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. Κρ. Παν.

Ἀριστόδημος ὢν ἀσχημονεῖ
ἐν τοῖς Κιμωνείοισιν ἀνὴρ ἐρειπίοις.

ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. Hæc e codice Vindob. primus edidit Schubart. in Zimmermanni Ephem. stud. ant. a. 1843, n. 141; quumque Comici verba sic haberent in libro Ἀρ. ὡς ἀσχημοῦ ἐν ταῖς κιμνί ἀνεριπῖ, ille scripsit Ἀρ. ὡς

17.

Quis autem te excæcavit? quis ademit lampadis radios?

PANOPTÆ.

2.

Capita bina ferre, oculosque innumerabiles.

3.

Aliorum sensa cogitantibus, obliviosis, malorum memoribus

4.

Aristodemus quum sit, turpia
vir committit in ruinis Cimoniis.

(pro ὡς Ἀρ.) ἀσχημονῶν, Mein. autem, dubitans, ut ait « num ὢς sic positum Comicorum orationi conveniat, » maluit ἀσχημονεῖ, quod etiam ipsi prætulimus; prætereaque excudi jussimus probiore numero Κιμωνείοισιν pro Κιμωνίοις. Cetera restituit Bergk. Commentt. p. 183. « Ἀρ. ὢν, h. e. *alter Arist.*, ut apud Aristophanem Ran. 363 Θωρυκίων ὤν. Cimoniorum monumentorum memoriam hic latere perspexit Bergk., allatis Photii verbis Lex. p. 166, 1, e quibus fœdissima quæque illic patrata esse intelligitur : Κιμώνεια ἐρείπια : Ἀθήνησιν, ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο. Plut. Vit. Cimonis cap. 4 : μνῆμα δ' αὐτοῦ (Thucydidis) ἐν τοῖς Κιμωνείοις δείκνυται, Marcellus Vit. Thucydidis p. 3 : πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα, ἔνθα δείκνυται Ἡροδότου (probabiliter Coraes ad Plut. Vit. 3, p. 390, Ἡρώδου) καὶ Θουκυδίδου μνήματα. — Quis sit *alter* ille *Aristodemus*, nemo facile divinaverit. De ipso Aristodemo v. Hesychii interpp. vol. 1, p. 534, et Libanium Orat. 19, p. 500, D, ubi cum Clisthene, Philoxeno, Amynia, Demo, Ctesippo, aliisque perditæ libidinis hominibus conjungitur. » *E M.* Cogitabat Bergk. de Hippone, quem quidem tantæ fœditatis non magis ego insimulaverim quam Meinekius.

5.

Photius Lex. p. 369, 4, Παιδικά : ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά.... καὶ Κρ. Πατ.

Μισεῖς γὰρ πάνυ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ νῦν τρέπει.

Grammaticus Coislin. μισεῖ γὰρ πάνυ τ. γ., πρὸ παιδ. δὲ τρέπει νῦν. Photius μ. γὰρ τὰς γυν., πρὸς π. δὲ τρέπῃ νῦν sine πάνυ. Apud schol. Aristoph. Vesp. 1021 τρέπεις. Mein. ex chorico carmine petitum arbitratus scribit :

Μισεῖς γε πάνυ γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν.

6.

Schol. ad Nubium v. 985, Κηκείδου : ἀρχαῖος διθυραμβοποιός, οὗ μέμνηται Κρ. ἐν Παν. Photius p. 160, 14, Κηδίδης : διθυραμβοποιητής. Recte Schleusner. Κηκείδης, et scr. διθυράμβων ποιητής.

7.

Pollux 10, 16 : ἀπεσκευασμένος τὰ χρήματα, ἀνασκευασθῆναι τὴν τράπεζαν, ἐπισκευάσαι τὸ τεῖχος, πομπῆς καὶ πομπείων ἐπισκευαστής. Κρ. δὲ ἐν Παν. τὸν σκευοφύλακα ἔοικε σκευωρὸν καλεῖν, « i. e., ut videtur, eum, cujus curæ pomparum apparatus demandatus erat. » *E M.*

8.

Antiatticista p. 91, 10 : Διὰ πάντων ἀγὼν λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρ. Παν. « Formulæ rationem explicuit Bœckh. ad Corp. inscript. 1, p. 768. » *M.*

9.

Schol. ad Iliad. 6, 77 : Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;... οὐ λείπει τὸ « ὁρῶν » ἀλλ' ἐστὶ παλαιὰ συνήθεια. Ἀριστοφ. (Acharn. 15) « ἀλλ' ἕτερον ἥσθην », καὶ Κρ. Παν. « γέγηθα τὸν ἄνδρα. » Eustath. p. 737, 4 : φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι « γέγηθα τὸν ἄνδρα ».

VIII. ΠΛΟΥΤΟΙ.

Plutorum nomine Bergk. Commentt. p. 131 Chorum divitum significari putat, quos velut comites Pluti Crat. in scenam induxerit. Id aptius dramati quam, quod haud nolit Mein., πλούτους simpliciter interpretari *divitias*, ut ipso laudante Plato Georg. p. 167, C, ἠμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. Etiam Euripides Andromeda, fragm. 24 :

Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος
γενναῖον λέχος εὑρεῖν.

Fortasse etiam πλουτοκρατίαν ἐκ τιμημάτων, i. e. τιμίων (v. Xenoph. Memor. 4, 6, 12), finxit Crat. in hac fabula.

1.

Athen. 4, p. 138, E : Πολέμων ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ (scribo ἐν τῷ περὶ Ξενοφῶντος κανάθρου, Ages. 8, 7) τοῦ παρὰ Λάκωσι καλουμένου κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον, ἐν Πλούτοις λέγειν

Ἆρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισίν ἐστιν, ὡς λέγουσ', ἐκεῖ
πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς;

5.

Quum prorsus odio tibi sint mulieres, nunc ad pueros te convertis.

9.

Gavisus sum viro.

PLUTI.

An revera hospitibus, ut aiunt, ibi omnibus, qui veniunt, in copide est quo bene epulentur?

ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φῦσκαι προσπεπατταλευμέναι
κατακρέμανται, τοῖσι πρεσβύταισιν ἀποδάκνειν ὀδάξ.

Versu 3 codd. aliquot mendose φύσται. In fine quod numero languidiore legitur πρεσβύταισιν ἀπ. ὀδ., fortasse erat πρεσβύταις ἂν ἀπ. ὀδ. De ἂν mitigandæ orationis gratia immisso Matth. Gr. §. 598, « Describitur h. l. cœna sacrificalis, quam κοπίδα appellabant Lacedæmonii : ad eam et indigenis et peregrinis patebat aditus : Molpidis, Philemonis, Didymi, aliorumque, de ea testimonia attulit Athenæus. Cf. Mülleri Dor. 2, p. 277; de usu lescharum apud Spartanos ceterosque Græcos frequentissimo v. eundem ibid. et Thorlacium Opusc. 1, p. 27. » *E M.*

2.

Athen. 6, p. 267, E : οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, ὅτι οὐκ ἦν τότε δούλων χρεία, ἐκτίθενται. Κρ. μὲν ἐν Πλ.

Οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιὸν,
ὅτε τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, μᾶζαι δ᾽ ἐν ταῖσι παλαίστραις
Αἰγιναῖαι κατεβέβληντο δρυπεπεῖς, βώλοις τ᾽ ἐκόμησαν.

Vulgo βώλοις τε κομῶσαι, quæ mire exercuerunt viros doctos. Schweighæuserus Hesychii glossam memorat, Βωλία· βωλίς, μάζης εἶδος ἐν ταῖς θυσίαις, massulæ rotundæ sive globuli ex farina confecti. Si nos audis, prædicatur terræ fertilitas, quam fuisse dicebant ævo Saturni sive aureo. Ovidius Met. 1, 99 seqq. (ταυτολόγοις et præpostere immissis verbis *ipsa quoque immunis rastroque intacta, nec ullis Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus*, vel recisis, vel potius repositis post 108, loco languidiorum et spuriorum, si quid sentio, *etiam fruges tellus inarata ferebat, Nec renovatus ager gravidis canebat aristis*).

Sine militis usu
mollia securæ peragebant otia gentes,
contentique cibis nullo cogente creatis
arbuteos fœtus montanaque fraga legebant.

Et Græcorum ante omnes Hesiodus de hominibus tunc natis, Op. et D. 115 :

τέρποντ᾽ ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
θνῆσκον δ᾽ ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ᾽ ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον.

Βώλοις, *glebis*, agris; ἐκόμησαν, i. e. μέγα ἐφρόνουν, ἐσεμνύνοντο. Herodotus 5, 71 : οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, etc.

3.

Idem 7, p. 303, D : διίστησιν αὐτὰς (τὰς θυννίδας) τῶν θύννων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις. Κρ. δ᾽ ἐν Πλ. « Ἐγὼ γάρ εἰμι· θυννὶς, ἢ μελαινὶς, ἢ καὶ θύννος, ὀρφὼς, γλαῦκος, ἔγχελυς, κύων. » Postrema iterum apponit p. 299, B. Vereor ut hæc sit Cratini manus : adeo θυννὶς friget juxta θύννος, quos pisces ita distinguat historicus, non poeta. Similia permiscuerit vel ipse Athenæus, vel ejus aliquis librarius, quum Cratinus dixisset ἐγὼ γὰρ εἰμ᾽ ἰχθύς τις, ἢ μελ. etc. « De thynno et thynnide v. Schneider. ad Artedi Synonym. pisc. p. 53 seqq. Pro μελαίνας (sic enim libri, non μελαινίς *Both.*) Adamus μελάνουρος, Schweigh. μέλανδρυς, neutrum cum aliqua veri specie. Fortasse nihil nisi accentus mutandus, ut μελαινάς, ἄδος, piscis nomen fuerit, præterea ignotum, ut aliorum quoque nonnullorum piscium, a colore appellati. « *E M.* Prætuli μελαινίς. Xenocrates cap. 26 : πελωρίδες ἢ μελαινίδες κάλλισται αἱ ἐμφερεῖς ὀστρέοις, etc. V. Schneider. ad Aristot. H. N. 4, 4, vol. 2, p. 374 ad 78.

4.

Idem 3, p. 94, E : σιαγόνος δὲ (μνημονεύει) Κρ. Πλ.

Περὶ σιαγόνος βοείας μαχόμενος.

5.

Schol. Lysistr. 1243, Διποδιάξω : τοῖς δύο ποσὶ χορεύσω. εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρ. ἐν Πλ.

Ἄρξει γὰρ αὐτὸς διποδίας (καλὸς) καλῶς.

Libri Ἄρξη γ. αὐτοὺς διποδία καλῶς, quæ correxit Runkel.; nos inseruimus καλὸς, quum καλῆς placuisset Meinekio. Aristoph. Acharn. 253 : Ἄγ᾽, ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσεις· et Eccles. 730, etc.

---

et in leschis botuli paxillis
pendent, senum dentibus carpendi.

2.

Quibus sane rex Saturnus fuit antiquitus, quando panibus astragalizabant, mazæque in palæstris Æginetícæ projiciebantur teneræ, glebisque gloriabantur.

4.

De maxilla bovina pugnans.

5.

Incipiet enim ipse dipodiam (venustus) venustam.

6.

Stobæus Flor. 103, 11. Κρ. ἐν Πλ.

Αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνίει τἀγαθά.

Verba prologi, ut opinor, de felicitate hominum sub regno Saturni. Ad prologum etiam fragm. 8 et 9 pertinere existimes, 7 autem ad carmen chori. Dobræus Αὐτόματα δ' αὐτοῖς. Aristophanes Ran. 1462 : ἐνθένδ' ἀνίει (i. e. interprete scholiasta ἀνάπεμπε) τἀγαθά. Arsenius Viol. p. 84, Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τἀγαθά : ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων · et Diogen. 3, 15.

7.

Priscianus 18, p. 1169, 13 (p. 181 ed. Krehl). « Illi (i. e. Græci) βαρύνομαι τούτου, καὶ ὑπὸ τούτου, καὶ τοῦτο · nos *gravor hanc rem et hac re*. Σοφοκλῆς [ἐν] Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ · Ὀσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσ.. μου · ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. (Sic Monacensis codex, quem secutus, quum ederem Tragici fragmenta a. 1846, scribendum existimavi Ὀσμῆς ὅπως μὲν μὴ βαρυνθήσεσθέ μου, nunc autem, μ et π litterarum similitudinem in Mss. reputans, malim Ὀ. ὅπως μου μὴ β. που.) Κρ. ἐν Πλ.

Μὴ ξυντυχίᾳ βαρύνομενοι.

Hoc quidem edidit Mein., quamvis constructionis τοῦ βαρύνεσθαι cum dativo mentionem non fecerit Priscianus. Igitur verisimilius Krehl. ξυντυχίαν, sed quo jure scripserit Κρατῖνος Χείροσι, Μὴ ξυντυχίαν β., merito miratur Mein.

8.

Suidas : Ἀνανεοῦσθαι (renovari), ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης ε' (18) καὶ Πλούταρχος Κρατῖνος. Duo codd. Paris. Πλούτ. Κρατίνῳ. Recte Valck. Diatr. p. 214 et Pierson. ad Mœr. p. 17, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος.

9.

Pollux 2, 61 : Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ (sic) καὶ ἀναπηρίαν (mutilationem). Suidas autem Ἀναπηρίαν : οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, quæ Brunck. retulit ad Pluti versum 115, ubi hodie legitur ὀφθαλμίας. « Fortasse recte (ut Aristoph. priore editione fabulæ dixerit ἀναπηρίας. *Both.*); neque improbabile est Pollucem suo ipsius errore Cratinum nominasse pro Aristophane : cf. Dobræum. » « *Mein.* Equidem ἐπέχω.

Probabilissima conjectura ad hanc fabulam Mein. refert fragm. incertum 18, quod vide.

XIX. ΠΥΛΑΙΑ.

Argumentum hujus comœdiæ vel ad conventum Amphictyonum, vel ad mercatum Pylaicum (v. Bæhr. ad Herodot. 7, 213), vel potius ad utrumque pertinuerit. De mercatu testis est Zenobius 5, 36 :

Οἶδεν Πυλαία ταῦτα καὶ Τεττιγίας

(versus nescio cujus) : ὁ Τυττυγίας (sic utrobique, quod nihili nomen emendavit Mein., adhiberi jubens Müller. Dor. 2, p. 399, 4) ἀνδραποδιστὴς ἦν, ἐπώλει δ' ἐν τῇ Πυλαίᾳ τὰ ἀλλότρια.

1.

Schol. Platonis Bekker. p. 373 : Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν (?) ἐπὶ δαῖτας ἴασιν (hexam. heroicus) · ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὅς, ὅτε εἱστιῶντο τῷ Κήϋκι ξένοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν γράφει οὕτως ·

Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς
λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι
κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Ὁ παλαιὸς λόγος, quo primus videatur usus Hesiodus in Nuptiis Ceycis, de quo Ovidius Met. 11, schol. ad Aristophanis Av. 250, etc. Zenobius 2, 19, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται : οὕτως Ἡσίοδος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋκος τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Male libri οὕτως Ἡράκλειτος. Schneidewinus apud Bergk. Commentt. p. 440 : « Nosti carmen Hesiodeum Γάμον Κήϋκος, ex quo profluxit sententia illa a Bacchylide repetita in eadem occasione : hinc vel in proverbium abiit. Apud Zenobium Ἡσίοδος scribo : Ἡράκλειτος sequenti Ἡρακλέους originem debet. Hesiodi nomen quoties corruptum sit, notissimum. » De carmine isto Athenæus 2, p. 49, B : ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήϋκος γάμῳ (κἂν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Cf. Pollux 6, 83.

2.

Suidas, Ἀμύναιντο : ἀμύναιεν. Κρ. Πυλαίοις (sic) « Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν

6.

Spontanea his deus largitur bona.

PYLÆA.

Novit Pylaicus hæc conventus et Tettigias.

1.

Nos itidem illi (sumus), secundum vetus dictum, qui, ut viri probi, sponte veniant ad elegantium epulas spectatorum.

εἰς ἥβην, ἵνα οἵ ποτε λοιγὸν ἀμύναιντο. » Quæ ita in dactylicos numeros digessit Mein. :

Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν ἔθρεψέ τε δημοσίοισιν
χρήμασιν εἰς ἥβην, ἵνα οἵ ποτε
λοιγὸν ἀμύναιντ'.

Alii choriambicos numeros prætulerunt. Cod. A ἀμύναιτο, ceteri ἀμύναιο. « Sophocles El. 14 : κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου. Dicuntur hæc de potenti aliquo viro, qui nescio quos pecunia publica, quam mala fraude interverterat, alendos curaverit, ut viri facti capitis periculum ipsi depellerent. » *Mein.*

3.

Idem et Photius, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν : παροιμία. Πλάτων Γοργίᾳ (p. 499, C) « Καί, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν. » Κρ. Πυλαίᾳ·

Ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς
εἰς δύναμιν τίθεσθαι.

Πρᾶγμα, quod metro congruit, Phot. p. 595, 14, pro πρᾶγμ' ὡς Suidæ.

4.

Schol. Plat. Bekker. p. 320 : τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρ. ἐν Π.

Ἡ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ', ἀναμένει
τρόπα.

Vulgo ἀνέμενοι. Immo ἀναμένει, *manet*, exspectat (lusores vel spectatores). Iliad. 15, 363 : Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε. Æschylus Eum. 230 : ἀναμενῶ τέλος δίκης. Versus asynart. τρίκωλος, anapæsto dimetro duobus dochmiis inserto, cui generi similes invenias apud Comicum, Æschylum, Sophoclem. De hoc ludo, quem etiam ἐς βόθυνον vocant (v. Sciph. fr. 7), Pollux 7, 103 : ἡ δὲ τρόπα παιδιὰ γίγνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀφιέμενοι στοχάζονται βόθρου τινὸς, εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως ἐξεπίτηδες πεποιημένου. πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις (castaneis : v. Odyss. 10, 242) ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐχρῶντο. Photius p. 606, 8, τρόπα : διὰ ἀστραγάλων παιδιά. Martialis 4, 14 : *Et ludit tropa nequiore talo.* Ceterum Meinekius iambicos prætulit :

Εἰ (s. Οἱ) Διονυσίοις
ἀκύλοις ἀεὶ παίζουσ' ἀνειμένοι τρόπα.

5.

Schol. Aristoph. Pac. 733 : Κρ. δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ, ὅτι ἓξ ἐστι ζυγὰ τοῦ χοροῦ. « Comicum chorum dicit. V. Polluc. 4, 109. » *M.*

6.

Idem Av. 121, εὔερον : οἷον μαλακὴν, ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλάτων... Κρ. Π.

Γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν.

λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων. Suidas h. v. habet εὐέραν.

7.

Idem Av. 766 : οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν εἰπεῖν, τίς ὁ Πισίου, οὔτε περὶ τῆς προδοσίας· ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστι, δηλοῖ Κρ. ἐν Χείρωσι, Πυλαίαις (sic), Ὥραις. εἴη δ' ἄν τι συμπεπραχὼς τοῖς Ἑρμοκοπίδαις ὁ Πισίου.

8.

Maximus in Dionysium Areopag. Epist. 8, vol. 2, p. 318 : Προτέλεια ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τὰς τῶν γάμων μετὰ τῶν θυσιῶν εὐχάς. τὸν γὰρ γάμον τέλος ἐκάλουν, ὡς τελειοῦντα πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. καὶ τοῦτο ἐκ πολλῶν κωμῳδίας ποιητῶν δεικνύναι δυνατόν.... ἔλεγον δὲ προτελίζεσθαι καὶ τὸ προμυεῖσθαι καὶ προκαθαίρεσθαι εἰς ἑτοιμασίαν μυστηρίων, ὡς Κρ. δηλοῖ (libri δηλαδὴ) ἐν Πυλαίᾳ δράματι. Recte Mein. προτέλεια pro προτελείας, τελειοῦντα pro τελειοῦν τά. Fort. δηλοῖ δή.

9.

Schol. Plat. Bekker. p. 393 : παροιμία « αὐτὸ δείξει » ἐπὶ τῶν ἀπιστούντων τι μὴ γίνεσθαι· μέμνηται δ' αὐτῆς Κρ. ἐν Π.

10.

Antiatticista p. 105, 23, κορωνιδεύς : ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρ. Π.

11.

Hesych. Γοργῶπις : Κρ. ἐν Π. λίμνην φασὶν ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. « Frustra corrigunt Γοργὼ vel Γοργόνα : neque enim a Gorgone, sed a Gorge, Megarei filia, Corinthi uxore, nomen duxisse ferebant lacum

---

2.

Illos educavit nutriitque
publico sumptu ad pubertatem usque,
ut depellerent sibi aliquando perniciem.

3.

Viros sapientes decet rem præsentem bene pro viribus administrare.

4.

Quem Bacchanalibus exercent glandibus, exspectat (vos) tropa ludus.

6.

Linguam bene pellitorum pecorum.

9.

Res ipsa ostendet.

illum, prius appellatum Eschatiotis. Etym. M. p. 384, 38, Ἐσχατιῶτις : λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν.... ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γόργης, τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις, ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγὴς γενομένη ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην. Æschylus Ag. 314. » *E M.* Cf. Ernesti Curtii disput. inscripta *Die Peræa* (τὸ Πείραιον) *von Corinth und die Eschatiotis*, in Museo Rhen. a. 1845, vol. 2.

12.

Photius Lex. p. 56, 10, Ζωπύρου τάλαντα : Κρ. ἐν Π. τοῦτόν φησι Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα, ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι ἑαυτὸν, καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν (conf. Herodot. 3, 153, al.)· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις. Tautologum τάλαντα καὶ ζυγὰ grammaticus simili explicare videtur ἔργα καὶ πράξεις. Addit Mein. : « Idem proverbium ex Cratini Pylæa habet Hesychius s. v. Ζωπύρου τάλαντα, et tacito Cratini nomine Suidas et Zenobius 4, 9. Sed vim proverbii non perspicio. » Eam aperire videtur Macarius a Leutschio memoratus Parœmiogr. p. 87 : ἐπὶ τῶν φορτικά τινα διὰ πλοῦτον ὑπομεινάντων, de iis qui tetra et scelesta sustinent propter divitias et opes. In alia prorsus abit Bernhardyus ad Suidam p. 739 : « *Zopyri talenta* Comicus, qui magnificum nomen captaret, talenta dixit Babylonia; quorum quum singula 72 minis Atticis æquiparantur, additis etiam καὶ ζυγά facile movit imaginem thesauri numeris et pondere affluentissimi. Verum hanc ipsam acervi figuram rettulit ad veram et certam possessionem bonorum solidorum, cui contraria vanitas verborum perstringeretur et inanis opum simulatio : hoc est ut res verbis opponerentur. Nam οἱονεί apparet explicantis esse, non comparantis formulas. » Cogitabam de Ζωπύρου τάλανα, *calamitates*.

XX. ΠΥΤΙΝΗ.

De hac comœdia conf. dicta in prolegomenis de Cratino.

1.

Schol. Aristophanis Eq. 399 : τὴν Κωμῳδίαν ἐπλάσατο αὑτοῦ εἶναι γυναῖκα, καὶ ἀφίστασθαι τοῦ συνοικεσίου τοῦ σὺν αὐτῷ θέλειν, καὶ κακώσεως αὐτῷ δίκην λαγχάνειν· φίλους δὲ περιτυχόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μηδὲν προπετὲς ποιῆσαι, καὶ τῆς ἔχθρας ἀνερωτᾶν τὴν αἰτίαν· τὴν δὲ μέμφεσθαι αὐτῷ, ὅτι μὴ κωμῳδοίη μηκέτι, σχολάζοι δὲ τῇ Μέθῃ. οὐδὲν δὲ χεῖρον πολυμαθίας ἕνεκεν αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια τῶν ἰάμβων ἐκλέξαντα θεῖναι ταῦτα·

Ἀλλ' ἐπανατρέψαι 'βουλόμην εἰς τὸν λόγον,
πότερον ἐκεῖνος, πρὸς ἑτέραν γυναῖκ' ἔχων
τὸν νοῦν, κακῶς εἴποι τι πρὸς ἑτέραν ἐμ.' ἀλλ'
ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δέ μοι μέθης δοκεῖ
οὐδὲν πότου τ' αὐτῷ γε πρότερον.

Libri ἐπαναστρέψαι, emendavit Bentlejus; tum βούλομαι hiante versu. Cod. Flor. βουλόμενος. Fritzschius βούλομ' εἰς τὸν νῦν λόγον. V. 2 libri πρότερον, omissum in Venet. V. 3 sqq. libri κακὰς εἴποι πρὸς ἑτέραν· ἀλλ' ἅμα μ. τὸ γ., ἅ. δέ μοι δοκεῖ οὐδέποτ' αὐτοῦ πρότερον, quæ vide an probabiliter expediverim. Fritzschius ἅμα μέθη δέ μοι δοκεῖ, etc., a quo accepimus τὸ μέθης, significatum illud in scholio, cui verbo similia utrinque videntur offecisse. « Comœdiam ingeniosus poeta uxorem suam esse finxerat, sed divortium cum marito facturam et κακώσεως litem ei intenturam : quo cognito, qui forte aderant, Cratini familiares obsecrant mulierem, ut ne quid temere faciat, et, quæ sit tantæ inimicitiæ causa, quærunt. Tum illa gravissime queritur de Cratino, quod se contemptui habeat totumque sese temulentiæ tradiderit, ὅτι... τῇ Μέθῃ (v. schol.) : sic enim scribendum pro ὅτι μὴ κωμῳδοῖ ἢ μηκέτι σχολ. τῇ μέθῃ. Cf. Suid. s. v. Κώδιον. Ex oratione Comœdiæ, qua criminabatur maritum fictum, velut in judicio (v. Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb.) hoc fr. et 2 petita. Audita oratione Comœdiæ amicos consilia de optime curando isto Cratini vitio iniisse colligas e fragm. ap. Athen. 11, p. 494, C, quibus omnibus sic ille respondisse videtur, ut nihil egregii proferre posse diceret poetam, nisi vino incaluisset : v. fr. 6. » *E Mein.*

2.

Porphyrius apud scholiasten Hom. Odyss. Θ, 186, de ἧ et ἦν disserens : τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ,

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκέτι.

Sic item scholia veneta ad Iliad. E, 533, pariter ἦν

PYTINE.

1.

At convertere me volebam ad quæstionem,
an ille, collato ad aliam mulierem
animo, mihi maledicat apud illam; sed
partim ob senectutem (*suppl.* talis est), partim temulentia, opinor,
potuque nihil videtur illi esse antiquius.

2.

Uxor illius antea fui, nunc non amplius.

scripto contra Porphyrii mentem, de quo admonuit Buttmannus : nimirum ν adhæsit ex νῦν vicino.

3.

Athen. 1, p. 29, D : Μενδαίου δὲ (μνημονεύει) Κρ.

Νῦν δ', ἢν ἴδῃ Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀρτίως
οἰνίσκον, ἕπεται, κἀκολουθεῖ, καὶ λέγει
« Οἴμ', ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός! ἆρ' οἴσει τρία;»

Pytinæ hæc attribuerunt Runkel. et Fritzsch., e Comœdiæ accusatricis oratione versus depromptos suspicati, adstipulante Mein., qui annotavit, Cratinum loqui de isto vino tanquam de puero delicato, conjunctis verbis ἁπαλὸς et λευκός, ut apud Aristophanem Av. 699, Pollucem 4, 136, alios. De Mende, Eretriensium colonia in Pallene, Herodotus 7, 123, Thucydides 4, 121, etc. Τρία (intell. μέρη) φέρειν, *tres partes ferre*, dicebatur vinum adeo forte, ut ei tres partes aquæ admisceri possent. « Hesych. (fortasse ex hoc loco) Ἆρ' οἴσει τρία; ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον (intell. μέρος) οἴνου. Pollux 6, 18 : ἐπήνουν δὲ οἶνον τρία φέροντα. In quo agnoscas temperantiam Græcorum, mero fere abstinentium. Aristoph. Eq. 1188 :

Ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς!

4.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb. : Κρατίνου ἐν Π. εἰπόντος

Τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γιγνώσκετε,

Ἀνδοκίδης ὁ ῥήτωρ (Orat. de Mysteriis) λέγει· « Τὴν μὲν παρασκευήν, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν σχεδόν τι πάντες εἴσεσθε. » Simili initio Lysias Oratione contra Niciam : Τὴν μὲν παρασκευὴν καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἀντιδίκων ὁρᾶτε· Æschines Or. in Ctesiphontem : Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, aliique, quorum verba ibidem apposuit Clemens. « Cratini hæc esse criminibus personatæ uxoris responsuri, recte statuit Fritzsch. p. 267. » *E M.*

5.

Athen. 10, p. 426, B : καὶ Κρ. ἐν Π.

Τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ' ἐγὼ δὴ 'κτήκομαι.

Libri menda frequente ἐγὼ δ' ἐκτήκομαι. « Verba Cratini, desiderio vini ad dimidiam partem aqua mixti se tabescere dicentis. Recte ἐκτήκεσθαι accusativo personæ jungitur. » *E M.*

6.

Ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.

Servavit hunc versum Nicænetus epigrammatarius apud Athen. 2, p. 39, C :

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
« ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. »
Ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.

« Similiter nescio quis versu scazonte apud Diog. Laert. 7, 39 :

Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ἢν ὕδωρ πίνῃ.

Horatius Epist. 1, 19 :

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino,
nulla placere diu nec vivere carmina possunt,
quæ scribuntur aquæ potoribus.

Atque ut, vera esse quæ dixerat, Cr. illustri exemplo demonstraret, videtur in scena præsentibus amicis carmen aliquod fudisse, cujus divinitatem admiratus unus eorum (nec tamen prorsus serio, sed cum ironia. *Both*) exclamaverit ea quæ proximo fragmento leguntur. (Inepte pro ipsius Cratini verbis habita a scholiaste. *Both.*) Cf. Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 274, Bergk. Commentt. p. 204. » *E M.*

7.

Schol. Aristophanis ad Eq. 523 : δοκεῖ δέ μοι Ἀριστοφάνης ἀφ' ὧν εἶπε Κρ. περὶ αὐτοῦ μεγαληγορῶν (minime : v. ann. ad fr. 6) ἀπὸ τούτων καὶ αὐτὸς τὴν τροπὴν εἰληφέναι. (Rapido torrenti Cratinum ibi comparat Aristoph.) ὁ γὰρ Κρ. οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Π.

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος!
καναχοῦσι πηγαί! δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
Ἰλισσὸς ἐν τῇ φάρυγι! τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

3.

Nunc, ubi vidit Mendæum nuper adultum
villum, sequitur et comitatur, dicens :
« Ah, quam tenerum et candidum! feretne tres (partes)?

4.

Apparatum fortasse nostis.

5.

Parque (vinum) parem (aquam) ferens adspiciens sane tabesco.

6.

Aquam vero bibens nihil pariat ingeniosum.

7.

Rex Apollo, o verborum flumen!
strepunt rivi! duodecim fontibus eloquens
Ilissus inest gutturi! quid tibi dicam?
Nisi quis obturet illi os,
hæc omnia inundabit carminibus.

E scholiaste habet Suidas vv. Ἀφέλεια et Δωδεκάκρουνον; 3 priores versus etiam Tzetzes Hist. 8, 184, et Exeg. Iliad. p. 12, pariter ille ac scholiastes errans in persona, quæ hæc recitabat. Versu 1. libri Suidæ τοῦ ῥεύματος, sed scholiorum τῶν ῥευμάτων, quod τῶν ἐπητῶν ῥευμάτων conjeceramus annot. ad Eq. l. l. (488). Apollonius soph. p. 279 ed. Toll., ἐπητῇ : λογίῳ, παρὰ τὰ ἔπη..... ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας (Odyss. 18, 127). V. 2 schol. καναχῶσα. Τὸ addidit Porsonus. Ceterum importune et ταυτολογικῶς infertur στόμα. Malim καν. πηγαί! δωδεκάκρουνα στωμύλος Ἰλ. ἐν τῇ φ., scil. ἐστί. Pro στωμύλος exaratum per negligentiam στομύλος, idque in scriptura continua quum λισ abripuisset simile ύλος (στομυλοσιλισσος, στομιλισσος), mox abierit in στομ' et στόμα. Non dissimulandum tamen δωδεκάκρουνον στόμα hinc transiisse ad Philostrat. V. Soph. p. 325, et Theophylact. Epist. 24. « Alludit his verbis (δω—νον στόμα) Cr. ad fontem Enneacrunum, antiquitus dictum Callirrhoen, qui Pisistratidarum opera eximie ornatus fuit novem tubis aquas limpidas emittentibus. V. Meursius Ceram. cap. 14, Schneider. ad Vitruv. 8, 3, 6, et de situ fontis accurate exponentem Leake *Topogr. of Athens* p. 45 seqq. » *E M.* Pausan. Att. 14, 1 : ἐς δὲ τὸ Ἀθήνησιν εἰσελθοῦσιν ᾠδεῖον ἄλλα τε καὶ Διόνυσος κεῖται θέας ἄξιος· πλησίον δέ ἐστι κρήνη, καλοῦσι δὲ αὐτὴν Ἐννεάκρουνον, οὕτω κοσμηθεῖσαν ὑπὸ Πεισιστράτου· φρέατα (puteos) μὲν γὰρ καὶ διὰ πάσης τῆς πόλεώς ἐστι, πηγὴ δὲ αὕτη μόνη. Inde Herodotus 6, 137, 4, φοιτᾶν γὰρ αἰεὶ τὰς σφετέρας (Atheniensium) θυγατέρας τε καὶ τοὺς παῖδας ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον. Sed disertius Thuc. 2, 15, de acropoli Athenarum agens : ἵδρυται δὲ καὶ ἄλλα ἱερὰ ταύτῃ ἀρχαῖα, καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μέν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. De Ilisso fluvio, Musis sacro, et Hymetto monte, in quo oriebatur, v. Herodotus ejusque interpretes 6, 137; 7, 189, aliique.

Athen. 11, p. 494, C : ἔστι δὲ (ὀξύβαφον) καὶ ὄνομα ποτηρίου, οὗ μνημονεύει Κρ. μὲν ἐν Π. οὕτω·

— α. Πῶς τις αὐτόν, πῶς τις ἂν
ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε, τοῦ λίαν πότου;
β. Ἐγῷδα· συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χοᾶς,
καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν,
καὶ τἄλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον,
κοὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται.

Versu 2 librorum ποτοῦ Casaub. correxit. Idem. v. 3 male χόας. Versum 6 servavit etiam Pollux 6, 23 et 10, 67. Confer fr. incert. 182. Verba e colloquio personatæ Comœdiæ (v. fragm. 1) cum amicis Cratini. Eorum unus vim suadet v. 3 et seqq., qui quidem in istis vasibus etiam ipsam πυτίνην, a qua fabula appellata est, h. e. lagenam plexam e vimine saligno vel corio et pice obductam (v. fr. 17) nominare poterat, ut qua inprimis usus esse poeta videatur. Ita tandem ille justa pœnitentia in gratiam cum uxore redit; quod significatur proximo fragmento.

9.

Priscian. 18, p. 203 ed. Krehl. : « Κρατῖνος ἐν Π.

Ἀτὰρ ἐννοοῦμαι δῆτα τὰς μοχθηρίας
τῆς ἠλιθιότητος τῆς ἐμῆς.

Similiter nos, *Cogito quæ sunt difficultates stolíditatis meæ.* » V. 1 τῆς codd. V. 2 cod. Monac. THC HIEITNTOC : unde Fritzschius τῆς ἐνεότητος, Bergkius τῆς σκαιότητος.

« Vidimus Cratinum Comœdiæ reconciliatum : sed abhinc quæ fuerit fabulæ forma et descriptio haud certo dispicias. Itaque reliqua fragmenta τῆς Πυτίνης, prout argumenti similitudine aliqua continentur, deinceps adscribam, facto initio ab iis, quæ e parabasi fabulæ desumpta sunt. » *E M.*

10.

Meinek. Hist. crit. Com. p. 54 annotavit, in tanta Comicorum Athenis æmulatione de principatu gratiaque populi non esse magnopere mirandam simultatem, quæ Cratino cum Aristophane intercesserit. Hic igitur quum et alias, et maxime in Equitibus, acerbe vellicasset Cratinum, quamvis laudans ingenium viri, contra ille, insigni vegetæ senectutis invictique roboris documento, in Πυτίνῃ æmulum cum aliorum cri-

8.

a. Quomodo quis illum, quomodo
a potu, nimis potu, abstrahat?
b. Ego scio : confringam congiaria ejus vasa,
cadosque fulminando disjiciam
et cetera potus instrumenta,
ut ne acetabulum quidem vinale amplius possideat.

9.

Sed reputo sane nequitiam
stultitiamque meam.

minum insimulavit, tum accusavit, in fabulis scribendis Eupolidis cum scrinia compilasse. Schol. Aristophanis ad Eq. 528 : ταῦτα (intell. Aristophanis convicia) ἀκούσας ὁ Κρ. ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

11.

Idem schol. ad Pac. 602 : πρὸς ταῦτα καὶ Κρ. ἐν Π. πεποίηκεν

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε!

ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου (fragm. 63 Gaisford.).

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματα.

Schol. Ὦ σοφώτατοι. Alterum Ὦ λιπερνῆτες ex Diodoro sumptum, qui eo versu utitur 12, 40. « Cratini locum respicere videtur Photius p. 225, 24, Λιπέρνητες : ἤτοι λιποπόλεις ἢ πένητες. τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅταν παρῳδῶσι τοὺς Ἴωνας· ubi nescio an unum Archilochum dixerit τοὺς Ἴωνας. Ceterum rectius fortasse scribitur λιπέρνητες. Hesychius quoque Λιπέρνης : ὁ ἐκ πλουσίου πένης· sed Etym. M. Λιπερνῆτις θηλυκόν· τὸ ἀρσενικὸν λιπερνήτης. σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχὸν παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων, ὅ ἐστι φυτῶν. ἢ λιπερνήτας (leg. ἀλιπερνήτας. Etym. Gud. ἀλιπερνῆτες. *Both.*) φησὶν Ἀριστόξενος τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους, ἀπὸ τοῦ τῆς ἁλὸς διαπιπράσκειν (per mare navigantes mercari) καὶ ζῆν, etc. » *M.* qui etiam Cratineis probabiliter addit ῥήματ'.

12.

Pollux 10, 184 : μάλιστα δ' ἐχρῶντο τῷ πλέγματι τούτῳ (χάννας dicit) ἐς τὰ περιφράγματα, ὡς ἐν τῇ Π. ὁ Κρ. περὶ τῶν τριήρων λέγει

Οὐ δύνανται πάντα ποιοῦσαι νεωσοίκων λαχεῖν,
οὐδὲ χάννης·

Libri frequente lapsu ἐν τῇ Πιτύνῃ, ut πίτυνον Athen. 7, p. 304, E, in Numenii versu, qui sic scribendus est

χάννας τ' ἐγχέλυάς τε, καὶ ἐννυχίην πύτινον.

« Neque enim dubitandum videtur quin piscis ille a lagenæ similitudine πύτινος appellatus sit. Intelligitur autem ex hoc Numenii loco, penultimam nominis πυτίνη produci. (Aristophanes Av. 798, ὡς Διϊτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. *Both.*) Verborum e parabasi ductorum hanc sententiam esse vidit Fritzsch. Quæstt. Aristoph. 1, p. 294, *triremes, quum vehementer cupiant patriam revisere, non posse tamen in navalia aut storeas redire.* » *E M.*

13.

Schol. Aristophanis ad Nub. 354, de Clisthene : οὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλεται. (Sequuntur ab alio adscripta.) τοῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ Κρ. ἐν Π. λέγων οὕτως·

Λῃρεῖς ἔχων· γράφ' αὐτὸν
ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ.

Cratini v. 1 sic Suidæ cod. A.; ceteri αὐτός. V. 2 fort. delendum ἐν, Simili menda Iphig. Aulid. 692 vulgo ἐν αἰθέρι, sed in bonis codicibus legitur αἰθέρι. V. 3 librorum ἐν τῇ τοῦ κ. ἀ. correxit Bentl. Suidas quoque Κλεισθένους ἀκρατέστερος : οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο καὶ ἐγυναικίζετο. καὶ Κρ. Λῃρεῖς ἔχων ... κυβεύων. Postrema ibi desunt. « Monetur Cr., ut Clisthenem in episodio describendum spectatorum risui exponat. Cave autem ἐπεισόδιον hic eo sensu accipias, quo quidquid inter duo chori cantica interjectum est, significat : is enim vocabuli usus nonnisi ad tragœdias pertinet, falsusque haud dubie est Anonymus de Com. p. 22, etiam in comœdiæ partibus ἐπεισόδιον τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν commemorans. Revera ibi ἐπ., ἐπίγραμμα quoque appellatum a Plutarcho Commun. notit. p. 1065, D, fuit quoddam exodium, non alio nisi risus captandi consilio additum fabulæ, neque necessario vinculo cum ea conjunctum. Grammaticus Bekk. Anecd. p. 253, 19 : ἐπεισόδιον κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως (quo spectat Metagenes Φιλοθύτου fragmento 1, verbis κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον), καταχρηστικῶς δὲ ἁπλῶς τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. » *E M.* Id hodie vocatur *Intermezzo*, *Intermède*, *Zwischenspiel*. Κυβεύων, intell. lucri causa, quum plus merere possit τῇ κιναιδίᾳ. Ceterum nuper G. Dindorfius locum ita refinxit :

Λῃρεῖς ἔχων· γελοῖος ἔσται Κλεισθένης κυβεύων
ἐν τῇδε τῇ κάλλους ἀκμῇ. Γράφ' αὐτὸν ἐν
σποδείῳ.

11.

O inopes cives, in mea animum intendite!

13.

Nugaris depinge illum episodio : ridiculus erit Clisthenes tesseris ludens hoc flore venustatis.

14.

Idem ad Pac. 675 : Ὑπέρβολος· ὅτι μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο,.... λυχνοπώλης, φαῦλος τοὺς τρόπους... καὶ Κρ. δὲ ἐν Π.

Ὑπέρβολον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοισι γράψον.

Pertinent hæc eodem quo fragm. 13.

15.

Athen. 3, p. 94, F : χορδῶν μέμνηται Ἐπίχαρμος.... Κρ. ἐν Π.

« Ὡς λεπτός, » ἦ δ' ὅς, « ἔσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος! »

Probabiliter Meinek. hoc fr., itemque 16, desumptum putat ex descriptione convivii, in quo Cr. cibis et vino largiter se ingurgitavit.

16.

Pollux 10, 70 : ἀμφορεῖς καὶ ἀμφορίσκους, καὶ κάδους καὶ καδίσκους... καὶ Κρ. δὲ ἐν Π.

Τοὺς μὲν ἐκ προχοιδίου,
τοὺς δ' ἐκ καδίσκου.

Τοὺς μέν, τοὺς δέ : intell. ποτῆρας. Meinek. : « Imitatus esse videtur Strattis apud Athen. 11, p. 473, C,

Ἑρμῆς, ὃν ἕλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου,
οἱ δ' ἐκ καδίσκου. »

Ἑρμῆς dictus, in honorem Mercurii haustus, calix ultimus convivarum.

17.

Schol. Soph. Ajac. 105, et Suidas, Δεσμώτης : καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς, καὶ ὁ δεσμῶν. Κρ. ἐν Π. ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

Ἐντὸς οὐ π. χρ. bene Mein. pro ἐκτὸς etc., plane ut Plato Alcib. 1 p. 106, C, Demosthenes C. Timocr. p. 720, 24 : ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν. Suidas πολλοῦ χρόνου, schol. πολλῷ χρόνῳ. Αὐτήν, scil. τὴν πυτίνην, quæ dramati nomen dedit. « Hesych. Πυτίνη : πλεκτὴ λάγυνος οἴνου. ἔπλεκον δὲ ταύτας (merito hoc Mein. præferebat vulgato ταῦτα) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας, καὶ τὰ τοιαῦτα. Quæ ad ipsum Cratini locum pertinent. » *M.* Scilicet lagenæ et similia conficiebantur etiam a custodibus publici carceris, qualis conditionis homines otio abundare solent : neque enim deerant qui in hac arte sola versarentur, veluti Diitrephes apud Aristoph. Av. 79. « Καταπιττουμ. : quum lagenæ illæ ex viminibus juncisve plexæ essent, consentaneum est, ne liquorem emitterent, extrinsecus pice vel bitumine obductas fuisse, ut alia quoque vasa, præsertim fictilia. Galenus 6 Epid. Hippocr., tit. 10, p. 497 Bas. : εὑρήσεις γοῦν τὰ μὲν (intell. τὰ κεράμια) ὑπὸ πίττης ἢ γύψου στεγνωθέντα μονιμώτερα γινόμενα, τὰ δ' ὑπὸ μόνου δέρματος ἧττον, etc. » *E M.* Igitur ejusmodi lagenam bonus vir Cratinus, et quidem pro vinolentia sua solito capaciorem, ut conjicias, fabricari sibi jusserit, quam mox accipiendam a δεσμώταις illis, alicui familiari se monstraturum esse dicit. Minus verosimiliter Mein. : « Hæc aut (personatæ) uxoris Cratini aut unius amicorum verba esse suspicor, brevi futurum dicentis, ut quæ nunc ad usum inhabilis facta sit lagena (fragm. 8) obducto bitumine reconcinnetur. »

18.

Suidas v. Ἀράχνιον, ubi vocis ἀράχνια exempla proponit :... Κρατῖνος δὲ Π.

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.

Φερεκράτης Τυραννίδι·

Ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς σιπυαῖσι ταῖς κεναῖς.

Νικοφῶν Ἀφροδίτης γοναῖς·

Ἀράχνιόν τι φαίνετ' ἐμπεφυκέναι.

Mein. manifesto errat; primum quum Ἀρ' his versiculis præfixit ad integrandos primos eorum pedes, quasi inusitata esset positio debilis, cujus non desunt exempla apud poetas; deinde, quum τὴν γαστέρα interpretatur cavum lagenæ, quoniam scilicet κύλικας γαστρώδεας dixit Pherecrates Athen. 14, p. 481, E, et *ventrem lagenæ* Juvenalis 12, 60. « Ac fuit etiam, » inquit, « vasculi genus γάστρα vel γαστρίον dictum, de quo Letronnius Comment. de nominibus vasorum græcorum p. 31. Valckenarius Diatr. p. 169 Cratini versum de esuriente intelligebat, admonens *sacculi* Catulliani *aranearum pleni* (i. e. vacui.). » Sane verba Ἀραχνίων... γαστέρα vel ab uxore, vel ab aliquo

14.

Hyperbolum vero exstinctum in lucernis depinge.

15.

Ille autem dixit : « Quam parvum est frustum botuli! »

16.

Alios quidem (calices) e vasculo,
alios autem e cado.

17.

Videbis enim illam brevi
apud captivos pice obductam.

18.

Aranearum plenum habes ventrem.

amico Cratini dicta sunt, mirante nimiam ejus edacitatem; cf. fr. 19.

19.

Herodianus De dict. solit. p. 38, 5 : διὸ μονήρες κατὰ τὸν τόνον φαμὲν εἶναι αὐτό (ὀστέον)· οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὡς καὶ ὀστοῦν λέγεται, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Π.

Ἀλλ' οὐδὲ λάχανον οὐδὲν οὐδ' ὀστοῦν ἔτι
ὁρῶ.

Codex οὐδὲ οὐδ' ὀστ. ἔστι, quæ correxit Dindorf.

20.

Etym. M. p. 267, 18 : καῦνος γὰρ λέγεται ὁ κλῆρος. Κρ. Π. « Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις· » καὶ ἐγὼ, ὡς Καυνίων μάλιστα χρωμένων. Schol. Aristoph. Pac. 1801, διακαυνιάσαι : καὶ Κρ. Π. « Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις. » Ἄλλως· ἀντὶ τοῦ κληρωθῆναι ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων, ὡς καὶ σιφνιάζειν καὶ χιάζειν. Depravata hæc et disjecta, quæ sic olim habuisse suspicor : Etym. M. Καῦνος... κλῆρος, Καυνίων μάλ. χρωμένων (h. e. eo sensu Cauniis maxime utentibus vocabulo καῦνος). Κρ. Π.

Ἐπὶ ποτέρῳ τὸν καῦνον ἀριθμήσεις καλῶς;

Ποτέρου in mentem venerat Meinekio non explicata sententia. Equidem hic agi puto Cratini divortium cum Comœdia uxore, quæ quæsiverit ex judice electo inter familiares, utri tunc parti, sibine an Cratino, recte adnumeraturus, i. e. adjudicaturus, sit possessionem bonorum adhuc communium. Importuna ista καὶ ἐγὼ, ὡς orta videntur hac successione mendorum καιῶς, κἀγὼ ὡς, καὶ ἐγὼ ὡς. Similiter in scholio restituendum est καλῶς pro inepto ἄλλως. Præterea scribamus junctis jungendis διακαυνιάσαι : ἀντὶ τοῦ κληρ. ὡς τῶν Κ. μ. χρ. ... χιάζειν, in quibus bene Fritzsch. p. 294, χιάζειν pro βιάζειν. De Cauniis Herodotus 1, 172, Strabo 14, p. 964, A.

21.

Plutarchus Vit. dec. oratt. p. 833, A, de Antiphonte Rhamnusio : οἱ δὲ ὑπὸ τῶν Τριάκοντα ἀνῃρῆσθαι αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιφῶντος θυγατρὸς λόγῳ· ἐγένετο γὰρ αὐτῷ θυγάτριον, οὗ Κάλλαισχρος ἐπεδικάσατο. ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν Τριάκοντα ἀπέθανεν, ἱστορεῖ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. ἀλλ' οὗτός γε ἂν εἴη ἕτερος, Λυσιδωνίδου πατρὸς, οὗ Κρ. ἐν Π. ὡς πονηροῦ μνημονεύει. « Ita hæc scripsit Taylorus Lect. Lys. apud Reiskium 7, p. 273. Eundem Antiphontem, Lysidonidis filium, riserit Aristophanes Vesp. 1301. Antiphontem a Trigintaviris necatum commemorat etiam Xenophon Hell. 2, 3, 40; quem eundem esse ac notatum istum a Cratino Πυτίνῃ, tradit Plutarchus. » *M.*

22.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Chærephonte : Εὔπολις μὲν οὖν ἐν Πόλεσι διὰ τὴν χροιὰν πύξινον αὐτὸν καλεῖ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὄρνισι (1296) νυκτερίδα· ἐν δὲ Τελμησσεῦσιν (fragm. 15) ὡς συκοφάντην ἀποσκώπτει, (καὶ) Κρ. Π. ὡς αὐχμηρὸν καὶ πένητα. Libri εἰς συκοφ. ἀπ. et εἰς αὐχμ., de quo mendo diximus ad Æschyli Pers. 536, nec dubitamus quin etiam schol. ad Platonis Apol. Socr. p. 330, scripserit ἐπεὶ καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσιν ὡς (pro εἰς) σκυτέα αὐτὸν σκώπτει. Etiam ἀποσκώπτειν non memini me legere apud scriptores, sed ἐπισκώπτειν cum alias, tum apud Xenophontem Cyropædia, Memorabilibus Socr., Convivio. Quare malim ἐπισκώπτει. Cf. fragm. 20.

23.

Idem schol. p. 332: Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκου, Ἴων γένος, δήμων Θορίκιος, πένης, ὡς Κρ. Π., Ἀριστοφάνης Σφηξίν (1301). Cf. etiam Lysistr. 265. De Lycone, postea Socratis accusatore, v. Schneider. præf. Xenoph. Anab. p. 32, et Mein. Hist. crit. Com. p. 117, qui ibidem etiam de Autolyco puero, corporis venustate claro, exposuit. Fortasse satius est, postrema horum ita scribi — ὡς Κρ. Πυτίνῃ. Ἀριστ. Σφηξίν. Neque enim Aristophanes quoque Lyconem dixit pauperem, immo potest ut verba Ἀρ. Σφ. adscripta sint superioribus ab alio quodam, qui hoc tantummodo significare vellet, etiam illic apud Comicum mentionem fieri Lyconis.

24.

Pollux 10, 58 : ὁ δὲ ἐνὼν τῇ πινακίδι (tabula ad scribendum, pugillari) κηρὸς, ἡ μάλθη, ἡ μάλθα. Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κηρὸν εἴρηκε (7, 139), Κρ. δὲ ἐν τῇ Π. μάλθην ἔφη.

De aliis fragmentis, quæ ad Pytinen pertinere videntur, v. Incert. 140, 157, 158.

19.

At neque olus ullum neque os amplius video.

20.

Utri bona rite adjudicabis?

XXI. ΣΑΤΥΡΟΙ.

Argumentum Equitum Aristophanis : ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρ. Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις. Itaque in scenam commissi sunt Satyri Olymp. 88, 4 (ab Urbe cond. 329, ante Chr. nat. 424).

XXII. ΣΕΡΙΦΙΟΙ.

De argumento hujus fabulæ quæ dispici possunt, afferentur ad fragm. 1 et 5 et 12.

1.

Pollux 7, 69 : σύρον (sic) δὲ ἱμάτιον Κρατῖνός φησι Σεριφίοις·

α. Ἐς Συρίαν δ' ἐνθένδ' ἀφικνεῖ μετέωρος ὑπ' αὔρας.

β. Ἱμάτιον μοχθηρὸν, ὅταν βορρᾶς καταπνεύσῃ.

Polydectæ, Seriphiorum regis (v. Herodot. 8, 46, Apollod. 2, 4), verba, Perseo contra Gorgonas profecturo itineris rationem monstrantis; et Persei responsum, quo ridicule nomen terræ detorquet in appellationem vestis, de qua Pollux 7, 61 : χλαῖναν παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν μὲν Αἰσχύλος (fragm. incert 114), Ὅμηρος δὲ (Odyss. 14, 531) ἀλεξάνεμον κέκληκεν. ἣν δὲ συρίαν οἱ πολλοὶ, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί. Idem 10, 64 : καί που καὶ συρία, καὶ σύρα, ἡ ἄκναπτος. Hesych. Συρία : παχεῖα χλαῖνα. Meinek. Persei orationem continuatam sic interpretabatur : « Tu vero duram narras conditionem, quum mihi Syriam subeundam dicis : ea enim molesta est vestis spirante Borea. Scilicet, » inquit. « συρία vestis, quæ etiam σύρα et σισύρα, vel σίσυρνα, dicebatur, crasso quidem filo erat contexta, sed rudis neque fullonis artem experta, ideoque venti spiraminibus pervia. » Pertinent huc etiam framenta 2,g 3.

2.

Stephanus Byzant. p. 308 : Δούλων πόλις (malim Δουλόπολις : πόλις A., vel Δούλων πόλις Λιβύης, altero πόλις expuncto) : πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει, « Καὶ ἐὰν δοῦλος εἰς τὴν πόλιν λίθον προσενέγκῃ, ἐλεύθερος γίγνεται, κἂν ξένος ᾖ. »... φασὶ δὲ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. σημειωτέον δὲ ὅτι Κρ. ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων (pro Δουλόπολιν. *Both.*) φησὶν Ἀπολλωνίου φήσαντος· μὴ δεῖν τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν (composita nomina, quale est Δουλόπολις, mutare disjungendo, velut Crat. dixit πόλιν δούλων pro Δουλόπολιν. Rarior vocabuli παράθεσις significatus, de quo silent lexicographi. *Both.*) δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης (qua quidem necessitate Crat. dixit πόλιν δούλων), ὥς φησι Κρ.

Εἶτα Σάκας ἀφικνεῖ, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβοὺς,
ἔς τε πόλιν δούλων, ἀνδρῶν νεοπλουτοπονήρων,
αἰσχρῶν, Ἀνδροκλέων, διονυσιοκουροπυρώνων.

Versus 3 exstat apud Hesychium v. Διονυσοκουροπυρώνων : Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις· Αἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσοκουρώνων. εἰσὶν οἵ φασιν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμῳδεῖσθαι, Αἰσχρὸν, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κῦρον, Πυρῶν (Musurus Πυρώνην) ἁμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος· δεῖ οὖν γράφειν Διονυσοκουροπυρώνων. τὸν γὰρ Διόνυσον, κουρέα ὄντα κωμῳδεῖν· κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας (de quo Mein. Hist. crit. Com. p. 225) συνθείς. Jam Mein. jure repudiavit τὸ διονυσο, sed proponendo Διονυσιοκουρομυρωνῶν, ut vel Myro quidam notetur, aliunde incognitus, vel in tabernis unguentariis versari solitus Dionysius, quem sugillat Polyzelus scholio ad Aristophanis Plut. 550 : sic, inquam, hoc expedire sibi visus nonnisi dimidiam nobis operam navavit, si quid intelligo : scribo διονυσιοκουροπεραίνων, nomine composito e Διονυσίοις, κούροις, et adjectivo πέραινος, ducto illo a verbo περαίνειν, ut poeta dixerit eos qui Bacchanalia agentes turpi puerorum amori indulgebant. « De Sacis, Scytharum colonis, interiorem Asiam colentibus, docta est disputatio Naxii ad Chœrilum p. 121 seqq. Ceterum Σάβας scribit Holstenius, *Sabæos*. Sidonios et Erembos Cr. conjunxit, ut Homerus Odyss. 4, 84. Urbem Dulopolim commemoravit etiam Eupolis in Marica : vid. Hesych. v. Δούλων πόλις. — Ἀνδροκλεῖς dixit Androcli similes, turpis-

---

SERIPHII.

1.

a. In Syriam hinc devenies sublimis per auras.
b. Vestis misera flante aquilone.

2.

Deinde ad Sacas pervenies, et Sidonios, et Erembos, et ad Servorum urbem, virorum recens ditatorum [pravorum, turpium, Androclium, Bacchanalibus pueros irru- [mantium.

simos, quales, quippe servis non meliores, Dulopolin habitare fingit. Schol. Aristophanis Vesp. 1187 : Ἀνδροκλέα δὲ Κρ. Σερ. φησὶ δοῦλον καὶ πτωχὸν, ἐν δὲ Ὥραις ἡταιρηκότα ἄρα τὸν αὐτόν. Cf. Ecphantidis fragm. 3. » *E M.*

3.

Hesych. Ἀΐδρυτον κακόν : Κρ. Σερ.

Οἰκοῦσιν φεύγοντες, ἀΐδρυτον κακὸν * ἄλλοις.

(Sic Mein.; edebatur κακόν. ἄλλοις.) κακοΐδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο (?) τὴν φυγὴν, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο. V. ibi interpp. « Loquitur poeta de nescio quibus hominibus (de Scythis, ut videtur, nomadibus, de quibus Herodotus 4, 11, 19, 146; 7, 10. *Both.*), qui voluntario exilio solum verterant. Exilium vocat ἀΐδρυτον κακὸν ἄλλοις, *malum aliis dirum et exsecrabile.* Recte igitur Hesych. οἷον.... ἱδρύσαιντο, quibus explicationis causa addit τὴν φυγὴν, *exilium scilicet.* » Sic fere Mein.; sed ponendum procul dubio ἄλλως, *temere.* V. Herodot. 4, 77, ibique Bæhr., etc. Etym. M. Ἀΐδρυτον κακόν : τὸ κατάρατον, ὃ οὐκ ἄν τις αὐτῷ ἱδρύσαιτο (?). Cf. Lysistr. 810. Οἰκοῦσιν, i. e. διάγουσι, *vivunt*, germ. *sie hausen;* v. Thuc. 6, 82, etc.

4.

Photius Lex. p. 533, 22, et Suidas, Σταθερόν : ὀξὺ, ἰσχυρὸν ἢ θερμόν... καὶ Κρ. δὲ ἐν Σερ. ἐπὶ τοῦ ὀξέως (ὀξέος Mein.) ἢ ἰσχυροῦ,

Οὕτω σταθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει.

Hoc dicit, nisi fallor, Comicus, tam acriter navigari a prædonibus fretum.

5.

Harpocration p. 112, 1, Κισθήνη : Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ὄρος τῆς Θράκης. Κρ.

Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις, καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.

Probabiliter Mein. hæc retulit ad Seriphios. Æschylus Prom. 817 :

Πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναιαὶ κόραι.

« Hujus enim fabulæ partem eam, quæ Ius errores complectitur, Crat. in Seriphiis lusisse videtur. Non recte autem Harpocr. Cisthenen ab Isocrate Paneg. § 153 commemoratam cum Cisthene Cratini composuit : illa enim Mysiæ oppidum fuit, Strabonis tempore desertum. V. Strabo 13, p. 375 ed. Sieb ; Cf. Steph. Byz. v. Πᾶσσα; Plin. H. N. 5, 30. Thraciæ montem Cisthenen dicunt etiam Photius et Suidas. Cf. Hesych. v. Κισσίνη. Quidquid est, in extrema terrarum parte situm aliquem locum ab Æschylo et Cratino designari apertum est. » *E M.*

6.

Hephæst. p. 89 : παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς Σερ. οὐκέτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον;

(–⏖–⏑⏑–⏑⏑–⏓|–⏑–⏓–⏓),

Χαίρετε πάντες θεοὶ πολύβωτον ποντίαν Σέριφον!

Persei, ni fallor, verba, diis gratias agentis, quod feliciter cum Andromeda Seriphum redierit : v. Apollod. 2, 4, 3. Πολ. i. e. πολυβόητον, *famosam*, celebrem : neque enim huc pertinet, quod parva, saxosa et sterilis fuit hæc insula, postea infamis, ut quo exules mitterentur ab imperatoribus Romanis, teste Tacito Ann. 4, 31. Perperam Mein., auctore Dobræo ad Aristoph. Eq. 32, Χαίρ. π. ὅσοι π. π. Σέριφον, quasi hæc sit Chori (ipsorum Seriphiorum!) oratio, Seriphi sive deos sive incolas salutantis.

7.

Antiatticista p. 85, 1 : Βόθυνον οὔ φασι δεῖν λέγειν· ἀλλὰ Σόλων ἔφη ἐν τοῖς νόμοις (item Xenophon Œcon. 19, 3). Κρ. Σερ. « Ἀλλ' ἀπίωσιν ἐν χορῷ ἐς βόθυνον ἰέναι. » Depravata, fatente etiam Meinekio. Fortasse Cr. dixit Ἀλλ' ἀπιοῦσιν ἐκ χορῶν, ἐς βόθυνον ἰέναι, in τῷ ἰέναι intellecto ψήφους vel aliquo ejusmodi, quod discedentibus finito dramate χορευταῖς datum fuerit ludo relaxandi animi causa. Subjicit enim Antiatticista : ἔστι δὲ παιδιά τις ἐς βόθυνον ἰέναι. Schol. Platonis Bekker. p. 320 : τρόπα (?) δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Versus sic habuerint :

— Ἀλλ' ἀπιοῦσιν ἐκ χορῶν,
ἐς βόθυνον ἰέναι,

correpta, ut par est, media nominis βόθυνος.

3.

Incolunt fugientes, instabili malo temerario.

4.

Jam vehementer prædonibus famelicis adstrepit fretum.

6.

Indeque ad fines terræ devenies, et Cisthenen montem spectabis.

6.

Salvete, omnes dii, ob celebrem maris insulam Seriphum!

7.

Sed abeuntibus e choris,
ut in foveam mittant.

8.

Schol. Aristophanis Nub. 687, γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν : πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἔπαιξε, καὶ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός· ἐνταῦθα μὲν εἰς δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν, Κρ. δὲ ἐν Σερ. ὡς ἀλαζόνα, καὶ κόλακα, καὶ συκοφάντην. Similiter schol. ad Vesp. 74, præterea hoc annotans : ὧδε μὲν ὡς φιλόκυβος ὁ Ἀμυνίας κωμῳδεῖται, etc. « Poeta incertus Hephæst. p. 36, 7 Gaisford. :

Οὐδ' Ἀμυνίαν ὁρᾶτε, πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Eundem in Θηλυδριῶν recensu nominat Libanius Pro salt. 19, p. 500. » *M.*

9.

Grammaticus Bekker. Anecd. p. 444, 16 : Ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ χορῷ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ. Κρ. Σερ. Photius Lex. p. 604, 19, Τρίτος ἀριστεροῦ : ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοίχων καὶ ζυγῶν, ὁ μὲν ἀριστερὸς στοῖχος ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν, ὁ δὲ δεξιὸς πρὸς τῷ παρασκηνίῳ. συνέβη οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοίχου τὴν ἐντιμοτάτην καὶ τὴν οἷον πρωτοστάτου χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν.

10.

Etym. M. p. 751, 5, Τελενικίσαι : ἐν Σερίφοις (sic) τὸ κενῶσαι, ἀπὸ Τελενίκου τινός, ὡς τὸ εἰκὸς, πένητος παντελῶς. καὶ λέγεταί τις Τελενίκειος ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων. Sic item Photius p. 574, 6, et qui hunc exscripsit, Suidas. Rectius tamen Mein. τελενικίζειν generaliter significare dicit Telenico similem esse, qui fuit cantilenarum scriptor futilis et pauper. Phanias Eresius Athen. 14, p. 638, C : Τελένικος ὁ Βυζάντιος, ἔτι δὲ Ἀργᾶς, ποιηταὶ μοχθηρῶν ὄντες νόμων, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως εὐπόρουν (pro ingenio proprio carminum prospere se habebant, i. e. μοχθηρῶς, misere, ἠπόρουν), τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι. « Igitur Τελενίκειος ἠχὼ nihil aliud esse videtur quam inanis verborum strepitus. » *E M.* Cf. fr. 8.

11.

Hesych. Βρίκελοι : οἱ μὲν τοὺς ἱστόποδας, ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου (v. infra Etym. M.), οἱ δὲ βαρβάρους· Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτοίκελα (codex βροτοίκελοι. Leg. βροτῷ ἴκελα, vel cum M. βροτῷ εἴκελα. Iliad. 18 591 : τῷ ἴκελον, etc.). Pausanias ap. Eustath. Odyss. p. 1395, 50, Βρίκελα : προσωπεῖα βροτῷ ἴκελα, ἢ Βριξὶν ἴκελα· οὕτω δὲ ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. Etym. M. p. 214, 38, Βρίκελλος (sic) : ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν (suspicor ponendum esse... προσώπων οἷον βριχικῶν, vel. πρ. οἷον Βριχῶν. Mein. τραγικῶν)· καὶ εἴρηται οἱονεὶ βροτῷ εἴκελος (sic ille quoque, sed parum probabiliter : Βρὶ et Βρίκας sive Βρίγας agnoscas in hoc nomine, nihil amplius, neque hoc latuit τοὺς ἄλλους, a quibus profecta sunt, quæ jam sequuntur.) ἢ Βριξὶν εἴκελος. Ἄλλοι δὲ βριχέλλους (sic) τοὺς κελέοντας (pessime libri κελεύοντας : v. Schneider. Lex. v. Κελέοντες) παρὰ τὸ βρὶ καὶ τὸ κέλομαι (κελέομαι). ἢ τοὺς ἱστόποδας. Iliad. 13, 521. Schol. Βριήπυος : μέγα καὶ βαρὺ βοῶν. Herod. 7, 73 : οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, ἐκαλέοντο Βρίγες, χρόνον ὅσον, Εὐρωπήϊοι ἐόντες, σύνοικοι ἦσαν Μακεδόσι· μεταβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας· v. ibi et ad 6, 45 doctissimus Bæhr.; item Meinekio laudatus Sturz. De dialecto Maced. p. 31.

12.

Pollux 10, 165 : τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν Κρ. ἐν τοῖς Σερ. δελεάστραν καλεῖ. H. e. escam, qua pisces capiuntur. « Perseus enim, a Gorgonibus reversus, quum in Æthiopiam devenisset, Andromedæ marino monstro expositæ amore irretitus est. » *M.* Lena Plautina Asin. 1, 3, 67 :

Ædis nobis area est, auceps sum ego,
esca est meretrix, lectus illix est, amatores aves.

13.

Suidas, Ἀμοργοί : πόλεως ὄλεθροι. Κρ. Σερ. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ α ἀφαιροῦντες. Pausanias apud Eustath. ad Iliad. p. 838, 50, Ἀμολγοί : οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. « Utrumque dicitur, ἀμολγὸς et ἀμοργός, ut μολγὸς et μοργός, ἀμέλγω et ἀμέργω, ἀμέλδω et ἀμέρδω. Eadem varietas in insulæ Amorgi nomine videtur obtinuisse. Arcadius De accent. p. 47 : πελαργός· ἀμολγός, βροτολοιγός. τὸ δὲ Ἄμολγος προπαροξύτονον ἐπὶ τῆς νήσου. Nisi id Ἄμοργος scribendum est. Ceterum fortasse etiam illa πόλεως ὄλεθροι verba Cratini sunt. » *Mein.*

XXIII. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

De argumento quædam dicta in fragm. 1.

1.

Athen. 7, p. 325, E : Κρ. δ' ἐν Τροφωνίῳ φησὶν

Οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθίειν ἔτι τρίγλην,
οὐδὲ τρυγόνος, οὐδὲ δεινοῦ φυὴν μελανούρου.

TROPHONIUS.

Non Æxonico rubri coloris vesci in posterum mullo, nec frusto pastinacæ, nec terribilis magnitudine [melanuri.

Hesych. Αἰξωνίδα τρίγλην : δοκοῦσι κάλλισται εἶναι αἱ Αἰξωνικαὶ τρίγλαι. Αἰξώνη est pagus Atticæ. Δεινὸν φυὴν (libri οὐ δεινούφην) μελάνουρον Casaub. intelligebat solertis ingenii melanurum, de astutia piscis laudans Oppianum Hal. 3, 443 seqq., et Ælianum H. A. 1, 41; sed probabilior tamen Schweighæuseri est sententia, qui id epitheton ad corporis habitum magnitudinemque retulit. — « Quum Trophonii cultus et oraculum Lebadiæ in Bœotia cum plurimis sacerdotum præstigiis conjunctum esset, alienus ab ejusmodi fraude Cr. pariter ac Cephisodorus, Alexis, Menander, et si qui alii a Trophonio fabularum argumenta duxerunt, voluisse videtur ostendere hac comœdia vanitatem istius superstitionis. De oraculo Trophonii celeberrimo data opera olim egerunt in libris inscriptis περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου (in antrum Trophonii) καταβάσεως Dicæarchus et, teste Lampria in catalogo, Plutarchus. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. mort. vol. 1, p. 339; O. Müller. Orchom. p. 150; Bergk. Commentt. p. 214. » *E. M.* Fortasse hæc eodem pertinent, quo fragm. 2.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 358, 2, Ἄρασθαι : προσενέγκασθαι. Κρ. Τροφ.

Οὐ σῖτον ἄρασθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος.

Describitur vivendi ratio eorum, qui oraculum Trophonii consulebant, in templo ejus. Leguntur hæc etiam apud Zonaram Lex. p. 93.

3.

Hephæst. 8, p. 44 : κέκληται δὲ (μέτρον) Ἀριστοφάνειον, οὐχ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί,

Χαίρετε, δαίμονες οἳ Λεβάδειαν, Βοιώτιον
οὖθαρ ἀρούρης...

4.

Etym. M. p. 270, 5, Διαρρικνοῦσθαι : τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Κρ. Τροφ.

Ξίφιζε, καὶ πόδιζε, καὶ διαρρικνοῦ.

Libri et Etymologi et Zonaræ Lex. p. 529, obtrudunt Craten, quem Cratino cedere jussit Mein.; tum in Etymologico et Zonaræ Lexico vulgati codd. habent σπόδιζε; duo scripti, quos Bekker. inspexit Parisiis, etiam σπάθιζε, infimæ græcitatis verbum, cujus exempla collegit Has. ad Leon. Diac. 9, p. 242, A. Recte Vitus Perger. apud Runkelium πόδιζε. Pollux, saltationum nomina recensens 4, 99 : ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμὸς, καὶ ποδισμὸς, καὶ ῥικνοῦσθαι. Videtur ποδισμὸς eadem fuisse saltatio, quam βίβασιν vocabant Lacedæmonii; v. Pollux 4, 102, et de ξιφισμῷ, qui sublatis manibus saltabatur, Hesychii interpp. vol. 2, p. 704.

5.

Harpocratio p. 80, 5 : λέγειν ἦν εἰθισμένον ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, ὡς Δημοσθένης, Κρ. δ' ἐν Τροφ. « Constat ἐπιστολὴν dici quodvis mandatum; v. interpp. Æschyli Prom. 3, Valcken. ad Hippolyt. 858, etc. » M.

6.

Idem p. 147, 4, Παρεῖαι ὄφεις : Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παρεῖαι ὀνομάζονταί τινες ὄφεις παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρ. ἐν Τροφ. ὑποσημαίνει.

7.

Pollux 7, 103 : ἀπὸ δ' ἀργύρου ἀργυροκόπος, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ· ἀργυροκοπεῖον, ὡς Αἰσχίνης ἐν Ῥίνωνι· ἀργυροκοπιστῆρας δὲ λόγων ἐν Τροφ. παίζει Κρ. Hesych. Ἀργυροκοπιστήρ : τραπεζίτης. « Lusus ratio fortasse ita expedienda est. Κόπις versutum oratorem significat (Eurip. Hecub. 129), et κοπίζειν Hesychius interpretatur ψεύδεσθαι : itaque ἀργυροκοπιστὴρ λόγων dici potest qui pretio corruptus callidis et fraudulentis orationibus populum fallit; nisi forte simpliciter est is, qui pecuniam exigit pro orationibus, quas aliis scribit. » *E. M.* Proprie κοπίδας μαχαίρας dixit Euripides Cycl. 227; figurate idem significans, mutato accentu, in persona usurpatur κόπις; quemadmodum Latini quoque *gladii* et *digladiandi* metaphoras frequentant, et Germani si quis acriter verbis contendit, *Er hat eine Zunge wie ein Schwert.*

8.

Idem 10, 115 : αὐτὸς μὲν (Herodotus 2, 62) λυχνοκαΐαν (-ην) εἴρηκε, καὶ Κρ. δὲ ἐν Τροφ., καὶ Μένανδρος ἐν Θετταλῇ.

9.

Schol. Aristoph. Pac. 345, de variis Phormionibus dicens : τέταρτος Κροτωνιάτης, ἀρχαῖος· Κρ. Τροφ. πέμπτος, ἀρχαῖος, Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνα ἄρξας· Εὔπολις ἐν Δήμοις. « Phormionem a Cratino commemoratum Crotoniatarum in pugna apud Sagram ducem fuisse narrat Theopompus apud

---

2.
Non cibum sumere, non somnum participare.

3.
Salvete dii qui Lebadeam, mammam Bœoticæ tellu- [ris, (incolitis).

Suidam; de quo etiam Hesychius, Φορμίων : οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κροτωνιατῶν. » *E M.*

10.

Hephæst. 13, p. 72, de metro Cretico disserens : καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν Κρητικόν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφ.

α. Ἔγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος!
β. Χαῖρε δή, Μοῦσα! χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως δ'
ἦλθες οὐ * πρὶν ἐλθεῖν, ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως...

Versum 1 Hesychius respiciens, ut videtur, Κρητικὸν μέλος : οὕτω Κρῆτες (pro Κρητικοὶ) ῥυθμοὶ ἐλέγοντο, ἀπὸ Κρητῶν (ut Κρῆτα ταῦρον Apollod. 2, 5, 7). Versu 3 imprudenter Porson. apud Gaisford., metrum emendaturus, οὐ πρίν γε δεῖν. Scribam potius οὐ πρίν μ' ἀθλεῖν, *non antequam ego laborassem*, tuoque indiguissem auxilio in contentione theatrali. Pro ἀθλεῖν forte scriptum a festinante librario ἀλθεῖν facile abierit in ἐλθεῖν.

Denique Hesychius Κριθῶν : ὄχλος ἐν Τροφωνίῳ. προσέθηκε δὲ παίζων τὸ ἀργύριον. Quæ per se obscura sunt et incertum an ad Cratini Trophonium pertineant.

Adde fragm. incert. 180.

XXIV. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΙ.

Argumentum Acharnensium : ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρ. Χειμαζομένοις. οὐ σώζονται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις. « Archontis nomen vulgo Εὐθυμένους scriptum correxit Clinton. Fast. Hellen. p. 71 : itaque in scenam commissi sunt Χειμ. olymp. 88, 4 (ante Chr. nat. 424). » *M.*

XXV. ΧΕΙΡΩΝΕΣ.

De argumento fabulæ vide quæ dicentur in fragm. ultimo.

1.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 335, 12, Ἀγανόν : καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφ. Λυσιστράτῃ (886). Κρ. Χείρωσι·

Μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βιοτὸς
βροτοῖσι πρὸς τὰ νῦν, ὃν εἶχον ἄνδρες
ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφίᾳ, * βρωτων περὶ σὲ καλεῖς.

Versu 1 codex mendose βροτὸς, frustra Bekker. βίος. V. 3 cod. hic quidem βροτῶν περισοκαλεῖς, ex quo corrupto exsculpserunt ineptissimum, neque usitatum, βρ. περισσοκαλλεῖς : sed p. 329, 5 (Bekker. Annot. crit. tom. 3, p. 1106) idem liber habet βρωτων παρὰ (vel περὶ) σε καλεῖς. Igitur hæc fuerit manus poetæ, βρωτῶν περίσσ' ἔκηλοι, cibo abundante *contenti*, quietique viventes : notus accusativus causalis. — Congruit hisce proximum fragmentum.

2.

Athen. 12, p. 553, E : καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσιν ἁβρὸν ὄντα παραδίδωσι. Κρ. δ' ἐν Χείρωσι τὴν τρυφὴν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιτέρων φησὶν

Ἁπαλὸν δὲ σισύμβριον, ἢ κρίνον, ἢ ῥόδον παρ' οὖς ἐθάκει·
περὶ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων (σκήπτρῳ) σκίπωνά τ' ἠγόραζον.

V. 1 prius ἢ addidit Mein.; versu 2 errore frequenti libri παρὰ χερσί; iidemque ἔχων σκίπωνά τ' ἠγ., forte neglecto σκήπτρῳ ante nomen simile. Herodotus 1,195, de Babyloniis exponens : σφρηγῖδα δὲ ἕκαστος ἔχει καὶ σκῆπτρον χειροποίητον· ἐπ' ἑκάστῳ δὲ σκήπτρῳ ἔπεστι πεποιημένον ἢ μῆλον, ἢ ῥόδον, ἢ κρίνον, ἢ αἰετός, ἢ ἄλλο τι. Meinek. μετὰ χερσίν, supplens ἕκαστος post μῆλον. Σισ., sisymbrium nasturtium Linn. *Brunnenkresse.* Παρ' οὖς ἐθάκει, *auri insidebat :* descriptio coronæ poetica. De verbo ἠγόραζον relato ad ἔχων v. Matth. Gr. §. 301, nosque ad Thucyd. 1, 106.

3.

Plut. Vita Periclis cap. 3, de capite illius deformi verba faciens : ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνες αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέχονται.... οἱ δ' Ἀττικοὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μὲν Κρ. ἐν Χ.

Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Κρόνος,

10.

a. Excita nunc sane, o Musa, Creticum cantum!
b. Salve igitur, Musa! sero quidem ades, nec tamen venisti priusquam laborassem, id probe scito; verum ut...

CHIRONES.

1.

Beata fuit olim vita mortalibus, comparata ei quæ nunc est, quam agebant viri placidi suaviloqua sapientia, nec solliciti cibo largo.

2.

Tenerumque sisymbrium, vel lilium vel rosa, insidebat auri,
et in manibus habentes malum (sceptro) baculumque, concionabantur.

3.

Discordia vero et annosus Saturnus

ἀλλήλοισι μιγέντε, μέγιστον τίκτετον τύ-
ραννον,
ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλοῦσιν.

Quæ sic reddidit Grotius :

Tempus longum seditioque
mixti cœtu genuere suo
summum in nostra gente tyrannum;
di Capitonem vocitare solent.

V. 1 codd. Χρόνος, sed « Periclem Olympium eodem quo Jovem Olympium patre nasci consentaneum erat. » *M.* Στάσιν (*Discordiam*) Cr. Periclis matrem finxit, observante Bergkio Commentt. p. 236, propterea, quia per plurimos annos gravissimas gessit inimicitias cum Cimone, Thucydide, Myronide, Leocrate, aliis, et quamdiu reipublicæ præfuit, populus et optimates fere continua rixa de dominatu pugnarunt. « Vs. 3 imitatur homericum sermonem, cujus exempla composuit Sellius Observ. cap. 1. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 860 seqq. » *M.*

4.

Idem ib. cap. 24 : Ἐν δὲ ταῖς κωμῳδίαις Ὀμφάλη τε νέα, καὶ Δηϊάνειρα, καὶ πάλιν Ἥρα, προσαγορεύεται (Aspasia)· Κρ. δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκεν ἐν τούτοις·

Ἥραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει
Καταπυγοσύνη,
παλλακὴν κυνώπιδα.

Librorum τίκτει καὶ καταπυγοσύνην egregie emendavit Bergk. Comm. p. 238. Οἱ, i. e. τῷ Κρόνῳ. Schol. Plat. p. 391 : Κρ. δὲ Ὀμφάλην (male libri — λη) τύραννον αὐτὴν καλεῖ,... καὶ Ἥραν, ἴσως ὅτι καὶ Περικλῆς (Ζεὺς) Ὀλύμπιος προσηγορεύετο. « Omnino plurima de illa Periclis magistra et amica scripsisse poetas comicos, testis est etiam Clemens Alex. Strom. 4, p. 609 Pott. — Cognominum ejusmodi exemplum antiquissimum præbent in fabulis Ceyx et Alcyone, quos Jovis et Junonis nomina sibi indidisse constat ex Apollodoro 1, 7, 3, Clemente Alex. Adhort. p. 47, et Aristophanis scholiasta Av. 250. » *E M.* Qui ad Aspasiam refert etiam glossam Hesychii Τυραννοδαίμονα : ἣν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα.

5.

Diogenes Laert. 1, 62 : ἐτελεύτησε δὲ (Solon) ἐν Κύπρῳ, βιοὺς ἔτη ὀγδοήκοντα, τοῦτον ἐπισκήψας τοῖς ἰδίοις τὸν τρόπον, ἀποκομίσαι αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ εἰς Σαλαμῖνα, καὶ τεφρώσαντας εἰς τὴν χώραν σπεῖραι· ὅθεν καὶ Κρ. ἐν τοῖς Χείρωσί φησιν, αὐτὸν ποιῶν λέγοντα,

Οἰκῶ δὲ νῆσον, ὡς μὲν ἀνθρώπων λόγος,
ἐσπαρμένος κατὰ πᾶσαν Αἴαντος πόλιν.

De Solonis cineribus per Salamina insulam dispersis eadem cum alios, tum ipsum Aristotelem, tradidisse auctor est Plut. Solone, cap. 32 : ἡ δὲ δὴ διασπορὰ κατακαυθέντος αὐτοῦ τῆς τέφρας περὶ τὴν Σαλαμινίων νῆσόν ἐστι μὲν διὰ τὴν ἀτοπίαν ἀπίθανος παντάπασι καὶ μυθώδης, ἀναγέγραπται δ' ὑπό τε ἄλλων ἀνδρῶν ἀξιολόγων, καὶ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου.

6.

Schol. Platonis Bekker. p. 358, de lusu pilæ : τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν καὶ ὅ τι ἂν προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπήκουον, τοὺς δ' ἡττωμένους ὄνους. Κρ. δὲ Χ. χαριέντως ὁμοῦ ἐγκαταμίξας καὶ τὴν Ὄνος λύραν παροιμίαν, ἔπλεξε τὸν λόγον οὕτως·

Ὡς ὄνος, ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας.

τοὺς γὰρ ἡττωμένους, ὡς ἔφαμεν, ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον, βασιλεῖς δὲ τοὺς νικῶντας. Eustath. ad Odyss. p. 1601, 44 : ὅτι δὲ τὴν αὐτὴν (σφαῖραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ τοὺς ἡττωμένους, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοὶ, παραφέροντες καὶ χρήσεις, τὴν μὲν ἐκ τοῦ κατὰ Πλάτωνα Θεαιτήτου (p. 146, A) τοιαύτην, « ὁ δὲ ἁμαρτὼν καθεδεῖται, ὥσπερ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος, ὃς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεύσει ἡμῶν· » τὴν δὲ ἀπὸ Κρατίνου, οἷον

Ὄνοι κάθηνται τῆς λύρας ἀπωτέρω.

Codd. hiatu intolerabili Ὄνοι ἀπωτέρω καθ. τῆς λύρας, quem hiatum Meinek. auferens tentabat pejoribus numeris Ὄνοι δ' ἀπωτ. καθ. τῆς λύρας. Miscuit Cr. duo proverbia Ὄνος κάθηται et Ὄνος λύραν.

7.

Schol. Sophoclis OEdip. Col. 477, χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς (πρώτην) ἕω : πρὸς τὴν

---

mixtis corporibus maximum genuerunt tyrannum,
quem Cephalegereten dii vocant.

4.

Et Junonem ei Aspasiam parit
Impudicitia.
pellicem caninis oculis.

5.

Habitoque insulam, ut homines quidem narrant,
sparsus per totam Ajacis patriam.

6.

Asini sedent procul a lyra.

ἀνατολήν· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς τὸν ἥλιον ἐποιοῦντο, καθάπερ καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ (415), καὶ οἱ τοὺς καθαρμοὺς δὲ ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κ. Χείρωνι (sic) :

Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω καὶ λάμβανε χερσὶ
σχῖνον μεγάλην.

De vi magna scillæ in lustrationibus Aristophanes apud Harpocr. p. 90, 28 :

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλαίας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Ita enim pro ἐχίνου κεφ. correxi. Plinius H. N. 20, 39. : *Pythagoras scillam in limine quoque januæ suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradit*. Eodem pertinent quæ habet Anatolius apud Fabricium Bibl. Gr. lib. 4, 29, p. 330 : Λύκος ἀκινητεῖ σκίλλης αὐτῷ προσενεχθείσης (male codd. προσενελθούσης). Cf. Pseudodemocritus ib. p. 336, Diphilus apud Clem. Alex. Strom. 7, p. 303, 4 Sylb., Casaub. ab Theophr. Char. 16, p. 186. — Chironum chorum hæc dicere putat Bergk. Commentt. p. 239, colloquentem cum aliquo, qui Solonem ex inferis suscitare vellet. Ac constat sane, inferorum deorum supplicationes et mortuorum evocationes cum καθαρμοῖς sive lustralibus sacris fuisse conjunctas : v. Lobeck. Aglaoph. p. 695. » *E M.*

8.

Schol. Aristophanis Av. 766, εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι : οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν, τίς ὁ Πεισίου, οὐδὲ περὶ τῆς προδοσίας· ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστι, δηλοῖ Κρ. ἐν Χ., Πυλαίᾳ, Ὥραις. Alius schol. ibidem : Κρατῖνος Χείρωσι·

Καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ,
Πεισίαν, Ὀφίωνα, Διϊτρέφεα.

V. 1 libri πρῶτα, correctum a Porsono. De Nautodicis, ad quos deferebatur ἡ ξενίας γραφὴ, appositis Lysiæ et grammaticorum verbis, accurate dixit Meier. Proc. Att. p. 83. V. 2 libri Ὀσφύωνα, nomine inusitato, et Διϊτρέφη, quo metrum anapæsticum corrumpitur. Secuti sumus Fritzschium Dissert. de Dætal. p. 116. In nomine Ὀφ. litera longa corripitur ante ω, sicut ι ante η in ξυνίημι Soph. El. 126, etc. Conf. Aristoph. Av. 798.

9.

Hephæst. De syll. p. 17 : φησὶ δὲ Ἡλιόδωρος τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν (litterarum liquidarum) κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρ. ἐν τοῖς Χ. πεποίηκε

Σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας,

ἀντὶ τοῦ * ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν. Hæc explicatio, si legeretur ἐξελέγξομεν, certe hunc sensum haberet, sed ineptum, « Venimus propter id, quod mendacium esse ostendemus. » Valeat igitur Hephæstion; itemque valeant, qui obtrudunt Hesiodi opus inscriptum Ὑποθῆκαι, quamvis significatum Aristophani Dætalensibus, Pherecrati in Chirone et fortasse, Bergkio Commentt. pag. 225 suspicante, apud Athenæum 8, pag. 364, A. Immo hoc dixit, si quid video, chorus Chironum, scenam ingredientium, se velut consiliandi et admonendi causa advenisse. Deest verbum. Ceterum libri aliquot Χείρωνας.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 1231, Ἀδμήτου λόγον: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου.... Ἁρμόδιος (recte Süvern. Ἡρόδικος. cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 13) δ' ἐν τοῖς Κωμῳδουμένοις καὶ τὸν Ἄδμητον ἀναγέγραφε (ita Mein. pro depravatis ἀνάγει γραφήν), παραθεὶς Κρατίνου ἐν Χ.

Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἁρμοδίου μέλος αὐλῇ.

« De scolio illo, cujus alii Alcæum, alii Sapphonem, alii denique Praxillam auctorem edebant, veterum scriptorum loca composuit Jacobs. ann. ad Brunckii Anal. 1, p. 157, etc. De Clitagora, poetria vel poeta, v. Bergk. Commentt. p. 228. Cujus cantilenæ partem servavit Aristoph. Vesp. 1246. (Κλειταγόρας, intell. τι, carmen aliquod Clitagoræ, sicut αὐλῇ valet αὐλῇ τις, ellipsi nota.) Cr. dicens *Clitagoræ carmen canere tibicine Admeti modulos præeunte*, nescio an eos notaverit, qui temere omnia miscerent. Bergk. Commentt. l. c., proprie dictum putat ad significandam artis musicæ depravationem. » *E M.*

7.

Age igitur, primum omnium ad orientem conversus [stato, sumitoque manibus
scillam magnam.

8. [belluas impudentes,
Et primum quidem ad Nautodicas adducam tres
Pisiam, Ophionem, Diitrephen.

9.

Quasi consiliandi causa (nos) Chirones advenimus.

10.

Clitagoræ carmen canere, quando Admeti modum [præit tibicen.

11.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, Ῥαδαμάνθυος ὅρκος : οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἤ τινος ἄλλου τοιούτου.

— Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος
ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δ'
ἐσίγων.

Κρ. Χ. κατὰ τούτων δὲ νόμος ὀμνύναι, ἵνα μὴ κατὰ θεῶν οἱ ὅρκοι γίγνωνται. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Similiter schol. Luciani 1, p. 556, Photius Lex. p. 481, 1, Suidas. Zenobius 5, 81 : Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, Κρατῖνός φησιν. Ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις, ὅρκον Ῥαδαμάνθυϊ ἀνατιθέασιν, ὡς καὶ Σωσικράτης (perperam libri Σωκράτης) ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν, ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσι. « Dicit h. l. Cr. de pietate antiquissimorum hominum, qua, divini nominis abusum veriti, quidvis potius quam deorum numen attestabantur. Cf. Philostrat. Vit. Apoll. 6, p. 291, et de jurejurando Rhadamantheo Menag. ad Diog. Laert. 2, 40; Bergk. Commentt. p. 233. » *E Mein.* Qui sic etiam constitui posse probabiliter locum animadvertit :

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων.

12.

Schol. Thucydidis 8, 83 : τὸ ἐπιφέρειν ὀργὴν ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν ἔταττον οἱ ἀρχαῖοι. μάρτυς Κρ. ἐν Χ. λέγων τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσιν. Hæc recte interpretatur Vigerus 3, 8, 15, his verbis : « musicam moderatis (i. e. sapientibus) hominibus oblectationem afferre sine fastidio. » Versus restituas scribendo, ut nos olim ann. ad Thuc. l. l.

— Ἡ δὲ μουσικὴ βροτοῖς
ὀργὰς ἀκορέστους ἐπιφέρει τοῖς σώφροσιν.

13.

Pollux 6, 98 : καὶ ἀσάμινθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὅμηρός τε μηνύει (Odyss. 4, 128) Τηλεμάχου διδόντος Μενελέῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρ. δὲ Χείρωσιν « Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. » Versus haud dubie anapæsticus μείουρος,

Ἐξ ἀσαμίνθου λείβων.

Hesych. Ἀσάμινθος : πύελος, ἢ λίθος εἰς βάθος κεκολαμμένος, ἢ λέβης μέγας καὶ πᾶν τὸ κοῖλον, ἢ κιβωτός. Glossema est κύλικος, quod colligas ex ipsius Pollucis verbis 10, 64, ubi hæc respicit, καίτοι ἔν γε τοῖς Κρατίνου Χείρωσι (libri Ἥρωσι, quod correxit Mein.) τὴν ἀσάμινθον κιβωτὸν νοοῦσιν, ἔνιοι δὲ ἔκπωμα.

14.

Idem 7, 107 : προσπατταλεύειν, στομοῦν, ἥλους ποιεῖν, στόμωμα. Κρ. γὰρ ἔφη « χαλυβδικὸν (vulgo χαλυβικὸν, sed v. sequentia) στόμωμα. » Idem 10, 186 : καὶ στόμωμα μὲν σιδηροῦν (male libri σιδήρου : σιδηροῦν respondet τῷ χαλυβδικόν) ὅστις ἐν τοῖς ἀποθέτοις σκεύεσιν ἀριθμεῖ, Κρ. ἂν αὐτῷ συναινοῖ λέγων ἐν Χ.

Χαλυβδικὸν στόμωμα.

« De forma χαλυβδικὸς v. Steph. Byzant. in v. Χάλυβες. » *M.* Habetur etiam apud Euripidem et Lycophronem, annotante Schneidero in Lexico h. v.

15.

Athen. 9, p. 392, F : ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα καλουμένη, ἧς μνημονεύει Κρ. ἐν Χ., λέγων

Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα.

Libri Κράτης, corrigente Casaubono. Cf. incert. fragm. 59. De *ortygometra* (germanice *Wachtelkœnig*) Aristoteles H. A. 8, 14, Plinius 10, 23 : *aquilone ergo maxime volant ortygometra duce.* Stein. *Handb. der Naturgesch.* 1, p. 163 : « *der Wachtelkœnig*, crex, » sed diversa κρὲξ ab ortygometra : v. Aristoteles l. c.; 9, 2 et 16, Schneider. Lex. v. Κρέξ. Ceterum sic appellatus est a poeta Ulysses, dux consiliorum Græcis in bello Trojano.

16.

Herodianus De dict. solit. p. 42, 8 : τὰ εἰς θος λήγοντα καθαρὰ, μονογενῆ, δισύλλαβα, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, βαρύνεσθαι θέλει.... Ξοῦθος τὸ κύριον· Δῶρός τε Ξοῦθός τε (Hesiod. fragm. 28, 2 Gaisf.). Βοῦθος Πύθια νικήσας (ita Mein.; vulgo ἐνίκησα), παροιμία·

11.

Quibus maximum fuit jusjurandum
in omni sermone canis, dein anser; deos autem sile-[bant.

Rhadamanthi jusjurandum.

12.

Musica vero mortalibus
oblectationes insatiabiles affert sapientibus.

13.

E poculo libans.

14.

Chalybicum firmamen.

15.

Ithacensis ortygometra.

Βοῦθος περιφοιτᾷ,

Κρ. Χ. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθῶν καὶ παχυρίνων. Zenobius 2, 66 : Βοῦθος περιφοιτᾷ : ταύτης μέμνηται Κρ. Χ. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθῶν καὶ παχυφρόνων, ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου μετενεχθεῖσα. « Buthum Aristoteles quoque commemoraverat in catalogo Pythionicarum, teste Hesychio s. v. Βοῦθος. » *M.*

17.

Schol. Aristoph. Nub. 922, de Pandeleto : συκοφάντης δὲ ἦν καὶ φιλόδικος, γράφων ψηφίσματα... μέμνηται δὲ τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρ. Χ. Sic etiam Suidas voce Πανδελετείους.

18.

Pollux 7, 211 : καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστομένει εὑρήσεις ἐν Γόησι, βιβλιογράφον δὲ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Χ. « Quo nomine Cr. judicialium libellorum architectum, ac fortasse ipsum Pandeletum, significasse videtur. » *M.*

19.

Zenobius 5, 9, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν : παροιμία τάττομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε. Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον. ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος, ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. εἴ ποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν « Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν. » μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Κρ. ἐν Χείρωνι (sic). Photius Lex. p. 621, 8, Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν : παρὰ Κρατίνῳ παροιμία, λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων. « Antiquissimum hujus proverbii exemplum suppeditat Sapphonis versus apud Demetrium De elocut. §. 146 :

Πέρροχος ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

Quis autem fuerit ille Lesbius poeta, non constabat inter veteres. Ælius Dionysius, teste Eustathio ad Iliad. p. 741, τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρόν φησιν, ἢ Εὐαινετίδην, ἢ Ἀριστοκλείδην. » *E M.* Etiam alios alii nominant; plerique tamen in Terpandro consentiunt. Ælius Dionysius l. l. : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ μάλιστα (inprimis) Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν.

20.

Hesychius, Αὐτόφορτοι : αὐτοδιάκονοι· κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. ὁ δὲ Κρ. ἐν Χείρωνι τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη. « Scribendum Χείρωσι : falluntur enim, qui hæc ad Cratini junioris Chironem referunt. Αὐτοφόρτους Cr. dixisse videtur eos, qui publica civitatis bona diripiunt et in suos ipsorum usus convertunt. » *E M.*

21.

Zenobius 1, 26, Αἶξ οὐρανία : Κρατῖνός φησι, καθάπερ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν, οὕτω καὶ τῶν

δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν·

οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί τισιν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας, οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες, ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχων πᾶν ὃ ἐβούλετο εἶχεν. Similiter Suidas h. v., addito τροφὸν post Ἀμαλθ.; item Photius p. 361, 5, Οὐρανία αἶξ : ἣ οἱ εὐχόμενοι πάντως (πάντων Mein.) ἐπετύγχανον· ἴσως διὰ τὸ τὴν Σελήνην αὐτοῖς ἐποχεῖσθαι. Κρ. Χείρωσιν. « Finxerat igitur Cr. profligatos homines, qui pecunia se corrumpi paterentur et publico furto ditescerent, cœlestem capram alere. » *M.*

22.

Aristides Orat. 49, vol. 2, p. 521 Dind. : διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας προσπαραγράφει πάλιν αὖ μάλα ὑπερηφάνως ἐπὶ τελευτῆς,

Ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη,
τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτίθημι ποιηταῖς.

Brevitatis causa ipsum Cratini versum apposui : nam Aristides suis verbis τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτιθέναι φησὶ ποιηταῖς μιμεῖσθαι, in quibus μιμ. est interpretantis τὸ προτίθημι, quum potius intelligendum in eo sit ἐκπονεῖν. Versu 1 libri δυοῖν ἐτοῖν, misso ἐν, quod addidit Dindorf. « Nisi ἐτέοιν scribendum. Videmus igitur Cratinum de hac fabula sua admodum magnifice sensisse, neque dubitari potest quin ea in comœdiis summi poetæ præcipuum quendam locum occupaverit. Nomen dramatis ductum a Chironibus, h. e. viris sapientiæ, pietatis, omnis denique virtutis laude florentibus, quos adhibuisse videtur Cr. eo consilio, ut novitium in Attica rerum statum detestarentur, priscam humani generis probitatem morumque simplicitatem commendantes. Reipublicæ emendandæ legibusque regendæ partes So-

---

16.

Buthus ambulat.

19.

Post Lesbium cantorem.

21.

Dona accipientium capram cœlestem.

22.

Hæc nos duobus annis vix elaboravimus,
quæ aliis poetis tota vita propono conficienda.

loni videtur attribuisse, ab Inferis excitato (fragm. 4). » *E M.*

XXVI. ΩΡΑΙ.

Ignotum prorsus fabulæ argumentum, in qua Bacchi magnas fuisse partes intelligitur ex fragm. 7.

1.

Athen. 9, p. 374, D : λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτορὶς, καὶ ἀλέκτωρ. Σιμωνίδης « Ἡμερόφων' ἀλέκτωρ » ἔφη. Κρ. Ὥραις

Ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλό-
φωνος ἀλέκτωρ.

Ὀλόφωνος, h. e. ὅλος ὢν φωνὴ, *totus vox*, vocalissimus. Cicero De divin. 2, 56 : *Canorum animal gallus gallinaceus.* « Alberti explicat *quæ mera vox esset* (immo *qui mera vox est.* Both.) πάμφωνος. » *M.* Adde Hesych. et Phot. v. Ὀλόφωνος.

2.

Idem 14, p. 638, F : σκώπτει δὲ αὐτὸν (Gnesippum Cleomachi filium) ἐς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βουκόλοις· ἐν δὲ ταῖς Ὥραις

Ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας ὁ Κλεομάχου διδά-
σκαλος
παρατιλτριῶν ἔχων χορὸν λυδιστὶ τιλλουσῶν
μέλη.

Ἴτω sensu malo, ut apud Euripidem Med. 662 etc. V. 2 libri μετὰ τῶν παρ., deinde μέλη πονηρὰ, intruso glossemate, quum τὸ πονηρὸν ipsis vocabulis παρατιλτριῶν et τιλλουσῶν indicetur, concinneque una cum versu finiatur sententia. Verba μετὰ τῶν delevit Toupius, ego πονηρά. « Τιλλ. μέλη in ambiguo ludit, siquidem τίλλειν μέλη et membra depilare, et carmina disperdere, significare potest (?). Eadem ambiguitas inest τῷ λυδιστὶ, quod et ad Lydiorum modorum mollitiem, et ad Lydorum membra depilandi morem (?) spectat. » *E M.* Notat Cr. Gnesippum, tanquam compilatorem alienorum carminum.

3.

Hephæst. De syllabis p. 17, quum Heliodorus dixisset, τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβὰς, contra ille : πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν Κλεοβουλίναις... καὶ πάλιν ἐν Ὥρ.

Οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τε-
κμαρτόν.

Sic Turnebi liber; alii εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν πρ. τ., alii ἄρ' οὖν οὐδέν τι προσιδόντες τ.

4.

Pollux 6, 18 : τὸν δὲ οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλουν, ὡς ἐν Ὥρ. Κρ. λέγει

Ἀλλ' ἦν, ὅτ' ἐν φώσσωνι τὴν ὀσφὺν ἔχων
μετ' ἐμοῦ διῆγες, οἰνάριον ἕλκων τρυγός.

Libri τὴν οἱ συνέχων ... οἴναρον ἕλχ. τῆς τρυγός. Recte Mein. οἰνάριον ἕ. τρ. Nuper tamen idem sic hæc scribere maluit :

Ἀλλ' ἦν ὅτ' ἐν φώσσωνι τὴν ἴσην ἔχων
μετ' ἐμοῦ διῆγε μοῖραν, ἕλκων τῆς τρυγός,

τὴν ἴσην ex correctione Lobeckii ad Phryn. p. 73. « Apertum est, dici hæc alicui, qui ex tenui conditione vivendi ad lautiorem sortem enisus erat. Φώσσων, vestis Ægyptiaca. Pollux 7, 71 : ἔστι δὲ καὶ ὁ φώσσων Αἰγύπτιος ἐκ παχέος λίνου. Ἐν φώσσωνι, *vili veste lintea indutus;* quem usum præpositionis illustravit Hemsterhus. ad Plutum p. 469. Τρὺξ, vinum recens : v. Aristoph. Plut. 1086, Theocrit. 7, 70. » *E M.*

5.

Idem 9, 131 : καὶ ἐκμαγεῖον, καὶ ἐκμεμαγμένον. οὕτω γὰρ καὶ Κρ. ἐν ταῖς Ὥρ.

Ἐκεῖνος οὕτως αὐτὸς ἐκμεμαγμένος.

« Ad sensum compares Thesmoph. 514 : λέων, λέων σοι γέγονεν αὐτέκμαγμα σόν. Ex quo probabile est, etiam his summam filii cum patre similitudinem indicari. » *E M.* Οὕτως, quod habent edd., abest a codicibus Pollucis.

6.

Idem. 10, 76 : καὶ γὰρ, ἵνα ἐξεμοῦσι, καὶ τοῦτο λεχάνην ὠνόμαζον, ὡς Κρ. μὲν ἐν Ὥρ. ἔφη

HORÆ.

1.

Ut avis Persica, omnibus horis sonans, tota vox, gallus.

2.

Facessatque etiam, qui tragœdias docet, Cleomachi filius, depilatricum habens chorum, Lydorum modo carmina depilantium.

3.

Nec præter formam quidquam signi inveniebat spectator.

4.

Sed fuit tempus quo phossone tectus femora mecum vivebas, ex fæce villum sorbens.

5.

Ille sic ipse assimilatus.

Μῶν βδελυγμία σ' ἔχει;
πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

Libri βδελυγμίας ἔχει, corrigentibus Hemsterhusio Anecd. 1, p. 214, et Piersono ad Mœr. p. 158. De pinnæ vel radiculæ usu ad vomendum v. Acharn. 584.

In proximis Cr. memorasse videtur τὸ κήτιον, teste Hesychio Κήτειον : μέγαν (intell. ὄζον, ramum) καὶ ᾧ τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις. καὶ ἐμετήριον, ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ὅπερ ἀντὶ πτερῶν (male cod. πυρῶν) εἰς τὸ στόμα καθίεσαν, ὡς Κρ. ἐν Ὥρ. σημαίνει. Hesychium κήτειον pro γήτειον scripsisse per incogitantiam censent Mein. et Lucas Observ. in Crat. p. 23. Equidem ἐπέχω.

7.

Photius Lex. p. 369, 14, Παιδικά : ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι πολλά.... ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸ (i. e. *pridem*, *olim*. Libri τὰ πρὸς, mendo, de quo nos ad Thuc. 3, 26) τὰς γυναῖκας, Εὔπολις δηλοῖ.... Κρ. δὲ Ὥρ., τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης φησὶν ἐπ' αὐτοῦ

Μακάριος τῶν παιδικῶν.

« Eadem schol. Aristophanis Vesp. 1021 ex Suida s. v. Παιδικά, respexitque etiam schol. Aristidis p. 64 Fromm. Peregre abierat Bacchus, cujus absentiam quum ægre ferret sola relicta domi concubina, nescio quis felicem prædicat deum ob fidum amicæ desiderium. » *E M.*

8.

Idem p. 571, 19, « Ταῦτα πράσσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν » : Κρ. Ὥρ. ἡ γὰρ (dele hanc particulam, ex seq. voc. natam) παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων. Similiter Suidas. Dobræus Advers. 1, p. 610, probante Mein. :

Ταῦτ' αὐτὰ πράττω, "φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.

9.

Suidas, Μαρίλη : ἀμαυρὸν πῦρ· ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων.... καὶ Κρ. ἐν Ὥρ.

Ἐφθάρη μαρίλης τὴν φάρυγγα πλέαν ἔχων.

Mein. secundum Dobr. ad Aristoph. Eq. 523 τὴν φάρυγα. « Forma φάρυγξ, » inquit, « ut hic aliisque locis metro perniciosa (?), ita omnino (?) ab Atticorum usu aliena est. » Cyclope tamen 342 libri in carmine

Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ,

et vulgo Aristoph. Ran. 253 ἡ φάρυγξ.

10.

Suidas, Πυρορραγής : σαθρὸς, ἄχρηστος, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαρρησσομένου κεράμου. πυρορραγῆ κεράμια καλεῖται ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι. Κρ. ἐν Ὥρ.

Ἴσως πυρορραγὲς, κακῶς τ' ὠπτημένον.

Sic Kuster. ad Acharn. 932. Libri πυρορραγὲς καὶ κακῶς ὠπτ. Sed versus cæsura caret legitima. Igitur præferimus Πυρορραγές τε κακῶς τ'. Possis etiam πυρορραγές τι. « Pro Ἴσως Porsonus Adv. p. 285 probabiliter Ἴδ' ὡς. » *Mein.*

11.

Schol. Platonis Bekk. p. 384 : ἐμβραχὺ οὖν συντόμως καὶ ἁπλῶς· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφῶντος « Οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἐμβραχὺ βούληται.... » Κρ. Ὥρ.

Ἔδει δὲ παρέχειν, ὅ τι τις εὔξαιτ', ἐμβραχύ.

Libri hiante versu Ἔδει παρ. Δὲ facile excidit post δει. Elmsleius σε pronomen addere maluit.

12.

Hesych. Μυσιχαρρί : Κρ. ἐν Ὥραις. οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκονιτὶ, καί φασιν ὅτι τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς ποιεῖν οὕτω λέγουσιν. ἢ ὡς ὀνομαζομένου τινὸς οὕτω καὶ μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκώπτοντος, ἀλλ' ἐπιγελῶντος ἀηδῶς (sic Mein. pro τε ἡδέως). ὄνομα γάρ ἐστι Μυσίκαρφος, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ κωμικός. ὡς τινες δὲ τὸν Ἀρχίμαχον. Photius Lex. p. 281, 19, Μυσιχάρφης : ὄνομα, ἢ Μυσίκαρφος (male legitur ὄνομα Μυσικάρφους), οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐπ' ὀνόματος τινὰ ἀηδῶς ἐπιγελῶντος· οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσιχαρρεὶ ὡς ἀκονιτί, τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρ. Ὥρ. « Cratinus,

---

6.

Num nausea te exercet?
ocius aliquis afferto pinnam et patinam.

7.

Beatus amoribus.

8.

« Hæc ipsa ago, » dicebat vir otians.

9.

Periit fuligine gulam habens repletam.

10.

Fortasse igne fissum et male assatum.

11.

Debebat autem præbere prorsus omnia, quæ quisque optabat.

si recte conjicio, de fatuo quodam homine et qui, quum ipse nihil jocorum in medium afferret, aliorum jocis et facetiis stulte arrideret, usus erat proverbio Γελᾷ Μυσικάρφης, sive Μυσίκαρφος, *Ridet, ut Mysicarphes.* » *E M.* Eodem spectat ridicule fictum adverbium μυσικαρφὶ, *ad modum Mysicarphi.*

13.

*Schol. Aristophanis Av. 766, v. in Chironum fragm. 8, de τῷ Πεισίου.

14.

Schol. Luciani vol. 1, p. 142, de Hyperbolo : Κρ. δὲ ἐν Ὥρ. ὡς προσελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν. « Hyperbolum Cr. risit etiam in Pytine fr. 14. » *M.*

15.

Photius Lex. p. 312, 13 : ἔστι μέντοι (ἡ ξυστὶς) καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρ. ἐν Ὥρ. Eadem Harpocratio p. 134, 11. Plut. Moral. p. 348, F, agens de tragœdia : σκευὰς, πρόσωπα, καὶ ξυστίδας ἁλουργούς. Schol. Platonis Bekker. p. 402 : ξυστὶς τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον, καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ πόρπῃ προκόσμημα (minus probabiliter libri προσκόσμημα) ἢ λίθινον, ἢ χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν. Cf. gramm. Bekkeri Anecd. p. 284, 14. « At Hesychius comicam vestem fuisse dicit, ξυστίδας : ποδήρη ἐνδύματα ἢ χλανίδας κωμικάς. Similiter Timæus Lex. Platon. p. 188, sed utroque loco scribendum videtur τραγικάς. » *Mein.* Equidem defungar scribendo καὶ κωμικὰς, *etiam comicas*, nec magis tribuo scholiastæ Platonis quam Photio, dicenti καὶ τραγικόν. Certe sic vestitæ induci poterant in comœdiam tragicæ personæ : καὶ raptum fuerit a κω syllaba, quæ sequitur.

16.

Harpocr. p. 164, 25 : Ῥυτὰ, συνεσταλμένως, εἶδος ποτηρίου, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἐκτεταμένως, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα ὁμοίως, Κρ. ἐν Ὥρ. Photius p. 493, 95, Ῥυτά : πήγανα. οὕτως Κρ. Hesych. Ῥυτά : τὰ στέμφυλα, καὶ πήγανον λευκόν. Hoc vulgo dixerunt ῥυτήν. V. Valck. ad Adoniaz. p. 220, c. Igitur ῥυτὸν brevi υ est poculum; ῥυτά, ῥύτη, producto, ruta, germ. *Raute*, francogall. *rue*. Varro L. L. 5, p. 40 : *Ruta, quam nunc* πήγανον *appellant.* Ovidius Remed. am. 801 : *acuentes lumina rutæ.*

17.

Idem p. 181, 9, Φελλέας : Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Κίμωνος κλήρου. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν. Κρ. Ὥρ., Ἀριστοφ. Νεφέλαις (71).

18.

Pollux 10, 40 : τὸ ναυτικὸν ὑπηρέσιον ἰδίως ἐν ταῖς Ὥρ. Κρ. « προσκεφάλαιον, » τοῦτο μὴ καλεῖσθαι νομιζόντων, ἀλλὰ ὑπηρέσιον μόνον. Idem 1, 88 : τὸ ὑποκείμενον τοῖς ἐρέταις ὑπηρέσιον. Cf. schol. ad Thuc. 2, 93. Annotavit. Mein. etiam apud Hesychium v. Πανικτὸν (?) Hermippum προσκεφάλαιον dicere pulvinar, quod remiges sibi substernebant.

19.

Antiatticista p. 88, 3, Γαλιδεύς : ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρ. Ὥρ. Hesych. secundum Ruhnken. apud Valck. ad Adoniaz. p. 402, A : Γαλιδέως· Κρ. λέγει δὲ οὕτως (cod. ὡς) τὸν εὐτελῆ, καὶ ὡς γαλῶν (cod. γαλόν. Mein. malebat γαλῆς) παῖδα γαλιδέα (dele : est correctio capitis glossæ Γαλιδέως).

20.

Idem p. 116, 21, « Ψήφισμα ἔθηκεν » : ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Κρ. Ὥρ., Πλάτων Ποιητῇ.

21.

Idem l. 30 : « Ὡραΐζεσθαι. » Κρ. Ὥρ. V. Pierson. ad Mœr. p. 76.

22.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 394, 21 : Ἀνδροκολωνοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἠλίθιος· Κρ. γὰρ Ὥραις ἀντὶ τοῦ φάναι ἠλίθιον Ἐτεοκλέα, οὕτως ὑφ' ἓν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἔφη διὰ τὸ εἶναι ἐκ Κολωνοῦ. Temere Fritzsch. Act. Societ. græc. 1, p. 144, ἠλίθιον Ἀνδροκλέα, sed dixisse videtur Græculus ἤτοι ἀκλεᾶ : nam Androcles significatur ipso Ἀνδροκολωνοκλῆς, i. e. Ἀνδροκλῆς Κολωνοῦ, quem Κολωνὸν Bergk. Epist. ad Schillerum p. 119, intelligebat Κολωνὸν ἀγοραῖον, collem Athenis in foro, quæ mercenariorum erat statio. « Sic igitur Cr. paupertatem notaret Androclis, operam suam mercede collocantis. » Sic Mein., cui quærenti, quid tunc fiat grammatico, qui Cratinum stultitiam hominis risisse dicat, responderi potest, etiam stultos inutilesque mercenarios passim inveniri.

CRATINI INCERTARUM COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Ælianus V. H. 2, 13 : εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ (Aristophani) τὸ δρᾶμα· καὶ γάρ τοι τῷ (perperam libri τὸ) τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνέβη, εἴποτε ἄλλοτε, καὶ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσῆσαι τὰς φρένας. Elicuit ex hisce Grotius Excerpt. p. 495 senarium

Συνέβη θεάτρῳ τότε νοσῆσαι τὰς φρένας,

quem non erat quod omnino damnaret Mein.; sed scribendum

Συνέβη νοσῆσαι τῷ θεάτρῳ τὰς φρένας.

Conqueritur Cr. his verbis, aliquod drama suum displicuisse spectatoribus. « Respicere videtur ad hunc locum Phrynichus App. Soph. p. 52, 28: Νοσεῖν τὰς φρένας : νοσεῖν τὸν νοῦν. » *E M.*

2.

Antiatticista p. 108, 24: « μεσόκοπον » ἀρρενικῶς τὸν ἐπὶ μέσου ἡλικίας (ita Lucas Observ. p. 9 pro τὸ ἐπιμέσου ἡλ.) Κρ. « Indicat grammatici glossa, μεσόκοπος ex Atticistarum lege, nisi de feminis, non esse dicendum. Confirmat quodammodo Xenarchus Athen. 13, p. 569, B:

Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. » *M.*

3.

Aristides Orat. 50, vol. 2, p. 565 Dind.: καίτοι φησὶ μὲν δή που Κρ. « τῶν αἰσχρῶν εἶναι φίλοισι χαριζόμενον πονηρὸν αὐτὸν εἶναι. » οὗτοι δὲ (fort. γὰρ), εἰ μὲν φίλοις αὐτοῖς χρῶνται, παραπλησίως αὐτοῖς ἔχουσιν, ὥστ', εἰ τοῖς αὐτοῖς χαίρουσιν, αὐτοῖς ἄρ' οὐχ ἧττον ἢ τούτοις χαρίζονται. εἰ δ' αὖ μὴ νομίζουσι φίλους, ἀντὶ τοῦ χαρίζονται; εἴτε γὰρ ὡς ἐρασταῖς, εἴτε ὡς ἐρασταὶ, τό γε τῆς αἰσχύνης ἄφυκτον. Cr. dicere quidem potuit

Αἰσχρῶν χαριζόμενος φίλοις πονηρὸς αὐτός ἐστι,

sed malim, quum πονηρὸν non legatur in uno libro, concinniore sententia (τῷ αἰσχρὸς simile αἰσχρῶν fraudi fuerit),

Χαριζόμενος γὰρ αἰσχρός ἐστ' αἰσχρῶν φίλοις.

Meinekius in utraque editione:

Αἰσχρὸν δὲ φίλοισι χαριζόμενον πονηρὸν εἶναι.

4.

Idem Orat. 45, vol. 2, p. 23: ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο. τί οὖν, ὦ μεγίστη σὺ γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων, ἔφη Κρ. ποιῶν (Mein. μῶν) ἔσθ' ὅ τι κωλύει, etc., de Platone. Idem Or. 46, p. 173: οὐκοῦν τῶν μαρτύρων ἡμῖν τῶν εἰς τοὺς λόγους κεκλημένων τῷ Περικλεῖ... ὁ μὲν τῶν Ἑλληνίδων μεγίστην τὴν ἐκείνου γλῶτταν εἴρηκε. De Pericle dixit Cr. secundum Meinekium tali modo:

Ἴθ', ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων.

Possis quoque pron. σὺ servato in versu non Tragici, sed Comici liberiore:

Τί δ', ὦ μεγίστη γλῶσσα σὺ τῶν Ἑλληνίδων.

5.

Idem Orat. 49, vol. 2, p. 521: ἀλλ' ἔγωγε κωμῳδιοποιοῦ τινος ἤκουσα, σεμνολογουμένου θαυμαστὰ οἷα. καίτοι ἐάν τις ἔρηται τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς, ἐφ' ὅτῳ μέγα φρονοῦσιν, φαῖεν ἂν, οἶμαι, ὅτι γέλωτα κινοῦσιν, ὥσπερ καὶ αὐτῶν τις ὡμολόγηκεν οὐδενὸς ἐρωτῶντος. ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτοι χωρὶς ἀξιοῦσιν εἶναι τά τε τῶν ἀστείων σκώμματα καὶ τὰ τῶν πολλῶν· καί τις αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος μεγαλαυχούμενος, ὡς προφήτης, προαγορεύει τοιάδε·

— Ἀφυπνίζεσθαι χρὴ [πάντως] πάντα θεατὴν,
ἀπὸ μὲν βλεφάρων αὐθημερινὸν ποιητῶν λῆρον ἀφέντα,

ὥσπερ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ μέλλων ἅπαντας σοφούς τε καὶ σπουδαίους ποιήσειν. διδάξας δὲ etc., quæ habentur Chironum fragmento 22. Cratini versu primo libri scripti atque editi Ἀφυπν. (corripienda est hujus verbi syllaba secunda, υυ---) χρὴ πάντα θεατὴν, aliis alia proponentibus, quibus lacuna versus expleatur, quum nihil sit verisimilius quam forte πάντως ante simile πάντα omissum esse a librariis. Vide inprimis Apol. Socr. c. 20, qui geminus est compositione locus, πάντως οἱ Ἀθηναῖοι πάντες δή που τοῖς φρονιμώτατα λέγουσι πείθονται, etc. Bene Bergkius αὐθημερινὸν pro α—ῶν, quod habent libri. « Malim, » inquit Mein., « propter genitivorum frequentiam αὐθημερινόν. Dicit æmulorum poetarum subitarias et cito perituras ineptias. »

6.

Athen. 1, p. 7, F: δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι· τὸν γοῦν Ἰσχόμαχον Κρ. Μυκόνιον καλεῖ, « Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκονίου φιλόδωρος ἂν εἴης; Ἀγαθὸς ὢν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἑστιασόμενος ἧκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. » Pace Meinekii et retractatis iis quæ diximus p. 11 libri germanici De Com. Gr., Cratini versus, immissis personis unius convivarum, ad quos venerat Ischomachi filius, et hujus ipsius, de quo Eustathius ad Odyss. p. 1828, 8: Κρ. οὖν, ὥς φησιν Ἀθήναιος, τὸν γλίσχρον Ἰσχόμαχον Μυκόνιον εἶπεν, sic scribemus:

1.

Accidit theatro ut ægrotaret mente.

3.

Gratificans turpia amantibus turpis ipse est.

4.

Quid autem, o maxima tu lingua Græcarum?

5.

Sed edormire debet (omnino) omnis spectator, e palpebris excusso quotidiano poetarum stultiloquio.

α. Πῶς οὐκ ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς τοῦ Μυκονίου
φιλόδωρος ἂν εἴης; β. Ἧκον ἑστιώμενος
ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθούς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

In librorum scriptura supra posita negandi particula obliterata, et intrusa glossemata ὢν, ἄνδρας, ἑστιασ., quæ metrum arguit. Ἑστιώμενος usurpatum sensu futuri. Τοῦ Μυκ. ponendum fuit cum ex lege linguæ, tum metri gratia, quia nominis Μυκ. prima fere corripitur. — Non invitatus ad convivium quoddam venerat iste filius Ischomachi, una epulari cupiens, et fastidienti tenacem hominem convivæ more parasitico respondet. « Ischomachum, qui hic commemoratur, fuisse ditissimum, ex Lysiæ Oratione pro bonis Aristoph. § 45, et Heraclide Pontico apud Athen. 12, p. 537, C, docuit Bœckh. OEcon. Att. 2, p. 12. Idemne is sit, quocum Xenophon in OEconomico cap. 7 Socratem de tuenda re familiari colloquentem induxit, ut incompertum in medio relinquo, etsi, opulentum eum fuisse, ex OEcon. capite 7, 3, intelligitur. (At neque Myconius hic audit apud Xenophontem, et eo auctore OEcon. cap. 6, 17, πρὸς πάντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ξένων καὶ ἀστῶν, καλός τε κἀγαθὸς appellatus est, quod conciliari nequit cum fama γλισχρότητος, quam famam viri Athenæus et Eustathius significant. *Both.*) Myconus insula (e Cycladibus, Delo vicina,) exilis fuit et infœcunda: ut non sit quod mireris incolas ejus irrisos tanquam famelicos et alienarum opum appetentes. Ita jam Archilochus Periclem quendam ἄκλητον Μυκονίων δίκην εἰς τὰ συμπόσια εἰσπεπαικέναι dixerat teste Athenæo 6, p. 237. Photius p. 279, 15, Μυκόνιος γείτων: αὕτη (intell. παροιμία) τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μύκωνος καὶ εὐτέλειαν. « Malim τῆς Μυκόνος a recto Μυκών, ut Ἀνθηδόνος et similia: neque enim damnare ausim duplicem formam.

7.

Idem 2, p. 52, C: ὀρχησταὶ δὲ ἔνδοξοι, Βόλβος (libri βολβὸς contra regulam) μὲν παρὰ Κρατίνῳ καὶ Καλλίᾳ, Ζήνων δὲ ὁ Κρὴς, ὁ πάνυ Ἀρταξέρξῃ προσφιλέστατος, παρὰ Κτησίᾳ.

8.

Idem I, p. 23, B: ὅτι τὸ ἀναπίπτειν ἀχύρως (sic scribo pro χυρίως) ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Θουκ. πρώτῃ (cap. 70) « νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. » Κρ. δ' ἐπὶ ἐρετῶν γρᾶται τῇ λέξει,

Ῥοθίαζε, κἀνάπιπτε.

Apud Athenæum perverse legebatur χυρίως. Nimirum remiges χυρίως (*proprie*) dicuntur *remigare*, ἐρέσσειν sive verbo poëtico ῥοθιάζειν, cui oppositum est ἀχύρως dictum ἀναπίπτειν, *recumbere*. Factum fuerit ut τῷ α forte neglecto legeretur χύρως, quod cito corrector aliquis imprudens mutaverit in χυρίως. Eustath. ad Od. p. 1641, 8, ῥοθιάζει καὶ ἀναπίπτει, persona tertia. Suidas s. v. Ἀναπίπτειν: Κρ. ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει, ἐρεσσομένων καὶ ἀνακλινομένων. Xenophon OEcon. 8, 8, de remigibus: ἐν τάξει προνεύουσιν (h. e. ἐρέσσουσιν), ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. Nihilominus qui hæc dixit apud Cratinum, non proprio sensu, sed metaphorice, usus videtur illis verbis, quibus admoneret colloquentem, ut fortiter adversarium adoriretur, vel generatim rei, quam agebat, strenue incumberet.

9.

Athen. 2, p. 49, A: τράπεζαι ἐλεφαντόποδες, τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων. Κρ.

Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν, ὡς ἐπηγλαϊσμέναι
μείρακες φαιδραὶ, τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμιναι.

Insulse libri ὧδ' ἐπ., quasi mensæ vocarentur puellæ. Confusæ δ et σ litteræ, ut Æschyl. Sept. 271, et alias. Σφένδαμνος, acer, germ. *Ahorn*, de quo Stein. *Handb. d. Naturgesch.* 2, p. 174 seq. Plin. 16, 15: *Acer tiliæ fere amplitudinis, operum elegantia ac subtilitate cedro secundum.* Itaque *acernam mensam* viliorem dixit Horatius Serm. 2, 8, 10. Martialis 14, 88: *Mensa acerna.*

Non sum crispa quidem, nec silvæ filia Mauræ,
sed norunt lautas et mea ligna dapes.

Pollux 10, 35: σὺ δ' ἂν καὶ ἐλεφαντίνην (κλίνην)

6.

a. *Quidni*, Ischomachi natus filius Myconii,
donorum sis cupidus? b. Veni epulatum
bonus ad bonos: communia enim sunt quæ habent amici.

8.

Strepita et recumbe.

9.

Magnificæ manent (nos), velut superbientes
puellæ hilares, mensæ tripedes acernæ.

εἴποις, καὶ χελώνης, καὶ σφενδάμνου καὶ σφενδαμνίνην· quæ postrema fort. ex glossemate. Mein. : « Mensas lautissimarum epularum apparatu splendentes puellis comparat hilari vultu renidentibus. »

10.

Idem ib. p. 56, E, Ῥαφανῖδες : αὗται κέκληνται διὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι (?) καὶ ἐκτεταμένως δὲ καὶ κατὰ συστολὴν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Κρ.

Ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοισι.

Similiter Aristoph. Plut. 54 :

Μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων.

Draco Straton. p. 80, 5 : ῥαφανὶς διφορεῖται τὸ ῑς· ἀττικῶς γὰρ ἐκτείνει, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἔν τισι τῶν ἐπῶν αὐτοῦ, ὡς τὸ Ῥαφανῖσι — λαχάνοισι· παρ' Εὐπόλιδι δὲ συστέλλεται· ubi legebatur, mendo frequente, ἀττικῶς δὲ — ἔν τινι, et λαχάνοις, quod etiam Athen. habet ruente versu.

11.

Athen. 2, p. 67, C : Γάρος. Κρ.

Ὁ τάλαρος ὑμῖν διάπλεως ἔσται γάρου.

Σοφ. Τριπτολέμῳ « Τοῦ ταριχηροῦ γάρου. » Eadem ap. Pollucem 6, 65, omisso ἔσται, sed recte ὑμῖν, quum apud Ath. legatur ὑμῶν.

12.

Idem 2, p. 68, A : τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτύειν) παρὰ Σοφοκλεῖ « Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. » Κρ.

Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.

Casaub., Grotius Excerpt. p. 489, Porsonus præf. Hecubæ p. 54, consentiunt in addenda voce ἀνδρός, quæ abest a libris Ath. De *glauco*, pisce marino, Plin. 9, 16; 39, 11, Stein. *Naturgesch.* p. 357, etc.

13.

Idem ib. p. 69, D : Κρ. δέ φησι, Φάωνος ἐρασθεῖσαν τὴν Ἀφροδίτην ἐν καλαῖς θριδακίναις αὐτὸν ἀποκρύψαι, Μαρσύας δ' ὁ νεώτερος ἐν χλόῃ κριθῶν. Scribamus ἐν κριθῶν χλόῃ, qui est finis senarii : nam κριθή priorem habet longam.

14.

Idem 7, p. 305, B : τὰ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ πρὸ τοῦ λ ἕτερον λ ἔχει, Σκύλλα, σκίλλα, κύλλα, βδέλλα, ἅμιλλα, ἄμαλλα· τὰ δὲ εἰς λη οὐκέτι, ὁμίχλη, φύτλη, γενέθλη, αἴγλη, τρώγλη· ὁμοίως οὖν καὶ τρίγλη. Κρ.

Τρίγλην δ' εἰ μὲν ἐδηδοκόη τένθου τινὸς ἀνδρός.

Libri τρίγλη, nominativo, deinde ἐδηδόκοι ἡ. Porsonus ἐδηδοκοίη, dure correpta diphthongo. « Fortasse igitur Cr. dixit ἐδηδοκόην (immo ἐδηδοκόη. *Both.*), quemadmodum λαχόην pro λαχοίην (λάχοιμι) dictum fuisse tradit Etymologus p. 558, 27 ; quæ formæ etsi Æolicæ dialecto propriæ sunt, tamen ne in Attico quidem poeta quidquam offensionis habent. Idem metrum in Trophon. fr. 1, unde hæc ad eandem fabulam referre voluit Bergk. Commentt. p. 217. » *E Mein.*

15.

Idem 10, p. 424, B : μνημονεύει τοῦ κυάθου καὶ Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Παιδείας (3, 9), καὶ Κρ., ἔτι δ' Ἀριστοφάνης πολλαχοῦ, καὶ Εὔβουλος Ὀρθάνῃ.

16.

Idem 9, p. 782, D, Ἀγκύλη : ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρ.

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἢν ὕδωρ ἐπῇ·
ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοᾶς
πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης, ἐπονομάζουσί τε,
ἱᾶσι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

Libri v. 2 χοέας, Pierson. ad Mœr. p. 412 χοᾶς, nec verisimile χόας. V. 3 libri ἐπονομάζουσα, litteris α et ι confusis (v. ann. ad Thuc. 5, 19), et τὲ omisso, quod recte addidit Piersonus. Jacobsius ἐπονομάζουσ' ἀεί. Male autem Athen. h. l., grammaticus Seguer. p. 327, 338 et Hesych. ἀγκύλην intelligunt ποτήριον, Hesych. etiam ἀκόντιον. Ipse Athen. 15, p. 667, C, recte : ἐκάλουν δὲ ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοττάβου (h. e. τῆς λατάγης) πρόεσιν διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς

10.

Raphanis placet, non vero ceteris oleribus.

11.

Qualus vobis implebitur garo.

12.

Non cujusvis est glaucum pulchre parare.

13.

In pulchris lactucis Venus Phaonem amatum abscondidit.

14.

Mullum si comederit catillonis alicujus.

15.

Mors est vinum bibere aqua immixta,
sed, par cum pari, fere duo congios meri
bibentibus incurvata manu, nominantibusque (amores),
mittit latices Corinthio peni.

ἀποκοτταβισμοῖς, itemque in rectam viam rediens Hesychius l. l., ἢ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος·... οἱ γὰρ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠγκύλουν, κυκλοῦντες αὐτὴν ὡς ἐνῆν πρεπωδέστατα, καὶ σεμνυνόμενοι ὡς ἐφ' ἑνὶ τῶν καλῶν. « Itaque, » inquit Mein., « ἀπ' ἀγκύλης (scil. χειρὸς) ἵησι est *incurvata manu projicit,* » etc. — Versu 4 Cr. Euripidem ridet, Sthenobœæ fragmento 6 dicentem :

Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ « τῷ Κορινθίῳ ξένῳ! »

Aristophanes quoque Thesm. 403 :

Κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

17.

Idem 13, p. 566, F : καὶ ὁ Κύνουλκος, « Ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. » Ταυτὶ Dobr. ad Aristoph. Plut. 555; quo recepto satis habuerunt verba Ταυτὶ — οὖσα excerpere, tanquam Cratini, neglectis reliquis ἀλλὰ — σκέλος, quæ vel sic, si modo scribas, ut consentaneum est, ἔχουσα, coeunt in senarium :

Ταυτὶ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν ῥοδοδάκτυλος οὖσα,
ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον σκέλος;

Ceterum — CA haud dubie oblitteratum est sequente ΘΑ — simili, quod significavimus ann. ad hymnum Homericum in Pana v. 40. Compellat his verbis nescio quis Empusam sive Hecaten : cf. Ran. 289 seq., ibique annotata.

18.

Idem ib. p. 596, B, de Doricha meretrice, quam deperiit Charaxus, Sapphonis frater : Ἡρόδοτος (2, 134 seq.) δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἡ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς, ὧν μέμνηται Κρ. διὰ τούτων. Cratini verba exciderunt, nisi, ut nuper conjecit Meinekius, scribas διὰ Πλούτων, noto usu. Rhodopidis donarium commemorat etiam Plutarchus De orac. def. p. 400, F : τῶν Ἀκανθίων καὶ Βρασίδου παρελθοῦσιν οἶκον ἡμῖν ἔδειξεν ὁ περιηγητὴς χωρίον, ἐν ᾧ Ῥοδώπιδος ἔκειντό ποτε ὀβελίσκοι σιδηροῖ. V. Grauerti Dissert. de Æsopo p. 117 seqq.

19.

Idem 15, p. 676, F : δεῖξαι οὐκ ἔχεις, ὅτι διαλελυμένως τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον καὶ ἴων στέφανον· τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηται « Ναρκισσίνους ὀλίσκους. » Nihili hæc vox, cui substituebat Casaub. ναρκίσσου στεφανίσκους (!), Schweigh. ὀλίσβους (?); possis etiam N. ὀχίσκους, *narcissina curricula*, i. e. plena narcissorum, vel N. ὀσχίσκους, *narcissinos ramulos*; licuitque sane Comico fingere hæc deminutiva. De λ, χ, σχ confusis v. ad Athen. 11, p. 497, A, in Noctibus nostris Naucraticis.

20.

Dio Chrysostomus Orat. 56, vol. 2, p. 290 Reisk. : ἢ οὐκ ἀνέγνωκας τοῦτο τὸ ἔπος Κρατίνου·

Ποιμὴν καθέστη, καἰπόλος, καὶ βουκόλος.

Libri καθέστη αἰπόλος, κ littera hausta ab α simili vicina; frustra Valck. ad Callim. Eleg. p. 75, κατέστης, Bergk. et Mein. καθέστηχ' αἰπ. Ποιμὴν proprie dictus, ut interdum *pastor* pastor ovium. Fragmentum ad *Bubulcos* refert Bergkius.

21.

Anonymus apud Cramerum Anecd. Oxon. 3, p. 195 : Πλάτων δὲ, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ κωμικώτατος, ᾧ καὶ Κρατῖνον οἶδα συνᾴδοντα, ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν ὅμαιμος λέξιν.

22.

Etym. M. p. 183, 45, Βαβάκτης : ὀρχηστὴς, λάλος, μανιώδης, βακχευτής. λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρ. « Χαῖρε, χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν. » παρὰ τὸ βάζω, τὸ λαλῶ, βάξω, βέβαγμαι, βέβακται, βαβάκτης, ὁ πολλὰ λαλῶν, φλύαρος. Sic item Hephæstio cap. 10, p. 56, alterum ille complens versum hisce Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων, in priore, Χαῖρ', ὦ χρυσόκερως. Igitur Cr. dixerit

Χαῖρ', ὦ χρυσόκερως βαβάκτα κήλων
Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων!

Elegans enim usus est nominativi pro vocativo : Iliad. 17, 142 : Ἕκτωρ εἶδος ἄριστε. Odyss. 3, 313 : καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο, etc. Κήλων, *telorum,* quia venatorum quoque deus habitus est Pan, quod intelligas ex Hymno Homer. 19, 13 (θῆρας ἐναίρων, Πάν), Theocrit. Idyll.

17.
Hæc etiam tu audes dicere, roseis quidem digitis, sed fimosum habens alterum pedem?

20.
Pastor adstitit, et caprarius, et bubulcus.

21.
Consanguineus.

22.
Salve, aureis cornibus bacchans venator Pan, Pelasgicum Argos ascendens!

1, 2, etc. « Πελασγ. Ἄργος (Iliad. 2, 681) Dorvillius Vann. crit. p. 51, non ipsum Argos intelligit, sed Panos antrum et sacellum in Pelasgico, quam in rem laudat Pausan. Att. 28, Herodot. 6, 105, Eurip. Ion. 938, al. Cf. Leake Topogr. Att. p. 284, Bergk. Commentt. p. 97. Ἐμβατεύων, ut Æschylus Pers. 454 : νῆσός τίς ἐστι.... ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. Eurip. Teleph. 1 : πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον (Πὰν) ἐμβατεύεις. » *E M.*

23.

Etym. M. p. 200, 37, Βλιμάζειν : τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῇ, καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, ὥς φησι Κρ.,

Ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον ἦν, ὦ θεοί!
καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν· ἡ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἕν.

Sic item Zonaras, omissis tamen verbis ἡ δ' ἐφρόντιζεν (hæc librorum scriptura) ο. ἕν. Cratini versu 1 δὲ et ἦν inseruit Elmsl. in Censura Hecubæ Porson. p. 257 ed. Lips.

24.

Ibidem p. 269, 31, Διαπηνικίζω : ἀπατῶ. Κρ.

Τοῦτον μὲν οὖν καλῶς σὺ διεπηνίκισας λόγον.

εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίκης, ἥ ἐστι περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη, ἢ τοὺς ὁρῶντας ἀπατᾷ ὡς φύσει οὖσα. τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγοῦνται. Hoc merito probans Mein. addidit οὖν metri gratia, cui succurrentes etiam nos inseruimus σὺ, quod facile perierit, et vocem λόγον ad sequentem versum retulimus ob productum νι in verbis πηνίκη et διαπηνικίζω. Grammaticus Bachmanni Anecd. Gr. 1, p. 342, mendose quidem, quum librarius, dictanti obtemperans ἰωτακίζοντι, vel potius, si fas est verbum fingere, ῥευχλινίζοντι, η et ι confunderet, ita tamen, ut quantitatem νι syllabæ agnoscas : Πηνήκη : περικεφαλαία τριχωτή, ἣ (perperam liber καὶ, quæ permisceri solent) περιθετὴ κόμη. ἔνθεν καὶ πηνηκίζειν τὸ ἀπατᾶν, etc. Cf. fragm. 51.

25.

Ibidem p. 402, 39, Ἐφετίνδα : ὄνομα παιδιᾶς, φενακικῶς (i. e. ἀπατητικῶς)· ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης (Eq. 862) φησὶ τὸ ὀστρακίνδα, παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμὸν, οὕτω Κρ. ἀνέπλασε τὸ « ἐφετίνδα » παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις. παρὰ οὖν τὴν ἔφεσιν ἐφετίνδα (ludum pilæ), κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ· καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πέμπων τὴν ἔφεσιν. « Nisi hæc ad Cratetis Παιδιᾶς pertinent, quæ Hemsterhusii sententia est. » *M.*

26.

Ib. p. 491, 40, Καρίς : ὡς παρὰ Κρατίνῳ,

Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

ἀντὶ τοῦ δερματίνης. « Eundem versum ex Eupolidis Δήμοις affert Athen. 3, p. 106, B, unde τὸ assumpsi. Fortasse memoriæ errore Cratinum nominavit Etymologus. » *E M.* Suspicor ὄλισθον dici.

27.

Ib. p. 512, 8, Κυρηβίων : καθαρματῶδές (legam καθαρμάτων) ἐστι τὸ ὄνομα· κυρήβια γὰρ κυρίως τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων (purgamenta fabarum, vel farinæ). Κρ.

Δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν, ἅτε κυρήβι' ἐσθίων.

Versus trochaicus μείουρος, voce ἀνὴρ, vel quadam simili, deficiente; nisi quis malit audaciore conjectura κυρήβι', ὥσθ' ὗς, ἐσθίων, siquidem sane potest, ut ὥσθ' ὗς forte exciderit ante similia ἐσθί—, præsertim in scriptura continua. Plautus Capt. 4, 2, 27 : *scrophipasci, furfuri qui* (præstat *quia*) *alunt sues.* « Vocem κυρ. illustravit Fœsius Œcon. Hippocr. p. 365. De sententia versus mihi non satis constat. Num furfurum esu capilli incrementa capere putabantur? Ridet, ni fallor, Eucratem Melitensem, quem κυρηβιοπώλην vocat Aristophanes fragm. 540, hominem toto corpore hirsutum. » *Mein.* Photius p. 256, Μελιτέα κάπρον : Ἀριστοφ. ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτη (minus recte libri Εὐκράτης), ἐπεὶ δασύς ἐστι (scribam ἦν τις : ineptum enim ἐστὶ, quasi adhuc vixisset)· καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον.

28.

Ib. p. 718 init., Σκιρωθῆναι : φαμὲν ἐπὶ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου.... σκῖρον δὲ τὸν ἀηδῆ ῥύπον καὶ Κρ. λέγει. « Rectius scribitur σκῖρος, quod de sordibus caseo adhærentibus dixit Eupolis. Hesych. Σκεῖρος : ῥύπος, καὶ ὁ δριμὺς τυρός, etc. » *E M.*

23.

Ut mollis erat et tenera, o dii, cuticula! [curavit. tractavi enim eam; sed illa hoc ne minime quidem

24.

Hanc quidem tu callide exornasti orationem.

26.

Vultum habens squillæ coriaceæ.

27.

Hirsutum habens podicem, quippe furfura edens.

29.

Eustathius ad Hom. p. 1430, 24 : ὅτε δὲ μέγα φᾶρος εἴπῃ (Iliad. 8, 220), παρὰ παροιμίαν ποιεῖ τὴν λέγουσαν ἐπὶ χεῖρας φέρειν, ἤγουν ἔνδοξον εἶναι, ὡς ἐπὶ (sic lege; libri ἀπὸ) τῶν μεγάλα φασὶν ἱμάτια ἐχόντων, ὡς (malim ὥστε) μείζονα εἶναι τὴν ἐπιβολήν. Κρ.

Εὐπρόσωπος ἦσθ', ὀνόματος οὐδὲν ἐπὶ χεῖ-
ρας φέρων.

ἤγουν οὐ μέγα ἔχων ὄνομα, οὐδὲ φαινόμενος κατὰ τοὺς οὕτω μεγαλοειμονας ὡς καὶ ἐπὶ χειρῶν φέρειν τὰς ᾤας. Ὀνόματος οὐδὲν valet οὐδὲν ὄνομα, docente ipso Eustathio, nec ferendus Grotius Excerpt. p. 495, vertens,

Nomine es speciosus; atqui nihil est, quod manibus feras.

30.

Idem ib. p. 1446, 29 : ἡ ὡρίμη κριθή, ἡ καὶ ἀμφίκαυστις παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, κωμικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικείου μορίου φασί· Κρ. δὲ τὴν ὀσφὺν (probabiliter Mein. πόσθην : v. schol. Aristoph. Pac. 965) οὕτως ἔφη. Hesych. Καῦστις : ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων, πυροὶ ἁδρυνόμενοι, καὶ χόρτος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφίκαυστις, καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος. Κρ. δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό. Hinc κριθῶν, *homo libidinosus*, apud Hesychium h. v.

31.

Idem ib. p. 1479, 43 : ἀλέκτορος, καθὰ καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ παρ' ἄλλοις μὲν πολλοῖς χρῆσις, καὶ παρὰ Κρατίνῳ δέ φασιν ἐν τῷ

Κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρυόν' οὐκ ἀνέχονται.

ἤγουν ᾄδειν, ὡς αὐτῷ ἔθος. Phrynichus Bekker. p. 21, 24 : ᾄδειν ἀλεκτρυόνος (vulgo ἀ—νας, quod minus placet) ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσιν.

32.

Idem ib. p. 1484, 28 : αἰγυπτιάζειν τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι, ὡς ὁ κωμικός, φασί, Κρ. δηλοῖ.

33.

Idem ib. p. 1751, 47 : Ἀλκαῖος ... εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δῆτα *κωμικώτερον· οὗπερ ἀνάπαλιν ἔχοι ἂν ὁ παρὰ τῷ Κρατίνῳ ἀρρενώπας, τὰ μὲν ἄλλα γύννις ὤν, ἔχων δέ τι ἀνδρόμορφον. Miror, editores patienter tulisse τὸ κωμικώτερον, quum sit ineptissimum et manifesto mendosum. Scribamus καὶ μιμικώτερον, *et lasciviorem*. Ovidius Trist. 2, 515 :

Scribere si fas est imitantes turpia mimos.

34.

Idem ib. p. 1669, 46 (cf. p. 777, 61, et 1761, 21) : τὸν μωρὸν οἴδαμεν σάνναν καλεῖσθαι, ὡς ἀπό τινος κυρίου ὀνόματος, καὶ παράγεται Κρ. κωμῳδῶν τοιοῦτον τὸν Θεοδοτίδην σάνναν. Photius p. 499, 21, Σάννᾶν : τὸν μωρόν. οὕτως Κρ.

35.

Idem ib. p. 1761, 28, ex Aristophane Byzantino : λέγει (significat) δὲ καὶ λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι, οἷον

Ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με
βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

ὅθεν, φησί, καὶ παρὰ Κρατίνῳ τὸ

Λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συοβαύβαλος.

Sic recte Mein. pro συβαύβαλος. Hesych. Συοβαύβαλοι : συῶν αὐλιστήρια. Photius p. 557, 3, Συοβαύβαλοι : ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται. « Crat. λόγον συοβαύβαλον videtur dixisse carmen incultum, qualia subulcorum sunt, quibus sues demulcent et consopiunt. Συβωτικὰ μέλη dicit Pollux 4, 56. » *E M.* Restituamus versum heroicum ἀκέφαλον,

—Λόγος τις ὑπῆλθ' ἀμαθὴς συοβαύβαλος ἡμᾶς.

36.

Eustratius ad Aristot. Eth. Nicom. p. 65, B, de Margite, poemate : ἀλλὰ καὶ Ἀρχίλοχος, καὶ Κρ., καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι μαρτυροῦσιν Ὁμήρου εἶναι τὸ ποίημα. » Probabiliter Archilocho Aristophanis nomen substituit Ruhnken. ad Velleium 1, 5, p. 20, allato Avium versu 910 cum scholio. » *E M.*

37.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 337, 16, Ἅγιος : ὁ σεβάσμιος, καὶ ἅγιον τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἅγιος ὁ μιαρός, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρ. « Quo loco qui utitur, Ruhnken. ad Tim. p. 13, pro Κρατῖνος exhibet Κράτης. Eandem significationem adjectivi ἅγιος ex antiquis grammaticis affert Eustathius ad Iliad. p. 1356, 59 : οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρός, ἀλλὰ καὶ ὁ μιαρός, διὰ τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον, ἐξ οὗ καὶ

29.
Speciosus es, quamvis nihil habens nominis, quod [ostendas

31.
Canere gallum gallinaceum non patiuntur.

35.
Sermo quidam insulsus, velut subulcorum, nos pe-[netravit.

37.
Sacer.

ὁ ἐναγής, καὶ ὁ εὐαγής. Nimirum ἅγιον, ut Latinorum *sacrum*, dicitur quidquid animum admiratione percellit; hinc duplex significatio, qua et *venerabile* et *detestabile* denotat. Cf. Hanov. Exerc. 1, p. 11 seq. » *E M.* Ἄγος pro ἅγος proprie dixerint Iones.

38.

Idem ib. p. 339, 30, Ἀγροβόας ἀνήρ : ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος, καὶ οὐκ ἀστείως καὶ ἐμμελῶς. οὕτω Κρ. Eadem habet Phrynichus Bekkeri p. 17 init.

39

Idem ib. p. 346, 1, Ἀδώνιος : Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος· λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον· οὕτω καὶ Πλάτων καὶ Κρ., ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις. « Formæ Ἀδώνιος pro Ἄδωνις nullum hodie exemplum superest, nisi forte apud Plut. Erot. p. 756, C, ubi Ἀδώνιοι pro Ἀδωναῖοι reponendum putavit Bergkius. Nescio tamen, an hoc tueatur Hesychius, dicens Ἀδοναῖοι : οἱ (hoc addidi. *Both.*) ὑπὸ τὸν ᾅδην. Ἀδωναῖος : Ποσειδῶν (fort. Πλούτων), καὶ βόλος, ἢ ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην. Spectant hæc ad græcanicas superstitiones, in quibus Adonidem pro deo infernali habitum et cum ῞Αδῃ sive Ἀϊδωνεῖ permixtum esse credas. Neque inepte compares hebraicum *Adonaï*. » *E M.*

40.

Idem ib. p. 354, 25, Ἀγείρου θέα καὶ ἡ παρ' αἴγειρον θέα : Ἀθήνησιν αἴγειρος ἦν, ἧς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνυντο εἰς τὴν θέαν πρὸ τοῦ θέατρον γενέσθαι (cf. fragm. 53). οὕτω Κρ. Et p. 419, 15, Αἰγείρου θέα καὶ παρ' αἴγειρον : ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. αἴγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου, ἀφ' ἧς οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν. « Similiter Hesych., Phot., Etym. M., omissa tamen Cratini mentione : v. Bergkii Epist. ad Schillerum p. 122, et Welckeri Append. Trilog. p. 257. » *M.*

41.

Idem ib. p. 363, 2 : Κρ. δὲ αἱμυλόφρων εἶπε, καὶ αἱμυλοπλόκος ὁ αὐτός.

42.

Idem ib. p. 372, 10 : Ἄκουε, σίγα. Κρ.

Ἄκουε, σίγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα!

Et p. 369, 15 : Ἄκουε, σίγα. Κρ. οἷον τόπον δίδου διὰ τῆς σιγῆς τῇ ἀκοῇ. Inepte hoc l. codex Ἀκ. : ἀντὶ τοῦ σίγα. Thesmoph. 382 : Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν, quorum singula singulis dicuntur garrientibus : ne quis ταυτολογεῖν putet Aristophanem; et similiter apud Cratinum.

43.

Idem ib. p. 374, 19, Ἀλαζών : ὑπερήφανος, ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτω Κρ.

44.

Ibidem p. 404, 12, Ἄνθρωπος λυπησίλογος : σημαίνει δὲ ὁ λυπῶν διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. Eadem Suidas.

45.

Ib. p. 406, 11, Ἄνοργοι : ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρ. Malim ἀντὶ τοῦ οἱ ἄνευ ὀργῆς. Eadem Suidas.

46.

Ib. p. 410, 31, Ἀνταναγνῶναι : οὐκ ἀντιβάλλειν (leg. ἀντιβαλεῖν). οὕτω Κρ. Phrynichus Præp. Soph. p. 27, 10, Ἀνταναγνῶναι : χρήσιμον, (οἷον) οὐκ ἀντιβαλεῖν, οὐδ' ἀντεξετάσαι. « Apertum est, hoc velle grammaticos, ἀνταναγνῶναι dicendum esse sensu *comparandi* vel *explorandi*. Cf. Phrynichi Ecl. p. 217, ibique Lobeck. » *M.*

47.

Ib. p. 415, 1, Ἀπαλλάξας : ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρ. καὶ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. Eadem Suidas et Zonaras.

48.

Ib. p. 428, 17, Ἀποκεῖσθαι πόρρω : ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρ. Eadem Zonaras.

49.

Ib. p. 430, 3, * Ἀποχριπάμενος : ἀποσεισάμενος. οὕτω Κρ. Bergk. Commentt. p. 258 Ἀποχρινάμενος : ἀποσεισάμενος. Sed hoc alienum, aptum ac verisimile Ἀποκρουσάμενος : ἀποσεισάμενος.

50.

Ib. p. 433, 21, Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ : τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρ. Similiter Suidas. Pro δεινῷ Bergkius Commentt. p. 258 δίνῳ.

51.

Grammaticus Ms. apud G. Hermannum Dissert. de Æschyli Niobe p. 6 (Opusc. vol. 3, p. 40) : ἔοικε τὸ φεναχίζειν, καὶ ἡ φενάκη ἀπὸ τοῦ πηνικίζειν καὶ τῆς πηνίκης γίγνεσθαι,... καὶ δῆλον ὅτι οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνίκην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρ. « Πονηροὺς ἀνθρώπους πηνικίζων ἐξαπατᾷ. » λέγεται δὲ πηνίκη ἡ ἐπίθετος κόμη. Liber hic quoque πηνηκίζειν, πηνήκης, πηνήκην, et in Cra-

42.

Audi, sile, animum adverte, huc specta!

tini versiculo πηνηκίζων, ubi, deleto glossemate ἐξαπατᾷ, dochmiacum restituere mihi videor scribendo

Πονηροὺς ἀνθρώπους πηνικίσων,

vel potius πηνικίσω. Servato πηνικίζων versus intolerabiliter propemodum meris longis decurreret. Suidas, Ἐπηνίκιζεν : ἐξηπάτα. οὕτως Κρ. cf. Zonar. p. 834 et fragm. 24.

52.

Harpocratio p. 4, 18 : εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὶ, ὥς φασι Κρ. καὶ Μένανδρος.

53.

Hephæst. 15, p. 84, Archilochii versus asynarteti exemplum proponens,

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον,

Τοῦτο δὲ, inquit, οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ (i. e. Archilochus) τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται τοῦ ἑφθημιμεροῦς, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κώλῳ δύο, οἷον

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν (ἦσαν Mein.), οἱ δὲ πολλοὶ,

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ διαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρ.

Χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτὴς ἄριστε πάντων!
εὐδαίμον' ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησιν·

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις, τὰ δὲ πρὸς αὐτὸ δύο πρὸ συλλαβῆς. Mendose libri ψόφησις, præter Flor., qui habet ψ-σιν. Ψόφησιν est accusativus causæ. Tertium horum versuum non dissimilem quidem τομὴν habere dicit Hephæstio, sed prope sive ante τὸ τέμνεσθαι posita esse duo præsyllaba, i. e. duas syllabas breves (- μον' ἔ-) potius quam unam longam, anapæstum pro spondeo, quem eo loco usurpabat Archilochus. — Similes Atheniensium laudes Bergk. Commentt. p. 10 attulit Platonis in Xantriis Hephæst. 15, p. 91 :

Χαῖρε, παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν σύλλογε παντοσόφων,

Aristophanis Ran. 675, Menandri Adelphis,

Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
ὁ νοῦς ἄρ', ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι,

denique illa Demosthenis Olynth. 3, p. 32 : καὶ γὰρ εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν εἰσὶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δυνάμενοι, καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα. Versu 1 ἀχρειογέλως est *immodice ridens*, « *petulanti splene cachinno* », ut loquitur Persius 1, 12. Suidas Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος : ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. V. 2. notum, quid proprie sit ἡ Ἐπίβδα (v. Ruhnken ad Tim. p. 120); figurate etiam Pindarus Pyth. 4, 140, dixit τραχεῖαν Ἐπίβδαν, ut Mein. adnotavit. « Mihi Cr. ἐπίβδας (Ἐπίβδας) translato sensu dixisse videtur fabulam suam, quæ in dramatum commissione tertium locum sortita erat. » *E M.* V. 3 ἰκρίων ψόφησις est *theatri strepitus, spectacula*; cf. fragm. 40. Ex Archilochis petitum fragmentum putant Raspius et Bergkius.

54.

Hephæst. ib. p. 96, metrum Cratineum describens : ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς,

« Εὔιε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ'! » ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.
Πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ, τῷδε τῷ χορῷ.
Πλὴν Ξενίου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ὦ Χάρον.

Cratini esse hos versus, non conjunctos perpetuitate sententiæ, nescio quo alio signo quam metri agnoscere sibi visi sint Sopingius ad Hesych. vol. 2, p. 1334, aliique. Ἐφ. Ἐκφ. Pauw. pro ἔφασκε Φαντίδης. De Ecphantide v. supra suo loco. — « Versu 2 Bergk. Commentt. p. 115, Chorum conqueri existimat, quod necessitate coactus sit quasvis fabulas agere, vel pessimas; versu 3 æquales Comicos perstringi apparet. Schœnionem Calliæ comici fuisse cognomentum, ex Suida docui Quæst. scen. 2, p. 49, auctore Gaisfordio ann. ad Suidam v. Καλλίας. Sed de Xenio vel Xenia anceps judicium est. Bergkius aut Aristophanem, aut Phrynichum, intelligendum putat, quorum utrique exprobrata fuit peregrinitas. De Charone nihil constat. Si versus ex Archilochis petitus esset, quod propter

---

51.
Pravos homines decipiam.

53.
Salve, immoderate ridens caterva Epibdis,
nostræ sapientiæ judex optime omnium!
Beatum te peperit mater spectaculorum strepitu.

54.
« Evie, hederis redimite rex, salve! » dicebat Ecphantides.
Omnia ferenda, omnia audenda, huic Choro.
Præterquam Xeniæ legibus et Schœnionis, o Charon.

usum metri Cratinei Bergk. suspicatus est, Charonem τέκτονα intelligerem, quocum inimicitias exercuit Archilochus, teste Aristotele Rhet. 3, 17. » *E M.*

55.

Herodianus Philet. p. 441 Piers. : Ἄρχει Ἀθηναίοις. καὶ ὁ Κρ. « Ἄρχων εἰμὶ νῦν Ἀθηναίοις ἐγώ. » ὅτι καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἡ ἀρχή. Malim Ἄρχειν Ἀθ., et in versu Cratini

Ἄρχων ἔτ' εἰμὶ νῦν Ἀθηναίοις ἐγώ,

quum ἔτ' ab εἰ simili haustum esse videatur. Piersonus Ἀ. γάρ εἰμι, etc. « An forte hæc scripta sunt ante legem de Archonte in scenam non introducendo? » *M.*

56.

Hesych. Ἀνεξικώμη : ἧς οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη, παρὰ Κρατίνῳ, « h. e. secundum Bergk. Commentt. p. 255, mulier, quæ vel totius pagi impetum et convicia sustineat; cui similis γεγωνοκώμη, quæ pagum clamore implet. » *E M.* Cf. Schneider. Lex. h. v.

57.

Idem Ἄψω : προσεγγίσω, δήσω. Κρ. Ita Küster. pro ἀψῶ.

58.

Idem Βρέα : Κρ. μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμπον. Cf. Steph. Byz. p. 243, ubi scriptum Βρεά.

59.

Idem Διάλαος : οἱ μὲν ἐπιμύλιον δαίμονα· ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρ. τὸν ἔσχατον τῶν πόρνων. Fortasse legendum est, audacius ficto verbo, Διάλεος, *permolitus*, ab ἀλέω, ἀλήθω. Alii alia improbabiliora, quæ sciens prætereo.

60.

Idem Δυσβράκανον : δυσχερές. βράκανα γὰρ τὰ ἄγρια λάχανα· ἔστι δὲ * δύσπλυτα (codex δύσπλητα). λέγει οὖν ὁ Κρ. δυσκατανόητον, οἱονεὶ* δυσνόητον. Legam δύσλυτα (τῷ λύειν intellecto πέπτειν), δύσπεπτον. Zonaras Lex. Δυσβράκανος : δύσληπτος (immo δύσλυτος), δυσκατανόητος. Mitto aliorum similia, velut Ms. Etymologi M. p. 291, 47, δυσβάρκανος. Hesychius etiam Βρακεῖν (verbum obsoletum) : συνιέναι, et Βρακείς : συνείς. Bergkius δυσκάρβανος, *male barbarus.*

61.

Idem Δυσθαλής : δυσαυξής. Κρ. Alexander Myndius Athen. 8, p. 393, A, de ortygometra : ἔστι τὸ μέγεθος ἡλίκη τρυγὼν, σκέλη δὲ μακρὰ, δυσθαλὴς καὶ δειλή (ubi Cratini testimonium de ortygometra affertur). Haud vidi magis. Quid, quæso, commune habent τὸ δυσθαλὲς et τὸ δειλόν? Apertum est, librarios errasse in voce δυσθαλὴς, nec dubito quin Alexander ille dixerit δυσθαρσὴς, quod in δυσθαρὴς et δυσθαλὴς abierit.

62.

Idem Ἑλλόποδας : ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ· γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἔλλους, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς, καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι (?). Codex Ἐλλόπιδας sed recte Etym. M. p. 331, 35, Ἑλλόποδες καὶ ἔλλοί : οἱ στρουθοὶ καὶ οἱ νεβροὶ, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι. Monet Mein., citans Karsten. ann. ad Empedoclem p. 274.

63.

Idem Κόρσακις : τράγος, παρὰ Κρατίνῳ. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. Salmasius Κορσάτης τράγος, « quod Didymus ad *barbam*, κόρσην, referebat; alii ad Corsas Ciliciæ oppidum. Post κόρσην enim excidisse videtur, ἄλλοι δὲ Κιλίκιος. De capris Ciliciis v. intt. Hesychii vol. 2, p. 258, 26. » *M.*

64.

Idem Κύβηλις : τινὲς τὴν τυροκνῆστιν (?) φασίν. ἔπαιξε δὲ Κρ. παρὰ τὸ (Iliad. 14, 291)

Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ * κύμινδιν.

Vere Lobeck. Aglaoph. p. 863, Cratinum κύβηλιν Homerico vocabulo κύμινδιν substituisse putat, quod adscriptum offecit illi. Χαλκίδα servavit vir doctissimus, quoniam χαλκὶς, pro ratione etymi, vas vel instrumentum æneum significare potest, ut χρυσὶς aureum, ἀργυρὶς argenteum.

65.

Idem Μασχάλην αἴρειν : κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν·

Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες.

ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην εἰώθεισαν, καὶ λέγειν μασχάλην αἴρειν ἀντὶ τοῦ κωθωνίζειν καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσὶν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Ὁμήρῳ (Odyss. 18, 99) χεῖρας ἀνασχόμενοι. Zenob. 5, 7, Μασχάλην αἴρειν : ἀντὶ τοῦ κωθωνίζε-

---

64.
Chalcida vocant dei, viri autem securim.

65.
Ut axillam erigamus appoti,

σθαι καὶ πίνειν. Κρ. Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρειν, καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Facile animadvertas, ipsius Cratini verba significari illis καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσὶν et Zenobianis καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Scribamus completo loco

Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες,
καὶ καταμωκώμεσθα χερσίν.

66.

Idem Σκυθικός : Κρ. Σκυθικὸν ἔφη τὸν Ἱππόνικον διὰ τὸ πυρρὸν εἶναι. καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια. « Rubicundam Hipponici faciem risit etiam Eupolis Capris apud Hesychium v. Ἱερεὺς Διονύσου. De Scythico ligno v. schol. Theocriti 2, 88. » *M.*

67.

Idem Χορίλα Ἐκφαντίδες : Κρ. τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον. « Ita codex. Musurus Χοιρίλον Ἐκφάντιδος. Disseruit de hac glossa Næk. Chœrilo p. 54. Scribendum videtur Χοιριλεκφαντίδης : Κρ. τὸν Ἐκφαντίδην οὕτως εἶπε, διὰ τὸν Χοιρίλον. (Hæc probo præter extrema, quæ sic videntur habuisse —εἶπεν, ἅτε τὸν τοῦ Χοιρίλου, *quippe Chœrili*, h. e. Chœrilo servo emancipatum atque obtemperantem, ut a quo adjuvari credebatur in fabulis scribendis. *Both.*) Ad eandem hanc simultatem inter Cratinum et Ecphantidem spectare videtur glossa Hesychii Ἐκκεχοιριλωμένη· οὐ Χοιρίλου οὖσα, quæ verissime Nækius interpretatus est, comœdiam dici putans, in qua nihil Chœrileum esset. Ita scilicet suam ipse aliquam fabulam appellaverat Cr. Contra Ecphantidæ comœdia potuit appellari ἐγκεχοιριλωμένη (*chœrilata*, si fas est ita loqui. *Both.*), quod item servavit nobis Hesychius, Ἐγκεχοιριλωμένην : λεπράν. » *Mein.* Immo λυπρὰν, *miseram*, malam. Per metaphoram λυπρὰ inprimis terra vocatur minus fertilis, velut Odyss. 13, 243, et Herodoti libro 9 extremo; sed late patet hujus adjectivi et similium in aliis linguis usus, quum λεπρὸς raro inveniatur sensu figurato.

68.

Photius p. 90, 24, Θηλάστριαν : ἣν θηλάζεταί (al. θηλάσεται) τις· ἰδίως· οὕτω Κρ. Contra Hesych. Θηλάστρια : τροφός· ἔστι δὲ ἰακόν. Piersonus ad Mœr. p. 190 et Bergk. Commentt. p. 253, Hesychii verbis abusi, ἰακῶς scribendum esse conjecerunt apud Photium, siquidem, observante Mein., Cratinus haud dubie singulari modo θηλάστριαν dixit infantem pupillam quam mater lactat, quum vulgari usu mater vel nutrix vocetur θηλάστρια. « Neque id temere ausus est Cr., quia θηλάζειν et lactendi et lactandi significationem habet, quemadmodum τρόφιμος et τροφὸς dicitur et qui nutrit et qui nutritur; quæ eadem etiam nominum *alumnus* et *alumna* ratio est, testantibus antiquis grammaticis, quibus frustra repugnant Gesnerus Thes. L. L. et Virgilii interpp. Cir. 440. » *E M.*

69.

Idem p. 119, 16, Ἰωνόκυσος : κατεαγώς (fractus ac debilitatus, cinædus). οὕτως Κρ. Similis vox ex κυσολάκων Phot. p. 192, 12, Κυσολάκων : ὁ Κλεινία (Alcibiades), ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν· Μελαίνῃ γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης. Probabiliter Mein. Ἑλένῃ (quæ tum vix decennis) et Ἀριστοφάνης.

70.

Idem p. 191, 12, Κυρηβάσασθαι : διαμαχέσασθαι. οὕτως Κρ. Codex Κυριβ., sed p. 190, 10 recte Κυρηβ.

71.

Idem p. 202, 22 : οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν· οὕτως Κρ. Hæc manca videntur : audiamus Ælium Dionysium Eustath. ad Il. 3, p. 294, 41 : Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαίμονα. Κρ. δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον Λακεδαίμονα.

72.

Idem p. 210, 10, Λαυροστάται : οἱ μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσί. φαυλότεροι δὲ οὗτοι. οὕτω Κρ. Excidit in codice οἱ ante μέσοι.

73.

Idem p. 215, 1, Λεπάσται : κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρ. V. Letronn. De nominibus vas. Gr. p. 56.

74.

Idem ib. 17, Λέρνη θεατῶν : ἀντὶ τοῦ κακὸν θέατρον. Κρ. οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν (Hesiod. Th. 313 seqq.), οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ (in Lernam paludem) ἀποφέρειν. ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἀπέθετο (v. Apollod. 2, 5), καὶ, ὡς εἰκὸς, ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσε τὰ δείσαια ἐκεῖ ῥίπτειν. Similiter h. v. Suidas, et ex eo Arsenius Ion. p. 334, qui recte ἀντὶ τοῦ κακὸν pro mendoso ἀντίκακον, quod habet Photius. « In

et irridentes manibus plaudamus.

Lerneam paludem quum cujusvis generis sordes abjicerentur, ingeniose Cr. proverbium Λέρνη κακῶν immutavit in Λ. θεατῶν ad significandam infimæ plebis colluviem, qua repletum erat Atticum theatrum. Hesych. Λέρνην θεατῶν ἔφη ὁ Κρ. διὰ τὸ σύμμικτον καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Pro δείσαια, quod a δεῖσα derivatum sordes ac stercus significat, Suidas δυσοιώνιστα. » *E M.*

75.

Idem p. 248 14, Μάσμα (a verbo μαίεσθαι : v. Plato Crat. p. 421, A. *M.*) : μάστευμα, ζήτημα. οὕτω Κρ.

76.

Idem p. 262, 28, Μελάγχρως καὶ μελάγχρης : ἀμφότερα Ἀττικά, μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρ.

77.

Idem p. 262, 26, Μετεκβολή : μεταβολὴ καὶ ἐξάλλαξις. Κρ.

78.

Idem p. 267, 10, Μηνυτήν : τὴν γυναῖκα. Κρ. « Hoc comice Cr. finxisse videtur Lobeckio Paralipom. 1, p. 271, ut Aristophanes ἡ γραμματεὺς et ἡ ῥήτωρ. » *M.*

79.

Idem p. 272, 1, Μισήτη : τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον « Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή » κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ. καὶ ὁ Κρατῖνός που τοῦτο ἔφη·

Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισιν χρήσονται.

Codex Μισητὴ (quod esset *odiosa*), μισητὴν, παρὰ ... μισητὴ, quæ corrupta sensit Mein. Eustath. ad Hom. p. 1651 init. : ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτονουμένης, τὴν κοινὴν καὶ ῥαδίαν λέγοντες, καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι, etc. Similiter Suidas et inde Apostolius 15, 69; item Hesych. v. Μισήτην, omisso nomine Cratini. « Itaque μισήτη est *virosa mulier et concubitus appetens*, μισητὴ *invisa*. Idem discrimen alii tradiderunt : v. Valck. ad Ammon. 18, p. 150. » *Mein.*

80.

Idem p. 272, 15, Μναρόν : μαλακὸν, ἡδὺ, ῥᾴδιον. οὕτω Κρ.

81.

Idem p. 338, 8, Ὄνου πόκαι : ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται, Πλίνθον πλύνειν, Ἀσκὸν τίλλειν, Χύτραν ποικίλλειν, Εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν. Ἀρίσταρχος δὲ, διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα. Eadem Suidas h. v., similia Proverb. Coisl. 372. Aristoph. Ran. 187 :

Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον ἢ 'ς ὄνου πόκας ;

« Ad cujus loci interpretationem si Aristarchus adhibuit Cratini fabulam de asino Oeni funem arrodente, legit fortasse apud Aristophanem Ὄκνου πλοκὰς, eodem id sensu accipiendum, quo Iones θώμιγγα dicebant rem vanam et nihil profuturam. Videtur autem Cr. vel primus finxisse fabulam de Ocno ejusque asino, vel ob oculos habuisse Polygnoti nobilem picturam in Lesche Delphica, de qua pictura Pausanias Phoc. 39, 2 : πεποίηται μὲν πλέκων σχοινίον, παρέστηκε δὲ θήλεια ὄνος, ἀπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τοῦ σχοινίου. τοῦτον εἶναι τὸν Ὄκνον φιλεργόν φασιν ἄνθρωπον, γυναῖκα δὲ ἔχειν δαπανηρὰν, καὶ (fort. ὡς pro ὥστε) ὁπόσα συλλέξαιτο ἐργαζόμενος, οὐ πολὺ ἂν ὕστερον ὑπὸ ἐκείνης ἀνήλωτο. τὰ οὖν ἐς τοῦ Ὄκνου τὴν γυναῖκα ἐθέλουσιν αἰνίξασθαι τὸν Πολύγνωτον. Mire Plinius H. N. 35, 138, ubi similem Socratis picturam describit, ὀκνηρὸν intelligens Ὄκνον, quod videtur fuisse nomen proprium, « *piger* », *qui appellatur Ocnos, spartum torquens, quod asellus arrodit*. Pollux 4, 144, personas tragicas recensens : καὶ Πλειάδες, καὶ Ἀπάτη, καὶ Μέθη, καὶ Ὄκνος, καὶ Φθόνος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἴη καὶ κωμικά. » *E M.*

82.

Idem p. 448, 19, Πρίων : ὀξυτόνως, τὸ ἄρμενον (velum)· πρίων δὲ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τὸ ἄρμενον τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν πρίονες διὰ τοῦ ο. Codex vitiose τὸ ἄρμενον, ὁ τέμνων τῷ ἁρμένῳ τούτῳ. Πρίονα sive serram intelligas, ut Soph. Trach. 660, sive serrantem, ut Vesp. 694, recte dicitur ὁ τέμνων τὸ ἄρμενον τούτῳ, secans aptum *huic*, τούτῳ, i. e. τῷ τέμνειν, *secando*, secabile, serrabile.

83.

Idem p. 460, 3, Προσίσχε : τὸ πρόσεχε. Κρ.

Καὶ μὴ προσίσχε βαρβάροισι βουκόλοις.

καὶ Εὔπολις·

Προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε.

Cratini versum ad Bubulcos retulit Bergk. Commentt. p. 34.

79.
Virosæ autem mulieres olisbis utentur.

83.
Neque animum adhibe barbaris bubulcis.

84.

Idem p. 491, 28, Ῥύγχος : τὸ πρόσωπον. Κρ. καὶ ἕτεροι. Eadem Suidas.

85.

Idem p. 492, 2, Ῥύδην : σφοδρῶς καὶ ἀθρόως. οὕτω Κρ. Sic etiam Suidas. « Ῥύδην ante Cratinum Hipponax dixerat Athen. 7, p. 304, B. » *M.*

86.

Idem p. 496, 1, * Σάγρα : αἱ τοῦ.......... (in codice totius versus lacuna) ἀλήθεια. οὕτω Κρ. His mancis subvenit Suidas, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. E Menandro id proverbium commemorant etiam Zenobius 2, 17, et Apostolius 2, 42. Gesnerus Thes. L. L. « Sagra (Σάγρας Strabo) fluvius est in ora Magnæ Græciæ in Italia. Auctor Plinius 3, 10. Cicero De N. D. 2, 6 : *Quum ad fluvium Sagram Crotoniatas Locri maximo prœlio devicissent, eo ipso die auditam esse eam pugnam ludis Olympiæ, memoriæ proditum est.* Ibid. 3, 13 : *De Sagra Græcorum est vulgare proverbium, quo, quæ affirmant, certiora esse dicunt quam quæ apud Sagram.* » Fuerunt igitur, qui de narratione ista addubitarent, neque immerito.

87.

Idem p. 516, 1 : Σκανδάληθρα καὶ σκάνδαλα λέγουσι.

Σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν.

Κρ. Ita Porsonus secundum Aristophanem Ach. 687. Codex Σκανδάλιθρα et σκανδαλίθρας τὰς ἐπῶν.

88.

Idem p. 531, 3, Σπιθαμή : τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρόν· τὸ δ' ἐπὶ τὸν λιχανὸν (sic corrige pro ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ) λιχάς. τὴν δὲ σπιθαμὴν τινες καὶ δόχμην καλοῦσιν. οὕτως Κρ. Eustathius p. 1291, 45 : περὶ ἧς (τῆς δόχμης) Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτως, « Δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ

Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

ἐν μέντοι, φησὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη, etc. Quem Cratini versum esse probabiliter conjecit Bergk. Commentt. p. 264.

89.

Idem p. 544, 6, Στρωματίτης : ἐν ᾧ (intell. οἴκῳ vel δείπνῳ) ἑαυτοῖς στρώματα παρεῖχον. οὕτως Κρ. Codex στρωματήτης ἐνῷ ἐναυτοῖς. Porsonum secuti sumus, nec tamen displiceret ἐν ᾧ ἂν αὑτοῖς, vel ἑαυτοῖς, σ. π.

90.

Idem p. 560, 23, Σφίγκτας : Κρ. τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.

91.

Idem p. 562, 15, Σχιζίας : ὁ τετανὸς καὶ ἰσχνός. οὕτω Κρ. « Talem Herculem describit Dicæarchus Clem. Alex. Pæd. 2, p. 104 : σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, ὑποχαροπὸν, τετανότριχα. » *M.*

92.

Idem p. 632, 4 : Ὕπουλα γόνατα, καὶ ὕπουλον πόδα, καὶ ὕπουλον χεῖρα, καὶ σῶμα τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγὰς καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. Κρ. Eadem Suidas.

93.

Idem p. 656, 9, * Ψύφαρα (sic) τὸν Διόνυσον ἄγοντες : ἡ παροιμία παρὰ Κρατίνῳ. τὰ δὲ Ψύρα νησίδιον ἔρημον, πλησίον Χίου· λέλεκται δὲ ἐπὶ τῶν εὐτέλειαν σημαινόντων. Legendum puto ἄγοντα. Stephanus Byz. p. 765 : λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα (Ψύρα, sive Ψυρία) ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρ. Ψυρᾷ (sic) τὸν Διόνυσον ἄγοντες. καὶ ἐν Νεμέσει Ψυρᾷ (sic) τε τὴν Σπάρτην ἄγεις. Ponamus Ψυρίᾳ utroque loco. « Itaque proverbialis dicendi forma fuit de re vili nulliusque pretii. Theognostus Bekker. Anecd. p. 1442, Ψυρὶς γῆ : λυπρὰ χέρσος. Eustath. ad Hom. p. 1462, 46 : Ψυρία δὲ νησίδιον, Χίου, φασὶν, ἀπέχον σταδίους ὀγδοήκοντα, λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι. λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Ψύρα, ὡς Ἀλκμάν « Παρά τε ἱερὸν Σκόπελον, παρά τε Ψύρα, τὸν Διόνυσον ἄγοντες, » ἤγουν ὡς οἷον ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι τὸν Διόνυσον διὰ τὴν νήσου λυπρότητα (vulgo σκόπιλον. Dedi Σκόπελον, quo intelligatur parva insula *ante Troada Ascaniæ*, Plin. 5, 31. *Both.*). Irrideri solebant hoc verbo convivæ segnes ad bibendum. Parœm. Bodl. p. 119, Ψύρα τὸν Διόνυσον : ἀντὶ τοῦ εὐτελῆ· νησίδιον γάρ ἐστι μικρὸν τὸ Ψύρα, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεγκεῖν. εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων. » *E M.*

87.

Tendiculas verborum statuens.

88.

Illi vero abstiterunt plus quam duas dochmas.

92.

Genua ulcerosa.

93.

Psyra Bacchum celebrantia.

94.

Pollux 2, 7 : τόκος, τίκτει· ἐπίτεξ· ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος, ἡ τικτικός. τοκῶσα δὲ εἶπε Κρ.

95.

Idem ib. 10 : γενειῶν, γενειάσκων, πώγωνος ὑποπιμπλάμενος, ἢ πωγωνίας, ὡς Κρ.

96.

Idem ib. 17 : Φρύνιχος τὰς νέας μὲν ἀφήλικας λέγει, « Ἦσαν δὲ καὶ γυναικῶν (fort., completo senario, γυναικαρίων.) ἀφήλικες » Φερεκράτης δὲ τὴν γεραιτέραν ἀφηλικεστάτην, ὡς καὶ Κρ. « ἀφήλικα γέροντα. » Ita libri scripti; editi ἀμφήλικας, ἀμφηλικεστάτην, ἀμφήλικα, « quas formas græcas esse negat Lobeck. ad Phryn. p. 84. » *M.* Mirum tamen, pariter juniores et seniores dici ἀφήλικας, malimque νέας ἀμφήλικας, quasi dicas sensu nequiore metaphorico ἀμφιελίσσας, *utrimque remigatas*, ut proprie Eurip. Cycl. 15, ἀμφῆρες δόρυ.

97.

Idem ib. 28 : Κρ. δὲ στημονίας κικίννους εἶπε τοὺς στήμονι ὁμοίους ὑπ' ἰσχνότητος. Hesych. Στημ. κικ. : τοὺς στήμοσιν ὁμοίους.

98.

Idem ib. 49 : ἔλεγον δὲ καὶ σύνοφρυς ἀνὴρ καὶ γυνή· τὸν δὲ τοιοῦτον καὶ μίξοφρυν καλεῖ ὁ Κρ.

99.

Idem ib. 78 : τὸ ταύτην (τὴν κόρυζαν) ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν· τὸ δὲ ἀπεμύττετο « ἔκλυζε τὰς ῥῖνας » ἔφη Κρ. Vulgo ὑλίζεσθαι τὰς ῥ. Ms. Jungerm. ὕλιζε, sed alius ap. Cramer. Anecd. Ox. vol. 2, p. 4, ἔλυζε, quod ἔκλυζε esse intellexerit Cramerus.

100.

Idem ib. 124 : μικρολογεῖσθαι εἴρηκεν Εὔπολις, καὶ μικρολογήσομαι Κρ.

101.

Idem ib. 153 : Ἡρόδοτος (6, 129) εἴρηκεν ἐπὶ Ἱπποκλείδου τοῦ Ἀθηναίου, (ὅτι) τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησεν· ὁ δὲ Κρ. καὶ χειρονομησείοντας εἶπε. Addidi ὅτι, ne verba τοῖς π. ἐχ. ipsius Herodoti esse viderentur, qui dixit τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε.

102.

Idem ib. 188 : γόνυ ἡ μετὰ μηροὺς συγκαμπή, ἀφ' οὗ καὶ τὸ γονατίζειν (genibus ferire) παρὰ Κρατίνῳ τῷ κωμῳδιοποιῷ. Perperam libri κωμῳδοποιῷ.

103.

Idem 3, 14 : ἄπαις, ἄτεκνος, φιλόπαις, φιλότεκνος, καὶ τὰ ὅμοια· παρὰ δὲ Κρ. ἔμπαις· πολύπαις, πολύτεκνος, εὔπαις, εὔτεκνος. Ita cod. Jungerm., trajectis quidem haud dubie verbis πολύπαις — εὔτεκνος, quæ inserenda sunt post φιλότεκνος. Vulgo Ἄπαις, ἔμπαις, ἄτεκνος, φιλότεκνος, μισότεκνος, μισόπαις, φιλοτεκνία, μισοτεκνία, καὶ παρὰ Κ-ῳ πολύτεκνος πολύπαις, εὔπαις εὔτεκνος. Ap. Bekkerum φιλόπαις, ἄτεκνος, ἄπαις, φιλότεκνος, μισόπαις, φιλοτεκνία, μισοτεκνία, μισότεκνος, καὶ παρὰ Κρατίνῳ εὔπαις (sic). Integrum versum Cratini Mein. produxit ex Hesychio v. Ἠνδρωμένη : ἀνδρὸς πεπειρωμένη.

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ἠνδρωμένη.

104.

Idem ib. 64 : ἐθελέχθρως· ἐθέλεχθρον δὲ Κρ. λέγει.

105.

Idem ib. 75 : δουλοπρεπὲς δὲ καὶ δουλοπρεπέστερον Ξενοφῶν (Mem. 2, 8, 4.), καὶ δουλοπρεπέστατα Κρ.

106.

Idem ib. 92 : βαδιστικὸς παρὰ Ἀριστοφάνει (Ran. 128)· παρὰ δὲ Κρ. βαδισματίας. Similia πωγωνίας fr. 93, et στημονίας fr. 95 comparat Mein.

107.

Idem ib. 106 : εἴη δ' ἂν ἐν (addidi præpositionem) τούτοις καὶ ἐπιθανάτως ἔχειν, καί, ὡς Ἡρόδοτος (9, 72) ἐδυσθανάτει· οὗ τὸ ἐναντίον εὐθανάτως Κρ. λέγει.

108.

Idem 4, 184 : τάχα δὲ καὶ τὸ κοιλοφθαλμιᾶν, οὐκ ἴδιον δὲ (scrib. μὲν vel δὴ) ἐν ὀφθαλμοῖς γινόμενον νόσημα, συμβαῖνον δὲ κοιλαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἄλλου νοσήματος.

Οὐδ' ὑδατοποτῶν, οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν.

Sic libri, neque opus est τῷ ὑδατοπωτῶν, quod placuit Porsono Advers. p. 284, quum ὕδωρ ancipitem habeat priorem (v. Il. 8, 368, Odyss. 17, 208); itaque producta υ littera verbi ὑδατοποτῶν nihil timendum sit metro. Magnopere aut fallitur aut depravatus est Ammonius, quum dicit de vocabulis πόμα et πῶμα : τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον γαλακτοπωτεῖν καὶ ὑδροπωτεῖν· v. ibi Valck.

103.
Nam puella progeniem habet, utpote virum experta.

108.
Neque aquam bibens, nec cavis oculis.

109.

Idem 5, 68, de lepore : δασὺς τὴν τρίχωσιν καὶ τὰ ὕπτια τῶν ποδῶν, ἀλλ' οὐ μόνα (fort. μόνον) τὰ πρανῆ δασυνόμενος (hoc fort. delendum).... διὰ τοῦτό μοι δοκεῖ (recte Mein. δοκοῦσι) δασύποδα τὸν λαγὼν ἄλλοι τε καὶ Κρ. καλεῖν, ὄνομα ποιούμενοι τῷ ζώῳ τὴν φύσιν. Aristoteles H. A. 3, 8, 13 : τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῷα οὔτε ἐντὸς ἔχει τρίχας, τῶν τε ἀκρωτηρίων ἐν ταῖς πρανέσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς ὑπτίοις· ὁ δὲ δασύπους μόνος καὶ ἐντὸς ἔχει τῶν γνάθων τρίχας, καὶ ὑπὸ τοῖς ποσίν. Mirum cur dasypus etiam appelletur animal vulgo dictum *Armadill*: v. Stein. *Handb. d. Naturgesch.* p. 52.

110.

Idem 6, 21 : διωνωμένος δὲ καὶ κατῳνωμένος, ὡς Πλάτων (Legg. 6, p. 775, C, et 7, p. 815, C), καὶ ᾠνωμένοι, ὡς Κρ. Libri vitiose διοιν., κατοιν., οἰνωμένοι.

111.

Idem ib. 23 : καὶ οἰναγωγὸν πλοῖον παρὰ Κρ. « Ὁλκάδας οἰναγωγοὺς dixit Pherecrates Athen. 11, p. 481, E. » *M.*

112.

Idem ib. 61 : Κρ. δὲ καὶ χυλὸν πιεῖν εἴρηκεν,

Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, καὶ πιοῦσα χυλὸν ἀναπαύου κακῶν.

Versus iambicus tetrameter. « Χυλὸς intelligendus ptisanæ succus, cujus frequens est memoria in medicamentis apud Hippocratem; v. Foesii OEcon. Hippocr. p. 685. Schol. Aristoph. Vesp. 810 : οἱ νοσοῦντες χυλὸν πτισάνης ῥοφοῦσι. » *E M.*

113.

Idem ib. 81 : καὶ παλάσια, ἃ καὶ Κρ. ἰσχάδα κοπτὴν καλεῖ· et 1, 242 : οἱ δὲ κωμῳδοὶ καὶ ἰσχάδα κοπτὴν λέγουσι, ubi duo libri λεπτήν.

114.

Idem ib. 161 · ἡμίλουτοι δὲ Κρ. εἴρηκε, καὶ Φιλύλλιος ἡμίπλεκτον.

115.

Idem ib. 163 : πανήμερος, πάννυχος· τοῦτον δὲ καὶ πανεύφρονα Κρ. καλεῖ. πανδοχεύς, πανδοχεύτρια, καί, ὡς Κρ., παναγάθη.

116.

Idem 7, 28 : ἐριοπῶλαι, ἐριοπωλεῖν, ἔρια οἰσυπηρὰ Ἀριστοφάνης (Ach. 1097), καὶ ἐρίων πιναρῶν πόκον Κρ. Et ib. 31 : καὶ πολύμιτος, ὡς Κρ. ἔφη.

117.

Idem ib. 38 : τοῦ δὲ κνάπτειν ἡγεῖται τὸ πατῆσαι, ὡς Κρ. ὑποδηλοῖ παίζων,

Τῇ μάστιγι κνάψειν εὖ μάλα,
πρὶν συμπατήσειν·

Libri γνάψειν, quod correxit Jungermanus. V. 2 πρὶν Bekkerus ex codd. suis; vulgo ἢ σ., Dobræus καὶ σ. « Metaphora ab opere fullonio petita est, cujus ordo erat, ut vestes primum pedibus conculcarentur, tum conculcatæ pecterentur : v. Schneider. ad Scriptores R. R. vol. 4, 3, p. 385. » *M.*

118.

Idem ib. 39 : ἐν ᾧ δὲ ἐξέπλυνον, οὐ μόνον λίτρον καὶ χαλαστραῖον λίτρον, ἀλλὰ καὶ ῥύπος, ὡς Κρ. ὠνόμασεν. « Codex χάρυπος, pro quo recte Jungermannus χαλαίρυπος. Hesych. Χαλαίρυπος : ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος. » *M.*

119.

Idem ib. 43 : ἴσως δὲ καὶ εὐσταλής, καὶ ὁ παρὰ Κρ. εὐπινής· τούτοις ἂν ἐνάριθμον εἴη καὶ τὸ εὐσταλῶς ἐπίρρημα. Perperam libri εὐπηνής, εὐτελής, quorum hoc una cum sequentibus deest in Ms. Jungermanni. « Πῖνος et εὐπινής non raro munditiem atque elegantiam et proprie et figurate significat, etc. » *M.*

120.

Idem ib. 142 : καὶ στίχον δὲ δένδρων λέγει Ξενοφῶν, καὶ ἐπεργασίας τὸ τὴν ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, καλαμώμενον δὲ Κρ. εἴρηκε.

121.

Ibem ib. 179 : δακτυλιογλύφος· δακτυλιουργὸν αὐτὸν εἴρηκε Φερεκράτης· τὸ δὲ γλύφειν Κρ.

122.

Idem 8, 31 : ψευδομαρτυρία· Κρ. δὲ καὶ ψευδομαρτύριον εἴρηκεν.

123.

Idem 10, 143 : καὶ παλτά, καὶ σαρίσσας, καὶ σαυνία. τὸ (i. e. τοῦτο) μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ, ἐπὶ (δὲ addendum fortasse omisso τοῦ) τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρου. Male Hesych. Σαυνίον : ἀκόντιον βαρβαρικόν, καὶ σαυνίον σαθρόν, χαῦνον, ἀσθενές, παρὰ Κρ. Male co-

112.

Jam intra domum, et ptisanæ potu te remitte a doloribus.

117.

— Fore ut eum flagello pectat probe,
antequam conculcet.

dex βαρβ., καὶ σαθρὸν, quasi σαυνίον significare posset σαθρὸν, etc. : immo continue scripta σα. σα-, quum σα. compendio indicaret σαυνίον, ansam præbuerint corruptioni. Rectissime enim Meinek. : « Cratinus dixisse videtur σαυνίον σαθρὸν de pene languido. »

124.

Phrynichus Præp. soph. p. 3, 25, Ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνόν : ἀττικῶς αὐτὸ καὶ σεμνῶς Κρ. εἶπεν. His verbis irrisum esse Periclem, τὸν ἀγέλαστον, qui non potuit placere poetis ridentibus, sensit Mein. Quare scribam σιμῶς pro σεμνῶς, ut σιμὰ γελῶν eodem sensu. Sugillat Periclem Cr. etiam fragmento 142.

125.

Idem ib. p. 7, 10, Ἀναπηδᾶν ἐν δήμῳ : Κρ. ἐπί τινος ἀκόσμως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναπηδῶντος.

126.

Idem ib. p. 8, 3 : οἱ μέντοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμεῖσθαι μηδὲ ὁρμᾶν πρᾶξαι τιθέασι· τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῇ τοιαύτῃ ἀρρωστίᾳ Κρ. εἶπε ἐρρῶσθαι, οἷον προθυμεῖσθαι.

127.

Idem ib. p. 13, 5, Ἁπαλὸς εἴσπλους λιμένος : ὥσπερ Ὅμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτω Κρ. ἐπὶ τῶν εὐόρμων τὸ ἁπαλὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶπε.

128.

Idem ib. p.13, 17 : Ἀπονυχίζεσθαι τοῦ ὀνυχίζεσθαι ἀττικῶς διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖσθαι, τὸ δὲ ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν (ἐστὶν hic addendum) ἐπὶ τοῦ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς καὶ ἐξετάζειν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα. Κρ. μέντοι τὸ ὠνυχισμένον ἐπὶ τοῦ τετμημένου τοὺς ὄνυχας τέθεικεν. Sensu medii dictum τετμημένου, ut ἀνεκομίσθη Thuc. 1, 109.

129.

Idem ib. p. 13, 20, Αὔεσθαι πῦρ, καὶ ἐναύεσθαι : Ἀριστοφάνης αὐόμενος, Κρ. ἐναύεσθαι.

130.

Idem ib. p. 28, 29, Ἀποτεμεῖν μηχανάς. Κρ.

Τούτου δ' ἁπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς.

Melius legatur Ἀποτέμνειν in capite glossæ.

131.

Idem ib. p. 33, 18, Γαστροχάρυβδις : ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων Κρ. εἶπε. Malim Γαστροχαρύβδις pro Γαστροχαρύβδιας vel Γαστροχαρύβδεις, quoniam plures devorantes dixit hic Noster.

132.

Idem ib. p. 39, 10, Ἐφιππάσασθαι λόγοις : οἷον καταδραμεῖν. Κρ.

133.

Idem ib. p. 42, 21, Θεόθυτα : ἃ οἱ πολλοὶ ἱερόθυτα καλοῦσι, Κρ. τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα ἱερεῖα.

134.

Idem ib. p. 51, 26, Μηδὲν ὑπέρφευ : Κρ. ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Et p. 69, 17, Ὑπὲρ τὸ φεῦ : οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς· τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπλήξεως τίθεται. » Cf. Joannes Alex. De acc. p. 30, 25. » *M.*

135.

Idem ib. p. 59, 23, Πρότηθυς : ἡ οὕτω γραῦς ὡς πρὸ Τηθύος τῆς Ὠκεανοῦ γεγονέναι γυναικός. Κρ. τὴν ὑπεργήρων οὕτω λέγει παίζων.

136.

Idem Eclog. p. 110, Ἀσπάραγος : καὶ τοῦτο δυοῖν ἁμαρτήμασιν ἔχεται, ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγεται, καὶ ὅτι ἴδιόν τι φυτόν ἐστιν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρ., ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων, φησὶν

Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλλον, καὶ σφάκον πρὸς αὐτῷ,
ἀσφάραγον, κύτισόν τε· νάπαισι δ' ἀνθέρικος ἐνηβᾷ,
καὶ φλόον ἄφθονον ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἀγροῖσιν.

ἅπαντα γὰρ τὰ καταλελεγμένα ἄγρια. οἱ δὲ νῦν τιθέασιν (ἀσφάραγον) ἐπὶ παντὸς (λαχάνου add. Mein.) ἀμαθῶς. Sic ille, quem laudat Schneider. in Lexico v. Ἀσπάραγος, dixit κράμβης ἀσπάραγον pro καυλόν. Versu 1 καὶ addidit Pauw., Hermannus autem Doctr. metr. p. 644, recte scripsit αὐτῷ pro αὐτὸ,

124.
Adductis superciliis venerabilem.
125.
Subsilire apud populum.
127.
Mollis invectu portus.
130.
Hujus omnes abscindam machinas.

131.
Ventre Charybdis.
135.
Sponte fert tithymallum, prætereaque salviam,
asparagum et cytisum; in convallibus autem anthericus rejuvenescit,
itaque abundans flos adest omnibus in agris.

idemque v. 2 νάπαισι pro ἐν ἅπασιν, et v. 3, ἀγροῖσιν pro ἀγρίοις. Ibidem Pauw. et Lobeck. φλόμον, sed bene habet φλόον, *florem* omnis generis, oratioque sic interpretanda est : καὶ ἐνηβᾷ οὕτως, ὥστε φλόον ἀφθ. π. π. τ. ἀγρ. Pro ἄφθονον ed. pr. ἄφθορον. Versum 2 respicit Athen. 2, p. 62, E, cum Eustathio p. 899, 18.

137.

Idem ib. p. 145 : Ζωρότερον ὁ ποιητής (Iliad. 9, 203)· σὺ δὲ λέγε « εὔζωρον κέρασον, » καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Κρ., καὶ Εὔπολις.

138.

Idem ib. p. 360, Ὤρκωσε καὶ ὁρκώτης δ' ἐγώ: οὕτως Κρ. φησί· μᾶλλον διὰ τοῦ ω λέγε ἢ διὰ τοῦ ι, ὥρκισεν. « Photius p. 254, Ὁρκώτας : οὐχὶ ὁρκιστάς, οὐδὲ ὁρκωμότας, λέγουσι, quorum illud apud Xenophontem aliosque legitimo accentu ὁρκωτὴν scribitur. » *Lobeck*. Egregie nuper Meinekius correxit Ὁρκωτὴς λέγω.

139.

Idem Epit. p. 433 : ἐχρῆν οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον φαγᾶς εἰπεῖν. « Scilicet Menandri καταφαγᾶς ad imperitorum vulgus ablegat; v. Lobeck. » *E M.*

140.

Priscianus 18, p. 271 Krehl. Χαμόθεν, *quod est a loco, Cratinus pro in loco posuit :* Ὅς τὴν πίτυν ἔκαμπτεν ἑστὼς χαμόθεν ἄκρας τῆς κόμης καθέλκων. *Melius tamen distinguendum* χαμαὶ *humi,* χαμόθεν *ab humo,* χαμᾶζε *in humum.* Manca sunt, quæ Krehl. edidit e codice Monacensi (quocum consentiunt 2 codd. Leidenses, nisi quod habent χαμάθεν utroque loco) *melius tamen est distinguendum* ἑστώς : *etiam bene a loco accipitur* χαμόθεν, *ab humo.* Scaligeri collatio : *Cratinus* ὅστ' ἐν πυτίνῃ. κλινή' (κάμήτ' V. C.) ἐνεστὼς χαμόθεν ἄκρας τῆς κ. καθεῖλκεν, quasi ex Πυτίνῃ. Igitur scribamus

Ὃς τὴν πίτυν
ἔκαμπτεν ἑστὼς χαμάθεν, ἄκρας τῆς κόμης
[ἕλκων] καθέλκων.

Ὅς intelligendus est Pityocamptes, ut annotavit Mein., qui addidit ἕλκων, secundum hæc Euripidis : Λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον κλάδον, κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέσον πέδον, Bacch. 1062.

141.

Plutarchus Solone c. 25 : ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους,... καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις, καὶ Κρ. κωμικὸς εἴρηκέ που

Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν.

Recte Draconem quoque memorat, de quo Gesnerus in Thes. L. L. sic fere : « Antiquissimus Atheniensium legislator, cujus leges Solon præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit propter severitatem : nam una omnibus pœna erat imposita, ut etiam, qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. V. Gell. 11, 18. » Eadem e Plutarcho habet schol. Aristoph. ad Nub. 448. Ad Cratini Νόμους hæc retulit Bergk. Commentt. p. 139.

142.

Idem Pericle c. 13 : τὸ δὲ μακρὸν τεῖχος, περὶ οὗ Σωκράτης ἀκοῦσαί φησιν αὐτὸς εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ἠργολάβησε Καλλικράτης· κωμῳδεῖ δὲ τὸ ἔργον Κρ. ὡς βραδέως περαινόμενον,

Πάλαι γὰρ αὐτὸ
λόγοισι προάγει Περικλέης, ἔργοισι δ' οὐδὲ
κινεῖ.

Idem scripto De gloria Athen. p. 351, A : καίτοι καὶ τοῦτον (Periclem) ὡς βραδέως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ἐπισκώπτων Κρ. οὕτω πως λέγει περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους, Λόγοισι κτλ. « Medium murum dicit eum, qui inter Phalericum et Piraïcum, sive borealem, interjacebat; quem murum quia Pericles identidem se ædificaturum esse frustra promiserat, ea cunctatio poetæ irridendi viri opportunitatem præbuit. Ceterum, ne cui dissentire secum Plut. videatur, altero horum locorum τὸ μακρὸν τεῖχος, altero autem τὸ διὰ μέσου eadem in re dicens, tenendum est, vett. scriptores de boreali et medio, sive australi, muro nonnunquam ita loqui, ut ambo pro uno munimento habuisse videantur; idque propterea, puto, quia medius ille murus

---

138.

Juratus dico.

140.

— Qui pinum
curvabat humi stans, summaque coma
deorsum traxit.

141.

Per Solonem et Draconem, quibus nunc
jam torrent hordeum legum tabulis ligneis.

142.

Dudum enim murum illum
verbis promovet Pericles, re non movet tantillum.

quasi supplementum fuit borealis. Cf. Thuc. 2, 13, ex quo etiam intelligitur, quid sit quod Lysias C. Agor. p. 264 ed. Bekker. et Xenophon Hell. 2, 2, 15, non de tribus, sed de duobus tantummodo longorum murorum brachiis loquuntur. » *E M.*

143.

Schol. ad Luciani Jov. trag. vol. 2, p. 696 : ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρ. Ἀρχιλόχοις φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης Ὥραις, πλούσιος, καὶ πασχητιῶν, καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρ. κωμῳδεῖ, ὡς ἕνα τῶν καταχρέων· οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκεσθαι, ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν·... κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρ. καὶ ὡς Φώκου (Φωκίων audit paulo post, homo cetera ignotus) γυναῖκα μοιχεύσαντα, καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. « Archilochos Cr. docuit olymp. 82, 4 (ante Chr. nat. 448), quo tempore Callias is, de cujus ære alieno et adulteriis loquitur schol., vixdum e pueris excesserat : obiit enim post olymp. 102, 2 (ante Chr. nat. 370); v. Hist. crit. Com. p. 134. Itaque apertum est, quem in Archilochis commemoravit Cr., Calliam esse majorem, Cimonis æqualem, et quæ de altero Callia referuntur, ex aliis Cratini fabulis petita esse : nam major ille quum opibus abundaverit, non sane intelligitur, quo jure στιγματίας dici potuerit; nec de adulteriis ejus quidquam ab aliis traditum est; optime autem et hæc, et quæ præterea homini vitio vertit scholiastes, conveniunt in alterum Calliam. » *E M.*

144.

Schol. Aristoph. Ach. 3 : τὸ δὲ γάργαρα καὶ αὐτὸ ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται διὰ τὴν συγγένειαν πρὸς τὸ χαρκαίρειν· εἴρηται δὲ ἀντὶ τοῦ ἄρατα καὶ ἀναρίθμητα· τὸ δὲ χάρκαιρε παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι « χάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν » (Il. 20, 157)· μέμνηται καὶ Κρ.

Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις.

Sic Küsterus; codd. ἀρίστων ἀνδρῶν, etiam Suidæ v. Ψαμμακοσιογάργαρα. Aristoph. apud schol. l. l. : Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

145.

Idem Eq. 1287, Πολυμνήστεια : μέλη Πολυμνήστου Κολοφωνίου. κιθαρῳδὸς ἦν οὗτος. Κρ.

Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει, μουσικήν τε μανθάνει.

Phot. p. 441, Πολυμνήστει' ἀείδειν : γένος τι μελοποιίας. Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος. « Poeta perantiquus, lascivorum carminum scriptor, de quo Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 135, Bœckh. ad Pind. fragm. 87, Bergk. Commentt. p. 230. » *E M.*, qui merito miratur formam ἀείδει apud hunc nostrum et ἄειδε apud Menandrum (Ἐμοὶ μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην θεά). Neque adducor ut credam sic locutos esse Comicos, præterquam in locis poetarum alius generis, velut Pindari Eq. 1154. Itaque ponam, Καὶ Πολυμνήστειον ᾄδει, et apud Menandrum Ἐμοὶ μὲν οὖν σύ γ' ᾆδε τ., θ.

146.

Idem ib. 534 : ὁ Κοννᾶς αὐλητὴς (κιθαρῳδὸς νέος schol. Vesp. 644) ἦν καὶ μέθυσος, ὃς εἰς συμπόσια παρῄει συνεχῶς ἐστεμμένος· οὗτος ὀλυμπιονίκης γενόμενος, καὶ πολλάκις στεφανωθεὶς, πενιχρὸς ἦν, μηδὲν ἔχων, ἀλλ' ἢ τὸν κότινον· ἐφ' οὗ Κρ. εἶπεν

Ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σὲ Λιμὸς
ἐχθαίρῃ· Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει.

Νικήσει, *vincet*, vincere solet; quod se non curare Cr. significat. Eadem Suidas v. Κοννᾶς, nisi quod ibi legitur quod nuper prætulit Mein. Κ. δὲ φιλοστέφανός σε φιλήσῃ, parodia versuum Hesiodi Op. 209 seqq.

Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ ἐϋστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν.

Fortasse utrumque diversis temporibus placuit Cratino; de Conna cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 201 seqq., qui non diversum putat a Conno fidicine, Socratis magistro. Equidem ἐπέχω, dedi autem apud Cratinum Λιμὸς, quo persona personæ opponeretur; v. Ovid. Met. 8, 791 seqq., Virg. Æn. 6, 276.

147.

Idem ib. 407, Τὸν * Ἰουλίου τ' (malim sane τόν τ' Οὐλίου γ', etc., quum Οὐλίας notus sit e Pindaro, ignotum vero nomen Ἰούλιος Græcis) ἂν οἴομαι γέροντα πυροπίπην : ὡς παιδεραστὴς οὗτος ὁ πρεσβύτης διαβάλλεται. παιδοπίπην δὲ (ita solus schol. in plerisque codd., sed in Taurino etiam

---

145.

Et Polymnesteum canit carmen, musicamque discit.

146.

Ede et ventri gratificare, ut Fames te odio habeat; Connas autem multicoronus vincet (*vel* : Connas autem coronarum amans te exosculetur).

ipse πυροπίπην, teste Peyrono ann. ad Etym. M. p. 999) τὸν παράγοντα καὶ παραχρουόμενον, καὶ ἀναπείθοντα (hæc duo glossemata verbi παράγοντα) τὰ μειράκια, τοῦτον δὲ ὁ Κρ. πυρροπίπην (immo πυροπίπην) λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς (malim καὶ) εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους. Etiam Eustathius invenisse videtur πυρροπίπης, qui ad Iliad. 11, p. 851, 56: παίζων ὁ κωμικὸς πυρροπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπεύοντα τοὺς πυρρούς· et ad 7, p. 679, 39: ὅθεν (ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν) καὶ ὁ παρθενοπίπης (Iliad. 11, 385), καὶ ὁ πυρροπίπης δὲ παρὰ τῷ κωμικῷ· et ad 3, p. 380, 12: καθολικώτερον δὲ τὸ γυναιμανής (Iliad. 3, 39) τοῦ παρθενοπίπης, ὡς καὶ τοῦ πυρροπίπης ὁ παιδοφιλής. Minus apte libri apud Eustathium ὀπιπτεύοντα.

148.

Idem ad Plut. 66: ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ 'τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρ. « Ἀρά γε, ὦ 'τᾶν, ἐθελήσετε; » Rectius Suidas v. Ὦ τᾶν, ἐθελήσετον. Scribam firmiore metro

— Ἆρα γοῦν,
ὦ 'τᾶν, ἐθελήσετον;

149.

Idem ad Av. 1536: σωματοποιεῖ τὴν Βασιλείαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς γυναῖκα. Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία... ἔστι δὲ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἡ Βασιλεία.

150.

Idem ad Nub. 788, ἐπιλησμότατον: ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον. Ἄλεξις δὲ ἐπιλήσμη φησί, Κρ. δὲ ἐπιλησμοσύνη. Ita Suidas s. v. Ἐπιλησμότατον. Codex Rav. ἐπιλήσμονι, pro quo Abreschius proposuit ἐπιλησμονή, consentientibus Mein. et Bergk. Commentt. p. 256. Dindorfius ἐπιλησμόνη.

151.

Idem ad Thesmoph. 940: πρὸς σανίσιν ἐδεσμεύοντο πολλάκις, ὡς καὶ Κρ. δηλοῖ. « De more maleficos ligneis tabulis alligandi v. Fritzsch. ad Thesmoph. p. 360. » *M.*

152.

Idem ad Vesp. 151: τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνον φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι· ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται, ὅτι τὸν ἀπόθετον ἢ παλαιόν· διὸ καὶ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσι. De hoc cognomine v. supra p. 4. Hesych. v. Καπνίας: Ἐκφαντίδης... Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν (sed « pro luce fumum » dare).

153.

Idem ad Av. 365, ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε: καὶ Κρ.

Σφάττε, δεῖρε, κόπτε!

Δαῖρε scribo: v. ann. ad Nub. 436.

154.

Idem ad Vesp. 352: ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν (σέρφος). Κρ. δὲ μύρμηκά φησι τὸν σέρφον. οἱ δὲ ζωΰφιον κωνωπῶδες. Σέρφος est formica alata, vel culicum genus. « Fortasse Κράτης legendum est, ut grammaticus intelligatur, ut voluit Dobræus. » *E. M.*

155.

Idem ad Pac. 741: ἐπεπόλαζε γὰρ τότε ταῦτα (ejusmodi argumenta comœdiarum), Ἡρακλῆς πεινῶν, καὶ Διόνυσος δειλός, καὶ μοιχὸς Ζεύς, ὥστε καὶ αὐτοῖς δοκεῖν ἄχθεσθαι. Κρ.

Ὑπὸ δ' Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγαν
ταῦτα καὶ σκώπτοντος οὐ βιωτόν ἐστιν.

Mendose libri αὐτούς, et apud Cratinum ἄγειν.... βοιωτόν, sed Ven. ἄγει et recte βιωτόν. Ταῦτα, *sic*, ut Eq. 111, ubi v. ann. Posterior horum versuum est asynartetus, qui constat ex duobus troch. dim. brachycalecticis.

156.

Schol. Pindari Olymp. 6, 152, Εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὗν: ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτός « Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον· » καὶ Κρ.

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον
γένος ἀνδρῶν.

Ita Porson. præfat. Hecubæ p. 57, quum vulgo legeretur συοβοιωτικὸν πεζοφόρον, et in cod. Vratislav. D. συοβοιωτικαὶ πεζοφόρων. Hesych. Συοβοιωτοί: οἱ Βοιωτοὶ σύες. Photius p. 557, 2. Συβοιωτοί: σύες γὰρ ἐκαλοῦντ' οἱ πάλαι Βοιωτοί. Idem p. 180, 21, Κρουπέζαι: ξύλινα ὑποδήματα... οἱ δὲ κρόταλον, ὃ (malim ᾧ) ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί, τὸ βάταλον. Pollux 7, 87: κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρ. διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. « Respicit locum fortasse etiam Plutarchus De esu carn. p. 995, E,

148.

— An igitur,
amice, volebatis?

153.

Macta, excoria, pulsa!

154.

Propter Herculem famelicum
sic et irridentem non est vitalis vita.

156.

Hi sunt sues Bœoti, scabelliferum genus virorum.

ubi non nominato auctore afferuntur verba οὗτοι δ' αὖ σῦς. » *M.*

157.

Schol. Eurip. Rhes. 416, Ἄμυστιν : οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος ἐπιτηδειότατα ἔχον πρὸς τὰς ἀμυστὶ πόσεις, ὡς ἐν Αὔγῃ... ἄλλοι δ' ἐπὶ τῆς ἀπνευστὶ πόσεως τάττουσι τὸ ὄνομα, ὡς Κρ.

Ἀλλ' οὖν θεῷ σπείσαντες ἄμυστιν δεῖ πιεῖν.

Codex θεὸν πείσαντες μῦστιν δεῖ πονεῖν. Correxit L. Dindorf., nisi quod σπείσαντ' posuit sine necessitate. Fortasse ad Πυτίνην referendum.

158.

Schol. Platonis Bekker. p. 330 : Ἀριστοφάνης. . ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρ.

Τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιτο θεατής·
ὑπολεπτολόγος, γνωμοδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων.

V. 1 Porsonus Miscell. p. 268 : τίς δὲ σὺ κομψός; πᾶς ἄν τις ἔρ. θ. V. 2 codex, ut videtur, γνωμιδιώκτης. Ad Pytinen referebat Runkelius.

159.

Schol. Sophoclis ad Antig. 404, Ὃν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας . τὸ ἑξῆς· τὸν νεκρὸν, ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτω δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρ.

Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

« Λόγον dicere videtur argumentum tragœdiæ, quod Philocles corruperat, quem Aristophanes quoque irridet non uno loco. » *M.*

160.

Schol. Theocriti Idyll. 4, 18, Κώμυς : ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον, ὡς Κρ. « Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος, τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ. » (Duo codd. λοιπὴν ἔχων τῶν πρωων, vel cum lineola, i. e. πατρώων). ἡ κώμυς δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. Locus situ temporis corruptus : præsertim Cratini versus sunt *disjecti membra poetæ*, vocesque singulæ tantum non omnes depravatæ; hæc quidem nobis probabilia videbantur :

Ὁ δὲ τῶν γε λοιπῶν κώμυθος εὐδέσμου μέτα
τρέχων ἐχέτω τὰ πρῶτα τῶν στεφάνων ἀνήρ.

Λοιπῶν, *reliquorum* cursorum in ludis. Κώμ. εὐδ. μέτα, *cum bene vincto manipulo,* quem fuisse qui manu tenentes, sicut alios facem, currerent in stadio, ex his apparet. Quod adjeci, aptum pariter sententiæ ac metro, absorptum puto a præcedente -άνων. Etiam postrema scholiastæ, vel alicujus interpolatoris, verba ἡ κώμυς etc., non carent mendo, sed ponendum haud dubie est τροχὴν, *cursum,* ut significetur manipulus graminum aptus ad portandum in cursu. Nuper Meinekius* hæc proposuit leniore ausu :

Ὁ δὲ μετ' Εὐδήμου τρέχων
κώμυθα τὴν λοιπὴν ἔχει τῶν πρωΐων.

161.

Idem 9, 19 : εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες καὶ ξηράναντες ὀπτᾶν· εἶτα ἐσθίουσι ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. * « Κρατὶ νεοτρόφοιο (duo Vat. νεοστέφοι) γέννας, χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. » ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν (?), ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν (?) καὶ αὔξεσθαι. Probabiliter Mein. ξηράναντες pro ξηραίνοντες. Deinde legam : Κρατῖνος (minus placet Κράτης)·

Νεότροφον γένος,
χόριά τ' ἐμβρύων τε πλήθη·

et in fine scholiorum ἀπὸ τοῦ βρύειν. Νεότροφον γένος, fortasse ἰχθύων, qui laudantur recentes, νεότροφοι, νέοι.

162.

Schol. Thucyd. 1, 30 : τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθὶς, ἧς ἐστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρόπαιον ἡ νέα Ἀτθὶς, ἧς ἐστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Similia Suidas.

163.

Schol. Homeri Il. B, 56 : ἐνύπνιον ὀνοματικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα δεῖ (sic) Κρατῖνος « Θράττει με τὸ ἐνύπνιον. » Cod.

157.
Sane deo libantes amystin decet bibere.

158.
Quisnam tu? elegans aliquis spectator quæsiverit : subtililoquulus, sententiarum venator, euripidaristophanissans.

159.
Quod Philocles argumentum corrupit.

160.
E reliquis autem vir cum manipulo bene vincto currens habeto primam coronam. — *Sive :*
Ille cum Eudemo currens
manipulum unum reliquum habet ex matutinis.

161.
— Recens eductum genus (*piscium?*)
et farcimina, et embryorum copiam.

163.
Terret me somnium.

V. κράτιλος θράττει μὲν ἐν. BL. δραπετεύοντα τὸ ἐν. « Scribam Θράττει με τοὐνύπνιον. Pro δεῖ fort. καὶ scribendum. » *M.*

164.

Idem Il. II, 428, ἀγκυλοχεῖλαι : * παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀγκυλόχειλος, ἢ ὡς τὸ δωδεκέται παρὰ Κρατίνῳ. Adjectivum ἀγκυλόχειλος non potest dici παρασύνθετον : v. Schneideri Lex. h. v. Scripserim παρὰ συνθέτου, τοῦ ἀγκυλόχειλος, ὡς δωδεκέται (i. e. δωδεκαετεῖς). Hoc quidem pro vitioso δεδόκεται poni jusserunt Lobeck. Paralip. 1, p. 244, Bergk. Commentt. p. 257, et Mein.

165.

Idem ib. Σ, 521 : * πισσοκονίας Ἄρην Κρατῖνος. Recte Bergk. Commentt. p. 255,

— πισσοκωνίας Ἄρης.

Sic ipsum Martem Cr. appellaverit propterea, quia hoc supplicio afficiebantur incendiarii, qui plurimi sunt in bellis; cf. ann. ad Æschyli Choeph. 254. Ad eundem locum spectat Hesych. s. v. Κωνῆσαι : καὶ πισσοκώνητον μόρον λέγουσιν ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰσχύλος Κρήσσαις καὶ Κρ. πισσοκωνία γὰρ ἡ νῦν πισεδία (l. πίσσα) ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων.

166.

Hesychius, Δεξῶ : ὁ Κρ. ὠνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα. V. Eunid. fr. 2.

167.

Suidas, Αἴγλη : βόλος κυβευτικός. λαμπηδών, αὐγή, Κρ. Καὶ ποπάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας.

168.

Idem : Ἄναλτον Ὅμηρος (Odyss. 17, 228; 18, 113, 363) καὶ Κρ. ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Eadem Zonaras p. 188.

169.

Idem : Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, Κρ. Similia grammat. Bekker. p. 398.

170.

Idem : Βάδιζε. καὶ βαδίζου ἀντὶ τοῦ βάδιζε Κρ.

171.

Idem, Βῶσον : βοήθησον. Κρ. Apud Zonar. Lex. p. 415, βώσσον (sic). Hesych. Βῶσον : κάλεσον, βόησον.

172.

Idem, Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός : τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσχημένων, σημαῖνον τοιοῦτό τι· ἄξιός ἐστιν ὁ μισθὸς, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Similiter gramm. Bekk. p. 412.

173.

Idem, Ἐξόδιοι νόμοι : αὐλήματα, δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί. οὕτω Κρ.

Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους.

« De hujusmodi exordiis egregius locus est Ælii Dionysii ap. Eustath. ad Il. p. 239, 20. » *Mein.* quem v. p. 230.

174.

Idem, Ναύσων Ναυκράτη : ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀποδιδόντων ἀλλήλοις. ὀνοματοποίησις δὲ τὸ Ναύσων ὡς τὸ ἀγαθῶν ἀγαθίδες, etc. « Cratinum eo proverbio usum esse docet Hesychii glossa, quamvis corrupta, Ναύσων : Κρατῖνος ὄνομα ἐποίησε τὸ Ναύσων παρὰ τὴν ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν. πολλὰ δέ ἐστι τοιαῦτα, ὡς ἀγαθῶν (add. ἀγαθίδες) καὶ λευκότερος Λεύκωνος: cf. Proverb. Bodlej. 677. Nausonis nomen fictitium usurpavit etiam Aristophanes, seu potius Eupolis, Eq. 1306. » *M.*

175.

Zonaras vol. 1, p. 804, Ἐπιστολή : ἐπίσκηψις, ἐντολή· « ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. » καὶ Κρ.

Ἄκουε νῦν καὶ τήνδε τὴν ἐπιστολήν.

176.

Idem ib. p. 919 : Εὐθενεῖν οἱ Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἴωνες εὐθηνεῖν. Κρ.

Ἀλλὰ τάδ' ἔστ' ἀνεκτέον· καὶ γάρ, ἡνίκ' εὐθένει.

Libri ἀνακτέον et εὐθενεῖ, quorum illud emendatum est a Bergkio Commentt. p. 27 et Mein.; hoc a Lobeckio ad Phryn. p. 466. Ferenda esse aliquis dicit incommoda in ægro, quæ antea tulerint, quum vir vigeret suique potens esset. — Metrum Cratineum.

165.

— Pice oblitos comburens Mars.

169.

Pennis evehi animam.

173.

Ut tibiis canam vobis exodia.

175.

Audi nunc etiam hoc jussum.

176.

Sed hæc ferenda, si quidem, quum vigebat.

177.

Idem ib. p. 929 : ἐφ' ᾧ τε... καὶ ὁριστικῷ συντάσσεται, καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Θουκυδίδης (4, 30), « ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. » καὶ Κρ.

Ἐφ' ᾧ τ' ἐμαυτὴν συγκαθεύδειν τῷ πατρί.

Fortasse verba Pelopiæ, quæ cum Thyeste patre concubuit : v. Hygin. Fab. 87.

178. 179.

Idem vol. 2, p. 1168, Κάθου καὶ κάθησο : ἀμφότερα ἑλληνικά. Ἀριστοφάνης « Οὐχ ὅτι (ὅπερ Mein.) ἐκεῖνος ἔλαχεν· οἰμώζων κάθου. » Κρ.

Τὴν χεῖρα μὴ 'πίβαλλε, μὴ κλάων κάθη.

Et paucis interjectis : λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε. Φερεκράτης... Κρ.

Εἰ πρῶτος ἔλθοις, καὶ καθίζεσθαι λάβοις.

180. 181.

Idem ib. p. 1366 : οἱ Ἀττικοὶ μόλυβδον καὶ μολύβδινον· τὸ δὲ μόλυβον (male libri μολυβοῦν) ἐσχάτως βάρβαρον.

— Ὁ Φορμίων δὲ τρεῖς στήσειν ἔφη
τρίποδας, ἔπειτ' ἔθηκεν ἕνα μολύβδινον.

Κρ.

Φαίνεσθαι χρυσῆν, * κατ' ἄγρους δ' αὖθις αὖ
μολυβδίνην.

Apage ista κατ' ἄγρους, quæ fucum fecerunt viris doctis! Ponendum κατάκρας, *penitus*, funditus, quæ vox paulo rarior habetur apud Sophoclem Cf. Iliad. 13, 772. Phialam specie auream, re totam plumbeam, vel aliquid ejusmodi, Cr. dicere videtur. — Phormionem intelligam divitem illum Atheniensem, de quo Demosthenes Mid. p. 565. Eum intelligendum esse etiam Mein., nisi fallor, existimavit, supplens ille ἀργυροῦς (τρίποδας). Ego addidi ὁ et δέ. Codices Φορμίων· Τρεῖς ἔφη στήσειν τρ. Ad Trophonium refert Mein.

182.

Pollux 7, 161 : κεράμιον οἰνηρὸν Ἡρόδοτος καὶ Κρ. Nisi hoc referendum ad Pytinæ fragm. 8.

VII.

CRATES.

Cratetem Atheniensem, antiquæ comœdiæ poetam, Cratini olim histrionem fuisse testantur scholiastes Aristoph. Eq. 534 : κωμῳδίας ἦν ποιητής, ὃς πρῶτον ὑπεκρίνατο (τὰ) Κρατίνου, καὶ αὐτὸς ὕστερον ποιητὴς ἐγένετο, et Anonymus De comœdia p. xv : τοῦτον ὑποκριτήν φασι γεγονέναι τὸ πρῶτον, ὃς ἐπιδέβληκε Κρατίνῳ. Olympiadi LXXXIII, 4 adscribitur ab Eusebio, quo anno primam fabulam docuit. Singulos homines lacessendi consuetudinem ille fere omisit, hilaria magis et ad generaliorem morum picturam pertinentia argumenta præferens, καθόλου λόγους ἢ μύθους, ut loquitur Aristoteles Art. Poet. cap. 5, a Meinekio Hist. crit. p. 59-60 optime expositus. Anonymus etiam, de Pherecrate loquens, Cratetis imitatore, p. xv : ἐζήλωσε Κράτητα, καὶ αὖ τοῦ μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ηὐδοκίμει, γενόμενος εὑρετικὸς μύθων. Eodem teste, item Athenæo 10, p. 429, A, primus post Epicharmum Crates ebrios induxerat in Γείτοσι fabula. Ille cum γελοῖον καὶ ἱλαρὸν poetam vocat. Aristophanes quoque verbis licet aliquo ironiæ colore aspersis laudat tamen, Equit. 538 :

ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας
ἐπινοίας.

Ubi scholia : ὀλιγόστιχα ποιήματα γράψας· et : σμικρὰ ἐποίει, καὶ ἔτερπε τοὺς ἀκροατάς, γράφων ἡδέα· et κραμβοτάτου : ἡδυτάτου, ξηροτάτου... αὐτοσχέδιος γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα, sicut Aristophanes in alteris Thesmophoriazusis novum quoddam Cratetis inventum παραβεβλημένον dicit. Verumtamen, ut ceteros fere poetas comicos, ita Cratetem quoque popularis auræ inconstantiam expertum esse significat Aristophanes Eq. 537 :

οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·

et 540 :

χοὖτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων τοτὲ δ' οὐχί.

Ubi quod scholiastes narrat Cratetem largitione spectatorum voluntatem et applausum sibi rede-

177.

Ea conditione, ut cum patre concumberem.

178.

Cave manum injicias, ne considas plorans.

179.

Si primus venisses, etiam locum reperisses ad sedendum.

180.

Phormio tres (argenteos) se collocaturum esse dicebat
tripodas, deinde unum statuit plumbeum.

181.

Apparere auream, dein rursus totam plumbeam.

misse, ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τὴν τούτων εὔνοιαν, fortasse non merum grammatici commentum est, sed ex aliorum Comicorum, quos Crates adversarios habuerit, fabulis petitum. Ex eadem Aristophanis comœdia apparet poetam non ultra olympiadem LXXXVIII, 4, vixisse. *E Mein.*, qui de singulis fabulis recte vel perperam ad Cratetem relatis docte disserit Hist. crit. p. 62 et seqq.

I. ΓΕΙΤΟΝΕΣ.

1.

Athen. 9, p. 396, D, de γαλαθηνοῖς disserens : Κράτης Γείτοσι·

Νῦν μὲν γὰρ ἡμῖν παιδικῶν ἅλις (γ' ἅλις),
ὅκως περ ἀρνῶν ἐστι γαλαθηνῶν τε καὶ
χοίρων.

Libri fere παιδικῶν δαισόκως περ, ex quibus affectis Jacobsii sagacitas Additam. p. 208 eruit ἅλις : nos alterum ἅλις addidimus, quod, sententiam pariter juvans et versum, ab altero haustum fuerit, quemadmodum similia similibus officere solent. De repetitis pathetice v. Soph. El. 206 seqq., Elmsl. ad Medeam 1240. Alcest. 696 :

φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον,

ubi v. ann. Terentius Heaut. 3, 1, 30 : *satis jam, satis, pater durus fui.* Ὅκως, frequens apud Herodotum, decet antiquiorem Atticum poetam.

2.

Idem 15, p. 690, D : βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κράτης ἐν Γείτοσι, λέγων οὕτως·

Γλυκύτατον, ὦ Ζεῦ, ὦζε βασιλείου μύρου!

Libri Γλ. δ' ὦ Ζεῦ βασ. μ. Porsonus ad Odyss. 5, 455, Γλ. δ' ὦζε β. μ. Bergkius Commentt. p. 277, Γλ., ὦ Ζεῦ, δ' ὦζε β. μ., recte, nisi quod reliquit δὲ particulam; hiatus in verbis Ζεῦ ὦζε nihil offensionis habet : v. annot. ad Eccles. 748.

3.

Pollux 7, 179 : καρδοπογλύφος, ὡς Κράτης (ita cod. Falck. pro Κρατῖνος) εἴρηκεν ἐν Γείτοσιν.

4.

Idem ib. 204 : τὸ δὲ πεσσοῖς παίζειν πεσσονομεῖν Κρ. εἶπεν ἐν Γείτοσιν.

5.

Idem 10, 118 : ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης (fr. 10) « δυοῖν λυχνιδίοιν, » δῆλον ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς, ὥσπερ καὶ ὅταν Κρ. φῇ ἐν τοῖς Γ.

Οὐκ ἔστι μοι λυχνίδιον.

6.

Photius p. 633, 21, Ὗς διὰ ῥόδων : ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων. Κρ. Γ. Sic item Suidas h. v.

7.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 144, 27, ubi agitur de εἰ conjunctione cum optativo : Κρατῖνος Γείτοσιν·

Εἰ σοφὸς ᾖ.

« Lege Κράτης. — Præterea semel Γείτονες commemorantur ab Athenæo 10, p. 429, A, ubi ebrium in hac fabula a Cratete primo introductum esse narrat. » *M.*

II. ΗΡΩΕΣ.

1.

Proverb. Bodl. 715, p. 86, C, Οὐκ ἄσκιον : εἴρηται ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων. Κρ. Ἥρωσιν·

Οὐκ ἀσκίῳ μεντἄρ' ἐμορμολύττετ' ἄν
τινὺς... εἰ τάδ' ἔστ' ἀληθῆ.

Hesych. s. v. : Οὐκ ἀσκίῳ μ. ἐμορμολύττετ' αὐτούς, εἰ τάδ' ἔστ' ἀληθῆ· ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων, ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός. Codex εἶτα δ' ἔστ', in Prov. hæc solum : οὐκ ἀσκίῳ γ' ἐμορμολύττετ' αὐτούς. Forte ἐμορμολύττεταντους abiit in ἐμορμολύττετ' αὐτούς. Post τοὺς substantivum (-υ) exciderit.

2.

Suidas : Ἀθάρην, οὐκ ἀθήραν, τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κρ. Ἥρ.

VICINI.

1.

Nunc enim nobis amasiorum satis est, satis, quoties quidem agnorum lactentium et porcorum.

2.

Dulcissimum, proh Juppiter, regium spirabat unguentum!

3.

Mactrarum cavator.

5.

Non est mihi lumen.

6.

Si sapiens sit.

HEROES.

1.

Non uterculo igitur terrebatis illos, si hæc vera sunt.

Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρης.

Eadem ferme gramm. Bekker. Anecd. p. 352, 2.

3.

Idem : Ἀνεκὰς ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι... Κρατῖνος (immo Κράτης) Ἥρ.

Τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων.

Τὸν αὐχένα, i. e. τῷ αὐχένι : v. ann. ad Aristoph. Eq. 9. Bernhardyus τρέπων conjicit pro βλέπων. « At (inquit Mein.) forsan imperiose jubentis verba sunt *sursum cervicem*, sc. tolle. Simili ellipsi dicitur μὴ τριβὰς ἔτι. »

4.

Pollux 3, 155 : Κράτης δ' ἔφη ἐν Ἥρ. « Ἀλτῆρσι θυλάκοισι χρήσαιτο μέγεθος. » Ita codex Falck. pejusque etiam alii duo, quos Kuhnius inspexit, θηλύκοισι χρῆσαι τὸ μ. Sensum, eumque haud ineptum, hæc haberent :

Ἀλκτῆρσι θυλάκοισι χρήσαιθ' ὅδε γνάθος.

Quibus nescio cujus voracitas, utribus indigens farinæ vel panis (cf. Pherecrat. Ἀγαθ. 1), deridere-tur. Quum suppetant exempla θ et τ, δ et μ itemque γ et ν litterarum confusarum, verisimile videtur, verba χρήσαιθοδεγνάθος gliscente depravatione mutata esse in χρήσαιτομεγαθος (omisso ν simili post γ) et χρησαιτομεγεθος. Nuper Mein. correxit

Ἀλτῆρσι θυλάκοισι χρῆται τὸ μέγεθος.

5.

Idem 10, 90 : ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ κανᾶ, καὶ κάνητα (malo καὶ κάνητες), καὶ κανίσκια. καὶ κάνητα μὲν Κρ. ἐν Ἥρ. εἶπεν

Ὁ κάνης δὲ τῆς κοίτης ὑπερέχειν μοι δοκεῖ.

Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἀχαρνεῦσι κανοῦν. Photius p. 324, 17, Ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει : ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων. « Cf. Proverbia Coisl. 360. » *M.*

6.

Idem ib. 175 : καὶ ῥιπίδα δ' ἄν τις φαίη πλέγμα τι ψιάθῳ ἢ φορμῷ παραπλήσιον. Κρ. δ' (malim γάρ) ἐν τοῖς Ἥρ. ἔφη « ῥιπίδι κοπραγωγῷ. »

III. ΘΗΡΙΑ.

« In hac fabula Crates duas personas introduxit allegoricas, quarum altera mollem ac delicatam commendaret vitam, altera vero simplicem et naturæ convenientem, ut ævo Saturnio. Præterea bestias induxit more humano colloquentes cum hominibus, eosque hortantes, ut carnium esu abstinerent. Cf. Bergk. Commentt. p. 278. » *E M.*

1.

Athen. 6, p. 267, E : οἱ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου διαλεγόμενοι, ὅτι οὐκ ἦν τότε δούλων χρεία, τοιάδε ἐκτίθενται, Κρατῖνος μὲν ἐν Πλούτοις... Κράτης δ' ἐν Θηρίοις·

α. Ἔπειτα δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσετ', οὐδὲ δούλην.
β. Ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ δῆτ' ἀνὴρ γέρων διακονήσει;
α. Οὐ δῆθ'· ὁδοιποροῦντα γὰρ τάδε πάντ' ἐγὼ ποιήσω.
β. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; α. Πρόσεισιν αὐθέκαστον
τῶν σκευαρίων, ὅταν καλῇ τι. « Παρατίθου, τράπεζα!
αὐτὴ παρασκεύαζε σαυτήν! — μάττε, θυλακίσκε! —
ἔγχει, κύαθε! ποῦσθ' ἡ κύλιξ; διάνιζ' ἰοῦσα σαυτήν! —
ἀνάβαινε, μᾶζα! — τὴν χύτραν χρῆν ἐξερᾶν τὰ τεῦτλα! —
ἰχθῦ, βάδιζ'! » — « Ἀλλ' οὐδέπω γ' ἐπὶ θάτερ' ὀπτός εἰμι. »

2.

Igitur pultis huc afferenda est patina.

3.

Cervice erecta ex terra eos adspiciens.

4.

Utrium farinæ auxilio indigeret hæc maxilla.

5.

Storea vero cubili potior mihi videtur.

6.

Storea efferendo stercori.

BELLUÆ.

1.

a. Deinde ne unus quidem servum habebit aut servam.
b. An igitur, quæso, sibi ipse ministrabit vir senex?
a. Minime : nam euntia ego hæc omnia faciam.
b. Quid tandem hoc illos juvabit? a. Accedent sponte
vasa, si quod vocaverit. « Apponitor, mensa!
ipsa te appara! — Subige, sacce! —
Infundito, cyathe! ubi est calix? age, te ipsa elue! —
Surge, maza! — Ollam ejicere betas oportuit. —
Piscis, venito! » — « At nondum altera parte assatus sum. » —

« Οὔκουν μεταστρέψας σεαυτὸν ἁλσὶ πάσεις,
ἀλίφρον; »

Versu 3 libri ταῦτα pro τάδε, quod illo interpretati sunt, de metro securi. Minus bene Elmslejus in *Edinburg. Rev.* vol. 19, p. 88, et alii τὰ πάντα. Versu 4 Dindorfius αὔθ' ἕκασιον. V. 5 libri παρατιθῶ τρ. Casaub. παρατίθου, ὦ τρ. Inutile ὦ metro delevit Elmsl. V. 6 recte αὐτή, *ipsa*, tua sponte, pro αὕτη, *heus tu*, quo nihil opus, Heringa Observ. p. 174. V. 7 sic Dindorfius. Codex A λιανίζουσα σεαυτήν. V. 8 χρῆν pro χρὴ primus Elmsl. et ἐξερᾶν τὰ pro ἐξαιράντα Schweigh. V. 9 codd. οὐδέπω, vel οὐδέπο, τἀπὶ θάτ. Violentius alii οὐδέπω 'πὶ, vel quod etiam pejus, οὐδὲ τἀπί. Denique v. 10 codd. fere σεαυτὸν ἄλειπας εἰσαλείφων. Casaub. ἁλσὶ πάσσ' εἰσαλείφων, quæ ne versus quidem admittit. Cui subveniens Elmsl. scripsit σ. ἁλσὶ (Dindorf. ἀλὶ) πάσεις ἀλείφων, non magis ille quam alii offensus frigida tautologia τοῦ ἀλείφων. Nihil aptius sententiæ quam ἀλίφρον, idemque simillimum vulgato; semel scripto ut fit ἀλίφον non defuerint qui opitulari sibi viderentur, si ponerent ἀλείφων. Jam igitur major quam Naumachi auctoritas allata est τῷ ἀλίφρων, a quo derivata vox ἀλιφροσύνη legitur apud Hesychium.

2.

Idem ib. p. 268, A : ἑξῆς δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τὸν ἐναντίον τούτῳ παραλαμβάνων λόγον φησίν·

Ἀλλ' ἀντίθες τοι· ἐγὼ γὰρ αὐτὰ τἄμπαλιν
τὰ θερμὰ λουτρὰ πρῶτον ἄξω τοῖς ἐμοῖς
ἐπὶ κιόνων, ὥσπερ διὰ τοῦ παιωνίου
ἐπὶ τῆς θαλάττης, ὥσθ' ἑκάστῳ ῥεύσεται
εἰς τὴν πύελον· ἐρεῖ δὲ, θὔδωρ ἀνέχεται.
Ἔπειτ' ἀλάβαστος εὐθέως ἥξει μύρου
αὐτόματος, ὁ σφόγγος τε, καὶ τὰ σάνδαλα.

Versu 1 cod. A τοι, ceteri τόδ'. Scribam τόγ'. Ibidem libri πάμπαλιν voce nihili; Casaub. et alii τἄμπαλιν. V. 2 « τοῖς ἐμοῖς, i. e. iis qui meas partes sequuntur. » *Mein.* Idem ad v. 3 annotavit, hujus nosocomei ad mare, in Piræeo, ut conjicias, nullam præterea mentionem fieri apud scriptores. V. 5 ἐρεῖ δὲ, ut fr. 1, 5, ὅταν καλῇ τι, intellecto τὶς pronomine. Deinde vulgo ἀνεχχέτει, codex A ἀνέχεται, Bergkius quod dedimus, Dindorf. et Mein. ἀνέχετε. V. 6 ἀλάβαστος Mss. pro vulgato ἀλάβαστρος, Attice ut σφόγγος v. 7, ubi perperam σπόγγος libri scripti atque editi. Notus, etiam ex Aristophane, spongiarum usus in balneis.

3.

Idem 3, p. 119, C, de vocabuli τάριχος genere masculino : Κρ. Θηρίοις·

— α. Καὶ τῶν ῥαφάνων ἕψειν χρὴ,...
ἰχθῦς τ' ὀπτᾶν, τούς τε ταρίχους, ἡμῶν δ'
ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι.
β. Οὐκ ἄρ' ἔτ' οὐδὲν κρέας, ὡς ὑμεῖς λέγετ',
οὐδ' ὁτιοῦν ἐδόμεσθα,
οὐδ' ἐξ ἀγορᾶς, οὐδὲ τάκωνας ποιησόμεθ',
οὐδ' ἀλλᾶντας.

Versus 1 in fine lacunam indicabat Meineck. Desinit Athen. in altero versu; sed sequentes conjungendos esse vidit Bergk. Commentt. p. 279, ex Polluce 6, 53 : ἔστι δὲ καὶ γαστρίδιον ἡδυσμένον, ὃ καὶ τάκωνας ἔνιοι κεκλῆσθαι οἴονται παρὰ Κράτητι τῷ κωμικῷ μόνῳ καὶ ἅπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίοις· « Οὐκ ἄρ' κτλ. οἱ δὲ οἴονται τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας, ἢ στέατος τροχοὺς, σὺν ἁλσὶ καὶ ξηροῖς ἡδύσμασι κόπέντας. Hesych. Ταχῶνες (sic) : τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων. Libri ἐστιν οὐδὲν et ὅτι ἐδ., quæ correxit Bergk.

4.

Harpocrat. p. 148, 24 : παρουσία ἀντὶ τοῦ περιουσία ἢ αἰτία (?) πλούτου, οὐσία.... Κρ. Θηρ.

Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον,
παρουσίαν τε χρημάτων.

Similiter Crameri grammaticus Anecd. Ox. vol., p. 498, Mœris, Photius, Suidas; potest tamen etiam hoc l. Cratetis, et apud Comicum vel potius Euripidem Thesmoph. 987 (πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ), vox παρουσία intelligi *præsentia*,

---

« Non igitur te convertes et sale sparges, stolide? »

2.

Sed hoc vicissim considera! ego scilicet contrario [modo
calida ipsa balnea primum amicis meis ducam
super columnis, velut per nosocomeum
ad mare, ita ut cuique defluant
in labrum; ubi vero jussit, aqua sistitur.
Deinde alabaster cito veniet unguentarius
voluntate, et spongia, et soleæ

3.

— a Brassicam eos coquere oportet, [nere.
et pisces, ac salsamenta, nobis autem manus absti-
b. Igitur, prout vos dicitis, nos nullam amplius car-
[nem edemus qualemcunque,
ne ex foro quidem; neque ventriculos apparabimus,
[aut botulos.

4.

Fruentes delicata vita,
opumque abundantia.

ut Thucyd. 6, 86. Cicero *præsentiam animi* dixit Or. pro Milone 63. Cognatæ quoque potestatis est παρουσία, *res præsens*, ὁ καιρὸς, Soph. El. 1181, et alias.

IV. ΛΑΜΙΑ.

1.

Schol. Aristoph. Eccles. 77, τὸ τοῦ Λαμίου : ἀρσενικῶς δὲ Λαμίαν [εἶπεν ἔστι δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ Λάμια supplet Mein.] ὑπὲρ ἧς ὁ Φερεκράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσ' ἐπέρδετο. « Scribendum Κράτης pro edito Φερεκράτης. Risisse videtur Aristophanes hoc Cratetis figmentum de *Lamia pedente* crassi *baculi causa* cum in Ecclesiazusis, tum Vesp. 1175. Ubi non dubito quin etiam illud de Cardopione ex Cratete derivatum sit. » *E M.*

2.

Athen. 10, p. 418, C : ὅτι δὲ καὶ πάντες Θετταλοὶ ὡς πολυφάγοι διεβάλλοντο, Κρ. φησὶν ἐν Λαμίᾳ,

Ἔπη τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα.

τοῦτο δ' εἶπεν, ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. Casaub. Ἔπη pro ἐπεί. « Dicta hæc in hominem ampullis et sesquipedalibus verbis utentem. » *E M.*

3.

Pollux 9, 62 : οἱ μέντοι ὀκτὼ ὀβολοὶ ἡμίεκτον ὠνομάζοντο, ὥς φησιν ἐν Λαμίᾳ Κρ.

Ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ (μανθάνεις;) ὀκτὼ 'βολοί.

Libri μανθάνῃς, quod correxit Mein. Ego scribam ὀκτὼ ὀβολοί. Auro venalem esse ait heminam, vini, opinor, ridicule aurum vocans octo obolos. « De ἡμιέκτῳ v. Bœckh. Quæst. metrol. p. 135. » *M.*

4.

Schol. Platonis p. 382 Bekk., ὁ μῦθος ἀπώλετο : μέμνηται δὲ αὐτῆς (intell. τῆς παροιμίας) καὶ Κρατῖνος, καὶ Κρ. Λαμίᾳ.

[ΜΕΤΟΙΚΟΙ.]

Etym. M. p. 698, 10, Πωγωνιήτης : πώγων, πώγωνος, πωγωνίτης. λέγουσι δέ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία. Κρ. γοῦν (δ' οὖν recte Mein.) ἐν Μετοίκοις λειποπωγωνία ἔφη. δύναται οὖν, ὥσπερ οἰκία οἰκιάτης, οὕτω πωγωνιάτης γενέσθαι. Recte Sylburg. scribi jussit λιποπωγωνία, siquidem hæc vox vitæ communis, neque altioris spiritus, haud dubie locum habuit in senario, quem intrare nequit λειποπωγωνία. Ceterum comœdia sic inscripta tribuitur Pherecrati et Platoni apud Andronicum Bekkeri Anecd. Gr. p. 1461, Apollonium De pron. p. 404, B, Pollucem, Eudociam, Suidam : ut ab altera parte stet solum Etymologi testimonium.

V. ΠΑΙΔΙΑΙ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 379, 31, Ἄλλο ἕτερον : ἐκ παραλλήλου λέγουσι.... Κρ. Παιδιαῖς·

Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστιν.

Similiter Suidas, sed in fine versus ἄλλος δ' ἐστίν.

2.

Pollux 9, 114 : ἡ δὲ κυνητίνδα ἀπὸ τοῦ κυνεῖν, ὅ ἐστι καταφιλεῖν, ὠνόμασται, ἧπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κρ. ἐν Π. σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε δράματι. φησὶ δ' οὖν

— Παίζειν δ' ἀνδρικοῖσιν ἐν χοροῖς
τὴν κυνητίνδ'· ὥσπερ εἰκός, τοὺς καλοὺς φιλοῦσι δή.

Libri depravatis numeris Παίζειν δ' ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κυνητίνδαν... φιλοῦσα δέ. Κυνητίνδα restituit Mein., auctore Lobeckio Paralip. p. 155; deinde scripsit φιλοῦσ' ἀεί, sed aptius sententiæ est δή, *scilicet*, sive serio dictum, sive ironice : plerosque enim ille homines (τοὺς πλείστους, vulgum hominum,) ait amare pulcros. Idem Mein. in dimetros hæc descripsit ita :

Παίζειν δ' ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι
τὴν κυνητίνδ', ὥσπερ εἰκός,
τοὺς καλοὺς φιλοῦσ' ἀεί.

3.

Athen. 11, p. 478, F : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ κοτύλου, poculi,) Κρ. ἐν Π., καὶ Ἕρμιππος ἐν Θεοῖς.

LAMIA.

2.

Verba tricubitalia, Thessalice secata.

3.

Hemina venditur auro, (intelligisne?) octo obolis.

4.

Oratio perdita est.

LUDI.

1.

Tragœdorum autem alia omnium diversa oratio est [magnifica.

2.

— Et ludere in choris virilibus
κυνητίνδα : ut decet, pulcros amant scilicet.

VI. ΡΗΤΟΡΕΣ.

Athen. 9, p. 369, C : Κηφισιακῶν δὲ γογγυλίδων μνημονεύει Κρ. ἐν Ῥήτορσιν οὕτως·

Κηφισιακαῖς ὅμοια γογγυλίσιν πάνυ.

Libri metro turbato ὡς κηφισιακαῖσι γογγυλίσιν ὅμοια πάνυ. « Cephisia, a qua γογγυλίδες illæ denominatæ sunt, Atticus fuit demus, de quo Meursius Popp. Att. p. 52. Alias Mantineenses γογγυλίδες laudabantur, teste Polluce 6, 63. » *E M.*

VII. ΣΑΜΙΟΙ.

1.

Athen. 3, p. 117, B : παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος, περὶ οὗ φησι,

Σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ τάριχος ἐλεφάντινον
ἧψε ποντιὰς χελώνη πευκίνοισι κύμασιν,
καρκίνοι ποδάνεμοί τε καὶ τανύπτεροι λύκοι
* υσοριμαχεῖν ἄνδρες οὐρανοῦ καττύματα.
« Παῖ' ἐκεῖνον! — Ἄγχ' ἐκεῖνον! » ἐν Κέῳ
τίς ἡμέρα;

Versus 1 similes numeros Meinekius monstravit in Aristoph. Lysistr. 1014 seqq. V. 2 ποντία cod. unus. V. 3 unus ποδήνεμοι, « forsan rectius. Pro τε fortasse scribendum δέ. » *Mein.* V. 4 scribendum arbitror

ὑστερομάχουν ἄνδρες ἀνδρῶν οὐράνια καττύματα,

miris machinis apparatibusque. Nimirum describitur velut pugna epularis, agmen ducentibus salsamento elephantino, i. e. ingente, et testudine marina, a tergo vero fortiter dimicantibus, cancris celeribus et lupis alatis, palati insidiis. Cum verbis τανύπτεροι λύκοι confer Diogenian. 6, 4, λύκου πτερά : ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. πῶς γὰρ ἂν πτηνὸς γένοιτο λύκος; Versu 5 fine codd. ἐγκαιῶτις, quod correxit Porsonus, usus Hesychio : Ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα; ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώστων· οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέῳ, τίς ἡ ἡμέρα, ὅτι οὐχ ἑστᾶσιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστοι θέλουσιν, ἄγουσιν. Similia traduntur in Proverb. Bodl. 365. « Fuit igitur hæc proverbialis dictio de rebus ad intelligendum difficilibus. » *Mein.* Hic quidem proverbium illud pertinet ad confusum clamorem pugnantium. Hæc, quæ griphi speciem habere videbantur Casaubono, Schweighæusero autem arte referre quod nos vocamus *galimatias*, Aristophanes risit in alteris Thesm., fragm. 19, quod vide.

2.

Zenobius Proverb. 4, 41,

Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε :

ταύτης μέμνηται Κρ. ὁ κωμικὸς Σαμίοις· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ῥαστώνης δεομένων καὶ ἀναπαύλης. εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τρυσίππιον· ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος,... ὃν ἐκπυροῦντες ἐπέβαλλον ταῖς σιαγόσι τῶν ἵππων. « Idem proverbium præter Suidam habent Prov. Bodl. 508, et Diogen. 5, 27. Qui latine expressit, Grotius Excerpt. p. 508 :

Fessæ ætatis equum spatiis brevioribus urge,

κύκλα videtur intellexisse curriculi spatia. » *E M.*

3.

Pollux 7, 63 : Ξενοφῶν ἔφη (Cyrop. 8, 3, 13) κάνδυν ὁλοπόρφυρον, Κρ. δ' ἐν Σαμίοις περιπόρφυρα ἱμάτια. Ita codd. pro vulgatis περιπορφύρων ἱματίων.

5.

Scholiastes ad Hippocr. Epidem. 5, editus a Darembergio *Notices et Extraits des Manuscrits médicaux*, etc., parte 1, p. 215, de κοχώναις loquens : Καὶ Κράτης ἐν Σαλαμινίοις (sic) φησίν· « Ἔπαιξαν γυναῖκες ἅτ' ὀρχηστρίδες καλαί, ἐπὶ κοχωνῶν τὰς τρίχας καθειμέναι. In quibus ob numeros καλαί locum habere non potest post ὀρχηστρίδες. Quare Dübnerus in margine positum fuisse existimans tanquam correctionem syllabarum $\overset{\mu}{\text{γυναιχες}}$ ατ' scribendum conjecit :

Ἔπαιξαν [οὖν?] γυμναὶ καλαί τ' ὀρχηστρίδες
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν τὰς τρίχας καθειμέναι.

ORATORES.

Prorsus similiter Cephisiacis rapis.

SAMII.

1.

In urceo olim coriaceo salsamentum elephantinum
coxit marina testudo piceis fluctibus;
cancri et pedibus celeres alatique lupi
...... viri cœli suppactum solum.
« Percute istum! — Ange istum! » — In Ceo quis
[dies?

2.

Equo senescenti minores circulos impone.

3.

Vestes purpureis fimbriis.

5.

Ludebant nudæ pulchræque saltatrices,
ad lumbos usque crines demissæ.

VIII. ΤΟΛΜΑΙ.

1.

Athen. 6, p. 247, C : μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν ἐπισίτου Κρ. Τόλμαις·

Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον
ῥιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου
δέξεταί γ' ἐπὶ μισθῷ
σῖτον.

Libri ἐπισίτιον (quod abhorret ab ipso metro) ῥ. δ' ἐν μετὰ βύξου, δέξετ' ἐπὶ μ. σ. Casaub. ἐπίσιτον et Μεγαβύζου. Porsonus ῥιγῶντ' ἐν Μ., δέξεταί τ' ἐπὶ μ., sed non necessarium ῥιγῶντα. Ποιμαίνει, intelligendus Megabyzus, qui pascere, i. e. alere, dicitur aliquem miserum misere, quamvis opulentus et divitiarum ostentator, de quo Casaub. hoc l., Hemsterh. ad Lucian. 1, p. 385, Mein. ad Menandri fr. p. 48. Cogitabam de ποιμαίνει δ' ἀπόσιτον, ne sit ταυτόλογον verbis sequentibus.

2.

Pollux 9, 53 : τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις

Πρῶτα μέν, ταλαντιαῖος ὅστις ἔστ' αὐτῶν, λέγε·

ἄδηλον, εἴτε τιμὴν (hoc verisimilius), εἴτε ῥοπὴν λέγει.

3.

Idem 10, 54 : παρὰ δὲ Κράτητι ἐν ταῖς Τόλμαις (sic codex pro vulg. Ἑορταῖς) καὶ ἀστραγαλωτή τις μάστιξ ὠνόμασται.

4.

Idem 7, 92 : τὰ δὲ πέλυντρα, εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ καὶ τὰ ποδεῖα, ταὐτὸν ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας τινὲς ὀνομάζουσι. Κρ. δ' ἐν Ἑορταῖς ἔφη « καὶ δὴ ποδεῖα τριμίτινα. » « Scribendum videri Τόλμαις, indicavi Hist. crit. Com. p. 62. Libri πόδεια, cujus accentum correxi ex præcepto Theognosti apud Cramerum Anecd. 2, p. 128. De vestimentis trilicibus Schneider. indice Scriptt. R. R. p. 372. » *E M.*

5.

Athen. 14, p. 619, A : καὶ τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ᾠδή, καὶ βαλανέων ἄλλαι, ὡς Κρ. ἐν Τ. Libri βαλανείων, quod emendavit Schweigh.

6.

Photius p. 337, 10, Ὄνος ἐν μελίτταις : Κρ. Τ., καὶ (malim ὡς) Ὄνος ἐν μύρῳ. παροιμία. Similiter Suidas.

7.

Antiatticista p. 93, 16 : ἐξ ὅτου, ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ, ἦλθον. Κρ. Τ.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Floril. 115, 9, adscripto lemmate Κράτητος ἐξ (immo ἢ, ut recte Mein.) Ἀντιφάνους.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία·
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

Versu 1 pro μοι cod. Voss. τό. V. 2 librorum ᾧ μὴ τ. correxit Gesner. 3. « Si Cratetis, non Antiphanis, fragmentum est, scribendum ἦν pro ἄν. » *Mein.* Qui recte animadvertit Antiphanis potius esse quam Cratetis, in alteraque editione hinc prorsus ablegavit.

2.

Idem 116, 31.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

V. 1 cod. Voss. et margo Gesneri τέκτων μὲν σοφός, quod Grotius secutus :

Me tempus incurvavit, egregius faber,
Sed imbecilliora reddit omnia.

Nimirum hæc est emendatio alicujus, qui nollet tempus appellari fabrum insipientem. Nec tamen inepta est plurimorum codicum scriptura, quam sic vertas :

Nam tempus me curvavit, haud sapiens quidem
Faber, sed imbecilla faciens omnia.

AUDACIÆ.

1.

Pascitque parasitum,
rigens autem ille apud Megabyzum
pro mercede cibum accipiet.

2.

Primum quidem dic, quis eorum talentum possideat.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vituperavisti mihi senectutem, velut grande malum,
quam tamen non consecutum mors punit;
quam omnes cupimus, cum autem advenit,
fastidimus : tam ingrati sumus natura.

3.

Athen. 2, p. 50, et de μιμαικύλοις disserens : Κρ.

Πάνυ γάρ ἐστιν ὡρικώτατα
τὰ τιτθί', ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα.

Ὡρικώτατα Dindorf. ex B codice pro ὡρικωτάτη, quod tenet Eustath. ad Odyss. p. 1633, 58. Πάνυ superlativo junctum nihil offensionis habet, præsertim apud Comicum liberiorem sermone. Meinekius nuper πάνυ γάρ ἐστιν ὡρική, τά τε (vel δὲ) τιτθί' etc.

4.

Pollux 4, 183 : καὶ μὴν καὶ σικύα ἕν τι τῶν ἐργαλείων (scil. τῶν ἰατρικῶν), ὡς Κρ. ὁ κωμικὸς

Ἀλλὰ σικύαν ποτιβαλῶ σοι, κἂν σὺ τλῇς, ἀποσχάσω.

Libri ποτιβάλλω, quod κακόμετρον emendavit Mein. Iidem fœdiore corruptela κανατ αλῆς pro κἂν σὺ τλῇς, quod ponendum esse intelleximus. Meinekius dorice ποτιβαλῶ τοι, καὶ τὺ λῇς, *si volueris*, hæc annotans : « Ἀποσχάζειν proprie est venam secare : v. Foesii OEcon. Hipp. p. 85, Lobeck. ad Phryn. p. 219. Medicos dorice loquentes [scilicet plurimos Crotoniatas, vel eorum discipulos. Herodotus 3, 131, secundum Florent. : ἀπὸ τούτου τοῦ ἀνδρὸς (Democedem dicit) οὐχ ἥκιστα Κροτωνιῆται ἰητροὶ ἐλέγοντο ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι, δεύτεροι δὲ Κυρηναῖοι. *Both.*] etiam alii poetæ comici induxerunt, velut Epicrates Athen. 2, p. 59, F. »

5.

Athen. 2, p. 47, E : ἀναγκόσιτον (εἴρηκε) Κρ. (τὸν) ἀναγκοφάγον, ut athletæ ex regula.

6.

Lexicon Bekk. An. p. 343, 10 : ἀδικότροπος ἐρεῖς καὶ ἀδικοχρήματος, ὡς Κρ. Alius grammaticus ibidem p. 210, 19, ἀδικοχρημάτους : τοὺς κακοπράγμονας. οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἀδίκων πλουτοῦντας.

7.

Etym. M. p. 299, 30 : σημειοῦνται παρὰ Κράτητι τὸ ἐθελόσυχνος, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω (καὶ συχνός). σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν.

8.

Ibid. p. 578 extrema : μεμνέῳτο... προπαροξύνεται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται. ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο, αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω, μεμνέῳτο. Ξενοφῶν δὲ (Cyrop. 1, 6, 3) μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε, Κρ. δὲ μεμνοῖτο. V. Buttmann. Gramm. Gr. 1, p. 429.

9.

Suidas, Ἀνεβίω : ἀνέζησε. καὶ ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα, Κράτης. Eadem Lex. Bekkeri An. p. 395, 20, cum incerto Κρατ....

10.

Idem, Ἀψάλακτος : ἀπαθής, ἀτιμώρητος· ἀψάλακτον γὰρ τὸ ἄθικτον. οὕτω Κρ. Et Διαψαλάττεσθαι : τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρευναν· τὸ γὰρ ἀψάλακτον ἄθικτον. οὕτω Κρ. Ibi quum cod. A pro Κράτης habeat Κρ. superscripto αι, Bernhardius suo periculo edidit Κρατῖνος. Vulgatum tenet Zonaras p. 536.

11.

Idem, Διαβάλλειν : τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδ. α' (?), καὶ Κρ. Ionibus hunc usum tribuit schol. Ar. Thesmoph. 1214.

12.

Pollux 6, 161 : ἡμίλουτοι δὲ Κρατῖνος εἴρηκε, καὶ Φιλύλλιος ἡμίπλεκτον, καὶ Κράτης ἡμιμάσητοι.

13.

Idem 8, 26 : Κρ. παλίνδικον, τὸν πολλάκις δικαζόμενον.

14.

Photius p. 486, 17, Ῥῆσις · τὸ ψήφισμα. οὕτω Κράτης. Fortasse grammaticum Cratetem dici putat Meinek., ut est intelligendus apud Hesychium v. Ἡμεροῦν, et Suidam v. Σαρπηδονία ἀκτή.

15.

Schol. Germanici Arat. p. 36 ed. Buhl. : *Non solus autem ita cœpisse videtur Aratus, sed et Crates Comicus, a Vesta incipiens profari carmina, et Sophron in mimo, qui et Nuntius inscribitur* [*a Vesta incipiens*] : « *Omnes invoco deos, Jovem autem maxime.* » Verba *Omnes . . maxime*

3.

— Tempestivissimæ enim sunt
papillæ, velut mala et arbuta.

4.

Sed cucurbitam tibi applicabo, et, si pateris, venam [secabo.

5.

Jussu edere coactum.

7.

Libenter frequentans.

9.

Vivificavi.

10.

Non attingendus.

12.

Dimidium manducatum.

13.

Identidem judicatum.

accesserint ex Ms. Dietziano : quibus verbis quum non a Vesta, sed ab Jove, initium fiat, recte Meinek. ista, quæ antecedunt, temere repetita ex superioribus, *a Vesta incipiens*, expungi jussit. Schol. Ven. ad Aristoph. Vesp. 842 : ἔστι δὲ παροιμία Ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ καθημένων· τῇ γὰρ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ·

Ὦ πρῴρα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τάδε;

16.

« Ἀχράδων πρόσφερε » Cratetis verba leguntur in loco grammatici, de conjectura restituto ad Eupolidis fr. 8 Astrateutorum. Dubium aliud habes in Antiphanis fragm. incerto 68.

VIII.

PHERECRATES.

Pherecrates Atheniensis præstantissimis antiquæ comœdiæ poetis accensetur ab Anonymo De comœdia p. XIV. Qui plura p. XV : Φερεκράτης, Ἀθηναῖος, νικᾷ ἐπὶ θεάτρου, γενόμενος δὲ ὑπόπικρος (sic correxit Dindorfius quod legebatur, γινόμενος, ὁ δὲ ὑποκριτής) ἐζήλωκε Κράτητα, καὶ αὖ τοῦ μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ηὐδοκίμει, γενόμενος εὑρετικὸς μύθων. Unde apparet festivum et hilaritatis plenum jocandi genus secutum esse Pherecratem imitatione Cratetis, et argumenta continua invenisse. Neque tamen eum a singulorum hominum cavillationibus abstinuisse fragmenta docent. In prioribus verbis Anonymi incommodum istud ἐπὶ θεάτρου recte correxisse videtur Dobræus, νικᾷ ἐπὶ Θεοδώρου, archonte anni 3 olympiadis LXXV (a. Chr. 438). A Phrynicho sophista ap. Steph. Byz. p. 43 aliisque vocatur poeta ἀττικώτατος, suntque in fragmentis et ingenii et elegantiæ specimina plurima. Nihilominus insolita quædam et a priorum in dicendo severitate recedentia docte notavit Meinekius Hist. crit Com. p. 67 seq. De metro *Pherecrateo*, quod se primum invenisse gloriatur in fragm. 5 Κοριαννοῦς, disputavit Hermann. Doctr. metr. p. 434. Fabulas eum docuisse *octodecim* auctor est Anonymus; sedecim modo numerant Suidas et Eudocia. De nonnullis infra videbimus incertos hæsisse veteres criticos ad quem poetam essent referendæ. Quæstionem de singulis qui memorantur titulis suo more, id est docte et sagaciter, instituit Meinekius l. c. p. 69-86, ad quem te remittimus. Nos cuique fabulæ quod certum et exploratum videtur adscribemus.

I. ΑΓΑΘΟΙ, Η ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 415, C, voraces quosdam homines commemorans : τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Φερεκράτει ἢ Στράττιδι ἐν Ἀγαθοῖς, περὶ οὗ φησιν

α. Ἐγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας
πένθ' * ἡμιμέδιμν', ἐὰν βιάζωμαι. β. Μόλις;
ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις
τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Duos postremos versus ponit idem 6, p. 248, C, ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ... καὶ Φ. ἢ Στράττις ἐν Ἀγ. « Ὡς ὀλιγ. κτλ. » Versu 1 melioribus numeris legas ἐγὼ μόλις κατεσθίω. Versus 2 non est modulatior, neque usitatum ἡμιμέδιμνον. Quare poetam dixisse arbitror πένθ' ἡμιμεδίμνι', ἂν etc., ridicule usurpato deminutivo, quasi parva visa hac mensura homini voraci. V. 3 ἦσθα dictum aoristice, ut sæpius imperfectum. Exaggeratio comica non fugit Bœckhium OEcon. Att. 1, p. 309. Bergkius quoque Commentt. p. 286 curiose hæc ad calculum revocanda esse negat, siquidem, quum triremi plerumque ducenti impositi fuerint remiges, qui chœnicem cibi accipiebant in diem, longæ navis cibaria quotidiana 4 medimnos cum sextario effecerint. Idem vir doctissimus ib. p. 286, Pherecratem, sive quemcunque alium, in hac comœdia quasi aureum quoddam sæculum reversum finxisse putat, quum argentum evanuisset, cujus illecebris non corruptos, ut postea, homines innocentes otiosam et beatam vitam egisse. Hujus simile argumentum fuit Cratetis in Θηρίοις, quem æmulatus esse dicitur Pherecrates. Anonymus De comœdia : Φερεκράτης... ἐζήλωκε Κράτητα, καὶ αὖ τοῦ μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ηὐδοκίμει γενόμενος εὑρετικὸς μύθων. A Bergkio dissentiens Meinek. Hist. crit. Com. gr. p. 225, sic fere : « Ἀγαθοὶ laudantur Athenæo, 6, p. 248, C, et 15, p. 685, C, sed ita, ut dubitatum fuisse appareat, utrumne Pherecrates an Strattis fabulæ auctor habendus esset. Apud Suidam et Eudociam plenus titulus sic habet : Ἀγαθοὶ ἤτοι Ἀργυρίου ἀφα-

BONI sive ARGENTI FUGA.

I.

a. Ego vix edo per diem
quinque medimnos dimidios, si cogor. b. Vixne?
igitur parvi tu cibi homo es, qui comedas
per diem longæ navis cibaria.

νισμὸς, quod unde ductum sit non reperio. Hoc unum scio, Ἀργυρίου ἀφανισμὸν incerti auctoris esse fabulam, cujus alii Antiphanem, alii Epigenem, alii denique Philippidem, auctorem perhibebant. Igitur si deleas importunam particulam (ἤτοι, quod pro simplici ἢ dictum miratur immerito. *Both.*), duas habemus fabulas inscriptas Ἀγαθοὶ et Ἀργυρίου ἀφανισμὸς, quarum alteram fortasse fuerunt qui Strattidi attribuerent. » At sane potest, ut aliarum comœdiarum simplex argumentum fuerit ἀφανισμὸς ἀργυρίου, Pherecratei autem dramatis velut duplex, quale divinavit Bergkius. Adde dicenda ad Philippidis Ἀφανισμὸν ἀργυρίου.

2.

Idem 15, p. 658, B, de usu coronarum : Κἀν τοῖς ἐπιγραφομένοις δὲ Ἀγαθοῖς Φ. ἢ Στράττις φησὶ

Λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρᾶς ἡμέρας,
ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ,
λαλεῖτε περὶ σισυμβρίων κοσμοσανδάλων τε.

Versus asynarteti, quorum 1. constat ex dactylo et dochmio, 2. ex anapæsto dim. brach. et dochmio, 3. est euripideus, de quo Hephæstio p. 94. Meinek. ἡμέρας alteri versui admetitur, de sententia addens : « Reprehenduntur Athenienses otio et deliciis diffluentes. Ἐν τοῖς στεφ., *in ea parte fori, ubi flores et coronæ venibant;* ἐν τῷ μύρῳ, *in tabernis unguentariis.* Cf. Aristoph. Eccles. 303, et Eq. 1371. Polyzelus ap. schol. Plut. 550 :

Ἐν τῷ μύρῳ παρ' Ἀθηναίων μακαρίζεται· »

V. 3 λαλεῖτε Dobr. pro λαλεῖται.

3.

Pollux 7, 198 : ἰσχαδοπῶλαι δὲ Φ. ἐν τοῖς Ἀγαθοῖς, καὶ ἰσχαδωνῶν ἔφη.

4.

Idem 10, 47 : δίφροι ὀκλαδίαι, δίφροι διωχεῖς ἐν Φερεκράτους Ἀγ. εἰρημένοι, οἱονεὶ οἱ δύο ὀχοῦντες.

II. ΑΓΡΙΟΙ.

Quod argumentum hujus comœdiæ attinet, probabiliter Heindorf. ad Platonis Protagoram p. 529, rem ita institutam fuisse a poeta existimat, ut chorum facerent homines non suæ tantummodo reipublicæ, sed omnium omnino hominum osores, qui quum inter feros immanesque homines recessissent, mox resipiscentes illam, unde abierant, societatem vitamque civilem requirerent. (Sic enim Plato l. l. : Οὕτως οἴου καὶ νῦν, ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμμένων, δίκαιον αὐτὸν εἶναι,.... εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους οἷς μήτε παιδεία ἐστὶ, μήτε δικαστήρια, μήτε νόμοι, μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία διὰ παντὸς ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἶεν ἄγριοί τινες, ὥσπερ οὓς πέρυσι Φ. ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ. ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις γενόμενος, ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι, ἀγαπήσαις ἂν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυνώνδᾳ.) « Similiter (inquit Meinek.) jam Kuhnius ad Polluc. 9, 12. Pertinet autem huc Themistii locus, Orat. 26, p. 323, C, in quo sophista queritur esse quosdam qui homines ita a Deo creatos dicant, ut mutuo amore et benevolentiæ significatione sese prosequantur, quum tamen ipsi inhumanitatis crimen subeant turpissime; eosdem laudare Prometheum, quod homines ad societatem finxerit, αὐτοὺς δὲ ἰλιγγιᾶν πρὸς τὸ πλῆθος καθάπερ τοὺς Ἀγρίους, οὓς ἐδίδαξε Φερ., i. e., simul atque in hominum societatem protrahantur, vertigine quadam corripi et in media luce cæcutire. Erant igitur illi Pherecratis Ἄγριοι homines solitarii ab aliorum societate remoti, ideoque morosi et ad aliorum aspectum trepidantes, iidemque irasci faciles et contumaces. » Idem vir clarissimus Heinrichii quoddam commentum refutavit copiose Hist. crit. p. 71-79. — De tempore actæ fabulæ Athenæus 5, p. 218, D : ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ Ἄγριοι ἐπ' Ἀριστίωνος ἄρχοντος, h. e. Olymp. 89, 4 (ante Chr. nat. 420).

1.

Athen. 6, p. 263, B, de servorum ministeriis : Φ. μὲν γὰρ ἐν Ἀγρίοις φησὶν

Οὐ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε σηκὶς οὐδενὶ
δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ·
εἶτα πρὸς τούτοισιν ἤλουν ὄρθριαι τὰ σιτία,
ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

Nec servos, nec servas inter feros istos homines fuisse ait, sed necessario feminas servile ministerium subiisse. Versu 1 et 2 σηκὶς οὐδενὶ δοῦλος, est

---

2.

Loti vero ante lucidum diem,
inter coronas, aliique in tabernis unguentariis,
garrite de sisymbriis et cosmosandalis.

3.

Ficuum venditores. — Ficus ementium.

BELLUINI.

1.

Neque enim tunc erat Manes, neque proma, neque [ullum
servile ministerium, sed ipsas omnia operari opor[tuit domi;
prætereaque mane molebant frumenta,
ut vicus resonaret tactu molarum.

ταυτολόγον et aperte mendosum : quare scribo οὐδέ τι δοῦλον. Codex unus οὐδ' ἕν (sic). Alii libri σάκις, unus Σάκης. Hesych. Σαικίς : δοῦλος, ut Mein. correxit pro δειλός. Μάνης Paphlagonicum nomen esse tradit Strabo, notumque est, ex regionibus Ponto vicinis multa olim mancipia in Græciam esse deportata : v. Heynei Opusc. acad. 4, p. 335, 336. V. 2 αὐτοὺς cod. B. Finem correxit Canterus; libri ἅπαντα ταὐτῇ (vel τὰν τῇ) οἰκίᾳ. V. 3 « ὄρθριαι. Hinc facete Aristoph. Eccles. 739. molæ dixit ὄρθριον νόμον. » *M.* Ἦλουν, ut Pher. etiam fragm. incert. 17, 2, reposuit Pierson. ad Mœr. p. 81; nam libri ἦλων s. ἥλων (Eustath. quoque ad Odyss. p. 1885, 29, ex Athenæo ἥλων ὄρθριαι τὰ σιτία), εἷλον, ἦλον.

2.

Idem 7, p. 316, E, de polypo : λέγουσι δὲ καὶ ὡς, ἂν ἀπορήσῃ τῆς τροφῆς, αὐτὸν κατεσθίει. ὧν εἷς ἐστι καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Φερ.· οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις φησὶν Ἀγρίοις

Ἐνθρύσκοισι, καὶ βρακάνοις, καὶ στραβήλοις ζῆν· ὁπόταν δ'
ἤδη πεινῶσι σφοδρῶς, ὥσπερεὶ τοὺς πουλύποδας
(νήστιας) νύκτωρ περιτρώγειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους.

Metrum asynartetum, quod agnovit Erfurdt. in Horreo Regiomont. p. 443, constat ex duobus versibus choriambicis cum basi antispastica vel trochaica, contractis interdum syllabis duabus brevibus in unam longam. Ejus metri causa versu 2 σφοδρῶς restituendum fuit pro σφόδρα, quod suffecisse putandus est aliquis librarius, qui hoc invenisset in autographo σφοδρωσπερεὶ, quum alterum ὡς hausisset alterum. Tertium versum similiter supplevi voce νήστιας, cui officere potuit vicinum νύκτωρ propter singularum litterarum similitudinem. Meinek. cum Dindorfio in sex versus describunt, 2 καὶ στρ., 4 ὥσπερεὶ, 6 γειν αὐτ. Βράκανα incertum genus herbarum edulium, vel frumenti; fortasse brace. Plinius 18, 7, s. 11 : *Galliæ quoque suum genus farris dedere, quod illic bracem vocant, apud nos sandalum, nitidissimi grani; et alia differentia est, quod fere quaternis libris plus reddit panis quam far aliud.* Στράβηλος alias est concharum genus, hic autem, quod aptius βρακάνοις, olivarum agrestium. Pollux 6, 45 : τὰς δὲ κοτινάδας ἐλάας σταβήλους (sic cod. Jung.; vulgo τραμβήλους, vox nihili) ὠνόμασε Φ. — Versu 1 pro ἐνθρ. aliquot scripti ἀνθρύσκοισι eodem sensu. V. Schneideri Lex. utroque vocabulo. Plinius 22, 22, s. 38, post scandicem : *eadem erat anthriscus, si tenuiora folia et odoratiora haberet.* Billerbeck. Floræ class. p. 77 : « Anthriscus scandix, *der Klettenkerbel, wegen der rauhen Samen (so genannt).* » Qui venenosam dicens hanc herbam (Steinio *Handb. d. Naturgesch.* p. 53, est chærephyllum silvestre, *Kælberkropf, wilder Kerbel*), fallitur : neque enim tunc vel feri isti eam comedere fingerentur, ut asini. V. 3 lacunæ Bergk. Comm. p. 303 ἀνστάντας inserit, qui victum in his describi observat ferorum illorum hominum.

3.

Idem 4, p. 171, D : μνημονεύει αὐτῶν (προτένθας dicit) καὶ Φ. ἐν Ἀγρ.

Μὴ θαυμάσῃς·
τῶν γὰρ προτενθῶν ἐσμεν· ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ.

4.

Schol. Aristophanis ad Av. 858 : ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος κιθαρῳδὸς, καὶ γέγονεν αὐλητής (despectus Athenis : v. annot. ad eum locum Avium 810). μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φ. ἐν Ἀγρ.

α. Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
β. Ὁ Πεισίου Μέλης· μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν.
α. Ἔχ' ἀτρέμ', ἐγῷδα· Χαῖρις.

ἔστι καὶ ἕτερος, αὐλητής, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. Eadem fere Suidas v. Χαῖρις· Versu 2 articulum ὁ addidit Musgravius, τὸν et δ' Dobraeus Advers. 2, p. 221 : nam codd. μετὰ Μέλητα ἦν, quod Porsonus mutat in τίς. Suidas Μέλητος. « Meles haud dubie idem est, quem Cinesiæ patrem fuisse constat ex Platone Gorg. p. 501, E. » *M.*

5.

Schol. Aristoph. ad Av. 1296 : φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους. Φ. Ἀγρ.

2.

Anthriscis, et bracanis, et olivis agrestibus vivere; siquando autem vehementer esuriunt, velut polypi (jejuni), noctu suos ipsorum circumrodere digitos.

3.

Ne mireris :
e protenthis enim sumus; sed tu nesciebas.

4.

a. Age videam : quis pessimus fuit citharœdus?
b. Pisiæ filius Meles; et post Meletem...
a. Quiesce; ego scio : Chæris.

Οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον.....
οἴκους λέξεις, ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

Dedi hæc, ut accepi, corruptissima. Primum in scholio Αἰγύπτιον forte scriptum videtur pro Λακεδαιμόνιον. Dein Pherecratea sic arbitror supplenda et emendanda :

α. Οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποικεῖν.
β. Εἰκὸς λέξεις, ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

Similia αἴγυπτον et ἀποικεῖν, εἰκὸς et οἴκους, ut facile obliterari ἀποικεῖν, mutari autem εἰκὸς, potuerit. Sensum τοῦ λέξεις explicat Hermann. ad Vigerum p. 747. Πατριώταις contemptim dixit Pher. pro πολίταις. Bergkius nuper in Commentt. crit. 1, p. 27, Ægyptiacum nomen excidisse conjecit, quod significabat ἐς οἴκους, id alterum reprehendere et dicere, quin οἴκους dicas, ni videaris Lycurgi popularis esse.

6.

Idem ad Eq. 762, de delphino, instrumento navali : σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολίβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι (add. νῆες) ἠφίεσαν ἐς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δηλοῦται δὲ καὶ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρ., ὅταν λέγῃ

Ὁ δὲ δὴ δελφίς ἐστι μολιβδοῦς δελφινοφόρος τε κεροῦχος,
ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Verba δελφίς ἐστι μολ. sapiunt glossam, qua expuncta scribam

Ὁ δὲ δὴ δελφινοφόρος γε κερ. etc.

Κεροῦχος ὃς pro κέδος Salmas. Exerc. Plin. p. 402. Partem loci expressit etiam schol. Thuc. 7, 41.

7.

Idem ad Vesp. 1509 : εἰς σμικρὸν (suppl. κωμῳδεῖ) τὸν Φιλοκλέα (immo Ξενοκλέα : v. Pac. 778. *Mein.*) καὶ τὸ φαλάγγιον μικρὸν καὶ συνεστραμμένον. δῆλον ἐκ τῶν Φερεκράτους Ἀγρίων. καὶ Καρκίνος μέν τις ἦν ὁ Θωρυκίου υἱός. ἦσαν δὲ αὐτῷ τρεῖς τινες (add. παῖδες) μικροὶ κομῆται τότε καὶ νῦν [εἰσι μικροὶ καὶ κομῆται· nam delenda hæc quattuor vocabula] * φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν, ὄντες νῦν * φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δί' οὐ τρεῖς γε (male libri τε) ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ τέτταρες. In his affectis ponendum Θωρυκίων, ut Ran. 349 et 365; tum φιλορχικοὶ, quod placuit etiam Meinekio et Bergkio; pro φιλορχικώτεροι autem posuerim fortius φιλορχικώτατοι. Mein. quoque : « malim φιλορχικώτεροι aut φιλορχικώτατοι. » Cui assentior, quum vetat φιλάρχους dici saltatores istos, ut quibus nihil commercii fuisse videatur cum republica. Quos hinc eruit Pherecratis versus sic potius scribam :

α. Τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοὶ τότε
παῖδες ἦσαν, νῦν δέ γ' ὄντες καὶ φιλορχικώτατοι.
β. Οὐ μὰ τὸν Δία τρεῖς ἐκεῖνοί γ' εἰσὶν οἵγε τέτταρες.

De numero filiorum Carcini multa erudite Mein. Hist. crit. Com. gr. p. 513-517.

8.

Idem ad Eccles. 355, ἀχράς : στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος. οὕτω γὰρ Πλάτων ἐν Νόμοις (8, p. 845, B) ἀπίους εἴρηκεν· οὐ μόνος δὲ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀλέξιδι (Brett. fr. 1, 4) καὶ ἐν Ἀγρ. Φερεκράτει,

Πρὶν ἀνακυκῆσαι,* τὰς ἀπίους ἁρπάζετε.

ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα (cohibet ventrem, voracitatem) ἡ ἀχράς. « Eadem Suidas v. Ἄπιος, ubi rectius legi videtur ἁρπάζετε pro vulgato ἁρπαζέτω. Ibidem duo codd. τὰς pro τούς. » *E M.* Alexis Athen. 14, p. 650, C :

α. Εἶδές ποτε
πίνουσιν* ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
ἐν ὕδατι πολλῷ; β. Πολλάκις δήπου. Τί οὖν;

5.

a. Videtur autem mea sententia in Ægyptum velle secedere.
b. Verisimile dixeris : ne illi quidquam rei sit cum popularibus Lacedæmoniis.

6.

Delphinum vero fert antenna,
qui pertundet constratum navis, incidens ac mergens.

7.

a. Tres quidam parvi comati tunc fuerunt
filii, libenter saltantes, et nunc libentissime.
b. Non, per Jovem, tres illi sunt, sed nimirum quattuor.

8.

Priusquam misceatur, quisque rapito pira.
(*Alexidis*. a. Vidistin aliquando
potatoribus pira adjacentia
in aqua multa? b. Sæpe scilicet. Quid tum?

α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει
τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην ἀεί;
β. Δηλονότι.

Athenæus : ὅτι τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια. Aquam dicit Ph., quam vino admiscere solebant Græci, priusquam id biberent. Igitur in verbis πρὶν ἀναχ. intelligendum τὸν οἶνον : nam pira rapi jubet Comicus aquæ innatantia, priusquam ea exhauriatur. Ceterum vix sana sunt verba τὰς ἀπίους, præcipua sede versiculi posito articulo, contraque nomine ἀπίους thesi occultato : quare suspicor Pherecratem dixisse

Πρὶν ἀνακυκῆσαι, τἄπιά τις ἁρπαζέτω,

et Alexidem eadem causa

πίνουσιν ἀπίους ἀνδράσιν παρακειμένας,

ἀνθρώποις autem esse glossema τοῦ ἀνδράσιν ita intelligendi, sicut passim : v. Soph. OEd. Col. 527 (ἀνὴρ ὤν, i. e. ἄνθρωπος), et Herm. ad. Viger. p. 722. Postquam scriptum esset ab interpolatore πίνουσιν ἀπίους ἀνθρώποις, pugnasse se ratus fuerit alius ejusdem farinæ, qui posuisset apte ad metrum, quamvis pessimum, πίνουσιν ἀνθρώποις ἀπ. παρ.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 433, 18, Ἀποπροσωπίζεσθαι : ἀπονίπτεσθαι καὶ σμᾶσθαι τὸ πρόσωπον. οὕτω Φ. Ἀγρ.

α. Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κυάμοις; β. Πώμαλα.

Pollux 2, 48 : ἀποπροσωπίζεσθαι δὲ τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον εἶπε Φ., Οὐδὲ ἀποπροσωπίζεσθαι (sic) κυάμοις. Plinius 18, 12 : *fabalium siliquarum cinis ad coxendices prodest.* « Videntur hæc feris hominibus dici, de quibus etiam præcedens fragmentum intelligas. » *E M.*

10.

Pollux 7, 193 : ἴσως δ' ἂν καὶ γλευκαγωγόν τινα φαίης· ἐπίπρασκον δὲ οὗτοι τὸ γλεῦκος (mustum) ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. Φ. δ' εἴρηκεν ἐν Ἀγρ. βύρσης γλευκαγωγοῦ. Sic Bekk. ex codice pro βύρσας γλευκαγωγούς.

11.

Idem 10, 150 : σοροποιοῦ σκεύη, σορὸς, πύελος, κιβωτὸς, ληνός· οἵ τε γὰρ περὶ Ἔραστον καὶ Κορίσκον Πλάτωνι ἐπιστέλλοντες γράφουσι « ληνὸν ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου » (v. Schneider. Lex. v. Σαρκοφάγος, 2.), καὶ ἐπάγουσι περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγοντες « σορῷ· » ὅ τε Φ. ἐν τοῖς Ἀγρ. ἔφη

α. Ἦ μὴν σὺ σαυτὸν μακαριεῖς, ὦ 'τᾶν, ὅταν
οὗτοί σε κατορύττωσιν. β. Οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγὼ
τούτους πρότερον· οὗτοι δὲ μακαριοῦσ' ἐμέ.
Καίτοι πόθεν ληνοὺς τοσαύτας λήψομαι;

Versu 1 ὦ 'τᾶν addidit Bentleius. V. 3 οὗτοι Mein. ex codice Seberi; vulgati αὐτοί. Quidam codex μακαριοῦσί με, probante Mein.; sed emphatice τὸ ὀρθοτονούμενον opponitur enclitico. — Dixerat aliquis se velle emigrare et ad feros istos secedere : cui respondens alter ironice, occisum eum iri ab illis significans, Ἦ μὴν, etc. Ita probabilius quam Bentleius, qui de cognatis cogitavit.

12.

Proverb. Bodlej. 57, p. 7, Ἀντρώνιος ὄνος : Φ. ἐν Ἀγρ. ἐν Ἀντρωνί φησι μεγάλους ὄνους εἶναι. καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων. Diogenianus 1, 26, addit καὶ ἀνενεργήτων. Ἐν Ἄντρωνι γὰρ, ὥς φησι Φ., μεγάλοι ὄνοι ἐγένοντο. Ubi dubites utrum poeta dixerit animalia, an ὄνους ἀλέτας (Xenoph. Anab. 1, 5, 5), ut ille apud Eustathium ad Iliad. 2, 697. Codex Marcianus Harpocrationis p. 24, Ἀντρώνειος ὄνος (sed eam formam non cepisset senarius, qui fortasse talis fuit

Μεγάλοι γάρ εἰσιν ὡς ὄνοι γ' Ἀντρώνιοι) :

ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων μὲν ὄντων, ἀνοήτων δέ. « Schol. Venet. ad Il. B', 697 : διάφοροι δὲ καὶ ἄριστοι (hoc glossema, ut arbitror. *Both.*) ὄνοι ἐν Ἀντρῶνι τῆς Θεσσαλίας γίνονται· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθε τὸ Ἀντρώνιος ὄνος. De hoc proverbio vide Berkelium ad Steph. Byz. p. 141, et interpp. Hesychii v. Ἀντρώνιος. Arsenius Viol. p. 59 (sive Apostolius Leutschii 2, 90, p. 289), Ἀντρώνιος ὄνος καὶ Ἀχαρνικοὶ ἵπποι : ἐπὶ τῶν μεγάλων, καὶ ἀγρίων, καὶ ἀνενεργήτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ὄνοι ἐν Ἄντρωνι (immo Ἀντρῶνι : v. Herodian. apud Eustath. ad Il. p. 324) καὶ οἱ ἵπποι ἐν Ἀχαρναῖς, ὡς Φ. Quæ unde ducta sint, non compertum habeo. » *M.* At hæc egregie conve-

---

a. Nonne quisque semper eligens sumit
innatantium maturissima?
b. Sine dubio.)

9.

a. Nec vultum abstergemini fabis? b. Vah!

10.

Pellis mustariæ.

11.

a. Sane tu beatum te prædicabis, amice, si
isti te defoderint. b. Minime, sed ego
istos potius : istique me beatum prædicabunt.
Quanquam unde tot alveos sumam?

12.

Grandes enim sunt, ut asini Antronii

niunt versui, quem restituere mihi visus sum in superioribus,

Μεγάλοι γάρ εἰσιν ὡς ὄνοι τ' Ἀντρώνιοι,
ἵπποι τ' ἐν Ἀχαρναῖς.

Comparatione ridicula Pher. figurate dixisse videtur asinos, proprio autem sensu equos Acharnensium, qui colebant ἱππίαν Ἀθηνᾶν, teste Pausania Att. 31, 6.

13.

Schol. Luciani p. 220 Jac., loco manco : γέρρα... ἐπὶ φυλακὸς τινὸς καὶ μοχλοῦ τροπικῶς.... τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἀγρίοις Φερεκράτους γέρροις ἀποσταυροῦνται. »

III. ΑΥΤΟΜΟΛΟΙ.

1.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 846 : καὶ ὅ γε κωμικὸς ἐκεῖνος Φ. ἐν Αὐτομόλοις χαριέντως αὐτοὺς πεποίηκε τοὺς θεοὺς καταμεμφομένους τοῖς ἀνθρώποις τῶν ἱερῶν·

Ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε [τοῖς ἱερεῦσιν]
τὸ νομιζόμενον [πρώτοις] ὑμῶν· [εἶτ'] (αἰσχύνη τὸ κατειπεῖν)
οὐ τὼ μηρὼ περιλέψαντες μέχρι βουβώνων, [τὰ δὲ πυγῶν,]
καὶ τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλὴν, λοιπὸν τὸν σφόνδυλον αὐτὸν,
ὡς περιρινήσαντές γε νέμεσθ' ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν, ἡμῖν,
εὖ τ', ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς;

Versu 1 sic Grotius pro Ὅτι τοῖσι θεοῖσι. Verba τοῖς ἱερ., v. 2 πρώτοις et εἶτ' Hermannus probabiliter supplevit. Conjeceram τὸ νομιζόμενον [μέρος οὖν] ὑμῶν. V. 3 addidimus τὰ δὲ πυγῶν. Ibid. Mein. περιλέψαντες pro vulgato περιλάψαντες. V. 4 nos σφόνδυλον attice pro σπόνδυλον, et v. 5 emendavimus, quæ libri obtrudunt, hæsitante etiam Mein., ὥσπερ ῥινήσαντες ἐνέμεθ'. Meinek. proposuit νωμᾶθ'. V. 6 iidem εἶτ' ἀλλ. α. οὐλήμασι κρ. π., sed aptius visum est εὖ ironicum. Ruhnken. ad Tim. p. 144, recte θυλήμασι. « Θυλήματα farsa sunt melle et oleo imbuta, quibus adolendas victimarum partes conspergebant; vid. Ruhnken. l. l. et Casaub. ad Theoph. Char. 10, p. 131. Schol. Iliad. 3, 270, θυέεσσιν : ἃ ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ θυλήματα (sic corrige editum θηλύματα). » *M.*

2.

Schol. Aristoph. Eq. 422, ἀκαλήφη : κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχύλιόν τι. Φ. Αὐτ.

Νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρὸν [ἄρ'] ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν·
βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

Ἀκαλήφας dixit τὰς κνίδας, ut Eupolis Autolyco : v. Athen. 3, p. 90, A, ubi item pars fragmenti servata est. Dindorfius ibi ἄρ' addidit.

3.

Schol. Aristoph. Pac. 476 : αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἀργείους ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐπαμφοτερίζοντας· διὸ καὶ πολλὰ ἐκωμῳδοῦντο.... καὶ Φ. ἐν Αὐτ.

Οὗτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπαμφοτερίζουσ', ἐμποδὼν καθήμενοι.

4.

Athen. 3, p. 119, D : ὑποκοριστικῶς δ' εἴρηκε (ταρίχιον)... Φ. ἐν Αὐτ.

Ἡ γυνὴ δ' ἡμῶν ἑκάστῳ λέκιθον ἕψουσ' ἢ φακῆν
ἀναμένει καὶ σμικρὸν ὀπτῶσ' ὀρφὸν ἢ ταρίχιον.

V. 1 libri ἐψούσῃ φ., et versu 2 ὀρφανὸν ταρίχ. Illud

---

et equi Acharnici.

13.

Cratibus excluduntur.

TRANSFUGÆ.

1. [secernitis *sacerdotibus*
Quando diis sacrificatis, primum omnium *scilicet*
vestris legitimam *partem; deinde* (pudet dicere)
nonne, femoribus circumcisis usque ad inguen, et [*illinc ad nates*
coxaque prorsus detrita, quod superest, vertebram [solam,
velut circumpolitam, tribuitis nobis, ut canibus [quoque,
probeque, alter alterum reveriti, multis aromatibus [occultatis?

2.

Per Cererem, tædiosum fuit male canentem audire :
malim vel urticis coronari per æquale tempus.

3.

Isti enim nobis male perditi
ab utraque parte sentiunt impedientes.

4.

Mulier autem, unicuique nostrûm luteum ovi vel [lentem coquens,
parvumque assans orphum vel salsamentum, nos ex- [spectat.

correxit Jacobs. ad Athen. p. 83. Ὀρφαν mendose scriptum adjecto ὀν, ut vox esset ὀρφὸν, restituisse videtur librarius; ἢ forte perierit, ut factum esse suspicabar Odyss. 6, 123. De orpho, pisce maris cartilaginoso, Aristoteles Hist. anim. 5, 9, 5 : ταχὺ δὲ καὶ ὁ ὀρφὼς ἐκ μικροῦ γίγνεται μέγας. Meinek. ὀρφανὸν ταρίχιον de « salsamento nullis condimentis apparato » intelligebat.

5.

Athen. 9, p. 385, E : Ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώων τῶν ἡμέρων ἡμεῖς λέγομεν· ἀτὰρ Πλάτων καὶ ἐπὶ τοῦ ἰχθύος... Φ. Αὐτ.

— * Τοὐψάριον τουτὶ παρέθηκέ τις ἡμῖν.

Libri corrupte τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν· ἀτὰρ καὶ Πλάτων ἐπὶ τ. ἰ. Deinde frigent verba Τοὐψ.... ἡμῖν, præsertim τουτὶ quasi δεικτικῶς dictum κατ' ἐξοχήν : nam quale tandem opsonium illud præcellens dicas? aut cui rei id commemorari a transfugis? His adductus rationibus scribam potius aperta et argumento dramatis apta sententia,

— Τοὐψάριόν τ', οὔτις παρέθηκέ τι ἡμῖν,

Et quod ad opsonium attinet, nemo id apposuit nobis : ut ita queratur transfuga, quem coryphæum putes chori, procemio, se cum ceteris, ubi advenerint in hostium castra, non lautioribus, ut speraverint, epulis, sed simplici pane exceptos esse, itaque statim ad suos rediisse. Quæ correxi apud Athenæum facilia sunt explicatu; quorum ἡμέρων haustum fuerit a contiguo simili ἡμεῖς (ἡμερῶ ἡμεῖς). Appellant autem græci ὄψα, quæcunque ad panem vinumque comeduntur, cum carnes, tum legumina, et carnes quidem præcipue domesticorum animalium, sed piscium quoque apud Atticos, observante Turnebo ad Terent. Ad. 2, 4, 22 (*convertam me domum cum opsonio*), collato 3, 3, 66 (*pisces ex sententia nactus sum*). Etiam Apulejus Apol. p. 292 . *opsonium piscium*, etc.

6.

Idem ib. p. 396, C : γαλαθηνῶν δὲ χοίρων ποτὲ περιενεχθέντων καὶ περὶ τούτων ἐζήτησαν οἱ δαιταλεῖς, εἰ τὸ ὄνομα εἴρηται, καί τίς ἔφη. Φ.... ἐν Αὐτ.

Οὐ γαλαθηνὸν ἄρ' ὗν θύειν μέλλοις;

7.

Idem 14, p. 648, C : καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελιχηρίδων μνημονεύει Φ. ἐν Αὐτ. οὕτως·

Ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικήρας.

« Ita Schweigh. pro μελιχῆραι, recte statuens, μελιχήρα idem esse quod μελιχηρὶς, quod edulii genus commemorat Hesychius, Μελιχαρίς : σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ, ex emendatione Casauboni, quam confirmat fere totam codex Venetus. Philoxenus Athen. 4, p. 147, B : ξανθὰς μελιχηρίδας ». M. De verbis τῶν αἰγ. ὄζειν recte Dobr. ad Aristoph. Plut. 1021 : « Dicitur alicui non minus suavem animam esse quam capellis, quas bene olentibus herbis vesci notum est. » Aristoteles H. A. 5, 13 (vulgo 15) : αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτὸ ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελικήραν· τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρὸν, etc.

8.

Harpocratio p. 106 init. : ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεχαρκινῶσθαί φασι· Φ. Αὐτ.

Ὁπόταν σχολάζῃς, νῖψον, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινωθῇ.

Eadem omisso indice fabulæ Photius Lex. p. 132, et Suidas v. Καρκίνος. Postrema servavit etiam Pollux 7, 150 : τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ Φ. ἐν τοῖς Αὐτ. ἔφη Ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινωθῇ. Libri Harpocrationis νῆψον, Photii νηψον sine accentu. Valesius νίψον. Λήϊα, vox homerica, non dedecet hunc nostrum, siquidem ionismi et veteris atticismi magna est affinitas. Apollonius Soph. ed. Toll. p. 438, Λήϊον : τὸ σιτοφόρον χωρίον... διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατ' ἴσον (quasi dicas *jure*, i. e. justo tempore, κατὰ καιρὸν, ut Hesych.) λειότητα τῶν σταχύων.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 330, 19, Ἀγορᾶ, ὥρα : οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἕωθεν, ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φ. καὶ ἐν Αὐτ.

Πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

6.

Non igitur lactentem porcum sacrificabis?

7.

Sicut capellæ, meliceras olere ex ore.

8.

Si otium tibi est, irriga frumenta, ut radices capiant.

9.

Potare semper et inebriari, priusquam forum compleatur.

Sic etiam Suidas v. Ἀγορᾶς ὥραν, nisi quod omisit verba καὶ ἐν Αὐτ. « Versus eupolideus, fortasse ex parabasi petitus. » *M.*

10.

Idem ib. p. 460, 27, Ἀτραπίζειν: βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν. οὕτω Φ. Αὐτ.

Ἀτραπίζοντες τὰς ἁρμονίας διὰ πασῶν.

« Diapason (διὰ πασῶν, intell. χορδῶν), musicæ artis symphonia, constans ex 5 tonis et duobus semitonis, i. e. (ex) Diapente et Diatessaron. Octavam hodie vocant. Plinius H. N. 2, 22 : *quam Diapason harmoniam vocant, h. e. universitatem concentus.* » E Gesneri Thes. « Locus ex eadem fabulæ scena petitus videtur, ex qua fragm. 2 ductum est. » *M.*

11.

Photius Lex. p. 401, 14, Πασσυδί: παντελῶς. ὁ Θουκυδίδης η' (c. 1): μὴ οὕτως τε (leg. γε) πασσυδὶ διεφθάρθαι, ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πασσυδεί (sic scribo pro πασσυδί). Eadem Suidas, nisi quod habet πασσυδεί. « De re disseruit Lobeck. ad Phryn. p. 515 et Soph. Aj. p. 369. Pherecrates fortasse usus est antiquiore forma πανσυδὶ, de qua cf. Spitzner. ad Iliad. B, 12. » *M.*

12.

Idem ib. p. 541, 5, Στραγγαλίδες: τὰ δύσλυτα ἅμματα. Φ. Αὐτ.

Ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.

Eadem Suidas et Zonaras.

13.

Pollux 2, 23 : Φερεκράτης δὲ « ἐν χρῷ κουριῶντας », ἢ ὅστις τοὺς Αὐτομόλους αὐτοῦ διεσκεύασε. Ex fragmento 3 intelligitur scriptam esse hanc fabulam brevi post ruptum celebre illud decennale fœdus inter Argivos et Athenienses, id est olympiadis XC anno fere quarto.

IV. ΓΡΑΕΣ.

De argumento quædam dicta in fr. 4.

1.

Athen. 6, p. 246, F : κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων εἰρήκασι Τιμοκλῆς μὲν ἐν Πύκτῃ, ἐπισιτίους καλῶν αὐτούς,... Φ. δὲ Γραυσὶ

α. Σὺ δ' ὧδε θᾶσσον, Σμικυθίων! ἐπισιτιεῖ.
β. Τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἐστι; α. Τοῦτον πανταχοῦ
ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον.

V. 1 ὧδε, *huc*, intell. ἴθι. Aristoph. Av. 231 : ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων. Libri οὐδέ, in quo etiam Mein. offendit. Σμικυθίων Atheniensis quidam vocatur Vesp. 401, Eccles. 46, qui parasitatur apud Nostrum. V. 3 τιν' a Porsono est; cod. A omittit, B præbet τήν.

2.

Idem 9, p. 395, A, B : Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσιν (fragm. 2.)... Φ. ἐν Γραφεῦσί (sic) φησιν

Ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν.

Sensit Mein. ponendum esse Γραυσί : nam Γραφεῖς inscriptam comœdiam alius nemo commemorat. Photius Lex. p. 422, Περιστερόν : ἀρσενικῶς. Φ. Eodem respicit schol. Aristidis p. 273 ed. Fr. « De columbis internuntiis Casaub. laudat Plin. H. N. 10, 37, 59, et Ælian. V. H. 9, 2. » *E M.*

3.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 326, 24, Ἄγραι : χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φ. Γραυσίν·

Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐκαθιζόμην ἐν Ἄγρας.

Bekkerus edidit ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας, sed codex ἐξ Ἄγρας, ex quo ante Bekkerum Montefalconius Bibl. Coisl. p. 603 produxerat ἐκαθίζομεν, ita ut dedimus a Meinekio correctum. Pausan. Att. 19, 6 : διαβᾶσι δὲ Εἰλισσὸν (Ἰλισσὸν Herodot. 7, 189, aliique) χωρίον Ἄγρας καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. — Vetulæ hæc verba fuerint narrantis quid in templo sibi acciderit, ut Mein. annotavit.

4. 5.

Suidas v. Ἀθηναίας : ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀττικάς.... ἀλλὰ ἰδοὺ Φ. ἐν Γρ. φησιν

10.
Ingredientes harmoniam diapason.

12.
Vos enim semper nodos connectitis.

ANUS.
a. Tu huc, Smicythion! satiaberis.
b. Quis autem hic vobis est? a. Hunc ubique mecum duco gulosum quendam, mercede, peregrinum.

2.
Mitte, qui nuntiet, columbum.

3.
Statim enim ut consedi in Agræ (templo).

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις.

In libris verba ἐν τοῖς περὶ Ὁμ. leguntur post Ἀττικάς, manifesta culpa librarii alicujus, qui primus ea suo loco posita neglexisset. Nihil attinet, ejusmodi menda in dies propagari. Steph. Byz. p. 41 : Φρύνιχος ἀναττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν (Ἀθηναία pro Ἀττικὴ vel ἀστὴ) καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φ. ἀττικώτατος ὢν χρῆται. « Præceptum hoc de usu nominis Ἀθηναία etiam ab aliis inculcatur : v. schol. Aristoph. Av. 829, et Augustinum De civ. Dei lib. 18, cap. 9. Ph. autem consulto hac forma usus esse videtur : aperte enim hæc dicta sunt ad imitationem notissimæ formulæ Ἀθηναῖοι αὐτοί τε καὶ οἱ ξύμμαχοι, cujus est in fœderibus apud Thucydidem memoria. — Suspicor autem, poetam rem ita instituisse, ut anus illas posita senecta repuerascentes et juveniliter lascivientes in scenam produceret; quod indicare videtur versus, omisso fabulæ titulo a Suida servatus v. Ἀναθυᾶν : τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνον. Φερεκράτης·

Πάλιν αὖθις ἀναθυῶσιν αἱ γεραίτεραι.

Quem versum, etiam Zonaræ laudatum v. Ἀναθυᾶν, ex hac fabula petitum esse, vix dubites. Diogen. Proverb. 4, 10, Γραῦς ἀναθυᾷ : ἀντὶ τοῦ καπρᾷ, ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων. Phrynichus Bekkeri p. 33, 20, Γραῦς ἀναθυᾷ : ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηβᾶν πειρωμένων. Cui simile Γραῦς ἀνασκυζᾷ ibidem p. 12, 17. His cognatum est proverbium (Proverb. Bodl. 269) Γραῦς βακχεύει : ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. Itaque simillimum hujus dramatis argumentum fuisse videtur ei, quod Aristophanem in Γήρᾳ tractasse demonstravit Süvernius. » *E. M.*

6. 7.

Gramm. Bekkeri Anecd. 447, 29, Ἀρτήρ : * ὑποδήματος γένος. Φ. Γρ. Eadem Suidas h. v. Abhorret autem vox ὑπόδημα, vixque dubito quin reponendum sit ἐπιδέσματος. Ceterum Pollux 10, 162 : ἀορτῆρα δὲ τὸν ζωστῆρα Φ. ἐν Γρ. κέκληκεν. Incertum igitur utrum ἀορτῆρα, Homero frequentatum, an ἀρτῆρα dixerit Ph.; videtur tamen hæc vox esse recentior.

V. ΔΟΥΛΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

« Argumentum fabulæ tum titulus satis indicat, tum vero etiam ex Athen. 6, p. 262, B, perspicitur, ubi se mirari ait servorum in summa cupediarum abundantia continentiam; has enim aspernari illos, nec ob metum tantum, sed etiam κατὰ διδασκαλίαν οὐ τὴν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτους, ἀλλὰ ἐθισθέντες. » Meinek. Hist. p. 82.

1.

Athen. 3, p. 96, B : τῶν ἑφθῶν ποδῶν μνημονεύει Φ. ἐν Δουλοδιδασκάλῳ·

α. Ὅπως παρασκευάζεται τὸ δεῖπνον, εἴπαθ' ἡμῖν.

β. Καὶ δῆθ' ὑπάρχει τέμαχος ἐγ-
χέλειον ὑμῖν; τευθίς, ἄρ-
νειον κρέας, φύσκης τόμος,
πούς ἑφθός, ἧπαρ, πλευρόν, ὀρ-
νίθεια πλήθει πολλά, τυ-
ρὸς ἐν μέλιτι, μερὶς κρεῶν.

Versu 1 sic Meinek. et Elmsleius. Codd. mire ὡ. παρ. δεῖπνον πῶς ἂν εἴπ. ἡμ. Sed malim εἶπας : nam esse videntur hæc verba servorum quærentium e magistro (δουλοδιδασκάλῳ), quomodo convivium apparandum esse dicat. Quibus ille respondeat καὶ δῆθ', etc., digito monstrans singula, ut nominat, in mensis culinariis disposita. V. 4 libri ἀρνεῖον, 6 ὀρνίθια. V. 7 μερὶς κρεῶν nonnihil suspectum est, quum ἄρνειον κρέας legatur in superioribus. Suspicor Nostrum dixisse περιστέριον, quo lepide finiatur hic catalogus. « Melius fortasse versus 2-7 in duos iambicos hexametros distinguas. » *M.*

2.

Idem 7, p. 305, F : Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῴων ἢ Περὶ ἰχθύων « ὁ κίθαρος », φησί, « καρχαρόδους, μονήρης, φυκοφάγος, τὴν γλῶσσαν ἀπολελυμένος, καρδίαν λευκὴν ἔχων καὶ πλατεῖαν. Φ. Δ.

α. — Κίθαρος γεγενῆσθαι κἀγοράζειν κίθαρος ὤν...

β. Ἀγαθόν γ' ὁ κίθαρος. α. Καί, πρὸς Ἀπόλλωνος, πάνυ

4.

Atticorum ipsorum feminis et sociabus.

5.

Denuo subant vetulæ.

SERVORUM MAGISTER.

a. Convivii apparandi modum quomodo nos doceas?

b. Atqui suppetit vobis salsamentum anguillæ,
loligo, caro agnina,
botuli frustum, pes coctus (porci), hepar,
latus, multum avitii,
caseus in melle. columbulus.

2.

a. *Videbar* citharus fieri et mercari specie cithari.

b. Bona quidem res est citharus. a. Et, per Apollinem, valde

ἐκεῖνο θράττει μ', ὅτι λέγουσιν, ὦ 'γαθή,
« ἔνεστιν ἐν κιθάρῳ τι κακόν. »

« Versu 1 infinitivi pendere videntur a verbo ἐδόκουν. Narrabat aliquis somnium. V. 2 libri ὡς ἀγαθόν γ'. Correxit Schweigh. (ὡς ortum fuerit ex ὦν vicino. *Both.*) « Per Apollinem jurat, quoniam huic sacer erat citharus, teste Apollodoro Athen. 7, p. 306, A. » *M.* V. 3 unus codex ὦγαθέ, ceteri feminino. V. 4. Ἔνεστιν... κακόν, proverbium aliunde ignotum. *Citharus e rhomborum genere pessimus*, ait Plin. 32, 51, sect. 53.

3.

Idem 9, p. 396, C : Φ. Δ.

Γαλαθήν' ἔκλεπτον οὐ τέλεια.

Vid. Αὐτομ. fr. 6. Minus bene codd. τέλεα.

4.

Idem 11, p. 480, B : Κύλιξ. Φ. Δ.

Νυνὶ δ' ἀπονίζειν τὴν κύλικα! δὸς ἐμπιεῖν,
ἔγχει τ' ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν!

Ἀπονίζειν pro ἀπόνιζε meliores libri. Vulgo δ' ἀπονίζων, minus quidem recte pro ἀπονίσας. Interpurgendum fuit post κύλικα. Deinde libri δώσων πιεῖν, correctum a Dobræo.

5.

Idem 15, p. 699, F : ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομάζοντο, Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι παρίστησι ... Φ. Δ.

Ἄνυσόν ποτ' ἐξελθὼν (σκότος γὰρ γίγνεται),
καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ', ἐνθεὶς τὸν λύχνον!

6.

Suidas, Ἀναψηφίσασθαι : τὸ μεταψηφίσασθαι.

Κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

« Versus eupolideus, haud dubie ex parabasi petitus. Χρυσία dicere videtur aurea vasa, ab Ægyptiis populo Atheniensium dono missa, sed mox surrepta. Conf. Cratinus Thress. 3 : Ὅτι τοὺς κόρακας τὰ 'ξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυσεν. » *M.*

7.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 404, 24 : Ἄνθος τὸ χρῶμα, καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φ. Δ.

Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παν-
τοδαπῶν κατάγωμεν.

« Genitivi sunt partitivi, ut Aristoph. apud Polluc. 7, 30 : ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων, et vetus poeta Plut. Moral. p. 830, C, ἐρίων ξαίνειν. His cohortari videtur mulier (δουλοδιδάσκαλος γυνή τις. *Both.*) servas, ut Minervæ operentur. Respicere videtur schol. Euripidis Hec. 463 : οὐ μόνον δὲ αἱ παρθένοι ὕφαινον, ... ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φιλοκράτης ἐν Δ. Verissime Matthiæ Φερεκράτης, eamque emendationem confirmare poterat hoc fragmentum. » *E M.*

8.

Idem p. 431, 3, Ἀπολιβάξαι : τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος... οἱ δὲ ἀπορρίψαι καὶ ἀποφθείρειν. Φ. Δ.

Οὐκ ἀπολιβάζω * καὶ τριγώνους καὶ λύρας.

Etiam hic scribam Ο. ἀπ. κατὰ τρ. κ. λ., ut magister, quamvis solers ac severus, neget tamen se adeo morosum esse ut, audito apud servos musico instrumento, aufugiat. Photius p. 609, 8, Τρίγωνος : ἀρρενικῶς, μουσικὸν ὄργανον, ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον.

9.

Idem p. 454, 24 : Ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί· τὸ γὰρ θηλυκὸν ἰακόν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. 23, 88) τινὲς θηλυκῶς, οἷον

Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλῃσι χολωθείς.

Φ. Δουλοδιδασκάλοις (sic, et fortasse recte, ut et magister servorum, et magistra servorum, intelligatur; potestque ut duplici titulo inscriptum fuerit drama, plerumque tamen uno Διδασκάλου a potiore parte servitii. *Both.*)

Ἀντ' ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζεται.

Libri παίζετε, quasi proprie dicto verbo κονδύλοισι, quod ineptum. Immo coryphæus chori in parabasi, ni fallor, ridicule

Pro talis pugnis luditur.

---

illud me terret, quod dicunt, o bona femina :
« citharo inest quiddam mali. »

3.

Lactentes porcos surripui non adultos.

4.

Nunc autem elue calicem! da bibendum,
et infunde, linteo ad colandum imposito!

5.

Propere exi (tenebrescit enim),
et lychnuchum effer, imposito lychno!

6.

Iterumque plebiscito reddi jussistis aurea vasa.

7.

Cito lanarum quid et tincturarum varii generis con-
[geramus.

8.

— Non abeo trigonorum et lyræ sono audito.

Videtur enim magister ille artes quidem liberales, in quibus musicam (v. fr. 8), probasse, sed odisse talos, tanquam otiosorum atque avarorum delectamentum, et, ubicunque lusores vidit, eos pugnis cecidisse; idque ne ipsis quidem servis frugalibus invitis. — « Esse videtur pars versus eupolidei. » *M.*

10.

Pollux 10, 54 : καὶ ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο. Φ. εἴρηκεν ἐν Δ.

11.

Antiatticista p. 99, 23, Θησέω : ἀντὶ τοῦ θησείω. Φ. Δ. « Compares homericum χέω (χέων Odyss. 7, 342) pro χείω, et quod Sophron dixit apud Apollonium De pron. p. 323, et gramm. Crameri Anecd. Ox. 4, p. 413 : ἐγὼν δέ τε καὶ πάλαι ὤψεον, ab ὀψέω pro ὀψείω. Etiam illud θησέω fortasse ex ea parte fabulæ petitum est, ubi Doriensem hominem poeta induxerat. » *E M.*

12.

Idem p. 113, 5, Ῥαβδίζειν : Φ. Δ. « Similiter, ut putes, ac ῥαβδίζειν et ἐκραβδίζειν dixit Aristophanes Lys. 575 et 587, quoniam rei textoriæ multa memoria fuit in hoc dramate. » *E M.*

Adde fabularum incertarum fragm. 18.

VI. ΕΠΙΛΗΣΜΩΝ Η ΘΑΛΑΤΤΑ.

1.

Athen. 3, p. 111, B : ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος (hoc deleo) κέκληται ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο. Φ. Ἐπιλήσμονι·

Ὠλέν' ὀβελιῶν σποδεῖν, ἄρτον δὲ μὴ προτιμᾶν.

Apud Athenæum suspecta est vox ἄρτος propterea, quia Pher. ὀβελίας opponit ἄρτῳ, h. e. verbis grammatici Bachmann. Anecd. 2, p. 30, τῇ ὁλοκλήρῳ μάζῃ, potiori illi pluribus panicellis. Ath., opinor, per se dixit ὀβελίας, intellecto σῖτος. Libri : Ὦλεν ὀβελίαν σπ., quæ sensu cassa sunt; sed aptissima ὠλένα ὀβελιῶν, ulnam obeliarum sive panum obolo venalium. Meinekius nuper : « Pro ὦλεν fortasse ὤφειλεν sive ὤφειλέ σ' ὀβελίαν. Σποδεῖν (codex opt. σποδιν), *devorare*. Ceterum Thalassa fuit meretrix, quæ etiam Diocleæ fabulæ nomen dedit. » *M.*

2.

Idem 7, p. 308, F : ὑποκοριστικῶς ὠνόμασεν αὐτοὺς (coracinos) Φ. ἐν Ἐπιλήσμονι·

Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις
καὶ μαινιδίοις.

3.

Idem 8, p. 365, A : οἴδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα· ἐμφανίζει δὲ Φ. ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάττῃ οὕτω·

Συσκευασάμενος δεῖπνον * ἐν τὸ σπυρίδιον,
ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν.

τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὑτῷ σκευάσας καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα παρά τινα δειπνήσων ἴῃ. Sunt ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα, *e sportula cœnæ*, de quibus, etiam Romæ usitatis, Juvenalis Sat. 3, 249 :

. Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?

Versu 1 probabiliter Runkel. ἐς τὸ σπ. Possis etiam ἐντὸς σπυριδίου. V. 2 Athen. ὡς πρὸς Ὠφέλην. Porsonus Adv. p. 81, ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν. Is fortasse avus fuit illius de quo Apollodorus Athen. 6, p. 243, D :

Καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι, etc.

Meinekius nuper proposuit Ὠφελίαν.

4.

Schol. Ar. Vesp. 1029, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας : ἐπειδὴ πλέον (fort. Κλέων. Mein.) τι τοῦ χειμάρρου εἰς τραχύτητα καὶ ἀνωμαλίαν εἶχε. Φ. ἐν Ἐπιλήσμοσι·

Κἂν μὲν σιωπῶ, φύρεται καὶ πνίγεται
καί φησι « Τί σιωπᾷς; » ἐὰν δέ γ' ἀποκριθῶ,
« Οἴμοι τάλας », φησίν, « χαράδρα κατελήλυθεν! »

Versu 1 mendose libri φέρεται. Scribendum erat φύρεται, *conturbatur*. Iidem ἂν δὲ ἀπ., quæ metro accommodavit Mein. Versus 3 intolerabilis, ut qui omni cæsura careat, qualem Pherecrati, optimo poetæ, imputari nefas est. Scribo igitur φήσ' ἄν, χαρ.

OBLIVIOSUS sive THALASSA.

1.

Ulnam obeliorum devora, sed panem ne contemnas.

2.

Cum tuis rem habens coracinulis
ac mænulis.

3.

Composita cœna in sportula
perrexit ad Ophelam.

4.

Et me quidem silente conturbatur cruciaturque,
dicens « Quid taces? » sin respondeo,
« Væ mihi misero, » solet dicere, « Torrens descendit! »

5.

Idem ib. 968, τραχήλι' ἐσθίει : τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων ὡς ἀκανθώδη. Καὶ Φ. ἐν Ἐπιλήσμονι·

Ὅστις παρέθηκε κρανί' ἢ τραχήλια.

Libri mira corruptione καὶ Φ. ἐν Ἐπιστολῇ μόνιός τις παρέθηκε κράνην. Quæ rectissime expedivit Meinekius.

6.

Idem ib. 542, de θαλλοφορίᾳ senum in Panathenæis : Μνημονεύει τοῦ ἔθους Κρατῖνος ἐν Δηλιάσι, καὶ Φ. δ' ἐν Ἐπιλήσμοσιν (sic).

7.

Eustath. ad Hom. p. 707, 36 : κατὰ Παυσανίαν Φ. ποιεῖ τινα ἐκμασσόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα « Τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον. » Scribe ἄρδαν, ut idem ad Odyss. p. 1761, 29 : συνάπτει δὲ (Aristophanes grammaticus) τούτοις ξενικὸν (i. e. ξενικῶς *Both.*) καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι, ἤγουν μολῦναι, φέρων καὶ τὸ Τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 98 Fr., Ἄρδαλον : ῥύπον ἢ μολυσμόν· καὶ γὰρ τὸ μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ ἄρδαλος ἄνθρωπος ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν· μέμνηται τῆς λέξεως Φερεκράτης (male codd. Φερεκύδης) ἐν Θαλάσσῃ, καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει. Quare versum huc retuli. » *M.* Scribendum igitur attice :

Τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σφόγγισον.

VII. ΙΠΝΟΣ Η ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 612, A : κακόν γε τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας τῷ φιλοσόφῳ (hæc τῷ φιλ. pro glossa habeo) ἡ μυρεψικὴ τέχνη, ἀκολούθως γε τῇ Σωκράτους φιλοσοφίᾳ, ἀνδρὸς τοῦ καὶ τὴν τοιαύτην χρῆσιν τῶν μύρων ἀποδοκιμάσαντος, Σόλωνος δὲ τοῦ νομοθέτου οὐδ' ἐπιτρέποντος ἀνδρὶ τοιαύτης προΐστασθαι τέχνης. διὸ καὶ Φ. ἐν Ἰπνῷ ἢ Παννυχίδι φησὶ

Κᾆτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον
ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ, κατεσκευασμένον
συνέδριον τοῖς μειρακίοισιν, λαλεῖν δι' ἡμέρας;

* * * *

Αὐτίχ' οὐδεὶς οὐδὲ μαγείραιναν εἶδε πώποτε
οὐδὲ μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν.

Libri καλόν γε, confusione adjectivorum κακὸς et καλὸς, quam sæpe observavimus; verisimilius enim hoc est quam οὐ excidisse, etsi ejus quoque erroris non desunt exempla. Versu 1 libri καταμυροπωλεῖν. Optimus μαθόντ' ἂν δὲ χρῆν· ceteri μαθὼν τάνδε χρ. Correxit Erfurdtius : Dobræus vero τί παθόντ'; ἂν δὲ χρῇ, καθήμ. V. 2 libri σκιαδίῳ, 3 συνέδριον οὗ τοῖς μειραχίοις· ἐλάλει δι' ἡμ. Probabiliter Mein. μειρακίοισιν, λαλεῖν (intellecto ὥστε). Quod alterum proponit μειρακίοις συλλαλεῖν δι' ἡμ., per se quidem non displicet, sed molestum est propter simile quod antecedit, συνέδριον. V. 5 codd. οὐ μὴν emendatum a Meinekio.

2.

Photius p. 626, 9, Ὑπόβολον : ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον. Φ. Ἰπνῷ·

— Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν
τὴν Πουλυτίωνος κειμένην ὑπήβολον;

Codex versu 2 Πολυτ., et ὑπόβολον, sed Suidas Ὑπήβολον : ὑποκείμενον πρὸς δάνειον, quæ forma metro congruit. Eustathius quidem ad Odyss. p. 1405, 22 : ὑπόβολον οὐ μόνον τὸ παρὰ τοῖς νομικοῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποβεβλημένον, ἤγουν ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, εἴτε ἀγρὸς, εἴτε οἶκος, εἴτε ἄλλο τι. Φ. Οὐχ ... Πολυτίωνος (sic) καὶ ὑπόβολον; δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἕτερον ἦν ὑπώβολον, ἐκεῖνον τὴν παραλήγουσαν, καὶ δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ. Sed hoc alienum videtur, quamvis repositum apud Photium a Porsono Advers. p. 295. « Formam ionicam nominis Πολυτίων Andocidi De myst. § 12, 14, et Lysiæ ex codd. restituit Bekkerus; cf. Bœckh. Explic. Pind. p. 415. eandem tuentur libri Æschinis Socrat. Eryx. p. 395 et 400 : quibus ex locis simul intelligitur, Pulytionis ædes, inter portam Piraicam et Ceramicum

---

5.

Quicumque apposuit capita vel capitula.

6.

Sudorem ac sordes absterge mihi spongia.

FURNUS vel PANNYCHIS.

1.

Tum quid attinuit unguentariam exercere virum, sedentem alte sub umbella, et ita comparatum, ut, ad adolescentulos sese applicans, garriat de die?

* * * * *

Statim nemo ne coquam vidit unquam,
neque vel piscium venditricem.

2.

— Non vides domum
Pulytionis oppigneratam?

interiorem sitas (Meurs. Athen. Att. 1, 3), magnificentia et splendore fuisse conspicuas. De homine ipso satis constat ex Andocide et Plutarcho. » *M.*

3.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 379, 28, Ἀλοάσαντα : ἐν τῷ α Φ. Ἰ.

Ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι.

τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η. Suidas, Ἀλοάων : καὶ ἀλοάσαντα εἶπεν ἐν τῷ α Φ., Ἵππον ὑποζύγιον ἀλοάσαντ' ε. ἐκπ. « Cod. A ἵπποι ὑποζύγιοι, h. e. Ἰπνῷ ὑποζυγίοις, ut gramm. Bekkeri. Sententia hæc est : *Jumentis frumentum terere, tritumque statim vendere.* Metrum archilocheum, ut Cratini fr. 51 Incertorum. » *E M.*

4.

Idem p. 419, 31, et Suidas : Ἀπέδρα, καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν.

Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;

Φ. Ἰ.

5.

Eustath. ad Il. p. 898, 7 : Πάλη κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. Φ. Ἰ. « Ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ ». Probioribus numerus scribas

Φυσῶν τὸ πῦρ ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης.

6.

Suidas, Ἄξιος : ὁ εὔωνος. Φ. Ἰστῷ (leg. Ἰπνῷ. *Mein.*)

Ὅδ' ἔστ', ἐφ' οὗ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος.

Libri Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξ., quæ emendavit Porsonus Misc. p. 184.

7.

Pollux 10, 181 : τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λούμεναι ἢ οἱ λοῦντες αὐτὰς, ᾤαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν.... Φ. ἐν Ἰ., καταλέγων τὰ ἐργαλεῖα τῆς παιδοτριβικῆς,

Ἤδη μὲν ᾤαν λουμένων προζώννυται.

Libri in versu λουμένῳ. Meinekius maluit προζώννυτε.

8.

Pollux 10, 183 : Κάνναι δὲ πλεγμάτιόν τι ἐστὶν, οὗ μέμνηται ἐν Σφηξὶν (393) Ἀριστοφ., Φ. δὲ ἐν Ἰ.

— Σκηνὴ περίερκτος περιβόλοις
κάνναισι.

Libri περίβολος, corrigentibus Runkelio et Mein.

9.

Schol. Aristoph. Pac. 1241 : μέμνηται δὲ Φ. ἐν Παννυχίδι τῶν κυμβείων (sic) καὶ τοῦ καταχτοῦ κοττάβου.

VIII. ΚΟΡΙΑΝΝΩ.

1.

Athen. 4, p. 159, E : τὰ περὶ τῆς φακῆς λεχθέντα χλευάζουσιν, ἐν νῷ ἔχοντες τὰ εἰρημένα Φερεκράτει ἐν Κοριαννοῖ·

α. Φέρε δὴ, κατακλίνω· σὺ δὲ τράπεζαν εἴσφερε,
καὶ κύλικα, κἀντραγεῖν, ἵν' ἥδιον πίω.
β. Ἰδοὺ κύλιξ σοι, καὶ τράπεζα, καὶ φακοί!
α. Μή μοι φακοὺς, μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδομαι·
ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν.

Versu 1 Mein. κατακλίνω pro κατακλινῶ, et Dobræus εἴσφερε pro φέρε, quod libri tenent. Cum his continuo sequens fragm. videtur conjungendum.

2.

Idem 14, p. 653, A : ὅτι δὲ καὶ πεφωσμένας ἰσχάδας ἤσθιον, Φ. δείκνυσιν ἐν Κ. λέγων οὕτως·

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.
.... καὶ μετ' ὀλίγα δὲ

4.
Cur non huc recessi atque aufugi?
5.
Ignem afflans cinere oculos implevi.
6.
Hic ille est, sub quo panis olim æquo pretio emebatur.
7.
Jam quidem pelle lavantium præcingitur.
8.
Taberna circumdantibus inclusa
cannis.

CORIANNO.
a. Age igitur, decumbo; tu vero mensam affer
et calicem, et cibi aliquid, ut suavius bibam.
b. En calix tibi, et mensa et lens!
a. Apage lentem, per Jovem! neque enim delector ea,
quia ejus, qui edit, fœtet anima.
2.
Sed ficus mihi elige tostas.

α. Οὐκ ἰσχάδας οἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις;
β. Ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοις βαρβάροις
χύτρας καλοῦσι τὰς μελαίνας ἰσχάδας.

Versu 1 vulgati libri πεφωσμένας, sed Bachmann. Anecd. 1, p. 411, 8, Φωγνύναι : τὸ φρύγειν « Ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφωγμένων, » hoc quidem mendose pro πεφωσμένων, codex Dorv. Etym. M. p. 803, 32, πεφυγμένων, mendose pro πεφρυγμένων. « Φώγειν, forma Bithynica secundum Etym. M., exstat etiam apud Epicharmum Athen. 2, p. 56, A. Cf. Lobeck. ad Buttmann. Gr. 2, p. 322. » *E M.* Versus e colloquio dominæ cum servo, patria Mariandyno in Bithynia, qui, ficus nigras emere jussus, ridicule ollas (χύτρας) se afferre dixerat; quem usum ejus vocis domi apud cives suos explicat feminæ miranti.

3.

Idem 11, p. 481, A : Φ. K.

α. Ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ δίεφθος ἔρχομαι,
ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα... β. Δώσω πιεῖν.
α. Γλίσχρον τέ μοὐστὶ τὸ σίαλον νὴ τὼ θεώ.
β. * Εἰ λάβω, κυρίσοι τὴν κοτυλίσκην; α. Μηδαμῶς
μικράν γε· κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολὴ,
ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.
Εἰς τὴν ἐμὴν νῦν ἔγχεον τὴν μείζονα.

Versu 1 libri διεφθορὸς vel -ρῶς. Correxit Casaub. V. 2 φάρυγα Toup. pro φάρυγγα inconcinno. V. 3 recte Casaub. γλίσχρον pro γλαῖσχρον. V. 4 sic scribam β. Τί λαβὼν χορέσω σ'; ἢ τὴν κ.; Κοτυλίσκην pro κυλίσκην receptum ex pag. 479, B. Dobræus ἀλλ' εἰ λάβω σοι, Bergkius φέρ' εἰ λάβω σοι, Meinekius nuper Λάβω, κόρη, σοι. V. 7 emendaverim εἰς τ. ἐμήν νυν ἔγχ.

4.

Idem 10, p. 430, E : Φ. δ' ἐν K. δύο ὕδατος πρὸς τέσσαρας οἴνου, λέγων ὧδε·

— α. Ἄποτ' ἔστ', ὦ Γλύκη.
β. Ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι; α. Παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ.
Τί εἰργάσω; πῶς, ἡ κατάρατος, ἐνέχεας;
Γλ. Δύ' ὕδατος, ὦ μάμμη. α. Τί δ' οἴνου;
Γλ. Τέτταρας.
α. Ἔρρ' ἐς κόρακας! βατράχοισιν οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

V. 1 et 2 codd. ἀπότες ὦ γλύκη ὑδαρὴν ἐνέχεεν, vel ἀπόθες ὦ γλυκχυδάρην ἐνέχεεν. Correxit Erfurdt. Diar. Lips. 1805, vol. 1, p. 578. V. 3 vulgo ὦ κατάρατε ἐν. Meinek. ὦ κατάρατε δ' ἐνεχ. Elegantiora, nec minus verosimilia, nostra. Proverbium fuisse βατράχοις οἰνοχοεῖν e Zenobio 2, 78, et Diogeniano 3, 57 annotavit Runkelius.

5.

Hephæst. p. 101 : τὸ ἐκ τῶν ἀναπαιστικῶν (leg. ἀντισπαστικῶν. *Mein.*) δὲ καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον ὁ Φ. ἑνώσας σύμπτυκτον * ἀνάπαιστον καλεῖ ἐν K.

Ἄνδρες, πρόσσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ,
* συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

Ibi schol. σύμπτυκτον ἀνάπα[ιστον] οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φ. μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον. Hæc quantivis pretii sunt, ut ex quibus appareat, bis hallucinatos esse librarios. Scribendum σύμπτυκτον ἀναπαίστῳ, et apud Ph. ἐξ. καινῷ σύμπτυκτον ἀναπαίστοις, *invento novo immixtorum anapæstis*, quos dicit scholiastes. Nihil apertius. Fritzschius ad Ran. p. 283 συμπύκτοις. Meinek. citat schol.

---

a. Non afferes nigras ficus? intellextin'?
b. Apud Mariandynos illos barbaros
ollas nominant ficus nigras.

3.

a. Ex balneo enim percocta venio,
aridum habens guttur.... b. Dabo bibendum.
a. Tenaxque mihi est saliva, per deas.
b. Quid sumam, ut te satiem? an cotylam? a. [Minime,
quippe parvam : commovetur enim statim mihi [bilis,
ex quo medicinam bibi e tali vasculo.
Quare in majus meum infunde.

4.

— a. Non est potabile (vinum), Glyce,
b. Num aquosum infudit tibi? a. Meram quidem [aquam.
— Quid egisti? quomodo, exsecrabilis mulier, infu- [disti?
Gl. Duas aquæ partes, mamma. a. Quot autem vini? [Gl. Quattuor.
a. I in malam rem! ranis bibere ministrare te oportet.

5.

O viri, animum advertite invento novo
immixtorum anapæstis.

Aristoph. Nub. 559 : ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἑφθημιμερὲς, ἐξ ἐπιτρίτου καὶ Βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους· Ἄνδρες πρόσσχετε, κτλ.

6. 7. 8. 9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 417, 15 : Ἀπαρτί, παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐξ ἐναντίου. Φ. Κ.

Ἀπαρτὶ μέγ' οὖν ἐμοὶ μὲν εἰκός ἐστ' ἐρᾶν,
σοὶ δ' οὐκέθ' ὥρα.

Ἀπαρτὶ etiam Aristoph. Plut. 384; cf. Κραπατ. 7. Vulgo autem Ἀπ. μὲν οὖν ἐμοὶ μὲν, etc., confusis μέγ' (μέγα i. e. μεγάλως) et μέν. Intellexit Bergk. Comment. p. 299, adstipulante Mein., inductos esse in hoc dramate senem et filium, ejusdem meretricis (Coriannûs scil.) amore insanientes. Recte igitur alia quædam apud eundem grammaticum, Photium et Suidam, huc referuntur. Photius p. 619 (usque ad γέρων), gramm. Bekker. p. 406, 1. (usque ad Ἄληθες), et p. 372 (usque ad υἱός) : Ὑοσκυαμᾶν : μεμηνέναι, παραπαίειν. Φ. Κ.

— Filius. Ὑοσκυαμᾷς, ἀνὴρ γέρων,
ἀνόδοντος. Pater. Ἄληθες,
ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ἆρ' ἀκούεις ἅ με λέγει
ὁ πανοῦργος υἱός;

Præstat enim hæc conjungi, ut olim conjuncta fuisse satis apparet, quam divulsa legi, ut in vulgatis libris; potestque, ut etiam superiora Ἀπαρτὶ — ὥρα his copulanda sint, si fas est, quod putem, posteriorem τοῦ ὥρα corripi sequente vocali (ὥρα· ὑοσκυαμᾷς, etc.) Ceterum gramm. Bekker. p. 406, 1, et Suidas, Ἀνόδοντον : Κοριάννοις (sic) Φ. « Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει », quasi ἀνόδοντος, quod obtrudunt etiam Hesychius et Pollux 2, 96, diceretur pro ἀνόδους. Immo, me judice, purus putus hic est solœcismus, ut apud Pollucem in verbis « καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερ., » ος ortum putem ex ως, ἀνόδοντ' autem ex ἀνόδους. Atque sic corrigendum est. — Ἅ με λέγει Mein. recte et metri et ipsius sententiæ causa : « id enim, » inquit, « probare voluit grammaticus, λέγειν cum accusativo personæ conjungi ». Codex ἃ λέγει, neglecto με ante λε — simile, quod sequitur.

10.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 345, 10, Ἀδράφαξυς : τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι. Κοριάννοις (sic) Φ. « Ἀνδράφαξυν ἕψουσα εἶτα ὁ βλὰξ καθημένη. » Scribamus, ut fere editores :

Ἀτράφαξυν ἕψουσ', εἶτ' ὀκλὰξ καθημένη.

ἕψουσ' attice : v. Lobeck. ad Ajacem p. 181. Ἀτράφαξυς est atriplex, germ. *Melde* : v. Schneider. Scriptt. R. R. p. 115.

11.

Idem p. 411, 32, Ἀνυδρεύσασθαι : ἀντλῆσαι ὕδωρ.

Κατέχεον αὐτῆς, κἀνύδρευσαι τὸν κάδον.

Κ. Φ. Corrupte Suidas κατέχεον καὐτῆς ἂν ὑδρεῦσαι τὸν κ.

12.

Pollux 10, 179 : εἴη δ' ἂν καὶ κόϊξ ἕν τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κόϊν καλοῦσιν,... οἱ δὲ Ἀττικοὶ κόϊκα, ὡς Φ. Κ.

Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεῦχος, ἢ κόϊκ', ἢ κωρύκους.

13.

Photius Lex. p. 596, 14, et Suid. : Τοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ... ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ. Κ. Φ.

Πάντως γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του.

IX. ΚΡΑΠΑΤΑΛΛΟΙ.

Κραταπαλλοί scripsi, auctoritate fretus Arcadii p. 54, 10, ubi, de accentu nominum in αλλος desinentium disserens, Τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκφερόμενα, inquit, ... βαρύνεται·... κραταπαλλός (sic) δὲ εἶδος νομίσματος, καὶ κορυδαλλός, ὀξύνεται. Plerique tamen libri habent κραπάταλλοι, paucissimi κραπάταλοι, quam nominis formam Mein. quum olim firmari existimasset illis Athenæi 14, p. 646, C,

Λήψει δ' ἐν ᾅδου κραπάταλον τριωβόλου
καὶ ψωθία,

in quibus ipse codicum scripturam κραπάταλλον vel κραπάτταλον, ut unus B, versui adaptavit, quem habuit pro iambico senario; mox, librorum fidem

6.

E contrario me quidem maxime decet amare;
te vero non amplius est tempus.

7—9.

Filius. Deliras, vir senex,
edentulus. *Pater*. Itane vero?
proh venerande Juppiter, audisne, quem me dicat
scelestus filius?

10.

Atriplicem coquens, deinde flexis genibus sedens.

11.

Infudi illi, vasque immitte in aquam.

12.

Unusquisque se instruxit re aliqua, sive storea, sive [saccis.

13.

Sane enim alicujus sunt amicorum.

reveritus, ne vulgatum quidem κραπάταλος repudiavit; nosque id sive κραπαταλλὸς ubique reponendum esse dicimus, et loco laudato Athenæi versus cantici alicujus restituentes, priorem asynartetum ex iambo et choriambo hypercat. constantem, alterum iambum dimetrum, scribimus

Λήψει δ' ἐν Ἅδου κραπαταλλὸν,
τριωβόλου δὲ ψωθίαν.

Particulæ enim δὲ et καὶ sæpe confunduntur. Pollux 9, 83, hæc illustrans: ὄνομα δέ τι νομίσματος καὶ κραπατάλλους, εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων, Φ. ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλλον εἶναι ἐν Ἅδου δραχμήν· ἔχειν δ' αὐτὸν δύο ψωθίας· τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριώβολον καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους. De postremo Photius Lex. p. 164, Κίκκαβος: ὠνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅδου. Annotaxit Mein. hæc ridiculi causa ficta esse a Pherecrate, et generatim res nullius pretii significare. « Apud Inferos scenam comœdiæ fuisse, ostendit etiam versus a scholiaste Aristophanis Pac. 747 servatus, quem Æschylo tribuit Ph.,

Ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην
ἐξοικοδομήσας.

Incertum tamen est, quod statuit Hemsterh. ad Pollucem vol. 2, p. 1061, poetam hoc dramate descripsisse Inferorum vitam pacatam minimeque sollicitam, ubi tantus opum contemptus esset, ut crapatallus summæ apud eos monetæ pretium efficeret. » *E M.* Ceterum quæ alia præter nummum indicasse dicunt κραπάταλλον, huc non pertinent, ἰχθύες τινὲς et παρὰ πολλοῖς ὁ μωρός, apud Hesychium. Idem Κραπαταλλίας: ἀνεμώδης καὶ ἀσθενής, καὶ ἀνίσχυρα λέγων· ἄμεινον δὲ ληρώδης. Ψωθίαι sive ψώθια, τὰ ψαθύρια Athenæo l. cit., proprie significabant pustulas inferioribus panum partibus adhærentes: v. Pollucis interpp. ad 7, 23, et Schweigh. ad Athen. vol. 7, p. 549, citatos a Mein.

1.

Athen. 3, p. 75, B: τῶν καλουμένων φιβάλεων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηνται τῶν κωμῳδιοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φ. ἐν Κραταπάλλοις (sic)·

ὦ δαιμόνιε, πύρεττε μηδὲν φροντίσας,
καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους,
κἀμπιπλάμενος κάθευδε τῆς μεσημβρίας,
κᾆτα σφακέλιζε, καὶ πέπρησο, καὶ βόα!

Versu 2 φιβ. σύκων, quæ, dictæ a loco Megaridis vel Atticæ, torreri solebant. Codd. plures violato metro σύκων τρῶγε. V. 3 Schweigh. τῆς pro τὰς μεσ. V. 4 « σφακέλιζε ad vertiginem, πέπρησο ad febris ardorem spectat. » *M.*

2.

Idem 9, p. 366, C: Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. καὶ Φ. Κρ.

Ταχεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθεν.

Idem 2, p. 55, B, eodem versu ποιήσεις τ. ἐρ. εὐθέως. Recte Schweigh. αὐτόθεν pro αὐτόθι, quod habent libri, cujus εὐθέως est glossema.

3.

Idem 14, p. 645, E: ἐγκρίδες, πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον.... Φ. δ' ἐν Κρ.

Ταῦτ' ἔχων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγκρίδας·

Ταῦτ' ἔχων, sic se habens, quum adeo esuriat.

4.

Hoc fragm. posuimus in proleg.

5.

Idem 15, p. 700, C: Φ. δ' ἐν Κρ. τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε διὰ τούτων·

α. Τίς τῶν λυχνείων ἡ 'ργασία; β. Τυρρηνική.

ποικίλαι γὰρ ἦσαν αἱ παρὰ Τυρρηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρρηνῶν. Eustath. ad Odyss. p. 1571, 19: τὴν γὰρ νῦν, φασὶ, λυχνίαν λυχνίον (immo λυχνεῖον) ἐκάλουν, ὡς Φ.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 396, 24, Ἀνέῳγεν: οὐχὶ ἤνοιγε.... Φ. Κρ.

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Idem, omisso nomine fabulæ, Zonar. v. Ἀνέῳγα,

CRATAPALLI.

Accipies autem apud Inferos crapatallum,
et trioboli psothiam.

1.

O mire homo, febricita nihil curans,
et phibaleas comede ficus æstate,
plenoque ventre dormi meridie:
dein angere, arde, clama (dolore)

2.

Fac maceret cicer celeriter.

3.

Sic se habens encridas rapito in viis.

5.

a. Quænam hæc lucernarum fabricatio? b. Tyrrhenica.

6.

Nemo enim excepit aut januam aperuit mihi.

Suidas v. Ἀνεῴγεισαν. At hoc l. ἀνέῳγε ducitur ab ἀνέῳγον. Xenophon Anab. 5, 5, 20 : ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀνέῳγον τὰς πύλας, ubi v. interpp. Mein. post Porsonum Adv. p. 296, ἀνεῴγει.

7.

Idem p. 418, 15, Ἀπαρτί : παρ' Ἡροδότῳ (2, 158) σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, ... παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. (Cf. Κορ. fr. 6.) Φ. Κρ.

α. Τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.

β. Ἀπαρτὶ δή που προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον.

Similiter Suidas et Zon. h. v. Versu 1 scribamus τί σύ γ' αὐτῶν ἀπ., etc., αὐτῶν intellecto ἀντί. Codex τις αὐτὸν ἀποτείνει τὸ δ' ἀξ., quod Lobeck. ad Phryn. p. 21 emendavit ut supra positum. V. 2 Dobræus maluit δῆτα et ἔγωγ' ἔμελλον, ad Aristoph. Plut. 388, ubi schol. hæc excerpsit : « Φράσον μοι ἀπαρτὶ δή ποι προλαβεῖν (sic). »

8.

Schol. Aristoph. Pac. 749, ἐποίησε τέχνην : τοῦτο καὶ Φ. ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα ἐν τοῖς Κρ.

Ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

Sic Porsonus Præf. Hecub. p. XLVIII. Cod. ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε.

9.

Ælius Dionysius ap. Eustath. ad Odyss. p. 1369, 43, Δαπίδες : στρώματα ἄττα. Φερ.

Ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.

Sic στρωματοδέματα correxit Meinekius, qui hæc erudite disserit : « Vidimus Æschylum in hac fabula a poeta ex inferis excitatum et merita sua de poesi tragica prædicantem. Ad eandem scenam revocandum esse conjeci hoc fragm. omisso comœdiæ nomine memoratum. Existimo autem hæc de comico antiquiorum poetarum choro intelligenda esse, quem quum sordidis stragulis indutum dicit, nescio an veterem morem innuat, quo spectatores choreutis bene re gesta vestes, calceos et alia id genus præmii loco donabant. Cujus rei de comicis histrionibus luculentum habemus Aristophanis testimonium Pherecratem manifesto imitantis ap. Athen. 2, p. 57, A : ὅτι δ' οὕτω τὰς ῥαφανῖδας εἴρηκε δῆλον Ἀριστοφάνης ποιεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος (de prisca simplicitate comœdiæ) ἐν Δαναΐσι γράφων·

Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανῖσιν.

Quibus verbis indicatur etiam varii generis cibaria spectatores in choreutas contulisse, quod postea choragos fecisse intelligitur ex Plutarcho De glor. Athen. p. 349, A, » etc.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 875 : Ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς ὁ θεός. Φ. Κρ.

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σύ γε μέμνησό μου !

Suid. et Zon. v. Ἀγυιαὶ eadem habent, omnes versu hiante σὺ μεμν. Mein. cum Bernhardyo νῦν voluit pro σύ.

11.

Pollux 7, 152 : σῦκα δὲ τῶν διφόρων ἐν Κρ. Φ. De ficubus biferis Athen. 2, p. 77, D, Colum. 5, 10; 10, 703.

12.

Idem 10, 45 : ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυροῦσιν Ἀριστοφάνης μὲν Προαγῶνι (fr. 2), ... εἰ δὲ τοῦτο ἀμφίβολον, ἀλλὰ Φ. ἐν τοῖς Κρ.

Πρὸς τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεὶς πέρδεται.

Photius Lex. p. 209, 12, Λάσανα... καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον. οὕτω Φ. Horatius Serm. 1, 6, 109 : *pueri lasanum portantes œnophorumque.*

13.

Idem ib. 89 : χρηστέον δὲ καὶ μυστίλαις... καὶ μαχαίρᾳ, ἢ μαχαιρίῳ, ἢ μαχαιρίδι. ἡ μαχαιρὶς μὲν γὰρ ἐπιτοπολὺ ἐπὶ τῆς κουρίδος (τίθεται)· ἀλλ' ὅταν Φ. Κρ. φῇ

7.

a. Quid igitur? quid tu pro iis solvere vis illi? dic [mihi.

b. E contrario sane accipere potius ego volo ab illo.

8.

Qui artem tradidi illis sublimem exædificatam.

9.

Chorus autem ipsis habebat tapetia sordida et stra- [gulas.

10.

O rex Agyieu, sic tu quidem memento mei!

12.

Ad caput meum collocato lasano pedit.

α. Μάχαιραν ἆρ' ἐνέθηκας; β. Οὔ. α. Τί μ' ἐργάσει;
ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα,
ἀνὴρ γέρων, ἀνόδοντος;

ἐπὶ γοῦν τῇ μαχαίρᾳ, καὶ τῇ μαχαιρίδι, χρηστέον. Libri εἴργασαι; Kuhn. εἰργάσω. De v. 3 conf. ad fr. Κοριαννοῦς 9. In qua fabula quum certæ sint senis partes, suspicio est Pollucem errasse in titulo fabulæ.

14.

Priscianus 18, p. 224 ed. Krehl. « Φ. Κρ. Ὡς τοι κακὸν ὄζει τἀμὰ μή τί γ', ἀλλὰ γλυκύ. Terentius in Adelphis : *Olet unguenta de meo.* » Cod. Leid. ὡς τοι κακον οζει τανα μεδυναλλα γλυκυ (sic), et simillime cod. Monacensis. Scribam

α. Ὥς σοι κακὸν ὄζει τἀμὰ μέγ'; β. Οὐκ· ἀλλὰ γλυκύ.

Jacobs. τἀμά, i. e. ἐγώ : v. Bæhr. indice Herodoti v. ἐμόν.

15.

Photius p. 306, 26, Νωτόπληγα (scrib. Νωτοπλῆγα): μαστιγίαν, τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα. Φ. Κραπαττάλοις (ita codex)·

Καὶ νωτοπλῆγα μὴν ταχέως διακονεῖν.

Inepte libri μὴ ταχ. Cf. Pollux 2, 180, qui pro Pherecrate nominasse videtur Aristophanem.

16.

Idem p. 647, 22, et Suidas, Φίλιος Ζεύς : ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν.... Φ. Κρ.

—Τοῖς δὲ κριταῖς
τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω μὴ 'πιορκεῖν, μηδ' ἀδίκως
κρίνειν, ἤ, νὴ τὸν Φίλιον, μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φερεκράτης λέξει πολὺ τούτου κακηγορίστερον.

Versus eupolidei ex parabasi. V. 4 cod. Φιλοκράτης, quod primus emendavit Grotius Excerpt. p. 513. Ibid. Phot. κακηγοριστότερον, Suid. κακηγορικώτερον, sed Pollux 2, 127 : κακηγορίστερος παρὰ Φερεκράτει, quem recte secutus est Mein.

17.

Athen. 11, p. 485, D : Ἀμερίας δέ φησι τὴν οἰνοχόην λεπαστὴν καλεῖσθαι· Ἀριστοφάνης (grammaticus) δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος γένος εἶναι κύλικος. Φ. Κρ.

Τῶν θεατῶν δ' οἵστισι διψῇ, λεπαστὴν λαψαμένοις
ἐκχαρυβδίσαι μεστήν.

Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιός φησι Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα, Λυκόφρων δ' ἐν τῷ ἐννάτῳ Περὶ κωμῳδίας, παραθέμενος τὰ Φερεκράτους, καὶ αὐτὸς εἶναί φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν. Versus ex eadem, ut videtur, parabasi. Libri ὅστις διψῇ λ. λ. μεστὴν ἐκχαρυβδίσαι (ἐκκαρυβδίσαι, ἐκαρυβδίσαι, ἐχαρύβδισα). Verba correxit Bergk. Comm. p. 301, itaque simul metrum prioris restituit, sed ejusdem metri gratia ponendum fuit

ἐκχαρυβδίσαι μεστήν.
—◡—◡ — —,
—◡—◡—◡◡—.

Schweigh. : « χαρυβδίζειν, *ingurgitare*, verbum a χάρυβδις ductum, quod in eandem partem accipitur. Heraclides Pont. p. 496 ed. Gal. : καὶ χάρυβδις μὲν ἡ δάπανος (ἄνθρωπος) καὶ περὶ πότους ἄπληστος. Cicero Phil. 2, 27 : *quæ Charybdis tam vorax?* hinc ποντοχάρυβδιν eadem notione Hipponax apud Athen. 15, p. 698, C, et μεθυσοχάρυβδιν dictum reperiri de *muliere ebriosa*, ab alio grammatico annotatum ». Addit Mein. : « Spectantibus inter ludos scenicos antiquitus vinum et bellaria oblata fuisse docet Runkelio laudatus Philochorus Athen. 11, p. 464, F : Ἀθηναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἠριστηκότες καὶ πεπωκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ ἐστεφανωμένοι ἐθεώρουν· παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἶνος αὐτοῖς ᾠνοχοεῖτο, καὶ τραγήματα παρεφέρετο (malim περιεφέρετο *Both.*)... μαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικόν, ὅτι μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας. Hesych. Τρίμμα : τὸ ἀρωματίζον πῶμα ἐν γάμοις γινόμενον καὶ θεατρικοῖς

13.

a. Machæramne immisisti (in saccum)? b. Non. a. Quid me facies?
Sine machæra ego eam ad carnes bubulas,
vir senex, edentulus?

14.

a. Tibine igitur prorsus male oleo? b. Immo suave.

15.

Et sane mastigiam celeriter ministrare.

16.

— Judices vero,
qui nunc judicant, cavere jubeo ne pejerent, neque
judicent; aut, per Φίλιον, aliam contra vos [injuste
orationem habebit Pherecrates hac longe maledicentiorem.

17.

Qui sitiunt spectatores, eos lepasten jubeo lambentes
charybdissare plenam.

ἀγῶσιν. Postea vero ejusmodi largitionum usus videtur obsolevisse, nec facile bellaria comedebant spectantes nisi qui ipsi apportassent, et quum futiles histriones agerent : v. Aristot. Eth. Nicomach. 10, 5. ». Conf. Λήρων fr. 5.

18.

Suidas, Ἄπερρε : ἀποφθάρηθι. καὶ ἔρρων : φθειρόμενος. Φ. Κρ.

Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ.

Eadem habet v. Περιέρρων. Libri ejus ζητῶν, sed gramm. Bekkeri An. p. 422, 7, recte ζητῶ.

19.

Etym. M. p. 243, 24, et Zon. 1, p. 459 : εὕρηται δὲ παρὰ Φερεκράτει ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνὴν, οἷον

Ὡς ἄτοπον ἦν καὶ μητέρ' εἶναι, καὶ γυνήν!

καὶ αἰτ. τῶν πληθυντικῶν « Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς. » Posteriore loco scribas apte ad complendum senarium Ἀλλ' ὁρῶ 'γὼ τὰς γ., priore versiculo libri Ὡς ἄτοπόν ἐστι καὶ μ., etc., in quibus ἐστὶ interpretationem esse arbitror τοῦ ἦν pro aoristo usurpati, qua de re ad Ἀγαθ. fr. 1 ; nec placent qui prius καὶ deleverunt auctore Koen. ad Gregor. Cor. p. 345. Antiatt. p. 86, 12, Γυναί : ἀντὶ τοῦ γυναῖκες. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Φ. Κρ. τὴν γυνήν. Epimer. Homer. Cramer. p. 102, 12 : ἔχομεν παρὰ Φερεκράτει τὴν γυνὴν αἰτιατικήν. Quare versum ad hunc fabulam retulit Mein.

20.

Antiatt. p. 89, 30, Δυσημερεῖν : Φ. Κρ.

21.

Ad eandem fabulam Meinek. et Dobræus retulerunt glossam Photii p. 314, 18 : Ὀβολοῦ χίμαιρ' ἐν Ἅδου. » Vide dicta initio.

X. ΛΗΡΟΙ.

1.

Photius p. 366, 2, Ὄχθοιβος : λῶμα. Φ. Λήροις·

Μίτραν ἁλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα.

Kuhn. ad Pollucem 6, 105 : « Λῆροι Comicis dicuntur quidquid in mundo muliebri censetur nugatorium et justo exquisitius. Latini imitati *nugas* dicunt : v. Nonius in *Nugivendus*. » Addit Mein. Λήρων οἱ χρύσεοι κάλαμοι ex Hedylo Brunck. Anal. p. 483, ubi v. quos laudat Jacobsius.

2.

Idem p. 188, 20, Κυντερώτατα : καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ·

Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα.

Φερ. Λ.

Ἔπειθ' ἕτερα τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα.

Κυντερώτερος Meinekius confert cum ἀμεινότερος ap. Mimnermum, et προτεραίτερος apud Aristophanem Eq. 1162. Porsonus Ἔπειτα χἄτερα.

3.

Athen. 3, p. 95, D, ubi affert exempla nominis ῥύγχος a poetis Atticis usurpati : Φερ. Λ.

Ὡς οὐχὶ τουτὶ ῥύγχος ἀτεχνῶς ἔσθ' ὑός.

4.

Idem 6, p. 228, D, et omisso nomine poetæ Eustath. ad Odyss. p. 1862, 18 : τήγανον δ', ὦ βέλτιστε, εἴρηκεν ἐν μὲν Λήροις Φερ. οὕτως·

Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκε (τὰς) ἀφύας φαγεῖν.

Libri ἔφασκεν ἀφ. φ. Fort. excidit τάς. Dindorfius Ἔφασκεν ἀφύας ἂν φαγεῖν, occultata voce ἀφύας.

5.

Idem 15, p. 690, D : βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερ. ἐν Λ. οὕτως·

Ἔστην δὲ κἀκέλευον, « Ἐγχέασθε νῷν
βρένθειον, ἵνα τοῖς ἰοῦσιν ἐγχέω. »

Pro hoc malim ἐγγυῶ, *tradam*, quo significetur mos unguenta, sicut vinum et bellaria, præbendi advenientibus convivis ; cf. Κραπ. fr. 15. Libri Ath. ἐγχέασθαι νῷν μύρον βρένθιον ἵνα τ. ε. ἐγχέῃ, quæ ut posui correxit Meinek. Ego vero correxerim :

18.
Quæro illum circumcurrens a mane.

19.
Quam absurdum et matrem esse et mulierem!

20. Infelicitari.

21. Oboli chimæra in Orco.

NUGÆ.

1.
Mitram purpuream, strophium, fimbriam, pecten.

2.
Dein alia multa patrantem his impudentiora.

3.
Nam hoc non prorsus est os porci.

4.
E sartagine dicebat se comedere aphyas.

5.
Stabatque imperans : « Brenthium unguentum nobis infundite, ut advenientibus præbeam. »

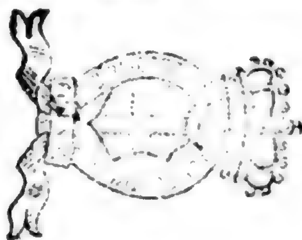

Ἔστη δὲ κἀκέλευε· « Βρένθιον μύρον
νῷν ἐγχέασθ', ἵνα τοῖς ἰοῦσιν ἐγχέω, »

sive ἐγγυῶ, quæ in interpretatione expressi.

6.

Pollux 6, 105 : τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων λήκυθος μυρηρὰ, καὶ ἀλάβαστρον. Φ. δὲ ἐν Λήροις (Bekk. ed. μύροις) εἴρηκε καὶ κυάθιον ἀργυροῦν (sic Bekkerus ex codice pro ἀργύρου), ᾧ τὸ μύρον ἐγχέομεν. Athen. 10, p. 424, B : Φ. δ' ἐν Λ. κύαθον ἀργυροῦν ὠνόμασε.

7.

Idem 10, 79 : τὸν πυθμένα καὶ πύνδακα ἄλλοι τε καὶ Φ. ἐν Λ.

Λαβοῦσα μὲν τῆς χοίνικος τὸν πύνδακ' ἐξέκρουσεν.

Libri εἰσέκρουσεν, ἐκ et εἰς confusis, ut ap. Oppian. Cyneg. 1, 345. Aristophanes eodem loco Pollucis ἐκκρουσαμένους (fort. ἐκκρουσάμενος) τοὺς πύνδακας. Probabiliter Mein. Λαθοῦσα· Dobræus tentabat Λαβοῦσα μέντοι χοίνικα, | τὸν πύνδακ' εἰσέκρουσε.

8.

Suidas v. Χρή : λέγουσι δέ ποτε καὶ χρῆσθαι (sic) ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φ. Λ.

Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσται καλεῖν,

Utroque loco libri χρῆσθαι, quod est correctoris, qui invenisset χρῆσται, pro χρῆσται, h. e. χρεία = χρῆ ἔσται.

XI. ΜΕΤΑΛΛΗΣ.

De hujus fabulæ poeta dubitatum fuisse apparet ex fr. 2. Eam Nicomacho poetæ tribuit Eratosthenes ap. Harpocr. v. Μεταλλεῖς p. 243, coll. Photio Lex. p. 29, v. Εὐθὺ Λυκείου.

1.

Athen. 6, p. 268, E, appositis Cratini et Teleclidæ descriptionibus beatæ olim vitæ, sic pergit : ἀπομνημονεύσω κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις εἰρημένα ποιηταῖς, ὧν εἷς ἐστιν ὁ ἀττικώτατος Φ., ὃς ἐν μὲν τοῖς Μεταλλεῦσί φησι·

α. Πλούτου δ' ἐκεῖ γ' ἦν πάντα συμπεφυρμένα,
ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα·
ποταμοὶ μὲν ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέῳ
διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔρρεον
αὐταῖσι μιστύλαισι καὶ ναστῶν τρυφῇ,
ὥστ' εὐμαρῆ γε καὐτομάτως τὴν ἔνθεσιν
χωρεῖν λιπαρὰν κατὰ τοῦ λάρυγγος τοῖς νεκροῖς.
Φύσκαι δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι
παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ' ἐκέχυντ' ἀντ' ὀστράκων·
καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα,
καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ,
τευτλοισί τ' ἐγχέλεια συγκεκαλυμμένα·
σχελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται
ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια,
ἥδιστον ἂν ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοὸς,
καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα
χναυρότατα παρέκειτ', ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα·
παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανενιμμένος
ἐν καταχύτλοις λεκάναισι, καὶ πύου τόμοι.
β. Οἴμ', ὡς ἀπολεῖς μ' ἐνταῦθα διατρίβουσ' ἔτι,

6.

Cyathum argenteum.

7.

Furtim chœnicis fundum excussit.

8.

Nomenque mihi dic, quo te appellari oportet.

METALLORUM EFFOSSORES.

a. Divitiarum ibi omnia erant permixta,
omnibus bonis omnimode parata :
fluvii quippe pultis pleni et nigri jusculi
per angusta strepentes currebant, [rum deliciis,
cum ipsis panum cavatorum frustis et placenta-
ut facile ac sponte bucca
pinguis guttur transiret Inferis.
Botuli autem et cocta farciminum frusta
in ripas fluviorum effundebantur stridentia pro [testis;
aderantque sane salsamenta probe assata,
condimentis multiplicibus affusis,
betisque anguillulæ involutæ;
et pernæ integræ prope, tenerrimæ,
in tabulis; tum percocti turunculi,
suavissime fumantes, et intestina bovis,
costæque porculorum flavescentes,
delicatissimæ, adjacebant super amyla;
neque deerat triticum lacte humectatum,
in patinis infundibulis, et frusta colostri.
b. Eheu, occidis me, dum hic adhuc me de- [tines,

παρὸν κολυμβᾶν, ὡς ἔχω, 'ς τὸν Τάρταρον!
α. Τί δῆτα λέξεις, τἀπίλοιπ' ἥνπερ πύθῃ;
ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἂν, ἁβρῶς τ' ἠρτυμέναι,
περὶ τὸ στόμ' ἐπέτοντ', ἀντιβολοῦσαι καταπιεῖν,
ὑπὸ μυρρίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι·
τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν ἰδεῖν
ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα·
κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις ἀρτίως
ἡβυλλιῶσαι, τὰ ῥόδα τε κεκαρμέναι,
πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου
ἤντλουν διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν.
Καὶ τῶνδ' ἕκασθ' ὅσ' ἢ φάγοι τις, ἢ πίοι,
διπλάσι' ἐγίγνετ' εὐθὺς, ἢ 'ξ ἀρχῆς πάλιν.

« Eandem eclogam inde a vs. 3 ad v. 24 habet Pollux 6, 58, omissis tamen vss. 6, 7, 20—22. Recitantur hæc a muliere ex Orco reversa et, quam viderit apud Inferos omnium rerum affluentiam, enarrante. Figmenti opportunitatem præbuisse videntur metallifodinæ Lauriotícæ. » *E M.* Libri versu 1 Πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν π. σ. Sed oportebat ἐκεῖ, *ibi*, apud Inferos. V. 2 « ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς proverbialem colorem habet; cf. Theopomp. ap. Hephæst. p. 76, 4; Amphis ap. Athen. 3, p. 99, F; schol. Acharn. 1025. V. 3 ἀθάρας Pollux contra usum Atticorum; v. Pierson. ad Mœr. p. 184. Πλέῳ pro πλέοι Dindorf. V. 4 τονθολυγοῦντες, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντες, Eustath. ad Iliad. p. 1095, 18. » *E M.* Codex B πομφολυγοῦντες, Pollux τονθορυγοῦντες. V. 5 ναστῶν τρύφη inconcinna esse sensit Mein., comparans Teleclidis Amphict. fr. 1, 8, seqq. Ibid. codd. μυστίλαισι. V. 6 sic Meinek., passim præeunte Casaubono. Libri εὐμαρῆ ἦγεν αὐτόματ' εἰς τὴν ἔνθ. V. 8 Pollux τε. V. 9 sic Pollux; Athen. σίζοντες. V. 10 libri εὐτρεπῆ, quod correxit Hemsterhus. ad Luciani Dial. mor. 10. V. 13 σχελίδες attice. Pollux (quem v. etiam 2, 191) σκελίδες, quod pridem emendarunt viri docti. Hunc versum et sequentem attulit Athen. etiam 3, p. 96, A. V. 14 πιναχίσκων Pollux. V. 15 ἥδιστον ἀτμ., dure producta prima syllaba : quare Dindorf. ἀπατμίζοντα. V. 17 χαυνότατ' ἐπέκειτ' ἐπ' αἱμύλων Pollux. V. 18 libri γάλακτι, quod officit versui; recte Dindorf. γάλατι. Pollux μεμιγμένος pro κατανεν. V. 19 ἐν κατ. λεκάναισι, *in patinis infundibulis*, i. e. magnitudine infundibulorum, germ. *in trichterweiten Schüsseln*. Similia κύλιξ ἀρύστιχος, κώθων λεπάστη, φιάλη λεπάστη, ap. Phrynichum, Theopompum, Anaxandridem, Athen. 2, p. 131, C; 10, p. 424, C; 11, p. 485, C, quæ Mein. comparavit ad Cratin. Chir. 13. Πῦος (Ath. 2, p. 57, A; 3, p. 105, E), *colostrum* (seu *colostram*), i. e. primum lac a partu. Plinius H. N. 11, 41, 96, de bubus : *Ex primo lacte semper a partu colostra fiunt, quæ, nisi admisceatur aqua, in pumicis modum coeunt duritia;* et 28, 9, 32 : *Est autem colostra prima a partu spongiosa densitas lactis.* Quo minus mirandum esse ait Schweigh. πύου τόμους (*frusta colostri*) hic commemorari. V. 21 mendose codd. ὡς ἔχετ' εἰς τὸν Τ. Nec melius v. 23, ὀπταὶ κίχλαι, vel ὀπταὶ καὶ κίχλαι, γὰρ ἀνάβραστ' (cod. A εἰς ἀναβράσεις, al. ἀναβράσεις, ἀνάβραστ'), Pollucis ed. pr. ὀ. κ. ἐπὶ τοῖς δ' ἀναβροιστ'. Quæ correxi. Meinek. γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἠρτ. V. 26 « τὰ καλὰ τ. κ., ut apud Phot. et Suid. v. Κακὰ κακῶν Diocles : Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν (i. e. τὰ κάκιστα, vel κάκιστα adverbialiter), et Aristophanes in argumento metrico Pluti τῶν ἀγαθῶν τἀγαθά. Vulgo ἐκρέμαντο. V. 27 οὐθενὸς, forma recentiorum. Dindorf. et Mein. οὐδενός. V. 28 « ἀμπεχόναι τρίχαπτοι sunt amictus e pilis plexi, de quibus interpp. Hesychii v. Τρίχαπτον et Hemsterh. ad Polluc. 10, 32. » *M.* Libri v. 29 ἡβ. καὶ τὰ ῥόδα κεκ., insolenter correpto τὰ ante ῥ. Ortum videtur καὶ e syllaba σαι, et τε haustum a κε simili vicino. V. 30 et 31 citat etiam Pollux 10, 75. V. 32 ita Dobr. Adv. 2, p. 313. Libri ἕκαστος εἰ φ. τις, in quo Mein. ἑκάστων. V. 33 vulgo εὐθὺς ἐξ ἀ. π., quod correxi.

2.

Idem 15, p. 685, A, ubi de florum nominibus disserit, allatis quibusdam versibus ex Persis Phe-

---

quum possim, sicut sum, nare ad Tartarum!
a. Quid igitur dices, si reliqua compereris?
præterea enim assi turdi, opipare apparati,
os circumvolabant, precantes ut deglutirentur,
sub myrtis anemonisque fusæ;
pomaque pulchra pulchro cum adspectu
super caput, e nihilo suspensa nata;
et puellæ amictu e pilis plexo, nuper
juvenescentes, conchisque rasis,
plenos calices nigri vini odorati
hauriebant per infundibulum iis qui bibere volebant.
Atque horum quot aliquis singula comederat vel biberat,
dupla fiebant extemplo rursus quam initio fuerant.

recratis : ὁ δὲ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς φησὶν

Ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς * ἀσπαλάθους πατοῦντες
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κανθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου.

Versu 1 ferri nequit ἀσπάλαθος, planta spinosa. Phrynichus Bekker. p. 10, 9, Ἀσπάλαθος : ἀκανθῶδες φυτόν. Probabiliter Porsonus ἀσπαράγους, nisi quod malim ἀσφαράγους attice, ut σφόγγος etc., quum *aspharagos* dicatur Apulejo De herbis c. 84. In fine libri, præter B, πατῶντας, Hermann. πατῶν τις. V. 3 κάνθρύσκου cod. A ; κάνθρίσκου vulgo. Λείμακα Canter. pro λίμακα. Suidas Λείμαξ : ὁ σύμφυτος τόπος, ὁ κῆπος, *area*. Τρίφυλλον fuisse qui herbam Medicam interpretarentur, docet Photius v. Μηδικὴ πόα : ἡ τρίφυλλος λεγομένη. V. Schneideri Lex. v. Μηδικός.

3.

Photius Lex. p. 32, 12, Εὐθὺς (sic Meinek. pro εὐθὺ) Λυκείου : τὸ εἰς Λύκειον. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο (?) ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης (Hipp. 1192) οὐκ ὀρθῶς « Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν. » « Notum est Atticistarum præceptum, neque εὐθὺ de tempore, neque εὐθὺς de loco, dicendum esse. » *E M.* Atqui nihil impedit quominus τῷ εὐθὺς tempus celeritatemque actionis indicari putemus apud Tragicum. Alias scribi posset τὴν εὐθύ τ' Ἄργους κἀπ. ὁδὸν, quum σ et τ litteræ centies permixta sint in codicibus.

4.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 56, Ἀρμῶ (fort. Ἀρμῷ) : ἡσυχῇ, μικρῶς, ὡς καὶ Φ. ἐν Μ. Hesych. quoque Ἀρμῶ : ἀρτίως. Sed idem Ἀρμοῖ : ἀρτίως, ἡσυχῇ, ἐξαίφνης, προσφάτως. « Doricum adverbium; quo utitur Æschyl. Prom. 636; quippe diutius in Sicilia versatus poeta Doricis verbis non abstinuit. Meminisse autem decet, Eratosthenem, intelligentissimum harum rerum judicem, et Μεταλλῆς et Chironem abjudicasse a nostro, et Nicomacho, recentiori cuidam Comico, tribuisse, qui fortasse, idem argumentum retractans, vetus drama, minus probatum, in oblivionem hominum adduxit. » *E M.*

5.

Hesych. Ταρρός : κώπη, καὶ πλέγμα καλάμινον, καὶ λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἰπνῷ. ἐν τοῖς Μεταλλεῦσι. Sed recte Mein. corrigere videtur ἐν τοῖς μετάλλοις.

XII. ΜΕΤΟΙΚΟΙ.

Apollonius De pron. p. 404, B : ἐν Μετοίκοις Φερεκράτους ἅπαξ ἐστὶν εἰρημένη (ἡ εὐθεῖα ἐμαυτός), καὶ ἴσως ἕνεκα τοῦ γελοίου. Sed idem p. 348, C : (ἐμαυτοῦ) εὐθείας ἀπορεῖ.... οὐ γὰρ, εἰ ἅπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετοίκοις Πλάτωνος, τοῦτο κανών ἐστι. « Nisi is ipsius Apollonii error est : Platoni enim hæc fabula etiam a Polluce, Eudocia, Suida et Andronico tribuitur. » *Mein.* Hist. crit. Com. gr. p. 70.

XIII. ΜΥΡΜΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Fuit hæc fortasse parodia ridicula fabulæ de ortu Myrmidonum. Apollodorus Bibl. 3, 12, § 7 : Αἴγιναν (Asopi filiam) δὲ εἰσκομίσας (Juppiter) εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται, καὶ τεκνοῖ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Sed cave cogites de irrisione strenuæ gentis, Achillis, Homeri, quos maximi faciebant Græci, quorumque vetustas non allexisset nova cupientes Atticos spectatores : quærendum potius argumentum comœdiæ in mediis tum rebus, Periclis demagogia et aucta plebis potentia, qua evenit ut ignobili loco nati muneribus fungerentur ducum, prætorum, legatorum, itaque velut e formicis fierent homines. Legitur apud Suidam v. Ἀρᾶται : εὔχεται ἢ καταρᾶται, hic versus e Μυρμηκανθρώποις :

1.

Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί,

quem ab altero quodam Æaco pronuntiatum putes, *patrem* Periclem obtestante, ut se in numerum clientum suorum reciperet; quemadmodum ipse Æacus, Jovis filius, apud Ovidium Met. 7, 627, « Totidem, pater optime, tu mihi da cives et inania mœnia reple! » Eundem versum proferunt gramm. Bekk. Anecd. p. 442, et Eustath. Od. p. 1438, 37. Similiter in illis

2.

Suid. v. Ἀρτίως, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 448 :

2.

Sub arbustis teneros calcantes asparagos
in prato lotifero, et cyperum roscidum,
et anthrysci molliumque violarum aream et trifolii.

FORMIC-HOMINES.

1.

Postea precatur atque obtestatur patrem.

Ξένη γυνὴ γραῦς, ἀρτίως ἀφιγμένη,

peregrinam mulierem intelligas velut alteram quandam Aspasiam, quæ joci causa vocatur γραῦς, quum antiquæ cognominis Milesiæ non modo ingenium, sed etiam pulchritudo celebratur. Quanquam non flore ætatis videtur Athenas advenisse : Socrates enim apud Xenophontem OEcon. 3, 14, συστήσω δέ σοι, inquit, ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, ἣ ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι ταῦτα πάντα ἐπιδείξει. Grammatici Ἀρτίως explicant τελείως, ὑγιῶς· οὐ μόνον δὲ ἄρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου.

3.

Sub ejus persona apud Etymologum et Athenæum pronuntiata suspicor verba Νὴ τὼ θεὼ, etc. Etym. M. p. 218, 31 : Ἡρωδιανὸς δέ φησι καὶ δισυλλάβως λέγεσθαι (βῶκα sive βόακα piscem, ut βῶκες apud Aristot. Anim. hist. 9, 3, 1 ; *vocam* vertit Gaza; cf. Nicomach. Εἰλειθ. fr. 1, 23) ὡς (hoc deleo) Ἀριστοφάνης

— Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βοάκων.

καὶ Φ., εἰπὼν

— α. Τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν
ἰχθύν γέ φασι τὸ παράπαν. β. Νὴ τὼ θεὼ,
κοὐκ ἔστιν ἰχθὺς ἄλλος οὐδὲ εἷς βόαξ.

« Prædicaverit mulier vocalitatem boacis. « Nugaris, » inquit altera : « negant enim pisces esse vocales. » Tum rursus illa : « Recte dicis; nec sane alius piscis præter boacem clamator est » (ridicule βόακα dicit oratorem, significans, ni fallor, Periclem eloquentissimum. *Both.*). Apud Athen. 7, p. 287, A codd. fere οὐδὲ εἷς, vel οὐδεείς. » *E M.* Perperam libri Etymol. et Zonaræ Lex. p. 413, ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ.

4.

Pollux 7, 73 : τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον χιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Φ. δέ φησιν ἐν Μ.

Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποίει,
ἐφ' οὗ τὸ λίνον ᾖ.

Libri vitiose ἀφ' οὗ τὸ λ. ἦν. Kuhn. ἐφ' οὗ. Alii tamen postrema verba Polluci tribuunt. Pseudoaspasiæ fortasse verba, opus faciendum imperantis ancillæ. Seniculus ille describitur etiam a Pausania apud Eustath. Odyss. p. 1923, 63 : γέρων ξύλον στυλίδι παραπλήσιον, ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν, ἢ γλυπτὴν, καὶ χεῖρας ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματο τὰ νηθόμενα στυππεῖα. Citavit Mein.

5.

Eodem retuleris ea quæ habet Pollux 7, 17, τὴν θεραπαινίδα καὶ θρεπτὴν ἐρεῖ, ὅστις βούλοιτο ἕπεσθαι Φερεκράτει εἰπόντι ἐν Μ. Μανίαν θρεπτήν. ἔστι δὲ τοὔνομα καὶ ἐν τῷ Λυσίου πρὸς Πυθόδημον ὑπὲρ ἀποστασίου. Et apud Aristoph. Thesm. 728, 739, etc. Ammonius p. 101 : οἰκότριψ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν.

Cetera pertinent ad epulas, quibus indulsisse videntur isti Μυρμηκάνθρωποι, et ad conjuncta fere cum illis, ebrietatem, aleam, rixas.

6.

Athen. 6, p. 229, A : τοῦ δὲ ῥήματος (τηγανίζειν) μέμνηται Φρύνιχος ἐν Τραγῳδοῖς... καὶ Φ. ἐν Μ. φησὶ « Σὺ δ' ἀποτηγανίζεις. »

7.

Pollux 10, 91 : εἴποις δ' ἂν καὶ κίστην ὀψοφόρον... καί που καὶ κοίτην (metaphorice, opinor), ὡς ἔν τε τοῖς Βάπταις Εὐπόλιδος

Ἀλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας,

καὶ ἐν Φερεκράτους Μ. * « Ἀλλὰ καὶ κοίτας τὰς ἐν ἐμοὶ ἀποβάνθ', ἃ μέλλομεν ἀριστῆσιν. » Verba ἀποβ. — ἀρ. unus habet codex Falckenburgii. Eupolidei metri vestigia animadvertens Meinek. conjicit

Ἀλλὰ καὶ κοίταις ἐν ἐμαῖσιν ἀπόκειθ' ἃ μέλλομεν
ἀριστήσειν.

Hemsterhusio jam placuerat ἀπόκειθ', quum bene habeat ἀποβάντα. Nos scribamus

Ἀλλὰ καὶ κοίτας ἐς ἐμὰς ἔστ' ἀποβάνθ', ἃ μέλλομεν

2.

Peregrina mulier, anus, recens advecta.

3.

a. Quid nugaris? nempe vocem habere piscem prorsus negant. b. Sane per deas, neque alius ullus piscis est clamator.

4.

Sed quam citissime senem statue jugum textorium, cui insint fila.

5.

Maniam domi educatam.

6.

Tu vero e catino edis.

7.

Sed in cistas meas sunt quæ descenderunt, quæ pransuri sumus.

ἀριστήσειν,

etiam sunt, quæ in meas cistas descenderunt, prandenda nobis.

8.

Athen. 8, p. 335, A : δι' ὑμᾶς δὲ καὶ τῷ παιδὶ παρακελεύσομαι κατὰ τοὺς Φερεκράτους Μ — πους·

Μηδέποτ' ἰχθὺν, ὦ Δευκαλίων, μηδ', ἐὰν αἰτῶ, παραθῇς μοι.

Vulgo μηδ' ἄν. Dind. μ. ἤν. « Pherecratis versum attulit Eustath. p. 1720, 46. » *Dind.* Deucalion servi nomen est, ut Trojani cujusdam Iliad. 20, 478; nihil amplius.

9.

Schol. Aristoph. Vesp. 672 : τὸ δὲ λαγαρύζεσθαι ἕτερόν τι ἔοικεν ἐμφαίνειν. Φ. Μ. ἀντὶ τοῦ σιδαλεύειν (leg. σκαλεύειν. *Mein.*)· « Ἆρα ποθ' ὑμεῖς καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν κατὰ τῆς κεφαλῆς κατακοιμήσονται λαγυριζόμενοι. » Ne longus sim, statim apponam verosimilem horum scripturam :

— Ἆρα προθύμως καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν κατὰ τῆς κεφαλῆς
καταμήσονται λαγανιζόμενοι;

in quibus προθύμως et καταμήσονται Meinek. Schneiderus autem (in Lexico v. Λαγαρίζω) λαγανιζόμενοι scribendum intellexit, ut boni viri, a quibus fabula nomen habet, vel in tegulis domus libenter decubituri dicantur ad edendas placentulas; v. schol. Cruq. ad Horat. Serm. 1, 6, 115. Hesych. Χοῦς : καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον ὀρόφῳ χῶμα, i. e. κέραμος, testæ, tegulæ. Thuc. 4, 48 : διελόντες τὴν ὀροφὴν ἔβαλλον τῷ κεράμῳ. Καταμήσονται, ut καταμήσατο Iliad. 24, 165, ubi schol. κατεχέατο, κατεσπάσατο. Hesych. h. v. ἐπεσώρευσεν exponit.

10. 11.

Photius p. 573, 7, Τεθολωμένος : καὶ ἐπὶ χαρᾶς. Φ. Μ.

Γελῶντα, καὶ χαίροντα, καὶ τεθολωμένον.

καὶ ἐπὶ λύπης·

Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία.

Sic etiam Suidas h. v., nisi quod ibi legitur inusitate ἀπεθολοῦθ', et Etym. M., ubi tamen ὑπὸ τῆς ἀνοίας ἀνεθολοῦτο δ' ἡ κ., ipsius Photii codex ἀλεθόλου δ'. « Pertinet huc glossa Hesychii Ἀνεθολοῦτο : ἀνεταράσσετο. Convenit Horatianum *turbidum lætatur* Carm. 2, 19, 6. » *Mein.* Horum versuum priore ebrium describi puto; posteriore, si legatur ἀνοίας, temulentiam, quam vere insaniam dicas; sin ἀνίας, quod minus probo, hæc fuerint verba alicujus, amico narrantis, sibi tunc tædio fuisse convivium longius productum.

12.

Suidas, Αἰγίς : καταιγίς. Φ. Μ.

Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶς ἔρχεται!

Vox, ni fallor, sobrii, accedentem minaciter ebrium timentis, quem tempestatem vocat metaphorice. Meinekius αἰγίς vocabulum duplicat, ut senarius evadat integer.

13.

Denique talorum ludus significatur illis, quæ habent Zenobius 4, 23, et schol. Platonis p. 460 Bekker.,

Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι :

ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μ. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων· τὸ μὲν γὰρ (τρὶς) ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς [κύβοι] τὴν ἧτταν. Apparet, interpretes male omisisse τὸ τρὶς, contraque inconsiderate inculcasse vocem κύβοι.

XIV. ΠΕΡΣΑΙ.

De hujus quoque fabulæ poeta dubitatum fuisse aliquoties annotant Athenæus et Pollux, in hac re satis diligentes.

1.

Athenæus 6, p. 269, C, adscripta ecloga 1 ex Metallicis hujus nostri, sic pergit : κἂν τοῖς Πέρσαις δέ φησι·

Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀροτῶν, ἢ ζυγοποιῶν, ἔτι χρεία,

8.
Neque unquam, Deucalion, quamvis poscam, piscem [appone mihi.

9.
Nonne libenter vel tegulas domus ad caput acervabunt placentulas comedentes?

10.
Ridentem, et gaudentem, et conturbatum.

11.
Ad insania (*al.* tristitia) cor conturbabatur.

12.
Væ mihi misero : tempestas venit!

13.
Vel ter sex, vel tres tali.

PERSÆ.

1.
Quis autem nobis tuorum aratorum aut istorum qui juga fabricantur, usus adhuc est,

ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, ἢ σπέρματος, ἢ χαρακισμοῦ;
αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοί, λιπαροῖς ἐπίπαστοι
ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις, κοχυδοῦντες ἐπιβλὺξ
ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλούτου ῥεύσονται, σφῶν ἀρύτεσθαι.
Ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει,
ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων μέτα ναστίσκων* πολυτύρων
ὀχετεύσονται θερμῷ σὺν ἔτνει καὶ λειριοπολφανεμώναις·
τὰ δὲ δὴ δένδρη τἀν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις
φυλλοροήσει, καὶ τευθιδίοις ἁπαλοῖσι, κίχλαις τ' ἀναβράστοις.

Probabiliter Ritterus in dissert. De Aristophanis Pluto p. 75 his refellere aliquem putat Πενίαν gloriantem, per se ad laborem impulsis et ditatis agricolis, jugorum artificibus, fabris ærariis, aliisque ejus generis hominibus : sponte enim ait sibi omnium rerum copiam e Pluti fontibus affluere : quos fontes Ritterus in Persia collocatos esse a poeta colligit ex nomine fabulæ et quia ibi ingentes auri thesauros servari vulgus Atheniensium credebat, merito irrisus ob spem absurdam iis potiundi. Versu 1 libri pravo accentu ἀρότων : primum enim h. l. personæ commemorantur, deinde res eorum. Verbum ζυγοποιεῖν citat Pollux 7, 115. V. 3 et 4 propter κοχυδεῖν affert Eustath. Il. p. 1095, 19. Ibid. libri incommode ἐπιπάστοις. Schol. Ar. Eq. 103, ἐπίπαστα : τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα. Malim ἁλμυρὰ, ut alter ibi schol. : ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα [ἤγουν ἀρτύματα. gloss. Victor.] ἁλμυρά. Cf. Hesych. f, p. 1374, et de Ἀχιλλείοις μάζαις Eq. 819. V. 7 libri βοτρ. μετ' ἀμητίσκων καὶ νασίσκων. Illud ex Metallicorum loco parallelo irrepsisse vidit Schweigh. Mihi alienum visum est πολυτύρων, vertique quasi Ph. dixisset ναστ. θ' ὁλοπύρων. Etiam μέτα dedi pro μετὰ inconcinno. V. 8 θερμῷ Villebrun. et alii, pro θερμοί. Λειριοπολφανεμώνας Casaub. ad Athen. 4, p. 158, B, interpretatur polphum apparatum cum liliis et anemonis; sed quis fando audivit, in cibis esse lilia ? quare λείριον πολφὸν intelligam λειριόεντα, *candidum ut lilia*. Ἀνεμώνη etiam μάζης εἶδος est apud Hesychium h. v. et Pollucem 6, 76, ut Mein. annotavit. V. 9. δένδρη, a δένδρος. Gramm. Crameri Anecd. Ox. 1, p. 277 : γίνεται τὰ εἰς ον οὐδέτερα καὶ εἰς ος, ὥσπερ τὸ θύον θύος, etc. Favorinus : δένδρεσιν ἀττικῶς, δένδροις κοινῶς. Ceterum libri vulgo τὰ δένδρη τ' αὐτοῖς, sed C τὰ δὲ δένδρη, et gramm. Cramer. l. l. τὰ δὲ δὴ δένδρα (scrib. δένδρη) τἀν τοῖς ὄρνεσι (sic). V. 10 ἁπαλοῖσι Dobr. metri gratia pro ἁπαλοῖς.

2.

Idem 15, p. 685, A : καὶ ὁ Φ. δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας, μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινων στεφανωτικῶν φησιν

Ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἱπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν!

His nescio quis compellat servum a cyathis venustulum et cinædum. « Versu 1 μαλ. ἐξερῶν, ut φάγδαν ἐρυγγάνειν et μῆλα χρέμπτεσθαι dictus homo

---

aut falcariorum, aut fabrorum ærariorum, aut seminis, aut sepimenti?
sponte enim per trivias fluvii, pinguibus inspersi mazis jusculi nigri et achilleis, abundanter cum strepitu defluent
ex fontibus Pluti, ad hauriendum.
Tum Juppiter vino fumoso domum impluens nos lavabit,
et a tegulis canales cum uvis triticeisque placentulis,
demittentur, una cum pulte calida et lilio similibus anemonis;
arbores autem sane in montibus botulos assatos hœdinos
instar foliorum infundent, loligunculasque teneras et turdos tostos.

2.

O malvas quidem eructans, spiransque hyacinthum,
et melilotinum loquens, et rosas subridens,
osculansque amaracum, et concumbens apium,
tum cachinnans hipposelina, et cosmosandala gradiens,
infunde et acclama tertium pæanem, ut mos est!

deliciis ac voluptatibus diffluens apud Eupolidem Marica 12 et Adulat. 17. V. 5 libri παιών. Recte Schweigh. παιῶν', annotans, illum pæanem significare, quem canebant tertium post cœnam poculum bibentes. » *E M.* V. 4 κοσμοσάνδαλον est cypripedium calceolus, *Pfaffenschuh*, *Venuspantoffel*, a forma floris; v. Billerbeck. Flor. class. p. 225.

3.

Idem 3, p. 78, D : Φ. δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς Πέρσας, φησὶν

Ἢν δ' ἡμῶν σῦκόν τις ἴδῃ διὰ χρόνου νέον ποτὲ,
τὠφθαλμὼ τούτῳ περιμάττομεν τὼ τῶν παιδίων.

Codd. fere περιμ. τοῦτο τῶν παιδ. Additum τὼ ab Erfurdtio Observ. p. 443, priora transposita ab Hermanno Doctr. metr. p. 581.

4.

Idem 6, p. 228, E : τήγανον δ', ὦ βέλτιστε, εἴρηκεν ἐν μὲν Λήροις Φ. καὶ ἐν Πέρσαις ὁ αὐτὸς

Ἐπὶ τηγάνοις καθίσαντά γ' ὑφάπτειν τῷ φλέῳ.

Libri καθίσαντα ὑφ. τοῦ φλέως. Frustra Dind. καθίσανθ', et Mein. φλέῳ. Natum φλέως ex φλέωι, illoque posito ex industria mutatus articulus. Καθίσαντα (i. e. καθισάμενα) intelligas ἰχθύδια. De phleo v. Schneider vv. Φλέως et Στοιβή, qua herba arida ad accendendum ignem usos esse veteres, ex his apparet; cf. Billerbeck. Flor. class. p. 239. Gesnerus Thes. l. l. : « Phleos, i, masc., Dioscoridi herba est caulem habens aculeatum et folium hispidum, quam nonnulli stœben appellant; vid. Plin. 22, 11, sect. 13. »

5.

Idem 11, p. 502, A : Φ. δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Πέρσας, φησὶ

Στεφάνους τε πᾶσι κὠμφαλωτὰς χρυσίδας.

« E descriptione, ut videtur, convivii, Persico apparatu splendentis. De poculis ὀμφαλωτοῖς conf. ad Cratini Δραπ. fr. 9. » *E M.*

6.

Idem ib., B : τῆς δὲ ἀργυρίδος φιάλης Φ. μὲν ἐν Π. οὕτω μνημονεύει·

Οὗτος σὺ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις;

7.

Pollux 7, 15 : τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἔξεστιν εἰπεῖν πολλαγόρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοὔνομα (de quo Lobeck. ad Phryn. p. 436), ἀλλ' ὅτι Φ. εἴρηκεν ἐν Π.

Τὸ παιδίον,
τὸ πολλαγόρασον κἀπὸ πολλῶν τηλιῶν.

Vitiosa θ' ἡλίων emendavit Kuhnius, probante Mein. Schol. Ar. Pluti ad 1038 : καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἄλφιτα ἐπιπράσκετο. Cf. Schneideri Lex. h. v.

8.

Schol. Ar. Ran. 362, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει : πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς [Φερεχράτους] Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσεν, ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. Vulgo τὰ γ. ἀπ. ἤκουσιν, Dobr. autem recte ἤκουσεν, *intellexit* (Aristoph.), vel ἐκαλεῖτο, *dicebantur*, intelligebantur eo sensu. (V. Bæhr. ad Herod. 3, 131. Eurip. El. 863.) Codex Flor. ὡς νῦν ἐκ τῶν μυστηρίων ἔθος, in quibus verba ἐκ (Mein. ἐπὶ) τῶν μυστ. speciem habent interpretationis. Eadem de causa seclusi Φερεχράτους.

XV. ΠΕΤΑΛΗ.

« Nomen meretricis, commemoratum ab Herodiano De dict. solit. p. 39, 3. » *E M.*

1.

Argum. OEdipi Col. Soph. p. 7 ed. Herm., vol. 2, p. 128 nostræ ed. Lips. : μνημονεύει τῶν δυεῖν Κολωνῶν Φ. ἐν Πετάλῃ διὰ τούτων·

α. Οὗτος, πόθεν ἥκεις; β. Εἰς Κολωνὸν ᾠχόμην,
οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων.

Harpocrat. p. 114, 9 : ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ'

3.

Quodsi quis nostrûm tandem aliquando novam con- [spicit ficum
ea purgamus oculos puerulorum.

4.

Catinis imposita succende phleo.

5.

Coronasque omnibus et umbilicatas phialas aureas.

6.

Heus tu, quo fers argenteam hanc phialam?

7.

Puerum
multa coementem et ex multis tabernis.

PETALE.

1.

a. Heus tu, unde venisti? b. Ad Colonum ibam,
non forensem, sed equitum.

Αὐτοκλέους (cf. Thuc. 8, 67)· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Φ. Πετ. « Οὗτος, π. ἥκεις (in Argum. Soph. ἦλθες); β. Εἰς Κ. ἦ μήν, etc. » Pro ἦ μὴν argute Mein. ἵέμην. « Respicitur, inquit, tritum illud proverbium Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἵεσο, apud Polluc. 7, 133, Phot. p. 367, 6, aliosque, in quo qui Colonus commemoratur, non equestris ille, sed forensis intelligendus est. » Verba Ὀψ' ἦλθες— ἵεσο procul dubio depravata sunt : quippe inepta. Scribamus sensu aptissimo Ὀψ' ἦλθες· ἄλλως τὸν Κολ. (vel ἄλλως τ' εἰς Κολ.) ἵεσο, *Sero ades : aliter ad Colonum pervenisses*, locum celeberrimum templis Neptuni et Minervæ, festisque ibi agi solitis. Quod verbum usurpaverint in iis, quibus res sua non successisset segnitia. De ἂν intelligendo in ἵεσο vide, si tanti est, Matth. Gr. §. 509.

2.

Athen. 9, p. 395, C : Φ. ἐν Γραυσί φησιν (fr. 2) ..., ἐν δὲ Πετάλῃ·

Ἀλλ', ὦ περιστέριον, ὁμοῦ Καλλισθένει
πέτου, κόμισον δέ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον!

Libri insulse et corrupto metro ὅμοιον. Ejus tamen causa Porsonus Adv. p. 113, et Elmsl. ad Acharn. 118, obtruserunt Κλεισθένει, quo cinædo hic non est opus; sed melioris notæ fuisse videtur Callisthenes aliquis, ut quem, velut alterum Ganymedem, columbæ alis advectum optet is qui hæc loquitur, ipse sic una cum dilecto adolescentulo Cythera et Cyprum profecturus.

3.

Idem 8, p. 343, C : κωμῳδοῦσι δ' αὐτὸν (Melanthium, Tragicum : v. index Aristophanis) ἐπ' ὀψοφαγίᾳ Λεύκων ἐν Φράτερσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φ. ἐν Πετ.

4.

Idem 15, p. 690, F : ὠνομάσθη δὲ (libri καὶ, mendo frequente) τοῦτο (τὸ Μεγάλλιον μύρον) ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου (qui id invenit : cf. Hesych. v. Μετάλλειον [sic : v. Aristoph. Τελμησ. fr. 6, Dind. Fragm. Aristoph. p. 188] μύρον). οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφ. ἐν Τελμησσεῦσι καὶ Φ. ἐν Πετ. Postrema etiam Hesych.

5.

Pollux 7, 163 : ἀπὸ δὲ τῶν πίθων ὁ πιθών, Φερεκράτους εἰπόντος ἐν Πετ.

Κἀκ πιθῶνος εἴρυσεν
ἄκρατον.

Mein. ἤρυσαν, quod disconvenit τῷ πιθῶνι.

6.

Photius p. 204, 20, Λακπατεῖν : Φ. Πετ.

Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

7.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 358, 4, et Suid. v. Αἴρειν. Αἶρε : πρόσφερε. αἴρειν γὰρ καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ, οἷον « Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ, » Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ (1), καὶ μετὰ τῆς προθέσεως Φ. Πετ.

Πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

« Simili colore orationis Aristoph. Ran. 1190 :

Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, χάρδοπον·

quibus verbis ineptam tautologiam rideri annotavit Valck. ad Adoniaz. p. 326. » *Mein.*

Præterea Petale commemoratur loco luxato Suidæ : Φερεκράτης Πετάλῃ γράφει. Locus ipse excidit.

XVI. ΤΥΡΑΝΝΙΣ.

Nomen fortasse mulieris nuptæ, quemadmodum Τύραννος nominatus est Pterelai filius : v. Apollod. 2, 4, 5. Τυραννὶς pro ἡ Τύραννος appellata fuerit femina imperiosa, res pro persona; de quo ad Iliad. 17, 38, Soph. Antig. 503, Eurip. Hipp. 385, etc. Magna dotatarum auctoritas (v. ann. ad Plaut. Asin. 842); quam si quis malit ipsam intelligi, facile patior. Eam, sæpe irrisam a Comicis, sic significat Martialis 8, 10 : *Uxori nubere nolo meæ.*

1.

Athen. 11, p. 481, B : ὅτι δὲ μεγάλοις ποτηρίοις αἱ γυναῖκες ἐχρῶντο, ὁ αὐτὸς εἴρηκε Φ. ἐν Τυραννίδι διὰ τούτων·

2.
Age, columbula, cum Callisthene
vola, meque avehe ad Cythera et Cyprum!

5.
Et e cella vinaria extraxit
meracum.

6.
Vulnerare me, verberare, conculcare, pulsare, mordere.

7.
Admove corbem, vel, si mavis, affer.

Εἶτ' ἐκεραμεύσαντο τοῖς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια
πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον,
κοὐχὶ χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην, ἐμφερῆ γευστηρίοις·
σφίσι δέ γ' αὐταῖσιν βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας
οἰναγωγούς, περιφερεῖς, ληπτὰς μέσας, γαστροίδεας,
οὐκ ἀβούλως, ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμέναι
αὔθ', ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ·
εἶθ', ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ' ἐκπιεῖν,
λοιδοροῦνται, κὤμνύουσι μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν·
ἡ δὲ κρείττων ἢ μί' ἐστὶ χιλίων ποτηρίων.

Versu 1 libri εἶτα κεραμεύσαντα, quæ correxit Bergk., idemque v. 4 vulgata φασὶ δ' αὐταῖσιν. Τοίχους, velut parietes sive latera poculorum, quibus lateribus prehendantur. Iis, qui hæc recitat, caruisse ait pocula virorum, mero fundo constantia. V. 3 Casaub. χωρ. pro δωροῦντ'. V. 5 ληπτὰς μέσας, prehensibiles sive aptas ad prehendendum parte media, τοῖς τοίχοις. Pessime libri λεπτάς. Ibidem illi γαστροιΐδας, sed recte Mein. γαστροίδεας secundum Eustath. ad Odyss. p. 1648, 28. Versum 10 ex parte citat Athen. 11, p. 460, C.

2.

Harpocr. p. 47, 3 : κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταί τε καὶ μάντεις. Φ. Τυρ.

Κἄπειθ', ἵνα μή, πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ
ἀεὶ λοχῶντες, βωμολόχοι καλώμεθα,
ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.

Versu 1 libri fere καὶ ἔπειτα. Pro βωμοῖς duo codd. ναοῖς. Maussacus τοῖσι pro τοῖς. V. 3 καπν., *fumarium* : κάπνην dicit Aristoph. Vesp. 143, per quam effugere conatur senex litium amans.

3.

Suidas v. Ἀράχνη : Φ. Τυρ. « Ἆρ' ἀράχνεια, ὥσπερ ταῖς συκύαισι ταῖς κεναῖς; » Et v. Συκυαῖσι· « Ἆρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς συκυαῖσι τ. κ.; » Valck. Diatr. p. 169, A, σιπυαῖσι. Rectius σιπύαισι. Harpocr. p. 166, 18 : σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα· ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Alienum Ἆρ' natum videtur ex ἀρ- vicino, vel ita vitaverit aliquis producendam secundam in ἀραχν., quod ferendum censeo in poeta antiquiore. Potest quoque ut Ph. dixerit Ἀραχνίδι' ὥσπερ τ. σ. τ. κ.

4.

Hesych. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν : παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προστάξεως διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φ. Τυρ. « Eadem, sed omissa Pherecratis commemoratione, Proverb. Coisl. 91. Proverbium alii rectius interpretantur : v. ann. ad Philem. fragm. p. 361. » *Mein.*

XVII. ΧΕΙΡΩΝ.

« Drama plerumque Pherecrati tributum, sed ab Eratosthene libro 7 De antiqua comœdia Nicomacho, item veteri poetæ, nec confundendo cum Nicomacho musico, quem Aristoxeni æqualem fuisse docuit Bacchius Introd. in mus. p. 22, vel cum cognomini poeta novæ comœdiæ, quem Athen. 7, p. 290, F, et Stob. Floril. 38, 10, commemoraverunt. Fabulæ argumentum quale fuerit, parum exploratum est; magna tamen ex parte id pertinuisse ad depravationem artis musicæ, ex sequente fragmento intelligitur. » *E Mein.*

TYRANNIS.

1.

Deinde confici jusserunt viris quidam pocula
lata, sine lateribus, soloque fundo constantia,
et quæ ne concham quidem caperent, similia [gustatoriis;
sibimet autem profundas calices, velut naves
vinarias rotundas, prehensibiles medias, ven- [tricosas,
non temere, sed longo ex tempore sic reinstituta,
ut non reddita ratione plurimum vinum ebibe- [retur :
dein accusatæ, quod ipsæ id biberint,
conviciantur, jurantes se non nisi unam calicem [ebibisse;
at illa una plus est quam mille pocula.

2.

Posteaque, ne, omnibus semper aris
insidiantes, *bomolochi* appellemur,
Juppiter fecit fumarium permagnum.

3.

Nonne araneolæ, velut in panariis vacuis....

4.

Inermi excubias mandare.

1.

Plutarchus De mus. p. 1140 D seqq. : τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς αὐλητὰς παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δὲ αὐλητῶν ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις· ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης, καὶ τὴν λέγουσαν (libri καὶ τὴν Ποίησιν λέγ., quæ falsa est interpretatio, antiquo modo et eleganter dicti τὴν pro ταύτην, i. e. τὴν Μουσικήν),

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα· σοί τε γὰρ κλύειν,
ἐμοί τε λέξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
Ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρῶτος, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα
(πρὶν ἕνδεκ' οὐσῶν)· ἀλλ' ὅμως οὗτος μὲν ἦν
ἀποχρῶν ἀνὴρ ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά·
Κινησίας γὰρ, ὁ λακατάρατος, Ἀττικὸς,
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,
ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀριστέρ' αὕτως φαίνεται τὰ δεξιά.
* Ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις οὗτος ἦν ὅμως ὅμως·
Φρῦνις δ', ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα,
κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
Ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χοὖτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ·
εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν, αὖθις ἀνέλαβεν·
ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε,
καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. ΔΙΚ. Ποῖος οὑτοσὶ
* ὁ Τιμόθεος; ΜΟΥΣ. Μιλήσιός τις Πυρρίας
* κακά μοι παρέσχεν· οὗτος ἅπαντας, οὓς λέγω,
παρελήλυθ' ᾄδων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς·
κἂν ἐντύχῃ πού μοι βαδιζομένῃ μόνῃ,
* ἀπέλυσε κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα.

καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. * ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα (*vocat hæc*, scil. cyclios choros cum dithyrambis permixtos),

ἐξαρμονίους, ὑπερβολαίους, ἀνοσίους,
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ γε τὰς ῥαφάνους, ὅλην
καμπῶν με κατεμέστωσε.

Ex Chirone fabula hæc derivata esse constat ex Nicomacho Harmon. 2, p. 35 Meib. : Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὴν ἑνδεκάτην (χορδὴν προσῆψε) καὶ ἐφεξῆς ἄλλοι· ἔπειτ' εἰς ὀκτωκαιδεκάτην ἀνήχθη χορδὴν τὸ πλῆθος παρ' αὐτῶν, ὥσπερ καὶ Φ. ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Χείρωνι καταμεμφόμενος αὐτῶν τῆς περὶ τὰ μέλη ῥᾳδιουργίας φαίνεται. Pherecratis versu 4 recte Mein. ἐν τοῖσι πρῶτος pro ἐν τ. πρώτοις. V. Reiz. De accentus inclin. p. 20. Versum 6 probabiliter explevi, verborum δώδεκα et ἕνδεκα similitudinem ansam corruptioni dedisse ratus. Libri ἀλλ' οὖν, ut v. 17 : hic οὖν delendum fuit metri gratia, putesque ου natum ex ομ vicino. Versu 8 γὰρ pro δὲ Brunck. Λακατάρατος Meinek. secundum Photium, Λακκατάρατοι : οἱ ἄγαν κατάρατοι. καὶ λακκαταπύγων : ὁ ἄγαν καταπύγων. V. Schneider. Lex. v. Λά. Libri δὲ ὁ κατάρατος. « Ἀττικὸς, non peregrinus, ut Melanippides, Phrynis, Timotheus. » *E M.* V. 12 libri mendose αὐτοῦ. Dedi αὕτως. V. 13-14 miror talia diutius ferri. Manum poetæ hanc esse conjicias : ἀλλ' οὐκ ἀνεκτῶς οὗτος ἦν ὠμός γ' ὅμως. Nimio conatu Emperius Diss. de

CHIRON.

1.

Dicam haud invita : nam et tibi audire
et mihi dicere gaudet animus.
Mihi igitur malorum initium fecit Melanippides,
horum primus, qui acceptam remisit me,
flaccidiorem reddens chordis duodecim,
(quum undecim essent) : at tamen hic quidem vir
ferendus fuit mihi, comparatus cum præsentibus malis.
Cinesias enim exsecrabilis, Atticus,
immodulas faciens flexiones in strophis,
perdidit me ita, ut poeseos
dithyramborum, quemadmodum in ordinibus militum,
sinistra male videantur quæ dextra sunt.
Nec tamen intolerabiliter hic in me sæviit;
Phrynis autem, proprio quodam vortice injecto,
flectens vertensque me totam disperdidit,
septem chordis duodecim harmonias includens.
Nihilominus etiam hunc virum tuli :
nam si quid peccaverat, rursus id reparabat;
sed Timotheus, optima femina, me sepeliit
contrivitque fœdissime. *Just.* Quis ille
Timotheus? *Mus.* Milesius quidam Pyrrias.
Just. Malisne hic etiam te affecit? *Mus.* Cunctos quos dico,
is superavit insolitis formicationibus;
et, si quando mihi ambulanti soli occurrit,
me mergit rursusque extollit chordis duodecim.

Dionis Chrys. Or. Corinth. p. 25, ἀλλ' οὖν ἀνεκτὸς οὗτος ἦν ὅμως ἐμοί. De Phrynide schol. Aristoph. Nub. 971 : ὁ Φρῦνις κιθαρῳδὸς Μυτιληναῖος... οἱ κωμικοὶ πολλάκις αὐτοῦ μέμνηνται ἐφ' οἷς ἐκαινούργησε, κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφ. φησὶ καὶ Φερεκράτης (« ita enim legendum pro edito Ἀριστοκράτης· v. Hist. crit. Com. p. 76. » *Mein.*). Στρόβιλον figurato sensu artificiosos tremulorum sonorum quasi vortices videtur dixisse, a quorum frequenti usu Phrynis ἰωνοκάμπτας dictus est, teste Plutarcho De laude sui p. 957, A. Versu 16 « vere, opinor, Burettius ἐν ἑπτὰ χορδαῖς. Cf. Hanovii Exercit. critt. 1, p. 37 seqq. » *E M.* V. 18. « Igitur postea Phrynis ad saniorem artis rationem rediit, post actas Nubes, in quibus adhuc vapulat 970 seqq. V. 21 Mein. addidit ὁ. Hunc et sequentem versum affectos restituere mihi videor sic scribendo :

M. Μιλήσιός τις Πυῤῥίας.
ΔΙΚ. Κακά σοι παρέσχε χοὖτος; M. Ἅπαντας, etc.

(De nomine servili Πυῤῥίας (*Byrria* Terent.) v. annot. ad Ar. Ran. 683.) Meinekius duos semiversus excidisse putat post οὗτος. V. 23 recte Fritzsch. ᾄδων pro ἄγων. « Ἐκτρ. μυρμ., *perplexos formicarum meatus*, similes tortuosis tremulorum sonorum flexibus, figurate dictum. » *E M.* Cf. Schneider. Lex. vv. Μυρμηκιά. V. 25 bene Wyttenbach. ἀπέδυσε κἀνέδυσε, quibus verbis Ph. inconstantiam istorum corruptorum musicæ significat, idem modo probantium, modo improbantium, et majoribus placita in contraria detorquentium (10 — 12). Ibidem ἕνδεκα mavult Meinek. — Quæ huic eclogæ subjecit Athenæus, in iis abhorrent verba ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα, quum nulla Musicæ personatæ mentio fiat in antecedentibus. Quare ponamus, correcto mendo non infrequente, ἐν δὲ Μουσικῇ, intelligentes Aristophanis fabulam, alias non commemoratam, quæ inscripta fuerit Μουσικὴ et fortasse propter cognationem harum artium Ποίησις καὶ Μουσική, quarum illa aliunde nota est. Sic hujus dramatis argumentum simile fuerit Chironis, facileque existimes, aerem istam musicarum artium contentionem a pluribus Comicis tractatam fuisse. Ceterum hos tres versus post v. 23 inserendos putabat Bergkius, addito in fine ποικιλώτατα. V. 1 delevi τ' ante ἀνοσίους. V. 3 χαμπῶν Elmsleius pro χάμπτων.

2

Athen. 8, p. 364, A : οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, καταρῶνται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδοροῦνται δὲ ταῖς γυναιξὶ, (καὶ) κολαβρίζουσι τοὺς οἰκέτας, ἐπὶ νοῦν οὐ λαβόντες τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ τὸν Χείρωνα πεποιηκότος, εἴτε Φ. ἐστὶν, εἴτε Νικόμαχος ὁ ῥυθμικὸς, ἢ ὅστις δήποτε,

Μηδὲ σύ γ', ἄνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ δαῖτα θάλειαν,
ἄχθου ὁρῶν παρεόντα (κακὸς γὰρ ἀνὴρ τόδε ῥέζει),
ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τέρπου φρένα, τέρπε τ' ἐκεῖνον.

Petita ex Eœis Hesiodi. V. sequens fr.

3.

Pergit ibidem Athenæus : νῦν δὲ τούτων μὲν οὐδ' ὅλως μέμνηνται, τὰ δὲ ἑξῆς αὐτῶν ἐκμανθάνουσιν, ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων καὶ μεγάλων (hoc delevit Ruhnkenius Epist. crit. p. 115) Ἔργων παρῴδηται,

Ἡμῶν δ' ἤν τινά τις καλέσῃ θύων ἐπὶ δεῖπνον,
ἀχθόμεθ', ἢν ἔλθῃ, καὶ ὑποβλέπομεν παρεόντα,
χὤττι τάχιστα θύρας ἐξελθεῖν βουλόμεθ' αὐτόν·
* εἶτα γνούς πως τοῦθ' ὑποδεῖται, κᾆτά τις εἶπε
τῶν ξυμπινόντων « Ἤδη σύ; τί οὐχ ὑποπίνεις;
οὐχ ὑπολύσεις αὐτόν; » ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ θύων

2.

Neque tu, quum virum amicum invitasti ad lætum convivium,
indignare videns præsentem (pravus enim vir ita solet),
sed tranquillissimus gaude, et fac ut ille gaudeat.

3.

Nostrûm vero si quis aliquem ad cœnam vocavit sacrificans,
indignamur, quum venit, et præsentem suspicimus,
volumusque quam primum foribus eum exire.
Sic non inexpertus pedibus se subligat; tumque aliquis
una bibentium : « Jam tu? inquit; quidni subbibis?
non discalceabis te? » at irascitur ipse qui sacrificat,

τῷ κατακωλύοντι, καὶ εὐθὺς ἔλεξ' ἐλεγεῖα·
« Μηδένα μήτ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη »! οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις
τοιαυτὶ λέγομεν, δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα;

Ἔτι δὲ ταῦτα προστίθεμεν,

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελον εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη δ' ὀλιγίστη.

Versu 4 depravata sunt prima verba, nec ferendum εἶτα, quum statim sequatur κᾆτα, πὼς autem et inutile est, et κακόφωνον. Scribamus εὔτ' ἀγνῶς ποσὶ τοὔθ' ὑποδεῖται. Calceos ille induit, abiturus: discalceati enim veteres accumbebant ad convivandum : v. Schweigh. ad h. l., Heindorf. ad Horat. Sat. 2, 8, 77. Τοῦτο, *propterea*, *sic*, ut Ar. Ran. 659, etc. V. 5. « Ἤδη σύ; *Jam tu?* intell. *abis*. V. 6 A B P codd. αὐτὸν, V. L. ὑπολύσει αὐτόν. Muretus V. L. 19, 3, aliique, οὐχ ὑπ. σαυτόν; V. 8, 9, sunt Theognidis 467, 469. Ἐπ' οἴνοις. Usitatiora sunt ἐν οἴνοις, ἐν οἴνῳ. Plato Legg. p. 641, C, τὴν ἐν τοῖς οἴνοις διατριβήν. Plut. Moral. p. 148, A, ἐν οἴνῳ γενομένης. Athen. 5, p. 188, C, ἐν οἴνῳ ὄντες, etc. Conf. Valck. ad Callim. Eleg. p. 15. » *E. M.* Μηδὲ — ὀλιγίστη sunt versus ex Hesiodi Operibus 720 et 721, quos male reddunt « Ne in convivio, quod multi amici instruunt, sis morosus de symbolis : » neque enim hic agitur de symbolis, sed de convivio quod dives aliquis instruxit, multis invitatis aut oblatis hospitibus, quibus tamen ille ex æquo ac liberali viro (ἐκ κοινοῦ, ex eo, qui vitæ communis non est ignarus, civilis, affabilis; cf. Thuc. 3, 53. Ernest. Clav. Cic. v. *Communis*) subito morosus factus est, ut alii, quos castigat h. l. Athenæus. Xenophon Hellen. 1, 1, 30, conjunxit ἐπιμέλειαν, καὶ προθυμίαν, καὶ κοινότητα. Idem De venat. 13, 9 : οἱ δὲ φιλόσοφοι πᾶσι κοινοὶ καὶ φίλοι.

4.

Idem 9, p. 368, A : καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα πεποιηκότι τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον, ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος ἐν τῷ Περὶ παρεφθορυίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου. φησὶ γάρ,

Νὴ (τόνδε) τὸν Δί', ὥσπερ αἱ παροψίδες
τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
*οὓς ὁ Καλέτας ἀξιοῖ τοῦ μηδενός.

Versu 1 facillime ante τὸν Δί' neglectum fuerit simile τόνδε, quo vicinum Jovis templum significatur. Paropsidas modo laudari, modo vituperari, dicit propter condimenta, vel bona, vel mala : neque alia de causa Caletam nescio quem haberi pro homine quasi κακῶν ἡδυσμάτων, i. e. male morato, et nihili. Hæc sententia efficitur correctione Adami οὕτως ὁ Καλέτας ἄξιος τοῦ μηδενός. Meinekius, partim cum Casaubono, ἃς ὁ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τ. μ.

5.

Idem ibid. p. 388, F : τοῦ δὲ ὀνόματος (πέρδιξ) ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν.... πολὺ δέ ἐστιν ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις ... Φ. δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸν Χείρωνα,

Ἔξεισιν ἄκων δεῦρο, πέρδικος τρόπον.

Pro ἄκων Meinek. suspicabatur οἴκων, quo non est opus. Perdicem, cauponem claudicantem (Aristoph. Av. 1292, Proverb. Coisl. 189) rideri putat Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 77. Quod si ita est, ut videtur, scribamus hic quidem Περδίκος, accentu mutato nominis proprii, et apud Aristophanem Περδίξ illud olim habuisse codd., ex ipso loco versus intelligitur, ubi et iambus et spondæus poni potest; spondæus autem hic fuit : alioqui Athen. non adhibuisset hoc exemplum.

6.

Idem 14, p. 653, E : οἴδασι δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς ἐν οἴνῳ συντιθεμένους βότρυς. Εὔβουλος γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησίν ..... ὁ δὲ τὸν Χείρωνα πεποιηκὼς τὸν εἰς Φερ. ἀναφερόμενον,

Ἀμυγδάλας, καὶ μῆλα, καὶ μιμαίκυλα,
καὶ μύρτα, καὶ σέλινα, κἀξ οἴνου βότρυς,
καὶ μυελόν.

---

impedienti, et statim recitat elegiaca :
« Neminem invitum retine, ut maneat apud nos,
neque dormientem excita, Simonide! » nonne [enim in vino
talia dicimus coram amico invitato?
(Neque in convivio hospitibus frequente morosus fias
ex æquo : sic enim plurima est gratia, et minimus sumptus.)

4.

Næ per (hunc) Jovem, ut paropsides
culpantur propter condimenta,
sic Caletas nullius est pretii.

5.

Invitus huc exit, more perdicis (*vel* Perdicis).

6.

Amygdala, et mala, et arbuta,
myrtosque, et apium, et uvas ex vino,
et medullam.

« Plutarchus Moral. p. 349, A, *medullam* in delicatioribus cibis commemorat : quare verisimile est, eam in secundis mensis, quas Pher. describit, appositam fuisse. » *E M.* Apollonius Soph. Μυελός : τροφή. καὶ ὀστέα μυελόεντα (Odyss. 9, 293) : τροφὴν ἔχοντα.

7.

Stobæus Floril. 116, 12, cum lemmate Φερεκράτους.

Εἰκῆ μ' ἐπῆρας, ὄντα τηλικουτονί,
πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν.
Ἐγὼ γάρ, ὦνδρες, ἡνίκ' ἦ νεώτερος,
ἐδόκουν μέν, ἐφρόνουν δ' οὐδέν, ἀλλ' ἅπαντά μοι
κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματ' ἐνθυμουμένῳ·
νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν.

Postremum versum affert etiam Priscianus 18, p. 224 : Φ. Χείρωσι (sic) Νῦν — νοῦν. Versu 2 vulgo πολλάκις, sed πολλοῖς codices. Εἰσκυλίειν item notione metaphorica dixit Aristoph. Thesm. 774. V. 3 ἦ pro ἦν Dindorf., attice. V. 4 ἀλλ' ἅπαντα, *sed omnia simul.* Minus recte libri ἀλλὰ πάντα. Exagitatur his verbis prava πολυπραγμοσύνη, ut Pseudhercule hujus nostri, Aristoph. Acharn. 788, et Plut. 909. Contra Av. 446, ὁ πολυπράγμων, *vir multis in rebus versatus*, opponitur τῷ ἀμαθεῖ, *imperito.*

8.

Schol. Ar. Ran. 1308 : διεβάλλοντο ἐπ' αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι (leg. αἱ Λέσβιαι) καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερομένῳ Χείρωνι

α. Δώσει δέ σοι γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίδας.
β. Καλόν γε δῶρον ἑπτ' ἔχειν λαικαστρίας!

Eustath. ad Iliad. p. 741, 22, addit ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβιῶν γυναικῶν. Idem versu 1 δέ σοι (schol. δέ τις), et Λεσβίδας pro Λεσβίας, ut Iliad. 9, 270 :

δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας
Λεσβίδας,

quæ ridicula parodia in rem turpem detorsit Pher.

9.

Schol. Platonis Bekker. p. 371 : ἐνίοτε δ' ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται (ἅττα), ὡς ἐν Χ. Φ.

Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθείς, ἔφη,
ἅττα πεντήκοντα.

Etym. M. p. 167, 43, eundem locum citans, præbet ἀλλὰ προθῆς ἔφη ἅττα. Gramm. Bekkeri p. 461 : τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἅττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν.

XVIII. ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 3, p. 122, E : κατὰ γὰρ τὸν Φερεκράτους Ψευδηρακλέα

Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων·
ἐγὼ δ' ἂν ἀντείποιμι « Μὴ πολυπραγμόνει,
ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κἀκροῶ. »

INCERTARUM PHERECRATIS COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Aristoph. Lysistr. 157, quærenti Myrrhinæ, quid faciendum sit mulieribus, si dimittantur potius a viris quam pacem illi faciant, Lysistrata respondet

Τὸ τοῦ Φερεκράτους κύνα δέρειν δεδαρμένην.

Ubi schol. : ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλίσβοις χρήσασθαι καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀποδεδαρμένα σκύτη. Φ. ἐν δράματι (fort. ἐν δράματί τινι) εἴρηκε τοῦτο, ἔνθεν τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως (ἄλλα Berglerus) πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθασιν. Proverb. Coisl. 296, Κύνα δέρειν δεδαρμένην : τὸ τοῦ Φερεκράτους. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ἢ τῶν προπεπονθότων τι. Addit scholiastes : ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὑρίσκεται.

2.

Athen. 2, p. 55, B, afferens poetarum testimonia de erebinthis : Φ. (Crapat. 2) « Ταχεροὺς... εὐθέως. » (καὶ) πάλιν

7.

Temere me incitasti, virum tali ætate,
ut multis me implicem negotiis.
Equidem, o viri, quum essem junior,
videbar mihi sapere, sed nihil sapiebam, cuncta simul
tractans, quæ in mentem veniebant.
Nunc vero senectus immittit mentem.

8.

a. Dabitque tibi mulieres, septem Lesbia
b. Præclarum vero donum septem prostibula!

9.

Decem talentis addens alia, inquit, quinquaginta.

PSEUDHERCULES.

Dixerit aliquis eorum, qui habiles se esse existimant;
ego autem contra dixerim : « Ne sis molestus,
sed, si tibi placet, animum adverte et audi. »

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pherecratis verbum *canem excoriatum excoriare.*

Τρώγων ἐρεβίνθους ἀπεπνίγη πεφρυγμένους.

Καὶ addidi, quo ægre careas.

3.

Idem ib. p. 56, E. ἰδίως δ' οὕτως ἐκαλοῦντο (αἱ) ἄπλυτοι ῥαφανῖδες, ἃς καὶ Θασίας ὠνόμαζον. Φ.

Ῥαφανὶς δ' ἄπλυτος ὑπάρχει,
καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ ταρίχη πνικτὰ, καὶ καρύκη.

Αἱ haustum ab ἃ sequente. Καρύκη Mein. pro κάρυα, quod legebatur.

4.

Idem ib. p. 67, C: Γάρος. Κρατῖνος·

Ὁ τάλαρος ὑμῶν (malim ὑμῖν) διάπλεως ἔσται γάρου.

Φερ.

* Ἀνεμολύνθη τὴν ὑπήνην τῷ γάρῳ.

Scripserim senario restituto Ἀνὴρ ἐμολ. etc.

5.

Idem 12, p. 535, B, de Alcibiade: κεκωμῴδηται ὑπὸ Εὐπόλιδος ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας ἐν Κόλαξιν, ... καὶ Φ. δέ φησιν

Οὐκ ὢν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
ἀνὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστι νῦν.

6.

Idem 14, p. 644, F: Διακόνιον. Φερ.

Ὑπὸ τῆς ἀπληστίας
διακόνιον ἐπήσθιεν ἀμφιφῶντ' ἔχων.

ἀμφιφῶν πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος (et fortasse a solis ministris templi et sacerdotibus deæ comedendus: unde cognomen; cf. Schneider. Lex. v. Διακόνιον)· ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καιόμενα δᾳδία. Libri ἔπησθεν, inusitata priscis forma. Meinek. ἐπήσθι', quem v. Hist. crit. Com. p. 210. « Videntur hæc, inquit, de Hercule dici. »

7.

Ælius Dionysius apud Eustath. ad Odyss. p. 1369, 43, Δάπιδες: στρώματα ἄττα. Φ.

Ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχεν δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.

Edebatur στρωματοδέσματα, inusitate quidem et corrupto versu. Correxit Mein., qui comicum antiquiorum poetarum chorum intelligit: « quem chorum quum sordidis stragulis indutum dicit, nescio an veterem morem innuat, quo spectatores choreutis re bene gesta vestes, calceos et alia id genus, variique generis cibaria, præmii loco donabant, ut in Olympiorum certamine, de quo Eratosthenes Chronogr. p, 248 Bernh.: ἐπὶ τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνιζομένοις προσβάλλουσι (minus recte libri προβάλλουσι, *projiciunt. Both.*) ζώνας, πέταλα, χιτωνίσκους, πετάσους, κρηπῖδας. Cf. Aristoph. Danaidibus, fr. 8. Cibaria posteriore ævo choreutis ipsos choragos præbuisse testatur Plut. De glor. Athen. p. 349, A: οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλεια καὶ θριδάκια καὶ σκελίδας καὶ μυελὸν παρατιθέντες εὐώχουν ἐπὶ πολὺν χρόνον φωνασκουμένους καὶ (οὐ) τρυφῶντας. Etiam vinum cantoribus corollarii loco datum esse apud Athenienses, tradidit ex Lucilio Diomedes apud Gaisford. ad Hephæst. p. 399, de choreutis gulonibus Etym. M. p. 788, et Suidas, Φαρυγίνδην (male Suidæ libri φαλαγγίνδην): ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. » *E M.* Fragm. Com vol. 2, part. 1, p. 290 seq. Quem miror ista φων. καὶ τρυφῶντας sic reliquisse, quasi luxuriati essent discipuli τῶν φωνασκῶν. Conf. Schneider. Lex. v. Φωνασκέω. Forte excidit οὐ: v. Ἰπνοῦ fr. 1, et nostri Incertorum 18.

8.

Dicæarchus Descript. Græc. p. 29: τάδε ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατερρύη. ὁ στίχος Φερεκράτους

Ἤνπερ φρονῇς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

Ἤνπερ pro Ἄνπερ Meinek.

9.

Etym. M. p. 190, 23, Βάσκανος: ὁ καχίζων, καὶ μεμφόμενος ἅπαντα, καὶ πειρώμενος εἰς ἀπέχθειαν ἄγειν· ὁ φθονερὸς καὶ βλαβερός. Φερ. « ὁ λαγώς με βασκαίνει καὶ λυπεῖ. » Zonaras Lex. p. 379: βα-

2.

Cicera tosta comedens suffocatus est.

3.

Raphanus illotus adest,
et calida balnea, et salsamenta assata, et caryce.

4.

Vir barbam spurcabatur garo.

5.

Quum non sit vir Alcibiades, tamen, ut videtur,
vir omnium nunc est mulierum.

6.

Voracitate
diaconium insuper edebat amphiphontem.

7.

Chorus eorum habebat stragula sordida et culeos.

8.

Si sapis, fuge Bœotiam.

σκαίνειν οὐχὶ τὸ φθονεῖν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ λυπεῖν, καὶ αἰτιᾶσθαι, καὶ δυσχεραίνειν. Ἐάν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει. (« Verba Demosth. p. 291, 21. » *Mein.*) Φ.

Ὁ λαγώς με βασκαίνει τεθνηκώς.

10, a.

Etym. M. p. 312, 19, ἐγρηγόρσιον : τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι, εἴτε βρῶμα, εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φ. Ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον. * ῥητορική. Immo ῥητορικῷ (intell. λεξικῷ), vel τὸ ῥητορικὸν, ut fr. 12 appellatur κατ' ἐξοχήν (cf. fr. 18) : nam ex Ælii Dionysii lexico rhetorico hæc sumpta sunt. Eustath. ad Odyss. p. 1493, 53 : τὸ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παυσινύσταλον, εἴτε βρῶμα, φησὶν, εἴτε ἄλλο τοιοῦτον. τὸ δὲ παυσ. ὅμοιόν φασι τῷ ἐγρηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι.

10, b.

Idem p. 713, 29 : οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σιναμορεῖν τὸ λιχνεύειν, καὶ Φ. τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμορεύματα καλεῖ. Ὧρος. « Rectius scribas σιναμωρεῖν, σιναμωρεύματα » *E M.* Qui citat ex Proverb. Bodl. 861, Σινδαρονεύεσθαι (sic) : μέμνηται ταύτης Φερεκράτης. Orus lexicographus; cf. fr. 12.

11.

Idem p. 733, 29, Phot. p. 547, Suidas, Συηνία καὶ ὑηνία : ἀμαθία, σκαιότης, παρὰ Φερεκράτει· καὶ συηνεῖν Πλάτων τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι καὶ συῶδές τι ποιεῖν.

12.

Idem p. 753, 6, de voce τερθρεία : σημαίνει καὶ ἀπάτην, καὶ περιεργίαν. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. ὁ δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος λέγει, ὅτι εἶναι (scribam ὅτι εἴρηται) περὶ ἃ ἄχρηστά τινες σπουδάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ τερθρεύειν. καὶ τερθρευόμενος. Φ. τερθρία (sic) πνοή. « Ph. conjunxisse videtur τερθρεία et πνοή, *ostentationem fastumque* vani hominis significans. » *Mein.*

13.

Eustath. ad Odyss. p. 1428, 61 : Ἀθήναιος δὲ καὶ Ἑρμίππου τοῦ κωμικοῦ παράγει τὸ (Milit. 4)

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν.

περὶ ἧς, καὶ ὅτε κατενεχθῇ ἐκ τοῦ πασσάλου, παίζει ὁ Φ. ἐπὶ διαβολῇ γυναικῶν τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθησόμενα. « Non stetit promisso doctissimus archiepiscopus; ceterum poeta mulierum vinositatem data opera lusit in Tyrannide. » *E M.*

14.

Idem ib. p. 1445, 42, et Schol. Odyss. 2, 289 : ἦϊα κυρίως κατὰ Ἐρατοσθένην ὀσπρίων καλάμαι, καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ἦ α, ὡς καὶ Φ.

Τὴν γαστέρ' ἠίων κἀχύρων σεσαγμένος.

Sic schol.; Eustath. σεσαγμένους. Imperite schol. Harlej. ad Odyss. 2, 410 : ἔστι τῆς νεωτέρας Ἀτθίδος τὸ συναιρεῖν οὕτως.

15.

Idem ib. p. 1461, 24 : τὸ δὲ οἴνῳ βεβαρῆσθαι καὶ χαρηβαρεῖν ἂν εἴη, ὅπερ καὶ καραιβαρᾶν λέγει Φ., ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος.

16.

Idem ib. p. 1484, 50 : καὶ ἄλλα ἐξ ἀρρενικῶν ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται, ὡς τὸ « Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων (libri male Σηρῶν. Correxit Mein.) ἐπιστροφαί », καὶ Ὅμηρος (Odyss. 12, 131) « θεαὶ δ' ἔπι (immo ἐπὶ per tmesin pro ἔπεισι) ποιμένες εἰσὶ », καὶ Φ.

Ἡγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτῆρας·

καὶ Σοφ. (OEd. R. 81) « τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι. » V. Lobeck. ad Soph. Aj. 323, quem citat Mein.

17.

Idem ib. p. 1528, 45 : ἀκέανοι σπορίμου εἶδος, περὶ οὗ φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια, φέρων καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην « * Κυάμους, φακῆν, ζείας, αἴρας ἀκεάνους. » Legendum proposuit Meinek.

Κυάμους, ἀφάκην, ζείας, αἴρας ἀκεάννους,

quorum probo ἀφάκην, et formam ἀκέαννος producta penultima ipsum versum poscere intelligo; sed αἴρας, *lolium*, quis ferat inter legumina et cibos? Scribamus ἄρας (in codd. ᾄρας), *tollens*, colligens, reponens in hiemem.

18.

Idem ad Iliad. p. 801, 56 : ἐν γοῦν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ γράφεται οὕτως· « Αἴνειν : τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Φ.

Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν,

---

9.

Lepus mihi dolet mortuus.

14.

Ventre leguminibus aceribusque referto.

16.

Has esse arbitramur urbis servatores.

17.

Fabas, aphacam (*viciam*), farra colligens, aceannos.

18.

Nunc infundi oportet hordea, pinsere, frigere, percoquere,

αἴνειν.

Παυσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν (leg. αἴνειν discriminis causa), ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α διχρόνου, φησὶν « Ἀνεῖν (Ἄνειν) ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ α· οὐ δηλοῖ δὲ (pessime libri δηλοῖ δέ, haustum videtur ab α simili, quod antecedit) τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. (Forte hic locus neglectus est quum ab aliis, tum a nobis in editione fragmentorum Comici.) καὶ Φ. δ' ἔτι φησὶ « Νῦν δ' ἐπιχ. τ. κρ. δεῖ, πτ., φρ., ἀποβράττειν (sic), ἀνεῖν (?), ἀλέξαι (sic), μάξαι, τὸ τελ. παρ. » λέγει δὲ καὶ, ὅ τι (male libri ὅτι) διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ αἰνεῖν (sic)· τὸ μὲν γὰρ πτίσσειν γίνεται ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι (ἀπολίπῃ) τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν (?) ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη. ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ ταῦτα· αἰνεῖν (sic) : τὸ ἀναβράττειν ἀληλεσμένον σῖτον. καὶ πτισάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν (?) etc. V. Schneider. Lex. Gr. v. Διαίνω. Herodianus De dict. sol. p. 24, 18 : αἴνω, τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον, τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Φ. αἴνειν : πτίσσειν (?). Eo auctore, et accepto πέψαι a Bergkio Commentt. p. 306 (« nam si farina subacta est, non continuo panis apponi potest »), Meinek. edidit

Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν,
φρύγειν, ἀναβράττειν,
αἴνειν, ἀλέσαι, μᾶξαι, πέψαι, τὸ τελευ-
ταῖον παραθεῖναι.

Versu 1 Eustath. πίττειν. « Servavi πτίσσειν propter Lobeckium Paral. gramm. p. 31. De loco Herodiani dixit Dindorf. ad Phot. Porsoni p. 595 ed. Lips. » *Mein.*

19.

Gramm. Bachmann. Anecd. 1, p. 418, Χολλάδας διὰ τῶν δύο λλ : τὰς ἐν ταῖς λαγόσι σάρκας· οὕτω Φ.

20.

Gramm. Bekk. Anecd. p. 339 ult. : Ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα. τὸ μὲν ἄγρυκτα ἔστιν, ὥστε μηδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φ.

α. Τί δ' ἔπαθες;
β. Ἄγρυκτα κἄλεκτ'· ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ
αὐτῇ φράσαι σοι.

Similiter Bachmanni Gramm. Anecd. 1, p. 25, hæc addens : γρύξαι δέ ἐστι τὸ βραχύτατον φθέγξασθαι, ὃ καὶ ἄναρθρόν ἐστι, μυγμῷ ἢ στεναγμῷ παραπλήσιον.

21.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 346, 1 : Ἀδώνιος Φ. εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος (immo ἀντὶ τοῦ Ἄδωνις). λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. *Adoneum* dixit Plautus, Men. 1, 2, 35.

22.

Idem p. 340, 22, Ἄγχασκε : ἀντὶ τοῦ ἀνάχασκε. οὕτω Φ. « Similia composuit Bergk. Commentt. p. 381. » *M.*

23.

Idem p. 368, 22 : Φ. δὲ, τῷ κόβαλον συμπλέξας τὸ ὕβριστον, εἶπεν·

Ὕβριστον ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω
(συγγραφικόν).

συγγραφικαὶ δὲ αἱ συνθῆκαι. Neglectum est a librariis συγγραφικὸν, quo opus est sententiæ : objurgatur enim his verbis aliquis, qui turpem ac fraudulentam pactionem fecerat.

24.

Idem p. 369, 1, Ἀκοήν : ἀντὶ τοῦ οὖς. οὕτω Φ. « Ἀκοὴ Atticis fere est *auditus* vel *auditio*, rarissime *auris*. Legitur tamen hac significatione apud Platonem Tim. p. 33, C, Hermippum fragm. incert. 2, Sopatrum Athen. 2, p. 86, A, quanquam Sopatrum illum Atticis vix annumerare licet. » *E M.*

25.

Idem p. 373, 25 : Ἄκυλος ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός·

Καὶ τὰς βαλάνους, καὶ τὰς ἀκύλους, καὶ
τὰς ἀχράδας,
* περιόντας.

Φ. Idem gramm. p. 475, 12 : Ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν .... καὶ ἀχράδων μνημονεύει Φ. « De περιόντας pro περιϊόντας v. Dobr. ad Vesp. 1020, atque sic etiam Xenoph. Hell. 3, 2, 25, ubi Schneiderus laudat Thuc. 1, 30. » *Mein.* At ibi unus liber περιϊόντι, probantibus Reiskeo, Abreschio; neque apud Xenophontem desunt codd. qui idem habent, ut ipse Schneid. in ordine. Quare

---

rigare, molere, subigere, postremo apponere.

20.

a. Quid passus es?
b. Nec mussitanda, neque dicenda; sed soli volo tibi ipsi dicere.

23.

Contumeliosam rem ac dolosam fecisti pactionem.

25.

Et quercus glandes, et ilicis, et achradas adeuntes.

haud scio an ponendum sit παριόντας, quum hæ præpositiones etiam alias sæpe sint permixtæ. Περιόντας etiam ambigui causa ferendum esse nego.

26.

Idem p. 379, 1 : Πλάτων δὲ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπε, καὶ Φ. ἀλλοκότως ἐπιρρηματικῶς.

27.

Idem p. 383, 30, Ἁλιῶς, ἀντὶ τοῦ ἁλιέως. Φ. Alia exempla hujusmodi contractorum attulerunt Buttmann. Gramm. major. 1, p. 198, et Bergk. Comm. p. 297.

28.

Idem p. 401, 18 : Ἀνεψιαδοῖ Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνεψιαδοῦς Φ., καὶ Ἕρμιππος ἀνεψιαδοῦν. « Cf. Schœmann. ad Isæum p. 455 seqq. » *Mein.*

29.

Idem p. 451, 15, Ἀσελγές : πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βίαιον.... καὶ Φ. « οἷον * αὐτόπνιγος ὡς ἀσελγής » φησί που. Non inepte scripseris οἷον ἀντίπνοος καὶ ἀσελγής, *ut adversans et immodicus.* ἀντι et αὐτο permutata inter se fuerint, ut Thuc. 7, 13, ubi v. annot.; de καὶ et ὡς confundi solitis res nota.

30.

Idem p. 460, 10 : καὶ ἀτόπως. τὸ ἀσυνήθως καὶ ἀνεπιφάτως.

Ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν,

φησὶ Φ. « Eundem versum ex Eupolidis Marica affert schol. Platonis p. 379. Fortasse igitur in nomine erratum est; id quod etiam Eustathio acciderit ad Iliad. p. 1290, 45 : τὸ παφλάζειν, εἰς ὃ ποιεῖ Φ.

Λοπὰς παφλάζει βαρβάροις λαλήμασιν,

qui Eubuli versus ab Athenæo 6, p. 229, A, servatus est. » *E M.*

31.

Idem p. 473, 8. Ἀφυπνισθῆναι : τὸ ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι.

*Ἴν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν, ἀκροᾶσθ' · ἤδη γὰρ * καὶ λέξομεν.

Scribamus *Ἢν ἀφ. οὖν, ἀκρ. ἤδη γὰρ καλλέξομεν, i. e. καταλέξομεν, ut κάλλιπε pro κατέλιπε Homerus.

32.

Idem p. 475, 12 : Ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν,... ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος. Φ.

Ἢ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχολωτάτης.

« Spinosa est ἄχερδος (pirus silvestris; v. schol. ad Odyss. 14, 12. *Both.*) : unde ἀκράχολον eam dicit Ph. Feracissimus ejus arboris fuit demus Acherdusius : hinc arboris naturam ad incolarum indolem transtulit scriptor incertus Etym. M. p. 181, 5 : μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος. » *E M.*

33.

Gramm. Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 344, 27, κῆχος : δηλοῖ [δὲ] τὸ δήπου. συντάσσεται αὐτῷ τὸ ποῖ, ὡς Φ.

α. Ποῖ κῆχος ἐγγύς; β. Ἡμερῶν γε τεττάρων.

Etym. M. p. 682, 52 : Ποῖ κῆχος; ζήτει καὶ τοῦτο. « (α) Ποῖ κ.; (β.) Εἰς τὸν οὐρανόν. » καὶ Ἀριστοφ. « (α.) Ποῖ κ.; (β.) Εὐθὺ Σικελίας ». καὶ παρὰ Φ. « Particula ionica, de cujus etymo tacere præstat quam incertas conjecturas periclitari, qualis est Eratosthenis, κῆχος ex κὴ = πὴ et ἄγχος = ἄγχι compositum dicentis. v. Bernhardyus ad Eratosth. p. 227. » *E M.* Cf. Schneider. Lex. v. Κῆχος. Ceterum vulgo, incommode distinctis personis, α. Π. κῆχος; β. Ἐγγύς, ἡμ. γε τ.

34.

Hesych. Ἐπίμεστα : πλήρη.... Φ. « Βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης. » Probabiliter Blomfield. gloss. ad Æschyl. Sept. c. Th. 141, ἐπίμεστα, Bergk. Commentt. p. 304, βριθομένης πάντων. Itaque Meinek.

Βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης,

de ἐπίμεστα adverbialiter intelligendo citans Pollux. 4, 169, Phryn. Bekker. p. 40, 4, Callim. H. in Cer. 134.

35.

Idem Μίμαρκυς : κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου, μεθ' αἵματος σκευαζόμενα, μάλιστα [δὲ καὶ] ἐπὶ λαγωῶν, ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὑός· ὁ δὲ Φ. παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Priora δὲ καὶ ex sequentibus irrepsisse, vel temere occupata esse ab librario, etiam scholion ad Acharn. 1040 ostendit.

30.

Inepte sedens, nec cognoscere visus.

31.

Si experrecti estis, auscultate :
jam enim verba faciemus.

32.

Vel piri sylvestris iracundissimæ.

33.

a. Quo tandem viciniæ? b. Quattuor quidem dierum [iter.

34.

Bonis rebus omnibus onustæ mensæ.

36.

Photius p. 9, 22, Ἀδηφάγοι : ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο (scil. proprie et κατ' ἐξοχήν), ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φ.

37.

Idem p. 25, 21, Ἕτερος : Φ. ἐπὶ πολλῶν.

38.

Idem p. 26, 26, Ἐττημένα (?) : σεσησμένα. Φ. Hesych. Ἐττησμένα : σεσησμένα. « Corrigunt ἐπτισμένα. Sed videtur potius ex ἡττημένα corruptum esse. » *Mein.*

39.

Idem p. 30, 14, Εὐημερίαν : τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς (2, 4, 2), καὶ Φ.

40.

Idem p. 122, 9, Καθηγεῖσθαι : τὸ ὑφηγεῖσθαι. οὕτως Φ.

41.

Idem p. 131 summa, Καπνοί : * ἄλφιτα. οὕτως Φ. Trepidant editores, nec multum tribuo conjecturæ meæ ἄφατα vel ἄφατοι, *res* vel *homines nihili*, de quibus nemo loqui dignatur. Aristoph. Nub. 314 : περὶ καπνοῦ κενολεσχεῖν· nam sic haud dubie legendum est pro στενολεσχεῖν, verbumque lexicis addendum, cujus simile habemus κενολογεῖν.

42.

Idem p. 165, 4 : παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ὠμότητι, διὰ τοῦτο ἐκλήθη (Achæus) Κιλλικῶν (Aristoph. Pac. 363). Φ.

Ἀεί ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί.

Sic etiam Suidas v. Κιλλικῶν. Etym. M. Ἐγκιλικίζειν : τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας, etc. Vertit Grotius Excerpt. p. 514 :

Imponunt nobis semper cilicatim dii.

At, si ita est, cur proditor iste Κιλλικῶν appellatus fuit potius quam Κιλικῶν? id reputanti mihi probabilior videtur derivatio nominis a κίλλος vel κιλλω.

43.

Idem p. 209, 9, Λάσανα : χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον... ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται. καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον. οὕτω Φ. Pertinet ad Crapat. fr. 12.

44.

Idem p. 219, 16, Ληκῆσαι : παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται. οὕτως Φ. Idem

Ληκούμεσθ' ὅλην
τὴν νύκτα·

τουτέστι διαπαιζόμεθα. οὕτως Φ. Cf. Thesm. 496, et ibi Fritzsch.

45.

Idem p. 268, 20, Μητρίδα : τὴν πατρίδα. καὶ Πλάτων, καὶ Φ.

46.

Idem p. 285, 15, Ναικισήρεις : καὶ παρὰ Φερεκράτει, καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. Hesych. Ναικισσορεύοντας : ἐπίτηδες διασύροντας ἢ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δέ φασι ναικισσήρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος.... τῶν κατεψευσμένων ἡ λέξις. « Obscurum etymon hujus verbi; nec juvat ναίχι ἐρεῖς, propositum a Valck. ad Callim. p. 21. » *E M.*

47.

Idem p. 432, 19, Πλατειάσαι : τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ παῖσαι. Φ. Sic Mein. pro πλατιάσαι, addens : « Substantivo πλατεῖαι, *plagæ supina manu illatæ*, usus est Aristoph. fragm. 105. »

48.

Idem p. 492, 9, et Suidas, Ῥυπαίνω : ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Φ. Thomas Mag. p. 326, 10 : ῥυπαίνω καὶ τὸ μολύνω, καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φ. « Schol. Ar. Nub. 97 : εἰς δουλείαν ἐρρυπαίνετο ὁ φιλόσοφος. Simile est ἐπισμᾶν. » *E M.*

49.

Idem p. 522 summa, Σκίρον : τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐκαθέζοντο. Καὶ σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ ἡ ἑορτὴ Σκίρα (festum mulierum in honorem Cereris et Proserpinæ). οὕτω Φ. V. Arist. Eccles. 18, 59, Thesm. 841, et ibi schol.

50.

Idem p. 522, 15, Σκιτών : ἀσθενὴς, ἄξιος οὐδενός. οὕτω Φ. « *Sciton* servi nomen esse apud Herodot. 3, 139, annotavit Dobræus. Idem comparat Ar. Eq. 635 : Βερεσχέθοι Σκίταλοί τε καὶ Κοάλεμοι. » *Mein.* Versum confinxit Dobr.; κόβαλος enim ibi legitur, sed δράκοντα Κοάλεμον Eq. 198, et σπένδε τῷ Κοαλέμῳ 221, ubi schol. ἀντὶ τοῦ (τῇ) ἀνοίᾳ. ἀναπλάττει δὲ αὐτὴν ὡς δαίμονα.

51.

Idem p. 524 summa : Σκόνυζαν καὶ χωρὶς τοῦ σκόνυζαν λέγουσι. Φ.

Ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω δύο

44. Ludimus per totam noctem.

51. Sufficiunt conyza una et thymi duo.

Ita Porsonus; codex 'Α. μιᾶς κόνυζα κ. θύμων δ.

52.

Idem p. 528, 19, Σόφισμα : μάθημα καὶ ἐπινόημα, καὶ εὕρημα πᾶν. οὕτως Φ.

53.

Idem p. 541, 15, Στρατηγίς : ἡ γυνή. οὕτως Φ.

54.

Idem p. 560, 12, Σφῆκες καὶ σφηκίαι : τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φ. « De hoc tignorum genere Bœckhius disputavit in libro menstruo *Jahrb. d. wissensch. Krit.* 1835, p. 610 seqq. Σφηκίαι autem Ph. dixisse videtur a σφηκίας, h. e. σφηκώδης. Ejusdem generis substantiva sunt σχιζίας, στημονίας, πωγωνίας, et, quod præ ceteris huc referas, γερανίας, h. e. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον, Phryn. Bekker. p. 13, 15. Porsonus edidit σφηκιαὶ a σφηκιά. » *E M.*

55.

Idem p. 583, 24, et Suidas, Τευτάζειν : πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι. ... Φ.

Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖ-
πνον παραθεῖναι.

56.

Idem p. 598, 11, Τραπέμπαλιν : ἐπ' ἀριστερᾷ, ὑπεναντίως. οὕτως Φ.

57.

Idem ib. 21, et Suidas, Τραύξανα : τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα. οὕτως Φ.

58.

Idem p. 635, 6, Ὑφόλμιον : ἐπὶ (male liber ἀπὸ) τῶν αὐλῶν. Φ. V. Schneideri Lex. h. v.

59.

Idem ib. 9, Ὕφος, ὕφευς (perperam legitur ὑφεύς. Meinekius requirit ὑφή). Φ.

60.

Idem p. 650, 9, Φιτῦ : φυτὸν, φύτευμα. Φ.

61.

Idem p. 651, 19, Φοβερός : ὁ φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει.

62.

Phrynichus Præp. soph. p. 13, 30, Ἀρχαῖος : ὁ εὐήθης. οὕτω Φερεκράτης. Maximus ad Dionys. Areopag. p. 335, D : παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον ἠλίθιον ἔλεγον, ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ εἴρηται. Ita Mein.; mendose libri ἥλιον pro ἠλίθ.

63.

Idem ib. p. 42, 25, Θυμέλη : Φ. τὰ θυλήματα, ἅπερ ἐστὶν ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, οὕτω καλεῖ [θυμέλη]. Hesych. Θυμέλαι : οἱ βωμοί. καὶ τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα.

64.

Idem Epit. p. 377, Σαπράν : οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν. Θέων φησὶν ὁ γραμματικὸς εὑρηκέναι παρὰ Φερεκράτει, λήρων· ἅπαντα γὰρ, ἃ φέρει, μαρτύρια ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος κείμενά ἐστιν. Cf. Hermippus Ἀρτοπ. fr. 2.

65.

Pollux 2, 17 : Φρύνιχος δὲ τὰς νέας μὲν ἀφήλικας λέγει, « Ἦσαν δὲ καὶ γυναικῶν ἀφήλικες. » (Suspicor cum Mein., poetam scripsisse integro senario Ἦσαν δὲ καὶ γυναικαρίων ἀφ.) Φ. δὲ τὴν γεραιτέραν ἀφηλικεστέραν, ὡς καὶ Κρατῖνος « ἀφήλικα γέροντα. » Codex A Bekkeri superlativum præbet τὴν γεραιτάτην ἀφηλικεστάτην.

66.

Idem ib. 23 : Ἀττικοὶ δὲ οὔλας λέγουσι τὰς τρίχας· οὐλοκόμος μέντοι εἴρηται παρ' Ἀλέξιδι καὶ Φερεκράτῃ (sic) οὐλοκέφαλος. οὐλοκίκιννα δὲ Τελέσιλλα εἴρηκε. Vere, opinor, Meinek. παρ' Ἀλέξιδι. καὶ Φερεκράτης οὐλοκέφαλος.

67.

Idem ib. 27 : καὶ εὐβόστρυχος, ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή. Φ. δέ·

Ὦ ξανθοτάτοις βοτρύχοισι κομῶν!

Libri βοστρύχοισι corrupto versu. « Correxit Bergk. ad Anacr. p. 255, cujus exemplis formæ βότρυχος pro βόστρυχος adde Theognostum Crameri Anecd. Ox. 2, p. 76, 29, ubi vitiose legitur βόρυχος. » *M.*

68.

Idem ib. 28 : Φ. δὲ τοὺς γυναικείους πλοκάμους πλοκάδας (codex Falck. πλοκάμας) καλεῖ. τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας μετὰ ῥύπου στόρθυγγας ἡ κωμῳδία καλεῖ.

69.

Idem ib. 33 : παρακόμους δὲ τοὺς κομῶντας ἔλεγον οἱ κωμικοὶ, Φ. δὲ ἐν χρῷ κουριῶντας. Ex Automolis, cujus v. fr. 13.

55.

Ille vero puerum vocat, satagitque de cœna huic apponenda.

67.

O flavissimis elate cincinnis!

70.

Idem ib. 35 : παραλελέχθαι τὰς τρίχας τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι, ὅθεν καὶ παρὰ Φερεκράτει,

Ἄσμηκτος, ἀπαράλεκτος.

71.

Idem ib. 101 : * στομοδόχον δὲ τὸ στωμύλον καὶ λάλον Φ. Vocabulum vix græcum : ferrem utcunque στομωδικὸν a στομώδης.

72.

Idem ib. 130 : ὀνομάζονται δὲ οἱ σφόνδυλοι καὶ στροφεῖς παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ τραχήλου στροφήν. καὶ στρόφιγγες παρὰ Φ.

73.

Idem ib. 176 : ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Φ. τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπεν. Etym. M. p. 125, 23, Ἀπετύλουν : ἀπέσυρον τὸ αἰδοῖον.

74.

Idem 3, 80 : καὶ εὔδουλος ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος παρὰ Φ.

75.

Idem 4, 121 : πρῶτον δὲ ξύλον (in theatro) ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα πρωτόβαθρον Φ. φησὶν ὁ κωμῳδιοδιδάσκαλος. « Ita codex Falck. pro Ἐπικράτης. Male Antiatt. p. 112, πρωτοβάθρους dici putat chorentas primum locum in scena obtinentes. » *E M.*

76.

Idem 5, 26 : πάντα μὲν οὖν τὰ θηρευτικὰ πλέγματα δίκτυα καλοῖτ' ἄν, Φ. δ' αὐτὰ καὶ ἕρκη εἶπεν. Phot. p. 14, 14 : Ἕρκη πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν. Eadem fere Eustath. ad Od. p. 1572, 21.

77.

Idem 7, 90 : τῶν καρκίνων (μνημονεύει) Φ.

Καττύομαι τοὺς καρκίνους.

« Cod. Kuhnii κατύομεν. De καρκίνοις, solearum genere nominato a multiplici nexu corrigiarum, cf. Hesych. et Phot. v. Καρκίνος. » *E M.*

78.

Idem ib. 94 : Ῥάδια δὲ ποικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα, μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων τε καὶ Φ. Codd. ῥαίδια. Hesych. apud Jungermann., Ῥάδιαι : ὑπόδημα ποιόν. οἱ δὲ σανδάλιον· ubi recte scribunt ῥᾴδια.

79.

Idem ib. 179 : δακτυλιουργὸν εἴρηκε Φ.

80.

Idem ib. 194 : τὸ κοτυλίζειν εἴρηται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐχ ἀθρόως, ... ἴδιον δ' ἂν εἴη τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων, καὶ Φ. μὲν εἴρηκε

Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπάττειν χύδην.

Vulgo καταπλάττειν, correctum ex cod. Falckenburgi.

81.

Idem 8, 34 : τὸν δὲ κλέπτην εἴποις ἂν καὶ κλεπτίστατον, ὡς Εὔπολις· Φ. δ' εἴρηκε καὶ κλεπτίδης. Lobeck. ad Soph. Ajacem p. 390 citat Mein.

82.

Schol. Aristoph. Acharn. 86 : οὐδετέρως τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φ.

Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

Libri ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρ., quæ correxit Valck. Diatr. p. 285. « Atticos dixisse ἄνεκας, non ἀνεκὰς, tradit Apollonius De conj. p. 570, 26; cf. Joann. Alex. De accent. p. 38, 12. » *M.* Oratio fortasse ejus, qui mirabatur ignem flagrantem in inferiore parte domus, quum supra esset furnus.

83.

Idem Vesp. 289, ἐγχυτριεῖς : ἐπὶ (perperam libri ἀπὸ, mendo frequentiore) ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις (alius schol. : ἀντὶ τοῦ φονεύσεις, ἐκ τοῦ παρεπομένου), διὸ καὶ Σοφ. ἀποκτείνειν χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ, καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ, καὶ Φ. « Exempla infantium in ollis expositorum habent Herodot. 1, 113, Aristoph. Thesm. 505, alii; cf. Lobeck. Aglaoph. p. 632. » *M.*

84.

Schol. Soph. El. 86, ὦ (?) γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ : καὶ ταῦτα δὲ (malim δὴ, scilicet) Φ. παρῴδηκεν. « Itaque etiam alios Electræ (et aliarum Sophoclis tragœdiarum. *Both.*) versus parodia lusit Ph. » *M.*

85.

Schol. Iliad. 18, 26, μεγαλωστί : Ἀνακρέων ἱρωστί. Φ. ταχεωστὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Omissum

70.

Non defricatus, neque lectis crinibus.

77.

Suo mihi soleas.

80.

Nihil singulatim divende, sed fuse sparge.

82.

Quid hoc rei est? nam supra est furnus.

in codice ταχεωστὶ addendum esse vidit Bergk. ad Anacr. p. 255. V. Schneider. Lex. v. Ἱερωστί.

86.

Suidas : Ἀδώνια συνεσταλμένως.

Ἀδώνι' ἄγομεν, καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.

Φ. Similiter Draco Straton. p. 11. Utrobique libri Ἀδωνίαν ἄγομεν. Correxit jam Küsterus. Gramm. Bekker. Anecd. p. 345, 29, Ἀδώνια : βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης (Pac. 408) καὶ Φ. διὰ τῶν μέτρων * μαρτυρεῖ, immo μάρτυρες, intellecto εἰσίν : alioqui dicendum fuit μαρτυροῦσι. In verbis καὶ κλάομεν conjunctionem καὶ vertas *et quidem* (v. Matth. Gr. § 607, ann. 6), quia his definitur tempus Adoniorum, quæ per octo dies continuos celebrabantur et duabus partibus constabant, quarum prior, quæ hic dicitur, vocabatur ἀφανισμὸς, h. e. tempus quod ablato ab hominibus adolescenti apud Proserpinam transigendum erat; posterior autem εὕρεσις, quo superis redditum amasium denuo in hortis vel templis suis inveniebat, ut fabulantur, Venus. Apollodorus Bibl. 3, 14, 4 : ὃν (Ἄδωνιν) Ἀφροδίτη διὰ κάλλος, ἔτι νήπιον, κρύφα θεῶν [εἰς λάρνακα κρύψασα] Περσεφόνῃ παρίστατο, ἐκείνη δὲ, ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου· κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης εἰς μοίρας διῃρέθη ὁ ἐνιαυτὸς, καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν, μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ, προσέταξε, τὴν δὲ ἑτέραν παρ' Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτῃ προσένειμε καὶ τὴν δίαν μοῖραν. Libri vitiose τὴν ἰδίαν μ. Δίαν, i. e. τοῦ Διός. Iliad. 9, 538, δῖον γένος, ubi schol. Διὸς θυγάτηρ. Sapiunt hæc carmen aliquod excerptum ab Apollodoro.

87.

Idem, Ἀμυστί [πιεῖν] : ἐπίρρημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι (solœce libri ἄνευ ἀναπ.) πινόντων, οἱονεὶ μυσάντων. καὶ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ « ἀμυστίζειν », καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἄμυστιν (ita Mein.; libri mendose ἀμυστί.) Φ. εἶπεν.

88.

Idem, Ἀνασπᾶν : τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.

Κάδους ἀνασπῶν

φησὶ Φ.

89.

Idem, Δήμαρχοι : οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες· οὗτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων. (De demarchis v. Bœckh. Œcon. Att. 2, p. 47.) Φ.

Ὑπέδυσε δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

Libri vitiose et ordine verborum perverso Δήμαρχος : Φ. Ὑπέλυσε — χορόν. οἱ κατὰ — Παναθ. Alienum Ὑπέλυσε, merumque videtur ἁμάρτημα librarii Δ et Λ literas confundentis. Irriserit poeta demarchum, qui quum venisset in theatrum, non cepit sedem suam legitimam, sed choreutis se immiscuit ad nugandum cum aliquo eorum.

90.

Stobæus Flor. 116, 12, cum lemmate Φερεκράτους.

Ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ
καὶ πανταχῇ λυπηρὸν, οὐ καθ' ἓν μόνον·
ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ' οὐδ' ἰσχύομεν,
σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν.

Latine Grotius :

O quam, senectus, tristis es mortalibus
et tædiosa, vel hac re præter cetera,
quod, quum deficiunt vires et valentia,
sapientiam tunc primum nos doctum venis!

Grot. versu 2, *vel ob hoc pr. c.*, occultato *hoc* pronomine. Ceterum recte Grotius, observante Meinekio, hæc separavit ab aliis sex versibus vulgo conjunctis, quos vide Chir. fr. 4.

91.

Zenobius 5, 3, Λυδῶν καρύκας : παροιμία,

Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους.

ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἵματος, ὡς Φ.

Ἀβυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκην.

Vulgo Ἀμυρτάκην, quod Gaisford. correxit secundum B codicem. Gramm. Bekkeri An. p. 323, 26, Ἀβυρτάκη : ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, φημὶ ἐκ καρδάμων, καὶ σκορόδων, καὶ σινάπεως, καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο. Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα. His Bergkius Comm. p. 306 addidit Antiphanem Leucade Polluc. 6, 66, Athen. 2, p. 68, et Alexidem Athen. 3, p. 12. « Metrum esse videtur Euripideum quod vocat Hephæstio 15, p. 94. » *Mein.*

92.

Zonaras Lex. p. 1030 : Θέρμη καὶ θέρμα. Φ.

86.
Adonia celebramus, et quidem Adonidem deflemus.

91.
Abyrtacen terentem et Lydiam carycam.

— Σκέψαι δέ μου
τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω.

Θέρμη, non θέρμα, genuinos Atticos dixisse auctor est Phrynichus Epit. p. 331, ubi v. Lobeck.

93. 94.

Idem p. 1170 : λέγουσι δὲ καὶ καθίζανε. Φ.

Δεῖπνον παρασκεύαζε· σὺ δὲ καθίζανε.

Et p. 1171, ex eodem affert verbale καθεστέον.

95.

Idem p. 1745 : καὶ τρίτον ἔτος λέγουσιν (intell. οἱ Ἀττικοί), οὐχὶ τρίτῳ ἔτει. Φ.

— α. Πότε (τε) σὺ
ἤκουσας αὐτοῦ; β. Πρωπέρυσιν ἢ ʼτος τρίτον.

Immisimus τὲ et ἤ, quorum illo, quod hauserit τε syllaba, indiget versus, hoc ἢ ʼτος, pro ἔτος, sententia. Libri προπέρυσιν, sed Phrynichus Bekkeri p. 60, 32 : πρωπέρυσι διὰ τοῦ ω λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Rectius videtur Meinekio πρωπέρυσιν.

IX.

TELECLIDES.

« Iisdem ferme temporibus, quibus Cratinus et Crates floruerunt, vixit *Teleclides* Atheniensis, acerbus Periclis adversarius, ut narrat Plutarchus Pericle c. 3 et 16, ubi qui afferuntur anapæsti (v. fragm. incert. 4) brevi post expulsum Thucydidem, Milesiæ filium, scripti videntur, h. e. post olymp. 83, 4 (a. 444 ante Chr. nat.). Idem Pericles ridetur propter κεφαλὴν ἑνδεκάκλινον fragmento inc. 6, qui locus, quemadmodum alter ille, fortasse ex *Hesiodis* petitus est, in qua fabula Periclis Olympii et Chrysillæ amores attigisse Teleclidem docet Athenæus 10, p. 436, F. Contra eximie favebat Niciæ : v. fragm. incert. 31. Fabulas docuit, si Anonymo De comœdia p. XIV fides, numero sex, in quibus fortasse fuit etiam ea quam spuriam veteres critici judicaverunt (v. fr. incert. 16). Tituli ipsi fabularum commemorantur quinque, Ἀμφικτύονες, Ἀψευδεῖς, Ἡσίοδοι, Πρυτάνεις, Στερροί, quarum Suidas v. Τηλεκλείδης exsignavit tres nonnisi ex Athenæo sibi cognitas, Ἀμφ., Πρυτ., et Στερρούς. » Ex Mein. Hist. crit. Com. p. 86, 87, cujus viri de singulis quæstionem criticam habes p. 87-90. Argumenta omnium harum fabularum ob paucitatem servatorum versuum obscura.

I. ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ.

1.

Athen. 6, p. 268, B, appositis Cratini et Cratetis eclogis περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου, ita pergit : βέλτιον δὲ τούτων (?) Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσι (sub persona Naturæ, nisi fallor) ·

Λέξω τοίνυν βίον, ἐξ ἀρχῆς ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον.
Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός·
ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος, οὐδὲ νόσους, ἀλλ' αὐτόματ' ἦν τὰ δέοντα·
οἴνῳ γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις ἐμάχοντο
περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων, ἱκετεύουσαι * καταπίνειν,
εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας· οἱ δ' ἰχθύες οἴκαδ' * ἰόντες
ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοὺς ἂν παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι τραπέζαις.
Ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ κυλίνδων·
ὑποτριμματίων δ' ὀχετοὶ τούτων τοῖς βουλομένοισι παρῆσαν,

92.

— Tenta vero mihi frontem, an caleam.

93.

Cœnam appara; tu vero conside.

94.

Considendum.

95.

— a. Et quando tu
id ex eo audisti? b. Intra biennium vel triennium.

AMPHICTYONES.

1.

Dicam igitur de vita, quam initio paravi mortalibus.
Pax quidem primum omnium fuit velut aqua manui (lavandæ);
terra autem nihil metuendum gignebat, nec morbos, sed sponte aderant necessaria.
Vino enim fluebat torrens, mazæque cum panibus pugnabant
de oribus virorum, rogantes ut se inderent,
si forte candidissima amarent; piscesque domum euntium
se ipsi assantes adjacebant in mensis.
Jusculi autem cubilia circumstrepebat flumen carnes calidas volvens,
et intritorum rivi cupientibus occurrebant,

ὥστ' ἀφθονίᾳ τὴν ἔνθεσιν ἦν ἄρδονθ' ἁπαλὴν καταπίνειν.
Λεκανίσκαισιν δ'* ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυσματίοις κατάπαστα·
ὀπταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο,
τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἀλαλητὸς,
μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἠστραγάλιζον·
οἱ δ' ἄνθρωποι πίονες ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα γιγάντων.

« Versum 1 cum Aristoph. Nub. 960 permiscuit Sextus Empir. 6, p. 359, qui scriptor etiam alias hoc modo errat : v. Porson. ad Phœniss. 367, Hermann. ad Viger. p 919. V. 2 Photius Lex. p. 144, 20, et Suidas : τὸ ῥᾷστον πάντων καὶ εὐχερέστατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν. οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν « Εἰρήνη — κατὰ χειρῶν, » sive potius κατὰ χειρὸς, ut constanter dixerunt veteres illi et genuini Attici. Neque id ipsum fugit Photium, qui alio loco sic : κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χεῖρας, οὐδὲ ἄλλως πως. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 327. » *Ex Mein.* V. 3 δέος, *metum*, *terrorem*, i. e. herbam venenosam aut animal noxium, etc. V. 5. Infans esset Tel., si bis intra spatium paucorum versum idem vocabulum usurpasset. Scribamus καταπέμπειν. V. 6 ἰόντες, quasi pisces dicerentur : ponendum οἴκαδ' ἰόντων, domum euntium (vesperi) hominum; ω et ες confusis, ut apud Apollodorum 1, 8, 2, ubi libri Μελέαγρος δὲ, ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος γενόμενος, Heyneo rem aliunde incognitam mirante, quum vix dubium sit quin Apollodorus dixerit ἄτρεστος, perperamque Zenobius omiserit verba, jam tunc corrupta, ἄτρωτος καὶ, quæ emendata in suspicionem glossematis inducunt addita καὶ γενναῖος. V. 11 vulgo λεκανίσι, καὶ σίδ'. Probabiliter Mein. λεκ. δ' ἂν ψαιστὰ, « in quo, inquit, ἂν eodem modo positum est, ut v. 7 et 14. » V. 12. Athen. 2, p. 64, F : Κίχλαι. καὶ τούτων ἦσαν καὶ ἄλλων ὀρνίθων ἀγέλαι ἐν τοῖς προπόμασι. Τηλ. « Ὀπταὶ.... εἰσεπ. » Idem 14, p. 644, F : Ἴωνες δὲ ἄμην αὐτὸν (τὸν ἄμητα) καλοῦσι, καὶ τοὺς μικροὺς ἀμητίσκους, Τηλ. « Αὐτόμαται (sic) — εἰσεπ. » Omnibus his locis libri φάρυγγ', et v. 14 ἀνεστραγάλιζον, quod correxit Schweigh.

2.

Idem 3, p. 82, B : φαυλίων δὲ μήλων μνημονεύει Τηλ. ἐν Ἀμφ. οὕτως·

Ὦ τὰ μὲν κομψοὶ, τὰ δὲ φαυλότεροι
φαυλίων μήλων!

« Locus fortasse ex parabasi sumptus. Quod phauliis malis φαυλοτέρους chorus dicit spectatores, quos alloquitur, id non ad vilitatem, sed ad morum simplicitatem spectare intellexit Schweigh., comparato nobilissimo fragmento Euripidis,

Φαῦλον ἄκομψον τὰ μέγιστ' ἀγαθόν.

(Malim ambiguo vitato τὸ μέγ., h. e. τὸ βέλτιστον. *Both.*) Dio Chrysostomus Orat. 67, p. 360 : φαύλως τε καὶ ἀκόμψως ἀποφήνασθαι. Julianus Orat. 2, p. 54, A : φαῦλος καὶ ἄκομψος θεατής. » *Ex M.* V. Schneideri Lex. v. Φαύλιος. De φαυλίαις, olivarum genere grandissimo, sed minimi succi, Plinius H. N. 15, 3.

3.

Idem ib. p. 75, B : τῶν δὲ καλουμένων φιβαλέων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηνται τῶν κωμῳδιοποιῶν,.... Τηλ. δ' ἐν Ἀμφ.

Ὡς καλοὶ καὶ φιβαλέοι!

« Attica forma fuerit φιβαλέῳ. Annotavit Schweigh., id etiam recte observans, Teleclidis verba non de ficubus, sed de hominibus intelligenda esse; quam in rem laudat schol. Ar. Acharn. 802 : καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων φιβάλεις (sic) καλοῦσι. Pro ὡς fortasse legendum (?) ὦ, ut fr. 2. » *Mein.*

4.

Photius p. 504, 25, Σεῖσαι : τὸ συκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων. Τηλ. Ἀμφ. « Ἀλλ' ὡς πάντων* δὲ τῶν λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσαντες

---

quibus rigantes buccam teneram deglutirent.
Tum in patellis jacebant placentæ dulcibus conspersæ,
assatique turdi cum panibus ex lacte subactis in guttur involabant,
et liberorum se trudentium circa maxillas erat ululatus;
matricumque frustis ac secamentis, ceu talis, ludebant pueri;
homines vero pingues erant tunc et magni gigantes.

2.

O partim elegantes, partim viliores
phauliis malis!

3.

O venusti et ficulnei!

παύσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. » Meinek.: « Non minus corrupte Suidas v. Σεῖσαι. Correxit Porsonus Miscell. p. 287 :

Ἀλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λῷστοι σεῖσαι καὶ
προσκαλέσασθαι,
παύσασθε δικῶν ἀλληλοφάγων. »

Quæ probo præter istud ἀστῶν, quod abhorret a scriptura codicis, vixque dubites quin Tel. dixerit πάντων δὴ ἐτῶν, vel δὴ 'τῶν, i. e. πολιτῶν : v. Aristoph. Plut. 1079, Schneider. Lex. v. Ἔτης, etc. Iliad. 7, 295 : ἔτας καὶ ἑταίρους.

5.

Pollux 10, 164 : Τηλεκλείδου ἐν Ἀμφ. εἰπόντος

Δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκόλυθρον,

κάτοπτρον ἔνιοι ἀκούουσιν. « Vulgo κόλυθρον, codex Falckenb. σκέλυθρον. Idem pro κάτοπτρον habet κάτυστρον. Hemsterh. conjecit καθιστήριον, sed verisimilius est κάναστρον, sive κάνυστρον, quam formam e catalogo τῶν δημιοπράτων exsignavit Pollux 10, 86. » *E M.*

6.

Schol. Aristoph. Av. 988 : Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπείθη, τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλ. ἐν Ἀμφ. δῆλον ποιεῖ. « De Diopithe v. Lobeck. Aglaoph. p. 981. » *Mein.*

7.

Athen. 8, p. 335, A. Ἰχθύων, ὄνομα κύριον, οὗ μνημονεύει Τηλ. ἐν Ἀμφ. Similia nomina Mein. commemoravit *Ichthyam* Diog. Laert. 2, 10, 8, et *Ichthyn* Athen. 8, p. 346, E.

8.

Idem 14, p. 619, A : καὶ τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ᾠδὴ τῶν ἐς τοὺς ἀγροὺς φοιτώντων, ὡς Τηλ. φησὶν ἐν Ἀμφ.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 464, 30, et Suidas, Αὐτίτην : τὸν αὐθιγενῆ (Suid. αὐτογενῆ) οἶνον. Ἀμφ. Τηλ. « V. Casaub. ad Athen. 1, p. 31, E. » *Mein.* Idem Hist. crit. Com. p. 87 : « De tempore quo acta est hæc comœdia, id certe tenemus, factum esse ante acta Θηρία Cratetis, qui olymp. 88, 4 (424 ante Chr.) jam obierat. »

II. ΑΨΕΥΔΕΙΣ.

1.

Pollux 10, 68 : τὸ δὲ σύστομον ὄνομα φιλήματός ἐστιν, ἐν τοῖς Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι μετ' ἄλλων πολλῶν εἰρημένον.

2.

Idem ib. 98 : ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχοις ἂν εὑρεῖν .... ἐν Τηλεκλείδου Ἀψ.

Τὰ δὲ τήγανα ζέοντά σοι μολύνεται.

Cod. Falck. τὰ δὲ τηγανασίζοντα, unde facile exsculpas Τὰ δὲ τηγάνοις (Bentl. τηγάνῳ) σίζοντά σ. μ. Glossema est ζέοντα.

3.

Hesych. Δρεπτόν : εἶδος φιλήματος, ὡς Τηλ. Scriptor incertus Etym. M. p. 287, 28 : καὶ τὸ δρεπτὸν ἐσκευώρηται παρὰ σοῦ φίλημα. Scripserim restitutis partibus senariorum, facilique emendatione,

Καὶ τὸ δρεπτὸν ἦν σκευωρία
παρὰ σοῦ φίλημα.

Insidiosum fuisse ait ille, quisquis fuit, in fabula meretricis vel amasii alicujus osculum δρεπτόν, quo plus solito ab se auferret. Fuit igitur τὸ δρεπτὸν exquisitum lasciviusque aliquod genus osculi, de quo inquirere, si vacat, jubeo amatores. « Eustath. ad Odyss. p. 1880 : χύτραν ἔλεγον εἶδός τι φιλήματος, καθὰ καὶ δράπετον (leg. δρεπτόν) καὶ παιδάριον. Ad Ἀψευδεῖς retuli propter Pollucis locum fr. 1. » *Mein.*

4.

Eandem fabulam respicit schol. Aristoph. Vesp. 506, emendatus a Meinekio : ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος : πρὸς τὸν τοὺς Ἀψευδεῖς ποιήσαντα, ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποίηκε μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τρυφερὸς καὶ ἡδύβιος κωμῳδεῖται. Hinc (addit Meinek.) suspicor ad Ἀψευδεῖς referendum esse fragm. inc. 16.

III. ΗΣΙΟΔΟΙ.

« Minus recte Ἡσίοδος Antiatt. p. 91, 4; 110, 25, Suidas v. Οὐδαμῇ, et schol. Aristoph. Av. 1182, ubi Proxenidem sugillatum esse hac in fabula discimus. Ibidem Tel. graviter notavit Androclem, testante schol. Veneto ad Vesp. 1182, Nothip-

---

4.

At vos, omnium popularium optimi ad turbandum [et accusandum,
finite lites, quibus alter alterum devorat!

VERACES.

1.

Et in catinis stridentia fœdantur tibi.

3.

— (Carptumque dolus fuit tuum osculum.)

pum Tragicum, gulositate infamem, ut narrat Athen. 8, p. 344, D, et Philoclem, Æschyli ex sorore nepotem secundum Aristophanis schol. Thesm. 168. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 88.

1.

Schol. Ar. Thesm. 168, de Philocle : μικρὸς καὶ αἰσχρός. καὶ Τηλ. Ἡσιόδοις « Ἀλλ' ἡ τάλαινα Φιλοκλέα. β δεν (in codice λελύθημαι δθεν literis prope evanidis cerni videtur) οὖν, εἰ δ' ἐστὶν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων. » Scriptura codicis manca, et corrupta, quam fuit quum restituere mihi viderer sic scribendo :

α. Ἀλλ' ἡ τάλαινα Φιλοκλέος. β. Τίς ὅδ'; α. Οὐδὲν οὖν·
εἰ δέ τις ἄν, εἶεν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων.

Soror Æschyli beatam se dixerit propter fratrem celeberrimum, sed miseram matrem filii ignavi.

2.

Athen. 3, p. 87, A : Τηλ. δ' ἐν Ἡσ. κόγχη φησὶ διελεῖν. » Ita optimi libri; deteriores κόγχην, ut Photius (patriarcha Constantinop., qui obiit 891 post Chr. nat. *Both.*) Κόγχην διελεῖν : ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων. Sed Tel. videtur tale quid dixisse : τὸ πρᾶγμά ἐστι κόγχη διελεῖν. » *E M.* Durior hæc ratio, potestque ut forte κόγχῃ (i. e.—ην) in κόγχη abierit apud Athenæum.

3.

Idem 8, p. 344, D : ὅτι δὲ οὗτος ἦν ὁ ποιητὴς (Nothippus), σαφῶς παρίστησι Τηλ. ἐν Ἡσ.

4.

Idem 10, p. 436, F : ἧς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἐρᾶν φησι Τηλ. ἐν Ἡσ. « Chrysillam dicit Corinthiam, Teleæ filiam, Ionis Chii amicam. Ad Periclem spectant etiam incertarum fabularum fragmenta 4, 5 et 6, quæ et ipsa fortasse ad Hesiodos revocanda sunt. Cognominis Ὀλύμπιος alii aliam causam afferunt, sapientiam Plutarchus Cons. Apoll. p. 118, E, eloquentiæ vim Diodorus Sic. 11, 40, animi robur Valerius Max. 5, 10. Rectius hæc omnia conjuncta valuisse dicas. » *Mein.* Immo potentia inprimis significatur eo cognomine Periclis, sicut Jovis apud Homerum Il. 15, 131, et alias; de quo v. cum illa tum Iliad. 8 initio, etc. Eadem de causa Æschylus non modo Jovem, sed generatim deos vocat Ὀλυμπίους, et parodia ridicula Aristoph. Av. 130, Thesm. 914.

5.

Schol. Aristoph. Av. 1126 : Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς [καὶ Θεαγένης] ἔπαιξε παρὰ τὸν κόμπον· προείρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἀμφοτέρων, ὅτι κομπασταί. Τηλ. δ' ἐν Ἡσιόδῳ (sic) ὡς* παρειμένον τῷ σώματι κωμῳδεῖ * αὐτόν. Meinek. : « Non apparet utrum Proxenidem dicat, an Theogenem. » Utrumque, puto, siquidem verisimile est, scholiasten scripsisse παρειμένων αὐτῶν, et absolute usurpasse τὸ κωμῳδεῖ. V. ipse Mein. Hist. crit. Com. p. 527.

6.

Photius p. 356, 7, item Antiatt. p. 110, 25, et Suidas, Οὐδαμῇ : ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθι. Τηλ. Ἡσιόδῳ (sic).

7.

Antiatt. p. 91, 4 : Διενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ προσπαλαίειν. Τηλ. Ἡσιόδῳ (sic).

8.

Schol. Venet. Ar. Vesp. 1182 : Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σεριφίοις φησὶ δοῦλον καὶ πτωχὸν, ... Τηλ. δὲ ἐν Ἡσιόδοις (codex ἐν τοῖς δυσ, quod correxit Dindorf. Fragm. Aristoph. p. 4) καὶ Ἐκφαντίδης βαλλαντιοτόμον.

IV. ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ.

1.

Schol. Ar. Vesp. 836 : ἀλλ' ἔοικεν ὁ Λάβης ὠνοματοπεποιῆσθαι ἁπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν Πρυτάνεσι

Δάκης τίς ἐστιν, ὅντιν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.

Perperam libri ὁρᾷς.

2. 3.

Athen. 11, p. 485, F, de λεπαστῇ dicens : Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς « Κύλιξ, φησὶ, μείζων, » παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων

Καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς,
τυρὸν ἐπεσθίοντα.

Versum 2 cum primo conjungi jussit perquam

HESIODI.

1.

a. Sed misera fui propter Philoclem. b. Quis ille? a. Nullus scilicet;
sin quisquam, fuerit Æschylo similis superbia.

PRYTANES.

1.

Δάκης est, quemcunque hominum videt.

2. 3.

Et mellitum vinum potare ex suaveolente calice,
caseo simul comeso.

verosimili conjectura Bergk. Commentt. p. 327, laudatum illum Athenæo 4, p. 170, D : ἐπεσθίειν εἴρηκε Τηλ. Πρ. οὕτως « Τύριον (immo τυρὸν) ἐπεσθίοντα. » Ἡδυπνόου libri, nec mutandum est in carmine. Soph. El. 452, in stropha ἀδυπνόων — ὀνειράτων.

4.

Idem 9, p. 370, B : καὶ Τηλ. Πρ. « Ναὶ μὰ τὰς κράμβας » ἔφη. De juramento per cramben Ananii, Hipponactis, Eupolidis testimonia cum illo profert Athenæus.

5.

Idem 12, p. 553, E : καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον Τηλ. ἐν Πρ. ἁβρὸν ὄντα παραδίδωσι. Consentaneum fuit, facilius vivere Athenienses sub Themistocle, Persarum victore duabus naumachiis, qui navale et muros Athenarum exstruxit, commercioque ditabat populum ; v. Pausan. 1, 1, 36 ; 8, 52.

6.

Hesych. * Δορυφόνον : τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφ. Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ * Φιλόκτητος (v. Mein. Hist. crit. Com. p. 88, 89, qui Φιλοκλῆς restituit) τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλ. ἐν Πρυτανεῦσι (sic).

7.

Photius Lex. p. 480, 25, et Suidas, Ῥαγδαίους : κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τοὺς κεκινημένους, καὶ σφοδρούς, καὶ βιαίους..... ἔστι καὶ ἐν Πρ. Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα.

8.

Pollux 7, 135 : ὀρνιθοθηρᾶν Τηλ. εἴρηκεν ἐν Πρ.

Εὐχροεῖν, ὀρνιθοθηρᾶν, σωφρονεῖν.

9.

Harpocr. p. 61, 9 : Τηλ. δ' ἐν τοῖς Πρυτάνεσι (sic Maussacus ; libri ἐν τῷ Πρυτανείῳ) δι' ἡμέρας εἶπεν ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

V. ΣΤΕΡΡΟΙ.

1.

Athen. 9, p. 399, C : Οὖθαρ. Τηλ. Στερροῖς·

Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φορῶ.

« Idem versus rursum apponitur ab Athenæo 14, p. 656, E, ubi legitur φέρω. Videtur Tel. in hoc dramate virum induxisse mulieris habitu, quod imitatus fuerit Aristophanes in Thesmophoriazusis. » *E M.*

2.

Idem ib. p. 639, A : Τηλ. δ' ἐν τοῖς Στ. καὶ περὶ μοιχείας ἀναστρέφεσθαί φησιν αὐτόν. Gnesippum poetam dicit ; de quo ad Cratini fr. Βουκόλων 2.

3.

Idem 14, p. 648, E : τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει Τηλ. ἐν Στ., οὑτωσὶ λέγων·

Φιλῶ πλακοῦντα θερμόν, ἀχράδας (δ') οὐ φιλῶ,
χαίρω λαγῴοις ἐν ἀμύλῳ καθημένοις.

Fortasse ponendum est vitato asyndeto inutili χαίρω τε λαγ. In priore versu addidi δ'. Cf. Pherecr. fr. Metall. 1, 16.

4.

Schol. Aristoph. Pac. 1040 : θυλήματα τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα· ἐπιρραίνεται δὲ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ. Τηλ. Στ.

Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, κάπτε τῶν θυλημάτων!

TELECLIDIS INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Plutarchus Nicia c. 4, de hoc ipso : ἐδίδου γὰρ οὐχ ἧττον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. ... Τηλ. μὲν γὰρ εἴς τινα τῶν συκοφαντῶν ταυτὶ πεποίηκε·

Χαρικλέης μὲν οὖν ἔδωκε μνᾶν, ἵν' αὐτὸν μὴ λέγῃ
ὡς ἔφυ τῇ μητρὶ παίδων πρῶτος ἐκ βαλλαντίου·
τέτταρας δὲ μνᾶς ἔδωκε Νικίας Νικηράτου·

8.

Bono colore esse, aves venari, frugi vivere.

STERILES (vel DURI).

1.

Quum sim mulier, convenienter uber fero.

3. [non amo,

Amo placentam calidam, piros (autem) silvestres
gaudeoque leporibus, qui amylo insident.

3.

O rex Mercuri, devora victimas!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Charicles quidem dedit minam, ne diceret
eum primum matri genitum esse ex sacco ;
quattuor autem minas dedit Nicias, Nicerati filius ;

ὧν δ' ἕκατι τοῦτ' ἔδωκε καίπερ εὖ εἰδὼς ἐγὼ
οὐκ ἐρῶ· φίλος γὰρ ἀνήρ, σωφρονεῖν δέ μοι δοκεῖ.

Versu 1 libri Χαρικλῆς. Recte Reisig. Conjectt. p. 63, et Bergk. Commentt. p. 328, Χαρικλέης, quod ipse versus monstrabat. « De Chariele, primum popularis libertatis propugnatore fortissimo, postea vero optimatium imperii studioso, scriptorum locos apposuerunt Droysen. Comment. de Aristoph. Av. p. 27, et Bergk. l. l. » *M.* V. 2 libri βαλαντίου.

2.

Vita Euripidis apud Elmslejum ed. Baccharum p. 172 Lips. : δοκεῖ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιηκέναι τινά, ὥς φησι Τηλ. « Μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος Φρυγικόν τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτης ὑποτίθησι. » Diog. Laert. 2, 18 : ἐδόκει δὲ (Socrates) συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος οὕτω φησὶ « Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου, ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν ». His utriusque grammatici conjunctis atque emendatis, quum Dindorfius Fragm. p. 23, assentiente Meinekio, scripsisset Μνησίλοχός ἐστ' ἐκεῖνος, ὃς φρύγει τι δρᾶμα καινὸν etc., probabiliore ratione nos :

Ὁ Μνησίλοχος δ' ἐκεινοσὶ φρύγει τι δρᾶμα καινὸν
Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν.

« Intellexit Dind., de fabula Euripidis agi, quæ nunc ipsum, fortasse in ædibus Euripidis conspectis, præpararetur. De Mnesilocho, Euripidis socero, satis constat e Thesmophoriazusis. » *E M.*

3.

Porro Diogenes l. l. : καὶ πάλιν « Εὐριπίδης σωκρατογόμφους » καὶ Καλλίας Πεδήταις·

α. Τί δὴ σὺ σεμνὴ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
β. Ἔξεστι γάρ μοι· Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εὐριπίδης δ', ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλούσας, οὗτός ἐστι, τὰς σοφάς,
τὰς σωκρατογόμφους.

Huc enim illud σωκρατογόμφους referendum esse vidit Dindorf., ceterum audaciore conjectura omnia hæc Aristophanea Teleclidæ attribuens, sic scripta :

Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς σωκρατογόμφους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

« Cf. Hermann. præf. Nub. p. 19. Utrumque fragmentum fortasse ad Hesiodos revocandum est. » *Mein.*

4.

Plutarchus Pericle c. 16, de Periclis potentia : κακοηθῶς (αὐτὸν) παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρου πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς· ὁ δὲ Τηλ. παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους

Πόλεών τε φόρους, αὐτάς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν,
λάϊνα τείχη τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δ' ἂν αὖτε πάλιν καταβάλλειν,
σπονδάς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ', εὐδαιμονίαν τε.

Versu 2 codd. hiantes τὰ δὲ αὐτά. Nihil verisimilius quam elegans illud ἂν forte neglectum esse ante αὖ- simile, quod sequitur. Cf. Pherecr. Κορ. 1. Meinek. posuit τάχα δ' αὐτὰ π.

5.

Herodianus Περὶ μονήρους λέξεως p. 17, 10, de vocabulo δοθιήν : Τηλ.

Ὅδ' ἀπ' Αἰγίνης νήσου χωρεῖ δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον.

Codex ὅδ' ἀπ' Αἰγιύνης οὐ χ. δοθειῆνος ἐχ. τὸ πρ. Correxit L. Dindorf. Fortasse ὁ δ' ἀπ' scribendum. Periclem intelligendum videri annotavit Bergk. Commentt. p. 331.

6.

Plut. Pericle c. 3 : Τηλ. δὲ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πρα-

---

sed, hoc cur dederit, quamvis sciens ego
non dicam : amicus enim vir est, et sapere mihi videtur.

1 2.

Mnesilochus autem ille frigit novum aliquod drama
Euripidi, et sarmenta Socrates supponit.

3.

Hic est ille Euripides qui tragœdias facit
a Socrate compactas, philosophas.

4.

Urbium reditus, ipsasque urbes, alias vinciendas, alias solvendas,
lapideos muros modo ædificare, modo rursus diruere,
pacta, potentiam, victoriam, pacem, opulentiamque et felicitatem.

5.

Ille ab Ægina insula venit, furunculi habens faciem.

γμάτων ἠπορημένον καθῆσθαί φησιν αὐτὸν (Periclem) ἐν τῇ πόλει χαρηβαροῦντα, ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν. Pollux 2, 41 : χαρηβαρικὸν τὸ πάθος Τηλ., τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν « χαρηβαριᾶν » Ἀριστοφάνης. Versus illi sic habuerint :

Αὐτὸν δ' ἀποροῦντα χαρηβαρικὸν φημί ποθ'
ἧσθαι, ποτὲ δὴ δὲ
μόνον ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον πολὺν
ἐξανατέλλειν.

V. 1 δὴ δὲ, ut Ar. Eccles. 195, 314; cf. fr. 8. Ἐνδεκ., h. e. tam grandis, ut undecim stratis indigeat Pericles, in quibus accumbat.

7.

Athen. 2 p. p. 56, D, de δρυπεπέσιν ἐλάαις disserens : καὶ χωρὶς δὲ τοῦ φάσκειν ἐλάας αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔλεγον δρυπεπεῖς. Τηλ.

Ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει
δρυπεπέσι καὶ μάζαισι διασκανδικίσαι.

Versu 1 Toupius Emend. 2, p. 563, supplebat Καί. Tum libri vulgo λιπαρείτω μου vel λιπαρεῖτό με, corrigente Porsono Append. ad Toupii Emend. p. 491. V. 2 vulgo δρυπ. μάζαις καὶ διασκ., quasi δρυπεπεῖς μᾶζαι dicerentur h. l., ut apud Cratinum Plut. 2, contra mentem Athenæi. Non male igitur Mein. δρυπ., καὶ μάζαις διασκ. Nos lenioribus numeris μάζαισι. Nuper Meinekius ζωμίοις, δρυπεπέσι, μάζαις, καὶ δ. « Διασκανδικίζειν, quo etiam Aristoph. Eq. 19 usus est, proprie quidem significat διευριπιδίζειν, h. e. *more euripideo garrire;* sed potuit id Tel. simpliciter dicere pro διαλέγεσθαι et μάζαις διασκ. pro *mazis vesci*, ut Aristoph. Eq. 803, στεμφύλῳ εἰς λόγον ἐλθεῖν, *olivis vesci*. Ceterum δρυπ. per se olivas maturas dixit etiam Callias Athen. 2, p. 57, A :

Γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. » *M.*

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 418, 15 : Ἀπαρτὶ παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπαρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. .... τάχα δὲ ὁ Τηλ. ὁμοίως τῷ Ἡροδότῳ κέχρηται·

— Σὺ δὴ δὲ, φρόνιμος αὐτὸς ὢν
ἀπαρτὶ ταύτης τῆς τέχνης.

Δὴ immisso metrum sarcivimus. Cf. fragm. 6. Meinek. : « Possis σὺ δέ γε, sed videtur alia corruptela latere. »

9.

Phrynichus Epit. p. 376, et Thomas Mag. p. 291 : οἱ δ' ἀρχαῖοι περίστασιν λέγουσι τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν πλήθους.... μάθοις δ' ἂν Τηλεκλείδου λέγοντος ὧδε·

Τίς ἥδε κραυγὴ καὶ δόμων περίστασις;

10.

Etym. M. p. 755, 46 : Τηλ.

Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι·

ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται καὶ σκευωροῦνται. Eadem habent Suidas et Photius v. Τευτάζειν.

11.

Suidas : Τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι λεγόμενόν τι ἦν. Τηλ. * « τισι τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισιν. » Similiter Photius p. 565, 7, et 613, 1, quo postremo loco Τηλεκλείδης τισι omissum est. Porsonus Advers. p. 266 :

Τί σύ; τῶν δυνατῶν τι κέλευ'· οὐ γὰρ παρὰ
Κενταύροισι τάδ' ἐστίν·

quorum admodum placet τί σύ; adjectis autem τάδ' ἔστιν facile carebimus, ἀκεφάλῳ relicto versu.

12, a, b.

Antiatt. p. 107, Μόμφιν : ἀντὶ τοῦ μέμψιν. Τηλ. « Lege μόμφον (?) vel μομφήν. Phot. p. 257, 26, * μέμφειραν : τὴν μέμψιν. Τηλ. Fortasse μέμπτειραν, τὴν μεμφομένην » *Mein.* Utraque vox inusitata est, satis autem frequentia ει et ω, λ et ρ confusa : quare malim equidem μεμφωλὰν dorice, vel μεμφωλήν, quod exstat apud Hesychium.

13.

Gramm. Bekkeri An. p. 371, 32 : Ἀχροκώλια δίεφθα. Τηλ. Male codd. Ἀχροχώλια : δίεφθα. Sensit Mein. Pherecrates Μεταλλ. fr. 1, 13, δίεφθ' ἀχροκώλια.

6.

Illum, inopem consilii, gravi capite modo sedere
arbitror, modo autem sane
solum ex capite undecim stratorum magnum tumul-
[tum excitare.

7.

Orabat me, ut tandem convenire posset
maturis olivis et garrire cum mazis ad modum Eu-
[ripidis.

8.

Tu vero scilicet, quum ipse inprimis
gnarus sis hujus artis.

9.

Quisnam hic clamor et cur domum circumstant?

10.

Omnes autem insidiose agunt ministri.

11. [tauros (aguntur).

Quid tu? efficacium aliquid jube. Hæc non inter Cen-

14.

Idem p. 403, 4, Suidas et Zonaras, Ἀνηρώτιζεν : ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλ.

15.

Idem p. 412, 25, et Suidas, Ἀπατήσει : ἀντὶ τοῦ παραλογιεῖται. Τηλ.

16.

Phrynichus Epit. p. 291, Βρέχειν : ἀντὶ τοῦ ὕειν ἔν τινι κωμῳδίᾳ ἀρχαίᾳ, προστιθεμένη Τηλεκλείδῃ τῷ κωμῳδῷ. Conf. Ἀψευδῶν fr. 4.

17.

Schol. Aristoph. Av. 17 : τὸν μὲν Θαρρελείδου] Σύμμαχος Ἀσωπόδωρον· καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ μικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κεκωμῴδηται, καὶ ὁ κολοιὸς, μικρὸς ὢν, (ὡς) ἐκ τῶν πτερῶν τὴν σύστασιν ἔχει. Postremorum καὶ — ἔχει, immisso ὡς, quod hauserit ὢν vicinum, sensus apertus est, graculum ob parvitatem velut ex plumis (sine corpore) videri constare. Intelligendus autem κολοιὸς ὁ μικρὸς, ὁ βωμολόχος, ut ait Aristoteles H. A. 9, 19, 3. Ibi Scaliger (vol. 3, p. 492 ed. Schneider.) : « Tertium (graculorum) genus minimum (neque enim æquat columbam), valde elegans et concinnum, *tenui corporatura,* etc. Irridetur hoc avium genus propter ἀμουσίαν. » Gesnerus Thes. l. l. v. *graculus :* » Varro De R. R. 3, 16 : Vetus est adagium *Nihil cum fidibus graculo,* i. e. nihil imperitis cum bonis litteris.... Sic *graculus inter Musas* dicitur de hominibus inter eruditos stolide et impudenter obstrepentibus. » Cf. Aristophanis Eq. 936, 938.

18.

Idem schol. Acharn. 860 : καὶ Τηλ. τραχήλου τύλαν εἶπεν. Ita etiam Suidas v. Τύλα (leg. τύλος vel τύλη).

19.

Photius p. 100, 18, Ἰϐὺ μέγα : ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα. οὕτως Τηλεκλῆς. « Corrigunt Τηλεκλείδης, præterea sic distingue, Ἰϐύ : μέγα, quibus quæ inferuntur verba, spectant ad participium, quod excidit. Docet id Hesych. Ἰϐυκινήσαντες : ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴϐυ (ἰϐὺ) παρῆκται ἡ λέξις, καὶ ἔστιν ἰωνικὸν ἐπίρρημα. καὶ δηλοῖ τὸ πολὺ καὶ μέγα. » *M.*

20.

Idem p. 238, 11, λυχνοκῶσα : Λυχνοκαυτοῦσα. Hesych. h. v. λυχνοκαυστοῦσα. « Fortasse Doricum est pro λυχνοκοοῦσα, ut νῶσα pro νοοῦσα. Lobeck. ad Phryn. p. 523 ipsum illud λυχνοκοοῦσα reponendum putat. » *E M.*

21.

Idem p. 495, 1, Σαϐαρίχιν (sic) : τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Τηλ. Idem Σάραϐον : τὸ γυν. αἰδ. οἱ κωμικοὶ λέγουσι. Et Σαϐαρίχη : γυν. αἰδ. Theognostus apud Cramerum Anecd. Ox. 2, p. 118, hoc nomen scribit σαμαρίχη. « Verum videtur σαϐαρίχη. Cf. interpp. Hesychii v. Σαϐαρίχειν. » *Mein.*

22.

Idem p. 496, 5, Σάθων : ὑποκόρισμα παιδίων ἀρρένων. οὕτως Τηλ. « Hujusmodi nutricum ὑποκορίσματα attigit Scaliger ad Virg. Catal. p. 244 ed. Lindenbr., et Casaub. ad Theophr. Char. 5, p. 68 ed. Lips. » *Mein.*

23.

Idem p. 579, 8, Τερποτράμις : ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις. οὕτως Τηλ. « Rectius, puto, interpreteris τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος. » *Mein.*

24.

Hesych. Βρόμιος : παρὰ Τηλεκλείδῃ ὁ Σάτυρος, ἢ ὁ Διόνυσος. « Prius falsum. » *Mein.*

25.

Idem Εὐτρηίους : τοὺς ἀπὸ Εὔτρης, πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. δωρικῶς δὲ εἶπε Τηλ. θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους. « Pro Εὔτρης legendum videtur Εὐτρησίων, ut Xenoph. Hell. 7, 1, 29, et Pausan. 8, 27. Ejus igitur oppidi incolas Εὐτρηίους dixerat nescio quis δωρίζων apud Tel., extrita littera σ inter vocales, ut in Μῶα pro Μῶσα. Cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 252 ed. Schæf. Doricas formas habemus etiam fr. 18 et 20. Ceterum cf. Eupolidis Autol. 17. » *E M.*

26. a, b.

Pollux 3, 76 : παιδοφιλής, ὡς Τηλ., καὶ παιδοφιλεῖσθαι Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικός. ὁ μέντοι παιδέρως Ζεὺς παρὰ τῷ Τηλεκλείδῃ πέπαικται (pro παιδεραστὴς secundum H. Stephanum).

27.

Idem 3, 127 : Πλάτων δὲ τῆς ἀγοράσεως εἴρηκεν, ὡς τῆς ἀγορασίας (ita codex Falck. pro vulgato ἀγοράσεως) Τηλ.

28.

Idem 7, 182 : τοὺς δὲ ἐργολάϐους καὶ ἐργολήπτας Τηλ. ὁ κωμικός.

29.

Zonaras Lex. p. 1170 : καὶ Τηλ. (φησὶ) καθεδοῦμαι.

30.

Idem p. 1334, et Favorinus, Μανόν : ἀραιόν. βραχέως λέγουσι. Τηλ. ἀντὶ τοῦ ἀκριϐές, ἢ ὀρθὸν, ἢ ἀσφαλές, ἢ πυκνόν. « De mensura primæ syllabæ contraria sententia Phrynichus Bekker. p. 51, 31,

Μανόν : τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν (δὲ) πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Sed corripuisse videtur Æschylus : v. Bergk. ad Anacr. p. 270. » *Mein.* Cf. annotata nobis ad Æschyli fr. incert. 40.

31.

Καρηβαρικὸν τὸ πάθος ex Polluce v. in fragm. 6.

X.

HERMIPPUS.

« Teleclide paulo junior, sed Eupolide et Aristophane prior, fuit *Hermippus* Atheniensis, Lysidis filius et Myrtili, poetæ comici, frater. Suidas : Ἕρμιππος... ἑτερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλου, δράματα διδάξας μ'. Similiter Eudocia p. 167. Hunc quoque acrem Periclis obtrectatorem fuisse, vel eo argumento intelligitur, quod Aspasiæ impietatis litem intendit. Plutarchus Pericle c. 32 : Περὶ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον (olymp. 86, 4, ut videtur, sive ante Chr. nat. 432) Ἀσπασία δίκην ἔφευγεν ἀσεβείας, Ἑρμίππου τοῦ κωμῳδιοποιοῦ διώκοντος, καὶ προσκατηγοροῦντος, ὡς Περικλεῖ γυναῖκας ἐλευθέρας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχοιτο. Ipsum Periclem contumeliosissimis versibus perstringit apud Plut. c. 33,

Βασιλεῦ Σατύρων, τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις
δόρυ βαστάζειν, ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινοὺς παρέχει,
ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;

Quæ scripta sunt eo tempore quo Lacedæmonii primum Atticam invaserant, Pericles autem, quamvis præcipuus belli suasor et auctor, aciem tamen contra hostes instruere non sine magna civium offensione (v. Thuc. 2, 21) cunctabatur. Ex quo intelligitur, fabulam, ex qua hæc attulit Plut., quam fuisse Μοίρας ex Athenæo 8, p. 344, C, et 15, p. 668, A, probabiliter efficias, actam esse olymp. 87, 1 (ante Chr. nat. 431). — Fabulas, Suida teste, scripsit quadraginta, actore Simermone, de quo schol. Nub. 526. Tituli dramatum servati sunt novem : Ἀθηνᾶς γοναὶ, Ἀρτοπώλιδες, Δημόται, Εὐρώπη, Θεοὶ, Κέρκωπες, Μοῖραι, Στρατιῶται, Φορμοφόροι. » Ex Meinek. Hist. crit. Com. p. 90, 91, qui ibidem p. 92-96 de singulis titulis critice disserit, denique Hermippi ἰάμβων, i. e. carminum probrosorum, fragmenta subjicit.

I. ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ.

Rara hujusmodi argumenta in comœdia antiqua, propria quodammodo mediæ comœdiæ. Quare Hermippi fabulam temporibus comicæ libertatis lege Morychidis accisæ assignandum esse suspicatur Meinek. Hist. p. 279.

1.

Stobæus Eclog. phys. 1, p. 239.

Ἐκεῖνός ἐστι στρογγύλος τὴν ὄψιν, ὦ πονηρὲ,
ἐντὸς δ' * ἔχων περιέρχεται κύκλῳ τὰ παρόντ' ἐν αὐτῷ,
ἡμᾶς δὲ τίκτει, περιτρέχων τὴν γῆν ἁπαξάπασαν,
ὀνομάζεται δ' ἐνιαυτός· ὢν δὲ περιφερὴς τελευτὴν
οὐδεμίαν οὐδ' ἀρχὴν ἔχει, κυκλῶν τ' ἀεὶ τὸ σῶμα
οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὁσημέραι τροχάζων.

« Hi versus quum apud Canterum incerto poetæ tribuantur, Heerenius ex lemmate duorum codicum marginibus adscripto ἀναγενέως Ἑρμίππου et poetæ et fabulæ nomen restituit ». *E M.* Versu 1 codd. τὴν ὄψιν στρογγύλος. Correxit Meinek. V. 2 conciliari nequeunt verba ἐντὸς ἔχων et περιέρχεται, vixque dubium videtur quin ponendum sit ἐντὸς δ' ἑκὼν περιέρχεται. Tum codex Vat. τὰ παρ' ἑαυτῷ. Mein. τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ, quod et per se parum verisimile est, et minus etiam placet sequente ἁπαξάπασαν. Ἑκών, libens, ex industria. V. 5 opportune Bergk. Commentt. p. 308 admonuit Heracliti, corpus tempori tribuentis, apud Sextum Empir. Adv. math. 10, 231. Libri δ' ἀεὶ, frequentius repetita δὲ particula. V. 6 Bergkius οὐ παύεται.

2.

Etym. M. p. 146, 25 : ἄμνιος (?) σημαίνει τὸν ἀμνὸν, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ προπαροξύνεται, ὡς παρὰ Ἑρμίππῳ ἐν Ἀθ. γον.

Τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἀμνίου

MINERVÆ NATALES.

1.

Ille, o miser, est rotundus adspectu,
intusque libens complectitur in se circum quæ sunt,
nos autem gignit, circumcursans omnem terram,
annus vocatus; et circumvolutus neque finem
neque initium habet, semperque rotare corpus
non cessabit quotidie ac totum per diem.

2.

Vocem ac vultum agni

ἔχειν δοκεῖς, τὰ δ' ἔνδον οὐδὲν διαφέρεις δράκοντος.

Vereor ne hallucinatus sit Etymologus, quum ἀμνίου a recto ἄμνιον duci usitate possit; neque huic rationi obstat ambiguitas τοῦ ἄμνιον, quod significat etiam secundum Apollonium sophistam ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ δέχονται τοῦ σφαττομένου ἱερείου τὸ αἷμα. Formæ ἄμνιος certius exemplum desidero.

3. 4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 404, 27, et Suidas, Ἀνθέων : τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθ. γ.

* Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὡρῶν.

καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς

Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

Versu 1 Piersonus ad Herodianum p. 456 conjicit Καίρῳ σπαθητὸν, Toup. Emend. 2, p. 482, Καιροσπάθητον, quod merito recepit Mein., compositum e καῖρος et σπαθητός (scholl. Odyss. 7, 107 : καῖρος λέγεται ὁ μίτος, h. e. filum, stamen). Sed idem inconsiderate Suidam secutus pro vulgato ὀρῶν edidit Ὡρῶν, novam nescio quam vestem Horarum intelligens, quibus hic nihil negotii est, sed scribendum

Καιροσπαθήτων ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὥρων,

ut præsentes dii conspexisse dicantur (cum admiratione) primam modo natæ Palladis texturam, ipsis adhuc incognitam (καινὸν ὕφασμα), quippe inventam a dea. Ὥρων communi dialecto dixit Hermippus, quemadmodum antiquiores illi genuinum Atticismum minus observare solent.

5.

Idem p. 461, 26, Ἄττεσθαι : ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἕρμ. Ἀθ. γ.

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

V. 2 ἐπινοῶ, ut Minerva ipsa loquatur, textoriæ artis specimina edens, Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 206, C, pro ἐπινοῶν.

6.

Photius Lex. p. 61, 26 : καὶ ἦν δ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ· παρ' ὃ δὴ καὶ Ἕρμ. ἐν Ἀθ. γον. ἠσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν, « Ὁ Ζεὺς * διδωνω πολλάς φησι τοὔνομα. » Ita codex. Suidas v. Ἦ δ' ὅς Hermippi versum ita scriptum exhibet « ὁ Ζεὺς διδόναι πολύ φησι τοὔνομα » · quod Porsonus sic emendat :

Ὁ Ζεὺς (δὲ) « Δίδωμι Παλλὰς, » ἠσὶ, « τοὔνομα. »

Quibus immisi δὲ, quo vix careat oratio, haustum illud, nisi fallor, a δι — syllaba vicina. Similiter Lexicon de spirit. apud Valck. ad Ammon. p. 225. « Gramm. Crameri Anecd. Ox. 1, p. 190, 19, ἠσί. « Δώσομεν, ἠσὶ πατὴρ, » φησὶν ἡ Σαπφώ· ἠτὶ δὲ λέγει Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ ἠσίν. Eundem locum Hermippi respicere videtur Etym. M. p. 416, 54, e Photio corrigendum. » *Mein.*

7.

Schol. Plat. p. 353 Bekker., de Accone, fatua muliere : τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φησιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοιμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γενομένην ὡς ἑτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί· μέμνηται ταύτης Ἕρμ. ἐν Ἀθ. γ., καὶ Ἄμφις ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. « Aliorum grammaticorum testimonia de ista muliere collegerunt interpp. Hesychii vol. 1, p. 194, 12, et Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 19. Acconem patria Samiam dicit Etymologus p. 49, 4. Mire Chrysippus apud Plut. De rep. Stoic. p. 1040, B : οὐδὲν διαφέρει τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφιτοῦς, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν, ut Lamiæ potius vel Gorgyræ, aliisque puerorum terriculis (de quibus Casaub. ad Strab. 1, p. 36, et Ruhnken. ad Tim. p. 181, quorum notatis addas Hesychii Καρκώ : Λαμία) similis fuisse videatur » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 404, 405.

II. ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΕΣ.

In hac fabula Hyperbolum demagogum acriter fuisse irrisum constat ex Aristophane et antiqui scholiastæ testimonio.

1.

Gramm. Bekkeri An. p. 328, 25, et Suidas, Ἀγῆλαι : τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι..: Ἕρμ. Ἀρτοπώλισι·

---

habere videris, intus autem nihil differs a dracone.

3.

Staminariorum florum texturam novam videbant.

4.

Tenuia perscrutata pepla floribus plena.

5.

A mensa hoc stamen nectere cogito.

6.

Juppiter (autem) « Do, » inquit, « nomen illi Pallas. »

Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω,
καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Hesych., fortasse ex hoc l., Ἀγήλω : κοσμήσω. Codd. νῦν. Suidas οἴους ἐγώ, cod. gramm. οἴους ἐγώ, schol. Eurip. Med. 1016 (995), qui priorem versum citat, ἰοῦσ' ἔσω. « Hyperboli matrem hæc locutam esse, propter filium judicio absolutum gratias acturam diis, non inepte conjecerunt Bergk. et Fritzsch. Act. societ. gr. vol. 1, p. 138. Hyperbolum vapulasse a poeta, testatur schol. Nub. 557 : Ἕρμιππος δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον· ἔοικε δὲ (Aristophanes) τὸ εἰς τὰς Ἀρτοπώλιδας λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. » *Mein.*

2.

Pollux 7, 202 : Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Κοθόρνοις πορνοτελῶναι. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀρτ. φησὶν « ὡς σαπρά, πόρνη, καὶ κάπραινα. » Quæ Bergkius Commentt. p. 314. ex Palatino et Falckenburgii codice, in quibus legitur Φιλωνίδης (ita F.) δὲ ἐν τοῖς Κοθ. πορν.· Ἕρμιππος δὲ (ita F. et P.) ἐν Ἀρτ. καὶ πασιπόρνη φησὶ καὶ κάπραινα, assumpto etiam τῷ σαπρὰ ex editis libris, ita restituit

Καὶ πασιπόρνη, καὶ κάπραινα, καὶ σαπρά·

magisque etiam se probare ait Ὦ πασ. etc., cui equidem prætulerim hoc Ὡς πασ., propter confusionem vocabulorum καὶ et ὡς, hic et illic observatam in libris. Bekkerus edidit καὶ πᾶσι πόρνη. « Ita nescio quis Hyperboli matrem increpat, ut eodem Pollucis loco Euripidis poesin Phrynichus in Musis (Ἀλλ', ὦ κάπραινα, καὶ περίπολι, καὶ δρομάς). Σαπρὰ est *vetula.* » *Mein.* De hoc cf. Pherecratis Incert. 64.

3. 4.

Athen. 3, p. 119, C : ἰδίως δ' ἐσχημάτισται (τὸ τάριχος) παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Ἀρτ. « Καὶ τάριχος πίονα. » Simili barbarismo Scytha Thesm. 1187, τὸ πυγή. « Hæc dixerit mater Hyperboli, quam barbare loquentem induxerat Herm. Eodem pertinent hæc Hesychii : Δοχιχῶ : ἀντὶ τοῦ δοχῶ. ἔπαιξε δὲ Ἕρμ. ἐν Ἀρτ. Pro δοχιχῶ codex δοχηχῶ : illud litterarum series requirere videtur. » *E M.*

5.

Schol. Aristoph. Av. 1556, de Pisandro : ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής, ὡς Ἕρμ. ἐν Ἀρτ. « Ἐνέβαινε σιγῇ Πείσανδρος μέγας αὐτός, ὥσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῶν ξύλων, ἐλαίας ἔρεισιν ὄνον κανθήλιον. » Scribam

Ἔμβαινε Πεισάνδρῳ σύ γε σῖγ', αὐτὸς μέγας,
χὤσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῷ ξύλῳ,
ἐλάσας ἔρεισον ὄντ' ὄνον κανθήλιον!

In his Mein. χὤσπερ et ἐλάσας ἔρεισον, nos et sententiæ et metri causa Πεισάνδρῳ σύ γε σῖγ' et τῷ ξύλῳ, et ὄντ' ὄνον, quæ me facile probaturum esse spero palæographiæ et librariorum negligentiæ peritis. Τὸ ξύλον intelligebam arborem, quam festo illo die aliquis conscenderit ex more; cujus quidem rei alia exempla non habeo in promptu. Potest quoque, ut dicatur et proprie et figurate, ξυλοκόπος. Primo versu Meinck. Ἔμβαινε δή· Πείσανδρος ὁ μέγας οὑτοσί.

6.

Pollux 7, 198 : εἴρηται γὰρ ἡ γελγόπωλις ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ Κρατίνου, ὥσπερ ἐν Ἀρτ. Ἑρμίππου τὸ γελγοπωλεῖν.

III. ΔΗΜΟΤΑΙ.

1.

Pollux 9, 71 : εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἡμίτομόν τι νομίσματος. ὁ γοῦν Ἕρμ. ἐν Φορμοφόροις λέγει, ... ἐν δὲ τοῖς Δημόταις

Οἴμοι τι δράσω, σύμβολον κεχαρμένος;

κεχάρθαι ἔοικε τὸ ἥμισυ, ὥστε ἢ ἐκ θατέρου μόνον τετυπῶσθαι τοῦτο δεῖ τὸ νομισμάτιον νοεῖσθαι, ἢ διῃρῆσθαι, ὥστε ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον, τόν τε πιπράσκοντα καὶ τὸν ὠνούμενον, ἐπὶ συμβόλῳ τοῦτον μέν τι προειληφέναι, τὸν δὲ ἐνοφείλεσθαι. Prima Pollucis verba haud dubie affecta sunt, siquidem tautologiam debuisset Herm., inferciens βραχύ, ubi sufficiebat νομισμάτιον, quod est βραχὺ νόμισμα. Sane scribendum puto βραχὺ νόμισμά τι, ὃν ἡμίτομόν τινος νομίσματος.

MULIERES PANEM VENDENTES.

1.

Age igitur, venerabor deos, domum ingressa,
suffiamque, propter servatum filium.

2.

Quoniam (es) omnium meretrix, et sus fera, et putida.

3.

Et salsamentum pinguis.

5.

Aggredere tu quidem silens Pisandrum, ipse grandis,
et velut Bacchanalibus ille arborem,
pulsatum allide, quum sit cantherius!

POPULARES.

1.

Næ mihi, quid agam symbolo comminuto?

2.

Idem 10, 165 : τὸ δὲ ὄγχιον σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ ἄλλων τινῶν, παρὰ δὲ Ὁμήρῳ (Odyss. 21, 61) τῶν Ὀδυσσέως πελέκεων. Ἕρμ. δὲ ἐν Δ. ἔφη « Ἔχοντες ἴσον (sic) ἀσπίδιον ὀγχίῳ » Scribamus

Ἔχοντες ἂν ἴσον ἀσπίδιον ἐν ὀγχίῳ.

Cod. Falck. ὄγχῳ. Dicuntur omnes δημόται pariter scutati, i. e. armati, synecdochice.

3.

Athen. 7, p. 285, E, de voce ἀφύη : ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ Ἕρμ. Δ.

Νῦν δ' οὐδ' ἀφύην * κινεῖν δοκεῖς.

Immo κιχεῖν. Significatur homo pauperrimus, qui ne apuam quidem emat. De ν et χ litteris nonnunquam inter se permutatis Xenoph. Anab. 4, 1, 3. Spectat Athenæus ad tritum veterum grammaticorum præceptum, ἀφύαι plerumque dici numero plurali.

4.

Photius p. 215, 15, et Antiatt. p. 106, 26 : Λεπτολογίαν. Ἕρμ. Δ. Phrynichus Appar. Soph. p. 49, 28 : λεπτολογία σημαίνει τὸ περὶ τῶν μικρῶν φροντίζειν καὶ ἀδολεσχεῖν. Memorat et Suidas, per errorem Aristophanis versum tribuens Hermippo.

5.

Pollux 7, 89 : Αὐτοσχεδὶς (sic libri) ὑπόδημα τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον Ἕρμ. εἴρηκεν ἐν Δ. Hesych. recte Αὐτοσχεδὲς, ὑποδήματος εἶδος γυναικείου. Ἰσοδύναμον poetæ αὐτοσχεδὴς usitato αὐτοσχέδιος, cui convenit explicatio Pollucis. Meinek., qui contendit legendum esse αὐτοσχιδὲς, ut λεπτοσχιδῆ σανδάλια apud Cephisodorum Trophon. 2, vellem ostendisset quomodo ὑπόδημα dici possit αὐτοσχιδές.

6.

Hesych., Phot. p. 363, 6, et Suidas, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ : παροιμία, ἧς μέμνηται Ἕρμ. Δ. V. Bæhr. ad Herodot. 6, 129.

7.

Antiatt. p. 104, 33, κακκάβη : Ἕρμ. Δ. « Quum non κακκάβη, optimis scriptoribus usitatum, sed κάκκαβος ab Atticistis rejiciatur, hoc Antiatticistæ restitui voluit Bergk. Commentt. p. 316 : fortasse recte; quanquam non omnes hujus grammatici glossæ impugnandis Atticistarum decretis scriptæ sunt. » *E M.*

8.

Idem p. 105, 7 : κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτρίβαι. καὶ κατόχως εἴρηται ἀντὶ τοῦ μνημονικῶς. Ἕρμ. Δ. « Κάτοχοι dicebantur pueri, qui fideli memoria tenebant quæ a magistris didicerant; hinc κατόχως, *memoriter*. Plutarchus : κατόχως καὶ μνημονικῶς. » *E M.*

9.

Idem p. 85, 31, (Βᾶ) : πρὸς τοὺς * κατάρνη ἀναφωνήσαντας εἰώθασιν οἱ ἀντιτιθέντες ἀντεμβοᾶν, καί ἐστιν οἱονεὶ σκῶμμα. Ἕρμ. Δ. « Βᾶ addidi ductu et indicio Eustathii ad Il. Λ, 438 : καὶ βᾶ ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππῳ, ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. » *Mein.* Vellem vir doctissimus simul exposuisset de isto κατάρνη, verbo nihili, cujus in locum καταρνῆ substituendum est : πρὸς τοὺς « Καταρνῆ (vel Καταρνεῖ); » ἀναφωνήσαντας, » contra illos, qui clamant *Negas?* Sophocles Ant. 412 :

Φῄς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;

Inde grammaticum petiisse arbitror τὸ καταρνῇ.

10.

Photius p. 398, 9, Πάρισθι : παραγίνου, παρατύγχανε. Ἕρμ. Δ.

IV. ΕΥΡΩΠΗ.

Suidas, Ῥαζεῖν καὶ ῥυζεῖν : τὸ ὑλακτεῖν. Ἕρμ. Εὐρώπῃ·

Ῥυζῶν ἅπαντας* ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους.

Photius p. 481, 13, ῥάζειν καὶ ῥύζειν, et in Hermippi versiculo mendose ῥυζὸν, corrigente Porsono. Item alio loco Photius Ῥύζειν : ὑλακτεῖν, et Ῥυζῶν : πενθῶν. Hesych. Ῥάζειν : * τρώγειν, κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν. Lexicon rhetor. apud Eustath. ad Odyss. p. 1792, 22, Ῥάζειν καὶ ῥοίζειν (ῥύζειν Mein.) : κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετήνεγκται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Probabiliter Mein. et ῥύζειν et ῥυζεῖν usitata fuisse censet, ut exempli gratia ῥόφειν et ῥοφεῖν secundum Æl. Dionysium Eustath. ad Odyss. p. 1430, 40. Ceterum apud Suidam legerim Ἅπαντάς σ' ἀπέδομαι τ. δ.! σὲ pro σοὶ (cf. Aristoph. Av. 28);

2.
Habere soliti pariter scutulum in corbe.

3.
Nunc autem ne apuam quidem nancisci videris.

6.
Non curat Hippoclides.

EUROPA.
Latrans : « Omnes tibi abrodam digitos! »

apud Hesychium autem τρύζειν, quod de porco dictùm habet Athen. 14, p. 656, F. Πενθῶν firmes Quinti Calabri versibus 10, 326, et 14, 36.

V. ΘΕΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 426, F : οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος.... Ἑρμ. Θεοῖς· « ἐπειθ' * ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα, εὐχόμεθα πρὸς τοῦτο* ὁ οἶνος οἰκέρας γενοῦ· οὐκ ἀστοῦ καὶ πηλοῦ 'γὼ φέρω παίζων ἅμα, * καῦθις γεγένηται, τοῦτο πέντε καὶ δύο. » Suspiceris hæc ita scribenda esse :

« Ἔπειθ', ὅ τι ἂν πίνωμεν ἔται δίψης μέτα,
εὐχόμεθα πρὸς τοῦτ' « Οἶνος, ὦ κέρας, γενοῦ! »
κὰς τοῦ καπήλου, 'γὼ φέρω παίζων ἐμὰ,
κεὐθὺς γεγένηται τοῦτο πέντε καὶ δύο.

In quibus Bergkio Commentt. p. 317 debetur τοῦτ' Οἶνος... γενοῦ κὰς τοῦ καπήλου, et κεὐθύς. « Existimat enim, Mercurium aliumve ministrum hic loqui de beatissima vita deorum ; ad cujus felicitatem hoc maxime illum referre, quod utantur Amaltheæ cornu, quæcunque collibuerit, affatim effundente. Δύο pro δύω Dind. » *Mein.* V. 3 ἐμὰ, *mea*, meum argentum. In primo versu passiva servat Hermannus,

Ἔπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,

dicta hæc opinatus ab aliquo qui se fluviatilem deum esse simularet.

2.

Schol. Aristoph. Av. 1551 : ταῖς κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἑρμ. Θεῶν (Küster. Θεοῖς) « Ὥσπερ αἱ κανηφόροι, λευκαῖσιν ἀλφίτοισιν* ἐντετριμμένοις· ἐγὼ δ' * ἕνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον. » Mein. versu 2 legendum putat ἐντετριμμένος : « videtur enim describi aliquis canephoræ habitum imitatus, quas capillis farina conspersis in publica pompa incessisse constat ex Ar. Eccles. 732. » Κωμικώτερον me judice est ἐντετριμμένοι, ut omnes dii sic incessisse dicantur. V. 3 Valck. ad Herodot. 2, 93, et Porsonus Append. ad Toup. Emend. p. 445, ἐνέκαψα λανθάνων, nec sane λαθὼν sufficit versui, sed apparet, aliud scripsisse Nostrum, idque arbitror fuisse ψηλαφῶν : cave enim cogites, ut Mein., de nescio qua pecunia, quam iste, quisquis fuit qui hæc recitavit, furatus fuerit canephoræ, sed ridicule homo deglutiisse dicitur puellam, i. e. deosculatum esse et contrectasse, ut solet fieri ; cf. Pac. 1057. Scribo igitur.

Ὥσπερ αἱ κανηφόροι
λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοι·
ἐγὼ δ' ἐνέκαψα ψηλαφῶν τὴν διφροφόρον.

3.

Herodianus Περὶ μονήρους λέξ. p. 17, 10 : δῆλον ὅτι σημειώδης (?) ὁ δοθιὴν παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενος, καὶ μὴ ἔχων πρὸ τοῦ η σύμφωνον (?)... Ἑρμ. ἐν Θεοῖς·

Φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης, ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος.

Depravatum videtur σημειώδης, et fortasse reponendum συνῳδῶς, *consensu.* Verba καὶ — σύμφωνον quid sibi velint, scio cum ignarissimis, nisi forte Herod., formam communem δοθειὴν significans, quam tamen aliunde haud novi, dixit λέγόμενός ἐστι καὶ μὴ ἔχων ει πρὸ τοῦ ι σύμφωνον, quanquam sic præter usum ει σύμφωνον indicaret diphthongum. In Hermippi versu codex ὥσπερ πέπονθε δοθειῆνος, quod correxit L. Dindorfius.

4.

Athen. 11, p. 478, C : τὰ μόνωτα ποτήρια κότυλοι.... Ἑρμ. δ' ἐν Θεοῖς·

Τόν τε κότυλον πρῶτον ἤνεγκ', ἐνέχυρον τῶν γειτόνων.

Libri ἤνεγκεν ἐχυρὸν, quæ Porsonus et Jacobsius Additt. p. 259 emendaverunt. Dindorf. malit πρῶτος.

5.

Idem 14, p. 636, D, de κρεμβάλοις : Ἑρμ. δ' ἐν Θ. τὸ τούτοις κρούειν κρεμβαλίζειν (immo κρεμβαλιάζειν) εἴρηκεν ἐν τούτοις·

Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι.

DII.

1.

Tum, quidquid bibimus amici sitientes,
ad id precamur : « Vinum fias, cornu! »
egoque ad cauponem ludens fero mea ;
statimque id factum est quinque et duo.

2.

Velut canephoræ,
albis farinis intriti capillos ;
ego vero devoravi contrectans selliferam.

3.

Vox sacra quum aperta esset, velut concoctus furunculus.

4.

Cotulamque primam attulit, pignus vicinorum.

5.

Et patellis rupium abscissis crepitant.

Libri κρεμβαλίζουσι. « Metrum poscit κρεμβαλιάζουσι, quam formam agnoscunt Hesych. et Phot. » *Dindorf.* Meinekius : « Notare videtur Euripidis aliorumque hujus similium poetarum Musam κροταλίστριαν. V. Aristoph. Ran. 1305 seqq. Hesych. Κρεμβαλιάζειν: κογχύλια καὶ ὀστράκια συγκροτοῦντες ἐρισμὸν (leg. ἐρρυθμόν) τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Hujus moris auctor perhibetur Diocles, de quo dixi Hist. crit. Com. p. 252, et Bergk. Commentt. p. 429. »

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 674 : καὶ πρὸς τὴν τῶν κύβων παιδιὰν ὁμοίως ἐχρῶντό τινι (scil. κηθίῳ), βάλλοντες ἐξ αὐτοῦ. καὶ γὰρ Ἕρμ. ἐν Θ.

Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' (ἐγὼ) ᾽χων κήθιον.

Porsonus versum explebat scribendo ἔχων τὸ κήθιον, sed præstat ἐγὼ ᾽χων κ. Verbum ἔχων simili ἐγὼ offecerit.

7.

Stephanus Byzant. p. 631 : λέγεται καὶ ταιναρίζειν (καὶ παραταιναρίζειν), ὡς Ἕρμ. Θ.

Καὶ σὲ τί χρὴ παραταιναρίζειν;

Apparet, verba καὶ παρατ., quæ immisimus per parenthesin, neglecta esse propter similia καὶ ταιν. : alioqui huc non pertineret Hermippi versus. Hesych.* Ταιναρίας : παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος. Vix dubites quin legendum sit Ταιναρίοις : nam Ταινάρια id festum vocabatur, et passim confusa α et οι. Παρὰ in compositis cum alia significat, tum perverse facta seu modum excedentia. Juvenis Plautinus Pseud. 2, 4, 17 : *Ut paratragœdat carnufex!* « Numeri sunt logaœdici, nisi forte παραταιναριάζειν scribendum, ut sit tetrameter dactylicus. » *M.*

8.

Photius p. 538, 21, Στίλβη : λύχνῳ τι ἐοικός. Ἕρμ. Θ.

Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλβην.

Simillime Plato ap. Polluc. 6, 103 :

Ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις.

Στίλβην, ellychnium parcendo, german. *einen Spardocht.*

9.

Pollux 9, 126 : τὸ δὲ ῥῆμα τὸ* πενταλιθίζειν ἐστὶν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς. Scribamus πεντελιθίζειν, ut πεντέπηχυ, πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέμηνον apud Photium p. 410, 20. Idem de hoc ipso verbo p. 411, 3 : πεντελιθίζειν διὰ τοῦ ε γράφουσι. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 413.

10.

Hesych. Μίλαξ : * ἡλικία. ἔνιοι δὲ* μέλλα, καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Θ. * ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μίλαξ ἐστί. δηλοῖ δὲ τὸν δημοτικόν. Pro ἡλικία recte corrigunt ἧλιξ, et μέλλαξ pro μέλλα, idemque reponendum est pro μίλαξ, et μέλλακες alibi apud Hesychium, ubi hæc leguntur, Μέλακες : οἱ νεώτεροι. Glossarium vetus : μέλλαξ, *adultus.* Tum pro ἀγνοήσας Ἀρτ. dicendum erat ὁ ἠγνόησεν Ἀρτ. Ἐκεῖ, scil. apud Hermippum, qui μέλλακα dixerat τὸν δημοτικόν. « Ita *popularis* dicitur pro *sodalis*, quod comparat Lobeck. Paralip. gramm. p. 128. » *E M.* Mendosa etiam ista apud Hesychium, Κέλλικας : δημότας. Imo μέλλακας.

VI. ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

De Cercopibus v. Heyn. ad Apollod. 2, 6, 3. « In *Cercopibus* dubitari potest, utrum H. ipsos illos Herculis comites et scurras in scenam produxerit, an sub nomine Cercopum callidos impostores et fraudatores perstrinxerit : tales enim fuerunt fabulosi illi Cercopes, de quibus perdocta est dissertatio Lobeckii in Aglaophamo p. 1296 seqq. Eodem titulo fabulas docuerunt Plato et Eubulus, fortasse etiam Menippus. Hermippeæ fabulæ titulum ut figurato sensu accipiam, movent me quæ leguntur fr. 2 et 6. Dionysi quasdam in hac fabula partes fuisse apparet ex fr. 1. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 94.

1.

Athen. 12, p. 551, B : πόσῳ οὖν κάλλιον, πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὧν καταλέγει Ἕρμ. ἐν Κέρκωψιν ἢ* ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κήτει ἐοικέναι!... φησὶ δ' οὕτως ὁ Ἕρμ. πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιούμενος,

Οἱ γὰρ πενόμενοι
ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοίδια,

6.
Egoque apud talos steti, phimum tenens.

7.
Et te quid opus est paratænarissare?

8.
Ex foro emptum ego
afferam lumen aliquod vel ellychnium.

CERCOPES.

1.
Nam pauperes
jam mutilatos tibi buculos immolant,

Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

Eadem ex Athenæo Eustath. Il. p. 1288; Suidas v. Λεωτροφίδης, inde ab Ἀνάπηρα, ex schol. Aristoph. Av. 1406, qui : ἐπειδὴ καὶ οὗτος (Leotr.) τῶν σφόδρα λεπτῶν. V. 1 νῦν οἱ γὰρ tres libri Athen., unde Mein. conjicit Νυνὶ γὰρ οἶδ᾽ πενόμ. V. 2 θύσουσιν Eust. et unus cod. Ath. Ibid. βούδια posuit Meinek. pro βοίδια, testimonio ductus Antiatticistæ p. 85, Βούδια, οὐ μόνον βοίδια. Ἑρμ. Κ. Leotrophidæ macilentiam ridet etiam Theopompus Καπηλ. fr. 1; Thumantin Aristophanes Eq. 1265, ubi schol. : οὗτοι πένητες διεβάλλοντο· καὶ ὁ μὲν Λυσίστρατος ὡς κόλαξ, ὁ δὲ Θούμαντις ὡς πένης (hoc deleo) μάντις.

2.

Idem 11, p. 502, B, de chryside, poculo : καὶ Ἑρμ. ἐν Κ.

Χρυσίδ᾽ οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο.

Πανσ. χρυσίδα Schweigh. cum Toupio Emend. 3, p. 572, intelligit plenum poculum. Interpres gallicus : *ronde comme la pleine lune*, quod verum putabat Meinek., postea tamen improbans, « Vide igitur, inquit, an πανσελήνοις scribendum idque de sacris plenilunii tempore celebratis (intt. ad Soph. OEd. R. 1090) intelligendum sit. »

3.

Idem 14, p. 650, E : καὶ ἐν Ἀναγύρῳ « πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς. » Ἑρμ. δ᾽ ἐν Κέρκωψί φησιν

Ἤδη τεθέασαι κόκκον ἐν χιόνι ῥοᾶς;

4.

Idem 3, p. 123, F : ὀνομάζει δὲ καὶ Ἑρμ. Κ. φρεατιαῖον ὕδωρ οὕτως.....

5.

Antiatt. p. 88, 29, Διαλέγειν : ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι. Ἑρμ. Κ.

6.

Hesych. Κολακοφοροκλείδης : Ἱεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδοῦσιν Ἑρμ. μὲν ἐν Κ., Φρύνιχος δ᾽ ἐν Κωμασταῖς. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης Κλεώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστήσας (h. e. non toto nomine considerato, sed comparata tantummodo priore parte, Κολ. et Κλ.). Sane τῷ Κλεώνυμος similius Κολακώνυμος Vesp. 599. Alio loco Hesychius Κορακοφοροκλείδης : ἔστι γὰρ (malim δὲ) Ἱεροκλείδης. « Id præfert Dobr. ad Nub. 352, Hieroclem innui conjiciens, de quo v. Aristoph. et schol. ejus Pace 1125 et 1146. Esset igitur, qui κόραχος instar sociorum φόρους invertit et prædatur. Ita Cratinus Thress. 3 :

τοὺς γὰρ κόρακας τὰξ Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας ἔπαυσεν,

et Aristophanes Pace 1125 : ὁ κόραξ ἐξ Ὠρεοῦ. Quibus vulgata placuit, ii fortasse scribebant Κολακοφωροκλείδην, quo nomine hominis adulatio et furta significarentur. » *E M.*

VII. ΜΟΙΡΑΙ.

De consilio hujus dramatis vide prolegomena. Μοίρας intelligo Parcas, ut apud Tragicos : nam Homerus nonnisi unam Μοῖραν memorat.

1.

Plut. Pericle c. 33 : καίτοι πολλοὶ μὲν αὐτοῦ τῶν φίλων δεόμενοι προσέκειντο, πολλοὶ δὲ τῶν ἐχθρῶν ἀπειλοῦντες καὶ κατηγοροῦντες, πολλοὶ δ᾽ ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα πρὸς αἰσχύνην ἐφυβρίζοντες αὐτοῦ τὴν στρατηγίαν ὡς ἄνανδρον καὶ προϊεμένην τὰ πράγματα τοῖς πολεμίοις· ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων, ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ὀργῆς τῶν πολιτῶν πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν, ὡς τὰ ἀνάπαιστα ταῦτα δηλοποιεῖ τὰ Ἑρμίππου,

Βασιλεῦ σατύρων, τί ποτ᾽ οὐκ ἐθέλεις
δόρυ βαστάζειν, ἀλλὰ λόγους μὲν
περὶ τοῦ πολέμου δεινοὺς παρέχει,
ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;
*κἀγχειριδίου δ᾽ ἀκόνῃ σκληρᾷ
*παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος,
δηχθεὶς αἴθωνι Κλέωνι.

« Versu 1 Βασ. σατύρων, ad Periclis libidines traxit Sintenis, ad ignaviam Hermannus. Nisi forte satyrorum nomine Periclis amicos notari dicas ad obsequium atque adulationem pronos, (quemad-

Leotrophide macilentiores et Thumantide.

2.

Chrysidem vini plenilunarem*, quam ebiberat, furabatur.

3.

Jamne vidisti nucleum in nive granati?

* Finxi vocabula *plenilunaris*, *sellifera* (Θεῶν fr. 2.), et alia quædam, ne latina mea nimis abhorrerent a græcis.

PARCÆ.

1.

Rex satyrorum, cur recusas
hastam ferre, sed orationes quidem
de bello vehementes habes,
et Teletis animum pollicitus es,
pugione quidem in dura cote
acuto? fredens incurre in gladios,
morsus ab acri Cleone!

modum satyri mythologici Bacchum comitari credebantur. *Both.*). Quæ nescio an Timocleæ fabulæ titulo Δημοσάτυροι Athen. 4, p. 165, F, significentur. Δημοπιθήκους demagogos turpiter obsequiosos dixit Aristophanes Ran. 1085; πιθήκους simpliciter Phrynichus apud schol. Avium 11. V. 3 δεινοὺς λόγους περὶ τοῦ πολ. dicit Periclis orationes, quibus ad bellum fortiter capessendum hortabatur populum. » *E M.* Ψυχὴν Τ. ὑπ., *et Teletis animum pollicitus es*, h. e. animum strenui, qualem fuisse consentaneum est Teletem, unum ex Heraclidis, quos fortissimos (v. Thuc. 1, 12, etc.) recenset Apollodorus 2, 7, 8. Versus 5 et 6 ita scribam — ὑπέστης, κἀγχειριδίου γ' ἀκονῇ σκληρᾷ παραθηγομένου; βρύχ' εἰς κοπίδας, δ. α. Κλ.! Meineck. κἀγχ. δ' ἀκόνη σκληρᾷ παραθηγομένου βρύχεις κοπίδας, qui « κοπίδας βρύχειν, inquit, *gladios devorare*, proverbialis fuisse videtur locutio, qua vani fortitudinis jactatores (germ. *Eisenfresser*) significarentur. Ita Timocles Athen. 6, p. 224, A, ὁ Βριάρεως

ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων,

quibus verbis Demosthenes notatur militiæ detrectator idemque belli instigator acerrimus. Itaque hoc dicit H., Periclem, quum audiat ensium strepitum, se fortissimum fore inani jactantia polliceri. » Hæc dure eruta ex græcis longiusque repetita mihi videbantur. Ironice non ensem, sed pugionem tantummodo, ἐγχειρίδιον, velut dicis causa, acuisse ait Periclem in cote dura.

2.

Athen. 15, p. 668, A, de cottabi ludo : Ἕρμ. Μοίραις·

Χλανίδες δ' οὖλαι καταβέβληνται,
θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται,
κνημῖδε περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται,
βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς·
ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην·
μάνης δ' οὐδὲν λατάγων ἀΐει,
τὴν δὲ τάλαιναν πλάστιγγ' ἂν ἴδοις
παρὰ τὸν στροφέα τῆς κηπαίας
ἐν τοῖσι κορήμασιν οὖσαν.

Describuntur bellicæ turbæ, quum lænis soleisque exutis convivæ subito armantur, cottabique ludus interrumpitur. Versu 3 recte Bergk. κνημῖδε pro inconcinno κνημῖδες. Meinek. cum Erfurdtio et Porsono Misc. p. 248, singulari κνημὶς δὲ π. σφ. ἀρθροῦται. V. 4 libri ἑτέρως, menda dudum animadversa ab Jacobsio Mus. Att. 3, 3, p. 494, qui v. 7 cum aliis scripsit ἀΐει pro αἰεί. V. 5 et reliquos iterum habet Athen. 11, p. 487, E, v. 5 et 6 schol. Aristoph. Pac. 1242, ex Ἑρμίππου Στρατιώταις, quos v. fr. 2. V. 8 « κηπαίας, scil. θύρας, quam Demosthenes C. Euerg. p. 1155 dicit τὴν θύραν τὴν εἰς κῆπον φέρουσαν. » *M.*

3.

Idem 8, p. 344, C : Νόθιππον δὲ τὸν τραγῳδιοποιὸν Ἕρμ. ἐν ταῖς Μ. φησίν,

Εἰ δ' ἦν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν τοιόνδε μάχεσθαι,
καὶ βατὶς αὐτῶν ἡγεῖτ' ὀπτὴ μεγάλη καὶ πλευρὸν ὕειον,
τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἑκόντα·
εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν.

Versu 3 ἑκόντα, *libentem*, quippe profundæ gulæ hominem; id quod ex hoc ipso loco intelligas; male editores auctore Porsono ἕν' ὄντα. Cf. Ἀθηνᾶς γον. 1. Versum 4 respexit fort. Photius p. 146, 3, Κατεβρόχθισεν : κατέπιεν.

4.

Idem 10, p. 418, D : ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν τὴν μεγάλην. Ἕρμ. Μ.

Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων, οὐδὲν ἐνθυμούμενος
Μοιρῶν, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν.

2.

Lænæ autem villosæ abjiciebantur,
et thoracem quisque infibulabat,
tibialia applicantur pedibus,
sandaliumque album jam nemo cupiebat;
virgam vero videbis cottabicam
in paleis volutam;
nec manes audit latices,
miseramque plastingem conspexeris
ad cardinem portæ hortensis
projectam in purgamentis.

3.

Quodsi hodiernum genus hominum tale (*tam male* [*paratum*) esset ad pugnandum,
illosque (*Lacedæmonios*) raia duceret assa grandis [et latus suillum,
ceteri quidem domi manere debebant, et Nothippum [mittere libentem :
ille enim solus deglutisset totam Peloponnesum.

4.

Juppiter autem horum, immemor
Parcarum, confinxit buccam Thessalicam.

Versu 1 ὁ Ζεὺς τούτων contemptim poeta dixit, ut βασιλεῦ σατύρων fr. 1, eodemque sensu. V. 2 libri vulgati μύων, sed PVL μύρων. Probabiliter Bergk. Commentt. p. 318, Μοιρῶν, confusionem τοῦ οι et υ vocalis vere dicens frequentissimam. Photius p. 88, 11, Θετταλικὴ ἔνθεσις : ὁ μέγας ψωμός.

5.

Idem 11, p. 476, C, de κερατίνοις ποτηρίοις agens : Ἑρμ. M.

Οἶσθα νῦν ὅ μοι ποίησον; τήνδε νυν μή μοι δίδου,
ἐκ δὲ τοῦ κέρατος ἄν μοι δὸς πιεῖν ἅπαξ μόνον.

Versu 1 τήνδε νυν, *hanc igitur*. Minus recte codd. etiam hic τ. νῦν. Intelligas autem λεπαστήν, quæ est interprete schol. ad Pac. 847, εἶδος ποτηρίου μεῖζον ἢ κύλιξ. Huic simile procul dubio τὸ κέρας, i. e. κεράτινον ποτήριον, *cornu* argenteum vel aureum. Κέρατος media producta plures dixerunt, et Æschylus in hoc loco Athenæi (v. Æschyli fragm. p. 83 nostræ ed.)

Ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις,

quæ vereor ne labe adspersa sint, quum Tragicus dixisset, α littera correpta,

χρυσοῖς τε κέρασι στόμια προσβεβλημένοι.

Certe affectationis crimen non effugeret Æschylus, si argenteis cornibus aurea ora figurate dicta apposuisset. Ceterum v. 2 libri ἐκ δὲ τοῦ κ. αὖ μοι, etc.; sed αὖ non congruit τῷ ἅπαξ μόνον πιεῖν. Sæpius hæc permixta sunt a librariis, neque insolens ἂν imperativo junctum : v. Pherecrates Κορ. fr. 1, Matth. Gr. § 598, c.

6.

Idem ib. p. 486, B, de λεπαστῇ disserens : Ἑρμ. M.

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιών,
*τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Eustath. ad Iliad. p. 1246, 35 : ὅτι δὲ μεγάλη ἦν (ἡ λεπαστὴ)... δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἑρμ. ἐν τῷ Ἂν ἐγὼ, etc. Versu 1 vulgo Ἐὰν ἐγὼ, etc. Porsonus præf. Hecubæ p. 25, aliique, Ἢν ἐγώ. V. 2 frustra quidam ἀπειρόμετροι tuentur dactylum primo loco versus trochaici, quum satis appareat scribendum esse metro salvo

πάντα σοὶ, Διόνυσε, τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Similia σοι et τωι, semel autem admissum τῷ secum traxit dativum; verba forte transposita, mendo non ita raro. Δίδωμι, *do*, lego, velut testamento.

7.

Schol. Aristoph. Ran. 320, et Suidas v. Ἴακχος : γέγονε δὲ καὶ ἕτερος (Διαγόρας), κωμῳδούμενος ἐπὶ μεγέθει, Ἑρμ. ἐν M.

*Μείζων γὰρ ἦν νῦν δή ᾽στι, καὶ δοκεῖ δέ μοι,
ἐὰν τοσοῦτον ἐπιδιδῷ τῆς ἡμέρας,
μείζων ἔσεσθαι Διαγόρου τοῦ τερθρέως.

V. 1 scribamus Μείων γὰρ ἦν νῦν δή τι. Sic etiam Athen. 18, 782, F, perperam legitur μείζων pro μείων, τ autem et στ sæpius confusa. Pro δέ μοι malim — δοκεῖ, δέμας ἐάν, etc. Νῦν δή (hoc Bergkius pro δέ), *paulo antea*. Suidas, Νῦν δή : ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Cf. Pac. 5. Meinek. Μείζων γὰρ ἦ νῦν δή ᾽στι, καὶ δοκεῖ γέ μοι. V. 2 τοσοῦτον Dindorfius; schol. τι τούτων, Suid. τις. Τοῦ τερθρέως, nugatoris, præstigiatoris : temere editores τοῦ Τερθρέως, quasi hoc sit nomen proprium; nec me movent ista Suidæ, Τερθρεύς : ὄνομα κύριον. Eodem v. 3 Suid. ὅτι μείζων ἔτ᾽ ἔσται. Schol. τοῦ τερθρ. omittit.

8.

Pollux 7, 200 : τὰς δέ γε βελοπώλιδας εἴρηκεν Ἑρμ. ἐν M. « Casaub. ad Athen. p. 344, C, scribebat βελονοπώλιδας. At recte codex Falck. τὰς δέ γε βελόνας βελονίδας εἴρηκεν, idque confirmat ipse Pollux 10, 136 : καὶ βελόνης δὲ τοὔνομα ἐν Εὐπόλιδος Ταξιάρχοις,.... καὶ βελονίδες, ὡς Ἑρμ. ἐν M. » *Mein.*

13.

Idem 10, 136 : δεῖ δὲ (a δεῖν, *ligare*, *constringere*) ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι καὶ ῥάμμασιν (male codd. ῥαμμάτων). εἴρηται δὲ τοὔνομα... καὶ ἐν Ἑρμίππου *M.* « Ῥάμμ᾽ ἐπέκλωσας. » « Vide gram-

5.

Scin' quid nunc mihi facias? hanc quidem noli mihi [dare,
sed e cornu da mihi semel modo bibendum.

6.

Si quid mihi accidit hac lepasta epota,
Baccho bona omnia mea trado.

7.

Minor enim nonnihil fuit nuper, et videtur mihi,
si tantum crescit quotidie,
grandior futura Diagora præstigiatore.

maticorum loca, a Schneidero ind. Script. R. R. p. 375 collecta. » *M.*

Ad hanc fabulam Bergkius Commentt. p. 321 retulit fragm. inc. 2.

VII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

1.

Athen. 12, p. 524, F : καὶ Ἀβυδηνοὶ... ἀνειμένοι τὴν δίαιτάν εἰσι καὶ κατεαγότες, ὡς παρίστησιν Ἕρμ. ἐν Στρατιώταις·

Χαῖρ', ὦ διαπόντιον στράτευμα! — Τί πράττομεν;
τὰ μὲν μαλακῶς ἔχει πρὸς ὦπ' ἀπὸ σώματος,
ῥώμῃ δὲ νεανικῇ σφρίγει τὸ βραχιόνων.
Ἤσθου τὸν Ἄβυδον, ὡς ἀνὴρ γεγένηται;

« Nempe ξεναγὸς quidam milites Asiaticos, specie egregios, re ignavos, contraxerat. » *Dobræus* Advers. 2, p. 339. Sunt hæc strophica, versibus compositis ex duobus anacreonticis polyschematistis catalecticis, et clausula ejusmodi brachycatalectica :

ᴗ–ᴗᴗ–ᴗ–|ᴗ–ᴗᴗ–ᴗ–
ᴗ–ᴗᴗ–ᴗ–|ᴗ–ᴗᴗ–ᴗ

Invenias id genus metri etiam apud Aristophanem et Tragicos. V. 1 libri πραττομένων vel πραττόμενος. Correxit Dobræus. V. 2 et 3 libri mendose et trajectis verbis τὰ μὲν πρὸς ὄψιν μαλ. ἔχειν ἀπὸ σώματος, κόμῃ τε νεανικῇ φρίγει τε βραχ. Posui πρὸς ὦπ', ut apud Homerum, metri gratia. Alio modo transposuit Bergkius Commentt. p. 324 : τὰ μέν γ' ἀπὸ σώματος | πρὸς ὄψιν ἔχει καλῶς. Hermannus : τὰ μέν γε πρὸς ὄψιν εἰ | δοκεῖτε μάλ' οὐ κακῶς | ἔχειν ἀπὸ σώματος. V. 3 σφρίγει Villebrun. Τὸ βραχιόνων, ut τὰ θεῶν pro θεοὶ apud Euripidem; v. Matth. Gr. § 285, nos ad Thuc. 1, 40; de δὲ et τε passim confusis v. Porson. indice Euripidis, Thuc. 4, 78, etc. Frustra versum 4 alteri personæ tribuerunt, decepti, ut videtur, verbis τί πράττομεν; quæ sunt Atheniensis alicujus, in portu advenire videntis arcessitos ad bellum ex ipso Abydo milites, mirantisque et omnia experientes cives, et Abydenos molles adspectu tam robustos, virosque factos Illis ᾔσθου — γεγ. de hac re compellat aliquem adstantem. — Τὸν Ἄβυδον, quemadmodum, observante Mein., etiam nomina Πύλος, Σηστὸς, Κόρινθος, aliaque nonnulla, masculino genere dicuntur. Notum e gramm. Bekkeri Anecd. p. 322, 32, et Proverb. Bodl. p. 78, D, proverbium Μὴ εἰκῇ τὸν Ἄβυδον. Fortasse per errorem Steph. Byzant. v. Ἄβυδος, Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. « Abydum autem h. l. non urbem dicit, sed ipsos illos milites Asianos, ex Abydo aliisque illius oræ urbibus conscriptos. » *Mein.*

2.

Schol. Aristoph. Pac., 1242 : περὶ μὲν οὖν τῆς ῥάβδου (in cottabi ludo) Ἕρμ. ἐν. Στρ.

Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην.

Eadem leguntur in Μοίραις, fragm. 2, neque propterea simile utriusque dramatis argumentum fuisse conjiciam, siquidem cottabi ludus facilem ansam præbuit Comicis ad quævis fingenda. Bergk. Commentt. p. 320 : « Juvenes otiosi et divites quantopere hoc ludo delectati fuerint, satis superque multi comicorum poetarum arguunt loci : v. Cratinus in Nemesi, Plato in Laconibus et in Jove injuriis læso, Aristoph. in Dætalensibus et in Pace, Amipsias in Cottabissantibus, Nicochares in Laconibus, Antiphanes in Veneris Natalibus, alii, quos recenset ex magna parte Athen. 15, p. 668, A. » Vereor igitur, ut recte Milites Parcarum διασκευὴν fuisse existimaverit, sic fere disserens ib. p. 323 : « Ego sic statuo, Hermippum bis idem argumentum tractasse et in Mœris et Militibus, ita ut posterior fabula quasi pro recensione vel repetitione alterius habenda sit. Commune autem utriusque consilium hoc videtur fuisse, ut civibus pacis bona commendaret.... Et Mœras quidem docuit H. sub ipsum initium belli, Milites autem aliquot annis post, mortuo, ut consentaneum est, Pericle : itaque illos quidem anapæstos ferventissimos, qui in hujus contumeliam compositi erant (Μοιρ. fr. 1), segregasse videtur, deinceps autem secutos, quibus alacritatem Atheniensium acrimoniamque in Lacedæmonios illustravit, integros vel minima ex parte mutatos repetivisse. » Idem p. 324 memorat, urbem Abydum, antea societate junctam cum Atheniensibus, descivisse (ad Pharnabazum) auctore Dercylida Spartano olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411); tunc autem, Athenas missis Abydenis, ibi in statione relictos cogitandos esse milites Atticos; v. Thuc. 8, 61 et 62.

MILITES.

1. [agimus?
Salve, o transmarine exercitus! quid (*quæ mira*)
adspectu quidem molli est corpore,
sed fortitudine juvenili vigent brachia
Sensistin', Abydum virum evenisse?

3.

Athen. 11, p. 480, E : ἐπαινοῦνται δὲ καὶ αἱ Χῖαι κύλικες, ὧν μνημονεύει Ἑρμ. ἐν Στρ.

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται
περὶ πασσαλόφιν.

Bergk. l. l. p. 323 : « Poeta hoc dicit, præ militiæ studio Chium poculum superne pendere, neque amplius usurpari. »

4.

Pollux 10, 181 : οὕτω (ᾠὰν) τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς οἰός· τοῖς δὲ στρατιώταις καὶ ἀντὶ μάκτρας ὑπουργεῖ, ὅπερ ἐν Στρ. Ἑρμ. ὑποδηλοῖ·

Νικᾷ δ' ᾠὰ λιθίνην μάκτραν.

« Ejusmodi mactris Græci utebantur in vita communi (v. Aristoph. Plut. 541), in militia vero ἡ ᾠὰ in mactræ locum succedebat. » *E M.* De ᾠᾷ cf. ann. ad fr. 6 hujus comœdiæ.

5.

Hesychius, Πάνικτον : Ἑρμ. ἐν Στρ.

α. Ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν ἐπὶ κωπητῆρα, λαβόντα
καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάζῃς.
β. Ἀλλ' οὐ δέομ', οὐ πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτὸν, προσκεφαλαίου.

Versu 1 addidi ἐπὶ post χωρεῖν. Frustra Salmas. et alii τὸν κωπ. V. 2 libri ῥοθιάξῃς. V. 3 iidem ἀλλ' οὐ δέομαι παν. etc., quæ emendavit Mein. his annotatis : « πανικτὸν indicio esse videtur, Doriensem hominem hæc loqui. Πῆνος seu πᾶνος, proprie lanæ glomum significans trameæ circumvolutum, ad corporis tumores, pustulas et tubercula, transferri, constat ex Celso 5, 28, 10, aliisque; cf. Salmas. ad Scriptores Hist. Aug. 1, p. 548 : itaque πηνικτὸς seu πανικτὸς πρωκτὸς esse possit *podex tuberculis obsitus*. » In nupera tamen editione vir doctus tacite reduxit ἀλλ' οὐ δέομαι παν. In fine προσκεφαλαίου recte additum videtur a Blomfieldio.

6.

Eustath. ad Iliad. p. 877, 55, ex Aristophane grammatico : μηλωτὴν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς οἰέην, ὅθεν ἡ ᾠὰ συνῄλειπται, οἷον

Ὥρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τὴν ᾠὰν περιδεῖσθαι
περὶ τὴν ὀσφύν.

Idem similiter ad Odyss. p. 1828, 58, ex eodem grammatico, ubi : τῶν ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλοιφὴν ποιούμενοι ᾦαν ἐκάλουν. « Sacra dicere videtur ea, quæ milites in bellum profecturi diis offerebant; ἐξιτηρίους εὐχὰς dicit Etymologus p. 348, 43. Cf. Apollodorus Athen. 6, p. 243, E. Ad Milites hæc revocavi propter fr. 5. » *E M.*

7.

Athen. 14, p. 649, C : χρῶνται δὲ τῷ ἀπεσθίειν ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος ἐσθίειν, ὡς Ἑρμ. ἐν Στρ.

Οἴμοι τάλας, δάκνει, δάκνει,
ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν.

Similiter Eustath. ad Odyss. p. 1753, 27.

8.

Gramm. Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 363, 20 : παρὰ Ἀττικοῖς δὲ μάλιστα ἐπὶ πρώτου προσώπου ἡ παρὰ (πάρα) ἀντὶ τοῦ πάρειμι. Κρατῖνος Μαλθακοῖς καὶ Ἑρμ. Στρατιώτισιν (sic) « ὁ πωλῶν τ' ἀνδράποδ' (sic), ὅδ' ἐγὼ παρά (sic). » Eustath. ad Il. p. 586, et Etym. M. versum ita scriptum habent, tacito scriptoris et fabulæ nomine, τίς ἐσθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδ'; ἐγὼ πάρα. Hinc recte Meinek. :

α. Τίς ἔσθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδ'; β. Ὅδ' ἐγὼ πάρα.

9.

Zenobius Proverb. 2, 23 : Ἀνερίναστος εἶ. τάττεται ἡ παροιμία παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Στρ. φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τοῦ ὀλυνθηφόρου ἐν τῷ χαρπῷ φύεται θηρία, ἃ προσαγορεύουσι ψῆνας (germ. *Gallwespen*, *Feigenbohrer* : v. Schneideri Lex. v. Ψήν, Stein. *Naturgesch.* 1, p. 310, Plin. H. N. 15, 19, etc.) τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀφάπτουσι (suspendunt)

3.

Chiaque calix alte suspenditur
e paxillo.

4.

Vincit autem ovilla pellis lapideam mactram.

5.

a. Tempus igitur est mecum eundi ad latus navis, sumpto
etiam pulvinari, ut insiliens perstrepas in undis.
b. At, non habens pustulatas nates, pulvinaris haud indigeo.

6.

Tempus est depsendi propter sacra, et pelle ovilla
coxam induendi.

7.

Væ mihi misero : mordet, mordet,
devorat mihi aurem!

8.

a. Quis est qui mancipia vendit? b. Hic ego adsum.

τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀπορρέῃ· ἐνδυόμενον γάρ* εἰς τοὺς σφῆνας (scribam ὡς πρὸς σφῆνος, quasi cuneo adactum,) τὸ θηρίδιον στερεοῖ τούτους (scil. τοὺς κλάδους) καὶ πεπαίνει. (Plinius l. l. : « Caprificus vocatur e silvestrium genere ficus nunquam maturescens, sed, quod ipsa non habet, aliis tribuens.... ergo culices parit : hi fraudati alimento in matre, putri ejus tabe, ad cognatam volant, morsuque ficorum crebro, h. e. avidiore pastu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes intus, solem primum secum inducunt, » etc.) διόπερ ἐπὶ τῶν, ἅπερ ἂν λάβωσι, μὴ διακρατούντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

10.

Athen. 3, p. 77, A : κοράκεων δὲ σύκων εἶδος Ἕρμ. ἐν Στρ. παραδίδωσι διὰ τούτων·

Τῶν φιβάλεων μάλιστ' ἂν ἢ τῶν κοράκεων.

Libri φιβαλέων, κορακέων. Correxit Schweigh. « Genitivi pendere videntur a verbo φάγοιμι (vel simili), quod in sequentibus (vel prægressis) adfuerit. » *M.* Φίβαλις Atticæ vel Megaridis fuit regio, a qua φιβάλεις ficus nomen habuerunt (v. Aristoph. Acharn. 803), κοράκεις autem a nigredine, ut videatur.

11.

Idem 10, p. 423, A : καὶ ἠρίσταμεν (per syncopen) δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.... καὶ Ἕρμ. ἐν Στρ. « Ἠριστάναι * καὶ παριστάναι τουτί. » Vulgo ἀριστάναι, quod correxit Dindorf. Photius enim p. 75, 9, ἠριστάναι : Ἕρμ., ὡς καὶ δεδειπνάναι φασίν. Eidem καὶ παριστάναι ortum videtur ex ἠριστάναι. Pro quibus Codex C παρεστάναι τουτωί. Scribam καὶ Ἕρμ. ἐν Στρ. « Ἠριστάναι, » ὡς παρεστάναι τουτωί. Potest, ut etiam verba παρ. τουτωί sint Hermippi, sed agitur inprimis hoc l. de ἠριστάναι. Ceterum παρεστάναι δὲ τουτωί esset finis iambici senarii.

IX. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΙ.

De tempore actæ fabulæ deque argumento quædam annotata ad fr. 1.

1.

Athen. 1, p. 27, D, E : Ἀντιφάνης που ὁ χαρίεις τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα οὕτω καταλέγει..... Ἕρμιππος δ' οὕτως·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ἐξ οὗ ναυκληρεῖ Διόνυσος ἐπ' οἴνοπα πόντον,
ὅσσ' ἀγάθ' ἄνθρωπος δεῦρ' ἤγαγε νηῒ μελαίνῃ!
Ἐκ μὲν Κυρήνης καυλὸν καὶ δέρμα βόειον·
ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη·
ἐκ δ' αὖτ' Ἰταλίας χόνδρον καὶ πλευρὰ βόεια·
καὶ παρὰ Σιτάλκου ψώραν Λακεδαιμονίοισι,
καὶ παρὰ Περδίκκου ψεύδη ναυσὶν πάνυ πολλαῖς.
Αἱ δὲ Συράκουσαι *σῦς καὶ τυρὸν παρέχουσι
καὶ Κερκυραίους ὁ Ποσειδῶν ἐξολέσειε
ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς, ὁτιὴ δίχα θυμὸν ἔχουσι.
Ταῦτα μὲν ἐντεῦθεν, κἀξ Αἰγύπτου τὰ κρεμαστὰ
ἱστία καὶ βύβλους, ἀπὸ δ' αὖ Συρίας λιβανωτόν.
Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσιν,
ἡ Λιβύη δ' ἐλέφαντα πολὺν παρέχει κατὰ πρᾶσιν,
χἠ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους.

9.

Caprificatus non es.

10.

Phibalicarum ficuum maxime vel corvinarum.

SPORTIGERULI.

1.

Dicite nunc mihi, Musæ Olympias ædes habitantes,
unde naviget Bacchus vinicolorem pontum,
et quanta bona homo huc advehere soleat in nave nigra!
E Cyrene quidem caulem et tergus bubulum,
Ex Hellesponto autem scombros omniaque salsamenta;
tum ab Italia far triticeum et costas boum,
a Sitalce scabiem Lacedæmoniis,
et a Perdicca mendacia multis navibus.
Syracusæ vero sues (?) et caseum præbent,
et Corcyræos Neptunus perdat
in cavis navibus, quod ambiguam mentem habent.
Hæc quidem inde; et ex Ægypto suspendenda
vela, byblosque; a Syris autem libanotum;
et venusta Creta cupressos diis,
Libyaque eboris magnam copiam ad vendendum,
sicut Rhodus uvas passas et caricas suaviter somniando;

αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας ἀπίους καὶ ἴφια μῆλα,
ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.
Χαὶ Παγασαὶ δούλους καὶ στιγματίας παρέχουσι·
τὰς δὲ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα
Παφλαγόνες παράγουσι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Φοινίκη καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν·
Καρχηδὼν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια.

Versus 1 ex Homero sumptus est Il. 2, 484, aliisque locis. V. 3 libri mendose ὅσσ' ἀγ. ἀνθρώποις, quasi huc pertineret nomen Διόνυσος, quum jam deo, vini datori, opponatur *homo*, alia vitæ necessaria suppeditans. Igitur καὶ addendum fuit. V. 4 « καυλὸν, scil. σιλφίου, cujus mire ferax Cyrenaica; v. Thrige Hist. Cyr. 1, p. 231 seqq. Eckhel Doctr. num. 4, 1, p. 119. A bubulis autem tergoribus qui Cyrenen commendaverit, præter Hermippum scio neminem. V. 6 pro αὖ Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 1027, αὖτ' sine hiatu. V. 7 Σιτάλκου. Aristoph. Acharn. 141 Σιτάλκους, sed Σιτάλκου etiam Thuc. 2, 29, 102. Acerbe ab eo scabiem Lacedæmoniis advectam jocatur, fortasse per legatos, quos misisse videntur, ut Odrysarum dynastam potentissimum in suas partes traherent. (Recte H. Jacobsius observat scabiem imprecari potius poetam Lacedæmoniis, quam a Sitalca ipsis advectam jocari.) De Sitalcæ fœdere cum Atheniensibus cf. Thuc. 2, 29, et Acharn. l. l. De tempore actæ hujus fabulæ conjecturam capere licet ex mentione Sitalcæ; occisus enim ille est olymp. 89, 1 (423 ante Chr. nat.); ad societatem vero Atheniensium sese applicuerat olymp. 87, 3 (429 Chr. nat.). V. 8. De *Perdicca*, neque Lacedæmoniis neque Atheniensibus fideli, v. Poppo ad Thuc. vol. 2, p. 432. Ψεύδη pro vulgato ψευδῆ Schweigh. ex Eustathio Il. 2, p. 261, 8. V. 9. pro σῦς Eustathius ib. σῖτον. Ac sane sues Syracusanos Atheniensibus suppeditasse nullus veterum scriptorum, si bene memini, tradidit: quanquam Athenæus 12, p. 540, D, ὗς ἐκ Σικελίας memorat. » *Ex Mein.* Suspectum σῦς, nec nolim σῖτ' ἂν τυρῷ παρ., intellecto σὺν in τυρῷ, quemadmodum Athen. 3, p. 83, C: εἰ μέν τι τούτων Ἰόβας ἱστορεῖ, χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις, h. e. σὺν Λ. βίβλοις. V. 11 libri versu claudicante ὅτι. Sequor cum Meinekio Dindorfium: Homericum enim est δίχα θυμὸν ἔχειν, *dissentire*. « Minus recte Casaub. secundum Eustathium ad Odyss. p. 1582, 20, his verbis bellum Persicum respici statuit, quo quidem tempore Corcyræi parum sincere erga Græcos egerunt; sed vetera ista sunt et obsoleta: itaque nostrum ad intestina eorum dissidia spectare credo, quum alii Spartanis, alii Atheniensibus faverent, ut Iliad. 20, 32, alii deorum Græcis, alii Trojanis. Ceterum versus 10 et 11 cum reliquis adeo non conveniunt, ut inter 9 et 10 complures excidisse videantur. » *Mein.* Ego id sæpius factum puto in hac ecloga. V. 12 libri hiante versu ἐντεῦθεν· ἐκ δ' Αἰγ. Posui κἀξ. « Xenophon Œcon. 8, 12, navem regi dicit διὰ σκευῶν ξυλίνων καὶ πλεκτῶν καὶ κρεμαστῶν. Cf. Pollux 1, 94; 10, 13. V. 14 κυπ. τοῖσι θ. Cupressina deorum simulacra commemorat, alios ut mittam, Pausan. 6, 18; 8, 17, etc. » *E M.* V. 16 libri asyndeto importuno ἡ Ῥόδος. V. 17 ἴφια, *grandiora*: v. Iliad. 5, 556. V. 19 libri αἱ Παγ. Cf. 16. Παγασαὶ, urbs et portus Thessaliæ: v. Herodot. 7, 193, cum ann. doctissimi Bæhrii. V. 20 Διὸς βαλάνους, *Jovis glandes*, i. e. præstantes, *castaneas*, quemadmodum et apud Euripidem Cyclope 123, Διὸς γάλα pro βοὸς restituendum puto auctore Athenæo. Et Διὸς βαλάνους et ἀμ. σιγ. commemoraverunt Hesych., Antiatt. p. 82, 19 (qui fabulæ nomen servarunt Ἑρμ. Φορμοφόροις), sæpiusque Eustathius, præsertim ad Odyss. p. 1404, ut Mein. annotavit. V. 21 libri παρέχουσι, male repetito eodem verbo intra breve spatium. Ἀναθ. δαιτὸς, ut Odyss. 1, 152, aliisque locis. Mein. Hist. crit. Com. p. 92: « Mihi H. has parodias fabulis suis intexuisse videtur, Epicharmi, Cratini, aliorumque exemplum secutus. » V. 22 ita Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 577. Libri Φοινίκη δ' αὖ καρπὸν καὶ σεμ. Si quid audendum est, quidni scribamus Φ. δ' αὖ καρπὸν ὁμώνυμον, ἢ σεμ.?

2.

Idem ib. p. 29, E: Ἑρμ. δέ που ποιεῖ τὸν Διόνυσον πλειόνων (οἴνων) μεμνημένον·

Μενδαίῳ μὲν ἐπουροῦσιν καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ

---

at ex Euboea piros et grandia mala;
servos ex Phrygia, et ex Arcadia socios.
Pagasæ quoque mancipia stigmaticosque offerunt;
Jovisque glandes et amygdala tenera
Paphlagones adducunt, additamenta epularum;
Phœnicia rursus fructum *cognominem* ac similaginem;
denique Carthago strata et varia pulvinaria.

2.

Mendæo (vino) potato immejunt etiam ipsi dii

στρώμασιν ἐν μαλακοῖς· * Μάγνητα δὲ μειλιχόδωρον
καὶ Θάσιον, τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή,
τοῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον
τῶν ἄλλων οἴνων μετ' ἀμύμονα Χῖον ἄλυπον.
Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσιν,
οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων* ὑπανοιγομενάων
ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου
ὀδμὴ θεσπεσίη, κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑψερεφὲς δῶ·
ἀμβροσία καὶ νέκταρ ὁμοῦ τοῦτ' ἐστὶ τὸ νέκταρ·
τούτου χρὴ παρέχειν πίνειν ἐν ταῖσι θαλείαις
τοῖσιν ἐμοῖσι φίλοις, τοῖς δ' ἐχθροῖς ἐκ Πεπαρήθου.

« Ipsum Bacchum hæc dicere apud Herm. testatur Athen.; ad Phormophoros autem retuli, probabilitate rei ductus. Versus 6–10 habet Eustath. ad Odyss. p. 1449, 10. » *E M.* Versu 1 et 2 Μενδαίῳ, vino appellato a Mende, oppido Pallenes: v. Thuc. 7, 123, etc. Codd. inepte ἐνουροῦσιν, quum præsertim sequatur στρώμασιν ἐν μαλ. Iidem hiantes καὶ θεοὶ αὐτοί. Meinek., Hermannum secutus, Μενδαῖον, τοῦ μὲν καὶ ἐνουροῦσιν θεοὶ αὐτοί. V. 2 Μάγνητα, ad Ossam et Pelium: v. item Thuc. 7, 132. Sed legendum — μαλ., Μάγνητι δὲ μειλιχοδώρῳ: alioqui hæc non cohærent. V. 3 τῷ... ὀδμή affert Eustath. ad Odyss. p. 1633, 65, usu Homerico articuli; quo usu fretus Dind., adstipulante Mein., v. 6 posuit τὸν pro ὅν. Sed magna vis est cæsuræ, ut passim observavimus in annotatis ad Homerum, tolliturque ea hoc ipso loco τὶς pronomen. Quare, si quis mallet, vel aliunde proferret, καὶ Θάσιον, ὅν, id ego non repudiarem; potestque adeo, ut τῷ forte conflatum fuerit ex (Θάσιόν) γ', ᾧ. V. 6 σαπρίαν οἶνον Eust. p. 1449 interpretatur ἀνθοσμίαν, quod convenit sequentibus de suavi odore ejus vini. Igitur ridicule H. σαπρίαν dixit, contrarium intelligens. Annotavit Mein. id genus vini ab uno Hermippo commemorari. V. 7 οὗ. Præter necessitatem Bergk. τοῦ. In ὑπανοιγ. inutilis est ὑπὸ præpositio, vereorque ne ponendum sit στάμνων ἐπ' ἀνοιγομενάων, *testis apertis*. Tralaticium est ἐπὶ et ὑπὸ confundi. Bergkius ἐξοιγνυμενάων. V. 9, 10 vulgo prava interpunctione δῶ ἀμβρ.... ὁμοῦ. τοῦτ'.... νέκταρ, τούτου, etc. Libri ὀσμὴ θεσπεσία, correctum a Mein. V. 11 codd. BCD παρέχειν ἀεὶ πίνειν. Itaque scribam, τῷ χρὴ expuncto, tanquam glossemate, τούτου ἀεὶ παρέχειν (i. e. πάρεχε vel παρέχετε, usu noto infinitivi) πίνειν ἐν τ. θ. Libri minus probabiliter ἐν τῇσι θαλείῃς. BCD τῇ θαλείᾳ. Audacter Dindorf. et Mein. ἐν δαιτὶ θαλείῃ. V. 12. Peparethus, Cyclas, memoratur in hymno Homer. 1, 32, item Thuc. 3, 89, et apud Sophoclem Philoct. 545, ubi vocatur εὔβοτρυς. Cf. Plin. 4, 23. Ex hoc loco intelligas fertilem quidem vini fuisse insulam, sed ignobilis, quod tamen mercatores coemere solebant propter vile pretium. Ovidius Met. 7, 470, feracem olivæ dicit Peparethum.

3.

Idem 15, p. 700, D: Ἑρμ. δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς... ἐν Φορμοφόροις δράματι, « Τῇδ' ἐξιόντι* δεξιᾷ, ὦ λυχνίδιον. » Suspicor, scribendum esse

Τῇδ' ἐξιόντι δεξί', οὗ λυχνίδιον.

Δεξιὰ pro δεξιῶς vel δεξιᾷ. Meinek. Τῇδ' ἐξιόντ' ἐπὶ δεξί' ὦ λ., scilicet ἄγου με vel simile.

4.

Pollux 9, 71 · εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἡμίτομόν τι νομίσματος· ὁ γοῦν Ἑρμ. ἐν Φορμ. λέγει

Παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον.

Cf. Δημ. fr. 1.

5.

Idem 10, 122. Ἑρμ. ἐν Θεσμοφόροις (recte Casaub. Φορμοφόροις) τὸν κύαθον, καὶ τὴν οἰνοχόην, καὶ τὸ λυχνίον (λυχνίδιον fr. 3), καὶ τὰ

---

mollibus stratis, *haustoque* Magnete dulci;
Thasiumque, quod supervolare solet malorum [odor,
hoc ego longe optimum esse judico aliorum
omnium vinorum post generosum Chium, mœ- [roris expers.
Est autem vini quoddam genus σαπρίας appella- [tum,
cujus testis apertis os olet
violas, olet rosas, olet hyacinthum,
odore divino, qui totam implet domum:
ambrosia simul et nectar est hoc nectar;
hujus præbete festis diebus potum
amicis meis, hostibus autem Peparethium.

3.

Hac exeunti ad dextram, ubi lucernula.

4.

Apud caupones sumam symbolum

τοιαῦτα σκεύη χαλκίδια καὶ χαλκία καλεῖ, ὡς ἐκ χαλκοῦ πεποιημένα. Pro λυχνίον unus codex λυχνεῖον.

6.

Idem 7, 89 : ὕπισχλοι (?) δὲ (ὑπόδημα) πολυτελὲς ἀνδρεῖον, οὗ Ἑρμ. ἐν Φορμ. μνημονεύει. « Ita cod. Falck. pro ὕπιχλοι. Casaub. ad Athen. 15, p. 700, D, καὶ σύχχοι, quod calcei Phrygii genus fuit; aliis placet ὕσκλοι vel ὕσχλοι, quo solearum ansulæ significantur : v. Pollux 7, 80, et Hesych. v. Ὕσκλοι. Sed requiritur calcei nomen, velut ἔπτυσχλοι, ab ansularum numero dicti : vid. Hesych. v. Ἔπτυσκλοι, et Phryn. Bekker. p. 16, 11. Propius etiam accedit πτύσχλοι, ex ipso illo ἔπτυσχλοι mire decurtatum; v. Phot. p. 470, 26. » *E M.*

7.

Schol. Aristoph. Avium 750 : οὗ (Phrynichi comici) μέμνηται Ἑρμ. ἐν Φορμ., ὡς ἀλλότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα. V. Mein. in Hist. crit. Com. p. 150.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 419, 26, et ex eo Suidas, Ἀπεδημηκότες : Ἑρμ. Φορμ. « Antiatt. p. 79, Ἀπεδημηκότος : Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ. Locos neque ego reperi, neque Lobeckius ad Phryn. p. 598 : itaque suspicor, apud Antiatticistam Hermippi nomen excidisse, Demosthenis autem et Xenophontis memoriam ad aliam glossam spectare, quam exquirant velim, quibus otium est. » *E M.* Apud Xenophontem quidem Comment. 2, 3, 12, legitur εἰ δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, ὁπότε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν, et parum verosimile est, hæc ad formam verborum, quæ sequuntur, δῆλον,... ὁπότε ἀποδημοίη, conficta esse ab aliquo correctore, quum Xen. dixisset προτρ., ποτὲ ἀπεδημηκότος ἐπ. τ. σ.

HERMIPPI INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 18, C, de ebrietate et usu balneorum calidorum :

Μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ
τὸν ἀγαθὸν, οὐδὲ θερμολουτεῖν, ἃ σὺ ποιεῖς.

Articulum ante Δία addiderunt metri gratia Erfurdt. Observ. p. 425. et Porsonus. Grotius Excerpt. p. 524, ita reddidit :

Viri boni hercle non est facere, quod facis,
calidis lavari, potare ad temulentiam,

qui male imitatur Prudentium Adv. Symmachum 1, 135, primam vocis *temulentus* corripientem. Scribam potius

Boni hercle viri non est facere id, quod tu facis,
et inebriari, et calidis uti balneis.

2.

Idem 2, p. 56, C, de variis olivarum generibus agens :

Ὥστε, Μαραθῶνος τὸ λοιπὸν ἐπ' ἀγαθῷ μεμνημένοι,
πάντες ἐμβάλλουσιν ἀεὶ μάραθον ἐς τὰς ἁλμάδας,

φησὶν Ἑρμ. Versu 2 Porsonus ἐμβαλοῦσιν. Coraes : « olivas fœniculo condire etiamnum apud Græcos solenne est. Has fœniculo et muria conditas olivas appellant κολυμβητὰς ἐλαίας, vocabulo paulum deflexo a veterum κολυμβάδες. »

3.

Gramm. Bekkeri An. p. 362, 15, * Αἱμορυγχία Δώριόν ἐστι τοὔνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμ. ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπὼν « Ἐγώ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορυγχίαν ποιήσω. » σημαίνει δὲ τὸ καθημάχθαι τὸ ῥύγχος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. Hesych. Αἱμορυγχιᾶν : καθημάχθαι τὸ ῥύγχος. « Recte etiam Hermippo infinitivum restituit Schneider. in Lexico. Tum codex ποιήσω, quod vereor ut recte in ποιῶ mutatum sit (vulgo enim, fabricatis senariis,

— Ἐγώ σου σήμερον
τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορυγχιᾶν ποιῶ. *Both.*).

Futurum, ni fallor, necessarium est; nec in αἱμ. secunda syllaba videtur corripi posse. » *E M.* Restituamus iambicos tr. catal., quorum priorem ἀκέφαλον,

— Τήμερόν σου
τὸ πρόσωπον αἱμορρυγχιᾶν τύπτων ἐγὼ ποιήσω.

Τήμερον Meinekius quoque maluit, etiam ad dimetros revocari posse locum observans.

E FABULIS INCERTIS.

2.

Quare, Marathonis in posterum fausto omine memores,
omnes semper marathrum injiciunt muriaticis olivis.

3.

— Hodie tuam
faciem ego verberans cruentabo.

4.

Phrynichus Appar. sophist. p. 9, 7: Ἀναψαθάλλειν.... Ἑρμ. ἄνευ προθέσεως λέγει ψαθάλλειν ἀντὶ τοῦ κνᾶν·

Σὺ δὲ τὴν κεφαλήν ψάθαλλέ μου,

ἀντὶ τοῦ ψηλάφα. « Fortasse Populi Atheniensis verba sunt, Cleoni vel simili δημοπιθήκῳ caput scalpendum præbentis. » *E M.*

5.

Idem ib. p. 25, 19, Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην : ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἥδομαι. Ἑρμ. « Ἃ τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, » ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 259, senarium supplens Ἃ γὰρ τόθ' ἥσθ. Malim

Ἃ 'γὼ τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι.

Lobeckius ad Phryn. p. 563 suspicatur ἀφήδομαι.

6.

Athen. 2, p. 59, C, de κολοκύντη : Ἀττικοὶ δὲ μόνως (scil. non addito Ἰνδικὴ similive cognomine) καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην. Ἑρμ. « τὴν κεφαλὴν ὅσην ἔχει. ὅσην κολοκύντην. » Ita Dind. ex cod. C; vulgo ὅση κολοκύντην. Scriptura κολύντηνι ejus est, qui mendosum κολοκύντην mutari voluit in κολοκύντῃ (κολοκύντηι), et recte quidem : ponendum enim procul dubio et sententiæ et metri causa

Ἴσην κολοκύντῃ τὴν κεφαλὴν ὅσην ἔχει!

Quibus verbis Periclis caput magnum et cucurbitæ simile irrideri sensit Meinek.

7.

Pollux 7, 194 · Ἑρμ. δὲ ἐπὶ τοῦ προπιστευθέντος ἄνευ ἀργυρίου πίνειν ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν εἴρηκε. « Attigit hæc Casaub. ad Theophr. Char. 18, p. 196 ed. Lips. Nostri *auf Borg trinken.* Non multum dissimili sensu Demosthenes p. 1208 conjunxit δωρεὰς καὶ προδόσεις (*Vorschüsse*). » *E M.*

8.

Mœris Attic. p. 209, 19, Σωδάριον : Ἑρμ. τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον (lat. *sudarium*). « Nisi Epicharmi nomen pro Hermippi reponendum est; suspiceris, Siculum, qui voce illa uteretur, a poeta inductum esse; v. Pierson. h. l. et Huschk. Dissert. de Annio Cimbro p. 49. » *E M.*

9.

Schol. Aristoph. Vesp. 361, Σκοπιωροῦνται : κατοπτεύουσι καὶ παραφυλάττουσιν. Ἑρμ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς (σκοπιᾶς malebat Florens Christ.) θεωρεῖν.

10.

Suidas, Δειλοκομπήσας : ἐξαπατήσας. Ἑρμ. « Rectius (?) Hesych. δειλοκοπήσας : ἐξαπατήσας, ἐκφοβήσας· ubi v. interpp. » *E M.*

11.

Pollux 2, 125 : Ἑρμ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ περιλέγειν εἴρηκε τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, οἷον περισσὰ λέγειν. Simile περιλαλεῖν ex Aristoph. Eccles. 231 commemoravit Mein.

12.

Idem 3, 125 : Ὑπερίδης καὶ πράτην (emptorem) εἴρηκε,... πωλητήριον δὲ Ἑρμ. ὁ κωμικός. Hemsterhusius πωλητῆρα, quem secutus est Bekkerus in ed. Poll.

13.

Gramm. Bekkeri An. p. 367, 33, Ἀκολουθοῦντε : ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσα δυϊκῶς. οὕτως Ἑρμ., καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις.

14.

Idem p. 401, 18 : Ἀνεψιαδοῖ Ἀριστοφάνης, καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης, καὶ Ἑρμ. ἀνεψιαδοῦν.

15.

Idem p. 470, 10, Ἀφεῦσαν : ἀφῆκαν. Πλάτων καὶ Ἑρμ. « Scribendum videtur ἀφεῖσαν. » *Mein.*

16.

Photius p. 9, 23 : ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς, καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμ.

17.

Idem p. 230, 10, * Λολλοῦν : τὰ παιδία τὸν θεόν (sic). οὕτως Ἑρμ. Hesych. * Λόγχια : τὰ παιδία τῶν θεῶν. κέχρηται τῇ λέξει Ἑρμ. « Non expedio. » *Mein.* Sane hæc sunt corruptissima, in quibus tamen agnoscas ἀολλοῦν et ἀοχνία. Sed eorum vocabulorum explicationes interciderunt, et adscripta apud utrumque grammaticum ad aliam vocem pertinent, quæ non succurrit. De litteris Λ et Α confusis res trita.

18.

Idem p. 285, 15, Ναικισήρεις : καὶ παρὰ Φε-

4.

Tu caput meum tange.

5.

Quantum ego tunc gavisus sum, tantum nunc contristor.

6.

Cucurbitæ simile quantum caput habet!

ρεκράτει, καὶ Ἑρμίππῳ. τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. V. Pherecrat. fr. incert. 46.

19.

Idem p. 339, 21, Ὀξίνην : τὸν οἶνον, οὐχ ὀξίναν (fort. ὄξινον. *Mein.*) καὶ Ἕρμ. καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι. Perperam libri καὶ οἱ ἄλλοι. Aristoph. Vesp. 1042 metaphorice dixit θυμὸν ὀξίνην.

20.

Idem p. 508, 3, Σέων : σητῶν. οὕτως Ἕρμ. « Cf. gramm. apud Bekker. p. 1257, et Thom. Mag. p. 328 Ritsch. » M.

21.

Idem p. 656, 22, Ψῦχος : τὸ ῥῖγος. Ἡρόδοτος (4, 28, ψύχεα), ἀλλὰ καὶ Ἕρμ.

XI.

MYRTILUS.

Hermippi frater secundum Suidam v. Ἕρμιππος. « Hujus vitam in cauponis et tabernis transactam tangi putant ab Athen. 13, p. 566, F, ex quo loco, minus integre, ut videtur, scripto, nihil ejusmodi efficias. Fabulas Myrtili Suidas commemorat duas, alteram inscriptam Ἔρωτες, ex qua nihil superest, alteram Τιτανόπανες, passim a grammaticis laudatam, sed fere corrupto titulo : velut apud Aspasium ad Aristotelis Eth. Nicom. 4, 2, legitur Μυρτίλος Τιτανόπαισι, quo decepti sunt Meursius Bibl. Att. p. 1573, et Kuster. ad Suid. 2, p. 590. Ceterum pravo accentu Eudocia Τιτανοπάνες, Suidas Τιτανοπᾶνες. Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1198 : τὰ εἰς αν λήγοντα εἰ... ὦσι σύνθετα, βαρύνονται, ... οἷον Ἑρμόπαν, Ἀντίπαν (fort Αἰγίπαν), Τιτανόπαν. Steph. Byzant. : Ἀκαρνάν· τὸ ἐθνικόν, ὡς Αἰνιάν, Ἀθαμάν, Αἰζάν : ἁπλᾶ γάρ. τὸ (δὲ) Τιτανόπαν σύνθετον. De argumento hujus comœdiæ ex paucis fragmentis nihil elici potest, nisi forte ex ipso titulo suspiceris, poetam irrisisse increbescentem illis temporibus consuetudinem diversa deorum numina in unum conjungendi, cujus generis fuere Panapollo, Hermopan, Hermathene, Hermerotes, alia. Nomen Titanopan Berkelius ad Steph. Byzant p. 74 ad conjunctum Panos et Solis numen retulit. Sed potius pæderastiam significari putes; dictique sunt Τιτᾶνες ἀπὸ τοῦ τιταίνειν. Hesych. Τιτάν : ὁ παιδεραστής. V. eundem v. Πᾶνες. (Gesnerus Thes. L. L. v. Pan : « Biformes *Panas* plurali dixit Colum. 10, 427, et cum *lascivis Satyris* conjunxit. Nempe Panes a Satyris vix differunt. ») Photius p. 592, 1 : ἐνομίζοντο δὲ (οἱ Τιτᾶνες) τῶν πριαπωδῶν θεῶν. » *Mein.*

ΤΙΤΑΝΟΠΑΝΕΣ.

1.

Aristoteles Eth. Nicom. 4, 2, de ineptis divitiarum ostentatoribus disserens : οἷον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν, καὶ, κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς. Ad quæ Aspasius : σύνηθες ἐν κωμῳδίᾳ παραπετάσματα δέρρεις ποιεῖν, οὐ πορφυρίδας. Μυρτίλου ἐν Τιτανόπαισι (sic) τὸ

— Δείν' εἰσακούεις, Ἡράκλεις;
τουτέστι σοι τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς Μεγαρικόν·
καὶ σφόδρα γελᾷς ψυχρ'. Οὐχ ὁρᾷς τὰ παιδία;

διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Libri vitiose Δεινῆς ἀκούεις... σκῶμμα ἀσ. καὶ Μεγ., καὶ σφ. ψυχρὸν γελᾷς, ὁρᾷς τὰ π. Reliquam loci partem v. in annot. ad Ecphantidis Incert. 1. « In his, quæ Myrtilo tribuuntur, Eupolidis versus esse, ex schol. Aristoph. Vesp. 57 intelligitur. Cf. Fritzsch. Act. soc. gr. 1, p. 130. Myrtilus castigat importunam purpureorum velorum ostentationem, quibus Megarenses aditum scenæ vel orchestræ ornabant, Atheniensibus in ciliciorum usu acquiescentibus. Eodem spectare videtur Hesychii glossa * Δερριδόγομφοι : πύλαι δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. » *Mein.* Alieni γόμφοι. Scripserim δερριδιόκομψαι, *pellibus ornatæ* (portæ). V. Eupolidis Prospalt. fr. 2.

2.

Schol. Aristoph. Avium 1490 : οἱ ἥρωες δὲ δυσόργητοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται,... διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν, ὡς Μυρτίλος ἐν Τιτανόπασί φησιν. « Hinc Narcisso heroi Eretriensi σιγηλοῦ cognomen inditum. Strabo 9, p. 404 : καὶ τὸ Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ, ἐπειδὴ σιγῶσι παριόντες. Quæ lucem affundunt Alciphronis loco Epist. 3, 58 : τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παριόντες, μή κακόν τι προσλάβωμαι. Ibi rectius scribas Σιγηλὸν seu potius Σίγηλον. Eustath. ad Odyss. p. 1967, 36 : καὶ Σίγηλος μὲν κύριον ὄνομα Ναρκίσσου· σιγηλὸς δὲ ὁ σιωπηλός. » *E M.*

3.

Pollux 2, 110 : τὸ δὲ ἐπιγιγνόμενον τῇ γλώττῃ ἑλκίδιον (minus bene vulgo ἑλκύδριον : codd. Fal-

---

TITANOPANES.

1.

— Fœdane audis, Hercules?
Hic est jocus impudicus Megaricus —
etiam rides frigidissime. Nonne vides puerulos?

ckenb. et Voss. ἐλκίδιον) * φλυκτὶς καλεῖται. Codex Falck. τὸ δὲ ἐπ. τῇ γλ. ἑλκίδιον ὀλοφυτὶς (ὀλοφυκτὶς Mein.) καλεῖται ἐν τοῖς Τιτανασπιᾶσι τοῦ Μυρτίλλου (sic). Cod. Paris. A apud Bekk. Τιτανογίγασι. « Pustulam linguæ probabile est Myrtilum eodem consilio memorasse, quo Theocritus dixit Idyll. 9, 30 :

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.

Cf. Casaub. Lectt. Theocr. cap. 10. » *E M.*

EX FABULA INCERTA.

Phrynichus Epit. p. 433, vocis καταφαγᾶς usum damnans : ἴσως δ' ἂν εἴποις, ὅτι ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι

Ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δ' ἅρπαξ,
ὁ δ' ἀνάπηρος πορνοβοσκὸς
καταφαγᾶς.

ἀλλ' οὐκ ἐχρῆν τὰς ἅπαξ εἰρημένας λέξεις ἁρπάζειν. Pollux 6, 40 : παμπόνηρος δὲ ὁ παρὰ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγᾶς, εἰ καὶ Αἰσχύλος αὐτῷ ἐχρήσατο.

XII.

PHILONIDES.

« Philonides Atheniensis, pater Nicocharis, poetæ comici (v. Suid. vol. 2, p. 526), initio sive fulloniam, sive pictoriam artem factitaverat, prouti vel Suidæ vel Eudociæ fidem habeas; quorum ille vol. 3, p. 614, πρότερον, inquit, ἦν γναφεύς, Eudocia vero p. 428, πρότερον ἦν γραφεύς. Hujus ætatem, expensis iis, quæ disseruit Hanovius Exercit. critt. 1, p. 2 seqq., ita definias, ut eum Aristophane, cujus primam fabulam Daetalenses olymp. 88, 1 (ante Chr. nat. 427) suo nomine docuit, paulo superiorem fuisse, vitamque ultra olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405), quo anno Aristophanis Ranas docuit, produxisse statuamus : nam quod Hanovius eum vel olymp. 96 (ante Chr. nat. 395 ad 392) superasse existimat propter Φιλέταιρον fabulam a Suida commemoratam, quam ille ad mediæ comœdiæ ingenium attemperatam fuisse colligit ex titulo, id quam incerta conjectura nitatur, facile intelligitur. Sed omnino difficilis est quæstio de Philonidis opera Aristophani præstita in fabulis docendis, maxime propter Vesparum didascaliam; de qua neque Dindorfius ad Aristophanis fragmenta p. 65 seqq., neque Hanovius l. l. p. 24 satis probabiliter disputarunt. (V. Aristophanis editio, a nobis curata, vol. 2, p. 10, ann. 4. *Both.*) Dramata Philonidis præter Φιλέταιρον a Suida et Eudocia commemorantur Ἀπήνη et Κόθορνοι, quorum titulorum priori similes sunt Σφενδόνη Amipsiæ, Ἰπνὸς Pherecratis, Βωμὸς et Λέβης Alexidis, aliique aliorum. *Cothurnorum* argumentum ad Theramenem pertinuit, quem propter inconstantiam in rebus civilibus Κοθόρνου cognomen meruisse constat : v. fabulæ fragm. 6. Pluralis Κόθορνοι ad chorum videtur spectare, qui ex Κοθόρνοις, h. e. mobilibus ac ventosis hominibus, constiterit. » *E M.*

ΚΟΘΟΡΝΟΙ.

1.

Pollux 9, 29 : ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις ἐστὶν εἰρημένον

Παναγεῖς γενεὰν, πορνοτελῶναι, Μεγαρῆς,
δεινοὶ πατραλοῖαι.

Idem 7, 202, secundum Ms. Falck. : Φιλωνίδης (vulgo Ἕρμιππος) δ' ἐν τοῖς Κοθ. πορνοτελῶναι. « Παναγεῖς hic sunt *exsecrabiles*, *detestandi*. Sensu contrario παναγεῖς apud Athenienses dicebantur sacerdotes feminæ. Pollux 1, 35, ἱέρειαι παναγεῖς. Hesych. Παναιεῖς (Παναγεῖς) : Ἀθήνησιν ἱέρειαι. Idem Παναΐα (Παναγία) : ἱέρεια, ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρί. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 212, 31 : ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Singularem hujus nominis formam servavit Arcadius De accent. p. 105 : Λαλάγη δὲ κύριον, ὥσπερ τὸ ἀλέγη (ἠλύγη), ἡ σκιὰ, καὶ πακάγη (πανάγη), ἡ ἁγνὴ ἱέρεια, quæ forma non videtur aliter explicari posse, nisi ut ex πανάγεια contracta esse existimetur, quemadmodum sacerdos Dianæ Ephesiæ pro vario ætatis statu dicebatur μελλιέρη pro μελλιέρεια, ἱέρη pro ἱέρεια, denique παριέρη pro παριέρεια : v. Plut. Moral. p. 795, E. Etiam mares sacerdotes hoc nomen tenuisse ostendit Theodorus ὁ παναγὴς, commemoratus apud Photium p. 68, 22, et Etym. M. p. 429, 46. Schol. Paris. Æschinis in Tim. p. 723, 9 Reisk : Κηρύκων ἐστὶν ἐν Ἀθήναις γένη τέτταρα, πρῶτον τῶν πανάγνων, οἵ εἰσιν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος. Ceterum in Philonidis versu recte Hanovius l. l. p. 11, παναγεῖς intelligit eos quorum patres Cylonio scelere inquinati erant, et Megarenses homines callidos atque astutos. » *E. M.* Δεινοὶ cum Μεγαρῆς junxit Bekkerus, δειλοὶ malebat Bergkius Commentt. p. 132.

EX FABULA INC

Quemadmodum alius fur, alius avarus,
mutilatus autem leno
helluo.

COTHURNI.

1.

Exsecrabile genus, portitores meretricii, Megarenses,
[patricidæ.

2.

Athen. 6, p. 228, E: τήγανον εἴρηκεν ἐν μὲν Ἀγρίοις Φερεκράτης... . Φιλωνίδης δ' ἐν Κοθ.

Ὑποδέχεσθαι καὶ βατίσι καὶ τηγάνοις.

I. e. βατ. καὶ ἄλλοις τηγάνοις, ut Mein. interpretatur. Similiter Germani cibos dicunt *Schüsseln*.

3.

Pergit idem ibid.: καὶ πάλιν

Ὀσφρομένην τῶν τηγάνων.

4.

Idem ib. p. 247, E, de usu vocis ἀπόσιτος disserens: Φιλ. τ' ἐν Κοθ. οὕτως·

Ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὢν τοιαῦτ' οὐκ ἀνέχομαι.

Et 2, p. 47: E. ἀπόσιτον δ' εἴρηκε Φιλ. Antiatt. p. 83, 17, Ἀπόσιτος: ἄσιτος. Φιλ. Κοθ.

5.

Pollux 10, 115: λύχνοι δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ λύχνοι δίμυξοι, Φιλωνίδου δὴ ἐν τοῖς Κοθ. εἰπόντος

Ὥσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων.

Μεταγένης δὲ « Δίμυξον, ὡς ἐγὼ δοκῶ. » Libri Φιλ. δὲ, quemadmodum δὲ et δὴ (*certe*) confundi solent. Vulgo etiam Δίμυξον δ', ὡς ἐγὼ δ., turbato exitu manifesto senarii. Athen. 15, p. 700, F: μνημονεύει τοῦ διμύξου... Φιλ. ἐν Κοθ.

6.

Antiatt. p. 100 initio, Θηραμένης: τῇ κλητικῇ (i. e. *vocativo*, vel potius nominativo sensu vocativi: v. Matth. Gr. § 312, 1. Minus recte liber τὴν κλητικήν). Φιλωνίδης Κοθ. « Ita correxi editum Φιλιππίδης. Philonidis locus ex eorum genere fuerit, de quibus egit Hermannus præf. Andromachæ Eurip. p. 16. » *E M.*

PHILONIDIS INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Helladius Chrestom. apud Photium Bibl. p. 530, 15: ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω

ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους· τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλ. ἔφη

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

« Etiam hunc versum in proverbium abiisse docet scriptor incertus apud Suidam: εἰς τέφραν γράφειν: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ (τὸ τῆς παροιμίας) οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν. » *M.*

2.

Athen. 1, p. 23, E: Φιλ.

Κατάκειμ', ὡς ὁρᾶτε, δεκάπαλαι.

Libri numeris depravatis κατάκειμαι. Similiter Aristoph. Equit. 1158, τρίπαλαι κάθημαι.

3.

Idem 2, p. 67, D: Φιλ.

Καταχύσματ' αὐτοῖσιν (μὲν) ὄξος οὐκ ἔχει.

Voce μὲν addita versum restituimus. Alii operosius, minusque verosimiliter, siquidem in verbis ὄξος οὐκ ἔχει facile agnoscas clausulam senarii:

Τὰ καταχύσματα
αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει.

De καταχύσμασι cf. index noster Aristophanis h. v.

4.

Photius p. 339, 21, Ὀξίνην, τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν, καὶ Ἕρμιππος (v. fr. inc. 19) καὶ Φιλ. καὶ ἄλλοι. Hanov. p. 16: « Ὀξίναν esset ab ὀξίνα, quod est secundum Hesychium ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν. » Ad quæ Mein.: « Illud ὀξίνα apud Hesychium videtur esse forma æolica pro ἀξίνη. Ὀξίνην οἶνον dixit etiam Diphilus apud Antiatt. p. 110, 17. »

5.

Pollux 2, 24: Φιλ. δὲ

Ὦ πολυτρίχου πώγωνος!

ἔφη. Ita Mein.; libri versu pessumdato Ὦ πώγ. πολ. « Verba poetæ fortasse in eum sensum accipienda sunt, quo Theocritus Id. 10, 40, dixit

Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα! » *M.*

6.

Idem ib. 149: χέρνιβα Ὅμηρος (Odyss. 1, 136)

2.

Accipere et batidibus *piscibus* et patinis.

3.

Patinas redolentem.

4.

Ego vero sic impransus non duro.

5.

Ut lucernæ quæ duo ellychnia habent.

EX FABULIS INCERTIS.

1.

Juramenta autem mœchorum in cinerem ego scribo.

2.

Jaceo, ut videtis, perdiu.

3.

Bellaria *quidem* eorum aceto carent.

5.

O prolixam barbam!

τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, καὶ χερνίψασθαι (Iliad. 1, 449). Φιλ. καὶ χερνίμματα. « Vere, opinor, Jungermannus χερνίψασθαι ex Homero, χερνίμματα autem ex Phil. afferri monuit. Proinde scribendum videtur καὶ χερνίψασθαι. Φιλωνίδης δὲ καὶ χερνίμματα. » *Mein.*

7.

Idem 3, 101 : Φιλ. δὲ τὸν ἐπιχαίροντα ἐπίχαρτον εἴρηκεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῦλον· ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς. In Bekk. edit. ἐπιχάρτην legitur.

8.

Idem 6, 168 : Δείναρχος δὲ καὶ φιλοπόνηρον, ἤ, ὡς Φιλ., φιλομόχθηρον.

« De alio loco, qui Philonidi tribuitur apud Pollucem 3, 18, v. Nicophontis fragm. incert. fab. 1. » *M.* Præterea Stobæus in Eclogis ad eum refert hæc : tit. 9, 14.

Φιλωνίδου.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς δειλὸς ὁ δεδοικὼς νόμον,
πρὸς τοὺς πολεμίους δ' ἐστὶν ἀνδρείας κρίσις·
ὑπὸ τοῦ δικαίου δ' ἐστὶν ἡττᾶσθαι καλόν.

33, 7. Φιλωνίδου.

Κρεῖττον σιωπᾶν ἐστὶν ἢ λαλεῖν μάτην.

35, 6. Φιλωνίδου.

Ἅπαντ' ἐρίζεις, καὶ συνιεῖς οὐδὲ ἕν·
γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.

Et Philonidæ fabulis usum esse Stobæum in excerpendis poetarum sententiis, Photii testimonio Bibl. 167, p. 115, constat. Quare vereor ne audacius quam verius hæc a Nostro abjudicaverit, consentiente Meinekio, Hanovius Exerc. critt. p. 18, ubi ea novæ quam antiquæ comœdiæ poeta digniora esse ait, potiusque Philemoni vel Philippidæ quam Philonidæ attribuenda. Postremus illorum versuum habetur inter Menandri monosticha 96.

XIII.

EUPOLIS.

Eupolis, Sosipolidis filius, Atheniensis, natus est secundum Cyrillum C. Julianum lib. 1, p. 13, B, quosque ille secutus est veteres chronologos, olymp. 88, (ὀγδοηκοστῇ ὀγδόῃ τὸν κωμῳδὸν Ἀριστοφάνην, Εὔπολίν τε καὶ Πλάτωνα γενέσθαι); fallique videtur Anonymus De com. p. xv, qui eum fabulas docere Athenis cœpisse dicit olymp. 87, 4 (428 ante Chr. nat.), archonte Apollodoro. Id eum fecisse (sed fortasse per alium, velut Demostratum, de quo Athen. 5, p. 216, D) decimo septimo ætatis anno, i. e. ex ratione Cyrilli (si annos computamus a 1 anno olympiadis 88) olymp. 92, 2 (ante Ch. nat. 410), tradit Suidas v. Εὔπολις. De anno quo obiit, mortisque genere, nihil constat; de loco si quis quærit, Ælianus H. A. 10, 41, et Tzetzes Hist. 4, 245, in Ægina mortuum et sepultum tradunt. Pausanias autem 2, 7, monumentum ejus vidit in agro Sicyonio. Servum poeta habuit Ephialtem, qui, quum aliquot domini fabulas surripuisset, ab Augea, Eupolidis cane fidelissimo, morsibus necatus est : v. Ælian. et Tzetz. l. l., item Crameri Anecd. Ox. 3, p. 357, 28. « Mortuo Eupolide λύπῃ καὶ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας ἀπέθανεν ἐπὶ τῷ τροφεῖ καὶ δεσπότῃ, λοιπὸν μισήσας τὸν βίον ὁ κύων, καὶ ὅ γε τόπος καλεῖται μνήμῃ τοῦ τότε πάθους Κυνὸς θρῆνος. Ita Ælianus l. c. Similia de Xanthippi cane narravit Plutarchus Themist. c. 10, et locum illum in Ægina insula vocatum fuisse Κυνὸς σῆμα. — De poetica Eupolidis facultate et dramatum quæ scripsit, ingenio Platonius De divers. charact. p. xiv : εὐφάντναστός ἐστιν εἰς ὑπερβολὴν κατὰ τὰς ὑποθέσεις.... (καὶ) ὥσπερ ἐστὶν ὑψηλὸς, οὕτω καὶ ἐπίχαρις καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὔστοχος, qua elegantiæ laude ipsi Aristophani palmam præripuisse deinceps addit grammaticus. (Cf. Horatii Serm. 1, 4, 1—5.) Ab eadem virtute Eupolin commendat Macrobius Saturn. 7, 5. Quod autem περὶ τὰ σκέμματα εὔστοχος fuisse dicitur, id quanquam haud inepte ad concinnam argumentorum dispositionem trahi posse videtur, quemadmodum schol. Nub. 542 dixit κωμῳδίαν εὖ διεσχεμμένην, non dubitamus tamen quin Plat. dixerit περὶ τὰ σκώμματα, ut in dicteriis et conviciis jaciendis ingeniosus fuisse dicatur. (De hoc non consentio cum Mein. *Both.*) In conviciis quidem, Cratini exemplo, immodicus et ineptus dicitur apud Anonymum De com. p. xv (ζηλῶν Κρατῖνον πολύ γε [malim π. τε *Both.*] λοίδορον καὶ σκαιὸν ἐμφαίνει), quorum prius etiam Persius Sat. 1, 124 indicat, *iratum* Eupolin dicens, et Lucianus Jove accus. vol. 2, p. 832, qui Eupolin et Aristophanem vocat δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. Hæc maxime ad Socratis irrisionem spectare puto, quem paucis quidem, sed tam acerbe, exagitavit, ut ne Aristophanes quidem in Nubibus eum æquasse videretur : v. schol. Nub. 97, 180, Etym. M. p. 18, 10, Lucian. Piscat. 1, p. 595. Ne mortuis quidem eum pepercisse ostendunt versus a Plu-

---

Nemo ignavus est, qui timet leges;
sed adversus hostes fortitudo spectatur;
a justitia vinci decet.

— Præstat silere quam garrire frustra.
— De omnibus contendis, et nihil intelligis : [pere.
litteras discere aliquem oportet, et quum didicit, sa-

tarcho Cim. c. 15 et schol. Aristidis p. 515 servati, quibus Cimonem, quem summis laudibus Cratinus extulerat, crudelissime vexavit. Τὸ σκαιὸν pertinet, ni fallor, ad ea quæ refert schol. Nub. 296, Eupolin et Cratinum γέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας induxisse in comœdiis suis. Eupolin tangit Aristophanes Pace 762, ubi schol.: αἰνίττεται δὲ εἰς Εὔπολιν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς παίδων ἐρῶντας καὶ παλαίστρας περιεργομένους. Qui quod Eupolin partem Equitum scripsisse dicit ad Eq. 1263, vix credibile est. — Dictionis genere usus est puro atque eleganti. Novorum, audaciusque compositorum, verborum exempla sunt fere hæc: ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος (hoc versus vix capit: fortasse fuit ἀμφιπτολεμοπηδησότατος. *Both.*) apud schol. Dionysii Thrac. p. 702, 5; ταγηνοκνισοθήρας ap. Suid. vol. 2, p. 126; δαμασικόνδυλος Hesych. vol. 1, p. 882; ἀναγχιππεῖν Suid. vol. 1, p. 162; κιθαραοίδατος schol. Vesp. 1269, nisi forte id ab Aristophane mutuatus est; ἀνδραποδιστικώτατα Pollux 3, 77; μουσοδονήματα Priscian. 18, p. 1186; ἀμβλυστονῆσαι Suid. 1, p. 158; ἀφαδία, ad analogiam vocis αὐθαδία formatum, Etym. M. p. 174, 52; ἀπρασία Antiatt. p. 83, 14; ἥσθημα ibid. p. 98, 27; πλουταξ apud Polluc. 3, 109, aliosque; βδελυρεύομαι, ut videtur, quod etiam alii recentiores usurpaverunt, Suid. 1, p. 193; ἀπλήγιος pro ἁπλοῦς ib. p. 268, μαστιγιᾶν Poll. 3, 79; νεανισκέω Phot. p. 291, 4; σμηκτρὶς Poll. 7, 40. His addas novatarum significationum exempla, cujusmodi est ὤμιλλα, ἡ κυκλώπων (leg. ἡ ἐν κύκλῳ) κατάκλισις, schol. Platonis p. 320; κρὲξ, h. e. ἀλαζὼν, Phot. p. 177, 11; κόρη ἤθεος, *virgo*, Etym. M. p. 422, 44; εἰλίπους dicta mulier crissans Athen. 7, p. 286, B, et apud alios; πρόβατα, *capræ*, Eustath. ad Iliad. p. 1063; ἀσελγὴς fragm. incert. 25; ἀνωφέλητος fragm. incert. 87; ἀποφρὰς ἄνθρωπος fr. incert. 22, etc. Rarioribus annumeranda sunt πίω pro ποτίζω Eustath. ad Odyss. 6, p. 1554, 46 (ὅτῳ δ' ἂν οἶνος ᾖ πολὺς, πίσει), et κατακλιεῖ, quod pro κατακλείσει Eupolin dixisse tradit Chœroboscus Bekkeri p. 1299. Syntaxi insolita dicta essent ista Phot. p. 47, 7: καὶ τῆς λοπάδος ἔνεισιν ἑψητοί τινες, nisi Comicus dixisse videretur καὶ τῇ λοπάδι σοι 'νεισιν ἑψ. τινες. In quantitate verborum hoc unum novavit, quod τορύνη penultima brevi dixit: v. schol. Equit. 980. — Septemdecim eum fabulas reliquisse nidas auctor est, quattuordecim Anonymus. Tituli supersunt *quindecim*, remotis qui fluxa sunt auctoritate. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 104 seqq.

I. ΑΙΓΕΣ.

« Fabula notissima, in qua capras chori partes sustinuisse scimus ex Plutarcho Symp. 4, 1, Macrobio Saturn. 7, 5, et Eustathio ad Iliad. p. 1063, 44. De tempore quo acta est, id tantummodo affirmaveris, factum esse ante Hipponici obitum olymp. 89, 1. » *Mein.* Cf. Bergk. Commentt. p. 336.

1.

Plut. Symp. 4, 1, p. 662, E: ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδι αἶγες ἀντικαρτεροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, οὕτω πως λέγουσαι·

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε,
πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισί γε θαλλὸν,
κύτισόν τ', ἠδὲ σφάκον εὐώδη, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον,
κότινον, σχῖνον, μελίαν, συκῆν, ἁλίαν δρῦν, κιττὸν, ἐρίκην,
πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, φηγὸν, κισθὸν, θύμα, θύμβραν.

Macrobius Saturn. 7, 5: *Notus est omnibus Eupolis, inter elegantes habendus veteris comœdiæ poetas. Is in fabula, quæ inscribitur Æges, inducit capras, de cibi sui copia in hæc se* (immo *isthæcce* vel *istæcce*) *verba jactantes*· Βοσκόμεθ', etc. « Sunt igitur chori caprarum verba ex parabasi petita; quem chorum προβατικὸν χορὸν ab Eupolide appellatum esse dicit schol. Iliad. 16, 353: πρόβατα γὰρ πάντα ἐκάλουν τὰ θρέμματα οἱ παλαιοὶ, καὶ Εὔπολις προβατικὸν χορόν φησι τὸν ἐξ αἰγῶν. Quæ leguntur etiam apud Eust. p. 1063, 44. Versum 1 tetigit Scal. ad Varron. De L. L. 4, p. 66 Bip., memoriæ errore exhibens παντ. ἄπο. V. 2 mendose codd. τούτοισιν ἔτ' ἄλλ' οἷον. Macrobii Par. τ. εταλλοην. Quod egregie correxit Meinek., coll. Athen. 13, p. 587, A: θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες. V. 3 vulgo κυτίσου τ' ἠδὲ φάσκον. Correxit Bodæus

CAPRÆ.

Pascimur silva omnigena, abietis, ilicis arbutique,
germina tenera abrodentes, et præter hæc thallum,
cytisumque, et salviam bene olentem, et smilacem [foliosam,
oleastrum, lentiscum, fraxinum, ficum, marinam [quercum, hederam, ericam,
viticem, rhamnum, verbascum, anthericum, fagum, [cistum, thymum, saturejam.

Stapelius ad Theophr. p. 409. De σφάκῳ v. Aristoph. Thesmoph. 486, Cratini fragm. incert. 135, Alexis Athen. p. 170, B, Polluc. 6, 66. V. 4 Plut. κ., σχ., μελ., δρῦν, κιττὸν, μυρίκην. Macrob. κ., σχ., μελ., πεύκην, ἁλ. δρῦν, καὶ ἐρείκην. « Adscivi hoc, nisi quod pro πεύκην scripsi συκῆν, quod, ex antiquis Macrobii exemplaribus prolatum a Leopardo Emend. 8, 10, habet Hervagiana. (Πεύκην friget antecedente simili ἐλάτης. *Both.*) Ἁλίαν omissum est in ea ed., pro quo Bod. Stapel. scripsit ἄπιον, Bergk. φυλίαν, Lobeckius Rhemat. p. 356, ἀρίαν. Satius duxi conjungere ἁλίαν δρῦν, quo nomine significetur arbor ab aliis vocata θαλασσία δρῦς et ἁλίφλοιος. Pseudodemocritus Fabricii Bibl. Gr. 4, 29, p. 337 : δρῦς θαλασσία ἀντιπάσχει πάσῃ μανίας ἀγωγῇ (libri mendose πάσης μ. ἀγωγή). Theophr. H. Pl. 8, 8 : ὡς δ' οἱ περὶ Ἴδην διαιροῦσι, τάδ' ἐστὶ τὰ εἴδη (δρυὸς), ἡμερὶς, αἰγίλωψ, πλατύφυλλος, φηγὸς, ἁλίφλοιος. Schol. Theocr. 9, 19 : εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φυγὸς, ἡμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἁλίφλοιος (libri ἄλιφλος), καὶ ἄκυλος. Pro ἐρείκην veteres Mss. Macrobii, consentiente Plutarcho, habent μυρίκην. Dedi ex cod. Paris. ἐρίκην, producta ι littera secundum Herodianum; v. Chœroboscus Crameri 2, p. 272. Versum respexit Erotian. Gloss. Hipp. p. 314, v. Πρόμαλον. » *E M.*

2.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 348, Σελαχίοισι : τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, ἢ τοῖς ὀστρακοδέρμοις, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρυξι. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἐ. ἐν Αἰξὶ, λέγων

α. Ὡς ἄν ποτ' αὐτῶν ἦν κάμῃ τις, εὐθέως
ἐρεῖ « Πρίω μοι σελάχιον. « β. Τί δ' ἦν λύκον;
α. Κεκράξεται φρίξει τε πρὸς τὸν αἰπόλον.

Libri vitiose Ὡς ἢ ποτ' αὐτὸν... ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν.. κεκρ. φρασεῖται... Verba πρὸς αὐτὸν uncinis inclusit Mein., utpote ex superiore ποτ' αὐτὸν natum; cetera ego correxi. Herodianus Philet. p. 453 Piers. : καὶ πρίω τὸ προσταχτικόν. Ε. πρίω μοι σελάχιον, etc. Eodem alii quoque plures grammatici respiciunt. De σελαχίῳ v. Aristot. H. A. 3, 1, 13; Aristoph. Ecclesiaz. 1165. « Λύκον intelligo piscem, σελαχίοις, minutis piscibus, oppositum. « *E M.* Horatius Serm. 2, 2, 39 : *proceros lupos*. Græcis lupus marinus alias vocatur λάβραξ; sed ambiguum quæsivit E., quo inferre posset αἰπόλον et κράζειν atque φρίσσειν, quæ quadrupedi animali conveniunt.

3.

Athen. 3, p. 106, B : συνεσταλμένως (scil. καρίδας, non καρῖδας, ut Ath. p. 293, A; idem καρῖδας ed. Schweigh. vol. 1, p. 410—412. Cf. annot. ad Vesp. 1461, Cratin. fr. incert. 26) δ' εἴρηκε καρίδας Ε. ἐν Αἰξὶν οὕτως·

Πλὴν
ἅπαξ ποτ' ἐν Φαίακος ἔφαγον καρίδας.

De Phæace, Erasistrati filio, oratore celeberrimo, v. Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 51, Bergk. Commentt. p. 337 seq.

4.

Idem 10, p. 426, E, F : οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος... Ε. Αἰξίν·

Διόνυσε, χαῖρε! μή τι πέντε καὶ δύο;

« Versus exstat etiam apud Phot. p. 599, 22, et Eustath. ad Odyss. p. 1624, 44. » *E M.*

5.

Idem 9, p. 409, A : παρὰ μέντοι τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς παροξυτόνως ἀνέγνωσται χέρνιβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (?)

Εἰς χερνίβ' εἰ βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος,

ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰξὶν

Αὐτοῦ τὴν χερνίβα παύσεις.

(De hoc accentu nominis χέρνιψ v. schol. Arist. Pacis 921, Arcad. p. 94, 19, Hermann. ad Herc. fur. 924 [838]. *M.*) ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν.

6. 7. 8.

Photius p. 47, 6, Ἑψητοί : πληθυντικῶς. τὰ ἰχθύδια, ὡς ἀφυΐαι (ἀφύαι) καὶ μεμβράδες. Ε. Αἰξὶν

* Καὶ τῆς λοπάδος ἔνεισι δ' ἑψητοί τινες.

Scribam Κατὰ τῆς λ., ἔνεισιν ἑψητοί τινες. Κατὰ τῆς λ., *quod ad patinam attinet*, de qua dictum fuerit in superioribus fabulæ. « Photii admonitio spectat ad quorundam grammaticorum præ-

---

2.

a. Nam si quis eorum ægrotat, statim
dicit « Eme mihi cartilagineum pisciculum. » b. Quid, [si lupum?
a. Latrabit et horrescet contra pastorem.

3.

Sed semel aliquando apud Phæacem edi squillas.

4.

Bacche, salve! vin' quinque et duo?

5.

Ejus aquam manibus infundendam cohibebis.

6.

Quod ad patinam attinet, insunt aliquot pisciculi.

ceptum, ἑψητοὺς ἀφύας et μεμβράδας, quæ pisciculorum nomina sunt, nonnisi plurali numero efferri. Cf. Athen. 6, p. 285, E: et 301, B. Μεμβράδας in eadem hac fabula Eupolin commemorasse idem testatur 7, p. 287, E: ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξὶν ἔστιν εὑρεῖν καὶ διὰ μ γραφόμενον, scil. μεμβράδες pro βεμβράδες. Ex eadem parte dramatis Athen. 7, p. 301, A, hæc profert: E. Αἰξὶν

Ὦ Χάριτες, αἷσι μέλουσιν ἑψητοί!

« Ubi fortasse αἷς scribendum. Casaub. μέλουσιν pro μέλλουσιν. » *E M.*

9, a, b.

Idem p. 290, 20, Νεᾶν: οὐ νεοῦν τὴν γῆν, καὶ νεατὸν Ξενοφῶς, οὐ νέωσιν. E. Αἰξὶν

Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν.

« Is quem hæc dicentem fecit Eupolis, magnas haud dubie in hac fabula partes habuit. Idem compellari videtur in hoc loco, quem sine auctoris et fabulæ nomine servavit gramm. Bekk. Anecd. p. 353, 26, Αἰγιάζειν:

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος,

ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖς. Quæ leguntur etiam apud Suid. v. Αἰγιάζειν. » *M.*

10. 11.

Idem p. 564, 17, Τάγυρι: τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷαν ψίχα (ita Pierson. ad Mœr. p. 331 pro ψιλά) λέγουσιν. E. A.

Καὶ ζῆν μαθόντι, μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.

Eadem plane Suidas v. Τάγυρι. Descriptio hominis ejusdem, vel similis, qui dixit illa ἐπίσταμαι etc.: didicisse se ait modum vitæ sustentandæ, nec quidquam musicæ. — Huc Mein., secundum Theodosium p. 11, coll. Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 325, refert Quintiliani verba Inst. orat. 1, 10, 17: *eosdem utriusque* (musicam et litteras dicit) *præceptores fuisse quum Sophron ostendit.... tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicam et litteras docet.* Probabiliter Mauritius Horstig. *Pronomus*, quem Alcibiadis in arte musica præceptorem memorat Athen. 4, p. 184, D.

12.

Suidas, Χρῄ: ἤγουν δεῖ· χρῇ δὲ περισπωμένως τὸ ὑποτακτικόν· σημαίνει δὲ τὸ δέῃ. E. A.

Ἐγὼ τελῶ τὸν μισθὸν, ὅντιν' ἂν χρῇ.

Mercedem illi præceptori solvendam probabiliter dici putant viri docti. Versus videtur esse tetrameter iamb. catal. ἀκέφαλος, nisi cum Meinekio ὅντιν' ἄν με χρῇ scribatur.

13.

Pollux 4, 57: τὴν ἁρμονίαν ἁρμογὴν E. εἴρηκε « Ταύτην ἐγὼ πάλαι ζητῶν τὴν ἁρμογήν. » Recte Suidas v. Ἁρμογή, nisi quod habet ἐζήτουν,

Ταύτην ἐγὼ 'ζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν.

De differentia inter ἁρμονίαν et ἁρμογὴν v. Phrynichus Bekkeri p. 15, 20, a Mein. cit.

14.

Schol. Aristoph. Vesp. 902: ἐκτείνουσι μέντοι καὶ τὸ ὁ ἄρθρον. E. A. « Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει. » Male cod. Venetus τλήμων. Γλάμων Fritzch. Quæst. Aristoph. 1, p. 90. Voce ἀνὴρ jure expuncta Porsonus ad Vesp. l. c., et Mein. scripserunt

Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ὁ γλάμων ἔχει.

« *Lippus* (γλάμων) ille cognominatus est Archedemus, de quo Brunck. ad Ran. 558 adscripsit hæc Lysiæ C. Alcib. 1, p. 526: οὗτος γὰρ (Ἀλκιβιάδης), παῖς μὲν ὤν, παρ' Ἀρχεδήμῳ τῷ γλάμωνι, οὐκ ὀλίγα τῶν ἡμετέρων ὑφῃρημένῳ, πολλῶν ὁρώντων, ἔπινεν, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος· ἐκώμαζε δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀνηβος ἑταίραν ἔχων. Peregrinam hominis originem E. attigit in Baptis. » *E M.*

15.

Priscianus lib. 18, p. 1193, 33 (p. 230 ed. Kr.): ὀσφραίνομαι τοῦδε καὶ τόδε. E. A. « Προσένεγκέ μοι ἐγγὺς τὸ στόμα ὀσφραίνεσθαι τὸ σόν ». Mein. secundum Elmsl ad Acharn. 179:

Προσένεγκέ μοὐγγὺς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν.

8.

O Gratiæ, quibus curæ sunt pisciculi cocti!

9

Scio enim greges pascere, fodere, agrum novare, [plantare

9. b.

Tu vero de capellis blateras hic sedens.

10.

Et ei, qui vivere didicit, neque hilum musicæ.

12.

Ego solvam mercedem, quæcunque opus fuerit.

13.

Hanc ego compositionem dudum quæsivi.

15.

Admove mihi propius, ut olfaciam, os tuum.

16.

Schol. Aristoph. Pac. 790 : Σφυράδες εἰσὶ τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. E. A.

Σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη.

Ἀναμέστη, fortasse ὁδὸς, vel στέγη. Dindorfius ἀνάμεστοι.

17. 18.

Athen. 9, p. 380, F : τὸ γεῦσαι ἔχομεν ἐν Εὐπόλιδος Αἰξί·

— Τοῦδέ νυν γεῦσαι λαβών.

Minus probabiliter libri Τοῦδε νῦν γ. λ. « Pertinent hæc ad convivium indicatum fr. 4-8, quo et chordas referas Athen. 3, p. 94, F : χορδῶν μέμνηται... καὶ E. ἐν A.

19.

Hesychius, Ἱερεὺς Διονύσου : E. A., Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει. « Hipponicus (vir nobilis : v. Κόλακας fr. 16 seqq. *Both.*) fortasse ex vini usu rubicundam faciem duxerat : hinc Eupolis per jocum Bacchi sacerdotem appellavit; vid. Fritzsch. ad Ran. p. 167. » *E M.* De hoc et filio Callia cf. prolegomena Adulatorum.

20. 21.

Photius p. 43, 15, Ἔφιππον : E. A. « Utrum equitem an currum dixerit, non liquet. » *M.* — Idem p. 291, 3, Νεανισκεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις, Εὔπολις Αἰξίν. Male libri Σφιγξὶν, quod emendavit Mein.

22. 23.

Pollux 10, 102 : καὶ νεόκοπον χάρδοπον E. ἐν A. εἴρηκεν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξὶ (646) νεόκοπτον μύλην. Idem 7, 22 : νεόκοπον χάρδοπον εἴρηκεν E. τὴν νεωστὶ κεκομμένην. — Idem 10, 151 : βαλαντίδια, ὡς ἐν Εὐπόλιδος A. Temere suadent βαλλαντίδια : Aristoph. Ran. 725 :

τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις.

24—26.

Antiatt. p. 83, 31, Βίος : ἐπὶ οὐσίας (sic Albert. apud Wesseling. Dissert. Herodot. p. 44. Codd. συνουσίας, nato, ut videtur, συ ex ου simili.) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργῷ, E. A., ὁ ποιητὴς (Homerus : v. nos Homer. vol. 1, p. 4) πολλάκις. — Idem p. 84, 19, Βουκολεῖσθαι αἶγας : E. A. ἱπποβουκολῶ Εὐριπίδης Φοινίσσαις (28, ubi v. Valck.). — Idem p. 91, 29, Ἐλελήθεισαν : μετὰ τῆς θᾶ. E. A. « Pro θᾶ legendum θεῖ, ut voluit Lobeck. ad Phryn. p. 150, qui calami errore videtur scripsisse ἐληλύθεισαν. » *Mein.* Et Hist. crit. Com. p. 113 : « ἐλελήθεισαν qui Eupolin dixisse ait Antiatt., pro Attico ἐλελήθεσαν, fortasse vitioso codice usus est. » — Idem p. 92, 9, Ἐλεινόν · ἀντὶ τοῦ ἐλεεινόν. E. A. De his formis v. Fritzsch. ad Thesmoph. p. 456, a Mein. cit.

27. 28.

Mœris p. 191, 20 ed. Bekker., Ἀνακές : ὀξυτόνως Ἀττικοί, ὡς καὶ E. A. ἀθεράπευτον ἑλληνικῶς. Quod ἀνήκεστον explicat Pierson. — Phrynichus Bekk. p. 16, 20, haud dubie ex hac fabula : Ἀνεσκιρτημένας : E. ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἶπε τὴν λέξιν.

29.

Schol. ad Theocr. 6, 1 : Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος (pro οἱ βουκόλοι)] τῷ αὐτῷ ἁμαρτήματι περιπέπτωκεν E. ἐν Αἰξίν.

II. ΑΣΤΡΑΤΕΥΤΟΙ Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙ.

« Hæc comœdia pleno titulo ab uno Suida laudatur v. Εὔπολις, ceteris eam simpliciter vocantibus Ἀστράτευτοι, Etymologo semel Ἀνδρογύναι. De argumento ejus quædam dixit Arnaldus ad Hephæst. p. 99. Actam esse ante Aristophanis Pacem collegerunt ex schol. Av.; v. ad fr. 2. » *M.*

1.

Schol. Aristoph. Avium 1556, de Pisandro : οὗτος δειλὸς ἦν· ἦλθεν οὖν ψυχὴν ἰδεῖν θέλων, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν. ὡς E. ἐν Ἀστρ. « Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ. » Mein. : » Quod εἰς Πακτωλὸν expeditionem suscepisse dicitur Pisander, ad avaritiam et peculatum hominis referebam secundum Toup. Emend. 2, p. 68; sed obvertit Hanovius Exerc. critt. p. 80 seq., tunc non κάκιστον in auro expugnando, sed ἄριστον dicendum fuisse : itaque legendum putat Σπαρτωλὸν (Σπάρτωλον, ut Arcadius p. 57, 16, Thuc. 2, 79; 5, 18), expeditionem illam intelligens, quam Athenienses olymp. 87, 4, contra Bottiæos suscepisse tradit Thuc. 2, 79. Ea perelegans conjectura est, quamvis adversarium nacta Fritzschium ad Thesmoph. p. 317. Ceterum versu 2 libri vitiose στρατείας, nec recte Arnaldus apud Gaisford. ad Hephæst. p. 99, τῆς ὅλης στρατιᾶς, Toup. Emend. 2, p. 68, τῆς πάσης στρατιᾶς, uterque τῷ ἀνὴρ in tertii versus initium rejecto. »

16.

Excrementorum caprinorum plena est (via, vel domus, etc.).

18.

Gusta igitur hoc prehensum.

Quare scripsi cum Mein. et Porsono Append. ad Toupii Emend. p. 467:

Πείσανδρος εἰς Σπάρτωλον ἐστρατεύετο,
κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ.

2.

Schol. ad Aristoph. Pac. 808: ὅτι γὰρ ὁ Μελάνθιος ὀψοφάγος προείρηται καὶ παρ' Εὐπόλιδι Ἀστρατεύτοις. « Hinc Astrateutos ante Pacem, h. e. ante olymp. 89, 2 (ante Chr. nat. 422), in scenam commissos esse, collegit Clinton. Fast. Hell. p. 77 Kr., quem secutus eram Hist. crit. p. 118 et 177. Sed in scholio rectius inciditur post προείρηται. » *Mein.*

3.

Diog. Laert. 3, 7, de Academia: τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν* Ἑκαδήμου, καθὰ καὶ E. ἐν Ἀστρ. φησὶν

Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ.

Cf. ann. ad Nub. 973. « Δρόμοι sunt loca publica, cursui et deambulationi destinata, quibus Cimonem Academiam exornasse auctor est Plut. Cimone c. 13: τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνύδρου καὶ αὐχμηρᾶς κατάρρυτον ἀποδείξας ἄλσος, ἠσκημένον ὑπ' αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκίοις περιπάτοις. De Atticis δρόμοις cf. Himerius orat. 4, 9, Ruhnken. ad Tim. p. 89, Heindorf. ad Platonis Phædrum p. 202. Similiter Heliodorus 2, p. 110, Delphos laudat ob copiam τῶν δρόμων, καὶ ἀγορῶν, καὶ κρηνῶν. » *E M.* Quod attinet ad mendosum Ἑκαδήμου, notum sæpe confusas ε et α.

4.

Athen. 9, p. 397, B, de pavone: E. δ' ἐν Ἀστρ. φησὶ περὶ αὐτοῦ

Μήποτε θρέψῃ
παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταὼν, ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

Solœce libri θρέψω, η et ω permixtis, ut Athen. 13, p. 606, F, ubi ᾗ ponendum est pro ᾧ, apud Lycophr. p. 207 et 281 ed. Bachm., etc. « Atticos dixisse ταῶς, non ταῶς, auctor est Tryphon in hoc l. Athenæi. Cf. Lehrs. Aristarch. p. 343 seq. (nos ad Comici Av. 265. *Both.*); et de clausula ὃς τοὺς εὕδ. ἐγ. Aristoph. Pluto 541, ubi schol. Σοφοκλέους τὸ ἡμιστίχιον·

— ἐπειγομένων κερκίδος ὕμνοις, ἣ τοὺς εὕδοντας [ἐγείρει. »

E M. Παρὰ Περσ., *apud Proserpinam*, in ejus æde His admoneri videtur æditiuus deæ.

5.

Hephæst. 15, p. 98, disserens de variis formis metri Cratinei: E. δ' ἐν τοῖς Ἀστρ. καὶ ἀτακτοτάτως (malim ἀτακτοτέρως) συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ

Ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατὸν, καὶ μήτι μεῖζον, πράττουσα τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα·

* * *

Καὶ ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν.

ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι Ἀνακρεοντείῳ τῷδε... πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασιν. Libri δεῦρ' ἤδη, προΐσχετε, et ξυνεγινόμην, corrigente Hermanno Doctr. metr. p. 582. Idem observavit, versum 3 imperite huc referri ab Hephæstione. Ξυνεγ. φάγροισι, ut Teleclid. fragm. incert. 7, ξυγγενέσθαι μάζαις, ipse Eup. Dem. 22, σπλάγχνοισι συγγενώμεθα. Cf. Cratini Νόμ. 4. De pisce φάγρος Aristoteles H. A. 8, 15, 1.

6.

Idem Heph. 16, p. 109: καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχημάτιστόν ἐστιν· ἀρκέσει ταῦτα δεῖξαι ἡ παράβασις ἡ ἐν τοῖς Ἀστρ. Εὐπόλιδος πᾶσα.

7.

Etym. M. p. 174, 50, Ἀφαδός: ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν. καὶ ἀφαδία ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. E. ἐν Δραπέταις·

— Δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν (ἂν) ἀφαδίαν.

MILITIÆ DETRECTATORES, SIVE ANDROGYNI.

1.

Pisander Spartolum ibat militatum,
ibique exercitûs fuit vir ignavissimus.

2.

In umbrosis cursibus Academi dei.

4.

Ne unquam alat
apud Persephonen pavonem talem, qui dormientes [excitat.

5.

Viri sodales, huc sane animum advertite,
si forte id, quod fieri potest, nec majus quidquam, [agit.

* * *

Et commercium semper habebam cum bonis phagris.

7.

Video nunc, opinor, inimicitiam.

« Codex Dorvillii pro Δρασ. habet αν superscripto δ. Id significare Ἀνδρογύναις vidit Gaisford. ad Hesiodi Theog. 709. » *E M.* Particula ἂν immissa, quæ non est inelegans, versum explevi.

8.

Gramm. Bekkeri An. p. 475 : ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν. E. Ἀστρατεύτοισιν * οἱ πεπείρους ἀχράδας πρὸς τῇ συκίδι προσετως καὶ ἀχράδων.... Φερεκράτης. ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχρὰς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος. « Fragmentum Eupolidis desinit in προσετως. Lacunam recte verbo μνημονεύει explevisse videtur Runkelius. Cf. Pherecratis Incert. 25. » *E M.* Scribam Ἀστρατεύτοις·

Ἵν' οἱ 'πεπείρους πρὸς ἀχράδας τὴν συκίδα
προσετέον,

ubi ei acerbis piris silvestribus ficus adjungenda est, scil. possessori alicui silvæ vel agri. In altera editione hæc tentavit Meinekius :

Ἵν' ἂν πέπειρον ἀχράδα πρὸς τῇ συκίδι
προσέχωσι.

9.

Schol. Luciani Alex. 4 : ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης, εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι· ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοᾶται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρ., Δήμοις, Ἀριστοφάνει δὲ Προαγῶνι, Ἀμφιαράῳ, Θεσμοφοριαζούσαις. « De utroque nota est Taylori annotatio in Lectt. Lysiacis. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1306. » *M.*

10.

Schol. Aristoph. Pace 348, de Phormione : αὐτοῦ μέμνηται ὁ Κωμικὸς ἐν Ἱππεῦσι (562, Lysistr. 804) καὶ Νεφέλαις (« in Nubibus, quas hodie habemus, nulla viri memoria. » *M.*) καὶ Βαβυλωνίοις, E. Ἀστρ.

III. ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ Α ΚΑΙ Β.

« Hac in fabula Eupolis non illum Mercurii (ut putabant Hemsterhus. ad Polluc. 10, 161, et Kiessling. ad Lycurgi fragm. p. 35), sed Lyconis et Rhodiæ filium, puerum venustum (Xenoph. Conviv. 1, 9, Athen. 5, p. 188, A), Calliæ amores (Maxim. Tyr. 26, 8), perstrinxit, tanquam muliebria passum. Etym. M. p. 399, 17 : Εὐτρήσιος (leg. Εὐτρήσιον) παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον ὁ Εὔπ. σκώπτει. Εὔτρησις πόλις Ἀρκαδική. Is quum olymp. 89, 3 in magnis Panathenæis, quæ tertio anno cujusque olympiadis, mense hecatombæone, celebrabantur (Bœckh. OEcon. Athen. 2, p. 165, Clinton. Fast. Hell. p. 338), quinquertio victoriam reportasset (cf. Plin. 34, 17), Callias in honorem ejus lautum convivium, a Xenophonte descriptum, apparavit. Captis Athenis, triginta tyrannorum jussu occisum esse memoriæ prodidit Plut. Vit. Lysandri 15. De anno quo acta est fabula, Demostrati nomine, Athen. 5, p. 216, E : ἐπὶ τούτου (Aristionem dicit, archontem olymp. 89, 4,) Εὔπολις, τὸν Αὐτόλυκον διδάξας, χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτολύκου. Duas fuisse hujus comœdiæ recensiones, docent Pollux 7, 202, schol. Platonis p. 332, Aristophanis Nub. 110, Thesm. 941. Galenus vol. 5, p. 38, B, agens de repetitis atque emendatis librorum editionibus : παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευασμένον. In Autolyco Leogoram, Andocidis patrem et Myrrhinæ meretricis amatorem impotentissimum, vexatum esse, ex scholio ad Nub. 110 intelligitur. » *E M.* Cf. fragm. 10.

1.

Erotianus Gloss. Hippocrat. p. 88 ed. Fr. : Ἐπίθερσις δ' ἐν β' τῶν Λέξεων ἀμβωνά φησι χεῖλος εἶναι σκεύους, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἴτυϊ. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς (immo Εὔπολις secundum Coddæum et Seidlerum Dissert. de Aristophanis fragmentis. Consors erroris Apollonius ad Hippocr. vol. 1, p. 10. *E M.*) ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν « ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. » Ælius Dionysius Eustath. p. 1636, 50, Ἄμβωνες : λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτυς πᾶσα, καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή· καὶ χείλη δὲ λοπάδων, οἷον πολλῶν ἤδη λοπ. τ. ἀ. π. Versus ita scribendos esse arbitror :

α. Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ἀσεβῆ βίον, οὐ μοχθηρὸς, ἔτριβες.
β. Πῶς, ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας;

Versu 1 dedi οὐ μοχθηρὸς, *non malus* vel *pravus*. Antea illum probum fuisse ait; sed novo instituto impiam nunc vitam agere. Ἀσεβῆ βίον Hermannus Diar. Lips. a. 1829, p. 1620, et Bergk. Minus verosimiliter Mein. ἀσεβῶν βίον. V. 2 πῶς, ὦ Mein. Καινοτέρας dictum pro καινῆς, temperamento eleganti

---

AUTOLYCUS.

1.

a Novo consilio, non pravus *antea*, impiam vitam [agebas.

b. Quid ais tu, qui jam multarum patinarum mar- [gines linxisti?

orationis, de quo dixi ad Aristoph. Equit. 556. « Λοπάδων ἄμϐωνας dicere videtur τὰ χείλη τῶν αἰδοίων. » *Mein.*

2.

Athen. 9, p. 368, D : καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. E. Αὐτ.

Σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθύτου 'ρίφου.

Sic primus Jacobs. Addit. ad Athen. p. 198. Libri εὐθὺ τοῦ ῥόφου vel ῥόθου.

3.

Pollux 9, 30 : τὸ τέλος ἐλλιμένιον, ὡς E. Αὐτ.

Ἐλλιμένιον δοῦναι πρὶν εἰσϐῆναί σε δεῖ.

Recte Mein. δ delevit ante δοῦναι, de ἐλλιμενίῳ citans Bœckh. Œcon. Att. 1, p. 343.

4.

Pollux 10, 45 : δίφρον δ' ἂν εἴποις τὰ λάσανα εὐφημότερον, καὶ διφρίσκον· τῇ δὲ γυναικὶ σκαφίον, ὡς ἐν Αὐτ. E.

Τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὸ σκαφίον αὐτῇ παρῆν;

Cf. fragm. 5, 12.

5.

Idem 10, 161 : ἤδη δὲ καὶ τὸν πρὸς οἰκήσεις ἐπιτήδειον (κύφωνα) οὕτω (χαλιὸν) λέγουσιν, ὡς ἐν 'Ελπίδι 'Επιχάρμου λέγεται τὸν τοῦ γείτονος χαλιόν, ἐν δὲ Εὐπόλιδος Αὐτ.

Οἰκοῦσι δ' ἐνθάδ' ἐν τρισὶν χαλιδίοις,
οἴκημ' ἔχων ἕκαστος.

Probabiliter Mein. dici putat Lyconem, Rhodiam, et filium Autolycum. Cratinum in Pytine Lyconis paupertatem notasse narrat schol. Plat. Bekker. p. 466, quo pertinere potest scaphii defectus, commemoratus fr. 4.

6.

Idem ib. 47 : δίφροι Θετταλοὶ (Θετταλικοὶ), ὡς ἐν Αὐτ. Εὐπόλιδος δίφρος Θετταλικὸς τετράπους. « Ibidem commemorantur μικροὶ τρίποδες Θετταλικοί. Celebres fuisse δίφρους Thessalicos, indicat Pythiæ oraculum Θετταλὲ ποικιλόδιφρε. V. Pollux 7, 112. » *E M.*

7.

Schol. Victor. Hom. Iliad. 13, 353, Τρωσὶν δαμναμένους : λείπει τὸ ὁρῶν. ἔστι δὲ τὸ τῆς φράσεως ἀρχαῖον. E. ἐν Αὐτολύκοις (sic)

Ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι.

« Aristarchus imperatoris munere functus est olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411) : igitur versus ex altero Autolyco petitus videtur, quæ tunc in scenam prodierit. V. Thuc. 8, 98, Xenoph. Hellen. 2, 3, 40. » *E M.* Add. Bergk. Commentt. p. 343.

8.

Photius p. 650, 12 : λέγεται δὲ τὸ γέννημα φῖτυ. E. Αὐτ. « Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν. » Sic etiam schol. Plat. p. 445. Corrupte αὐτὰρ et φύτευμα Suidas v. Φιτῦσαι, præterea κενόν. Hoc verum puto, scriboque, accepto articulo a Porsono,

Ἀτὰρ ἤγαγες κενὸν τὸ φῖτυ τῶν βοῶν;

Vulgatum καινὸν non video quid ad rem faciat; sed κενὸν φῖτυ βοῶν synecdochice vacuum dici putes currum boum, quo avehi, fortasse alio habitatum, voluerit cum suis Lycon.

9.

Suidas, Ἀνεκάς : ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. E. Αὐτ.

Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρῶς σὺ τὸ σκέλος.

Libri mendose ἐπαίρω (etiam in gramm. Bekk. p. 395, 25), quod correxit Portus, Porsonus autem quod in iisdem est βδελυρός. Nuper Meinek. Ἀνεκάς τ' ἐπήρω κἀϐδελυρεύσω τὸ σκ.

10. 11.

Zonaras Lex. p. 548, 4 : διέφθορεν οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ διέφθαρκεν. E..... καὶ ἐν Αὐτ.

Ὅτι τὰ πατρῷα πρὸς σὲ καταδιέφθορα.

Leogoræ, ut videtur, verba ad Myrrhinam : v. prolegomena. Schol. Nub. 110 : Λεωγόρας, τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ· Πλάτων Περιαλγεῖ. E. ἐν Αὐτ. β', ὡς καὶ διὰ Μυρρίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποϐέϐληκέ φησιν.

2.
Femora et coxæ rite immolati capri.

4.
Quid tandem, si scaphium ei (*mulieri*) non erat ad [manum?

5.
Hic habitant in domiculis tribus ligneis,
proprium quoque habente.

7.
Jam enim Aristarchum ducem ægre fero.

8.
An vero vacuum adduxisti boum genus?

9.
Alte tu sustulisti et turpiter crus.

10.
Quia paterna bona apud te prodegi.

12. 13.

Gramm. Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 446, 17 : ἐνεούρησεν ἀττικῶς. E. Αὐτ.

Ἆρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρων;

Codex ἀνεούρησεν, quod correxit Mein. Ap. schol. Platonis Bekker. p. 466 legitur, Cratinum in Pytine notasse paupertatem Lyconis : finxerit igitur hic noster, et sella pertusa (δίφρῳ) et scaphio deficientibus senem et uxorem lectis imminxisse. Cf. fragm. 4. Schol. Lysistr. 265, τὴν Λύκωνος : τὴν 'Ροδίαν λέγει,... τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμῳδουμένην. Schol. Plat. Bekker. p. 332 : E. δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ 'Ροδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτὸν (Lyconem), ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ εἰς ξένον.

14.

Schol. Aristoph. Nub. 253 : τὰ μηδενὸς ἄξια καπνούς, καὶ σκιάς, καὶ νεφέλας ὠνόμαζον. E. ἐν Αὐτ.

Καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς.

15.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 941, γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν (αὐτούς. *Reisk.*) : Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι δὴ (male libri δέ) ἑστιᾶν καὶ δοτικῇ συντάσσουσιν, ὡς καὶ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἐν Αὐτ. θατέρῳ, ὥστε οὔτε ἐκεῖ οὔτε ἐνθάδε δεῖ ξενίζεσθαι (i. e. *mirari*). Recte Mein. monuit, neque Eupolin, neque Aristophanem, dixisse ἑστιᾶν τινι pro ἑστ. τινά.

16.

« Ad parabasin Autolyci spectare videtur scholion Aristoph. Vesp. 1025. Negat ibi Aristoph., se unquam palæstras obiisse pueros tentantem, nec, si quis amator se adierit, amores suos perstringi indigne ferens, ulli morem gessisse. Ad hæc scholiasta : δι' Εὔπολιν. ἐν Αὐτ. δὲ τοιαῦτά φησιν. Potest ut tale quid E. in Autolyco Aristophani objecerit. » *E M.*

17.

Etym. M. p. 399, 17 : Εὐτρήσιος, etc., quæ posita sunt in prolegomenis. « Rectius pro Εὔτρησις scribas Εὐτρήσιοι ». *M.* V. Teleclidis fragm. incert. 25.

18.

Athen. 5, p. 216, D, item supra posita in prolegomenis.

19.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Aristophane : κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμῳδεῖται δέ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα. E. Αὐτ., Πλάτων Νίκαις. « Videtur Comicus in Pace ingentem deæ imaginem, ex terra effossam, spectatorum oculis subjecisse, id ridentibus Eupolide et Platone. Cf. Bergk. Commentt. p. 342. » *E M.*

20—22.

Athen. 3, p. 89, F : τὰς δὲ κνίδας ὁ E. ἐν Αὐτ. ἀκαλήφας ὀνομάζει. — Suidas, Ἀναφλασμοί : τὰ ἀφροδίσια. E. Αὐτ. — Pollux 7, 202 : τὸ πορνεύεσθαι ῥῆμα ἐν τῷ πρώτῳ Εὐπόλιδος Αὐτ.

23. 24.

Harpocr. p. 78, 13 : καὶ ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς E. Αὐτ. — Gramm. Bekker. An. p. 447, 1, Ἀρρωστήμων : E. Αὐτ.

25—27.

Antiatt. p. 83, 14, Ἀπρασία : E. Αὐτ. — Idem p. 84, 21, Βιασμός : E. Αὐτ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 511. — Idem p. 109, 12, Νουθέτησιν : E. Αὐτ. V. Lobeck l. l. p. 513.

IV. ΒΑΠΤΑΙ.

In hac fabula Noster inprimis Alcibiadem ejusque socios vexavit, tanquam eos, qui nocturnis conviviis Cotyttiorum turpitudinem imitarentur nihilque facinoris et flagitii prætermitterent; deinde etiam odio Corinthiorum, apud quos hæc sacra summa religione celebrabantur, deam ipsam in scena exhibuit. Hesychius : Κοτυττὼ ὁ μὲν E. κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους, φορτικόν τινα δαίμονα, διατίθεται. Igitur eorum quoque libidinem videtur exagitasse, Cotyttiisque in contemptum adductis cavisse, ne Athenis reciperentur. (V. Lobeck. Aglaoph. p. 1009 seq., Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 204, Buttmann. Mythologi vol. 2, p. 159.) Id crudeliter ultus esse dicitur Alcibiades. Schol. Aristidis apud Creuzerum ad Plotinum De pulchrit. p. 465 (vel vol. 3, p. 444 ed. Dind.) : κωμῳδηθεὶς (Alcib.) παρὰ Εὐπόλιδος ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ,.... εἰπὼν

Βάπτες μ' ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτέροις.

Platonius De com. p. XIII : ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δρᾶμα. Themi-

---

12

An valde imminxit perditus senex?

14.

Fumos profert et umbras.

stius Orat. 8, p. 110, B : Ἀλκιβιάδης δὲ, ὁ Κλεινίου, καὶ ταῦτα στρατηγὸς ὢν αἱρετὸς, οὐχ οὕτως (*non sic*, non leviter) ἀπεμνημόνευσεν Εὐπόλιδι τῷ κωμῳδιοδιδασκάλῳ τοὺς Βάπτας. De Baptis Juvenalis 2, 92 :

Talia secreta coluerunt orgia tæda
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

Lassare h. e. *frequenti prece invocare* (Horat. Carm. 1, 2, 16 : *prece qua fatigent virgines... Vestam*), ut Buttman. aliique interpretantur; vel, ut Mein., cymbalorum tympanorumque strepitu obtundere. Schol. Juvenalis l. c. : *Baptæ titulus libri* (i. e. fabulæ, ut Quintil. 1, 10, 18, Propert. 4, 21, 28, Macrob. p. 566 ed. Zeun.), *quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes lassare psaltriam. Baptæ ergo molles*, etc., ubi legendum puto... *viros Ath., qui ad im. f. s. lassant psaltriam*, ut nomine Cotyttus significentur puellæ psallentes in Cotyttiis. Fuit autem Cotytto Thracum Venus : v. interpr. Horatii ad Epod. 17, 56. Sunt quibus eadem videatur Bendis, Thracum Diana vel Luna : v. Strab. 10, p. 470 ed. Almel., Hesych. v. Βενδίδεια, Xenoph. Hellen. 2, 4, 11, etc. Baptarum nomen alii aliter explicant, quorum Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 884, *tinctores* (Cyrillus Gloss. p. 44 : Βάπτης, *tinctor*) significari putans, ferri non potest. Probabilior est Lobeckii (Aglaoph. 2, p. 1004) sententia (Baptas, quos quidem habent pro sacerdotibus Cotyttus (v. Gesner. Thes. L. L. v. Cotytto), appellatos esse ab usu lavationum in omnibus mysteriis, quæ isti orgiis suis imitabantur. Igitur Βάπτας intelligere licet βαπτιστὰς, *lavatores*, quo nomine E. irrisisse videtur Alcibiadis socios impudicos, quorum alter alterum balneo immergeret; quam rem innuisse dicas Alcibiadem epigrammate. Ceterum apud Themistium l. l. cogitanda est Atheniensium expeditio in Siciliam ductu Alcibiadis suscepta olymp. 91, 1 (ante Chr. nat. 415). Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 119 seqq., unde horum pleraque deprompta sunt.

1.

Athen. 4, p. 183, E, F : μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς... Ε. δ' ἐν Βάπταις φησίν

Ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Ex A et P codd. enotatum Βαπταῖς, ut passim libri, quasi titulus dramatis fuisset Βαπτοὶ, non ineptus ille quidem, sed obstat Latinis usitatum *Baptæ*. His nunc accedit scholiastes Hippocratis a Darembergio editus, *Notices et extraits des manuscrits médicaux grecs*, etc., parte I, p. 215, ubi legitur Εὔπολις ἐν Κόλαξιν (sic) :

Οἷς καλῶς μὲν τυμπανίζεις
καὶ ἐπικινεῖς ταῖς χοχώναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη·
καὶ ἐμβάπτεις (sic, pro ἐν Βάπταις)·
Καὶ τὸν Κέκροπα, κτλ.

quæ vide in Adulatoribus; nam scholiastes haud dubie, ut observat Dübner. p. 216, fabularum titulos inter se commutavit. Jam igitur, duobus versibus auctus, sic scribendus est locus :

Ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζεις,
καὶ διαψάλλεις τριγώνοις,
κἀπικινεῖς ταῖς κοχώναις
καὶ τίθεις ἄνω σκέλη,

sic, τίθεις, corrigente Schneidewino, quod est in codice πείθεις, coll. Soph. OEdip. T. 628.

2.

Ammonius v. Ὑπάγειν, p. 140 : ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Ε. ἐν Β. « Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. » Herodianus De Acyrolog. Boissonad. Anecd. 4, p. 265 : καὶ Ε. ἐν Βάκχαις (sic).

Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν.

Similiter Thomas Mag. p. 369, et Bachmann. Anecd. 2, p. 375; item sed leviter corruptum Etym. Gud. p. 541, 13. Est initium versus trochaici.

3.

Gramm. Bekkeri An. p. 377, 8, Ἀλλὰ γάρ : ἀντὶ τοῦ δέ. Ε. Β.

— Ἀναρίστητος ὢν
κοὐδὲν βεβρωκὼς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων.

Suidas, Ἀλλὰ γάρ : ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπ. Στέφανον ἔχων, more convivantium : v. meum indicem Aristophanis v. *Coronati convivæ*.

BAPTÆ.

1.

Qui bene quidem tympanizas,
psallisque trigonis,
et motus cies lumbis,
et crura extollis.

2.

Tu vero procede.

3.

— Sine jentaculo,
neque alio cibo sumpto, coronatus autem.

4.

Idem p. 460, 25, Ἀτρύφερος: ἔστιν ἡ λέξις ἐν Β. Εὐπόλιδος,

Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὐδ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ.

Eadem Suidas h. v. Alcibiadem dici putat Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 237.

5.

Harpocr. p. 142, 26: Dinarchus Polyeuctum παλιναίρετον appellavit, ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτ' ἐκωλύετο λέγειν πρὶν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν, ἣν ὤφειλεν, ἔπειτ' ἀποτίσας (deleo hic τὴν ζημίαν) πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Β. δηλοῖ, καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσιν.

6.

Hephæst. 4, p. 27, de vocabulis inter duos versus divisis: ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ὡς Ε. ἐν Β.

Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἄλλο πρὸς
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Libri mendose προ βούλευμα, quum oporteat πρὸς, ut Thuc. 3, 3, 53, falliturque ipse Heph., quum his non insit tale vocabulum, πρὸς autem significet *præterea*, ut apud Thuc. l. l., Aristophanem, et alios. Negat ille, postquam semel factum sit magnum plebiscitum, de alio deliberari posse. Temere hæc mutant, nodum in scirpo quærentes. Meinekius quoque deceptum esse Hephæstionem codicis vitio putat, Eupolidem vero scripsisse πρῷ βούλευμα.

7.

Herodianus De dict. solit. p. 6, 24: παγῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ. Ε. Β.* « Ἀλλεξομελεις μεναιμάτην ἀμυγδαλῆ. » Ita codex. Bloch., Runkel., Mein. Ἀλλ' ἐξολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν. Sed rectius Dindorf.

Ἀλλ' ἐξαπολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

Sunt μ et π confusa (quod caput rei), ut apud Aristoph. Plut. 1016, ubi v. annot. Ἐξαπ., *penitus me perdes*; vel intelligendum τῆς πόλεως, ut Iliad. 6, 60: Ἰλίου ἐξαπολοίατ', etc. Plautus Capt. 3, 4, 5: *periisti e patria tua.*

8.

Hesych. Βάστας ὁ Χῖος (codex Βαστα όχειος, i. e. Βάστας Χῖος. *Mein.*): Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ Ε. ἐν Β. ἔστι δὲ ἱστοριογράφος. Immo musicus clarissimus: v., monstrante Hemsterhusio, Diog. Laert. 9, 49. « Hunc et Theoxenidem Siphnium primos omnium fuisse, qui chromatico genere uterentur, auctor est Suidas v. Χιάζειν. Cf. Pollux 4, 66. Eundem, indicante Sopingio, commemorat Lucianus Pseudolog. c. 3: καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. » *M.* In his postremis agnoscas senarium

Βάσταν δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖσιν ὁμοίοισιν σοφόν.

9.

Idem, Κοτυττώ: ὁ μὲν Εὔπολις, κτλ., quæ posui in prolegomenis.

10.

Joannes Alex. De accent. p. 36, 16: τὰ δὲ σχετλιαστικὰ τῶν εἰς οι καὶ εἰς αι ἄλογον ἔχει τὸν τόνον. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν περισπᾶται, ὡς τὸ ὀτοτοῖ, ἔχον συμπαρακείμενον καὶ ἀτταταῖ, καὶ τὸ οἰοῖ καὶ αἰαῖ, σαβοῖ γε, καὶ τὸ αἰβοῖ, καὶ τὸ σαβαῖ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Βάπταις· τὸ δὲ εὐαί παρὰ τῷ αὐτῷ ὀξύνεται, Εὐαὶ σαβαῖ. Conf. Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 211.

11.

Pollux 7, 123: κάπνην δὲ καὶ καπνοδόκην Ε. τὸ μὲν εἴρηκεν ἐν Βάπταις, τὸ δὲ ἐν Δήμοις. Vulgo καπνόν. Duo codd. κάπην. Kuhnius κάπνην.

12.

Idem 10, 91: καί που καὶ κοίτην (« *canistrum*, *lancem*; v. Hemsterhus. Anecd. 1, p. 216, Schweigh. ad Athen 4, p. 146, E. » *M.*) ὡς ἔν τε τοῖς Β. Εὐπόλιδος,

Ἀλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας,

καὶ ἐν Φερεκράτους Μυρμηκανθρώποις (fr. 5).

4.

Neque enim alienus a deliciis, neque invenustus est.

6.

Sed fieri non potest: neque enim aliud præterea plebiscitum inferunt magnum.

7.

Sed penitus me perdes, per amygdalam!

12.

Sed canistra quidem habent opulenter instructa.

13.

Priscianus (seculo 6 post Chr. nat.) De metris com. p. 415 ed. Krehl. : *Eupolis* Βάπταις, *quum in aliis iambis ejusdem fabulæ recta* (?) *est* (immo *sit*) *observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos* (cf. Δήμ. 24),

α. Ἀνόσια πάσχω ταῦτα ναὶ μὰ τὰς Νύμφας.
β. Πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Sic Meinekius ex codice uno; perperam ceteri Πολλοί : v. index Aristoph. v. πολύς. « Athen. 9. p. 370, B : E. B. « ναὶ μὰ τὴν κράμβην », ionicam hanc dicens formulam jurandi, quemadmodum Zeno per capparin juraverit. Scilicet deorum nominibus abuti nolebant. Suidas 2, p. 502 : πολλοὶ πρὸς λάχανα ὀμνύουσιν, εὐορκίαν ἐπιδεικνύμενοι· ἐπιχωριάζει δ' εἰσέτι καὶ τοῖς ἐλλογίμοις Ἀρμενιακοῖς τὸ Μὰ τὰ καλά. Cf. Cratin. Chiron. 11. » *M.*

14.

Schol. Paris. Æschinis C. Tim. § 126, 2 : δοκεῖ δέ μοι λελέχθαι ὁ Βάταλος παρὰ τὸ Εὐπόλιδος σκῶμμα· ἐκεῖνος γὰρ ὑπὸ τῶν Βαπτῶν ὀνόματα κεῖσθαι τοῖς αἰσχροῖς (ita Mein.; liber mendose αἰσχρῶς) καὶ τὴν τράμην (pessime liber καὶ τιγράνην. *Both.*) βάταλον ὑπ' αὐτῶν καλεῖσθαι. Harpocr. p. 44, 9 : E. τὸν πρωκτὸν βάταλον λέγει· μήποτε οὖν ἔνθεν τοὺς κιναίδους βατάλους καλοῦσι. Schol. Æschinis ed. Reisk. p. 762 : βάταλος μόριόν τι σώματος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αἰσχρὸν, πρωκτός. Istud τιγράνην explices ex similitudine litterarum Γ et T. M et N. Dubium ipsi Meinekio an recte ad Βάπτας hanc notationem retulerit.

15.

Schol. Apollonii Rhod. 4, 144, in codice Paris.: τὸν κινούμενον τροχίσκον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥόμβον καλοῦσι. καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται·

— Ὦ ῥύμβοισι μαστίξας ἐμέ!

Idem ad 1, 1139, Ῥόμβος : τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸν καλοῦσιν, ὧν καὶ E. ἐν B., καὶ Δίδυμος. « Similiter, sed omisso nomine fabulæ, Eustath. ad Odyss. p. 1387, 47, et Etym. M. p. 706, 30. Schol. Theocriti 2, 18, emendatus a Piersono apud Ruhnk. ad Tim. p. 229 : ῥόμβος, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσιν. Athen. 7, p. 330, B : ἔστι τὸ ὄνομα (ῥόμβος) Ἑλληνικόν. Non solum veneficas rotulam æneam, flagello verberandam, usurpasse, testis est Photius p. 491, 10, Ῥόμβος (ῥύμβος Mein.) : ὃ (ὃν) ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τύμπανον. οὕτως Εὔπ. Qui quod rhombum cum tympano componit, indicio est ῥύμβον ap. Eup. non de turbine magico, sed de rota ænea interpretandum esse, qua in istis Cotyttiis sacris non secus atque in Magnæ Matris cærimoniis sacricolas flagellis verberasse eoque acutos tinnitus edidisse probabile est. Similiter utrumque instrumentum conjunxerunt Apollon. Rhod. 1, 1139, ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται· et Diogenes tragicus Athen. 14, p. 636, A : τυπάνοισι καὶ ῥύμβοισι. Archytas apud H. Steph. Hist. phil. p. 84 : καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν τελέταις (in mysteriis) κινουμένοις τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἥσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἄχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν. Ceterum apud Eupolin ipsam Cotytto loquentem audire mihi videor. » *M.*

16.

Schol. Aristoph. Nub. 550 Herm. : E. δὲ ἐν τοῖς B. τοὐναντίον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἱππεῖς· λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ

— Κἀκείνους τοὺς Ἱππέας
συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην.

Libri κἀκεῖνος... φαλακρῷ ἐδωρησάμην (Ald. ἀδωρ.), quæ Hermann. emendavit. Idem schol. Eq. 1291 : φασί τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράβασιν, εἴγε φησὶν E. « ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ. »

17.

Schol. Aristoph. Avium 129, πρῴ : οὕτω μονοσυλλάβως λέγουσιν. E. B.

— Ἐκεῖ γὰρ ἕξεις ἀγαθὰ πολλὰ δὴ πρῴ.

Libri ἐξῆς, correctum a Dindorfio. Versus iamb. tetram. ἀκέφαλος.

18. 19.

Schol. Aristoph. Ran. 418, de Archedemo : οὗτος ὡς ξένος κωμῳδεῖται. καὶ E. B. « Ἐπιχώριος δέ ἐστι καὶ ξένης ἀπὸ χθονός. » Mein. metri

---

13

a. Infanda hæc patior per Nymphas!
b. Justissima quidem per cramben!

15.

— O tu, qui rhombis me flagellasti!

16.

— Illosque Equites
una feci cum calvo isto et ei donavi.

17.

Illic enim multa habebis bona mature.

18.

Hic enim habitat, quamvis peregrinus.

gratia Ἐπιχώριός ἐστι, etc.; sed parum usitati sunt anapæsti duo continui in iambis, contraque omitti solet εἶναι. Igitur scribam

Ἐπιχώριος δὲ καὶ ξένης ἀπὸ χθονός.

Idem schol. Vesp. 687 : τὸν γὰρ Χαιρέαν E. ἐν B. ὡς ξένον κωμῳδεῖ. « Fortasse eodem loco fabulæ, quo Archedemum. Qui quidem Chæreas num idem fuerit, quem Thuc. commemorat 8, 74 et 80, pro certo non affirmaverim. » *E M.*

20. 21.

Idem schol. Pac. 1244 : κότταβος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἄγγος, εἰς ὃ ἐνέβαλον τοὺς λάταγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δείκνυσιν· ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, E. ἐν B. λέγει,

Χαλκῷ περὶ κοττάβῳ.

Ad eandem hanc fabulæ partem, in qua cottabi ludum poeta exhibuerat, respexit Athen. 15, p. 667, D : ὅτι δὲ ἆθλον προὔκειτο τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον, προείρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντιφάνης· ᾠὰ γάρ ἐστι, καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα· ὁμοίως δὲ διεξέρχονται... καὶ E. Ἕρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

22.

Idem schol. Pluto 884 : λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαί σε, ἔχων φυσικὸν δακτύλιον, δακτύλιον δέ φησι τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. E. B. μέμνηται. Hesych. Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου. De tali annulo Antiphanes ap. Athen. 2, p. 123, B :

Παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστι μοι δραχμῆς.

Clemens Alex. Strom. 1, p. 334, B : Ἐξήκεστος ὁ Φωκέων τύραννος, δύο δακτυλίους φορῶν γεγοητευμένους, τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διῃσθάνετο τοὺς καιροὺς τῶν πράξεων· ἀπέθανε δὲ ὅμως δολοφονηθείς, καίτοι προσημήναντος τοῦ ψόφου, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Φωκέων πολιτείᾳ.

Adde fragm. in incertis positum n. 45.

V. ΔΗΜΟΙ.

Intelligitur ex fragmento 4 hujus fabulæ, Niciæ magnas in ea fuisse partes, ut qui nobiles olim illos Solonem, Miltiadem, Aristidem, Periclem ab inferis excitet, ut consiliis suis afflictæ nunc quidem reip. succurrant. Jam Nicias obiit olymp. 91, 4 (Thuc. 7, 86), ex quo consequens est, Demos non potuisse doceri post olymp. 91, 3; et ne tertio quidem aut secundo anno ejusdem olympiadis : vix enim credibile est, absente Nicia comœdiam, quæ ad ipsum valde pertineret, scenæ commissam esse. Profectus autem est Nicias in Siciliam Arimnesto archonte olymp. 91, 1 exeunte (ante Chr. nat. 415), neque igitur post hunc annum agi potuerunt Demi. » *E M.* Chorus (Δῆμοι), sub personis senum (fr. 15), constitisse putandus est ex variis gentibus continentis et insularum, partim subjectis reipublicæ Atticæ, partim fœdere conjunctis, coryphæo Atheniensi.

1.

Harpocr. p. 125, 13 : περὶ δὲ τοῦ μειαγωγοῦ E. ἐν Δήμοις·

— Τοιγαροῦν
οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
ἐδύνατ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγός, ἐξιὼν
τῆς τοῦδε νίκης πλεῖον' ἑλκύσαι σταθμόν.

Libri χρόνου οὐδεὶς δύναται ὡ. μ. ἐστιῶν, quorum δύναται et ἄμετρον est, et alienum a rebus, quæ dicuntur, præteritis, simillimum vero ejus ἐδύνατ' ἄν. Οὐδεὶς ante στρατ. posuit Gronovius. Ἐστιῶν multo etiam magis ab re abhorret, nec dubium quin Eup. dixerit ἐξιών, quum de ξ et σ vel σσ, cui simile στ, permutatis constet. De μειαγωγὸς v. Schneideri Lex. v. Μεῖον. In senarios hæc redigenda esse, sensit Gronovius.

2.

Longinus De sublim. 16, 3, de celebri jurejurando Demosthenis Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύοντας disserens : καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

Οὐ γάρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Miltiadis verba esse ex hac fabula petita vidit Elmsl. ad Med. p. 146. « Versus 2 hanc, opinor, vim habet : Graviter ulciscar, si quis ducum Atheniensium, quæ ego paravi civitati decora, ignavia et imperitia dehonestabit. » *E M.*

20.

De æreo cottabo.

POPULI.

1.

— Quamobrem
nemo ducum ex illo tempore,
in bellum profectus, potuit, velut μειαγωγός,
pensitans majus illius victoriâ facere momentum.

2.

Non enim, per Marathoniam pugnam meam,
gaudens quisquam eorum cor meum contristabit.

3.

Orion Floril. 6, p. 49, 10, cum lemmate Ἐκ τῶν Δήμων Εὐπόλιδος.

Τὸ γὰρ δίκαιον πανταχοῦ φυλακτέον.

Aristidis haud dubie, τοῦ δικαίου, oratio.

4.

Galenus De dignosc. affect. 7, vol. 6, p. 530 ed. Chart. : τὰ μὲν θυμοῦται σφοδρῶς ἐπὶ τῶν σμικροτάτων, ... τὰ δ' ἔστιν ἀνεξίκακα καὶ πρᾶα, μήτ' ὀργιζόμενα, μήτε κλαίοντα, πρὶν ἀδικηθῆναί τι μέγα. ταῦτα μὲν ὁ Ε. ἐρωτώμενον Ἀριστείδην τὸν δίκαιον ὑπὸ τοῦ Νικία, « ὡς ἐγένου δίκαιος, » οὕτω εὐπρεπῶς ἀποκρινόμενον ἐποίησεν· « ἡ μὲν φύσις τὸ μέγιστον, ἔπειτα δὲ κἀγὼ τὴν φύσιν προθύμως συνελάμβανον. » Probabiliter Meinek. ad Δήμους hæc retulit et sic scripsit :

ΝΙΚ. Πῶς γὰρ ἐγένου δίκαιος;.....
ΑΡΙΣΤ. Ἡ μὲν φύσις τὸ μέγιστον ἦν, ἔπειτα δὲ
κἀγὼ προθύμως τῇ φύσει συνελάμβανον.

5.

Plutarchus V. Periclis cap. 3 : ὁ δ' Εὔπολις (scribam Εὐπόλιδος, ut intelligatur persona, fortasse Myronidis [v. Mein. Hist. crit. Com. p. 127], introducta ab Eupolide : neque enim ipse fuit inter personas hujus comœdiæ) ἐν τοῖς Δήμοις, πυνθανόμενος περὶ ἑκάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ Ἅδου δημαγωγῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ὠνόμαστο τελευταῖος,

Ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν, ἤγαγες.

Coraes : Γελοίως πέπαικται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους. Et Sintenisius annotavit, κεφάλαιον inter κεφαλῆς παρώνυμα commemorari a Polluce 2, 42. « Formulæ ὅ τι περ κεφάλαιον exempla Schæfer. apposuit ad Dionys. Halicarn. De comp. verb. p. 145. Hermannus Opusc. 5, p. 292, Mercurium ψυχοπομπὸν intelligendum esse suspicatur in verbo ἤγαγες. » *E M.*

6.

Schol. Aristoph. Acharn. 529, de Periclis eloquentia : Ε. Δ.

α. Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν,
ὁπότε παρέλθοι, χὤσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς
ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας.
β. Ταχὺν λέγεις μέν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν·
οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Quinque priores versus habet etiam schol. Aristidis p. 472 Dind., Οὗτος κράτιστος ἐγ. Libri versu 2 παρέλθοι, ὥσπερ. Toup. ad Longinum 34, 4, παρέλθοι δ'. V. 3 vulgo ἑκκαίδεκα. Sed recte scriptum ap. schol. Hom. Il. P, 463. Conf. Isidorus Pelus. Epist. 4, 205 : Περικλῆς, ὃς ἀπὸ δέκα ποδῶν ᾕρει τοὺς ῥήτορας, et Themistius Orat. 27, p. 339, C, λέγων αἱρήσεις οὐκ ἐκ δέκα ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἴκοσιν ἴσως. V. 4 schol. Aristoph. λέγειν, sed Aristidis λέγεις, quod recte adoptavit Mein. Laudaverunt versus 4 et 5 etiam ipse Aristides et Isidorus l. c.; 5 et sqq. etiam Plinius Epist. 1, 20 (ubi ἐπεκάθητο, τοῖσι χ.), 6 autem et 7 Diodorus Sic. 12, 40. Cicero Orat. 15, de Suada : *quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitavisse;* et Bruto 9 : *de Pericle scripsit Eupolis, eum cum delectatione etiam aculeos reliquisse in animis eorum, a quibus esset auditus.* Quintil. 12, 10 : *hanc vim et celeritatem in Pericle admiratur Eupolis; hanc fulminibus Aristophanes comparat* (Acharn. 530 seq.); *hæc est vera dicendi facultas.* V. 7 etiam ap. schol. Ar. Pac. 1204, ubi ἐγκατέλιπε, sicut ap. Plin.

7.

Aristides vol. 2, p. 174 Dind. : ἀνεπίφθονον αὐτῷ (Pericli) καὶ καθαρὰν τὴν μαρτυρίαν ἀποδέδωκε (Eupolis), λέγων ὡς ἐκ δέκα ποδῶν μὲν ᾕρει τοὺς ῥήτορας ἐν τοῖς λόγοις, μόνου δὲ πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι· πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκεῖνον. φησὶ γοῦν· « Ῥήτωρ γάρ * ἐστι νῦν τις, ὃν γ' ἔστιν λέγειν; ὁ Βουζύγης ἄριστος, ἀλιτήριος. » Versu 1 alii libri ὃν, alii ὧν, quod male arripuit scholiasta.

3.

Justitia enim ubique observanda est.

4.

Nic. Quomodo igitur justus evasisti?......
Arist. Natura quidem maximum erat; dein autem
ego quoque naturam alacriter adjuvabam.

5.

Quod sane caput est inferorum, adduxisti.

6.

a. Peritissimus ille fuit hominum dicendi,
quum in medium processerat, et, ut boni cursores,
decem passibus præfestinantes oratores antevenie-[bat.
b. Celerem quidem dicis; præterea vero
suada quædam insedit labiis ejus :
adeo demulcebat auditores, et solus oratorum
aculeum relinquebat in animis.

7.

a. Orator enim unus quis hodie, quem memorare [possis?
b. Buzyges optimus est, piacularis.

Sed omnino inelegans est oratio et corrupta. Scribam, pace poetæ apud Inferos :

α. Ῥήτωρ γὰρ εἶς τὸ νῦν τίς, ὃν γ' ἔστιν λέγειν;

β. Ὁ Βουζύγης ἄριστος, ἀλιτήριος.

Alteram personam immisit Mein. V. 2 ἀλ. pro ἀλιτήριος Porsonus Adv. p. 75. Buzygen recte Frommel. intellexit Demostratum, de quo cf. fragm. 34. Eum Raspius De Eup. Demis et Civ. p. 56, ἀλιτήριον dictum arbitratur propterea, quia majores ejus Cylonei piaculi (Herodot. 5, 71 ; Thuc. 1, 126) participes fuerint.

8.

Plut. V. Alcib. cap. 13, de Phæace : ἦν γάρ, ὡς Εὔπολίς φησι,

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Imitatus hoc Sallustius Gell. N. A. 1, 15 : *loquax magis quam facundus.* Ex eodem colloquio petitus versus, unde duo fragmenta præcedentia. De Phæace cf. Bergk. Commentt. p. 237.

9.

Idem V. Periclis cap. 24 : δοκεῖ δὲ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης (Ἀσπασίας) τεκνῶσαι, περὶ οὗ πεποίηκεν Ε. ἐν Δ. αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα

Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ ;

τὸν δὲ Μυρωνίδην ἀποκρινόμενον

— Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ,
εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπ' ὠρρώδει κακόν.

Perperam libri uno verbo ὑπωρρώδει, *subtimeret*, quasi nothus ille Periclis filius nescio quod malum meretricis Aspasiæ leviter timuisset. Immo ὠρρώδει κακὸν τὸ ὑπὸ τῆς πόρνης, h. e. interprete Mein., « quod meretrice natum se noverat, id animum ejus deprimebat. » Neque enim Athenis nothi, ut liberi legitimi, statim a nativitate tabulis publicis inscribebantur, et omnino deterior erat eorum conditio : v. L. Bosii Antiq. Gr. p. 213 ed. Zeun, annotata nobis ad Odyss. 4, 12, etc. Ceterum nequam fuerunt Periclis filii legitimi : v. fr. 10. Schol. Platonis p. 391 Bekk. : ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς (Aspasiam dicit) ὁ Περικλῆς νόθον υἱόν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτελεύτα, τῶν γνησίων προαποθανόντων, ὡς Ε. Δ. Harpocr. p. 37, 18 : δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι ὁ Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ Ε. ἐν τοῖς Δ. « Is, brevi ante patris obitum tribulibus adscriptus (Plut. V. Per. 37), postea in pugna ad Arginussas imperatoris munere functus (Xenoph. Hell. 1, 5, 16; Diod. Sic. 13, 98) et cum ceteris novem ducibus occisus est olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405); v. præter Xenophontem l. l. Philochorus apud schol. Aristoph. Ran. 1227. *Myronides* haud dubie intelligendus est Lacedæmoniorum victor apud OEnophyta olymp. 83, 3 (ante Chr. nat. 445), Calliæ filius, vir antiqua fide ac virtute insignis (v. Thuc., Aristoph., Diod. Sic. 11, 79, 81), qui, summam laudem in capitali prœlio illo consecutus, initioque belli Peloponnesii 70 ferme annos natus, in honesto otio senescebat; dignus qui in hac fabula cum Solone, Aristide, Cimone, Pericle, de optima rempubl. emendandi ratione dissereret. » *E M.*

10.

Athen. 9, p. 373, E : ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον, ... καὶ Ε. ἐν Δ.

Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα,
ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί;

Versu 1 libri χρείους μ' ἐκγ. τ. Valck. ad Phœniss. 44 κριοὺς ἔμ', quorum illud quidem indubium est; sed pro ἔμ' equidem malim μ' ἄν, qui neglectam sæpe sciam a librariis elegantem particulam. V. 2 vulgo θ' pro δ' apud Grotium Excerpt. p. 499. Ὁμοίους pro ὁμοίως Casaub. Periclis filii legitimi mature mortem obierunt, teste schol. Plat. supra allato. « Recte hæc Periclis verba esse statuunt, quod degeneres a patria virtute filios genuerit conquerentis. Zenobius, laudante Valck., Κριὸς (fortasse ponendum est κριοῦ) τροφεῖ' ἀπέτισεν : ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. Libanius De vita sua : ἄνθρωπον ἐκ Κυζίκου μιαρόν τε καὶ ἀχάριστον, ... κριοῦ δὲ τροφεῖα κατὰ τὴν παροιμίαν ἀποτίνον. Cf. Diogen. 5, 62, Proverb. Bodl. 556. » *E M.*

11.

Tiberius rhetor 47, p. 66 : παρὰ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δ.

Ἅπασα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις.

8.

Garritor optimus, impotentissimus orator.

9.

Per. Nothus autem an mihi vivit?
Myr. Et dudum vir factus esset,
nisi a meretrice timeret malum.

10.

Nonne malum est, arietes me procreare liberos,
aves autem similes patri pullos?

11.

Omnis enim clara civitas desideramus.

καὶ παρὰ Δημοσθένει Ὑμεῖς, ὦ βουλή. Libri ποθουμένη κλ. π., quod correxit Meinek., addens secundum Rasp. p. 59 : « Verba Chori civitatem afflictam ad meliorem rerum conditionem restitui cupientis. » Eodem pertinent sequentia.

12.

Etym. M. p. 200, 52 : Ὅμηρος (Il. 9, 491) οἴνου ἀποβλύζων, ἀντὶ τοῦ ἀπεμῶν. ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. καὶ ἐν συνθέσει E. * « Ἅμα βλυσθοινῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν. » Suidas * Ἀναβλυστωνῆσαι : τὸ ἀναβλύσαι. E. Δ. Scribamus

Ἀμβλυστανῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν.

A et οι confusa, ut apud Thuc. et alios. Meinek. ἀμβλυστονῆσαι, citans Eust. ad Il. p. 1095, 8 : τοῦ ἀναβεβρυχέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

13.

Schol. Aristidis vol. 3, p. 672 Dind. : E. ἐποίησεν ἀναστάντα (malim ἀναστάντας) τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Σόλωνα, καὶ Περικλέα.... λέγει δὲ E. οὕτως·

Καὶ μηκέτ', ὦναξ Μιλτιάδη καὶ Περίκλεις,
ἐάσετ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Pro Σόλωνα libri Γέλωνα vel Κλέωνα. Correxit Mein., quem etiam in emendandis levioribus erroribus librariorum secutus sum. V. 2 ἐάσετ' pro ἐάσατ' Emsleius. Meinekius conjicit βινούμενα. Ad versum 3 Valck. adscripsit illa Demosthenis De Halon. p. 88, 1 : εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις, καταπεπατημένον φορεῖτε. Mein. ex levi indicio codicum duali ἐν τοῖν σφυροῖν. Scriptor incertus Suid. 2, p. 371 : ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν ἐγκέφαλον, qui fuisse videtur versus :

Τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖσιν αἰδοίοις ἔχων.

14.

Herodianus De schem. in Villoison. Anecd. 2, p. 88 : οἷς (neutris) διαφόρους πληθυντικὰς συντάξεις ἐπάγουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς E.

— Καὶ λέγουσί γε
τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν.

« Ad Demos retuli rei ipsius probabilitate ductus. Conqueritur is, quem hæc loquentem E. induxit, nunc fere adolescentulos procaces atque imperitos ad publice dicendum surgere. » *E M.*

15.

Stob. Floril. 43, 9, cum lemmate Εὐπόλιδος.

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω,
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ὑμῖν.
Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει προτοῦ μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὡσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν·
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν· νυνὶ δ', ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Ex epirrhemate parabaseos hæc ducta esse, probabiliter existimant Hermann. Opusc. 5, p. 294, Brunck. ad Ar. Ran. 733, Bergk. Commentt. p. 349. Myronidis verba esse putat Mein. Versu 2 libri ἡμῖν, quum oppositum ἡμεῖς requirat ὑμῖν. Iidem v. 4 τῇ πόλει πρῶτον, cui nihil et quod respondeat, velut alterum quiddam, et sequitur πρῶτοι. Quare dedi προτοῦ. V. 7 cod. A et Voss. ὅπῃ.

16.

Ex eadem oratione petita, ut videtur editoribus nobisque, hæc ap. Athen. 9, p. 408, C : Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον λέγουσιν, ὡς Λυσίας (Ἀνδοκίδης) ἐν τῷ Κατ' Ἀλκιβιάδου, ... χειρόνιπτρον δ' E. ἐν Δ.

12.

Scaturire et virere rempublicam.

13.

Neque amplius, o heros Miltiades et Pericles,
imperare sinetis adolescentulos pædicatos,
qui in suris gerunt imperium.

14.

— Et dicunt quidem
adolescentuli præ viris.

15.

Et sane ego multis præsentibus non habeo quod [dicam :
adeo rempublicam vestram videns contristor.
Nos enim senes pridem non sic eam administra- [bamus,
sed fuerunt nobis olim civium duces
summo loco nati, divitiis et genere principes,
quos tanquam deos invocabamus; tales enim erant :
ita, ut tute ageremus; nunc autem, quocunque [proficiscimur,
piacularibus electis imperatoribus bellamus.

Κἂν τις τύχῃ * πρῶτος δραμὼν, εἴληφε χειρόνιπτρον·
ἀνὴρ δ' ὅταν τις ἀγαθὸς ᾖ καὶ χρήσιμος πολίτης,
νικᾷ τε.... χρηστὸς ὢν, οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.

« Versus 1 memoriæ errore, ut videtur, Aristophani tribuitur a grammatico Ms. Paris. apud Osann. ad Philem. p. 200, qui βαλὼν et χειρόνιπτρα. » *M.* Ineptum est πρῶτος: nam si revera primus aliquis cucurrit, æquum est eum honorari χειρονίπτρῳ, neque opponi potest ἀνδρὶ ἀγαθῷ. Audeamus aliquid, scribentes πρωκτὸς, quum notum sit, fœdis non abstinuisse Eupolin: v. prolegomena. Ridicule κινούμενος (fr. 13) vocatur πρωκτὸς, quod ne ferendum neges, audiamus Suetonium in vita Horatii, p. XXXII nostræ ed.: « Præterea (Augustus) sæpe eum (Horatium) inter alios jocos putissimum *penem* et homuncionem lepidissimum appellat, » etc. Simile πρῶτος vel forte scriptum fuerit, vel ex industria positum ab aliquo, qui voce obscœna offenderetur. V. 3 lacunam explentes Schweigh. et Porsonus Advers. p. 114, νικᾷ τε πάντας χρ. ὢν, sed verisimilius est, poetam dixisse haud ineleganter νικᾷ τε νίκην χρ. ὢν. V. Matth. Gr. §§ 413, 415. Respicit fragmentum Eust. Od. p. 1401, 11.

17.

Photius p. 267, 18, et Suidas v. Μὴ παιδί: Μὴ παιδὶ μάχαιραν: ἐπὶ τῶν εἰκῇ (τι) ἐγχειριζόντων. καὶ E. Δ.

Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

Etiam hoc verbo adolescentuli isti verberantur. Ap. gramm. addidi τι.

18.

Stobæus Floril. 35, 2, in titulo *De breviloquentia*, cum lemmate Εὔπολις Δήμοις.

Καὶ τοῦ μὲν ἐν κύκλῳ γε παύσομαι λόγου,
φράσω δέ σοι τὸ πρᾶγμα διὰ * τῶν χωρίων.

Versu 1 ἐν addidit Grotius. V. 2 unus alterve codex προῖκα pro πρᾶγμα. Scribo διὰ τοῦ 'γχωρίου, intell. λόγου. Generatim dictis ad omnes δήμους opponitur oratio popularis, h. e. ad populares habenda, de re proposita.

19.

Suidas, Ἀγῆλαι: τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι. οὕτως E. Δ.

α. Ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας,
καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. β. Χαίρετε πάντες! α. Δεχόμεσθα.

Similiter gramm. Bekkeri Anecd. p. 328, 19 et 31, omissis tamen verbis χαίρ. π. δεχ., item Etym. M., nisi quod habet ἀπελθόντας, *profectos*, quod alienum. V. 1 libri τὰς διττὰς εἰρ., correctum a Porsono ap. Gaisf. ad Hephæst. p. 278. Coryphæus Chorum ramos oleæ suspendere jubet in honorem demagogorum ex Orco evocatorum, et accedentem venerari animas clarissimas; quod faciunt senes chorici; jamque illi abeuntes valedicunt Choro, qui accipit salutem.

20.

Harpocr. p. 138, 14: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις (Didymus) φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου (ὅποι) τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. E. Δ.

Ὃν χρῆν ἐν ταῖσιν τριόδοισι, κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις,
προστρόπαιον τῆς πόλεως, κάεσθαι τετριγότα.

Photius p. 340, 16, Ὀξυθύμια: τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα ξύλα. οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο. E. Δ. Versu 1 pro ταῖς quidam libri τοῖσιν, Mein. ταῖσιν. Frustra Pors. ἔν τε ταῖς. Præterea scribendum fuit metri gratia τριόδοισι pro vulgato τριόδοις. V. 2 libri πρὸς τὸ τρόπαιον. Correxit Valesius. Ibidem tres codd. καίεσθαι, et omnes περιτετριγότα, emendante Porsono. « Quod E. nefarium civem istum in ὀξυθυμίοις comburi jubet, simillimum est illis Theocr. 24, 90:

Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε,

et Luciani Alex. 47: κομίσας (Epicuri libros) εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων. » *M.*

16.

Et si quis forte podex cucurrit, aquam lavandis manibus accipit;
sin autem vir bonus est et utilis civitati,
vincitque victoriam, quamvis probus non accipit.

17.

Ne puero rempublicam.

18.

Et generatim quidem dictis finem imponam,
tecumque populari sermone agam de re proposita.

19.

a. Suspendamus jam nos quoque illis hos ramos oleæ,
et accedentes veneremur viros. b. Valete omnes! a. Salutem accipimus.

20.

Quem decuit in triviis et ὀξυθυμίοις,
piacularem civibus, comburi stridentem.

21.

Athen. 3, p. 106, B : συνεσταλμένως δ' εἴρηκεν (χαρίδος, non χαρῖδος) E.... καὶ ἐν Δ.

Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

Cf. Cratin. fragm. incert. 26.

22.

Idem ib. p. 123, A : ὅτι γὰρ οἴδασιν (οἱ παλαιοὶ) * θερμὸν ὕδωρ, E. μὲν ἐν Δ. παρίστησι·

— Τὸ χαλκίον
θέρμαινέ θ' ἡμῖν, καὶ θύη πέττειν τινὰ
κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα.

Θερμόν, immo θερμᾶν. s. θερμαίνειν. Pac. 782 θέρμαιν' ὕδωρ. » Χαλκία θερμαντήρια in supellectile culinæ commemorantur apud Bœckh. C. I. 161 et 2139, in titulis. Respexit Pollux 9, 69 : ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον τὸ χαλκίον θερμαίνεται, οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν· αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἐν Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον. Ad θύη autem Hesych. Θύα (sic) : ἔνιοι ἀρώματα, (καὶ) Καλλίμαχος· E. πέμματα (?). » *M.* V. 2 libri τινὰ πέττειν. Correxit Casaub. V. 3 de συγγεν. v. ad Ἀστρατ. 6.

23.

Idem 7, p. 316, C : οἱ δὲ πουλύποδα (malim πουλύποδας vel πολύποδας, simile illud significatu τῷ πουλύπους a recto πουλύπος vel πολύπος, de quo Matth. Gr. § 72, 10, ann.) προφέρονται (i. e. dicunt), ἀνάλογον τῷ πούς ποδός πόδα. E. Δ.

Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

Ἀνὴρ πολ., *civis* (non rusticus et imperitus) *quod attinet ad multipedes*, h. e. multiplices, versatiles, *mores* vel modos agendi. Meinek. pro πολίτης requirebat σοφιστὴς vel aliquid simile.

24.

Etym. M. p. 673, 20 : τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εἰρῆσθαί φησι, καὶ ταῦτα εἰρημένου καὶ παρὰ Πινδάρῳ (Isthm. 6, 109), οἷον « πίσω σφι Δίρκας ὕδωρ », καὶ παρὰ Εὐπόλιδι « * Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς πίσει. » ἀλλὰ μήποτ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι μὴ εἴρηται ἐν πλάτει (h. e. *passim*, non raro : v. Chœroboscus ann. ad Adulat. fr. 25). Fritzsch Ὅτῳ, Hermann. ᾖ. Quum Varinus Ecl. p. 366 Dind. ex Eustathio ad Odyss. p. 1554, 45, Eupolidis afferat verba πολὺν πίσειεν, suspicor scribendum esse, scazonte usurpato, ut Βαπτ. 13,

Ὅτῳ δ' ἂν οἶνος ᾖ πολύς, πολὺν πίσει.

Quanquam facilius etiam restituuntur Anacreontici, aptum, si quod aliud, metrum rei, quæ dicitur :

Ὅτῳ δ' ἂν οἶνος εἴη
πολύς, πολύν γε πίσει.

25.

Gramm. Bekker. Anecd. p. 462, Ἀτυχεῖν : τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. E. Δ.

Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

Priscianus 18, p. 1175 (193 Krehl.) sic hæc citat : Λέγε τοῦ ἐπιθυμεῖς καὶ οὐδὲν ἀτ. ἐμοῦ. Quare Meinekius :

Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς, κοὐδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

26.

Photius p. 291, 2, et Suid. Νεανισκεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις, E. Αἰξίν. ἰδίως δὲ ἐσχημάτικε τὸ * νεανισκεύειν ἐν Δ.

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν·
αὕτη νεανισκοῦντος ἐπεθύμησέ μου.

Apud Photium νεανισκεύειν manifesto falsum est, ut de quo dixerit in superioribus; nunc autem exemplum peculiariter formati verbi propositurus est, idque procul dubio fuit νεανισκεῖν : quare in Eupolidis versu scripsi νεανισκοῦντος, quum neque Photii νεανικοῦντος ferri possit, neque Suidæ νεανισκεύοντος, quo metrum quoque corrumpitur. V. 1 cod. Phot. γυναῖκες, omisso τε.

27.

Idem p. 300, 1, Νιγλαρεύων : τερετίζων. καὶ ὁ νίγλαρος χρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. E. Δ.

21.
Faciem habens squillæ rubræ.

22.
— Sartaginem
calefacito nobis, et victimas coqui aliquas
jubeto, ut visceribus conveniamus.

23.
Vir civis versatilibus moribus.

24.
Cui autem vinum est multum, multum bibet.

vel sic :
Cui autem vinum est
multum, multum quidem bibet.

25.
Dic, quid cupias : neque enim repulsam a me feres.

26.
Quum uxorem haberet venustissimam et bonam,
(tamen) hæc juvenescentem me deperiit.

27.
Tales autem fritinniens citharæ modos.

Τοιαῦτα μέντοι νιγλαρεύων κρούματα.

« Dicitur musicus levium cantiuncularum strepitu molestus. Apud Photium κρουμ. διάλεκτος idem est quod κρουματικὴ λέξις Polyb. 3, 36, ubi v. Reisk. » *E M.*

28.

Idem p. 321, 1, Οἰνιστήρια (male codd. οἰνιαστήρια) : σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων, πρὶν ἀποκείρασθαι. E. Δ. « Recte Athen., Hesych., alii, Οἰνιστήρια. » *E M.*

29.

Pollux 7, 164 : καὶ μέντοι καὶ E. ἐν τοῖς Δ. ἔφη

Ἐνταῦθα τοίνυν ἦν ἐκείνοισιν πιθών.

Idem 6, 15 : τὰς ἀποθήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν μὲν (Hellen. 6, 2, 6) οἰνῶνας εἴρηκεν, E. δὲ πιθῶνας. Et similiter 9, 49.

Idem eodem libro § 123 : κάπνην δὲ καὶ καπνοδόκην Εὔπολις τὸ μὲν εἴρηκεν ἐν Βάπταις (fr. 11), τὸ δὲ ἐν Δ.

30.

Idem 9, 43 : καὶ μὴν οὐκ ἄδοξα μέρη τῆς πόλεως γυμνάσια, καὶ βαλανεῖα, ἴσως (pariter) δὲ καὶ πυριατήρια, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Δ. « Ὅτι τὸ πυριατήριον. » Rasp. p. 38, ὅ τι; τὸ π. Immittamus personas :

α. Ὅ τι; β. Τὸ πυριατήριον.

31.

Idem ib. 146 : ἐν δὲ E-δος Δ. ἐστὶ καὶ τὸ καυχήσασθαι. Cod. Jungermann. καυχήσεται.

32.

Idem ib. 58 : τὸ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις (411) ἀμφίβολον « σωτηρίας τετραστατήρου », εἴτε ῥοπὴν εἴτε ἀριθμὸν λέγει· E. δὲ ἐν Δ. τὸ νόμισμα δηλοῖ λέγων

Ἔχων στατῆρας χρυσίου τρισχιλίους.

33.

Schol. Aristoph. Acharn. 61, de nominibus βασιλεὺς et τύραννος disserens : χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἔνιοι τοῖς ὀνόμασιν. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος (Olymp. od. 1) καλεῖ τὸν Συρακουσίων τύραννον, E. δὲ ἐν Δ. εἰσάγει « Πεισίστρατον βασιλέα. » Ammonius p. 138 : ἔσθ' ὅτε καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον, ὡς E. ἐν Δ. ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου. Suid. v. Βασιλεὺς μέγας : καὶ E. Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ.

34.

Idem schol. Lysistr. 398 : Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο, ὃν Χολοζύγην εἶπεν (Ἀριστοφ.) διὰ τὸ μελαγχολᾶν. E. δὲ ἐν Δήμῳ (sic) ὡς μανιώδη αὐτὸν *λέγει·

Τί κέκραγας ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;

Λέγει, immo ψέγει legendum; Meinek. de εἰσάγει cogitavit. « Demostratus, e Buzygarum gente oriundus, qui valde commendavit Siculam expeditionem, videtur fuisse homo irasci facilis et ad quamvis levem offensionem excandescens. » *E M.* Cf. fr. 7.

35.

Idem schol. Av. 823, de Theogene : λέγεται ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι, περαίτης ἀλαζών, ψευδόπλουτος· ἐκαλεῖτο δὲ Καπνὸς (« ut Æschines Selli filius et Proxenides : v. Vesp. 324. » *E M.*), ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει.

36.

Idem schol. Av. 877, ubi mater *Cleocriti* commemoratur : ἐκωμῳδεῖτο ὡς ξένος καὶ τάχα ὑποκριτής· νῦν δὲ ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ὄψιν στρουθώδης... ὡς γυναικίας καὶ κίναιδος κωμῳδεῖται. ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος (E-δι Mein.) ἐν Δ. καὶ Κόλαξι. « Eundem Cleocritum tanquam vasti et pinguis corporis hominem ridet Aristoph. Ran. 1485; neque alius esse videtur mystarum præco Xenoph. Hellen. 2, 4, 20. De cognomini autem archonte eponymo olymp. 91, 4, incertum est. » *E M.*

37.

Idem ib. 1568, Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν : ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν ὁ Λαισποδίας καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο. (« Ciceroni similis, quem varices crurum toga occuluisse auctor est Quintil. 11, 3, 43 » *E M.*)... Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ E. ἐν Δ.

Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας
αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.

Arbores appellat istos ob procera corpora, ut

29.
Illic igitur illis erat cella vinaria.

30.
— a. Quidnam? b. Sudatorium.

32.
Ter mille stateras habens aureos.

34.
Quid clamas, ut Buzyges offensus?

37.
Hæ arbores Læspodias et Damasias
ipsis cruribus me sequuntur.

Rasp. annotavit p. 63, laudato Avium versu 1367. V. 2 αὔαισι conjecit Hermann. Opusc. 5, p. 291. « Fuit Læspodias bellicosus (Phrynich. Comast. 3), idemque litium et calumniarum studiosissimus (Philyll. Plyntr.). Is olymp. 91, 2 (ante Chr. nat. 414) cum Pythodoro et Demarato exercitui Attico præfectus Laconicam classe invasit, teste Thucydide 6, 105. Cf. Thuc. 8, 86, ubi legatus Lacedæmonem missus dicitur una cum Aristophonte et Milesia. Spectant huc Plutarchus Symp. 7, 8, p. 712, A, grammatici esse dicens ἐξηγεῖσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπόλιδι, et Eunapius Liban. p. 99 : παιδείας ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεως ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς λόγοις λέξεσι κατεγλωττισμέναις ἐντυγχάνοντα. τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. » *E M.*

38.

Idem schol. Nub. 1001, de Hippocratis filiis : οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, * Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δ.

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ σοῦ τρόπου.

Περικλῆς. « Quod in Hippocratis filiis etiam Pericles commemoratur, magni Periclis filius, ex Aspasia susceptus (v. fr. 9 et 10), profecto mirum videatur. » *E M.* Depravatum puto nomen, malimque Πατροκλῆς, vel aliquod simile. Illud quidem facile abire potuit in Παρακλῆς, etc. « Ἱπποκράτους nominis secunda producatur eodem jure, quo prima vocis τέκνα; quare noster Tragicorum gravitatem imitari visus est Hermanno Opusc. 5, p. 290. Ἐμβόλιμοι dici videntur supposititii filii, nec similes Hippocrati. Nec Hippocrates ipse, sed filii ejus porcis comparabantur. Ravennatis enim scholiastæ testimonio (διεβάλλετο δὲ σὺν αὐτοῖς ὡς ἀπαίδευτος) in ceterorum silentio nihil tribuendum est. » *E M.* Suidas, incertum quo auctore, Ἐμβόλιμος : ἀτελής. Qui hos versus respicit etiam alibi in Τοῖς Ἱπποκράτους, in Ὑώδεις et Βληχή. L. Dind. probante Mein. ἐκβόλιμοι, *ejecticii, abortivi*, quo non videtur opus esse, a Pericle hæc dicta conjiciens. Versu 2 libri schol. et Suidæ κοὐδ. τοῦ τρ. Probabiliter Fritzsch. apud Rasp. p. 26 τοῦ σοῦ τρ. Alia correctionum pericula referre longum est. « Telesippum et Demophontem commemorat Anaxilas Polluc. 2, 34 :

Ἡμεῖς δέ γε κτενίζομεν Τελέσιππον σἰκόσιτον·

Theopompus Phot. p. 484, 5 :

Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Quanquam dubitari potest, num hi ipsi sint illi Hippocratis filii. » *E M.*

39.

Schol. Aristoph. Nub. 1022, τῆς Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης : οὗτος ὡς κίναιδος καὶ εὔμορφος καὶ θηλυμανὴς κωμῳδεῖται· δεύτερος ὁ ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος· τρίτος ὁ Ψακάδος λεγόμενος· τέταρτος ὁ τραπεζίτης, οὗ μέμνηται Ε. ἐν Δ.

40.

Idem schol. Pac. 348, de variis Phormionibus disserens : πέμπτος ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνα ἄρξας. « De hoc Phormione mihi quidem nihil innotuit. » Mein. Et huic quid rei est cum Eupolide?

41.

Schol. Vindob. Luciani Alex. 4 : ὁ δὲ Εὐρύβατος κτλ., quæ posui in fr. 9 Ἀστρατεύτων.

42.

Suidas : Ἀργύρειος σταυρός· ἀργυρίδιον δέ, ὡς ἡμεῖς, Ε. Δ.

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.

Mendose gramm. Bekkeri An. p. 442, ubi eadem leguntur, συμψήσας ἀργ.

43 — 46.

Antiatt. p. 79, 22, Ἀριστητικός : ἀντὶ τοῦ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν. Ε. Δ. — Idem p. 95, 8, Ἐγχώριος ἀνήρ, ἐγχώριον πρᾶγμα : — Ε. Δ. Idem p. 98, 27, Ἥσθημα : τὴν ἡδονήν. Ε. Δ. « Merito hoc notasse videntur Atticistæ : talia enim substantiva fere formantur a verbis contractis. » *E M.* — Idem p. 99, 28 : Θηρία ἀξιοῦσι τὰ ἄγρια λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἢ ἡμίονον * πολιτικά. Ε. Δ. Immo πωλικά, non πολιτικά.

VI. ΔΙΑΙΤΩΝ.

Pollux 7, 168 : τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὔπολις καὶ τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν. λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι· « Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. » De his Meinek. Hist. crit. Com. p. 130 : « Verba τῶν δὲ ἔτι νεωτ. τις Fabricium adeo deceperunt, ut Διαιτῶντα juniori Eupolidi, qui nullus unquam fuit, tribueret. Recte hæc verba absunt a Ms. Jungerm. » etc. Hoc ego non affirmaverim;

38.

Hippocratis filii supposititii,
balantes liberi, et nequaquam tui moris.

42.

Ego autem corrasis nummulis.....

nec me movet ille codex, qui fortasse calidioris manum passus est correctoris. Permutata inter se nonnunquam scimus ε et ο, ο et ου, τι et τοι, generatimque ι et οι : quid igitur dubitamus ponere id, quo ducit sententia, τῶν δ' οὗτοι νεωτέρων, *non sane recentiorum*, ut Anaxilas, de quo in superioribus dixit Pollux? Versus anapæstici tetr. brachycat. sic habuerint :

— Εἰσελθὼν δ' εἰς βαλανεῖον
μὴ ζηλοτυπήσῃς εἰς μάκτραν σοι συμβαίνον-
νοντά (τιν' ἄλλον).

Verbis quæ addidi, τιν' ἄλλον, vel similibus, compleatur metrum.

VII. ΔΙΑΣ.

Vox nihili, quantum scio. Scribam Δυὰς et apud Pollucem Δυάδι.

Pollux 9, 27 : τὸν ἀστὸν E. ἐν τῇ Δυάδι ἔμπολιν εἴρηκεν, οἷον ἐγχώριον. Ab uno codice absunt verba ἐν τῇ Διάδι, ut sæpe omittuntur corrupta aut intricata.

VIII. ΕΙΛΩΤΕΣ.

1.

Athen. 4, p. 138, F : Πολέμων τοῦ παρὰ Λάκωσι καλουμένου δείπνου κοπίδος μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλούτοις λέγειν.... καὶ E. ἐν Εἵλωσι « * Καὶ γένηται τοῖσδε σάμερον κοπίς. » Scribam

Καὶ γὰρ γεγένηται τοῖσδε σάμερον κοπίς.

Loquitur Doriensis. De κοπίδι festo Lacedæmoniorum v. Cratin. Πλοῦτ. fr. 1.

2.

Idem 9, p. 400, C, disputans de λαγῷ : οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας.

3.

Idem 14, p. 638, D : ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχοὺς Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἱλαρᾶς μούσης, λέγων οὕτως (V. Chion. Πτωχ. 1)... καὶ ὁ τοὺς Εἵλ. δὲ πεποιηκὼς φησι « Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος * Σιμωνίδου τ' ἀρχαῖον ἀείδειν. » ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστιν ἀκούειν ἐκεῖνος, (ὃς) νυκτερινὰ εὗρε μοιχοῖς ἀείσματα, ἐκκαλεῖσθαι γυναῖκας, ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον. Apud Ath. παιγν. deleam, quod adscriptum videtur ab eo, qui interpretaretur verba τῆς ἱλ. μούσης. Pro Σιμωνίδου B codex Σιμωνί. Scribam equidem

Τὰ Στησιχόρου τε, καὶ Ἀλκμᾶνός τι, Σίμωνί
γ' ἀχρεῖον ἀείδειν,

ut hoc dicat E., inutile esse, si quis decantatis vel Stesichori et Alcmanis carminibus egregiis absterrere velit a malefactis Simonem, perjurum χρεωφειλέτην (v. Nub. 345, 393). Athenæi sunt, non Eupolidis, verba ὁ δὲ Γνήσιππος... τρίγωνον, quod miror non sensisse viros doctissimos : in quibus pro poetico κεῖνος, scripsi ἐκεῖνος, itemque νυκτερινὰ... ἀείσματα pro νυκτερίν'... ἀείσματ', inseruique ὅς, forte haustum, necessariumque sententiæ. Alii aliter hæc digerebant, postremo Meinek. hoc modo :

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
ἀρχαῖον ἀείδειν· ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστιν ἀκούειν;
κεῖνος νυκτερίν' εὗρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκα-
λεῖσθαι
γυναῖκας ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον.

« Fortasse ex eadem hac fabula (inquit idem) sumptum est quod tradit Athenæus 1, p. 3, A : ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολίς φησιν, ἤδη κατασεσιγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. »

4.

Pollux 9, 74 : καὶ μὴν καὶ τὸ Πελοποννησίων νόμισμα χελώνην τινὲς ἠξίουν καλεῖν ἀπὸ τοῦ τυπώματος· ὅθεν καὶ ἡ μὲν παροιμία « τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι, » ἐν δὲ τοῖς Εὐπόλιδος Εἵλ. εἴρηται

— Ὀβολὸν τὸν καλλιχέλωνον.

Hesych. Καλλιχέλωνος : ὁ ὀβολός· εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐγκεχαραγμένην. « De numismatis Peloponnesiaci testudinis effigie v. Odofr. Müller. Ægin. p. 95. » *E M.*

5.

Idem 10, 98 : καὶ τάγηνον δέ, ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχοις ἂν εὑρεῖν εἰρημένον ἐν Εἵλ. Εὐπόλιδος, καὶ ἐν Τηλεκλείδου Ἀψευδέσιν.

6.

Herodianus De dict. solit. p. 10, 32 : εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδᾶς, ὡς Κερκιδᾶς· ἔνθεν αἰτιατικὴ ἐν Κύκλωπι

ARBITER.

— Balneum vero ingressus
ne invideas alii tecum descendere in mactram.

HELOTES.

1.

Agitur enim his hodie Copis.

3. [quidem
Stesichori carmina, et Alcmanis aliquod, Simoni
inutile est cantare. [Sed Gnesippus audiendus,
qui nocturna mœchis invenit cantica ad evocandas
mulieres sambucam et trigonum gestantibus !

4.

Obolum venusta testudinis effigie.

Καὶ τὸν Ποτιδᾶν, κοιλότερος ὁλμοῦ πολύ.

Σώφρων τε τὴν κλητικὴν ἔφη Ποτίδα δραστοχαῖτα (? *M.*)· ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας (πεποιηκὼς) τὴν γενικήν φησι

— τέμενος Ποτιδᾶ ποντίω.

Mein. recte Ποτιδᾶς, Ποτιδᾶν, Ποτιδᾶ, Κερκιδᾶς, τέμ. Ποτ. ποντίω, pro Ποτίδας, Ποτίδαν, Ποτίδα, Κερκίδας, τεμενοποτιδᾶ ποντίῳ, vel τέμ. ποτιδᾶ ποντίου, ut Aldus Institt. gramm. p. 19. « Ποτιδᾶς etc., penultima producta, ut in Epicharmi versu e Cyclope et in nomine urbis Ποτίδαια. Intelligendum haud dubie templum nemusque Neptuni Tænarii. De accentu nominis Κερκιδᾶς dixi Dissert. de Cercida Commentt. Acad. Boruss. 1831, p. 93. » *E M.* Mire omissum πεποιηκὼς, ut πεποιηκότι fr. 7. His admovit Dübnerus schol. Aristoph. Eq. 1225, ἐγὼ δέ τυ: τὸ τύ Δωρικῶς.... δημοσίᾳ ἐτιμήθη ὁ Κλέων στεφάνῳ· μιμεῖται δὲ τοὺς Εἵλωτας, ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα.

7.

Idem ib. p. 26, 25: Ἀθροῦν. οὐδὲν εἰς ουν λήγει ἐπίρρημα, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀθροῦν, ὅπερ καὶ * ἐπεκτάσεσι ποιητικαῖς κέχρηται καὶ παραθέσει ἄρθρου ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ· παραιτοῦμαι δὲ τὸ * αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς Εἵλωτας (intell. πεποιηκότι, cf. fr. 6. Ita Bloch.; codex π. τῷ τοὺς εἵλω τασαίμην, ἀλλὰ, etc.) « αἵμην· ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι. » ἐπεὶ ὀνοματικά (sic) ἐστιν. Legendum arbitror ἁθροῦν (v. Hesych. h. v.)... ἐπεκτάσει ποιητικῇ, ut ἄθροος dicatur pro contracto ἄθρους. Verborum παραθέσει... πληθ. hæc videtur esse sententia, acclamari posse et uni, et pluribus, ἀθροῦν, pro ἄθρως, *sine strepitu* (germ. *Still*). Αἰσχοῦν autem procul dubio est αἰσχρὸν, item sensu adverbii usurpatum (germ. *Garstig, pfui*), quod degeneraverit in μισχοῦν, quemadmodum A et M litteræ confusæ deprehenduntur apud Thuc. 8, 74, etc.

Ceterum ὁ τοὺς Εἵλωτας πεποιηκὼς idem Eupolidi fuit secundum Mein, cui assentior quum utraque significatione utatur Athen., nec nisi Eupolin hujus fabulæ scriptorem noverit Pollux. De nomine Helotarum Eustath. ad Il. p. 297, 35: οἱ (Εἵλωτες) οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσιν ὀνόματος, ἀλλά καί τι ἑτεροῖον δηλοῦσιν· ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὕρηται, ὅτι Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ σάτυροι. Cui fidem habens O. Müllerus Mus. Rhen. 3, p. 488, τὸν τοὺς Εἵλ. πεποιηκότα distingui voluit ab Eupolide, et ab illo scriptum drama satyricum fuisse existimavit.

Adde fragmenta incerta 68 et 129.

5.
Neptuni Pontici templum.

IX. ΚΛΟΠΑΙ.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 172, Ἡδύσμασι: τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι (627), καὶ E. Κλοπαῖς (codex Stephan. Κλοταῖς errore librarii, ut videtur, quanquam Meinek. Εἱλώταις latere posse existimavit) καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ.

X. ΚΟΛΑΚΕΣ.

Hac in fabula E. maxime Calliam, Hipponici opulentissimi filium (de his v. ad Autolycum, Capras 19, Dem. 9) exagitavit, idque ita, ut fere nullum ejus opus majore plausu exceptum fuerit. Schol. Ar. Av. 284: ὁ Ἱππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῷα διεσπαρκέναι εἰς ἀσέλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα. κεκωμῴδηκε δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν Κόλαξιν. « Ædes suas, quarum alteras in Melitensium pago (schol. Luciani Jove trag. vol. 2, p. 696), alteras in Piræeo omni deliciarum genere instructas habebat (Xenoph. Conv. 1, 2), non scurris tantummodo et tibicinibus, aliisque id genus hominibus (Xen. ib. 11.; 2, 1) aperuerat, sed etiam sophistis, in his Gorgiæ, Prodico, Protagoræ ejusque discipulis (v. Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 358); quorum hominum consuetudinem avidius quam patri placebat eum expetivisse, ex Æschinis Socratici dialogo, qui Calliæ nomine inscriptus, intelligitur. Mortuo autem Hipponico olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423), quum nemo voluptatibus ejus impedimento esset, vix dici potest, quanta adulatorum ac parasitorum multitudo ad eum confluxerit (v. Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 537, B): quibus quum ædes quamvis amplissimæ non sufficerent, ἐκκενώσας τὸ ταμιεῖον τοῖς σοφισταῖς ξενῶνα κατεσκευάσατο (Themist. Orat. 29, p. 347, C, secundum Plat. Protag. p. 482, 484 Heind.). Ipsum tibiis scite cantasse dicit Chamæleon Heracl. ap. Athen. 4, p. 184, D. Doctissimumque prædicat Macrobius 7, 1, propter gustum aliquem eruditionis, haustum e conversatione doctorum. Neque publicorum (*) officiorum prorsus immunis fuit, prætor quidem exercitus cum Iphicrate in bello Corinthiaco (Xenoph. Hellen. 4, 5, 13; Harpocr. v. Ξενικόν), et plus semel (postremum olymp. 92, 2, ante Chr. nat. 410) legatus missus pacis conciliandæ causa ad Lacedæmonios, quorum proxenus fuisse perhibetur ap. Xenophontem Conviv. 8, 39, Hellen. 5, 4, 22; 6, 3, 4. Ceterum scurrile viri ingenium ac vanitatem cognoscas e Xenophontis Convivio 2, 20; 3, 10; 4

(*) Daduchi munere prope hereditario in Calliarum familia eum esse functum, memoriæ prodiderunt Andocides p. 119, et Xenophon Hellen. 6, 3, 3, Conviv. 8, 40, ut Mein. annotavit.

initio; Hellen. 6, 3, 6, ubi generis nobilitatem a Triptolemo ducti intolerabili jactat arrogantia; effeminatos autem ejus mores arguit immodicus unguentorum usus (Xenoph. Conviv. 2 initio). De morte Calliæ id modo (e Xenophontis l. l.) constat, eum vitam, quamvis flagitiosam turpemque, ultra olymp. 92, 2, produxisse, scilicet corpore usum robusto et ad omnia ferenda idoneo, etc. — Chorum dramatis ex ipsis illis adulatoribus constitisse, ex Athenæo 6, p. 237, intelligitur (v. fragm. 1): qui chorus duplex fuit: alter, ut conjicias, tibicinum, musicorum, scurrarum, alter sophistarum et politiorum hominum, quo spectant illa in scholio ad Aristoph. Lysistr. 1191: ἀποκοπή ἐστι τοῦ ἄλλου χοροῦ, ὡς παρ' Εὐπόλιδι (elegantioris chori) ἐν Κόλαξιν. » *E M.* Singularem libellum *de Eupolidis Adulatoribus* edidit Joachimus Tœppel, Rostochii, 1846.

1.

Athen. 6, p. 236, E: οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ E. τῷ δράματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο, τὸν χορὸν τῶν Κολάκων ποιήσας τάδε λέγοντα·

Ἀλλὰ, δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ', ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν,
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δέ τι κἀμὸς αὐτοῦ.
Ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
οἶν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγορὰν, ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτόν εἰμι,
κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
Εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε·
οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγὲς, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
ἐξαγαγὼν, ἔχοντα κλῳὸν, παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Versu 2 libri ἅπαντες. Recte Hermann. De metr. p. 389, et Doctr. metr. p. 585, ἅπαντα. V. 3 ὅτοισι Porson. apud Gaisf. ad Hephæst. p. 296. Libri τοῖσι. V. 4 libri κάμον, probabiliter Bergk. Commentt. p. 123 κἀμός: Coryphæi enim hæc est oratio; alioqui suspicarer Nostrum dixisse χἠμὸς αὐτῶν: quanquam rara est vox ἡμός. V. 5 τούτω οἷν item Pors. Libri τούτοιν. V. 8 εἰμὶ Grotius. Libri εἶμι. Versum 9 respiciens Pollux 3, 109: ὁ E. (τὸ) πλούταξ πέπαικεν. Conf. Eustath. Il. p. 1091, 57. V. 11 ἄλλυδις ἄλλος, ut Homerus Iliad. 11, 481, 486, 745; 17, 729. V. 13 Grotius εὐθέως. Codd. metro turbato εὐθὺς. Φέρεται, *raptatur*, ut Aristoph. Eccles. 565. Bergkius ἢ 'κφέρεται. V. 14 de *Acestore*, poeta tragico, ex Aristophane satis noto, v. Bergk. Commentt. p. 123. V. 15 εἶπ' ἀσελγὲς Porsonus pro εἶπας ἔλεγες. V. 16 κλῳὸν Atticum, a Mein. commendatum, edidi pro vulgato κλοιόν. *OEneus* intelligendus procul dubio est carceris publici tum custos. Pro eo nomine Bergk. Commentt. crit. 1, p. 28, suspicatur κοινῷ.

2.

Hephæst. 13, p. 73, de tetrametro pæonio: κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστο-

---

ADULATORES.

1.

Sed, quam vitam agamus adulatores, dicam
vobis. Audite igitur: sumus enim omnino elegantes
viri, ut quos primum sequatur servus,
alienus plerumque, paulum vero etiam meus;
tum pallia mihi duo sunt hæc venusta,
quorum semper altero induto ad forum
propero; ibique si quem video virum
stultum, sed divitem, ad eum me applico, [laudo,
et, si quid forte dixerit πλούταξ, id vehementer
et adstupere videor gaudens sermonibus.
Deinde cœnatum imus alius alio
ad mazam alienam, ubi elegantia multa
prompte dicere oportet adulatorem; alias raptatur foras.
Novi hoc passum Acestorem stigmatiam:
jocum enim dixit impudicum, propterea que servus eum foras
eductum cum collari tradidit OEneo.

2.

Ajo autem, mortalibus plurima me afferre
et maxima bona; idque probabimus.

φάνης, καὶ ἐν Σφηξὶ (1029 seqq.) ... καὶ E. ἐν Κόλαξι·

Φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδεί-
ξομεν.

« Chori verba de se ipso. Bergkius Commentt. p. 416 Eupolidem de se ipso loqui arbitratur, scribens ἀποδείξομαι. » *E M.*

3.

Plutarchus An philos. cum viris princ. p. 778, E· ὥσπερ οὖν τοὺς Καλλίου κωμῳδουμένους κόλακας λέγουσιν « οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον, » κατὰ τὸν Εὔπολιν. Idem De discrim. adul. et am. p. 50, D : οὐδὲ τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους « οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. » Scribamus

οὓς οὔτι πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς,
εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

« Eodem proverbiali genere dicendi Horatius Serm. 1, 1, 39 : *quum te neque fervidus æstus Demoveat lucro, neque hiems, ignis, mare, ferrum.* Cf. Propert. 3, 23, 15, et græca exempla apud Bernhardium Eratosth. p. 220. » *E M.* Qui hæc ita digessit :

Οὐ πῦρ, οὐδὲ σίδηρος
οὐδὲ χαλκὸς ἀπείργει (ἂν εἴργει Tœppel.)
μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον.

4.

Athen. 3, p. 100, B : πληγαῖς σε χορτάσω, ἐάνπερ μὴ εἴπῃς, ὁ κοιλιοδαίμων παρὰ τίνι κεῖται. ... (additamentum vel ipsius Athenæi posterius, vel alius cujusdam). E. τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι οὕτω κέκληκε· τὸ δὲ μαρτύριον ἀναβολοῦμαι. Id nomen etiam apud Eustathium Opusc. p. 209, 41, exstat, testimonium autem apud Suidam Ἰούνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, διὰ τὸ καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τρισὶν ὑπάτοις, « κοιλιοδαίμων τε καὶ ταγηνοκνισοθήρας· » βούλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῳδίας πρὸς τούτους εἰπεῖν. Similiter idem v. Φαγεῖν ζῶν. « Ταγην. compares cum κνισοτηρητής, quod ipsum quoque verbum alicujus Comici ap. Phrynich. Bekker. p. 49, 13. » *E M.* Versum asynart., ex anap. dim. brachycat. et i. d. c. compositum, restituas scribendo

Κοιλιοδαίμων τις καὶ ταγηνοκνισοθήρας.

5.

Idem 7, p. 286, B : E. δ' ἐν Κόλαξί φησι

Παρὰ τῳδὶ Καλλίᾳ πολλὴ θυμηδία,
ἵνα πάρα μὲν κάραβοι,
καὶ βατίδες, καὶ λαγῴ,
καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Idem 9, p. 400, A : λαγῴ παρ' Εὐπόλιδι ἐν K. « Ἵνα πάρα μὲν βατ., καὶ λαγῴ, καὶ γυν. εἰλ. » Gramm. Hermanni p. 320 : καὶ τὸν λαγὸν λαγών φασι. καὶ E. « Βατ. καὶ λαγῴ, καὶ γ. εἰλ. » Similiter Eustath. ad Odyss. p. 1534, 15. Hesych. Γυναῖκες εἰλίποδες : διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Similiter Suidas v. Μυσάχνη. Versuum asynartetorum 1 constat ex duplici anapæsto et basi iambica; 2 et 3 e choriambo et cretico; 4 e trochæo et choriambo. Alii metrum Eupolideum vario conatu restituerunt. V. 1 metri gratia dedi atticum τῳδὶ pro τῷδε. V. 2 Meinck. in Add. ἵνα πάρ' ἡμῖν.

6.

Photius p. 404, 16, Πεζὰς μόσχους : ἀντὶ τοῦ ἑταίρας. ἔλεγον γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμαχίᾳ « αὐλητρίδα πεζήν. » καὶ E. K. « Istarum meretricum πεζῶν et vulgarium exempla attulit Porson. Adv. p. 298. » *E M.* Fritzschius καὶ ponit ante αὐλητρίδα πεζὴν, quæ sic Eupolidi vindicat.

7.

Plut. De discrim. adul. et am. p. 54, B : νομίζων τὰ ἰαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι ἢ τῷ καρκίνῳ προσήκειν·

Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμὸς, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι

τῶν περὶ τάγηνον καὶ * μετ' ἄριστον φίλων,

ὡς Εὔπολίς φησιν. Alienum μετά : scribam μέγ' ἄριστον, *magnum* (magnificum) *jentaculum;* cf. fr. 10. Schæfer. Melet. p. 134, καὶ κατ' ἄριστον.

3.
Quos non ignis, non ferrum, neque æs,
arcet, quominus epulatum eant.

4.
Stemachidæmon aliquis et catinorum fumi venator.

5.
Apud hunc Calliam multa est delectatio,
ubi adsunt carabi
et batides, et lepores,
et mulieres flexipedes.

6.
Tibicinam vulgivagam.

7.
Amicorum circa catinum magnificumque jentaculum.

« Ad Adulatores retuli. Duo illi senarii, quos Eupolideis præmisit Plut., non ex comico poeta, nedum ex Platonis Sophistis, quæ Winckelmanni ad Platonis Euthyd. p. 109 opinio est, sed ex ænigmate quodam derivati videntur. » *M.*

8.

Schol. Aristoph. Pac. 803 : E. ἐν τοῖς Κόλαξιν ὡς κίναιδον (τὸν Μελάνθιον) διαβάλλει καὶ κόλακα. « Melanthium dicit Tragicum, gulositate infamem; v. Pac. l. c. Athen. 8, p. 343, C : ἐν τοῖς Ἰχθύσιν Ἄρχιππος τῷ δράματι (τὸν Μελάνθιον) ὡς ὀψοφάγον δήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. Id. 1, p. 6, C, ex Clearcho : Μελάνθιος, τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν, ηὔξατο τῆς μακραύχενος ὄρνιθος (τοῦ κύκνου Phot. Epist. 88, p. 122, ubi idem narrat) τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστον τοῖς ἡδέσιν ἐνδιατρίβῃ. Huic igitur locum E. dederat inter Calliæ adulatores; itemque Marpsiæ, Oresti, Chærephonti, Cleocrito. De Chærephonte testis est schol. Plat. Bekk. p. 331 ; de Marpsia et Oreste anon. ap. Suid. v. Βομβοῦσι : Ὀρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ Ἀθηναίου κόλακες σὺν ἑτέροις. *Cleocritum* ex fabula nostra commemorat schol. Arist. Avium 877. » *E M.*

9.

Pollux 10, 28 : καὶ τὸ μὲν σκεῦος (κόρημα) καὶ ῥῆμα (κορεῖν) ὑπὸ τοῦ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κ.

Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει.

« Excipiendis hospitibus, ut conjicias. » *E M.*

10.

Diog. Laert. 9, 50 : Πρωταγόρας, Ἀβδηρίτης, καθά φησιν Ἡρακλείδης, ...ὡς δ' E. K., Τήϊος· φησὶ γὰρ

Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος,
ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος
περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Primum tantum versum servavit Diog., reliquos Eust. ad Odyss. p. 1547, 53 : E. τὸν φυσικὸν Πρωταγόραν διακωμῳδῶν ἐν τῷ « Ὃς ἀλαζ. etc. » Athen. 5, p. 218, C : ἐν οὖν τούτῳ τῷ δράματι (Κόλακας dicit) E. τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει. Versu 2 libri ἀλιτ., et v. 3 χθαμᾶθεν. Correxit Porson. Adv. p. 75. Ego pro μὲν malim μέγ'. « Fortasse hæc respexit etiam Achill. Tat. Isag. p. 121, ex *Aristophane* afferens,

ὃς τἀφανῆ μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Videtur Eup. rem ita instituisse, ut, dum Callias cum sociis scortisque in ædibus epulabantur, aliquis foras prodiret narratum, quid intus ageretur. Eodem spectant fr. 11, 12, 13. » *E M.*

11.

Plut. Sympos. 7, p. 699, A : Εὔπολιν μὲν γάρ, εἰ βούλει, πάρες ἐν K. εἰπόντα

Πίνειν γὰρ αὐτὸν Πρωταγόρας ἐκέλευ', ἵνα
πρὸ τοῦ Κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκκλυστον φορῇ.

V. 1 αὐτὸν addidit Grotius. V. 2 Plut. mire ἔκλυρον. Athen. 1, p. 22, F : Εὔπολίς τε τὸν Καλλίαν φησὶν ἀναγκάζεσθαι ὑπὸ Πρωταγόρου πίνειν, « ἵνα πρὸ τοῦ κ. τὸν πν. ἔκλυτον φ. » Hinc probabiliter Reiskius ἔκκλυστον, quod recepi. « Macrob. 7, 15 : *In pulmonem defluere potum, nec poetæ nobiles ignorant : ait enim Eup. in fabula, quæ inscribitur Colaces,* Πίνειν γὰρ ὁ Πρωτ. » etc. Plut. Repugn. Stoic. p. 1047, D : τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην, Ἀλκαῖον, Εὔπολιν, Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος (!) διέξεισιν. Πρὸ Κυνὸς, ante ortum Canis sive Sirii, et generatim stellarum, i. e. ante vesperam.

11. a.

Schol. Hippocrat. editus a Darembergio *Notices et Extraits des mss. médicaux* part. 1, p. 215 : Εὔπολις... καὶ ἐν Βάπταις (immo ἐν Κόλαξιν : vide dicta ad fr. 1 Baptarum)· « Καὶ τὸν Κέκροπά φασιν ἄνωθεν ἀνδρὸς ἔχειν μέχρι τῶν χοχωνῶν, τὰ δὲ κάτωθεν θυννίδος. » Quæ sic scripsit Dübnerus p. 216 :

Τὸν Κέκροπα φασὶν ἀνδρὸς ἔχειν τἄνω μέρη
μέχρι τῶν χοχωνῶν, τὰ δὲ κάτωθεν θυννίδος.

Voc. μέρη haustum a sequenti μέχρι. Daremb. : « *Le Ms. porte* θυμνίδος, *mais il paraît évident qu'il faut lire* θυννίδος, *car il se peut que la tradition la plus ordinaire, qui donne à Cécrops un corps d'une double nature, le haut d'homme, le bas de dragon, ait été un peu modifiée, et qu'on lui ait attribué quelque chose du thon.* »

9.

Hisce sumptis scopis aulam verre.

10.

Intus enim est Protagoras Teius,
qui gloriose mentitur, piacularis,
de cœlestibus, comedit autem terrestria.

11.

Bibere jubebat eum Protagoras, ut
ante Canem pulmonem habeat elutum.

11. a.

Cecropem aiunt hominis habere partes superiores
usque ad inguina, inferiores vero thunni.

12. 13.

Schol. Aristoph. Nub. 52 : λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. E. K.

Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ.

Exscripsit hæc Suidas v. Λαφυγμός. Eidem scenæ convenit versus, tacito nomine comœdiæ allatus in Etym. Gud. p. 116, 47, Βρυγμός : ἡ σύντομος ἐδωδή. E.

Ὅσος δ' ὁ βρυγμὸς καὶ κοπετὸς ἐν τῇ στέγῃ.

παρὰ τὸ βρύχω (βρύκω), ὃ σημαίνει ἐσθίω. ὡς νύσσω οὖν νυγμὸς, βρύκω βρυγμός. Liber versu claudicante ὅσος ὁ βρ. Adjectum δ' a Mein. Phrynichus App. soph. p. 30, 28, Βρυγμός : ἡ σύντομος ἐδωδή. ἐπὶ τῶν ταχέως (perperam libri τραχέως) ἐσθιόντων. « Κοπετὸν et ipsum intelligo σύντομον ἐδωδὴν, quemadmodum παίειν (germ. *einhauen. Both.*) dicuntur avide comedentes; v. Chionidis Paup. fr. 3. » *E M.*

14.

Athen. 7, p. 328, B : μνημονεύει δ' αὐτῶν (dicit χρυσόφρυς pisces) καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Μούσαις.... E. δ' ἐν Κόλαξί φησι

Δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐωνήμην μὲν οὖν
ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα.

Libri ἐωνημένος vel ἐωνημένοι. Jacobs. Addit. p. 180 ἐωνήμην, quod verisimile. Porsonus Adv. p. 101 ἐώνημαι μόνον, quorum illud ferri potest, hoc non potest, sed ponendum, quod posui, μενοῦν. Verba coqui apud Calliam. Ad convivium hujus pertinet etiam sequens fragm.

15.

Pollux 9, 59 : ἡ ἀττικὴ μνᾶ ἔχει δραχμὰς ἑκατὸν, ὡς ἀκριβέστατά ἐστιν ἐν τοῖς Εὐπόλιδος K. « Δεῖπνον θὲς ἑκατὸν δραχμάς. Ἰδού. » εἶτ' ἐπιφέρει « Οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν. » δῆλον ὅτι καὶ τὰς ἑτέρας ἑκατὸν δραχμὰς μνᾶν εἴρηκε. Unde sua hausit schol. Luciani vol. 4, p. 178 Jac. Meinek. hæc ita scripsit :

— Δεῖπνον θὲς ἑκατὸν δραχμάς. β. Ἰδού.
α. Οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν.

16.

Athen. 7, p. 328, E : τριχίδων δὲ (μνημονεύει) E. ἐν Κόλαξιν·

Ἐκεῖνος ἦν φειδωλὸς, ὃς* ἐπὶ τοῦ βίου
πρὸ τοῦ πολέμου μὲν τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ,
ὅτε τὰν Σάμῳ δ' ἦν, ἡμιωβολίου κρέα.

* Vid. Casaubonum ad l. Athenæi. Videri hæc de Calliæ patre Hipponico intelligenda esse, indicavi Hist. crit. p. 136. Quæ si vera est conjectura, apparet, hæc dici ad elevandam hominis temperantiam prædicatam Andocidi De myster. p. 121 Bekker. Τὰ ἐν Σάμῳ Schweigh. recte interpretatur bellum Samicum. Ἡμιωβολίου ut ad τριχίδας repetatur, nihil necesse est in tanta illius pisciculi vilitate. » *E M.*

17.

Idem 14, p. 646, F : σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. E. K.

Ὃς χαρίτων μὲν ὄζει, καλλαβίδας δὲ βαίνει,
σησαμίδας δὲ χέζει, μέλι δέ γε χρέμπτεται.

Versu 1 libri με νομίζει, correctum ab Erfurdtio et Porsono. Verba καλλαβίδας.... χέζει iterum posita ab Athen. 15, p. 630, A. V. 2 libri insulse μῆλα δὲ χρέμπτεται. Similia similibus offecerunt : γε facile neglectum fuerit, tanquam inutile, quum sit emphaticum et velut cumulus ad sententiam accedat. Xenophon Anab. 5, 5, 18 : Μάκρωνας δέ γε... Euripides H. F. 1130 : εὗρες δέ γ' ἄλλους... etc. Præterea non desunt exempla γ et χ literarum confusarum, ut suspicari possis, forte excidisse γε particulam; quemadmodum γόος pro χόος legitur Athen. p. 219, D, Χαλαδραίων pro Γαλαδραίων Lycophr. 1342, apud Anacreontem carm. 40, 3, ἄρχεται, ni fallor, pro ἄγεται, *incitatur*, etc. Versus strophici, et ultimi quidem strophæ, quorum prior constat e duobus chor. dim. cat., posterior (clausula) e chor. simili alteroque brachycatalectico.

18.

Idem 12, p. 535, A, de Alcibiade : κεκωμῴδηται καὶ ὑπὸ Εὐπόλιδος ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας ἐν K. οὕτως·

12.

Vorat voratum valde strenuum.

13.

Quantus dentium stridor, quantaque edacitas hac in domo!

14.

Drachmis centum pisces quidem emebam
octo lupos, chrysophrys autem duodecim.

16.

Ille fuit parcus, qui semel in vita
ante bellum trichidibus obsonaverit,
et quum Sami res agerentur, semioboli pretio carne.

17.

Qui gratias olet, callabidibus autem ingreditur,
sesamidesque cacat, et mel quidem exscreat.

α. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω. β. Τί ληρεῖς;
οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα;

Hæc alii aliter explicant : mihi nescio quis vir severus Alcibiadem domi epulantem cum adulatoribus et scortis evocare videtur, hortaturus ut tandem vitam sapienter instituat; cui servus impudentissime respondet. Γυμνάσεις, exercebis, *subagitabis*, ut ille Alcibiadem scorta subagitare noluerat.

19.

Pollux 9, 90 : τἀργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς (Atticis)· ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους (hoc deleam) οὐ γνήσιον. Ἀλλ' οὔτι γε (intell. ὑποπτεύονται) καὶ οἱ Κόλακες Εὐπόλιδος, ἐν οἷς εἶπε

Φοροῦσιν, ἁρπάζουσιν ἐκ τῆς οἰκίας
τὸ χρυσίον, τἀργύρια, πορθεῖται...

Φοροῦσι, scil. adulatores.

20.

Idem 10, 10 : αὐτὰ δὲ τὰ σκεύη καλοῖτ' ἂν ἔπιπλα, ἤγουν ἡ κούφη κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. ὁ γοῦν E. ἐν τοῖς K., προειπὼν « Ἄκουε δὴ σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν », ἐπήγαγε « παραπλήσιον * τεσσυγέγραπται τοῖς τὰ ἔπιπλα. » Ita codex Falck.; vulgo ἄκ. δέ, quod probo, et τῷ σκεύη articulum restituo, qui vix abesse potest, passim ille omissus per negligentiam a librariis; altero autem versu editt. τέως οὖν γέγραπταί σοι τὰ ἔπ. Mein. κατὰ τὴν οἰκίαν, secundum Phryn. Epit. p. 334; nec minus recte Bentl. Epist. ad Hemsterh. Παραπλήσιόν τέ σοι γέγραπται τἄπιπλα. Sic igitur scribendum arbitror :

Ἄκουε δὲ τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν·
παραπλήσιόν τέ σοι γέγραπται τἄπιπλα.

Nunc Meineck. cum Fritzschio præfert quod Bekkerus scripsit

παραπλήσι' ὄντα σοι γέγραπται τἄπιπλα.

21 — 25.

Idem 7, 192 : Σοφοκλῆς δ' ἔφη λινορραφῆ τυλεῖα. E. δὲ K. « κεκρύφαλοί τε καὶ τύλη. » Codex Jungerm. τύλαι. Idem 10, 39 : τὰ κὲν οὖν τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλα οὐ μόνον παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐν δημοπράτοις πέπραται κνέφαλον καινὸν καὶ κνέφαλον παλαιόν. καὶ τυλεία (cod. Falck. τύλη) δὲ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς K. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ (immo Ἰφικλεῖ) λέγοντι « Ἀλλὰ καὶ λινορραφῆ τυλεῖα. » Τύλη, *culcita*, a severis Attici sermonis magistris rejicitur, proque eo aut τυλεῖον, aut κνέφαλλον dicendum esse præcipiunt : v. Phrynich. Eclog. p. 173, et Hesych. v. Κνέφαλον. Nec deliquit contra E., qui non germanum Atticum, sed Ionicum hominem, fortasse Protagoram, eo vocabulo utentem induxerat. — In eodem recensu domesticæ supellectilis fuisse videntur μολύβδινοι κρατευταί, quos ex hac fabula commemorat Pollux 10, 97 : E. ἐν τοῖς K. ἔφη « μολυβδίνους κρατευτάς. » Dubitantius eodem refert Mein. hæc apud Erotianum Lex. Hippocr. p. 170 : ἐχῖνος χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ E. Et illa Pollucis 6, 103 : ἡ ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις χαλκεῖόν ἐστι μακρὸν, ἣν χαλκίον E. ὠνόμασε. (Mein. χαλκ. ἐστιν ἣν μακρὸν χαλκίον E. ὠν., secundum Hesychium, Χαλκίον μακρόν : τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν.

Nec vasa tantum et domesticam supellectilem, sed agros quoque et greges aliaque id genus, sodales Calliæ inter se partitos esse, Mein. colligere sibi videtur e Chœrobosco Bekkeri Anecd. p. 1196, et Phrynicho Præp. soph. p. 17, 29; quorum ille : σπανία ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὕρηται· ἐπὶ δὲ τῆς ὁμοφωνούσης αὐτῇ αἰτιατικῆς, λέγω δὲ τῆς τὰς βοῦς, πλατεῖά ἐστιν (v. ann. ad Dem. 24) ἡ χρῆσις, ὡς ἐν K. Εὐπόλιδος

Θὲς νῦν ἀγροὺς, καὶ πρόβατα, καὶ βοῦς

(v. ann ad Xenoph. Anab. 3, 4, 9); Phrynichus autem, Ἀσκεῖν, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀσκητικῶς : τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν. E.

Ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα θές.

In quo falli puto virum doctissimum, et pertinere hos versiculos ad fr. 20, ubi quæ leguntur, sunt verba servi qui a domino dictata, et ab ipso perscripta, huic prælegit, ut solet fieri, ne quid forte

---

18.

a. Alcibiades a mulieribus exito. b. Quid nugaris?
non domum reversus tuam ipsius mulierem exercebis?

19.

Ferunt, rapiunt e domo
aurum, argentum; vastatur....

20

Audi igitur, quæ sint utensilia in ædibus;
et similiter minor perscripta est supellex.

24.

Pone nunc agros, et pecora, et armenta.

25.

Equum desultorium exercentem pone.

omissum aut erratum sit. Dominus intelligendus est Callias, qui, ruris pertæsus, agros gregesque vendere cogitat, ut urbanarum sumptus tolerare possit voluptatum.

26.

Pollux 9, 37 : E. δὲ ἐν K. καὶ συμπαροίκους εἴρηκεν. Idem 6, 159 : E. δὲ συμβίωτοι, συμπάροικοι, καὶ συνήλικες, εἶπε. « Συνήλικες quidem exstat Maric. fr. 5. In primo Bekk. edidit συμβίοτοι, sed rectius Seberus ex codd. συμβιωταί. » *E M.*

27. 28.

Harpocr. p. 152, 7, Περίστατοι : ἀντὶ τοῦ περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι. τὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀρχιδάμῳ (Isocratis) ἐστὶ, καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν K. — Antiatt. p. 96, 17, Ἐφάπαξ : E. K.

29.

Photius p. 217, Λευκὴ ἡμέρα : ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. E. K. « Candidum (i. e. faustum, felicem) E. dixerit diem illum, quo Callias cum sodalibus laute epulabatur. » *E M.*

30.

Schol. Aristoph. Ran. 408 : ὅτι σύνηθες ἦν τὸ ἐπιλέγειν, ὁπότε ἐπαινοῖέν τι ἢ συνομολογοῖεν. καὶ E. K. καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν κεῖται. « Recte, puto, Dindorf. hæc retulit ad κάλλιστ' (ἐπαινῶ) Ran. 158. » *E M.*

31.

Pollux 10, 90 : ῥητέον δ' αὐτὸ καὶ χειρόνιπτρον, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν K., « Φροῦδον τὸ χειρόνιπτρον. » Idem 6, 92, ubi ap. Bekkerum χερόνιπτρον. Conf. fragm. inc. 44 et 53.

XI. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 246, Μυττωτόν : οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότριμμά τι μετὰ σκορόδου γινόμενον λέγουσιν· E. δὲ ἐν Λάκωσι τὸ (τὸν) ἄμυλον λέγων φησὶ

Τὰ σκευάρια μυττωτὸν ἐποίησεν πολύν.

Libri τὰ συχάρι' ἐποίησε μ. π. Sed interpres latinus : *vascula fecerunt multum* μυττωτόν. « Legit igitur σκευάρια. Lobeckius Pathol. p. 391, τὰ φυτάρι' ἐξεποίησε μ. π. Ceterum nescio an Eupolidi Eubuli nomen substituendum sit, cujus Lacones passim laudantur. » *E M.*

XII. ΜΑΡΙΚΑΣ.

« Celebris itidem multisque scriptoribus memorata est fabula Μαρικᾶς inscripta, quo Hyperbolum, turbulentissimi hominem ingenii, ab Eupolide significatum esse diserte testantur Aristoph. Nub. 547 seqq., Quintil. 1, 10, 18, schol. Ran. 577, aliisque locis. Nomen barbarum (Persicum : v. Bernard. ad Hesych.) Hesych. Μαρικᾶν : κίναιδον, οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικόν. Sic Mein. pro βαρβαρικοῦ. (Non inepte comparaveris vocem μαρίχη, qua τὸ τῆς γυναικὸς μόριον indicari auctor est Theognostus Bekk. Anecd. p. 1396.) Genitivus Μαρικοῦ exstat in scholio ad Nub. 545; Μαρικᾶντος ap. Cram. Anecd. Oxon. 4, p. 335, 32 : τὸ δὲ Μαρικὰς (l. -κᾶς) Μαρικᾶντος πέπλεκται (scrib. πέπλασται. *Both.*), ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως· accusativus Μαρικᾶντα pro Μαρικᾶν apud Herodianum Eust. ad Iliad. p. 300, 22. — Acta fabula secundum didascalias (v. schol. ad Nub. 549) anno tertio post primas Nubes, h. e. olymp. 89, 4 (ante Chr. nat. 420). Aristoph. loco illo Nubium

Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν,
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, κτλ.

ex quibus hoc certe ad argumenti rationem colligas, ut Cleonem ab Aristophane, sic fere Hyperbolum ab Eupolide irrisum fuisse. Anus ista ebria fuit Hyperboli mater, quam hic cordacem saltantem induxerat ridiculi causa. » *E M.*

1.

Schol. Æschyli Pers. 64, 65, Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν : ταῦτα δὲ κωμῳδεῖ E. ἐν Μαρικᾷ,

Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρικᾶς.

« Chori verba gaudentis, Hyperbolum a nescio qua expeditione reversum esse. » *E M.*

2.

Quintil. Institt. or. 1, 10, 18 : *Eosdem utriusque rei* (grammaticæ et musicæ) *præceptores fuisse, cum Sophron ostendit,... tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicen et litteras docet, et Maricas, qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire nisi litteras confitetur.* « Derivavit hæc E. ex Aristophanis Eq. 188, 189. » *E M.*

3.

Schol. Plat. Bekker. p. 379 : τάττεται δὲ (τὸ

31.

Ablatum est mantile.

MARICAS.

1.

Penetravit quidem jam urbium vastator Maricas...

ἄτοπον) καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου. E. M. « Καὶ πόλλ' * ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. » Scribamus

Καὶ πόλλ' ἐγῷδ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἑκὼν
ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. »

Ἑκὼν, libens, *libenter*, Cf. Pherecrat. fr. incert. 30, Hermipp. Ἀθ. γον. 1. Γιγνώσκειν, scil. τὰ ῥηθέντα, res de quibus colloquuntur in tonstrinis. Dure Bergk. et Mein. Καὶ πόλλ' ἔμαθον ἐν etc. Alterum versum Pherecrati tribuit gramm. Bekk. An. p. 460, 12. Sic autem, ut videtur, Hyperbolus doctrinam suam, talibus in locis acquisitam, venditans.

4.

Eustath. ad Il. p. 300, 22 : ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῖς εἰρημένοις παραπηγνὺς καὶ τὸν παρὰ τῷ Κωμικῷ (Nub. 549) Μαρικᾶν, τὸ βάρβαρον ὄνομα, διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην

Ἀλλ' οὖν ἔγωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν.

« Eupolidis esse versum jam olim indicavi. Secutus est Bergk. Commentt. p. 356, Niciæ hæc verba esse conjiciens, pœnam deprecantis, Hyperbolo ab Atheniensibus impositam. Ita enim existimat, ut Aristoph. in Equitt. Cleoni adversarium finxit ἀλλαντοπώλην quendam, sic Eupolin Hyperbolo opposuisse Niciam, et postremo Hyperbolum, ab hoc superatum, videri Populi gratia excidisse. » *E M.* Cf. prolegomena fabulæ.

5.

Plut. V. Nic. cap. 4, de Niciæ magna liberalitate : ἐδίδου γὰρ οὐχ ἧττον τοῖς κακῶς ποιεῖν δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. καὶ ὅλως πρόσοδος ἦν * αὐτοῦ τοῖς τε πονηροῖς ἡ δειλία, καὶ τοῖς χρηστοῖς ἡ φιλανθρωπία. λαβεῖν δὲ περὶ τούτων μαρτυρίαν καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν ἔστι. Allato Teleclidis incertorum dramatum fragmento 1, sic pergit : ὁ δ' ὑπ' Εὐπόλιδος κωμῳδούμενος ἐν Μαρικᾷ παράγων τινὰ τῶν ἀπραγμόνων καὶ πενήτων λέγει

α. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ;
β. Οὐδ' εἶδον, εἰ μὴ 'ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ
α. Ἀνὴρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἑορακέναι!
καίτοι τί παθὼν ἂν εἶδεν, εἰ μὴ προὐδίδου;
γ. Ἠκούσατ', (ἢ οὐκ ἠκούσατ',) ὦ συνήλικες,
ἐπ' αὐτοφώρῳ Νικίαν εἰλημμένον;
β. (Τὸν Νικίαν;) ὑμεῖς γὰρ, ὦ φρενοβλαβεῖς,
λάβοιτ' ἂν ἄνδρ' ἄριστον ἐν κακῷ τινι;

Apud Plutarchum intolerabilis est ambiguitas verborum πρόσοδος αὐτοῦ, nec dubie ponendum ἀπ' αὐτοῦ, *ab illo*, Nicia. Colloquuntur hoc l. viri Athenienses, qui in foro convenerant, ut solebant; quorum unus interrogatus ab alio, quando vidisset Niciam, quum respondisset se tantummodo nuper eum vidisse in foro stantem, alter, quasi id fassus etiam conscius sit sceleris, cujus insimulabatur Nicias, exclamat « Vir fatetur se Niciam vidisse! » Statim tamen, ubi pauperem hominis habitum adspexit, verbum elapsum reprehendens addit « Quanquam cur eum convenisset, nisi prius a Nicia donatus, ut iterum stipem ab eo emendicaret? » Sic enim accipiendum esse verba εἰ μὴ προὐδίδου, sensit Bergkius Commentt. p. 356. Interea tertius aliquis accurrens Niciam comprehensum et in flagranti crimine deprehensum nuntiat (v. Thuc. 7, 39 - 41) : quos refutat pauper, tanquam insanientes, qui non vereantur optimo civi culpam attribuere. Quod attinet vulgo edita, versu 3 libri Ἀνὴρ et ἑωρ. : correxit Runkel. V. 4 eorundem aliquot solenni varietate μαθὼν, fortasse rectius. Versus 5 et 7 probabiliter explevi, in quibus, ut apud Plutarchum, similia, similibus fraudi fuerint. Uncini additamentis immissi sunt. Συνήλικες ex Eupolide affert Pollux 6, 159. Vid. Κολ. fr. 26.

6.

Schol. Aristoph. Av. 1556 : δύο δέ εἰσι Πείσανδροι, καθάπερ E. ἐν M. φησιν

α. Ἄκουε νῦν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
β. Ὁ στρεβλός; α. Οὔκ, ἀλλ' ὁ μέγας, ὀνοκίνδιος.

3.
Multaque comperio in tonstrinis libenter
sedens, non suspectus, et ne intelligere quidem visus.

4.
Itaque ego tibi edico, Maricantem non esse castigandum.

5.
a. Quamdudum enim Niciam convenisti?
b. Ne vidi quidem eum, nisi nuper, quum staret in foro.
a. Vir fatetur se vidisse Niciam.
Quanquam, cur in conspectum ejus venerit, nisi ante donatus?
c. Audivistis, (an non audivistis,) sodales,
Niciam in flagranti crimine deprehensum esse?
b. (Niciamne?) vos igitur delirantes
virum optimum, velut flagitio aliquo pollutum, deprehenderitis?

6.
a. Audi nunc, quomodo Pisander perierit.
b. An strabo? a. Non, sed magnus, asinarius.

« Duo Pisandri in illorum temporum historia commemorantur, quorum alter nullius homo dignitatis, στρεβλὸς dicitur (Photius p. 543, 1, στρεβλὸν τὸν στραβὸν λέγουσιν, ὡς E., et Zonar. Lex. p. 1675); de altero celeberrimo schol. ad Æschinem De falsa leg. § 51 : οἱ περὶ Πείσανδρον τὸν Ἀχαρνέα, δημαγωγὸν, ἔπεισαν τὸν δῆμον, ἐπεὶ δεῖται τὰ πράγματα σπουδῆς καὶ ἐπινοίας ταχείας, ποιήσασθαι κυρίους ἁπάντων Τετρακοσίους (olymp. 92, 1). Schol. Aristoph. Lysistr. 490 : ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνοχίνδιος, ὡς E. διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. De venalitate ejus v. schol. Avium et Lysistr. ll. cc. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 176 seq. Ceterum versu 2 libri οὐ ἀλλ', hausta κ littera ab α simili, quæ sequitur. Correxit Toup. Emend. 2, p. 67. Οὐνοχίνδιος, *asinarius*, cognomen ridiculum Pisandri apud Comicos; « et præcipua quadam laude ferebantur asini Acharnensium. Diogen. Proverb. 1, 26, Ἀντρώνιος ὄνος : ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνενεργήτων. ἐν Ἀντρῶνι γὰρ, ὥς φησι Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι ἐγίνοντο. Ἀχαρνικοὶ ὄνοι ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Hesych. Ἀχαρνικοὶ ὄνοι : ἐπὶ τῶν μεγάλων οὕτως ἔλεγον. » *M.* Cf. Schneider. Lex. v. Ὀνοχίνδιος.

7.

Schol. Soph. OEdip. Col. 1600 : εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. καὶ E. M.

Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ
κριὸν Χλόῃ Δήμητρι.

ἔνθα δηλοῦται, ὅτι καὶ κριὸς, (οὐ) θήλεια τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται· οὕτω δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς κατὰ τῶν κήπων χλόης· θύουσί τε Θαργηλιῶνος ἕκτῃ. De Cereris Χλόης sanctuario in clivo arcis Athenarum Mein. evolvi jussit Leake *Topogr. of Ath.* p. 172 seqq., et de ipsa dea Creuzer. Symbol. 4, p. 314. Fritzschius (Actt. Societ. Gr. p. 138) his verbis ostendi ait in jus vocatum Hyperbolum : nunc enim ejus matrem gratias acturam esse Cereri, quod judices filium absolvissent. Mein. autem malit, id eam velle propterea, quod filius salvus ab aliqua expeditione redierit. Cf. fr. 1. Ceterum inepte schol. κριὸς θήλεια : inseruimus οὐ, quod forte neglectum fuerit post ος simile. Vox θήλεια per se intelligatur; alioquin etiam οἷς excidisse putarem inter θήλεια et τῇ propter α et οι, pariterque σ et τ, similia in libris.

8.

Schol. Aristoph. Plut. 1037, de τηλίᾳ quærens : τοῦτο τί ἐστιν, οὐκ οἶδα· ὅτι δὲ συμβάλλεται (add. τῷ) ἐν M. Εὐπόλιδος οἶδα. κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει, τῇ πλατείᾳ σανίδι. τινὲς δὲ τηλίαν ξύλον φασὶ πλατὺ, εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. Et paucis interjectis : τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν M. προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὀστᾶ ἐμβεβλῆσθαι, ἀπορώτερον ἔσται. ζητητέον οὖν. Apud Aristophanem l. c. anus :

Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

Cui Chremylus respondet :

Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

Ubi τηλία intelligenda videtur margo rotunda cribri. De Eupolidis altero loco, quum ipsa verba desiderentur, difficilius est judicium; nec sane Hyperbolo vivente ossa ejus injici tabulæ vel e clavis suspendi poterant, sed augurari poterat aliquis, eventum iri mortuo, ut combusti ossa non sepelirentur, sed spectanda exponerentur, tanquam patibulo affixa, propter maleficia hominis. De forma τῆς τηλίας pluribus Bekkeri gramm. Anecd. p. 275, 15 : ἡ τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπωλικὴ πλατεῖα, προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας τοῦ μὴ τὰ ἄλφιτα ἐκπίπτειν. De Hyperbolo cf. Πόλεις fr. 20. De matris Hyperboli partibus in hac fabula supra dictum.

9.

Ælianus V. H. 12, 30 : εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης· τὸν δὲ ἀπαξιῶσαί φασι διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν. ὁμολογεῖ δὲ καὶ E. ἐν τῷ M. « ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος, σφραγῖδας εἶχε δέκα μνῶν. » παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους. Scribam, versibus quoque restitutis,

— Αὐτῶν δ' ὅστις εὐτελέστατος,
εἶχε δεκάμνουν σφραγῖδα.

« Attigit hæc Lessing. Epist. antiquar. 23, p. 164, 171. » *M.*

10 — 12.

Antiatt. p. 79, 10, Ἁμαρτωλία : Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, E. M. Ridicule in vulgatis libris Comici Pac. 415 ἁρματωλίας. — Idem gramm. p. 99, 11, Θερισμόν : ἀντὶ τοῦ ἀμητόν. Ἡρόδοτος τετάρτῳ (42), E. M. Apud Herodotum quidem hodie libri ἀμητὸν, sed vereor ne hæc sit interpretatio vocis rarioris. Ammonius ed. Valck. p. 15 : ὀξυτόνως δὲ (ἀμητός) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, *tempus metendi.*

7.

At in urbem eo : immolare enim me oportet
arietem Cereri Chloæ.

9.

Et eorum tenuissimus quisque
habet annulum decem minarum pretio.

Concinnitate simplici, vere herodotea, historicus dixerit μένεσχον τὸν θερισμόν· θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῖτον ἔπλεον. Contra Homerus Il. 19, 223 : ἄμητος δ' ὀλίγιστος, itemque apud Hesiodum Opp. 384 ponendum est ἄρχεσθ' ἀμήτου. — Idem p. 111, 5, Ὀφλισκάνειν : E. Μαρικᾷ. « Editum μακαρισμῷ, ut μακαρικάσῃ fr. 16, quæ correxi. » *M.*

13.

Apollonius De pronom. p. 369 Bekker. : νώ, (immo νῷ, pro νῶϊ) μονοσυλλάβως E. M.

— Νῷ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν.

(Malim ὦνδρες.) καὶ ἔτι ἐν Φίλοις·

— Εὐφρανῶ δὲ νώ.

14.

Athen. 15, p. 690, E : ψάγδης Ἀριστοφάνης (μνημονεύει) Δαιταλεῦσιν (fr. 9),

Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

E. δ' ἐν M.

Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα.

Idem p. 691, D : τῆς δὲ λεγομένης σάγδας (scribamus τὴν δὲ λεγομένην σάγδαν), μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο, Ἐπίλυχος ἐν Κωραλίσκῳ « Βάκκαρίς τε καὶ σάγδας ὁμοῦ. » καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιτ., καὶ ἐν M. E., σάγδαν ἐρυγγάνοντα λέγων, ὅπερ ὁ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος ἐπὶ τοῦ ἄγαν χλιδῶντος εἰρῆσθαι ἀκούει. Proprie Varro R. R. 3, 2, 3 : *cujus aves hospitales etiam nunc ructor*; figurate Horatius A. P. 457 : *hic dum sublimis versus ructatur*. Erotianus Lex. Hippocr. p. 396, Ψάγδας : μύρου εἶδος. μέμνηται καὶ E. ἐν M. Σάγδας an ψάγδας scribatur, perinde esse putat Mein., de quo adhuc dubitem, quum sagdam gemmam porracei coloris dicant Plinius 37, 10, et Solinus cap. 50.

15.

Epimerismi Homer. apud Cramer. Anecd. Ox. 1, p. 446, 6 : τὸ ἐωνούμην E. M.

Κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην ἐγώ.

Immo Κρούειν, intellecto ὥστε. Αὐτάς, τὰς πλάστιγγας, *lances* libræ; v. Schneider. Lex. v. Κρουσιμετρεῖν.

16. 17.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 467, Αὐτοκάβδαλον : E. M. Sic recte Runkel. pro αὐτοκάρδαλον. Codex E. μακαρικάσῃ pro Μαρικᾷ. — Pollux 10, 73 : E. ἐν τῷ M. καὶ σταμνάριον εἴρηκεν.

18.

Harpocr. p. 174, 13 : ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν E. ἐν M. Ead. omisso titulo fabulæ, Photius, Suidas, Etym. M. v. Ταμίαι, et Philemon Lex. p. 151.

19.

Hesych. : Δούλων πόλις. E. M.

— Κώμην γὰρ λέγει δούλων πόλιν.

(Malim λέγω, *existimo*, ut Aristoph. Ach. 472. Codex εὔπομα μαρικαίου κώμην, unde vulgo editum οὐ κώμην.) ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. De urbe Dulopoli cf. Cratin. Seriph. 2.

20.

Photius p. 270, 12, Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ : τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. E. M.

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν ἐστι τοὐβολοῦ.

Eadem Suid. v. Μικρόν. Uterque μ. ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ, quod correxit Portus.

21.

Idem p. 657, et Suidas, Ψῶζα : νόσος τις. E. M.

Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

οἱ δέ φασι καὶ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας. Scabiem dici putes, saneque assentior Toupio ψῶραν reponenti, quum præsertim similes sint ρ et ζ litteræ (v. Athen. p. 236, C, ubi pro καὶ χαίρω τι ponendum videtur καγχάζω τε, etc.), itemque facile ab imperito scriptum fuerit ψῶζαν pro ψῶραν. V. Schneideri Lex. v. Ψώα. De ψώρᾳ cf. Arrian. De venat. c. 9. Quod ad ψῶζαν attinet, vocem adeo κακόφωνον ægre tulissent aures græcæ, neque eam alias legimus.

22.

Schol. Aristoph. Nub. 552 : ἐν τῷ M. προτετελεύτηκε Κλέων. Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 192.

23.

Steph. Byzant. v. Γάδειρα, p. 255 : καὶ κτητικὸν Γαδειρικός. E. ἐν M.

13.

Nos enim, viri, non sumus equites.

14.

Psagdan ructantem.

15.

Et impellam eis (*lances*) emi ego.

19.

Pegum enim dico servorum urbem.

20.

Mali enim obolum valent.

21.

Qui iratus militibus pestem et scabiem immisit.

Πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν,

« Salsamenta Phrygia et Gaditana conjungit etiam Pollux 6, 48; de Gaditanis præter Antiphanem et Nicostratum Athen. 3, p. 118, D, v. Hippocratis locos apud Foesium OEcon. Hippocr. p. 612. » *E M.*

24.

Idem v. Θεσσαλία, p. 394 : λέγεται δὲ Θετταλίζω, ὡς Δωρίζω. ἀφ' οὗ τὸ Ἐντεθετταλίσμεθα παρὰ τῷ E—δι ἐν M., τουτέστι χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν, ἢ Θετταλικὸν πτερόν. Pollux 7, 46 : καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν.

25.

Suidas, Ἀμφορεαφόρους : τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας.... E. M.

Περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων.

Libri E. Μαρικᾷ καὶ Περ. ubi καὶ inutile natum fuerit e vicino-κᾷ. Tum iidem φίλον (A cod. φύλον) ἀμφορέα φέρων. Correxit Piers. ad Mœr. p. 62. Ceterum cf. Incert. 5, 6.

XIII. ΝΟΥΜΗΝΙΑΙ.

Argumentum Aristoph. Acharnensium : ἐδιδάχθη ἐπ' Εὐθυδήμου ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου, καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος E. Νουμηνίαις. « In his Elmslejus Auct. ad Acharn. p. 113 verba οὐ σώζεται post Νουμ. transponenda esse suspicatur, ut neque Cratini neque Eupolidis drama superesse indicetur. Titulus Νουμ. videtur spectare ad sacra novilunii, de quibus Porphyrius De abstin. 2, p. 129 : θύειν ἐν τοῖς προσήκουσι χρόνοις κατὰ μῆνα ἕκαστον ταῖς νουμηνίαις στεφανοῦντα καὶ φαιδρύνοντα τὸν Ἑρμῆν καὶ τὴν Ἑκάτην καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἱερῶν, ἃ δὴ τοὺς προγόνους καταλιπεῖν, καὶ τιμᾶν λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις. Cf. Theopompus Bekker. Anecd. p. 328, 29, et Aristoph. Vesp. 96 cum scholiis. Fabularum a sacrorum solennibus denominatarum exempla habemus complura, v. c. Δωδεκάτην Phihyllii, Χαλκεῖα Menandri. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 374. » *E M.*

XIV. ΠΟΛΕΙΣ.

« Chorum hujus fabulæ, sicut Insularum Aristophanis, ex fœderatis Atheniensium civitatibus constitisse, ostendunt fragmenta. Eas non per στοίχους et ζυγὰ dispositas, sed aliam post aliam, comparuisse, ut in Avibus, probabilis est opinio Dobræi ad Pluti versum 718, et Meieri De Andoc. Orat. c. Alcib. 5, 3; facileque existimes, suis quamque ornatam insignibus (v. fr. 1, 4, 5) in orchestram prodiisse. Cognata Πόλεων et Δήμων argumenta recte, ut videtur, Raspius Comment. de Eup. Demis et Civitatibus, p. 83, ita distinguit, ut statuat, in Δήμοις Eupolin tractasse res eas, quæ pertinerent ad reip. disciplinam domesticam, in Πόλεσιν autem exhortatum esse Athenienses, ne diutius in socios avare crudeliterque consulerent. Idem ex Amyniæ legatione commemorata in utroque dramate non male colligit, Πόλεις eodem ferme tempore, quo Vespas, commissas esse, h. e. olymp. 89, 2, ante Siculam expeditionem. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Pluti 718 : ἡ Τῆνος δ' αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι. δηλοῖ καὶ E. Πόλεσιν·

— Τῆνος αὕτη,
πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους.

Libri versu 1 τῆνος δ' αὕτη. Correxit Dobr. ad Plut. l. c., perperam ille σκορπίους interpretatus *serpentes.*

2.

Schol. Ar. Avium 881 : λέγει δὲ περὶ τῆς Χίου καὶ E. ἐν Π.

— Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις (πολιτῶν)·
πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακράς, ἄνδρας θ', ὅταν δεήσῃ,
καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος.

Versus 1, præterquam quod initio caret, etiam μείουρος est, sed explendus, opinor, nomine πολιτῶν, quod facile neglectum fuerit, præsertim compendio scriptum, post πόλις, adjuvatque ipsam sententiam, ne καλὴ dicta videatur civitas ob eleganter structam urbem aut agrum amœnum.

23.
Num Phrygium salsamentum fuit, an Gaditanum ?

25.
Circumivimus etiam gentem amphoras portantium [mercenariorum

CIVITATES.

1.
Tenus hæc,
quæ multos habet scorpios.

2.
— Hæc Chius, nobilis civitas :
mittit enim nobis naves longas, et viros, si opus est,
ceteraque paret bene, ut equus non ictus (calcaribus).

gantiam ædificiorum, sed civium causa καλῶν κἀγαθῶν. De genitivo causæ v. indices nostros poetarum scenicorum, etc. Hermann. Opusc. 5, p. 295 supplebat πάρεστι. V. 2 cod. ὑμῖν. V. 3. « Apte Raspius comparat Pind. Olymp. 1, 20 : δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, ubi Bœckhius affert Plat. Phæd. p. 253, D, ἄπληκτος ἵππος, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχούμενος. » *M.*

3.

Photius p. 654 : Ψιλὴ γῆ : ἡ μὴ πεφυτευμένη.

Πεφυτευμένη δ' αὕτη 'στὶν ἢ ψιλὴ μενοῦν,

Πόλεσιν. Vitiose liber ψιλὴ μόνον, ut Athen. p. 192, E; 367, C; 453, F; 480, F. (Contra μόνον pro μενοῦν reponendum videtur apud Philemonem Athen. 14, p. 659, B.) Μενοῦν etiam aliis in mentem venit, sed plura temere mutantibus. « Forsan ἢ 'ψιλωμένη. Sterilem aliquam dicere videtur insulam, Atheniensibus fœderatam, v. c. Seriphum. Γῆ πεφυτ. et ψιλὴ similiter vel conjuncta, vel opposita, invenias Demosth. Lept. p. 491, 27, Themist. Orat. 2, p. 28, E; 23, p. 298, C, Libanium 1, p. 611 Reisk., ut Porson. et Dobr. annotaverunt. » *E M.* Cf. Xenoph. Anab. 1, 5, 5.

4.

Harpocratio p. 14, 22 : μνημονεύουσι δὲ οἱ κωμικοὶ πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (150) καὶ Ε. Π. « Probabiliter Rasp. p. 88 conjecit, hæc ad Amorgum insulam spectare. » *E M.*

5.

Schol. Aristoph. Pac. 1176 : εἰς κιναιδίαν διαβάλλεται, ὥστε μηδὲ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι, ὡς (malim — δύνασθαι καὶ Ε. : nam ὡς alienum est, passimque καὶ et ὡς confusa) Ε. ἐν Π.

α. Ἡ δ' ὑστάτη ποῦ 'σθ'; β. Ἥδε Κύζικος πλέα στατήρων.
Ἐν τῇδε τοίνυν τῇ πόλει φρουρῶν ἐγώ ποτ' αὐτὸς
γυναῖκ' ἐκίνουν κολλύβου, καὶ παῖδα, καὶ γέροντα,
κἀξῆν ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορίζειν.

Gloriari videtur ille, qui hæc narrat (Atheniensis puto), in urbe opulenta, ubi noctes stateribus emerentur, se venustate vel moribus adeo acceptum fuisse omni populo, ut tantum non gratis scortaretur; quam fœditatem sub persona principis alicujus viri pronuntiatam esse in hoc dramate, non adducor ut credam viro docto. V. 1 Cobetus ἡ δ' ὑστάτη τίς ἥδε; B. Κύζικος. Qui versum 2 et seqq. priori interlocutori tribuit. Ibid. ἐγὼ addidit Hermannus Opusc. 5 p. 296, corrigens etiam reliqua cod. Veneti vitia, ἐκίνουν δὲ γυναῖκα κολύβου... κάξηνό (superposito δ huic postremæ lit.) τὴν ἡμ. τὸν σκύθον ἐκκ. De Cyzico v. Bæhr. ad Herodot. 4, 14, et J. Marquardt., *Cyzicus u. sein Gebiet*, Berolini, 1836. *Stater* aureus Cyzicenus valebat 28 drachmas (v. Vitruv. 6, 6; Plin. H. N. 32, 6); argenteus 4 : v. Gronov. De pecun. vet. 3, 7.

6.

Harpocr. p. 27, 19 : Ἀπόκρισις ἡ ἀπολογία. Λυσίας, καὶ Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου.... Ε. Π.

— Ὡς ὑμῖν ἐγὼ
πάντ' ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Sic Meinek. pro πάντως ἀπ. Verbis olim contra codices alio ordine editis, Eupolideum metrum restituerat Hermann. Opusc. 5, p. 297.

7.

Athen. 10, p. 425, A : τοσαύτη δ' ἦν ἡ τῶν παλαιοτέρων τρυφὴ περὶ τὰς πολυτελείας, ὥστε μὴ μόνον οἰνοχόους ἔχειν, ἀλλὰ καὶ οἰνόπτας. ἀρχὴ γοῦν ἐστιν οἱ οἰνόπται παρ' Ἀθηναίοις, ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς Π. Ε. ἐν τούτοις·

Οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ
τοῦ, νυνὶ στρατηγούς... Ὦ πόλις, πόλις, [τοῦ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!

Versum 2 Hermann. Opusc. 5, p. 297, adstipulante Meinekio, supplevit addendo ἔχομεν. Sed hoc parum est : corruptionis enim ejusmodi veterum librorum ansam præbere solet vicinarum vocum similitudo. Id ego secutus vestigium reperi ἠύγασ', i. e. ηὔγασα, *vidi*, sensu medii. Id verbum mutatum in ηγασ' et ηγους facile haustum fuerit a simili -ηγους, quod antecedit; v. ann. ad Euri-

3.

Num consita hæc est, an nuda regio?

5.

a. Ultima vero ubi est? b. Hæc Cyzicus est, plena [staterum.
Ea igitur in urbe ego quum aliquando essem præsi- [diarius miles,
mulierem futui collybo, et puerum, et senem,
licuitque toto die cavum purgare.

6.

— Vobis enim ego
omnia respondebo de iis, quorum accusatus sum.

7.

Quos vero antea ne vinispices quidem elegissetis,
nunc duces *vidi*. O civitas, civitas,
ut tu es felicior quam sapientior!

pidis Bacch. 493, Cratini Incert. 10, Pherecrat. Pers. 4. Homerus Il. 23, 458 :

οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς;

ubi schol. : αὐγ. : θεωρῶ. Apollonius Soph. αὐγάζομαι : ὁρῶ. « Exscripsit sequentia Suidas v. Δυσϐουλία Ἀθηναίων, ubi poetæ nomen excidit; cf. schol. Ar. Nub. 587. Dictum illud, Athenienses feliciores esse quam prudentiores, a multis usurpatum est. » *M.*

8.

Schol. Aristoph. Av. 1297, de oratore Syracosio : οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα. καὶ E. ὡς λάλον ἐν Πόλεσι διασύρει·

Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ,
τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχίων·
ἀναϐὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὑλακτεῖ περιτρέχων.

Versu 2 libri κυνιδίοις τοῖς, quod correxerunt Grotius Excerpt. p. 502, et Pors. Miscell. p. 35. Item libri τειχέων, correctum a Dobræo. Hesych. τειχίον : οἱ Ἀττικοὶ τὸν (malim τὸ) περίϐολον τοῖς χωρίοις.

9.

Athen. 9, p. 392, E : ὑποριστικῶς δὲ E. ἐν Π. αὐτοὺς (τοὺς ὄρτυγας) κέκληκεν ὀρτύγια, λέγων οὕτως·

α. Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε;
β. Ἔγωγε μικρά γ' ὀρτύγια· κἄπειτα τί;

Versu 1 libri θρέψας, quod correxit Porson. Advers. p. 112, et Miscell. p. 240. Idem præter necessitatem v. 2 μίκρ' ἄττ' ὀρτύγια. « Haud improbabile est, hæc spectare ad Demum, Pyrilampis filium (fr. 17), quem, patris exemplo, avium altorem fuisse constat; v. Bœckh. Dissert. altera de tempore Reipubl. Plat. p. 14. » *M.*

10.

Plut. Vit. Cimonis c. 15 : τὸν δῆμον ἐξηρέθιζον ἐκεῖνά τε τὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνανεούμενοι, καὶ λακωνισμὸν ἐπικαλοῦντες· εἰς ἃ καὶ τὰ Εὐπόλιδος διατεθρύληται περὶ Κίμωνος, ὅτι

Κακὸς μὲν οὐκ ἦν, φιλοπότης δὲ κἀμελής·
κἀνίοτ' ἄρ' ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι,
κἂν Ἐλπινίκην τῇδε καταλιπὼν μόνην.

Libri versu 2 κἀνίοτ' ἀπεκ., forte omisso ἄρ' ante ἀπ. propter similitudinem litterarum π et ρ in codicibus vetustis, de qua v. ann. ad Soph. Antig. 294 ed. alt. Ἄρα enim huic sententiæ convenit, qua exemplo probatur ἀμέλεια Cimonis. Minus recte Porson. ad Orest. 581 κἀνίοτ' ἂν ἀπεκοιμᾶτ' ἄν. V. 3 libri male τήνδε (τῇδε) pro τῇδε, *hic*, Athenis. Sensit hoc Meinek. Grotius Excerpt. p. 504 :

Malus haud erat, sed potor atque indiligens :
nam pernoctabat sæpius Lacedæmone —

Schol. Aristidis p. 515 ed. Dind. : πεντήκοντα δὲ τάλαντα ἐπράξαντο (Κίμωνα). Δίδυμος δέ φησιν οὐχ ὅτι ἐλακώνιζεν, ἀλλ' ὅτι Ἐλπινίκῃ τῇ ἀδελφῇ συνῆν· αἴτιοι δὲ τῆς διαϐολῆς οἱ κωμικοί, καὶ μάλιστα E. ἐν Π. Eodem respicit Tzetzes Hist. 1, 590 : ἔστι γὰρ πλῆθος ἄπειρον τῶν ταῦτα (de Cimonis consuetudine cum sorore) γεγραφότων, οἱ κωμικοὶ καὶ ῥήτορες Διόδωρος καὶ ἄλλοι.

11.

Schol. Aristoph. Vesp. 1271 : καὶ E. ἐμφαίνει τὴν πρεσϐείαν ἐν ταῖς Π.

Χἀμυνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται,
ὅτι ἂν ἄγροικος ἵσταται πρὸς τῷ μύρῳ·
ὅτων θ' ἕνεκεν ἔπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται.

Libri χὠ 'μυνίας... ὅτι ἀγρ.... μυρίῳ, ὅτι θεῶν ἕνεκ' (cod. Venet. εἵνεκ')... Recte Mein. Χἀμυνίας, Dobr. ad Eccles. 289, μύρῳ. Hermannus Opusc. 5, p. 297, prope verum ὅτι θ' ὧν ἕνεκεν, etc. Ἂν facile excidit ante ἄγ. Male Dobr. ὅτι ὢν ἀγρ. « Amyniæ παραπρεσϐείαν ex Eupolide commemorat schol. Ar. Nub. 691 : E. δὲ ὡς παραπρεσϐευτὴν, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς Σφηξὶ φαίνεται. » *M.*

12.

Idem schol. Ran. 1513, μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου : στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ E. μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου·

8.

Syracosius autem similis est, quum orat,
caniculis in muris :
suggestu enim ascenso latrat circumcurrens.

9.

a. Num tu jam aliquando coturnices aluisti?
b. Alui coturnices quidem parvulas. Quid tum?

10.

Malus quidem non fuit, sed potum amans et inconsideratus
itaque interdum cubitum abscessit Lacedæmonem,
vel ipsa Elpinice hic relicta sola.

11.

Et Amynias iste profecto plorabit,
quia rusticus adstat unguento;
quorumque causa navigavit, in iis ignavum se intelliget.

12.

— Nonne hoc durum est pati me,
Leucolophidæ filium, Porthaone ortum?

Οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμὲ,
τὸν Λευκολοφίδου παῖδα, τοῦ Πορθάονος;

« Versu 1 ἀργαλέα schol. Ravenn., vulgo ἀργαλέον. V. 2 scripsi Λευκολοφίδου pro Λευκολόφου. Leucolophidam Adimanti patrem commemorat Plato Gorg. p. 18, E, et Xenophon Hell. 1, 4, 21. Eum metri necessitate coactus *Leucolophum* dixit Aristoph., nisi forte λευκόλοφον ridiculi causa. Πορθάονος pro Πορθάνος scripsi cum Dindorfio, quanquam, quid sit, quod Leucolophidam Porthaonis filium fecerit, nescimus. Adimantum postea olymp. 93, 4 (ante Chr. nat. 404) in prœlio ad Ægospotamon captum esse narrat Xenophon Hell. 2, 1, 32. » *Mein.* De Porthaone, qui etiam Portheus nominatus est, v. Iliad. 14, 115, Heyn. ad Apollod. 1, 7, 10. Apud Pausaniam quoque 4, 35, Schubart. secundum plures ac meliores libros Πορθάονος pro vulgato Παρθάονος. Apta heroibus illis bellicosis nomina ducta a πέρθω, πέπορθα, πορθάω, πορθέω.

13.

Idem schol. Nub. 351 : σοφιστὴς ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε, καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ε. ἐν Π., ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως·

Ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο.

14.

Idem schol. Vesp. 82 (ubi καταπύγων audit Philoxenus) : καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Ε. Π.

Ἔστι δέ τις θήλεια, Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

« Hinc θηλυδριῶν choro accensetur, ut Demus (fr. 17), a Libanio Pro saltat. 19, p. 500, D. Non male Rasp. p. 105 hexametrum illum ab Hierocle (fr. 16) inter oracula fusum esse conjicit. » *E M.*

15.

Idem schol. Pac. 1031 : ὁ Στιλβίδης εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις... μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Ε. Π.

Ὡς αὖ τίν' ἔλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

« De Stilbide, Niciæ familiari, cf. Hist. crit. Com. p. 141. V. 1 οὖν cod. Ven. pro αὖ. Fortasse ἄν. » *M.*

16.

Idem schol. Pac. 1046, de Hierocle : οὗτος μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος... καὶ Ε. Π.

Ἱερόκλεες, βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ!

Comparavit Dindorf. Æschyl. Sept. 39 :

Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ.

17.

Idem schol. Vesp. 98, τὸν Πυριλάμπους : μέμνηται τούτου καὶ Ε. ἐν Π.

Καὶ τῷ Πυριλάμπους ἆρα Δήμῳ κυψέλη
ἔνεστιν;

ἦν δὲ καὶ εὔμορφος ὁ Δῆμος. Scripsissem ὁ Δημὸς ex regula de qua ad Iliad. 2, 704; 3, 445, etc., nisi obstare videretur δημὸς, *adeps*. Fortasse igitur Δήμος ponendum est discriminis causa. Versu 1 libri Δήμῳ ἄρα, contra metrum, quod restituit Mein. Ἔνεστιν, scil. ἐν ὠσίν.« Κυψέλην ἐν ὠσὶν ἔχειν, *sordes in auribus habere*, proverbio dicebantur stupidi et bardi (quemadmodum et Germani de homine inconsiderato ac negligente dicere solent *Er hært und sieht nicht*). Comicus incertus Bekk. Anecd. p. 425 :

ἄπλατον ἐν τοῖς ὠσὶ κυψέλην ἔχεις.

(Latinis hoc est *habere aures obtusas, hebetes*, et sensu contrario *purgatas, perpurgatas*, ut apud Horatium et Plautum.) De Demo, Pyrilampis filio, adolescente venusto, veterum scriptorum locos composuit Bœckh. Procem. lectt. æstiv. Berol. 1839. » *E M.* Cf. ann. ad fr. 14

18.

Idem Lys. 270, τὴν Λύκωνος : τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμῳδουμένην. Ε. Π.

Ὥσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος ἔρρει πᾶς ἀνήρ.

Ms. Barocc. ἔρρει. Vulgo corrupto versu συνέρρει. De Rhodia v. ad Autol. fr. 4 et Amicorum fr. 10.

19.

Idem schol. Ran. 970 : ὅτι (Θηραμένης) δοκεῖ

13.
Ex Heraclea argentum suffuratus est.

14.
Est autem femina quædam, Philoxenus Diomensis.

15.
Quem igitur denuo tibi adeam vatem?
uter amborum melior? an Stilbides?

16.
Hierocles, optime vir prophetarum!

17.
Num igitur Pyrilampis filio Demo sordes
insunt (in auribus)?

18.
Quemadmodum ad Lyconis uxorem vir quivis confluit.

προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἅγνωνος αὐτὸν προσποιησαμένου, ὡς E. Π. Libri forte omisso simili ποιησαμένου, quod correxi. « De Hagnone, Theramenis patre adoptivo, cf. Xenoph. Hell. 2, 3, 20, et schol. Ran. 546. » *M.*

20.

Schol. Luciani Tim. c. 30 : Ὑπερβόλου (cf. Maric. 8) ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται... καὶ E. Π.

21.

Schol. Aristoph. Acharn. 504 : εἰς τὰ Διονύσια ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζειν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὔπολίς φησιν ἐν Π. Cf. schol. ad vers. 378.

22.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : E. ἐν Π. διὰ τὴν χροίαν πύξινον (τὸν Χαιρεφῶντα) καλεῖ. Cf. Aristoph. Nub. 104, Av. 1197 nostræ ed., schol. Vesp. 1399. Tzetzes Exeg. Il. p. 12, 17; Eustath. Il. p. 810, 40; 812, 55, et 1350, 4.

23.

Schol. Hephæst. p. 85 Gaisf. : ἔσθ' ὅτε καὶ τὰς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ (——⏑⏑), καὶ τῇ χοριαμβικῇ πάλιν, προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ E. ἐν ταῖς Π.

Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον, ἅν λέγω σοι.

« Vulgo ἃ λέγω. Correxit Dobr. apud Gaisf. Versus est archilochius, cujus rationem exposuit Hermanus Doctr. metr. p. 593, et Opusc. 5, p. 208. » *M.* Cf. schol. Hephæst. p. 52 ed. Turnebi.

24.

Photius Lex. p. 362, 12, Οὐσίαν : τὰ χρήματα, ὡς ἡμεῖς. E. Π.

Ὅς τὴν Μαραθῶνι κατέλιφ' ἡμῖν οὐσίαν.

« Codex Ὅς τ. ἐν Μ. κατέλιπεν ἡ. ο. Correxit Porson. Hoc dicere videtur : Miltiades nobis victoriam Marathoniam tanquam opes ac divitias reliquit. » *E M.*

25.

Suidas v. Ἀπώμοτον, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 441, Ἀπώμοτον : ἀπηγορευμένον, φευκτόν·

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;

E. ἐν ταῖς Π. « Idem versus latet apud Dion. Chrys. 32, p. 655 ed. Reisk. » *M.* Phrynichus Præp. sophist. p. 21, 3, Ἀπώμοτον πρᾶγμα : ὃ ἄν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι. Grotius Excerpt. p. 503 :

Quæ desperanda res Atheniensibus?

26.

Idem : Ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιγεν.... E. Π.

Ἣν οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Suid. Ἣδ', et gramm. Bekker. An. p. 399, qui item hæc laudavit, Ὃν οὐκ etc. Correxit Porson. Adv. p. 285. Ἣν θάλατταν, opinor quemadmodum et Latini dicunt *aperire mare*, *apertum mare*. Plinius H. N. 2, 47 : *maria aperit ver navigantibus*. Quo sumpto, Neptunus hæc dixerit. Potest tamen et τέχνην vel quiddam simile intelligi, quod ille vel illa, cujus hæc est oratio (fortasse Minerva), nemini adhuc aperuisse dicat. Æschylus. Suppl. 294 :

Καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ.

27.

Idem, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 402, 29 (ubi cod. ἀνήρρησαν), Ἀνήρρησεν : ἀνεφθάρη.

Ὡς μόλις ἀνήρρησ'! οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί.

Suidas in versu ἀνήρρησεν, οὐδένες μέν. Correxit Porson. Adv. p. 285. Ἀνήρρησ', h. e. ἀνήρρησα, cui respondens ἀνεφθάρην ponendum est apud Suidam. Aristoph. Av. 845 : κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης ; ubi v. ann. Οἱ σαπροί, proprie *rancidi*, i. e. male olentes, victi, senes. Aristophanes Pac. 662 : γέρων ὢν καὶ σαπρός. Horatius Epod. 12, 7 :

Qui sudor victis et quam malus undique membris
crescat odor.

Cf. Plaut. Bacch. 5, 2, 44; Terent. Eun. 4, 4, 21, etc. « Quanto, inquit, cum labore in scenam ascendi! Cf. Raspius p. 95. » *M.*

27. a.

Suidas, Ἀπλήγιος : δασέως, ἁπλοῦς. καὶ E. Π.

Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἁπλήγιος.

Eadem gramm. Bekkeri An. p. 425, 18, ubi recte οὐ γάρ. Suidas vulgo οὔτ' ἄν, cujus tamen cod. Oxon. οὔτ' ἄρ', i. e. οὐ γάρ. Vertit Grotius :

Non curiosus ille est, sed simplex nimis.

23.
O domine, etiam hæc nunc audi, quæ tibi dico.
24.
Qui Marathoniam nobis reliquit opem.

26.
Quam unquam ego hominibus aperui.
27.
Quam ægre irrupi! nihili sumus nos putidi.

28.

Gramm. Bekkeri An. p. 431, 3, Ἀπολιβάξαι: τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος· ἄλλοι δὲ πόρρω ἀπελθεῖν, παρὰ τὴν Λιβύην (? !).... E. Π.

Ὁ Φιλῖνος οὗτος, τί ἄρα πρὸς ταύτην βλέπεις;
οὐκ ἀπολιβάξεις εἰς ἀποικίαν τινά;

V. 1 codex Φίλιννος, forma æolica. (Φίλιννα Ar. Nub. 663.) Φιλῖνος Runkel., Mein. Philinus, dives Atheniensis, notus est ex Demosthene; cognominis Cous, athleta, e Pausania 6, 17. « Ταύτην retulerim ad πόλιν aliquam. » Rasp. p. 91. V. 2 liber ἀπολιβάζεις. Correxit Fritzsch. De Aristoph. Dætal. p. 75, laudato Avium v. 1467.

29.

Idem p. 453, Ἄσπουδος: ὁ μὴ σπουδαῖος. * οὕτως Ἀρχίδης. E. Π. « Ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίων. » Archidem non magis ego novi quam Mein., proboque ejus conjecturam ὁ μὴ σπουδαρχίδης, sed ita, ut scribatur ὁ μὴ σπουδαῖος ἢ σπουδαρχίδης, et versu interrogative :

Ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίων;

qui versus asynartetus est, e dochmio et dactylo dim. hypercat. compositus, ut Vesp. 275. Meinek. σπουδαρχίδου κακίων. Σπουδαῖος in malam partem accipiendum est, nec male verba Ἄσπ.... κακίων, jungantur superioribus fragmenti 27, a, Οὐ γάρ... ἀπλήγιος. Ar. Acharn. 560 : πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης.

30.

Harpocr. p. 121, 14 : μέμνηνται τῆς ἀρχῆς (λογιστὰς dicit) καὶ οἱ κωμικοί. E. Π.

Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χορῶν.

Non proprie, sed figurate, h. l. dici λογιστὰς, facile intelligitur. « Mihi chorus in parabasi jocose compellare visus est spectatores. » *E M.* Duo codd. ἐπευθυνῶν (sic).

31.

Mœris Attic. p. 202, 30 : * Λάσανον καὶ τοὺς χυτρόποδας, καὶ τοὺς δίφρους, ὡς E. Π.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσαν' ὅπου χέσω.

Recte Rasp. p. 89 apud Eup. λάσαν' pro λάσανον, et sic etiam in Mœridis verbis legendum esse ostendunt pluralia χυτρόποδας et δίφρους. De α et ον inter se permutatis v. indices Homeri a me editi. Præterea malim ὅποι. « Satis probabiliter Rasp. conjicit, Atheniensium civitatem hic loqui, aviditate exhaustam. » *E M.*

32.

Steph. Byzant. p. 536 : Μαρδόνες (?) Ἠπειρωτικὸν (?) ἔθνος. E. Π.

Καὶ Χαόνων, καὶ Παιόνων, καὶ Μαρδόνων.

Mardones nemo alius commemoravit, falsumque arbitror Stephanum, quum E. dixisset καρδόπων, similiter ille jocatus atque Aristophanes Nub. 653. Huic Meinek. admovit fragm. incert. 91, quod huc pertinere videtur, de *Amyris* Molossorum vicinis.

33.

Pollux 7, 13 : ὃ δὲ οἱ νῦν φασι τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν, ἔστιν εὑρεῖν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὥραις (fr. 3).... ἄντικρυς δὲ ἐν ταῖς E—δος Π.

— Κακὰ τοιάδε
πάσχουσιν, οὐδὲ πρᾶσιν αἰτοῦσιν.

Ita hæc in versus digessit Toup. Emend. 4, p. 370. Poterat suppleto versu posteriore αἰτοῦσ' οἰκέται. Sed Ald. et codd. αἰτῶ. Quare fortasse præferendum quod Bekkerus dedit : Κακὰ τοιάδε πάσχουσα μηδὲ πρᾶσιν αἰτῶ; « De re Plut. De superst. cap. 6 : ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον. Cf. Schœmann. De comitiis Ath. p. 403 seq. » *E M.*

34.

Idem 2, 77 : Γράσος εἴρηται ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Π. E—δος.

35.

Idem 10, 192 : σκευῶν ἐν E—δος Π. κατάλογος,

— Καρδόπους,
κρατῆρας ὀκτὼ * δὲ χύτρας, δύο τρυβλίω,

28.
Heus tu, Philine, quid hanc respicis?
non abibis in coloniam aliquam?

29.
Et vir incuriosus num pejor est negotioso?

30.
Viri logistæ chororum obnoxiorum.

31.
Nam mihi ne lasanum quidem est, quo cacem.

32.
Et Chaonum, et Pæonum, et Mardonum.

33.
— Mala ejusmodi
patiuntur, nec venditionem postulant (servi).

35.
Crateras octo habiles, duas patellas,
et gnaphalia, et ahenum, sex thronos, ollam,
storeas centum, scopas, cistam, lucernam.

κνέφαλλά τε, καὶ θέρμαστριν, ἐξ θρόνους, χύτραν,
κάννας ἑκατὸν, κόρημα, κιϐωτὸν, λύχνον.

« Versu 1 Ald. ed. post χαρδ. habet δὲ, in quo fortasse δέκα latet. » *M.* V. 2 quum abhorreat χύτρας sequente χύτραν, scripserim χρ. ὀκτὼ δ' εὐχερεῖς. Mein. δέκα χύτρας. V. 3 θέρμαστρον ed. pr.; θέρμαυστριν Seberi codex. Bentleius λύραν tentavit pro χύτραν. V. 4 frustra recentiores secundum Voss. codicem κλίνας pro κάννας.

36.

Idem 7, 29 : τάλαρος καὶ ἄλλος καλαθίσκος, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Π.

Ἄνευ καλαθίσκων καὶ* πόρων καὶ πηνίων.

Sic optimus cod. Paris. A. Vulgo ἄνευ καλαθίσκου καὶ πήρα καὶ πηνίον. Pro πόρων Meinek. valde probabiliter πόκων.

XV. ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ.

« Prospaltios, δῆμον Atticæ ad Acharnenses pertinentem, commemorat Pausan. 1, 31; cf. Plat. Cratylo p. 396. Irridebantur tanquam litium judicialium cupidi. Etym. M. p. 288, 18 : ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί· Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους· Θυμοιτάδαι δὲ καὶ Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί. Bergkius Epist. ad Schillerum p. 148 hac fabula inprimis exagitatum putat Euthyphronem, Platonicum illum, qui eo impietatis progressus erat, ut suo ipsius patri cædis litem intenderet : v. Plat. Euthyphr. p. 4, A et Republ. 2, p. 378, B, ubi quidem tecte id significatur. V. ann. ad fr. 4. Ante olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423) actam fabulam esse intelligitur e scholio ad Nub. 533. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 326, A : ὅταν δ' Ε. ἐν Προσπαλτίοις λέγῃ

Μήτηρ τις αὐτῷ Θρᾷττα ταινιόπωλις ἦν,

ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων λέγει καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ γυναῖκες περιδέονται. Recte Schweigh. ἦν pro τήν. « Fortasse hæc explicanda sunt ex ingenio litigioso Prospaltiorum : videntur enim dici ab aliquo eorum, qui adversarium, servilis conditionis hominem, tribu movendum esse contendens, Eubulidi usus erat argumento in Euxithei causa Demosth. p. 1309, ubi Euxitheus, paupertatem non infitiatus, respondet εἰ δέ γε πλούσιοι ἦμεν, * οὔτ' ἂν τὰς ταινίας ἐπωλοῦμεν, οὔτ' ἂν ὅλως ἦμεν ἄποροι. (Deleto ineptissimi alicujus glossemate οὔτ' ἂν ὅλ. ἦ. ἄπ. scribamus οὔτοι ἂν τὰς τ. ἐπ. *Both.*) ἀλλὰ τί ταῦτα κοινωνεῖ τῷ γένει; Verba Θρ. ταινιόπωλις affert etiam Eustathius ad Odyss. p. 1934, 33. » *E M.*

2.

Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 6 : σύνηθες et cetera quæ posui in Myrtili Titanop. fr. 1, ubi jam pro τὸ δεινῆς ἀκούεις legam τὸ δεῖν' ἐσακούεις. Eupolidi hoc fragm. vindicandum esse docet schol. Aristoph. Vesp. 58 : ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὔπολις Προσπαλτίοις·

Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν (καὶ) σφόδρα...

Tres versus ab Aspasio servatos sic constituit Meineck. :

Τὸ δεῖν' ἀκούεις; Ἡράκλεις, τοῦτ' ἔστι σοι
τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν καὶ σφόδρα
ψυχρόν. Γελῶσιν, ὡς ὁρᾷς, τὰ παιδία.

V. 1 legebatur, ut dictum, τὸ δεινῆς ἀκούεις. « Possis etiam, inquit Mein., ὁ δεῖν', *heus tu*, ut Machon Athen. 6, p. 246, B. Ceterum vid. Aristoph. Nub. 241 : Οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τάπη τῇ βακτηρίᾳ τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα. Ubi scholiastes : ὡς Εὔπολις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. V. 3 sic emendavit Dobræus in Porsoni Miscell. p. 384. Legitur ap. Aspas. καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὁρᾷς τὰ παιδία. » *M.*

3.

Priscianus 18, p. 1175, 39 (193 ed. Kr.) : *Impetro illam rem* dicimus, sicut et Attici. E. ἐν Δήμοις · Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς, κοὐδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ. *Idem* Προσπαλτίοις

— Πάντα γὰρ τυχὼν ἄπει. »

Τυχὼν πάντα, ut Iliad. 4, 106. Cf. index Homeri v. τυγχάνειν τι.

4.

Idem 17, p. 1186, 20 (214 ed. Kr.) : *Attici* καταχροᾶσθαι τούτου καὶ τοῦτον. E. Πρ.

36.

Sine canistris et lanis et fusis.

PROSPALTII.

1.

Mater ei Thressa quædam, tæniarum venditrix, fuit.

2.

Vide Myrtili Titanop. fr. 1.

3.

Omnia enim consecutus abi.

4.

Quid auscultatis musicas meas vibrationes?

Τί καταχροᾶσθέ μου τὰ μουσοδονήματα;

« Editus ap. Prisc. καταχροᾶται. Sed cod. Monac. ΚΑΤΑΚΡΟΑΣΘΑΙ, Leid. ΚΑΤΑΚΡΟΑΑΣΘΕ. Hinc editor Oxon. Scapulæ recte καταχροᾶσθε. Ceterum hic maxime locus commovisse videtur Bergkium Commentt. p. 360, ut fabulam in Euthyphronem scriptam esse conjiceret; ac convenit sane cum illius ingenio, quale a Platone describitur cum alias, tum Cratylo p. 409, D (τὸ πῦρ ἀποροῶ, καὶ κινδυνεύει ἤτοι ἡ τοῦ Εὐθύφρονός με μοῦσα ἐπιλελοιπέναι, ἢ τοῦτό τι παγχάλεπον εἶναι). Sed vereor tamen ne justo suspicacior fuerit vir ingeniosus. » *E M.*

5.

Schol. Aristoph. Av. 839: ὄργασον ἀντὶ τοῦ μάλαξον. E. Πρ.

— Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά.

Libri ὀργιάζειν, quod emendavit Ruhnken. ad Tim. p. 180.

6.

Schol. Plat. Bekker. p. 391: Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλη τύραννον αὐτὴν (Aspasiam) καλεῖ, Χείρωνα E. Φίλοις· ἐν δὲ Πρ. Ἑλένην αὐτὴν καλεῖ. Vitiose edebatur Χείρων. Immo *Chironem*, cujus discipuli fuerunt Æsculapius, Hercules, Iason, Achilles, aliique heroes, quos recenset Xenophon initio libri De venatione, Eup. dixit Aspasiam Periclis magistram (v. Mein. ad Cratini Chirones fr. 4); *Helenam* vero appellans prædicavit ejus venustatem; cf. ann. ad Ar. Acharn. 491.

XVI. ΤΑΞΙΑΡΧΟΙ.

« In hac comœdia Bacchus ab Eupolide videtur ita introductus fuisse, ut in ferendis militiæ laboribus mollissimus deus magistro uteretur Phormione (v. ann. ad fr. 2, et fr. 5), cujus virtus rerumque bellicarum peritia in initiis belli Peloponnesiaci eluxit; quæ res multiplicem risus jocique materiem præbere debebat (v. fr. 4). Phormionis igitur quum magnæ fuerint partes in Ταξιάρχοις, drama vix doceri potuit post olymp. 88, 1 (427 ante Chr. nat.), quo ineunte Phormionem obiisse ex Thuc. 2, 103, et 3, 7, probabiliter efficias. » *E M.*

1.

Pollux 9, 102: οἱ μὲν οὖν κύκλου περιγραφέντος ἀφιέντες ἀστράγαλον ἐστοχάζοντο τοῦ μεῖναι τὸν βληθέντα ἐν τῷ κύκλῳ· ταύτην εἰς ὤμιλλαν τὴν παιδιὰν ὠνόμαζον. καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι καὶ ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγραπτῷ κύκλῳ ὁ μὲν ἔκοπτε τὸν ὄρτυγα, ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδοὺς ἀνεχαίτιζεν ἔξω τοῦ κύκλου, καὶ ἡττᾶτο ὁ τοῦ ὄρτυγος δεσπότης. ἐν γοῦν Ταξιάρχοις E., τοῦ Φορμίωνος εἰπόντος,

Οὐκοῦν περιγράψεις ὅσον ἐναριστᾶν κύκλον;

ἀποκρίνεται (Bacchus),

Τί δ' ἔστιν; εἰς ὤμιλλαν ἀριστήσομεν;
ἢ κόψομεν τὴν μᾶζαν ὥσπερ ὄρτυγα;

Cf. ann. ad fr. 2 et ad fr. 4, unde Bacchi partes in his fuisse cognoscitur. V. 2 alii τί ἐστιν, Falck. πάρεστιν, « in quo fortasse τί γάρ ἐστιν latet. » *M.*

2.

Athen. 2, p. 52, D: ἐπακτικώτατα δὲ πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα προεσθιόμενα. E. (sub Bacchi persona, ut conjicias),

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,
οἶνόν τε πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπέλων.

Ammonius p. 12: Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως τὸν καρπόν. καθάκαὶ E. ἐν Ταξιάρχοις φησὶ « Δίδου... ἀμυγδάλας. » Add. Bachm. Anecd. 2, p. 376. De Naxo maxima et opulentissima Cycladum, v. Hymn. Homer. 16 in Bacchum, Herodot. 5, 28, etc. « Quum scholii ad Aristoph. Pacem 347 verba priora ad Eupolin spectent, ne cetera quidem, quæ mire ex Dionysii, mediæ comœdiæ scriptoris, Taxiarchis se proferre dicit Suidas, ad alium auctorem referenda esse suspicatus sum. Neque vanam fuisse suspicionem, ostendit a Bekkero editus scholiastes Venetus ibid.: καὶ *Διονύσιος ἐν Ταξιάρχοις παρ' Εὐπόλιδι, « Παρὰ Φορμίωνι μανθάνω τοὺς τῶν στρατηγιῶν τε καὶ πολέμων νόμους, » φησὶν, « ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμι στιβάδος ἐξ ὅτου 'φυγον. » Legendum est Διόνυσος: v. proleg. fabulæ. Apud Pollucem autem et Athenæum prolata fr. 1 et 2 ita explicanda videantur: Bacchus colloquitur cum Phormione, qui quum prandentibus triclinii mensæque loco circulum sufficere dixisset in humo ducendum, offensus tam simplici cœnæ apparatu

---

5.

Vel lutum aliquod subigere.

ORDINUM DUCES.

1.

a. Nonne igitur circulum describes, in quo jentemus?
b. Quid hoc est? an omilla jentabimus?
num feriemus mazam, velut coturnicem?

2.

Da comedendas Naxias amygdalas,
vinumque bibendum a Naxiis vitibus.

deus respondet Τί δ' ἔστιν; etc. Prandium ipsum fuisse curatum, ex Athenæo intelligitur. » *E M.* Bacchi verba Παρὰ Φ. etc., sic habuerint :

3.

— Παρὰ Φορμίωνι μανθάνω
τοὺς τῶν στρατηγιῶν τε καὶ πολέμων νόμους,
ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμί γ', ἐξ ὅτου 'φαγον
στιβάδος.

Non aufugiturum, i. e. abscessurum, se dicit a convivatore docto, quamvis tenui, Phormione. Schol. ad Pacem 347 : οἱ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι ὑπὸ γυμνασιῶν (male libri γυμνασίων) καὶ πόνων εἰώθασι χαμαικοιτεῖν, etc. Suidas v. Φορμίων : καὶ παροιμία Φορμίωνος στιβάς, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. οὗτος γὰρ ὁ Φορμίων ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός, καὶ ἐν Ταξιάρχαις (sic) δὲ (malim δὴ) φέρεται ὡς ἐπίπονος. Cf. fragm. 10.

4.

Athen. 4, p. 170, D : ἐπεσθίειν δ' εἴρηκε Τηλεκλείδης Πρυτάνεσιν... ἐπιφαγεῖν δ' Ε. Ταξιάρχοις·

(Ἄρτοις) ἐπιφαγεῖν μηδὲν ἄλλ' ἢ κρόμμυον
λέποντα, καὶ τρεῖς ἁλμάδας.

Supplevi Ἄρτοις, quod forte neglectum putes post άρχοις propter τ et χ litterarum similitudinem, hic illic observatam, velut in scholio ad Ran. 871. V. 2 βλέποντα legebatur, correctum a Mein. Phormionis hæc oratio, Bacchum victu simplici militum uti jubentis. Contra helluones significantur illis Xenophontis Comment. 3, 14, § 3 : ὁ δὲ μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίων, et § 5 : ἄλλον ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον.

5.

Photius p. 658, 20, et Suidas v. Ὧδε : τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Ε. Ταξ.

Οὔκ, ἢν φυλάττῃ γ', ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 327, Ἀγκυρίσας : κάμψας τὸν πόδα. σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Ε. Ταξ. Antiatt. p. 81, 4, Ἀγκυρίσαι : ἐπὶ τοῦ παλαίσματος. « Ἀγκυρίσας ἔρρηξεν » (fortasse ipsa verba Eupolidis, ut Hermannus annotavit). Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν (262 seqq.)

7.

Pollux 7, 168 : Ἀλουσίαν (sic) δὲ Ε. ἐν Ταξ.

— Ἀντὶ ποικίλου
πιναρὸν ἔχοντ' ἀλουτίᾳ κάρα τε καὶ
τρίβων'· ὅτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκας
πεντεστάτηρας εἶχε, ναὶ μὰ τὸν Δία·
νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως.

Quæ sequuntur post τρίβων' v. 3, Meinek. sumpsit ex eodem 9, 58 : Εὔπ. ἐν μὲν τοῖς Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ (στρατήρων vocabulo).... ἐν δὲ Ταξιάρχοις τὴν ῥοπὴν λέγει « Ὅτ' ἦν, etc. » V. 2 libri ἀλουτιᾷ. Correxit Lobeck. V. 3 et 4 iidem depravate κρόκης πέντε στατῆρας εἶχε. Addendum lexicis adjectivum πεντεστάτηρ. Describitur his verbis tenuis etiam vestitus Phormionis, comparatus cum ποικίλῳ Bacchi. Cratinus in Dionysalexandro, de Baccho :

α. Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.
β. Θύρσον, κροκωτὸν, ποικίλον, καρχήσιον.

8.

Pollux 10, 63, ubi agit de nominibus vasorum aquariorum (cf. Χρυσ. γέν. fr. 12) : πύελον δὲ ὁμοίως ἐν Ταξ.

Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων, καὶ χαλκίον
ὥσπερ λεχὼ στρατιῶτις ἐξ Ἰωνίας.

καὶ γὰρ τὸ χαλκίον ἕν τι τῶν λουτρῶν, ὥσπερ καὶ λέβης. Vulgo χαλκεῖον et στρατιώτης, quæ correxit Jungerm. Bentlejus Epist. 2 ad Hemsterh. p. 55 : Clara sententia, *qui urnam et ahenum portas* (immo *qui labrum et ah. habes. Both.*), *tanquam puerpera Ionica, militiam et castra sequens*. Nempe in Ionia, ubi disciplina militaris non admodum vigebat, mos erat, ut uxores comitarentur maritos suos militantes : ubi si quæ peperisset, vasa circumferebat balneatoria. » Bacchum, cum delicatæ vitæ instrumentis Phormionis castra sequentem,

---

3.

— Apud Phormionem disco
et expeditionum et bellorum leges :
neque enim deinceps aufugerim ab eo, cujus in stragulo discumbens comedi.

4.

(Cum pane) nihil aliud comede quam cepe
destrictum, et tria muriatica.

5.

Non, si caves, hoc modo gerens clypeum.

7.

— Pro ποικίλῳ
squalidum illoto capite, et detrita veste,
sed quando junior adhuc erat, textilia
quinque staterum pretio habuit, per Jovem :
nunc vero facile sordium duo talenta ponderat.

8.

Qui labrum et ahenum portans venisti,
sicuti puerpera Ionica militiam sequens.

compellari probabiliter conjicit Mein. Hist. cr. Com. p. 144. Cf. fr. 11.

9.

Idem 9, 18 : τὸν μέντοι σκευοφόρον ἐν Ταξ. Εὔπολις σκευοφοριώτην παίζων ἐκάλεσεν.

10.

Photius p. 337, 16, et Suidas : « Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος. » E. Ταξ. « Omisso poetæ nomine habent Proverbia Coisl. 364. Forsan ἀκροᾷ. » *E M.*

11.

Pollux 10, 136 : καὶ βελόνης δὲ τοὔνομα ἐν Ε —δος Ταξ.

Ἐγὼ δέ γε στίξω σε βελόναισιν τρισίν.

« Nota res est, servos, præcipue fugitivos, compungi solere et stigmatibus insigniri in fronte. Forsitan et ad eam pœnam militem fugitivum his verbis quidam τῶν ταξιάρχων condemnat » *Hemsterh.* Immo id minari Phormio videtur Baccho discipulo, isque respondere illis fr. 3 Παρὰ — στιβάδος, quod subsensit Meinek.

12.

Gramm. Bekkeri An. p. 382, 8, Ἀλφάνει : εὑρίσκει· Ἀριστοφάνης Θεσμ. (δευτέραις). E. Ταξ.

Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ;

Similiter Suidas h. v., nisi quod habet ἀπ. τις, ἐὰν ἀλφάνῃ, omisso ἄγων. Opinor, dux Phormio iratus mulierem aliquam στρατιῶτιδα (v. fr. 8.) produci et vendi jubet *quovis pretio*, ne mores militum corrumpantur. De τοξόταις v. ann. ad Ar. Acharn. 54.

13.

Pollux 7, 106 : « σιδηρῖτιν τέχνην » ἐν Ταξ. E. εἴρηκε τὴν Ξανθίου τοῦ σιδηρέως, οὗ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ἐπιγέγραπται ΣΙΔΗΡΟΦΥΗΣ. Hesychius, Σιδηρῖτιν τέχνην : τὴν πολεμικήν· ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικήν. « Xanthias ille haud dubie fuit nobilis faber ferrarius, bellaturis arma vendens, cujus imagini inscriptum nomen homo fortasse e disticho elegiaco petierat. » *E M.*

14.

Schol. Aristoph. Av. 1294, de Opuntio : Δίδυμος, ὡς τοιούτου τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεύει αὐτοῦ, καὶ μέγα ῥύγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ E. ἐν Ταξ.

XVI. ΥΒΡΙΣΤΟΔΙΚΑΙ.

« Hæc fabula non commemoratur nisi a Ptolemæo Heph. Photii Bibl. cod. 190, p. 151, 10 : ὅτι τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου τὸ βιβλίον Τέλλιδος (fort. Τέλληνος. *Mein.*) πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὑρέθη, ... τοὺς δ' Ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος πρὸς τῇ Ἐφιάλτου (clari oratoris Athen., de quo Demosth., Ælian. V. H. 2, 43; 13, 38) εὑρεθῆναί φασι. Ὑβριστοδίκαι dicebantur qui causas in judicium introduci nolebant. Fragmenta ejus fabulæ nulla supersunt. » *E M.*

XVII. ΦΙΛΟΙ.

Idem Hist. crit. Com. p. 145 : « In Φίλοις quod argumentum E. tractaverit, incertum est; Lyconem, Autolyci patrem, et Aspasiam in ea fabula vapulasse, docet schol. Platonis Bekker. p. 332, 391. Ex ceteris fragmentis nihil efficias. » Cf. tamen fr. 9.

1.

Apollonius De pronom. p. 369, C : (νὼ) μονοσυλλάβως Εὔπ. Μαρικᾷ (fr. 13) ... καὶ ἔτι ἐν Φίλοις

Εὐφρανῶ δὲ νώ.

2.

Ammonius Differ. verb. p. 133, Σχισταί : τὰ ποδήματα. E. Φίλοις « Οὐ δεινὰ ταῦτά γ' Ἀργείας * φέρειν σχιστάς; * ἐνεργεῖν. » Ibi Valck. : « Eupolidis versiculos ita vulgavi, uti illos in libri sui margine posuerat Scaliger. Id edd. reperies : Οὐ δ. ταῦτα δὲ Ἀργείας φ. σχ. ἐνεργεῖν. Ex Ascalonite § 210 enotatur : σχ. ἐνεγκεῖν. » Genuinum arbitror ἐνεγκεῖν, eique adscriptum explicandi causa φέρειν. Fortasse E. dixit

Οὐ δεινὰ δεινῶν ταῦτά γ', Ἀργείας γυνὰς
σχιστὰς ἐνεγκεῖν;

Δεινὰ δεινῶν pro δεινὰ ἐκ δεινῶν : v. ann. ad Soph. Philoct. 585, Odyss. 15, 354, etc. Γυνὰς, ut Pherecrates Crapat. 19, ubi v. ann. Id vocabulum videtur haustum a simili vicino - γειας.

10.

Asinus audit tubam.

11.

Ego vero te pungam tribus cuspidibus.

12.

Non ocius illam huc mihi sagittariorum
adducens aliquis proclamabit quovis pretio?

AMICI.

1.

Lætitia autem nos opplebo.

2.

Nonne pessima hæc res est, mulieres induere
Argivas σχιστάς?

« Argivos calceos, quos elegantes fuisse conjicias, nisi ex hoc loco non habeo cognitos. De σχισταῖς v. Pollux 7, 85, et Bœttiger. Mus. Archæol. 1, p. 47. » *E M.* Fortasse his verbis notatur Aspasia, calceamento illo usa, quum Argivi, Peloponnesi principatum affectantes, neque Lacedæmoniis accepti essent rivalibus, neque Atheniensibus placerent, quos mercede conducti a Pisistrato oppugnaverant; immo generatim Græcorum in odium incurrerant, ut quorum societatem olim, Xerxe invadente, recusavissent, ne fœdere quidem cum Persis abstinentes; v. Herodot., Thuc., etc.

3.

Athen. 6, p. 266, F, de Chiis, qui, Nicolao et Posidonio auctoribus, primi hominum mancipiis usi, a Mithridate expugnati sunt, suisque ipsorum servis subjecti : οὕτως αὐτοῖς ἀληθῶς τὸ δαιμόνιον ἐμήνισε, πρώτοις χρησαμένοις ὠνητοῖς ἀνδραπόδοις, τῶν πολλῶν αὐτουργῶν ὄντων κατὰ τὰς διακονίας· μήποτ' οὖν διὰ ταῦτα καὶ ἡ παροιμία

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο,

ᾗ κέχρηται Ε. ἐν Φίλοις. *Chius dominum emit,* h. e. paruit ei, quem emerat (antea servo suo). Ex Athenæo Eustath. ad Odyss. p. 1462, 36.

4.

Harpocr. p. 107, 8 : ἔοικεν (ἡ κατάστασις) ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει (v. Schneider. Lex. h. v.), ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ (Lysias Pro Mantitheo § 6) ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπ. Φίλοις·

Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.

Omisso fabulæ nomine, Photius et Suidas s. v.

5.

Herodianus Philet. p. 453 Piers., Ἀνακογχυλίσασθαι : οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Ε. ἐν Φ. « Codex Venet. Harpocrat. p. 35 Bekk. : Ἀνακ. ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ βίῳ λεγομένου ἀναγαργαρίσασθαι. Ε. ἐν Φ. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 24. » *M.*

6.

Photius p. 329, 2, Ὄλμοι καὶ ὕφολμια : ἐπὶ αὐλῶν. Ε. Φ.

Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὅλμους (ἅμ')· οἴμοι τῶν κακῶν!

Quod inseruimus, ἅμ' et metrum et sententiam juvat : videntur enim hæc deprompta ex oratione ejus, qui strepitu tibiarum alioque vario atque ἀμούσῳ indignaretur. Similia in libris α et οι : itaque ἅμ' absorptum fuerit ab οιμ- vicino. Meinek. ἂν excidisse conjicit. Ceterum prostomides tibiarum (ὅλμοι) pro ipsis tibiis dictæ sunt, figura partis pro toto.

7.

Pollux 7, 133 : Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι (fragm. 13) δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι τὴν φοράν, ὅταν εἴπῃ « ὀβολῶν δ' ἴσως (Ald. ὀβ. δὲ οὐσῶν, unde nos Aristoph. fragm. p. 92, ὀβ. δ' ἴσως οὖν) τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς. » τούτῳ δ' ἂν ἐοίκοι καὶ τὸ ἐν τοῖς Φ. Εὐπόλιδος « Τιμῆς εἴποι τίς πόση ἡ διαφορά. » Sic Aldus. Codd. Τί μισθοῖ (Voss. μισθοὶ) καὶ πόση τις ἡ φορά. Unde Bekkerus effecit

(Ἀλλ' εἰς) τί μισθοῖ; ποῖ; πόση τις ἡ φορά;

quod non sufficit. » *E M.* Scribamus

Τιμὴν ὅδ' εἴποι, καὶ πόση τις ἡ φορά.

8.

Idem 10, 85 : Τὰ μέντοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πιναχίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι, ὡς καὶ Ε. ἐν τοῖς Φ.

— Τήνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει.

« Ad τήνδε supple κύλικα. Finis iambici tetram. catal. » *E M.*

9.

Schol. Aristoph. Acharn. 127 : παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων « Οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. » μέμνηται καὶ Ε. ἐν Φ. « Νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. » Elmsl. vel κοὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα, quod recepit Mein., vel χοὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα, scribendum putat; sed non offendor hiatu, præsertim in cæsura, ut hoc reponatur

---

4.

Non sapuisti, senex, stipendium
hoc cito accipiens, priusquam etiam equitare didicisses.

6.

Et stridere prostomides tibiarum : væ mihi misero!

7.

Pretium hic dicat, et quæ sit merces apportandi.

8.

Hanc ipse ebibet.

9.

Per Neptunum, nunquam abarcet porta.'

Νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.

V. ann. ad Ar. Eccles. 748. « Hic versus quodammodo inscriptionem fabulæ illustrat. » *M.* Scilicet Amici hac in fabula potius parasiti intelligendi sunt, qui notorum atque amicorum nominibus abusi, opulentis se obtrudere solebant cibi gratia; eosque ipsorum adulatione facetiisque delectatos simul irridere; v. ann. ad Plauti Stichum 212, vol. 4, p. 689 nostræ ed. Comici latini.

10.

Schol. Platon. Bekker. p. 332 : Λύκων μέντοι πατὴρ ἦν Αὐτολύκου (v. Autolyci fr. 12, 13), Ἴων γένος, δῆμον Θορίκιος, πένης, ὡς Κρατῖνος Πυτίνῃ, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. E. δ' ἐν Φ. καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτόν.

11.

Idem p. 391 : Κρατῖνος δὲ Ὀμφάλῃ, κτλ., quæ posui in Prospaltiorum fr. 6. Meinekius hæc ita scribit : Κρ. δὲ Ὀμφάλην τύραννον αὐτὴν καλεῖ Χείρωσιν, Ἥραν Εὔπ. Φίλοις, coll. fragm. inc. fab. 81.

XVIII. ΧΡΥΣΟΥΝ ΓΕΝΟΣ.

Ex fragmentis ipsoque titulo fabulæ intelligitur, poetam aureæ, quæ fertur, ætatis, sed per irrisionem dictæ, reditum Atheniensibus vaticinatum esse (cf. fragm. 3); eo præ ceteris spectant versus fr. 1 : Ὦ καλλίστη πασῶν, etc., ex quibus simul apparet tempus commissi in certamen dramatis ante obitum Cleonis, ad quem fortasse etiam fr. 12 referendum est. Lamponis partes fuisse in hac fabula, docet Antiatticista fr. 23; præterea ridentur Pantacles fr. 18, Dionysius, ut conjicias, tonsor fr. 6, Archestratus fr. 4, aliique ibi exagitati.

1.

Priscianus De metris com. p. 416 ed. Krehl. (p. 253 Lind.) : « Hephæstion quoque metricus ostendit *comicum epionicum* spondeos paribus locis habentem iambicarum συζυγιῶν, i. e. conjugationum, ut est apud Eupolin in fabula quæ dicitur Χρυσοῦν γένος,

Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ,
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν τε μᾶλλον ἔσει! »

V. 2 πρότερόν τ' Hephæst.; Prisc. π-όν γ'. Comparavit Porson. incerti poetæ versum ap. Athen. 1, p. 20, B :

Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Primum versum, omisso auctoris nomine, affert schol. Pind. Ol. 13, p. 266 ed. Bœckh.

2.

Idem ib. :

Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν.

3.

Idem ib. :

Πῶς οὖν οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾷδε πόλει,
ἵν' εὖ ἔστιν πάνυ λεπτῷ κακῷ τε τὴν ἰδέαν;

Libri v. 2 manifesto mendo ἵν' ἔξεστιν. Non ita dissimilia ῦ et ξ. Cf. fr. incert. 48. Terentius Ad. 1, 1, 9 : *Tibi bene esse soli, sibi quum sit male.* Cf. Æschyli Suppl. 621, Eurip. Phaethon 3, 8. Κακῷ τε pro κ. γε Mein. auctore Hermanno Opusc. 2, p. 261. Sic, opinor, homo ejusdem generis, qualis cogitandi sunt amici illi parasitici, qui in superiore dramate exagitantur; potestque, ut Φίλοι non multum abluserint argumento a Χρυσῷ γένει, cui nomini compares, quod per jocum Germani vocant *Schlaraffenland*, Francogalli *pays de cocagne*. Le Roux Dictionn. comique : « *Cocagne, pays de cocagne. Mot inventé à plaisir, pour dire qu'un pays est fertile et abondant en toutes choses, qu'on y trouve tout ce qui est capable de contenter les sens, et de faire passer agréablement la vie.*

Paris est pour un riche un pays de cocagne.

Despreaux, *Satire* 6. » Recte quidem lexicographus; sed non minus quam divitibus luxuriosis ejusmodi urbs vel terra convenit asseclis eorum fere tenuibus (λεπτοῖς κακοῖς τε τὴν ἰδέαν). Cf. prolegomena et fr. 4.

AUREUM GENUS.

1.

O pulcherrima urbs omnium, quas Cleon inspicit,
ut olim felix fuisti, et nunc etiam magis eris!

2.

Primum quidem omnibus esse debuit libera dicendi potestas.

3.

Quidni gaudeat, qui degit in tali urbe,
ubi bene est tenuissimo et specie malo?

4.

Porphyrius in scholio Veneto ad Iliad. K, 252 : E. τε Χρ. γένει

α. Ὁ τρίτος δὲ δέκατος, τυφλὸς, ὁ καλιὴν ἔχων·
ὁ στιγματίας τέταρτός ἐστιν ἐπὶ δέκα·
πέμπτος δ' ὁ πυρρός· ἕκτος ὁ διεστραμμένος·
χοὖτοι μέν εἰσ' ἑκκαίδεκ' εἰς Ἀρχέστρατον,
ἐς δὲ φαλακρὸν τόνδ' ἑπτακαίδεκ'. β. Ἴσχε δή.
α. Ὄγδοος ὁ τὸν τρίβων' ἔχων.

Versu 1 vulgo Δωδέκατος ὁ τυφλὸς, τρίτος ὁ τὴν καλὴν ἔχων, sed recte Bekker. δέκατος. Καλὴν proclivi lapsu scriptum pro καλιήν. Illi semel admisso ab imperitis additus est et sententiæ et metro necessarius visus articulus, quem delevi, ne corripienda esset media τοῦ καλιήν. Hesiodus Ἔργ. 299 :

Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ ἐϋστέφανος Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν.

Non opus ut reponatur καλιάν, siquidem Atticismus vetus tantum non idem est Ionismo : καλιὴν ἔχων (Aristoph. Av. 247, etc.), *casam habitans,* ut pauper. Meinek. proponebat ὁ τὴν κωλῆν ἔχων. V. 3 cod. ὁ πύργος. V. 4 cod. καὶ οὗτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκα, ἐς Ἀρχ. « Archestratus hic fortasse is est, quem Chæreæ patrem dicit Thuc. 8, 74, imperatorem Atheniensium circa olymp. 87 (431-428 ante Chr. nat.), eodem auctore 1, 57 : qui num idem habendus sit cum illo cujus dictum de Alcibiade , ὡς ἡ Ἑλλὰς οὐκ ἂν ἤνεγκε δύο Ἀλκιβιάδας, exstat apud Plutarchum Alcib. c. 16, et Ælianum V. H. 11, 7, non definiam. Itemque potest ut alius fuerit vir cognominis, qui, quum pacis conditiones ab Lacedæmoniis latas suasisset, eam ob causam in vincula conjectus est, teste Xenophonte Hell. 2, 2, 15; et sane ab his distinguendus videtur vates Archestratus, de cujus macilentia Polemo Athen. 12, p. 552, E, ridicule : Ἀρχέστρατον τὸν μάντιν, ἁλόντα ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθέντα, (φασὶν) ὀβολοῦ ὁλκὴν εὑρεθῆναι ἔχοντα· οὕτως ἦν ἰσχνός. Narrat etiam Eustathius ad Hom. p. 1288, 45. V. 5 vulgo ἐς δὲ τὸν φαλακρόν. Num Aristophanem dicit, an Lachetem, vel Geretem ? v. schol. Vesp. 242, Acharn. 603. » *E M.* V. 6 cod. Ὀγδ. ὁ τὸ τριβώνιον ἔχων, facillime agnoscendis velut gradibus corruptionis, τὸν τριβώνων, τὸ τριβώνιον. « Ceterum Eupolidis locum Porphyrius eo consilio laudavit, ut illud numerandi genus illustraret, quo v. c. τρίτος, τέταρτος, etc., ita dicitur, ut alius numerus ex prægressis assumendus sit. Eandem in rem duo Pindari exempla affert (apud Bœckh. p. 126) et unum Hesiodi Opp. 696. » M.

5.

Schol. Aristoph. Vesp. 925 : σκῖρον τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς E. Χρ. γ. « Λοιπὸς γὰρ οὐδείς· τροφαλὶς * ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει, σκίρρον ἠμφιεσμένη. » Scribendum est meo judicio

Λοιπὸς γὰρ οὐδείς· τροφαλὶς ἐξ ἐκεινουΐ
ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκῖρον ἠμφιεσμένη.

Similiter Crates in Θηρίοις fr. 1. V. 1 οὐδείς, intell. δοῦλος, ut Crates l. l.

Ἔπειτα δοῦλον οὐδὲ εἷς κεκτήσετ', οὐδὲ δούλην.

(Cf. ann. ad fr. 9.) Dindorfius πλὴν (Mein. ἡ τροφαλὶς ἐκεινηΐ. Posui ἐξ ἐκεινουΐ, ut ἐκ τούτου et similia, *ex illo,* intell. *tempore*, quo cœpit aurea ætas, ut dixit Tacitus, Ann. 12, 7 : « Versa ex eo civitas. » Respiciunt locum Photius p. 607, Τροφαλίς : τυρός. οὕτως E. Etym. M. p. 718, 4 : σκῖρος τοῦ ἐν τῷ τυρῷ ῥύπου. Ἐφ' ὕδωρ, h. e. ad fluvium vel mare navesque, quibus evehatur vendendus caseus.

6.

Pollux 10, 140 : τὰ δὲ κουρέως σκεύη κτένες, κουρίδες μάχαιραι, μαχαιρίδες· ἐν μὲν γὰρ Κρατίνου Διονυσαλεξάνδρῳ (v. fr. 2).... ἐν δὲ Χρυσῷ γένει Εὐπόλιδος

Ἔπειθ' ὁ κουρεὺς, τὰς μαχαιρίδας λαβὼν,
ἀπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ τὴν εἰσφοράν.

Ἀπὸ τῆς ὑπ., facto initio tondendi a barba. Libri ὑπὸ τῆς ὑπ., de quo errore diximus ad Thuc. 6, 89. Photius p. 250, Μαχαιρίδες : αἱ κουρικαὶ μάχαιραι. οὕτως E. Mein. tonsorem aliquem, fortasse Dionysium apud Cratinum Seriph. 2, irrideri putabat, tanquam eum, qui reditus civitatis in suos usus convertere videretur. Sed ejusmodi persona non

4.

a. Et decimus tertius cæcus, qui casam habitat ;
stigmatias est decimus quartus ;
quintus, rufus ; sextus, valgus ;
et hi quidem usque ad Archestratum sunt sedecim,
cum calvo autem hoc septemdecim. b. Desine sane.
a. Octavus est hic trita veste indutus.

5.

Nullus enim (servus) superest ; caseus recens ex illo
aquam adit, ubi crusta vestitus est.

6.

Deinde tonsor sumptis machæriis,
a barba incipiens attondebit vectigal.

facit ad χρυσοῦν γένος. Quare potius intelligam virum vectigalia minuentem bono publico, ut Grotius « attondebit nimia vectigalia. »

7.

Schol. Platonis Bekker. p. 320 : ἡ δὲ ὤμιλλά ἐστιν, ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, ὡς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικώντων, τῇ δὲ ἐκτὸς νικωμένων. E. Χρ. γ., μεταφέρων ἐπὶ τὴν * ἐκ Κυκλώπων (Meinek. correxit τὴν ἐν κύκλῳ) κατάκλισιν τοὔνομα, οὕτως φησὶν « Ἔπειτ' εἴσειμ', ἐνθάδε μείνας εἰς ὤμιλλαν, κἂν μὴ μετίῃ. » Corrupte Suidas v. Ὤμιλλα, Ἐπεισείμεθα δὲ εἰς ὤμιλλαν. Meinek. :

Κἄπειτ' εἴσειμ' ἐνθάδε μείνας
εἰς ὤμιλλαν, κἂν μὴ μετίῃ.

« Nisi initio præstat Εἶτ' εἴσειμ', ut sint tetrametrorum reliquiæ. » Cf. Ταξ. 2. Suid. v. Ὤμιλλα : παιδιά τις, ἐν ᾗ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρυον, ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ. E. Χρ. γ. cum decurtatis modo memoratis.

8. 9.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 162 : Ἀλκαίου τοῦ κιθαρῳδοῦ, οὗ καὶ E. ἐν Χρ. γ. μέμνηται,

Ὦ 'λκαῖε Σικελιῶτα * Πελοποννήσιε.

Mira scriptura : neque enim idem simul esse potest Siculus et Peloponnesius. Depravatum videtur Πελ., quum E. scripsisset ridicule πολυπότης! ἰή! Pro πολυπότης forte scriptum πολυπόνης, ut μετ' pro μὲν Soph. Antig. 73, ansam gravioris corruptionis præbuerit. Cf. Æschyl. Suppl. 100, etc. Meinekius, qui de Alcæo citharœdo disseruit Hist. crit. Com. p. 249, hæc annotat : « Patria hominis fuisse videtur Sicilia; Peloponnesium autem eundem vocat fortasse propter diutinam in Peloponneso commorationem. Conf. Bergk. Comment. crit. 2, p. VIII. Ad eundem Alcæum pertinere videntur hæc ap. schol. Aristoph. Vesp. 1278 : τῇ λέξει (κιθαραοιδότατος) κέχρηται καὶ E. ἐν Χρ. γ.

Ὦ κατάλαβρ' ὦ κιθαροιδότατε. »

10.

Stephanus Byzant. p. 557 : Μαριανδυνία, χώρα. E. Χρ. γ.

α. Ὁρῶ. β. Θεῶ νῦν τήνδε Μαριανδυνίαν.

Libri uno tenore Ὁρῶ θέω νῦν τ. Correxit Fritzschius Quæst. Aristoph. 1, p. 147. Colloquuntur duo de χρυσῷ γένει, eique opposita forma reip., in qua servi habentur, quemadmodum Mariandyni serviebant Heracleotis; cf. fr. 5. Ὁρῶ (ut Aristoph. Equit. 163, observante Fritzschio) sensu metaphorico, est consentientis de præstantia aureæ illius ætatis. De Mariandynis, prius a Crœso subactis, Bæhrius ad Herodot. 1, 28, p. 70 : « Mariandyni habitabant ad Ponti Euxini oram, Thracesque et ipsi origine fuisse dicuntur : v. Strab. 12, p. 542; 816. Postera ætate illos ab Heracleotis sub jugum missos legimus; de quo Creuzerus confert Posidonium Athen. 6, p. 263, Strab. l. l. » etc.

11.

Athen. 14, p. 657, A : δέλφακα... θηλυκῶς Νικοχάρης ἔφη « κύουσαν δέλφακα » καὶ E. Χρ. γ. (quem usum τῆς δέλφακος etiam 9, p. 375, A, memorat Athen.)

Οὔκ, ἀλλ' ἔθυον δέλφακ' ᾠδὸν Θηστίᾳ,
καὶ μάλα καλήν.

Ridicule ᾠδὸν pro γρύζοντα. Meinek. scripsit δέλφακα νωδόν. Cod. Bemb. ωδον sic acc.

12.

Schol. Aristoph. Vesp. 643, σκύτη βλέπειν : ὅ ἐστι πληγάς σοι ἐμβαλῶ. παροιμία δὲ ἐλέγετο ἐπὶ τῶν δειλιώντων. Ἄλλως. μέμνηται τῆς παροιμίας E. ἐν Χρ. γ. φησὶ γὰρ

Ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον « σκύτη βλέπει. »

« Similiter Zenob. 6, 2. Cf. Pac. 669, Athen. 13, p. 568, E. » *E M.*

13.

Pollux 10, 63 : τῶν μὲν ἐν αὐτῷ τῷ βαλανείῳ ὀνόματα ἀσάμινθος, πύελος, κρουνός, ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος (non invenio locum. *Both.*) « βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις » ... Εὐπόλιδος δ' ἐν Χρ. γ.

Ἀλλ', ὦ φίλε Ζεῦ, κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις!

7.

Posteaque, hic commoratus, introeo
ad omillam, etiamsi non eat simul.

8.

Alcæe Siceliota, Peloponnesie (?).

9.

O vehemens, o cithara canendi peritissime.

10.

a. Video. b. Considera jam hanc Mariandyniam.

11.

Non; sed immolabam porcellum canorum Vestæ,
et perpulchrum quidem.

12.

Plane, ut in proverbio est, vultus hominis ad lora [spectat.

13.

At, per Jovem amicum, trullam habes nasum!

« De καταχύτλῳ, trulla balnearia, v. Letronnii librum de nominibus vas. Gr. p. 21. Ei vasi, qui hæc dixit, alius cujusdam nasum deformem assimulabat. » *E M.*

14.

Zenobius 2, 19, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται : οὕτως Ἡσίοδος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ... E. δ' ἐν Χρ. γ. ἑτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

Schol. Platonis Bekker. p. 373 : Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δ. ἴασ. ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὅς, ὅτε εἱστιῶντο τῷ Κήϋκι ξένοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ (v. fr. 1, cum annot.)... καὶ E. Χρ. γ.

15.

Etymol. M. p. 132, 12 : ἀποπάτημα ἀντὶ τοῦ σκυβάλου (solœce libri ἀντὶ τὸ σκύβαλον). E. Χρ. γ.

Τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

« Eadem gramm. Bekker. An. p. 433, et Suidas v. Ἀποπάτημα, qui recte ἐκεῖνος pro ἐκεῖνο. De Didymia quodam Eupolin hæc dixisse auctor est Athen. 14, p. 658, D : τὸ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων εἴρηκεν Εὔπολις· σκώπτων γὰρ Διδυμίαν τινὰ ἀποτράγημα αὐτὸν εἴρηκεν ἀλώπεκος (*abrosum a vulpe*, macrum, etc.), ἤτοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα, ἢ ὡς κακοήθη καὶ πανοῦργον, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. Symmachus autem Aristophanis interpres apud Suidam vv. Ἀσωπόδωρος et Θαρρελείδης (cf. Av. 17) : Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι διεβέβληντο τοῦ σώματος. De Asopodoro cf. etiam Teleclid. fragm. incert. 17. Videndum an idem fuerit homo hic Διδυμαχίας et ille Διδυμίας. Aliam autem lectionem in Eupolide secutus est Athen., aliam Etymologus.

16.

Schol. Aristoph. Acharn. 3 : τὸ ψαμμακόσια καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο. παρὰ μὲν E—δι ἐν Χρ. γ. οὕτως·

Ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους.

« Ita primus Brunck. pro Ἀ. θ. ψαμμοκοσίους. Athen. 6, p. 230, C : ὀνόμασι χρώμενον ψαμμακοσίοις· et 14, p. 671, A : ὅτι δ' ἡμεῖς ψαμμακόσιοί ἐσμεν δῆλον. » *E M.*

17.

Idem schol. Av. 42, διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν : εἴρηται μὲν οὐ (male libri ὁ) βάδος· ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασι τοιαῦτα, ὡς E. Χρ. γ. « * τισοφῶν ὦ ῥαψῳδέ. » Cod. Ven. τί σοφῶνος. Unde Augustus Nauck :

Τίς ὁ φῶνος, ὦ ῥαψῳδέ;

Ante eum Lobeckius : Τίς ὁ σόβος, ὦ ῥ.;

18.

Idem schol. Ran. 1036 : διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ E. Χρ. γ., « Πανταχλέης σκαιός. »

19.

Chœroboscus Bekker. Anecd. p. 1290, sive Crameri Anecd. Ox. 4, p. 420 : σημειοῦται τὸ ἐχέῶ δευτέρου μέλλοντος, οἷον καὶ τὸ κατακλιεῖς (sic) παρ' E—δι ἐν Χρ. γ., οἷον

Εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ.

Excerpta Bodl. apud Cramer. l. l. p. 195, 28 : κλείω : ὁ β ἀόριστος ἔκλιον διὰ τοῦ ι, ὡς ἔπιθον... ὡς τὸ Εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ παρ' E—δι ἀντὶ τοῦ ἀσφαλιεῖ. « De hoc futuro disputavit Buttmannus Gr. Gr. ampl. 1, p. 396. Similis forma est δανειῶ sive δανιῶ a δανείζω, de qua Photius v. Θεριῶ et gramm. apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 174. Quum autem Attici non dixerint κλείω, sed κλῄω, a quo κλιῶ formari non potuit, haud inepte, opinor, illud κατακλιεῖ in Eupolidis fabula a barbaro aliquo dictum fuisse conjicias. Ad αὐτὴν supplendum esse θύραν, indicare videtur explicatio ἀσφαλιεῖ. » *E M*

20.

Photius p. 596, Suidas : Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον :* ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι, E. Χρ. γ. Scribamus τοῦ Δ. τὸ σ. ὑποδῶ : ὡς, etc. Confusa puto ὑπὸ et ἐπὶ, ut Thuc. 3, 12; 4, 34. Conjunctivus potestate futuri : v. Matth. Gr. p. 516. Pollux 7, 86 : τὸ σάνδαλον E. ἐν Χρ. γένει. Vix credas, Pollucem nihil annotasse præter usum vocabuli σάνδαλον, quod paulo quidem rarius est, legitur tamen, recentiores ne commemorem, apud Anacreontem carmine 21, σανδάλιον Herodot. 2, 91, etc. Quare suspicor, excidisse ὑποδῶ post σάνδαλον.

14.
Sponteque opulenti tenuium adeunt epulas.
15.
Quid enim ille est? merda vulpis.
16.
Numerare spectatores sexcentos.

17.
Quis hic vocalis, o rhapsode?
19.
Nisi quis eam inclinaverit.
20.
Jovis sandalium induam.

21.

Pollux 9, 26 : κατ' Εὔπολιν λέγοντα ἐν Χρ. γ. « νεοκάτοιχος. »

22.

Schol. Aristoph. Vesp. 1310 : παρὰ τὴν παροιμίαν « ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα. » ὁ δὲ ἀχυρὸς παρ' E—δι ἐν Χρ. γ., ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος. « Kusteri ed. ἄχειρος, Ald. ἄχυρος. Scripsi ἀχυρὸς ex præcepto Herodiani : v. Arcad. p. 72, 5. Eupolis autem forsan ἀχυρμὸς dixerat. » *E M.* Philemon Athen. 2. p. 52 (Incert. 93), quem locum memorat Mein. :

Ὄνος βαδίζεις ἄχυρα τῶν τραγημάτων.

Sic enim legam pro κακομέτροις et infuscatis illis, quæ vulgari solent, Ὄ. β. εἰς ἄχ. τρ. De intelligenda εἰς præpositione in verbis motum significantibus v. indices Sophoclis, Euripidis, etc. Hic quidem εἰς ortum esse potest ex εις prægresso; quo facto imperitus aliquis τῶν data opera deleverit metri causa, si diis placet.

23.

Antiatticista p. 96, Ἐξηγητής : E. Χρ. γ. « Λάμπων οὐξηγητής. » μάντις γὰρ ἦν, καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. « Cf. Reisig. Conject. 1, p. 175, Aristophanis schol. Nub. 326. » *E M.* Cf. Av. 496.

24.

Harpocr. p. 166, 19 : σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα (sic), ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. E. Χρ. γ. Photius p. 513, 6, Σιπύα : σιτηρὸν ἀγγεῖον. Λυσίας τε, καὶ E., καὶ Ἀριστοφάνης. Qui Plut. 802,

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων.

25.

Athen. 9. p. 406, C : πισοῦ δὲ τοῦ ὀσπρίου μνημονεύει καὶ E. ἐν Χρ. γ.

26.

Idem ib. p. 408, E : κατὰ χειρὸς ὕδωρ... ὡς E. ἐν Χρ. γ. Cf. Aristoph. Av. 438, seq.

Ad hanc fabulam etiam Incertarum fragmenta 21 et 42 referenda videri, annotat Mein.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

Stobæus Floril. 4, 33, cum lemmate Εὐπόλιδος.

Ἀλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταί, πολλὰ καὶ ξυνίετε
ῥήματ'· εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι,
ὅ τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς,
ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ', αὐτοῦ μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν,
ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκῶν κάλ' εἰσφορεῖν,
μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῷ λόγῳ.
Ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως· μεταβαλόντες τοὺς τρόπους
μὴ φθονεῖθ', ὅταν τις ἡμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

Spectant hæc ad æmulos poetas, inprimis Aristophanem, quem, inter spectatores sedentem, digito monstraverit histrio versu 6, ipsiusque Aristophanis verba esse videntur μαίνεται et παραρρεῖ τῶν φρενῶν, quamvis desiderata in fragmentis. Cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 111, Bergk. Commentt. p. 365. Versu 1 πολλὰ, ut alias πολὺ, *valde*, i. e. studiose, attente. Æschylus Ag. 1181 : ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Γύναι, et Choeph. 257 : κἀξορθιάζων πολλὰ, ubi schol. : ἀνατεταμένως. Frustra Berglerus ad Pacem 604 (ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε Ῥήματα) aliique τἀμὰ pro πολλά : recte autem ῥήματ' pro χρήματ', quod habent codd. Τἀμὰ facile intelligatur. V. 2 Meinek. εὐθύς. V. 3 idem recepit Wakefieldi conjecturam ὅ τι παθόντες. V. 4 αὐτοῦ, quem impugnat æmulum; Aristophanem, opinor, Atticum illum quidem, sed non Athenis natum, propterea que pro ξένῳ habitum invidiæ causa ab Atheniensi Eupolide. Codices plures αὐτῶν. Μηδὲν χεῖρον φρονῶν, *nulla in re minus intelligens*, quam iste. V. 5 sic Porsonus Adv. p. 287 et Jacobsius. Libri mendose ἐπιθῆται. Sed hoc parum est : tautologia intolerabili, quam indocti doctique propagarunt, iidem πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν. Dedi quod sententia requirebat, quum scirem, et κακὸς cum καλὸς similibusque, et ει cum ω confundi solere a librariis, itemque id esse φορεῖν, quod facil-

---

EX INCERTIS FABULIS.

1.

At audite, spectatores, et expendite verba : quippe statim apud vos causam defendens quæram, qua ratione peregrinos quidem dicitis poetas sapientes, sin autem aliquis vestrûm, isto non minus callens, poesi operam dat prorsus confisus se afferre bona, *insanit* et *mente captus est*, ut tu dicis!
Igitur mihi obtemperate omnino : mutatis moribus ne invideatis cuiquam nostrûm, si musica gaudet arte.

lime mutatum fuerit in φρονῶν. V. 6 codd. aliquot μαίνεταί τι. V. 8 libri φθονῆθ'. Correxit Dobr. ad Plutum 1188. Valck. ἡμῶν pro ὑμῶν.

2.

Athen. 1, p. 17, D : E. δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησάμενον τὸ τῆς ἀμίδος (matulæ) ὄνομα (Meinek. scrib. suspicatur τὸν τῆς ἀμίδος νόμον) ἐπιπλήττει λέγων

α. Μισῶ λακωνίζειν, ταγηνίζειν δὲ κἂν πριαίμην·
πολλοὺς δ' (ἂν) οἶμαι νῦν βεδινῆσθαί (τε καὖτε βινεῖν).
β. (Ὡς εἰκός·) ὃς δὲ πρῶτος ἐξεῦρεν τὸ πρῴ 'πιπίνειν,
πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίστασ' ἥμιν εὑρών.
Εἶεν· τίς εἶπεν « Ἀμίδα, παῖ! » πρῶτος μεταξὺ πίνων;
α. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν του.

Locus e colloquio gulonis et prædicatoris, quorum alter alterum irridet. Meinek. ad Alcibiadis irrisionem spectare hos versus opinatur. Vers. 1 Suidas λακωνίζειν : παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. β'. (fr. 26, ubi v. ann.) « Intelligerem hæc, inquit Mein., si ταγηνίζειν de venere muliebri dici posset locusque ita scriptus esset : Μισῶ ταγηνίζειν, λακωνίζειν δὲ κἂν πριαίμην. » V. 2 recte Schweigh. πολλοὺς pro πολλάς. Hunc et sequentem versum probabiliter supplere studuimus. Aliter cod. B : ὀλίγας γὰρ οἶμαι νῦν βεβ. γέ σοι γυναῖκας. V. 3. Ὡς εἰκός, *ut verosimile est*, frigide concedentis et statim par pro pari relaturi, ut qui etiam τῷ ταγηνίζειν et matutinis potationibus ad λακκοπρωκτίαν incitari homines existimet, neque injuria. Libri τὸ πρῶτ' ἐπιπίνειν. Correxit Elmsleius. V. 4 libri ἐπίσταθ' ἡμῖν. Illud correxit Elmsl.; hoc, quod officit metro, Mein. V. 5 Εἶεν, *age* : formula transeundi, præsertim ad rem cognatam. Παῖ. πρῶτος pro πάμπρωτος Porsonus apud Kidd. ad Porsoni Misc. p. 390. Ibi ex Athen. 6, p. 262, D, petiti versus Epicratis

— Τί γὰρ
ἔχθιον ἢ « παῖ, παῖ! » καλεῖσθαι παρὰ πότον,
καὶ ταῦτ' ἀγενείῳ μειρακυλλίῳ τινί,
ἤτ' ἀμίδα διαφρεῖν;

libri ἢ τὴν ἀμίδα φέρειν, in thesi occultato vocabulo ἀμίδα, δια—hausto a δα syllaba, etc. « E. eum perstringit, qui primus inter pocula matulam poposcit; quem usum, satis notum ex Comicis græcis et latinis, Sybaritarum inventum esse ait Schweigh., laudato Gatakero Advers. misc. 2, 5. » *E M.* Versum 6 respicit Phrynichus Bekkeri p. 58, Παλαμηδικὸν τοὐξεύρεμα : οἷον σοφὸν καὶ εὐμήχανον. Ibi vulgo καὶ σοφόν. B C D σοφόν σου. Immo σοφόν του pro τινός.

3.

Suidas, Βαστάσας : ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. E.

α. Ἄγε δή, πότερα βούλεσθε τηνδὶ διάθεσιν
ᾠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
β. Ἀμφότερ' ἐρεῖς, ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον,
ὃν ἂν δοκῇ μοι, βαστάσας αἱρήσομαι.
[πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων καὶ δοκιμάζων.]

V. 1 vulgo τὴν διάθεσιν, — δὶ syllaba absorpta, nisi fallor, a δι–vicino. Certe aptum τηνδί, *huncce*, quod velut δεικτικῶς dictum est pro τὴν νῦν, ut Toup. et Gaisford. ad Hephæst. p. 45, quanquam ipse Gaisf. postea maluit τήνδε, neque aliter Runkel.; sed verisimilius τηνδί. In fine nescio cujus additamentum ταυτολόγον cancellavimus.

4.

Orion Anthol. p. 54 : Εὐπόλιδος·

Ἦ πολλά γ' ἐν μακρῷ χρόνῳ γίγνεται μεταλλαγῇ
τῶν πραγμάτων· μένει δὲ χρῆμ' οὐδὲν ἐν ταὐτῷ ῥυθμῷ.

Codex Ὡς πολλά γ' ἐν, etc., sed Julianus Orat. 7, p. 204, A, in codice Voss. Ἦ πολλά, quod receptum a Mein. mihi quoque alteri illi præstare videbatur. Deinde Mein. μεταλλαγῇ πραγμάτων, quum apud Orionem legatur μεταλλαγέται πρ. Recte

2.

a. Odi laconismum; assata vero emerim;
multos quidem nunc puto irrumari, *rursusque irrumare.*
b. *Credibile* est: qui autem primum cogitavit de potu matutino,
eum scito multam nobis pæderastiam excogitasse.
Age, quis primus inter pocula dixit « Matulam, puer! »?
a. Palamedicum hoc quidem et sapiens alicujus inventum.

3.

a. Age igitur, utrum hocce genus odæ
audire vultis, an modo antiquo factam?
b. Utrumque dices; ego vero, postquam audivero,
modum spectatum, qui mihi placuerit, eligam.

4.

Sane multa longo in tempore fiunt conversione
rerum, nec quidquam in eodem modo permanet.

Schneidewin. τῶν πρ., minus bene μεταλλαγαί. Metrum euripideum, ex iambico dim. et simili trochaico, sed catalecto, compositum, ut OEdipi Tyr. 189, et Antigonæ 555 nostræ ed.

5. 6.

Pollux 9, 47 : ἐν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθῆκαι, ἢ ὡς Εὔπολίς φησιν, οὗ τὰ βιβλία ὤνια· καὶ αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ (βιβλία). οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὗ τὰ βιβλία, οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τόπους ἐκ τῶν πιπρασκομένων, ὡς εἰ φαῖεν « ἀπῆλθον εἰς τοὔψον, » καὶ « εἰς τὸν οἶνον », καὶ « εἰς τοὔλαιον », καὶ « εἰς τὰς χύτρας, » καὶ κατὰ τὸν Εὔπολιν

Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,
καὶ τὸν λιβανωτὸν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων
καὶ περὶ τὰ γέλγη.

Probabiliter Bergk. Commentt. p. 355 huc transtulit quod initio confusi loci Pollucis legitur,

καὶ περὶ τὰ γέλγη, χοὖ τὰ βιβλί' ὤνια.

« Aristoph. Ran. 1068 : παρὰ τοὺς ἰχθῦς· schol. παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀττικόν. E. « Περιῆλθεν (sic).... κρόμμυα. » Ammonius p. 62 ed. Valck., τὸ εὐθὺ cum genitivo illustrans : οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺ ἐτίθεσαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ (leg. ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὁ.) τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· « εὐθὺ τῆς στοᾶς », « εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. » Partes fragmenti afferunt etiam Photius p. 589, Suidas v. Τοὔψον, schol. Aristoph. Pac. 1158. Γέλγη inter κωμικώτερα citat Pollux 3, 127. » *E M.*

7.

Idem 3, 115 : Πλάτων δὲ ἐν Παρμενίδῃ καὶ ῥυπαρὸν (de parco. *M.*) εἴρηκεν. E. δὲ

Ἤδη χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον
τοῦδ' εἶδες; (οὐ δή·) θᾶττον ἂν τοῦ (γ') αἵματος
ἢ χρημάτων (μεγάλων ὁ) μεταδῴη τινί.

V. 1 sic in optimo cod. Paris. A : Εἶδες χ. πώποτε ῥυπ. τοῦδε; V. 2 et 3 facile neglectum fuerit οὐ δὴ post εἶδες (v. ad Thuc. 1. 40; 5, 97), et μεγάλω ὁ ante simile μεταδῴη. De ὁ pro ὅδε v. Matth. et grammaticos. Pro lubitu Fritzsch. Comment. de Aristophanis Dætal. p. 9, τ. εἶδες ἐτεόν, et ἢ χρημ. οὗτός γε μετ. τινί. Apposite autem ad sententiam idem adscripsit illa Demosthenis De falsa leg. § 254 Bekk., θᾶττον γὰρ ἂν τοῦ αἵματος ἢ λόγου μεταδοῦναί τινι. De magnis sumptibus chororum tragicorum, etiamque comicorum, quamvis minus splendentium (v. Heraldus Animadv. ad Salmasii Observ. ad Jus Att. et Rom. 6, 8, 5,), vix suppetentibus tempore belli Pelop., Meinck. exposuit Hist. crit. Com. p. 42.

8.

Zonaras Lex. p. 605 : Ἐγερθῆναι ἐξ ὕπνου, ἀναστῆναι τῷ σώματι. E.

Τίς οὐξεγείρας μ' ἐστίν; οἰμώξει μακρὰ,
ὁτιή μ' ἀνίστης ὠμοϋπνον.

Eadem ap. gramm. codicis Naniani ap. Mingarellum p. 492. Ὠμόϋπνον, *semisomnem*, velut immaturo somno, h. e. primo neque arcto, dormientem. Philostratus Vit. Apoll. 8, 31, p. 371, annotante Mein. : τὸ δὲ (μειράκιον), ὥσπερ ἐμμανὲς, ἀναπηδῆσαν ὠμόϋπνον, etc., et comparate ὠμογέρων et ὠμόγραυς. Qui ὄντα in fine addendum putat, prætereaque ἀνίστης conjecit pro codicum ἀνέστησ', « nisi οἰμώξαι sit tertia futuri persona. »

9.

Schol. Aristoph. Nub. 96 : ἔπειτα E. εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ καθήψατο· οὐδὲν δὲ χεῖρον ἐπιμνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος·

Δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν,...
Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν,

οἷον δὴ ἦν ὁρᾷν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκεῦος καταχείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαιρούμενον. Id. ib. ad 180, ἐκ τῆς παλαίστρας θυμάτιον ὑφείλετο : ὅμοιον τῷ ὑπὸ E-δος ῥηθέντι περὶ Σωκράτους, Στησιχόρου ... ἔκλεψεν. Lacunam v. 1 supplevérunt vocabulo ᾄδων : sed quis fando audivit, Socratem cecinisse in publico? Scribendum arbitror ἵζων Στησ. πρὸς τὴν λύραν. Dictus fuerit aliquando Socrates in certamine musico, quum assideret lyræ Stesichori decoris causa expositæ in loco conspicuo, tamen, (quod additum est per invidiam) artis (furandi) specimen edens, urceum vinarium surripuisse. Satis simile ιζων vicino ιξιν, ut ab hoc haustum videri possit. Verba πρὸς τὴν λύραν poste-

5.

Circumibam ad allia et cepas,
et thus, rectaque ad aromata
et circum cibaria, locumque ubi libri venduntur.

7.

Jamne choragum unquam sordidiorem
vidisti? (*Non sane :*) citius sanguinem
quam opum (*magnarum*) particulam alicui impertiret.

8.

Quis est, qui me excitavit? — Vehementer plorabis,
quia me surgere facis semisomnem.

9.

Specimine autem edito Socrates
prope Stesichori lyram urceum vinarium furatus est.

riore tantum loco scholiastæ leguntur. Οἷον δή posui pro οἷον δ'.

10.

Olympiodorus ad Platonis Phædon. p. 65 ed. Heindorf. : ὁ γὰρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, « Τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχόν, ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου δὲ κατημέληκε. » Mein., secundum Herm. ann. ad schol. Nub. 360, nisi quod is lacunæ signa posuit post πεφρόντικεν (temere quidem, ut ipse Mein. fatetur, quum iambicis tetrametris dimetrum intermisceri solere ostenderint Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1. p. 224, et Bergk. Comm. p. 353),

Μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν,
ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκεν.

Proculus Ms. apud Ruhnken. ad Xen. Memor. Socr. 1, 2, 31 : αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμῳδιοποιῶν, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἁπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτικούς, ὡσαύτως ὀνομαζόντων· « Μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην. » Etymologus M. p. 18, 9 : Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη E. Hos potius quam Olympiodorum expressit Hermannus : at in probabiliorem viam rediens Mein., « Propter Olympiodorum, » inquit, « fortasse scribendum est

Μισῶ γε δῆτ' ἐκεινονὶ τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,

vel μισῶ γε δὴ κἀκεινονί. » Veraque sane, si quid intelligo, verba δῆτ' ἐκεινονί. Sed apud ipsum Olympiodorum quum oratio sic incipiat Τί δῆτα ἐκεῖνον, etc., ad prægressam alterius interlocutoris pertinere arbitror τὸ Μισῶ hunc fere in modum, auctore Preculo,

— ἄλλους δ' ἁπαξάπαντας
μισῶ. β. Τί δῆτ' ἐκεινονὶ, etc.

« Socratis nomen apud Proculum ex interpretatione ortum videri potest. » *Mein.* Versu 3 Olymp. τούτου δὲ κατ., ubi alienum δὲ, aptum τούτου γε, *hujus quidem rei*. Cf. Pherecrat. Κρατ. 12. Sic etiam numeri vividiores et κωμικώτεροι.

11.

Etym. M. p. 18, 8 : διὸ καὶ ἀδολέσχας τοὺς φυσικοὺς ἐκάλουν, λέγει δ' Ὠρίων· καὶ Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη E., καὶ ἐν ἄλλοις

(Ἀλλ') ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὦ σοφιστά.

Ἀλλ' excidisse videtur propter simile secutum ἀδ-, sentiente etiam Mein.

12.

Eustath. ad Il. 2, 333, p. 231, 19 : ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἑτοιμότατοι, καὶ μένειν αὖθις ῥᾷον ἀνεπείσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος « Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσ' ἀνθρώπου, εἴπερ ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὖθις πείθει λέγων μίμνωμεν. » Ibidem schol. : « Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος. » κατὰ τὸν Εὔπολιν· « ὁ μὲν γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν πείθει. » ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν. Eupolidis versus sic videntur habuisse :

Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος,
εἴπερ ὁ λέγων « Φεύγωμεν » ἀναπτεροῖ γ', ὁ δ' (ἂν)
αὖθις λέγων « Μίμνωμεν » ἀναπείθει (πάλιν)!

In quibus ἂν, aptum hiatui vitando neque inelegans, neglectum dicas sequente αυ- simili, quemadmodum et πάλιν facile exciderit post πείθει. Primum versum solum poetæ esse judicat Meinek., cetera scholiastæ, dissentiente Hermanno Opusc. 5, p. 290.

13.

Eustath. ad Odyss. p. 1441, 16 : Δημόκριτος δὲ (fort. δὴ) ἐπιτηδειέστερόν φησι, καὶ Δεινόλοχος γενναιέστατον, Ἀντίμαχος δὲ ὅτι ἀφνειέστατος ἔσχεν. (καὶ) E. δὲ

— Πόλιν (τε) θεοφιλεστάτην
οἰκοῦσιν, ἀφθονεστάτην τε χρήμασιν.

Prius τὲ haustum fuerit a θε- syllaba, quæ sequi-

10.

— a. Aliosque simul omnes
odi. b. Quid igitur illum, mendicum garrulum,
qui cetera quidem curare solet,
unde vero cibum habeat, id quidem negligit?

11.

Garrire illum probe doce, sophista.

12.

Quale tandem est lingua oratioque hominis!
siquidem qui dicit « Fugiamus », volare facit viros; [qui vero
rursus dicit « Maneamus » *pariter* persuadet.

13.

— Urbem et diis carissimam
habitant, et opulentissimam.

tur. Mein. Πόλιν γε. Dicuntur Athenienses. Æschylus Eum. 792 : χώρας... θεοφιλεστάτης (Atticæ), ubi v. annot.

14. 15.

Idem ad Odyss. p. 1680, 26 : Ἀττικοὶ δὲ ἅπαντες τὸ ἴσθι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπαρχε τάττουσιν. E.

Μὴ τρηχὺς ἴσθι.

καὶ

Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον·

ἤγουν μὴ φθονερὸς ἔσο ἄνθρωπος. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρίον ὑποκοριστικῶς γενόμενον ἐκ τοῦ ἀνδρός. Τρηχὺς Ionice, ut τυλεία in Κόλαξι fr. 21.

16.

Idem ad Odyss. p. 1406, 27 : ἀντιβολία ἡ δέησις. E.

Κατ' ἀντιβολίαν δέκα τάλαντ' ἀπετισάμην.

Respicit Hesychius, Κατ' ἀντιβολίαν : κατ' ἀντίληψιν.

17.

Idem ad Od. p. 1517, 10 : τρύσιππον δ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἢ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τρυσίππειον τετρασυλλάβως ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ χρῆσιν E-δος ταύτην « Ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοι ἐπιβαλεῖς τρυσίππειον. » Recte Runkel. et Mein :

Ἀλλ', ὥσπερ ἵππῳ, μοὐπιβαλεῖς τρυσίππιον.

Photius, secundum Æl. Dionysium, Τρυσίππιον : ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῷ ὅμοιον. οὕτως E. « Cf. Cratetis Sam. fr. 2. Nota ista equis inusta dicebatur etiam ἵππου τρόχος, v. Phot. p. 112, 16. « *M.*

18.

Idem ad Odyss. p. 1535, 18 : ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο ἀττικῶς αἱ ἄρκυες, οὐκ ἄδηλον, καὶ φέρεται χρῆσις E-δος εἰς τοῦτο τοιαύτη·

— Σὺ δὲ τὰ καλώδια
ταῦθ' ἁρκυώρει,

ἐπεὶ καὶ ἁρκυωρὸς ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ.

19.

Idem ad Od. 7, 104, p. 1571, 35 : αἱ (γυναῖκες) τῇ χειρὶ τὴν κρόκην ἔνηθον. E.

Τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην.

Mein. correxit. νῆσαι, quia νάω (quamvis usurpatum ab Etymologo p. 344, et Polluce 7, 32; 10, 125) ab usu Atticorum abhorret, pariter ac νήθειν, de quo ipse Pollux priore loco : οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὸ νήθειν νεῖν λέγουσιν. Cf. Mein. ad Cratini Μαλθ. fr. 4. Male schol. Hom. νῆθε.

20.

Lucianus Prom. cap. 2 : μὴ ἄρα οὕτως με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

Eupolidis versum esse annotavit scholiasta.

21.

Mœris Attic. p. 213 : Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον· ἔνθεν καὶ τὸν κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν

— Πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ὦ Κλέων,
χαίρειν προσεῖπας πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Bekkerus edidit Πρώτως. Eupolidi hæc vindicavit Mein. Hist. crit. Com. p. 115, auctore Suida v. Χαίρειν : πρῶτον δὲ Κλέωνά φησιν Εὔβουλος ὁ κωμικὸς οὕτως ἐπιστεῖλαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ Σφακτηρίας. « Nam ibi legendum esse, inquit, Εὔπολις, vidit etiam Fritzsch. apud Bergk. Commentt. p. 362. Locus fortasse ad Χρυσοῦν γένος revocandus est. »

22.

Phrynichus Præp. sophist. p. 5, 8, ἄνθρωπος ἀποφράς : ἀποφράδες ἡμέραι, καθ' ἃς ἀπηγόρευτό τι πράττειν. σημαίνει οὖν τὸν οἷον ἀπαίσιον καὶ ἔξεδρον καὶ ἐπάρατον ἄνθρωπον.

14.

Ne asper esto.

15.

O mirifice homo, ne sis invidiosus homunculus.

16.

Requisita solvi decem talenta.

17.

Sed, velut equo, imprimis mihi τρυσίππιον.

18.

— Tu vero funiculos
retium hosce ponito.

19.

Manu nentes mollissimam tramam.

20.

Cleon Prometheus est post negotia.

21.

— Primus enim nos, o Cleon,
salvere jussisti, vehementer affligens urbem.

— Συνέτυχεν ἐξιόντι μοι
ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Quibus hæc subjiciuntur, Ἀπιστίαν βλέπει : Εὔπολις. σημαίνει τὸν ἀπιστότατον. Etym. M. p. 131, 19 : καὶ τοὺς πονηροὺς δὲ ἀποφράδας ἐπιθετικῶς ἐκάλεσαν, οἷον « Ἄνθρωπος.... ἀπιστίαν. » « Hominem nefarium ἀποφράδα dixit etiam Lucianus vol. 3, p. 611, et incertus scriptor apud Suidam v. Ἡνίοχος. » *E M.*

23.

Idem ib. p. 43, 15, Θρύπτεσθαι : ὡραΐζεσθαι. ἄμφω E. ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη. Mein. scripsit

Ὡραζομένη καὶ θρυπτομένη.

24.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 436, 3 : Ἀποστάσιον, καὶ λιποστράτιον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οὐδετέρως σχηματίζουσιν. E. « Καὶ γὰρ αἰσχρὸν* ἀλογίους τι ὀφλεῖν. » Ita codex. Bekkerus ἀλογίου τι. Recte Mein. auctore Bergkio

— Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίου 'στ' ὀφλεῖν.

25.

Idem ib. p. 451, 10, Ἀσελγές : πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βίαιον. καὶ ἀσέλγεια ἡ μετ' ἐπηρεασμοῦ καὶ θρασύτητος βία. καὶ ἀσελγὴς ὁ ἀνάγωγος. Δημοσθένης... καὶ ὁ κωμικὸς

Ὥσπερ ἀνέμου 'ξαίφνης ἀσελγοῦς γενομένου.

« Eupolidi vindicavi propter Pollucem, 111 : E. δὲ καὶ ἄνεμον ἀσελγῆ εἶπε τὸν βίαιον. Hesych. s. v. Κριός : τὸ γὰρ « ἀσελγὲς » οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσιν, ὡς E. Sic etiam Prov. Bodlej. 555, sed Eupolidis nomine omisso. » *E M.*

26.

Gramm. Crameri Anecd. Ox. 1, p. 372 : ὁ κατὰ ψυχὴν (πονηρὸς) ὀξυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυτόνως· καὶ παρ' E-δι τὸ θηλυκὸν πονήρα,

Καὶ μὴ πονηροὺς, ὦ πονήρα, προξένει.

τὸ μὲν πρότερον ὀξύνοντες, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς προμνηστρίας τὸ δεύτερον βαρύνοντες. τῶν μὲν γὰρ τοὺς τρόπους ὁριζόμενος ὁ δῆμος, τῆς δὲ αἰτιατικῆς (αἰτιᾶται conjicit Mein.) ὡς ἐν λοιδορίᾳ τὴν τύχην. « Docte de hoc discrimine exposuit vetus interpres Aristotelis Eth. Nicom. 3, 5. Cf. Gœttling. De accent. p. 304. » *E M.*

27.

Herodianus Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 253, Herm. p. 309 : ἡρῷον λέγεται ἡ τοῦ ἥρωος εἰκὼν ἢ τὸ τέμενος, ὡς E.

Ἡρῷον εἴ πώς μοι κομίσαιο τοῦ Λύκου.

Similiter Aristoph. Vesp. 819 (θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσαιο τοῦ Λύκου, secundum Mein.), cujus nomen fortasse hic reponendum est.

28.

Gramm. Bekkeri An. p. 463, 18 : Αὐλίζεται, τὸ ἐν αὐλῇ διατρίβει, καὶ ἰδίως τὸ κοιμᾶται Εὔπολίς φησιν·

Ἐγὼ δ' ἄδειπνος ἑσπέρας ηὐλιζόμην.

Ita Mein.; codex αὐλιζόμην.

29.

Herodianus ap. Cramer. Anecd. Ox. 3, p. 253, Herm. p. 309 : οὕτω (φακοὶ) καλεῖται ὠμὸν τὸ ὄσπριον, ὡς E.

Τῇ νυν καταδέχεσθε τοὺς φακούς.

Cod. νῦν καταδέχεσθαι, Hermann. κατέδεσθαι. Imperativum posuit Mein.

30.

Herodianus Piersoni p. 448 : Κατέαγα τῆς κεφαλῆς, οὐ μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις·

Οὐ γὰρ κατάξει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα.

Recte Piers. Εὔπολις pro Ἄπολις, sed ῥάμματα ponentem sic refellit Mein. : « Id si scripsisset E., parum apte versu illo usus esset Herodian. Scripsi igitur κατάξει (legebatur κατάξεις), ut voluit etiam

---

22.

— Occurrit egresso mihi
homo nefarius, perfidiam spectans.

23.

Delicias faciens et luxurians.

24.

Turpe enim est temeritatem debere.

25.

Tanquam tempestate subito vehementi exorta.

26.

Nec malos, mala, hospitio excipe.

27.

Ἡρῷον si quis forte mihi afferat Lyci.

28.

Ego autem incœnatus vesperi in aula cubabam.

29.

— Accipite igitur lentes.

Porsonus Adv. p. 285. Hoc dixit : *verba enim caput ejus non diffindent.* »

31.

Hephæst. p. 132 : κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ὠνομάσθη. φησὶ γὰρ E.

Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο.

32.

Pollux 2, 90 : E. καὶ νηὸς χείλη εἴρηκεν « Ἀνωρροθία ἡ περὶ τὰ χείλη τῆς νεώς. » Runkel. ἄνω ῥοθίαζε. Ferrem ἄνω ῥοθίαζε. Imperativo rejecto Mein. : « Ἀνερροθίαζε, scil. ἅλς, *mare strepebat circa extremam navis oram.* Ἀναρροθιάζειν (sic) dictum ut ἀναρροχθεῖν (sic) apud Homerum. Sed possis etiam ἄνω ῥοθιάζει cum Bekkero, vel ἀναρροθιάζει (sic). »

33.

Idem 2, 159 : παρὰ δὲ Εὐπόλιδι προπόσεως σχῆμα (intell. ἡ ἐπιδέξια), « Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. » Mein. auctore Toupio

Ὅταν δὲ δὴ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια.

De ἐπιδέξια πίνειν v. Athen. 11, p. 464, A.

34.

Idem 6, 65 : τὰ δὲ ἡδύσματα ἔλαιον, ὄξος, ὡς E.

Οἴνου παρόντος ὄξος ἠράσθη πιεῖν.

« Ad Πόλεις nescio quo auctore retulerit Grotius Excerpt. p. 503. Versus fuisse videtur proverbialis, de iis dictus, qui melioribus suppetentibus deteriora præferrent. » *E M.*

35.

Cocondrius De tropis apud Boissonad. Anecd. 4, p. 296, ap. Walz. Rhett. 8, p. 789 : τὸ εἴκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα, ὡς ἔχει τὸ παρ' E—δι « Κατεικάζουσιν ἡμᾶς * σχάδι βολβῷ. « Pro σχάδι Boiss. σχεδὸν, Walz. ἰσχάδι, sed male idem βολβῷ transponit ante κατεικάζουσιν. (De hoc verbo cf. Cratini Drapet. fr. 13.) Fortasse κατ. ἡμ. ἰσχάδι | βολβῷ τε. Comparatio cum carica ad rugas spectare videtur : v. Jacobs. Animadv. ad Brunckii Anal. 1, 2, p. 281. » *Mein.* Sane his vetulus vicem senum deploraverit, qui contemnantur a filiis juvenibusque, tanquam meras rugas et pelles. *Bulborum tunicas* commemorant Plinius H. N. 25, 5, 21, Statius Silv. 4, 9, 30. Scripserim, καίτοι forte neglectum ratus ante κατει-,

Καίτοι κατεικάζουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι,
βολβῷ.

36.

Photius p. 178, 17, Κρητικόν : βραχὺ ἱμάτιον. οὕτως E.

— Οὐ πάνυ ταχὺ
ῥάψας ἐμοὶ τοῦτ' ἀναβαλεῖς τὸ κρητικόν;

Parum placent homœoteleuta πάνυ ταχὺ, ut malim π. τάχος vel τάχα, *cito*, quum τάχος hoc sensu legatur apud Æschylum, nec α et υ confusorum exempla desiderentur; ne addam, etiam υ, οι et ος similia esse in vetustis codicibus. Sed hoc ut admittamus, certe repudiandum est ῥίψας, librorum scriptura ταυτολόγος, nec dubie infuscata. Qui hæc dixit, servum jubet lacerum κρητικὸν suum, celeriter consutum, sibi rursus induere. De α et ι confundi solitis nota res est : v. Thuc. 5, 19, ind. Æschyli, etc. « Κρητικὸν vestis erat tenuis et curta, qua rex sacrorum utebatur apud Athenienses; v. Hesych. h. v. et Pollux 7, 77. » *E M.*

37.

Idem p. 200, 8, Λάμβδα (immo Λάβδα, ut scribendum esse docuit L. Dindorf. in Thes.) : ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι μ. E.

Ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάβδα.

Codex λάμβδα.

38.

Idem p. 369, 12 : ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως (παιδικὰ) καὶ τὰ πρὸς γυναῖκας E. (μαρτυρεῖ)· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις

Ἐγὼ δὲ χαίρω *πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

Scribo πώς γε pro πρός γε, menda etiam apud Æschylum Eum. 225, et Thuc. 5, 105; 6, 34, observata. « Eadem habent schol. Ar. Vesp. 1026, gramm. Bachmanni Anecd. 1, p. 324, et Suidas v. Παιδικὰ, sed omnes γὲ omisso. » *E M.*

31.

Consuetum hoc commation.

32.

Alluebat (mare) labia navis.

33.

Quandoque scilicet dextrorsum bibunt.

34.

Quum vinum adesset, acetum bibere libuit.

35.

Proinde comparant nos caricæ, bulbo.

36.

— Non citissime
consutum mihi rursus injicies creticum?

37.

Obstupuit splendentia videns lambda.

38.

Equidem nonnihil gaudeo tuis amoribus.

39.

Etym. M. p. 257, 14, Δέρρις : ἱμάτιον παχὺ, ἢ δέρμα· ἢ τρίχινον παραπέτασμα ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλείαις βαλλόμενον· ἔστι καὶ ῥῦμα. E.

Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφιεσμένη.

Mendose libri ἔστι καὶ ῥῆμα. V. Schneider. Lex. v. Δέρρις. De litteris η et υ permixtis nonnunquam cf. nos ad Æschyli Suppl. 328, etc.

40.

Idem p. 422, 43. Eustath. ad Il. p. 500, 38, Crameri Anecd. Ox. 3, p. 328, 22. : ἤθεος σπανίως ἐπὶ παρθένου, ὡς παρ' Ε-δι

Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος.

41.

Idem p. 308, 30, * Ἐβλαστηκότες :

— Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἥκουσιν ἐβλαστηκότες,

ἀττικῶς· * βεβλαστηκότες, ἀποβολῇ τοῦ β, ὥσπερ βεβριμωμένης, ἐβριμωμένης· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι σύμφωνον. Legendum utroque loco ἐβλαστηκότων, et similiter βεβλαστηκότων (cf. Thuc. 3, 26, ἐδῄωσαν... ἐβεβλαστήκει); tum τὸ σύμφωνον; vix autem dubito quin ἀντὶ τοῦ exciderit ante βεβλαστηκότων, absorptum a simili ἀττικῶς. Eupolidi versum tribuit Meinek. auctore grammatico Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 184 et 514, ubi item bis βεβλαστηκότες.

42.

Idem p. 311, 55, Ἐγλυμμένος : ἐκ τοῦ γεγλυμμένος, οἷον

Ὡς οἴχεταί μοι τυρὸς ἐξεγλυμμένος.

Ita Mein. secundum gramm. Crameri locis ad superius fragm. allatis, quorum altero p. 514, τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστι· γεγλυμμένοι γὰρ δεῖ λέγειν καὶ βεβλαστηκότες· male editur διπαράλογα, syllaba ex Εὐπόλιδι adhærescente. Idem conferri jussit Χρυσ. γένος, fr. 5.

43.

Idem p. 529, 8, Κόντιλος. E. εἰ μὴ παίζει,

Αὐτοῦ δ' ὄπισθεν κατέλαβεν τὸν κόντιλον.

ἔστι κοντὸς, κόντιλος (sic). « Edebatur τὸν κόνδυλον, ad sententiam satis aptum. Sed τὸν κόντιλον Ms. Etymol. ap. Cramer. Anecd. Paris. 4, p. 76, ibidemque ὄπισθε. Fortasse penem significare voluit poeta : cf. Jacobs. Animadv. ad Anal. Brunck. 2, 3, p. 157. » *E M.* V. etiam, si tanti est, Gesneri Thesaur. l. l. v. *contus*, 3.

44.

Idem p. 726, 53, Στειλειά : τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης « τρήμας ἔχει » .... καὶ τὸ τρύπημα δὲ, ὡς E. « Οὐδὲν * καινὸν τρύπημ' ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕρῃς. » Mein. secundum Porson. Advers. p. 285, Οὐδὲν κενὸν τρ. ἂν ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕροις. Sed potius scribendum est

Οὐδὲν κενὸν τρύπημα ταῖς ἐν οἰκίαις ἂν εὕροις.

« Τρύπημα eodem sensu posuisse videtur, quo Aristoph. Eccles. 623 : ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν. Versus optime Alcibiadis libidinibus convenit; ac fortasse ex Adulatoribus desumptus est, cujus fabulæ v. fr. 18. » *M.*

45.

Idem p. 486, 48 :... τὰ πορφυρᾶ (scil. ἱμάτια) γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. E.

Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ.

« Etym. Gud. habet βάπτε, unde Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 201, βάπτετε, ut prius C. G. Lucas, versu ad Baptas relato. Forsan scribendum Βάπταις· Τὰ κ., etc., ob Pollucem 7, 63 : καὶ κάλλη φίλον τοῖς κωμῳδοῖς καλεῖν (τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια), ὡς E. που λέγει Τὰ... θεῷ. » *E M.*

46.

Idem p. 411, 35, Ζητρεῖον : τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. E.

Ἐγὼ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών.

« Hoc nomen ex Eupolide afferunt Phot. et Suidas h. v. ut δούλων κολαστήριον. » *M.*

47.

Athen. 1, p. 3, A : πάντα δὲ ταῦτα μόνον ἐξευρεῖν ἐκ παλαιῶν ψηφισμάτων καὶ δογμάτων τηρήσεως, ἔτι δὲ νόμων συναγωγῆς, οὓς ἔτι διδάσκουσιν, ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολίς φησιν, ἤδη κατασεσιγασμένων (intell. τῶν τοῦ Πινδάρου ποιημάτων) ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας.

39.

Mulier nigrum amiculum induta.

40.

Nisi puella virgo farinam triticeam irrigaverit.

41.

Ex agris florentibus adsunt.

42.

Nam caseus mihi periit excavatus.

43.

Ejus autem a tergo arripuit contum.

44.

Nullum foramen vacuum in ædibus offendas.

45.

(Tingere) purpurea ornamenta sacra deæ.

46.

Ego enim quum in ergastulum incidissem.

48.

Idem 2, p. 56, A, Ἐλᾶαι : E. « σηπίαι δρυπεπεῖς τ' ἐλᾶαι. » ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσιν· et ib., E, Ῥαφανίδες : αὗται κέκληνται διὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι. καὶ ἐκτεταμένως δὲ, καὶ κατὰ συστολὴν, λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. Κρατῖνος

Ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοισιν·

E. « Ῥαφανῖδες ἄπλυτοι, σηπίαι. » Runkel. et Mein. tribus his conjunctis

— Ῥαφανῖδες ἄπλυτοι, σηπίαι,
δρυπεπεῖς τ' ἐλᾶαι.

« Obscure Hesych. Ἄπλυτοι ῥαφανῖδες : οὕτως ἔνιοι, καὶ οὐ ποτάμιαι, ἃς δὴ καὶ θαλασσίας (corrigunt Θασίας. *Mein.*) τινὲς ἔλεγον. *Illotam raphanum* esse, quæ intus alba, foris pulla sit, et a nigredine nomen habere, ex Bodæo ad Theophr. p. 770 annotavit Schweigh. De mensura nominis ῥαφανὶς Draco Straton. p. 80, Ῥαφανίς : διφορεῖται τὸ ις, ἀττικῶς δὲ ἐκτείνει... παρ' E-δι δὲ συστέλλεται. Eustath. quoque ad Il. p. 1220, 55 : συστέλλεται δὲ παρὰ τῷ E—δι ἐν τῷ ῥαφανίδες ἄπλυτοι. « *E M.* Nihilominus dubia manet res, quum ῥαφανῖδες quoque et primo et medio versu locum habeat. Δρυπ. cf. Aristoph. Lysistr. 528.

49.

Idem ib. p. 68, A : τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτῦσαι) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, « Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. » E.

Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ.

50.

Idem 14, p. 623, E : ὁ μὲν κωμῳδιοποιὸς E., ἄνδρες φίλοι, φησὶ « Καὶ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστὶ βαθύ τι καὶ χαμπύλον, ἀεί τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. » Eustath. ad Hom. p. 1422, 55 : κατὰ τὸν Εὔπολιν εἰπόντα ὡς ἡ μουσικὴ πρ. ἐστι, etc. Codex P. βαθύ τι χαμπ. Probabiliter Hanovius Exerc. critt. p. 160 : β. τι κάγκύλον. Dindorf. ἀεί τι κ. τοῖς ἐπ. δυν., bene quidem restituto altero versu, sed τὲ mutato et deleto ἐξευρίσκει sine causa idonea. Scribamus

Καὶ (vel χὴ sec. Eust.) μουσικὴ πρᾶγμ'
ἐστὶ βαθύ τι κἀγκύλον,
ἀεί τε καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις
εὕρηκε.

Εὕρηκε, *invenire solet* (v. Matth. Gr. §. 503, 2. Similia εὕρηκε et εὑρίσκει, ἐξ- autem ortum videtur ex εὑ-, de quo v. ad Χρυσ. γεν. 3). — Ibidem Athen. : διόπερ καὶ Ἀναξίλας ἐν Ὑακίνθῳ φησὶν (irridens)

— Ἡ μουσικὴ
ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον
τίκτει.

51.

Zonaras Lex. p. 548 : διέφθορεν οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρὰ Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ διέφθαρκεν. E. « Ὃς τὸν νεανίσκον συνὼν διέφθορεν. » Scripserim διέφθορας et διέφθαρκας, versumque sic :

Ὡς τὸν νεανίσκον σὺ συνὼν διέφθορας.

Pronomini offecisse videtur συ-, quod sequitur.

52.

Idem p. 601 : εὗρον δὲ καὶ τὸ * ἔγχελυς ἀττικόν. E.

Τὸ σῶμ' ἔχουσι λεῖον, ὥσπερ ἔγχελυς.

Recte Mein. ἐγχέλεις. Gramm. MS. ap. Mingar. Codd. Nanian. p. 492 : ἔγχελυς ἑνικὸν, τὸ δὲ πληθυντικὸν ἐγχέλυες. παρὰ γοῦν τοῖς Ἀττικοῖς ἐγχέλεις, καὶ αἱ πτώσεις ἐγχέλεων, ἐγχέλεσιν. E. « Τὸ σ. ἔχ. λ. ὥσπερ ἔγχελυς » (sic). Ἀριστοφάνης (Eq. 864) « ὥσπερ (sic) οἱ τὰς ἐγχέλεις (θηρώμενοι) πέπονθας. » « Comparant Aristophaneum versum

Καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς, χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

Eupolis quidem dicit molles homines, toto corpore lævigatos. » *E M.*

53.

Idem p. 603, Ἔγχαφος : τὸ ἐλάχιστον. E. « Οὔτ' ἄρ (sic) λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγχαφος. » Etiam Etym. M. p. 310, 21, « οὔτ' ἄρ * λέλησται, » sed recte Mein. secundum Suid. v. Ἔγχαφος et Eust. ad Od. p. 1481, 34 ; 1817, 49,

Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγχαφος.

« Versus fortasse Adulatoribus vindicandus est,

48.
— Raphani illoti, sepiæ,
et maturæ olivæ.

49.
Opsonio malo magnifice apparato.

50.
Et musica res est profunda ac tortuosa,
semperque aliquid ingenio valentibus
invenire solet.

51.
Quoniam tu, cum eo vivens, adolescentem corrupisti.

52.
Corpus habent læve, ut anguilla.

53.
Nam meorum ne titivillitium quidem reliquum est.

siquidem egregie convenit Calliæ bonis fortunisque omnibus spoliato. » *E M.*

54.

Schol. Theocriti 1, 97, verbo λυγίζειν explicato : E., οἷον

Λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα.

Similiter Aristoph. Ran. 728 :

τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν.

« Eupolidis verba de saltatore intelligenda sunt; cf. Aristoph. Vesp. 1487. » *M.* Hemsterh. etiam Theocriti schol. ad 2, 17, et Theophyl. Simoc. Epist. p. 106 (στροφαὶ καὶ λυγίσματα) evolvi jussit.

55.

Schol. Dionysii Thrac. p. 937 : φαμὲν ἤδη γράφω, ἤδη ἔγραψα, ἤδη γράψω, καὶ μαρτυρεῖ ἡ χρῆσις, τοῖς τρισὶ χρόνοις αὐτὸ συντάξασα, οἷον

Μάττει γὰρ ἤδη, καὶ τὸ πῦρ ἐκκάεται,

παρ' E-δι.

56.

Schol. Paris. Æschinis De F. L. § 167, 7 : περίπολος ὁ περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ φυλάττων. οὗτος ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται. E.,

Καὶ τοὺς περιπόλους ἀπιέν' εἰς τὰ φρούρια.

Codex ἀπιέναι. Sed Sauppius præcedentia potius Eupolidis esse putat :

Οὗτος [γὰρ] ἐν τοῖς φρουρίοις κοιτάζεται.

57.

Schol. Aristoph. Ran. 1400 : τινὲς δὲ (λέγουσιν) ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ E. τοῦτο (*hoc*, i. e. hunc versiculum. Nisi τοῦτον scribendum. *E M.*) εἰδώς (*cognitum habens*)·

Ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα.

58.

Idem schol. Pac. 739, εἰς τὰ ῥάκια : ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων [τῶν] ἄλλων κωμικῶν [ῥακοφοροῦντας]. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὔπολιν. Cancellavi τῶν et ῥακ., quorum τῶν manifesto falsum est : nam si mos iste fuit τῶν ἄλλων, i. e. *ceterorum omnium*, inepte unus Eupolis significaretur. Minus certum est judicium de voce ῥακ., quæ apte inciperet scholion, ut etiam alias forte trajecta reperias apud scholiastas.

59.

Schol. Arist. Eq. 941, ubi poeta verbis soluta oratione scriptis utitur : Εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα, hæc annotavit : ἔστι δὲ πολλὰ (τοιαῦτα addit Mein.) καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

60.

Idem schol. Av. 78 : τορύνη πανταχοῦ ἐκτέταται εἰ μὴ παρ' Εὐπόλιδι. « Eadem Draco Straton. p. 86, Suidas s. v. Conf. Dindorf. ad schol. Eq. 984. » *M.*

61.

Schol. Arist. Avium 1379 : τὸ δὲ χωλὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς (ἔτασσον), ὡς E.

Ὅτι χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ', οὐ λέγεις.

Idem ad Eq. 1085, et hinc Suidas v. Κυλλός : χωλοὺς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. E. « ὅτι χωλὸς τὴν χεῖρα σὺ σφόδρα. » Hoc est εὖ σφόδρα, ut habet Pollux 4, 188 : E. δὲ καὶ τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον χωλὸν εἴρηκεν· « Ὅτε (sic) χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα εὖ σφόδρα. » Respicit etiam Philemon Osanni p. 209. » *M.*

62.

Schol. Ar. Pac. 812 : σοβάδας τὰς πόρνας λέγουσιν. E. « Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου. » Ita cod. Venetus; vulgo κατήγου. Τῃδεδὶ pro τῇδε Fritzsch. Act. Soc. Gr. 1, p. 136. Quod miror placuisse aliis, quum sit inusitatum. Legamus

Παρὰ τῇδε δὴ σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου;

63.

Schol. Aristoph. Thesm. 828 : συνέχεεν (vocabula στρατιά et στρατεία) καὶ οὗτος, ὡς Εὔπολις πολλάκις. στρατιὰ μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ συστράτευσις. « Vix credibile est hæc confudisse Eupolin, quamquam illud verum est, στρατιὰν passim dici ubi eodem jure στρατείαν dici licuit. In Eup. autem versu Ἀστρατ. fr. 1, 2, quem scholiastam spectare existimat Fritzschius, στρατιά aperte de exercitu dicitur. » *M.*

54.

Inclinat vertitque cervicem.

55.

Jam enim depsit, et ignis consumitur.

56.

Et excubitores abire ad præsidia.

57.

Desperansque (jecit) duo et quattuor.

61.

Mancum esse altera manu, non dicis (*sive* valde).

62.

Apud hancce tu meretricem devertisti?

64.

Schol. Eurip. Med. 517, ex Hermanni correctione : ἡ διστιχία τοῦ χοροῦ ἐστι ἰαμβεῖα δύο. κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἠμαύρωτο. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολίς φησιν, « τί χορὸς οὗτος, κλαίειν εἴπωμεν πυράμου » sive, ut cod. Flor. πυρανι. Hermannus :

Τίς χορὸς οὗτος; κλάειν εἴπωμεν ἀθυρμάτι'
ἄττα τοιαῦτα.

65.

Schol. Æschyli Prom. 450, Προσείλους πρὸς ἥλιον ὁρῶντας (δόμους)· καὶ E. « Αὐλὴ πρόσειλος. » Sic recte Mein., auctore Dawesio Misc. crit. p. 438, pro πρόσηλος. Phrynich. Append. soph. p. 14, 26, Αὐλὴ πρόσειλος : ἡ πρὸς τὸν ἥλιον τετραμμένη.

66.

Schol. Aristoph. Vesp. 1515, ad verba καὶ τὸ Φρυνίχειον ἐκλακτισάτω τις : δῆλον ὡς σημειῶδές τι ἦν τὸ Φρυνίχειον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. καὶ οὐχ ἄλλως αὐτὸ (sic Mein. pro αὐτὸς) E. εἶπεν.

67.

Schol. Thuc. 1, 30 : τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθίς, ἧς ἐστιν E., Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης. τρόπαιον ἡ νέα Ἀτθίς, ἧς ἐστι Μένανδρος.

68.

Schol. Iliad. 14, 241, ex Alexandro Cotiæensi : τῷ ἐπίσχοιμι ἀκόλουθόν ἐστι τὸ ἐπίσχοις, τῷ δὲ ἐπισχοίης τὸ ἐπισχοίην... τῷ δὲ χαρακτῆρι γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαγοίην παρὰ Σαπφοῖ, καὶ τῷ πεπαγοίην παρ' E-δι, εἰκότως ἐβαρύνθη τὸ ἐπισχοίης γενόμενον ἐπισχοῖες, ὡς αἰολικόν. Dorice dictum ab Eupolide in Helotibus pro πεπηγοίην arbitratur Ahrens. Dial. Dor. p. 330.

69.

Schol. Odyss. 15, 175 : μελαγχροιῆς ὀξυτόνως. τοῦτο κατὰ συγκοπὴν Ἀττικοὶ μέλαγχρις (recte Buttm. μελαγχρῆς) φασίν, ὡς E.

70.

Schol. Dionysii Thrac. p. 701, 32 : καὶ ἔστιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ σύνθεσις ἐκ δύο λέξεων, γίνεται δὲ καὶ ἐκ τριῶν, ὡς τὸ « δυσαριστοτόκεια » (Il. 18, 54), παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς καὶ ἐκ πλειόνων, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 326) « σφραγιδονυχαργοκομῆται, » ... καὶ παρ' E-δι « ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος » (de quo meam sententiam aperui supra in Proleg. ad Eupol.). Prius hæc ediderat Villoison. Anecd. 2, p. 117.

71.

Athen. 11, p. 502, B, Φθοῖς : πλατεῖαι φιάλαι ὀμφαλωτοί. E. « Σὺν φθοῖσι * προσπεπτωκώς » (recte Casaub. προπεπωκώς, et Meinek. restituto versu Pherecrateo φθοισίν)· ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι, ὡς Καρσί, παισί, φθειρσί. Altera notione, qua genus quoddam placentæ significat, hanc vocem usurpavit Aristoph. Pluto 672. Mein. conferri jussit Letronn. De nomin. vas. Gr. p. 63.

72.

Etym. M. p. 420, 13 : ἤδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε, τὸ δὲ ἀττικώτερον διὰ τοῦ η, ἤδησθα. E.

73.

Eustath. ad Il. p. 1023, 14, et schol. Homer. ad Il. 15, 410 : καὶ Σοφοκλῆς δέ, φασί, τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν λέγει, καὶ τὸν ῥαψῳδὸν E. Cf. Cratini Archil. fr. 2.

74.

Idem p. 1165, 14 : καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας E. ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοί, ὥς φησι Παυσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους. Seneca Epist. 87 : *Dii boni, quam juvabat intrare balnea illa obscura, et gregali* (i. e. vulgari) *tectorio inducta.* Idem De benef. 1, 12 : *gregalia poma.*

75.

Idem ad Odyss. p. 1761, 39, ex Aristophane grammatico : καὶ οἱ ἔμετοι ἐμίαι, ὡς κοχλίαι. E. δέ, φασίν, ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸ ἐμίαν τίθησιν. Mendose libri φησὶν et τὸν ἐμίαν. Galen. Gloss. Hippocr. p. 466, Ἐμίαι : οἱ ἔμετοι. ἀττικὸν τὸ ὄνομα. « Immo οἱ ἐμετικοί, ut Eust. ad Il. p. 996, 39 : ἐμίας ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής. Apud Eup. ἐπὶ τοῦ κακοφώνου, de homine qui non pronunciet verba, sed eructet et vomat. Nota sunt vituperantia vocabula ὠμίας, πωγωνίας, etc. » *Aug. Nauckius*, qui plura ap. Mein. p. x ed. alt.

76.

Gramm. Crameri An. Oxon. 1, p. 268, 20 : καὶ παρ' E-δι λελάβηκα. Mein. Hist. crit. Com. p. 113 : « Hoc ita abhorret ab usu Atticorum, ut non dubitem quin eo Ionicum hominem utentem fecerit; ex quo genere est etiam τρηχὺς (fr. 14),

---

64.

Quis hic chorus? plorare jubeamus ludicra ejusmodi.

65.

Aula solibus exposita.

71.

Quum pateris propinasset.

et quod Photius p. 273, 3, ex Eupolide affert, μνήσατο a μνᾶσθαι, *ambire*. »

77.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 372, 6, Ἀκούοντα ἄριστα : ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενον. Ἡρόδοτος (8, 93), καὶ E. Similiter Latini. Terentius prol. Phorm. 20 :

Bene dictis si certasset, *audisset bene*,

i. e. laudatus esset a nobis.

78.

Idem p. 401, 8 : « ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος » πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς· ἔστι δὲ Εὐπόλιδος. τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸν πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην,... τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. Phrynichus Præp. sophist. p. 13, 31 : ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Εὔπολις. Restituamus versiculos :

— ἄνεμος κὤλεθρος
ἄνθρωπος.

79.

Harpocr. p. 4, 6, Ἀγυιᾶς : ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι (scil. ἀγυιάς. *Mein.*), οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας (ab Ἀγυιεύς), ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξὶ (842), καὶ E. Steph. Byzant. p. 29, D : λέγονται δὲ (ἀγυιεῖς) ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς E., καὶ κατὰ συναίρεσιν (τοῦ) ἀγυιέας ἀγυιᾶς.

80.

Hesych. Ἀπ' ὄνου καταπεσών : (ὡς) « ἀπὸ τύμβου πεσών » (Aristoph. Vesp. 1319) καὶ E. « ὥσπερ ἀπ' * ὄχθου (fort. ἀπό γ' ὄχθου, i. e. τύμβου) πεσών, » οἷον ἀπ' ὄνου (Nub. 1222, ubi v. ann.). Zenob. 2, 57, Ἀπ' ὄνου καταπεσών : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων (?), ὡς Ἀριστοφάνης ἀπὸ τύμβου πεσών, καὶ E. « ὥσπερ ἀπὸ χοὸς (?) πεσών. » *A tumulo delapsus* dicitur senex decrepitus, stupidus, ἀπὸ νοῦ πεσών.

81.

Hesych. Βοῶπις : μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος, (ὡς) μεγαλόφωνος. (καὶ) Εὔπολις δὲ τὴν Ἥραν. Immittenda erant ὡς et καὶ, ne nugari grammaticus videretur. « Eupolis de Aspasia locutus esse videtur; cf. Φίλων fr. 11. » M.

82.

Idem Γαληψός : παίζει μὲν E. παρὰ τὸ λαμβάνειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ βοτάνης εἶδος. « Ad Cleonem hæc spectare, qui et argento se corrumpi passus est et Galepsum urbem Atheniensibus subjecit, vidit Fritzsch. Quæst. Aristoph. 1, p. 146. De hac urbe, ad Toronæum sinum Thasiis colonis condita, Herodotus, Thuc., alii. » *E M.*

83.

Idem Δαμαρίππεως : εἶδος ἰσχάδος. E. « Ita ficuum genus quoddam vulgari sermone dictum esse, e gramm. Bekkeri p. 1197 intelligitur. V. Dindorf. Thes. Gr. h. v. » *E M.*

84.

Idem Δαμασικόνδυλον : E., ὡς (fort. ὃς) ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστὴν, οὕτως λέγει. « Damasippus ille Chius fortasse Theopompi historici pater fuit, de quo Photius Bibl. 176, p. 120, 19 ed. Bekk. » *M.*

85.

Idem Ὄνου γνάθος : (fort. ὡς) E. παίζει εἰς τὴν πολυφαγίαν. ἔστι δὲ καὶ τόπος οὕτω καλούμενος. Photius p. 337, 23, Ὄνου γνάθος : τόπος τῆς Λακωνικῆς· ἅμα δὲ εἰς πολυφάγον.

86.

Idem Σαννίον : τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον. παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν. τὸ γὰρ αἰδοῖον ἔσθ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγον, ὡς E. « Verba παρὰ τὸ τῇ κ. σαίνειν non suo loco posita videntur, et spectant potius ad Σαίνουροι, quod alibi Hesych. explicat ταῖς οὐραῖς σαίνοντες. » *M.*

87.

Phrynichus Appar. sophist. p. 4, 24, Ἀνωφέλητος ἄνθρωπος : E. μὲν ἰδίως ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφεληθῆναι, οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου.

88.

Idem p. 58, 10, Περίζυξ καὶ ἄζυξ : Ἀριστοφάνης καὶ E.

89.

Idem Eclog. Att. p. 145 : Ζωρότερον ὁ ποιητὴς (Iliad. 9, 203), σὺ δὲ λέγε εὔζωρον κέρασον καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ E.

90.

Gramm. Bekkeri An. p. 335, 32, ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι * κεραμεῖ. E. καὶ Ἀριστοφάνης « Scribe ἄγ. κεραμέως, et intellige Hyperbolum. V. Hist. crit. Com. p. 190. » *Mein.* Ibi vir doctus

---

78.

— Ventus ac pernicies
homo.

80.

— Velut a tumulo
delapsus.

annotavit, vulgo Hyperbolum dici λυχνοποιὸν, *lucernarum fabricatorem*, sed in scholio ad Eq. 1301, κεραμέα, *figulum*, quam artem credibile est eundem exercuisse. Sic autem scholiasta : κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπέρβολος. μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως ὑπερέβαλλον (intell. οἱ Ἀθηναῖοι) ὑπὸ τοῦ Ὑπερβόλου· μετ' αὐτὸν γὰρ ἐπολιτεύσατο. Vitiose libri ὑπερέβαλλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπ. Apud gramm. Bekkeri malim κεραμεύειν, item intellecta Hyberboli administratione reip. Atticæ : cf. Eccles. 254. Ostenditur verbis ἄγαμαι κεραμεύειν altera constructio τοῦ ἄγαμαι cum accusativo.

91.

Steph. Byzant. p. 122 : Ἄμυρος, πόλις Θεσσαλίας ... τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεὺς, ὡς Κάμειρος, Καμαιρεύς. E. δὲ Ἀμύρους (?) αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. Hæc ad Πόλεις referenda conjecit Mein.

92.

Idem p. 192 : Ἄτραξ καὶ Ἀτραγία, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος μοίρας ... τινὲς δὲ διὰ τοῦ γ ἔκλιναν Ἄτραγος, ὡς E. « εἰς (Voss. codex καὶ, fortasse pro κατ') Ἄτραγα νύκτωρ. » Deleam ὡς.

93.

Idem p. 279 : Γράστιλλος ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας, ὃ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν Πράστιλλος, ὡς E. Quis credat? verisimilius est, librarios forte γ et π litteras inter se permutasse, ut Aristophanis Pluto 168, Hymn. in Apoll. Pyth. 231. Cratin. Horis. fr. 6. Sed utrum Grastillus an Prastillus vocata fuerit ignotior ista urbs, non definiam.

94.

Idem p. 714 : Τραγαία (?), νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν, ὅθεν ἦν Θεογείτων ὁ Περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος· ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. E. διὰ τοῦ ε γράφει καὶ πληθυντικῶς Τραγεαί.

95 — 100.

Pollux 2, 9 : καὶ βούπαις παρ' E — δι. — Ibid. 28 : τοὺς δὲ βοστρύχους καὶ κικίννους Ἀριστοφάνης (Vesp. 1029) καὶ E. καλεῖ. — Ibid. 33 : καὶ ἀποκαρτέον, ὡς E. — Ibid. 120 : κενολογήσω δὲ E. — Ib. 124 : μικρολογεῖσθαι δὲ εἴρηκεν E. — Ib. 233 : Ἀριστοφάνης εἴρηκεν « ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον », E. δὲ σαρκίνη γυνή.

101 — 106.

Idem 3, 50 : τὴν δὲ θηλάζουσαν E. τιτθὴν θηλάστριαν ὠνόμασε. — Ib. 70 : καὶ γυναῖκας δὲ ἐραστρίας E. εἴρηκεν. — Ib. 72 : παρὰ δὲ E — δι καὶ ἀντερώμενος. — Ib. 77 : καὶ ἀνδραποδιστικώτατα παρ' E—δι. — Ib. 79 : τὸ δὲ δεῖσθαι μαστίγων μαστιγιᾶν E. — Ib. 130 : ἀνύποιστον, δύσοιστον. E. δὲ λέγει καὶ * δυσάλγητον. Immo δυσάντητον. Confusa λ et ν, ut in scholio ad Odyss. 23, 328, sæpiusque apud Lycophronem; γ et τ, ut apud Cratetem Θηρ. fr. 1, nostri Βαπτ. fr. 14, etc. Cf. Schneideri Lex. v. Δυσάντητος.

107 — 109.

Idem 6, 19 : σακκίας (οἶνος), ὁ διυλισμένος, καὶ σάκτος (immo σακτός. *Mein.*) παρ' E—δι. — Ib. 56 : καὶ πάσται (alii παστα!) δέ εἰσι ζωμὸς ἀλφίτων, ὡς Εὔπολίς φησι ζωμῶν ἀλφίτων μέτρα. Vix senarium iamb. simul intrant vocabula ζωμῶν et ἀλφ., habetque alterum hoc speciem interpretationis. Mein. conjecit ap. poetam fuisse,

— Πασταὶ, ζωμὸς ἀλφίτων μέτα.

— Ib. 90 : τὰς τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς περιαμφίδας E. κέκληκε.

110 — 114.

Idem 7, 40 : τὴν δὲ σμηκτρίδα Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἶπεν. Pro his Jungerm. codex τὴν δὲ σμικτρίδα (sic) γῆν E. εἶπε, καὶ ἄλλοι. — Ib. 83 : καὶ E. σκύτινα χηλεύσει. Ita Kuhn. pro χηλεῦσι. Sed Bekkeri ed. σκ. χηλεύει. — Ib. 169 Pollux, de tinctura et tinctoribus dicens, E. δὲ καὶ βάπτριαν. — Ib. 176 : τὸν οἰσυοπλόκον οἰσυουργὸν καλεῖ E. — Id. 179 : καὶ E. τὸ γλύμμα.

115 — 117.

Idem 8, 34 : τὸν δὲ κλέπτην εἴποις ἂν καὶ κλεπτίστατον, ὡς E. Codex Falckenburg. κλεπτίσκον, quod verum videtur Meinekio. — Idem 10, 90 : ῥητέον δὲ αὐτὸ καὶ χειρόμακτρον, E — δος εἰπόντος

Φροῦδον τὸ χειρόμακτρον.

— Idem ib. 159 : καὶ χοιροτροφεῖον, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς E. — Idem 2, 17 : χόριον παρ' Εὐπόλιδι.

118 — 122.

Photius p. 29, 11, Εὖ ἔχειν στόμα : τὸ εὐφημεῖν, ὡς E. Sic etiam Suidas. — Phot. p. 177, 11, Κρέξ : ἀντὶ τοῦ ἀλαζών. οὕτως E. — Idem p. 209, 4, Λάρυγγα : ἀρρενικῶς λέγουσιν. οὕτως E. — Idem p. 215, 10, Λέπτει : κατεσθίει. οὕτως E. « Schleus-

116.

Periit mantile.

nerus λάπτει, id ut ex δάπτει corruptum sit. Fortasse λέπεται, vel λέπει : κατεσθίεις. » *E M.* — Id. p. 222, 23, et Anecd. Bachmann. 1, p. 291, 12, Αἴθηθρα : τὰ ἔφυδρα χωρία, καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὑδάτων. οὕτως Ε.

123 — 127.

Phot. p. 271, 20, Μισθάριον : τὸν μισθόν. Ε. — Id. p. 273, 4, Μνώμενος : μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο : ἐμνηστεύσατο. Ε. — Id. p. 460, et Suidas, Προσίσχε ... καὶ Ε.

Προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε.

— Id. Phot. p. 499, 22, Σάξας : ἀντὶ τοῦ ἁμάξας. οὕτως Ε. « Fortasse νάξας pro ἁμάξας scribendum est. » *Mein.* — Id. ib. 24, et Suidas v. Σαπρός, Σαπρόν : οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν. Ε.

128 — 134.

Phot. p. 511, Σιληνοί : οἱ Σάτυροι. Ε. — Id. p. 515, Σιοχόρος : νεωχόρος. Ε. Codex σιώκολλος, λ et ρ confusis. Porsonus σιωκόμος, Meinek. σιοχόμος, ad Helotas referens. — Id. p. 520 : Σκιὰς καὶ σκιάδειον, ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται. οὕτως Ε. « De hoc Bacchi umbraculo Pollux 7, 174, et interpp. Hesychii v. Σκιάς; res nota ex vasorum figuris bacchicis. » *M.* — Id. p. 524, Σκοπός : σχῆμα ὀρχηστικόν. οὕτως Ε. « De hoc saltationis genere, diverso ab eo quod vocabatur σκὼψ aut σκωπίας, v. Pollux 4, 103, et inprimis Salmas. ad Scriptores Hist. Aug. 2, p. 836. » *M.* — Id. p. 539, 17, Στοιβήν : ὡς ἡμεῖς, τὸ ἀναπλήρωμα· καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο Ε. — Id. p. 533, 6, Συνεχῶς : οὐ πυκνῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως. οὕτως Ε. — Id. p. 598, 12, Τρασιά : οὗ τὰ σῦκα ψύχεται. οὕτως Ε.

135.

Suidas : Ἀδραμύτειον. οὕτως Ε. καὶ Ἀδραμυτηνός. Θουκυδίδης (5, 1, ubi v. ann.) Ἀτραμύττειον (vulgo Ἀτραμύττιον). Schol. Thucyd. l. l. ex Oro : Ἀδραμύττειον Ε. « De variis formis hujus nominis conf. Steph. Byz., Eust. ad Iliad. p. 649, Creuzer. ad Xanthi fragmenta p. 198. » *M.*

136 — 138.

Idem, Ἀναρρύει : ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Ε. καὶ ἡ θυσία δὲ ἀνάρρυσις. — Id. et Zonaras, Ἀναγχιππεῖν : ἀντὶ τοῦ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν. Ε. — Id. Ἀποκαθεύδουσιν : ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. Ε. τουτέστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι. « V. Bekkeri Anecd. p. 428, et Zonar. Lex. h. v. » *E M.*

139 — 141.

Idem, et gramm. Bekker. p. 398, Ἀνεπίπληκτος : ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. — Idem Γέρροιν : ἐπὶ σταυροῦ φησὶν Ε. Similiter Etym. M. p. 228, 52 : ἐπὶ σταυροῦ δὲ (γέρρα) φησὶν Ε. — Idem, Κομμοῦσθαι : καλλωπίζεσθαι. Ε.

142.

Zonaras Lex. p. 917, Εὐκτόν : ἐπιθυμητόν. καὶ Ε.

Εὐκτότατον γάμον.

Equitum versus 1288-1313, sive 1176-1203 nostræ edit., pro Eupolideis habita esse, intelligitur e scholio : ἐκ τοῦ « Ὅστις οὖν τοῦτον ἄνδρα » φασί τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράβασιν, εἴγε φησὶν « Ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ » (h. e. Aristophani). Quibus similia scripsit schol. Nub. 554 : Ε. ἐν τοῖς Βάπταις τοὐναντίον φησὶν ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἱππεῖς· λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν.

XIV.

PHRYNICHUS.

Phrynichus, poeta comicus, secundum Suidam Atheniensis fuit; tamen schol. ad Aristoph. Ran. 14, κωμῳδεῖται δέ, inquit, ὡς ξένος, quum fortasse peregrinus esset pater ejus Eunomides. Item Suidas : κωμικὸς τῶν ἐπιδεεστέρων (inferiorum) τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Sic enim procul dubio legendum est pro voce nihili ἐπιδευτέρων, siquidem Phr. tanquam φορτικὸς irridetur ab Aristophane Ran. l. l. (cf. Suid. v. Λύκις, et Aristoph. Nub. 541.) Etiam schol. ad Ran. 14 : κωμῳδεῖται δὲ ... ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. (Suo periculo Anonymus De com. p. XIV, Phrynichum τοῖς ἀξιολογωτάτοις veteris comœdiæ auctoribus accenset; vereorque ut recte Mein. fabularum ejus fragmenta singulari elegantia et eximio vigore conspicua esse dicat, « cujus rei, » inquit, « si quis exempla desiderat, is adeat Athen. 2, p. 49, D; 4, p. 165, B; argum. OEdipi Col. p. 5, et Plutarchi Alcib. 20. ») Obiit in Sicilia. Porro Suidas : ἐδίδαξε γοῦν ἐπὶ πς' ὀλυμπιάδος (olymp. 86, ante Chr. nat. 435-432). δράματα δὲ αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· Ἐφιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστης, Ποάστριαι. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 146-152.

125.

Adhibe huc animum.

142.

Exoptatissimas nuptias.

I. ΕΦΙΑΛΤΗΣ.

De titulo et argumento hujus dramatis v. ad fragm. 2.

1.

Athen. 4, p. 165, B : Φρύνιχος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τῷ Ἐφιάλτῃ μνημονεύει τοῦ ἡδυλογεῖν (libri ἡδυλόγου, ει et ου confusis, ut Thuc. 1, 140; 5, 97) διὰ τούτων « Ἔστιν δ' αὐτούς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον· | ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις, | μισάνθρωπον ἄνθος ἥβης· | εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες, | ἐπὶ τοῖς δὲ βάθροις * ὅταν ὦσιν, ἐκεῖ τούτοις, * οἷς ἡδυλογοῦσιν | μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἅπαντες | γελῶσιν. » Phrynichea hæc apud Mein. ita leguntur in versus distincta, quos adscriptis lineolis significavi, quorum versuum primo metri gratia γὲ immisit auctore Schweigh., 5 δὲ, et 6 pro συγκρύψαντες edidit συγκύψαντες secundum Schæferum; quæ sane probanda sunt; mirum vero est neminem agnovisse glossemata, quibus expunctis scribam

Ἔστιν δ' αὐτούς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον.
Ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις,
μισάνθρωπον ἄνθος ἥβης·
εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν παριόντες,
ἐπὶ τοῖς δὲ βάθροις τούτοις μεγάλας
ἀμυχὰς καταμύξαντες καὶ συγκύψαντες ἅπαντα γελῶσιν.

Versu 2 κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις Phr. dicere videtur gestus odiosos juvenum, quum digito monstrant eos, quos irrident atque exagitant, velut apum seu vesparum aculeis pungentes. V. 3 « ἄνθος ἥβης ipsos illos adolescentes dicit, aliorum irrisores malevolos. » *M.* V. 4 recte libri παριόντες, nec ferendum, quod obtruditur, περιόντες pro περιιόντες. V. 5 βάθρα intelligo suggestum oratorum, quo ascenso juvenes statim dicit, adulationum in foro oblitos, omnia irridere. V. 6 ἀμυχάς. Phrynichus Appar. sophist. p. 21, Ἀμυχαί : τὰ καλούμενα ὑπὸ πολλῶν κνίσματα. V. 6 ἅπαντα VL.; alii codd., ut vulgo, ἅπαντες, quod neque sententiam multum juvat, et metrum corrumpit. « Fragmentum ex loco antistrophico desumptum videri, annotavit Seidlerus Vers. dochm. p. 397. » *M.*

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1348, * φιαλεῖς : τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος (Odyss. 22, 44) « αὐτὸς γὰρ ἐφίηλεν τάδε ἔργα, » ἀντὶ τοῦ ἐπεβάλετο. Φρ. ἐπιαλτη (sic) « Ὄνομα δέ * τῳ τοῦτ' ἦν ἔσωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιάλτης ἀνδραγαθίας οὕνεκα, ἔτι ἐπιαλὰς χρηστὰ λε ἀπωλόμην. » Apud Comicum apparet ponendum esse ἐφιαλεῖς, et similiter ἔστω 'φιάλτης (pro ἐφιάλτης) apud Phrynichum. Qui hoc perspexit, Mein. etiam cetera emendare cœpit : « latere videtur, inquit, tale quid : Ὄνομα δὲ τούτῳ γ', ἤν τε σωθῶ γ' ἤν τε μή, | ἔστω 'φιάλτης, et v. 3, ὁτιὴ 'πιήλας χρηστὰ λέγων (vel λέγειν) ἀπωλόμην. » Age igitur, absolvamus, Musis, ut spero, faventibus, viri docti opus ita scribentes :

Ὄνομα δὲ τούτῳ, ἤν τε σωθέν γ', ἤν τε μή,
ἔστω 'φιάλτης, ἀνδραγαθίας οὕνεκα
ὅτι κἀπί γ' ἄλλοις χρηστὰ λέγων ἀπωλόμην.

Horum postrema, paulo liberius transposita, sic ordino : ὅτι καὶ χρηστὰ λέγων ἐπί γ' ἄλλοις ἀνδρ. οὕν. ἀπωλόμην. Versu 1 σωθὲν (ὄνομα) est *memoria retentum* a servulo, cujus sub persona hæc dicta puto in prologo, itaque vere indicatum spectatoribus; quam tamen rem in medio reliquit, veritus ne forte memoria falsus fuerit (quod pertinere dicas ad alteram nominis formam Ἐπιάλτης), sed sive recte, sive secus, Ephialten nominare jubet incubonem, nec deprecatur pœnam, si errasse visus sit, ut qui etiam aliis in rebus, quamvis vera dicens probitatis suæ causa, tamen perierit, i. e. vapulaverit ab hero. Temere Suidas, adstipulante Eustathio (v. Bœckh. Explic. Pind. p. 271) : Ἐπιάλτην Ὅμηρος, καὶ Ἡσίοδος, καὶ οἱ Ἀττικοὶ, τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα, quasi hoc l. nescio quis notus tum homo diceretur : « quem ne inclytum illum Periclis adjutorem in administranda rep. fuisse putemus, temporum rationes prohibent. ... Igitur præceptum illud grammaticorum hactenus tantum valere possit, ut Ἐπιάλτης nunquam in

---

EPHIALTES.

1.

Ab iis autem cavere opus hodiernorum difficillimum [est :
habent enim aculeum quendam in digitis,
misanthropus flos juventutis; [dentes,
deinde omnes semper verbis demulcent in foro accesuggestu autem conscenso eos vehementer
pungentes et conspirantes omnia derident.

2.

Nomen autem hujus, sive id memoria retinui, sive [non,
esto Ephialtes, quandoquidem probitatis (meæ) [causa
et aliis in rebus recta (*vera*) dicens perii.

viri nomen abierit; incubum autem si denotare vellent, vel dæmonem istum Homericum (Odyss. 11, 307), quem eundem cum Pane habitum esse tradit Artemidorus Onirocr. 2, 37, utraque forma promiscue usi videntur non reliqui modo Græci, sed ipsi etiam Athenienses. Eodem autem jure Ephialtes Phrynicho, quo Lamia Crateti aliisque, fabulæ vel nomen, vel argumentum, præbuerit. Et conjungitur Incubo cum Lamia aliisque terriculamentis apud Strabonem, qui sic 1, p. 19 : παισὶ προσφέρομεν ... εἰς ἀποτροπὴν τοὺς φοβεροὺς (μύθους)· ἥ τε γὰρ Λάμια μῦθός ἐστι, καὶ ἡ Γοργὼ, καὶ ὁ Ἐφιάλτης, καὶ ἡ Μορμολύκη. Nec defuisse in fabula de Ephialte, quæ comice exornari possent, vel Sophronis locus docet ap. Demetr. De elocut. § 154, ubi Ephialten narrat ab Hercule suffocatum. » *E M.* Apollodorus 1, 6, de Gigantibus : τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν. Ceterum vero simile est, veteres non diversum a Gigante incubonem istum existimasse.

3.

Athen. 4, p. 184, E : ἐμφανίζει δὲ ... τὴν περὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα (τὴν αὐλητικὴν) σπουδὴν ... Φρ. Ἐφιάλτῃ·

Οὐ τουτονὶ μέντοι σὺ κιθαρίζειν ποτὲ
αὐλεῖν τ' ἐδίδαξας.

De Conno agi conjicias citharœdo, Socratis magistro; v. Plat. Euthyd. p. 272, C.

4.

Schol. Aristophanis Av. 1297 : κόβαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχαλαζὼν, ὡς Φρ. ἐν Ἐπιάλτῃ (sic). « Midiam dicit. De eodem schol. Luciani ad Jov. trag. 2, p. 696 sive p. 186 Jac. : καὶ ὡς πονηρὸν δὲ, καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρ. καὶ Πλάτων (v. Alcib. 1 p. 120) διαβάλλουσιν. Πτωχαλαζὼν ipse Athen. 6, p. 230, C, secundum Phrynichum, ut videtur. » *E M.*

5.

Pollux 7, 103 : ἀπὸ δ' ἀργυρίου ἀργυροκόπος, ὡς Φρ. ἐν Ἐφ.

II. ΚΟΝΝΟΣ.

Hoc nomine etiam Amipsias fabulam inscripsit.

1.

Etym. M. p. 340, 3, Ἐνεργμός : τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερξις, κροῦμα κιθαριστικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Φρ. « * Κοινοτίδητον ἐνεργμόν· » Ms. Dorvill. apud Gaisford. ad Hesiod. p. 112, « * Κοννωτίδς τ' ἐνεργ', » ex quo Gaisf. quidem fecit Φρ. Κόννῳ τί δαί; τὸν ἐνεργμόν. Sed poetæ verba potius sic scribenda sunt, ut monstrat liber ille :

Τί δὲ τὸν ἐγερμόν;

quod est initium iambici senarii. De formula sermonis v. Matth. Gr. pag. 898, etc.

2.

Hesych. Ἀεί : ἀντὶ τοῦ ἕως. (Importunum est ἕως : scribamus ἑνῶς, *uno tenore*, *continuo*, quod addendum est Lexicis.) Φρ. Κόννῳ, καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ (1215) « Ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. » « Itaque etiam Phr. videtur dixisse δεῦρ' ἀεί. » *M.*

3.

Antiatt. p. 79, 2, Ἀμάθητος : ἀντὶ τοῦ ἀμαθής. Φρ. Κόνῳ (sic). Meinek. Hist crit. Com. p. 154 : « Dubius hæreas, utrum Κρόνῳ an Κόννῳ scribendum. Sed alterum probabilius. Κρόνον habes apud Erotianum Gloss. Hippocr. p. 376, Athen. 9, p. 371, F, Pollucem 7, 136, Hesychium v. Σεσέλλισαι, et schol. Aristoph. Av. 989, ubi Diopithes vates commemoratur. Ex loco apud Hesychium Bacchi partes aliquas fuisse in hac fabula intelligitur. »

III. ΚΡΟΝΟΣ.

Generatim de hoc dramate v. modo dicta ad Conni fragm. 3.

1.

Schol. Aristoph. Av. 988 : ὁ δὲ Διοπείθης νῦν μὲν (κωμῳδεῖται) ὡς χρησμολόγος, ἑτέρωθι δὲ (Eq. 1001) ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος. Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπείθη, τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσι δῆλον ποιεῖ. παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυνίχου ἔμπροσθεν ἐν Κρόνῳ;

Ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά.
Βούλει Διοπείθη μεταδράμω καὶ τύμπανα;

Idem Vesp. 380, Διοπείθους : ὡς παράστημά τι (indolem, animum) τοῦ Διοπείθους ἔχοντος μανιω-

3.

Nunquam tamen hunc tu citharissare
et fidibus canere docuisti.

SATURNUS.

1.

Vir saltat, et res divina bene habet.
Vin' Diopithem arcessam cum tympanis?

δες. ἦν δὲ ὁ Διοπείθης ῥήτωρ. μήποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ. — Τὰ τοῦ θεοῦ, *res dei*, sacrificium, ad quod et cum eo conjunctam choream servulus arcessendum putat Diopithem furiosum cum tympanis.

2.

Erotian. Lex. Hippocr. p. 376, Ὑποτεῖναι : ὑποθεῖναι, καὶ ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἷον βάθρον, ὡς καὶ Φρ. ἐν Κρόνῳ φησὶ

Κλίνῃ μεμνήσθω μ', ἢ ξύλον, ὑποτεταγώς.

Vitiose ll. Κείνη μ. με ξ. ὑποτεταγός. Queritur, qui hæc dixit, se aliquando ab altero fortiore sellæ subjectum esse, tanquam lignum, i. e. pedem seu fulcrum; v. interpp. Xenophontis ad Commentt. Socr. 2, 1, 30, Cyrop. 8, 8, 16, Euripidis ad Alc. 950.

3.

Athen. 9, p. 371, F : οὗ (γηθύου) μνημονεύει Φρ. ἐν Κρ., ὅπερ ἐξηγούμενος δρᾶμα Δίδυμος ὁμοιά φησιν εἶναι τὰ γήθυα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ γηθυλλίδας λέγεσθαι. « Libri mendose ἐπιθυλλίδας : v. Schneider. ad Nicandri Alexiph. p. 218. » *E M.*

4.

Pollux 7, 136 : Φρ. ἐν Κρ. καὶ ἀλεκτρυοπωλητήριον εἴρηκεν. Sic vulgo; Bekkerus vero edidit ἀλεκτρυοπώλιον.

5.

Hesych. *Σεελλίσαι : Φρ. ἐν Κρ. « Ἄγαμαι *Διονύσου στόματος, ὡς * σεελλίσαι κεχομμένα πολλάκις. » Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε, Σέλλου (intell. υἱὸς) καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ διάλεγεσθαι, καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος δὲ καθ' ὑπερβολὴν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ * καλεῖσθαι. Phrynichi verba sic videntur habuisse :

Ἄγαμαι Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι
κεχομμέν' ἔνια πολλάκις.

In quibus Mein. Διονῦ, σοῦ. « Etym. M. p. 277, 3, Διονῦς : ὁ γυναικίας καὶ πάνθηλυς. Cf. interpp. Hesychii h. v. Herodianus Dict. solit. p. 31, 9 : ἔστι δὲ καὶ τὸ Διονῦς παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον. » Idem recte σεσέλλισαι et in v. et apud Hesychium, qui ipse paulo infra, Σεσελίσθαι (σελλίσθαι) : ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν. ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου. Idem, Σελλίζεσθαι : τὸ ψελλίζεσθαι. (Lycophronis interpretatio. Photius p. 375 : Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι. *Mein.*) Versu 2 ἔνια videtur haustum ab -ένα : codex enim κεχομμένα, et juvat illud sententiam, siquidem in quotidiana vita nihil molestius est quam gloriosorum scommata quædam (ἔνια, non multa, semperque nova,) identidem repetita. Bergkius κεχομμέν' ἤδη π. De Æschine illo v. index Aristophanis.

IV. ΚΩΜΑΣΤΑΙ.

De argumento hujus comœdiæ Mein. vere statuere putat Droysenium in Commentatione de Avibus et causa Hermocopidarum p. 69. « Videtur enim in convivio a comessatoribus instituto præsens adfuisse Mercurius, quumque, vino madidus, titubante incederet gressu, versibus, quæ servavit Plutarchus Alcib. c. 20, monitus esse, ne pronus cadens membra frangat, eoque malevolis novam accusandi opportunitatem præbeat. Conf. Bergk. Commentt. p. 370. » *E M.* En versus illi :

1.

Ὦ φίλταθ' Ἑρμῆ, καταφυλάττου, μὴ πεσὼν
αὑτὸν περικρούσῃ καὶ παράσχῃς διαβολὴν
ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ, βουλομένῳ κακόν τι δρᾶν.
ΡΜ Φυλάξομαι· Τεύκρῳ γὰρ οὐχὶ βούλομαι
μήνυτρα δοῦναι, τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

Versu 1 posui καταφυλάττου. Codd. proclivi lapsu (v. Thuc. 6, 18, etc.) καὶ φυλάσσου. Mein. pro arbitrio Ὦ φ. Ἑ., νῦν φυλ., addens tamen · « nisi in superiore versu fuit χαῖρέ μοι vel simile quid. » V. 2 idem posuit περικρούσῃ pro παρακρούσῃ. « Nam, inquit, illud solenne in hac re verbum est Phrynichus Bekkeri p. 60, 25, περικεκρουμένος ἄνθρωπος : ὁ οὐχ ὁλόκληρος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων. De Dioclida et Teucro, quorum magnas partes fuisse constat in causa Hermocopidarum, nota omnia ex Andocide; v. Droysen. l. l. p. 34 et 49. » Plutarchus l. c. : τοὺς μηνύσαντας ὁ μὲν Θουκυδίδης ὀνομάσαι παρῆκεν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Διοκλείδαν καὶ Τεῦ-

2.

Sellæ memento me abs te subjectum, velut lignum.

3.

Miror, Diony, os tuum, qui
jactatis *quibusdam* sæpe gloriaris.

COMESSATORES.

1.

O carissime Mercuri, cave ne prolapsus
te vulneres, ansamque accusationis præbeas
alteri Dioclidi, malefaciendi cupido.
MERC. Cavebo : neque enim Teucro indicii præmium dare volo, piaculari hospiti

χρον, ὧν καὶ Φρύνιχός ἐστιν ὁ κωμικὸς ταυτὶ πεποιηκώς.

2.

Athen. 9. p. 474, B, de poculo κάνθαρος dicto: Φρ. Κωμασταῖς

Εἶτα κεραμεύων ἀν' οἶκον σωφρόνως Χαιρέστρατος
ἑκατὸν ἂν τῆς ἡμέρας ἔκαεν οἴνου κανθάρους.

Versu 1 cod. A prope verum αν οἴκῳ pro ἀν' οἶκον, ut ἀνὰ τὴν ἤπειρον pro ἐν ἠπείρῳ Herodot. 1, 95. Vulgo ἐὰν οἴκῳ, quod videatur esse sphalma librarii, ἐν οἴκῳ scribere incipientis, quum rursus inspecto autographo vidit exaratum ibi ἀν' οἴκῳ, itaque litteræ ε non expunctæ metu lituræ subjecit ἀν οἴκῳ. Minus probabiliter Grotefend. et Pors. ἐν οἴκῳ, Letronn. Dissert. De nom. vasorum gr. p. 36, ἂν οἴκοι. V. 2 ἂν additum ab Erfurdtio, cujus particulæ usum, quum velut mitigat orationem, Matth. Gr. § 598, c, illustrat. Ἔκαεν pro ἔκλαιεν Letronnius l. l.: *Je pense que, dans les vers qui précèdent ceux qu'Athénée nous a transmis, on parlait d'une débauche du potier Chérestrate, et de la nécessité où il s'était vu de regagner par un travail opiniâtre l'argent qu'il avait perdu; on ajoutait donc : Ensuite Chér., travaillant avec assiduité dans sa maison, mettait au feu, fabriquait, cent coupes par jour.* « Chærestratus, Adriani figulus, commemoratur in vasculo apud Lanzium (*Giorn. d. lett. ital.*, Pad., t. 22, p. 181), Phrynichi non immemorem. » *E M.*

3.

Pollux 4, 55 : καί τι καὶ ἐπιλήνιον αὔλημα ἐπὶ βοτρύων θλιβομένων. καὶ ἕτερον πτιστικὸν, ὡς Φρ. ἐν Κωμασταῖς φησιν ὁ κωμικός,

Ἐγὼ δὲ νῷν δὴ τερετιῶ τι πτιστικόν.

Τὶ addidit Salmasius. Πτιστικὸν, *festum pinsendi frumenti*, et *modus* (musicus) *de festo illo factus.*

4.

Schol. Aristoph. Avium 1568, de Læspodia (cf. Eupol. Δήμ. fr. 37): μέμνηται αὐτοῦ Φρ. ἐν Κωμ. ὡς πολεμικοῦ γεγονότος.

5.

Hesych. Κολακοφορoκλείδης : Ἱεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδοῦσιν Ἕρμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι (fr. 6), Φρ. δὲ ἐν Κωμ.

Aliud fragmentum, probabiliter ad hanc fabulam referendum, habes Fragm. incert. fab. 12.

V. ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ.

« Frequentior Μονοτρόπου mentio, quæ, archonte Chabria, una cum Avibus et Amipsiæ Comastis, acta est olymp. 91, 2 (418 ante Chr. nat.). Nomen fabulæ inditum a viro tristi ac moroso, qui Timonis instar solitariam vitam sequeretur, et lucem adspectumque hominum fugeret. Ita Plut. Moral. p. 479, C, conjunxit μονότροπον, ἄμικτον, ἄφιλον, et Pollux 3, 47, μονότροπον καὶ μισογύνην. Cf. Casaub. ad Athen. 6, p. 248, C, et Toup. Emend. Suid. 1, p. 859. Acerrime in hoc dramate perstringuntur Syracosius, Execestides, Pisander, Teleas, aliique ejusdem generis homines (v. schol. Aristophanis Av. 11, 1297); obiter commemorantur Nicias et Meton Leuconoensis, apud eundem schol. ad Av. 362 et 998. » *E M.*

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 344 : Ἄδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος, καὶ ἀγέλαστος βίος, καὶ ἄγαμος βίος. Φρ. ἐν Μονοτρόπῳ

Ὄνομα δέ μοὖστι Μονότροπος....
..... ζῶ δὲ Τίμωνος βίον
ἄγαμον, *ἄσυλον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον,
ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα.

Lacunæ signa Bekkerus posuit; « possis tamen Ὄνομα δέ μοιἐστιν Μονότροπος, etc. » *M.* Versu 3 scripsi ἄσυλον, *salvum*, ut Euripides Hel. 1479 : σώσατέ μ' ... ἄσυλον ἐκ γῆς, et Med. 370, γῆν ἄσυλον · cf. Hel. 61. Ἀσυλίαν βροτῶν dixit Æschylus Suppl. 557. Codex ut tautologice et metro depravato, ἄζυγον, γ et σ, itemque λ et ν, litteris inter se permutatis, ut alias : v. Thuc. 4, 117, Machon Athen. 13, p. 581, E (ubi τ' ἄγαν ponendum pro τάλαν), etc. Mein., auctore Herm. ad Eurip. Andromach. 580, ἄδουλον, quem (Hermannum dico) mirum id adeo abhorrens a codicibus confirmari putasse illis Phrynichi Bekk. p. 25, 14 : Ἄδουλος βίος : ὁ μὴ δουλεύοντα ἔχων, quorum similia etiam in su-

---

2.

Deinde figulans domi sapienter Chærestratus
centum quotidie coxit cantharos vini.

3.

Ego autem nobis scilicet fritinniam aliquem modum
[de pinsendo frumento.

MONOTROPUS.

1.

Nomen autem est mihi Monotropus,.....
...... vivoque Timonis vitam,
innuptam, salvam, iracundam, inaccessam,
risus expertem, taciturnam, obstinatam.

perioribus habentur Bekkeri Anecd. p. 344. Potest tamen ut ἄδουλον olim perscriptum fuerit in quibusdam exemplaribus poetæ, sed ad marginem pro interpretatione vocis ἄσυλον, quasi idem ἄσυλος sit, qui ἄδουλος, quemadmodum irrideri solent servi, quos *sentes* vocat Plautus Cas. 3, 6, 2 :

quia, quod tetigere, illico rapiunt; si eas ereptum, illico scindunt:
ita, quoquo adveniunt, ubiubi sunt, duplici damno dominos multant,

et proverbii loco dicunt : « Quot servos, totidem habemus hostes. » Neque negaverim, ἄδουλον forte locum genuinæ vocis occupasse in libris nonnullis, quibus usi fuerint grammatici Bekkeri.

2.

Schol. Aristoph. Avium 11 : ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμῳδεῖται. καὶ Φρ. Μον.

α. Μεγάλους πιθήκους οἶδ' ἑτέρους τινὰς λέγειν,
Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην.
β. Ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους.......
ὁ μέν γε δειλὸς, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος.

Versu 1 recte Meinek. οἶδ' ἑτ. pro οἱ δὲ ἑτ. V. 3 post πιθήκους excidisse videtur simile ἀπιθάνους, i. e. ἀπίστους, *perfidos* (v. Xen. Cyrop. 2, 4, 17). Meinek. νὴ Δία. Ante πιθ. neglectum fuerit σὺ, quo numeri erigerentur, quorum causa etiam v. 1 scripserim Μεγ. πιθ. οἶδά τινας ἑτέρους λέγειν, voce ἑτέρους potiore versus loco posita. V. 4 Mein. ὁ δ' αὖ νόθος, (vel — κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος, quod minus placet,) quibus subjiciendum esse versu 5 ξένος δ' ὁ τέταρτος. « Execstidæ peregrinam originem notavit Aristophanes. Teleam idem bis terve commemorat. De Lycea nihil mihi compertum. De Pisandri timiditate abunde dictum Hist. crit. Com. p. 178. » *M.*

3.

Idem ib. 997, et Suid. v. Μέτων, de Metone, Pausaniæ filio, celebri temporis illius mathematico : ἴσως δὲ ἐν τῷ Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο· φησὶν (fort. ὅ φησιν) ὁ Φρ. Μον.

α. Τίς δ' ἔστιν ὁ μεγάλ' ἄττα φροντίζων; β. Μέτων,
ὁ Λευκονοιεύς. α. Οἶδ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Versu 1 scripsi μεγάλ' ἄττα. Libri insulse mendoque manifesto μετὰ ταῦτα, schol. μετὰ ταῦτα ταύτης. V. 2 schol. Λευκωνιεύς, cod. Ven. Λευκονοιεὺς, ut Suid. Bernhardii, cujus alii codd. Λυκονοιεὺς, Λωκονοιεὺς. Toup. Emend. 1, p. 403, conjecit ὁ Λευκονοεὺς, εὖ οἶδ', ὁ τ. κ. ἄ. Bergkius Comm. p. 372, probante Mein. : ὁ Λευκονοεύς. α. Ἐγῷδ'. « Metonem patria fuisse Leuconoensem (tribus Leontidis in Attica : v. Bæhr. ad Herodot. 5, 66. *Both.*), etiam Æliani V. H. 10, 7, indicio constat. » *M.*

4.

Suidas : « Ὑπερακοντίζεις σύγ' ἤδη Νικίαν τὸν στρατηγοῦντα μηχαναῖς καὶ στρατηγήμασι » : Σύμμαχος πρὸς τὴν Μήλου πολιορκίαν. (Agnoscere mihi videor versus troch. t.

Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς,
τὸν στρατηγοῦντ'. Cf. Aristoph. Av. 363.)

Φρ. Μον.

Ἀλλ' (ἄλλος) ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
στρατηγίας πλήθει τε κἀξευρήμασιν.

Versu 1 libri Ἀλλ' ὑπερβ., etc. Videtur post ἀλλ' excidisse ἄλλος simile, præsertim compendio scriptum. Meinek. proponit Μὰ Δί'· ἀλλ' vel Οὐκ ἀλλ'. Bergk. Οἶδ' · ἀλλ'. V. 2 κἀξ. Toupius; vulgo καὶ εὑρήμασι. Versibus Suidas subjecit hæc : ἢ (immo ἤγ., i. e. ἤγουν) ὅτι φρονιμώτατα Μηλίους λιμῷ ἀνεῖλεν. « Excerpsit hæc Suidas ex integrioribus scholiis ad Av. 363. Niciam ignaviorem iterum commemorat Phr. fragm. incert. 3, quod eam ob causam huc referendum esse suspicatur Bergk. Commentt. p. 372. » *E M.*

5.

Athen. 6, p. 248, C : ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται Φρ. ἐν Μον.

Ὁ δ' ὀλιγόσιτος Ἡρακλῆς ἐκεῖ τί δρᾷ;

Nescio quem pungens ridicule ὀλιγόσιτον ille dicit Herculem, voracitate infamem; v. ann. ad Ran. 62, Lysistr. 861.

2.

a. Magnos simios novi alios quosdam memorare,
Lyceam, Teleam, Pisandrum, Execestidem.
b. Dissimiles dixisti simios *perfidos* :
hic enim ignavus est, ille adulatur, alius nothus.....

3.

a. Quis vero ille est, qui nescio quæ magna cogitat? [b. Meton
Leuconoensis. a. Novi : is, qui fontes ducit

4.

Sed (alius) longe superavit Niciam
expeditionum multitudine et inventis.

5.

Paucicibus autem Hercules illic quid agit?

6.

Pollux 7, 178 : καὶ τὸ κατασβέσαι τὸν λύχνον, ὁ νῦν κοιμίσαι καὶ κατακοιμίσαι λέγουσι. Φρ. δ' εἴρηκεν ἐν Μον. « Ἔπειτ' * ἐπειδὰν τὸν λύχνον* κατακοιμίσῃ. » Suadeo scribamus probabiliore sententia

Ἔπειτ' ἐπαυδᾶν τὸν λύχνον κατακοιμίσαι.

Athen. 15, p. 700, F : κοιμίσαι (fort. κατακοιμίσαι : κατα- hausto a κοι- syllaba vicina) λύχνον Φρύνιχός φησι.

7.

Athen. 3, p. 74, A : σικύδιον ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρ. ἐν Μον.

— Κἀντραγεῖν σικύδιον.

8.

Schol. Aristoph. Avium 1297 : δοκεῖ δὲ (Syracosius) καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμῳδεῖσθαι ὀνομαστί τινα, ὡς Φρ. ἐν Μον. φησὶ, « Ψῶρ' ἔχε Συρακόσιον, ἐπιφανὴς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι. ἀφείλετο γὰρ κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν. » διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται. Proxime verum Hermann. ap. Fritzschium Quæst. Aristoph. 1, p. 307, restitutis versibus anapæsticis :

— Φῶρ' ἔχθε Συρακόσιον·
κἀπιφανὴς γὰρ,
καὐτῷ τι τύχοι μέγ'· ἀφείλετο γὰρ
κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν.

Friget tamen ἔχθε, quumque χ et σχ interdum confundantur (v. ad Cratin. Incert. 19) scribam Φῶρ' ἴσχε Συρ., reliquis correctionibus viri doctissimi acceptis. Minus probabiliter Mein. : « illud ψῶρ' ἔχε nihil aliud est quam ψώρα ἔχοι, » quasi poeta scabiem imprecetur Syracosio.

9.

Antiatt. p. 87, 8, Γναθοῖ : ἀντὶ τοῦ τὴν γνάθον τύπτει. Φρ. Μον.

10.

Idem p. 99, 14, Θηλάζει : ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν. Φρ. Μον. Mendose codex θηλάζειν.

11.

Gramm. Bekkeri p. 447, 25 : Ἀρτοπόπον καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, τὸν ἀρτοποιόν. ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μον. Φρυνίχου. Phrynichus Appar. sophist. p. 22, 23, Ἀρτοποπήν : οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ π. « Scribe Ἀρτοποπεῖν. Contra Pollux 7, 22 : τὸ ῥῆμα ἀρτοκοπεῖν ἐν Φρυνίχου Μον. Itaque ambiguum est, utrum ἀρτοποπεῖν an ἀρτοκοπεῖν dixerit Phr.; illud tamen probabilius : cf. Lobeck. ad Phrynichi Eclog. p. 223. » *E M.*

12.

Photius p. 397, 7, et Suid., Παρθένοι : τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ἕξ, πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, δευτέρα δὲ Πανδώρα, τρίτη Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, πέμπτη Ὠρείθυια, ἕκτη Χθονία. τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας. ἐσφαγιάσθησαν δὲ ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονῶν (codd. falso Σφενδονίων)· διὸ καὶ οὕτως καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ ε' (τῆς) Ἀτθίδος, μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρ. Μον. « Σφενδόναι locus ille vocabatur. Gramm. Bekk. Anecd. p. 202, 22, Ἀφιδρύματα ἐν ταῖς Σφενδόναις : ἀφιδρύματα μὲν τὰ ἀγάλματα, Σφενδόναι δὲ τόπος Ἀθήνησιν. » *E M.*

13.

Pollux 3, 48 : Ἀριστοφάνης δὲ ἄγυνον τὸν ἀγύνην. Φρ. δὲ

— Τηλικουτοσὶ γέρων,
ἄπαις, ἀγύναικος.

Τηλικουτοσὶ pro τηλικοῦτος probabiliter Bergk. Commentt. p. 372 et Mein. Iidem hoc fragm. retulerunt ad Monotropum.

VI. ΜΟΥΣΑΙ.

« Μοῦσαι fabula una cum Ranis et Platonis Cleophonte olymp. 93, 3 (ante Chr. nat. 405) in certamen commissa et secundo præmio ornata (v. argum. Ran. et OEdipi Colon. p. 6 ed. Herm.), in quo argumento versata fuerit, quum ex titulo, tum e fragmentis quodammodo divinare licet : videntur enim duo (fortasse Sophocles et Euripides) de poeseos principatu inter se concertasse, Musis litem dirimentibus. » *E M.*

1.

Argumentum tertium OEdipi in Colono : ὁ δὲ

6.

Dein præterea lumen jube sopiri.

7.

— Et comedere ficulam.

8.

— Furem tene Syracosium :
manifestus enim est,
magnoque plectatur malo : abstulit enim
comice irridendi facultatem, quos cuperent.

13.

— Ista ætate senex,
sine liberis, sine uxore

Φρ. ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, φησὶν οὕτως·

Μάκαρ Σοφοκλέης, ὅς, πολὺν χρόνον βιοὺς,
ἀπέθανεν εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιός·
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγῳδίας
καλῶς ἐτελεύτησ' οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

V. 1 Mein. Σοφοκλέης, auctore Elmslejo, pro Σοφοκλῆς, et v. 4 καλῶς δ' ἐτ. secundum Hermannum, oblitus asyndeti epexegetici, de quo nos passim ad Euripidem, Aristophanem, etc. Præterea metri gratia malim Μάκαρ σὺ, Σοφοκλῆς, haustum putans συ a σο- simili, et ἀπέθανες, et propter legitimam temporum consecutionem ποιήσας... ἐτελεύτας. Sæpe etiam ν et ς, itemque α et η, permixta novimus in libris.

2.

Harpocr. p. 104, 3, Phot. et Suidas : Καδίσκος.... ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ, οὕτως ἔλεγον. Φρ. Μούσαις·

Ἰδού, δέχου τὴν ψῆφον· ὁ καδίσκος δέ σοι
ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.

« Attigit hæc Schœmann. Proc. Att. p. 723; quæ fortasse ad agonem Sophoclis et Euripidis spectant. » *E M.*

3.

Pollux 7, 203 : ἐν δὲ Φρυνίχου Μούσαις,

Ὦ καὶ κάπραινα, καὶ περίπολι, καὶ δρομάς!

Libri Ὦ κάπρ. καὶ περίπολις. Mein. ὦ καὶ κάπρ., ut poeta incertus apud Phot. v. Μύραινα :

Ὦ προδότι, καὶ παραγωγὲ, καὶ μύραινα σύ!

(Cf. Hermipp. Ἀρτοπ. fr. 2.) Bergk. Comment. p. 315, περίπολι. Uterque vir doctus his verbis per invidiam Euripidis Musam compellari suspicatur. Pergit apud Pollucem optimus cod. Paris. : καὶ φορβὰς τὴν πόρνην λέγει, ὥσπερ καὶ μαινὰς καὶ μαχλάς.

4.

Idem 10, 86 : οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ τῶν κοτταβικῶν εἴρηται τὰ ὀξύβαφα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδώδιμον χρείαν... κἀν ταῖς Φρυνίχου Μούσαις·

— Κἀν ὀξυβάφῳ χρῆσται τρεῖς χοίνικας
δύ' ἀλεύρων.

Libri Κἂν, quod correxit Mein., suadens, integrato versu anapæst. tetram., hoc vel quiddam simile Κἀν ὀξ. χρῆσται (v. ann. ad OEdip. Colon. 469, ed. Hermanni 505. Libri χρῆσθαι) μάττειν τρ. χ. ἢ δ. ἀ. Sed talia satis est intelligi.

5.

Athen. 7, p. 319, A. Πηλαμύς. Φρ. ἐν Μ. μνημονεύει.

Quæ præterea ad hanc fab. referri posse videntur, Mein. exhibuit in fragm. incert. 1 et 13.

VII. ΜΥΣΤΑΙ.

« Μύσται laudantur a Photio et Suida v. Τευτάζειν. Sed idem v. Φρύνιχος fabulam vocat Μύστην, concinente Eust. ad Il. 17, 415. » *Mein.* Hist. crit. Com. p. 158. « Consentaneum est, fabulæ chorum constitisse ex Mystis, prorsus ut in Ranis. Docuit autem Phr. Mystas, quo tempore Alcibiades Eleusinia sacra restituerat, bello interrupto, quod tangit Aristoph. in Ranis (33). Cf. Plut. Alcib. c. 34. » *E.Bergkio* Commentt. p. 375.

1.

Photius p. 583, 10, Τευτάζειν : πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ.... καὶ Ἀρτεμίδωρος δὲ φροντίζειν. Φρ. Μύσταις « Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων* τευταθαι. » Ruhnkenius ad Tim. p. 254, probante Valck. ad Theocriti Adon. p. 236, Μάστιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. « Exhibui correctionem Ruhnkenii. Nec dubitari debebat de usu medii : v. Bast. Epist. crit. p. 152. » *E M.* Verisimilius hoc mihi videtur,

— Μάστιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων
(ἔγωγ') ἐτευτάσθην.

Pronomini offecisse videtur antecedens ἔχων. Bergkius Commentt. p. 375 maluit ἐτεύτασεν.

2.

Eustath. ad Il. 17, 415, p. 1112, 36 : Ἴωνες δὲ πολλάκις δὴ (perperam editum δὲ) καὶ Ἀθηναῖοι

MUSÆ.

1.

Beatus tu, Sophocles, qui, quum diu vixisses,
mortuus sis felix vir et peritus :
multis conscriptis et pulchris tragœdiis,
pulchre obibas, nullo exantlato malo.

2.

En, accipe tabellam! estque situla tibi
hæc quidem absolvens, illa vero perdens.

3.

O sus fera, erratica, circumcursans!

4.

— Et in acetabulo oportet tres vel duas chœnices
[tritici ...

MYSTÆ.

1.

— Flagrumque manibus tenens
equidem cunctabar.

προπερισπῶσι (τὸ ἡμῖν) ἐν συστολῇ τοῦ ι... Σοφοκλῆς Οἰδίποδι (Tyr. 868, ubi male relictum ἡμῖν)·

Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις.

Φρ. Μύστῃ (sic)·

Ἐβουλόμην ἂν ὗμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ...

« De alio fragmento, quod probabili conjectura ad Mystas referatur, v. Incert fab. fr. 14. » *E M.*

VIII. ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ.

1.

Athen. 3, p. 110, E : αὐτοπύρου δ' ἄρτου μνημονεύει Ἄλεξις,... Φρ. δ' ἐν Ποαστρίαις, αὐτοπυρίτας αὐτοὺς καλῶν, φησὶν

Αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι στεμφύλοις.

Cf. Pollux 7, 23, ubi pro πυρίτας recte viri docti αὐτοπυρίτας. Phot. Λιπῶσι : λιπαροῖς. Cod. λιπαρῶσι, quod emendavit Mein.

2.

Athen. 10, p. 424, C : καλοῦνται δὲ καὶ (κύλικες) ἀρυστῆρες καὶ ἀρύστιχοι... Φρ. Ποαστρίαις

Κύλικ' ἀρύστιχον.

Mein. conferri jussit Charini Chir. fragm. 13.

3.

Pollux 10, 159 : καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὔπολις καὶ Φρ. Π.

4.

Harpocr. p. 75, 23, de vocabulo ἐξούλης : ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοὔνομα, καὶ οὐχ, ὡς οἴεται Καικίλιος, (ἐπὶ) μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρ. ἐν Π. δῆλον ποιεῖ. Forte excidit ἐπὶ, quod sententia requirit : neque enim huc pertinere potest ἐπὶ prægressum.

5.

Priscianus Inst. gramm. 18, vol. 2, p. 70 ed. Krehl : *et, quod mirum est, hoc ipsum* ἴδιον *etiam primæ et secundæ adjungitur personæ apud illos* (i. e. Græcos), *ut...* Φρύνιχος Ποαστρίαις

Ὥσπερ ἐμὸν αὐτῆς ἴδιον.

« Scripsi αὐτῆς pro vulgato αὐτοῦ ex Aldina, quæ pro ὥσπερ habet ὅπερ. » *M.*

6.

Schol. Aristoph. Avium 1297, de Midia : δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης (immo Πλάτων) Περιαλγεῖ « χρηστὸν μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον. » λέγει δὲ ἐν Ποαστρίαις ὁ αὐτὸς ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ ἐσπουδακότος. Schol. Luciani Jove trag. vol. 2, p. 696 (vol. 4, p. 186 Jac.) : Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. Apud schol. Avium dure Mein. pro ὁ αὐτὸς Phrynichi nomen restituendum putat, quum verosimile videatur, trajecta esse verba λέγει δὲ... ἐσπουδ., et in fine illius scholii reponenda post ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ. Ceterum et in annotatione mea ad hoc scholion scribendum est Ἀριστ. ἐν Περιαλγεῖ, deletis verbis « dramate alias ignoto ».

IX. ΣΑΤΥΡΟΙ.

Σατύρους satyricam fabulam fuisse censet Eichstadius De dram. comicosatyrico p. 36. Cf. ann. ad Euripidis Cyclopem et Horat. A. P. 220-250.

1.

Phrynichus Epit. p. 266 ed. Lobeck. : εὐαγγελίζομαι... εὑρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον, Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν (292),

Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι,

Φρυνίχου δὲ τοῦ κωμῳδοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως « Ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα εὐαγγέλιον πρὸς τὸν θεὸν ἥκειν, ἐγὼ δὲ ἀπέδραν ἐκεῖνον δευρὶ ἄνθρωπον δή. « Ita editio princeps; recentiores omittunt εὐαγγ., ejusque loco habent πάλιν, et in fine δευριανὸν δεῖ. » *E M.* Postrema quidem hæc nihil aliud sunt quam mendose et compendio scripta δευρὶ ἄνθρωπον δή. Totus poetæ locus sic videtur habuisse

Ὁτιὴ, πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει
ἥκειν ἀπαγγείλαντα καὶ πρὸς τὸν θεὸν
εὐαγγέλια τάδ'· ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεινόθεν
τἀνθρώπιον δὴ δεῦρο.

2.

Vellem vobis, ut et antehac...

SARRITRICES.

1.

Panibus pure triticeis pinguibusque uvis expressis.

5.

Ut meum ipsius proprium.

SATYRI.

1.

Quia, priusquam senatum adiret, oportuit illum venisse dicturum, se etiam ad deum pertulisse lætos hosce nuntios; ego autem inde huc aufugi scilicet ab homuncione.

Meinek. in ed. altera : « Phrynichi locus excidit. Quæ enim sequuntur apud grammaticum, ea ex pluribus Aristophanis locis temere sunt conflata, ut recte vidit Dindorfius. »

2.

Schol. Aristoph. Avium 1463 : λέγεταί τις Κερκυραία μάστιξ (i. e. magna, duplicibus flagellis constans). Φρ. Σατ. « Κερκυραῖαι δὲ οὐδὲν ἐπιβάλλουσιν μάστιγες, » ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἐλθεῖν. (v. Hesychii interpp. v. Κερκυραία.) Scribamus

— Κερκυραίας δ' οὐδενί γ'
ἐπιβάλλουσιν μάστιγας.

Versus anapæstici, quorum prior dim. ἀκέφαλος; posterior parœm. spond.

3.

Schol. Ar. Vesp. 82 : καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Εὔπολις Πόλεσιν (fr. 14)... καὶ Φρ. Σ.

4.

Schol. Ar. Nub. 1154, Βοάσομαι τἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν : παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου (fragm. 6 nostræ ed.)... καὶ Φρ. Σατ. Βοάσομαι, etc., plane ut Aristoph.; vereor tamen ne uno senario scribendum sit

Βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.

5.

Athen. 3, p. 87, B, de vocabulo κόγχος agens : Ἀριστώνυμος Θησεῖ « Κόγχος ἦν βαπτῶν ἁλῶν. » παραπλησίως δ' εἴρηκε καὶ Φρ. Σατ.

6.

Pollux 3, 73 : Φρ. ἐν Σατ. τὸν δεσπότην κεκτημένον λέγει. Antiatt. p. 102 : κυρίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην· τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου.* Σατυρικοῖς κεκτημένον λέγει, Φιλήμων κυρίαν. Sic legendum puto : — δεσπότου, ὡς Σατύροις κεκτημένον λέγει Φρ. (pro Φρύνιχος), Φιλήμων καὶ κυρίαν. Forte neglecta esse videantur ὡς et καὶ propter similia. Σατύροις etiam Mein. et Bergk. reponi jusserunt.

X. ΤΡΑΓΩΔΟΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

« Is enim plenus est fabulæ titulus, ab uno Suida servatus, quem exscripsit Eudocia. Altero tantum usurpato, qui titulus fortasse ad iteratam dramatis recensionem spectat, Athen. 3, p. 115, B : εἰπόντος τινὸς καὶ δρᾶμα ἐπιγράφεσθαι Φρυνίχου Ἀπελευθέρους, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 421, 3, Ἀπελεύθερος : ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα, καὶ δράματα ἄττα οὕτως ἐπιγέγραπται. Præter fr. 6 et 8 reliqua fere ad convivii apparatum pertinent. In fr. 3 Cleombrotus quidam ridetur impudicus. » *E M.*

1.

Athen. 6, p. 229, A : τοῦ δὲ ῥήματος (ἀποτηγανίζειν) μέμνηται Φ. ἐν Τραγῳδοῖς « Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβολῶν. » Eadem ap. Eustath. ad Od. p. 1862, 19. Scripserim

Ἀποτηγανίζειν δ' ἡδύ γ' ἄνευθε συμβολῶν.

Ἄνευθε, ut apud Æschylum Pers. 576, quod interpretationi videtur cessisse.

2.

Idem 7, p. 287, B : Βεμβράδες. - Φρ. Τραγ.

Ὦ χρυσοκέφαλοι βεμβράδες θαλάσσιαι!

3.

Idem 9, p. 389, A : Φρ. Τραγ. « Τὸν Κλεόμβροτόν τε τοῦ Πέρδικος υἱόν. » τὸ δὲ ζῷον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρείληπται. « Itaque Cleombrotum Perdicis filium Phr. appellavit eodem modo, quo importunus jactator dicitur Selli filius (v. ann. ad Κρόν. fr. 5), aut Antimachus omnia conspuere solitus Psacadis filius (Acharn. 1149). De libidine perdicum v. Aristot. H. A. 2, 61 seqq.; Ælian. H. A. 3, 16; Bergk. ad Anacr. p. 227. » *E M.* Qui

— τὸν Κλεόμβροτόν τε τοῦ
Πέρδικος υἱόν.

Sed non magis hic quam Eccles. 451 placet extremo versu articulus pertinens ad nomen, malimque illic οὐδέ τοι δῆμον καταλύειν, hic autem

— Τὸν Κλεόμβροτόν τε τοι
Πέρδικος υἱόν.

4.

Idem 14, p. 654, B, nominis περιστέριον exempla componens: Φρ. Τραγ.

Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λαβὲ τριωβόλου.

2.

— Corcyræis autem nemo
cæditur flagris.

4.

Clamabo igitur summo clamore.

6.

Dominus.

TRAGOEDI vel LIBERTI.

1.

Comedere e craticula dulce est sine symbolis.

2.

O aureis capitibus membrades marinæ!

4.

Columbulum autem illi aliquem sume triobolo.

5.

Pollux 7, 195 : εἶεν δ' ἄν τινες καὶ νεκροφόροι καὶ ταφεῖς· τὰ δ' ἐπὶ τούτοις ἀπὸ τοῦ πιπράσκειν. ἔστι δὴ εἰπεῖν ἐπ' ἀηθῶν τὸ τιμιοπῶλαι, εἰρηκότος Φρυνίχου ἐν Τραγ.

Σὺ δὲ τιμιοπώλης, ὡς Ἀχιλλεὺς, οὐδὲν εἶς.

καὶ ἡ « παμπρασία » δὲ ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων λέγεται. Mss. πιπράσκειν. ἔστιν δὲ εἰπ. ἐπ' αὐτῶν τὸ τιμ. Vulgati libri τὰ δ' ἐπὶ τοῦ πιπρ., ἔστιν εἰπ. ἐπ' αὐτῶν τὸ τιμ., omnes autem vitiose οὐδὲ εἷς, neque audiendus Casaub. ad Athen. 6, p. 229, A, ubi hæc ita reddit : *Carius vendis quam ullus Achilles.* Immo laudatur aliquis ob æquum pretium rei, quam venalem habuit, dictumque τιμιοπώλης οὐδὲν pro τ. οὐδενὸς, ad modum illorum quæ recenset Matth. Gr. § 324, annot. Ceterum ita comparata sunt αηθων et αυτων, ut facile permutari inter se possint : v. Bachm. indice Lycophronis litteris η et υ, θ et τ, etc. Ἀηθῶν, *insolitorum*, nimiorum, molestorum. « Immane pretium, quo Achilles Hectoris corpus vendidit Priamo (τὸν Ἕκτορα ἐλύσατο πολλῶν χειμηλίων καὶ θαυμαστῶν, Ælian. H. A. 6, 50), notum est ex Homero. » *E M.* Ceterum cod. Jungerm. τομιοπώλης. Bekkeri editio ὥς γ' Ἀχ. H. Jacobi conjecit οὐδενός, i. e. rei nullius momenti.

6.

Priscianus Inst. gramm. 18, p. 247 ed. Krehl. : *Attici* πονηρὸς τὴν τέχνην. Φρ. Τραγ.

— Αἰτίαν ἔχει
πονηρὸς εἶναι τὴν τέχνην.

De formula αἰτίαν ἔχειν Mein. conferri jussit ann. ad Pherecr. Chir. fr. 4. Scaligeri collatio ἂν ἐκεῖνον ἢ πονηρὸς εἶν' ἀρνῇ τέχνην, quæ, corrupta mihi visa, Mein. illis substituenda esse suspicatur, sic ea conformans

— Ἐὰν ἐκεινονὶ
πονηρὸν εἶν' ἀρνῇ τέχνην,

« Si istum in arte sua malum esse neges. »

7.

Gramm. Bekkeri An. p. 464, Αὐξίς : εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορδύλην λέγουσι. Φρ. Τραγ. « Καὶ τέμαχος αὐξίδος. » Vulgo αὔξις, αὔξιδος, sed αὐξίς, αὐξίδος, apud Aristot. H. A. 6, 16, et Nicandrum Alex. 469.

8.

Harpocr. p. 57, 15, Διάθεσις... καὶ ἀντὶ τοῦ διοίκησις ὁ αὐτὸς (Antiphon) ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας, « ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. » Φρ. Τραγ.

— Τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν.

« Similiter Eupolis Incert. fr. 3. » *M.*

PHRYNICHI INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 44, D. ὑδροπότης δ' ἦν καὶ Λάμπρος ὁ μουσικὸς, περὶ οὗ Φρύνιχός φησι

Λάρους (φρονῶ) θρηνεῖν, ἐν οἷσι Λάμπρος ἐναπέθνησκεν,
ἄνθρωπος ὢς ὑδατοπότης, μινυρὸς, ὑπερσοφιστὴς,
Μουσῶν σκελετὸς, ἀηδόνων ἠπίαλος, ὕμνος Ἅδου.

Versu 1 inseruimus φρονῶ, *cogito*, *arbitror*, *credo*, ut Sophocles Trach. 266 : φρόνει νιν ὡς ἥξοντα, *existima*, *eum adfuturum*. V. Aristoph. Acharn. 333, Æschyli Pers. 734, etc. Φρονῶ et metro et sententiæ æque aptissimum. Ridicule dixit ἐναπέθνησκεν, *ad hoc*, sive *præterea*, *obiit*, Lamprum, aquæ potorem, sicut vixisse, ita etiam nunc mortuum esse inter laros, aves aquatiles (v. ad Aristoph. Av. 541), significans. V. 2 libri ἄνθρ. ὑδ. Haustum videretur ὡς ab ος. Erfurdt. et Mein. ὤν. Alterutro versui opus est. V. 3 « Μουσῶν σκελετὸς, quod Muretus V. L. 9, 5, interpretatur *Musarum aridum et exsiccatum cadaver*, comice dictus videtur musicus macilentus, vel is, *qui cantu suo maciem adfert Musis*, quemadmodum, observante Erf., ἀηδόνων ἠπίαλος *qui febriare facit luscinias*, et ὕμνος ᾅδου, *qui hymno* male cantato *enicat auditores*. Sic ὀφθαλμῶν ἀλγηδόνας (γυναῖκας εὐμόρφους) Herodot. 5, 18, et ὡς εἰσὶν ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν αἱ Περσίδες apud Plutarchum V. Alex. p. 676,

---

5.

Tu autem nimio pretio, ut Achilles, nihil vendis.

6.

— Culpatur
malus esse artifex.

8.

— Dispositione carminum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Laros (*opinor*) lamentari, in quibus etiam obiit [Lamprus,
quippe homo aquam bibens, minuriens, hypersophista,
Musarum sceletus, lusciniarum febris, hymnus Orci.

item illud, quod habet Moral. p. 785, D, ἵππων γῆρας, *equorum senium*, i. e. perniciem, quam intelligit aquam frigidam, et Gœthii *bunter Augenschmerz*, i. e. grave oculis colorum varietate spectaculum. *Lampri* in arte musica et orchestrica discipulos e Menexeni Platon. interpretibus et Fabricii ann. ad Sext. Empir. p. 359 novimus Sophoclem, Socratem, Epaminondam.

2.

Posuimus in Κωμασταῖς, fr. 1.

3.

Plut. V. Niciæ cap. 4 : ὑποδηλοῖ δὲ καὶ Φρ. τὸ ἀθαρσὲς αὐτοῦ καὶ καταπεπληγμένον ἐν τούτοις·

Ἦν γὰρ πολίτης ἀγαθὸς, ὡς εὖ οἶδ' ἐγὼ,
κοὐχ ὑποταγεὶς ἐβάδιζεν, ὥσπερ Νικίας.

« Ὑποτ., h. e. *timidus et demisso animo*. Ceterum cf. Monotr. fr. 4. » *M.*

4.

Athen. 2, p. 52, C : ὅτι αἱ Νάξιαι ἀμυγδάλαι διὰ μνήμης ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. καὶ γίνονται ὄντως ἐν Νάξῳ τῇ νήσῳ διάφοροι ... Φρ.

— Τοὺς δὲ γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψ', ὥστ'
οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατᾶξαι.

Libri turbato metro ἐξέκοψεν. Meinekius hæc in dimetros digessit.

5.

Idem ib. p. 47, F : ὅτι καὶ τρίκλινοι (intell. οἶκοι, *cubicula*), καὶ τετράκλινοι, καὶ ἑπτάκλινοι, καὶ ἐννεάκλινοι, καὶ κατὰ τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ... Φρ.

— Ἑπτάκλινος οἶκος ἦν καλὸς,
εἶτ' ἐννεάκλινος ἕτερος οἶκος.

Postremum οἶκος fortasse de glossa.

6.

Idem ib. p. 53, A, de accentu nominis ἀμυγδάλη vel ἀμυγδαλῆ agens : Φρ.

Ἀμυγδαλῆ τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.

« Putes hæc dici εἰρωνικῶς. » *Mein.* V. ann. ad Aristoph. Nub. 61.

7.

Idem ib. p. 59, C, de κολοκύντῃ dicens : Φρ. ὑποκοριστικῶς

Ἢ μαζίου τι μικρὸν, ἢ κολοκυντίου.

8.

Pollux 2, 17 : Φρ. δὲ τὰς νέας ἀφήλικας λέγει·

Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες (ἑξ) ἀφήλικες.

Sic Mein. pro γυναικῶν « pro quo suspicari posses γυναικαρίων, nisi codex Paris. haberet γυναῖκες, post quod excidisse videtur ἕξ. »

9.

Idem 4, 181 : μηλῶσαι : τὸ τὴν μήλην (specillum) καθεῖναι. Φρ. ὁ κωμικός·

Ἔμει καταμηλῶν· φλέγματος γὰρ εἶ πλέως.

Καὶ quod legebatur ante φλέγμ. delevit Salmasius. Cf. Phot. et Suid. h. v.

10.

Priscianus Instit. gramm. 18, p. 198 ed. Krehl : *Participia pro verbis ponunt Attici, quod frequenter faciunt Latini.* ... Φρ.

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας γένῃ,

pro μή με ἀτιμάσῃς. Sic cod. Leid. pro vulgato ἀτιμήσῃς.

11.

Schol. Aristoph. Vesp. 299 : ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ (intell. τοῦ δικαστικοῦ)· ποτὲ γὰρ διώβολον ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον. Φρ.

Τριωβόλων ὅσων ὕπερ ἡλιάζομαι.

Ita Mein., nisi quod reliquit ὑπέρ. In altera tamen edit. posuit ὅσωνπερ ἡλ. Hermannus τριώβολόν γ' ὅσουπερ ἡλ. Libri τριώβολον ὅσον ὑπερηλ. De re vid. Bœckh. Œcon. Att. 1, p. 250 seq.

12.

Schol. Ar. Pac. 344 : Καλλίστρατος (explicat συβαρίζειν) τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς. Ἀρτεμίδωρος ἁπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρ.

3.

Fuit enim civis bonus, ut ego probe scio,
nec timidus ibat, ut Nicias.

4.

— Cunctos enim dentes molares excussi, ut
non possem Naxium amygdalum frangere.

5.

Septem lectorum erat cubiculum venustum ;
dein aliud novem lectorum.

6.

Amygdalum tussis bonum remedium.

7.

Vel mazulæ parvum quiddam, vel cucurbitulæ.

9.

Vome specillo usus : pituitæ enim plenus es.

10.

O carissime virorum, ne me despicias.

11.

Quot triobolorum causa sedeo in heliaea.

Πολὺς δὲ συβαριασμὸς αὐλητῶν τότ' ἦν.

Supplevit Mein. τότε cum Bergkio Commentt. p. 367, qui versum ad Comastas retulit.

13.

Diog. Laert. 4, 20 : ἦν δὲ καὶ (Polemo) φιλοσοφοκλῆς, καὶ μάλιστα ἐν ἐκείνοις, ... ἔνθα ἦν κατὰ τὸν Φρύνιχον

Οὐ γλύξις, οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος.

Cod. Flor. γλύξις; edd. γαῦσος, γαῦσις. Hesych. Γλύξις : ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἁπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν (? usitatum quidem γλεῦγος). « Pramnium autem vinum (v. ann. ad Equit. 107. *Both.*) austerum et durum fuit. » *E M.* Vid. Aristophanem ap. Athen. 1, p. 30, C, ubi nunc apud ipsum Athen. ita scribam, expunctis interpretamentis, οὔτε ποιηταῖς ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς, etc.; versus autem Comici recte digestos arbitror in mea editione pag. 201, fr. inc. 28.

14.

Hephæst. 12, p. 67, de ionicis a minore dicens : τῶν δὲ αὐτῶν μέτρων (h. e. *ipsarum metri formarum*, quas definitioni jam subjicit Heph.) μεγέθει τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν· οἷον ... παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ

Ἃ δ' ἀνάγκα σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν, φράσομεν.

Libri mendose τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν (!) τὸ μὲν, etc. « Edd. ante Gaisford. ἀνάγκας θ'. Correxit Tyrwhittus. Pauwius ἀναγκαῖ', Bergk. ἀνάγκη σθ', et habet sane in ionicis versibus dorismus aliquid offensionis. Ex Mystis hoc derivatum esse, probabilis est ejusdem sententia Commentt. p. 375. » *E M.*

15.

Suidas, Ἀθύρωτον στόμα : οὕτως [ἀθύρωτον], οὗ καὶ ἀπύλωτον, Ἀριστοφάνης Βατράχοις (838), καὶ Φρ. Vitiose libri οὕτως ἀθύρωτον, οὐκ ἀπύλωτον. Immo οὗ καὶ ἀπύλωτον, *ubi etiam* ἀπύλωτον (legitur). V. ann. ad Ran. l. l. (791.) Bekk. Anecd. p. 352, 11, Ἀθύρωτος : ἄκλειστος. Ἀριστοφ. Apud Suidam Meinek. Φρύνιχον non poetam, sed grammaticum cognominem dici suspicatur. « Illa enim, inquit, Λέξεων χρησίμων farrago, quam Bekkerus edidit, inprimis e Phrynichi Apparatu sophistico, cujus vix sextam partem superstitem habemus, conflata videtur. » *E M.* Aliquot exemplis id probare studet vir doctissimus Hist. crit. Com. p. 159 seq., quæ nunc omitto; sed illa scholiastæ Nub. 732 (755), ἀργυρίων (sic) : οὕτως ἡ γραφὴ [ἀργυρίων] παρὰ Φρυνίχῳ κεῖται, quomodo ad grammaticum referre potuerit, quum schol. addat ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασιν, οἱ (δὲ) ῥήτορες ἑνικῶς, non intelligo.

16.

« Aristoph. Nub. 553 seqq. :

Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν,
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.

Itaque Phrynichus temulentam anum induxerat, quæ restim ductaret, ad postremum vero Andromedæ instar belluæ marinæ exponeretur; idque inventum in ludificanda Hyperboli matre imitatus erat Eupolis Marica. Quonam autem in dramate Phr. id fecerit, incertum est. » Quod Pollux 6, 19, ex Phrynicho affert πότις γυνή, fortasse ad ipsam illam temulentam anum referendum est. » *E M.*

17.

Schol. Ar. Nub. 968 : Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται Λαμπροκλέους ὄντος·

Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνὰν,
παῖδα Διὸς μεγάλου.

Quorum varietatem in libris multiplicem v. in annotatione Dindorfii p. 441 seq. ed. Paris.

18.

Pollux 2, 34 : αὐχμεῖν δὲ τὴν κόμην Ὅμηρος λέγει (Odyss. 24, 250)· αὐχμεῖς δὲ (sic) κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. [καὶ αὐχμᾶν. Hoc deleo.] Φρ. δὲ ὁ κωμικὸς αὐχμᾶς ἔφη. αὐχμηρὸν δὲ τὸν τοιοῦτον κέκληκε Ξενοφῶν (Comm. Socr. 2, 1, 31). « Αὐχμᾶς ei nominum generi annumerandum, de quo exposuit Lobeck. ad Phrynich. p. 433 sqq. » *M.*

19.

Idem ib. 56 : ἔστι δὲ ἐκ τοῦ βλέπειν... ἀπόβλεμμα παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ.

12.
Multusque tunc sybarismus fuit tibicinum.

13.
Non dulce (vinum), neque suffusum, sed Pramnium.

14.
Quæ vero necessitas est sacerdotibus expiandi, dicemus.

20.

Idem ib. 82 : καὶ εἰσακοῦσαι. καὶ ἐπήκοος γενοῦ ἐν εὐχῇ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. Ita Falckenburgii codex. Vulgo εὐήκοος.

21.

Idem ib. 96 : ὁ δὲ μὴ ἔχων ὀδόντα νωδὸς, ὡς Εὔβουλος λέγει, καὶ Φρ. ὁ κωμικός.

22.

Idem 3, 45 : ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν καὶ μελλόνυμφος ὑπ' ἐνίων ἐκλήθη, ὡς ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ. Libri μελλονύμφιος. Mendum sensit Mein.

23.

Idem 4, 185 : Φρ. ὁ κωμικὸς καὶ τὴν κοιλοφθαλμίαν εἴρηκε.

24.

Idem 7, 131 : τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν μισθωτοὶ, καὶ, ὡς Φρ., μισθώτριαι γυναῖκες. Ita pro μισθώτρειαι Meinek.

XV.

PLATO.

« Suidas et Eudocia p. 358 : Πλάτων, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, γεγονὼς τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀριστοφάνην, Φρύνιχον, Εὔπολιν καὶ Φερεκράτην. Primam fabulam Plato docuit olymp. 88, teste Cyrillo Adv. Julianum 1, p. 13, B (v. ad Eupolid. proleg.), nec recte Eusebius Chron. ad olymp. 80, 3, adstipulante Syncello p. 247, D, *Cratinus et Plato Comici hac ætate occurrebant;* vere autem Platonem Thucydidis, mortui olymp. 97, 2, ante Chr. nat. 390, æqualem dicit Marcellinus Vit. Thuc. p. 11 ed. Bekkeri. Platoni etiam longiorem vitam obtigisse, ostendit locus ejus apud Plut. Præc. reip. ger. p. 801, B, ubi, Aristophanis exemplo, Δῆμον inducit sic loquentem :

Λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον,

siquidem turpis ille demagogus, Thrasybulo ab Aspendiis interfecto, Lesbiaci exercitus dux creatus est olymp. 97, 3. Hinc factum conjicias, ut Pl. ab Anonymo De com. p. xv, schol. Dionysii Thracis apud Bekker. Anecd. p. 749, et Andronico ib. p. 1461, mediæ comœdiæ poetis adnumeraretur; quæ res fraudi fuit Fabricio Bibl. Gr. vol. 2, p. 485, aliisque, ut duos hujus nominis comicos poetas comminiscerentur, invito Diogene Laert. 3, 109. Poesin Platonicam probarunt veteres, λαμπρὸν ei χαρακτῆρα tribuentes (v. Andronicus l. l. et Suidas v. Πλάτων) : fame tamen laborans comœdias suas aliis (v. ann. ad Lacones et Συμμαχίαν) vendidit docendas. Suidas, Ἀρκάδας μιμούμενοι : παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων... ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ· διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς * ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. (Sic, nisi fallor, Plato :

Διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιεῖν,
ἄλλοις δὲ παρέχειν, Ἀρκάδας μιμοῦμ' ἐγὼ
πενίᾳ. *Both.*)

Similiter Arsenius ex pleniore, ut videtur, exemplari Suidæ apud Walzium Violeto p. 76 : Ἀρκάδας μιμούμενος : ταύτῃ κέχρηται Πλ. ἐν Πεισ. ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων· μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες, αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἰδίαν νίκην ἐνίκησαν, ἄλλοις δὲ αἴτιοι νίκης πολλοῖς ἐγένοντο. καὶ ὁ Πλ. οὖν « Διὰ ... ποιῶν ... » ἔφη. Cf. etiam Eustathium ad Il. p. 302, 30. Maledicentiæ nostrum insimulat Dio Chrys. Orat. 33, p. 4 Reisk., injuria quidem, ut qui nonnisi corruptos seculi sui mores, pravosque oratores publicos et demagogos, velut Cleonem, Hyperbolum, Cleophontem, prætereaque Cinesiam, dithryrambicum poetam, pessimum nebulonem, aliosque id genus homines, internecino odio exagitaverit, contra vero excellentium civium memoriam magno quodam animi motu ac desiderio recolat : v. Plutarch. Themist. c. 32. Fabulas Platonem docuisse duodetriginta auctor est Anon. De com. p. xvii, eundemque numerum ponit Suidas, quanquam deinceps triginta fabularum titulos referens. » *E Mein.*, qui de singulis docte agit Hist. crit. Com. p. 167-198. Adde Cobeti observationes in Platonem com.

I. ΑΔΩΝΙΣ.

1.

Athen. 10, p. 456, A : Πλάτων δ' ἐν τῷ Ἀδώνιδι χρησμὸν δοθῆναι λέγων Κινύρᾳ ὑπὲρ Ἀδώνιδος τοῦ υἱοῦ, φησὶν

Ὦ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων
παῖς σοι κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατός τε

Prehende, prehende manum meam citissime :
nam in eo sum, ut ducem creem Agyrrium. —
Nam eo, quod ipse comœdias scribo,
aliis autem præbeo, Arcadas imitor ego
penuria

ADONIS.

1.

O Cinyra, rex Cypriorum virorum cum culis hirsutis,
filius tibi pulcherrimus quidem natus est et admira-
[tione dignissimus

πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον,
ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων.

λέγει δὲ Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἥρων τοῦ Ἀδώνιδος. « Versu 3 cum Dindorfio secutus sum Jacobsii conjecturam : libri enim ἔχειτον, VL ἔχητον. Fortasse tamen præstat ἑλεῖτον, quam futuri formam, Euripidi atque Aristophani recte, ut videtur, abjudicatam, tamen a Nostro, apud quem plura labentis græcitatis vestigia deprehenduntur (qua de re aliter judicavit Cobetus, et meo judicio recte. *Both.*), non alienam putaverim. Usus ea est etiam Timostratus, mediæ vel novæ comœdiæ poeta, Antiatt. p. 80, 12. Recentiorum scriptorum exempla collegit Lobeck. ad Buttmanni Gramm. 2, p. 100. » *E M.*

2.

Photius p. 623, 5, et Suidas, Ὑπέρου περιτροπή : ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων.... Πλ. Ἀδ.

Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γενήσεται;

Vitiose apud Suidam γένηται.

3.

Idem p. 225, 26, Λιπομαρτύριον : Λυσίας. καὶ λιποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Πλ. ἐν Ἀδ. Male codex λειποτάξιον.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 472 : Ἀφοδεῦσαι Πλ. Ἀδ. σημαίνει δὲ.... Supple ἀποπατῆσαι. Suidas, Ἀφοδεῦσαι : Πλ. Ἀδώνισι (sic), καὶ Ἄφοδος ὁ ἀπόπατος.

5.

Pollux 10, 104 : καὶ τυροκνῆστις, ἣν καὶ κύβηλιν καλοῦσιν, ὧν ἡ μὲν τυροκνῆστίς ἐστιν ἐν Πλάτωνος Ἀδώνιδι.

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 1310 : ὁ δὲ ἀχυρὸς (Meinek. conjecit ἀχυρμός) παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει (fr. 22), ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος.

7.

Haud dubie ad hanc fabulam respicit grammaticus Bekkeri p. 346 : init. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος (?). λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον (Mein. Ἄδωνιν). οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος (fr. inc. 37), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις. Meinekius Ἄδωνα. Immo, nisi magnopere fallor, postrema sic sunt legenda : ἀλλὰ καὶ Ἀριστ., καὶ ἕτεροι, λέγουσι δὴ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλ.

8.

Suidas, Ὥρα : φροντίς. ἔνθεν ὀλίγωρον λέγομεν τὸν ὀλίγην φροντίδα ἔχοντα. Πλ. Ἀδώνιδι·

Περὶ τῶν δὲ πλευρῶν οὐδεμίαν ὥραν ἔχει.

Nam probabilis hæc conjectura Gaisfordi; libri Πλάτων δδῶν καί, « nisi (inquit Mein.) id est ex ὁ κωμικὸς corruptum. »

II. ΑΙ ΑΦ' ΙΕΡΩΝ.

Ita hæc fabula vocatur apud Athen. 10, p. 446, E, Pollucem 7, 57, Hesychium v. Ἀσπαλιεύς, h. e. interprete Reinesio Var. Lect. 3, 7, *Mulieres a sacris redeuntes*, quod placuit etiam Alberto ad Hesych. 1, p. 576, 27, et Casaubono ad Ath. l. c., ubi tamen nec nolit intelligi ἱεροδούλους, *mulieres deo*, vel *deæ, sacras*. Id minus probabile videtur Meinekio. Mendose Suidas, Eudocia, Andronicus, Ἀφιέρων, Antiatt. p. 106, Πλάτων Ἀφιεροῦντι.

1.

Athen. 10, p. 446, E : ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι (in futuro ἐκπίομαι), ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα.

His notari videtur nescio quis demagogus aut belli dux avarus justoque sumptuosior. « Ad αὐτῆς Bergk. Commentt. p. 381, subaudit πόλεως. » *M.*

2.

Pollux 10, 190 : ἐπιπόρπαμα κιθαρῳδοῦ σκευή (h. e. vestis. *M.*), ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱ.

— Δότω (τοι) τὴν κιθάραν τις ἔνδοθεν
. καὶ τοὐπιπόρπαμ'.

Versus 1 lacunam explens Bentlejus Epist. ad Hemsterh. p. 73, δότω δὲ, Porson. Adv. p. 297

---

omnium hominum; sed duo eum numina ceperunt, hæc quidem agitata latentibus remis, ille autem agitans.

2.

Tum nonne mihi pistilli circumactio fiet?

8.

De lumbis autem curam nullam habet.

MULIERES A SACRIS REDEUNTES.

1.

Nec qui illius opes exhauriet.

2.

Dato (igitur) aliquis intus citharam
et pallium fibulatum.

δότω μοι, etc. Mihi τοι forte excidisse visum est τῳ simili antecedente. Ceterum codex τοὐπιπόρματα, quod emendavit Hemsterh.

3.

Hesych., Ἀσπαλιεύς: ἁλιεύς· ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθύς. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὸ λίνον· λίνον δὲ ἡ ὁ ρ μ ι ά, ὡς Πλ. ἐν Τ. ἀφ' ἱ.

Πόθεν ὁρμιὰ καὶ κάλαμος;

Grammatici verba probabilissimam reddunt Meinekii conjecturam, qui requirebat:

Πόθεν λ ί ν ο ν καὶ κάλαμος.

Atque sic jam Casaubonus ad Athen. 10, p. 446, E.

4.

Pollux 7, 57: Πλ. ἐν Τ. ἀφ' ἱ. καὶ « μ α λ λ ω τ ὰ ς χ λ α ν ί δ α ς » εἴρηκεν. Sic Bekk. ex codice pro χλαμύδας.

5.

Antiatt. p. 106, Λ έ π ε: ἀντὶ τοῦ τύπτε. Πλ. Ἀφιεροῦντι (sic)

— Λέπε,
τραχεῖαν ἔχων.

Μάστιγα vel quiddam simile probabiliter vel intelligendum vel excidisse statuit Mein., qui mallit λέπει (quod in fragmento codex habet)... τύπτει.

III. ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Schol. Aristoph. Pluti 174: ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν,... καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλ. φησὶν Ἀμφιαράῳ·

Καί, νὴ Δί', εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοίν', ἅμα τε συκοφαντεῖν.

Audacius quam verius Mein. hanc fabulam abjudicat a Platone, Ἀμφιαράῳ errore librarii scriptum putans pro Ἀφ' ἱερῶν, qui titulus nusquam est, sed Αἱ, vel Ἐν ταῖς, ἀφ' ἱερῶν. Nec magis eam conjecturam admittas propterea, quia sæpius laudatur Amphiaraus Aristophanis, qui et ipse Pamphili, ducis Atheniensium (v. Xenoph. Hellen. 5, 1), rapacitatem perstrinxit, teste Suida v. Πάμφιλος. Cf. Dædali prolegomena. Dobræus, eandem sententiam amplexus, πάλιν scribebat pro Πλάτων. V. 2 olim συκοφάτην, quod correxit Hemsterh.

IV. ΓΡΥΠΕΣ.

Argumentum obscurum. De gryphibus seu gryphis (Ælian. H. Anim. 4, 27) v. Herodot. 3, 116, cum annot. et excursu doctissimi Bæhrii, Æschyli Prom. 782, Virgil. Idyll. 8, 27, Plin. H. N. 10, 49; 34, 4, etc. Ridicule Aristophanes Ran. 882 dixit æque fabulosos γρυπαιέτους, insignia ænea clipeorum. Cf. Gesner. Thes. l. l. v. Gryps.

1.

Zenobius 2, 31: φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος, ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο, καθάπερ ἐν* Κρυψίοις λέγεται Πλ. « Ἀνήρπακας ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῷ. » Mein. ἐν Γρυψὶ λέγεται Πλάτωνι vel λέγει καὶ Πλάτων. Malim, quod similius scripturæ librorum, ἐν Γρυψὶν, ὡς λέγεται, Πλ. Ὡς λέγεται, *ut ajunt*, ut fama est, quasi dubitante Zenobio, an Plato scripserit hoc drama. In versu, qui omisso titulo comœdiæ legitur Proverb. Bodlej. 155, recte Meinek.:

Ἀνηρπάκασ' ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῷ.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 360, Αἶ αἶ: ἠθικὸν τοῦτο. Πλ. Γρυψὶν, « *Αἶ αἶ, γελῶ δ' ἐπικροώμην πάλαι. » ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ νέας ποιηταῖς. Ita codex. Bekker. γελῶν δ' ἐπηκροώμην. Bergkius Comm. p. 383, γελῶν ἐπηκρ. σου πάλαι. Sed arbitrarium est σοῦ, verisimiliusque hoc videtur

Ἆ, ἆ, γελῶν δὴ 'πηκροώμην, παῖ, πάλαι.

Neque enim Αἶ, αἶ aptum est huic rei, sed Ἆ, ἆ, quo epiphonemate etiam Latini, similibusque aliæ gentes, utuntur. Eustathius ad Odyss. p. 855, 19: κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Phot. p. 6: Ἆ, ἆ (fortasse Ἃ, ἃ. *M.*), ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός. Παῖ haustum putes a πα- vicino. Nuper Meinek. γελῶν ἐπηκροασάμην πάλαι.

3.

Athen. 9, p. 368, D: ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα συνηρη-

3.

Unde linea et calamus?

5.

— Verbera,
durum (flagellum) tenens.

AMPHIARAUS.

Et, per Jovem, si Pamphilum diceres
rempublicam expilare et sycophantam agere.

GRYPHES.

1.

Omnia prorsus abstulerunt cum ipso canistro.

2.

Haha, ridens scilicet auscultavi, puer, dudum.

μένον ἐστὶν, ὡς συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, κωλέα κωλῆ.... Πλ. Γρυψὶν

Ἰχθῦς, κωλᾶς, φύσκας.

4.

Harpocr. p. 154, 1, et Phot., Πλειστηριάσαντες : ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων.... κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Γρυψίν. Cf. Blomf. ad Æschyli Choeph. 961.

V. ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

« De Dædalo, quo titulo etiam Aristophanes fabulam docuit, insignis est Clementis Al. locus Strom. 6, p. 752 : Πλάτων τε ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται. Quæ paulo negligentius enuntiata sic haud dubie intelligenda sunt, Platonem ex Aristophanis Dædalo nonnulla in suam ejusdem tituli fabulam transtulisse, Aristophanemque rursus ex aliis Platonis fabulis suam Dædalum ditasse. Exemplum rei unicum, quod superest, fabulæ fragmentum apud schol. Nubium 663, ubi, qui e Platonis Dædalo afferuntur versus, ab aliis ex Aristophanis dramate deprompta dicuntur. » *E M.*

Schol. Aristoph. Nubium 663 : σαφὲς δὲ γίνεται (ἀλεκτρυόνα gallinam dici) ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ, « Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ. » Ita hæc edidit Musurus in scholiis Aldinis; libri Venetus et Ravennas non agnoscunt. Athenæus 9, p. 374, C, duos priores versus ex *Aristophanis* Dædalo affert, omisso ἐνίοτε :

*Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Libri ὑπηνέμια βίᾳ, sed recto ordine Photius et Suidas v. Ὑπηνέμια, qui habent ἐνιότε (sic). Porsonus Ἓν ἴστε, Meinekius Εὖ ἴστε, pro illo vocabulo, quod in his ferri non potest. Reliqua sic scripsit Heinsius :

Ὁ δὲ παῖς ὅδ' ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ.

Fritzschius Ὁ παῖς δέ γ' ἔνδ. Uter autem comicus utrum expilaverit, quis hodie definire ausit? Bergkius Commentt. p. 421 crimen facti in Platonem conjicit, de cujus ingenio minus honorifice sentit ac debebat.

VI. ΕΛΛΑΣ, Η ΝΗΣΟΙ.

Ea fabula simpliciter Ἑλλὰς vocari solet, pleno autem titulo apud Suidam et Eudociam Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, ubi fortasse ponendum est Ἑ. καὶ Ν., quum minus recte componantur, tanquam synonyma, Ἑλλὰς et Νῆσοι (Insulæ Græcæ), apte autem conjunctæ opponantur Atticæ, quæ dominari utrobique studebat. « Actum hic videtur de maritimo Atheniensium imperio, quod sibi ereptum questus fuerit Neptunus fr. 2 : unde hoc drama post olymp. 93 (ante Chr. nat. 407—404.) scenæ commissum putes. » *E M.*

1.

Photius et Suidas, Φάλαγξ : θηλυκῶς ὁ ἀράχνης. Πλ. Ἑλλάδι « Ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις τοῖς (Phot. τούτοισι τοῖσι, Eustath. ad Il. p. 924, 8, secundum Ælium Dionysium, τοῖσι) λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν (τοίχοις Eust.) ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. » Mein. Εἴξασι et versu 2, secundum Grotium et Porsonum apud Phot., ἂν τοῖσι. « Forma εἴξασι (id edidit Mein.) pro ἐοίκασιν usus est Plato com. Symmach. 2, 1, et Eubulus Stephan. 1, 8; cf. Ruhnken. ad Tim. p. 89, et Pierson. ad Mœr. p. 147. Etym. M. p. 786, 50 : λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ φάλαγξ. Πλάτων Ἑλλάδι. Hujus sententiæ alius ab aliis auctor perhibetur, Anacharsis a Plutarcho Sol. 5, et Theophylacto Epist. p. 37, Zaleucus a Stobæo Serm. 45, 25, et Maximo Sentent. 102, p. 166, Solon a Diogene Laert. 1, 58. Cf. Fabric. ad Sext. Empir. p. 296. » *Mein.* Sollicitus, neque injuria, de producenda contra regulam secunda vocis ἀραχνίοις, temere tamen, etiam metro mutato, Porsonus apud Photium l. l. (similiterque olim Grotius in Excerptis) :

— Ἡμῖν οἱ νόμοι
εἴκασι τούτοις τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις,
ἂν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνεται.

Neque opus esse puto negligentiam poetæ vel peculiarem rationem metricam excusari, sed scribendum sine offensione

Εἴκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς
ἀραχνιδίοις, ἃν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει.

V. ann. ad Pherecratis Tyrann. 3. Ἡμῖν τούτοισι;

3.

Pisces, pernas, farcimina.

DÆDALUS.

Multæ gallinarum contra naturam
inania pariunt ova sæpius.

Puer autem hic intus gallinas abigit.

HELLAS sive INSULÆ.

1.

Talibus nobis similes sunt leges levibus
araneis, quæ phalangium texit in muris.

nobis talibus, tales quum simus, tam pravi, legumque contemptores.

2.

Eustath. ad Hom. p. 66, 34 : εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐκλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ... καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς « Εἰ μέν * σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· * εἰ δὲ μὴ, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. » Scholiasta ineditus ad Iliad. 1, 135 ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 48, ellipseos in verbis εἰ δὲ exempla apponens, recte quidem Εἰ μὲν σὺ, sed perperam συντριαίνῳ ἀπώλεσα, et inculcato glossemate, ἀποδώσεις ταύτην ἑκών. Scribamus

Εἰ μὲν σὺ τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ἑκών·
εἰ δὲ, τάδε πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω.

De ταῦτα et τάδε sæpissime confusis v. ann. ad Eur. Phœniss. 1484, et omnino de horum sensu prolegomena fabulæ. In verbis Εἰ μέν... ἑκὼν intelligendum καλῶς ἔχει, de quo v. Addenda ad Iliad. 12, 141, Homeri nostri vol. 6, p. 386.

3.

Pollux 10, 142 : πλεκτὴν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὴν σειρὰν ὠνόμαζον, ὡς Πλ. ἐν Ἑλλ.

Βούλει τήνδε σοι πλεκτὴν καθῶ,
κἄπειτ' ἀνελκύσω σε (δεῦρο),

« Legebatur τήνδε σφι, quod correxit Jungermannus, et κάθω. In fine addidi δεῦρο. » *Mein.*

4.

Idem ib. 167 : δεσμὸς μέντοι σιδηροῦς καὶ σκύλαξ, οὗ μέμνηται Πλ. ἐν Ἑλλ.

— Λαβὼν οὖν
τὸν σκύλακα τὸν τοῦ προξένου κἄπειτα δῆσον αὐτόν.

« Fortasse τοῦ Προξένου. » *Mein.* Sed cujusnam?

5.

Idem ib. 11 : εἴποις δ' ἂν οἰκητήρια σκεύη, καὶ χρηστήρια σκεύη, τὸ μὲν Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος, ... τὸ δὲ ἀπὸ τῆς χρήσεως ὀνομάσας· καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίας σκεύη ὠνόμαζον χρηστήρια, ὡς καὶ Πλ. ἐν τῇ Ἑλλ. εἴρηκεν ὁ κωμικός.

6.

Suidas, Ἐπιώψατο : κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἔστι δὲ ἀττικὸν ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, οἷον κατ., ἐξελ. Πλ. ἐν Νόμοις. Etym. M. p. 362, 39, Ἐπιώψατο ἀρρ. Πλ. ἐν Νόμοις. ἔστι δὲ ἀττικόν. Piersonus ad Mœrin p. 142, ἐν Νήσοις, probantibus viris doctis, quasi non possit ut exemplo Cratini etiam Plato fabulam inscriptam Νόμοι commiserit. « De hoc (archontis) τοῦ βασιλέως (primi inter novem Atheniensium archontes, de quo cum alii, tum schol. ad Acharn. 1140, Pollux 8, 90; cf. Thuc. 1, 126. *Both.*) officio apud Athenienses aliunde, si recte memini, non constat; sed habet illud arctissimam cum ceteris ejus officiis et muneribus conjunctionem. » *Mein.*

7.

Antiatt. p. 114, 9, Σχώληκα : τὸ παυόμενον θαλάσσιον κῦμα καὶ ἀρχόμενον. Πλ. Ἑλλ. Cf. Phot. v. Σχώληξ.

8.

Photius p. 568, 23, Τάξαι : τὸ τιμῆσαι. ἐν Νήσοις Πλ. « Præterea ad eandem hanc fabulam fuerunt qui revocarent fragm. inc. 1 et 42. » *Mein.*

VII. ΕΟΡΤΑΙ.

« Haud minorem quam Ἑλλὰς celebritatem adepta est Platonis fabula Ἑορτῶν nomine inscripta, cujus hoc videtur fuisse consilium, ut cives taxaret propter immensos sacrificiorum ac festorum sumptus. Id colligas cum ex titulo dramatis, tum ex fr. 1. » *E M.*

1.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 849 : οὐ κακῶς ὁ κωμικὸς Πλ. ἐν ταῖς Ἑορταῖς τῷ δράματί φησι

Τῶν γὰρ τετραπόδων οὐδὲν ἀποκτείνειν ἔδει
ὑμᾶς τὸ λοιπὸν πλὴν ὑῶν· τὰ γὰρ κρέα
ἥδιστ' ἔχουσι, κοὐδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται
πλὴν ὕστριχες καὶ πηλὸς ἡμῖν καὶ βοή.

Versu 2 libri ἡμᾶς. Deus enim aliquis hæc pronuntiare existimandus est, absterrens homines ab immolandis majoribus victimis, quarum peracto sacrificio non minima pars relinquatur sacerdotibus, sua-

---

2.

Si tu sponte quidem reddes mare (bene est);
sin autem, hæc omnia tridente discutiens perdam.

3.

— Visne hunc funem demittam,
posteaque te sursum traham huc?

4.

— Prehenso igitur
vinculo (σκύλακι) proxeni deinde etiam vinci eum.

FESTA.

1.

Quadrupedum enim porro nullum animale occidere
vos oportuit præter porcos : quippe carnes
suavissimas habent, nihilque a porco nobis contingit
nisi setæ, et fimus, et clamor.

densque, ut potius porcos immolent, parva animalia, quorum nihil maneat in templo præter pellem, quam vocat setas, ridicule additis πηλῷ καὶ βοῇ, *fimo et clamore* bestiæ jugulatæ. Eodem modo Cobetum quoque correxisse video Observatt. p. 191, sed is etiam v. 4 ὑμῖν, collato fragm. 8. Versum 4 sic edidit Grotius Exc. p. 485; vulgo ὕστριχες ἡμῖν καὶ πηλός τε καὶ β. De quibus ingeniose Meinek. καὶ πέλεθός τε.

2.

Schol. Aristoph. Pac. 73: μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι.... Πλ. Ἑορτ. « Ὡς μέγα μέντοι πάλαι τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι, τεκμαίρου ὅθεν τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγος οὐδὲν ἐλάττους. » Verba ὅθεν τρέφεσθαι, quæ metro non congruunt anapæstico, correxit Cobetus ἔνθα τρ., et Meinek. recte πάλαι mutavit in πάνυ.

Ὡς μέγα μέντοι πάνυ τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι, τεκμαίρου,
ἔνθα τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων λόγος ἐστὶν
οὐδὲν ἐλάττους.

De cantharidibus vid. annot. ad Aristoph. Pac. 1.

3.

Athen. 7, p. 308, A: νῆστις μόνος τῶν ἰχθύων ὁ κεστρεὺς καλεῖται, ... ὅτι οὐδὲν δέλεαρ ἐσθίει ἔμψυχον. ... Πλ. τε ἐν Ἑορταῖς φησιν « Ἐξιόντι μοι (codd. BP Ἐξ. μὲν γὰρ) ἁλιεὺς * ἀπήντησεν φέρων μοι κεστρέας, ἰχθῦς ἀσίτους * καὶ τοὺς πονηροὺς ἦγέ μοι. » Omissis, ne longus sim, infelicibus conjecturis, ponam perspicuo neque inepto sensu

Ἐξιόντι γὰρ
ἁλιεὺς ἀπήντησ', ἐμφέρων μὲν κεστρέας,
ἰχθῦς ἀσίτους, τούς τε πονηρῶς ἦγέ μοι.

Ἐξ. γὰρ etiam Mein. Τῷ ἐξιόντι oppositus ὁ ἐμφέρων (cf. fragm. 11) κεστρέας. Μὲν, ... τε, ut in locis illis, quæ Matth. significat Gramm. § 607, ann. De *mugili* non σαρκοφάγῳ, quem propterea ille contemnit, Aristot. H. anim. 9, 25, 7. Πονηρῶς, *male*, inique, fraudulenter. Meinek. versu 3 alteram personam immittit scribens πονηροὺς ἦγέ σοι, et v. 2 φέρων μοι servans.

4.

Idem 9, p. 367, B: ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου καὶ ἥδους τινὸς τοιούτου Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα ἐν Ἑορτ. οὕτως

Ὁπόθεν ἔσοιτο μᾶζα καὶ παροψίδες.

Et p. 368, C: Πλ. Ἑορτ. « Ὁπ. ... παροψίδες. » περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται. Priore loco libri εἴδους τινὸς, quod frustra defenditur; v. Iliad. 1, 576, Apollon. soph. v. ἦδος, p. 326 ed. Tollii.

5.

Schol. Aristoph. Acharn. 351: θηλυκῶς δὲ καὶ [τοὺς] ὄμφακας λέγε· ἔχεις παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν δράματι Ἑορτ.

Καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας.

Ap. Athen. deleo ineptum τούς ante ὄμφακας, ut ap. eund. 9, p. 374, E, absurde legebatur ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα, pro ἔταξεν ἀλ. Nec librorum scriptura λέγει probanda est, duriusque, quod Mein. proposuit, λέγουσιν. « Similiter Suidas vv. Ὄμφαξ et Δεινόν, nisi quod ibi legitur σχάσασθαι. Phrynichus Præp. sophist. p. 55, 10, ὄμφακας: τὰς ὄμφακας θηλυκῶς εἶπε Πλ. et p. 53, 9, ex vetere Comico, Ὄμφακας βλέπει: οἷον αὐστηρὸν καὶ δριμύ. Photius Lex. p. 635, 14, Ὄμφακα πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν. Ὄμφακας metaphorice dicit animi acerbitatem, ut Aristoph. Ach. 351, θυμὸν ὀμφακίαν. » *E M.* Acerbitatem istam incidi, velut venam (σχάζεσθαι), jubet ille, qui hæc dixit.

6.

Idem Avium 799: Διιτρέφης ... πανταχοῦ ἅρπαξ καὶ πονηρός. Πλ. δὲ ἐν Ἑορτ. καὶ ξένον,

Τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

Similiter Suidas hoc nomine. Τὸν Κρῆτα metaphorice dixit Diitrephen, h. e. mendacem, perfidum v. ann. ad Thuc. 7, 57, vol. 2, p. 280 nostræ ed.

7.

Schol. Euripidis. Med. 476: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλ. ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν « Ἐσω-

---

2.

Quam magnum autem Ætnam esse montem dicant, [inde collige,
quod cantharides ibi ali fama fert hominibus haud [minores.

3.

— Egredienti enim
piscator occurrit, inferens quidem mugiles,
pisces jejunos, eosque male appendit mihi.

4.

Unde futura esset maza et paropsides.

5.

Et supercilia incidite, et uvas acerbas

6.

Insanum, et Cretem, vixque Atticum.

σας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. » Eustath. ad Il, p. 813, 46 : Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον. (Interpretamenta videntur verba κ. ἐξ. κ. ψ.) ... διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς, ὡς μὲν (male libri μὴ) τοιούτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ « Ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐρ. » Idem ib. p. 896, 56 : καὶ ἡ κωμῳδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τῷ (non τοῦ, ut vulgo) τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν, ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐρ. et ad Odyss. p. 1379, 58 : ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν (*solet* : v. Herm. ad Viger. ann. 188) ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ... δηλοῖ καὶ ὁ πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπὼν « Ὡς εὖ γέ σοι, ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐρ. » Probabiliter Mein., cum Cobeto Obss. p. 183 delens ἡμᾶς,

Εὖ γέ σοι γένοιθ᾽ ὅτι
ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου.

De nomine indeclinabili σῖγμα præter Porsonum et Schæferum ad Eurip. l. l. Mein. adhiberi jussit Huschk. Explicat. inscript. Locrensis p. 7. Chœroboscus Bekker. Anecd. p. 1169 : τινὲς παραναγινώσκουσιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ « Ἔσωσά σ᾽ ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐρ. » τὸ δὲ ἀληθέστερον κατὰ διάστασιν ἀναγινώσκεται, οἷον « Ἔσ. σ᾽ ἐκ τῶν σῖγμα », καὶ ἐπιφέρεται « τῶν Εὐρ. » ἵνα εὑρεθῇ τὸ ἄρθρον ἐπιφερόμενον, λέγω δὲ τὸ τῶν. Etiam apud Xenophontem Hell. 4, 4, 10, pro τὰ σίγματα ταῦτα Porsonus recte reponi jussit τὰ σῖγμα ταῦτα.

8.

Eustath. ad Odyss. 1, 150, p. 1403, 34 ; Παυσανίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας. Πλ. Σοφιστῇ (sic)

Ἐν τρισὶ
πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος.

(Gramm. Bekkeri An. p. 424, 24, Ἀπηδέσθη : ἀπεβρώθη) καὶ ἐν Ἑορτ.

Κατηδέσθημεν ἂν
καὶ κατεκόπημεν εὐθύς.

9.

Idem ib. 5, 490, p. 1547, 58 : τὸ δὲ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι. Πλ. Ἑορτ.

Ὅδε τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας καταπίνει.

Perperam vulgo Ὁ δέ. Ὅδε τις, *vicinus aliquis* : v. ann. ad Aristoph. Ran. 479 nostræ ed. Meinekius nuper maluit τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι Πλ. Ἑ. οἶδε· Τὸν ἐγκ. παῖς ἐξ. π.

10.

Pollux 10, 34 : καὶ ἀμφίκολλος (κλίνη)· οὕτω γὰρ τὴν κατακεκολλημένην ὠνόμασεν ἐν ταῖς Ἑορτ. Πλ.

Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον, πυξίνην.

Kuhn. : « ἀμφίκολλος κλίνη lectus est utrimque agglutinatum habens pluteum sustinendo pulvino capiti. » Cf. Schneideri Lex. v. Παράκολλος. (Festus : *Plutei* tabulæ, quibus quid præsepitur.)

11.

Idem ib. 135 : δεῖ δὲ ἐπὶ ταῖς ἐσθῆσι καὶ ῥαμμάτων. εἴρηται δὲ τοὔνομα ἐν Πλάτωνος Ἑορταῖς « Ἐμφέρεσθαι δὲ τὰ ῥάμματα. » Scribo

Ἐμφέρεσθε δὴ τὰ ῥάμματα,

in quibus imperativus a Mein. positus.

12.

Idem 7, 121 : στυλοβάτην δ᾽ ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλ. εἴρηκεν ὁ κωμικὸς ἐν Ἑ.

13.

Idem ib. 186 : τὸ τοῦ ἀστραβηλάτου ῥῆμα ἀστραβεύειν Πλ. εἴρηκεν ἐν Ἑ.

14.

Idem 10, 54 : καὶ γὰρ τὰς ἐγκεντρίδας ἐπὶ τῇ τῶν ὑποζυγίων χρήσει Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Ἑ. εἴρηκεν.

15.

Antiatt. p. 102, 1 : Κόφινος οὐ ῥητέον, φασὶν, ἀλλὰ ἄρριχος. Π. Ἑορταῖς.

VIII. ΕΥΡΩΠΗ.

1.

Athen. 9, p. 367, C : ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου καὶ ἥδους (v. ad Ἑορτ. fr. 4.) τινὸς τοιούτου Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα (τὸ παροψὶς) ἐν Ἑορταῖς ... ἐν δὲ Εὐρώπῃ πάλιν ἐπὶ παροψήματος διὰ πλειόνων εἴρηκεν, ἐν οἷς ἐστι καὶ τάδε· « * Γυνὴ κα-

---

7.

— Bene tibi sit, quia (nos)
liberasti a sigmatis Euripideis.

8.

— Devorati essemus
et concisi statim.

9.

Vicinus aliquis cerebrum assatum deglutit.

10.

Deinde lectum utrimque agglutinato pluteo, buxeum.

11.

— Inferte sane nobis fila.

12.

Basin (spiram).

14.

Stimulos.

θεύδουσ' ἐστὶν ἀργόν. β. Μανθάνω. * Ἐγρηγορυίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες αὗται μόνον κρείττους πολὺ χρῆμ' εἰς ἡδονὴν * ηταλλαβεῖν. οὐ γάρ τινες παροψίδες εἴσ' ἀντιβολῶ σε. » Ita hæc secundum libros edebat Mein. et pro conclamatis habebat. Nec leviter quidem corrupta sunt; adjuvant tamen nonnihil correctionem VL., in quibus legitur ἐγρηγορυῖαι et ἦνται (P. ητα) λαβεῖν. Igitur omine fausto scribamus

α. Γυναὶ καθεύδουσ' αἱ στόμαργοι.. β. Μανθάνω.
α. Ἐγρηγορυῖαι δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες
αὗται μόνον κρεῖττον πολὺ χρῆμ' εἰς ἡδονὴν
ἢ τὰς λαβεῖν. β. Οὐ γάρ τινες παροψίδες
εἴσ'; ἀντιβολῶ σε.

Versu 3 κρεῖττον (sic enim Schweighæuserus pro κρείττους) πολὺ χρῆμα nihil aliud est quam πολὺ κρείττους. V. 4 τὰς pro ταύτας, sc. τὰς γυναῖκας. — In nupera tamen editione Meinek. suam de his sententiam aperuit, ita scriptis :

Γυνὴ καθεύδουσ' ἐστὶν ἀργόν. β. Μανθάνω.
α. Ἐγρηγορυίας δ' εἰσὶν αἱ παροψίδες,
αὐταὶ μόναι κρεῖττον πολὺ χρῆμ' εἰς ἡδονὴν
ἢ καταλαβεῖν· οὐ γάρ τινες παροψίδες
εἴσ', ἀντιβολῶ σε;

« Videtur aliquis, inquit, dormientem mulierem, fortasse Juppiter Europam, oppressurus esse. Id vetat alter. Nam, inquit, dormiens mulier ad venerem ignava est; at vigilans delicatissimis libidinum quasi additamentis, παροψίσι, te beabit, quæ vel sola per se incredibilem et vix cogitatione comprehendendam voluptatem afferunt. Nonne enim vere παροψὶς est τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα, δεῖν δέ τι ἀγωνιᾶθαι καὶ ῥαπισθῆναί τε καὶ πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσίν; Hæc enim fere, quæ Timoclis verba sunt ap. Athen. 13, p. 470, F, proxime post ἀντιβολῶ σε intulerit poeta. »

2.

Idem 7, p. 328, F : πρημνάδας δὲ τὰς θυννίδας ἔλεγον. Πλ. Εὐρ. « Ἁλιευόμενός ποτ' αὐτὸν * εἶδον ἀνδράχμη μετὰ πρημνάδων, κἄπειτ' * ἀφῆκεν ὅτι ἦν βόαξ. » Sensit Mein. poetam dixisse εἷλον et ἀφῆχ'. Age, absolvamus emendationem ita scribendo,

Ἁλιευόμενος αὐτόν ποθ' εἷλον ἀνδράχλῃ
μετὰ πρημνάδων, κἄπειτ' ἀφῆχ', ὅτι ἦν βόαξ.

Versu 1 αὐτὸν secundo loco posui, ne duo continui sequerentur anapæsti, quod vitari solet iambicis senariis. Tum ἀνδράχλῃ ridicule dictum est pro εἰς ἀνδράχλην, *in foculum*, ad coquendum in foculo. Libri PVL. ἀνδράχμη, C. et Epit. ἀνδραχθῆ. Respicit versum grammat. Bekk. p. 383, 10, Ἁλιευόμενος : ἀντὶ τοῦ ἁλιεύων. Πλάτων. V. 2. Βόαξ apud Aristotelem H. A. 9, 3, vocatur βὼξ, quem gregatilibus piscibus adnumerat (ὅλως δὲ ἀγελαῖά ἐστι τὰ τοιάδε, θυννίδες, μαινίδες, κωβιοί, βῶκες, etc). Festus : « *bocas :* genus piscis a boando, i. e. clamando, appellatum. » *Bocas* intelligas βῶκας potius quam casum rectum singularis numeri, ut Gesnerus Thes. l. l. v. Boca. Isidorus 12, 6 : « *boccas* (immo *bocas*) dicunt etiam boves marinos, quasi boacas. » Nomen hodiernum hujus generis piscium ignoro, nisi forte est *cataphractus* Linn., de quo vir doctissimus Stein. *Hanbd. d. Naturgesch.* p. 229 : « *Der Knurrhahn* (*Steinpicker*), cataphractus, *an den nœrdlichen Küsten von Europa und Amerika, læsst, wenn er gefangen wird, einen knurrenden Ton hœren, der in den Kiemen entsteht. Er wird etwa 6 Zoll lang, hat einen vorn achtkantigen und von knœchernen Schilden umgebenen Leib,* » etc.

3.

Phrynichus Appar. sophist. p. 42, 5, Ἠμηχάνουν : Πλ. ἐν τῇ Εὐρ.

IX. ΖΕΥΣ ΚΑΚΟΥΜΕΝΟΣ.

« Titulus fabulæ ad nescio quam Jovis contumeliam (cf. ann. ad fr. 1. *Both.*) spectat : male enim apud Eudociam, Andronicum, et schol. Aristoph. Pac. 1244, legitur καλούμενος, quæ menda olim etiam Pollucem 7, 132, obsidebat. » *E M.*

1. 2.

Athen. 15, p. 666, D : Πλάτων δὲ ἐν Διὶ κακουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ * δυσκυβοῦντες. λέγει δ' οὕτως·

EUROPA.

1.

a. Mulieres dormiunt loquaces... b. Intelligo.
a. Sed experrectæ sunt paropsides,
solæ hæ longe potiores ad delectandum
quam si istas adhibeas. b. Ubinam igitur sunt aliquæ
obtestor te. [paropsides ?

2.

Piscans aliquando cepi eum ad foculum
cum thunnis, deinde dimisi, quia erat box.

α. Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῷν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἔνδον σκευάσω, πάνυ βούλομαι.
β. Ἀλλ' ᾗ νόμος ἔστ'. α. Ἀλλ' εἰς θυείαν παιστέον.
Φέρε τὴν θυείαν! αἶρ' ὕδωρ! ποτήρια
παράθετε! β. Παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων·
α. (Φιλημάτων ποίων;) ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ
παίζειν. Τίθεμαι μὲν κοτταβεῖα σφῷν ἐγὼ
τασδί γε τὰς κρηπῖδας, ἃς αὐτὴ φορεῖ,
* καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. β. Βαβαιάξ, οὑτοσὶ
μείζων ἀγὼν * τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται!

Apud Ath. ponendum esse οἱ δυστυχοῦντες, *aberrantes*, jampridem ostendi in Noctibus Naucraticis. Illos dicit καὶ τῶν σκευαρίων (i. e. ποτηρίων) ἐξίστασθαι, *ipsis vasculis excidisse*, h. e. vel ablatis poculis punitos esse; quod ipsi Jovi evenisse videtur ridicule, ut in comœdia (cf. fr. 3), proptereaque drama inscriptum esse Δία κακούμενον. Ipsius enim dei partes in eo fuisse sicut Herculis, consentaneum est, et Neptuni quoque orationem agnoscere mihi visus sum fr. 7. Præterea dominum (lenonem, ut vidit Cobetus Obss. p. 98), ejus uxorem, quæ significatur versu 8, et servum adfuisse oportet in scena. Versu 2 libri τὸ δεῖπνον ὃν ἐσκευάσω. Correxerunt Jacobs. et Dindorf. Dobræus ἰὼν τὸ δ. σκ. V. 3 libri ἀλλ' ἄνεμος ἐστάλλεις vel ἐστάλεις. Hermannus obscuriore sententia Ἀλλ' ἃ νόμος ἔστ', nec recte servulo tribuuntur verba φέρε ... παράθετε, quæ domini est oratio. V. 6 lacunam explens Dobr. Ποίων φιλημάτων; probabilius, ni fallor, nos Φιλ. ποίων; V. 7 libri τίθεμαι κοττ., hiante versu. Cobetus τίθημι. Jacobs. apud Schweigh. τιθ. δὲ κοττ., sed verisimilius est, —μαι syllabam offecisse simili —με, quod sequebatur. Particulam μὲν etiam non sequente alia opposita usurpari docent grammatici. V. 9 ne vox gravissima κότυλον thesi obscuretur, scripserim καὶ τόνδε σὸν κότυλον (Herculis poculum capacius). Huc respexerit Athen. 11, p. 478, E: καὶ Πλ. ἐν Διὶ κακ. τὸν κότυλον φέρει φησί. V. 10 mendosa puto verba τῆς Ἰσθμ., et malim μείζων ἀγών τις Ἰσθμιακοῦ γ' ἐπ., in quibus Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ambigue dicitur, quasi et angustus, cui μείζων opponitur. Facetiam illustrat schol. Aristoph. Pac. 814: nam, quod Casaub. cogitabat Ἰσθμιάδος πίτυος, prorsus alienum est, parumque usitata ellipsis vocabulorum ἑορτῆς vel νίκης, quæ Mein. intelligebat.

3.

Idem 15, p. 667, B: ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον, ὥς Δικαίαρχός φησι, καὶ Πλ. δὲ ἐν τῷ Δ. κ. παρακελεύεται δέ τις τῷ Ἡρακλεῖ μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν. Non postrema hæc, sed priora esse verba Platonis intellexerunt Dobræus et Cobet. p. 99:

— Ἀγκυλοῦντα δεῖ σφόδρα
τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταβον.

Aberraverat, opinor, ludens Juppiter, ideoque poculum ei ablatum est (v. ann. ad fr. 1). De hoc admonens aliquis præsentium Herculem, cavere jubet eum, ne pariter peccans pariter puniatur.

4.

Idem ib. p. 677, A: διὰ δὲ τὴν σὴν γλῶσσαν τῆς ὑπογλωττίδος μνησθήσομαι, * ἧς Πλάτων ἐμνήσθη ἐν Δ. κ.

Καίτοι φορεῖτε γλῶτταν ἐν ὑποδήμασιν·
ὑπογλωττίσι στεφανοῦσθ', ὅταν πίνητέ που·
κἂν καλλιερῆτε, γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Ap. Athen. ἧς Πλ. ἐμνήσθη suspecta propter tautologiam τοῦ ἐμνήσθη. Quare malim ὡς Πλ. ἐν Δ. κ. Versu 1 γλῶτταν, *lingulam*. Festus: « Lingula per deminutionem linguæ dicta; alias a similitudine linguæ exsertæ, ut in calceis (lorum coriaceum. *Gesner*. Thes. L. L. v. Lingula sive Ligula) alias insertæ, i. e. intra dentes coercitæ, ut in tibiis. » Dicitur quoque vario modo *ligula* prima correpta: Gesner. ib.; Schneider. Lex. v. Γλῶσσα.

JUPPITER MALE HABITUS.

1.

a. Cottabo ludere, donec vobis
ego cœnam apparavero intus, valde volo.
b. At qua mos est. a. At in mortarium ludendum.
Affer mortarium! hauri aquam! pocula
apponite! b. Ludamusque in oscula.
a. (Quænam in oscula?) illiberalem non permitto
ludum. Propono autem vobis ego præmia cottaborum
has quidem crepidas, quas ipsa gerit,
et hunc tuum cyathum. b. Papæ, hoc
majus quoddam Isthmiaco certamen appropinquat!

3.

Oportet valde sinuantem
manum, musice mittere cottabum.

4.

Quanquam geritis lingulam in calceis,
hypoglottidibus coronamini, sicubi potatis;
et, si litastis, bona verba dicitis.

V. 2 libri στεφάνους δ' ὑπογλωττίσιν. Schweigh. στεφανοῦσθε δ', Pors. Misc. p. 44 et Mein. στεφανοῦσθ' ὑπ., hiante versu, cui succurrens edidi ὑπ. στεφανοῦσθ'. Ibidem ὅτε legebatur ante Schweigh., qui *hypoglottidem* recte interpretatur coronam ex hypoglosso, qua de planta laudat Plinium H. N. 27, 11, 67, et 15, 30, 39, cum ann. Harduini. Cf. Schneideri Lex. vv. Ὑπόγλωσσον et Δάφνη, Stein. *Handb d. Naturg.* 2, p. 72.

5. 6.

Orion ed. Schneidewini p. 42, 17 : ἐκ Διὸς καλουμένου (sic) Πλάτωνος κωμικοῦ.

Γλώττης ἀγαθῆς οὐκ ἔστ' ἄμεινον οὐδὲ ἕν.
* * *

Ἡ γλῶττα δύναμιν τοὺς λόγους ἐκτήσατο,
ἐκ τῶν λόγων δ', ἅττ' αὐτὸς ἐπιθυμεῖς, ἔχῃς.

V. 2 vitiose liber ἔχεις. Ἔχῃς, *habeas*, habere poteris; quod etiam homœoteleuton amolitur.

7.

Athen. 3, p. 119, B : καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. ... Πλ. Δ. κ.

Ὥσθ', ἅττ' ἔχω, ταῦτ' ἐστί· ταρίχους ἀπολέσω;

Neptuni hæc verba esse putes, cujus item partes fuerint in hoc dramate, quum non felicius fratre lusisset, ne poculum suum amitteret, ridicule salsamenta piscium secum allata pro eo videtur oppignerasse, sed mox iterum aberrasse, jamque pignus illud auferentes verbis Ὥστ' — ἀπολέσω; deterrere conatus esse ab incepto. Dicas hoc hysteronproteron patheticum pro ταρ. ἀπολέσω; ὥσθ' — ἐστί. Cobetus Obss. p. 101 correxit ταῦτ' ἐς ταρίχους, in aliam prorsus sententiam.

8.

Pollux 10, 17 : Πλ. δὲ ἐν Δ. κ. καὶ τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ παρεικάζων ἔφη

Κεράτινον εἶχον σκευοφόριον καμπύλον.

Et 7, 132 : τὸ δὲ ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρτημένα ἔφερον, σκευοφόριον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Δ. κ. ὠνόμασται. Sic codd.; vulgo σκευοφορεῖον, ut Photius: σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον, τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκολλον (male codex ἀμφίκοιλον) ξύλον, οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη. « In Platonis versu, quem ex gripho ductum suspiceris, aut καὶ delendum cum Jungermanno post σκευοφ. (quod fecimus) aut κἀγκύλον scribendum. » *M.*

9.

Schol. Luciani Merc. cond. cap. 21, Ἐπὶ Μανδροβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα : παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. ὁ γὰρ Μανδρόβουλος οὗτος, εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. μέμνηται Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Δ. κ. « Eadem ferme Zenobius 3, 82, aliique proverbiorum scriptores, omissa tamen Platonis memoria. » *Mein.*, qui scripsit

Ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα.

X. ΙΩ.

Athen. 14, p. 657, A : θηλυκῶς δὲ (τὸ δέλφαξ) Νικοχάρης ἔφη, κύουσαν δέλφακα.... καὶ Πλ. Ἰοῖ « Πρόσφερε δεῦρο δὴ τὴν κεφαλὴν τῆς δέλφακος. » Versum initio uno pede truncatum putat Meinek. Mihi non sic videtur, sed forte δὲ ante δεῦρο neglectum, ubi sensit, librarium posteriore loco immisisse, idque postea in δὴ mutatum esse, ut sæpe alias : sententia enim διαλογικὴ hujus versus iambico senario apta est, neque opus, eam ad lyricum aliquod metrum assurgere. Scribam haud cunctanter

Πρόσφερε δὲ δεῦρο τὴν κεφαλὴν τῆς δέλφακος.

XI. ΚΛΕΟΦΩΝ.

De Cleophonte, duce Atheniensium et demagogo pessimo, v. Meinek. Hist. crit. Com. p. 171-173, nobisque annotata ad Aristoph. Ran. 637 et Thesmoph. 763.

1.

Athen. 7, p. 315, C, de pisce marino ὀρφῶς (v. Aristot. H. A. 5, 9, 5, et inprimis nostram annot. ad Vesp. 478) disserens : Πλάτων Κλεοφῶντι

5.
Bona lingua melius nihil est.

6.
Lingua vim orationum adepta est,
orationibusque, quidquid ipse cupis, habeas.

7.
Quum hæc sint ea, quæ habeo, salsamenta per-[dam?

8.
Corneum habebam ferculum curvum.

9.
Mandroboli modo res agitur.

10.
Afferque huc caput porcelli (*vel* porci).

— Σὲ γάρ, γραῦ, συγκατῴκισ' ἂν σαπρὰν
ὀρφῶσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Libri mendose συγκατῴκισεν σ., tum ὀρφοῖσι, quæ vulgaris est forma hujus nominis : v. Bergk. Commentt. p. 418. « Vetulam istam haud dubie dicit Cleophontis matrem, cujus non minimæ partes fuisse videntur in hac fabula. » *M.* Σαπρὰν, *putidam* vetustate : vid., si tanti est, Suidas v. Σαπρός. De φάγρῳ (pagro) seu παγούρῳ dictum ad Aristoph. Eq. 558.

2.

Eustath. ad Odyss. p. 1441, 26 : οὕτω καὶ λαγνίστατον καὶ κλεπτίστατον καὶ λαλίστερον εὕρηκά σε.... καὶ Πλ. Κλ.

Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἁρπαγιστάτου.

« Versus haud dubie ad ipsum Cleophontem spectat, sicut etiam is, qui sequitur. » *E M.*

3.

Gramm. Bekkeri p. 418, 15, Ἀπαρτί :... παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου.... Πλ. Κλ.

Ἀλλ' αὐτὸς ἀπαρτὶ τἀλλότρι' οἰχήσει φέρων.

« Codex αὐτό. Correxit Bergk. Commentt. p. 384. Bekkerus et Ruhnken. Hist. crit. Oratt. p. XLIV αὔτ' ἀπαρτί. » *E M.* Hoc aliquis responderit ei, qui metueret, ne propter scelera solum vertens Cleophon bonorum jactura puniretur.

4.

Phrynichus Præp. sophist. p. 9, 6 : Ἀναψαθάλλειν τὸ πέος... Ἕρμιππος ἄνευ προθέσεως λέγει ψαθάλλειν ἀντὶ τοῦ κνᾶν « Σὺ δὲ τὴν κεφαλὴν ψάθαλλέ μου, » ἀντὶ τοῦ ψηλάφα. καὶ Πλ. ἐν Κλεοφῶντι

— Ἐψάθαλλε, λεῖος ὤν.

Codex ἐν Κλειτοφῶντι, quod correxit Mein.

5.

Athen. 3, p. 76, F.; Σέλευκος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις καὶ γλυκυσίδην τινὰ (intell. πόαν) καλεῖσθαί φησι, σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν· φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας ἐσθίειν διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς, ὡς καὶ Πλ. ὁ κωμῳδιοποιός φησιν ἐν Κλ. V. Schneider. Lex. v. Γλυκυσίδη. Plinius H. N. 25, 4 : *Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidem pentorobon appellant, alii glycysiden*, etc. *Pæonia*, i. e. medicinalis. Virgilius Æn. 7, 769 : *pæoniis revocatum herbis.*

6.

Antiatt. p. 79, 20, Ἀ ρ γ ύ ρ ι α : πληθυντικῶς, οὐχ ἑνικῶς. Πλ. Κλ. Schol. Aristoph. Nubium 755 : ἡ γραφὴ ἀ ρ γ ύ ρ ι α παρὰ Φρυνίχῳ κεῖται, ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασιν, οἱ (δὲ) ῥήτορες ἑνικῶς. « Hic Phrynichum dicere videtur grammaticum Apparatu sophistico, eo, quo nunc utimur, pleniore. » *E M.*

7.

Pollux 10, 56 : Πλ. ὁ κωμικὸς, ἐν Κλ. σ μ α ρ ά γ ν α ν τὴν μάστιγα ὠνόμασεν. « Codd. ἀμάραγαν et ἀμαράγαν. Hinc recte Jungermann. σμαράγναν. Cf. Cobet. Obss. p. 151. Penacute scribendum esse μαράγνα præceperat Herodianus, teste scholiasta Euripidis Rhes. 804. » *Mein.*

XII. ΛΑΪΟΣ.

Hæc fabula videtur fuisse parodia tragœdiæ cognominis ab Æschylo scriptæ, quæ non tulit ætatem. Neque enim probabile huc pertinere illa Athen. 13, p. 602, F : φασὶ τοιούτων ἐρώτων (scil. παιδικῶν) κατάρξασθαι Λάϊον, ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι, καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Χρυσίππου.

1.

Athen. 2, p. 68, C : ὅτι τοὺς πέπονας Κρατῖνος μὲν σικυοὺς σπερματίας κέκληκεν ... Πλ. Λαΐῳ

Οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένος,
ἀβελτεροκόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται,
σικυὸς πέπων, εὐνουχίου κνήμας ἔχων;

V. 1 et 2 libri ὁρᾷς δθ' ὁ Μελέαγρος, quod correxit Meinek. Idem versu 2 nunc revocavit codi-

---

CLEOPHON.

1.

— Nam te, anus, una habitatum misissem putidam
cum orphis, cartilagineis et paguris.

2.

Ut disjungamur a viro rapacissimo.

3.

At ipse e contrario alienis abibit raptis.

4.

Contrectabat se, quum lævis esset.

LAIUS.

1.

— Non vides,
Leagrum quidem, Glauconis magni genus,
stupidum cuculum, stulte circumire,
cucurbitæ caput, eunuchiique crura habens ?

cum γένους, quem dicendi modum rariorem tuetur exemplis Aristoph. Av. 763 et Soph. OEd. T. 1383. Versu 3 libri κόκκυξ, quod integravit Bergkius ad Anacreont. p. 257, ex Phrynicho Bekk. p. 27, 24, Ἀβελτεροκόκκυξ : ἀβέλτερος καὶ κενός. κόκκυγα (add. γὰρ) λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον. Deinde malim, propter tautologiam vulgatæ, ἠλιθίως. Mireris autem viros doctos non emendasse versum 4 manifesto corruptum, qui sic editur σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων. Integer sensus in eo quod posui. Cucurbitæ caput crassum et eunuchii crura tenuia Leagro isti affinguntur per ridiculum : lactucæ enim genus est *eunuchion*, herba sic appellata secundum Plinium 19, 8, « quoniam hæc maxime refragetur veneri. » *Crura* vocantur ejus herbæ pediculi. De casu recto reposito pro genitivo cf. prolegomena Laconum.

2.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide poeta : κωμῳδεῖται ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι, καὶ ἠλίθιος. καὶ Πλ. ἐν Λ. φησὶν

Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
Φιλωνίδην πη τέτοκεν ἡ μήτηρ ἄνουν,
τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν;

Versu 2 et 3 libri που τ. ἡ μήτηρ ἀνόητον Μελιτέα, quorum ποὺ ineptum reliquerunt, Bentlejus autem et Hemsterhus. aliique confidenter scripserunt ὄνον τὸν Μελ., abusi illis in Ἀφροδισίοις Theopompi

Ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης·
ὄνῳ (δὲ) μιγείσης μητρὸς ἔβλαστεν πόλει.

Ἄνουν, ut Acharn. 691. Potest ut vel forte scriptum ανουτον abierit in ανοητον, vel interpretandi causa rariori ἄνουν allitum ἀνόητον genuinam vocem expulerit. Πῇ, *aliquo modo*. Intelligas *cum bruto animali concumbens*, quod Theopompus dixit ὄνῳ μιγεῖσα. Non improbabiliter autem H. Jacobi, plaudente Meinekio, hæc cum superiori fragmento conjunxit, ita ut scholiastes vocabula Οὐχ ὁρᾷς ὅτι ab initio longioris periodi huc delata repetierit; scribendo Φιλωνίδην δ' οὐ τέτοκεν...; pro που.

3.

Antiatt. p. 96, 24 : Ἐπινέφελον : Πλ. Λ.

4.

Idem p. 100, 26, Ἴσσα : τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα. * μέμφεται. Πλ. Λ. Photius, Ἴσσα : ἐπίφθεγμα τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου, καὶ ἑτέρωθι. « Similiter Suidas, nisi quod vitiose scriptum habet ἐπὶ τῶν ζ λαχόντων, pro ἀπολάχοντων (?) vel ζημίαν λαχόντων. Apud Antiatt. fortasse legendum est μέμφονται. Fuit igitur malevolorum hominum exclamatio, alienis malis gaudentium. » *E M.* Issa est nomen catellæ apud Martialem 1, 110. — Præterea Cobetus Obss. p. 126 ad Laium refert Symmach. fragm. 3.

XIII. ΛΑΚΩΝΕΣ Η ΠΟΙΗΤΑΙ.

« Plenum titulum fabulæ servarunt Suidas et Eudocia, ceteris eam simpliciter appellantibus Λάκωνες. De auctore dubitatum esse docet Harpocration v. Σθένελος : ἐκωμῴδει δὲ αὐτὸν (intell. Sthenelum, poetam tragicum) ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς ἀλλότρια ἔπη σφετεριζόμενον. » *E M.* Sed absurdi quid sonant verba ὁ τοὺς Πλ. Λ. γράψας, vereorque ne nomen Πλ. delendum sit, vel ortum ex Πλάτων, interpretamento. De hoc quidem cf. ann. ad Laii fr. 1, 4; de diverso autem argumento Poetæ prolegomena ejus dramatis.

1.

Athen. 15, p. 665, B : καὶ γὰρ καὶ περὶ τάξεως τῶν περιφορῶν πολλάκις ἐλέχθη, καὶ περὶ τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελουμένων, ἅπερ καὶ μάλα (inepte libri μόλις) ἀναπεμπάζομαι (recordor), εἰπόντος τινὸς τῶν ἑταίρων τὰ ἐκ τῶν Λακώνων Πλάτωνος ἰαμβεῖα·

α. Ἄνδρες δεδειπνήκασιν ἤδη σχεδὸν ἅπαντες. β. Εὖγε.
α. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; ἐγὼ δὲ
λίτρον παρέξων ἔρχομαι. β. Κἀγὼ δὲ παρακορήσων·
σπονδὰς δ' ἔπειτα παραχέας τὸν κότταβον παροίσω.
α. Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη πρὸ χειρὸς εἶναι,

2.

— Non vides,
matrem nescio quo modo peperisse Philonidem
Melitensem, nihil passam?

LACONES sive POETÆ.

1.

a. Cœnarunt jam propemodum omnes. b. Euge.
a. Quidni tu curris mensas exportatum? ego vero nitrum datum eo. b. Egoque sane scopis verram cubiculum;
libationibusque dein affusis cottabum afferam.
a. Puellæ tibias jam ad manum esse oportuit,
ut eas inflaret. Unguentum jam affundam
Ægyptium, posteaque irinum; deinde autem coronam unicuique

καὶ προαναφυσᾶν. Τὸ μύρον ἤδη παράχεον βαδίζων
Αἰγύπτιον, κἆτ' ἴρινον· στέφανον δ' ἔπειθ' ἑκάστῳ
δώσω φέρων τῶν ξυμποτῶν. Νεοκρᾶτά τις ποιείτω.
β. Καὶ δὴ κέκραται. α. Τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθῇ τις. β. Εὖγε.
Σπονδὴ μὲν ἤδη γέγονε, καὶ πίνοντές εἰσι πόρρω·
καὶ σκόλιον ᾖσται, κότταβος δ' ἐξῴχετ' οὖν θύραζε·
αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
ἐμελίζετ' ἐν τοῖς ξυμπόταις· κἄλλην τρίγωνον εἶδον
ἔχουσαν, εἶτ' ᾖδεν πρὸς αὐτὸ μέλος ἰωνικόν τι.

Colloquium dispensatoris, sive curatoris rerum domesticarum domini alicujus, cum servo primario coram aliis servulis. Versu 1 recte Dind. ἄνδρες pro ἄνδρες. Εὖγε est assentientis. V. 3 libri εἰσέρχομαι, corrigente Hermanno. Ibidem et v. 6 libri mendose παραχέων. Mein. hoc l. παραχέας, Cobet. melius παρέξων. « Nitrum lavandis manibus adhibuisse Græcos, constat ex Libanio vol. 4, p. 145, Alciphrone 3, 61, et aliis. » *Mein.*, qui in nupera edit. prætulit conjecturam Casauboni νίπτρον. V. 5 πρὸ χειρὸς Hermannus. Libri προχείρους. Meinek. in ed. alt. προχειρίσασθαι. V. 6 προαναφυσᾶν Cobetus pro edito προσαναφ. Deinde Meinek. παραχέων βαδίζω. V. 8 libri νεόκρατα correctum a Dindorfio. V. 9 mendose libri ἐπιτιθεὶς εἶπε : quod correxi. Meinekius in εἶπε latere putat εἶτ' ἐ[πάγει], et plura ab Athenæo hic esse omissa demonstravit Cobetus Obss. p. 90. V. 10 sic codex optimus, nisi quod με pro μέν. In fine εἰσὶ πόρρω Porsonus Misc. p. 247 : libri ἤδη πόρρω. Versu 11 læsa temporum consecutione libri ἐξοίχεται θύρ., quod emendavi; itidem ut v. 13 quod legebatur μελίζεται τοῖς. V. 12 τι in fine addidit Hermannus. V. 13 κἄλλην Schweighæus. pro καλήν. V. 14 cod A τιτηδε, vulgo ἦτ' ᾖδεν. Recte Schweigh. εἶτ ᾖδεν

2.

Schol. Dioscoridis in Matthæi Medicis Græcis p. 361 : Καυλὸν γωνιοειδῆ κεκλιμένον] ἀντὶ τοῦ μέγαν καὶ στερεὸν, ὡσεί τις λέγοι γωνιαῖον λίθον. Πλ. Λάκωσιν « Ὅταν δέωμαι γωνιαίου ῥήματος, τούτῳ* παριστῶ καὶ* μοχλεύω τὰς πέτρας. » Suspicor, hæc Sthenelum, Tragicum ineptum (v. schol. ad Aristoph. Vesp. 1266) dixisse quem alienis carminibus, præsertim grandiloquorum poetarum, velut Æschyli, usum esse pro suis in hac ipsa fabula tradiderat Plato, teste Harpocratione p. 166 3 (v. annot. ad prolegomena Laconum). Non dissimile est illud Aristoph. Nub. 1334 : ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά. Proprio sensu Euripides Cycl. 226, πέτρας μοχλεύειν. Locum ita refingas :

α. Ὅταν δὲ δέωμαι γωνιαίου ῥήματος;
β. Τούτῳ παρίστω, καὶ μόχλευε τὰς πέτρας.

a. *Quid vero, si angularibus verbis* (i. e. tropice vastis, grandibus, magnificis. Germani dicant *vierschrætige Worte. Both.*) *mihi opus est?* quibus alter respondet : *Ad hujus societatem te applica, rupesque move.* (Simili proverbio nostrates solent dicere de eo qui magna audet, *er kann Berge versetzen.* Livius quoque 9, 3 : *Num montes moliri sua sede paramus?*) Æschylus adfuisse videtur in scena (sicut alii plures poetæ, quod titulus comœdiæ indicat. *Both.*). » *E M.* Quem ego secutus in ceteris postrema sic scribam καὶ μοχλεύσονται πέτραι. Alienus enim articulus, facileque ι et σ litteræ confunduntur, quemadmodum Odyss. 1, 297, in codice uno νηπιάσας scriptum est pro νηπιαίας, etc.

3.

Schol. Aristoph. Avium 471, de Æsopo : ὁ δὲ κωμικὸς Πλ. καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν φησιν ἐν τοῖς Λάκωσιν οὕτως « Καὶ μὴν ὀμοσόν μοι μὴ τεθνάναι, ψυχὴν δ' αὖ ἥκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. » Suidas v. Ἀναβιῶναι : ἤδη δέ τινές φασιν εἰς τοσοῦτον ἄρα τὸν

dabo convivarum. Denuo quis vinum misceto.
b. Jam mixtum est. a. Libanotum quis imponat. b. Euge.
Libatio quidem jam facta est, perguntque bibere;
et scolion cecinerunt; tum cottabus exportatus est foras;
tibiasque tenens quædam puella Caricum nescio quod melos
modulabatur apud convivas; aliamque vidi, quæ trigonum
habebat, ad quod deinde cecinit quoddam Ionicum.

2.

a. Si vero sesquipedalis verbi indigeo?
b. Huic te applica, et movebuntur petræ.

Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν... καὶ Πλ. φησὶν ὁ κωμικὸς « Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθν. τὸ σῶμα ἐγώ. ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Α. π. » Platonis hæc videtur manus :

α. Καὶ νῦν ὅμοσόν μου μὴ τεθνάναι τὸ σῶμ'..
β. Ἐγώ.
α. Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ambigui vitandi causa dedimus ὅμοσόν μου (τὸ σῶμα, sive ἐμὸν σῶμα) pro ὅμοσόν μοι. Kusteri est ἐπανήκειν. Cobetus Obss. p. 95 Τὸ σῶμ' ἐγώ, ψυχὴν δ' et seqq. alteri personæ dedit. De Æsopo v. Herodotus 2, 134.

4.

Antiatt. p. 105, 10, Κιόκρανα : τὰς τῶν χιόνων κεφαλάς. Πλ. Α. « Iisdem verbis Pollux 7, 121, ubi corrigunt χιονόκρανα, quod habes ap. Xenoph. Hell. 4, 4, 5. et Eustathium Odyss. p. 111, 67. Sed breviorem formam κιόκρανα ap. Strabon. 4, 4, 6, et in titulo apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 262, 29. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 669. » *Mein.*

5.

Photius p. 279, 19, Μυλακρίδες : σίλφαι μαλακαὶ, ἢ λευκαί· ἢ τρωξαλλίδες καὶ ἀλετρίδες. Πλ. Α. Mendose codex μυλαβρίδες σίλφαι αἱ μαλ., ἔλλευκοι et ἀετρίδες, quod correxit Mein. : v. interpp. Hesychii vol. 1, p. 631. Emendandus etiam Plinius H. N. 29. : *mylæcos* (immo *mylacris*), *vermiculi genus ex blattis, circa molas fere nascens.*

6.

Athen. 9, p. 380, E : Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις κατὰ κοινότερον κέχρηται (verbo παραφέρειν), λέγων « Παράφερε* χοικόα τὸν σκύφον μεστόν. » Καὶ Πλ. δ' ἐν Λάκωσιν ἔφη « * Πάσας περιφερέτω. » Suspicor scribendum esse apud Sophronem Παράφερε χυχῶνος τὸν σκ. μ. et apud nostrum Πάστας. Meinek. supplebat κύλικας, nisi sit scribendum Πλήσας. Præter necessitatem Schweigh. παραφερέτω.

XIV. ΜΕΝΕΛΕΩΣ.

1.

Athen. 14, p. 641, B : Πλ. δ' ἐν Μενέλεῳ ἐπιτραπεζώματα αὐτὰ καλεῖ, [οἷον τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα,] λέγων οὕτως « Εἰπέ μοι, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν. » Sic scribendum esse arbitror :

— α. Εἰπέ μοι,
ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων;
β. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν.

Athen. 4, p. 170, F : ἔλεγον δὲ καὶ ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα. Πλ. Μενελάῳ (sic) « Ὡς ὀλ. etc., » Eustath. ad Il. 18, p. 1141, 5 : Πλ. δὲ, φασίν, ὁ κωμικὸς ταῦτα (intell. τὰ ἐπιφορήματα, quæ etiam Athen. priore loco sic dici putat, recte id negante Casaubono) ἐπιτραπεζώματα καλεῖ. Priore loco male adscripta sunt verba οἷον — βρώματα, quæ uncis notavi.

2.

Zenobius 6, 17, Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα* Θήβησιν ἥρως γένῃ : ταύτης (scil. τῆς παροιμίας) Πλ. ἐν Μ. μέμνηται· φασὶ δὲ ὅτι ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον· καὶ Ἀριστοτέλης δέ φησι περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γενομένους οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν ἵνα ἥρως γένῃ κατ' εὐφημισμὸν (rectius dixisset κατ' ἀντίφρασιν) εἴρηται. Photius p. 590, et Suidas : Τί οὐκ — γένῃ; κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Πλ. ἐν Μενελάῳ (sic). παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρωσάμενοι οὐδ' ἡστινοσουν τιμῆς ἠξιοῦντο.

3.

Athen. 3, p. 110, D : Πλ. δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς... ἐν τῷ Μενελάῳ (sic) ἐπιγραφομένῳ ἀγελαίους τινὰς ἄρτους καλεῖ. « Hinc sua petiit Eustath. ad Il. p. 265, 32. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 326, 4 : καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Similiter ἀγελαῖαι ἰσχάδες dixit Eupolis fr. incert. 74. » *M.*

XV. ΜΕΤΟΙΚΟΙ.

1.

Pollux 10, 24 : ἐν μέντοι τοῖς Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ Μετοίκοις

Σημεῖα παρασημεῖα, κλεῖν παρακλείδιον.

Ita codd.; edd. κλεῖς.

2.

Apollonius De pronomine p. 348, C : εὐθείας (i. e. casus recti, seu nominativi) ἀμοιρεῖ ἡ προ-

---

3.

a. Jamque jura, corpus meum non esse moriturum..
[b. Juro.
a. Animamque redituram, ut Æsopi olim.

MENELAUS.

1.

— a. Dic mihi :
tam pauca reliqua sunt mensæ impositorum?
b. Diis enim invisus ea devoravit.

2.

Quidni te suspendisti, ut Thebis heros fieres?

INQUILINI.

1.

Sigilla adulterina, clavem adulterinam.

κειμένη γενική (ἐμαυτοῦ). οὐ γὰρ, εἰ ἅπαξ εἴρηται καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετ. Πλάτωνος, τοῦτο κανών ἐστι τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σιγηθείσης. Idem p. 404, B : ἐν Μετ. Φερεκράτους (hunc errorem putat Mein. Hist. crit. Com. p. 175) ἅπαξ ἐστὶν εἰρημένη (intell. ἡ εὐθεῖα τοῦ ἐμαυτοῦ), καὶ ἴσως ἕνεκα τοῦ γελοίου. « De nominativo ἐμαυτὸς idem Apollonius disseruit Syntax. p. 176. Eustath. ad Hom. p. 1480, 30 : οὐ ποιεῖ καθ' Ἕλληνας... ὁ τολμήσας εἰπεῖν ἐμαυτοὺς, ἢ σαυτῶν, ἤ τι τοιοῦτον. » *E M.*

XVI. NIKAI.

« Νῖκαι spectabant fortasse ad aureas illas victorias, archonte Antigene olymp. 93, 2 (ante Chr. nat. 406) e Victoriolis cusas, quas ob admixtam majorem æris partem ridet Aristoph. (Ran. 671 seqq.). V. Valesius ad Harpocr. p. 74, Bœckh. OEcon. Att. 1, p. 24; vol. 2, p. 136, Schneider. Addendis ad Xenoph. Hell. 1, 3, 8. De tempore fabulæ hoc unum affirmes, eam post Pacem Aristophanis commissam esse : v. schol. Platonis Bekker. p. 331. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 175.

1.

Schol. Aristoph. Lysistr. 288, et Suidas v. Σιμός : τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις (fragm. 20) « Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν. » Καὶ Πλ. ἐν Νίκαις

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ.

Legebatur ἀεὶ, quod correxit Elmsl. ad Acharn. 377. Idem Platonis nomen restituit : nam libri πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ. Malim probioribus numeris Τουτὶ τὸ σιμὸν προσαναβῆναι δεῖ.

2.

Idem Avium 1297, de Midia : διαβάλλεται εἰς πονηρίαν, ὡς Πλ. Νίκαις. Hinc Zonaras p. 1342, πονηρὸς Μειδίας.

3.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : κωμῳδεῖται δὲ (Aristophanes), ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, Πλ. Ν.

4.

Pollux 7, 40 : ἰχθύων δὲ πλύμα Πλ. ἐν Ν. εἴρηκεν ὁ κωμικός. Cf. Medeam a Porsono editam p. 33.

[NOMOI.]

Hujus fabulæ vestigium leve monstravimus in annot. ad Ἑλλάδος fragm. 6.

XVII. ΝΥΞ ΜΑΚΡΑ.

« Νὺξ μακρὰ Casaubono ad Athen. 3, p. 110, D, non dissimilis argumento fuisse videtur Amphitruoni Plautinæ. Nox enim, inquit, longa fuit illa, qua satus Hercules. Ἡρακλέα ἐκ νυκτὸς γεννώμενον μακρᾶς habemus apud Clementem Alex. Protrept. p. 9 Sylburg. » *Mein.* Hist. crit. Com. p. 176.

1.

Athen. 3, p. 110, D : Πλάτων δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Νυκτὶ μακρᾷ τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς Κιλικίους ὀνομάζει διὰ τούτων·

— Κᾆθ' ἧκεν ἄρτους πριάμενος,
μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους.

Hinc petiit Eustath., omisso Κᾆθ', p. 1817, 60. Versu 1 libri χᾆτ' ἄρτους ἧκεν, quod correxit Mein. Observandum insolenter dictum καθαρύλλος pro ἁπλοῦς, *simplex*, vulgaris.

2.

Idem 15, p. 700, F, de λύχνῳ disserens : καὶ Πλ. ἐν Ν. μ.

Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἕξει λύχνον
δίμυξον.

Non temere est quod Reisigius hæsit in producenda prima vocis ἄκρων, vixque dubitandum, quin Pl. dixerit sine offensione Ἐνταῦθ' ἐπὶ τῶν ἄκρων κροτ., etc. Cratinus autem Incert. 138, excluso inutili participio ἑστώς,

Ὃς τὴν πίτυν ἔκαμπτε χαμόθεν τῆς κόμης
ἄκρας καθέλκων,

et Strattis Maced. 1, restitutis versibus troch. tetr., quorum posteriore deficit semipes (de metro cf. Aristoph. Eccles. 893, etc.)

Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσ' ἄνδρες ἀνάριθμοι τοπείοις,
ἱστίον, ὀνεύοντες, ὥσπερ εἰς ἄκρον τὸν ἱστόν.

Quibus pulcre confirmatur erutum a Meinekio ex

VICTORIÆ.

1.

Hoc acclive ascendendum est.

4.

Piscium ablutio.

NOX LONGA.

1.

Posteaque adfuit panibus emptis,
non simplicibus, sed magnis Ciliciis.

2.

Ibi in summo vertice habebit candelam
duplici filo.

Harpocratione ὀνεύοντες. Phrynichus Appar. sophist. p. 57, 21, Ὀνεύειν : τὸ περιάγειν τὰ μηχανήματα, οἷς τούς τε λίθους καὶ τὰ ἄλλα ἕλκουσιν. ὄνος δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ μηχάνημα τὸ διὰ τροχιλίων καὶ σχοινίων. (« Usus est eo verbo etiam Thuc. 7, 25. Cf. Foesii Œcon. Hippocr. p. 465. » *Mein.* V. etiam Bæhr. ad Herodot. 7, 36.) Ipse reposita voce Æschyli (Pers. 39) et Xenophontis (Cyrop. 7, 4, ubi unus tantummodo liber msc. habet vulgare et glossematicum ἀναριθμήτους), versum sanavi. Metrorum ratione non perspecta, non est mirum, librarios passim et verba transponere et interpretamenta allinere pro lubitu.

3.

Athen. 15, p. 562 Schweigh., p. 1561 Dind.: Πλ. ἐν Ν. μ.

Ἕξουσιν οἱ πομπῆς λυχνούχους δηλαδή.

Πομπῆς Mein. pro vulgato πομπεῖς, attice.

4.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 384, 10, Ἀλλ' αὖ : ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν. Πλ. Ν. μ.

Ἀλλ' αὖ γέλοιον, ἄνδρα μοι μὴ φροντίσαι μηδέν.

Codex Ἀλλ' οὐ γ. ἄ. μοι φρ. Præter necessitatem, minusque exquisite viri docti ἄνδρα μου.

5.

Pollux 6, 142 : τὸ δ' ἐν τῇ Ν. μ. Πλάτωνος αὐτοσχεδίασμα φαῦλον. Utitur tamen hoc nomine Aristoteles Poet. 4, et αὐτοσχεδιάζειν dixit Xenophon Hell. 5, 2, 32, αὐτοσχεδιαστὰς autem τῶν στρατιωτικῶν Laced. rep. 13, 5

XVIII. ΞΑΝΤΡΙΑΙ Η ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

« Ξάνται ἢ Κέρκωπες non nisi a Suida et Eudocia commemorantur. Photius v. Τευτάζει et Andronicus simpliciter Ξάνται vocant; unus Hephæstio Ξάντριαι. Et sic fortasse etiam Etym. M. p. 595, 40, si vera sunt, quæ monui in Curis crit. p. 40, Gaisfordii ad Hephæst. p. 91, assensu comprobata. In hac fabula Herculem carminantem introductum fuisse, ex titulo dramatis probabiliter conjecit Lobeckius Aglaoph. p. 1303. » *E M.*

1.

Hephæst. 15, p. 91 : γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά ἐστι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν. κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλ. ἐν Ξαντρίαις,

Χαῖρε, παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων!

Simile Atheniensium encomium habetur apud Cratinum fr. incert. 51.

2.

Photius p. 583, et Suidas v. Τευτάζειν : Πλ. Ξάνταις (sic)

Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων.

ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Etym. M. p. 755, 43 : Πλάτων « ἦν δὲ θ. τευτ. », ubi cod. Dorvill. Πλ. ξτ (superscripto σ) ἦν δὴ θόρμος τευτ.

3.

Etym. M. p. 595, 40 : βουλευτής, βουλευτίς.

Τῶνδε βουλευτὶς πόνων

ἐν ταῖς Ξαντρίαις. Platonis nomen excidisse putat Mein., quum alii hæc referant ad Æschyli fabulam cognominem, quod mihi verosimilius : nam dea Λύσσα dici videtur, quam Æschylus induxit.

XIX. ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ.

« Παιδάριον commemorat schol. Aristophanis Pac. 733, 948, et hinc Suidas v. Παράβασις, qui in recensu fabularum Platonis habet Παιδίον, ut Andronicus et Eudocia. Ap. Athen. 7, p. 316, C, libri Πλ. Παιδὶ, quod in Παιδίῳ mutatum est. Parabasin habuit Παιδάριον secundum schol. Ar. Pacis 733. Itaque archonte Philocle doceri non potuit. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Pacis 733 : παράβασιν δὲ τοῦτο ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὁπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναί τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως, ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν, πρὸς τὸ θέατρον [διὰ

3.
Habebunt scilicet comites lucernas.

4.
At rursus ridiculum est, virum mihi de nihilo cogitare.

CARMINATRICES SIVE CERCOPES.

1.
Salve, antiquorum virorum spectantium conventus, qui omnium periti estis!

2.
Fuit sane tumultus occupatorum.

3.
Horum malorum consiliatrix.

τοῦ χοροῦ]. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς, καὶ ἐγίνοντο στίχοι δ'· εἶτα, διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν, ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλ. ἐν τῷ Παιδαρίῳ

Εἰ μὲν μὴ λίαν (ἀνιῶν), ὦνδρες, ἠναγκαζόμην
στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν.

« Similiter Suidas v. Παράβασις, ubi ἄνδρες legitur; lacunam a Bentlejo indicatam expleas verbis ὑπὸ τοῦδ'. » *E M.* Verum hoc et arbitrarium est, nec perspicuum, quis ita notetur; verisimile autem, ἀνιῶν forte excidisse inter — αν ὦν —. De genitivo causæ v. Matth. Gramm. § 345, etc. De quantitate vocis ἀνία diximus ad Æschyli Prom. 93; hic quidem —νί— corripiendum est.

2.

Idem ib. 948 : ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἡ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι. ...* καὶ ἐντεῦθεν κανοῦν ἀπὸ τοῦ κνεῖν. Πλ. ἐν Π.

— Φέρε, τουτό μοι
δεῖξον τὸ κανοῦν, παῖ, δεῦρ', ὅπη μάχαιρ' ἔνι.

Apud schol. scribamus καὶ ἐντεῦθεν κανοῦν ἀπὸ τοῦ κανεῖν (hoc ponendum esse secundum Etym. M. p. 489, 9, annotavit Meinek.). Commentum pro captu atque ingenio plerorumque horum grammaticorum. Apud Platonem libri τοῦτ' ἐμοὶ δ. τὸ κανοῦν μοι (hoc om. cod. Ven.) δεῦρο πῆ μ. ἔνι. De μ et π sæpius confusis v. ann. ad Aristoph. Plut. 1016. Πῆ pro ὅπη solœcum. Ceterum non improbabiliter Dobræus δεῦρο μὴ μάχαιρ' ἔνι : *ne forte insit culter.*

3.

Athen. 7, p. 316, C : Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσι. ... Πλ. Παιδὶ (recte Casaub. et Dind. Παιδίῳ) » Ὥσπερ τοὺς πουλύποδας πρώτιστά σε. » Et sententiæ et metro prospicimus scribendo

Ὥσπερ τε τοὺς πουλύποδας ἄν, πρώτιστα σέ.

Τὲ haustum dicas a το—, quod sequitur, ἂν ab antecedente simili—ας. Σέ, intelligas φαγοῦμαι. Περιτρώγειν inseruit Bergkius, versum Eupolideum fingens.

4.

Schol. Aristoph. Ran. 308 : ὁ... Ἰξίων... ἐν ἔθει εἶναι διασκώπτειν τοὺς ἀκροωμένους, ὡς καὶ Πλ. ἐν Παιδαρίῳ (cod. Flor. παιδαρίοις) ποιεῖ. Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. incert. 3.

XX. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ.

« Duo Pisandri in historia illorum temporum commemorantur; quorum alter, nullius homo dignitatis, στρεβλὸς dicitur Eupolidi apud schol. Aristoph. Avium 1555; alter, notissimus demagogus, populari imperio everso, effecit, ut Quadringenti viri remp. cum summa potestate administrarent : v. Thuc. 8, 53, 65, 68, Aristot. Rhetor. 3, 18, Plut. Alcib. cap. 26. Schol. Bekkeri ad Æschinem De falsa leg. § 51 : οἱ περὶ Πείσανδρον τὸν Ἀχαρνέα δημαγωγὸν ἔπεισαν τὸν δῆμον, ἐπεὶ δεῖται τὰ πράγματα σπουδῆς καὶ ἐπινοίας ταχείας, ποιήσασθαι κυρίους ἁπάντων Τετρακοσίους. Antiquissimam hominis memoriam reperio apud Aristoph. Babyloniis, olymp. 88, 2 (ante Chr. nat. 426) actis. Secundum schol. Avium l. l. fuit eorum unus, quos pecunia corruptos bellum excitasse criminabantur; cf. Lysistr. 460. Postea olymp. 91, 1 (ante Chr. nat. 415) in causa Hermocopidarum ζητητὴς (v. Droysen. De Avibus p. 27) creatus est, et duobus annis interjectis archon eponymus. Abolito autem Quadringentorum imperio olymp. 92, 2 (ante Chr. nat. 410), quum summum ei periculum intenderetur, Deceleam fugit (Thuc. 8, 98), bonaque ejus publicata sunt (v. Lysias De sacra olea § 4), nec videtur Athenas revertisse; v. Hanovii Exercitt. crit. 1, p. 80. Timiditatis crimen quum alias (schol. Avium l. l. ἁπανταχοῦ δὲ ἦν δειλός. Comicus ipse Av. 1440. Ælian. H. A. 4, 1 : Ἀριστόδημος ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος, οὔτε τὰς πατρίδας ἥδοντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία), tum maxime olymp. 89, 3 (ante Chr. nat. 421), subiisse videtur, quo tempore Athenienses, finitis induciis, novam expeditionem in Thraciam parabant (Thuc. 5, 2), Pisandro militiam detrectante (Xenoph. Sympos. 2, 14). Itaque si forte ἀστρατείας homo postulatus causa cecidit, non inepte dixit Eupolis Marica (acta olymp. 89, 4) apud schol. Avium l. l.

α. Ἄχους νῦν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται
β. Ὁ στρεβλός; α. Οὐχ, ἀλλ' ὁ μέγας, οὑνοκίνδιος.

PUERULUS.

1.

Nisi vehementer, o viri, *molestiis* adigerer,
ut huc me converterem, non prodiissem ad hanc habendam orationem.

2.

— Age hoc mihi
canistrum, puer, huc monstra, in quo machæra inest.

3.

Et primum te *devorabo*, sicut polypos.

Hoc enim convicium hæsit Pisandro a vasta corporis statura, quam ridens illo scholio Hermippus eum vocat ὄνον κανθήλιον. Voracium quoque hominum exemplis hunc apposuit Athen. 10, p. 415, D. Primarium igitur fabulæ argumentum ab Acharnensi Pisandro ductum fuit, et videtur Plato alterum illum nonnisi prætereundo tetigisse, » etc. *E M.*

1.

Athen. 9, p. 385, D : ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν· ἅπερ (male libri ἀτὰρ) καὶ Πλ. ἐπὶ τοῦ ἰχθύος ἐν Πεισάνδρῳ

α. Ἤδη φαγών τι πώποθ', οἷα γίγνεται,
ὀψάριον ἔκαμες, καὶ προσέστη τοῦτό σοι;
β. Ἔγωγε, πέρυσι κάραβον (φάγον) φαγών.

Versu 3 libri Ἐγὼ δέ. Correxit Dind. Cf. Eupolis Incert. 9. « In fine fortasse addendum μέγαν. » *M.* Id quomodo exciderit, nemo dicat, longeque verosimilius est, neglectum esse φάγον ante simile φαγών. De voracitate cancrorum v. Aristot. H. A. 8, 3, 5.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 368, 12, coll. p. 365, 21, et Suida, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα : διττὴν δ' ἔχει τὴν θεωρίαν· μίαν μέν, ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὕβριστον ἀντὶ τοῦ ὑβριστικόν, ὅμοιον ὂν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετικῶν, βέλτιστον, κάλλιστον, κράτιστον, καὶ τοῖς ὁμοίοις· ἑτέραν δέ, διότι συμπέπλεκται τὸ ὑβριστικὸν τῷ ἀκολάστῳ. Πλ. δ' ἐχρήσατο ἐν Π. λέγων

—Γυνὴ γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν
ἀεὶ κολάζῃς, ἐστὶ πάντων κτημάτων κράτιστον·
ἐὰν δ' ἀνῇς, (ἀνὴρ,) ὕβριστον χρῆμα κακόλαστον.

V. 2 codex κολάζῃς ἀεί. Lacunam explens Mein. versu 3 ἐὰν δ' ἀνῇς, λίαν ὕβρ. etc. Dobræus autem ὕβριστόν ἐστι. Sed probabilius est ἀνήρ, i. e. ἀνὴρ ὤν, *quum vir sis.*

3.

Schol. Aristoph. Nubium 249 : λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι. διὸ καὶ δωρικῶς εἶπεν (ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσι) Πλ. Π.

Χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις,
ὅπου σιδαρέοισι τοῖς νομίσμασι
χρῶνται.

Versu 2 τοῖς a Bentlejo est. Sed gramm. ab Hermanno editus in calce libri De emend. ratione gramm. p. 384 : νομίζω καὶ τὸ νομίσμασι χρῶμαι, δοτικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης α Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι. » Similiter Suidas v. Νομίζουσιν, neque alia potestate hoc verbo utuntur Thuc. 1, 77; 2, 38, Aristides Orat. 46, Pollux 9, 78. Inde Reisigius Conjectt. 1, p. 247, ὅπου σιδαρέοις νομίζουσι. Versum μείουρον cauda donabimus scribentes

ὅπου σιδαρέοισι νομίζουσιν (νόμοις).

Νόμος enim *nummum* quoque Græcis antiquioribus significat, sicut postea usitatum eo sensu νόμισμα. Epicharmus apud Pollucem p. 436 :

Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι
δέκα νόμους· πωλατικαὶ γὰρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος.

Itemque

Κᾶρυξ, ἰὼν εὐθὺς πρίω μοι δέκα νόμων μόσχον καλήν.

Ita scilicet legendum est, nec ferenda νούμμους et νούμμων, quibus evertuntur versus. Mire credulus Polluci Bentlejus Opusc. philol. p. 415 ed. Lips.:

« — Κᾶρυξ, ἰὼν
εὐθὺς πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν.

Haud dubium videtur, quin sic versus a poeta fuerint scripti; *tamen observet lector, pedem quartum* (νούμμων) *spondeum esse in loco iambici*; *tum autem lenitur duabus brevibus syllabis, quæ proxime antecedunt* (!). »

4.

Herodianus Περὶ μον. λέξεως p. 39, Τύλη (Soph. Iphicle fr. 2, Aristoph. Amphiarao fr. 11) : ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν ... ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ κνάφος, ὅστις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπετανvύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ, ᾧ καὶ πρὸς τὰς τύλας ἐχρῶντο, ὥσπερ καὶ νῦν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ἐμβαλλομένου Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν Π.

Ὥσπερ κνεφάλλων ἢ πτίλων σεσαγμένος,

PISANDER.

1.

a. Jamne aliquando, ut solet fieri, ab esu alicujus opsonii male habuisti, id fastidiens?
b. Ita : anno, quum cancrum *edacem* edissem.

2.

— Mulier enim, si semper eam
castiges, omnium, quæ possidemus, optimum est;
sin autem laxes frenos, vir quum sis, contumeliosum
[atque indomitum.

3.

Difficulter viveremus Byzantii,
ubi ferreis utuntur nummis.

4.

Velut lanis vel plumis instructus.

ὥστε καὶ ἀντίθεσις ἐγένετο τοῦ α εἰς ε, ἐπεὶ παρὰ τὸ κνάφος ἐγένετο. Codex κνέφον, ἥτις σημ. ... ἢ περιπετ. ... χνοῦ, οἷς καὶ. ... νεφάλλων ἢ πτιλῶν, quæ correxit Mein. Ipse dedi αὐτοῦ ἐμβαλλ. pro αὐτοῦ τοῦ ἐμβαλλ. (αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐμβ. Mein.) et in proxime antecedentibus ponendum arbitror τοῦ περὶ ταύτας χνοῦ : glossema enim videtur τὰς ἐσθ. » Voce κνέφαλλα de iis quæ pulvinari continentur (ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος) usus est etiam Theopompus comicus Polluc. 10, 41. Attigi hæc ann. ad Cratini Lacones fr. 3, ubi pro ἀντίθεσις scripsi μετάθεσις. Sed Orion p. 155, 19, similiter : ἀντίθεσις τοῦ ε εἰς υ, quemadmodum apud Asclepiadem Athen. 14, p. 501, B, ἀντιστοιχία permutatio litterarum dicitur : ἡ μὲν φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη. » *E M.*

5.

Phrynichus Appar. sophist. p. 57, 33 : Πλ. δὲ ἐν Π. τὸ πολιτοκοπεῖν ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖν καὶ κωμῳδεῖν εἶπεν.

6.

Suidas, Ἀρεοπαγίτης : διφορεῖται. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων, καὶ σιωπηλῶν. (Vix sana oratio. Scripserim potius διφ., ὡς παρ. ἐστὶν ἐπὶ etc.) καὶ Ἄρεος νεοττὸς (Av. 788) καὶ Ἄρεος παιδίον ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλ. Π. Aristoph. Vid. Cobet. Obss. p. 130.

7.

Idem, Ἀρκάδας μιμούμενοι : παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων ... ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλ. ἐν Π. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Eustath. ad Il. p. 302, 32, ex Pausania : καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας, φησίν, αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη. Quod Platonem de Aristophane dixisse, multis demonstratum ivit Cobetus Observatt. p. 102-109.

8.

Schol. Aristoph. Avium 1556, de utroque Pisandro : καὶ Π. περὶ ἀμφοτέρων λέγει. V. prolegomena fabulæ.

9.

Idem Vesp. 592 : Εὔαθλος ῥήτωρ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ Ὁλκάσιν, ... μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλ. ἐν Π. καὶ Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις (fr. 14).

10.

Plut. Vitæ decem oratt. in Antiph. p. 833, C : κεκωμῴδηται δὲ (Antipho Rhamnusius) εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Π. « Suspiceris, ad hanc maxime fabulam spectare illa nescio cujus grammatici apud Eudociam p. 59 : καθάπτεται δὲ ἡ κωμῳδία τὸ Ἀντιφῶντος, ὡς δεινοῦ τὰ δικανικά, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου συγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων. » *E M.*

Probabiliter ad Pisandrum referas fragm. incert. 12.

XXI. ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ.

« Doluisse videtur ille vicem reipublicæ, luxurie malisque artibus Morychi, Glaucetæ, Leogoræ, Sebini, Midiæ, graviter afflictæ. Apud schol. Aristoph. ad Av. 1297, pro Aristophane Platonis nomen reponendum esse, e scholio ad Lucianum vol. 2, p. 696 intelligitur. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Nubium 110 et Suidas v. Φασιανοί : Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλ. Περιαλγεῖ·

Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς,
καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας,
οἳ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι!

Τέως, h. e. πρῴην, Suidas, quod scholiastæ lectioni νῦν merito præferunt Ruhnken. ad Tim., Sluiter. Lectt. Andoc. p. 12, Reisig. Conjectt. p. 72. In altera ed. Mein. posuit : πῶς γὰρ οὐ δαίμων ἔφυς. Versu 3 schol. τερπνόν, ne id quidem probandum ambigui causa. « De Morycho et Glauceta Aristophanis testimonia Ruhnken. apposuit. Ψῆτταν Pl. dixerit, quod, more gulosorum (v. Clem. Alex. Pæd. 2, 1, p. 240 ed. Colon.), hoc genere piscium cupidissime vescebatur. Similem ob causam Callimedonti *carabi* cognomen hæsit. Alio pertinet ψῆττα Ar. Lysistr. 115 et 131. De Leogora Athen. 9, p. 387, B : κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Π. » *Mein.*

2.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 211 ed. Krehlii : « Attici ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον καὶ τούτῳ. Πλ. Περιαλγεῖ

Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

7.

Arcadum imitatione.

VEHEMENTER DOLENS.

1.

O divine Moryche, olim scilicet beatus eras,
et Glaucetas rhombus, et Leogoras,
qui vivitis jucunde, incogitantes!

2.

Qui primum quidem Cleoni bellum feci.

Apud Putschium Πλάτων περὶ Λάγιος Πρῶτα, etc. Ὅς addidit Porsonus ad Med. 139, cujus vestigia supersunt in cod. Monac. « Maledicentiæ crimen, quo notatur Plato com. a Dione Chrys. Orat. 33, p. 4 ed. Reiskii, ad corruptos sæculi mores, odium nebulonum, qualis fuit Cinesias, poeta dithyrambicus (v. Galen. Hypomn. in Hippocr. Aphor. 7, Plut. Sympos. 7, 8) et inprimis ad improbitatem eorum, qui remp. administrabant, et malas oratorum publicorum artes pertinuisse videtur, quos, velut hydræ capita succrescentia, Iolaum aliquem igni ferroque delere jubet Stobæi Eclog. phys. 2, p. 26; cf. Porsonus ad Medeam p. 410. Contra excellentium civium, velut Themistoclis, memoriam non sine magno quodam animi motu ac desiderio recolit apud Plutarchum Them. c. 32. » *E M.*

3.

Idem ib. p. 248: « Attici προέχοντες τούτων, καὶ τούτοις, καὶ * πολλῇ πάντων. Πλ. * Περὶ πάσης ἄλλης οὖν ἔοιχ' ἀνδρείας πολλῷ πάντων προέχοντες. » Etiam in Prisciani verbis scribendum πολλῷ. Deinde codex Monac. Πλάτων περὶ αΛΤει αΛΛεΓΟΥΝεC dΟΥΚαΝd ΡΙΩC ΠΟΛΛΝ πάντων προέχοντες, et Leidensis Πλ. Περιαλγει αλλ' ηγουνεσθαγκανδριως πολλων παντων προεχοντες, in quibus hæc agnosco

Ἀλλ' ἡγούμεσθ' ἂν κἀνδρείας πολλῷ πάντων προέχοντες.

Minus enim verosimiliter editor Scapulæ Oxon. aliique Ἀλλ' ἡγ. εὖ κἀνδρείως π. π. πρ., etsi Mein. formulæ εὖ καὶ ἀνδρείως exempla monstrat Aristoph. Thesm. 656, et Platonis Theæt. p. 157, D; Legg. 9, p. 855, A. Ἂν particula oratio paulo superbior mitigatur. Ἀνδρείας, h. e. ἕνεκα ἀνδρείας, ut Nub. 498:

Ἀλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας οὕνεκα ταύτης!

Atheniensium principatum atque imperium dici annotavit Mein.

4.

Schol. Aristoph. Avium 1297: δηλοῖ δὲ τοῦτο (ὀρτυγοκόπον fuisse Midiam) Ἀριστοφάνης (immo Πλάτων: v. Mein. Quæst. scen. 2, p. 22, Fritzsch. Dissert. de Aristophanis Daet. p. 98) ἐν Περιαλγεῖ « Χρηστόν, * μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον. » Claudicanti senario succurrens Bergk. Commentt. p. 425, Χρηστόν γε, μὴ etc. Malim equidem

Χρηστὸν μέν, οὐ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον.

Certe μὲν et μὴ sæpe confusa scimus; itemque μὴ et οὐ, de quo Schæfer. Melet. cr. p. 108. Etiam forte οὖ excidit apud Æschylum Ag. 1171 (ubi v. ann.), Cratinum Incert. 6, Pherecratem Ἰπνῷ fr. 1, etc. Schol. Luciani ad Jovem trag. 2, p. 696 ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλ. Π., καὶ ὡς πονηρὸν δέ, καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστήν, Φρύνιχος (Ephialt. fr. 4) καὶ Πλάτων διαβάλλουσι. Ὀρτυγοκόπος dicitur is, qui coturnicum cantum imitatur ludo puerorum Athenis, de quo v. Athen. p. 506, D.

XXII. ΠΟΙΗΤΗΣ.

« Fabula separatim ab Suida, Eudocia et Andronico inter Platonis comœdias recensita post Λάκωνας ἢ Ποιητάς, ut diversa esse intelligatur. » *E M.* Scilicet in Laconibus, quos nolim intelligi λακωνομανοῦντας (v. Πρεσβ. fr. 2, ann.), habemus majore numero poetas læte convivantes, idque potius inter Lacones quam Athenienses corruptiores et a Platone Comicisque passim exagitatos; in Ποιητῇ autem ostenditur poeta solitarius, inopia pressus (fr. 1), superamque partem ædium habitans (fr. 3), ubi operam det arti non sine solatio poculi quamvis fictilis, non argentei vel aurei (fr. 2); vixque dubites quin hoc dramate Plato suam ipsius imaginem expresserit.

1.

Athen. 14, p. 644, A: μνημονεύων (placentam) ὁ κωμικὸς Πλ. εἴρηκεν ἐν τῷ Ποιητῇ οὕτως « Μόνος δ' ἄγευστος, ἄσπλαγχνος, ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. » Similiter Eustath. ad Il. p. 1345, 30, nisi quod omisit ἐνιαυτίζομαι, cujus loco codd. PVL mendose ἐνιαυγίζομαι. Illud non elisum recte mihi servasse videtur Casaubonus *in commate versus,* nec placent Gaisford. ad Hephæst. p. 222, aliique qui, et comma et interpunctionem negligentes, pro alacribus numeris ediderunt elumbe ἐνιαυτίζομ᾽ἀπλάκουντος. *Est modus in rebus.* Dixit igitur, si quid intelligo, poeta

— Μόνος δ' ἄγευστος,
ἄσπλαγχνος, ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος,
ἀλιβάνωτος.

« Comica licentia dixit ἄσπλαγχνος pro σπλάγχνων ἄμοιρος. » *Mein.*

2.

Pollux 10, 190: ἔξεστι δὲ καὶ ἀγγεῖα ὀστρά-

3.

Sed credebamus nos fere omnibus fortitudine multum antecellere.

4.

Probum quidem, nec Midiæ similem ortygocopo.

POETA.

1.

— Solus autem, ingustato cibo,
visceribusque carens, annum transigo, sine placenta, sine libanotide.

κινα τὰ κεράμεα ἢ γήϊνα εἰπεῖν. ἐν γοῦν τῷ Ποιητῇ Πλ. φησὶ

— α. Θαυμάζω τὸν,
τήνδ' ἂν πιθάκνην πότερ' ὀστρακίνην
ἢ βίβλον ἔχονθ'. β. Ἡ δὴ πότις ἦν.

Codex Vossii θ. τὸν τὴν δαπιθάκνην πότ. ὀστρ. ἢ β. ἔχων τὴν δήποτε. Aldina θ. τὸν τὴν πιθάκνην πότερον, ὀστρ. βίβλον ἔχοντα δήποτε. Immisi colloquentes, quorum altero dubitante, utrum calix sit an liber id quod alter manu tenet, hic ridicule, calicem protendens, « Hæc scilicet, inquit, potrix (non liber) est. » Ἦν usurpatum sensu aoristi, ut ap. Aristoph. Pacis versu 584. Meinck. hæc ita digessit:

Θαυμάζω τοι τηνδὶ πιθάκνην
πότερ' ὀστρακίνην ἢ βίβλον ἔχων
τὴν δήποτε...

3.

Schol. Aristoph. Ranarum 1159, μάκτραν εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον] εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν, ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμούντων (quales voces hoc l. sunt διῆρες et ὑπερῷον) ἐπιτηδεύειν. Πλ. Π.

Ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῷον.

« Ne διῆρες, inquit Mein., in ultima habeat ictum metricum, inserendum δὲ vel τοι vel simile quid. » Magis placet Ὁρ. τὸ δὴ διῆρες ὑπ., ut versus sit iambicus senarius, pede ultimo deficiens.

4. 5.

Athen. 9, p. 375, B: Πλ. δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Π. ἀρρηνικῶς ἔφη « Τὸν δέλφακ' ἀπῆγε σιγῇ. » Idem 14, p. 657, A: δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς (sic: vid. Schneider. Lex. v. Ἀρσενικός) εἴρηκε Πλ. ἐν Π. « Δέλφακα δὲ ῥαιότατον. » Casaub. ὡραιότατον, Toup. Emend. 3, p. 39, ἀραιότατον, *macerrimum*. Utrumque aptum. Priora sic Mein.:

— Τὸν δέλφακα
ἀπῆγε σιγῇ.

6.

Schol. Arist. Ranar. 427: καὶ Σεβῖνος ἴσως παρὰ τὸ βινεῖν. ἔστι δὲ καὶ Σεβῖνος ὠνομασμένος παρὰ Πλάτωνι Ποιητῇ.

7.

Antiatt. p. 106, 30, Λάσανα: ἐφ' ὧν ἀποπατοῦμεν. Πλ. Π. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοὺς μαγειρικοὺς βαύνους.

8.

Idem p. 116, 21, Ψήφισμα ἔθηκεν: ἀντὶ τοῦ ἔγραψε. Κρατῖνος Ὥραις, Πλ. Π.

9.

Idem ib. 24, Ψαφαρόν: τὸ ἁπαλόν. Πλ. Π.

XIII. ΠΡΕΣΒΕΙΣ.

« In hac fabula quod argumentum tractaverit Plato, docet Athenæus 6, p. 229, F, de argenteis vasis disserens: Πλ. δὲ ἐν Πρέσβεσι·

1.

Κἆτ' ἔλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμίσιος
παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκήματα,
ὀξύβαφα χρυσᾶ καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς.

Scilicet *Epicrates*, cujus haud exiguæ partes in restituendo populari imperio fuerant, quum legatus in Persiam missus esset, acceptorum a rege munerum causa παραπρεσβείας accusatus et patria pulsus est. Demosthenes De falsa legat. p. 430: τῶν πρέσβεων ἐκείνων ὑμεῖς θάνατον κατεγνώκατε, ὧν εἷς ἦν Ἐπικράτης, ἀνήρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει, καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησε τούτων. Plutarchus Pelop. cap. 30: Ἐπικράτους γοῦν ποτε, τοῦ σακεσφόρου, μήτ' ἀρνουμένου δῶρα δέξασθαι παρὰ βασιλέως, ψήφισμά τι γράφειν φάσκοντος, ἀντὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων χειροτονεῖσθαι κατ' ἐνιαυτὸν ἐννέα πρέσβεις πρὸς βασιλέα τῶν δημοτικῶν καὶ πενήτων, ὅπως λαμβάνοντες εὐπορῶσιν, ἐγέλασεν ὁ δῆμος. Similiter ap. Athen. 6, p. 251, A, Hegesander, ubi non possunt ferri verba θαυμάζω δὲ ἔγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν ἄκριτον εἴασαν, quæ ab imperito addita videntur, quippe a Demosthene relatis contraria. De *Phormisio* etiam schol. Ar. Ran. 996: κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν· cujus libidinem ridens Philetærus ap. Athen. 13, p. 570, F:

2.

— a. Miror hunc incertus,
utrum calicem fictilem an librum teneat. b. At hæc [est potrix.

3.

Videte superum hoc cubiculum!

4.

Porcellum abegit silens.

LEGATI.

1.

Acceperunt Epicrates et Phormisius
a rege plurima dona,
pateras aureas, lancesque argenteas.

— Οὐκ οἶσθ' ὅτι
ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα,
ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον; »

E M., qui versu 1 κἆτ' ἔλαβον posuit pro eo quod legebatur κατέλαβον. Cf. incert. fr. 9.

2.

Aspasius ad Aristotelis Ethica Nicom. 4, 7, et Suidas v. Ἄχθομαι: τῶν Λακώνων ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται Ξενοφῶντι. διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐτοὺς οἱ κωμῳδιοποιοί, ὡς Πλ. ἐν Πρεσβεῦσι (sic)

Χαίρεις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε,
τὸν *ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἑλκετρίβωνα.

τοῦτο γὰρ Λάκωνες ἐποίουν, ἐγκράτειάν τινα καὶ καρτερίαν ἐπαγγελλόμενοι. « Respexit Hesych., Διακλιμακίσας: διαπαλαίσας. Asp. διακλιματίζεσθαι, corrigente Porsono Miscell. p. 232, ubi laudatus Bekkeri Gramm. p. 474, 21: τὸν ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. Eustath. ad Odyss. p. 1828, 11: ῥυποκόνδυλος καὶ συκοτραγίδης παρ' Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ. De immundo Atheniensium λακωνομανούντων habitu dixi Hist. crit. Com. p. 486. De Epicrate et Phormisio intelligenda sunt. » *E M.* Insulse libri ὑπηνόβιον. Scribo ὑπηνοφόρον (ut σακεσφόρον), quum constet, β et φ, pariterque ι et οι nonnunquam permixta esse in codicibus, facileque ρ littera exciderit inter similes. Σπαρτ., *sparteis crinibus*, i. e. crassis, concretis, non pectinatis. Ἑλκ., *amiculum trahentem*, more Spartanorum, judicum, philosophorum: v. Athen. 12, p. 535, E, Aristoph. Vesp. 116.

3.

Athen. 10, p. 424, A: κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος Πλ. εἴρηκεν.... ἐν Πρέσβεσι

Κυάθους ὅσους ἐκλεπτέτην ἑκάστοτε!

Libri ἐκλέπτεθ', quod emendarunt viri docti.

4.

Schol. Aristoph. Eccles. 71: οὗτος (Epicrates) εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται. ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός. οὗτος, μέγαν πώγωνα ἔχων, ἐκαλεῖτο σακεσφόρος. καὶ Πλ. ὁ κωμικός φησιν

Ἄναξ ὑπήνης, Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

Probabiliter hæc ad Πρέσβεις retulit Mein., et annotavit, Etym. M. p. 361, 3, in verbis Ἐπικράτης Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς, ὁ καὶ ἔφορος καλούμενος, Maussacum ad Harpocr. p. 162 recte scripsisse ὁ σακεσφόρος.

5.

Harpocr. p. 27, 16, Ἀποκηρύττοντες: ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες... Πλ. Πρ.

Σκευάρια δὴ κλέψας ἀπεκήρυξ' ἐκφέρων.

Gramm. Bekkeri p. 429, 11, et Zonaras p. 264, Ἀποκ.: ἀντὶ τοῦ πιπρ. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλ.

6.

Idem p. 91, 15; Ζητητής: ἀρχή τις Ἀθήνησι [καὶ] κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴποτε τὸν ἀδικοῦντά τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν.... οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ (Andocides) καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο· ὥς φησι Λυσίας, καὶ Ἰσοκράτης, καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς Πρέσβεσι.

7.

Athen. 7, p. 287, D: βεμβράδες.... Πλ. Π.

Ἡράκλεις, τῶν βεμβράδων!

8.

Suidas, Ἀπέσχαζε: Πλ. Πρ. καὶ σχᾶν τὸ σχίζειν.

9.

Maximus ad Dionysium Areop. De Eccles. hier. 3, 3, p 314: ἁρμοστὴν ἔλεγον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν καθιστάμενον ὑπ' αὐτῶν ἄρχοντα τῶν ὑποκειμένων αὐτοῖς πόλεων, παρὰ τὸ ἁρμόζειν τοὺς ἀρχομένους ζῆν κατὰ τοὺς νόμους· ὅθεν καὶ ἁρμοστῆρας πάλιν ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, ὡς σαφῶς Πλ. ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν Πρ. τῷ δράματι. De *harmostis* v. annot. ad Thuc. 8, 5. Æschylus Eum. 414:

Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα,

ubi schol.: διάκτορα, βασιλέα. Quidni etiam ἀρ-

2.

Gaudes, opinor, sede emoto et per scalas præcipitato
barbigero, sparteis crinibus, sordidis digitis, amiculum trahente.

3.

Quot cyathos semper furabamini!

4.

Vir barbate, Epicrates scutigerule!

5.

Vasa furtim ablata proponens venditabat.

6.

Quæsitor (*de Andocide*).

7.

Hercule, quantum membradum!

9.

Harmostæ *Atheniensium*.

μοστῆρα dixerint? Dubitat tamen Mein., an hoc receptum apud Athenienses nomen fuerit ad significandos eos, quos vulgo κοσμήτας et σωφρονιστὰς appellabant. « Pro Ἀθ., inquit, fortasse Λακεδαιμόνιοι scribendum; ἁρμοστῆρες autem illi interpretandi, qui morum vitæque mulierum Laconicarum censuram agebant. Hesych. Ἁρμόσυνοι: ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν. »

« Alia fragmenta haud improbabili conjectura ab Πρέσβεις referenda vide in fragm. fab. inc. 9 et 11. » *Mein.*

XXIV. ΣΚΕΥΑΙ.

« Fabulæ a quibusdam Aristophani tributæ (v. fr. 1) argumentum ad artem scenicam spectasse, quum titulus ostendit (?), tum vero ex illis Athenæi 14, p. 628, D, perspicitur, ubi de chori saltatione in pejus ruente poeta conqueritur. Eodemque pertinet Stheneli et Morsimi commemoratio. » *E M.* Cf. Σοφ. fr. 9.

1.

Athen. 14, p. 628, D: εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιίαν (saltationum figuras), καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Πλάτων ἐν ταῖς Σκευαῖς, ὡς Χαμαιλέων φησὶν, εἴρηκεν οὕτως·

Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ * δρῶσιν οὐδὲν,
ἀλλ', ὥσπερ ἀπόπληκτοι, στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Libri mire ὀρχοῖθ'. Mendosum autem δρῶσιν οὐδὲν, quasi nihil agant chori, si canunt vel, cum Platone ut loquar, ὠρύονται. Dixit haud dubie poeta νῦν δ' ὁρῶσιν οὐδὲν, *nunc autem nihil considerant*, nullius rei rationem habent; quam rem præcipue intelligit saltationem scenicam, olim chori carminibus adaptatam venusto spectaculo, post separatam damno utriusque artis.

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1312: Σθένελος δὲ ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο, κακῶς πράττων. οὗτος ἐλαύνων περὶ * τοῖς τείχεσιν, ἐνδεικνύμενος, * διεχλεύαζε. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ (fr. 15). Πλ. Σκευαῖς « Ἅψαι μόνον * οὐκ ἂν ἄκρῳ * τῇ Μορσίμῳ, ἵνα σου πατήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα. » De Sthenelo cf. ann. ad Lac. 2. Morsimus, poeta tragicus, fuit Philoclis, Æschyli ex sorore nepotis, filius, Melanthii frater, notus ex Aristophane. Schol. Ranarum 151, Μορσίμου: τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητὴς, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός· ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. Temere Mein.: « sive potius οὐκ ἀγαθός. Hinc cum Clymeno, qui et ipse infelix medicus fuit, eum conjunxerat Aristophanes. Hesych., Κλύμενος: ἰατρὸς ἀφυής, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεμῖχθαι τῷ Μορσίμῳ, διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφυῆ· ἦν δὲ καὶ τραγῳδιοποιὸς ἀφυὴς ὁ Μόρσιμος. » Potuit enim homo in altera arte excellere, quamvis in altera contemneretur. Etiam ad Eq. 400 schol. simpliciter: ἔστι δὲ καὶ ἰατρὸς, vereorque ne apud Hesychium τὸ ἀφυῆ allitum sit ab imperito. Ceterum in scholio ad Vesp. l. l. in verbis corruptis ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν latere puto ἐλ. περὶ τὴν ἐντείχισιν, ἐνδ., *circumequitans ostentationis causa munitionem*, murum urbis Apud Platonem sine dubio ponendum μενοῦν pro μόνον, quod mendum attigimus ann. ad Eupolidis Πόλ. 3, quumque etiam η et ου nonnunquam permixta reperias, ne de similibus ου et ω et neglecto ἐν post ἂν dicam, totus versiculus sic habuerit:

Ἅψαι μὲν οὖν, κοὐκ ἂν ἐν ἄκρῳ, τοῦ Μορσίμου,
ἵνα συμπατήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα.

V. 2 συμπατήσω Bergkius, σου πατ. codd. — Primo versu Meinekius paullo magis hærens ductibus scriptis et probabili sententia

Ἅψαι μόνον σὺ κἂν ἄκρου τοῦ Μορσίμου.

3.

Photius p. 420, 14, et Suidas, Περὶ πόδα: οἷον ἁρμόττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσίν. Πλ.

Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.

καὶ ἐν Σκευαῖς·

Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα.

Libri ὡς περὶ π., omissa -περ syllaba. Correxit Pierson. ad Mœrin p. 22. « Locutionem attigit Pollux 2, 196; cf. Casaub. ad Theophrasti Char. p. 49 ed. Lips. » *M.*

ORNAMENTA.

1

Ita ut, si quis saltabat pulchre, vere esset spectaculum; nunc vero nihil respiciunt, sed, velut attoniti, adstant rugientes.

2.

Tange igitur, neque tantum in summo, Morsimum, ut statim Sthenelum conculcem.

3.

Et propter mores aptum, ut pedi calceum.

4.

Mœris Attic. ed. Bekkeri p. 188, 14, Ἀναβιῶν (sic) : Ἀττικοί, ὡς Πλ. Σχ.

Ἀναβιῶν' ἐκ τῆς νόσου.

ἀναβιώσασθαι κοινόν. « Ex hac annotatione intelligas, scribendum esse apud Mœrin cum Hudsono ἀναβιῶναι et apud Nostrum metri gratia ἀναβιῶν' (quod dedimus) quamvis elisione paulo insolentiore, ut infinitivus respondeat infinitivo. Gramm. Marcianus apud Bekkerum ad Harpocr. p. 35 : Ἀναβιὼν ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσας· immo ἀναβιῶσαι [et superius ἀναβιῶναι. *Both.*]. Mœris improbasse videtur aoristum βιώσασθαι sensu intransitivo *reviviscere*. Active id esse *in vitam revocare*, e Platone docuit Buttmannus. » *E M.* Cf. Aristoph. Ran. 177.

5.

Schol. Aristoph. Avium 151, de Melanthio tragico : Πλ. δὲ αὐτὸν ἐν Σχύθαις (sic : correxit Piersonus) ὡς λάλον σκώπτει.

6.

Idem Ran. 367 : τοῦτο εἰς Ἀρχῖνον. μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλ. ἐν Σχ., καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάῃ. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης τὸν μισθὸν τῶν κωμῳδῶν ἐμείωσαν, κωμῳδηθέντες. « Aristoph. de imminuta comicorum mercede conqueritur,

ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ῥήτωρ ὤν, εἶτ' ἀποτρώγει.

De Archino, oratore haud incelebri, dixerunt Vales. ad Harpocr. p. 253, et Ruhnken. Hist. crit. orat. p. XLII. Agyrrhius acerbe notatur incertorum Platonis dramatum fr. 5. » *E M.*

XXV. ΣΟΦΙΣΤΑΙ.

« In Sophistis quid consilii secutus sit poeta satis indicat elogium, quanquam cum Sophistarum nomen sensu latiore usurpasse intelligitur e scholio ad Aristoph. Nub. 331, excerpto a Suidæ v. Σοφιστής : Πλ.... ἐν δράματι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον αὐλητὴν (ποιητὴν ap. Suidam) Βακχυλίδην εἰς τοὔνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. Male Pausan. apud Eustath. ad Odyss. p. 1403 Σοφιστῇ pro Σοφισταῖς, quod mendum etiam ex Harpocratione sustulit Jungermannus ad Pollucem vol. 2, p. 760; tollendumque est ex Athenæo 10, p. 422, F, ad quæ cf. Antiatt. p. 89. Præter Bacchylidem Pl. in hac fabula lacessivit Apolexin (v. Harpocr. v. Ἀπόληξις), Xenoclem tragicum (schol. Ar. Pac. 792), Dracontidem (schol. Vesp. 157), alios. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Pacis 792 : Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλ. Σοφισταῖς·

— Ξενοκλῆς δὲ δωδεκαμήχανος,
ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου.

Cf. Suidas v. Καρκίνος, ann. ad Pac. 739, et Meineck. Hist. crit. Com. p. 512 — 517. « Nota est Cyrene meretrix, δωδεκαμήχανος dicta, ut etiam Euripidis Musa Aristoph. Ran. 1355. De epitheto θαλαττίου conf. Vesp. 1519. » *E M.*

2.

Idem Av. 299 : ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλ. ἐν Σοφ.

Τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἔχθιστον τέγος.

Omisso nomine fabulæ habet hoc etiam Suidas v. Σποργίλος.

3.

Syncellus Chronogr. p. 149 Paris., p. 282 Dind. : Προμηθεὺς ... ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παίδευσιν μετάγων, ὥς φησιν ὁ Πλ. ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας (mendose libri ὁ τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν) ἐν Σοφ.

Προμηθία γάρ ἐστιν ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

Libri Προμήθεια. Correxit Dindorfius. — In altera editione Meinekius :

Ὁ γὰρ Προμηθεύς ἐστιν ἀνθρώποις ὁ νοῦς,

« duce scholiasta Voss. inedito ad Æschyli Prom. 114 ap. Cobetum Obss. p. 190 : καὶ Πλ. ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ φησὶν ἐν Σοφισταῖς· Προμηθεύς γάρ ἐστιν ἀνθρ. ὁ ν. Præterea nescio an Plato scripserit ὁ γὰρ Πρ. ἐστι νοῦς ἀνθρώπινος. Quæ vide an Protagoram dicentem fecerit poeta, quem Promethei fabulam explicantem induxit etiam philosophus in Protagora p. 320 sq. »

4.

Athen. 7, p. 312, B, Λειόβατος : οὗτος καλεῖται καὶ ῥίνη· ἔστι δὲ λευκόσαρκος, ὡς Ἐπαίνετος ἐν Ὀψαρτυτικῷ. Πλ. Σοφ.

SOPHISTÆ.

1.

— Xenocles autem decem machinarum inventor,
Carcini filius marini.

2.

Sporgili tonstrina, odiosissimum tectum.

3

Providentia enim hominibus est mens.

Κἂν ᾖ γαλεὸς, κἂν λειόβατος, κἂν ἔγχελυς.

Λειόβατος, *raja lævis*, quæ vereor ut eadem dicenda fuerit τῇ ῥίνῃ, *squalo*.

5.

Eustath. ad Odyss. p. 1403, 32 : Παυσανίας δὲ παράγει καὶ χρήσεις (aoristi ἠδέσθην) τοιαύτας. Πλ. Σοφιστῇ (sic)

— Ἐν τρισὶ
πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος.

Malim alacrioribus numeris πληγαῖσιν. Cf. Ἑορτ. fr. 8. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 424, 24, Ἀπηδέσθη : ἀπεβρώθη. De syllaba brevi ante ρ in voce ῥάμφος v. ann. ad Pherecrat. Metall. 1, 29.

6.

Zonaras Lex. p. 1555, Πλαίσιον : εἶδος μέτρου, ἢ ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις, ὡς Πλ. ἐν Σοφιστῇ (sic).

7.

Athen. 10, p. 422, F, de forma δεδειπνάναι disserens : καὶ Πλ. Σοφισταῖς καὶ Ἐπικράτης, etc. Antiatt. p. 89, Δεδειπνάναι : Πλ. Σοφ.

8.

Pollux 7, 100 : καὶ κογχυλίας λίθος ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ.... λυχνίας δὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τοῖς Σοφ.

9.

Idem 10, 167 : ἐκ δὲ τῶν σκευῶν ἐστι καὶ προσωπεῖον... καὶ προσωπίς, καὶ, ὡς ἐν τοῖς Σοφ. Πλ., ὀθόνινον πρόσωπον. Sic Hœschelius pro ὠθόνιον πρ.

10.

Antiatt. p. 79, 30, Ἀπαρτί : ἀντὶ τοῦ ἄρτι, * ἀπὸ νῦν. Πλ. Σ. Legam ἢ τοῦ νῦν.

11.

Idem p. 103, 6 : Κέρκους τὰς οὐρὰς οὐκ οἴονται δεῖν λέγειν, ἐπιχωριάζει δὲ κατὰ τὴν Ἀσίαν, βάρβαρον μέντοι νομίζεται. Πλ. Σοφ.

12.

Schol. Aristoph. Vesp. 157, Δρακοντίδης : πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλ. Σοφ.

13.

Idem Nub. 331 et Suidas v. Σοφιστής: Πλ. γοῦν (schol. γὰρ οὖν) ὁ κωμικὸς et cetera quæ posui in prolegomenis; conf. ann. ad Cratini Archil. 2.

14.

Harpocr. p. 28, 3, Ἀπόληξις : εἷς τῶν ν' συγγραφέων, ὃν Πλ. κωμῳδεῖ ἐν Σοφιστῃ (sic). « Pro ν' fortasse scribendum ι' : videtur enim dicere decem illos συγγραφεῖς, de quibus Thuc. 8, 67. Conf. Cobet. Obss. p. 187. » *Mein.*

XXVI. ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

« Συμμαχίαν fuisse qui Cantharo tribuerent, docet Priscianus 18, p. 182 Krehl. aliisque locis, a Porsono Adv. p. 264 citatis. (Fabulam fortasse emerat a Platone Cantharus.) Platonis, nulla dubitatione adjecta, fabulam dicunt Antiatt. p. 104, Pollux locis pluribus, Photius v. Παραθήκην, et Hermias apud Platonem philosophum Phædro p. 90. » *E M.* Conf. ann. ad fr. 2.

1.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 182 Krehl. : *abundat enim* γάρ. Πλάτων, ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ, οὕτως ἤρξατο (minus recte libri ἤρξαντο)·

Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν νῦν φράσω.

2.

Hermias in Platonis Phædrum p. 90 ed. Ast., et apud Bekkerum ad schol. Platonis p. 314 : τοῦτο δέ ἐστιν ἐκεῖνο, ὃ κατὰ τὴν ὀστρακίνδα καλουμένην παιδιὰν γινόμενόν ἐστιν, ἣν Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Συμμ. σαφῶς συνίστησι διὰ τούτων·

Ἐίξασιν γὰρ τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἳ ἑκάστοτε, γραμμὴν
ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς
ἑστᾶσ', αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' ἂν ἐκεῖθεν·

4.

Seu squalus sit, sive raja, sive anguilla.

5.

— Tribus
ictibus abrosum est rostrum.

9.

Linteus vultus (*persona*).

BELLI SOCIETAS.

1.

Ego enim vobis nunc dicam.

2.

Similes enim sunt pueris illis, qui nonnunquam, [linea
descripta in viis, bipartiti
adstant, alii cis lineam, alii trans eam;

εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ'
εἰς μέσον ἑστὼς,
κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λεύκ' ἐπάνω, φεύγειν
ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ,
τοὺς δὲ διώκειν.

Iidem versus leguntur ap. Eustath. ad Il. p. 1161, 42. Versu 1 γὰρ Hermias Bekkeri; Astii autem δὲ, quasi Plato scripsisset παιδαρίοισιν. Eust. omittit. In οἳ ἑκ. insolens οἳ correptum, præsertim in hoc genere carminum : quare malim οἳ 'κάστοτε. V. 3 libri οἱ δ' αὖ, quod eodem nomine displicet; nec dubium quin ponenda fuerit morem indicans ἂν particula. V. 4 Eustath. αὐτοῖς ἀνίησιν. Pridem etiam Mein. versui opitulatus, αὐτοῖσιν ἀνίησ', neque opus verbis transpositis αὐτοῖς εἰς μέσον ἑστὼς ἀνίησιν. Hermias αὐτοῖς omittit. V. 5 πίπτῃσι Eust.; Herm. πίπτῃ, quod ἄμετρον. Eustathius l. c. : παῖδες δύο, γραμμῇ τινι μεσολαβούσῃ διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνεῤῥίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος (latus) πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδὴ, τὸ δὲ ἐκτὸς ἀπίσσωτον· διώριστο δὲ (intell. τὰ ὄστρακα) τοῖς συμπαίζουσι, τινῶν μὲν τὴν πίσσαν ἐχόντων, τινῶν δὲ τὸ λευκόν· καὶ ὅτε ἀναβληθὲν τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφευγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον. χρῆσις τῆς λέξεως (ὀστρακίνδα) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ (Eq. 795) πρὸς αἴνιγμα τοῦ ῥηθέντος ἐξοστρακισμοῦ. Πλ. δὲ, φασὶν, ὁ κωμ. φράζει αὐτὴν οὕτως (sequitur ῥῆσις poetæ). ὁ δὲ ἀναῤῥίπτων τὸ ὄστρακον ἐπιλέγει « Νὺξ ἢ ἡμέρα! » In his quidem libri mira corruptione τίνων μὲν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τίνων δὲ τὸ λοιπόν. De κ et π litteris confusis ad Iliad. 3, 406. « Ceterum Bergkio poeta respexisse videtur Hyperboli condemnationem : hic enim quum populo suasisset, ut Niciam, aut Alcibiadem, aut Phæacem, e civitate ejiceret, illi, societate inter se inita, effecerunt ut ipse iisdem suffragiis damnaretur. Ab hac igitur societate potentissimorum tunc Athenis virorum Platonem putat fabulam inscripsisse Συμμαχίαν, neque ita multo post olymp. 91, 1 docuisse. Quæ in conjectura esse posita, facile apparet. » *E M.*

3.

Pollux 2, 83 : ὠτογλυφὶς δὲ εἴρηται παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν Σύμμ. « Σὺν ἐλαίῳ, ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' * ἀνασκάλλεται. » Probabiliter Mein. ἀνασκαλεύεται (ὦτα). Scribam

Σὺν δ' ἐλαίῳ γ' ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται.

'Ανασκ., *rimatur* et purgat aures, oleum ad manum habens, quo deinde eas illiniat. Versus asynartetus, constans e trochaico et iambico dimetris, qualis est Æschyli Ag. 427 :

ἀλλὰ ταχύμορον γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος,

metrum etiam Plauto et Terentio usitatum. Ceterum verba ἐν Συμμ. absunt ab optimo cod. Bekkeri. Cobetus Obss. p. 126 : ἐν Συμμαχίᾳ καὶ ἐν Λαΐῳ : 'Ωτ., etc.

4.

Idem 6, 17 : τὸ νῦν ἕψημα ὀνομαζόμενον, ὅπερ ἐστὶν οἶνος ἡψημένος εἰς γλυκύτητα. καὶ τοῦτ' ἂν εἴη τὸ εἰρημένον ἐν τῇ τοῦ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ Συμμ.

— Τὸ γὰρ ἕψημά σου
γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας.

« Figurate dictum, ut videtur, *Quod tu intrivisti, egomet exedi.* » *E M.* De hoc quidem v. Terentii Phorm. 2, 2, 4 ; sed vereor ut id Pl. significaverit.

5.

Athen. 2, p. 68, C, et ex eo Eust. ad Il. p. 1148, 26 : θηλυκῶς (τὴν ὀρίγανον λέγει) Πλ. ἢ Κάνθαρος (v. prolegomena)·

Ἦ 'ξ Ἀρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον.

« Libri 'Αρκ. οὕτω δριμ. Correxit Person., probabiliter hæc referens ad Συμμαχίαν. Origanum Arcadicum commemorat Theophr. H. Pl. 6, 24. » *E M.*

6.

Idem 7, p. 312, D : Πλ. δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν Συμμ. σὺν τῷ σ (scribunt μύραινα),

Βατίς τε, καὶ σμύραινα προσέτι.

Libri πρόσεστι, quod correxit Mein. De *bato* ad Aristoph. Plut. 1007; cf. Vesp. 495.

7.

Idem ib. p. 314, A : Νάρκη. Πλ. ἢ Κάνθαρος ἐν Συμμ.

---

unus autem utrorumque testam in medium progressus jacit;
et album latus si superne cadit, altera pars cito effugere debet,
altera vero persequi.

3.

Cum oleo illa simul sumpto auriscalpio rimatur.

4.

— Defrutum enim tuum
gustatum clam exsorbui.

5.

Vel ex Arcadia origanum acerrimum.

6.

Batusque, et muræna præterea.

Νάρκη γὰρ ἑφθὴ βρῶμα χάριεν γίγνεται.

Ἑφθὴ pro ἔφη Bentl. ad Menandr. p. 69; χάριεν pro χαρίεν Dindorf.

8.

Harpocr. p 139, 17; Ὀρνιθευτής: ὁ ὀρνιθοθήρας ... Πλ. ἢ Κάνθαρος Συμμ.

9.

Pollux 7, 202: Πορνοβοσκῆσαι ἐν τῇ Πλάτωνος Συμμ.

10.

Antiatt. p. 104, Κεναγγίαν: τὴν πεῖναν. Πλ. Συμμ. Pollux 6, 31: Πλ. δὲ καὶ κεναγγίαν εἴρηκε· Ξενοφῶν δὲ βούλιμον, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ «τὸν Πειραιέα μὴ κεναγγίαν ἄγειν.» De quibus Meinek.: «Horum postrema ne quando in Aristotelis fragmentis ponantur, partim ex codicibus scribe καὶ Ἀριστοφάνης δὲ «Τὸν Πειραιᾶ δὲ (malim μέν. V. Comici fragm. incert. 10, p. 182 nostræ ed. *Both.*) μὴ κεναγγίαν ἄγειν.»

11.

Photius p. 383, 14, Παραθήκην: Πλ. Συμμ.

12.

Idem p. 404, 18, Πεζὰς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἑταίρας ... τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμ.

Αὐλητρίδα πεζήν.

Cf. autem dicta in Eupolidis Adulatoribus fr. 6.

XXVII. ΣΥΡΦΑΞ.

Multitudinem hominum varii generis plebejorum ac tenuium, in unum locum contractam et de negotiolis suis garrientem, aut rixantem, derisisse videtur Plato in hac fabula.

1.

Hesych. Παλινδορία: τὸ σκῦτος. Πλάτων * Συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία παίσας αὐτοῦ καταθήσω. Ita codex. Porsonus præfat. Hecubæ p. LVII, tentavit Πλ. Σύρφακι· Σὲ μέν, ὦ μοχθηρέ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ κατ., quæ accepit Mein. parum explicata; quare malim

Σὲ μέν, ὦ μοχθηρέ, παλινδορίᾳ παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Te quidem, pessime, scutica verberans illico deponam, h. e. prosternam, ut Plautus Aul. 3, 6, 39: *Ut me deponat vino, eam adfectat viam*. Παλινδορίαν et σκῦτος recte flagellum coriaceum intelligas. Αὐτοῦ, *illic*, vel potius *illico*, statim: v. ann. ad Iliad. 21, 114.

2.

Schol. Aristoph. Avium 168: Πλ. Σύρφακι ἐπὶ τοῦ Τελέου «Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.» κωμῳδεῖται δὲ εἰς πολλά. Suidas v. Τελέας «Ν. μὲν ἕτερ', ἕτ. δὲ τῇ γλ. φθέγγεται, in quibus genuinum videtur φθέγγεται, quum λέγει speciem habeat interpretamenti. Legam igitur

Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἡ γλῶττα δ' ἕτερα φθέγγεται.

3.

Athen. 8, p. 344, D: Μυνίσκος, ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, κωμῳδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σ. ὡς ὀψοφάγος οὕτως·

α. Ὁδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφώς ἐστί σοι...
β. Ταῦθ'. α. Ὧι φίλος Μυνίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.
α. Καλῶς λέγεις.

Versu 2 vulgati libri ταῦθ' ὡς, codd. AB θ' οὖθ' ὡς. P τοῦθ' ὡς. Itemque illi ἔσοιθ', codicum autem AB ἔσοθ'. Recte Blomfield. ad Æschyli Pers. præf. p. VIII, ἐσθ'. Ταῦτα, *sic*, affirmantis est, ut Καλῶς λέγεις. Cf. Aristoph. Eq. 111, etc. «*Myniscus*, fortasse nepos illius cognominis, qui Æschyli actor fuit.» *E Mein.* Qui in altera ed. scripsit β. Οἶδ', ᾧ φίλος, etc.

4.

Idem 10, p. 446, E, de futuro πίομαι: ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλουσι τὸ ι, ὡς Πλ. ἐν Ταῖς ἀφ' ἱερῶν (fragm. 1), καὶ ἐν Σ.

— Καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ.

Similiter Ion Chius Athen. p. 463, C, et, annotante Mein., ex antiquis Comicis Amipsias fab. incert. 1, 2. Cf. Matth. Gr. § 180.

5.

Harpocr. p. 107, 10, Κατάστασις: ἔοικεν οὖν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει. ... ἔτι δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῷ Σ. Πλάτωνος. «V. Bœckh. Œcon. Att. 1, p. 269.» *M.*

7.

Torpedo enim cocta cibus delicatus est.

TURBA.

2

Alia quidem cogitat, alia vero loquitur lingua.

3.

a. Hic quidem Anagyrasius orphus tibi est....
b. Ita. a. Cui amicus est Myniscus Chalcidensis.
b. Bene dicis.

4.

Et multum aquæ bibetis.

XXVIII. ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ.

« Hyperbolus natus fuit patre incertum utrum Attico, an peregrino (v. fr. 8), Antiphane (v. Androtion apud schol. Luciani vol. 1, p. 154 ed. Lips.), vel Chremete, secundum Theopompum in excursu de demagogis, quem, teste Athenæo 4, p. 166, D, decimo Historiarum libro addiderat, apud eundem schol. p. 155, et schol. Aristoph. Pacis 680, ubi Χρέμητος legendum est pro Χρέμιδος. Ælianus autem V. H. 12, 43 : Ὑπερβόλου καὶ Κλεοφῶντος οὐδεὶς ἂν εἴποι τοὺς πατέρας. Hoc utut est, certe obscurus homo fuit pater omnique contumeliæ genere oppletus, ut quem in publica moneta serviisse tradat Andocides apud schol. Vesp. 1001; neque honestiorem fuisse matris conditionem, ex Nubibus 550 sqq. et Thesmophoriazusis (840 seqq.) intelligitur. Ipse Hyperbolus utrumne Athenis natus sit, an immigraverit cum parentibus, non constat (v. fr. 7). Perithoidarum δήμῳ adscriptus (Plut. Alcib. 13, Nic. 11), initio lucernis fabricandis vitam sustentavit, fraudulenter etiam plumbo pro ære usus. (Schol. Nubium 1064 : οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐχρῆτο πρὸς τὴν τῶν λύχνων κατασκευήν, ἀλλὰ καὶ μόλιβδον ἐνετίθει.) Mox autem forum frequentans, defendendis, magisque accusandis, civibus operam dedit; et ad ipsam rempublicam tractandam mature accessit (Luciani schol. l. l. : Κρατῖνος ἐν Ὥραις ὡς προσελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν), idque incredibili quadam impudentia et turpi socordis plebeculæ adulatione (v. Maximus Tyr. 20, p. 391) : neque enim eloquentiæ illecebris hominem animos Atheniensium sibi conciliasse, vel hoc documento est, quod refert Quintilianus Instt. orat. 1, 10, 18 : *Maricas* (Eupolidis), *qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire nisi litteras profitetur.* Immo ne attice quidem eum locutum esse, e fragmento 1 hujus fabulæ suspiceris. Sed quoad Cleon reipublicæ præfuit, Hyperbolus nonnisi secundas agebat in civitate; illo autem mortuo, olympiadis 89 anno 2 vel 3 (422 vel 421 ante Chr. nat.), populus ex nutu ejus, velut genii cujusdam, pendebat, tantoque perditissimum hominem favore amplexus est, ut, quamvis dona Ægyptiorum Atheniensibus missa sibi soli vindicasset, tamen exercitui eum præficerent et hieromnemonis munere ornarent (schol. Aristoph. Ach. 846 et Nub. 620). Ita quum per aliquot annos primum locum in republica tenuisset et ne mordacissimis quidem Comicorum salibus (v. Plut. Alcib. 13. Cicero Brut. 62 : *Hyperboli improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaverunt*) ad saniorem rationem revocaretur, inopinate de summo, ad quod malis artibus ascenderat, honoris potentiæque fastigio deturbatus jacuit. Nicias enim, vel Phæax (de hoc Theophrastus apud Plut. Nic. 11, et schol. Luciani l. l.), quum principatum eripere studerent Alcibiadi, Hyperbolus alterutrum eorum ostracismo expellere ex patria conatus est, quo facilius is, qui remansisset, sua ipsius opera summoveretur : at contra omnium exspectationem ipse Hyperbolus, machinante inprimis Alcibiade, eodem testularum judicio damnatus est, olympiadis, ut videtur, 91 anno 1 (ante Chr. nat. 415) : v. Plut. Alcib. 13, Nic. 11, Aristid. 7. Theopomp. scholio ad Vesp. 1001, ubi legitur ἐξωστράκισαν τὸν Ὑπέρβολον ἓξ ἔτη pro δέκα; sed legendum est πέντε auctore Philochoro in fragmento Lexici rhetor. apud Dobr. in calce Photii p. 675, qui locus sic habet : τοῦτον (scil. τὸν ἐξοστρακισθέντα) ἔδει, τὰ δίκαια δόντα καὶ λαβόντα ὑπὲρ τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων, ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως ἔτη δέκα· ὕστερον δὲ ἐγένοντο πέντε. Adeoque mox ejus facti pœnituit Athenienses, qui non διὰ δυνάμεως καὶ ἀξιώματος φόβον, ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως (Thuc. 8, 73), improbum hominem honestissimo pœnæ genere affecissent, ut eam abrogarent (Plut. Nic. 11). Secessit autem Hyperbolus exilio multatus in Samum insulam, ubi olymp. 92, 1 (ante Chr. nat. 411) ab adversariis popularis imperii necatus, corpusque ejus contumeliose tractatum et in mare abjectum fuit (Thuc. l. c. etc.).

Jam ipsa hæc Platonis comœdia quo tempore acta sit, etsi nemo diserte tradidit, tamen non multum a vero aberraveris, si olymp. 91, 2 factum existimes post damnationem hominis : v. Plut. Nic. 11, et Alcib. 13, fragm. fabulæ 1, quod nisi absente Hyperbolo scribi non potuit, etc. » *E M.*

1.

Herodianus Περὶ μον. λέξεως p. 20, 1 : Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ διέπαιξε τὴν ἄνευ τοῦ γ χρῆσιν (quum dicebant ὀλίος pro ὀλίγος), ὡς βάρβαρον, λέγων οὕτως·

Ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῖραι φίλαι,
ἀλλ', ὁπότε μὲν χρείη διητώμην λέγειν,
ἔφασκ' ἐδιαιτώμην· ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον, (ὁ δ') ὀλίον ἔλεγεν.

HYPERBOLUS.

1.

Ille vero non atticissabat, o caræ Parcæ,
sed, si διητώμην quidem dicendum erat,
pronuntiabat ἐδιαιτώμην; sin autem fari
ὀλίγον, (ille) ὀλίον dicebat.

Ex Herodiano Etym. M. p. 621, 51 : ὀλίος κατὰ διάλεκτον· Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος ὀλίος λέγουσιν ἄνευ τοῦ γ ... Πλ. μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον, καίτοι τὸ γίννος ἴννος φησί· τοῦτο δὲ εἴρηκε τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρὸς, πατρὸς δὲ ὄνου. Ælius Dionysius ap. Eustath. p. 1160, 16 : ὀλίγον· τὸ δὲ ὀλίον : ἢ βάρβαρον, ἢ ἰακόν. « Similiter ὀλίωρος pro ὀλίγωρος dixisse minus attice loquentes, ostendit glossa Photii Lex. p. 327, 22, Ὀλίγωρος : σὺν τῷ γ. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 192. Idem annotat ad versum 1 : « Suspicabar Μοῦσαι, quoniam, ubi de elegantia in dicendo agitur, Musarum mihi quam Parcarum aptior videbatur antestatio. » Speciosa quidem conjectura; nec tamen summovendas puto Parcas, sed invocatas, tanquam de litteris sollicitas, quippe inventrices litterarum A, B, H, I, T et Y, secundum Hyginum Fab. 277. Igitur poeta ridicule videtur vereri, ne ægre ferant deletionem τοῦ γ. V. 3 sic Mein. pro corruptis ἔρασκε δὴ τῷ μήν. Formam enim ἐδιαιτώμην improbasse ait Atticistas secundum Antiatt. p. 91, 18 (ἐδιαίτων : ἀντὶ τοῦ διῄτων). V. 4 codex ὀλίγον ἔλεγεν. Mein. auctore Blochio ὀλίγον ὀλίον, hanc vocem gravissimam occultans in thesi, quod nefas. Nos ὁ δ' addidimus. De duplici δὲ v. Matth. Gr. § 606, 3. Apud Etymologum libri male ὡς βάρβαρον, καὶ τὸ ὀγίννος γίννος φησὶ, nec sufficit correctioni quod suasit Mein. καὶ τὸ γίννος ἴννος, sufficit καίτοι τὸ γίννος ἴννος φ. Ceterum Pl. usurpasse videtur τὸ γίννος notione τοῦ ὀρεύς : v. Schneideri Lex. illa voce.

2.

Plutarchus Nic. 11, de ostracismo · Ὑπερβόλῳ δὲ τιμὴν καὶ προσποίησιν ἀλαζονείας (scil. εἶναι ἐνόμιζον τὸν ἐξοστρακισμὸν), εἰ διὰ μοχθηρίαν ταὐτὰ ἔπαθε τοῖς ἀρίστοις, ὥς που καὶ Πλ. ὁ κωμικὸς εἴρηκε περὶ αὐτοῦ « Καίτοι ... εὑρέθη · » et Alcib. 13 : φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμὸν (ostracismum), οὐδ' ἄδοξος, ὥσπερ καὶ Πλ. τοῦ Ὑπερβόλου μνησθεὶς,

Καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,
αὐτοῦ δὲ κᾀτῶν στιγμάτων ἀνάξια·
οὐ γὰρ τοιούτων οὕνεχ' ὄστραχ' εὑρέθη.

Libri πέπραχε, quod activam notionem habet, qua huic loco aptior est neutralis τοῦ πέπραγε, quod suasit Mein. Idem recte apud Platonem οὕνεχ' pro εἵνεχ'. Ipse correxi verba vulgata αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν (στιγμ.). Ceterum *moribus* suis, h. e. adulatione, profecisse modo se digno dicitur Hyperbolus. *Stigmata* metaphorice intelligenda, respectu habito ad vera stigmata, quibus pater ejus punitus fuit. Andocides in scholio ad Aristoph. Vesp. 1001 : περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχύνομαι, οὗ ὁ μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἔτι δουλεύει τῷ δημοσίῳ, ὁ δὲ (sic Mein. pro ὡς δὲ) ξένος ὢν καὶ βάρβαρος, λυχνοποιεῖ. Ceterum conf. Cobet. Obss. p. 140. Quo auctore Mein. hoc fragm. in Incerta deduxit.

3.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 808 : καὶ ἡ Εὐβούλη πέπλασται· τὸ δὲ ὅλον τί βούλεται, οὐκ ἔστι σαφές· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν Ὑπερβόλῳ· λέγει γάρ τι περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν τοῖς βουλευταῖς·

— α. Εὐτυχεῖς, ὦ δέσποτα
β. Τί δ' ἔστι· α. Βουλεύειν ὀλίγου 'λαχες πάνυ.
ἀτὰρ οὐ λαχὼν ὅμως ἔλαχες, ἢν νοῦν ἔχῃς·
β. Πῶς οὖν ἂν ἔχων νοῦν; α. Ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ
ἐπέλαχες ἀνδρί γ', οὐδέπη γὰρ ἐλευθέρῳ.

« Dilucidius subsortitionis rationem explicuit, eundem Platonis l. respiciens, Harpocrat. p. 81, 9 : ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι· ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵν', ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ἢ ἄρχων ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ. ὑποφαίνεται δὲ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνος Ὑπ. Versu 3 ἀτὰρ οὐ pro mendoso ἄγαρου (sic) Hanovius Exerc. critt. 1, p. 93, adstipulante Bergkio Commentt. p. 312, et Mein., qui præter hos laudat etiam Fritzschium ad Arist. Thesmoph. p. 312. V. 4 codex πῶς οὖν ἢν ἔχω v. Confusa ἂν et ἢν, ut Thuc. 8, 46, etc. Temere extruserunt οὖν. Elegans ἄν. V. 5 codex cum hiatu ἀνδρὶ, οὐδέπω, η et ω permixtis, ut sæpius. Fritzschius μηδέπω, Hanovius κοὐδέπω γ', Bergkius κοὐδαμῶς γ'. Ἐλευθέρῳ dictum pro ἐλευθερίῳ, quippe oppositum τῷ πονηρῷ.

Eodem loco sic pergit scholiastes : καὶ ἐν ταὐτῷ·

2.

Quanquam viguit, ut dignus quidem erat moribus,
sed indignus qui illico etiam his stigmatibus notaretur:
neque enim talium causa testæ inventæ sunt.

3.

a. Beatus es, domine.
b. Quidnam est? a. In senatum ut cooptareris pæne tibi sorte obtigit,
sed non sortitus tamen sortitus es, si sapis.
b. Quomodo igitur, si sapio? a. Quia pravo homini et peregrino
subsortitus es : nequaquam enim liberali...

β. Ἄπερρ'! ἐγὼ δ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα δὴ φράσω·
Ὑπερβόλῳ βουλῆς γὰρ, ὦνδρες, ἐπέλαχον.

Quibus apte continuantur illa, quæ antecedunt: subiratus enim dominus servo, familiarius audaciusque locuto in concione, hominem abigit, jamque civibus exponit, quid rei sit. « Βουλῆς pendet ab ἐπέλαχον. » *Mein.* Ibidem codex minus usitate ἄνδρες, confusis α et ω litteris, ut Odyss. 10, 343, etc.

4.

Idem Avium 121, εὔερον: οἷον μαλακὴν, ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλ. Ὑπ.

Καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκεν Ὑπέρβολος,
ὥστ' αὐχμέστατός ἐστι.

Libri vulgati αὐχμότατος, quod abhorret a versu pherecrateo: αὐχμέστατος jam olim propositum a me est ann. ad Avium l. l. Ridicule Pl., proprio sensu lanositatis intellecta voce εὐερίας (quemadmodum Germani: *er sitzt in der Wolle*), *sordidissimum* figurate dixit Hyperbolum, quia sordes colligere solent lanæ ovium, qua de causa Ovidius Art. am. 3, 221:

Quas geritis vestes, *sordida lana* fuit.

Suidas h. v. ὥστ' ἀθλιωτάτη ἐστί, corrupte pro ἀθλιώτατος, quod exhibet codex Venet., nunc prælatum a Mein.: « Hunc fructum ex vita omnibus bonis affluente Hyperbolum percepisse dicit, ut jam sit miserrimus. »

5.

Athen. 2, p. 56, F: ὑποκοριστικῶς δ' εἴρηκε Πλ. ἐν Ὑπ. « Φύλλιον ἢ ῥαφανίδιον. » Dobræus Advers. 2, p. 298, φυλλεῖον ἢ ῥαφανιδίου. Malim φυλλεῖον ἂν ῥαφανιδίου, sed fortasse φύλλιον non est mutandum, ut etiam hic versus sit pherecrateus, producta syllaba -νι-, ut in voce ῥαφανίδων Arist. Plut. 540.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 447, 27, Ἀρτοσιτεῖν: τὸ ἐναντίον τῷ ὀψοφαγεῖν. Πλ. ἐν Ὑπ. κέχρηται τῷ ὀνόματι.

7.

Schol. Luciani Tim. 1, p. 142, de Hyperbolo: Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς Λυδὸν αὐτόν φησιν εἶναι.

XXIX. ΦΑΩΝ.

« Serioribus poetæ comœdiis accensenda videtur Φάων, fabula omissa ab Andronico in Platonicorum dramatum recensu. Argumentum Phaonis fortasse cognosci potest ex Servio ad Virg. Æn. 3, 279: *Phaon quum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximam* (male editum *proximos*) *quosque mercede transvehere, Venerem mutatam in anus formam gratis transvexit; quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, quum se in dies inde tum ungeret, feminas in sui amorem trahebat.* His similiter alii, quorum testimonia apposui ad Menandrum p. 105. Adde Apulejum De orthogr. p. 8, et de argumento fragm. dramatis 1 et 2. » *E M.* Palæphatus cap. 49, ex recensione Westermanni (in Μυθογράφοις p. 308): Περὶ Φάωνος [διήγημα]. Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον καὶ θάλασσαν. πορθμὸς (fretum) ἦν θάλασσα. ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο [suspicor Palæph. scripsisse καὶ θάλασσαν (π. ἡ θάλασσα)· ἔγκλημα δὲ etc. *Both.*], ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ (malim ἐπ. τε ... καὶ ... Τὸ videtur haustum a vicino το. *Both.*) τὸν ἄνθρωπον ἡ θεός (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεόν) [interpretamenti speciem habet τὴν θεόν. Codex C apud Westerm. ἡ θεὸς Ἀφροδίτη. *Both.*] καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν ἐκεῖνος (forte omissum putes δὲ post ταχύς. *Both.*) καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι (glossema me judice: neque enim aliud significat θερ. quam διακ. *Both.*) καὶ μηδὲν ἐπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. (Hoc maxime observandum est, quod neglexit Servius: *senex* fuit, si fabula vera, Phaon, beneficioque deæ juvenis factus est, quem Sappho amaret; cf. Ælianus V. H. 12, 18. Ceterum congruentiæ causa pro ἀμείβεσθαι scribamus ἀμείβεται: quas formas permutari inter se constat: v. ad Thuc. 1, 120; 3, 36. *Both.*) οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησεν. Ælianus V. H. l. l.: Ὅτι Φάων ὡραῖος ἦν. Τὸν Φάωνα, κάλλιστον ἀνθρώπων ὄντα, ἡ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναις ἔκρυψε. λόγος δὲ ἕτερος, ὅτι ἦν πορθμεύς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. ἀφίκετο δέ ποτε ἡ Ἀφροδίτη, διαπλεῦσαι βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς ἥτις ἦν (libri male ὅστις ἦν, η et οσ confusis, de quo mendo v. nos ad Iliad. 18, 214, vol. 6, p. 392), καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν, ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. ἀνθ' ὧν ἡ θεὸς ἔδωκεν ἀλάβαστρον αὐτῷ, καὶ εἶχεν αὐτὴ (fortasse legendum est αὐτὸς vel αὐτό: v. Schneideri Lex. h. v.) μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φ. ἐγένετο ἀνθρώπων κάλλιστος· καὶ ἤρων γε

Apage te! egoque scilicet vobis rem dicam:
Hyperboli enim loco, o viri, in senatum me subsortiti sunt.

4.

Et adeo lanosus evasit Hyperbolus,
ut sordidissimus sit.

αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. τά γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη, μοιχεύων ἁλούς. (Cave tamen putes Mitylenæos tum Phaonem prorsus perditum credidisse, sed ulnis juvenem exceptum fuisse ab aliqua Naïde, etiam in posterum una cum illa suaviter victurum. Alioqui comœdia in tragœdiam, cujus fere parodia est, degenerasset.) Mire idem, incertum quo auctore, 12, 19 : Περὶ Σαπφοῦς. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ, τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. πυνθάνομαι δὲ, ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφὼ ἑταίρα, οὐ ποιήτρια. De Sapphone v. Herodot. 2, 135, et Horatii interpretes Carm. 2, 13, Epist. 1, 19, 28. — De tempore quo acta fuerit hæc comœdia, cf. dicenda ad fr. 1 et 2.

1.

Athen. 1, p. 5, B : τοῦ Φιλοξένου δὲ τοῦ Λευκαδίου (hæc τοῦ Λευκ. delenda sunt) Δείπνου Πλάτων ὁ κωμῳδιοποιὸς μέμνηται « Ἐγὼ δ', etc. Ex Phaone hæc desumpta esse, ipse Athenæus docet 7, p. 325, A, ubi versus 20 et 21 disertim ex hac fabula afferuntur, et 4, p. 146, F, ubi commemorato Philoxeni Cytherii Convivio, ita pergit : εἴπερ τούτου καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Πλ. ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου. » *E M.* Ex hisce intelligas supra verba τοῦ Λευκαδίου ab alio adscripta esse. « De Philoxeni Cytherii (dithyramborum poetæ apud Dionysium tyrannum) Symposio dixit Bergkius Commentt. p. 211, qui bene monuit, hexametros, qui sequuntur inde a versu 6 hujus eclogæ, non ipsius esse Philoxeni, sed ad irridendum eum a Platone confictos. » *E M.* En ipsi illi versus, in quibus Phaon in parte interiore ædium inclusus, ut fragmento 2, colloquitur cum parasito (α):

— α. Ἐγὼ γὰρ ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημίᾳ
τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον
πρὸς ἐμαυτόν. β. Ἔστι δ', ἀντιβολῶ σε, τοῦτο τί;
α. Φιλοξένου καινή τις Ὀψαρτυσία.
β. Ἐπίδειξον αὐτὴν, ἥτις ἔστ'. α. Ἄκουε δή.
Ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο, τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον.
β. Ἐπὶ θύννον; οὐκ ἦν τῆς τελευταίας πολὺ
κράτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως.
α. Βολβοὺς μὲν σποδιᾷ δαμάσας, καταχύσματι δεύσας,
ὡς πλείστους διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ.
Καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα· θαλάσσης τέκνα δ' ἔσειμι.

καὶ μετὰ μικρὸν

Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον.

καὶ μετ' ὀλίγα

Ὀρφὼν αἰολίαν, συνόδοντά τε, καρχαρίαν τε,
μὴ τέμνειν, μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ·
ἀλλ' ὅλον ὀπτήσας παράθες· πολλῷ γὰρ ἄμεινον.
Πουλύποδας πλεκτῇ δ' ἂν ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρὸν,
ἑφθὴ τῆς ὀπτῆς, ἢν ᾖ μείζων, πολὺ κρείττων·
ἢν ὀπταὶ δὲ δύ' ὦσ', ἑφθῇ κλαίειν ἀγορεύω.
Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι·
παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ, καὶ στύματα μισεῖ.

PHAON.

1.

— a. Ego enim hîc in solitudine
hunc librum perlegere volo
seorsum. b. Quisnam, te obtestor, hic est?
Philoxeni nova quædam Ars coquinaria.
b. Ostende eam, quæ sit. a. Audi igitur.
Ordiar a bulbo, finiamque thynno.
b. Thynno? non licebat hîc in ultimo
ordine longe optimum collocari.
a. Bulbos, cinere domitos, jusculo rigatos,
quamplurimos comede : erigit enim corpus viri.
Et hæc quidem hactenus? nam ad maris filios [transeo.
* * *
Nec patina mala est; sartago tamen melior.
* * *
Orphum, æoliam, denticemque, et canem carchariam,
noli dissecare, ne divina te afflet nemesis,
sed totum assatum apponito : multo enim melius est.
Polypos si accepisti in fiscina justo tempore,
elixus, si grandior, asso longe præferendus est;
sin autem duo sunt assi, elixum plorare jubeo.
Tum trigla nervis non solet conducere :
virginis enim Dianæ est et tentigines odit.

Σκορπίος αὖ... β. Παίσειέ γε σοῦ τὸν πρωκτὸν ὑπελθών.

Versu 1 libri difficiliore metro 'Εγὼ δ' ἐνθ. Recte Bergk. Comm. p. 211 γὰρ siquidem γάρ, et δὲ sæpius confusa sunt. Mein. δέ γ'. V. 5 idem Mein. ἔστ' pro ἔστιν. V. 7 οὐχ ἦν, i. e. οὐχ ἐξῆν. Mendose libri οὐκοῦν, permutatis inter se η et ου, sicut Thuc. 3, 62; 8, 52, etc. Iidem libri τῆς τελευτῆς, correctum a Casaubono. (In altera ed. Mein. illa τῆς τελευτῆς pro interpretamento habet sequentium ἐνταυθὶ τάξεως, quo obliteratam fuisse scripturam fere talem : οὐκοῦν δεινὸν ἦν τὸ πολὺ κράτ. etc. : articulum quippe esse necessarium ad πολὺ κράτ.). V. 8 libri versu pessumdato ἐνταῦθα. Casaub. ἐνταυθοῖ, Dind. et Mein. ἐνταυθί. V. 10 vulgo δέμας ἀνορθοῖ, ut Eustath. ad Hom. p. 1283, 33 : Πλ. ὁ κωμικὸς εἰπὼν περὶ βολβοῦ, ὃς πολὺς ἐν Ἀθήναις φύεται, ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ, τούτεστι τὸ αἰδοῖον ἐντείνει. Recte supplevit Casaub. δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ. Videtur fraudi fuisse ἀνορθοῖ simili voci ἀνδρός. Dindorf. δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ. In cod. C post v. 10 additum ἡ ψωλὴ δέμας ἐστί. V. 11 libri durissime et procul dubio mendose θαλ. δ' ἐς τέκν' ἄνειμι. Post versum 12 οἶμαι ut glossema ἄμετρον delevit Dind., sed poni poterat initio alterius versus. Non agnoscunt tamen qui huc respiciunt Eustath. ad Odyss. p. 1862, 20, et gramm. ap. Cramer. Anecd. Ox. 3, p. 168. V. 15 vulgo πολλὸν γ. ἄμεινον, homœoteleuto facile evitabili : v. Bornemann. indice Cyropædiæ v. Πολύς. V. 16 aperte vitiosa est scriptura codicum hæc πουλύποδος πλεκτὴ δ' ἂν ἐπιλήψη. Oxymoro lepido poeta dicit, si quis polypos habeat, elixum majorem præstare parvo asso ; sin autem duo sint assi, contemnendum esse unum elixum. « Quo tempore non conducat polypi captura, docet Aristoteles H. A. 5, 12, sive apud Athen. p. 317, E. » *Mein.*, qui in altera edit. correxit πλεκτὴ δ', εἰ πιλήσεις κατὰ καιρόν, siquidem ἂν addito olim postquam illa in ἐπιλήψη abierant. Confert Ephippum Geryon. fr. 2, 10 : πιλεῖν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρόφως· et Aristoph. fr. 189 : πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου. V. 21 libri fere uno tenore σκ. αὖ παίσειέ γε, etc. « VL παυσειέ γε, unde Jacobsius Addit. p. 4. σκ. αὖ παύσει σε πόθου. Sed Elmslejus ad Acharn. 93 orationem ab altera persona interpellari sensit, secuto Dindorfio. Scorpionem mœchis subditum esse, annotavit, laudatus Schweighæusero, Gesnerus Aquatil. p. 851. » *E M.*

2.

Idem 10, p. 441, E : Πλ. Φάωνι, διηγούμενος ὅσα διὰ τὸν οἶνον συμβαίνει ταῖς γυναιξὶ, φησὶν

Εἶεν, γυναῖκες... ὡς ὑμῖν πάλαι
οἴνῳ γενέσθαι τὴν ἄνοιαν εὔχομαι.
Ὑμῖν γὰρ οὐδεὶς, καθάπερ ἡ παροιμία,
ἐν τῷ καπήλου νοῦς ἐνεῖναί μοι δοκεῖ.
Εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ
ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί·
πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται
πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι
ἕνδεχ' ὁλόκληροι, μέλιτι διαμεμιγμέναι,
λαγῷα δώδεκ' ἐπισέληνα· τἄλλα δὲ
ἤδη τοιούτων εὐτελέστερ' (ἄκουε δή)·
βολβῶν μὲν Ὀρθάνῃ τρί' ἡμιεκτέα,
Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν
μύρτων πινακίσκος χειρὶ παρατετιλμένων
(λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες)·
πυγῆς τετάρτη κυνί τε καὶ κυνηγέταις,
Λόρδωνι δραχμὴ, Κυβδάσῳ τριώβολον,
ἥρῳ Κέλητι δέρμα καὶ θυλήματα·
ταῦτ' ἐστὶ τἀναλώματ'· εἰ μὲν οὖν τάδε
προσοίσετ', εἰσέλθοιτ' ἄν· εἰ δὲ μὴ, μάτην
ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς κινητιᾶν.

Versu 1 post γυναῖκες forte periisse suspicor librariorum negligentia simile τῷ -αικες vocabulum

---

Contra scorpius... b. Pungat tibi quidem podicem subiens.

2.

Age igitur, mulieres (capræ) : quippe longo ex tempore
vinum creare vobis insaniam affirmo.
Vobis enim, opinor, nulla, ut in proverbio est,
apud cauponem inveniri videtur sapientia.
Quodsi igitur Phaonem videre cupitis, prævia
multa vobis facienda sunt sacra hujuscemodi :
primum enim mihi juvenum curatrici offertur
placenta testiculata, libum gravidum, turdi
undecim integri, melle permixti,
leporinæ carnes duodecim, bellaria lunata : cetera vero
jam talibus viliora sunt (audi sane) :
bulborum quidem Orthani tres semisextarii ;
Conisalo autem et adjutoribus duobus
vulvarum patella manu depilatarum
(luminum enim odores non amant dæmones) ·
culi quadra cani ac venatoribus,
Lordoni drachma, Cybdaso triobolum
heroi Celeti corium et thus.
Hi sunt sumptus : igitur hæc si affertis,
introibitis; sin minus, vano labore
licet vobis frustra moveri.

αἶγες, epitheton, quo aptius non potuit uti, quæ hæc dicit, Venus, ironicis præceptis instruens mœchas inductas in hac comœdia, quarum importunitatem Phaon effugiens in interiorem ædium partem se abdidisse fingitur, excubias agente ad portam dea, more lenarum : neque enim temere impudicos *hircos* vel *hircosos* dixit Plautus, Virgilius Ecl. 2 *lascivam capellam*. Columella 7, 6, 2 : « *Caper*... est mensium septem satis habilis ad procreandum, quoniam *immodicus libidinis, dum adhuc uberibus alitur, matrem stupro supervenit*, et ideo celeriter ante sex annos consenescit, quod immatura veneris cupidine primis pueritiæ temporibus exhaustus est... *capella præcipue probatur simillima hirco*, quem descripsimus. » Aristoteles H. A, 6, 19 : ὀχεύει δὲ καὶ ὀχεύεται, ἕως ἂν ζῇ, καὶ πρόβατον, καὶ αἴξ. V. 2 mendose libri 2 οἶνον, versu 3 οὐδὲν, versu 4 καπήλῳ, quod correxit Casaub. V. 9 ἐκκαίδεχ' ὁλ. μέλιτι δ., ubi idem ἕνδεχ', qui numerus proverbialiter pro majore usurpari solet, velut quum dicunt παραπέμπειν τινὰ ἐφ' ἕνδεκα κώπαις, de quo ann. ad Aristoph. Eq. 505; non item sedecimus. Porro v. 11 libri corrupte, neque salvo metro, ἤδη ταῦτ' εὐτελέστατ'. Commisceri solent formæ comparativorum et superlativorum. Verbis ἄκουε δή compellatur coryphæus chori mulierum. Hermannus ἤδη τάδ' εὐτελέστατ' ἐστ'· ἄκουε δή. V. 12 libri τριημιεκτέα. V. 16 sic correxit Jacobsius quod in libris est πύργης τετάρτης κυσί. Hermannus tentavit περκνὴ γιγαρτίς. V. 17 Casaub. recte Λόρδωνι pro Δόρδωνι. Dalecamp. Κυδδάσῳ pro κύδδασοι. V. Lobeck. ad Phrynichum p. 436. V. 21 Heringa βινητιᾶν. Hæc de re critica. V. 8 πλακοῦντα ἐνόρχην ludens poeta videtur dicere opus pistorium in binorum testiculorum similitudinem effictum : ita Schweigh. Turdi salaces. V. 10 λαγῷα : lepus enim secundum Polluc. 5, 73, πολυγόνον ἐστὶν ἐς τὸ μάλιστα,... ἐπικυϊσκόμενον ἀεὶ καὶ διὰ πάσας ὥρας. Conf. Aristot. De gener. 4, 5 et H. A. vol. 2, p. 519 ed. Schneideri. V. 10 Hesych. Ἐπισέληνα : πέμματα μηνοειδῆ. V. 12 de *bulbis* Athen. 1, p. 63 seqq. V. 13 Κον. cf. Lysistr. 915. Athen. 9, p. 395, F : οἱ καλούμενοι παραστάται (κυνηγέται dicti v. 16)· εἰσὶ δ' οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Proprie Dioscuri, δίδυμοι illi divini, vocabantur παραστάται. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1232. V. 14. Photius p. 281, 10, Μύρτον : σχῆμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου. Cf Pollux 2, 174, schol. Lysistr. 1003. V. 15. Hæc quo spectent, ostendit Aristoph. Eccles. 12, 13, Lysistr. 758-761. V. 16. Hesych. Κύων... δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. V. 18 δέρμα penem coriaceum interpretatur Jacobs. apud Schweigh. « Ad hunc locum fabulæ probabile est referri fragm. inc. 10. » M.

3.

Idem 9, p. 367, B, C, de vocabulo παροψίς disserens : ἐπὶ μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου... Πλάτωνα οἶδα εἰρηκότα ἐν Ἑορταῖς ... ἐν δὲ Φάωνι

Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι·
βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ.

Versu 2 τὶ additum a Porsono metri gratia. Σε maluit Mein., qui annotavit Fritzschium De parops. p. 6 τἀλλότρια recte intelligere de adulteriis. Adde dicta ad fragm. inc. 20.

4.

Suidas, Γλυκὺς ἀγκών : οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία (hoc deleam), ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν ὦ γλυκεῖα ἥβας (male libri ὦ γλυκέα ἤθη). ἔστι δὲ παροιμιακῶς (libri male παροιμία ὡς) ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλ. ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος,

Ὦ χρυσοῦν ἀγάπημ'! ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι
τρόποις ὢν γλυκὺς ἀγκών!

ὡς εἴ τις λέγοι « ὦ (sic) γλυκὺς πῆχυς. » V. 1 edebatur ἀνάδημα, quod correxi. Alias quoque observati sunt errores γ et ν, itemque δ et π litteras, præsertim quadratas, confundentium : de illo ad Cratini Incert. 143, de hoc v. Nub. 1283. V. 2 legebatur ὦ γλ. Versuum prior est asynartetus e duobus pherecrateis constans, ut Aristoph. Av. 1600 ed. meæ, posterior pherecrateus. — Aliter hæc scribenda putavit Meinekius :

— Ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα,
ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις (ἁρμόττον,
ἴθ') ὦ γλυκὺς ἀγκών,

collato fr. 3 Σκευῶν.

5.

Athen. 10, p. 424, A : κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος Πλ. εἴρηκεν ἐν Φ. οὕτως « Τῷ* στόματι τὸν κύαθον ὧδ' * εἰληφότας. » Nec numeri constant huic versiculo, neque apparet, quinam dicantur hi εἰληφότες τὸν κύαθον στόματι. Probabiliter scripseris

3.

Aliena vero similia sunt paropsidibus :
paulum delectantia cito consumuntur.

4.

O aurea amasia! o delicatis meis
moribus grata ulna!

Τῷ στόματί τοι τὸν κύαθον ὧδ' εἰληφότος,

quum igitur ori cyathum sic admovisset, scil. Phaon in convivio. Τῷ στόματι dictum pro πρὸς τὸ στόμα, ut Aristoph. Avium 1577 : δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις, pro εἰς ὀλβίους δόμους, etc. *Sic*, peculiari modo elegantiore, ut decebat venustum juvenem.

6.

Photius p. 400, 1, Παρουσία : λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φ.

Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας.

καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' αὐτοῖς. Voluit Ἀττικοῖς. Eadem Suidas h. v., ubi pro Φάωνι legitur Φαίδωνι, de quo v. dicenda ad fr. 10. « Cf. Wyttenbach. ad Platonis Phæd. p. 265, et Porson. ad Medeam 139, num. XII. » *M.*

7.

Harpocr. p. 17, 16 : Ἀναίνεσθαι κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται.... Πλ. Φ., Μένανδρος Σικυωνίῳ.

8.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 459, et Suidas : Ἀτηρότατον : Σφηξὶ (1252), Πλ. δ' ἐν Φ. ἀτηρίας.

9.

Phrynichus Appar. soph. p. 23, 12, Ἀκταινῶσαι : σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπᾶραι, καὶ μετεωρίσαι... Αἰσχύλος (Eum. 36) « οὐκέτ' ἀκταίνω » (immo « μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν ») φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλ. ἐν τῷ Φαίδωνι (sic) ὡς ἀπὸ περισπωμένου. Meinekius Φάωνι.

10.

Schol. Aristoph. Pluti 179 : ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλ. ἐν τῷ Φαίδρῳ, ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς (Laidos) οὔσης. Hoc secutus Meinek. Hist. crit. Com. p. 187, cum hic, tum fr. 11, Φάωνι reponi jussit pro Φαίδρῳ et de confusis interdum nominibus *Phaon*, *Phædon* et *Phædrus* adhiberi a Barkero notata in Friedemanni Miscell. crit. 2, 1, p. 55. Sed primum audiendus est Harpocr. v. Ναΐς : μνημονεύει αὐτῆς (Laidos) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει

Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

γραπτέον Ναΐς, καὶ οὐ Λαΐς. Cf. annot. ad hunc l. in nostra ed. Comici vol. 4, p. 115. Deinde adeo dissimilia sunt nomina Φαῖδρος et Φάων, ut potius duplici titulo Phaonis et Phædri fabula inscripta esse videatur; conjiciasque probabiliter, Phædrum appellatum fuisse illum, qui adulterum Phaonem interfecit : v. fr. 11.

11.

Antiatt. p. 93, 30, ἐπιτροπεῖν : ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλ. Φαίδρῳ. Fortasse igitur Plato comœdiam inscripserat Φάων ἢ Φαῖδρος, vetueratque Phaon, liber istarum rerum et successu impudentior factus, se objurgari a marito, velut ἐπιτροπεύοντι, quemadmodum similis ille moribus in comœdia Colini d'Harleville a nobis versa (v. *Neuere Schauspiele*, vol. 1, p. 151) :

Was schœn ist, hat ein Recht auf meine Huldigungen.

12.

Gramm. Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 310 : μέμνηται τοῦ ὀνόματος (γραμματικός) Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις, καὶ Πλ. ἐν Φοίβῳ. Suspicatur Mein. Hist. crit. Com. p. 188, legendum esse aut ἐν Φάωνι aut ἐν Φιλήβῳ, ut intelligatur Philebus Platonicus p. 18 D, ubi agitur de τέχνῃ γραμματικῇ. Quæ sane verosimilis est comici et philosophi permutatio; eodemque traho Phædonem positum in re ludicra pro Phaone. Cf. etiam Incertorum fr. 3.

INCERTARUM PLATONIS COMOEDIARUM FRAGMENTA.

1.

Plutarchus Themist. cap. 32 : Διόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τοῖς Περὶ τῶν μνημάτων εἴρηκεν.... ὅτι περὶ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς... κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης, καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους. οἴεται δὲ καὶ Πλάτωνα τὸν κωμικὸν αὐτῷ μαρτυρεῖν ἐν τούτοις·

Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,
τούς ἐκπλέοντάς τ' εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται,
χὠπόταν ἅμιλλ' ᾖ τῶν νεῶν, θεάσεται.

« Ad *Helladem* fabulam referebat Sintenisius. Versu 3 fort. leg. οὓς ἐκπλ. V. 4 ἅμιλλ' ᾖ pro

---

6.

— Ut etiam nunc sumus omnibus abunde instructi.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Tuus autem ex structus apto loco tumulus
mercatoribus affamen erit omnimode,
solventesque et adnavigantes videbit,
cumque navium est certamen, id conspiciet.
(De Themistoclis tumulo Athenis circa Piræeum dicta.)

ἅμιλλα Porson. Advers. p. 265. De loco et situ illius tumuli Leake *Topogr. of Ath.* p. 318. » *E M.*

2.

Galenus Comm. ad Hippocratis Aphor. vol. 5, p. 322 ed. Basil., de suppuratis : οὓς ὅτι συνήθως ἔκαιον οἱ παλαιοί, μαθεῖν ἔστι καὶ ἐξ ὧν εἴρηκε Πλ. ὁ κωμικὸς ἐπὶ Κινησίου κατὰ τήνδε τὴν ῥῆσιν·

— Μετὰ ταῦτα δὲ
παῖς Εὐαγόρου 'κ Πλευρίτιδος Κινησίας,
σκελετὸς, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη φορῶν,
φθόης προφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένος
πλείστας ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι.

Respexit hæc Plutarch. Symp. p. 712, A : δεήσει γραμματικὸν .... ἐξηγεῖσθαι τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας παρὰ Πλάτωνι, καὶ τῶν κωμῳδουμένων ἕκαστος. V 2 libri Εὐαγόρου παῖς ἐκ πλευρ., quæ correxit Mein. « Πλευρίτιδος, inquit, majuscula littera ut Pleuritide matre natus dicatur homo perpetuis morbis conflictans. Quod si verum est, etiam patri nomen allegoricum inditum fuisse suspicari licet, et tale quidem, ex quo conjicere potuit Galenus Cinesiam fuisse πυώδη. Suspiceris igitur ὁ Πυαγόρου 'κ Πλευρίτιδος, ut Πυθαγόρας et similia. Verum patris nomen fuit *Meles.* » V. 3 idem recte ἄπυγος pro ἄπυιος inepto : suppuratum enim fuisse Cinesiam (de quo Aristoph. passim), indicat Galenus. « Simili mendo gramm. Bekkeri p. 441, 10, Ἄπυτοι : οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Θησέως. Scribendum ἄπυγοι. Schol. Aristoph. Eq. 1365 : ὃς (Theseus) κατέλιπεν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ (minus recte libri ἐπὶ τὴν πέτραν. *Both.*) τὴν πυγήν. Cf. Pausan. 10, 29 (Πανύασις δὲ ἐποίησεν, ὡς Θησεὺς καὶ Πειρίθοος [capti apud inferos] ἐπὶ τῶν θρόνων παράσχοιντο σχῆμα οὐ κατὰ δεσμώτας, προσφυὲς δὲ ἀπὸ τοῦ χρωτὸς ἀντὶ δεσμῶν σφίσιν ἔφη τὴν πέτραν. *Both.*). Atque hinc ad omnes Athenienses convicium ἀπυγίας transtulerunt, λισποπύγους vel λισπόπυγας vocari solitos : v. Eustath. ad Hom. p. 1288, 48 (ubi λισπόπυξ), et schol. Arist. Equit. 1256, Ruhnken. ad Tim. p. 175, interpp. Hesychii 2, p. 486, 18. V. 4 ἐσχάραι sunt ulcera ex medicorum ustulationibus relicta : v. Hesych. h. v. De Euryphonte vide quos attulerunt O. Jahn. ad Censorin. p. 18 et Cobetus Obss. p. 196. » *M.*

3.

Stobæus Eclog. phys. 2, 3, p. 26 ed. Heerenii, cujus in codd. V, A, E, hæc Platoni tribuuntur, et quidem in marginibus eorum philosopho. Canteri editio in margine latino : *Platonis Phæd.* (v. annot. ad Phaon. fr. 10). E Phaone ducta suspicatur Porsonus ad Med. 139, n. XII. Sed in *Phæd.* fortasse latere *Pæd.*, i. e. Παιδαρίῳ, in alt. edit. conjecit Meinek. Ad Perialgen referebat Cobet. Obss. p. 172.

— Ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες·
οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει,
ὅστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων.
Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Versu 1 ita Mein; libri ἂν γὰρ etc. V. 2 πονηρός, intell. ῥήτωρ. V. 3 ἡμῖν Heeren. pro ἡμῶν. V. 4 Stob. τῶν ῥητόρων. Sed Aristides vol. 3, p. 222, C, Periclem eloquentia sua oratores loquaces ad silentium redegisse dicens, ὥστε, εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἣν ἐπιχάων, ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων, quod prætulit Porsonus; nec dubitem quid ῥητ. sit glossema. De Iolao, auriga et socio Herculis, Apollod. 2, 5, etc. Ad sententiam loci apte Heerenius comparavit illa Platonis Euthyd. p. 297, C : πολὺ γάρ που φαυλότερός εἰμι τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ γε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι, σοφιστρίᾳ οὔσῃ καὶ διὰ τὴν σοφίαν ἀνιείσῃ, εἰ [εἷς] μίαν κεφαλὴν τοῦ λόγου τις ἀποτέμοι, πολλὰς ἀντὶ τῆς μιᾶς, etc. In his ferrem εἷς τις, seorsim positum τὶς non fero, sed εἷς ex εἰ ortum arbitror.

4. 5. 6.

Plut. De rep. gerenda p. 801, B : οἱ δῆμοι διὰ τρυφὴν καὶ ὕβριν, ἢ βελτιόνων ἀπορίᾳ, δημαγωγῶν χρῶνται τοῖς ἐπιτυχοῦσι, βδελυττόμενοι καὶ καταφρονοῦντες, εἶτα χαίρουσι τοιούτων εἰς αὐτοὺς λεγομένων, οἷα Πλ. ὁ κωμικὸς τὸν Δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ,

Λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν, ὅπως ἐμέσῃ, λέγοντα

2.

— Post hæc autem
Evagoræ (Pyagoræ?) filius e Pleuritide Cinesias,
sceletus, depygus, calamariis cruribus,
phthisios propheta, ulcera ab Euryphonte
corpori inusta habens plurima.

3.

— Nam si moritur
unus aliquis malus, duo exsistunt oratores :
nullus enim Iolaus est in urbe,
qui plurimorum capita exurat.
Prædicasti : igitur orator eris.

4.

Prehende, prehende manum meam quantocius,
ducem quia volo designare Agyrrhium.

Προσίσταταί μοι πρὸς τὸ βῆμα* μαντίλη·

καὶ

Βόσκει δυσώδη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον.

Agyrrhium Pl. risit etiam in Σκευαῖς, sæpiusque Aristophanes. Ad sequentia conf. Cratini Horarum fr. 6. Versu 3 malui Πρ. μοι pro μου (cf. Pisandri fr. 1) cum Meinekio. Qui in altera edit., « In Μαντίλη, inquit, si viri nomen latet, de Mantia Thoricio cogitare possis, de quo constat ex Demosthenis in Bœotum orationibus. Eum si populo gratum hominem fuisse ponas, non inepte conjicias Demum Platonicum dixisse : *affer pelvim et pinnam, vomiturio, nauseam mihi facit Agyrrhius* (aliusve demagogus); *ascende tu in suggestum, Mantia!* πρὸς τὸ βῆμα, Μαντία! » Versu 4 recte Elmsleius ad Acharn. 584 Κέφαλον pro insulso atque ἀμέτρῳ vocabulo κεφαλὴν in libris. « Nimirum κέφαλος etiam piscis nomen est. Pro βόσκει [scil. ὁ Δῆμος] scribendum videtur βόσκω. » *Mein.* De oratore Cephalo vide indicatum ab Elmslejo Taylor. in Vita Lysiæ p. 103, et Indicem nostrum Aristophanis.

7.

Schol. Eurip. Hecubæ 821 : τὸν Δαίδαλόν φασι ποιεῖν εἴδωλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν (cf. Eurysth. fr. 8 nostræ ed. fragmentorum Euripidis) ποιεῖν τε αὐτὰ κινεῖσθαι (putide legebatur πληροῦν αὐτὰ ποιεῖν ταῦτα κιν. Immo αὐτά, *ipsa*, sponte sua, αὐτομάτως, ut Pl.) καὶ φθέγγεσθαι... καὶ Πλ.

α. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ! — σιγᾷς;
οὐκ ἐρεῖς;
β. Ἑρμῆς ἔγωγε Δαιδάλου, φωνὴν ἔχων·
ξύλινος βαδίζων αὐτόματος ἐλήλυθα.

Versu 1 vulgo invenustis numeris τί σιγᾷς; Recte τί deleverunt Dobræus et Hanovius Exerc. critt. 1, p. 160. Meinek. poetam consulto usum esse proceleusmatico persuasit sibi. V. 3 αὐτόματος Cobetus Obss. p. 180 pro αὐτομάτως.

8.

Plutarch. Vita Periclis cap. 4 : οὐ μὴν ἔλαθε Δάμων (quo Pericles musicæ magistro usus fuit), ἀλλ' ὡς πολυπράγμων καὶ φιλοτύραννος ἐξωστρακίσθη, καὶ παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβήν. ὁ γοῦν Πλ. * καὶ πυνθανόμενον αὐτοῦ τινα πεποίηκεν οὕτω·

Πρῶτον μὲν οὖν μοι λέξον, ἀντιβολῶ· σὺ γάρ,
ὡς, φασίν, ὁ Χείρων, ἐξέθρεψας Περικλέα;

Apud Plut. legam, expuncto αὐτοῦ, quod videtur esse glossema, ὁ γοῦν Πλ., ὡς πυνθανομένου τινός... Passim confusa καὶ et ὡς, ν et υ, α et ος. Versu 2 libri ὦ Χείρων. Cobetus, ὥς φασι, Χείρων ἐξέθρεψας Π. De Chironis illustribus « μαθηταῖς κυνηγεσίων τε καὶ ἑτέρων καλῶν » Xenophon De venat. cap. 1. « De Damone, musico tunc famoso, Plato Lach. p. 180, D : Ἀγαθοκλέους μαθητὴν Δάμωνα, ἄνδρα χαριέστατον, οὐ μόνον τὴν μουσικήν, ἀλλὰ καὶ τἄλλα ὁπόσα βούλει, ἄξιον συνδιατρίβειν τοιούτοις νεανίσκοις. Cf. Republ. 3, p. 400, B, Plut. De mus. p. 1136, E, Athen. 14, p. 628, C, Liban. Apol. Socr. vol. 3, p. 56, Diog. Laert. 2, 19, etc. » *E M.* Ad Sophistas referebat Cobetus p. 188.

9.

Athen. 2, p. 48, A : τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν περιβολῇ χωρίζουσι (distinguunt) καὶ ὑποβολῇ, φησὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος· ὁ δ' ὁμώνυμος αὐτῷ ποιητής φησι « Κᾆτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις κἀν φοινικίσι σαρδιανικαῖσιν κοιμησάμενοι κατάκεινται. » Frustra exercuit viros doctos ἄμετρον interpretamentum κἀν φοιν. σαρδ., de quo v. ann. ad Aristoph. Acharn. 112. Quo expuncto, scribamus confidenter

— Κᾆτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν
καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοισιν κοιμησόμε-
νοι κατάκεινται.

Libri κοσμησάμενοι, quod emendavit Casaub. Ad Legatos nostri probabiliter hæc retulit Bergkius Commentt. p. 395, notatos eos dicens, quod apud Artaxerxem Persarum more luxuriaverint.

10.

Idem 11, p. 783, D : καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐξημύστισε, φασί, τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πιεῖν, ὡς ὁ κωμικὸς Πλ.

6.

Alit putentem Cephalum, fœdissimam pestem.

7.

a. Heus tu, quis es? dic ocius! — Taces? non dices?
b. Mercurius ego (sum) Dædali, voce præditus :
ligneis pedibus sponte veni.

8.

Primum igitur mihi dic, te obtestor, tune,
ut vulgi sermone Chiron, educasti Periclem?

9.

— Deinde in lectis elephantipedibus
stratisque purpura tinctis dormituri jacent.

Λύσας δ' ἂν ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ
ἵησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος,
ἔπειτ' ἄκρατον, κοὐ τεταργανωμένον,
ἔπινε κἀξημύστισεν.

Versu 1 libri metro corrupto Α. δὲ ἀργήν. Lepide poeta otiosam dicit amphoram nondum apertam. Ἂν forte exciderit, præsertim ante ἀρ—, ut sæpius. Meinekius correxit Λύσασα δ' ἄρτι στ. V. 2 conf. τρίποδος κύτει ap. Eurip. Suppl. 1155. Eustath. ad Il. p. 1282, 31, qui ex Athenæo repetit, κοῖλον πλάτος. Ad Phaonem refert Meinck., ob locum Athenæi in fragmento 2 adscriptum.

11.

Pollux 7, 210 : καὶ χάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλ. εἴρηκεν ὁ κωμικός·

Τὰ γραμματεῖα τούς τε χάρτας ἐκφέρων.

Ad Legatos referebat Bergkius Commentt. p. 393.

12.

Idem 2, 175 : Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς ἐπὶ τοῦ γαστριμάργου τοῦτο (verbum γαστρίζειν dicit) εἴληφεν,

Ἔπειτα δ' οὐδείς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος.

« Probabiliter ad Pisandrum referas : v. Hist. crit. p. 179 seq. » *Mein.*

13.

Idem 4, 56 : Ἐπίχαρμος δὲ * καὶ ποιητικὸν (immo καταπληκτικόν, *terribilem*, quippe tibiæ majoris, quam *tubæ æmulam* dicit Horatius A. P. 202) μέλος αὐλεῖσθαί φησι, Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ συβωτικόν, « Ὅτι δ' ἂν * ἡ συβώτρια, μηδ' ἀγαθὴ γένοιτό μοι. ἔχει δὲ μόνον δακτύλους αὐλητικούς. » Apparet, excidisse συβωτικόν. Scribam

Ὅτι δ' ἂν συβωτικὸν (ᾖσεν) ἡ συβώτρια,
(τρέμω γε μὴ) μηδὲν ἀγαθὸν γένοιτό μοι·
ἔχει δὲ μονονοῦ δακτύλους αὐλητικούς.

Versibus 1 et 2 supplevi vocabula ᾖσεν et τρέμω γε μή, hausta a vicinis similibus. V. 3 bene Mein. μονονού. Videtur, qui hæc dicit, puellam aliquam subulcam, quæ placuerat, ex agro in urbem arcessivisse, modestiorem fore sperans quam vulgo amatas tibicinas et meretrices; jam vero, subulcorum modos canentem audiens, veretur, ne se, tanquam suem, propellere et dure tractare velit, non minus rapax quam tibicinæ, tantumque non digitos auleticos, i. e. tropice curvos, ungulas, habens. Postremis Mein. adhibet versum Antiphanis Veneris nat. 1, 15 :

αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.

14.

Idem 6, 25 : ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς

Ἀνακογχυλίαστον ἐχθοδοπόν τι σκευάσω.

15.

Idem ib. 49 : καὶ τιλτὸν δὲ τάριχος τὸ λεπιδωτὸν (fortasse τὸ ἀλεπίδωτον : v. Schneideri Lex. v. Τιλτός. A litera neglecta fuerit juxta Α) ἐκάλουν, ὡς Πλ. ὁ κωμικὸς

— Καὶ παριὼν ἅμα
τιλτὸν τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις.

Libri περιιών, de quo Mein. conferri jussit Porsoni et Dobræi annotata ad Aristoph. Vesp. 1020, laudatque gramm. Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 309, 21 : καὶ περιέναι (pro περιιέναι scil.) τετρασυλλάβως. Sed *non ego credulus illi* reponendum putavi παριών, haud ignarus, has præpositiones sæpe permutari inter se a librariis.

16.

Idem ib. 103 : καὶ στίλβη ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο, ὡς Πλ.

Φείδεσθε τοὐλαίου σφόδρ'· ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι στίλβην τιν', ἥτις μὴ πότις.

« Similiter Hermippus in Diis. » *E M.*

10.

Apertaque amphora suaveolentis potus
infundit statim in cyathi cavitatem,
et deinde meracum, neque loram,
bibere solet plenis haustibus.

11.

Pugillaria et chartas efferens.

12.

Deinde vir nullus est voracior.

13.

Quod autem subulcorum carmen (cecinit) subulca, tremo, ne nihil boni propterea mihi eveniat;
habet autem tantum non auleticos digitos.

14.

Quod gargarizando non expellas, invisum quiddam [moliar.

15.

— Et accedens simul
desquamata emi salsamenta domesticis.

16.

Parcite quam maxime oleo; ego autem in foro emam stilben aliquam non bibacem.

17.

Plut. Vit. Phocionis 30 : Δημέα δὲ τῷ υἱῷ νύμφην ἀγόμενος, « Ἐμοῦ μὲν, εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ᾔσθετο. » Plato Alcib. 1, cap. 36 : ἡμῶν δὲ γενομένων, τὸ τοῦ κωμῳδιοποιοῦ, οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται. Ibi Olympiodorus p. 157 Cr : Πλ. γὰρ ὁ κωμικὸς τοῦτο παρατίθεται. Fuerit igitur

Ἐμοῦ γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ᾔσθετο.

Platonis et Plutarchi locos primus comparavit Muretus V. L. 9, 12.

18.

Athen. 2, p. 67, C, Γάρος : Κρατῖνος (Incert. fr. 11),
Ὁ τάλαρος ὑμῖν διάπλεως ἔσται γάρου.
Πλ. ἐν ....

Σαπρῷ γάρῳ βάπτοντες ἀποπνίξουσί με.

Ita libri; ἐν delevit Schweigh.; fabulæ nomen excidisse putat Meinek.

19.

Schol. Aristoph. Nubium 1354, δὶς παῖδες οἱ γέροντες .... καὶ Πλ.

[Ἆρ', ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων.]

Scholium quod ignorant codices, Musurus finxit ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, versiculum autem ex philosophi verbis confinxit, Legg. 3, p. 687, D, Lys. p. 223, B, Axioch. p. 367, B.

20.

Anonymus Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 195 : Πλάτων δὲ, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ κωμικώτατος, ᾧ καὶ Κρατῖνον οἶδα συνᾴδοντα, ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λαμβάνει τὴν ὅμαιμος λέξιν.... λέγει γάρ που κἀκεῖνος

Οὐδεὶς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος,
κἂν ᾖ γε τοῦ γένους μακράν.

Codex metro perdito κἂν ᾖ τοῦ γένους μ., nec bene Mein. κἂν τοῦ γ. μ., in deteriore sede versiculi ponens γένους, vocem præcipuam. In Addendis vero Nauckio assentitur vir doctus, hæc, κἂν ᾖ τοῦ γένους μακράν, non esse Platonis monenti, priorem autem versum sic jungenti cum Phaonis fragmento 3 :

Οὐδεὶς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος·
τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσιν.

21.

Eustath. ad Odyss. p. 1479, 47, de gallo diei prænuntio : καὶ Πλ. δὲ... ὁ κωμικὸς ἐν τῷ

Σὲ δὲ κοκκύζων ἀλέκτωρ προκαλεῖται.

Versus ex anapæsto dim. et pherecrateo compositus. Præter necessitatem Lobeck. ad Phryn. p. 229, κοκκύζων ὄρθρι' ἀλ.

22.

Photius et Suidas, Περὶ πόδα : οἷον ἁρμόττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί. Πλ.

Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.

cf. Σκευῶν fr. 3.

23.

Etym. M. p. 106, 33, Ἀνείρειν : ἀναπείρειν. Πλ.

Σχοίνους λαβὼν ἄνειρε τὰ κρέα.

Zonar. Lex. p. 222, et gramm. Crameri Anecd. Paris. 4, p. 113, ἀνείρειν, et σχοινίου (sic) pro σχοινίον, ut videtur.

24.

Mœris Attic. p. 43, Ἀνακῶς : Ἀττικοί, ὡς Πλ. ὁ κωμικὸς

Καὶ τὰς θύρας ἀνακῶς ἔχειν,

ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς κοινόν. Similiter gramm. Marcianus apud Bekker. ad Harpocr. p. 23. Utrobique ἔχειν in codd. pro edito ap. Harp. ἔχων. « Piersonus τῆς θ. Fort. τᾶς, ut Doricus homo hæc dicere cogitetur. Erotianus p. 66, Ἀνακῶς : ἐπιμελῶς καὶ περιπεφυλαγμένως. ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρική. Utuntur tamen eo etiam Attici; cf. Pausan. apud Eust. p. 1424, 60. Recte autem ἀνακῶς ἔχειν dicuntur fores firmiter occlusæ. » *E M.*

17.
Ego quum uxorem duxi, ne vicinus quidem sentiebat.

18.
Putido me garo mergentes suffocabitis.

19.
[Igitur, ut videtur, bis puer fiet senex.]

20.
Nemo cognato misericordior amicus,
etsi longinquo genere.

21.
Te vero gallus cantans excitat.

22.
Quippe commodum hoc mihi est negotium.

23.
Juncis prehensis perfode carnes.

24.
Foresque in tuto esse.

25.

Hesych. Ἀσελγής : ἀκόλαστος, ἀκάθαρτος, ἔτι (male codex ἔστι, ut Cratini Πυτ. 19) δὲ ἀσελγὴς ὁ μέγας ἢ σφοδρὸς, ὡς Πλ. « ἀσελγόκερων » τὸν μεγαλόκερων. Idem, Κριὸς ἀσελγόκερως : ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς· ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλ. ὁ κωμικὸς, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τόν τε Δούριον ἵππον. τὸ γὰρ ἀσελγὲς.... ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου.... ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγόκερων δέχεσθαι εἶναι τὸν κυρίττοντα (codex male κρείττονα) καὶ οἱονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν. Photius p. 179, 1, Κριὸν ἀσελγόκερων : τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν κυρίττοντα καὶ ὑβρίζοντα τοῖς κέρασιν. Similiter gramm. Bekker. p. 451, 16, et Proverb. Bodlej. 555, in quibus commemoratur ἄνεμος ἀσελγής (Eupol. Incert. 25). Add. Suidas v. Κριὸς et Diogen. 5, 62. De *Durio equo* in Acropoli Athenarum Paus. Att. 1, 23, et Hesychii interpp. v. Δούριος ἵππος. Apud Platonem post τόν τε Δούριον ἵππον excidisse videntur verba καὶ τὸν χαλκοῦν βοῦν. V. Exercitt. in Athen. spec. 1, p. 29. » *Mein.*

26.

Idem, Ἀλῆτις : ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἡ νῦν Ἐώρα (Αἰώρα) λεγομένη· καὶ Ἡμέρας ὄνομα, ὡς Πλ. ὁ κωμικός. Nota hæc dea : Hesiodus Theog. 124 :

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,

quam ἀλῆτιν, *circumvagantem*, vocaverit poeta propter occupationes diurnas, quieti nocturnæ oppositas. Mire Sopingius Ἠριγόνης, quamvis constet de festo illo. — Meinek. : « Fortasse ἑταίρας ὄνομα. »

27, a. b.

Idem, Ἀμφιμάσχαλος : χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλ., δύο χειρῖδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν. — Idem, * Ἀρχωνίδας : δρῦς. Πλ. Corrupta.

28.

Idem, Ποδοκάκη : ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμὸς, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται, οἷον ποδοκατοχή. τὰ διὰ τῶν ποδῶν εἰλήματα (fortasse ἐλίγματα). Πλ.

29.

Zenobius 2, 27 : * Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον : μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλ. ὁ κωμικός· ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας, εἰς ὑποδοχὴν μισθούμενος (mendose codex μισθουμένων). De οἴκῳ illo Photius p. 256, 11, Μελιτέων οἶκος : ἐν τῷ δήμῳ (Melitensium : v. annot. ad Ran. 466) παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. Probabiliter igitur Bergkius ad Aristoph. fr. 123 : Αὐτῷ (« sive potius Ἐν τῷ. » *Mein.*) Μελιτέων : ἐλλείπει τὸ οἴκῳ. Domum Athenis conductam dicit, ubi tragœdi congregari solebant meditatum sua dramata.

30.

Idem 6, 7, Τετράδι γέγονας : παροιμία. τὸν Ἡρακλέα γάρ φασι τετράδι γεννηθῆναι, καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. μέμνηται ταύτης Πλ. ὁ κωμικός. « Plato hæc de semet ipso dixisse videatur eodem sensu, quo se Arcadas imitari dixit Pisandri fr. 7 ; cf. Aristonymi Solem frig. 6. » *E M.* Cf. etiam ann. ad Aristoph. Plut. 1122.

31.

Schol. Aristoph. Acharn. 22, et Suidas vv. Σχοινίον et Μεμιλτωμένον σχοινίον : ἐπεὶ ὀκνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρέται δύο μεμιλτωμένον.... σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὥς φησι Πλ. ὁ κωμικὸς

Ὅσοι δ' ἐχρίοντ', ἐξέτινον ζημίαν.

Editores, versu non animadverso, ὅσοι δ' ἐχρίοντο, ἐξ. ζ.

32.

Idem Ran. 303, et Suidas v. Ἡγέλοχος (histrio) : τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλ. σκώπτει.

33.

Idem Pac. 313 : καὶ Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς Κέρβερον αὐτὸν (Cleonem) ὠνόμασεν.

34.

Idem. Pluti 177, de Philepsio : οὗτος, πένης ὤν, λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τερατώδης καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς Πλ. ὁ κωμικός.

35.

Etym.M. p. 257, 13, Δέρρις : Εὔπολις,

Γυνὴ μέλαιναν δέρριν ἠμφιεσμένη,

ἐπὶ τοῦ ἱματίου· ἐπὶ δὲ τοῦ παραπετάσματος Πλ.

36.

Idem p. 346, 16 : παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. Philemon p. 51 ed. Os. : Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστὶ, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξπουν. « Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 414, cujus

31.
Quicunque autem tingebantur, muletam pendebant.

notatis adde Steph. Byz. p. 345 : "Εξγυιος, πόλις Σικελίας, γραφὴν ἀττικὴν ἔχουσα, ὡς τὸ ἔξκλινής (ἔξκλινος). » M.

36. b.

Diogenian. 6, 32, Λύω λέσχας : Πλάτων φησίν. λέγεται ὁπόταν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐξήρχοντο.

37.

Etym. M. p. 733, 47 : συκοφαντεῖν παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ, οἷον κνίζειν ἐρωτικῶς.

38.

Lexicon ab Hermanno editum p. 349 : χρήζω τὸ χρείαν ἔχω συντάσσεται γενικῇ, χρήζω δὲ τὸ δανείζω δοτικῇ, ὡς παρὰ Πλάτωνι

Χρῆσόν γέ μοι τὴν χλαμύδα σου.

Additum γὲ a Mein.

39.

Eustath. ad Odyss. p. 1761, 38, ex Aristophane Byzant. : καὶ Πλ. δέ, φησίν, ὁ κωμικὸς ὁ πρόσωπος εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ἢ γάλατος τοῦ γάλα ἔκλινε δισυλλάβως. Quæ non ex barbari persona proferri, apparet ex his Eustathii ad Od. p. 1627, 43 : ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα, τοῦ γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος... ὅτι εὕρηται καὶ ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ πρόσωπον. καὶ οὐδέν τι τούτων, φησί, πεπαιγμένον ἐστὶν, ἀλλὰ πάντα ἐσπούδασται.

40.

Plut. V. Antonii c. 70 : ὁ δὲ Τίμων ἦν Ἀθηναῖος, ὃς καὶ γέγονεν ἡλικίᾳ μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος δραμάτων λαβεῖν ἔστι· κωμῳδεῖται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὡς δυσμενὴς καὶ μισάνθρωπος. Cf. Meinek. Hist. crit. Com. p. 327 seq.

41.

Aristot. Rhet. 1, 16 : οἷον Εὔβουλος ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρήσατο κατὰ Χάρητος, ὡς (libri corrupte ὅ) Πλ. εἶπε πρὸς Ἀρχίβιον, ὅτι ἐπιδέδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηροὺς εἶναι. « Malim Ἀρχῖνον, de quo ad Σκευῶν fr. 6. De ceteris v. Spengel. Synag. artium p. 20, Cobet. Obss. p. 198. » E M. Platonis versum t. t. c. restituere mihi videor scribendo

Ὁμολογεῖν εἶναι πονηροὺς ἐπιδέδωκε τῇ πόλει.

42.

Sextus Empir. Adv. Rhet. 2, p. 296, postquam dixit civitates, in quibus nullus rhetoricis artibus sit locus, leges constanter servare, ita pergit : παρὰ δὲ τοῖς προσιεμένοις αὐτὴν (rhetoricam) δσημέραι νεοχμεῖσθαι, ὥσπερ καὶ παρ' Ἀθηναίοις, καθάπερ καὶ Πλ., ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητὴς, λέγει « Καὶ γὰρ τρεῖς ἐάν τις, φησὶν, ἐκδημήσῃ μῆνας, οὐκέτι ἐπιγινώσκειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ παραπλησίως τοῖς νυκτὸς περιπατοῦσι περὶ (libri παρὰ) τὰ τείχη, καθάπερ τινὰς ἀγγάρους κατάγεσθαι, τὸ » ὅσον ἐπὶ τοῖς νόμοις μὴ τῆς αὐτῆς οὔσης πόλεως. Platonis versus sic videantur habuisse :

— Καὶ γὰρ τρεῖς ἐὰν πόλιν.
μῆνας ἐκδημῇ τις, ἐπεγίγνωσκεν οὐκέτι τὴν

Quos quæ sequuntur, ea non præsto. Ad Ἑλλάδα fabulam referebat Fabricius.

43.

Athen. 1, p. 31, E : Πολύζηλος αὐτίτην καλεῖ οἶνον, Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς καπνίαν. κάλλιστος δ' οὗτος γίνεται ἐν Βενεβέντῳ.

44.

Idem 2, p. 47, D : Πλ. « Οὐ μονοσιτῶν ἑκάστοτε, ἀλλὰ κἀνίοτε δειπνῶν δὶς τῆς ἡμέρας. » Fortasse poeta dixit

Οὐδὲ μονοσιτῶν ἑκάστοτ', ἀλλὰ δὶς τῆς ἡμέ-
κἀνίοτε δειπνῶν. ρας

Versus item t. t. c. Posterioris initium aptius quidem foret iambico senario, nec tamen abhorret ab hoc metri genere trochæus sequente ionico a minore. Μονοσιτεῖν, *semel quotidie cibum capere;* conf. Foesius OEcon. Hippocr. p. 417.

45.

Pollux 2, 9 : Ἀντίπαις, ὡς οἱ νέοι κωμικοί. Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ παλλάκια εἴρηκε·

Παῖδες, γέροντες, μειράκια, παλλάκια.

Sic Bekk. codices Parisini. Eustath. ad Odyss. p. 1419, 50 : καὶ παλλάκια δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον, οὐ παλλήκια, οἱ παῖδες, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

38.

Utendam mihi da chlamydem tuam.

41.

Fateri se pravos esse, frequens est in civitate.

42.

— Nam si quis per tres menses peregre fuerit, non amplius agnoscit urbem.

43.

Nec semel quotidie cibum capiens, sed bis per diem cœnans interdum.

45.

Pueri, senes, adolescentes, juvenes.

46.

Pollux 2, 196 : ὁ δὲ κωμικὸς Πλ. καὶ ποδάρια εἴρηκε· καὶ ποδεῖα δὲ τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας.

47.

Idem 3, 70 : καὶ παιδοφιλεῖσθαι Πλ. εἴρηκεν ὁ κωμικός.

48.

Idem ib. 126 : καὶ Πλ. δὲ ὁ κωμικὸς λέγει παῦσαι δυσωνῶν. ὁ γὰρ δυσώνης οὐκ οἶδα μὲν εἰ παρά τινι, ἐν παροιμίᾳ δέ. « Proverbium dicit pluribus commemoratum

Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας. » *M.*

49.

Idem ib. 154 : ἄσκησις· Πλ. δὲ καὶ ἄσκην εἴρηκε φαῦλον ὄνομα.

50.

Idem 4, 64 : τὸ δὲ ᾆσμα καὶ ᾀσμάτιον Πλ. εἴρηκεν, ὁ κωμικὸς, καὶ ᾀσμόν.

51.

Idem 6, 75 : ἀπὸ δὲ ναστῶν ὁ ναστοφάγος καὶ τὸ ναστοφαγεῖν, καὶ ὁ ναστοκόπος παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ.

52.

Idem 7, 30 : « ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων » Ἀριστοφάνης ἔφη (forte hæc omissa sunt in collectionibus fragmentorum Comici)· καὶ καταξῆναι Πλ. ὁ κωμικός.

53.

Idem ib. 31 : ὁ δὲ κωμικὸς Πλ. ἔφη ἀκλώστους στήμονας.

54.

Idem ib. 134 : Πλ. ὁ δὲ κωμικὸς κοπραγωγοὺς γαστέρας, ᾧ καὶ ἐπ' ἐκείνου χρηστέον.

55.

Idem ib. 94 : ῥαίδια (ῥᾴδια) δὲ ποικίλον καὶ πολυέλικτον ὑπόδημα· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλ. καὶ Φερεκράτης (fr. inc. 76.)

56.

Idem 10, 175 : εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν, Πλάτωνός τε εἰπόντος, καὶ ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου (Æschyli fr. p. 38 ed. meæ)·

Ἀμφωτίδες τοι (malim τε) τοῖς ἐνωτίοις πέλας.

57.

Phrynichus Appar. sophist. p. 63, 26, Στρόβιλος : Πλ. καὶ μεταφορικῶς κέχρηται ἐπὶ ᾠδῆς κιθαρῳδικῆς πολὺν ἐχούσης τὸν τάραχον. Conf. Pherecratis Chiron. 1, 14.

58.

Idem ib. p. 73, 25, Ψυχορροφεῖν : ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν ἢ τραγῳδίαν· ὁ δὲ Πλ. ἰδίως ἐπὶ οἴνου δὴ ψυχροῦ πινομένου τίθησιν (quasi ψῦχος ῥοφεῖν). Codex mendose ἐπὶ ο. διὰ ψ. De δὴ et διὰ sæpius confusis v. Xenoph. Anab. 4, 3, 12, etc. Bekkerus ἐπὶ ὄνου ὕδωρ ψυχρὸν πίνοντος. Nam codex ὄνου, non οἴνου.

59.

Positum in Ἀδώνιδος fragm. 7.

60.

Idem p. 360, 25, Αἰκῶς : χαλεπῶς δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλ. Item Sophocles El. 101 et 197. Cf. Æschyli Cho. 852.

61.

Idem p. 368, 33, *Ἄκοος : ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς. Πλ. « Rectius ἀκοὸς et ἀκουστικός. Etym. M. p. 51, 23, Ἀκουός : Καλλίμαχος « ἀλλ' ἐπακουοὺς οὐκ ἴσχεν, » ἐπακούοντας· καὶ ἀκοὸν ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν. Composito συνάκοος utitur Themist. Or. 33, p. 442 Dind. Lobeckius in Rhematico p. 275 ita corrigit : Ἀκοᾶς ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις. Πλ. » *E M.*

62.

Idem p. 373, 21, Ἀκύκλιος : ὁ ἀπαίδευτος παρὰ Πλάτωνι.

63.

Idem p. 378, 32 : Πλ. δὲ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπε, καὶ Φερεκράτης « ἀλλοκότως. »

64.

Idem p. 400, 28, Ἀνεγκλητί : Πλ. (« nisi philosophus intelligendus sit. » *M.*) εἶπε, καὶ Ἰσοκράτης.

65.

Idem p. 427, 31, et Zonaras p. 263, Ἀποθρέξεις : συναποτροχάσεις. οὕτω Πλ.

66.

Idem p. 470, 10, * Ἀφεῦσαν : ἀφῆκαν. Πλ. καὶ Ἕρμιππος. « Lege ἀφεῖσαν. » *Mein.*

67.

Photius Lex. p. 482, 3, * Ῥακετρίζειν : τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν. οὕτως Πλ. « Scribendum ῥαχετρίζειν. » *M.*

68.

Idem p. 563, 22, Σωμάτια : τὰ ἀναπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττουσιν αὐτούς. οὕτως Πλ.

69.

Etym. M. p. 470, 35, Ἰκτῖνα : σημαίνει τὴν

λεγομένην λούπην. Πλ. δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (Fragm. incert. 50, p. 181 ed. nostræ)·

ἰκτῖνα παντόφθαλμον ἅρπαγα στρέφει.

Placet hoc præ illo, quod posuimus l. l. Lobeck. Paralip. gramm. p. 170, citat Mein.

70.

Zonaras Lex. p. 609, Ἐγλιξάμην : ἐπεθύμησα. οὕτω Πλ.

71.

Idem p. 944. Ἑψανόν : ἁπαλόν. καὶ ἀτέραμνον τὸ δυσέψανον. οὕτως Πλ. « V. Ruhnken. ad Tim. 150. » *E M.*

72.

Idem p. 1334, Μανόν : ἀραιόν. βραχέως λέγουσι. Τηλεκλείδης ἀντὶ τοῦ ἀκριβές.... Πλ. « Καὶ ταῦτα * μανάκις τῆς ἡμέρας, » ἀντὶ τοῦ μυριάκις. Hesych. Μανάκις : ὀλιγάκις, σπανίως. « Inter ταῦτα et μαν. aliquid excidit, v. c. μέντοι. » *E M.* Scribamus

Καὶ ταῦτα μὴν οὐ μανάκις τῆς ἡμέρας.

73.

Ap. Phrynichum Bekkeri p. 31, 17, legitur, Γλωττήν (sic) : τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλλάττοντα (διαμάττοντα? *Mein.*). Πλ. Quam γνωμοτύπου esse definitionem observat Meinek., idemque, dubiam esse glossam, quippe in sequenti Πλάτωνος (philosophi) nomen excidit.

74.

Pollux 9, 66 : τὸ δὲ παρὰ Φιλήμονι τριτημόριον τεταρτημόριον (immo τριταρτημόριον. *Bœckh.*) καλεῖ ἐνίοτε Πλάτων. Quæ non exstant apud philosophum.

Schol. Hermogenis apud Walz. Rhett. 5, p. 441 : Πλ. τε γάρ φησι

Τῶν γὰρ πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν οἱ θεοὶ
τἀγαθά,

καὶ Σοφοκλῆς·

Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Non Platonis, sed Epicharmi ap. Xenophont. Mem. Socr. 2, 1, 20, est versus nobilissimus :

Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί.

Consimili errore Etym. M. p. 389, 38 : Δία γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φησὶ Πλ. ὁ κωμικός

Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε τὸν Δία.

Quem Philemonis esse versum aliunde constat. De aliis quibusdam versibus (christianis), Platoni comico ab impostore suppositis ap. Didymum De Trinit. 2, 17, Meinekius dixit Hist. crit. Com. p. 196. Idem, quem Grotius Excerpt. p. 486, tanquam Platonis, affert versum

Ἡ δ' ἡδονὴ πάντων ἀλαζονέστατον,

ejus sedem indicare non potuit. Denique ad Platonem refertur epigramma in Anthol. Palat. 9, 359 : Ποσειδίππου· οἱ δὲ Πλάτωνος κωμικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες, ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες, ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἅλις, ἐν δὲ θαλάσσῃ
τάρβος, ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος,
ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερος.
τέκνα πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
ἄφρονες, αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

XVI.

ARISTONYMUS.

« Hujus poetæ duæ fabulæ commemorantur, *Theseus* ap. Athen. 3, p. 87, A, et Ἥλιος ῥιγῶν apud eundem 7, p. 248, E, schol. Platonis Bekker. p. 331, et Antiatticistam p. 81, 26; 83, 24; 113, 24. Aristophanis et Amipsiæ æqualem fuisse docent Anonymus in Vita Aristophanis p. XXVII, et schol. Platonis l. l. Turpi errore Suidas v. Ἀριστώνυμος diversos Aristonymos confudit, quo tamen auctore Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 288, Aristonymum Ptolemæi Philadelphi temporibus vixisse et Apollonio in præfectura bibliothecæ Alexandrinæ successisse narrant. » *E Mein.*, qui docte et prudenter de hoc Suidæ loco disseruit Hist. crit. Com. p. 197 seq.

I. ΘΗΣΕΥΣ.

Athen. 3, p. 87, A : ἀρσενικῶς δὲ (κόγχος) Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ « Κόγχοι, μύες, κὤστρεια. » Ἀριστώνυμος Θησεῖ « Κόγχος ἦν * βαπτῶν ἄλλων. » Porsonus ἁλῶν, sed ἅλας βαπτοὺς ego non magis novi quam Mein., nec tamen probo, quod illi

---

72.

Neque hoc raro per diem.

placuit, paulo dissimilius λεπτῶν ἁλῶν, ut Aristoph. fr. incert. 205 :

εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας,

et Archestratus Athen. 7, p. 321, D :

ἁλσὶ μόνον λεπτοῖσι πάσας.

Immo scribam

Κόγχον ἐμβάπτων ὅλον,

« concham immergens totam, » intelligas hoc vel ejusmodi aliquid, *in amphoram vini*. Ἄλλος et ὅλος confusa etiam apud Xenophontem Anab. 6, 2, 10, pag. 414 ed. Bornem., ubi vulgo libri ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος, sed codex F τοῦ ὅλου στρ., quod ascivit Bornemann.

II. ΗΛΙΟΣ ΡΙΓΩΝ.

1.

Athen. 7, p. 287, C : γίγνεται δὲ, φησὶν, ἐκ μόνης τῆς βεμβράδος σκευασία τις ἡ προσαγορευομένη βεμβραφύαι, Ἀριστώνυμος ἐν Ἡλίῳ ῥιγῶντι·

Ὅ γέ τοι Σικελὸς ταῖς βεμβραφύαις προσέοικεν, ὁ καρκινοβήτης.

In versu libri μεμβραφύαις, itemque ap. Etym. M. p. 195, 29 : βεμβρὰς εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς, etc. qui ὁ καρκινοβαίτης, sicut apud Athen. καρκινοβάττης, quod correxit Mein. Cf. annot. ad Aristoph. Vesp. 479, et de *apua* (Græcorum *aphye*), ex qua garum conficiebant, Plin. H. N. 31. 8.

2.

Idem ib. D : Ἀττικοὶ δ' ὅμως βεμβράδας λέγουσιν.... Ἀριστώνυμος Ἡλ. ῥιγ. « Οὔτ' ἀφύη νῦν ἔστιν ἔτι [hoc omissum in C] σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς, κακοδαίμων. » Idem ib. p. 284, E : καὶ ἑνικῶς δὲ ἀφύην λέγουσιν. Ἀριστώνυμος Ἡλ. ῥιγ. « Ὥστ' οὔτ' ἀφύη νῦν ἔσθ' ἁπλῶς. » Etym. M. p. 195, 32 : καὶ αὖθις (Aristonymus dicit) « Οὔτ' ἀφύη νῦν ἔστι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακόδαιμον (sic). » Probabiliter Mein. :

Ὥστ' οὔτ' ἀφύη νῦν ἔστι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς, κακοδαίμων.

Nec tamen ineptum ἔστιν ἁπλῶς (*simpliciter*, non composita e duobus forma). Sed dure Dindorf. νῦν ἔστ' ἔθ' ἁπλῶς. Hunc versum cum superiore, fr. 1, conjunxit Bergkius Commentt. p. 316.

3.

Antiatt. p. 81, 26, Ἀπόδειξιν δοῦναι : ἀντὶ τοῦ ἀποδείξασθαι. Ἀρ. Ἡλ. ῥιγῶντι.

4.

Idem p. 83, 24, Ἀρναχίς : Ἀρ. Ἡλ. ῥιγ. Cf. Aristoph. Nub. 706.

5.

Idem p. 113, 24, Σιωπηλός : Ἀρ. Ἡλ. ῥιγ. Vox nota etiam e Convivio Xenoph. 1, 9, et poeta quidam scenicus (fugit nomen) : σιωπηλὸς σοφός.

6.

Schol. Platonis Bekker. p. 331, de Aristophane : Ἀρ. ἐν Ἡλ. ῥιγ. καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι τετράδι φασὶν αὐτὸν γεγονέναι. διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν. οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ. ταύτῃ δὲ καὶ Ἡρακλῆ φασι γεννηθῆναι. Eadem Anonymus in Vita Aristophanis p. xxvii. De proverbio egit Mein. ad Menandri fragmenta p. 110.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Hesych. Βορροῦ : τοῦ Βορέου ἡ γενικὴ παρ' Ἀριστωνύμῳ. Ita enim codicis scripturam ἦγε π ἀριστονυ correxit Bastius ad Gregor. Cor. p. 38.

2.

Idem * Ψώσματα : παρὰ Ἀριστωνύμῳ πέπαικται ἡ λέξις τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ. Fortasse Bœotii dixerunt ψῶμα pro ψωμός.

XVII.

AMIPSIAS.

« Æqualis Aristophanis, quicum ei simultatem aliquam intercessisse, ex Ranis (12, 13 et 14) intelligas : ibi enim bajulorum similiumque hominum dicteriis insulsis risum captasse dicitur ; quamobrem Suidas ὑπόψυχρον cum dixisse videatur, quem ipsi Athenienses honorifice acceperunt, Κόννῳ ejus et Κωμασταῖς una cum Nubibus Avibusque in certamen commissis et præmio ornatis. V. Anonymus in Vita Aristophanis p. xxvii (fr. inc. 12), item interpretes ad Ran. 14. » *E M.*

SOL FRIGENS.

1.

Quanquam Siculus quidem carcinobetes similis est bembraphyis.

2.

Ita ut neque apua simpliciter (*vel* plane), neque bembras sit, miser.

I. ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΟΝΤΕΣ.

Ἀποκοτταβίζειν idem τῷ κοτταβίζειν apud Atticos. Etym. M. p. 533, 15 : κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαί φασιν Ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν, ὥσπερ οἱ νῦν λέγουσιν. Athen. 15, p. 666, A : τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ οἶδεν, ὅτι οὐκ ἦν οὗτος ὁ ἀποκοτταβισμὸς (vomitio) ἀρχαῖος; εἰ μή τι σὺ καὶ τοὺς Ἀμειψίου (Ἀποκοτταβίζοντας, cottabo ludentes) ἀποβλύζειν (vomere) ὑπολαμβάνεις. Et de hoc ludo ib. pag. 667, F : αὕτη δ' (ἡ λεκάνη) ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ... Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν·

1.

Ἡ Μανία, φέρ' ὀξύβαφα καὶ κανθάρους,
καὶ τὸν ποδανιπτῆρ' ἐγχέασα ὕδατος.

« Similiter illam λεκάνην describit schol. Aristoph. Pacis 1243 : ἀγγεῖόν τι, ἐοικὸς λουτῆρι, πλῆρες ὕδατος, ἐν ᾧ ὀξυβάφων ἦν ἐπιπλεόντων πλῆθος, ἅπερ καταδύειν ταῖς λάταξιν ἐπειρῶντο. Versu 2 libri minus probati ποδονιπτῆρα, forma recentiorum, ut Mein. annotavit, laudato Lobeckio ad Phryn. p. 689. Primum versum iterum habes ap. Athen. 11, p. 473, D.

2.

Idem 7, p. 307, E : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, ... φησὶν ... Ἀμ. Ἀποκοττ.

— α. Ἐγὼ δ' ἰὼν πειράσομαι
εἰς τὴν ἀγορὰν ἔργον λαβεῖν β. Ἧττον γὰρ οὖν
νῆστις, καθάπερ κεστρεύς, ἀκολουθήσεις ἐμοί.

E colloquio servi cum domino pauperculo, qui consentit illum alibi quoque opus mercede faciendum quærere. Versu 1 Abresch. ἰὼν pro ἰδών. V. 2 ἔργον λ. Photius p. 12, 20, Ἔργον : ὁ μισθός (a consequente. *Both.*). καὶ λαβεῖν ἔργον τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν. Ibid. γὰρ οὖν bene Mein. et Dobræus Adv. 2, p. 316, pro γ' ἂν οὖν : de particulis γὰρ οὖν v. Hermann. ad Viger. p. 449, etc.

3.

Idem 10, p. 426, F : οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο (intell. μέρη) οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος. ... Ἀμ. ἐν Ἀποκοττ. (sub persona Bacchi),

Ἐγὼ δὲ πᾶσίν εἰμι πέντε καὶ δύο.

Sic Schweighæus. et Dindorfius. Libri Ἐγὼ δὲ Διόνυσος πᾶσιν ὑμῖν εἰμι π. κ. δ.

4.

Etym. M. p. 313, 30 : διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Ἀμ. Ἀποκοττ.

Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσα καὶ ψιμύθιον.

« Conjunxerunt hæc etiam alii : v. Casaub. ad Dion. Chrys. vol. 2, p. 459 ed. Reisk. » *Mein.*

5.

Antiatt. p. 103, 3, Κλιβανίτης ἄρτος : Ἀμ. Ἀποκοττ. « Silicet κριβανίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ, ut est in Lexico Hermanni p. 326. Alterum illud Doricum esse ferebatur : v. Etym. M. p. 538, 19, et Lobeck. ad Phryn. p. 179. » *Mein.* Ad hanc fabulam fortasse referendum fr. incert. 1.

[II. ΚΑΤΕΣΘΙΩΝ.]

Amipsiam Κατεσθίοντι citat Athenæus, fabulæ titulo valde suspecto. Locum vide infra in Incertis 18.

III. ΚΟΝΝΟΣ.

« Majorem reliquis celebritatem adepta est fabula Κόννος inscripta, quæ quando acta fuerit, præter Athen. 7, p. 316, B, qui biennio ante Eupolidem Κόλακας docuisse ait, novimus ex Argumento Aristoph. Nubium, ubi archonte Isarcho, h. e. olymp. 89, 1 (ante Chr. nat. 423), Dionysiis urbanis, una cum Nubibus et Cratini Pytine in certamen commissa et altero præmio ornata esse dicitur. Titulum recte a Conno (sive potius Conna, secundum schol. Vesparum 695) Metrobii filio et Socratis magistro musicæ, repetivit Hemsterhus. ad Polluc. 2, p. 1358. Cf. Leo Allatius ad Socratis Epist. p. 186, et Menag. ad Diog. Laert.

COTTABO LUDENTES.

1.

Mania, affer acetabula, et pocula,
alveumque aqua infusa.

2.

— a. Ego vero in forum
ibo expertum, an aliquis me mercede conducturus sit. b. Sane
tum minus jejunus, ut mugil, me sequeris.

3.

— Egoque (*vinum*) omnibus sum quinque et duæ *partes*.

4.

Duobus obolis anchusa et psimythium (*cerussa*).

5.

Panis e clibano.

2, 28, qui præeunte Casaubono, fabulam in Socratem scriptam fuisse suspicatur. Id haud scio an etiam eo confirmetur, quod chorus e φροντισταῖς constitit : v. fr. 5. Igitur probabiliter Menagius huc retulit illa in fragmento 1 : Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων » etc. *E M.*

1.

Diog. Laert. 2, 27 : τοῦτο δ' ἐνέσται καὶ παρὰ τῶν κωμῳδιοποιῶν λαβεῖν, οἳ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς δι' ὧν σκώπτουσιν ἐπαινοῦντες αὐτὸν (Socratem), Ἀριστοφάνης μὲν οὕτως (v. Av. 1439, Nub. 101 seqq.), Ἀμ. δ' ἐν τρίβωνι παράγων αὐτόν φησι

α. Σώκρατες ἀνδρῶν βέλτιστ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ ματαιόταθ', ἥκεις
καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς; Καρτερικός γ' εἶ· πόθεν ἄν σοι χλαῖνα γένοιτο;
β. Τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται.
α. Οὗτος μέντοι πινῶν οὕτως οὐπώποτ' ἔτλη κολακεῦσαι.

Versu 1 ὀλίγων, intellige ἀγαθῶν. Dobræus corrigebat ὀλίγῳ et πολλῷ. V. 2 vulgo junctim ἡμᾶς καρτερικός τ' εἶ; πόθεν ... Sed ille, qui hæc loquitur, postquam Socratem ingressum salutavit verbis Σώκρατες usque ad ἡμᾶς; adspecto τρίβωνι philosophorum, « καρτερικός γ' εἶ, » inquit, pallium tenue philosophorum admiratus. Post hunc versum omissa esse quædam sensit Hermannus præf. ad Nub. p. XXXVI. V. 3 recte idem alteram personam immisit, quæ ridet ἀνυποδησίαν Socratis. Versu 4, quem rursus priori collocutori tribuere maluimus, libri vulgati πεινῶν, sed codex Monac. apte πινῶν, *sordens* et τρίβωνι, et discalceatus.

2.

Schol. Aristoph. Avium 988 : Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπείθη τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσι δῆλον ποιεῖ, ... καὶ Ἀμ. Κόννῳ

Ὥστε ποιοῦντες χρησμοὺς αὐτοὶ διδόασ' ᾄδειν Διοπείθει
τῷ παραμαινομένῳ.

Versu 1 sic Dobr. et Mein., nec tamen agnito, quod mireris, anapæsto aristophaneo. Vulgo αὐτοῖς δίδοσθαι δεῖν. Schneiderus Comment. de scholiis Aristoph. p. 65, αὐτοί φασι δεδόσθαι, etc. « De Diopithe, fanatico χρησμολόγῳ, quales multi illo tempore Athenis, v. Lobeck. Aglaoph. p. 980, et Droysen. Comment. de Avibus p. 22, 18. » *Mein.*

3.

Athen. 9, p. 368, D : κωλῆνα λέγουσι καὶ κωλῆν ... Ἀμ. Κ. « Δίδοται μάλισθ' ἱερώσυνα κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά. » Herodianus De dict. solit. p. 5, 25, Κωλῆ : Ἀμ. Κ. « Ἐντεῦθεν * ὅσαι μάλιστα ἱερωσαναχωλεῖτο πλευρὸν ἢ μικρᾶς ἀριστερᾶς. » Ita codex, quum poeta dixisset, nisi fallor

Ἐντεῦθεν ὅσ' ἂν δίδοται μάλισθ' ἱερώσυνα
κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίκραιρ' ἀριστερά.

Hesych. Ἱερώσυνα : τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν. V. 2 ἀριστ., *sinistra*, infausta et minoris æstimatas Græcis quam dextra. V. ann. ad Iliad. 12, 201, Odyss. 20, 242. — In altera ed. Mein. Ἐντευθενὶ δίδοται μάλ. etc., cum Fritzschio Quæst. Aristoph. 1, p. 253.

4.

Idem 7, p. 327, D : μνημονεύει δὲ αὐτῶν (φάγρων) ... Ἀμ. ἐν Κ. « Ὀρφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορά. » Pro postremo vocabulo cod. A ασι βορα, B ἀσιβορα, P ἀσίβορα, VL ἔσῃ βορά. Schweigh.,

Ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορὰ,

ut Plato Cleoph. fr. 1 :

— Σὲ γὰρ, γραῦ, συγκατῴκισεν σαπρὰν
ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Fritzschius Quæst. Aristoph. 1, p. 254,

Ὀρφοῖς σελαχίοις καὶ φάγροις ἔσῃ βορά.

Sed verisimiliora hæc

Ὀρφοῖς, σελαχίοις τ', ἢ φάγροις ἔσει βορά.

Videtur enim σελ. τε ortum ex σελαχίοις τ' η. Junctas interdum τὲ et ἢ particulas commemoravit Matth. Gr. § 607.

CONNUS.

1.

a. Socrates, paucorum optime hominum, et multorum vanissime, adesne
etiam tu apud nos? — Fortis es : utinam haberes læ[nam!
b. Hoc malum sutoribus damno est.
a. Hic tamen ita sordens nunquam adulari sustinuit.

2.

Itaque oracula ab ipsis conficta dederunt, quæ canerent, Diopithi
insano.

3.

Dein, quæcunque potissimum dari solent sacerdotibus,
coxendix, latus, hemicrania sinistra.

4.

Orphis et cartilagineis, vel phagris, eris pabulum.

5.

Idem 5, p. 218, C, de Protagora : Ἀμ. δὲ ἐν Κ. ... οὐ καταριθμεῖ αὐτὸν ἐν τῷ τῶν φροντιστῶν χορῷ. De his v. prolegomena fabulæ, Ar. Nub. 266, etc.

6.

Pollux 10, 171 : ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις κλιμάκιον, ἐν δὲ Ἀμειψίου Κόννῳ κλιμακίδια. Ita Salmasius; vulgo κλιμακίδα.

IV. ΜΟΙΧΟΙ.

« Titulus passim corruptus in Μυχοί, velut apud Pollucem 7, 100, et gramm. Bekkeri p. 400, 1 : v. Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 410, Toup. Emend. Suidæ 1, p. 301. » *E M.*

1.

Suidas, Ἀναψυχῆναι : τὸ ἀναψῦξαι λέγουσιν. Ἀμ. Μοιχοῖς « Καὶ σὺ μὲν ἦλθες κάβαλες (cod. A κάββαλες) τριώβολον, καί τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις. » Idem Καββαλών : ὁ καταβαλών. Ἀμ. Μοιχοῖς « Καὶ σὺ μὲν ἦλθες κάββαλες (cod. A καββαλὼν) τρ. » Scribam, expleta probabiliter lacuna,

Καὶ σὺ μέν (μ', ἠλίθι', ἐσ)ῆλθες, καββαλὼν τριώβολον,
καί τί που κατεμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης.

Forte perierit μ' post μὲν, et ἠλίθι-εσ ante ἦλθες, sicut similia similibus officere solent in libris. De μοι eliso v. Eur. Hecub. 771, etc. Oratio hæc videtur fuisse mariti cum adultero, furtum excusante. — In primo versu Mein. ed. alt. proponit Κᾆτα σὺ μὲν ἀθῷος ἦλθες, in secundo Hermannus καί τι που κἀμαρτύρησας ψ.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 400, 1, Ἀνέωγον : καὶ Ἀμ. Μ. καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Suidas, Ἀνεώγεισαν : ἠνοίχθησαν. καὶ ἀνέωγεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνεώγετο, λέγει καὶ Ἀμ., καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

3.

Pollux 7, 100 : Ἀμειψίου ἐν Μ. μιλτωρυχίαν εἰπόντος. Photius p. 270, 18, Μιλτωρυχία : τόπος, ἐν ᾧ μίλτος (v. Aristoph. Eccles. 377) ὀρύσσεται. Ἀμ. « Cf. Eustath. ad Iliad. (2, 637) p. 310, 34. » *M.*

V. ΣΑΠΦΩ.

Pollux 9, 138 : καὶ νωθής, καὶ νωθρός. ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Φαίδρῳ, ... ἐν δὲ τῇ Ἀμειψίου Σαπφοῖ καὶ νωθρότερον εὑρήκαμεν.

VI. ΣΦΕΝΔΟΝΗ.

« Sic fabula vocatur apud Athen. 6, p. 270, F, paucisque aliis locis, plerumque autem corrupto titulo Σφενδῶνι, vel Σφενδόνι, vel Φειδωνι, pro quibus ubique Σφενδόνῃ reponi jussit Casaub. ad Athen. 10, p. 446, D, assentiente Hemsterhusio ad Pollucem 2, p. 1080. (Videndum tamen, an duplici titulo Σφενδόνη ἢ Φείδων inscriptum drama fuerit, vel Σφ. ἢ Ἀφειδῶν, qui quidem apte diceretur fr. 1 καλλιτράπεζος, etc. *Both.*) Hemsterh. l. l. nomen comœdiæ repetit ab annulo, mutui amoris signo, cujus annuli in pala amicæ imago insculpta fuerit. Qua conjectura laudabo si quis probabiliorem attulerit. (Sane Σφενδόνη *funda* intelligi potest, sensu frequentiore; quæ omnino non abhorret a jocis Comicorum : v. Pœnulum Plauti, Eunuchum Terentii, et tropice dictas σφενδόνας Ar. Nub. 1080. Potest quoque, ut aliquis gloriandi causa monstraverit fundam ejus, qui dicitur apud Pollucem 10, 144. *Both.*) Tempus commissæ fabulæ indicari videtur his, quæ servavit Pollux 10, 144 :

— Τὸ μὲν δόρυ
μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν,

in quibus dici videtur aliquis Atheniensium illorum, qui, quum Lacedæmonii Platæas obsidione cinxissent, (fortasse multis hostium *funda* cæsis, *Both.*) cum magna parte Platæensium eruptione facta aufugerunt, olymp. 88, 1 (ante Chr. nat. 427) : v. Thuc. 3, 20 seqq., Diodor. 12, 56. » *E M.* Cf. fragm. 3.

1.

Athen. 6, p. 270, F : κατ' Ἀμειψίαν, ὃς ἐν Σφενδόνῃ ἔφη περὶ σοῦ μαντευσάμενος, ὦ Λαρήνσιε,

Κοὐδεὶς σοὐστὶν τῶν πλουτούντων, μὰ τὸν Ἥφαιστον, προσομοίως
καλλιτράπεζος καὶ βουλόμενος λιπαρὸν ψωμὸν καταπίνειν.

MOECHI.

1.

Et tu quidem, (stulte, mihi intro)ivisti projecto triobolo,
et nescio quod contra testatus es mendacium, ut recreareris.

FUNDA.

1.

Nemoque divitum, per Vulcanum, similiter ac tu
delicatis studet epulis cupitque pingue aliquod frustum vorare.

Versu 1 codd. AC prope verum σοῦ 'στι, ipsoque metro congruente πλουτούντων pro πλουσίων, quod alii libri habent. Προσομοίως recte Bergk. Commentt. p. 421 et Mein. pro προσόμοιος. V. 2 ψωμὸν ABC. ζωμὸν PVL. « Præfert hoc Bergkius propter καταπίνειν, quod tamen sensu *devorandi* satis frequens est : v. Plato fr. 9 'Εορτῶν, etc. » *E M.*

2.

Idem 10, p. 446, D, de imperativo πῖθι disserens : 'Αμ. Σφενδόνῃ

Λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον.

Et 9, p. 400, C : τὸ μὲν ἰαχὸν λαγὸς « Λαγὸν τ. π. τὸν θαλ. » τὸ δὲ λαγὼς ἀττικόν. Atque hoc quidem habet schol. Aristoph. Vesp. 1489 : τὸ μὲν πῖθι ἐπὶ φαρμάκου λέγουσι, « Λαγὼν τ. π. τ. θαλ. » τὸ δὲ πίε ἐπὶ τοῦ πότου. (Cf. Matth. Gr. § 247.) « Retinui tamen λαγὸν usurpatum, ut videtur, in oratione Ionici hominis, propter expressum testimonium Athenæi. De leporis marini vi venenis contraria v. Nicander Alexiph. 465, Plut. Terr. an aquat. p. 933, F, Philostr. V. Apoll. 6, 32, p. 271. Ταράσσειν φάρμακον, *miscere medicamentum*, ut Nicander Ther. 665 :

— τῆς ἄπο φάρτος
δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξας,

etc. » *E M.*

3.

Pollux 10, 144, de armis militaribus agens : 'Αμ. δ' ἐν Σφ.

— Τὸ μὲν δόρυ
μετὰ τῆς ἐπικάλχου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν.

« In his μετὰ ex codicibus restitutum est; vulgo πρό. Alius liber πρός. Τὴν ἐπίχαλκον recte intelligunt scutum. Hesych. 'Επίχαλκος : ἀσπίς· ἔχει γὰρ χαλκῆν τὴν ἐπιβολήν. Addito nomine Herodotus 4, 200, ἐπιχάλκῳ ἀσπίδι, Aristoph. Vesp. 17, ἀσπίδα ἐπίχαλκον, quemadmodum etiam apud Hesychium fort. scribendum erat, ἐπίχαλκος ἀσπίς· ἔχει, etc. » *Mein.* Sed vellem dixisset vir doctus, quid tum faciendum sit Amipsiæ verbis, a Polluce laudatis, τῆς ἐπιχάλκου.

4.

Athen. 9, p. 408, E : ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ 'Αμ. Σφ.

5.

Pollux 9, 96 : ἐν δὲ τῇ τοῦ 'Αμειψίου Σφ. ὅ τε τρόπος δεδήλωται τῆς κυβείας, καὶ προείρηται, ὅ τι (male legitur ὅτι) εἴη τὸ τρῆμα μνααῖον, ὡς μνᾶν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἑκάστῳ κύβῳ. Libri τὸ τριμαμναναῖον, quod correxit Jungermannus, his annotatis : « Ait Poll. in Amipsiæ Sphendona explicari modum κυβείας et insuper addi τὸ τρῆμα μναaῖον. Τρῆμα hic idem cum eo, quod antea τρύπημα appellavit, *punctus in tessera*, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων. Id vero μναaῖον vocat, quia nimirum, ut ipse explicat, mina erat proposita in singulas tesseras vincenti præmium. »

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 11, p. 783, E : ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους, μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου, ὡς 'Αμ.

— α. Αὔλει μοι μέλος,
σὺ δ' ᾆδε πρός· τὴν δ' ἐκπίομαι δὴ 'γὼ τέως.
β. Αὔλει σύ, καὶ σὺ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.
« Οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον,
ἀλλ' ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδει. »

Versu 2 libri male σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'· ἐκπ. δ' ἐ. τ., in quibus τήνδε intelligunt tibicinam. Immo τὴν ἄμυστιν. Jacobsius Animadv. ad Athen. p. 249, σὺ δ' ᾆδε πρός· τήνδ' ἐκπ. δ' ἐ. τ. Recte quidem πρὸς adverbialiter, ut κἄγωγε πρὸς Aristoph. Ran. 393, etc.; sed verius efficaciusque videtur τὴν (i. e. ταύτην, τὴν ἄμυστιν) δ' ἐκπ. δὴ 'γὼ τ. V. 3 alterum σὺ additum a Jacobsio, versum sarciente. Meinek. malit κᾆτα τ. Sequitur cantiuncula, composita v. 4 ex dochmio et cretico d. cat., v. 5 ex noto asynarteto (—υ—υυ—υ—), et penthemimeri iambica, metris lyricis et scoliorum. Ad creticos numeros revocabat Meinek. V. 5 Σὺ δὲ κ. φείδει (libri φείδῃ) intell. ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν. Parum cum amare et epulari dicit, sed nihil nisi bibere.

2.
Leporem marinum quatiens bibe.
3.
Hastam una cum scuto Platæis abjecit.

EX INCERTIS FABULIS.

— a. Fistula mihi carmen,
et tu accine; hanc autem scilicet ebibam ego interea.
b. Fistula tu, et tu amystidem sume.
« Non oportet multa habere mortalem hominem,
sed amare et comedere; tu vero *his* vehementer parcis. »

2.

Idem 1, p. 8, E : ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστιν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Ἀντιφάνης

Μονοφαγεῖς ἤδη τι καὶ βλάπτεις ἐμέ

(malim Μῶν μονοφαγεῖς ... ἐμέ; videtur enim μῶν haustum a μον- sequente). Ἀμ.

Ἔρρ' ἐς κόρακας, μονοφάγε καὶ τοιχωρύχε!

Aristoph. Vesp. 889 :

κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον.

3.

Idem 2, p. 62, E : Κρατῖνος δὲ διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον ὀνομάζει, καὶ Θεόπομπος ... Ἀμ.

Οὐ σχῖνος, οὐδ' ἀσφάραγος, οὐ δάφνης κλάδοι.

Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 110.

4.

Idem ib. p. 68, B, de tribus generibus vocabuli ὀρίγανος agens : οὐδετέρως δ' Ἐπίχαρμος καὶ Ἀμ.

5.

Pollux 2, 200 : καὶ βατὴρ ὁ οὐδὸς, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, ὡς Ἀμ.

Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

Diogenianus Proverb. 3, 38 :

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας,

οἷον ἐπ' αὐτὰ ἀφῖξαι τὰ πράγματα. Idem sensus verborum Amipsiæ, ut Mein. annotavit.

6.

Schol. Aristoph. Vesp. 1169 : αἰτία δὲ τοῦ λεξειδίου ἡ συνήθεια (ἀσυνήθεια? *Mein.*). μήποτε γὰρ καὶ πεποίηται ὑπ' αὐτοῦ. εἰ δὲ μὴ ἀπεσχεδίασται τὸ διαλυκώνισον, τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου (?) πεντάθλου· φαίνεται γάρ τις καὶ μαλακώτερος γενέσθαι. Ἀμ. « Εἰ μὴ θανοῦσίν ἐστί τις τιμὴ, καταβῶμεν. » Meinek. tentat τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκωνος Αὐτολύκου πεντάθλου, *a Lycone Autolyci pancratiastæ patre*, ipsumque Amipsiam hoc fere modo locutum esse arbitratur :

Εἰ μὲν θανοῦσίν ἐστί τις κάτω τρυφὴ,
τί μὴ καταβῶμεν;

Sed verosimilius est, poetam dixisse

Εἰ μὲν θανοῦσίν ἐστί τις τιμὴ κάτω,
καταβῶμεν.

Facile κάτω ante κατα- neglectum fuerit a librariis. Atque in altera edit. hanc ipsam correctionem exhibuit Mein.

7.

Schol. Aristoph. Pluti 883 : οὐ φοβοῦμαί σε, ἔχων φυσικὸν (hoc deleam) δακτύλιον· δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπταις μέμνηται, καὶ Ἀμ. ὁ δ' Εὔδαμος (cod. Ven. Εὔδημος) φαρμακοπώλης, ἢ χρυσοπώλης (?), etc. Theophrastus H. Pl. 9, 18, laudante Hemsterhusio : Εὔδημος ὁ φαρμακοπώλης, εὐδοκιμῶν σφόδρα τὴν τέχνην.

8.

Pollux 2, 50 : παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν ὀφρυάζειν εἴρηται. Codex Falckenburgi ὁ δὲ κωμικὸς Ἀμαψίας (sic) τὸ ν. ὀφρ. εἴρηται, ubi Porsonus Advers. p. 251 recte εἴρηκε. Photius p. 364, 19, Ὀφρυάζειν : τὸ συνάγειν τὰς ὀφρῦς. (Cf. Aristoph. Nub. 564, Plut. 751.)

9.

Idem 3, 48 : τὸν δὲ νεόγαμον νεογόνην Ἀμ. ὠνόμασε. MS. unus νεογήμην. Fortasse legendum est τὴν δὲ ν. νεογάμην. V. Matth. Gr. § 116, ann.

10.

Suidas et Zonaras Lex. 1, p. 195, Ἀναβιβῶμαι : ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι. Ἀμ.

11.

Photius Lex. p. 525, 4 : Σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἀμ.

12.

Anonymus Vit. Aristoph. p. XXVII : διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν (Aristophanem) Ἀριστώνυμός τε (Sol. frig. fr. 6), καὶ Ἀμ., τετράδι λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλοις πονοῦντα.

13.

Antiatt. p. 113, 26 : Στρωματόδεσμον καὶ ἀρρενικῶς, καὶ οὐδετέρως. Ἀμ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 401.

14.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 365, 30, et Suidas Ἄχοπος ἀνήρ : ἀντὶ τοῦ οὐδέπη (male libri οὐδέπω) ἠνοχλημένος ὑπό τινος. οὕτως Ἀμ.

2.

In malam rem, solivore et parietum perfossor!

3.

Non lentiscus, non asparagus, non laureæ.

5.

Ad ipsum pervenisti fundum januæ (*rei*).

6.

Si quidem mortuis honos aliquis est apud Inferos, descendamus.

15.

Idem p. 403, 5, et Suidas, ἀνήκει : Ἀντιφῶν μὲν ἀντὶ τοῦ καθήκει, Ἀμ. δὲ ἀνήκω (Suid. vitiose ἀνῆκα) ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα καὶ προελήλυθα ἔφη.

16.

Idem p. 405, 15, Ἀνίστω : ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. οὕτως Ἀμ. Sic etiam Suidas v. Ἀνίστη.

17.

Idem p. 434, 9, Ἀποσεσύκασται : τετρύγηται. Ἀμ. « Aliter Etym. M. p. 124, 49, Ἀποσεσύκασται : τὰ σῦκα ἀποβέβληκε βρωθέντα. » *Mein.*

18.

Athen. 7, p. 306, B : Ἀττικοὶ πουλύπουν λέγουσιν. ... Ἀμ.

Κατεσθίοντι δεῖ μέν, ὡς ἔοικε, πολλῶν πουλύπων.

Versus i. t. de quo metri genere v. Æschyl. vol. 2, p. 363, et Soph. vol. 2, p. 535 nostrarum edd. Male titulum fabulæ Κατεσθίων finxerunt, suspectum et rejectum Meinekio, qui in altera edit. ita hæc digessit :

Κἀθ' ἑστιῶντι δεῖ μέν, ὡς
ἔοικε, πολλῶν πουλύπων

XVIII.

ARCHIPPUS.

« Archippus, æqualis Amipsiæ, floruit olymp. 91 (415—412 ante Chr. nat.), qua cum vicisse in certamine comico tradidit Suidas, accinente Eudocia p. 68. Φορτικὸν (nugatorium, futilem) dicit schol. Aristoph. Vesp. 500, τῶν τριχοινίκων ἐπῶν : ἀντὶ τοῦ εὐτελῶν στίχων. (Additur τριχ. οὖν ἀντὶ τῶν τριῶν χοινίκων ἀξίων. Hæc propria vocis significatio, ut recte intelligantur verba grandiora, magnifica, sed per irrisionem ita dicta, quippe revera εὐτελῆ : nam χοῖνιξ frumenti victus quotidianus hominis censebatur. In Nub. 509 ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν ἡττηθέντα se dicit Aristophanes, *Both.*) τὰ τοιαῦτα παρὰ τὰς φωνὰς (propter verba) παίζει φορτικοῦ ὄντος, ἐφ' οἷς (fort. αἷς) μάλιστα τῶν ποιητῶν σκώπτουσιν Ἄρχιππον. » *E M.* Cf. Vesp. 66, et totam illam servi orationem. Verum ad Archippi commendationem pertinet, quod a quibusdam quattuor Aristophanis fabulæ ad Archippum auctorem referebantur : Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβις. V. Anon. Vit. Aristoph. fine, p. XXVIII.

I. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

« Amphitryonis duplex fuit recensio : v. Athen. 3, p. 95, E, et 10, p. 426, B. Hesych. Ἐπενώτισεν : ἐξώρμησεν. Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ, ubi Archippi nomen excidisse viderunt Meursius et Florens Christianus. Cf. Eurip. Herc. fur. 352. Non indicata recensione Amphitryonem laudant Athen. 11, p. 494, B, et grammatici Bekkeriani p. 83, 20; 105, 16. Argumentum fabulæ vix diversum fuerit ab eo, quod Plautus, Græcos auctores secutus, in cognomini dramate tractat. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 95, E : Ἀρχ. Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηκε (τὸ ῥύγχος) καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως·

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρόν.

« Similiter Strattis apud schol. Ar. Avium 1294 Opuntio μέγα ῥύγχος attribuit. Cf. Cratin. fr. incert. 83, et si qui alii Atticorum poetarum ῥύγχος de humana facie dixerunt. » *E M.*

2.

Idem 10, p. 426, B : εἰπόντος τινὸς Ἄρχιππον εἰρηκέναι ἐν δευτέρῳ Ἀμφ.

Τίς ἐκέρασε σφῶν, ὦ κακόδαιμον, ἴσον ἴσῳ;

Cf. Aristoph. Acharn. 327, Plut. 1128, etc.

3.

Idem 11, p. 494, B : Ἀρχ. ἐν Ἀμφ. οὐδετέρως (τὸ σκύφος) εἴρηκε.

4.

Antiatt. p. 83, 20, Ἀναλέγειν : ἀντὶ τοῦ ἐκλέγειν. Ἀρχ. Ἀμφ.

5.

Antiatt. p. 105, 16, Κύων : ὦ κύων διὰ τοῦ ω (pro ὦ κύον). Ἀρχ. Ἀμφ.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 452, 28, Ἀσκοθύλακος : Διοκλῆς Βάκχαις, καὶ Ἀρχ. Ἀμφ. δευτέρῳ. « Item Aristoph. fragm. 217. Significatur, opinor,

---

18.

Epulanti opus est, ut apparet, multis polypis.

AMPHITRUO.

1.

Et quidem rostrum habens tam longum.

2.

Quis vestrûm, infelix, par pari miscuit?

5.

O canis!

pera, in qua vinum et cibaria recondebant; quo pertinuerit proverbium ἀσκὸς καὶ θύλακος de homine bibace et edace : v. Alexidis Hes. fr. 1, 4. » *E M.*

7.

Hesych., Ἐπενώτισεν : ἐφώρμησεν. (Ἀρχ.) Ἀμφ. δευτέρῳ.

II. ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ.

Argumentum fabulæ perspicuum. Epularum nuptialium apparatus significatur in fragmentis prope omnibus.

1.

Pollux 9, 72 : Σύμβολον, βραχὺ νομισμάτιον, (significatio omissa in lexicis) ... διελέγχουσι δὲ αὐτὸ σμικρόν τι δύνασθαι, Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Ἀναγύρῳ (fr. 2) ... Ἀρχ. δὲ εἰπὼν ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι

Ἀνδρῶν ἄριστος καὶ μάλιστ' ἐμοὶ ξένος·
ἀτὰρ παρ' ἐμοί γ' ὢν εἶχεν οὐδὲ σύμβολον.

2.

Athen. 14, p. 656, B : τὰ δὲ ὀπτὰ κρέα καλεῖται φλογίδες ... Ἀρχ. Ἡρ. γαμ.

—Ταδὶ δ' ἅμα
χοίρων ἀκροκώλια μικρῶν,
ταύρων τ' ὀξυκέρων φλογίδες,
αἱ δολιχαί τε κάπρου χόλικες.

Versu 1 sic Mein., ut fere cod. Venetus τὰ δίδαλλα, cod. B τάδε δ' ἄλλα, PVL τὰ δαίδαλα, A et M confusis, ut Athen. p. 283, A, et 284, A, ubi legendum πόμπιμος, πόμπιμον, pro πομπίλος, πομπίλον, etc. V. 3 Casaub. τ. τ' ὀξυκέρων pro vulgato τ. ταξικέρων. ABP ταύρου ταξικερῶ. Quod Dindorfius scripsit ταύρου τ' αὐξικέρω. V. 4 libri κάπρου φλογίδες, iterum obtruso φλογίδες. Verum haud dubie κ. χόλικες, v. indicem nostrum Aristoph. v. Χόλιξ, de confusis autem φ et χ litteris Iliad. 17, 300; nec desiderantur exempla τοῦ δ falso pro κ perscripti, quemadmodum Ranarum versu 1230 vulgati libri metro violato habent πορνιδίων, sed Elbing. πορνίδων pro πορνικῶν, Athen. p. 251, A, δεινὸς pro κενὸς, etc. — Meinek. posuit κάπρου σχελίδες.

3.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 371, 28, Ἀκροβελίδας : τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἀρχ. Ἡρ. γαμ.

Τὸ πῦρ πολὺ λίαν. Ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας,
Ἀρκάς!

V. 2 liber mendose ἄκρας, quod temere expunctum eunt. Arcadem coquus appellat puerum ministrantem vel proprie, vel potius jocose per metaphoram, qua Arcades pro aliis laborare, mercede conducti, præsertim in bello, dicebantur : v. annot. ad Platonis Incert. 30.

4.

Athen. 14, p. 640, F : Φιλύλλιος δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησὶ περὶ τῶν δευτέρων τραπεζῶν, λέγων « Ἀμύγδαλα, κάρυα, ἐπιφορήματα. » καὶ Ἀρχ. ἐν Ἡρ. γαμ., καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ (cap. 133). καὶ ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι, ἅπερ Ἀρχ. ἐν Ἡρ. γαμ. ἐπιφορήματα καλεῖ διὰ τούτων,

— Ἰτριοῖσι κἀπιφορήμασιν
ἄλλοις γέμουσα,

« scilicet τράπεζα. » *Mein.* Quem secutus dedi Ἰτρίοισι κἀπ. ἄ. γ. pro eo, quod libri habent Ἰτρίοις ἐπιφορήμασί τ' ἄ. γ., in quibus τ' extremo versu intolerabile est.

5.

Idem 7, p. 307, D : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, Ἀρχ. Ἡρ. γαμοῦντί φησι

— Νήστεις κεστρέας,
κεφάλους.

6.

Pollux 10, 169 : καὶ ἁλία δὲ σκεῦός τι ἦν (?) πύξινον, ᾧ τοὺς ἅλας ἐντρίβουσιν. Ἀρχ. μέν γε ἐν Ἡρ. γαμοῦντί φησιν ἁλία πυξίνη. Parum congruunt ἦν et ἐντρίβουσι, cujus loco exspectes, præsertim ubi agitur de loco prisci scriptoris, ἐνέτριβον. Quare malim ἂν pro ἦν, quæ vocabula etiam apud Her-

---

HERCULES NUPTIAS AGENS.

1.

Virorum optimus et inprimis mihi hospes;
sed, quum apud me esset, ne symbolum quidem habuit.

2.

— Hic simul *sunt*
porcellorum trunculi,
et taurorum acutis cornibus assa,
et longa capri intestina.

3.

Ignis nimius est. Subduce verua,
Arcas!

4.

Placentis bellariisque
aliis plena (mensa).

5.

— Jejunos mugiles,
cephalos.

mippum Μοιρ. fr. 7, aliosque inter se permutata deprehendas.

III. ΙΧΘΥΣ.

« Archippi fabula celeberrima, in qua exagitatam piscariorum nequitiam putans Hemsterh. ad Pollucem 10, 30, non cogitavit, tale argumentum mediæ vel novæ quam antiquæ comœdiæ esse accommodatius. Fragmenta contemplanti hoc drama eo consilio scriptum credas a poeta, ut Atheniensium ἰχθυοφαγίαν immodicam adunco naso suspenderet, piscium chorum fingens, ut conjicias, bellum hominibus, vexatoribus suis, intulisse, et post varios casus fœdus fecisse hac conditione, ut ipsi ceteros redderent Atheniensium captivos (v. fr. 2), ii vero, qui infensiores plurimum damnum intulissent, piscibus traderentur devorandi (v. fr. 15). — Temporis, quo acta est comœdia, tenue indicium præbet archon Euclides (fr. 2), ut commissa fuerit post olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402.) » *E M.*

1.

Athen. 6, p. 227, A : ἐξ ὀνόματος δ' ἰχθυοπώλου μνημονεύει Ἑρμαίου Αἰγυπτίου Ἄρχ. ἐν Ἰχθύσιν οὕτως·

Αἰγύπτιος, μιαρώτατος τῶν ἰχθύων κάπηλος,
Ἕρμαιος, ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς τε πωλεῖ,
καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, ὡς λέγουσιν ἡμῖν.

Similiter 7, p. 311, E, ubi propter λάβρακας hæc iterum affert. « Versu 2 libri variant inter Ἑρμαῖος et Ἕρμαιος. Arcadius De accent. p. 43, 6 : τὸ δὲ Ἕρμαιος κύριον προπαροξύνεται. » *E M.*

2.

Idem 7, p. 329, B : φέρε εἴπωμεν, τίνες εἰσὶν αἱ παρὰ Ἀρχίππῳ ἐν Ἰχθ. τῷ δράματι Θρᾷτται. κατὰ τὰς συγγραφὰς γὰρ (i. e. fœdus, prosa oratione scriptum) τῶν ἰχθύων καὶ Ἀθηναίων ταυτὶ πεποίηκεν. Ἀποδοῦναι δ' ὅσα ἔχομεν ἀλλήλων, ἡμᾶς μὲν τὰς Θρᾴττας, καὶ τὴν Ἀθερίνην αὐλητρίδα, καὶ Σηπίαν τὴν Θύρσου, καὶ τὰς Τρίγλας, καὶ Εὐκλείδην τὸν ἄρξαντα, καὶ Ἀναγυρουντόθεν τοὺς Κορακίωνας, καὶ Κωβιοῦ τοῦ Σαλαμινίου τόκον, καὶ Βάτραχον τὸν πάρεδρον τὸν ἐξ Ὠρεοῦ. » Deligit poeta Atheniensium nomina cum piscium nominibus cognata vel inde deflexa. « Inter *Thressas* istas, quas Athenienses reddere volunt piscibus, fortasse Cleophontis mater (v. annot. ad Aristoph. Ran. 637. *Both.*) fuit, quam Plato quoque piscibus devorandam exposuit. *Atherine* tibicina aliunde ignota; *Sepia* vero nobile scortum : v. Antiphanis lusum ap. Athen. 8, p. 338, E. Τὰς Τρίγλας (frequens meretricum nomen, etiam ab Antiphane eodem loco commemoratum) vel τὰς Τριγλίδας Schweighæus. pro vulgatis τοὺς Τριγλίας. Non improbabile tamen viri nomen fuisse Τριγλίας. Κορακίωνας scripsi præeunte Bergkio; ex C enotatum est κορακιῶνας, ceteri libri κορακιῶντας. *Coraciones* Casaubono videntur fuisse fratres aut sodales ex Anagyrunte pago, quibus nomen a piscatione vel venditione κορακίνων indiderint; quo tamen non opus sumpto, siquidem a nomine piscis κόραξ recte formatur nomen proprium Κορακίων. Etiam de *Cobio* nihil constat. *Batrachus* ex Oreo Eubœæ (quidni enim? *Both.*) notus delator fuit sub Triginta virorum dominatu : v. Bergk. Commentt. p. 380, Hœlscher. De vita Lysiæ p. 147. » *E. M.*

3.

Harpocr. p. 142, 25 : ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους, * καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας, καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ καὶ Ἄρχ. ἐν τοῖς Ἰχθ., λέγων

Αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
ἀποδοκιμάζειν, (εἶτα δοκιμάζειν) πάλιν.
Ἢν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
ἁπαξάπαντας γενομένους παλιναιρέτους.

Apud Harp. verba καὶ τοὺς ἀπ. κ. π. χειροτ. interpretamenti habent speciem; certe prius καὶ delendum est. Alterum versum Porsonus Miscell. p. 281 integrum dedit additis quæ exciderant.

4.

Stephanus Byzant. p. 197 : Γαλεῶται, μάντεων εἶδος Σικελῶν. γαλεὸς δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. Φιλύλλιος Αὔγῃ ... καὶ Ἄρχ. Ἰχθ. « Τί λέγεις σὺ μάντις; εἰσὶ γὰρ θαλάσσιοι γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτα-

---

PISCES.

1.

Ægyptius, scelestissimus piscium propola,
Hermæus, qui vi deglubens squatinas galeosque [vendit,
et lupos (*pisces*) evisceratos, ut narrant nobis.

4.

Electosque negotiorum curatores
abrogare et rursus rogare.
Quodsi igitur sic agimus, periculum
est, ne nesciamus nos cunctos rursus electos esse.

τοι. » Codd. Palatini μάντεις. Recte Mein., immissa altera persona,

α. Τί λέγεις σύ; μάντεις εἰσὶ γὰρ θαλάττιοι;
β. Γαλεοί γε, πάντων μάντεων σοφώτατοι.

« *Galei* ad *galeotas* alludunt, portentorum interpretes (in Sicilia : v. Ernesti Clav. Cicer. p. 174. *Both.*), de quibus v. Cic. De divin. 1, 20, et Ælianus V. H. 12, 46. Itaque etiam hic lusit in piscium hominumque nomine affini. » *E M.*

5.

Athen. 3, p. 86, C : Ἀρχ. δ' ἐν Ἰχθ.

Λεπάσιν, ἐχίνοις, ἐσχάραις, βελόναις τέ τοι,
κτεσίν τε.

Libri minus probabiliter βελ. τε τοῖς κτ. τε. Τοὶ, *sane*, quasi belone (german. *Meernadel, Hornfisch* etc.) inprimis probata : v. Stein. *Handb. der Naturgesch.* pag. 246. Ἐσχάραις, *focis*, in focos imponendis ad coquendum vel assandum, quod pertinet etiam ad sequentia βελ. τε κτεσίν τε. Repetitur versus p. 90, F; utrobique in libris βελ. τε τοῖς κτένεσίν τε, nisi quod Laur. in altero l. κτέσιν. Correxit Elmsleius.

6.

Ibidem, paucis interjectis : περὶ δὲ τῶν κηρύκων Ἀρχ. τάδε λέγει

Κῆρυξ, Θαλάσσης τρόφιμος, υἱὸς Πορφύρας.

Pergit ludere, ut fr. 4 ; nota enim Cerycum sacerdotum Athenis familia (v. Thuc. 8, 53); Thalassa vero et Porphyra simul mulierum Atticarum erant nomina, ut Mein. annotavit; cf. fragm. 11.

7.

Athen. 7, p. 277, F : μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἀμιῶν) Ἀρχ. ἐν Ἰχθ., λέγων οὕτως « Ὅτε δ' ἦσθες ἀμίας παχείας. » Recte Mein.

— Ὅτε δ' ἤσθιες
ἀμίας παχείας,

observans, vetustiores Atticos constanter dixisse ἐσθίειν, non ἔσθειν.

8.

Idem ib. p. 301, A : ἑψητὸς, ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων ... Ἀρχ. Ἰχθ. « Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἑψητὸς ἐντυχών. » Scribamus, facillime restitutis versibus et mendo, de quo non est dubitandum, correcto,

Καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐντυχὼν
ἑψητόν.

Ἑψητὸν dictum attice pro ἑψητὴν, ut γλῶσσαν ἀργὸν pro ἀργὴν Philoct. 97, ubi v. annotata. « *Aphya* meretriculæ nomen. Bekkeri Anecd. p. 203, 15, Ἀφύα : ὄνομα ἑταίρας. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ἀφύης, ὅπερ ἐστὶν ἰχθύδιον φαῦλον, καὶ λυπρόν· τοιαύτη δὲ ἦν καὶ ἡ ἑταίρα, ὡς ἔοικεν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν προσηγορίαν ἔσχεν. Rectius haud dubie Apollodorus Athen. 13, p. 586, A, Stagonium et Anthin (Anthiam) meretrices ideo apuas appellatas esse ait, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὖσαι, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Ibid. 8, p. 339, B. » *Mein.* Cf. Calliæ Cyclop. 5.

9.

Idem ib. p. 315, B, de orpho : Ἀρχ. δ' ἐν Ἰχθ.

Ἱερεὺς γὰρ ἦλθ' αὐτοῖσιν ὀρφὼς τοῦ θεοῦ.

Sic edd. et codd. VL. τοῦ θεοῦ. Cod. P τοῦ θεῶν, superscripto οῦ. AB τοῦ θεῶν. Schweighæus. ὀρφὼς του θεῶν. Paulo post Athen. : τὴν μέντοι ἑνικὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως προφέρονται Ἀττικοί. Ἀρχ. Ἰχθύσιν, ὡς πρόκειται. « Contra Arcadius De accent. p. 94, 5 : τὰ δὲ λαγῶς καὶ ὀρφῶς περισπῶνται. Pluribus hæc persecutus est Bergkius Commentt. p. 418 seqq. » *E M.* Cf. fragm. 12.

10.

Idem ib. p. 312, A : ὧν (μαιωτῶν) μνημονεύει Ἀρχ. ἐν Ἰχθ. διὰ τούτων·

— Τοὺς μαιώτας,
καὶ σαπέρδας, καὶ γλάνιδας.

Μαιώτας Arch. pisces quosdam dicere videtur frequentes in palude Mæotide, alludens ad Mæotas, Scythiæ populum, de quibus Plinius H. N. 4, 12 : *A Buge* (*Bucc* Mela 2, 1, 16) *super Mæotin Sauro-*

4.
a. Quid tu ais? sunt enim vates marini?
b. Galei (stelliones?) quidem, vatum sapientissimi.

5.
Lepadibus, echinis, focis, et sane belonis pectinibus-que.

6.
Ceryx, Thalassæ alumnus, filius Porphyræ.

7.
Quando edebas
amias crassas.

8.
Et apuam quidem forte inventam deglutiit coctam.

9.
Sacerdos enim orphus dei convenit eos.

10.
Et mæotas,
et saperdas, et glanides.

matæ et Essedones; at per oram ad Tanain usque Mæotæ, a quibus lacus nomen accepit. Gesnerus Thes. L. L. v. *saperda :* « Persius Sat. 5, 134 : *Et quid agas, rogitas? saperdas advehe Ponto.* (Scrib. a. *Ecquid agam?* (b.) *Rogitas?* etc.) Athenæus saperdam appellat coracinum : vid. Casaub. 7, 17. *Ponticum opsonium* vocat Archestratus Athen. 3, 30. » Cf. Schneideri Lex. v. Σαπέρδης. De *glanide* ad Aristoph. Eq. 920., Aristot. H. A. 8, 20, 12, etc.

11.

Idem ib. p. 322, A : Ἄρχ. δὲ ἐν Ἰχθύσιν ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ σάλπης, « Ἐκήρυξεν βόαξ, σάλπης δ' ἐσάλπιγξ', ἑπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρων. » Cod. A κῆρυξ μὲν ἐβόαξ, BC κῆρυξ μὲν ἐβόασεν. P ἢ κῆρυξ μὲν ἢ βόαξ. Bergk. Comm. p. 378 :

— Κῆρυξ μὲν ἐβόησεν βόαξ,
σάλπης δ' ἐσάλπιγξ' ἑπτ' ὀβολοὺς μισθὸν φέρων.

Apparet verborum similium ἐβόησεν βόαξ alterum alteri offecisse. Gesnerus l. l. : « *Box* genus piscis marini, a boando, ut putatur, dictum, cujus meminit Plinius 32, cap. ult. Festo dicitur *boca.* » Cf. fragm. 6.

12.

Idem ib. p. 328, A : Χρύσοφρυς. Ἄρχ. ἐν Ἰχθύσιν

Ἱερεὺς Ἀφροδίτης χρύσοφρυς Κυθηρίας.

Codd. Ἱεροὺς, confusis ut sæpe ε et ο litteris. Editi olim Ἱερὸς, quod in antiquo scriptore requireret Ἀφροδίτῃ Κυθηρίᾳ. Cf. fragm. 9. Χρύσοφρυς, *aurata*, item piscis marinus : v. Aristot. H. A. 1, 5, 2, etc.

13.

Idem 10, p. 424, A : κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος... Ἄρχ. Ἰχθ.

— Κύαθον ἐπριάμην παρὰ Δαισίου.

« De *Dæsia* vel *Dæsio*, poculorum cælatore, nihil aliunde constat. » *M.*

14.

Idem 7, p. 331, C : ἀλλὰ μὴν, ἄνδρες ἰχθύες κατὰ τὸν Ἄρχιππον, παρελίπετε .... τοὺς ὀρυκτοὺς ἰχθῦς. His haud dubie orator usus pro formulis ἄνδρες Ἀθηναῖοι. « Simile illud Luciani in Jove trag. p. 658, deos compellantis verbis ἄνδρες θεοὶ, et Timæi ap. Athen. 2, p. 37, D : ἄνδρες Τρίτωνες· et item Athenæi 4, p. 160, B : ὦ ἄνδρες κύνες, *ihr Herrn Hunde.* » *Mein.*

15.

Idem ib. p. 343, C : ἐν τοῖς Ἰχθύσιν Ἄρχ. τῷ δράματι ὡς ὀψοφάγον δήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. « Melanthium dicit, poetam tragicum eundemque lurconum principem, de quo v. Hist. cr. Com. p. 206. » *M.* Cf. index Aristoph. v. Melanthius, et prolegomena hujus fabulæ.

16.

Pollux 7, 16 : τὴν ἀρτόπωλιν καὶ τὴν παντοπωλίαν εἶπεν Ἄρχ. ἐν Ἰχθύσιν. Meinck. conjicit τὴν ἀρτοπωλίαν, Bekker. τὴν παντόπωλιν. Locus perdubius, quippe prioribus omissis in cod. Falck., posterioribus καὶ τὴν παντ. in optimo ex Parisinis.

17.

Idem ib. 28 : Ἄρχ. ἐν Ἰχθύσιν εἴρηκε νακοτιλτοῦντας. V. Schneideri Lex. v. Νακοτίλτης.

18.

Idem 10, 29 : καὶ μυλήκορον ἄν τις αὐτὸ (scil. τὸ κόρημα vel κάλλυντρον) καλέσειε· καίτοι σαφὲς, ὅτι τοῦτο τῷ μύλωνι προσήκει· ἀλλ' ὅμως Ἄρχ. εἴρηκεν ἐν Ἰχθ.

Τὴν ἀγορὰν μυληκόρῳ.

« Intell. καθαίρειν vel ἐκκορεῖν, quod vidit Hemsterh. » *E M.*

19.

Schol. Platonis Apol. Socr. p. 330, de Anyto, Anthemionis filio : Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαν αὐτὸν εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄρχ. Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει.

IV. ΟΝΟΥ ΣΚΙΑ.

« Quam fabulam ita inscripsit Noster, testibus schol. Aristoph. Vesp. 191 (καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὄνου σκιά), Zenobio 6, 26, Photio p. 291 (Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Διδασκαλίαις δράματός τινος φέρει ἐπιγραφὴν Ὄνου σκιάν), eam simpliciter Ὄνον appellant Photius Lex. p. 280, s. v. Ὀμώμοκα, et Harpocr. s. v. Τοπεῖον. » *E M.*

11.

Ceryx (*præco*) quidem boavit box ;
salpa vero tuba cecinit septem obolorum mercede.

12.

Sacerdos Veneris chrysophrys Cytheriæ.

13.

Cyathum emi a Dæsia.

14.

Viri Pisces.

18.

Forum scopis molaribus (purgare).

1.

Harpocr. p. 176, 12, Τοπεῖον : Ἰσαῖος κατὰ Διοκλέους. τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία ... Ἀρχ. Ὄνῳ

— Τροχιλίαισι ταῦτα καὶ τοπείοις
ἱστᾶσιν οὐκ ἄνευ πόνου.

Libri τροχιλίαις, quod κακόμετρον emendarunt Mein. et Dobræus Advers. p. 589.

2.

Photius p. 335, 21, Ὀμώμοκα (attice pro ὤμοκα) : Ἀρχ. Ὄνῳ.

V. ΠΛΟΥΤΟΣ.

« In *Pluto* fabula Archippus docuit, secundum Hemsterh. ad Pollucem 10, 136, veras divitias non in profusione atque elegante vita, sed in parsimonia consistere. E fragmentis hoc unum efficias, repræsentatum fuisse hominem, qui ex paupere dives factus esset : v. fragm. 3. Ad opulentiam ejus spectat fr. 5. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Avium 1648 : τῷ διαβάλλεσθαι χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἀρχ. ἐν Πλούτῳ

Ἔστιν δὲ πρόφασίς μοι καλῶς εὑρημένη·
τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον.

In schol. libri διαβάλλεται. Apud Archippum Mein. durioribus numeris Ἔ. δέ μοι | πρόφασις | καλῶς | εὑρ. Schol. Ἔ. δέ μοι καλ. πρ. εἰρημένη, non melius ille quidem, sed ita, ut intelligas, tertio loco reponendum esse εὐμέτρως vocabulum πρόφασις. Εἰρημένη emendatum a Porsono Advers. p. 251. V. 2 διαβαλοῦμεν ap. Suidam v. Διαβάλλεται, qui hæc affert cum Zonara Lex. p. 528.

2.

Idem Vesparum 418, Θεοσεχθρία : καὶ Ἀρχ. ἐν Πλ. « Οἴμοι. τί ἐστι; μῶν* ἔδωκε; (Florens Christ. ἔδακε.) τί σ' ἔδακεν; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε, κἀπέβρυξε τίς ἡ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία. » Sic, nisi fallor, Archippus :

α. Οἴμοι! β. Τί (οἴμοι) ἐστί; μῶν ἔδακέν τι σέ;
α. Ἔδακε; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κἀπέβρυξε. β. Τίς;
α. Τίς; ἡ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία.

Ἡ παν. etiam Meinek. Alterum Οἴμοι forte videtur obliteratum esse. Facete dictum τί οἴμοι; « quale Heu, » pro τί κακὸν, « quale malum. »

3.

Etym. M. p. 357, 26, ubi de adjectivo ἐπήβολος agitur : Ὑπερίδης Κατὰ Δημάρχου (Δημάδου Mein.) « Μήτε * πόλιν μήτε πολιτείας ἐπήβολον γενέσθαι. » Ἄρχιππος « * Πλουτῶν νῦν ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. » Porphyrius Quæst. Homer. p. 5 : Ἀρχ. Πλούτῳ « Νῦν ὡς ἐγεν. etc. » Schol. Hom. Odyss. 2, 319 : Ἀρχ. « Νῦν δ' ὡς ἐγεν. etc. » Eustath. p. 1448, 8 : Ἀρχ. « Ἐγενόμην χρ. ἐπ. » Apud Hyperidem manifesta mendi est vox πόλιν. Id ortum arbitror ex πολλῶν, h. e. πολλῶν ἄλλων, quam ellipsin illustravit Schæferus indice libri Bosiani, v. Ἄλλος. Cf. Jacobs. Anthol. Palat. 4, p. 340, nos annot. ad Odyss. 12, 62 (ποτητὰ pro ἄλλα ποτ.) Homeri vol. 6, p. 403. Et alia multa, et jus civitatis, obtinuisse illum negat Hyperides. Deinde scribendum : Ἀρχ. Πλούτῳ

Νῦν ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος.

4.

Pollux 10, 136 : προσδεῖ καὶ ῥαφίδος, ἣν Ἀρχ. ἐν Πλ. ὠνόμασε,

— Ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τόδε
ῥῆγμα σύρραψον.

Partes versuum t. t. e. Meinek. : λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε.

5.

Idem 7, 63 : Ἀρχ. ἐν Πλ. πλατυπόρφυρα εἴρηκεν ἱμάτια.

VI. ΡΙΝΩΝ.

« Ῥίνωνι fabulæ fortasse nomen inditum fuit a Rhinone, quem soluto Quadringentorum imperio

---

ASINI UMBRA.

1.

Rotulis hæc et funibus
statuunt non sine labore.

DIVITIÆ.

1.

Est autem causa mihi bene inventa :
calumniabor enim hodie senem.

2.

a. Heu! b. Quale est hoc « Heu »? ecquid pupugit [te?
a. Pupugit? immo voravit demorditque. b. Quis?
a. Quis? dolus malus atque astutia.

3.

Quia nunc adeptus sum opes.

4.

Acu et lino sumptis hanc
fissuram obsue.

5.

Oris latis purpureis vestimenta.

(v. Thuc. 8, 97, etc.) in Decem illis prætoribus numerant Isocrates C. Callim. p. 446 Bekker. et Heraclides Polit. p. 502 Crag., ubi dicitur ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός. Ejusdem nomine inscriptus ferebatur dialogus Æschinis Socratici, memoratus Diogeni Laertio 2, 7, et Polluci 7, 103; cf. Harpocr. p. 164, 13. Neque ad alium spectare videtur Photii annotatio 'Ρίνων : ὄνομα κύριον. » *E M.*

1.

Athen. 15, p. 678, E : εὑρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς χυλιστόν (leg. ἐκκύλιστόν) τινα καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἄρχιππον ἐν Ῥίνωνι διὰ τούτων·

Ἀθῷος, ἀποδὺς θοἰμάτιον, ἀπέρχεται,
στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων, οἴκαδε.

Pollux 7, 199 : στεφάνων δὲ εἴδη, ἐκκύλιστος, ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται Ῥίνωνι « Ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων. » Versu 1 libri ἀποδούς, quod correxit Toup. Emend. vol. 3, p. 37. — In altera tamen edit. ἀποδοὺς reduxit Meinek., dici ista existimans « de homine, qui quum furto surreptam vestem reddidisset, impune convivio excedat. »

2.

Pollux 2, 183 : οἱ (scil. γλουτοὶ) καὶ χοχῶναι, καὶ πύγαια προσαγορεύονται· καὶ προχῶναι παρὰ Ἀρχίππῳ ἐν τῷ Ῥίνωνι. Schol. Aristoph. Eq. 422 : χοχώνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης τῶν ἰσχίων. ... αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πύγαια, καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχίππῳ καλοῦνται. De χοχώναις v. Foesius OEcon. Hippocr. p. 352, et nova scholia ad Hippocrat. in Darembergii *Notices et Extraits des manuscrits médicaux* 1, p. 214 seqq.

3.

Idem 10, 177 : τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἀρχ. ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκεν.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Floril. 59, 7, cum lemmate Ἀρχίππου :

Ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν,
ὦ μῆτερ, ἐστὶ μὴ πλέοντα μηδαμοῦ!

Callimacho tribuit Trincavellus. Gesnerus : *Callimachi, alias Archippi.* Ed. Francof. ἀπὸ τῆς γῆς, quod ascivi. « Grotius in annot. et Scaliger Prov. strom. p. 153 dorice (nescio qua auctoritate. *Both.*) ὡς ἁδὺ τὰν θ. ἀπὸ τᾶς γᾶς ὁρ. Epictetus Fragm. vol. 3, p. 104 Schweigh. : Ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι τῶν πόνων, quæ ex hoc et alio Euripidis loco ducta esse indicavi ad Menandr. p. 86. » *Mein.* In priore iambico senario fortasse θάλατταν ἂν ἀπὸ γῆς ὁρ., ut elegans ἂν haustum videatur ab -αν syllaba, quæ antecedit. Ceterum etiam Epicteti illa οὕτως ... πόνων sapiunt versum : ὡς ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων, Tragico dignum.

2.

Pollux 7, 148 : σκαφέας δ' αὐτοὺς (scil. τοὺς σκαπτῆρας vel σκαπανεῖς) Ἀρχ. καλεῖ·

Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις,
καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις.

« Magis attica videtur forma κηπουροῖσι : v. Bœckh. præf. ad Simonis dial. p. 20, et Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 219. » *E M.*

3.

Plut. Alcib. c. 1 : τῇ δὲ φωνῇ (Alcibiadis) καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητος (perperam libri πιθανότητα) παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος (Vesp. 44), καὶ Ἀρχ., τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων, « Βαδίζει, φησί, διακεχλιδὼς, θοἰμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς μάλιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι, κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται. » Probabiliter scribas

— Διακεχλιδὼς
βάδον βαδίζει θοἰμάτιον ἕλκων, ὅπως
μάλιστα δόξει' ἐμφερὴς εἶναι πατρί,
κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.

Neque aliter Mein. Cur. critt. p. 55, nisi quod maluit διαχ. ὁδὶ βαδίζει, quum sit verosimilius, forte

---

RHINO.

1.

Illæsus, exuta veste, abit,
corona imposita eccylista, domum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quam dulce est mare ex terra conspicere,
mater, nullo modo navigare cogitantem.

2.

Fossoribus, hortulanis, asinariisque,
et præterea feminis runcantibus.

3.

— Molliter
gradum graditur, vestem trahens,
ut quam maxime similis videatur patri,
inclinataque cervice fertur et balbutit.

excidisse βάδον ante βαδίζει. Sic Aristoph. Av. 42. Emphasi ille, nisi fallor, ironica βάδον βαδίζει pro simplici βαδίζει. « Κλασαυχενεύεται, quæ Bryani est emendatio pro κλαυσ., egregie exprimit Alcibiadis fractam in capite tenendo mollitiem. Comicus incertus apud Clem. Alex. Pæd. 3, p. 108 Sylb. :

— Τὸ δ' ὅλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος,
πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον, περιπατεῖν.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 343, Ἄδικος : ὁ μὴ ἔχων δίκην [διὰ τὸ μὴ δικάζεσθαί τινι. Hæc delenda puto.] Ἀρχ.

Ἀμαθὴς σοφὸς, δίκαιος ἄδικος.

καὶ τὸ ἀμαθὴς δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἢ φύσει εἰδώς. Horatius A. P. 366 : *et voce paterna Fingeris ad rectum, et per te* (i. e. natura) *sapis*. Male codex μηδὲν φύσει εἰδ. Forte ἢ exciderit. Xenophon Cyrop. 8, 3, 46 : ἐμὲ δὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ξένον τρέφε, etc.

5.

Antiatt. p. 113, 20, Συμπατριώτης : Ἀρχ. τὸ μέντοι πατριώτης Ἄλεξις. « Spectant hæc ad decantatum illud Atticistarum præceptum, quod pluribus illustravit Lobeckius ad Phryn. p. 172. » *Mein*. Pollux 3, 54 : Ἀρχ. δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη.

6.

Herodiani fragm. p. 460 Lobeck. : τὸ ξύστρα ὄνομα παρὰ Ἀρχίππῳ τῷ κωμικῷ. V. ibi Lobeck.

7.

Pollux 3, 154 : παιδοτριβικὴν δὲ τέχνην Ἰσοκράτης εἴρηκεν, παιδοτριβίας Ἀρχ. ὁ κωμικός. Mein. malit παιδοτρίβειαν. Cf. fr. 10.

8.

Idem 6, 174 : Ἀρχ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τὸ ἰσόχρυσον εἴρηκε.

9.

Zonaras Lex. p. 1169, 6 : Ἀρχ. « Φέρε * καθίζωμεν θαδί. » Κρατῖνος

Εἰ πρῶτος ἔλθοις, κἂν καθίζεσθαι λάβοις.

Tittmann. καθίζωμεν ἐνθαδί. Recte Mein.

Φέρε, καθίζωμ' ἐνθαδί.

10.

Photius p. 47, 17, et Suidas, Ἑωθώς : χωρὶς τοῦ ι Ἀρχ., καὶ Ἀράρως « Ἕωθας » καὶ Θουκυδίδης η' « ἑώθεσαν » (? εἰωθότα legitur in eo libro c. 68). « Æolicam hanc formam dicit Etymologus p. 306, 50. Cf. ad Cratini fab. incert. 12. » *E M.*

11.

Idem p. 512, 1, Σιλλοῦν : τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν. οὕτως Ἀρχ.

12.

Idem p. 520, 5, Σκιάποδες : Λιβυκὸν ἔθνος οὕτως Ἀρχ. De Sciapodum gente fabulosa Mein. laudavit Ctesiam ap. Harpocr. p. 168, schol. Aristoph. Avium 1552, et Schneidewinum docte de ea exponentem Conjectt. crit. p. 21 seq.

« Fuerunt qui quattuor fabulas vulgo pro Aristophaneis habitas, Archippo tribuerent, *Poesin*, *Naufragum*, *Insulas*, et *Niobum* : v. Anonymus laudatus in prolegomenis. Ναυαγοῦ sive Δὶς ναυαγοῦ (nam ita quoque hoc drama inscriptum legitur) nullæ supersunt reliquiæ, nisi forte apud Pollucem 10, 33, de quo loco v. Dindorf. Fragm. Aristoph. p. 154. Νήσων et Νιόβου fragmenta exstant. Ἱππεῖς fabulam apud Fabricium ex Ἰχθύσι corruptam esse vidit Casaub. ad Athen. 6, p. 227, A. Denique, cujus meminit Harlesius Sevini commentum, Archilochi (seu potius Dinolochi) Telephum (Athen. 3, p, 111, C) Archippo tribuentis, verbo tetigisse sufficiat. » *E M.*

XIX.

ARISTOMENES.

« Suidas : Ἀριστομένης Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, ὀλυμπιάδι (sic primus Portus pro corrupto ὀλυμπιάδων) πζ'. Ex Aristophanis scholiasta, Argumento Equitum, intelligitur, Aristomenem olymp. 88, 4 (ante Chr. 424) Ὑλοφόρους cum Aristophanis Equitibus et Cratini Satyris in certamen commisisse. — Videntur veteres critici poetas antiquæ comœdiæ in duas velut classes dispescuisse, unam vetustiorum ante bellum Peloponnesiacum, alteram τῶν ἐπιδευτέρων, i. e. sequiorum, qui ipsis belli temporibus floruissent. Eadem ratione Phrynichum τοῖς ἐπιδευτέροις accensuit Suidas; itemque decem oratores delecti, quos recentiores ad veterum illorum normam instituerunt, οἱ ἐπιδεύτεροι δέκα ῥήτορες appellati sunt, teste Suida v.

4.
Indoctus sapiens; justus in jure non conspectus.

9.
Age, considam hic.

Νικόστρατος. — Aristomenes quum in Argumento Pluti olymp. 97, 4 (ante Chr. nat. 388) Admetum commisisse dicatur simul cum Pluto, perlongam viro vitam obtigisse censendum esset, nisi mirum videretur, eum in tanta longævitate quinque tantum fabulas fecisse. Itaque Admeti commissionem ad primam Pluti editionem spectare arbitror. De ceteris hujus Comici rebus id solum memoratur, vel ipsum, vel patrem ejus, artem fabrilem factitasse, quam qui opprobrio ei verterent, θυροποιὸν eum appellabant secundum Suidam l. l. Hesychius quoque, Θυροποιός : οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ κωμικὸς ποιητὴς σκωπτικῶς. Fabularum tituli, præter perditas Ὑλοφόρους et Ἄδμητον, commemorantur tres. » *E M.*

I. ΒΟΗΘΟΙ.

« Ap. Priscianum 17, p. 91, et 18, p. 232 ed. Krehl. hæc fabula tribuitur Aristophani, sed recte Aristomeni 18, p. 250. Quæ nomina confunduntur etiam apud Pollucem 7, 211, Athen. 14, p. 658, A, et Phrynichum Appar. sophist. p. 23, ubi quidem mendum correxit Dindorf. Priore loco Prisciani id non fugit Reinesium et Brunckium. » *E M.*

1.

Macrobius Sat. 5, 20 : *Gargara, ut videtis, manifeste posuit* (Alcæus comicus) *pro multitudine; nec aliter Aristomenes* ἐν Μύθοις (immo Βοηθοῖς),

Ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἀνδρῶν γάργαρα.

Diserte ex Βοηθοῖς schol. Aristoph. Acharn. 3, et Suidas v. Ψαμμακοσιογάργαρα, citante « Ἔνδον γὰρ ἡμῶν γάργαρα. »

2.

Priscianus 17, p. 91 ed. Krehl., agens de abundantia præpositionis in locutione συνακολουθεῖν μετά τινος et similium : *Aristophanes* (sic) Βοηθοῖς « Εὖ γὰρ εὖ πράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνέσῃ. » Sic Putschius. Aldus εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε β. πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς. Cod. Monac. ευ ταρευ πραττειν σε βουλομαι ποσαετευς οπως μετεμου ξενεσε. Neque aliter cod. Tegerns., qui in ὅπως desinit. Ita scribamus :

— α. Εὖ γὰρ, εὖ
πράττειν σε βούλομαί τι. β. Πῶς λέγεις;
α. Ὅπως;
μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Βούλομαί τι Hermannus apud Krehlium. Idem et Dobr. ad Plutum 504, ξυνέσει. Minus tamen placent continui duo pedes anapæstici : quare nescio an præstet legi secundum Aldum μετ' ἐμοῦ ξυνῇς εὖ, *mecum bene fueris*. V. Matth. Gr. § 516 : Πῶς; altero respondente Ὅπως; ut Aristoph. Thesmoph. 202, etc.

3.

Idem 18, 25, p. 232 : *Aristophanes* (sic) Βοηθοῖς « Μισῶ σε ὅτιὴ λέγεις με τὰ αἴσχρά. » *huic simile est* (?) *illud Terentianum in Andria* (4, 2, 26,) « *Quid me fiet?* » Recte Mein. auctore Brunckio ad Aristoph. fragm. p. 122 ed. Lips.

Μισῶ σ', ὁτιὴ λέγεις με τἄσχρά.

4.

Idem ib. 26, p. 250 : *Aristomenes* Βοηθοῖς « Ἐπειδὴ τοὺς πρυτάνεις προσήλθομεν. » Ita Krehl. et, secundum Scapulæ editorem Oxon., codex Leidensis. Putschius οἱ γ' ἤδη τ. πρ. πρ. Brunck. Aristoph. fragm. l. c. incertum qua auctoritate, αὐτοὶ γὰρ ἤδη τ. πρ. πρ. Equidem malim

Ἔπειτά γ' ἤδη τοὺς πρυτάνεις προσήλθομεν.

II. ΓΟΗΤΕΣ.

« Quam Aristomenes Γόητες inscripsit fabulam, in ea præstigiatores et id genus hominum lusisse videtur. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Thesmoph. 258 : λέγουσι δὲ περίθετον πρόσωπον, ὡς Ἀρ. ἐν Γόησιν·

Πανευτυχίαν δεῖ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν,
καὶ περίθετον πρόσωπον, ὃ λαβὼν ἔσταθι.

Versu 1 libri II. δέ, quod correxit Mein., idemque v. 2 ἔσταθι.

AUXILIARII.

1.

Intus enim nobis sunt virorum Gargara

2.

a. Bene enim, bene
tibi esse volo nonnihil. b. Quomodo id dicis?
a. Quomodo?
mecum bene fueris.

3.

Odi te, quandoquidem mihi turpiter conviciaris.

4.

Deinde quidem jam prytanes adiimus.

PRÆSTIGIATORES

1.

Plenam armaturam dei hanc sumere oportet
et personam capiti imponendam : qua sumpta asta.

2.

Athen. 14, p. 658, A : ἀλιπάστων δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς Ἀρ. . . . ἐν Γόησιν

— Ὀστακὸν
ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ἀπεσθίειν.

Ὀστακὸν dicunt Attici, quem alii Græci ἀστακὸν, *astacum*, cancrum fluvialem. Marinus vocatur κάμμαρος : v. Aristot. H. A. 1, 6, 1, etc., apud quem vereor ne Atticorum forma reponenda sit pro glossemate.

3.

Idem 7, p. 287, D : Ἀττικοὶ δὲ ὅμως βεμβράδας (non μεμβράδας) λέγουσιν. Ἀρ. ἐν Γ.

— Βεμβράδας φέρων
ὀβολοῦ.

Imprudens Schneiderus Aristot. H. A. 6, 14, 4, retinuit vulgatum μεμβράδες, quum meliores MSS. præberent βεμβράδες.

4.

Idem 9, p. 384, D : ἀναβραστῶν δὲ κρεῶν μνημονεύει Ἀρ. Γόησιν οὕτως. Aristomenis versus excidit.

5.

Pollux 7, 211 : καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστομένει εὑρήσεις ἐν Γόησι, βιβλιογράφον δὲ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Χείρωσι. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 655.

6.

Harpocr. p. 182, 13 : ὅτι καὶ ἐπ' ἀνθρωπείου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη, καὶ Ἀρ. ἐν Γ. δῆλον ποιεῖ.

III. ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ.

« In Διονύσῳ ἀσκητῇ, Eupolidis, ut videtur, in Taxiarchis exemplum secutus, mollem deum duris athletarum laboribus exercuit, in quibus etiam σφαιρομαχίαν fuisse ostendit Pollux 3, 150; eodemque pertinent ἀλίπαστα κρέα, qui athletarum cibus fuit, Athen. 14, p. 658, A. » *E M.* Cf. annot. ad fragm. 2 et 3.

1.

Athen. 14, p. 650, D : αἱ δ' ἀμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον, καὶ ἀπύρηνον. (Nescio quem fructum dicat. *Both.*) Ἀρ. ἐν Διονύσῳ φησὶν

Ὁ Χῖος οὐκ οἶσθ' ὡς ἀμαμηλίδας ποιεῖ;

« Schweigh. tentabat ὁ Κεῖος propter hæc Æschylidis, ab Athenæo laudata, ἡ νῆσος (Κέως) φέρει κρατίστας κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας, quæ verba docent potius, recte legi ὁ Χῖος (Chius homo). » *E M.* Ποιεῖ, ut Aristoph. Pacis 1322 :

Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
.... οἶνόν τε πολύν.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 111, 20, Πολλὰς ποιεῖν κριθάς : ἀντὶ τοῦ πολλὰς γεωργεῖν κριθάς. Quod his additum ibi legitur, καὶ πολὺν οἶνον ποιεῖν, id nullo judicio ex Aristophanis loco sumpsit librarius.

2.

Idem ib. p. 658, A : ἀλιπάστων δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς Ἀρ. ἐν Διονύσῳ,

Ἀλίπαστα ταῦτα παρατίθημί σοι.

Toupius Emend. 3, p. 95, et Meinek. versum explent vocabulo κρέα in fine, additamento verisimili, nec tamen necessario, siquidem potest ut κρεῶν immissum sit ab explicatore, quum Athenæus id intelligendum reliquisset lectoribus, quemadmodum *caro* subaudiri solet apud Latinos. Plautus Aul. 2, 8, 3 :

Venio ad macellum; rogito pisces : indicant
caros; *agninam* caram, caram *bubulam*,
vitulinam, ... *porcinam*, etc.

Igitur hic versus ἀκέφαλος mihi videtur potius quam μείουρος. Lambertus Bos Ellips. gr. p. 233 ed. Schæfer : « Ut Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, etc., subaudientes *caro*, sic Græci βόειον, ὕειον, etc. subint. κρέας. » Ibi et ille, et alii interpretes, laudant pariter dicta per ellipsin τοῦ κρέατος vel τῆς σαρκὸς, hæc : ἐγχέλεια, λαγῷα, ὀρνίθεια, χοίρεια. Clemens Alex. p. 850 Pott. : διὸ καὶ Αἰγύπτιοι ἐν ταῖς κατ' αὐτοὺς ἁγνείαις οὐκ ἐπιτρέπουσι τοῖς ἱερεῦσι σιτεῖσθαι σάρκας, ὀρνιθείοις τε ὡς κουφοτάτοις χρῶνται. Ibi quanquam σάρκας præcessit, tamen

2.

—Astacum
salitum semper comedi a ministro.

3.

— Bembradas afferens
obolo.

4

— Bullientium carnium.

6.

Callum.

BACCHUS LUCTATOR.

1.

Nescisne, Chium colere hamamelidas?

2.

Salita hæc tibi appono.

ὀρνιθείοις neutro genere sequitur. Neque aliter accipiendum est τἀγχέλεια Aristoph. Acharn. 974, ubi schol. : ἡ λείπει τὰ χρέα, ἵν' ᾖ τὰ ἐγχέλεια χρέα. Falsum est, quod subjecit : ἡ λέγει, τὰς ἐγχέλεις, quia Græci parvas anguillas dicunt ἐγχέλια sive ἐγχελύδια, non ἐγχέλεια. Cf. Calliæ Cyclop. 1.

3.

Pollux 3, 150 : ἀφ' ὧν (σφαιρῶν) καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία παρὰ Ἀριστομένει ἐν Διονύσῳ ἀσκητῇ. Unus codex σφαιρομαχίαι et Διονύσῳ ἐν ἀσκηταῖς. Quod nihil habet offensionis, nec minus recte fabula inscripta fuerit Διόνυσος ἐν ἀσκηταῖς, *Bacchus inter luctatores*, quam Διόνυσος ἀσκητής, *Bacchus luctator*, vel simpliciter Διόνυσος.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1., p. 11, D, de verbo ἀκρατίζεσθαι disserens : Ἀρ.

Ἀκρατιοῦμαι μικρὸν, εἶθ' ἥξω πάλιν,
ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακών.

« Priorem versum ex Athenæo petiit Eustath. ad Odyss. p. 1791, 37. Respicit etiam Phrynichus Appar. soph. p. 23. 15, Ἀκρατίσασθαι : τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης (sic) « Ἀκρατιοῦμαι μικρόν. »

2.

Pollux 7, 167 : Ἀρ. δὲ ὁ κωμικὸς

Φιλακόλουθος ἄρχεται.

« Fuit qui corrigeret ἔρχεται. Sed quis præstet poetam non petiisse acumen ex oppositis, ut sensus sit : *qui alias sequacem se præstitit, nunc ipse rei initium facit?* Φιλακόλουθος etiam Aristoph. Ran. 416 assumpsisse videtur. Pollucis cod. Paris A λέγει pro ἄρχεται. » *E M.*

3.

Harpocr. p. 127, 9 : ὅτι δὲ καὶ οἱ δοῦλοι ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον, ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι, καὶ Ἀρ.

XX.

CALLIAS.

« Suidas : Καλλίας Ἀθηναῖος κωμικὸς, υἱὸς Λυσιμάχου, ὃς ἐπεκλήθη Σχοινίων διὰ τὸ σχοινοπλόκου εἶναι πατρός. Hunc ad Demosthenis ætatem retulit Luchesinus ad Demosth. Olynth. 2, p. 23, 20; sed antiquæ comœdiæ poetis adnumerandum esse, expressum docet Athenæi testimonium 10, p. 453, C, ubi proxime ante Strattidem (circa olymp. 92, ante Chr. nat. 410) floruisse dicitur. Eundem Cratini æmulum fuisse intelligitur e scholio ad Aristoph. Eq. 526. *Schœnionis* cognomen, de quo supra Suidas, fortasse Cratino acceptum retulit. » *Mein.* Qui Calliæ nomen pro Καλλιάδου τοῦ κωμικοῦ ponendum conjiciebat Hist. crit. Com. p. 213, nec tamen persuasit. Καλλίαν τὸν Καλλιάδου habes Thuc. 1, 61, Καλλιάδεω ἄρχοντος Ἀθηναίοισι Herodot. 8, 51 (olymp. 74, 4, ante Chr. nat. 481), etc. Sex fabularum titulos commemorat Suidas, præter eas quarum fragmenta exstant, Αἰγύπτιος, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.

I. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Zenobius 4, 67 : « Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον· ἕλκε μοιχὸν * ἢ μυχόν. » ταύτης μέμνηται Κ. ἐν Ἀταλάντῃ. Suidas v. Μοιχός : καὶ παροιμία « * ἕλκει μοιχὸς ἐς μοιχόν, » ῥηθεῖσα τῷ Καλλίᾳ. Apparet, ex prioribus Suidæ excidisse proverbium Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον, quod solum commemoravit Diogenianus 5, 42. Recte Meinek.,

Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον· ἕλκε μοιχὸν ἐς μυχόν,

suppleto σαγήνης vel simili vocabulo, *in recessum, in rete.* Mulctam ille, ex more, dicere jubetur adultero mulieris vel filiæ.

II. ΚΥΚΛΩΠΕΣ.

« Frequens Cyclopum mentio, sed ita, ut ad argumentum fabulæ perspiciendum nihil inde proficias, nisi quod lautæ in ea epulæ videntur esse celebratæ. Eadem fabula Diocli quoque poetæ tribuebatur, ut quater memorat Athenæus. » *E M.*

1

Athen. 7, p. 286, B : * ἀχαρνός. Καλλίας Κύκλωψι « * κίθαρις ὀπτὸς καὶ βατὶς θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ, ἐγχέλια (vel ἐγχελία) κάραβοι, αἰνεὺς, ἄχαρνος οὑτωσί. » Sed κίθαρος Athen. p. 306, A, de citharo pisce disserens, ubi primum versum repetit. Ἐγχέλεια et οὑτοσὶ Schweigh.; λινεὺς Erfurdt. Observ. p. 461. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 474. 1, Ἀχαρνώς : ἀχαρνὼς καὶ ὀρφὼς (v. Aristoph. Vesp. 478. *Both.*)

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Meri pauxillum bibam, dein redibo,
panis bucca bis terve demorsa.

ATALANTA.

Lucrum melius pudore :
adulterum implica reti.

ὁ αὐτός. K. Κύκλ. « Ἐγχέλεια, κάραβοι, λινεὺς, ἀχαρνὼς οὑτοσί. » Hesych. quoque Λινεύς : ἰχθὺς ποιός. Photius p. 224, 22, Λινεύς : κεστρεύς (? vid. ann. ad Vesp. 760. *Both.*). E Bekkeri lexico Meinek. ἀχαρνώς. Dixit igitur poeta :

Κίθαρος ὀπτὸς, καὶ βατὶς, θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ,
ἐγχέλεια, κάραβοι, λινεὺς, ἀχαρνὼς οὑτοσί.

Κίθαρος, piscis e rhomborum genere, fidicula Gazæ : v. Aristot. H. A. 2, 12, 13, Plin. 32, 11, s. 53. De raja *batide* v. eosdem 6, 10 et 11; 32, 7; Stein. *Naturgesch.* p. 207, etc.

2.

Idem 12, p. 524, F : τοὺς γὰρ σύμπαντας Ἴωνας ἐπισκώπτων Καλλίας, ἢ Διοκλῆς, ἐν Κύκλωψί φησι « Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει ; » Versus prava cæsura deturpatus, ut Aristoph. Avium 674. Scribamus

Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ, καλλιτράπεζός τις Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει,

quandoquidem verisimile videtur, καὶ ortum esse e καλ- syllaba, contraque τὶς forte intercidisse. De adjectivis non conjunctis v. Matth. Gr. § 444, etc.; de τὶς pronomine, hujusmodi adjectivis addi solito, idem § 487, 5; quod quidem facile neglectum fuerit, tanquam supervacaneum. Ad καλλιτράπεζος pertinet glossa Phrynichi Bekk. p. 49, 15.

3.

Idem 11, p, 487, A, ubi agit de poculo μετανιπτρὶς dicto : ἔνιοι δὲ τὴν μετὰ τὸ νίψασθαι πόσιν (scil. μετανιπτρίδα ἐκάλουν), ὡς Σέλευκος ἐν Γλώσσαις. K. δὲ ἐν K.

Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς Ὑγιείας.

4.

Idem 4, p. 140, E : ὅτι δὲ ἔθος ἦν τοῖς πάλαι καὶ φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι, K., ἢ Διοκλῆς, ἐν τοῖς Κύκλωψί φησιν οὕτως

Φυλλὰς ἡ δείπνου κατάλυσις ἥδε καθάπερ σχημάτων.

Codd. φυλασῃ (A) s. φῦλασῃ. Vulgo φῦλλα σὺ δείπνων καταλύσεις· ἡ δὲ καθ. σχημ. Nec proficit viri docti scriptura Φ. ἡ δ. κατάλυσις ἥδε καθ. σχημάτων. Ordo verborum : Φ. ἥδε ἣ καθάπερ κατάλυσις σχ. δείπνου.

5.

Idem 7, p. 285, E, de apuis disserens : K. Κύκλ. « Πρὸ τῆς ἀφύης τῆς ἡδίστης. » Porsonus Advers. p. 92, probante Mein., Πρὸς τῆς etc. « Ludere videtur in ambiguitate vocabuli ἀφύη, quod et piscis et meretriculæ nomen est : v. Archippi Pisces 8. » *Mein.* Sane irrisisse puto illum in convivio Aphyen, vile scortum, quam aliquis prædicaverit, comparatione ejus cum apua, visa suaviore, « (ὡς οὔσης) πρώτης ἀφυῶν τῆς ἡδίστης, » *quoniam præcipua est apuarum suavissima.* Sic enim nullus dubito quin scribendum sit, emendatis istis πρὸ τῆς, nec relicto ἀφύης, intolerabiliter cumulatis homœoteleutis.

6.

Athen. 15, p. 667, D, postquam memoravit ᾠὰ, καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα, præmia cottabismi : ὁμοίως δὲ διεξέρχονται Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ καὶ K., ἢ Διοκλῆς, ἐν Κύκλωψιν.

7.

Suidas v. Ἀράχνη : εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικὰ ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. K. Κύκλ.

Ὥσπερ (ἂν) ἀραχνικὰ τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Inserui ἂν et sententiæ (v. Aristoph. Pac. 24) et metro aptum, quodque conjicias excidisse ante ἀρ. simile. Ἀραχνικὸς Suidas in versu Calliæ, maluitque id Bernhardyus etiam apud ipsum Suidam ; sed videtur nihil aliud esse quam ἀραχνικῶς, interpretamentum τοῦ ἀραχνικά. Προφορούμενα vulgo libri præter unum, cui Bernh. obtemperans dedit προφορουμένω, quod Aristoph. habet Av. 4. De hoc verbo, quod proprie textorum est, v. ibi interpp., item Pollucem 7, 32, et Xenophontem Cynegetico cap. 6, 15, quos Mein. laudavit. Idem vir criticus addit : « Eadem sed omisso Calliæ versu, habet gramm. Bekk. p. 442 init., ubi παρὰ καλλίους editum pro παρὰ Καλλίᾳ. Mihi Suidas ex diversis grammaticis excerpta temere conjunxisse, et non ἀραχνικά, sed ἀράχναι' scripsisse videtur hoc

---

CYCLOPES.

1.

Citharus assus, et batis, thynnique hoc capitale [frustum,
caro anguillæ, carabi, lineus, acharnus, mugil.

2.

Quid enim mollis quædam et delicatæ mensæ Ionia agat, tu dicito.

3.

Et accipe hanc metaniptridem Sanitatis.

4.

Hæ frondes velut finis fuerint formarum convivii.

7.

Aranearum fere modo viam persecuti.

sensu : dicunt etiam ἀράχναι a nominativo ὁ ἀράχνης. Hæc si vera sunt, Calliæ versus fortasse ita scribendus est

Ἀλλ' ὥσπερ ἀράχναι τὴν ὁδὸν προφορούμεθα,

vel

Ὥσπερ γὰρ ἀράχναι τὴν ὁδὸν προφορουμένω. »

8.

Pollux 7, 105 : χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν εἴρηκε· Καλλίας δ' ἐν Κύκλ. « κεχαλκεῦσθαι * τοίνυν ἑσπέρας. » Pessime corrupta. Librarii enim et monachi, qui olim describebant opera veterum, mediocriter intellecta, quum ad privatum usum dominorum vel superiorum elegantium, tum ad vendendum, metu liturarum nihil delebant aut mutabant, satis habentes vitiosis subjicere emendata, gravius autem corruptis abstinentes; quemadmodum hoc l. reliquerunt, tanquam incurabile, verbum κεχαλκεῦσθαι, tantumque ad τὸ, temere exaratum, adscripserunt ι, ut esset τί : neque enim dubium videtur, quin Callias dixerit

— Κεχάλκευταί τι νῦν
ἐς πέρας,

cusum est aliquid nunc tandem, ut Germani eadem metaphora : *Jezt endlich ist etwas geschmiedet.* Ἐς πέρας, *tandem*. Sic Aristoph. Avium 758, εἰς εὐτέλειαν, ubi schol. εὐτελῶς. Thuc. 3, 64, εἰς τὸ ἀληθὲς pro ἀληθῶς, etc.

9.

Idem ib. 116 : τὰ δὲ ἴχνη τῶν τροχῶν, ἃ Ὅμηρος (Il. 23, 505) ἁρματροχιὰς εἴρηκε, Κ. ἐν Κύκλωψιν ἁ μ α ξ ο τ ρ ο χ ί α ς λέγει. « Unus codex ἁματροχίας, ut Il. 23, 422 ἁματροχιάς. Confudit hæc Pollux, ut Callimachus fragm. 135, ubi ἁματροχίας dixit rotarum vestigia : v. schol. ad utrumque Homeri locum. » *E M.*

III. ΠΕΔΗΤΑΙ.

In hac fabula Callias Lamponem, Euripidem, Socratem, Acestorem et Melanthium traduxit.

1.

Schol. Aristoph. Avium 151 : Μελάνθιος ὁ τραγικὸς κωμῳδεῖται... εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Κ. Πεδήταις

α. Τίς τις ἄρα; τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι;
β. Οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.

Immisi personas colloquentes. Codd. τίς ἄρα. Parum probabiliter Meinek. Πῶς ἄρα τοὺς Μελ., etc. Dindorfius τοὺς Μελανθίου.

2.

Diogenes Laert. 2, 18, disserens de Socratis familiaritate cum Euripide : ἐδόκει δὲ συμποιεῖν Εὐριπίδῃ... καὶ Κ. ἐν Πεδ.

α. Ἤδη σὺ σεμνοῖ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
β. Ἔξεστι γάρ μοι. α. Σωκράτης τἄρ' αἴτιος!

V. 1 libri mendose σεμνή. Mein. auctore Dindorfio σεμνοῖ, recte quidem; sed idem nulla necessitate, cum eodem ad Aristoph. fragmenta p. 21 : τί δὴ σὺ etc. Euripidis persona respondere videatur. Inficete codd. v. 2 Ἔ. γάρ μοι· Σώκρ. γὰρ αἴτ. Imo alter irridens : Σ. τἄρ' (i. e. τοὶ ἄρα) αἴτιος. V. ann. ad Acharn. 298.

3.

Schol. Aristoph. Avium 31, de Acestore tragico : εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτοῦ κεχλευάκασι, Κ. μὲν ἐν Πεδ. « Καὶ Σάκαν οἱ χοροὶ μισοῦσι. » Immo potius

— Καὶ Σάκαν χοροὶ
μισοῦσι,

vel Κεἰ Σ. χοροὶ μισ. quasi coryphæus dixerit, Sacam quidem odio esse choris, sed Calliam probatum. De καὶ et κεὶ confusis v. ann. ad Æschyli Eum. 752; de omisso articulo v. ann. ad Aristoph. Ran. 27; nec bene Burges. et pejore sede versus posito nomine, et servato articulo,

— Καὶ Σάκαν,
ὃν οἱ χοροὶ μισοῦσι.

« Sacam vocabant eum, peregrinam hominis originem ridentes. Photius p. 496, 18 : Σάκας ἐπεκαλεῖτο ὁ τραγῳδιοποιὸς Ἀκέστωρ ὡς ξένος καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Σάκαι Σκυθικὸν γένος. Similiter schol. Aristoph. Vesp. 1216 (cf. schol. Av. 31, *Both.*). Eundem στιγματίαν dicit Eupolis Adul. 1, 14. » *E M.*

4.

Athen. 8, p. 344, E : καὶ Λάμπωνα τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις (scil. ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ) κωμῳ-

---

9.

Curriculi cursus. — Concursus rotarum.

PEDICIS VINCTI.

1.

a. Quis igitur quisque (est)? Melanthios quo signo [agnoscam?
b. Quos forte albissimis culis conspexeris.

2.

a. Jamne tu te effers, tantosque sumis spiritus?
b. Licet enim mihi. a. Socratis nimirum causa!

3.

— Et (*vel* etsi) Sacam chori
oderunt.

δοῦσι Κ. Πεδ., καὶ Λύσιππος Βάκχαις. » V. Cratini Δραπετ. » *E M.*

5.

Pollux 7, 113 : τρύπανον, τέρετρον τρυπανοῦχον (libri minus commode τέρετρον, τρυπανοῦχος), ἀρίς· Κ. γοῦν ἐν Πεδ. λέγει « Τῆς πατρικῆς ἀρίδος. »

6.

Etym. M. p. 301, 55 : Εἰσῇμεν ἀντὶ τοῦ εἰσῄειμεν, σὺν τῷ ι (subscripto) Κ. Πεδ., καὶ εἰσῇσαν ἀντὶ τοῦ εἰσῄεσαν σὺν τῷ ι Ἀγάθων Ἀερόπῃ.

7.

Athen. 4, p. 176, F : τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Κ. ἐν Πεδ. Schneiderus in Lexico, incertum quo auctore, ἐλύμους αὐλοὺς intelligit tibias buxeas.

8.

Schol. Platonis p. 391 Bekk. : καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν (ἡ Ἀσπασία), ὡς Αἰσχίνης ἐν διαλόγῳ Ἀσπασίᾳ, καὶ Κ. ὁμοίως Πεδήταις. Legebatur καὶ Πλάτων ὁμοίως Πεδήταις, quod Meinek. olim mutabat in Ποιηταῖς.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

Drama ridiculum, in quo Noster litteras personatas induxisse videtur veteres ΤΗ, ΠΗ, ΚΗ, ΚΣ, ΒΣ, ΠΣ, de principatu contendentes cum recentioribus Θ, Φ, Χ, Ξ, Ψ (v. Matth. Gr. § 12); idque apparatu tragico, quem imitati esse dicuntur Sophocles, Euripides, aliique. Athenæus 7, p. 276, A, auctore Clearcho Solensi in libro De griphis : καὶ γὰρ Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν· et p. 453, E : ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποιηκέναι πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηνοχότα φανερὸν εἶναι· τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τῷ μέτρῳ (quod ad metrum sive metricam rationem attinet) τοῦτ' (hoc Calliæ poema) ἀκούσαντα (scil. privatim recitatum : neque enim unquam publico theatro spectatum est), καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι (?) οὕτως « Ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ', ἀλγυνῶ. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; » διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστρόφους (στροφὰς) ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ἔοικεν, εἰς τὰς τραγῳδίας. Fragmentum hoc OEdipi alibi me non memini legere. Displicet autem in thesi occultatum, et extremo versu, et elisum, ταῦτα. Quare librarios imprudenter transposuisse verba suspicor, quum Callias dixisset

Ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ', ἄλλως ἀλγυνῶ.
Τί ταῦτ' ἐλέγχεις;

Plura de hoc dramate v. apud Bergkium Commentt. p. 117 et seqq. et in peculiari dissertatione God. Hermanni.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 743 : Καλλίᾳ τῷ κωμικῷ γράφοντι

Μετὰ μαινομένων φασὶν χρῆναι μαίνεσθαι πάντας ὁμοίως,

Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παρισάζεται, λέγων « Οὐ πανταχοῦ, etc. Grotius Excerpt. p. 864 :

Apud insanos omnibus ajunt insanire esse decorum.

Minus bene Grotius *esse insanire.*

2.

Athen. 2, p. 57, A : Κ. δὲ ἐπὶ ῥαφανῖδος εἴρηκε τὴν ῥάφανον. περὶ γοῦν τοῖς τῆς ἀρχαιοτάτης κωμῳδίας διεξιὼν φησιν « Ἔτνος, * πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. » Libri corrupte περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμῳδίας διεξ., neque assentior viro docto, qui hoc annotavit : « De cibariorum exilitate agit antiquis comœdiæ temporibus in choreutas collatorum, » sed τὰ τῆς ἀρχαιοτάτης κωμ. (nam τοῖς restituendum fuit, haustum, ut videtur, a sequente τῆς) intelligo argumenta veteris comœdiæ Atticæ, quibus subridicule significatur Atheniensium vita quotidiana, cum domestica, tum mare navigantium et festis diebus : cf. Aristoph. Acharn. 232, Eq. 1070. In versu Calliæ πῦρ non est ferendum. Probabiliter Fritzschius πυριάτης, quo recepto completur anapæsticus t. catal. :

Ἔτνος, πυριάτης, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες.

3.

Pollux 2, 102 : ἀναστομῶσαι (aperire, dilatare) τὰς τάφρους φησὶν Ἡρόδοτος (immo Xenophon Cyr. 7, 5, 15), καὶ Κ. ὁ κωμικὸς,

Τραυλὴ μέν ἐστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη.

« Dicuntur hæc in mulierem blæsam, sed multa verborum acrimonia utentem. Similiter Sophocles in OEd. Col. 798, στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν. » *E M.*

4.

Idem ib. 101 : Κ. δὲ ὁ κωμικὸς καὶ μεταλλου στόμιον εἴρηκε. Sic Bekkerus edidit pro στόμα. *Me-*

---

2. [placentæ.
Puls cum colostra rapa, brassicæ, siccæ olivæ,

3.
Blæsa quidem est, sed ore late hiante.

tullicum os, ut Cicero In Pisonem 63, *os ferreum*, Suetonius Ner. 2, *os ferreum, plumbeum cor*, etc.

5.

Idem ib. 112 : καὶ στρηνόφωνος παρὰ Καλλίᾳ τῷ κωμικῷ. Librorum Καλλίστῳ κωμ. correxit Porsonus Miscell. p. 57.

6.

Idem ib. 186 : καὶ τὸ βουβωνιᾶν ἐκεῖθεν (a βουβών), ὡς ὁ Κ.

7.

Idem 3, 25 : ἀδελφίζειν Ἰσοκράτης εἶπε, καὶ ἀδελφὰς δὲ ἐρεῖς ἐπιθυμίας. Κ. δὲ * « δυαδελφίδην ταὐτῷ μυχῷ. » Corruptis opem ferens Mein. probabiliter

— Δύ' ἀδελφίδι' ἐν ταὐτῷ μυχῷ,

duo fraterculi in eodem cavo, i. e. utero matris, gemini nondum partu editi.

8.

Idem 4, 9 : καὶ μέντοι καὶ δοκησίνους, ἢ καὶ δοκησιδέξιοι (ut Pherecrates Pseudhercule), Κ. εἴρηκεν ὁ κωμικός.

9.

Athen. 1, p. 22, C : ὀρχησταὶ ἔνδοξοι Βόλβος μὲν παρὰ Κρατίνῳ καὶ Καλλίᾳ, Ζήνων δὲ ὁ Κρὴς... παρὰ Κτησίᾳ. Vulgo Βολβός.

10.

Schol. Aristoph. Vesp. 1489 : ἐκ δὲ τοῦ ἐλλεβόρου καὶ ἐλλεβοριᾶν τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι, ὡς Κ. φησί, καὶ ἐλλεβορίζειν. Etym. M. p. 331, 30, Ἐλλεβοριᾶν· τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Κ. Sic item Suidas et Zonaras; cf. Plautus Pseud. 4, 7, 89. Sic Aristoph. Plut. 1117 : τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ, *janua sine causa crepans vapulabit* (immo *ploret, vapulet*. Both.) » *Mein.*, alios strepitum januæ dici putantes merito reprehendens.

11.

Photius p. 245, 2, Μαμμᾶν : Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν. οὕτω Κ.

12.

Idem p. 616, 17 : Ὑηνῶν (a recto ὑηνὸς vel ὑηνεύς) : σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν. καὶ ὑηνία : σκαιότης καὶ ἀμαθία. οὕτω Κ. Zonaras Lex. p. 1764, Ὑηνεύς : ὁ σκαιός, φλύαρος, ὁ ἀμαθής. καὶ ὑηνία. οὕτω Κ. Ut incertum sit utrum ὑηνός vel ὑηνεύς an ὑηνία ex Callia afferatur. Pherecratis fab. incert. 11. confert Mein.

13.

Hesychius, Μεγαρικαὶ Σφίγγες : Καλλίας πόρνας τινὰς οὕτως εἴρηκεν. Photius p. 252, 2, Μεγαρικαὶ σφίγγες : αἱ πόρναι οὕτως εἴρηνται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφιγκταὶ οἱ μαλακοὶ ὠνομάσθησαν. ἢ καὶ ἀπὸ Μαίας οὕτως λεγομένης ἐν Μεγάροις.

XXI.

HEGEMON.

De hoc poeta, Cratini senescentis et Alcibiadis æquali (v. Athen. 15, p. 698, C, et Chamæleon ap. eundem 9, p. 406, E.), Athen. 1, p. 5, B : Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. Id quidem, ut censet Mein., propter Philinam fabulam, de qua Athen. p. 699, A : γέγραφε δὲ καὶ (præter parodias plurimas, quæ fama celebrabantur) κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίνην. « Fortasse Athenæus τὸν ἀρχαῖον τρόπον intellexit antiquissimam comœdiæ formam, qualis ante Cratinum fuit, scurrilium dicteriorum et factorum procacitate insignis; quo pertinet id, quod vix credibile narrat Chamæleon l. l. : εἰσῆλθέ ποτε καὶ εἰς τὸ θέατρον, διδάσκων κωμῳδίαν, λίθων ἔχων πλήρες τὸ ἱμάτιον, οὓς βάλλων εἰς τὴν ὀρχήστραν διαπορεῖν ἐποίησε τοὺς θεατάς. » *E M.*

ΦΙΛΙΝΗ.

Athen. 3, p. 108, C : Ἡγήμων δ' ἐν Φιλίνῃ (vulgo Φιλίννῃ, B Φιλλίνῃ) καὶ γόνον ἐκ ταγήνου ἐσθίοντας ποιεῖ ἐν τούτοις·

Μάλα ταχέως αὐτῶν πρίω (που) πουλύπουν,
καὶ δὸς καταφαγεῖν κἀπὸ τηγάνου γόνον.

V. 1 πού forte haustum fuerit a vocabulo sequente. verisimilius enim est quam μοι, quod edidit Meinek., quum in libris legatur, πρίω (vel mendose πριῶ) πουλύπουν. Hom. Iliad. 1, 178 : θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν. Æschylus Ag. 642 : μέγα που στένει. Cf. ann. ad Xenoph. Cyropæd. 5, 5, 18. « Αὐτῶν nummos intelligas, in antecedentibus memoratos. Γόνον, *fœturam* piscium, pisciculos, ut Schweigh. interpretatur. Archestratus Athen. 7, p. 285, B, de apuis Phalericis :

Τὸν γόνον ἐξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἴωνες. »

PHILINA.

Citissime abiens eme mihi polypum,
et da comedendum, mullumque e sartagine.

E M., qui in Add. edit. alterius malit

Μάλα ταχέως ἰὼν πρίω μοι πουλύπουν.

Nimirum ἰὼν semel in τῶν corrupto prona erat correctio αὐτῶν.

XXII.

LYSIPPUS.

Tragicis poetam hunc temere accensuit I. G. Vossius De poetis Gr. p. 227. Eudocia quoque: Λύσιππος, τραγικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἰσὶ Βάκχαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα δράματα. Sic enim legendum arbitror pro vulgatis tautologis καὶ ἕτερα αὐτοῦ δράματα. Similiter autem in ceteris nugatus Suidas recte omisit τὸ τραγικὸς, contraque in fine addidit ὡς Θυρσοχόμος, quem titulum putes comœdiæ alicujus bacchicæ sit inscriptæ, i. e. *Thyrsi* (pro Bacchi) *minister*, quemadmodum ἱεροκόμος Hesychio est ἱερεύς. « Temporis quo vixerit indicium præbet didascalia marmorea, quam edidit Odericus, lin. 6: ἐπὶ Ἀντιλοχίδου ... υσιππος ἐνίκα μεν ... πον Καταχήναις. Vicit igitur fabula Καταχῆναι inscripta olymp. 86, 2 (ante Chr. nat. 434): quare Athen. 8, p. 344, E, recte conjungit eum cum Callia: Λάμπωνα τὸν μάντιν .... κωμῳδοῦσι Καλλίας Πεδήταις καὶ Λύσιππος Βάκχαις. — Alius quidam Lysippus videtur ille, cujus meminit Photius p. 498, 3, Σάμακα: Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν· ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτω Λύσιππος. Nisi forte *Lysaniæ* aliusve grammatici nomen latet. » *E M.*

ΒΑΚΧΑΙ.

1.

Athen. 3, p. 124, D: ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ * ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν, Στράττις φησὶν ἐν Ψυχασταῖς (fr. 1), καὶ ὁ Λύσιππος ἐν Βάκχαις

α. Ἕρμων, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν; β. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὁ πατὴρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρέαρ, ἐμοὶ δοκεῖν,
ὥσπερ τὸν οἶνον τοῦ θέρους, * καθεικέναι.

In verbis Athenæi ψυχρότερον tautologia intolerabilis, nec dubie depravata vox. Scribamus φαιδρότερον, *lætius*, quum constet, φ et ψ, itemque δ et χ litteras nonnunquam permixtas esse a librariis; quemadmodum δωροῦντ' pro χωροῦντ' perperam scriptum est apud Pherecratem Tyrann. 1, 3; et φ et χ confusorum exempla allata sunt a Jacobsio Anthol. Palat. 3, p. 166, 586. Ἐν βάκχοις codd. plerique. V. 2 codd. A et C μοι δοκεῖν, VL. μὴ δοκεῖν. V. 3 καθεικέναι solœcissat, quidquid comminiscuntur, et vix aptius quidquam sententiæ reperias quam καθεῖχ' ἕνα, i. e. τινά, ut πεπρέσβευκας ἑνὶ pro τινὶ Arist. Acharn. 475, etc. Dobræus Adv. 2, p. 304, καθεῖκέ με. Pater ille opinor, ira furens servulum aliquem nequam in puteum præcipitaverat, quo se ipsi nonnunquam abjiciebant saluti desperantes: vid. Cicero De provinc. consul. 6.

2.

Pollux 7, 89: καὶ θετταλὶς δὲ ὑπόδημα, μηνῦον τοὺς εὑρετάς. μέμνηται δ' αὐτοῦ Λύσ. ἐν Β.,

Βλαύτῃ, κοθόρνῳ, θετταλίδι.

Steph. Byzant. p. 394: ἔστι καὶ θετταλὶς ὑπόδημα ποιὸν (libri tautologice ὑπόδημά τι ποιόν. Videtur τι ortum ex π, quod sequitur), ὡς Λύσιππος (codd. Λύσις) ἐν Β. De βλαύτῃ ad Hermippi Mœr. fr. 2, 4.

3.

Idem 10, 50: ἔξεστι δ' εἰπεῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων (a Latinis) οὐδώνων πίλους (hoc deleam) τριμίτους, Λυσίππου εἰπόντος ἐν Β.

Ἀλλὰ τρίμιτός ἐστι πλεκτός.

De *udonibus* Ulpianus l. 25, § 17, de aur. et arg. leg.: *calceamenta sunt ex hircinis pellibus contexta.* Martialis 14, 140:

Udones cilicii.
Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti:
Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cf. Schneideri Lex. v. Πίλος. Apud comicum Meinek. scribit τρίμιτός ἐστι πῖλος, probatus a Bekkero ad Polluc. l. c.

4.

Idem ib. 154: τὸ μέντοι γλωττοκομεῖον εἴρηκε Λ. ἐν Β. « Αὐτοῖσιν αὐλοῖς * ὁρμαὶ καὶ γλωττοκομείῳ. » Unus Ms. αὐτοῖς et ἑρμαί. Probante Meinekio Salmasius et Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 69:

— Αὐτοῖς αὐλοῖς ὁρμᾷ καὶ γλωττοκομείῳ,

tibicen irruit cum ipsis tibiis et prostomide (German. *Mundstück*).

BACCHÆ.

1.

a. Hermon, quid est? quomodo habemus? b. Quid aliud, nisi, quod
pater, ut mihi videtur, ex alto in puteum,
velut vinum æstate, quendam demisit.

2.

Sandalio, cothurno, thessalide.

3.

Sed triplici filo est plexus.

5.

Idem 7, 41 : καὶ θεῖον δὲ τὸ ὑπουργοῦν τῷ κναφεῖ, ἀφ' οὗ Λ. « Ὁ δ' ἐπιγνάψας (cod. Falck. ἀναγνάψας, Jungerm. σὺ δὲ ἀνακνάψας) καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας. » Mein. cum Dobræo ad Pluti 166 :

Οὐδ' ἀνακνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας
ἐπινοίας.

Pollux ib. 77 : δευτερουργῆ δὲ χλαῖναν ἐκάλουν, ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον, καὶ δευτερουργοὺς τοὺς τοῦτο ποιοῦντας. τάχα δὲ τοῦτο ὑποδηλοῖ καὶ Λ. ἐν Β., ubi Bekkeri et Falck. codd. totum fragmentum exhibent : « Οὐδ' (σὺ δ' AF.) ἀνακνάψας (ἀναγν. iid.) καὶ θ. τ. ἀλλ. διανοίας (sic). » Ex eodem Pollux 7, 37 ἀναγνάψαι verbum citat. « Versus ex parabasi, in qua Lys. videtur æmulorum poetarum injurias propulsasse. Recte Dobr. : *De se loquitur Comicus, ut Aristoph. Nub.* 538-550, *Pac.* 750, 761. » *M.*

6

Athen. 8, p. 344, E : καὶ Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις (τῇ ὀψοφαγίᾳ) κωμῳδοῦσι Καλλίας Πεδήταις (fr. 4) καὶ Λ. Β. Hesychius v. Ἀγερσικύβηλις : καὶ Λύσ. ἐν Β. τὸν αὐτὸν (Lamponem) ἀγύρτην κωμῳδεῖ.

FRAGMENTA INCERTARUM FABULARUM.

1.

Dicæarchus Descript. Græc. p. 22 ed. Buttm.: τὸ καθόλου δ' ὅσον αἱ λοιπαὶ (hoc deleo) πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ βίου διόρθωσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτο τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηνῶν παραλλάττει. φυλακτέον δ' ὡς ἔνι μάλιστα τὰς ἑταίρας, μὴ λάθῃ τις ἡδέως ἀπολόμενος. οἱ στίχοι Λυσίππου·

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

Αἱ [λοιπαί] πόλεις, importunum glossema, ex sequentibus petitum : hic enim generaliter urbes agris opponuntur.

2.

Idem ibid., de Rhodiorum civitate :

Αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς, ἡ ῥόδοις ἴσην
εὐηδίαν ἔχουσα, χἅμ' ἀηδίαν·
τὰ γὰρ Ἁλιεῖ' ἂν ἦγε μεγάλην εὖ σχολήν,
τό θ' ἁ λ ι α κ ὸ ν ἔ τ ο ς με μαίνεσθ' οὐ ποιεῖ·
ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν πρατίας
ἁ λ ι α κ ὸ ν εἶναι σ τ έ φ α ν ο ν εἴπῃ, πνίγομαι
οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν
ἀποκαρτερεῖν ἢ ταῦτ' ἀκούειν καρτερεῖν·
τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχεῖται σκότος.

Horum versuum primo libri ἡ ῥόδοις δισσὴν, quod correxit Mein. V. 2 iidem εὐωδίαν, η et ω confusis, ut sæpenumero, cujus scripturæ absurditatem intellexi, et καὶ ἀμαληδίαν, quod emendavit Hermannus in Creuzeri Melet. 3, p. 183, jam recte oppositis nominibus εὐηδία et ἀηδία. V. 3 codd. τὰ γ. ἁλιεῖα μεγάλην εἰς σχολήν, quæ expedivisse mihi videor pariter ac v. 4 vulgata τὸ δ' ἁλ. ἔ. με μαίνεσθαι ποιεῖ, et v. 5 ineptum πρᾳέως pro πράως dictum, si diis placet. « De Solis sacris Rhodiorum laudant Athen. 13, p. 561, E, Aristid. vol. 1, p. 808, Eustath. ad Hom. p. 1562 extr. Sequentia ad irrisionem Rhodiorum spectant, qui quotidiana quævis et levissima a sacris solaribus denominabant. *Populeæ frondis* mentio explicatur a scholiaste Pindari Olymp. 7, 147 : ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἡλίῳ τελούμενον (a Rhodiis) εἰς Τληπόλεμον μετήγαγεν .... ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες· ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδοται. V. 8 Lys. ludit in verbis ἀποκαρτερεῖν et καρτερεῖν, ut Timocles Athen. 6, p. 240, E :

— Οὐκ ἀπεκαρτέρησε γὰρ
ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκαρτέρησ', ὦ φίλτατε,
πίνων. » *Mein.*

V. 9 τῶν ξένων σκότος, *insolite dictorum obscuritas.* Καταχεῖται pro καλεῖται bene Meineck., auctore Hermanno.

3.

Etym. M. p. 531, 53, Κορυθάλη : ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη, ὅτι οἱ κλάδοι, οὓς κόρους κα-

---

5.

Nec fullonica subigens, nec
sulphurans nova cogitata.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si non vidisti Athenas, stipes es;
si vero vidisti, nec tamen captus es, asinus;
et placitas si fugis, cantherius.

2.

Hæc est civitas Græca, quæ rosis similem
delectationem habet, simulque fastidium :
nam Solis quidem festa bene afferre solent magnam
voluptatem,
neque « solaris annus » me adigit ad insaniam ;
sed populum albam si quis illorum venditor
« solarem » esse ait « coronam », suffocor
sic istis, ut propemodum fame
confici malim quam hæc impigre audire :
tantas nescio quas tenebras inusitata obducunt,

λοῦσι, θάλλουσιν, ὡς καὶ Χρύσιππος (sic) « Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας * μου δότω τις ἔνδοθεν, καὶ χόρους πλεκτοὺς * ἀκραπνεῖς μυρρίνης. » Quæ depravatiora etiam in Etym. Gud. p. 338, 15. Mein. secundum Hemsterh. ad Plutum v. 1195, ἡμμ. ἐμοὶ δ. τις ... ἀκραιφνεῖς μ. Scribamus

Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας πού μοι δότω τις ἔνδοθεν,
καὶ χόρους πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυρρίνης.

Ἀκραιφνεῖς, i. e. ἀκεραίους, *integros*, virides, recentes. Ἀκεραίους milites non fatigatos vel saucios dixit Xenophon Anab. 6, 5, 9. Χρύσιππος per errorem pro Λύσιππος scriptum putavit Meinek.; Hemsterh. autem l. l. et Porsonus Adv. p. 267, de Strattidis Chrysippo cogitaverunt.

4.

Hesych., Βούδιος (?) : παρὰ Λυσίππῳ τὸ ὄνομα, « Κύων δέ τις ἐβόα δεδεμένος ὥσπερ Βούδιος. » Σέλευκος ἀποδίδωσιν ἄφρων, ἀνόητος. Deleto τὶς pronomine glossematico restituamus senarium ita scribentes

Κύων δ' ἐβόα δεδεμένος ὥσπερ Βούδιος.

Suspicionem autem movet inauditum viri nomen Βούδιος. Æschylus Cho. 619, habet βουλιώτερον, nec rara est Δ et Λ literarum confusio : potest igitur, ut poeta dixerit Βούλιος, quod placet.

5.

Photius p. 498, 3, Σάμαχα : Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν. ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτως Λύσ. Cf. Chion. Heroibus fr. 1.

XXIII.

LEUCON.

« Suidas : Λεύκων * Ἀγνώς, γεγονὼς ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι ταῦτα, Ὄνος, Ἀσκοφόρος, Φράτορες. Ita Ms. Paris. pro Ἀγνὸς, quod habet Eudocia p. 282. Corrigunt Ἀγνούσιος (Id legitur apud Demosthenem, Plutarchum Thes. 13. *Both.*) Præstare videtur Ἄγνωνος, *Hagnonis* (de quo Thuc. et alii. *Both.*) *filius*, ut voluit Toupius Emend. 1, p. 382. Recte Suidas tempore belli Peloponnesiaci eum vixisse ait, qui Melanthium rideat ap. Athen. 8, p. 343, C, et Hyperbolum apud Hesychium v. Πάαπις. Adde quod Πρέσβεις simul cum Vespis Aristophanis docuit olymp. 89, 2 (ante Chr. nat. 422) et anno post Φράτερας cum Pace et Eupolidis Adulatoribus, in utroque certamine tertius habitus, ut constat e didascaliis dramatum Aristophaneorum. Ceterum hæc Leuconis fabula etiam in didascalia Pacis vocatur Φράτορες, quæque de hoc discrimine allata sunt ab eruditis, eo redeunt, ut φράτωρ Ionum forma existimanda sit, φράτηρ autem Atticorum. Philemon p. 112 ed. Burn. : οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτερας διὰ τοῦ ε, οὗ, φασίν, εὐθεῖα φράτηρ. φέρεται δὲ (minus bene libri καὶ errore frequentissimo, de quo v. Schæfer. Melet. crit. p. 59), ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασιν, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. Et Theodosius apud Bekkerum Anecd. p. 992 : τῶν εἰς ηρ βαρυτόνων ὅσα μὲν μακρᾷ παραλήγεται, διὰ τοῦ ε κλίνεται, φράτερος, Πίερος, ὅσα δὲ βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τὸ η κλίνεται, Ἴβηρος, ἐρίηρος. Vetustior autem forma apud Atticos scriptores plerumque videtur oblitterata esse, etc. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 217 seq., et Bergk. Commentt. p. 107 seq.

ΦΡΑΤΕΡΕΣ.

1.

Hesych. * Παάπης : οὗτος ποτήριά τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἔπεμψε δῶρα. Λεύκων Φράτερσιν « Ἀτὰρ ὁ * Μεγάκλεες ὑσθάτου Παάπιδος Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκεν. » Ita codex mendose; sed in promptu est emendatio

Ἀτὰρ, ὁ Μεγακλέης (οἶσθα), τοῦ Παάπιδος
Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκεν.

Ὁ Μεγακλέης eleganter dictum est pro ὦ Μεγάκλεες, quod aliis placuit : v. Matth. Gr. § 312, 1. Οἶσθα per parenthesin, ut οἶδα Aristoph. Nub. 835, sæpiusque apud Sophoclem; similiter etiam Æschylus Prom. 286 : ταῖς σαῖς δὲ τύχαις (ἴσθι) συναλγῶ. « De Paapide Ægyptio, qui Atheniensibus pocula illa pretiosa misisse dicitur, præterea nihil constat. Nomen Ægyptiis usitatum. Diogenes Antonius Photii Bibl. 166, p. 109 : Παάπις (Παᾶπίς) τις, ἱερεὺς Αἰγύπτιος. » *E M.*

2.

Athen. 8, p. 343, C : κωμῳδοῦσι δ' αὐτὸν (Melanthium) ἐπ' ὀψοφαγίᾳ Λεύκων ἐν Φράτερσιν, Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ (fr. 3).

4.

Sed faces accensas aliquis dato mihi domo,
et ramos plexos virides myrti.

4.

Canis autem latravit vinctus, ut Budius (?)

PHRATORES.

1.

At, o Megacles (nosti), Paapidis
pocula Hyperbolus comedit (i. e. *intervertit*).

3.

Photius p. 587, 17, Τίβιοι: ἔθνος. Α. ἐν Φράτερσι. τάχα δὲ οἱ αὐτοὶ τοῖς Τιβαρηνοῖς. « At Tibareni Pontum accoluerunt, Chalybum et Leucosyrorum vicini; Tibii vero Phrygiam inhabitabant, ut satis clare indicat Stephanus Byzant. p. 708, Τίβειον (Τίβιον): ὄρος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβίου τινός. ἐκ τούτου καὶ Τιβείους (Τιβίους) τοὺς δούλους καλοῦσι. Proverb. Bodl. 647: καὶ ὅλη Φρυγία Τιβία καλεῖται. (Cf. Strabo p. 357, Lucian., Suidas.) Accedit quod Τιβαρηνὸς prima correpta, Τίβιος autem longa pronuntiatur. Problema arithmet. Brunck. Anal. 17, 11:

Πεντήκοντα Σύρος, Συνέτη δέκα, Τίβιος ὀκτώ. »
E M.

XXIV.
METAGENES.

« Metagenes, Atheniensis, servi filius, si Suidæ et Eudociæ fides. Ætatis indicium satis certum præbent scholia Platonis Bekker. p. 332, in quibus Lyconem, Autolyci patrem, ab eo exagitatum esse legimus, et Aristophanis Avium 1297, ubi una cum Aristophane, Phrynicho et Platone, Midiam irrisisse dicitur. Fabularum tituli perpauci apud Suidam: τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι ταῦτα, Αὖραι, Μαμμάκυθος (Eudocia Μαρμάκουθος), Θουριοπέρσαι, Φιλοθύτης, Ὅμηρος (Eudocia Ὁμέρης) ἢ Ἀσκηταί. Scribendum Αὖραι ἢ Μαμμάκυθος, secundum Athen. 8, p. 355, A: ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον. Quod idem dicit 13, p. 571, B, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκυθον, sic interpretandum videtur, ut, quam Metagenes fabulam sub Αὐρῶν nomine docuisset, eam posteà retractaverit Aristagoras et Μαμμάκυθον inscripserit, quod nomen hominem bardum stupidumque significat: v. interpretes Aristophanis Ran. 1017, etc. » *E M.*

I. ΑΥΡΑΙ

1.

Athen. 13, p. 571, B: ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες σύσσιτοι, οὐ, κατὰ Μεταγένους Αὔρας ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμμάκυθον, ὑμῖν

— Ὀρχηστρίδας εἶπον ἑταίρας
ὡραίας πρότερον, νῦν δ' οὐχ ὑμῖν ἀγορεύω
ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας, αἵτε τάχιστα
ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν·

ἀλλὰ περὶ τῶν ὄντως ἑταιρῶν τὸν λόγον πεποίημαι, τουτέστι τῶν φιλίαν ἄδολον συντηρεῖν δυναμένων. Dixit igitur Met. Οὐχ ὀρχηστρίδας, etc., negatque ejus verbis Athenæus se vel antea locutum esse, vel nunc loqui, de vulgaribus scortis, sed veras virorum amicas prædicare. Alii aliter, quos brevitati studens non refellam. Versu 3 χνοαζούσας, lanugine vulvæ. Puerorum χνοῦς dicitur Aristoph. Nub. 946. Αἵτε pro αἵ, ut apud Homerum, Euripidem (ὅστε pro ὃς Hel. 1390), aliosque. V. 4 φορτηγοὺς ἄνδρας recte Schweigh. intelligit mercatores peregrinos navibus onerariis appulsos, quorum membra et vires frangere dicuntur meretrices. » *E M.* Cf. ann. ad Lysippi fr. incert. 1. In fine Meinek. conjicit μίσθι' ἔλυσαν.

2.

Idem 8, p. 355, A: καὶ μελλόντων ἤδη δειπνεῖν, ἐπισχεῖν ἐκέλευεν ὁ Δάφνος, ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον·

Ὥσπερ, ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα
λαλοῦμεν ἅπαντες.

3.

Idem 9, p. 385, B: οἱ μὲν οὖν πολλοί, μακρὰν χαίρειν εἰπόντες αὐτῷ, ἐδείπνουν, τοῦ Κυνούλκου τὰ ἐξ Αὐρῶν Μεταγένους ἀναφωνήσαντος,

— Ἀλλ', ὠγαθέ, δειπνῶμεν, κᾆπειτά με
πάντ' ἐπερώτα,
ὅ τι ἂν βούλῃ· νῦν γὰρ πεινῶν δεινῶς πώς
εἰμ' ἐπιλήσμων.

Versum 1 expleturi, nulla necessitate alii δειπνῶμεν πρῶτον, alii Ἀλλ', ὠγαθέ, νῦν δὴ δειπν. Bene Grotius, non offensus lacuna, qua nihil frequentius in hoc genere:

— *Age nunc, rogo, cœnemus; post si vis quærere, quære*
quodcunque libet: mihi namque fames mirum quæ oblivia portet.

V. 4 codex A δεινός.

4.

Schol. Aristoph. Avium 873: παρὰ τὴν τῆς φωνῆς

AURÆ.

1.

Neque antea saltatrices dixi amicas pulchras, neque nunc vobis prædico nupera lanugine allicientes tibicinas, quæ celerrime virorum mercantium genua mercede solvere consueverunt.

2.

Quemadmodum, sicubi cœnamus, tunc plurimum fabulamur omnes.

(scil. ἀκαλανθίς) ὁμοιότητα Ἀρτέμιδι ἐπώνυμον ἡ Κολαινίς. Μεταγ. δὲ ἐν Αὔραις·

— Τίς ἡ Κολαινὶς Ἄρτεμις;
ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος.

« Apud Metagenem loqui videtur δημότης Myrrhinusius : apud hos enim Dianam Colænidem sancte cultam fuisse constat ex Pausaniæ Att. 31, 3. » *Mein.* V, 1 τίς ἡ accessit ex codd., fortasse tamen non integrum.

5.

Harpocr. p. 135, 10 : ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μετ. Αὔραις.

II. ΘΟΥΡΙΟΠΕΡΣΑΙ.

I. e. *Thurii ad modum Persarum luxuriantes*, ut nomen explicat Passovius Melet. in Æschyli Persas p. 45, non « Thuriorum eversores, » quod in mentem venit Schweighæusero. De Thuriis, quæ Calabriæ urbs, Atheniensium et Græcorum colonia, olim Sybaris dicta fuit, novissimeque Copiæ, v. ann. ad Ar. Nub. 326, Euripidis Troad. 220, Bæhr. ad Herod. vol. 2, p. 660; de Persarum autem, præsertim satraparum ac regum, gula, impuris moribus, perfidia, Aristoph. Acharn. 77 seqq., Pac. 290; Horat. Od. 1, 38; 4, 15. 23. Compositio hujus fabulæ obscura.

1.

Athen. 7, p. 269, E : τῶν δὲ Μεταγένους ἐκ Θουριοπερσῶν μνημονεύσας καταπαύσω τὸν λόγον, μακρὰ χαίρειν εἰπὼν ταῖς Νικοφῶντος Σειρῆσιν, ἐν αἷς τάδε γέγραπται .... ἀλλ' ὅ γε Μετ. τάδε φησίν,

Ὁ μὲν ποταμὸς, ὁ Κρᾶθις, ἡμῖν καταφέρει
μάζας μεγίστας αὐτομάτως μεμαγμένας,
ὁ δ' ἕτερος ὠθεῖ κῦμαναστῶν καὶ κρεῶν,
ἑφθῶν τε βατίδων, εἰλυόμενον αὐτόσε·
τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἄν γ' ἐντευθενὶ
ῥεῖ τευθίσιν ὀπταῖς καὶ φάγροις καὶ καράβοις,
ἐντευθενὶ δ' ἀλλᾶσι καὶ περικόμμασι,
τῇδε δ' ἀφύαισι, τῇδε δ' αὖ ταγηνίαις·
τεμάχη δ' ἄνωθεν αὐτόματα πεπηγμένα
εἰς τὸ στόμ' ᾄττει, τὰ δὲ παρ' αὐτὼ τὼ πόδε,
ἄμυλοι δὲ περινάουσιν ἡμῖν ἐν κύκλῳ.

Versu 2 libri vulgati αὐτομάτας, homœoteleutis quattuor continuis. P codex αὐτομάτους, pro αὐτομάτως, ut videtur : similia enim ω, ου, α, in libris veteribus. V. 3 legebatur ὁ δ' ἕτερός γ' ὁ Σύβαρις καλούμενος ποταμὸς ὠθεῖ, etc. Delevit Mein. glossema auctore Elmslejo, *Edinb. Rev.* 3, p. 193. V. 4 vulgato εἰλυομένων præstat a Schweighæusero editum εἰλυόμενον. Codd. BP. εἰλύωμεν. In fine vulgo αὐτόθεν, quod correxit Schweigh. ex ABD, qui αὐτόσσε. V. 5 libri ἐν μὲν ἐντεῦθεν. Monstrum vocabuli ἐνμεντευθενὶ invexit Elmsl. ad Acharn. 108, cui nollem obtemperasset Mein. Γ et μ confusa ap. Æschylum Sisyphi δραπ. 2, ubi codd. νῦν με pro νῦν γε, etc. V. 6 ῥεῖ Elmsl. pro ῥέει.

2.

Photius p. 591, 9, et Suidas : Τίς τρόπος ἵππων; παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων, Μετ. Θουριοπέρσαις

Τίς τρόπος ἵππων; ὡς δ' ὀρχοῦνται τὸν
βαρβαρικὸν τρόπον οὗτοι.

3.

Athen. 6, p. 228, E : πίνακα μὲν ἔχεις τὸ σκεῦος ὠνομασμένον καὶ παρὰ Μεταγένει ἐν Θουρ.

4.

Antiatt. p. 114, 1, Συγκόψαι : ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι. Μετ. Θουρ. « Eadem Photius p. 555, 15; ac nescio an hinc idem emendandus sit p. 308, 24 : * ξενοχοπεῖν (immo ξυνεκόπην) : ἐπὶ τοῦ πληγὰς ἔλαβον. οὕτω Μετ. Quæ totidem verbis leguntur apud Suidam. » *E M.*

III. ΟΜΗΡΟΣ, ἢ ΑΣΚΗΤΑΙ.

« Minus etiam constat de hac comœdia, quam simpliciter Ὅμηρον vocat schol. Platonis Bekker. p. 332, et Aristophanis Av. 1297, ubi fallitur

---

4.

Quis est Diana Colænis?
sacerdos enim forte fui Colænidis.

THURII LUXU PERDITI.

Alter quidem fluvius, Crathis, nobis defert
mazas maximas sponte subactas;
alter vero undam appellit liborum et carnium,
coctarumque batidum, illuc advolutam;
tum parva hæc flumina inde
fluunt loliginibus assis et phagris et cancris,
inde autem botulis ac minutalibus;
hicque apuis, illic rursus laganis;
et salsamenta superne ipsa vaporata
in os irruunt, aliaque vel ad pedes;
et placentæ nobis in orbem circumnatant.

2.

Quis modus equorum? et ut saltant hi in barbaricum [modum!

Bentlejus, opusculum de Homero laudari existimans, ideoque pro Metagene Theagenis nomen reponens. Probabiliter Schweigh. huc refert alia quædam, quæ parodiam Homericorum versuum continent : v. fragm. incert. 2. » *E M.* Ἀσκητὰς intelligere licet *Artifices, Parodos*.

1.

Schol. Platonis Bekker. p. 332 : Εὔπολις δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτὸν (Lyconem), ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ εἰς (leg. ὡς) ξένον, Μετ. δ' ἐν Ὁμήρῳ εἰς (ὡς) προδότην. « Καὶ Λύκων ἐνταῦθά που * προδοὺς Ναύπακτον, ἀργύριον λαβών, ἄγαλμ' * ἀγορᾶς ξενικὸν ἐμπορεύεται. » In his versibus Mein. lacunam notavit ante προδούς. Bergk. Comm. p. 422 conj. ἐνταῦθα... β. Ποῦ; α. Ὡδὶ προδοὺς, etc., quæ nemini præstem. Idem frustra, opinor, ἀγορᾶς ἄγ. Scribamus

— Καὶ Λύκων ἐνταῦθά που, λαβὼν
(ὁ προτοῦ) προδοὺς Ναύπακτον ἀργύριον
ἄγαλμά γ' ἀγορᾶς, ξενικὸν ἐμπορεύεται.

Similia similibus fraudi fuerint, sicut passim. Lyconem Bergkius annotavit vocari ἀγορᾶς ἄγαλμα, utpote multum in foro rebusque civilibus versatum. Eodem annotante Euripides El. 359, αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν | ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσίν. Lyconem ex Ionia oriundum fuisse refert Platonis scholiasta eodem loco. De Naupacto et Cylonis scelere ac piaculo olymp. 45, 1 (ante Christ. natum 599), v. Bæhr. ad Herodot. 5, 71, Plut. Solone c. 12, Bergk. Commentt. p. 424.

2.

Schol. Aristoph. Avium 1298, de Midia : διαβάλλεται εἴς τε πονηρίαν, ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆς δημοσίων, ὡς Μεταγένης ἐν Ὁμήρῳ, καὶ συκοφαντίᾳ.

« De alio fragmento probabiliter huc referendo vide Fab. incert. 2. » *E M.*

IV. ΦΙΛΟΘΥΤΗΣ.

Argumentum fabulæ, sive potius *episodii*, quod etiam ἐπίγραμμα et ἐξαγώνιον πρᾶγμα dicitur (v. Cratini Πυτίνη 13), parum est perspicuum. Athen. 10, p. 450, C : κατὰ γὰρ τὸν Μεταγένους Φιλοθύτην,

1.

— Κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον, ὡς ἂν
καιναῖσι παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον.

Pollux 10, 88 : τὰς δὲ παροψίδας ἡ μὲν πλείστη χρῆσις ἐλέγχει τοὔνομα ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐδέσματος εὐτελοῦς, οὐ μὴν ἀλλὰ (*verumtamen* : v. Thuc. 2, 97, etc.) κἀπὶ τὸ ἀγγεῖον ἑλκτέον τὴν κλῆσιν.... τὸ μὲν ἐν τῷ Μεταγένους Φιλοθύτῃ « Ὡς ἂν... τὸ θέατρον » οἶδ' ὅτι ἐστὶν ἀμφίβολον. Fritzschius in Dissert. de parops. p. 9, Καὶ ἐπεισοδίοις. Cod. B κατ' ἐπεισόδιος (sic). Ibidem codd. PVL μεταβαλῶ. V. 2 ap. Polluc. πολλαῖσι παροψίσι καὶ καιναῖς. « Plut. De commun. notitt. p. 1065, D, allato Chrysippi loco hoc : ὥσπερ αἱ κωμῳδίαι ἐπιγράμματα γελοῖα φέρουσιν, ἃ καθ' ἑαυτὰ μέν ἐστι φαῦλα, τῷ δὲ ὅλῳ ποιήματι χάριν τινὰ προστίθησιν, » etc *E M.* Et similiter gramm. Bekkeri Anecd. p. 253 19 : Ἐπεισόδιον κυρίως μὲν τὸ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως, καταχρηστικῶς δὲ ἁπλῶς τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Cf. Schneideri Lex. v. Ἐπεισόδιον.

2.

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 : τὸν Ἀχέστορα ξένον κωμῳδοῦσι, τὸν τραγικόν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκας. Θεόπομπος Τισαμενῷ (fr. 1) οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν. ὁμοίως Μεταγένης Φιλοθύτῃ

α. Ὦ πολῖται, δεινὰ πάσχω! β. Τίς πολίτης δ' ἐστὶ νῦν
πλὴν ἄρ' ἢ Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον;

In codd., versu 1 vulgo abest νῦν. V. 2 et 3 legitur * πλὴν ἀρσάκας, vel ἀρισάκας, ut in Veneto. Bene Dindorfius β. Τίς π. δ' ἐστὶ νῦν, Bergkius secundum Venetum πλὴν ἄρ' ἢ Σάκας, ut Aristoph. Thesm. 499 :

Οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες.

a Callias Eupolideus, Melitensium pago adscriptus, circa olymp. 70 (ante Chr. nat. 500) patrem habuit Hipponicum, cujus quum divitiæ Persicæ in suis, quamvis magnificis, ædibus asservari non posse tuto viderentur, veniam in Acropoli Athenarum habitandi petiit et adeptus est. Ejus uxor

HOMERUS vel ARTIFICES.

1.

Et Lyco hic fere,
qui (olim) prodidit Naupactum accepta pecunia,
deliciæ quidem fori, peregrinum exercitum cauponat.

SACRIFICIORUM STUDIOSUS.

2.

a. O cives, dura patior! b. Quis autem nunc civis est
præter Sacam scilicet Mysum, et Calliæ spurium?

postea Pericli nupsit, filiaque Calliæ Hipparete Alcibiadi. Post Periclis obitum Hipponicus, Calliæ filius, una cum Eurymedonte capitali prœlio fudit Tanagræos (Thuc. 3, 91), et post annos tres, olymp. 89, 1, prœlio ad Delium interfuit, in quo cum occubuisse tradit Andocides. Ita patris heres Callias mox omnium Atheniensium opulentissimus habebatur; sed, paternæ atque avitæ sapientiæ expers, omni generi profusionis, ἀσωτίας, levitatis in commercio cum mulieribus, quarum aliquando simul matrem et filiam duxerat, tibicinibus, quorum artem ipse exercebat, scurris et sophistis, adeo indulsit, ut ad incitas redigeretur (v. Eupolidis Κόλακας). In re publica tractanda, Lacedæmoniorum proxenus, aliquoties pacis conciliandæ causa ad eos missus est, de quo gloriatur apud Xenophontem Hell. 6, 3, 4. Add. Conv. 8, 40. Longævum veneno se interfecisse, exemplo Periclis et Niciæ Pergaseni (Aristoph. Eq. 308), tradidit, incertum qua fide, Ælianus V. H. 4, 24. » *E M.*

3.

Athen. 15, p. 700, F : μνημονεύει τοῦ διμύξου λύχνου καὶ Μετ. ἐν Φιλ. Similiter Antiatt. p. 91, 3. Pollux autem 10, 115, ipsis poetæ verbis appositis : Μεταγένους δὲ (εἰπόντος) Δίμυξον, ὡς ἐγὼ δοκῶ, et 6, 103 : λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. Μετ. δὲ

— Δίμυξον, ἢ τρίμυξον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

4.

Pollux 6, 40 : Μετ. δὲ καὶ λαθροφαγεῖν που λέγει. Antiatt. p. 106, 12, Λαθροφαγεῖν : Μετ. Φιλοθύτῃ.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 314 ed. Franz., Πολφοί : βολβοί. ὡς Μετ. φησὶ

— Ῥαφανῖδος,
ἀμύλου, λεκίθων, καρύων, ζωμοῦ, πολφῶν,
οἴνου, κολοκύνθης.

« Libri ῥαφανίδος et λεκύθων. Malim λεκίθου, quia vocabulum, ubi cibum significat, vix dicitur numero plurali. Fortasse οἴνου depravatum est. (Quum λέκιθος hoc l. pultem leguminosam indicet, velut *pisum* lutei coloris, non male conveniret, neque absimile esset, ᾠῶν sive ᾡῶν, *ovorum. Both.*) In fine vulgatæ hic librorum scripturæ præstiterit κολοκύντης, de quo Lobeck. ad Phryn. p. 437. » *E M.* Κολοκύντην, *cucurbitam*, symbolum sanitatis, et κρίνον, *lilium*, mortis, censet Epicharmus Athen. 2, p. 59, C.

2.

Athen. 6, p. 270, E : καὶ θεασάμενος πλῆθος ἰχθύων, καὶ ἄλλων παντοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην, τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἀνέκραγε.

Τέτλαθι δὴ, Πενίη, καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων·
ὄψων γὰρ πλῆθός σε δαμᾷ καὶ λιμὸς ἀτερπής·

ἐγὼ γὰρ ἤδη ὑπὸ τῆς ἐνδείας οὐ διθυράμβους φθέγγομαι κατὰ τὸν Σωκράτην, ἀλλ' ἤδη καὶ ἔπη· λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Et p. 271, A : δεῖ οὖν κἀμὲ, κατὰ τὸν κωμικὸν Μεταγένην ἐπειπόντα

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ δείπνου.

« Schweigh. etiam priora illa Τέτλαθι... ἀτερπής Metageni in fabula Ὅμηρος attribuit, probantibus Fritzschio Quæstt. Aristoph. 1, p. 285, et Bergkio Commentt. p. 422, nisi quod hic quidem utrumque fragmentum ad Auras retulit. Mihi hæc valde dubia videntur, ac nescio an versus illi potius Hegemoni, qui de paupertate sua conqueritur ap. Athen. 15, p. 698, D, assignandi sint. » *E M.* Ceterum cf. Iliad. 1, 586; 12, 243.

3.

Pollux 3, 75 : καὶ δουλοπρέπεια Θεόπομπος ὁ κωμικός. καὶ δουλάρια Μετ. (cf. Aristoph. Thesmoph. 504).

XXV.

ARISTAGORAS.

Poeta parum notus una comœdia : v. prolegomena fabularum Metagenis.

ΜΑΜΜΑΚΥΘΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 571, B : ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες σύσσιτοι, et cetera quæ exscripta sunt in Metagenis *Aurarum* fr. 1.

2.

Idem 8, p. 355, A : καὶ μελλόντων et cetera exscripta ibidem, fr. 2.

3.

Antiatticista p. 85 : Βασιλεύς, χωρὶς τοῦ ἄρ-

3.

Duobus vel tribus instructum ellychniis, ut mihi vi- [detur.

EX FAB. INCERT.

1.

— Rhaphani, amyli, pultis, nucum, juris, bulborum, vini(?), cu- [curbitæ

2.

Una avis optima, arcere convivium impedientes.

θρου. Ἀρισταγόρας Μαμμακύθῳ. « V. Schæferi Melet. p. 4. » *M.*

4.

Gramm. Bekkeri An. p. 404, 28, et Suidas, Ἀνθέων : τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί... καὶ Ἀρ. Μαμμ.

5.

Photius p. 530, 1, Σπεῖρα : ἡ συστροφὴ καὶ τὸ ἄθροισμα, οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς τραγικοῖς (Soph. Antig. 327, etc.), ἀλλὰ καὶ ἐν Μαμμακύθῳ.

6. 7.

« Ex eadem Aristagoræ fabula petita videntur, quæ Photius habet p. 107, 13, Ἱμάντας : τοὺς τῶν ἱστίων. Ἀριστ. Et 204, 13, Λακκόπεδον : τοὺς ὄρχεις. οὕτως Ἀριστ. Ita enim pro Ἀνταγόρας (qui fuit poeta Rhodius, Thebaidos scriptor, seculo tertio post Chr. *Both.*) legendum videri indicavimus Hist. crit. Com. p. 220. » *E M.*

XXVI.

STRATTIS.

« Strattis Atheniensis. Hunc Athenæus 10, p. 453, C, Callia paulo minorem fuisse dicit : itaque fabulas docuit fere inde ab olympiade 92 (411-408 ante Chr. nat.) ultra olymp. 99 (383-380 ante Chr. nat.), attingens tempora Sannyrionis et Philyllii, quorum alterum commemorat in scholio Aristoph. Plut. 1195; alterum, Sannyrionem, ridet apud Athen. 12, p. 551, C, et Pollucem 10, 189; denique Isocratem senem ap. Athen. 13, p. 592, D. Fuisse qui frigidos atque ineptos verborum lusus ei objicerent, colligas ex Hesychio v. Κολεκάνοι, ubi laudatur Στράττις ἐν τῷ φορτικῷ δράματι, quo *Cinesias* fabula significari videtur. Dramata Strattidi Anonymus De com. p. XVII tribuit 16, et fere totidem commemorat Suidas : sed præterea occurrunt tituli Ζώπυρος περικαιόμενος, Μυρμιδόνες, Ποτάμιοι, Πύτισος. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 221 seqq., qui singulos titulos fabularum docte disceptat ib. p. 224-236.

I. ΑΝΘΡΩΠΟΡΡΑΙΣΤΗΣ.

H. e. is qui rumpit homines tædio ineptiarum suarum (« quasi dicas *lanionem hominum.* » *M.*), velut olim derisus est actor tragicus, Hegelochus, quia versum quendam Euripideum male pronuntiabat. Scholiastes Euripidis Orest. 269, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις ἂν γαλήν' ὁρῶ] κεκωμῴδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτήν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν διέπαιξαν τῶν κωμικῶν, Ἀριστοφάνης καὶ Στράττις ἐν Ἀνθρωπορραίστῃ,

1.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν,
Εὐριπίδου δὲ δρᾶμα δεξιώτατον
διέκναισ' Ὀρέστην, Ἡγέλοχον τὸν Κιννάρου
μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν.

In versu Euripidis pro vulgatis αὖθις αὖ restitui moderate dictum αὖθις ἂν, quod etiam Helenæ 832 legebatur ante Canterum et recentiores : nam facile quidem fero hæc et similia, ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις; sed prorsus tautologa αὖθις αὖ non adducor ut credam Atticis placuisse : v. ann. ad Soph. Philoct. 908, Eur. Heraclid. 475. « Ap. Strattidem primus Berglerus ad Ar. Ran. 305 Ὀρέστην pro Ὀρέστῃ, et pro Κινυάρου, ut item libri, Bentlejus Κιννάρου, cujus nominis exemplum habet Zenobius Proverb. 1, 31. Ceterum his versibus ridetur nescio quis ἀγωνοθέτης, qui Orestæ partes Hegelocho, inepto histrioni, dederat, spectatorum voluptati male consulens. » *E M.* Ratio *apostrophi* apud Græcos subobscura est, ægreque intelligas, qui factum sit, ut defectus ejus cito et ab omnibus sentiretur.

2.

Athen. 3, p. 127, C, D : καὶ σεμιδάλεως δὲ μέμνηται (καὶ εἰ μὴ τὰ μαρτύρια κρατεῖ) Στρ. ἐν Ἀνθρ. καὶ Ἄλεξις ἐν Ἰσοστασίῳ. τὴν γενικὴν δὲ σεμιδάλιδος εἴρηκεν ὁ Στρ. ἐν τῷ αὐτῷ δράματι οὕτως

— Τῶν δὲ διδύμων ἐκγόνων
σεμιδάλιδος.

Hoc item annotavit Pollux 6, 75. (In altera edit. Mein. uno verso : Τῶνδε διδύμων τῶν ἐκγ. σ.) « Farinæ filios dicit panes, ut Archestratus Athen. 3, p. 112, B,

Εἶτα τὸν ἐν Τεγέᾳ σεμιδάλεος υἱὸν ἐπαινῶ.

Similiter hic ibidem 4, p. 137, C,

Δήμητρος παῖδ' ὀπτὸν ἐπεισελθόντα πλακοῦντα.

Similiter quoque Philyllius in Auge collabos dixit πυρῶν ἐκγόνους. » *E Casaub. et M.*

HOMINUM LANIO.

1.

Et cetera quidem carmina non curo;
sed Euripidis drama scitissimum
disperdidit, Hegelocho, Cinnari filio,
mercede conducto, ut primas fabulæ partes ageret.

II. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Hanc fabulam diu post Aristophanis Ranas, h. e. post olymp. 93, 3 (405 ante Chr. nat.), actam esse refert schol. Ran. 146. Cf. Suidas v. Σχώρ. Ab nonnullis citatur ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, plurali. Atalantam præter Calliam scripserunt Euthycles, Alexis, Philyllius, et Philetærus; Phormi autem Syracusani commemorantur Atalantæ.

1.

Isocratis Vita a Mustoxide edita p. 10 Dind. : σκώπτουσι δὲ αὐτὸν οἱ κωμικοὶ ἐπὶ τῇ Λαγίσκῃ, ὧν εἷς ἐστι καὶ Στρ., λέγων ταῦτα ἐν Ἀταλάντῃ·

Καὶ τὴν Λαγίσκαν, τὴν Ἰσοκράτους παλλακήν,
εὑρεῖν με συκάζουσαν, * εἶθ' ἥκειν ταχὺ
τὸν αὐλοτρύπην αὐτόν.

« Apud Athen. 13, p. 592, D, et Harpocr. p. 118, 15, postrema horum ita scripta sunt

ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι,
τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτὸν,

in quibus ad Λαγίσκην εὐναίαν Toupius Add. ad Theocr. p. 410 comparat λαγὼν εὐναῖον, *leporem in cubili jacentem*; quod Schweigh. probans εὐνὴν interpretatur lupanar, in quo fuerit mulier, antequam Isocrates eam in domum suam receperit; nec video meliora. Hesych. v. Συκάζειν : τὸ κνίζειν ἐν ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. Athen. loco cit. : Ἕρμιππος προβαίνοντά φησι τῇ ἡλικίᾳ τὸν Ἰσοκράτη (obiit olymp. 110, 3, a. Chr. nat. 337, 98 annos natus) ἀναλαβεῖν Λαγίσκαν τὴν ἑταίραν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξ ἧς καὶ γενέσθαι αὐτῷ θυγάτριον, etc. Suidas v. Φιλίσκος, de Philisco Milesio : ἐγένετο δὲ πρότερον αὐλητὴς παραδοξότατος· διὸ καὶ αὐλοτρύπην Ἰσοκράτης αὐτὸν ἐκάλει. Obscœnum huic nomini sensum subesse, haud negaverim, etsi αὐλὸς vix usquam pars muliebris dicta reperitur. Ceterum Athen. et Harpocr. Λαγίσκαν, qua forma usus est etiam Lysias Athen. p. 586, F; Isocratis biographus Λαγίσκην. Respiciunt hunc locum Plutarchus Vitt. X Oratt. p. 836, E : ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται (Isocrates) ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος· et Pollux 4, 71 : καὶ αὐλοτρύπης, ὡς ἡ κωμῳδία. » *E M.*

2.

Athen. 7, p. 302, D, de thynno : ἐπαινεῖται δὲ τοῦ ἰχθύος τούτου τὰ ὑπογάστρια... Στρ. Ἀτ.

Ὑπογάστριον θύννου τι κἀκροκώλιον
δραχμῆς ὕειον.

Sic pro θύννου τε Mein. ex Ath. 9, p. 399, D, ubi prior versus iterum appositus est.

3.

Schol. Aristoph. Ran. 146 : τινές φασι τῷ σκῶρ πρῶτον κεχρῆσθαι Στράττιν ἐν Ἀταλάντῃ δράματι. ψεῦδος δέ· πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν Βατράχων ἡ Ἀταλάντη Στράττιδος δεδίδακται. Similiter Suidas v. Σκῶρ. Vulgo σκώρ, quod correxit Mein. collato Lobeckio Paralip. p. 77.

4.

Suidas, Διφροφόροι : Στρ. ἐν Ἀταλάνταις (sic).

5.

Schol. Venet. Aristoph. Pac. 347 : ὁ δεύτερος (Φορμίων) ἦν κωφός· μέμνηται καὶ Στράττις· τρίτος μοιχός· Κρατῖνος Ἀταλάντῃ· τέταρτος Κροτωνιάτης ἀρχαῖος· Κρατῖνος Τροφωνίῳ. « Apertum est Atalantæ memoriam ad Strattidis nomen pertinere. » *Mein.*

6.

Hesych. v. Διονυσιοχουροπυρώνην : τὸν γὰρ Διονύσιον, κουρέα ὄντα, κωμῳδεῖ. κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς. Cf. Mein. annot. ad Cratini Seriph. 2.

7.

Schol. Aristoph. Avium 1294, de Opuntio : μνημονεύει δ' αὐτοῦ, ὡς μέγα ῥύγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις.

III. ΖΩΠΥΡΟΣ ΠΕΡΙΚΑΙΟΜΕΝΟΣ.

Hesych. Οὐ μάλα κικκάς (cod. conjuncte Οὐμαλακικκάς) : παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα. ὠνήτης δὲ κικκὰς (cod. κοκκὰς) οὐ μάλα φαίνεται. καὶ Στρ. ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ « Τῶν οὐ μάλα * τέθηκα κεκυκκᾶν ἐπικρατῆ. » Scripserim

Τῶν οὐ μάλα γε τέθηκε κικκᾶν Ἐπικράτης.

De Epicrate v. ad Platonis Πρέσβεις. De Zopyro quis fuerit quæsivit Mein. Hist. Com. p. 225.

ATALANTA.

1.

Et Lagiscam, Isocratis pellicem,
vidisse me vellicantem, quum adhuc esset in lustro,
atque ipsum tibiarum perforatorem.

2.

Sumen thynni aliquod et trunculos
drachma suillos.

ZOPYRUS USTULATUS.

Pro his profecto ciccum non dedit Epicrates.

IV. ΙΦΙΓΕΡΩΝ.

V. Apollophanis comici fragmenta.

V. ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΣ.

« Fabula fortasse nomen traxit a Callippide, tragœdiarum actore celeberrimo, qui redeuntem ex Asia Alcibiadem comitatus est, teste Athen. 12, p. 535, D. Cf. Schneider. ad Xenoph. Symp. 3, 11, Wyttenbach. ad Plut. Apophthegm. Lacon. p. 1154. » *E M.*

1.

Athen. 14, p 656, B : τὰ δὲ ὀπτὰ κρέα καλεῖται φλογίδες. Στρ. γοῦν ἐν Καλλιππίδῃ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους φησὶν

— Αὐτίκα δ' (ἄρ') ἥρπασε τεμάχη,
θερμάς τε κάπρου φλογίδας, ἔβρυκέ τε πάνθ' ἅμα.

Forte ἄρ' excidisse videtur ante ἥρ- simile, non sine detrimento versus. V. 2 libri ἔβρυχε : v. index Aristophanis v. βρύκειν, Soph. Trach. 934, Philoct. 708. Ad anapæsticos numeros revocat Meineck., scribens κατέβρυξε.

2.

Idem 7, p. 304, B : μνημονεύει δὲ τῶν θυννίδων καὶ Στρ. ἐν Κ.

3.

Fortasse poetæ nomen addendum est illis Pollucis 10, 29 : Κόρημα, τὸ χορούμενον ἐν Σκηνὰς Καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνους, ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ « Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι χαμαί. » Malim probioribus numeris, quos librarii sæpe non curant,

Χαμαὶ καθέζομαι 'πὶ τοῦ κορήματος.

Cf. Lemnomed. 1.

VI. ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

« Cinesiæ dramatis pleniorem titulum Athenæus 9, p. 396, A, hunc affert : Στρ. ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ. In Cinesiam, Meletis citharœdi filium, poetam dithyrambicum, cujus meminit Plato Gorg. p. 501, E, scriptam fuisse fabulam, præter Athen. 12, p. 551, D, docet Harpocr. p. 216 : Στρ. ὅλον δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτὸν, ὅπερ ἐπιγράφῃ Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ (v. Aristoph. Ran. 352) κωμῳδεῖ. Actaque fuerit inter 91 et 97 vel 98 olympiadem (415 et 391 vel 387 ante Chr. nat.), quibus fere finibus circumscripta est hominis celebritas, cujus antiquissima memoria exstat apud Aristophanem in Avibus, novissima in Gerytade et Ecclesiazusis. Mortuus igitur videtur olympiade 98 : neque enim verisimile est, longam ei vitam obtigisse, propter morbos perpetuos, quibus conflictans quotidie moriebatur, ut ait Lysias ap. Athen. 12, p. 551, E (ὅτι δὲ ἦν Κινησίας νοσώδης, καὶ δεινὸς τἄλλα, Λυσίας... εἴρηκε, φάσκων αὐτὸν, ἀφέμενον τῆς τέχνης [citharœdorum artis, quam etiam Meletis pater Pisias exercebat, ut tradit Pherecrates in scholio ad Ar. Av. 859] συκοφαντεῖν καὶ ἐκ τούτου πλουτεῖν, etc.). Pherecrates apud Plut. De musica p. 1141, E, Cinesiam in primariis masculæ simplicisque artis corruptoribus numerat. De fœda ejus macilentia v. Platonis comici Incert. 2. » *E M.*

1.

Pollux 4, 169 : οὐ μόνον δὲ κοτύλη καὶ ὑγρῶν ἦν καὶ ξηρῶν μέτρον, ὡς πολλαχόθεν ἡ κωμῳδία ὑποδηλοῖ, ἀλλὰ καὶ κόφινος, μέτρον Βοιώτιον, ἄμφω μετροῦν. Στρ. γοῦν φησιν ἐν τῷ Κινησίᾳ

« Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; β. Τεττάρων
δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. α. Τί λέγεις; μέτρῳ
ἐχρῶντο κοφίνῳ;

* ἢ (hic in optimo cod. Paris. lacuna novem decemve literarum) τοῦ ταῦθ' (ed. Bekk. τοῦτ' αὖθ') ὅτι (al. ὅτε) οἴνου κόφινος δυνάμενος τρεῖς χόας πυρῶν ταὐτὰ ταῖς κοφίναις (in ed. Bekk. πυρρῶν ταῖς κοφίναις ταὐτὰ ταῦτα δυνάμενος). » Hæc se expedire negat Mein., neque alii juvarunt, nisi quod πυρῶν ponendum esse intellexerunt. Fortasse Str. dixit

ἐχρῶντο κοφίνῳ; τί τόδ', ὅτ' οἴνου δυνάμενος
κόφινος χόας τρεῖς, τῶν τε πυρῶν ταὐτὰ τρεῖς;

scil. τρεῖς κόφινοι πυρῶν quattuor drachmis. Glossema κόφινοι corruptum est.

CALLIPPIDES.

1.

— Statim igitur rapuit copadia piscium,
et assatas capri carnes, simulque omnia devoravit.

3.

Humi consideo super scopis.

CINESIAS.

a. Sed frumentum vobis quomodo vendebant? b. [Quattuor
maxime drachmis cophinum. a. Ain? mensura
utebantur cophino? quid hoc, quando vini capiens
cophinus choas tres, triticique itidem tres?

2.

Pollux 10, 169 : καὶ ἁλία δὲ σκεῦός τι, ἐν ᾧ τοὺς ἅλας ἐντρίβουσιν (perperam libri σκ. τι ἦν, ᾧ etc.) Στρ. δ' ἐν Κιν.

— Ἀλμυρόν θ' ὕδωρ,
* ἕτερόν τε λεπτὸν, ἐν ἁλίᾳ κεκομμένον.

« Pro ἕτερον requiro νίτρον (videtur enim describi tenuis balnei apparatus, ut Athen. 8, p. 351, E), vel κέγχρον. » *E M.*

3.

Idem ib. 189 : Στρ. ἐν τῷ Κιν. τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχνότητα κάνναβον καλεῖ. Hesych. Κάνναβοι : τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν. ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι κάνναβοι λέγονται. « Sannyrionis macilentiam Str. risit etiam in Psychast. fr. 4. » *E M.*

4.

Athen. 12, p. 551, D : ἦν δὲ ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στρ., Φθιώτην Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιῶτα λέγειν. παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη

Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ.

« Erat enim Cin. φθόης προφήτης, ut Plato com. eum appellat Incert. 2. » *M.*

5.

Schol. Aristoph. Avium 1569, de Læspodia : εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰκίας (libri αἰτίας, quod emendavit Casaub. ad Athen. 7, p. 327, E), ὥς φησι Στρ. ἐν Κιν.

6.

Schol. Ar. Pluti 550, ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον] μήποτε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὡς Στρ. ἐν τῷ Κιν. Διονύσιος δὲ ὁ μέν τις φαίνεται μαινόμενος· ὁ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἰχθυοπώλης. « Indicari videtur Thrasybulus, cujus fit mentio in Eccles. 203 : nam ibi quoque describitur a scholiaste αὐθάδης καὶ δωροδόκος (v. 355), et ὑπερόπτης τοῦ δήμου. » *Ex Hemsterh.*

7.

Erotianus Expos. vocc. Hippocr. p. 216, de καμμόρῳ, medicamento refrigeratorio : ἐφ' ἱδρῶσι δὲ παραλαμβάνειν Στράττιν, ἐν κυνηγοῖς (« immo Κινησίᾳ » *Mein.*) λέγοντα. Verba poetæ excidere.

8.

Schol. Aristoph. Ran. 404 : καὶ Στρ. ἐν τῷ εἰς αὐτὸν δράματι ἔφη,

Σκηνὴ μέν (ἐστιν ἥδε) τοῦ χοροκτόνου
Κινησίου.

Sic Meinek., addens vocabula duo virgulis indicata.

VII. ΛΗΜΝΟΜΕΔΑ.

« Sic Athen. pluribus locis et Harpocratio, similiterque Eudocia Λημνομέδων. Harpocrationis libri aliquot Λημνομήδα, deteriores Athen. 7, p. 327, E, Λιμνομέδα, et olim 10, p. 473, C, Ληπτομέδα. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 327, E : μνημονεύει τοῦ φάγρου καὶ Στρ. ἐν Λημνομέδᾳ

Πολλοὺς ἤδη μεγάλους τε φάγρους ἐγκάψας.

Sed vix aptum hisce metrum dactylicum, vel anapæsticum, quod Mein. restituit pro codicum δὴ scripto ἤδη. Probabilior senarius

Πολλοὺς δὲ δὴ μεγάλους τ' ἐπεγκάψας φάγρους.

Trajecta verba et neglecta similia, ut passim. Aristophanes Eq. 459 : Ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

2.

Idem 11, p. 473, C : μνημονεύει τοῦ καδίσκου καὶ Στρ. ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδᾳ, λέγων οὕτως·

Ἑρμῆς, ὃν ἕλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου,
οἱ δ' ἐκ καδίσκου, σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον!

Idem 1, p. 32, B : Ἑρμῆς δ' εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι (ultimus potus, *Mercurii* dictus : v. ann. ad Ar. Plut. 1128, et Schneideri Lex. h. v.), quæ repetiit Eustath. ad Hom. p. 1470, 64. Cf. Cratini Pyt. 16. Σ' additum post καδίσκου a Porsono; γ' maluit Fritzsch. Quæstt. Arist. 1, p. 269, probatus a Mein.

3.

Schol. Platonis Bekker. p. 320 : τῶν δὲ βόλων

2.

— Marinam aquam
et *nitrum* tenue, in salis pistillo minutum.

8.

Scena hæc est choros perimentis Cinesiæ.

LEMNOMEDA.

1.

Multosque sane et magnos quum superedissem pagros

2.

Mercuri, quem alii quidem potant ex urceo,
alii vero e cado, pari pari te mixto!

(in tesserarum ludo) ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ ὁ τὸ ἕν, καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, οἷον Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω. ἀφ' οὗ καὶ Στρ. Λιμνοπέδαις (sic)

Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.

Omisso fabulæ titulo versum habet Eustathius ad Hom. p. 1397, 41.

4.

Harpocr. p. 26, 5 : ἁπλᾶς Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στρ. Λημνομέδᾳ

— Ὑποδήματα
σαυτῷ πρίασθαι τῶν ἁπλῶν.

VIII. ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ἢ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

« Sic Athen. 13, p. 589, A; sed idem 7, p. 302, E, et 323, B, ἐν Μακεδόσιν, et similiter Harpocr., Etym. M., et Photius, Στρ. Μακεδόσι. Contraque, hoc titulo omisso, Athen. 14, p. 654, F, Στρ. ἐν Παυσανίᾳ, quod 9, p. 396, A, reponendum videtur pro Κινησίᾳ. Non est autem intelligendus Pausanias ille obscurus, qui olymp. 96, 3 (ante Chr. nat. 393) Macedoniæ imperium obtinuit, sed potius Pausanias Ceramensis, Agathonis poetæ amator, de quo Plato et Xenophon in Symposiis, Plato etiam Protag. p. 315, D. Eundem tragœdiarum scriptorem perhibent schol. Platonis p. 373, et gramm. Ms. apud Cramerum Anecd. Oxon. 4, p. 269, neque alium Photius Bibl. cod. 167, p. 375, numerare videtur in poetis, quibus Stobæus utitur. Hoc sumpto etiam alter dramatis titulus Μακεδόνες commode explicetur, siquidem Agathon comitante Pausania circiter olymp. 93, 1 (ante Chr. nat. 407) ad Archelaum, Macedoniæ regem, se contulit, apud quem eos commoratos esse narrat Ælianus V. H. 2, 21. » *E M.*

1.

Harpocr. p. 176, 12 : τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Στρ. Μακεδόσι « Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δονεύοντες τοπείοις ἄνδρες ἀναρίθμητοι εἰς ἄκρον ὥσπερ ἱστίον τὸν ἱστόν. » Recte Mein. ὀνεύοντες, collata inscriptione navali ed. Bœckh. p. 144, et Phrynicha Appar. sophist. p. 57 21, Ὀνεύειν : τὸ περιάγειν τὰ μηχανήματα, οἷς τούς τε λίθους καὶ τὰ ἄλλα ἕλκουσιν. ὄνος δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ μηχάνημα, τὸ διὰ τροχιλίων καὶ σχοινίων. Cf. Thuc. 7, 25. Scribamus

— Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον
ἕλκουσιν ὀνεύοντες τοπείοις ἄνδρες ἀναρίθμητοι·
εἰς ἱστὸν ὥσπερ ἱστίον τὸν ἄκρον.

De v in δ mutato v. ann. nostram ad Aristoph. Dætal. fr. 36. V. 3 ap. Harpocr. erat ὥσπερ, ἱστίον τὸν εἰς τόν, quod in ἱστόν mutavit Dobræus, ἱστίον scripsit Mein. Sed vulgata εἰς ἄκρον ὥσπερ ἱστίον ferri non possunt propter ambiguum, nec placet producta prima τοῦ ἄκρον, quæ nunc corripitur. « Peplum intellige Minervæ, qui in Panathenæorum solennitate veli instar in sacra navi suspendebatur. Spectat huc inter alia Photius p. 116, 11 : ὁ μὲν ἱστὸς τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον, κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι ταῦ. διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων κατὰ πόμπευσιν (mendose libri ξ. καὶ ἐπόμπευσεν. *Both.*). » *E M.* Prima memorant Etymol. M. p. 762, 20 : Στρ. Μακ., Τὸν π. δὲ τ. ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείῳ ἄνδρες, » similiterque Photius p. 595, 18 (qui τοπίοις) et Suidas v. Τοπεῖον.

2.

Athen. 7, p. 323, B : Στρ. γοῦν ἐν Μακεδόσιν, ἐρομένου τινὸς Ἀττικοῦ, ὡς ἀγνοοῦντος τὸ ὄνομα (σφύραινα), καὶ λέγοντος

Ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς;

φησὶν ὁ ἕτερος

β. Κέστραν μὲν ὔμμες ὡττικοὶ κικλήσκετε.

3.

Idem ib. p. 302, E : ἐν δὲ Μακεδόσιν (scil. Στρ. ἔφη)

— Ὑπογάστριά θ' ἡδέα θύννων.

4.

Antiatt. p. 108, 29, Μακεδόνισσαν : τὴν γυναῖκα. Στρ. Μακεδόσιν. Ut a βασιλὶς βασίλισσα, ita formatur Μακεδόνισσα a Μακεδονίς. Utrumque minus atticum : v. Matth. Gr. p. 121.

3.

Chius adstans Coum non sinit dicere.

4.

— Calceos
tibi eme una solea.

MACEDONES sive PAUSANIAS.

1.

— Hoc autem peplum
trochlea funibusque tollunt viri innumerabiles
in malum summum, ut velum.

2.

— a. Sphyræna vero quæ est?
b. Mugilem quidem vos Attici vocatis.

3.

Ventriculi suaves thynnorum.

5.

Athen. 13, p. 589, A, de Laide : Στρ. δ' ἐν Μακ. ἢ Παυσ. Κορινθίαν αὐτὴν εἶναί φησι διὰ τούτων·

α. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται καὶ τίνες;
β. Νυνὶ μὲν ἥκουσ' ἂν Μεγαρόθεν, εἰσὶ δὲ
Κορίνθιαι· Λαῒς γε Μεγακλέους. Ἴδε!

Versu 1 libri εἰσὶ δ' ὅθεν, quæ correxere Schweighæus. et Porson. V. 2 νυνὶ pro νῦν ἀμέτρῳ Mein. et Pors. Præterea legebatur inelegantibus numeris ἥκουσιν Μεγ. V. 3 Mss. A. μὲν ἡ μέγα κλέος ἰδὲ, vel ἰδὶ, ἰδι... Temere Pors., quum μὲν - δὲ antecesserit, A. μὲν ἡδὶ Μεγακλέους. Immo γε forte videtur abiisse in με et μεν, de quo ad Soph. OEd. Colon. 844, etc. « Μεγακλέους, scil. serva. » *M.* Lais major, Aristippi amica, de qua v. Gell. 1, 3, et Horatii interpp. Epist. 1, 17, 36.

6.

Idem 9, p. 396, A : Στρ. εἶπεν... ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ (fort. Παυσανίᾳ, v. supra) « Πνικτόν τι τοίνυν ἔστω σοι συχνὸν τοιοῦτον. » Versum restituas ita scribendo

Πνικτόν τι τοίνυν σοι τοιοῦτ' ἔστω συχνόν.

7.

Idem 14, p. 654, F : ὅτι δὲ καὶ τιθασοὺς εἶχον αὐτοὺς (pavones) ἐν ταῖς οἰκίαις, Στρ. παρίστησιν ἐν Παυσανίᾳ διὰ τούτων·

Πολλῶν φλυάρων καὶ ταῶν ἀντάξια,
οὓς βόσκεθ' ὑμεῖς ἕνεκα τῶν ὠκυπτέρων.

« Scripsi ταῶν pro ταῶν : cf. Lehrsii Aristarch. p. 341 seq. » *M.* De hoc atticismo v. nostram ann. ad Aristoph. Av. 102, ubi ponendum ταῶς.

IX. ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

Pollux 9, 78 : Βυζαντίων γε μὴν σιδήρῳ νομιζόντων ἦν οὕτω καλούμενος σιδάρεος, νόμισμά τι λεπτὸν, ὥστε ἀντὶ τοῦ « πρίω μοι τριῶν χαλκῶν » λέγειν « πρίω μοι τριῶν σιδαρέων. » ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Στράττιδος Μυρμιδόσιν εἴρηται

Ἐν τοῖς βαλανείοις (ὡς) προκέλευθος ἡμέρα,
ἀπαξάπασα γῆ στρατιαὶ σιδαρέων.

Versu 1 ὡς, quo sententiæ opus est, forte excidit post simile -οις. Mein. conj. τοῖσι. V. 2 mendosum γῆς correxit Mein. « Προκέλευθον ἡμέραν Hemsterh. interpretatur τὴν προκηρυττομένην εἰς τὸ ἐκκλησιάζειν, et sensum fragmenti hunc esse putat : « ita balneis deditos fuisse Byzantios, ut ibi comitia celebrarent, totusque congregatus populus in illis de expeditionibus deliberaret, et mercaturam exerceret. »

X. ΜΗΔΕΙΑ.

« In Medea Str. lusit fortasse Euripidis aliusve Tragici fabulam cognominem. Creontis in ea partes fuisse ostendit fragm. 2. » *E M.*

1.

Athen. 15, p. 690, F, de Megallo : μνημονεύει δ' αὐτοῦ... Στρ. ἐν Μηδείᾳ·

— Καὶ λέγ', ὅτι μύρον γ' αὐτῇ φέρεις
τοιοῦτον, οἷον οὐ Μέγαλλος πώποτε
ἥψησεν, οὐδὲ Δεινίας Αἰγύπτιος
οὔτ' εἶδεν, οὔτ' ἐκτήσατο.

Versu 1 libri metro insuper habito ut passim, μύρον φέρεις αὐτῇ, nec sufficit, quod reposuerunt editores, μ. αὐτῇ φέρεις. Offecit -ν simili γ. V. 3 Δεινίας Schweigh., ut Thuc. 3, 3. Libri Δινίας. Annotaverunt Mein. et Dobr. hæc dicere Medeam Creusæ dona fatalia mittentem.

2.

Idem 11, p. 467, E : Σέλευκος δ' εἰπὼν, ἐκπώματος εἶναι γένος τὸν δεῖνον, παρατίθεται Στράττιδος ἐκ Μηδείας

Οἶσθ', ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;
ἐγῷδα· δείνῳ περικάτω τετραμμένῳ.

5.

a. Unde vero sunt hæ puellæ, et quænam?
b. Nunc quidem Megaris advenerunt, sunt autem
Corinthiæ; Lais quidem Megaclis; en illæ!

6.

Ejusmodi igitur caro assa tibi sæpe contingat.

7.

Multis nugis æquiparanda et pavonibus,
quos pascitis vos propter pennas.

MYRMIDONES.

In balneis ut primum edicta est dies,
cuncta terra est exercitus ferreorum (nummorum).

MEDEA.

1.

— Et dic, te unguentum illi afferre
ejusmodi, quale nec Megallus unquam
coxit, neque Dinias Ægyptius
vel vidit, vel possedit.

3.

Scin', cui simile est, Creon, sinciput tuum?
ego scio : dino in caput statuto.

Vulgo δείνῳ περὶ κάτω τετρ. Codd. VL περικάτω τετρημένῳ, illud recte. Ceterum δῖνον Aristophanes aliique dicunt : v. Nub. 374, Vesp. 596, et hoc ipso loco Athenæi Archedicus comicus.

3.

Harpocr. p. 130, 7 : Μυσῶν λείαν... κέχρηνται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στρ. ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις. Contempti fuerunt Mysi propter ignaviam : ita Mysorum præda dicta est res nullius pretii : v. ann. ad Eur. Rhes. 243, Cic. Pro Flacco 65, et Ad Quintum frat. 1, 1, 16.

XI. ΠΟΤΑΜΙΟΙ.

« Hanc fabulam ante olymp. 92, 4 (408 ante Chr. nat.) actam esse intelligitur e scholiis Aristoph. Pluti 1195 : ὁ Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης φησίν, ᾠήθη πρῶτον τοῦτον (Aristophanem) δᾷδας ἠτηκέναι. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στρ., πρὸ ἀμφοτέρων τούτων (Plutum priorem et Ecclesiazusas dicit) τοὺς Ποταμίους διδάσκων, εἰς Φιλύλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα. Cf. fr. 1, et Clintoni Fast. Hellen. p. 103 Kr. Titulus comœdiæ inditus a Potamiis, phylæ Leontidis δημόταις, quos male audivisse eo nomine, quod facile falsos cives in tabulas referrent, ex Harpocratione p. 156, 19, adnotavit Hemsterh. Photius quoque p. 445, 10 : ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους, et similiter Suidas v. Δρυαχαρνεῦ. At longe aliter in Etymologico M. p. 738, 47, Potamii a Comicis irrisi dicuntur propterea, quod τοὺς ἐγγράφους (vitiose Lex. rhet. p. 677, 21 ed. Porson. ἀγράφους) νόμους facile receperint. Duos hujus nominis pagos novit Homeri schol. Iliad. 24, 545 : παρ' Ἀθηναίοις εἰσὶ δύο δῆμοι Ποτάμιοι, ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ὀνομάζεται. Mendose apud Schol. Platonis p. 98, Suidam, Photium v. Λίνον, aliosque titulus scriptus est Ποταμοί. » *E M.*

1.

Schol. Ar. Pluti 1195, de facibus, sub finem comœdiæ in scenam postulatis, post illa quæ in prolegomenis posita :

Ὑμεῖς τε πάντες ἔξιτ' ἐπὶ τὸ Πύθιον,
ὅσοι πάρεστε, μὴ λαβόντες λαμπάδας,
μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐχόμενον Φιλυλλίου!

« *Pythium* Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fanum in urbe, an alterum OEnoæ, de quo Philochorus apud schol. Sophoclis OEd. Col. 1041 (ubi v. Reisig.) definire non possum ; illud tamen vero videtur similius. Meminit ejus Pythii Thuc. 2, 15, et 6, 54, ubi v. Duker., et Isæus p. 55, 14. » *Hemsterh.* « De Pythio in urbe prope templum Jovis Olympii, in tripodum, quæ dicebatur, via sito, v. quæ affert Schœmann. ad Isæum p. 311. » *M.*

2.

Photius p. 224, 23, Λίνον λίνῳ * συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν (malim διὰ τὰ αὐτὰ) δρώντων. Στρ. ἐν Ποταμίοις. Suidas, Λίνον λίνῳ συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύντων, ἢ παρακρουομένων καὶ ἀπατώντων. Στρ. Ποτ. Id., Οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις : ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ μὴ διὰ τῶν αὐτῶν (scil. δρώντων vel πραττόντων). οὕτω Στρ. ἐν Ποταμίοις. Ita enim editum ἐν Πολιτείᾳ emendavit Hemsterh. ad Plutum p. 471. Schol. Platonis Bekker. p. 369 : παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν ἢ λεγόντων, ἢ δρώντων, ἢ τὰ ὅμοια εἰς φιλίαν συναπτόντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ γ' τῆς Φυσικῆς ἀκροάσεως, « οὐ γὰρ λίνον λίνῳ συνάπτειν ἐστί, » καὶ Στρ. Ποτ., καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ.

3.

Athen. 7, p. 299, B : Στρ. δ' ἐν Ποτ. ἔφη « ἐγχέλεων ἀνεψιός. » « Similiter Plato Euthyd. p. 298, C : καὶ σὺ ἄρα ἀδελφὸς εἶ τῶν κωβιῶν, ubi Strattidis verba comparavit Winkelmannus. » *M.*

XII. ΠΥΤΙΣΟΣ (?).

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 : τὸ λεσβίζειν ἐπὶ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχρουργοῦσι τῷ στόματι, μολυνόμενοι.... Στρ. ἐν Τρωΐλῳ (fr. 1)... καὶ ἐν Πυτίσῳ (nomen depravatum. Fortasse titulus fuit Πύτινος, *Lagena :* v. ad Cratini Pytinen, fr. 12. Dindorfio ex *Pausania* vel *Cinesia* corruptum videtur) « Ἐγὼ δ' ἅτ' ἐπίνικος ὀργισθεὶς ἔφη, τῷ στόματι δράσω ταῦθ', ἅπερ τοὶ Λέσβιοι. Sic vulgus librorum, nisi quod carent verbis τοὶ Λέσβιοι quæ addidit Florens Christianus. Venetus ἐγῷδα τοὐπίνικος ὁ. ἔ. τῷ στ. δρ. τοῦθ' ὅπερ τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, quorum postrema sic habuisse videntur in autographo ὃ ὑπὲρ τοῦ α. τάττεται. Recte Dind. delevit frustra repetitum. Ceterum Dobræus Adv. 2, p. 204 et Mein. ὅπερ χοὶ Λέσβιοι. Legendum arbitror,

POTAMII.

1.

Vosque omnes exite ad Pythium,
quotquot adestis, nec sumptis facibus,
neque aliis, quæ pertinent ad Phillyllium!

2.

Linum lino connectis.

3.

Anguillarum patruelis.

Ἐγὼ οὐδ' ἄν, οὐπίνικος, ὀργισθεὶς ἔφη,
τῷ στόματι δράσω τοῦθ' ὅπερ γ' οἱ Λέσβιοι.

Ὁ Ἐπίνικος, i. e. ὦ Ἐπίνικε, quod nomen haud infrequens esse ait Mein. Cf. Matth. Gr. § 56, ann., et de hoc usu nominativi § 312, etc. V. 2 Dobr. ὅπερ χοἱ Λ.

XIII. ΤΡΩΙΛΟΣ.

Recte Mein. Hist. crit. Com. p. 233 : » Similis (ac *Medeæ*), ut videtur, *Myrmidonum*, *Philoctetæ*, *Phœnissarum*, *Troili* et *Chrysippi*, fuit ratio. In *Phœnissis* quidem aperte lusit Euripidis fabulam;... nec de Troilo dubitari potest, » etc.

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346, loco in superiore fragm. exscripto : Στρ. ἐν Τρωίλῳ

Ἤ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταυτὶ μόλῃς,
ἀλλὰ παραδοὺς τοῖς Λεσβίοις χαίρειν ἔα!

Libri versu 1 ἐς ταὐτὸ μόλῃς. Vereor ut recte Mein. Ἦ μ., ὦ π. Ζ., ἐς ταὐτὸν μ., quorum εἰς ταὐτὸν μολεῖν significare putat συνουσιάζειν, quum sit *convenire*, *congregari*, ut ἔρχεσθαι ἐς ταὐτὸν Lysistr. 1160.

2.

Athen. 3, p. 76, E : τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινά, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Στρ. Τρωίλῳ

— Ἐρινὸν οὖν τιν' αὐτῆς πλησίον
νενόηκας ὄντα;

« Libri Ἔρινον. Schweigh. Ἐρινὸν secundum Arcadium De accent. p. 65, 18 (ἐρινεὸν dicit Homerus, *Both.*). Caprificum intelligere videtur eam, cujus frequens est in rebus Troicis memoria : v. Iliad. 6. 433; 11, 167; 21, 37; 22, 145. » *E M.*

XIV. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

1.

Athen. 7, p. 327, E : μνημονεύει δὲ τοῦ φάγρου καὶ Στρ. ἐν Λημνομέδᾳ ... καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ·

Κᾆτ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἁδροὺς
ὀψωνοῦσιν μεγάλους τε φάγρους,
καὶ κωπάδων ἁπαλῶν τεμάχη
στρογγυλοπλεύρων.

V. 3 libri κωπαΐδων, 4 στρογγυλιπλ., illud correxit Dind., hoc Schweigh.

2.

Pollux 7, 134 : ἀπὸ δὲ τῶν κοπρίων παρὰ τοῖς πλείστοις οἱ βολεῶνες. Στρ. δ' ἐν Φιλ. φησὶν

Οὐδ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον.

Vulgo οὐδὲν κόπριον. Libri οὐδὲν κοπρία et οὐδ' ἐν κοπρίᾳ. Kuhnius οὐδ' ἐν κοπρίῳ.

XV. ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

1.

Athen. 4, p. 160, B : κατὰ τὴν Στράττιδος τοῦ κωμῳδιοποιοῦ Ἰοκάστην, ἥτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Φοινίσσαις φησὶ

Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·
ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον.

Φακῆν, vox gravissima, ne lateat in thesi, scribamus

φακῆν ὅταν γ' ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον.

Similiter apud Aristotelem De sensu p. 443 Bekk., ubi reliqua sic legendum puto : ἀληθὲς γάρ, ὅπερ Εὐριπίδην σκώπτων εἶπε Στρ., « ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ ἐπιχεῖν μύρον. » οἱ δὲ νῦν μιγνύντες εἰς τὰ πόματα τοιαύτας δυνάμεις βιάζονται τῇ συνηθείᾳ (conjunctione) τὴν ἡδονήν, ὡς ἂν ἐκ δύ' αἰσθήσεων γένηται τὸ ἡδέως ὄν, καὶ οὐκ ἀπὸ μιᾶς. Libri τὴν ἡδ., ἕως ἂν ἐκ δύ' αἰσθ. γ. τὸ ἡδὺ ὡς ἓν καὶ ἀπὸ μιᾶς. « Notum est proverbium Τοὐπὶ τῇ φακῇ μύρον de rebus bonis in re vili consumptis : v. Sopatrum Athenæi l. l. : Ἰθακὸς Ὀδυσσεὺς τοὐπὶ τῇ φακῇ μύρον πάρεστι. Cf. Cic. Ad Att. 1, 19, et Gell. N. A. 13, 27. Veteres unguenta cibis condiendis adhibuisse scimus; nec tamen id ad omnium palatum erat : v. Plut. Vit. Cæsaris cap. 17. » *M.* Euripidis locus,

---

PYTISUS (?).

Ego nequaquam, o Epinice, inquit iratus,
ore id faciam, quod quidem Lesbii.

TROILUS.

1.

Ne certe, o fili Jovis, ad ista devenias,
sed Lesbiis permissa valere jube.

2.

— Caprificumne igitur quandam prope illam
animadvertisti stantem?

PHILOCTETES.

1.

Deinde in forum profecti vegetos
opsonant magnosque phagros,
et Copaicarum (anguillarum) rotundis lateribus
tenera salsamenta.

2.

Neque in stercora ejectum thesaurum.

PHOENISSÆ.

1.

Sapienter admonere vos aliquid volo :
ne misceant unguenta, qui lentem coquunt. GROT.

quem parodia lusit Str., est Phœn. 470, sive 426 nostræ ed.

2.

Pollux 9, 123; ἡ δὲ Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπότ' ἂν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν. ὅθεν καὶ Στρ. ἐν ταῖς Φοιν.

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
ὅταν λέγωσιν « Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε! »

Adde Zonaras s. v. Ἐξέχειν. « Haud dubie Iocastæ verba, quam Euripides Phœn. 556 (512) hæc Eteocli dicentem inducit Εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς, etc. De ludo illo puerorum v. Æl. Dionysius apud Eustathium ad Il. 11, 733, p. 881, 40, et Leopardi Emend. 7, 4. » *E M.*

3.

Athen. 14, p. 621, F : ὅτι δὲ καινουργοῦσι κατὰ τὰς φωνὰς οἱ Θηβαῖοι, Στρ. ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοιν. διὰ τούτων·

Ξυνίετ' οὐδὲν, πᾶσα Θηβαίων πόλις,
οὐδέν ποτ' ἄλλ'· οἳ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
ὀπισθοτίλαν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζετε,
τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, ἰατρὸν δὲ τὸν
σάκταν, βλέφυραν τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν,
νεασπάτωτον δ', ἤν τι νεοκάττυτον ᾖ.

Partem horum ex Athenæo apposuit Eust. ad Odyss. p. 1818, 2. V. 3 vulgo ὀπισθοτίλαν. Photius Ὀπισθοτεῖλαν (sic) : τὴν σηπίαν οἱ Βοιώτιοι, ὄπισθεν ἀποτιλῶσαν. Hesych. Ὀπισθοτίλα : σηπία. Ibid. λέγουσιν. V. 4 libri perverse ὀρτ., τὸν ἰατρὸν δὲ σάκταν. Articulum extremo versu habes etiam Aristoph. Eccles. 451. Σάκταν Eust. interpretatur *saginatorem*, ἀπὸ τοῦ σάττειν. Meinek. ἰατρὸν δὲ δὴ σ., Lobeckius ὀρταλιδέα, τὸν ἰατρὸν αὖ σ. V. 5 Mein. pro arbitrio βέφυραν. VL. φλέφυραν. V. 7 δὲ κριδδέμεν Valck. Epist. ad Rœv. p. 76; vulgo δ' ἐκκριδέμεν. Codd. fere δὲ ἐκκριδαίωμεν. V. 8 νεοκ. ᾖ Schweigh.; νεοκαττυτόνη cod. A, νεοκάττυτον VL. « Initio frustra Casaub. νεοσπάτωτον : v. Lobeck. ad Phryn. p. 661. Ceterum quod Athenæus Thebanos translatis illis vocabulis nonnisi novando studuisse accusat, satis redarguit Lobeckius Aglaoph. p. 848. » *E M.*

4.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 244, Λεβηρίδος : ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ (fr. 10) καὶ Στρ. ἐν Φοιν. Hesych. Γυμνότερος λεβηρίδος : Ἀριστοφ. φησὶ « Τυφλότερος λεβηρίδος. » « Eodem vel simili proverbio Str. usus fuerit. Athen. 8, p. 362, B :

Σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος.

Adde interpp. Alciphronis 3, 19. » *E M.*

5.

Pollux 10, 183 : δεσμῷ δ' ἂν ἐοίκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Στράττιδος ἐν Φοιν. εἰπόντος « Οὐδὲ σχοινία, οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσί. » Meinek. scribendum conjicit Οὐ σχοινί', οὐδὲ στρ. εἰσίν. Immo facilioribus numeris :

— Οὐδὲ σχοινί' ἂν τάδ', οὐδὲ δὴ
στραγγαλίδες εἰσίν.

6.

Athen. 15, p. 699, E : μνημονεύει τῶν γραβίων χο * * * ἐν Φοινίσσαις. « Schweigh. καὶ Στράττις ἐν Φοιν. At Phœnissas (comœdiam) docuit etiam Aristophanes. » *E M.*

XVI. ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 169, A : τὸ μὲν ἀσώτιον ἔχεις παρὰ Στράττιδι ἐν Χρυσίππῳ λέγοντι οὕτως·

Εἰ μηδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γενήσεται,
μηδ' εἰς ἀσώτιον τραπέσθαι, μηδ', ἐὰν
* αὐτῷ ξυναντᾷ τις, λαλῆσαι μηδενί.

Versu 2 Mein. ἀσωτεῖον scripsit secundum Phrynichum Bekker. p. 24, 29, Ἀσωτεῖον : σημαίνει

2.
Denique sol paret pueris,
quando dicunt « Prodi, amice sol! »

3.
Nihil novistis, tota Thebanorum civitas,
nihil unquam aliud, qui primum quidem sepiam
ὀπισθοτίλαν, ut aiunt, appelletis,
et gallum ὀρτάλιχον, medicum vero
σάκταν, γέφυραν (pontem) βλέφυραν. et σῦκα (ficus)
τῦκα, hirundines κωτιλάδας,
buccam ἄκολον, risumque κριδδέμεν,
et νεασπάτωτον, si quid nuper consutum est.

5.
Neque restes *hæc*, nec saue
funes sunt.

CHRYSIPPUS.

1.
Si neque ut cacet otium erit ei,
neque ut ad cauponam divertat; neque si
sic occurrit quisquam, ut cum ullo colloquatur.

τὸν τόπον, ἔνθα οἱ ἄσωτοι διατρίβουσιν. Sed paulo durius ita est metrum. Fortasse τι excidit, præsertim ante τ- (ἀσώτιόν τι τρ.). Ibid. μηδ' ἐὰν Dindorf. pro μηδέ γ' ἂν vel μὴ δ' ἄν, quod libri præbent. V. 3 αὐτῷ moleste repetitur, vixque dubito quin legendum sit αὔτως, *sic*, i. e. forte, nec data opera, aut consueto loco, ἀσωτίῳ τινί. Ita etiam Odyss. 4, 177, et alias erratum est.

2.

Pollux 10, 55 : ἀγωγεύς· ὁ γοῦν Στρ. ἐν Χρ. λέγει

— Πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν
τὸν ἀγωγέα βραχύτερον! οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἄβολος ἔτ' ἐστί;

V. 3 ἔτ' additum a Mein. « Respicit hæc Phrynichus Præp. sophist. p. 22, 21, Ἀγωγεύς : ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. ... Στρ. δὲ τὸν ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. » *E M.*

3.

Schol. Hippocr. ap. Daremb. *Extraits des manuscrits medicaux*, 1, p. 216 : μέμνηται (τῶν χοχωνῶν) καὶ Στρ. ἐν Χρ.

XVII. ΨΥΧΑΣΤΑΙ.

« Probabiliter Casaub. ad Athen. 7, p. 327, vertit *Frigus captantes*, titulumque aperiri existimat verbis Pollucis 10, 127 : Στρ. ἐν Ψυχασταῖς, προειπὼν « ῥιπίδα, » ἐπήγαγε « σκιάδιον. » Aptius etiam utaris loco Photii p. 656, 16, Ψυχάζουσι : πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσιν. Similiter Lobeckius Aglaoph. p. 1038, homines quosdam voluptuosos, in locis amœnis otiari et luxuriari solitos, poetam perstrinxisse putans. » *E M.* V. dicenda ad fr. 3.

1.

Athen. 3, p. 124, D : ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν, Στρ. φησὶν ἐν Ψ.,

— Οἶνον γὰρ πιεῖν
οὐδ' ἂν εἷς δέξαιτο θερμόν, ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον
ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατί γ', ἢ χιόνι μεμιγμένον.

Versu 3 libri φρέατι χιόνι μεμ. Porson. et Mein. φρέατι καὶ χ. μ., sed alterutro modo vinum refrigerandi illos uti satis fuit, facileque γ' ἢ exciderit ante χι-.

2.

Idem 9, p. 373, F : τὸν (?) δ' ἀλεκτρυόνα οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασιν ... Στρ. Ψ.

Αἱ δ' ἀλεκτρυόνες ἅπασαι
καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε,
καὶ τὰ μίκρ' ὀρνίθια.

Ex Athenæo Eust. locum apposuit ad Od. p. 1479. Cf. Theopompus Pace fr. 3, ubi v. ann.

3.

Idem 11, p. 502, E, de poculo ψυκτὴρ dicto agens : Στρ. Ψυχ.

Ὁ δέ τις ψυκτῆρ', ὁ δέ τις κύαθον
χαλκοῦν κλέψας ἀπορῶν κεῖται,
κοτύλῃ δ' ἀνὰ χοίνικα μάττει.

Versu 3 vulgo κοτυλίδ', cod. B. κοτύλῃ δ'. Recte Dobræus Adv. 2, p. 335, κοτύλῃ hoc sensu : *præ inopia* (ἀπορῶν) *mensuram vini sui adeo contrahit, ut pro quoque* (olim) *chœnice* (nunc) *tantum cotylen ponat.* Ex his apparet, non voluptuosos hic dici et viros honestos, qui otiose luxurientur, sed homines pauperrimos, qui, furto ablatis venditisque psycteribus et poculis cupreis, alicubi in tuto jacentes, paulum vini bibunt pro majore ejus copia, qua pridem florentibus rebus genio indulgere consueverant.

4.

Idem 12, p. 551, C, commemorato Aristophanis loco, in quo Sannyrio, Meletus et Cinesias propter macilentiam ridentur : περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στρ. ἐν Ψ. φησι

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν.

περὶ δὲ Μελήτου αὐτὸς ὁ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι λέγει

2.

Adduc pullum placide, adhibito
loro breviore! nonne vides,
adhuc primos ei dentes non cecidisse?

FRIGUS CAPTANTES.

1.

Vinum enim bibere
calidum nemo sustinuerit, sed prorsus contrario
refrigeratum in puteo quidem, vel nivi mixtum.

2.

Gallinæ autem omnes
et porculi perierunt,
et parvæ aviculæ.

3.

Alter autem quidam psycterem, alter poculum
cupreum furatus inopia jacet,
cyathoque luit chœnicem.

4.

Sannyrionis coriaceum auxilium.

τούτως « Μέλητον, τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρόν. » Non male Dalecampius σκυτίνην ἐπικουρίαν intelligit coriaceum thoracem, quo Sannyrio pectus circumdederit, ut firmior esset truncus corporis. Longe alio sensu Aristoph. dixit σκυτίνην ἐπικουρίαν Lysistr. 110. Uterque autem alludit ad proverbium συκίνη ἐπικουρία, quo inutile auxilium significabatur : σύκινον enim dicebant quidquid debile esset et ad usum inhabile. Conf. Ar. Pluti 942.

5.

Pollux 10, 101 : καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, καί που καὶ ἐσχαρίδα. ὁ δὲ Στρ. ἐν Ψ. ἔφη « Πῶς ἂν κομίσειέ μοί τις θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν. » Scripserim, ἂν intellecto (qua de re v. Herm. ad Viger. p. 818, Matth. Gr. § 514, ann.)

Πῶς θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν
κομίσειέ μοί τις.

In codicibus tamen quum nec πῶς ἂν nec τις videatur exstare, Meinek. malit :

— Κομίσειέ μοι
(τάχα) θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν.

6.

Idem ib. 127 : θολία πλέγμα τι θολοειδὲς ἐπὶ σκιᾷ, καὶ ῥιπίς, καὶ σκιάδιον, ὃ καὶ σκιάδα ἂν εἴποις : οὕτω γὰρ καὶ τὸ Διονύσου σκιάδιον καλεῖται καὶ πτερὸν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμῳδιοποιοὶ καλοῦσιν· ὁ δὲ Στρ. προειπὼν ῥιπίδα ἐπήγαγε εἶτε σκιάδιον. Immo εἶτε σκιάδειον, ut ap. Aristoph. Eq. 1236, Av. 1393, 1435. « De umbraculis illis docte disseruit Valck. ad Adoniaz. p. 342, C. Fallitur haud dubie Pollux, ῥιπίς et σκιάδιον de eodem instrumento dici ratus; nec πτερὸν umbraculum esse credo, sed potius ῥιπίδα, flabellum. Utrumque conjunxit etiam Dionysius Halicarn. Antiq. 7, 9, παιδαγωγοὶ γυναῖκες, σκιάδια καὶ ῥιπίδας κομίζουσαι. Cf. Eurip. Or. 1427, Achæus Athen. 15, p. 690, B, Jacobs. ad Brunckii An. 2, 3, p. 70. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 68, F : θριδακινίδας δ' εἴρηκε Στρ.

Πρασοκουρίδες, αἳ καταφύλλους ἀνὰ κήπους
πεντήκοντ' ἴχνεσι βαίνετ' ἐφαπτόμεναι
ποδῶν, σατυριδίων μακροκέρκων χοροὺς
ἑλίσσουσαι παρ' ὠκίμων
πέταλα, καὶ θριδακινίδων, εὐόσμων τε σελίνων!

Versu 1 libri κατ' εὐφύλλους. Recte Mein., auctore Valck. Diatr. Eurip. p. 231, καταφύλλους. V. 2 et 3 libri πεντήκοντα ποδῶν ἴχνεσι β. ἐφ'. ποδοῖν, cum dittographia. « Quæ commemorantur σατυρίδια, dubito utrum *satyriscos*, ut existimabam Hist. crit. Com. p. 236, an caudatorum animalculorum genus intelligam. » *E M.* Sane cercopitheci intelligendi sunt, quos crucæ imitatæ hortos floresque permigrare dicuntur. — Horum versuum præter primum, cui similes numeros habet Aristoph. Avium 430, et ultimum priapeum, omnes sunt asynarteti minus frequentes, 1. compositus ex 2 anapæstis hypercat. (ᴗᴗ–ᴗᴗ–|ᴗᴗ); 2. e dochmio et dactylo d. h. (ᴗ––ᴗ–|–ᴗᴗ–ᴗᴗ–); 3. dochmiacus; 4. antispastus iambo junctus (ᴗ––ᴗ|ᴗ–ᴗ–).

2.

Schol. Aristoph. Ran. 303, de Hegelocho histrione : τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει. καὶ Στρ. « Ποῖ ποῖ πρὸς θεῶν, ποῖ * ποῖ γαλῆν; γαληνά, ἐγὼ δὲ ᾤμην σε γαλῆν λέγειν ὁρῶ. ». Nimirum γαληνά, *tranquilla*, placidum mare : γαλῆν, *felem*. Cf. schol. Eur. Orest. 269, qui priora usque ad γαληνά. Scribamus immissis personis colloquentibus :

— α. Ποῖ, ποῖ πρὸς θεῶν, ποῖ μοι γαλῆν;
β. Γαλήν' ἔγωγ' ᾤμην, σὲ δ' ὁρῶ γαλῆν λέγειν.

Literæ μ et π, itemque γ et δ, sæpius inter se permutatæ. Meinek. ceteris præposuit Γαλῆν ὁρῶ.

3.

Athen. 1, p. 30, F : Στρ. δὲ τὸν Σκιάθιον ἐπαινεῖ,

Οἶνος * κοχκύζει τοῖς ὁδοιπόροις πιεῖν
μέλας Σκιάθιος, ἴσον ἴσῳ κεκραμένος.

5.

Utinam quis tam plenam titionum craticulam
apportet mihi.

EX INCERTIS FABULIS.

Erucæ, quæ in frondosis hortis,
quinquaginta vestigiis pedum insistentes,
gradimini, satyrorum longis caudis choros
torquentes inter ocimorum
folia, et lactucarum, et suaveolentium apiorum!

2.

a. Quo, quo, per deos, quo mihi γαλῆν?
b. Γαληνὰ ego putabam, te autem video dicere γαλῆν.

3.

Vinum ebullit viatoribus bibendum
nigrum Sciathium, par pari temperatum.

Quibus repetitis Eustathius ad Od. p. 1770, 12, inepte addit : τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικῶς ἀντὶ τοῦ ᾄδειν, ἀπὸ τοῦ κόκκυγος. Ne versum quidem intrare potest κοκκύζει, nec dubito, quin verum viderit Mein. « Str. videtur usus esse verbo κοχύζειν, quod, ut cognatum κοχυδεῖν, proprie argutum ebullientis liquoris sonitum exprimit. Hesychius 2, p. 335, ex incerto poeta affert κόχυ δ' ἔρρει, idque interpretatur μετὰ ψόφου καὶ λάβρως. Ab illo factitio κόχυ (κοχύ) recte formatur κοχύζειν, ut a γρῦ γρύζειν, a βρῦ βρύζειν, a τιτὶ τιτίζειν. » *E M.* Scribe igitur κοχύζει.

4.

Pollux 3, 146 : τὸ δὲ προεκπηδᾶν προανίστασθαι Στρ. εἶπε

Τί * ὅτι, ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι, προανίστασαι;

Scribamus Τί σύ, ὥσπερ, etc. Meinek. conjicit τί ποθ' ὥσπ. Σταδ., *cursores;* v. Plautus Pœn. 3, 1, 43, Trin. 4, 3, 16. Lyssa Eur. Herc. fur. 775 : οἷ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέος.

5.

Idem 2, 172 : τὸ διαβαίνειν οἱ ποιηταὶ ἀμφιπλίσσειν λέγουσι, καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίξ. ... διὸ καὶ Στρ.

— Τὰ θυγάτρια
περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα·

τουτέστι διεσχόντα τὰ σκέλη. Ita Camerarius pro περιπεπληγμένα. Hesych. Περιπεπλίχθαι : διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως.

6.

Etym. M. p. 803, 47 : Φώζειν σὺν τῷ ι σημαίνει τὸ * καίεσθαι. Στρ.

Ἀλλ' εἰ μέλλεις φώζειν ἀνδρείως, ὥσπερ μύστακα, σαυτόν.

Recte Toupius Emend. 3, p. 193, καίειν pro καίεσθαι Zonaras Lex. p. 1838, Φώζω : σὺν τῷ ι, τὸ καίω. (Minus recte libri φ. : τὸ καίω, σὺν τῷ ι.) Στρ. « Ἀλλ' εἰ μ. ἀνδρ. φ. » Etym. M. : Ἀ. εἰ μ. ἀνδρ. φ. ὥ. μ. σεαυτόν. Bene Porsonus Append. ad Toup. Emend. p. 506, et alii, σαυτόν : sed frustra invehunt εὖ κἀνδρείως, ut Ar. Thesm. 623, etc. Ἀνδρείως posui post φώζειν.

7.

Hesych. Κολεκάνοι : τοῦτο ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι ἐτάσσετο. (Idem alio loco Κολοκάνοι : εὐμήκεις καὶ λεπτοί.) Στρ. ἐν τῷ φορτικῷ δραματίῳ « * τοὺς τί οὐκ ἄξει τις ἔξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα τῶν διδύμων * κολέκαν λέγων. » Admittenda videtur vox κολέκανος sive κολόκανος, ut ἅπαξ λεγομένη, quamvis inusitata, ægreque explicanda e græco; neque inepte scripseris, etiam versibus restitutis,

— Τοῖς τί οὐκ
ἄξει τις ἔξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα;
τὴν κολεκάνην διδύμων λέγω,

scil. μητέρα. V. 1 Τοῖς pro τούτοις. Ridicule proceram gracilemque, non crassam, dicit geminorum matrem.

8.

Idem, Βοῦς ἐμβαίνει μέγας : Στρ. εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν « βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ. » Non male Mein. suadet ἐπεμβαίνει, quod præsertim exeunti aptum est senario.

9.

Idem : * Κάλχας : Στρ. τὸν ποταμόν φησιν, ὅς ἐστι τῆς Χαλκίδος. Immo, nisi magnopere fallor, leg. Χάλκις, et τῆς Χαλκηδόνος. Stephanus Byzant. p. 750 : ἐκλήθη δὲ (ἡ Χαλκηδὼν) ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ὡς οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντές φασι. Meinek. Κάλχις aut Καλχηδών, coll. Arriano ap. Eust. ad Dionys. 803.

10.

Phrynichus Epit. p. 526, Γελάσιμον : Στράττιν μέν φασι τὸν κωμῳδιοποιὸν εἰρηκέναι τοὔνομα· ubi v. Lobeckium. Parum est εἰρηκέναι. Ponamus εὑρηκέναι. Strattidis hoc inventum fuit, quum exstaret vox γελοῖος. Nota est Plauti persona in Sticho Gelasimus.

11.

Zenobius 2, 93, Γαλῇ χιτώνιον : ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ « οὐ γαλῇ πρέπει κροκωτόν. » ἐπειδὴ γαλῆ, κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενο-

---

4.

Quid tu, velut cursores, procedis?

5.

Parvulis filiabus
patinæ omnibus circumpositis.

6.

Sed si fortiter te ipsum urere vis, tanquam mystacem.

7.

Hisce quidni
aliquis adducet foris absentem matrem?
proceram geminorum dico.

8.

Bos incedit magnus.

11.

Feli tuniculam.

μένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυί. μέμνηται ταύτης Στρ.

12.

Idem 5, 35, Ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ : ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδώντων ἡ παροιμία εἴρηται. σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. (*Culex* Gazæ ap. Aristot.) μέμνηται ταύτης Στρ. Eodem sensu Photius p. 522, Ὁ σκνὶψ ἐκ χώρας. Idem est κνίψ.

13.

Suidas, Δυσόμοια : ἀνόμοια. Στρ.

14.

Idem et gramm. Bekkeri p. 421, 14, Ἀπεμυθήσω : ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Στρ.

15.

Pollux 2, 184 : καὶ λισπόπυγοι (de his v. ad Platonis Incert. 2), ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται. τὴν δὲ οὕτως ἔχουσαν διάτραμιν Στρ. ὠνόμασε. Hesych. Διάτραμις : διερρωγὼς τὸν τράμιν, τὸν ἀπὸ ὀσχέου ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον. Scribamus διερρ. τὴν τράμιν, τὴν ἀπὸ ὀ. ἐπὶ τὰ ἰ., deleto glossemate τόπον.

16.

Idem 3, 27 : ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Στράττιδι ἡ πρόγονος. Bekker. edidit ἡ προγονός, oxytone.

17.

Idem 6, 156 : Στρ. τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν ὁμοπτέρους.

18.

Photius p. 609, 11, Τρῶγες : θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις. οὕτω Στρ.

19.

Idem p. 214, 3, Λελεπασμένον : πεπεμμένον· οὕτω Στρ. Hesych. Λελεπασμένον : εἰς πέψιν ἧκον. « Itaque λεπάζειν idem, quod πέπτειν? *M.*

20.

Antiatt. p. 85, 7, Βιβάζειν : τὸ ὀχεύειν. Ἀλκαῖος δ' ἐν Καλλιστοῖ ἐπ' ἀνθρώπου ἔφη. βαίνων (« fort. βαίνειν. » *M.*) ἐπὶ ταὐτοῦ. ἐκβῆσαι δέ φασι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι (καὶ καταβιβάσαι supplendum esse vidit Meineck.). Στράττις.

XXVII.

THEOPOMPUS.

« Theopompus, Atheniensis, apud Zonaram p. 210, et in codicibus passim scriptus Θεόπεμπτος, errore etiam in historici nomine satis obvio. Suidas : Θεόπομπος, Θεοδέκτου ἢ Θεοδώρου, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, ἐδίδαξε δράματα κδ΄. ἐστὶ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας κατ' Ἀριστοφάνην. δράματα δὲ αὐτοῦ εἰσὶ (ἐστι) καὶ ἄλλα πολλά. Verba ἢ Θεοδώρου omisit Eudocia p. 232. Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 501, Theodorum dicit Tragicum, cogitans fortasse de Theodoro, Alexandri Pheræi æquali (v. Diog. Laert. 2, 8), qui Theopompi pater esse non potuit. Nec de Theodecte certa res est, et pro eo Tisamenum nominat Ælianus in opere De providentia ap. Suidam l. c. Hic quidem quod Theopompum Aristophanis æqualem dicit, sane in dramate inscripto Παῖδες, apud schol. Avium 1568, perstrinxit Læspodiam, quem maxime olymp. 91 et 92 (416-411 ante Chr. nat.) inclaruisse constat e Thuc. 6, 105, et 8, 86. Magis tamen extrema Comici tempora spectasse Suidam, quum aliis argumentis intelligitur, tum id indicant dramatum, quæ Th. docuit, tituli magnam partem ejusmodi, ut potius mediæ quam veteris comœdiæ fabulis convenire videantur. Ex hoc genere est illud quod in Ἡδυχάρει Platonis philosophi Phædonem ridet apud Diog. Laert. 3, 26, et in *Nemea* Athen. 11, p. 470, F, mentio Thericleorum poculorum, quæ a mediæ demum comœdiæ poetis commemorantur. Immo, nisi prorsus fallit sententia, Th. ultra olymp. 100 (379-376 ante Chr. nat.) vixisse et fabulas docuisse censendus est : v. ann. ad Μῆδον. » *E M.* Fabulæ septendecim Theopompo tribuuntur ab Anonymo De com. p. XVII; a Suida vero et Eudocia, quattuor et viginti. Viginti modo titulos invenit Meinek., docta crisi de iis disserens Hist. cr. Com. p. 238-244.

I. ΑΔΜΗΤΟΣ.

Athen. 15, p. 690, A : μνημονεύει δὲ τοῦ μυροπώλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυχάρει (fr. 4). « De Perone unguentario cf. Anaxandridis Protes. 2. Ex serioribus igitur poetæ fabulis fuerit Admetus. De alio fragmento, quod huc retulerunt, v. ann. ad fab. incert. 6. » *E M.*

II. ΑΛΘΑΙΑ.

« In hoc dramate risit Telestem, poetam dithyrambicum, qui floruit olymp. 95 (399 — 396 ante Chr. nat.), teste Diodoro Siculo 14, 46 : ἤκμασαν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισημότατοι

διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος Κυθήριος, Τιμόθεος Μιλήσιος, Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν. Tzetzes ad Lycophr. Cass. 879 : Πολύϊδος (Vit. Πολύειδος), ὁ διθυραμβοποιὸς, τὸν Ἄτλαντα ποιμένα Λίβυν φησὶν, οὐ μαθηματικόν. (Transcripsit hæc Etymologus p. 104, 20.) Laudatur etiam a Plutarcho Moral. p. 1138, B, et, annotante Wesselingio, ab Aristotele Poet. 10, 9; 17, 6. Fortasse idem est, quem Photius in poetis a Stobæo adhibitis recenset, Πολυείδην dicens, cod. 167, p. 374. » *E M.*

1.

Pollux 10, 180 : κίσται οὐ μόνον ὀψοφόροι, οὐδὲ ἄλλως ἀγγεῖα εἰς ἐσθήτων ἀπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖντο,... ὥσπερ που καὶ Θ. ἐν Ἀλθαίᾳ

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην
κίστην γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Μεγαρικοῦ intelligas *mali* : διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες, inquit schol. ad Aristoph. Acharn. 693. Ædes Althææ videtur dicere, magicis ejus artibus, quibus Meleager filius periit, infectas.

2.

Athen. 11, p. 501, F, verba faciens de poculo μεσόμφαλος dicto : Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ « Ἴτ', ἐκφορεῖτε, παρθένοι, | κύπελλα καὶ μεσομφάλους. » καὶ Θ. δ' ἐν Ἀλθαίᾳ

Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον
φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν.

ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον (mendose libri ἄκρατον) φιάλην ὀνομάζοντος. Versu 1 χρυσέαν pro χρυσέων Piersonus ad Mœr. p. 413. Althæam dici putat Mein. V. 2 libri ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν', quæ correxit Pors. ad Medeam p. 34 ed. Lips. Bekkeri gramm. Anecd. p. 371, 5, Ἄκατος : φιάλη, διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτω Θ.

III. ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ.

« Quam Ἀφροδίτην Athen. 7, p. 324, B, eam schol. Aristoph. Pluti 179 rectius appellat Ἀφροδίσια. Cf. Schweigh. ad Athen. 10, p. 449, B. De Aphrodisiorum festo, a meretricibus inprimis celebrato, Bathonis versus ex Athen. 13, p. 579, E, et Plauti Pœn. 1, 1, 62; 2, 44; 3, 5, 13; 4, 3, 14, adscripsit Koppiers. Observ. philol. p. 33.

1.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide : κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἠλίθιος. Νικοχάρης Γαλατείᾳ (fr. 1). περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιός φησι (fr. 5),... καὶ Πλάτων δὲ Λαΐῳ (fr. 2) [φησὶ], καὶ Θ. Ἀφροδισίοις

Ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης,
ὄνῳ μιγείσης μητρὸς (ὃς) ἔβλαστεν πόλει.

Libri Φιλωνίδης· ὄνῳ μ. μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει. Mein. μητρὸς ἔβλαστεν πόλει. Absolvimus emendationem immittendo pronomine, quod hauserit -ὸς syllaba prægressa. Minus verosimiliter Bergkius Commentt. p. 400, ὃς ὄνῳ μιγ. etc. In duo fragmenta distinxit Mein.

2.

Athen. 7, p. 324, B, de sepia disserens : Θ. Ἀφροδίτῃ (sic).

— Ἀλλ' ἔντραγε
τὴν σηπίαν τηνδὶ λαβοῦσα, καὶ τοδὶ
τὸ πουλυπόδιον.

V. 3 libri solito errore πουλυπόδειον, quæ forma si usitata fuit, quidni Th. scripsisset τὸ πολυπόδειον? Sepiis et polypis generatim significatur cibus pro lauto habitus : v. ann. ad Aristoph. Eccles. 552, Acharn. 974.

IV. ΕΙΡΗΝΗ.

« Hac fabula, Aristophanis exemplo in cognomini dramate, poeta pacem commendasse civibus videtur. Huc referas etiam fragm. incert. 13. » *E M.*

1.

Pollux 10, 118 : τὸ δὲ ὀβελισκολύχνιον στρατιωτικὸν μέν τι (male libri μέντοι) χρῆμα, εἴρηται δὲ ὑπὸ Θεοπόμπου τοῦ κωμικοῦ ἐν Εἰρήνῃ

Ἡμᾶς δ' ἀπαλλαχθέντας ἐπ' ἀγαθαῖς τύχαις
ὀβελισκολυχνίου καὶ ξιφομαχαίρας πικρᾶς.

ALTHÆA.

1.

Domum enim reperi ingressus omnem
cistam pharmacopolæ factam Megarici.

2.

Quum plenam auream sumpsisset μεσόμφαλον
phialam; Telestes vero ἄκατον eam appellabat.

VENERALIA.

1.

Asinus quidem rudit Melitensis Philonides,
qui matre cum asino mixta effloruit civitati.

2.

— At vora
hanc sepiam acceptam, et hoc
polypodium.

PAX.

1.

Nos autem levatos bona fortuna
obeliscolychnio et acerba xiphomachæra.

« Versu 1 codd. fere ἐν ἀγ. τ. (ν et π confusa, ut Thuc. 6, 2, etc. *Both.*). Dicta hæc fuerint ab aliquo, qui spem pacis animo conceperat. V. 2 iterum memorat Pollux 6, 103 : τὸ δὲ παρὰ Θ. τῷ κωμικῷ ὀβελισκολύχνιον, τὸ μὲν σκεῦος ἦν στρατιωτικὸν, τὸ δὲ ὄνομα ὑπομόχθηρον. Respicit et Athen. 15, p. 700, E, ex eoque Eust. p. 1571, 22. » *E M.* Ὀβελισκολύχνιον quid sit, vidit Schneiderus in Lexico; non item, quid ξιφομάχαιρα, i. e. *gladius*, qui simul pro *cultro* adhibebatur (cf. Καπηλ. fr. 2), sicut ὀβελ. veru et lumen conjungebat : v. Hymn. in Apoll. Pyth. 358, Aristoph. Eq. 455. Apud eundem Acharn. 800 μάχαιρα est, quæ usitatius dicitur μαχαιρίς. Ammonius ed. Valck. p. 90 : μαχαιρίδας δὲ τὰς κουρέων.

2.

Athen. 9, p. 368, C : οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ ἔμβαμμα λέγουσιν, ὡς Θ. ἐν E.

Ὁ μὲν ἄρτος ἡδὺ, τὸ δὲ φενακίζειν προσὸν
ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοισι πονηρὸν γίγνεται.

Codd. Ὁ μὲν γὰρ ἄρτος, quod ἄμετρον purgavit Pors., et minus modulato versu ἄρτοις. Ordo verborum, pathetice turbatus, τὸ δὲ ἔμβαμμα πον. προσὸν τοῖς ἄρτ. γίγνεται φενακίζειν, i. e. φενακισμός.

3.

Idem ib. p. 374, B : καὶ Θ. δ' ἐν E. ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε· τὸν ἀλεκτρυόνα, λέγων οὕτως·

— Ἄχθομαι δ' ἀπολωλεκὼς
ἀλεκτρυόνα, τίκτουσαν ᾠὰ πάγκαλα.

Scribamus ἔταξεν ἀλ., siquidem et hic, et apud Strattidem Ψυχ. 2, articulus masculinus abhorret a femina. Ceterum cf. Aristoph. Nub. 637 seqq. « Videtur hisce aliquis conqueri de malis belli, similiter atque Acharn. 956 (ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε). Respicit schol. Nub. 663. » *E M.*

4.

Idem 15, p. 652, F : Θ. δ' ἐν E. τὰς Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχάδας φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχάδες Τιθράσιαι.

De Tithrade, pago Attico, v. ann. ad Aristoph. Ran. 442.

5.

Pollux 10, 124 : τὴν χλαῖναν δὲ οὕτως ἐκάλουν οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, μόνα τὰ παχέα ἱμάτια ταύτης τῆς προσηγορίας ἀξιοῦντες, ὥσπερ καὶ Θ. ἐν E.

— Χλαῖναν δέ σοι
λαβὼν παχεῖαν ἐπιβαλῶ Λακωνικήν.

Particulam δὲ addidit Bentlejus Epist. ad Hemsterh. p. 64.

6.

Idem 3, 27 : τοῦτον (πατρωὸν, *vitricum*) Ὑπερείδης ... μητρυιὸν κέκληκε, καὶ Θ. ὁ κωμικὸς ἐν E. « Similiter Eust. ad Iliad. p. 560, 14. Photius p. 268, 22, Μητρυῖον (sic) : Θ. τὸν πατρῷιον (sic). Immo τὸν πατρωόν. » *E M.*

V. ΗΔΥΧΑΡΗΣ.

« Ἡδυχάρης voce hominem deliciis et amoribus deditum, fortasse Platonem (vel certe Academicum. *Both.*), significare voluisse videtur Th. Tempus, quo acta est fabula, quum ipsa ostendit, ut in qua, sicut in Admeto, Peronis fiat mentio, tum id, quod a Platone commemoratur apud Diogenem Laert. 3, 26. Academicorum mollitiem et delicatum habitum rident Ephippus in Naufrago Athen. 11, p. 509, C, et Antiphanes in Antæo ib. 12, p. 544, F. » *E M.* Hist crit. Com. p. 240 et 289.

1.

Athen. 7, p. 308, A : ὑπολαβὼν δὲ Μυρτίλος,

Καὶ στῆτ' ἐφεξῆς,

ἔφη, κατὰ τὸν Θεοπόμπου Ἡδυχάρην,

κεστρέων νῆστις χορὸς,
λαχάνοισιν, ὥσπερ χῆνες, ἐξενισμένοι!

Versu 1 aliquot libri ap. Casaub. ὦ στῆτ', fortasse pro ὡς. Notum καὶ et ὡς permisceri solere a librariis, et magis placet ὡς.

2.

Diogenes Laert. 3, 26, et Hesych. Miles. p. 46, sed hic omisso titulo comœdiæ : Θ. ἐν Ἡδυχάρει

2.
Panis quidem res dulcis, sed fraus est
embamma panibus affusum malum.

3.
— Dolet, me perdidisse
gallinam, ova parientem perpulchra.

4.
Mazæ, placentæ, caricæ Tithrasiæ.

5.
— Lænamque tibi
sumptam ego injiciam crassam Laconicam.

DELICATULUS.

1.
State igitur ordine, mugilum jejunus chorus,
oleribus, ut anseres, excepti!

— Ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὥς φησιν Πλάτων.

« Versu 2 Grotius Excerpt. p. 553, τὼ δὲ δύο, etc. Platonis locus, qui respicitur, est Phæd. p. 104 : οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς, ἐπειδὰν ἑνί τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἕν, ᾧ προσετέθη, δύο γέγονεν, ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο. » *E M.*

3.

Schol. Aristoph. Pluti 768 : ἁπλῶς τῶν, ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδ.

— Φέρε σὺ, τὰ καταχύσματα
ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης!

Similiter Suidas v. Καταχύσματα, nisi quod habet εὐετηρίας pro εὐπορίας, et hæc subjecta

β. Εὖ πάνυ λέγεις,

quæ dubites utrum sint Theopompi, an ex Pluti versu 800 irrepserint. Theopompi locum respexere Photius p. 145, 10 : καταχεῖτο δὲ (τὰ καταχύσματα) καὶ τῶν νυμφίων, φασὶν, ὡς Θ., et Harpocr. p. 108, 7 : ὅτι τῶν νεωνήτων οἱ δεσπόται τραγήματα κατέχεον, Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ δηλοῖ. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας (v. ann. ad Ar. Vesp. 971) καὶ τῶν νυμφίων, ὡς (dele ὡς) Θ. Ἡδ.

4.

Athen. 15, p. 690, A : μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θ. ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδ.

VI. ΘΗΣΕΥΣ.

In hac fabula Isæi mentionem factam esse, refert Plutarchus Vitt. oratt. p. 839, F. Bergk. Commentt. p. 409 : « Finxit Th. in hac fabula Thesea, expulsum patria, se ad Persas conferre; cui nescio quis præcipit, quod iter sit instituendum. »

1.

Gramm. Bekkeri p. 323, Ἀβυρτάκη : ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, φημὶ ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο. Θ. Θησεῖ

Ἥξεις δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Ducta hæc ex Ælii Dionysii et Pausaniæ Lexicis rhetoricis apud Eust. ad Odyss. 19, 28, p. 1854, 18 : οὕτω κεῖται, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος λέγει, καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἀβυρτάκη, ὑπότριμμά τι δριμὺ βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἑτέρων τοιούτων. φησὶ γοῦν (Θ.) « Ἥξει (sic etiam Suid.)... ἀβυρτάκη. » Παυσανίας δὲ καὶ ἀπὸ σινάπεως καὶ σταφίδων εἶναί φησι τὸ τῆς ἀβυρτάκης ὑπότριμμα, ᾧ καὶ πρὸς κοιλ. ἐχρ. Similiter Suidas v. Ἀβυρτ. Codex Sangerm. Ἴξῃ, sed Mein. reposuit verum Ἥξεις. « Γαῖα pro γῇ legitur etiam apud Sannyrionem Γέλωτι, fr. 4, et Antiphanem Athen. 10, p. 449, B. Antiquiores Comici eo abstinuerunt. » *E M.*

2.

Athen. 3, p. 82, C : φαυλίων δὲ μήλων μνημονεύει... καὶ Θ. ἐν Θ.

3.

Plut. Vit. Isæi in Mor. p. 839, F, μνημονεύει δὲ αὐτοῦ (Isæi) Θ. ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Θ.

4.

Antiatt. p. 83, 6, Αὐτόκακος : οἷον ἑαυτὸν κολάζων. Θ. Θ.

VII. ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ.

Annotavit Mein. neque in hoc dramate, neque in cognomini, quod olim exstitit, Ophelionis, agi de Callæschro, Critiæ patre, pro quo habitam a Lysia orationem memoravit Pollux 10, 105. Cf. idem In Erat. p. 255. Fictum igitur nomen, quo significatur homo eleganter turpiculus.

1.

Athen. 6, p. 302, E : ὅταν δὲ καὶ Θ. ἐν Καλλαίσχρῳ, λέγῃ

— Ἰχθύων δὲ δὴ
ὑπογάστρι', ὦ Δάματερ,

παρατηρητέον, ὅτι ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπανίως δὲ ἐπὶ χοίρων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων. Libri ὑπογάστριον, sed Athen. 9, p. 399, D (ὑπογάστριον δὲ μόνον ὡς ἐπὶ τῶν ἰχθύων λέγεται), ubi locus repetitur, ὑπογάστρι' ὦ. Codex B ibid. Δήμητερ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 640.

2.

— Unum enim ne unum quidem est,
et duo vix unum sunt, ut ait Plato.

3.

— Age tu, bellaria
cito affunde sponso et virgini!
b. Perbene dicis.

THESEUS.

1.

Venies Medorum in terram, ubi e nasturtio
plurimo et porro fit abyrtace.

CALLÆSCHRUS.

1.

Pisciumque sane sumina, o Ceres.

2.

Idem 10, p. 423, A : καὶ ἠρίσταμεν δὲ εἴρηκε... Θ. Κ.

Ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον.

3.

Pollux 9, 59 : τὰ δὲ στατῆρος ἄξια στατηριαῖα φαίης ἄν, ὡς Θ. ἐν Κ. οὔ φησιν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας στατηριαίας. « Stater (de quo ad Arist. Plut. 812. *Both.*) fere Laidos pretium fuit : v. Epicrates Antilaid. 2, 12 et 17. Scribendum videtur ἐν Καλλαίσχρῳ πού φησιν εἶναι, etc., ut idem Pollux 10, 180 : ὥσπερ που καὶ Θ. ἐν Ἀλθαίᾳ. Nisi forte hic Theopompi versus fuit :

Οὔ φασιν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας
στατηριαίας.

Quæ de urbe dicta videntur, in qua meretrices magno pretio noctes vendebant, ut vel mediocres statera exigerent. » *E M.*

VIII. ΚΑΠΗΛΙΔΕΣ.

1.

Schol. Aristoph. Avium 1406, de Leotrophide, poeta dithyrambico, quales non minus quam Tragicos irridere Comici solebant : κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς ἐοικέναι ὄρνιθι. Θ. δὲ ἐν ταῖς Καπηλίσι· « Λεωτροφίδης ὁ τρίμετρος ὡς * Λεόντινος εὔχρως τε * φᾶναι καὶ χαρίεις ὥσπερ νεκρός. » Versus depravatissimi. Fortasse Th. dixit per jocum, quo pallidum fœdumque hominem irrideret :

Λεωτροφίδης δή, τρίμετρος ὡς Λεόντιος,
εὔχρως τις ἐφάνη καὶ χαρίεις, χὤσπερ νεκρός.

Τρίμετρος exquisite ac nove vocatur is, qui ter implevit μέτρον, *mensuram* maris, quemadmodum Hesiodus O. et D. 648 dixit μέτρα θαλάσσης, qui ter mare navigavit, ut nescio quis, tum notus, ut existimare licet, nauta Leontius. Λεοντῖνος (sic enim dicendum esset) metro repugnat. Probabiliter Bergk. Comm. p. 407, ὡς Λεόντιος, « quanquam, » inquit, « hujus hominis admodum obscura est memoria, nisi quod Plato Reip. 4, p. 439, E, cum Aglaionis filium appellat, atque mortuorum corporibus rimandis maxime intentum fuisse significat : Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ, ὡς ἄρα Λεόντιος, ὁ Ἀγλαΐωνος, ἀνιὼν ἐκ Πειραιέως ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος, ἐκτὸς αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραίνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυτόν, καὶ (scrib. ὡς *Both.*) τέως (antea) μὲν μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο· (hinc explicetur τὸ τρομερός. *Both.*) κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διελκύσας (τε *Both.*) τοὺς ὀφθαλμούς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκρούς, « Ἰδοὺ ὑμῖν ἔφη, ὦ κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος! » Ita vir doctus, istum sumens Leontium, de quo ne per somnium quidem cogitasse videtur Th. Versu 2 Meinck. scripsit εὔχρ. πεφάνθαι.

2.

Pollux 7, 158 : ξιφομάχαιρα ἡ μεγάλη μάχαιρα ἐν Θεοπόμπου Καπηλίσιν·

Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας ἢ δόρη.

Et 10, 145 : καὶ Θ. ἐν Πόλεσιν (sic) « Ἐλεφ. ξίφ. » Ad δόρη Pollux notavit : ἔνιοι γὰρ οὕτως εἰρῆσθαι τὰ δόρατά φασι.

3.

Schol. Aristoph. Acharn. 1021 : τὸ μέτρησον ἀντὶ τοῦ δάνεισον. καὶ Ἡσίοδος (O. et D. 349)·

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

καὶ Θ. Καπ.

Ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.

Similiter Suidas v. Μέτρησον.

4.

Zenobius Cent. 4, 44, Ἑστίᾳ θύει : ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται δὲ ταύτης Θ. ἐν Καπ. « Gaisfordio laudatus Eust. ad Hom. p. 1579, 43 : καὶ παροιμία τὸ « Ἑστίᾳ (attica forma, qua Th. usus est) θύομεν » ἐφ' ὧν οὐκ ἔστι, φασί, μεταδοῦναι, οὐδὲ ἐξενεγκεῖν, ἵνα εἴη τὸ Ἑστίᾳ θύομεν ταὐτὸν τῷ Οὐδενὶ μεταδίδομεν (mendose libri μεταδιδόαμεν) τῶν τῆς ἑορτῆς. Hesych. Ἑστίᾳ θυόμεναι (leg. θύομεν. *Mein.* Immo θυόμενα *Both.*) : ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι, ἢ ἐξενεγκεῖν. Fortasse huc referendum est Incert. fab. fr. 8. » *E M.*

2.
Jentavimus; annectendus enim est sermo.

3.
Ubi dicunt meretricum cunnos
statere constare.

CAUPONÆ.

1.
Leotrophides (sane), ut τρίμετρος Leontius,
boni (quis) est coloris gratusque, (et) ut mortuus.

2.
Xiphomachæras eburneo capulo, vel hastas.

3.
Vel imperti, vel mutuum da, vel pretium accipe.

4.
Vestæ sacrificat.

5.

Suidas : Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται ὡς πρόσπολος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. .... Θ. ἐν Καπ.

— Κολάσομαί γε σὲ,
καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Quinque codd. κολάσομαί γ' ἔσω, perverse quidem pro κολάσομαί σ' ἐγὼ, quod malim cum Porsono ad Toupii Emend. p. 459. Male gramm. Bekkeri Anecd. p. 461, 19 : Ἄττην, οὐχὶ Ἄττεια, et in versu poetæ κολάσομεγ' ἔσω et ἄττην. « Fortasse hoc ille dicit : *Puniam ego te*, (mulier,) *et amasium tuum*, quo sensu Adonidis nomen frequentatum fuisse, præter alios docet Alciphro Epist. 1, 39. » *E M.*

IX. ΜΗΔΟΣ.

1.

Athen. 11, p. 485, C, de λεπαστῇ poculo agens : Θ. Παμφίλῃ (fr. 1) καὶ ἐν Μήδῳ

Ὅς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἷας Ἀχαιῶν,
κέρμα φίλον διαδοὺς, ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν·
οἷον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθυν
Λυσάνδρου, κώθωνα πρὶν αὐτῷ δῶκε λεπαστήν.

V. 3 libri οἶον. V. 4 libri Λύσανδρον, quasi vir ille duplici nomine appellatus fuisset Rhadamanthus Lysander. Præterea tricantur, nodumque in scirpo quærunt, nonnisi de Jovis et Europæ filio, et de duce Lacedæmoniorum celeberrimo, cogitantes. Fuerint necesse est illi, quos dicit Th., ex Arcadibus, quibus Callistratus Aphidnæus, orator Demosthenis imitatione clarus, persuadere studuit, ut Atheniensium societatem sequerentur. V. Diod. Sic. 15, 38, et Corn. Nep. 6. Ibidem libri κώθωνι, correctum a Bergkio Comm. p. 240. — In altera ed. Meinek. : « Sub Rhadamanthi nomine quis lateat, ignoratur, et pro Λύσανδρον legendum λυσάνιον. Hesychius, Λυσανίας : ὁ λύων τὰς ἀνίας, καὶ δυσάνιος γυνὴ, ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη. »

2.

Pindari schol. Pyth. 2, 75 : χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θ. ἐν Μ. εἰσάγει τὸν Λυκαβηττὸν (montem Atticæ : v. Aristoph. Ran. 996) λέγοντα

Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται
τοῖς ἡλικιώταις.

« Lycabettum vel montis genium intelligas, ut fortasse Cnœthideum apud Photium (Κνοιθιδεύς· ὄρος τῆς Ἀττικῆς); vel lupanar fuit in Lycabetto, a masculis scortis frequentatum. » *E M.*

3.

Athen. 11, p. 481, D : Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, τὸ χωρὶς ὠτίων ποτήριον ὠνομακέναι Θεόπομπον ἐν Μήδῳ.

X. ΝΕΜΕΑ.

Meretricis nomen Atticæ.

1.

Athen. 11, p. 470, F, de poculo Thericleo μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θ. μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως·

α. Χώρει σὺ δεῦρο, Θηρικλέους πιστὸν τέκνον!
γενναῖον εἶδος, ὄνομά σοι τί θώμεθα;
ἆρ' εἶ φύσεως κάτοπτρον, ἣν πλῆρες δοθῇς;
οὐδέν ποτ' ἄλλο. Δεῦρο δὴ, γεμιῶ σ' ἐγὼ,
γραῦ, Θεολύτη γραῦ! β. Τί με καλεῖς σὺ, φίλτατε;
α. Ἵν' ἀσπάσωμαι· δεῦρο παρ' ἐμὲ, Θεολύτη,
παρὰ τὸν νέον ξύνδουλον! οὑτωσί! καλῶς!
β. Σπινθὴρ τάλαν, πειρᾷς με; ναί! α. Τοιοῦτο τί;

5.

— Puniam te ego
et tuum Attin.

MEDUS.

1.

Sicut olim Callistratus placavit filios Græcorum,
numulum carum distribuens, quando societatem [quæsivit;
solumque non placavit tenuem personam Rhada- [manthum,
Lysandri (filium), priusquam ei donasset poculum [lepasten.

2.

Apud me valde adolescentuli gratificantur
æqualibus.

3.

Poculum sine auriculis.

NEMEA.

1.

a. Huc accede, Thericlis fid proles!
nobilis forma, quod tibi nomen imponamus?
an naturæ speculum es, si plenum porrigeris?
nihil aliud. Huc sane : implebo te ego,
anus, Theolyte anus! b. Quid me vocas, caris- [sime?
a. Ut te amem. Huc ad me, Theolyte,
ad novum conservum! sic! bene!
b. Audax ignicule, num tentas me? sane! a. [Quid hoc est

(φίλος) φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι·
δέξαι· πιοῦσα δ' ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ,
παράδος τὸ πρῶτον!

Versum 1 respexit Photius p. 91, 10, Θηρικλέους τέκνον : κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς. Versu 3 libri ἄρει κατ. φύσεως. Metrum turbatum restituit Jacobsius Additt. p. 252. V. 4 vulgo γεμίσω. Recte Bergkius Comm. p. 408 atticam formam requisivit. Γεμιῶ σ' ἐγώ, γραῦ, *implebo te ego, anus*, scil. οἴνῳ, quemadmodum *vini plenum* dixit Terentius Hec. 5, 3, 25, etc. Male enim edunt Δ. δὴ γεμ. σ' ἐγώ. Γραῦ Θ., quasi verbis δεῦρο, ... ἐγὼ denuo compellaretur poculum. V. 5 libri φιλτάτη. Correxit Porsonus. V. 6 ἕν, Jacobsius. Libri τίν'. V. 8 idem bene τάλαν pro τάλας. Perperam alii sub persona servi ναί, τοιοῦτό τι· φιλ. δὲ ... « In nomine Σπινθὴρ non erat quod hærerent critici : satis frequens id est, et ad indicandam servuli celeritatem aptissimum, sicut ἀκτίς, nomen servile, de quo Pausan. Eustathii p. 823, 28. Cf. Simonidem Anthol. Palat. 7, 177, et Dobræo laudatum Aristonem ib. 6, 306, Lehrsiumque De Aristarch. p. 302. » V. 9 addidi, forte ante φιλοτ. excidisse visum, φίλος. Δὲ tertio loco sententiæ positum; qua de re v. ann. ad Euripidis Ionem 678. Minus probabiliter Mein. φιλοτ. δὲ τήνδε σοι προπ. V. 11 Jacobs. π. τὸ περιττόν.

XI. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1346 : τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχρουργοῦσι τῷ στόματι, μολυνόμενοι, παρὰ τὸ ἱστορούμενον, ὅτι παρὰ τοῖς Λεσβίοις τοῦτο πρῶτον γυνὴ ἔπαθε. καὶ (malim ὡς) παρὰ Θ—πῳ ἐν Ὀδυσσεῖ « Ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλούμενον δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα, ὃ φασι παῖδας Λεσβίων εὑρεῖν. » Probabiliter Bergkius Comm. p. 413 :

α. Ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλούμενον
δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα. β. Τί;
α. Ὅ φασι παῖδας Λεσβίων εὑρεῖν (ποτε).

Quæ sic explicat : « Colloquitur aliquis (ut videtur, Ulixes,) cum Cyclope, et quum turpem istam rem obscuro aliquo verbo significavisset, hæc adjecit : ἵνα μὴ τὸ παλ. etc. Quæ quum Cyclops non satis intelligeret, quærit ex Ulixe Τί; tum ille, rem explanans, Ὅ φ. π. Λ. εὑρεῖν ποτε. » Certe hæc omnia facile in formam iambicorum senariorum redigantur, quibus apta est sententia. Nec tamen est quod alterum collocutorem immisceas, sed scripserim sub una persona Ulyssis,

δι' ἡμετέρων εἴπω στομάτων σόφισμά σοι
ὅ φασι παῖδας Λεσβίων εὑρεῖν.

Versus 3 μείουρος. Voculæ fraudi fuerit -μα simile vicinum; v. ann. ad Thuc. 2, 10, Eur. Medeam 568, Pherecratis Chironem.

2.

Eustath. ad Odyss. p. 1863, 49 : ἰστέον δέ, ὅτι τὸ ῥηθὲν λέπυρον καὶ λεπύχανόν φασιν εἰρῆσθαι παρὰ Θ—πῳ τῷ κωμικῷ, εἰπόντι ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Ὀδυσσέως τὸ

— Χιτῶνά μοι
φέρων δέδωκας δαιδάλεον, ὃν ᾔκασεν
ἄριστ' Ὅμηρος κρομμύου λεπυχάνῳ.

Vulgo corruptis versibus δαίδαλον et κρομύου, qua forma Homerus utitur. « Ulixis verba; quo minus ea ad hanc fabulam referre dubitavimus. Homeri locus, quem imitatur Th., est Odyss. 19, 232 :

Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,
οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο. »

E M.

3.

Athen. 4, p. 165, B : καὶ Θ. ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη « * Εὐριπίδου τ' ἄριστον οὐ κακῶς ἔχον, τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα. » Dure Porsonus. Ε. τἀρχαῖον, frigide Mein. Ε. τἄρ' ἐστὶν οὐ κ. ἔχον. Scribam

Εὐριπίδει τἄρεστον οὐ κακῶς ἔχον,
τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα,

Euripidis placitum, Euripidis sententia, quam quidem in superstitibus poetæ fabulis non invenias, detortam fortasse illam a Comico per jocum. De ει, ευ, et ου confusis v. ann. ad Thuc. 1, 40, Aristophanis Babyl. fr. 16, etc.

---

immo poculum hoc amicitiæ tibi propino.
Accipe, et, quum bibisti, quantum libuerit,
tum primum redde!

ULIXES.

1.

Ne vetus hoc et frequentatum
oribus nostris inventum dicam (tibi).
quod aiunt Lesbiorum filios invenisse.

2.

— Tunicam mihi
afferens dedisti dædaleam, quam comparavit
optime Homerus cepæ corio.

3.

Scitum comperior illud placitum Euripidis :
Vere beatus quisquis est, cœnat foris. H. Grot.

4.

Pollux 7, 74 : Θ. δ' ἐν Ὀδυσσεῦσιν (« quem Cratineæ fabulæ titulum unus omnium hic in animo habuit. » *M.*) ἐπὶ τοῦ διακόνου ἔφη λάσιον ἐπιβεβλημένος. Erotianus Lex. Hipp., Λάσιον: ὀθόνιον, ὡς Θ. ἐν Ὀδυσσεῖ. καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Λέξεσί φησι λινοῦν ὕφος δασὺ εἶναι. « Aliud fragm. haud improbabili conjectura ad Ulixem referendum v. in Incert. 11. » *Mein.*

XII. ΠΑΙΔΕΣ.

« Hæc fabula prioribus poetæ videtur accensenda esse, siquidem Læspodiam in ea vexatum esse narrat schol. Aristoph. Avium 1569. » *E M.*

1.

Hephæstion Enchirid. p. 76, de amphimacro (—◡—) : τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θ. ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισὶν, ἐφ' οὗ καὶ θεοπόμπειον (scil. μέτρον, Theopompium metrum, ex amphimacris compositum,) καλεῖται,

Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

Hoc de se ipso poetam dicere putat Mein.

2.

Pollux 7, 66 : τὸ δὲ περὶ τοῖς αἰδοίοις οὐ μόνον γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, ὁπότε σὺν ταῖς γυναιξὶ λούοιντο, ᾦαν λουτρίδα ἔοικε Θ. ὁ κώμικος ἐν Παισὶ καλεῖν, εἰπὼν

Τηνδὶ περιζωσάμενος ᾦαν λουτρίδα,
κατάδεσμον ἥβῃ παραπέτασον!

V. 2 libri ἥβης, et mendo satis frequente περιπέτασον, quum dicatur pellis ovilla, e cingulo pendens, quæ veli instar prætendenda sit pubi. Eadem chorda oberrans librarius ibidem 10, 181 : τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λοῦντες αὐτὰς, ᾦαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Π. « Τηνδὶ περ. ... περιπέτασον. » Hemsterhusii correctio est ἥβῃ.

3.

Schol. Aristoph. Avium 1569, de Læspodia : εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰκίας (libri αἰτίας) τινὰς, ὥς φησι Στράττις ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θ. ἐν Π.

XIII. ΠΑΜΦΙΛΗ.

Etiam hoc nomen scorti, et quidem bibacioris.

1.

Athen. 11, p. 485, B, de λεπαστῇ poculo agens : Θ. Παμφίλῃ

Σφόγγος, λεκάνη, πτερὸν, λεπαστὴ πάνυ πυκνὴ,
ἣν, ἐκπιοῦσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος,
τέττιξ κελαδεῖ.

V. 1 σφόγγος atticum pro vulgato σπόγγος reposui, ut apud Æschylum et Aristophanem. Deinde libri λεπάστη π. πυκνὴν ἐκπ., quæ correxit Schweigh. De usu pinnæ v. ad Cratini Hor. 6. Ἀγ. δαίμονος, cf. fragm. incert. 20. Ridicule descripta supellex mulieris.

2.

Idem ib. p. 485, E : Θ. Παμφ.

— Λεπαστὴ μάλα συχνὴ,
ἣν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος
περιστατὸν βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ.

Vulgo λεπαστῇ μ. συχνῇ ἦν, ἐκπ., etc., quæ correxit Schweigh., « recte statuens, hæc ex instaurata et nonnihil mutata editione fabulæ decerpta esse. » *E M.*

3.

Etym. M. p. 366, 11, Ἐπιτηθή : ἡ τῆς μητρὸς τηθή. Θ. Παμφ.

Αὐτὴ δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο
παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς.

Τιτθὴν vel τίτθην Aristophanes aliique dicunt, τιθήνην Homerus et Sophocles. Cf., si tanti est, Ammon. vv. Τήθη et Τιτθή.

4.

Photius p. 484, 4, et Suidas, Ῥαχίζειν : τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ῥαχιστὴς ὁ ἀλαζών. Θ. Παμφ.

PUERI.

1.

Omnia sane bona viris acciderunt mea præsentia.

2.

Hanc cinctam pellem ovillam balnearium
ligamen pubi prætende.

PAMPHILA.

1.

Spongia, patina, penna, lepaste valde frequens,
quam, ubi merum ebibit boni genii,
cicada clamose celebrat.

2.

Lepaste valde frequens,
quam ubi ebibit mero plenam boni genii,
circumstare clamans facit pagum.

3.

Ipsa vero illa prius rescivit
ex matris nutrice.

Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Δημοφῶν, an filius Demonis, qui Demosthenis cognatus fuit?

5.

Pollux 10, 49 : Θ. ὁ κωμικὸς ἐν Παμφ. καὶ σανδάλια εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ γυναικός.

XIV. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ.

« Nomen fabula duxisse videtur a famoso isto plano, de quo egit Athen. 14, p. 616, A. In eundem scriptam fuisse existimo Lysiæ orationem πρὸς Πανταλέοντα, laudatam Polluci 4, 3, et Antiatticistæ p. 100, 16; sed diversus ab hoc fuerit is, quem inter primarios culinæ auctores numerat Pollux 6, 71, et ab utroque distingendus est Cleagoræ filius, quem commemorat Æschines C. Timarchum p. 300 ed. Bekker. De scriptore dramatis dubitatum esse, indicat Pollux 10, 41. » *E M.*

1.

Pollux 9, 16 : καὶ Θ. δὲ ἐν Πανταλέοντι καὶ σπηλάδιον εἴρηκε. Eustath. ad Odyss. p. 1552, 31 : ὅτι δὲ, ὥσπερ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου καὶ τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, προσκεφαλάδιον, τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. « Cf. Etym. M. p. 240 initio. » *Mein.*

2.

Idem 10, 41 : εἰ δὲ καὶ τὸ κνέφαλλον μὴ ἐπὶ τοῦ τυλείου τις ἀκούειν βούλοιτο, ὥσπερ ἡ πολλὴ χρῆσις ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐμβαλλομένου πληρώματος, ὃ γνάφαλλον καλοῦσι, προσχρήσεται τῷ ῥηθέντι ἐν Πανταλέοντι Θ—που, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δρᾶμα. προειπὼν γὰρ ὁ ποιητὴς « * ὠνητιῶν δέρμα τοῦ θηρὸς, » ἐπήγαγε « ῥάψας ὅλον σάξαι κνεφάλλῳ ». Mss. apud Hemsterh. ὤνητο δ. τοῦ θ. ῥάψας ὅλον κνέφαλον σάξαι γναφάλῳ. Aldus : ὠνητιῶν τὸ δέρμα τοῦτο ... ῥ. ὅλον κνέφαλον. Glossema videntur verba τοῦ θηρὸς, pro quibus Aldus habet τοῦτο, quum Th. dixisset, nisi fallor, τόδε. Sic enim hæc ego scripserim :

Ὠνητιῶ τὸ δέρμα τόδε· ῥάψας δ' ὅλον
σάξω κνεφάλλων.

Κνεφάλλων placuit etiam Bergkio Epist. ad Schiller. p. 137, qui ὠνεῖτο δέρμα θηρός, et ῥάψας ὅλον κνεφάλλων | ἔσαξε, quod a Bekkero nunc in Polluce editum.

XV. ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 328, 28, de verbo ἀγάλλειν agens : Θ. Πηνελόπῃ·

— Καί σε τῇ νουμηνίᾳ
ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ.

Fortasse hæc unius procorum oratio est ad Penelopen, festo die donis honorandam.

2.

Athen. 14, p. 657, A. θηλυκῶς (τὴν δέλφακα) ... Θ. Πην.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάττουσιν ἡμῖν δέλφακα.

Libri antiquiores ἡμῶν, recentt. ἡμῖν σφάττ. Metro prospexit Jacobs. Additt. p. 344. Sic autem servus quidam Penelopes, impiam procorum audaciam detestans.

3.

Idem 4, p. 183, F : μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου ... καὶ Θ. ἐν Πην. Psalterio simile instrumentum musicum τρίγωνον noverunt proci apud Nostrum, Homerici non nisi κίθαριν : v. ann. ad Odyss. 1, 153.

XVI. ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

1.

Athen. 9, p. 399, D : ἐν δὲ Σειρῆσιν ὑπήτρια καλεῖ (Th.) τὰ ὑπογάστρια, λέγων οὕτως·

Θύννων τε λευκῶν Σικελικῶν ὑπήτρια.

2.

Etym. M. p. 367, 22, Ἐπὶ Χαριξένης : αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων. Θ. (forte videtur excidisse Σειρῆσιν : alioquin hæc referenda sunt ad fragmenta incerta)

— Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
αὕτη γε κρούμαθ', οἷα τἀπὶ Χαριξένης.

Libri κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαρ. Correxit Meinek.

4.

Horum omnium jactator Demophon.

PANTALEON.

1.

Emere cupio hanc pellem, et consutam
implebo totam gnaphaliis.

PENELOPA.

1.

— Teque novilunio
parvis ornamentis honorabimus semper et laurea.

2.

Et sacrum nobis mactant porculum.

SIRENES.

1.

Thynnorumque alborum Siculorum abdomina.

2.

— Putide enim tibia
hæc quidem canit, ad modum Charixenæ.

3.

Schol. Aristoph. Lysistr. 45 : εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες, ὡς καὶ Θ. ἐν Σειρ.

Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας.

Sic etiam Suidas v. Περιβαρίδες, nisi quod apud eum vitiose legitur ὑπὸ σοῦ.

4.

Pollux 7, 181 : φρυγεύς, ἀγγεῖον, ὅπου ἔφρυγον. Θ. ἐν Σειρ., « Φρυγεύς φησὶ, θυεία, λήκυθος. » Et 10, 108 : τὸν δὲ φρυγέα καὶ αὐτὸν ὡς σκεῦος μαγειρικὸν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον, ὡς ὁ κωμικὸς Θ. ὑποδηλοῖ, λέγων « Φρυγεύς, θυεία, λήκυθος. »

XVII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΤΕΣ.

« Hujus fabulæ quod consilium fuerit, quum e titulo divinare licet, tum e fragmentis, præsertim 1 et 3. » *E M.*

1.

Athen. 11, p. 483, E : μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ κώθωνος, de quo ad Ar. Eq. 552) Θ. Στρατιώτισιν,

Ἐγὼ γὰρ ἂν κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος
πίοιμι, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη.

Versu 1 ἂν supplevit Liebelius ad Archiloch. p. 143. V. 2 libri ποιμαντὸν vel ποίμαν τὸν, C πιόμαν τόν. Correxit Schweigh.

2.

Pollux 9, 64 : παρὰ μέντοι Θ-πῳ ἐν Στρατ. τὸ τετρώβολον λαμβάνειν τετρωβολίζειν ὠνόμασται·

Καίτοι τίς οὐκ ἂν εἰκὸς εὖ πράττοι τετρωβολίζων,
εἰ νῷν γε διώβολον φέρων ἀνὴρ τρέφει γυναῖκα;

Ad versum 1 Eustath. Odyss. p. 1405, 29, et Photius p. 581, 17, Τετρωβολίζων : τὸ δικαστικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε. Sed recte Mein.: « Theopompi verba non de δικαστικῷ, sed de militum mercede intelligenda videntur. Pausan. apud Eustath. l. l. : τετρωβόλου βίος ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός. Atque ita locum etiam Bœckhius interpretatus est OEcon. Att. 1, p. 131. » Parum tamen hoc est, nisi emendetur νῦν, quod libri obtrudunt versu 2. Confidenter scripsi νῷν, orationem hanc putans Atheniensis cujusdam e pauperibus, qui, teste Aristotele Polit. 2, 7, ex ærario quotidie accipiebant duos obolos, pro sede in theatro solvendos, quos, qui hæc dicit, potius se rei familiari impendere significat. Νῷν valet ἡμῶν, haud insolito usu dualis pro plurali; nec novum est υ et ω permisceri, sicut Thuc. 2, 81; 4, 29; 7, 18 et 42. Cf. etiam ann. ad Incert. 30. Ceterum libri etiam φέρει ἀνὴρ τρέφειν, quæ curavit Kuhnius. Versu 1 ὡς intelligendum relinquitur in verbis εὖ πράττοι, quam ellipsin illustravit Matth. Gr. § 529, 3. — In altera edit. Meinek. Fritzschii (De mercede jud. p. 19) conjecturam recepit, οἶκος scribentis vero εἰκός.

3.

Priscianus Institt. gramm. 18, p. 206 ed. Krehl. : ἐπιστατήσει ὑμῶν καὶ ὑμῖν. Θ. Στρατιώτισιν (hoc ostendunt ductus codicis Monac.)

Ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατήσει.

Ita Porson. præf. Hecubæ p. 45 ed. Lips., quum legeretur Θ. Στρατιώτη γυνὴ Θρασυμάχου ὑμῶν γυνὴ κ. ἐπ. « Thrasymachum Chalcedonium dicere videtur (sophistam celebrem ævo Gorgiæ, habitum pro inventore numeri rhetorici : v. Plato Phædro p. 275, et De rep. 1, p. 328). » *E M.*

4.

Pollux 2, 10 : προφερὴς δὲ λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος· σκληφρὸς δὲ ὁ τούτῳ ἐναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. (Contra Plato : v. Schneider. Lex. Gr. v. Προφερής.) Θ. δὲ ὁ κωμικὸς ἐπὶ γυναικὸς εἴρηκεν αὐτὸ ἐν Στρατιώτισιν. Sic enim Porsonus correxit ἐνστρατιώτησις.

5.

Schol. Platonis Bekker. p. 330 : Θ. δὲ Στρατ. ἐμβάδαν αὐτὸν (« Anytum, Socratis accusatorem. Malim autem ἐμβαδᾶν. » *Mein.*) εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει.

3.

Accipe et subliga peribaridas.

4.

Frixorium, mortarium, lecythus.

MULIERES MILITES.

1.

Ego enim e cothone torticollo
bibam, cervicem reclinans.

2.

Proinde cui non par sit bene esse quattuor obolis,
si nostrûm quidem vir diobolum merens alit uxorem?

3.

Thrasymachi autem uxor vobis bene præfecta fuerit.

XVIII. ΦΙΝΕΥΣ.

De Phineo, Perseo, Andromeda, v. Apollod. 2, 4, Ovid. Met. 5.

Athen. 14, p. 649, B : ἀλλ' οὐκ ἐσθίειν σε προσέταξα, ἀλλὰ μὴ ἐσθίειν. τὸ δὲ (male libri τὸ γὰρ, nam τὸ est, τὸ μὴ ἐσθίειν) ἀπεσθίειν οὕτως (*sic*, i. e. οὕτως εἴρηκεν, ὅπως εἴρηκεν, ἰδίως, proprie, neque ex usu communi) εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδιοποιὸς Θ.

Παῦσαι κυβεύων, μειράκιον, καὶ τοῖς βλίτοις
διαχρῶ τὸ λοιπόν. Κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις·
τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε·
ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν.
Ταῦτ' ἢν ποιῇς, ῥᾴων (ἂν) ἔσει τὴν οὐσίαν.

Versu 2 pro σκληρὰν minus recte Eustath. ad Odyss. p. 1753, 28, ξηράν. « Docuit Coraes ad Xenocratem De alim. ex aquat. p. 138, ex vetustiorum medicorum ratione saxatiles pisces sistere potius alvum quam laxare : Hippocratem certe De affect. p. 185 Lind. πετραίους ἰχθύας commendare, ubi alvus siccandus est. » *E M.* Versus 4 Scaliger εἰς εὐκοιλίαν. V. 5 quod immisi, ἂν et elegantiorem reddit sententiam (v. Matth. Gr. § 598, d), et mollit versum. Passim neglecta est hæc particula, vel inutilis visa, vel a simili vicino hausta, velut Incert. 10. « Annotavit Coraes ap. Schweighæus., hæc dicta esse ad formulam, qua medici utebantur. Hippocrates l. c. p. 212 : ταῦτα ἢν ποιέῃ, ῥήϊον οἴσει τὴν νοῦσον. » *E M.*

XIX. ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ.

« Hæc fabula nomen traxerit a Tisameno, Mechanionis filio, auctore plebisciti, quo post solutum Trigintavirorum dominatum Solonis leges recognoscerentur; v. Andocidem De myster. p. 82, Lysiam C. Nicom. p. 864 Reisk., Bergk. Epist. ad Schiller. p. 153, Wolf. proleg. ad Leptin. p. 128. Nec diversus esse videtur ab eo, quem ob πανουργίαν cum Phænippo conjungit Aristoph. Ach. 603. » *E M.*

1.

Schol. Aristoph. Vesp. 1221 : καὶ αὐτὸν τὸν Ἀκέστορα ξένον κωμῳδοῦσι, τὸν τραγικὸν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκας. Θ. Τισαμενῷ οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσὸν,

— Τὸν δὲ Μύσιον
Ἀκέστορ' ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν ἅμα.

Cf. schol. Avium 31.

2.

Harpocr. p. 107, 29, Καταπλήξ : ὁ συνεχῶς πεπληγμένος ... Θ. Τισ.

Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει
ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.

Similiter, sed omisso titulo comœdiæ, Photius p. 144, 4, et Suidas h. v. Eundem quoque locum respiciens schol. Sophoclis El. 5 : Καταπλὴξ ὁ συνεχῶς πεπλ., καὶ κατ. Εἰλείθυια ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. Ridicule, sed non vulgari modo, hoc dicit Th., veniam habere Ilithyiam vapulandi a mulieribus propter artem suam, qua scilicet parere quidem eas facit, sed magno cum dolore, quem plagis ulciscuntur tantum non insanientes mulieres. « Compara schol. Theocriti 2, 66 : καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κυΐσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλοῦνται τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσαι συγγνώμης τυγχάνειν, ὅτι διεκορήθησαν. » *E M.*

3.

Photius p. 329, 21 : Ὀλόλους τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἱ οἰωνιζόμενοι. Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θ. Τισ., καὶ ἄλλοι.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Etym. M. p. 411, 33, Ζήτρειον : σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, ἤγουν τὸν μύλωνα, παρὰ Χίοις καὶ Ἀχαιοῖς· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι. Εὔπολις (fragm. incert. 46), καὶ Θ.

— Ὥς μοι δοκεῖν
εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον,
τὴν δ' οἰκίαν ζήτρειον ἢ κακὸν μέγα.

PHINEUS.

Desine talis ludere, adolescens, et atriplicem
comede in posterum. Durum stomachum habes :
abstine petrarum pisciculis :
mustum maxime juvat consilia.
Hoc si facias, rem tuam facilius procures.

TISAMENUS.

1.

— Et Myso
Acestori persuasit, ut secum iret.

2.

At Ilithyia quidem ignoscit,
licet a mulieribus vapulet ob artem.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Ut mihi videatur
esse vestibulum hoc carnificina,
domus autem pistrinum vel malum magnum.

Origenes scribebat ζητρεῖον, Orus ζήτρειον, teste Etymologo ib. 43.

2.

Athen. 1, p. 23, E, verborum ἀνακεῖσθαι et κατακεῖσθαι sensu *accumbendi* exempla afferens : Θ. « Ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα, κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ; Τελαμῶνος * οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη. » Probabiliter Toup. Append. ad Theocr. 15, 98, ne lacuna sumenda sit, Μετὰ τ. ἐπίνομεν. Οἰμώζοντες abhorret a scolio minime tristi, quod dicebant Τελαμῶνος, ab initio (Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητά, | λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον | ἐλθεῖν Ἀχαιῶν μετ' Ἀχιλλέα. V. Aristoph. Lysistr. 1158) : suspicor igitur Theopompum dixisse :

— Μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν,
κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ
Τελαμῶνος ὑμνίζοντες ἀλλήλως μέλος.

Literæ οι et υ passim confusæ : v. ann. ad Odyss. 8, 429. Ὑμνίζειν alibi non invenio, sed præsidium habet in similibus οἰκίζειν, οἰκτίζειν, ῥυθμίζειν, et peculiarium ac propriorum amans est Th. Cf. Alcæi Ganym. 7. Alioqui reponi posset, sed minus vero similiter, ὑμνείοντες. Ὑμνιῶμες doricum exstat ap. Aristoph. Lysistr. 1213. Cf. Incert. 25.

3.

Idem 2, p. 50, E, de μιμαικύλῳ agens : Θ.

Τρώγουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίκυλα.

4.

Idem ib p. 62, E, commemorata forma vulgari ἀσπάραγος : Κρατῖνος δὲ διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον ὀνομάζει. καὶ Θ.

Κἄπειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνῳ τινί.

Idem observare Eustathium p. 899, 22, annotavit Dind.

5.

Idem ib. p. 68, D, de σικυῷ exponens : Θ. « Μαλθακωτέρα (sic codd. BCD et Eustath. p. 211, 15; μαλακωκέρα VL) πέπονος σικυοῦ μοι γέγονε. » Restituamus unum senarium :

Πέπονος σικυοῦ μοι γέγονε μαλθακωτέρα.

Ceterum ap. Eustath. l. c. legitur γέγονας.

6.

Idem 6, p. 264, A, : Θετταλῶν δὲ λεγόντων (πενέστας, v. Aristoph. Vesp. 1226) τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πολέμου δ' ἡλωκότας, Θ. ὁ κωμικὸς ἀποχρησάμενος τῇ φωνῇ (abusus nomine πεν., quod sensu Thessali generatim usurpavit : recte enim Bergk. Commentt. p. 405 Admetum dici putat) φησι « * Δεσπότου πενέστου ῥυσὰ βουλευτήρια. » Dobræus Adv. 2, p. 313, proposuerat Δεσποτοπενεστῶν, i. e. δεσποτῶν πενεστῶν, sed minore negotio Mein. Δεσποτοπενέστου, quo recepto pariter restituitur senarius :

Δεσποτοπενέστου ῥυσὰ βουλευτήρια.

7.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 265 Sylb., proverbii Δὶς παῖδες οἱ γέροντες exempla afferens : Θεοπόμπου ποιήσαντος

Δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ.

Grotius Excerpt. p. 554 :

Si recte res putetur, bis pueri senes.

Cf. Platonis fragm. incert. 18.

8.

Schol. Aristoph. Pluti 1139, ἀλλ' οὐκ ἐκφορά: ὡς ἐν ἐνίαις θυσίαις λεγομένου τούτου. καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν, ἀλλ' ἑνικῶς κατὰ θηλυκόν. Θ.

α. Εἴσω δραμὼν αἴτησον. β. Ἀλλ' οὐκ ἐκφορά.

Cf. Καπηλ. fragm. 4.

9.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 401, Ἀνέντατος : Θ.

Ἄπνους, ἄνευρος, ἀσθενής, ἀνέντατος.

Pollux 2, 234 : Θ. δὲ ὁ κωμικὸς, ἄνευρον εἴρηκεν, apposito eodem versiculo.

10.

Zonaras Lex. p. 620, Εὐοδεῖν εὑρίσκω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Θ.

2.

— Deinde potabamus,
accumbentes mollissime in triclinio,
Telamonis melos alternatim canentes.

3.

Comedunt myrti baccas et arbuta tenera.

4.

Tum asparagum videns in fructiceto quodam.

5.

Maturo cucumere fiebat mihi tenerior (mulier).

6.

Cani Penestarum domini consiliatores.

8.

a. Intro currens posce. b. At non est exportatio.

9.

Exanimis, enervis, debilis, retensus.

Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χρὴ ταῦτα δρᾶν (ἂν)· εὐοδεῖν πορεύομαι.

Vocula ἂν etiam hic versum sanavi, iambicum tetrametrum, actuosum; v. ann. ad Phineum. Mein. conjicit εὐοδῶν.

11.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 362, Αἱμασιολογεῖν : Θ.

(Ἀλλ') αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο.

Ἀλλ' addidit Meinek., qui annotavit : « Locus fortasse ad Ulixem fabulam referendus et de Laerte interpretandus est. »

12.

Eustath. ad Odyss. 8, 393, p. 1604, 5 : ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται (scil. τὸ ἀνηνέχθη) κατὰ Παυσανίαν δηλοῖ Θ., εἰπὼν

— Ἄφωνος ἐγένετο,
ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη.

13.

Plut. Vita Lysandri c. 13 : ἀλλὰ καὶ ὁ κωμικὸς Θ. οὐκ ἔοικε ληρεῖν, ἀπεικάζων τοὺς Λακεδαιμονίους ταῖς καπηλίσιν (« ταῖς φαύλαις καπηλίσιν, inquit Theodorus Met. Misc. p. 792, ubi Plutarchea suo more exornavit ». *Mein.*), ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον ποτὸν τῆς ἐλευθερίας γεύσαντες ὄξος ἐνέχεαν. Scripserim

Τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους (γε) ταῖς καπηλίσιν
ἤξασ', ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον ποτὸν
ἐλευθερίας γεύσαντες ὄξος ἐνέχεαν.

Similiter Mein. et Porsonus Advers. p. 266 ed. Lips. Apud Plutarchum cave dubites, quin exciderit, quod addidi, οὐκ, raptum a similibus vicinis ἔοικ.

14.

Photius p. 155, 1, Κένταυρον : τὸ μόριον, ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. οὕτω Θ. Confirmat Eustathius ad Odyss. 21, 296, p. 1910, 10.

15.

Idem p. 230, 18, Λοπάδα : * τὴν θεόν (« Corrige τὴν σορόν. » *Mein.*). Θεόπ. Suidas : Λοπὰς παρὰ Συρακοσίοις τήγανον, παρὰ δὲ Θ-πῳ ἡ σορὸς, καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

16.

Idem p. 200, 8, Λάμβδα : ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον. Εὔπολις (Incert. 37), « Ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα. » οὕτω (?) καὶ Θ.

17.

Idem p. 521, 6, Σκιράφια : τὰ κυβευτήριά φησιν, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, ὡς Θ. « V. Steph. Byzant. v. Σκίρος, p. 673. » *M.*

18.

Idem p. 595, 2, Τὸ νῦν εἶναι : παρέλκει τὸ εἶναι. Θ. Conf. Bæhrii indicem Herodoti v. εἶναι *abundanter positum*, Matth. Gr. § 282, aliosque grammaticos.

19.

Phrynichus Eclog. p. 180 : Θ. ὁ κωμικὸς ἅπαξ που κυνάριον εἶπε. Thomas Mag. p. 201 : κυνίδιον, οὐ κυνάριον εἰ καὶ Θ. ὁ κωμῳδὸς ἅπαξ τοῦτό φησι. « Dixit etiam Alcæus comicus fragm. incert. 4. Cf. Bergk. Commentt. p. 411. » *M.*

20.

Schol. Aristoph. Vesp. 525 : ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν, ὡς Θεόπομπός φησιν. « Nisi hæc spectant ad Pamphilæ fr. 1 et 2. » *M.*

21.

Antiatt. p. 104, 15, Κατᾶραι : ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Θ. « Immo ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν, ut videtur. » *E M.*

22.

Priscianus 7, p. 294 ed. Krehl. : *et Theopompus* Χάρη *pro* Χάρης. Scil. vocativo casu.

23.

Zonaras Lex. p. 184, Ἀνθήλιος : ... ἐνίοτε καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα, ὡς Θ. Eadem Gramm. Bekkeri p. 403.

24.

Idem p. 210, et Gramm. Bekkeri p. 399, Ἀνεχε : ἀντὶ τοῦ πάρεχε. οὕτως Θ.

25.

Idem p. 388 : Βιβλιοπώλην, οὐ βιβλιόπωλον, λέγο-

10.
At, si videtur, ita faciendum
fuerit : prosperum inter ingredior

11.
Sed sentes colligere optime callebat.

12.
— Obmutuit;
post tamen animus ei rediit.

13.
Lacedæmonios quidem copis
comparare solent, qui, postquam Græcis dulcissimum potum
libertatis gustandum dederunt, acetum infuderunt.

μεν. Θ. « Τοὺς βιβλιοπώλας * λεύσομαι. » Meinek. : « Fortasse πεύσομαι. » Vel δεύσομαι, ut accusativus pro genitivo adhibitus sit a Theopompo ; v. ann. ad Incert. 2.

26.

Mœris Attic. p. 201, Κατωνάκη : τοῖς εἰς χρόνον φεύγουσιν, ὅτε κατίοιεν, νάκος τι τοῖς ἱματίοις προσέρραπτο, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος. Sane κατ' ἐξοχὴν dictus ὁ Θεόπομπος, et hic et aliis locis, quos Mein. laudavit, videtur esse historicus, non poeta, qui simpliciter audire solet, ut minus celeber Θεόπομπος, vel distinctionis causa Θεόπομπος ὁ κωμικός. Ceterum v. index Aristophanis v. Κατωνάκη.

27.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 385, 14, Ἄλυπος: ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητος. Θ.

28.

Idem p. 444, 23, Ἀρύβαλλος : οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνους (1010). Θ.

29.

Idem p. 468, Αὐτόχειρα : οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὁτιοῦν τῇ ἑαυτοῦ χειρί. οὕτω Θ. καὶ Ἀριστοφάνης.

30.

Pollux 2, 18 : πρὸς γῆρας ῥέπουσα, γραῦς (γραῦς γυνὴ Aristoph. Thesm. 325), καὶ, ὡς Ἰσαῖος, γεραιτέρα (γεραίτεροι Eccles. 472), γραῖα (Eccles. 922, Thesmoph. 965), καὶ, ὡς Θ. ὁ κωμικὸς, πρεσβῦτις φίλοινος, μεθύση, * οἰνομάχλη, χοχώνη. Libri et hic et 6, 21, οἰνομάχλη, non οἰνοχάχλη, ut vulgo, voce nihili ; optimus Paris. οἰνομάχλη χοχλώχη. Kuhn. recte καὶ χώνη, auctore Æliano V. H. 2, 41 (Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. οὗτός τοι καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐπιθέμενος γὰρ τῷ στόματι χώνην ἀδιαλείπτως *ἐχώρει τὸν εἰσχεόμενον οἶνον, ubi, quum ineptum sit ἐχώρει, malim ἐξώργα, vel quiddam simile). Theopompi versiculus sic habuerit :

Πρεσβῦτις οἰνόμαχλος (σὺ) καὶ χώνη (γυνή).

Nam glossemata sunt verba φίλοινος et μεθύση, tum (ne excusem σὺ, quod sententia et metrum monstrabant) γυνὴ forte videtur excidisse post simile χώνη : γ enim et χ facile permiscentur, velut οὐχὶ perperam legitur pro ὅγε Athen. p. 433, D, et 453, C; υ vero et ω sibi offecerint, ut Στρατιωτ. 2.

31.

Idem ib. 122 : παρὰ δὲ Θ-πῳ τῷ κωμικῷ ὑπολογεῖν. Nonnulli codd. minus probabiliter ὑπολέγειν. Philoxenus Gloss. ὑπολογηθέντων : vid. Schneideri Lex. v. Ὑπολογέω.

32.

Idem 3, 39 : καὶ πρωτόπειρον δ' ὠνόμασε Θ. ὁ κωμικὸς, scil. τὴν ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένην.

33.

Idem ib. 75 : καὶ δουλοπρέπεια Θ. ὁ κωμικός.

34.

Idem ib. 124 : ἀπωνηθήσεται καὶ πεπράσεται Θ. εἴρηκεν ὁ κωμικός.

35.

Idem 5, 98 : καὶ * τανθευριστοὶ ὅρμοι παρὰ Θ-πῳ τῷ κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι. « Vera vocis scriptura est τανθαρυστοὶ, vel τανθαριστοί. V. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 119. » *M.*

36.

Idem 6, 25 : ἡ γυνὴ δὲ μεθύση καὶ μεθύστρια παρὰ Θ-πῳ τῷ κωμικῷ.

37.

Idem ib. 85 : τὰς δὲ χαλουμένας πατέλλας (vocabulo latino) λεκανίδας ὀνομαστέον, εἰ καὶ ἐξ ἀργύρου εἶεν. Θ. γὰρ ὁ κωμικὸς εἴρηκεν ὀρνίθων λεκάνην. Ap. Bekkerum ὀρνιθίων λεκ.

38.

Idem 7, 190 : Θ. δὲ γυναῖκας ναυτίδας « V. Lobeck. ad Phryn. p. 256. Sed nescio an non comico hoc sit tribuendum, quem Pollux disertim, ubicumque affert, solet indicare. » *Mein.*

XXVIII.

ALCÆUS.

« Suidas : Ἀλκαῖος, Μιτυληναῖος, [εἶτα Ἀθηναῖος,] κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας [πέμπτος, υἱὸς δὲ Μίκκου]. Verba uncis inclusa Eudocia p. 69 omittit. De patria quod dicit Suidas multum vereor ne Alcæum lyricum cum comico poeta confuderit, quali errore quodam Alcæum Messenium cum Mitylenæo confudisse ostendit Jacobs. ad Anthol. 3, 3, p. 838. Tum perobscurum est, quo sensu Alcæum antiquæ comœdiæ quintum poetam dixerit; certe ex titulis fabularum hoc conjicias, eum novissimis antiquæ scenæ auctoribus accensendum esse. Accedit, quod passim grammatici ex ejus fabulis afferunt verborum formas, quibus vetustiores nusquam usos esse videas, velut βασίλισσαν apud Phrynichum Eclog. p. 225 (βασίλισσαν Ἀλκαῖόν φασι, τὸν κωμῳδιοποιὸν, καὶ Ἀριστοτέλην εἰρηκέναι); βιάζειν γυναῖκα pro βιάζεσθαι Antiatt. p. 86; ἔδω pro ἔδομαι (?) Athen. 7, p. 316, C; κεραννύω Athen. 9, p. 424, D; ἄγροθεν prima syllaba pro-

ducta apud Macrobium 5, p. 559,» etc. *E Mein.* Hist. crit. com., ubi de *decem* qui feruntur fabularum Alcæi titulis docte disserit p. 246-249.

I. ΑΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕΝΑΙ.

Athen. 7, p. 316, B : τὸ δὲ πώλυπον λέγειν αἰολικόν. Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν ... Ἀλκ. Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις « Ἠλίθιον εἶναι νοῦν τε πουλύποδος ἔχειν. » Incongrua, nec dubie affecta. Scribam

— Μὴ
ἠλίθιον εἶναι, νοῦν δὲ πουλύποδος ἔχειν.

Neque enim stultitia, sed versutia polypi in proverbium abiit, ut Mein. annotavit, laudans Theognidem 215 (Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυτρόπου), et Pindari fragm. 173; ambiguumque, si quid aliud est quod, auctore Aristotele H. A. 9, 25, 9, de polypo narrat Plinius H. N. 9, 29 : « Quum alioqui brutum habeatur animal (Aristot.: ὁ δὲ πολύπους ἀνόητον μέν ἐστι, etc.), ut quod ad manum hominis adnatat, in re quodammodo familiari callet : omnia in domum comportat; dein putamina erosa carne egerit, adnatantesque pisculos ad ea venatur, » etc. Δὲ et τὲ sæpe confusa. Μὴ similiter omissum est Polyb. 9, 2, 4.

II. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

1.

Antiatt. p. 102, 29, Κατάχωλε : Ἀλκ. Γανυμήδει. σκώπτων γὰρ Ἥφαιστον ὁ Ζεύς φησι

Κατάχωλε, θᾶσσον, ἢ κεραυνοπλὴξ ἔσει!

Θᾶττον maluit Mein.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 360, Αἰγίθαλλος : ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεως. Ἀλκ. Γαν. « Ἔοικεν αἰγίθαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα. » Iambicis senariis in tali re opus est, non dimetris catalecticis, vel tetrametris. Scribamus

Ἔοικεν αἰγίθαλλος (ὡς) διακωλύειν
τὸ πρᾶγμα.

Ὡς forte neglectum fuerit post -ος. Verbum διακωλύειν penultimam corripit, ut κωλύει in Aristoph. Eq. 669 et 900.

3.

Athen. 3, p. 110, A : Δίπυρον. Εὔβουλος Γανυμήδει. Διπύρους τε θερμούς. οἱ δίπυροι δὲ εἰσί τινες ἄρτοι τρυφῶντες. Ἀλκ. Γανυμήδει. Ad hunc, non ad Eubulum, illa pertinere ostendit Pollux 7, 23 : Ἀλκ. ἐν Γαν. διπύρους ἄρτους (sic vulg., sed in optimo cod. Par. διπύρους τε θερμούς, prorsus ut ap. Athen.) εἶπεν· οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες.

4.

Chœroboscus apud Bekkerum Annot. ad Etym. M. p. 1004 : λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ἔστιν ὅμοιον αὐτῷ (scil. aoristo secundo ἔπεσον) τὸ χαχέμφατον, φημὶ δὲ τὸ ἔχεσον, καὶ παρατίθεται τὴν χρῆσιν παρ' Ἀλκαίῳ ἐν Γαν., ἔχουσαν οὕτως « Κατέχεσον τῆς Νηρηΐδος. » Similia grammaticus Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 176, 21. Meinek. confert Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 24, 12. Apud Alcæum scribamus :

— Κατέχεσον
Νηρῆδος.

Homericum est Νηρηΐς, Νηρηΐδες (Il. 18, 38, etc.), Atticum Νηρῆς, Νηρῆδες (Eurip. Iphig. Taur. 249, etc). Articulum etiam Bergkius delendum esse vidit.

5.

Antiatt. p. 84, 24, Βασίλισσα : Ἀλκαῖος Γαν. Ἀριστοτέλης (ἐν) Ὁμηρικοῖς ἀπορήμασιν. » Similiter Phrynichus Eclog. p. 225, et Philemo in fr. Babylonii :

Βασίλισσ' ἔσει Βαβυλῶνος. »

E M.

6.

Idem p. 103, 4, Κρεμάσω : οὐ μόνον χρεμῶ. Ἀλκ. Γαν.

7.

Idem ib. 18, Κακοτεχνίζων : ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν. Ἀλκ. Γαν. Conf. etiam ann. ad Theopompi Incert. 2.

SORORES A MOECHO COMPRESSÆ.

1.

— Ne sis
stultus, sed mentem habe polypi.

GANYMEDES.

1.

Claude, cito! alioqui fulmine te percutiam.

2.

Videtur (sicut) parus impedire
negotium.

3.

Calidi panes recocti (*et delicati.*)

4.

- - Concacavi
Nereidem.

8.

Athen. 10, p. 445, E : σὺ δέ, ὦ Οὐλπιανέ, ἀρρυθμοπότης μὲν εἶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Τίμωνα, ... οὐ ποτικὸς δέ· ὠνόμασε δὲ ποτικὸν Ἀλκ. Γαν. οὕτως.

III. ΕΝΔΥΜΙΩΝ.

1.

Priscianus Gramm. 18, 23, p. 188 Kr., disputans de adverbio ἐγγύς, *propemodum*, *ferme* : Ἀλκ. Ἐνδυμίωνι

Ὁτιὴ σχεδόν τι μῆνας ἐγγὺς τρεῖς ὅλους
φρουρῶ τὸν Ἐνδυμίωνα.

Sic Mein. secundum codicem Monac. (ΟΠΙΝΧΕΔΟΝΤΙ ΜΕΝΑC, etc.) et codicem Scaligeri. V. 2 Putsch. ὁτηγέχελονμῆνας (sic). Scaligeri collatio φρουρῶ τὸν pro φρουρατόν. Krehl. ex conjectura, ut videtur, sed improbabili Ὁ δ' εἶχ' ἐλὼν οὐ μῆνας, etc. Ἐνδυμίωνα, navem sic appellatam.

2.

Antiatt. p. 91, 17, Ἐδιακόνουν : Ἀλκ. Ἐνδ.

3. 4.

Pollux 9, 53 : τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις (fr. 2) « Πρῶτα μέν, ταλαντιαῖος ὅστις ἔστ' αὐτῶν, λέγε, » ἄδηλον, εἴτε τιμὴν εἴτε ῥοπὴν λέγει, ὥσπερ ὅταν Ἀλκ. ὁ κωμικὸς ἐν Ἐνδ. εἴπῃ « νοσημάτων ταλαντιαίων. » « De nominibus numeralibus et ponderalibus in αιος et ιαιος exposuit Lobeck. ad Phryn. p. 544. Νοσήματα ταλαντιαῖα Alc. dixerit morbos, pro quorum medela talentum medico numerandum erat. Quæ vide an spectent ad irrisionem medici *Gorgiæ*, quem Alc. induxit, a Suida quoque commemoratum v. Θεσσαλός. Schol. Aristophanis Avium 1701 : ἦν δὲ καὶ ἕτερος (Γοργίας), ἰατρός, οὗ μνημονεύει Ἀλκ. ἐν Ἐνδ. » *E M.*

IV. ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ.

« In *Sacris nuptiis* Jovis et Junonis nuptias mortalium ritu celebratas videtur ostendisse. » *E M.*

1.

Photius Lex. p. 479, 4 : πῶλοι καὶ ἐπὶ βοῶν. Ἀλκ. ἐν Ἱερῷ γάμῳ

Ἀνδράποδα πέντε, πωλικὸν ζεῦγος βοῶν.

Πέντε Porsonus, codex πέμπεται.

2.

Athen. 10, p. 424, D : τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται ... καὶ Ἀλκ. ἐν Ἱ. γ.

Κεραννύουσιν, ἀφανίζουσί τε.

« Ἀφαν. Toupio Emend. vol. 3, p. 16, est *ebibunt*, *calicem exsiccant*, ut Eubulus Ath. 11, p. 473 :

Ἅμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικε πηλίκον τινὰ
οἴεσθε μέγεθος.

Sed potest etiam significare *corrumpunt* : v. Lobeck. ad Soph. Ajacem p. 358. Huc fortasse pertinet Antiatticistæ glossa p. 103, 5, Κεραννύουσιν : οὐ κιρνᾶσιν, ὡς οἴονται. » *E M.*

3.

Idem 9, p. 408, E : ἡ πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς Εὔπολις ... Ἀλκαῖός τε ἐν Ἱ. γ.

V. ΚΑΛΛΙΣΤΩ.

« Quod titulum hujus dramatis ad Lycaonis filiam, venatricem nobilissimam, spectare arbitratus sum, firmare quodammodo videatur fr. 1. Nec tamen, si quis Callistonem meretricem (Ath. 13, p. 583, A) dici putet, valde repugnabo. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 399, F : Ἀλκ. δ' ἐν Καλλιστοῖ καί, ὡς πολλῶν ὄντων (scil. leporum in Attica), ἐμφανίζει διὰ τούτων

Κορίαννον ἅμα τι λεπτόν, ὅ γ' ἂν τοὺς δασύποδας,
οὓς ἂν λάβωμεν, χἀλσὶ διαπάττειν ἔχῃς.

Libri K. εἶναι (mendo, de quo ad Thuc. 3, 38) τι λ. ἵνα τοὺς δ., οὓς ἐὰν. λ. ἁλσὶ δ. ἕ. Ὅ γε valet ᾧ γε. Similes γ et ν litteræ : hinc error; v. Cratin. Incert. 143, etc. V. 2 Toup. ἄν. Minus vero probabiliter Mein. altera persona immissa : Κορ. εἰς τί λεπτόν; Β. Ἵνα τοὺς δασ. etc. Bergkius K. ἵνα τί λεπτόν; « De usu coriandri in carnibus æstivo tempore servandis laudant Plinium H. N. 20, 20, 82. » *E M.*

ENDYMION.

1.

Quoniam in vicinia ferme per totos tres menses custodio Endymionem.

SACRÆ NUPTIÆ.

1.

Mancipia quinque, par vitulorum.

2.

Miscent et amovent (ebibendo).

CALLISTO.

1.

Coriandri simul quiddam tenue, quo lepores, quos forte capiemus, salibusque possis adspergere.

2.

Antiatt. p. 85, 6, Βιβάζειν : τὸ ὀχεύειν. Ἀλκ. δ' ἐν Κ. ἐπ' ἀνθρώπου ἔφη. Male codex ἀνθρώπους.

VI. ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ.

« Eodem nomine inscriptas fabulas docuerunt Dinolochus, celeber Siculæ comœdiæ poeta, et Anaxandrides. Antiatt. p. 112, 29, Πέπαυνται : τὸ πληθυντικὸν, ὁ αὐτὸς (Dinolochus, cujus e Telepho præcedit locus) Κωμῳδοτραγῳδίᾳ. Idem p. 87, 24, Γελασίνην : τὴν πολλὰ γελῶσαν. Ἀναξανδρίδης ἐν Κωμῳδ. Ad vitam humanam, risu luctuque plenam, hoc vocabulum transtulit Porphyrius, quemadmodum Plato dixit Philebo p. 50, B. τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ (et Plautus Amphitruonem, in qua deorum servorumque partes, *Tragicocomœdiam* appellavit. *Both.*), Porphyr. apud Stobæum Floril. 21, 28 : ἵνα μὴ τὴν τοῦ ἀθανάτου ἀξίαν παρατιθέντες (*comparantes*. Minus usitate libri περιτ. *Both.*) τῷ φθαρτῷ καὶ γηίνῳ καταγέλαστον αὐτὸ ποιῶμεν, καὶ πάλιν ἄξιον δακρύων ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τὸ (*illud*, τὸ ἀθάνατον. Mendose libri τῇ. *Both.*) τῶν ἀνοήτων βίῳ (non βίων, ut vulgo. *B.*) ἐνεχόμενον. (Neque irrideri vult corpus animo comparatum, neque hunc defleri, ut corpori inclusum.) Rursus Porphyrius Ad Marc. p. 5 : ἀπομειλιττόμενος τοὺς ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ προστάτας δαίμονας, τὸν γαμικὸν ὕμνον ἀγωνίσασθαι οὐκ ὤκνησα ἀσμενέστατα. » *E M.*

1.

Macrobius Sat. 5, 20 : « *Gargara* (?) tanta frugum copia erant, ut, qui magnum cujusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa Gargara nominaret. Testis Alcæus, qui in Comœdotragœdia sic ait :

Ἐτύγχανον μὲν ἄγροθεν πλεῖστ' εἰσφέρων
εἰς τὴν ἑορτὴν, ὥς τ' ἂν οἴων εἴκοσι,
ὁρῶν δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

Libri vitiose πλείστους φέρων ε. τ. ἑ. ὅσον οἷον εἴκ. Toupius Emend. vol. 3, p. 19, ὡς ἄν. Hesych. Γάργαρον : ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης. Cf. Iliad. 8, 48. Ovidius A. am. 1, 56 : *Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.* Virgilius Georg, 1. 103 : *Ipsa suas mirantur Gargara messes.* Initio alludere videtur ad Eurip. Orest. 856 :

Ἐτύγχανον μὲν ἄγροθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων.

2.

Harpocr. p. 5, 17 : Ἀλκ. δὲ ἐν Κωμῳδ. τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν. « Eadem Photius p. 9, 17, et Suidas v. Ἀδηφάγος. Adde Apostolium Proverb. 1, 51, et Eustathium ad Odyss. p. 1394, 38. » *E M.*

VII. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

De *Palæstra*, mulieris nomine, constat ex Rudente Plauti; de argumento dramatis v. fragm. 2.

1.

Athen. 8, p. 396, C, de voce γαλαθηνὸς disserens : Ἀλκ. Παλαίστρᾳ

Ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν· οὔτοι γρύξομαι
ὧν σοι 'λεγον πλέον τι γαλαθηνοῦ μυός.

Libri Ὁ δεῖ (P δὁεί) — ἐστιν· εἴ τι γρ. ὧν σοι λέγω πλ., etc. Schweigh. recte Ὁδί, cetera ego correxi.

2.

Idem 15, p. 691, B : τὸ δὲ χρίσασθαι τῷ τοιούτῳ ἀλείμματι (scil. μύρῳ) μυρίσασθαι (μυρίσαι Mein.) εἴρηκεν Ἀλκ. ἐν Παλαίστραις (sic)

Μυρίσασα συγκατέκλεισεν ἀνθ' αὑτῆς λάτριν.

Scribendum Παλαίστρᾳ, neque verosimile est, quod in mentem venit Meinekio, ἐν Παλαίστρᾳ, Σμυρίσασα, etc. Tum in extremo versu Alcæi libri λάθρᾳ, quo facile carcamus; sed aptissimum his rebus est λάτριν, *ancillam*, scil. Palæstram, quacum, rite unguentata, sibimet molestum amatorem noctu conclusit domina. De θ et τ subinde confusis ad Thuc. 8, 79. Ammonius p. 71 ed. Valck.: Λάτρις δὲ ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Suidas in Ms. Leidensi (Valck. Animadv. ad Ammon. p. 96) : θηλυκὸν δὲ ἡ λάτρις, θεράπαινα, δούλη. Euripides Hecuba 584 : Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι, etc. De activo μυρίσαι cf. Incert. 3.

3.

Idem 8, p. 370, F, de ῥαφάνῳ agens : Ἀλκ. Παλ.

COMOEDOTRAGOEDIA.

1.

Forte quidem ex agro plurima importans
ad festum, circiterque viginti oves,
desuper video hominum vim circumstantem.

PALÆSTRA.

1.

Quum hic ipse sit, non sane hiscam
eorum, quæ tibi dicebam, plus quam lactens mus.

2.

Unguentatam pro se ipsa conclusit ancillam.

Ἤδη δ' ἧψε χύτραν ῥαφάνων.

« Locutionem ἕψειν χύτραν illustravit Toup. Emend. vol. 3, p. 17. » *M.*

4.

Idem 3, p. 107, F : ἡπάτιον δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς (II, 9, p. 146 nostræ ed. Fragmentorum Comici) καὶ Ἀλκ. ἐν Παλ., Εὔβουλός τ' ἐν Δευκαλίωνι.

VIII. ΠΑΣΙΦΑΗ.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 454, 5 : Ἀστεῖος καὶ ἀστικὸς, διττῶς. .... Ἀλκ. Πασιφάῃ·

Νῦν οὖν γένοιτ' ἀστεῖος, οἰκῶν ἐν πόλει.

Conjectura probabili Mein. Νῦν ἂν γ. Ἐν πόλει, in urbe, scil. in labyrintho, quo Minos inclusit Minotaurum sævissimum : nam is haud dubie dicitur hoc loco.

2.

Pollux 10, 11 : εἴποις δ' ἂν αὐτὰ (τὰ ἔπιπλα, i. e., secundum Συναγ. λέξεων χρησ. ἐκ τῶν τοῦ Λουκ. Bachm. Anecd. Gr. 2, p. 388, τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν) καὶ οἰκητήρια σκεύη, ... Ἀλκαίου τοῦ (κωμῳδίας addit Mein.) ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασ.

Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρι' οἰκητήρια.

Hesych. Οἰκητήρια σκεύη : τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν.

3.

Hesych. Σαρδώ : ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἡ σφραγὶς εἴρηται. « Non dubium quin hæc ad Alcæum referenda sint. Codex σαρδῶ. » *Mein.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 7, p. 316, C : Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν (cf. ann. ad Ἀδελφ. μοιχ. 1) ... Ἀλκ.

Ἔδω δ' ἐμαυτὸν, ὡς πουλύπους.

Asynartetus versus ex iis, qui constant 2 iambis hypercat., quales sunt plures apud Aristophanem; sed hic syllaba brevior (◡–◡–◡|◡–◡–). Frustra Schweigh. ὥσπερ, senarium ille extorquens, qui abhorret a tali πάθει. Ὡς π. præter libros etiam Eustath. p. 1541, 34. Ἔδω suspectum est, vereorque ne sic degeneraverit continue scriptum ἔδομαι δ' ἐμ.

2.

Etym. M. p. 521, 35, Κνάμψω : ἀπὸ τοῦ κνῶ γίνεται κνάπτω, ὡς κῶ κάπτω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κνάφος. σημαίνει δὲ (κνάφος) τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ᾧ τὰ * ἄθικτα (legam ἄθλιπτα : κ et π confusa apud Æschylum et Euripidem, cf. Hymn. in Apoll. Pyth. 54) τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἀλκ. « Μὴ μέγαν * περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον. » Etym. Gud. p. 330, 18, Μὴ μ. περικνάφον παραστίχειν ἕνα κ. » Ita scribendum arbitror :

Μὴ μέγαν γε περὶ κνάφον περιστιχῶσιν ἀνὰ κύκλον.

Ἀνὰ Matthiæ Alcæi fragm. p. 62. « De κνάφῳ fullonio Herodianus De dict. sol. p. 39, 18 : ἀπὸ τοῦ κνάφου, ὅστις σημαίνει ἀκανθώδη ὕλην, ᾗ περιπεταννύντες τὰς ἐσθῆτας ἐξέθλιβον τὸ πλεονάζον τοῦ περὶ τὰς ἐσθῆτας χνοῦ. » *M.*

3.

Antiatt. p. 86, 1, Βιάσαι : ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι. Ἀλκ.

Ἐβίασέν μου τὴν γυναῖκα.

Liber corrupto versu trochaico Ἐβίασέ μου. Ceterum similis hic usus τοῦ βιάζειν ac τοῦ μυρίζειν Palæstr. 2, pro mediis.

4.

Idem p. 104, 30, Κυνάριον : οὐ μόνον κυνίδιον. Ἀλκ. κωμικῶς. « Lege ὁ κωμικός. » *M.*

5.

Schol. Aristoph. Avium 1647, Διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος : ὅτι τῷ διαβάλλεσθαι (male codd. διαβάλλεται) χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἄρχιππος. ... παρόμοιον δὲ καὶ τὸ ὁμηρικὸν « παραβλήδην ἀγορεύων » (Iliad. 4, 6, ubi tamen melior schol., Παραβλ.: παραβολάδην, παραβεβλημένως. ... ἐξ ἀντιβολῆς, *per comparationem*), καὶ παρ' Ἀλκαίῳ « Παραβάλλεταί σε. » — « Διαβάλλεσθαι hoc sensu satis frequens; cf. Erotiani Lex. Hippocr. p. 120, et schol. Ar. Thesmoph. 1214. » *M.*

3.

Jam coxit ollam brassicarum.

PASIPHAE.

1.

Nunc potest ut fiat urbanus, urbem habitans.

2.

Et per Jovem alia vasa domestica

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Comedo me ipse, ut polypus.

2.

Ne magno circulo spinam fulloniam circumeant.

3.

Vitiavit meam uxorem.

6.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 374, et Suidas v. Ἀλαζών : ἀντὶ τοῦ ἀλώμενος. Ἀλκαῖος. « Nisi id scribendum ἀλάζων et ad lyricum Alcæum referendum est. » *Mein.*

7.

Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 102, 12, Γύναι : κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ξ, τὸ δὲ παρὰ Μενάνδρῳ (perperam cod. Μιμνέρμῳ, ut Mein. annotavit),

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαὶ νῷν αἱ γυναί!

εἰ μὲν περισπάσεις (γυναῖ), ἀποκοπὴ ἐκ τοῦ γυναῖκες· εἰ δὲ ὀξύνεις (γυναὶ), ἐκ τῆς γυνὴ εὐθείας. ἐπεὶ δ' ἔχομεν παρὰ Φερεκράτει (Κραπατ. 19,) τὴν γυνὴν αἰτιατικὴν (Pherecrates

Ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν!),

δῆλον ὅτι αἱ γυναὶ, καὶ (hoc male omissum est in codice, haustum a prægresso simile -ναὶ) οὐκ ἀποκέκοπται. ἔστι δὲ καὶ « ὦ γυνὴ » παρὰ Ἀλκαίῳ.

8.

Photius p. 264, 13, Μετρῆσαι : ἀντὶ τοῦ ἀριθμῆσαι. Ἀλκαῖος. « Vide quæ annotavi ad Theocr. 15, 60. » *M.*

9.

Alcæo *comico* Eustath. ad Od. p. 1571, 43, tribuit voc. εἰδομαλίδης, ut σκωπτικῶς dictum διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενος δηλαδὴ κωμικώτερον. De *lyrico* recte cogitavit Bergkius; v. Meinek. ed. alt. p. xv.

XXIX.

CANTHARUS.

« Cantharus Atheniensis fuit secundum Suidam v. Κάνθαρος et Eudociam p. 269. Ætatis unum hoc habemus indicium, quod, quæ Platonis ferebatur fabula Συμμαχία, eadem ab aliis Cantharo tribuebatur : neque enim fabulam duobus tribui videas, nisi tempore fere æqualibus. Suspicor autem, Cantharum fuisse in poetis illis, quibus de suis opibus impertivit Plato. Præter fabulas quarum fragmenta supersunt a Suida et Eudocia memorantur Ἀηδόνες et Μύρμηκες, posterior etiam in Platonis comœdiarum recensu posita. » *E M.*

I. ΜΗΔΕΙΑ.

1.

Suidas v. Ἀράβιος ἄγγελος :... καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων· Κάνθαρος Μηδείᾳ

Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον χορὸν τοῦτον.

Chorum quorundam malorum citharœdorum Arabium, h. e. nunquam desinentem, excitasse nescio quos accusat. Libri corrupto versu τὸν χορόν. Emendavit Jacobs.

2.

Antiatt. p. 85, 10, Βαυβᾶν : ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ (fr. 8)... Κ. Μ. « βαυβήσομεν. »

3.

Idem ib. 30, Βαρύσταθμον : Κ. Μ. Habet etiam Aristoph. Ran. 1443.

4.

Idem p. 97, 10, Ἐλᾶν : ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. Κ. Μ. « Atticistæ requirebant ἐλαύνειν, ἐλᾶν non nisi de futuro dici existimantes. Habet tamen etiam Euripides Phaeth. 5, 2 (3, b, p. 267 nostræ ed. fragmentorum Tragici. *Both.*) » *M.*

II. ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Hujus fabulæ fragmenta vide in Platonis comici Συμμαχίᾳ.

III. ΤΗΡΕΥΣ.

1.

Suidas v. Ἀθηναίας : ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀττικάς... ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν (fr. 4) « Ἀθηναίαις αὐταῖς τε (malim sine offensione Αὐταῖς Ἀθηναίαις τε) καὶ ταῖς συμμάχοις, » καὶ Κ. Τηρεῖ

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

2.

Athen. 3, p. 81, D : Κυδωνίων δὲ μήλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένῃ, ἔτι δὲ καὶ Κ. ἐν Τηρεῖ « Κυδωνίοις μήλοισιν εἰς τὰ τιτθία. » Ita Schweigh. pro Κυδωνέοις. Jacobs. Additt. ad Athen. p. 59, Κυδ. μ. ἶσα τιτθία, Meinekius ἴσα τὰ τιτθία. Ingeniosa conjectura, sed paulo durior. Quare haud nolim integra sententia

Κυδωνίοις μήλοις ἴση 'ς τὰ τιτθία.

Sæpius ει et η confusa.

MEDEA.

1.

Citharœdicum excitastis hunc chorum Arabium.

TEREUS.

1.

Feminam Atheniensem claram et bonam.

2.

Cydoniis malis similis es, quod ad mammas attinet.

3.

Antiatt. p. 79, 11, Ἀνασεῖσαι : ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. K. T. Codex Ἀναπεῖσαι. Rectissime Mein. : « Canth. scripserat ἀνασεῖσαι. Hesych. Ἀνασείοις : ἀναπείθοις. » De π et σ inter se permutatis v. Rhesi 847, ubi codd. inepte πῆμα pro σῆμα. Contraque apud Euripidem El. 22, pro παῖδας ponendum est παῖδ' ἀπ', et sequente versu ποινάτορ' pro ποινάτορας, quod, accommodatum quidem vocabulo παῖδας, ab ipso Tragicorum senario abhorret : sic enim illa legenda sunt :

Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ' ἀπ' Ἀργείων τέκοι,
Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος, οὐδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί.

Adde fragm. incert. 3.

EX FABULIS INCERTIS.

1.

Athenæus 1, p. 11, C, de verbo ἀκρατίζεσθαι testimonia poetarum afferens :... καὶ K.

α. Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ. β. Μηδαμῶς·
Ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν.

Vulgo ἐν Ἰσθμῷ. Expulit glossema Jacobs. Additt. ad Ath. p. 8. Cobetus Obss. p. 179 Ἰσθμοῖ.

2.

Phrynichus Appar. sophist. p. 50, 5, Λέκιθος : ἐπὶ τοῦ χρόκου τοῦ ᾠοῦ ἰατροὶ λέγουσι, K. δὲ οὕτως ἀληλεσμένον τι ἐξ ὀσπρίων. De hoc v. ann. ad Aristoph. Plut. 423. Quod autem ait medicos dicere λέκιθον τοῦ ᾠοῦ, sane Aristoteles luteum ovi neque χρόκον neque λέκιθον vocat, H. A. 6, 2, sed τὸ ὠχρὸν, tamen libro De generatione 3, 1, hæc habet de gallinis aquaticis : τοῖς δ' ἧττον θερμοῖς καὶ ὑγροτέροις τὸ ὠχρὸν πλεῖον καὶ ὑγρότερον, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν λιμναίων ὀρνέων.... ὥστε καὶ τὰ ᾠὰ τῶν τοιούτων πολλὴν ἔχει τὴν καλουμένην λέκιθον, καὶ ἧττον ὠχρὰν διὰ τὸ ἧττον ἀποκεκρίσθαι τὸ λευκόν.

3.

Pollux 4, 61, de ψιθύρᾳ, organo musico : τὸ δὲ ἦν πλινθεῖον πηχυαῖον, ἔχον διειλκυσμένα πηνία, ἃ περιστρεφόμενα ἦχον ἐποίει κροτάλῳ παραπλήσιον. Μάγαδιν μὲν ὀνομάζει Ἀνακρέων, τὴν δὲ εὕρεσιν αὐτῆς Κάνθαρος Θρᾳξὶ (codd. Par. Θρᾳξὶ καθαρῶς) προστίθησιν. Anacreontis locum non invenio; v. Xenophontis interpretes ad Anab. 7, 3, 32. Grammaticus Bachmanni Anecd. Gr. p. 339 : Μαγάδιον τὸ ξυλίδιον, ᾧ ἐπαναπαύονται (scrib. ἐπανατανύονται) αἱ χορδαί. Πηνία videntur dici chordæ per metaphoram. Ad Tereum fabulam referendum esse conjicit Mein.

XXX.

DIOCLES.

Suidas : Διοκλῆς, Ἀθηναῖος ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικὸς, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. « Fortasse Phliuntem patriam habuit, postea civitate Attica donatus. » *E Mein.* Hist. crit. Com. p. 251 seqq.

I. ΒΑΚΧΑΙ.

« Hoc nomine etiam Lysippus et Antiphanes fabulas docuerunt. » *M.*

1.

Pollux 10, 78 : καλεῖται μέντοι ποδανιπτὴρ οὐ παρ' Ἡροδότῳ (2, 172) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Διοκλέους Βάκχαις,

Ὑδρία τις, ἢ χαλκοῦς ποδανιπτὴρ, ἢ λέβης.

Addiderunt ἢ necessarium ante λέβης Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 99, et Toup. Emend. 3, p. 101.

2.

Photius p. 124, 17, Κακὰ κακῶν : Διοκλῆς Βάκχῃ (sic)

Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.

Suidas, sub ead. v., omittit τῶν. De locutione κακὰ κακῶν et similibus v. Indicem nostrum Sophoclis.

3

Antiatt. p. 87, 2 : Γυναικισμός. Δ. Βάκχαις γυναικίζειν φησὶ καὶ γυναικηρόν. Pro quo γυναικισμόν malit Mein.

4.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 452, 28, Ἀσκοθύλακος. Δ. B. καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ (fr. 7).

II. ΘΑΛΑΤΤΑ.

« Meretricis nomen, testibus Athenæo 10, p. 567, C, et ab eo pendente Suida. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Igitur merum potemus ibi. b. Minime : in Isthmo enim jentabimus.

BACCHÆ.

1.

Hydria aliqua, vel vas æneum pedibus lavandis, vel ahenum.

2.

Eluet mala malorum vobis.

Athen. 7, p. 307, D : Δ. Θαλάττῃ

— Ἄλλεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
κεστρεύς.

Κεστρεὺς esse verosimiliter pro ὡς κεστρεὺς, *ut mugil*, annotavit Mein.

III. ΚΥΚΛΩΠΕΣ.

Vide Calliæ Κύκλωπας.

IV. ΜΕΛΙΤΤΑΙ.

Notæ sunt e Callimacho cum Μέλισσαι nymphæ, quæ Jovem educasse putabantur; tum cognomines Cereris et Dianæ sacerdotes. De his cogitandum in hoc dramate potius quam de apum industria spectata, quæ est Hemsterhusii conjectura ann. ad Pollucem 10, 99, cujus conjecturæ ansam id præbuerit, quod mellificium commemoratum fuisse in Μελίτταις ostendit fragm. 1. Romani tale spectaculum ne tulissent quidem. Cicero De harusp. respons. 25, 12 : « Si examen apum ludis in scenam venisset, haruspices acciendos ex Etruria putaremus. »

1.

Gramm. Bekkeri (Seguer.) Anecd. p. 350, 14, Ἀθέλδεται : διηθεῖται. Δ. Μελίσσαις

Καὶ διὰ τετρημένων (ἂν) ἀθέλδεται τύπων.

Recte Bekker. διὰ τετρ. pro mendoso διατετριμμένον. Τετρημένοι τύποι sunt apum cellæ, canales sexanguli. Pro ἀθέλδεται ap. eund. grammat. p. 353, 2, scriptum ἀθέλγεται. Inseruimus ἂν, quod forte neglectum fuerit ante ἀ, molliendi versus causa; qua tamen particula ipsam quoque orationem juvari tam notum est quam quod maxime. Idem remedium fortasse fragmento 3 hujus fabulæ adhibendum est, et Nicocharis Lemniarum primo, et Nicophontis Sirenum primo, aliisque locis similibus.

2.

Athen. 10, p. 426, D, de variis modis vini miscendi : καὶ Δ. ἐν Μ.

— α. Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον
πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; β. Τέτταρα καὶ δύο.

Meminit horum Eustath. ad Odyss. p. 1624, 49. Corrupte libri π. τ. οἶνον δεῖ. β. Μετὰ τέττ. καὶ δύο. Quæ correxerunt Mein. et Dobræus Adv. 2, p. 326, duce Eustathio, apud quem μετὰ non legitur.

3.

Pollux 10, 99 : τὸν καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὑρεῖν, ὡς Δ. ἐν Μ.

Ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαιρήσω χύτραν.

4. 5.

Eustath. ad Iliad. p. 310, 30, e Lexico rhetorico : Τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἀττικοί. Δ.

Ἡ μίλτος, οἶμαι, καὶ τὸ τιγγάβαρι.

καὶ πάλιν

(Τὸ) τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμεμιγμένη,

οὗ τὴν ἐργασίαν φασὶ πρῶτον εὑρεῖν Καλλίαν Ἀθηναῖον. V. 2 τὸ forte oblitteratum fuerit sequente τι- simili. Deinde malim χἠ μίλτος. Hesych., depravate quidem, sed indicata fabula : Τίγγα (vox nihili) : Δ. ἐν Μελίτταις, etc. Ex eodem fonte Photius Lex. p. 587, 20, Τιαγγάβαρι (sic) : τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς.

6.

Antiatt. p. 87, 4, Γυναικάριον : Δ. Μ.

7.

Idem p. 88, 20, Δραπέτευμα : Δ. Μ.

8.

Idem p. 97, 9, Ἐντυλίξαι : τὸ ἐνειλῆσαι. Δ. Μ.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Gramm. Bekkeri An. p. 339, 15, Ἀγόμφιος αἰών : οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ὡρᾶτο (immo ὁρᾶται) γεγηρακώς, παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γέρουσι τοὺς γομφίους. Δ.

Μηδείς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω
γέρων γενέσθαι, πρῴ νοησάτω δὲ, πῶς,

THALASSA.

— Exsultat gaudio,
(ut) mugil.

MELISSÆ.

1.

Et per canales perforatos colatur.

2.

— a. Quomodo autem mixtum
bibere vinum me oportet? b. Quattuor et duo.

3.

Auferam a tripode ollam calidam.

4.

Rubrica, puto, et minium.

5.

Minium et rubrica admixta.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Nemo unquam vestrûm, viri, cupiat
senex fieri, sed mature cogitet quomodo,

ἢ νέος ἂν ὢν ἀγαθόν τι τῇ τύχῃ πάθ', εἰς
ὥραν καταλύσει, μηδ' ἀγόμφιόν ποτε
αἰῶνα τρίψῃ.

Vitiose codex γ. γενέσθαι, προνοησάτω δ' ὅπως νέος ὢν ἀγ. τι τῇ ψυχῇ παθὼν εἰς ὥραν κατ., et in fine τρίψει. Δὲ tertio loco sententiæ positum, ut Euripides Ione 678 : τοῦ κρατῶ δ' ἄκοντος οὔ. Theopompus Nemea, Athen. 11, p. 470, F : φίλος φιλοτήσιον δέ σοι προπίομαι. Meinekius περινοησάτω δ' ὅπως ἔτι νέος ὤν. Vocabulorum τύχη et ψυχὴ confusio tralaticia : v. Bast. Commentat. palæogr. p. 739. Τρέψη pro τρίβῃ, de quo Matth. Gr. § 506.

2.

Photius p. 509, 17, Τιμαῖος : ὁ πολλῆς τιμῆς. οὕτω Δ.

3.

Pollux 3, 42 · καὶ διεπαρθένευσε, καὶ διαπεπαρθενευκότα · τὸ μὲν πρότερον Δ., τὸ δὲ δεύτερον Ἄλεξις, οἱ κωμικοί.

XXXI.

NICOCHARES.

« Nicochares (Νικοχάρης, genit. Νικοχάρους, non Νικόχαρις, quod habet pars librorum vitio iotacismi), Cydathenæus, Philonidis, comici poetæ, filius, secundum Steph. Byz. v. Κυδαθήναιον, Suidam v. Νικοχάρης, Eudociam p. 311, certavit cum Aristophane, quod ex Pluti Argumento 2 intelligitur, vitamque ultra olymp. 106, 3 (353 ante Chr. nat.) produxisse censendus est, si Bœckhius (Corp. inscriptt. 1, p. 354) recte explevit lacunam monumenti didascalici : Νι[κοχάρ]ης Ποιητῇ. » *E Mein.*, qui de singulis fabulis disseruit Hist. crit. Com. p. 253 seqq.

I. ΑΜΥΜΩΝΗ.

Athen. 10, p. 426, E : οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῷ δύο οἴνου (scil. μέρη) ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων, ἔφη

Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε, πέντε καὶ δύο,
κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα!

τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. V. 2 σὺ forte omissum recte addiderunt viri docti. Quum OEnomai nomen joci tantummodo causa usurpatum sit ab eo, qui hæc dixit, strenuum aliquem potatorem allocutus, non recte Mein. cogitare videtur de OEnomao mythologico, quumque Suidas, insolenter neglecto ordine alphabetico, inter Nicocharis opera proximo post Amymonen loco nominet Πέλοπα, ex eo conjicere, plenum titulum fabulæ fuisse Ἀμυμώνη καὶ Πέλοψ. Immo spectati fuerint ludicre in hoc dramate Satyri et Neptuni amores, quos narrat Apollodorus 2, 1.

II. ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

Amorum Cyclopis et Galateæ spectaculum comicum, quos amores, postea celebratos a Theocrito, Callimacho (Athen. 8, p. 284), Bione (Mosch. 3, 58), Hermesianacte (Herodian. De dict. solit. p. 16, 14), primus omnium finxisse fertur Philoxenus Cytherius, teste Duride Samio apud Theocriti schol. idyll. 6, 7. Philoxeni carmen si modo suo æmulatus est Nic., quod sane putes, quum brevi ante Plutum secundam in notitiam hominum venerit, ex eo Meinek. probabiliter conjicit, Galateam non multum ante olymp. 88 (427-424 ante Chr. nat.) commissam esse.

1.

Pollux 10, 93 : εἴποις δ' ἂν καὶ τὴν ἡδυσματοθήκην κυμινοδόκον, Νικοχάρους εἰπόντος ἐν Γαλατείᾳ

Σοφαῖσι παλάμαις τεκτόνων εἰργασμένον,
καὶ πόλλ' ἐν αὐτῷ λέπτ' ἔχον καδίσκια,
κυμινοδόκον.

Inconcinna librorum σοφαῖς et τέκτονος emendavit Meinck., qui Cyclopis verba esse putat.

2.

Schol. Aristoph. Pluti 179, de Philonide Melitensi : κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἠλίθιος. Νικ. Γαλ.

Τί δῆτ'; ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου
τοῦ Μελιτέως.

---

quod boni juvenis fortuna expertus est,
tempore perdet, neu sine molaribus
vitam trahat.

1.

Virginitate privavit.

AMYMONE.

OEnomae tu, salve, quinque et duo,
egoque et tu fiamus compotores!

GALATEA.

1.

Doctis manibus operariorum fabricata,
multaque in se parvos habens cadiscos,
cumini theca.

2

Quid igitur? rusticior es quam Philonides
Melitensis.

Idem ad 303 : εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα, ὡς οὐ μόνον μέγαν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὑώδη. καὶ Νικ. Γαλ. « Τί δῆτα, etc. » Priore loco libri ἠδέ τ', quod correctum ex altero. Bentl. ἢ δῆτ'. « Videntur hæc verba esse Galateæ ad Cyclopem. De Philonide cf. Hanovii Exerc. 1, p. 20, et Bergk. Comm. p. 400 seqq. » *E M.* V. etiam Nicophontis Incert. 5.

III. ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΑΜΩΝ.

Pollux 7, 40 : τὴν δὲ σμηκτρίδα Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἴρηκεν (pro his Ms. τὴν δὲ σμικτρίδα γῆν Εὔπολις εἴρηκεν)... ἡ δὲ πλυντρὶς παρὰ Νικοχάρει ἐν Ἡρακλεῖ γαμουμένῳ. « Sive potius γαμοῦντι, nisi forte in ipso indice fabulæ poetam acumen quæsivisse putabimus, ut Hercules significetur Omphales imperio subjectus, quo sensu verbo γήμασθαι de viro usum esse constat præter alios Anacreontem, ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Idem 10, 135 : καὶ γῆ σμηκτρὶς (Hemsterh. γῆ σμηκτὶς secundum cod. Falckenb., qui est γῆ σμήτις) κατὰ Νικόχαριν (sic). Ibi Pollux errante memoria Hemsterhusio Nicocharin nominasse videtur pro Cephisodoro (vel Eupolide). De formis σμηκτρὶς et σμηκτὶς v. Lobeck. ad Phryn. p. 253. » *E M.*

IV. ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΟΡΗΓΟΣ.

1.

Pollux 7, 45 : ἀντικρυς δὲ δοκεῖ τὸ ἐν τῷ Νικοχάρους Ἡρακλεῖ χορηγῷ

Φέρε νυν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπενδύτην!

τῇ νῦν χρείᾳ βοηθεῖν. Minus bene legitur Φ. νῦν. Aristoph. Plut. 971 : Ἄκουέ νυν. Dein vulgatum χιτῶνά τ' ἐπενδ. emendavit Mein. secundum cod. Falck. (qui τὸν δὲ ἐπ.), verba τῇ νῦν χρείᾳ recte explicare Toupium Emend. 4, p. 371, annotans. Scilicet latiore sensu χιτὼν non solum tunicam significat, ut Iliad. 2, 262 (εἵματα, χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, etc.), sed etiam thoracem. Iliad. ib. 416 : Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα, ubi schol. τὸν θώρακα. Cf. Apollonii Lex. v. Χιτών. Iliad. 1, 371, Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, ubi v. ann.

2.

Athen. 14, p. 619, A : καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις (ἦν ᾠδή), ὡς Νικ. ἐν Ἡρ. χορ. « De pinsentium cantu v. Pollux 4, 55. » *E M.*

V. ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.

Suidas Κένταυροι, fortasse rectius, quum neque Chiron neque Nessus, alios eorum singulos ne commemorem, satis apti comœdiæ esse videantur.

1.

Antiatt. p. 89, 5, Δαρθείς : ἀντὶ τοῦ δαρείς. Νικ. Κενταύρῳ.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 327, 25, Ἀγοράν : τὴν ὠνήν. Ν. Κ.

VI. ΚΡΗΤΕΣ.

Pollux 10, 141, de instrumentis sutoriis : καὶ περιτομεὺς δ' ἂν ῥηθείη, καὶ χηλεύματα, καὶ ὄπεας, καὶ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησί « Τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον ὅπερ *ἀγχίλειον. » Ita codd., vel ἀγχίλιον. Vulgo * ἀρχιλόχειον. « Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 66 ὄπεας χίλιον, contorta sententia. Neque ὄπεας hic scriptum fuisse, sed ὀπήτιον, planum est ex eodem Polluce 7, 83 : τὰ ὀπήτια (sic Bekk. ed. pro ὀπήτεια) ἐν Κρησὶ Νικ. ἐκάλει. Suspiceris

Τοῖς τρυπάνοισιν ἀντίπαλον ὀπήτιον. »

Mein. Hæc non prorsus improbo, quamvis parum similia librorum scripturis; sed ὄπεας stare potest : modo legamus ὄπεας, ὃ καὶ ὀπήτιον εἴρηται, etc.

VII. ΛΑΚΩΝΕΣ.

Athen. 15, p. 667, E : μνημονεύει δὲ τοῦ μάνου Νικοχάρης ἐν Λάκωσιν. « De Mane in cottabi ludo v. Hermippi Μοίρας, fragm. 2. » *Mein.*

VIII. ΛΗΜΝΙΑΙ.

De Lemniadibus et earum regina Hypsipyle, quacum consuevit Iason, v. Apollodorus 1, 9, Apollon. Rh. 1, 609 seqq., Hygin. Fab. 15, etc.

1.

Athen. 7, p. 328, E : Δωρίων... τὴν τριγίδα τριχίαν ὀνομάζει. Νικ. Λημνίαις

Τριχίας δέ, καὶ τὰς πρημνάδας, τὰς θυννίδας,
ἐπὶ δεῖπνον ἡκούσας ὑπερπληθεῖς.

Malim lenioribus numeris, neque ineleganter (v. ann. ad Dioclis Mel. 1), ἡκούσας ἂν ὑπ. Versu 1 libri τριχιάδας et πρημάδας, quæ correxit Schweigh.

HERCULES CHOREGUS.

1.

Affer igitur cito tunicam hanc superinduendam!

CRETES.

Terebris comparanda subula

LEMNIÆ.

1.

Trichias vero, et premnades thynnorum,
ad cœnam venientes innumeras.

Hypsipyles, ni fallor, verba, ex oratione, qua Iasoni prædicaverit insulam suam, piscibus marinis abundantem. Cf. fragm. 3.

2.

Idem 10, p. 426, F, loco posito in Amymone.

3.

Etym. M. p. 550, 13 : παρὰ τὸ κῶ (?), τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κῶς. Νικόχαρις (sic) Λημνίαις « Πλέομεν, ὦ κόρη, 'πὶ κῶς. » Verba Iasonis ad Hypsipylen; quod plures viderunt. A quibus verbis quum incepisse videatur Iasonis oratio, scribam usurpato iambico senario, qui narrationi aptus est,

Πλέομεν (μὲν,) ὦ κόρη, 'πὶ κῶς.

Μὲν haustum fuerit a syllaba vicina, qualibus mendis scatent codices. Κῶς, i. e. χρύσειον κῶας (vellus aureum) quod dicit Apollonius Argon. 1, 4.

4.

Pollux 10, 107 : καὶ Νικ. δὲ ἐν Λ. εἴρηκε κακκάβους. « Atticistæ unice probabant κακκάβη : v. Bergk. Commentt. p. 316 » *M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 34, D : ὅτι δὲ τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, δηλοῖ... Νικ.

Εἰς αὔριον δ' ἀντὶ ῥαφάνων ἑψήσομεν
βαλάνιον, ἵνα νῷν ἐξάγῃ τὴν κραιπάλην.

V. 1 δὲ, versui necessarium, immisit Schweigh., annotans, pariter amygdalam esse ἀμέθυσον secundum Dioscor. 1, 44, et Plin. H. N. 23, 8, 75. V. 2 βαλάνιον (sic primus Casaub. pro βαλανεῖον) singularis sensu pluralis, ut passim. Ἐξάγῃ recte Dindorf. pro ἐξάρῃ, γ et ρ confusis, ut alias, velut apud Alexidem Athen. 10, p. 419, B.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 348, 18, Ἄζειν : τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις (sic).

3

Idem p. 349, 8, Ἀηδόνειος ὕπνος : Νικόχαρις (sic) « Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντας αὐτὸν αἰτιῶ. » Ita codex. Bekkerus ἀποδαρθέντα σαυτόν. Perfecit emendationem Lobeck. ad Sophoclis Ajacem p. 117, perprobabiliter scribens

Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.

In altera editione Meinek., excidisse quædam vel omissa a grammatico opinatus,

Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον.......
ὕπνον ἀποδαρθόντ' αὐτὸς αὑτὸν αἰτιῶ.

Ἀηδόνιος ὕπνος dicitur levis somnus, qualis lusciniarum, de quibus Plinius 10, 39 : *Lusciniis, diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus;* et quidem utrique generi, teste Aristotele H. A. 4, 9. Poeta incertus : Οὐδ' ὅσσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. Vid. Suid. v. Ἀηδών. Cf. Ælian. V. H. 12, 20.

4.

Idem p. 382, 27, Ἀλάστωρ : θηλυκῶς Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα ἔφη Σφίγγα.

5.

Idem p. 400, 30 : Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικόχαρις (sic) δὲ ἀνηλεήμων λέγει.

6.

Athen. 14, p. 657, A : θηλυκῶς δὲ Νικ. ἔφη κύουσαν δέλφακα.

7.

Pollux 2, 19 : καὶ ὁ παιδαριώδης παρὰ Νικοχάρει.

XXXII.

NICOPHON.

Nicophon, Theronis filius, Atheniensis, teste Suida v. Νικοφῶν, ut recte Kusterus edidit pro Νικόφρων, mendo alias quoque observato. Aristophanis æqualem dicit Suidas, nec male; sed mediæ eum comœdiæ tempora attigisse, tituli dra-

---

3.

Navigamus (quidem), virgo, ad vellus.

4.

Perdices.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Cras autem pro crambe coquemus
castaneam, ut nobis crapulam expellat.

3.

Si resciero te vel lusciniarum (*levissimo*) somno obdormivisse,
tu te ipse accusa (*scil. pœnas dans*).

4.

Sphingem exitiosam.

6.

Suem gravidam.

matum ostendunt, de quibus erudite, ut solet, disserit Meinek. Hist. crit Com. p. 256 seqq. Fragmenta nulla supersunt ex fabulis quibus inscriptum Ἄδωνις et Ἐξ ᾅδου ἀνιών.

I. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ.

1.

Schol. Aristoph. Avium 82 : σέρφος σκωληκῶδες ζωύφιον, ἢ μυρμηκῶδες. ταῦτα δὲ νέμονται τὰ ὄρνεα.... Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς

Ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πόνηρ' ὀρνίθια,
σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας.

« Hinc corrigendus Suidas v. Σέρφος. » *M.* Σέρφους, *formicas alatas*, vel potius *muscas* : v. ann. ad Aristoph. Av. 82. Σκώλ., v. Vesp. 1070; ἀκρ., v. Acharn. 1046.

2.

Idem ib. 1283 : τοῦ δὲ σκυτάλιον ἐκτείνεται τὸ α, ὡς ἐν Ὁλκάσιν (fragm. 5 nostræ ed. fragm. Aristophanis, p. 119), ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης γονῶν παρετέθη « Οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν ἀπὸ τοῦ σκυταλίου καὶ τῆς διφθέρας; » Nihil falsius; nec juvat τὲ immissum a viris doctis post σκυτ. metri gratia, quum nusquam α producatur in vocabulis σκυτάλη, σκυτάλιον : v. Aristoph. Eccles. 76, 78, Av. 1184. Hanc puto manum Nicophontis :

Οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν
ἀπὸ τοῦ σκυταλίου τοῦδε καὶ τῆς διφθέρας.

Forte scriptum τοῦ δὲ magis etiam depravatum est, ut videtur, omisso δὲ propter sequens καὶ, quocum sæpe confusum docet Schæferus Melet. crit. p. 59, et ipso τοῦ oblitterato post simile ίου.

3.

Suidas 1, p. 310 : Νικόφρων (sic) ἐν Ἀ. γ.

Ἆρ' ἀράχνιόν τι φαίνετ' ἐμπεφυκέναι;

Legebatur φαίνεται, emendatum a Mein.

4.

Pollux 10, 156 : ὁ ἐν ταῖς μείζοσι πάγαις πάτταλος, ῥόπτρον· τὸ δὲ σπαρτίον, ᾧ συνέχονται (minus recte libri συνέχεται), μήρινθος.... Νικ. δὲ τὰς τοιαύτας πάγας ἐν Ἀ. γ. δελέαστρα εἴρηκε.

II. ΠΑΝΔΩΡΑ.

1.

Pollux 7, 33 : προφορεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ διάζεσθαι. καὶ τὸ διάζεσθαι δέ ἐστιν ἐν αὐτῶν (male libri αὐτῇ) τῇ λέξει παραλαμβανόμενον, « Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ' ἱστοὺς (Bekkeri ed. ἱστὸς), ὁ δὲ διάζεται. » καί που παρὰ Νικοφῶντι ἐν Πανδώρᾳ. Recte Mein. ὥς που etc. Salmasius ad Julium Capit. p. 547 : ὅδ' ἐξ. ἱστὸν, ὅδ' ἐδιάζετο. Similiter Valcken. ad Theocr. Adon. p. 206, a, nisi quod scripsit ὁ μὲν... ὁ δέ. Sed non opus imperfecto : *alter detexit telam, alter orditur.* Medio ὑφαίνεσθαι Soph. usus est Phædr. 1, 3 : Μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα. Ad διάζεσθαι Salm. adscripsit glossas veteres : *Ordior telam*, διάζομαι τὸν ἱστόν. *Orditur*, διάζεται. » *E Mein.* Qui scripsit :

Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν, ὁ δὲ διάζεται.

2.

Athen. 7, p. 323, B, de κέστρᾳ exponens : Νικ. δ' ἐν Π.

Κέστραι τε καὶ λάβρακες.

3.

Photius p. 290, Νέακας : τοὺς νέους. Κτησιφῶν (Ruhnken. ad Tim. p. 282, Νικοφῶν) Π. Antiatt. p. 109, 9, Νέαξ : ὁ νέος, Νικοφῶν. Pollux 2, 11 : ὁ δὲ νέαξ, εἴ γ' ἂν (libri mendose εἰ γάρ : v. ann. ad Aristoph. Acharn. 615) τῶν εἰρημένων ἐστὶν, ἀλλὰ κωμικώτερον ἂν εἴη.

4.

Antiatt. p. 89, 14, Δεύτερον : ἀντὶ μεθ' ἑτέρου. Ἡρόδοτος πρώτῳ (« num forte 4, 113? ita τετάρτῳ, h. e. Δ pro Α, legendum esset. » *M.*), Νικ. Π. H. Jacobi scripsit δεύτερον αὐτόν.

5.

Idem p. 115, 24. Φίλημα δοῦναι : ἀντὶ τοῦ καταφιλῆσαι. Νικ. Π.

6.

Idem ib. 10, Ὑποπίνειν : μεθύσκεσθαι. Νικ. π. Eadem fere Photius et Suidas, tacito fabulæ titulo.

VENERIS NATALES.

1.

Qualia hæ miseræ comedunt aviculæ,
serphos pariter ac lumbricos, locustas, cicadas [(parnopes).

2.

Non in malam crucem manus auferes statim
ab hac palanga et a pera?

3.

Num araneola videtur aliqua incidisse?

PANDORA.

1.

Hic detexit telam, ille orditur.

2.

Et mugiles, et lupi.

7.

Suidas : Κοιμίσαι τὸν λύχνον. Νιx. Π. « Improbabant hoc Atticistæ, κατασβέσαι requirentes : v. Phrynichi Monotr. fr. 6. » *Mein.* Improbabant, opinor, nonnisi proprie dictum κατακοιμίσαι pro κατασβέσαι, quemadmodum dici ait Pollux 7, 178 (τὸ κατασβέσαι τὸν λύχνον, ὃ νῦν κοιμίσαι καὶ κατακοιμίσαι λέγουσι) : sed potest ut metaphorice dixerit Nic. κοιμίσαι, Phrynichus κατακοιμίσῃ, τὸν λύχνον.

III. ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

Drama ἀδίδακτον secundum Athen. 6, p. 270, A.

1.

Athen. 3, p. 80, A : μὴ (an) δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας.... Νιx. δ' ἐν Σειρῆσιν

Ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σῦκά τις μεσημβρίας
τρώγων καθεύδῃ χλωρά, Πυρετὸς εὐθέως
ἥκει τρέχων, οὐκ ἄξιος τριωβόλου·
κᾆθ' οὗτος ἐπιπεσὼν (ἂν) ἐμεῖν ποιεῖ χολήν.

V. 2 legebatur πυρετὸς, quum personata dicatur Febris, ut apud Horatium Od. 1, 3, 30. De Romanorum veneratione Febris in tribus templis narrat Valer. Maximus 2, 5. Ælianus V. H. 12, 11 : ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλλαντίῳ Πυρετοῦ καὶ νεὼν καὶ βωμὸν ἱδρύσαντο. Conf. Plin. H. N. 2, 7. Præivit hac via Hesiodus in Theogonia 211 seqq., Noctis et Eridis liberos προσωποποιῶν. De ἂν a me immisso v. annot. ad Dioclis Μελ. 1.

2.

Idem 6, p. 269, E : τῶν δὲ Μεταγένους ἐκ Θουριοπερσῶν μνημονεύσας καταπαύσω τὸν λόγον, μακρὰ χαίρειν εἰπὼν ταῖς Νικοφῶντος Σειρῆσιν, ἐν αἷς τάδε γέγραπται·

— Νιφέτω μὲν ἀλφίτοις
ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω τ' ἔτνει,
ζωμὸς διὰ τῶν ὁδῶν κυλινδείτω κρέα,
πλακοῦς ἑαυτὸν ἐσθίειν κελευέτω.

3.

Idem 9, p. 368, B : ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται.... Νιx. Σειρ.

Ἀλλᾶς μαγέσθω περὶ ἕδρας παροψίδι.

Ita Bergkius Commentt. p. 425, quum libri habeant Ἄλλος. Meinck. : « Legendum ἄμης vel ἄμυλος (?) aut, quod Bergkius voluit, ἀλλᾶς. Idem hunc versum cum fragmento 2 conjungendum censet; certe non longo ab illis versibus intervallo dissitus fuit. »

IV. ΧΕΙΡΟΓΑΣΤΟΡΕΣ.

In hac comœdia Nic. operariorum, præsertim propolarum omnis generis, mores videtur ostendisse.

1.

Athen. 3, p. 126, E : τί ἐστιν, ὃ λέγει Νιx., ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν; ἐγὼ γὰρ καὶ τοῦτον εὑρίσκω μνημονεύοντα τῶν μύστρων, ὅταν λέγῃ

Μεμβραδοπώλαις, ἀχραδοπώλαις,
ἰσχαδοπώλαις, διφθεροπώλαις,
ἀλφιτοπώλαις, μυστριοπώλαις,
βιβλιοπώλαις, κοσκινοπώλαις,
ἐγκριδοπώλαις, σπερματοπώλαις.

Versu 1 Mein., probante Dindorfio, ἀχραδ. pro ἀκρατοπώλαις, quod ab ipsis numeris abhorret. V. 5 ἐγκριδ., cf. fragm. 8.

2.

Idem 14, p. 645, B : Ἐπιχύτων * Νικοχάρης (μνημονεύει) ἐν Χειρ.

Ἔχω μὲν ἄρτους, μᾶζαν, ἀθάρην, ἄλφιτα,
κόλικας, ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιχύτους,
πτισάνην, πλακοῦντας δενδαλίδας, ταγηνίας.

SIRENES.

1.

Si quis vero nostrùm ficus meridie
comedens recentes obdormit, Febris extemplo
occurrit, non trioboli,
et deinde hæc ingruens vomere facit bilem.

2.

— Ningat farinis,
stillent panes, pluat pulte,
jus per vias volvat carnes,
placenta se vesci jubeat.

3.

Botulus pugnet de sede paropsidi.

OPERARII.

1.

Venditoribus membradum, pirorum agrestium,
caricarum, perarum,
farinarum, cochlearium,
librorum, cribrorum,
placentarum, seminum.

2.

Habeo quidem panes, massam, pultem, farinas,
panes subcinericios, in veru tostum, mellitum, enchytos,
ptisanam, placentas ex hordeo tosto, in catino frictas.

Pro Νικοχάρης recte Mein. Νικοφῶν. Etym. M. p. 367, 32, Ἐπίχυτος : ὁ ἔγχυτος πλακοῦς. Νικοφῶν Χειρ. « Κόλικας, ὀβ., μελ., ἐπιχύτας (sic). » Versu 1 Porson. Ἔχω pro Ἐγώ, improbante Meinekio. De γ et χ confusis v. Bachmann. indice Lycophronis, Hermipp. Phorm. 1, 21, etc. V. 2 κόλικας (media producta), ut Aristoph. Ran. 538 : κόλικας ἔσπασας : nam sic legendum pro κόλικας κατέσπασας, κατ- orto e -κας syllaba vicina. Ceterum male libri utroque loco κόλλικας.

3.

Schol. Aristoph. Avium 1551, de diphrophoris : ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἑρμίππου Θεῶν.... Νικοφῶντος Χειρογαστόρων « * Γέννα ὁ οὗτος ὀλίγον ἄναγε ἀπὸ τῆς διφροφόρου! χρηστὸς εἶ καὶ κόσμιος. » Scribam

Γενναιοτέρως, ὦ οὗτος, ὀλίγον (ἂν) ἄναγε
ἀπὸ τῆς διφροφόρου! χρηστὸς εἶ καὶ κόσμιος.

Dobræus : Ὦ γεννάδα, σὺ δ' αὐτὸς ὀλίγον ἀνάγαγε. Quidam non decessisse videtur in via pedissequæ virginis canephoræ; a qua rusticitate nescio quis alium his verbis dehortatur.

4.

Athen. 9, p. 389, A : πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον (scil. τὸ ι in πέρδικες) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς... τὸ δὲ ζῷον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρείληπται. Νικ. ἐν Χειρ.

— Τοὺς ἑψητοὺς καὶ τοὺς πέρδικας ἐκείνους.

5.

Pollux 4, 55, de αὐλήματι πτιστικῷ : καὶ Νικ. ἐν τοῖς Χειρ.

Ἀλλ' ἴθι, προσαύλησον σὺ νῷν πτισμῷ τινα!

Mendose libri πτισμὸν, quasi πτισμὸς diceretur cantilena pinsentium. Conjungenda προσαύλ. τινά.

6.

Antiatt. p. 89, 28, Δευτέριον οἶνον : Νικ. Χειρογάστορι (sic). « Idem alias dicitur δευτερίας : v. interpp. Hesychii v. Δευτερεῖα. Malim hic etiam δευτερίαν. » E M.

7.

Gramm. Bekkeri An. p. 455, 28 : Ἀσταφίδα καὶ ὀσταφίδα οἱ Ἀττικοί. Νικ. ἐν Χειρ. ὀσταφίδα εἴρηκεν. Cf. Athen. p. 105, B; 14, p. 658, A.

8.

Athen. 14, p. 645, E, Ἐγκρίδες : πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ ἐν τοῖς Χειρ. Νικ. Dipnosophista fortasse respiciebat ad versum 5 fragmenti 1.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pollux 3, 18 : ἀλλ' ἔστι τοὔνομα (παππεπίπαππος) δεινῶς ἰδιωτικὸν, καίτοι Φιλωνίδης (cod. Falckenb. Νικοφρῶν, i. e. Νικοφῶν) ὁ κωμικὸς αὐτῷ κέχρηται·

Νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος νενόμισται.

« Ejusdem commatis sunt λεπτεπίλεπτος apud Nicetam Chron. p. 247 Par., λεπτεπιλεπτότερος ap. Nicarchum Epigr. 16, κυβεπίκυβος ap. Theodoretum Therap. 6, p. 94, φαυλεπίφαυλος ap. Eust. ad Iliad. p. 437, 32, et Philem. Lex. p. 102 ed. Os.; nec discrepat δουλέκδουλος ap. Seleucum Athen. 6, p. 267, C, et Eust. ad Il. p. 1024, 40. » *Mein.* Potest ut uterque, Philonides et Nicophon, id nomen usurpaverint; idemque videtur nobis valere de locis similibus.

2.

Idem 6, 86 : ταῦτα δὲ, ὅσα κατὰ φιάλας ἀνεπέπτατο, καὶ κάναστρα (cod. κάνατρα) καλούμενα εὑρεῖν ἔστι παρὰ Νικοφῶντι τῷ κωμικῷ.

3.

Idem 2, 128 : καὶ διάρρησις, καὶ πρόρρησις, καὶ ἀρρησία παρὰ Ἀντιφῶντι. « Corrige Νικοφῶντι ex codice Jungermanni. » *M.*

4.

Antiatt. p. 113, 23, Σιγηλός : Νικ.

5.

Harpocr. p. 114, 23 : ἔστι τοὔνομα (κορδακισμός) καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι.

6.

Philemon Lex. p. 220 : πολλάκις καὶ ἐπὶ πλή-

3.

Heus tu, urbanius paulum decede
sellam portanti! probus es et modestus.

4.

— Pisciculos coctos et perdices illas.

5.

Sed age, tibia nobis quædam accine pinsentibus!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Nunc vero Saturni et Tithoni abavus et atavus habitus est.

θους φασὶ τὸ ὦ' τᾶν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. Similiter schol. Platonis Bekker. p. 332, sed Suidas v. Ὦ τᾶν « ὡς παρὰ Νικοφῶντι, » quod probat Mein., laudans Ruhnkenium ad Tim. p. 282. Ctesiphontem poetam comicum haud novi.

7.

Photius p. 196, 5, Κωδωνοφορῶν : περιπολῶν καὶ ἐξετάζων, εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες. οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐφόρουν, ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται. οὕτως Νικ. Cf. Aristophanes indice.

8

Idem p. 535, 19, Σταφυλήν : τὸν ἐν τῷ στόματι κίονα. οὕτως Νικ.

XXXIII.

EUNICUS.

Tenuis memoria hujus poetæ comœdiæ veteris, cujus nomen aliquoties in Αἴνικος corruptum; v. Meinek. Hist. crit. p. 249 sq. Duæ quæ memorantur fabulæ Ἄντεια et Πόλεις, etiam Philyllio tribuebantur.

ANTEIA.

De Antea, quam quidam Sthenobœam vocant, v. Iliad. 6, Apollod. 2, 2. Hygin. Fab. 57, etc. Sed *meretricis* nomine inscriptam esse hanc fabulam refert Athen. 13, p. 567, C.

1.

Pollux 10, 100 : χύτρα καὶ φιλήματος εἶδος ἦν, ὁπότε τὰ παιδία φιλοίη τῶν ὤτων ἐπιλαμβανόμενα· ὑποδηλοῖ δὲ Εὔνικος ἐν Ἀντείᾳ,

Λαβοῦσα τῶν ὤτων (γε) φίλησον τὴν χύτραν.

Quod addidi γὲ inprimis metri molliendi gratia, ipsi quoque sententiæ convenit; sæpius vel casu excidit, vel temere nunc omissum, nunc inculcatum est a librariis : v. index noster Aristophanis h. v. « Fabula ab aliis Philyllio tribuebatur. De osculi genere χύτρα dicto Plutarchus De aud. cap. 2 : πολλοὶ τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες αὐτοί τε τῶν ὤτων ἅπτονται, καὶ τούτοις ταὐτὸ (perperam libri τοῦτο. *Both.*) ποιεῖν κελεύουσιν, αἰνιττόμενοι μετὰ παιδιᾶς, ὅτι φιλεῖν δεῖ μάλιστα τοὺς διὰ τῶν ὤτων ὠφελοῦντας. (Quæ irridens) Clemens Alex. Strom. 5, p. 551, C : οὔκουν εἰκῇ τοῖς παιδίοις παρακελευόμεθα τῶν ὤτων λαμβανόμενα φιλεῖν τοὺς προσήκοντας. Plura Canterus attulit N. L. 6, 25. Eustath. ad Hom. p. 1880 : χύτραν ἔλεγον εἶδός τι φιλήματος, καθὰ καὶ θρεπτὸν, καὶ παιδάριον. » *E M.*

XXXIV.

PHILYLLIUS.

« Philyllius, Atheniensis, Dioclis et Sannyrionis æqualis, teste Suida v. Διοκλῆς, qui recte eum antiquæ comœdiæ poetis accenset v. Φιλύλλιος, siquidem jam ante Aristophanis Ecclesiazusas, h. e. ante olymp. 96, 4 (ante Chr. nat. 392) eum inclaruisse, e scholiaste Aristophanis Plut. 1195 intelligitur; quanquam, qui fabularum titulos consideraverit, non dubitabit quin ætas ejus ad mediæ comœdiæ tempora pertinuerit. Neque obstat orationis color, interdum a veterum et genuinorum Atticorum usu paulo alienior : velut quum dicit κατὰ χειρῶν (pro χειρὸς) δοῦναι, ἅλας pro ἅλς, ἀναλφάβητος pro ἀμάθητος γραμμάτων, βέδυ pro ἀήρ. Novator theatralis, omnium primus faces in scenam protulisse dicitur apud Strattidem in scholio ad Plut. 1195. Nomen insolens varie corruptum legitur Φιλλύλιος, Φιλλύδεος, Φιλύριος, Φιλαῖος, Φιλόλαος. » *E Mein.*, qui de singulis fabularum titulis docte disputat Hist. crit. Com. p. 259 sqq. Ineptum etymon ὕλλος pro ὕδρος; probabilius esset Φιλύλιος, *silvarum amans.*

I. ΑΙΓΕΥΣ.

De Ægeo, patre Thesei, Minoe altero, Minotauro, v. Apollod. 3, 14, Diod. Sicul. 4, 62, etc. Ægei nomine inscriptæ Sophoclis et Euripidis tragœdiæ perierunt.

1.

Stephanus Byzant. v. Γαλεῶται, p. 260 : γαλεὸς δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. Φιλύλλιος Αἰγεῖ,

Ὁ πάππος ἦν σοι γαλεὸς ἀστερίας ἴσως,

διὰ τὸ πεποικίλθαι παίζων. Legebatur : Ὁ π. ἦν μοι γ. ἀστερίας. ἴσως διαπεποίκιλται παίζων. De μ et σ confusis vide ad Thuc. 2, 20.

2.

Suidas, Ἀναλφάβητος : « ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος. » Verba Procopii, quod indicavit Kuster. Antiatticista p. 83, 18, Ἀναλφάβητος : Φιλ. Αἰγεῖ. Sequitur ap. Suidam Ἀνάλφιτον. Φιλ. Αἰγεῖ. Quod ex superiore glossa per errorem in hanc esse delatum probabilis conjectura est Meinekii.

ANTEA.

Auribus quidem prehensis osculare ollam.

ÆGEUS.

Avus fortasse tibi fuit stellio stellatus.

II. ΑΥΓΗ.

De Auge, Alei et Neæræ filia, Telephi matre, v. interpp. Apollodori 3, 9. Euripidis drama sic inscriptum desideratur.

1.

Athen. 9, p. 408, E : Φιλ. δ' ἐν Αὔγῃ κατὰ χειρῶν εἴρηκεν οὕτως·

Καὶ δὴ δεδειπνήκασιν αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἀφαιρεῖν
ὥρα 'στὶν ἤδη τὰς τραπέζας, εἶτα παρακορῆσαι,
ἔπειτα κατὰ χειρῶν ἑκάστῃ καὶ μύρον τι δοῦναι.

« Imitatur Platonem, Laconum fr. 1. » *Mein.*

2.

Idem 3, p. 110, F : γίνονται δὲ οἱ ἄρτοι οὗτοι (κόλλαβοι) ἐκ νέου πυροῦ, ὡς Φιλ. ἐν Αὔγῃ παρίστησιν·

Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων,
γαλακτοχρῶτας, κολλάβους, θερμούς.

Quisquilias codicum præsertim recentium minusque probatorum, editionum, annotatorum, neque hic, neque in sequentibus, enotabo.

3.

Idem 11, p. 485, B, de poculo lepasta : Φιλ. Αὔγῃ·

— Πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων πινόντων (ἄν), ὁμοῦ δ' ἄλλων
γρᾴδι' ἦν μεγάλαισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς.

Versu 2 libri μετ' ἀνδρῶν μειρ. Correxit Jacobs. Additt. p. 262. V. 3 recte Dobræus γρᾴδι' ἦν pro γρᾳδίων.

Adde fragm. inc. 4, secundum Bergkii conjecturam.

III. ΔΩΔΕΚΑΤΗ.

« Hesych. Δωδεκάτη : ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν Χόες (v. Aristoph. Acharn. 902, etc.) ἔλεγον. Fabularum a festis denominatarum exempla passim vidimus. » *E M.*

Pollux 10, 70 : ἀλλὰ μὴν καὶ μετρητὴν τὸν ἀμφορέα κεκλῆσθαί φησιν ἐν τῇ Δωδεκάτῃ Φ.

— Σοὶ μὲν οὖν τήνδ', ἀμφορεῦ,
δίδωμι τιμήν, πρῶτα μὲν τοῦτ' αὔτ' ἔχειν
ὄνομα μετρητὴν μετριότητος οὕνεκα.

IV. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 4, p. 171, D : μνημονεύει αὐτῶν (τῶν προτενθῶν) καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις, καὶ Φιλ. ἐν Ἡρακλεῖ.

Βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ φράσω, τίς εἴμ'; ἐγὼ
ἡ τῶν προτενθῶν Δορπία καλουμένη.

« Ipsam igitur Δορπίαν, quo nomine vespera diei Apaturiorum solennitatem præcedentis significabatur, ut personam induxerat poeta. Verosimile est, lautas in hac fabula institutas esse epulas, iisque Herculem, omnium heroum voracissimum, adhibitum. Ac constat, Athenienses Apaturiorum eo die, qui appellabatur Κουρεῶτις, Herculi libasse. Τῶν προτενθῶν autem vocat Δορπίαν propterea, quia homines gulæ dediti (τένθαι), non satis habentes ipsa Apaturiorum solennia laute transigere, jam profesto die convivari solebant, festi epulas velut præcipientes; a quibus tropice προτένθαι dicti sunt quincunque strenue nepotarentur : quemadmodum Ælianus apud Suidam v. Ἐπίκουρος Epicurum appellat προτένθην καὶ ὀψοφάγον. » *Mein.* Cf. ann. Arist. Nub. 1149.

AUGE.

1.

Sane cœnarunt mulieres, et tempus est
ut mensæ jam auferantur, dein ædes purgentur,
postea etiam unicuique unguenti quiddam manibus [infundatur.

2.

Ipse adsum, apportans frumentorum liberos trime- [strium,
lacteos panes, calidos.

3.

— Omnia enim erant
plena virorum et juvenum bibentium, unaque cum [aliis
aderant aniculæ, magnis gaudentes vini lepastis.

DUODECIMA (sive CHOES).

— Tibi quidem hunc, o amphora,
honorem defero, primum ut idem tu habeas
nomen cum metreta ob μετριότητα (mediocritatem).

HERCULES.

1.

Vultisne igitur me, quæ sim, dicere? Ego sum,
quæ epulas præcipientium Dorpia vocatur.

V. ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ, ἢ ΝΑΥΣΙΚΑΑ.

« Plenum hunc dramatis titulum Suidas, cumque secuta Eudocia, servarunt. Πλύντριαι vero emendatio est Jungermanni ad Pollucem 7, 192, quod idem certatim viri docti restituunt scholiastæ Avium 1569, ubi vulgatur Φιλύριος ἐν ταῖς Πλυντηρίαις. Videtur ex prioribus poetæ fabulis fuisse, siquidem Læspodiam in ea perstrinxit. Argumentum ductum ex Odysseæ libro 6. » *E M*. Similiter inscriptam tragœdiam scripsit Sophocles : v. a nobis edita Fragmenta operum ejus p. 190-193.

Schol. Aristoph. Avium l. c. : τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης. .... μέμνηται δὲ αὐτοῦ ... Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πλυντρίαις, ὡς φιλοδίκου.

VI. ΠΟΛΕΙΣ.

«Πόλεις, male ap. Suidam Πόλις vocata, passim laudatur, sed ita fere ut de scriptore fabulæ dubitatum esse appareat. Semel Athen. 3, p. 104, F, simpliciter dixit Φιλ. ἐν Πόλεσιν. Eodem titulo fabulas docuerunt Eupolis et Anaxandrides. » *E M*.

1.

Athen. 3, p. 86, E : Φιλύλλιος δὲ, ἢ Εὔνικος, ἢ Ἀριστοφάνης, ἐν Πόλεσι·

Πουλυπόδειον, σηπιδάριον, κάραβον, ἀστακὸν, ὄστρειον,
χήμας, λεπάδας, σωλῆνας, μῦς, πίννας, κτένας ἐκ Μυτιλήνης,
παρά τ' ἀνθρακίδας, τρίγλη, σαργὸς, κεστρεὺς, πέρκη, κορακῖνος.

« Scripsi v. 1 ὄστρειον pro ὄστρεον, qua forma non utuntur veteres Attici (neque versus eam admittit *Both.*). Photius : ὄστρεια σὺν τῷ ι μᾶλλον. Cf. Athen. 1, p. 92, E. Clausulæ spondaicæ exempla collegit Bergk. Commentt. p. 279. (Σηπῖδάριον, contractum ex σηπιδάριον. *Both.*) Versu 2 libri Μιτυλήνης, quod correxit Dind., pariter ac vitiosum αἴρετ' (pro παρά τ'). Versu 3 Athen. 3, p. 92, E : Φιλ. δὲ, ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις, φησὶ « χήμας, λεπ., σωλ., μῦς, π., κτένας ἐκ Μηθύμνης » (quæ est dittographia. *Both.*), et Clemens quidem Alexandr. Pæd. 2, cap. 1, eximie laudat κτένας Μηθυμναίους. De Mytilenes abundantia horum piscium v. Archestratus Athen. 3, p. 92, D. » *E M.*

2.

Idem 9, p. 381, A : Φιλ. τε, ἢ ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις, φησὶν

— Ὅ τι ἂν τύχῃ
μάγειρος ἀδικήσας, τὸν αὐλητὴν λαβεῖν
πληγάς.

Similiter Eubulus apud Athen. eodem loco :

Ὅσ' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμάρτῃ, τύπτεται,
ὥς φασιν, αὐλητὴς παρ' ἡμῖν.

Etiam ap. Philyllium Meinek. malit ὁ μάγ.

3.

Pollux 10, 58 : καὶ πινακίδα δ' ἂν εὕροις ἐν ταῖς Φιλυλλίου Πόλεσιν. λέγει γέ τοι δωρίζων

Ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως, ὅ τί κα λέγοι
τὰ γράμμαθ', ἑρμήνευε.

Libri initio καὶ πινακίδας, quod correxi. Deinde Ἐς τὰς πινακίδας διαμπερέως, ὅτι κἂν λέγοι τὰ γράμματα ἑρμηνεύς. Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 54, ἐκ τᾶς πινακίδος ἀμπερέως, ὅ τι κἂν λ. τὰ γράμμαθ', ἑρμήνευε, quem Mein. secutus in ceteris recte edidit πιν. δ' ἀμπ. et ὅ τι κα.

4.

Idem ib. 126 : Φιλ. γὰρ ἐν ταῖς Πόλεσι καὶ τὸ ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον σπάθην ὠνόμασεν, εἰπὼν

Σπαθᾶν τὸν ἱστὸν οὐκ ἔσται σπάθη.

Ita codex Falckenb. Vulgati ὠνόμασεν ἐπὶ τῶν σπαθώντων ἱστὸν οὐκ ἔ. σπ. Kuhnius ἐπὶ τὸ σπαθᾶν, Jungermann. ἐπὶ τῷ σπαθᾶν.

5.

Idem 7, 110 : ὁ δὲ τοὺς ἄνθρακας πιπράσκων ἀνθρακοπώλης. λέγει οὖν (Jungerm. γοῦν) Φιλ. ἐν Π.

Κοσκινοποιὸς, κηπεὺς, κουρεὺς,
ἀνθρακοπώλης.

CIVITATES.

1.

Polypum parvum, sepiolam, carabum, ostream,
chamas, patellas, solenes, mures, pinnas, pectines [Mytilenæos,
et prope foculos mullus, sargus, mugil, perca, cora- [cinus.

2.

— Quidquid forte
anius deliquit, tibicinem accipere
plagas.

3.

Ex tabula clare, quid dicant
litteræ, interpretare.

4.

Ad telam texendam non erit spatha.

5.

Cribrorum fabricator, hortulanus, tonsor,
carbonum venditor.

Ultima vox ex Bekkeri codicibus accessit.

6.

Idem ib. 108 : Φιλ. δὲ ἐν Π. δακτυλιουργὸν ὠνόμασε. « Scilicet, quem alii dixerunt δακτυλιογλύφον. » *M.*

7.

Athen. 4, p. 140, A : τῆς δὲ κοπίδος (cœnæ Laconicæ) μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν Πόλεσιν.

8.

Hesych., Λιχνοφυλάργυρος : ὁ λίχνος μὲν, φειδωλὸς δέ. Φιλόλαος Π. « Scribe Φιλύλλιος. Musurus λιχνοφιλάργυρος. Requiras potius λιχνοφειδάργυρος. »

VII. ΦΡΕΩΡΥΧΟΣ.

1.

Eustath. ad Odyss. 5, 249, p. 1533 : εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τόρος, καὶ ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν ἢ λιθοκοπικόν φασι σκεῦος, καὶ προάγουσι [καὶ] χρῆσιν Φιλυλλίου τινὰ (male libri τινὸς) ταύτην

Προὔδωκεν αὐτὸν ὁ τόρος· ἦν γὰρ ἀσθενής.

Librorum Προέδωκεν correxit Mein. Pollux 7, 192. Φιλυλλίῳ (immo Φιλυλλίου) γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ φρεωρύχων ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. « Nisi utraque forma diversis fabulæ locis usus est, scribendum τόρος. » *Mein.* Potest quoque, ut, quum in prima dramatis editione Phil. dixisset « Προὔδωκεν ὁ τορεὺς αὐτόν· ἦν γ. ἀ. », in altera maluerit τόρος, meliore sede versus collocatum.

2. 3.

Athen. 14, p. 640, D : Φιλ. ἐν Φρεωρύχῳ φησὶ περὶ τῶν δευτέρων τραπεζῶν, λέγων « Ἀμύγδαλα, κάρυα (p. 641, A, καρύδι'), ἐπιφορήματα. » Idem 2, p. 51, B, verbis poetæ petitis ex hac fabula, ut probabiliter conjicias, Φιλ. « ᾠὰ, κάρυα, ἀμυγδάλαι. » Scribamus

Ἀμύγδαλ', ᾠὰ, καρύδι', ἐπιφορήματα.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Clemens Alex. Strom. 5, p. 569, B = 673 Pott. : ἔμπαλιν δ' ὁ κωμικὸς Φιλ. βέδυ τὸν ἀέρα βιόδωρον ὄντα διὰ τούτων γινώσκει (malim sane ἀναγινώσκει, *agnoscit*, ut suum, ab se dictum,)

Ἕλκειν τὸ βέδυ σωτήριον προσεύχομαι,
ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὑγιείας μέρος,
τὸ τὸν ἀέρ' ἕλκειν καθαρὸν, οὐ τεθολωμένον.

2. 3.

Athen. 2, p. 63, A : Κοχλίας. Φιλ.

Οὐκ εἰμὶ τέττιξ, οὐδὲ κοχλίας, ὦ γύναι.

καὶ πάλιν

Μαινίδες, σκόμβροι, κοχλίαι, κορακῖνοι.

Posterior versus est, ni fallor, e trochæo et anapæsto hypercat. compositus. Meinek. pro anapæstico habet, ὀρφῶ vel tale quid post μαινίδες excidisse statuens.

4.

Pollux 7, 29 : προκυδίζειν δὲ Φιλ. εἶπε,

Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,

ὅπερ ἐστὶν « ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. » Bergkius Commentt. p. 428 αὐτὴν mutat in Αὔγην.

5.

Schol. Aristoph. Pluti 179 : περὶ δὲ τοῦ μεγέθους (Philonidis) Φιλύλλιός φησιν

Ἤ τις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην.

Minus commode libri Ἥτις etc. V. Hemsterh. Meineck. κάμηλον. Ceterum cf. Nicocharis Galat. 2.

6.

Pollux 6, 103 : λύχνου διμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει. Athen. 15, p. 700, F, ubi de λύχνῳ agitur, lacunoso loco affert verba hæc : σω καὶ θρυαλλίδ' ἦν δέῃ. Eas Philyllii versus reliquias esse recte vidit Schweighæus. ob hæc verba Epi-

---

PUTEI FOSSOR.

1.

Decepit eum terebra : erat enim debilis.

2.

Amygdala, ova, nuculæ, bellaria.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Sorbere me opto βέδυ (*aerem*) salutare,
quæ maxima pars est sanitatis,
ut sorbeas aerem purum, neque contaminatum.

2.

Non sum cicada, neque cochlias, o mulier.

3.

Mænides, scombri, cochliæ, coracini.

4.

Aspera lanarum eligentem eam inveni.

5.

Sane camelus aliqua peperit Philonidem.

tomæ : δίμυξόν φησι λύχνον Φιλύλλιος. Hinc Porsonus Adv. p. 140 ipsum versum sic supplevit :

Καὶ λύχνον δίμυξον οἴσω καὶ θρυαλλίδ', ἢν δέῃ.

Conf. Metagenis Φιλοθ. 3.

7.

Athen. 1, p. 31, A : φησὶ δὲ καὶ Φιλ.

Ὅτιὴ παρέξω Λέσβιον, Χῖον, σαπρὸν,
Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε κραιπαλᾶν
μηδένα.

Libri Ὅτι corrupto metro et μηδένα κραιπ. item ἀμέτρως transpositis verbis, lapsu haud raro in carminibus. Σαπρὸν, quod accessit ex cod. C, in ceteris fere obliteratum, dictum comice pro παλαιόν. Ὥστε κρ. μηδένα, ut nemo convivantium inebrietur, qui solet effectus esse vini recentis.

8.

Idem 15, p. 700, E, et Eust. ad Odyss. p. 1571, 5 : Φιλ. δὲ τὰς λαμπάδας δᾷδας καλεῖ.

9.

Pollux 2, 231 : καὶ ἐπιθυμήματα παρὰ Φ-ίῳ.

10.

Idem 6, 161 : ἡμίλουτος δὲ Κρατῖνος εἴρηκε, καὶ Φιλ. ἡμίπλεκτον.

11.

Idem 7, 31 : ἀπὸ πηνίου τὸ πηνίσασθαι. Φιλ. δὲ αὐτὸ εἴρηκεν.

12.

Photius p. 261, 3, Μετάκερας : τὸ εὔκρατον, ἢ τὸ ψυχρόν. Φιλ.

13.

Gramm. Bekkeri p. 381, 6, Ἅλα : ἀντὶ τοῦ ἅλας Φιλ. Sic Mein. pro ἅλες, annotans, Atticistas singulare ἅλς pro ἅλες damnasse. Quod habet Suidas, Ἅλω : ἀντὶ τοῦ ἅλες, eodem modo restituendum videatur; vel scribendum auctore Piersono ad Mœrin p. 17 : Ἀλῶ : ἀντὶ τοῦ ἀλέσω, quod Bernhardyus recepit. Aliam rationem secutus Mein. Hist. crit. Com. p. 259, maluit Ἅλας : ἀντὶ τοῦ ἅλες. « De hac forma, inquit, Chœroboscus Bekkeri Anecd. p. 1314 : τὸ ἅλας, τὸ οὐδετέρως λεγόμενον, ἐν τῇ συνηθείᾳ σπανίως εὕρηται [ἐν χρήσει, quod codex habet h. l., videtur adscriptum ab aliquo, qui explicaret verba ἐν τῇ συνηθείᾳ. Sic autem ista interpungunt : τὸ οὐδ. λεγ. ἐν τῇ συν., σπ. εὕρ. ἐν χρ. *Both.*] εὕρηται δὲ παρὰ Λυκάονι τῷ Τρωαδεῖ (?) οἷον « τὸ ἅλς (leg. ἅλας) εὐῶδες ἢ δυσῶδες ὀρύσσεται. » καὶ πάλιν « ἅλατος μέδιμνον. » Stephanus Byzant. v. Ἀλήσιοι, p. 97, B : ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πήγνυται πολὺ ἅλας. Schol. Nicandri Ther. 692 : πάσον ἅλατι. Apud Nicetam vol. 1, p. 456 ed. Bekker. pro ἀλλαντοπῶλαι codex B habet ἀλατόπωλοι. Atque sic etiam pluralis in proverbio Ἅλασιν ὕει ap. Suidam v. Ἅλας θυμίτας, nisi id potius ἀλλᾶσιν scribendum est. »

XXXV.

POLYZELUS.

Polyzelus, Atheniensis, et ipse antiquæ comœdiæ poeta fuit (v. Δημοτυνδ. fr. 5), sed ad mediam vergentis. Præter Διονύσου et Μουσῶν γονὰς, quarum fragmenta supersunt, scripsit etiam Ἀφροδίτης, et si Eudociæ fides, Ἄρεως γονάς.

I. ΔΗΜΟΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

« In hoc dramate actum esse de populi Attici restitutione in integrum, suspicatur Kuhn. ad Pollucem 10, 76, e titulo conjecturam capiens, siquidem Tyndareum Æsculapii arte et consilio a mortuis resuscitatum ferunt. Hoc sumpto fabulam olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402) actam putes, quo anno, everso triginta Tyrannorum dominatu, populi imperium restitutum est. De Tyndareo ab Inferis revocato Kuhn. laudat Lucianum De salt. 45, et Plinium H. N. 29, 1; potuit vetustiorem auctorem, Panyasin apud Sextum Empir. Adv. gramm. 1, 12, » etc. *E M.*

1.

Photius Lex. p. 613, 4, Τῶν τριῶν κακῶν ἕν· λεγόμενόν τι ἐστί. ... ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης (princeps triginta Tyrannorum) ὥρισε προστιμήματα. Πολύζηλος Δημοτυνδάρεῳ

Τριῶν κακῶν ἕν γ' οὖν ἑλέσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκη,
ἢ 'ς ξύλον ἐφέλκειν, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ προδόντα

6.

Et lucernam duobus ellychniis aptam
et ellychnium afferam, si est opus.

7.

Quia præbebo putens (*i. e. vetus*) Lesbium, Chium, Thasium, Biblinum, Mendæum, ut nemo crapula laboret.

DEMOTYNDAREUS.

1.

Trium igitur malorum ei necessario unum est accipiendum,
ut vel ad lignum trahatur, vel cicutam bibat, vel prodens

τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι.

Ταυτὶ τὰ τρία Θηραμένους, ἅσοι φυλακτέ' ἐστί.

Similiter Suidas v. Τῶν τρ. κακῶν. Hesych. Τῶν τριῶν ἕν : Θηραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων. Schol. Aristoph. Ran. 546 : δοκεῖ οὗτος (Theramenes) καὶ ταῦτα τὰ τρία ἐπιψηφίσασθαι ἐπὶ ζημίᾳ, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. De tribus malis, proverbio dictis, laudatur Lobeck. Aglaoph. p. 740. Ceterum libri Τριῶν κ. γοῦν (Suidas Τρ. γοῦν κακῶν) ἣν ἕλ. αὐτῷ τι π. ἀν., in quibus Mein. desiderabat ἐν. Versu 2 libri ἢ ξύλον ἐφ. Προδόντα, prodentem i. e. prædæ dantem navigium, quod conscenderit, inimico vel judici persequenti, si id assecutus fuerit. V. 3 parum placet repetitum κακῶν, glossema illud fortasse adscriptum genuino δικῶν. V. 4 vulgo ταῦτ' ἔστι τρία Θηρ. Placuit Meinekii conjectura Ταυτὶ τὰ τρία Θ.

2.

Erotianus Lex. Hippocr. p. 130 Fr., Οἶνον αὐτίτην : τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολ. ἐν Δημοτυνδάρεῳ φησιν,

Ἀπαθὴς γὰρ αὐτίτης τ' ἂν ἅπασιν ἐγένετο
Θεοξενίοις.

Scil. οἶνος. Athen. 1, p. 31, E : Πολύζηλος δὲ αὐτίτην καλεῖ οἶνον. Erot. mendose Ἀμαθὰ γ. αὐτίταν πᾶσί τε θεοξενίης ἐγένετο. Paulo melius Suidas ap. Eustachium (incertum quo loco), Ἀμαθῶς γ. αὐτίτις πᾶσί τε θεοξένοις ἐγ. De Theoxeniis, ludis Apollinaribus, v. ann. ad Pindari Ol. 3, et 7, Bœckh. Expl. Pindar. p. 194, Pausan. 7, 27, 4. Ἀπαθής, illæsus, non corruptus aqua.

3.

Etym. M. p. 343, 42, Ἐννεάκρουνος : κρήνη Ἀθήνησι παρὰ τὸν Ἰλισσόν, ἣ πρότερον Καλλιρρόη, ἧς καὶ [ἀφ' ἧς deleo] λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις μετίασι. Π. Δημοτυνδάρεῳ · δὲ

Ἥξεις δ' ἐπ' Ἐννεάκρουνον, εὔυδρον ποτόν.

Apud gramm. vulgo Καλλ. ἔσχεν, de quo Mein. : « Verba πρότερον Καλλιρρόη ἔσχεν hemistichium sunt poetæ, ni fallor, Alexandrini, nisi forte Chœrili in Persicis. Callimachus fragm. 163 : ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσχε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ. » Nihil hic poetici, sed forte orta, gliscente depravatione, ἐς και, ἐς κε, ἔσχε, ex ἧς καί, cui glossator aliquis allevisse videtur ἀφ' ἧς. Deinde quod post Δημοτυνδάρεῳ legitur δέ, ortum fuerit ex ὧδε. Librorum ἥξει ἐννεάκρουνον ἔνυδρον τόπον egregie correxit Mein.

4.

Pollux 10, 76 : καὶ τοῦτο (pelvim vomitoriam) λεκάνην ὠνόμαζον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις (fr. 6) ἔφη ... Πολ. δὲ ἐν Δημ.

Τῷ λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίπτεις πρῶτα μέν,
ἐνεξεμεῖς δ', ἐνεκπλύνεις, ἐναποπατεῖς,
ὦ Κλεινία.

Libri λεκ. γὰρ πρῶτον μὲν ἀπονίψεις, ἐν ἐξέμεις, ἐν ἐκπλύνεις, ἐν ἀποβάσεις Κυάνια. Inserui δέ, et dedi ἀπονίπτεις, ne unum futurum interturbaret præsentibus. Κλεινία Dobræus Adv. 1, p. 578. Bentleius Φανία, Elmsl. ad Acharn. 1110 Μανία.

5.

Schol. Luciani Tim. 3 : Πολ. δὲ ἐν τῷ Δημ. Φρύγα αὐτὸν εἶναι, εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων, φησί. Hyperbolum dicit : v. ejus nomine inscriptam fabulam Platonis.

II. ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΓΟΝΑΙ.

Pollux 10, 109 : ἢ που δὲ καὶ φρυγεὺς καὶ φρύγετρον, τὸ μὲν φρύγετρον Πολυζήλου εἰρηκότος ἐν Διονύσου γοναῖς « Οὗπερ αἱ χύτραι κρέμανται καὶ τὸ φρύγετρον (cf. Cephisodori Ὗς, 4). Senarium restitueris scribendo

Οὗπερ χύτρα κρέματαί τε καὶ τὸ φρύγετρον.

Culina dicitur. « De hoc loco dixit Leopardus Emend. 7, 3. » *Mein.* Idem Hist. crit. Com. p. 261, observat, omnes fabulas de deorum natalibus, si unius Hermippi Ἀθηνᾶς γονὰς excipias, mediæ comœdiæ scriptorum esse.

---

navem quam citissime se malis [*corr.* litibus] exsolvat.

Hæc sunt tria illa Theramenis, quæ te cavere oportet.

2.

Illæsum enim (vinum) et genuinum omnibus erat Theoxeniis.

3.

Venies ad Enneacrunon, salubrem potum.

4.

In pelvi enim primum abluis,
tum evomis, expurgas, ventrem exoneras,
Clinia.

BACCHI NATALES.

Ubi et olla pendet, et crates ferrea (*vel* rudicula).

III. ΜΟΥΣΩΝ ΓΟΝΑΙ.

1.

Etym. M. p. 352, 49, Ἐπάκριος Ζεύς : ἐπ' ἄκραις γὰρ τῶν ὀρῶν ἱδρύοντο βωμοὺς τῷ Διί, οἷον τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ Παρνήθου (Πάρνηθος). Πολ. Μουσῶν γοναῖς

Ἱερὸν γὰρ ὃν τετύχηκας Ἐπακρίου Διός.

De verbo τυγχάνειν cum accusativo loco genitivi cf. Eupolis Prospalt. 3. Meinek. Ἱερεὺς γὰρ ὢν τ.

2.

Athen. 9, p. 370, F. Πολ. δὲ ἐν M. γ. κράμβας αὐτὰς (τὰς ῥαφάνους) ὀνομάζων φησὶν

Ὑψιπέταλοί τε κράμβαι συχναί.

Asynartetus ex eorum genere, qui constant duabus penthemimeribns iambicis, sed μείουρος (⏓|⏑–⏑⏑⏑ ⏓–⏑–). V. Aristoph. Av. 600, etc.

3.

Zenobius Proverb. 6, 50 :

Ὥσπερ τέτοκεν ἡμῖν (γε) Χαλκιδικὴ γυνή.

ταύτης (τῆς παροιμίας) Πολ. μέμνηται ἐν M. γ. ἐπί τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης, ἐπειδὴ Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας πόλιν φασί ποτε ἀνθῆσαι δόρασί τε καὶ πλήθει τετρώρων ἁρμάτων. οἱ δέ φασιν οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωίδα Χαλκίδα εἰρῆσθαι. Κόμβην γάρ φασι τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο πρώτη, συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Εὐβοϊκὰ συγγράψαντες, καὶ Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος. In versu vulgo Ὥσπερ Χαλκ. τέτ. ἡμῖν γυνή, in Proverb. Bodl. 956 ἡ γυνή. In verbis Χαλκίδα — ἁρμάτων facile agnoscas senarios nescio cujus poetæ :

Χαλκὶς δέ, φάσ', ἤνθησεν, Εὐβοίας πόλις,
δόρασί τε καὶ πλήθει (γε) τετρώρων ἁρμάτων.

De Combe, Asopi et Methonæ filia, Corybantum matre, propter ferri fabricam inventam dicta Χαλκὶς, Mein. laudat Diod. Sic. 4, 74, Nonn. Dion. 13, 135 seqq., Steph. Byzant. v. Χαλκίς, p. 751, Eustath. ad Il. 2, 542, schol. ad Il. 14, 291 ; nec probat scilicet istud ἑκατὸν, sed scribi jubet ἑπτά. Nonnus l. l. 147 :

Σῶκος ἁλιζώνοιο πατὴρ νοσφίσσατο πάτρης
Κόμβης ἑπτατόκου μετὰ μητέρος.

« Jam etiam clarius patescit, cur Pol. Musarum matrem cum Chalcide comparaverit, eos secutus scriptores (inprimis Epicharmum : v. Gyraldi Synt. 7, p. 260), qui septem Musas fuisse tradiderunt. » *E M.*

4.

Pollux 6, 168 : ὁ δὲ γυναικοφιλὴς ἐν ταῖς Πολυζήλου M. γοναῖς οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Schol. Venet. ad Aristoph. Plut. 550 : ὁ μὲν (Thrasybulus) ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης· ὁ δὲ (Dionysius) μαινόμενος, καί, ὡς ἔοικεν, ἰχθυοπώλης. Πολ.

Ὁ μαινόμενος ἐκεινοσὶ Διονύσιος,
χρυσοῦν ἔχων χλίδωνα καὶ τρυφήματα,
κἂν τῷ μύρῳ, παρ' Ἀθηναίων μακαρίζεται.

Versu 2 cod. χραιδόνα. Correxit Dind. annotans, χλίδωνα et τρύφημα inter mundum muliebrem memorari ab Aristophane fragm. 309. V. 3 vulgo ἐν τῷ μ. Sed opus est καὶ particula, quo intelligatur, propter hæc omnia conjuncta, non solum propter unguentum quo delibutus erat, Athenienses invidisse Dionysio. Ἀθηναίων correpta diphthongo, ut in Ἀθηναίους ap. Pherecratem Γραυσὶ fr. 4.

2.

Pollux 2, 118 : καὶ πρᾳότερος, ὡς Πολ. ὁ κωμικός,

— Ἀλλ' οὐ πρᾳότερα τὰ φθέγματα,
οὐδὲ γλυκίονα.

Libri vitiose καὶ πρᾳοτέρους τὰ φθέγματα, ὡς Πολ. Verba οὐδὲ γλ. e codice Falckenb. addita. — Sed nunc ex optimo cod. Paris. Bekkerus edidit :

Ἀλλ' οὐ τρυγερὰ τὰ φθέγματ', οὐδὲ γλύξιδας.

MUSARUM NATALES.

1.

Sacrum enim forte assecutus es Jovis Montani.

2.

Altisque foliis raphani frequentes.

3.

Quemadmodum nobis (quidem) peperit Chalcidensis [mulier.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Insanus ille Dionysius
aureum habens monile et ornamenta,
propterque unguentum, felix prædicatur ab Atheniensibus.

2.

— Sed non placidiora verba,
neque suaviora.

XXXVI.

SANNYRION.

« Sannyrion, Atheniensis, Dioclis et Philyllii æqualis, teste Suida v. Διοκλῆς, fabulas docuisse videtur inde ab olymp. 93 (ante Chr. nat. 407 — 404), et, si ejus fuit Io fabula, quam archonte Hippodamante commissam esse ex monumento didascalico (Bœkh. Corp. inscriptt. 1, p. 353) discimus, vitam ultra olymp. 101, 2 (ante Chr. nat. 374) extendit. Propter gracilitatem ridetur a Strattide ap. Pollucem 10, 189 (ὅθεν καὶ Στράττις ἐν τῷ Κινησίᾳ τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχνότητα κάναβον καλεῖ), acerbius ab Aristophane, qui eum una cum Meleto et Cinesia, tenuissimis hominibus, ad Inferos, tanquam ἀδοφοίτην quendam seu legatum, missum esse fingit in Gerytade fr. 1; vicissim ille lacessitus a Sannyrione secundum schol. Platonis p. 331 Bekker. Suidas de fabulis ejus : δράματα αὐτοῦ ἐστὶ ταῦτα, Γέλως, Δανάη, Ἰώ, Ψυχασταί, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. Eudocia : Γέλως, Ἰνώ, Ἰώ, Σαρδανάπαλλος, Ψυχασταί. Quæ unde *Inonem* et *Sardanapallum* arripuerit nescio, *Psychastas* autem non dubito quin Suidas ex Athenæo 12, p. 551, C, negligentius inspecto assumpserit (περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στράττις ἐν Ψυχασταῖς,

Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν).

Alius procul dubio Sann. est is, quem Ælianus V. H. 13, 14, in bardorum hominum numero, simul cum Corœbo, Meletide, aliisque, commemorat, Comicorum sale et ipsis conspersis. Denique Mimum cognominem habemus apud Alciphronem 3, 55, ubi cf. Berglerus. » *E M.*

I. ΓΕΛΩΣ.

1.

Harpocr. v. Πέλανος, p. 149, 25 : λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου (exempti in usum sacrificiorum frumenti, ne cum reliquo excutiatur in area) ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι

— Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
ἃ καλεῖτ' ἀσέμνως ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Sannyrionis nomen addidit Maussacus. Πέλανον, libum. Mein. bene ἃ καλεῖτ' ἀσέμνως pro ἃ καλεῖτε σεμνῶς, quod ineptum. Ἀσέμνως, *profane*, communi nomine.

2.

Athen. 7, p. 286, C, de batide, pisce delicato e rajarum genere (v. Aristoph. Vesp. 495), disserens : Σανν. δ' ἐν Γ.

Ὦ βατίδες, ὦ γλαύκων κάρα!

Γλαῦκος piscis, de quo Plin. H. N. 9, 16, etc., cf. Cratini Incert. 12. Hujus generis caput expetitum fuerit præ reliquo corpore, ut hodie cyprini.

3.

Idem 12, p. 551, C : περὶ δὲ Μελήτου αὐτὸς ὁ Σανν. ἐν Γ. λέγει οὕτως

— Μέλητον, τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρόν.

De Meleto, tragico, sed νεκρῷ, i. e. tropice *occiso*, exploso, velut ejecto e certaminibus poeticis Lenæorum, v. Aristoph. Ran. 1231. Ceterum cf. Acharn. 468, etc., Ran. 396 (ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι). Concise dictum.

4.

Pollux 10, 185 : καὶ γῆν κεραμῖτιν εἴποις ἄν, καὶ γῆν κεραμίδα, ἤ, ὡς Σανν. ἐν Γ.,

— Κεραμικὴν γαῖαν στρέφων.

Στρέφων, rota figulari *circumagens*.

5.

Harpocr. p. 130, 23, Ναύκληρος : καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τοῦ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν [ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας], ὡς δηλοῖ... καὶ Σανν. Γ., καὶ Δίφιλος Ἐμπόρῳ. Ναύκληρος quum h. l. non significet, ut alias, dominum ædium, sed ejus vicarium, conductum, ut mercedes habitationum annuas exigat, apparet, aliena esse verba quæ uncis inclusi.

6.

Pollux 9, 26 : πολιτοκοπεῖν, πολιτεύεσθαι, πολιτοκοπία, ὡς Σανν. ἐν Γ. Perverse libri πολιτεύεσθαι, πολιτοκοπεῖν, siquidem hoc illo explicatur, non contra.

7.

Schol. Platonis Bekker. p. 331 : Ἀριστώνυμος δ'

RISUS.

1.

— Πέλανον dicimus nos dii,
quas vos mortales dicitis profane farinas.

2.

O batides! o glaucorum caput!

3.

— Meletum illum, Lenæis mortuum.

4.

Figularem terram versans.

5.

Mercedis ædium exactor.

ἐν Ἡλίῳ ῥιγοῦντι, καὶ Σανν. ἐν Γ., τετράδι φασὶν αὐτὸν (Aristophanem) γενέσθαι, διὸ τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν. οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν.

II. ΔΑΝΑΗ.

1.

Schol. Eur. Orest. 269, ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ] κεκωμῴδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον τὸν ὑποκριτήν. οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν διέπαιξαν αὐτὸν τῶν κωμικῶν... καὶ Σανν. ἐν Δανάῃ

Τί ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι;
Φέρ', εἰ γενοίμην (ὡς γενοίμην ἂν,) γαλῆ;
ἀλλ' Ἡγέλοχος οὗτός με μηνύσειεν ἂν,
ὁ τραγικὸς, ἀνακράγοι τ' ἂν εἰς ἐχθροὺς μέγα
« Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ! »

Schol. Arist. Ran. 303 : τοῦτον δὲ (Hegelochum) καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει καὶ Στράττις (Ἀνθρωπ. fr. 1). καὶ Σανν. δὲ ἐν Δανάῃ « Τίς ἂν γεν. etc. » quod minus placet. Cod Ven. Τί οὖν. V. 2 libri φ., εἰ γενοίμην γαλῆ, forte omissis, ut mihi videbatur, similibus. Lacunæ signa posuit Mein. V. 3 « οὗτος, quod vulgo v. 4 post ἀνακράγοι τ' ἂν legitur, huc retraxi, præeunte Bergkio Commentt. p. 430, et in fine versus addidi ἄν. » *E M.* Cod. Ven. μ' ἐμήνυειν.

2.

Schol. Aristoph. Ran. 367 : τοῦτο εἰς Ἀρχῖνον· μήποτε δὲ καὶ εἰς Ἀγύρριον. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς (fr. 6) καὶ Σ. ἐν Δ. οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης, τὸν μισθὸν τῶν κωμῳδῶν ἐμείωσαν κωμῳδηθέντες.

III. ΙΩ.

Athen. 6, p. 261, F : καὶ Σανν. Ἰοῖ (sic Elmsleius et Mein. pro Ἠοῖ)

φθείρεσθ', ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες!

XXXVII.

DEMETRIUS.

« Apud Diogenem Laert. 5, 85, inter alios poetas Demetrios commemoratur etiam ὁ ἀρχαίαν κωμῳδίαν* πεποιηκώς (hoc insolenter dictum est pro ἀρχαῖος κωμικὸς, vel κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, vel simpliciter τῆς ἀρχ. κωμῳδίας, quæ alias leguntur. Scribamus ὁ ἀ. κ. πεπατηκὼς, *qui antiquam comœdiam tractavit*, exercuit. *Both.*) ac confirmant hoc sane quos e Sicilia, Demetrii fabula, versus servavit Athen. 3, p. 108, F, in quibus versibus quum Artus, Messapiæ regulus, commemoretur, qui Athenienses manu jaculatorum sustentavit in bello Siculo (Thuc. 7, 33, Suid. v. Ἄρτος), facile quis illam fabulam olymp. 92 (ante Chr. nat. 411-408) actam esse statuat. Enimvero, aliquanto serius id factum esse, ex alio ejusdem dramatis fragmento Etym. M. p. 335, 18, et apud Hesychium v. * Ἐμπήρους intelligitur, quod non potuit scribi ante olymp. 97 (ante Chr. nat. 403. — 400). Hactenus igitur nihil vidimus, quod Demetrium antiquis Comicis accenseri prohibeat. At gravissimam dubitationem movet alius Demetrii locus ap. Athen. 9, p. 405, E, ubi coquus gloriator inter alia hæc de se prædicat :

ἀβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην,
παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ,
τῷ Σικελιώτῃ, τὴν τυραννικὴν φακῆν.

Quæ quum propter Seleuci et Agathoclis mentionem prodant scriptorem, qui ultra olymp. 118 (ante Chr. nat. 307-304) vitam produxerit, non sane dici potuerunt ab eodem poeta, qui jam olymp. 94, vel paulo serius, fabulas in certamen commiserat. Itaque nihil relinqui video, nisi, ut duos diversos Demetrios sumamus, alterum veteris, alterum novæ, comœdiæ poetam. In eadem sententia est Clintonus Fast. Hell. p. 190 Kr. » *E M.*

ΣΙΚΕΛΙΑ.

1.

Athen. 3, p. 108, F, de Arto : μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Δημήτριος ὁ κωμῳδιοποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Σικελίᾳ, διὰ τούτων·

DANAE.

1.

Quidnam factus in foramen irrumpam?
Quid, si fiam (utcumque fiam) felis?
at Hegelochus iste me indicaret
tragicus, clare acclamans inimicis :
« Post fluctus enim rursus felem video. »

IO.

Pereatis, detestabiles catillones!

Abyrtacopœus apud Seleucum factus sum,
et apud Agathoclem Siculum primus ego
introduxi regiam lentem.

Ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνέμῳ νότῳ
διεβάλομεν τὸ πέλαγος εἰς Μεσσαπίους,
Ἄρτος δ' ἀναλαβὼν ἐξένιζ' ἡμᾶς καλῶς,
ξένοις δὲ χαρίεις ἦν τε καὶ λαμπρὸς μέγα.

Versu 1 ABP κεῖθεν, VL κἀκεῖθεν. Probabiliter Mein. Ἐκεῖθεν. V. 3 pro Ἄρτος antiquiores libri vitiose αὐτός. Ibid. Meinek. ἐξένισεν, cum cod. P.; ἐξένιζεν AB. Versu 4 AP ξένος γε (B δὲ) χαρ. ἦν ἐκεῖ μέγας καὶ λαμπρὸς, nec melius editi. Ξένος ταυτολογεῖ juxta ἐξένιζε. Λαμπρὸς μέγα posui, ut ap. Æschylum Ag. 1157, καταγελωμένην μέγα, etc. Dobræus Adv. 2, p. 302, hunc versum alii interlocutori tribuit sic scriptum :

Ξένος γε χαρίεις· ἦ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν.

2.

Etym. M. p. 335, 17, Ἔμμηροι : οἱ ἐπὶ ἐνεχύρῳ (sic Mein. pro ἐνέχυρα) διδόμενοι φιλίας. Δημ. ἐν Σικελοῖς (sic) « Λακεδαιμόνιοί θ' ἡμῶν τά τε τείχη κατέλαβον, καὶ οὓς ἔλαβον ἐμμήρους. » Hesych. Ἐμπήρους (sic) : Δημ. Σικελίᾳ « Λακεδαιμόνιοι μήθ' ἡμῶν τὰ τ. κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμμήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι. » ἔμπηροι οὖν οἱ ἐν ὁμηρείᾳ ὄντες. Mein. et hoc et sequente loco Hesychii malit ἐνομήρεις ὄντες, ἐν. ὄντας. Hesychius alio loco, Ἐμμήρους : ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας (cod. ἐνομηρειειον ὄντας). Scribam

Λακεδαιμόνιοί θ' ἡμῶν τά τε τείχη κατέβαλον,
καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμμήρους, ὅπως
μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι.

3.

Ælianus V. H. 12, 10 : Δημ. ἐν Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. H. e., quod ait Aristoteles H. A. 9, 36, 5, ἴδιον δ' ἐνίοις συμβαίνει τῶν ὀρνιθίων τὸ ἀποψοφεῖν, οἷον καὶ ταῖς τρυγόσι. Versus sic habuerit :

Ὅτι τῇ (γε) καὶ πυγῇ λαλοῦσ' αἱ τρυγόνες.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 56, A : Φάσηλοι. Λακεδαιμόνιοι... διδόασι τραγήματα σῦκα ξηρὰ, καὶ κυάμους, καὶ φασήλους χλωρούς. Ἱστορεῖ Πολέμων... Δημ.

Ἢ σῦκον, ἢ φάσηλον, ἤ τοιοῦτό τι.

2.

Stobæus Floril. 2, 1, in titulo Περὶ κακίας. Δημητρίου.

Σφόδρ' εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία
εἰς γὰρ τὸ κέρδος μόνον ἀποβλέπουσ' ἀεὶ
ἀφρόνως ἅπαντα καὶ προπετῶς συμπείθεται.

Libri v. 2 ἀποβλέπουσα (A cod. ἀποβλέπουσιν) sine ἀεὶ, et v. 3 ἀπαντᾷ. Illud Grotius correxit, hoc Valck. apud Gaisfordium.

XXXVIII

APOLLOPHANES.

« Hic, etiam ipse antiquæ comœdiæ poeta, testibus Suida v. Ἀπολλοφάνης et Eudocia, fortasse idem est Apollophanes, quem in Cinesiæ sodalibus numerat Lysias ap. Athen. 12, p. 551, F, diversum ab illo, de quo Harpocratio p. 140, 20. Strattidis fere æqualis. Dramata ejus commemorantur, Δαλὶς, Ἰφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι. » *E Mein.*, quem v. Hist. crit. Com. p. 266 seq.

I. ΔΑΛΙΣ.

1.

Athen. 3, p. 114, F, καὶ κρίνον καλούμενον σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. Mein. : « Nomen hoc proprium mulieris fuisse, ostendit Δαλίδος, τῆς Κερκυραίας γραμματικῆς, mentio apud schol. ad Hom. Iliad. 18, 483. »

2.

Idem 11, p. 467, F, postquam egit de δίνῳ poculo (v. Aristoph. Vesp. 596), sic pergit : ἔστι

SICILIA.

1.

Inde Italiam versus vento Noto
mare trajecimus ad Messapios :
Artus autem nos excepit laute,
hospitibusque valde amabilem splendidumque se [præbuit.

3.

Lacedæmoniique et muros nobis dejecerunt,
et triremes oppigneratas ceperunt,
ne in posterum mari vincerentur Peloponnesii.

3.

Quoniam et ano (quidem) turtures garriunt.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vel ficum, vel phaseolum, vel ejusmodi aliquid.

2.

Facillime capi potest improbitas :
quippe nonnisi lucrum usque spectans
temere et inconsulte ad omnia adducitur.

καὶ γένος ὀρχήσεως, ὡς Ἀπ. ἐν Δαλίδι παρίστησιν οὑτωσί

Δῖνός τε δεινὸς, καὶ καλαθίσκος οὑτοσί.

Codex A Δεῖνος τι δεινος (sine accentu) κ. κ. ο. Hermannus Δῖνός γε δεινός. Vulgo δεῖνος τὶς δεινός. De καλαθίσκῳ, quod et ipsum fuit saltationis genus, Schweigh. laudavit Athen. 14, p. 629, F, et interpp. Hesychii v. Καλαθίσκος.

II. ΙΦΙΓΕΡΩΝ.

1.

Schol. Venet. Aristoph. Pacis 542: ἐν ὀξυβάφοις χαλκοῖς τὰ ὑπώπια ἀνατρίβοντες, ἢ τοιούτοις τισὶν, ἀφανῆ ποιοῦσι. καὶ (malim ποιοῦσιν ὡς) Ἀπ. ἐν Ἰφιγέροντι

Κύαθον λάβοιμι τοῖς ὑπωπίοις.

Similiter, sed omisso titulo, Suidas v. Ὑπωπιάζειν.

2.

Harpocr. p. 5, 9: Ἀδελφίζειν: ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει,... καὶ Στράττιδι ἢ Ἀπολλοφάνει ἐν Ἰφ. Respexit Photius p. 8, 15, Ἀδελφίζειν: τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. οὐ μόνη (μόνον) ἡ κωμῳδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται.

III. ΚΡΗΤΕΣ.

1.

Athen. 3, p. 75, C: καὶ τὰς μυρρίνας δὲ φιβαλέας λέγουσιν, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησὶ

— Πρώτιστα δὲ
τῶν μυρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι,
ἃς διαμασῶμ', ὅταν τι βουλεύειν δέῃ,
τὰς Φιβάλεως δὲ πάνυ καλὰς στεφανωτρίδας.

Legebatur Ἀντιφάνης, quod correxit Porson. auctore Etymologo M. p. 793, 25: Φιβάλεως (?), γένος συκῆς. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς μυρρίνας. Ἀπολλοφάνης. Cf. Phot. p. 646, 22. « Versu 4 legebatur τασδὶ φιβάλεως. AB τὰς δὲ φιβ. Scripsi igitur τὰς φιβ. δέ. » *Mein.* Vellem vir doctus explicuisset τὸ φιβάλεως, quod si pro accusativo plur. habuit, vix usitatum est, quidquid dicit schol. Arist. ad Acharn. 757. Scribendum potius Φιβαλέας, Phibalenses (μυρρίνας), vel Φιβάλεως. Acharn. l. l.: φιβάλεως (immo Φιβ.) ἰσχάδας, ubi schol.: τόπος Μεγαρίδος· ἄλλοι Ἀττικῆς. ἀμφιβάλλεται γάρ. Ficuum ferax fuit illa regio secundum Hesychium et Suidam.

2.

Idem 11, p. 485, E, de λεπαστῇ disserens: Ἀπ. δὲ

Καὶ λεπαστά μ' ἁδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἁμέρας.

Libri καὶ λεπαστὰν δ' ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Recte Porsonus λεπαστά μ' ἁδύοινος εὐφρανεῖ, Mein. ἁμέρας, item dorice.

3.

Hesych. Θεοὶ ξενικοί: παρ' Ἀθηναίοις τιμῶνται, οὓς καταλέγει Ἀπ. ἐν Κρησίν. « Ex hoc deorum genere fuerunt Attis, Adonis, Sabazius, Horus, Hyes, alii: v. Lobeck. Aglaoph. p. 628. Quæ habet Photius p. 616, 15, Ἀριστοφάνης δὲ ξυγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην (cf. Aristoph. Incert. 40), ad *Apollophanem* potius pertinere suspicatus sum Hist. crit. Com. p. 267. Cf. Dindorfii Fragm. Aristoph. p. 478. » *E M.*

4.

Photius p. 281, 19, Μυσιχάρφης: ὄνομα Μυσιχάρφους· οὗ μνημονεύει Ἀπ. ἐν Κρ. Hesych. v. Μυσίχαρφι: ὄνομα γάρ ἐστι Μυσίχαρφος, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀπ. ὁ κωμικός. ὥς τινες δὲ, τὸν Ἀρχίμαχον. Cf. Cratini Hor. 12.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

« Ælianus Hist. anim. 6, 51, fabulam narrat de remedio senectutis, Jovis beneficio hominibus impertito, quod quum illi asino ferendum imposuissent, eum id serpenti, fontis custodi, pro potu concesso dedisse. Οὐκοῦν, inquit, ἀντίδοσις γίνεται· καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβὼν, ὡς λόγος, τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Paucisque interpositis hæc narrata esse dicit quum ab aliis, tum ab Apollophane comico. » *Mein.* Inepta sunt verba προσεπιλαβὼν τὸ τοῦ ὄνου δίψος. Ap. dixerit ἀπο-

---

DALIS.

2.

Et vortex (δῖνος) mirus est, et hic calathiscus (*saltationis genera, ut in fr.* 1, Lilium, *choricæ saltationis genus*).

IPHIGERON.

1.

Cyathum adhibuerim sugillatis.

CRETENSES.

1.

— Primum autem
myrta quædam mensæ imponi volo,
quæ comedam, si quid deliberandum fuerit,
et Phibalis venustissimas myrtos coronarias.

2.

Et lepasta dulcis vini plena me lætificabit interdiu.

δύεταί πως, ἀπολαβών... τὸ τοῦ ὄ. δ. Confusa πρὸς et πῶς etiam apud Æschylum et Thucydidem.

2.

Photius p. 624, 21, Ὑπετέθυπτο: ὑπεκαίετο καὶ κέκνιστο. Ἀπ. Apollophanis nomine omisso, Etym. M. p. 780, 24, ubi legitur ἐκέκνιστο.

XXXIX.

CEPHISODORUS.

« Poeta hic quoque veteris comœdiæ (v. Suid., Eudocia p. 270): vicit enim olymp. 94, 3 (ante Chr. nat. 401). Anonymus apud Lysiam Ἀπολογ. δωροδ. p. 699 Reisk.: ἐπὶ δὲ Εὐκλείδου ἄρχοντος κωμῳδοῖς χορηγῶν Κηφισοδότῳ (recte Clintonus Fast. Hellen. p. 95 Κηφισοδώρῳ) ἐνίκων, καὶ ἀνήλωσα σὺν τῇ τῆς σκηνῆς ἀναθέσει ἑκκαίδεκα μνᾶς. Aliud ætatis indicium suppeditat titulus fabulæ Ἀντιλαΐς inscriptæ, i. e. Æmula Laidos (quæ intelligenda est prior duarum, Aristippi amasia: v. Strattis Maced. 5. *Both.*). Quattuor ejus fabulæ commemorantur; *Antilaidis* nomen solum relictum. » *E M.*

I. ΑΜΑΖΟΝΕΣ.

1.

Photius Lex. p. 337, 19, Ὄνος ὕεται: ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων. Κηφισόδωρος Ἀμαζόσι

Σκώπτεις μ', ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.

Sic etiam Suidas v. Ὄνος ὕομαι.

2.

Athen. 14, p. 629, C: τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει, καὶ Κηφ. ἐν Ἀμαζόσιν, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.

II. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

1.

Athen. 12, p. 553, A: ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις, ὡς Κηφ. μὲν ἐν Τροφωνίῳ

α. Ἔπειτ', ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι, πρίω
μύρον ἴρινον· καὶ ῥόδινον ἄγαμαι, Ξανθία·
καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρίω μοι βάκχαριν.

Et 15, p. 589, F, ubi de unguentorum usu disserit: καὶ Κηφ. ἐν Τροφ. « Ἔπ. ἀλ. πρίω τὸ σῶμά μοι... πρίω χωρίς μοι βάκχαριν.

β. Ὦ λακκόπρωκτε, βάκχαριν τοῖς σοῖς ποσὶν
ἐγὼ πρίωμαι; λαικάσομ' ἄν, εἰ βάκχαριν! »

Εἰ βάκχαριν, scil. πρίαμαι, quasi dicat « Peream, si baccharin tibi emo! » Recte enim Dobr. Adv. 2, p. 353, obscœne dictum λαικάσομαι, ut Strato Phœnic. 36, οὐχὶ λαικάσει; metaphorice interpretatur *potius quidvis patiar* (v. Catull. 16). Libri vitiose λαικὰς ὁμαραβάκχαριν, nec multo melius Coraes apud Schweigh. λαικάσομ' ἄρα βάκχαριν, Mein. λ. ἄρα. βάκχαριν; Ν et ρ, itemque α et ει, passim confusa. De *baccharis* radice cinnamomum olente Plinius 21, 6; cf. Virg. Eclog. 4, 19; 7, 27. Ceterum v. Epilycus Κωρ. 4.

2.

Pollux 7, 87, de sandaliis agens: καὶ Κηφ. Τροφ.

— Σανδάλια τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·
νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

Respexit Clemens Alex. Pæd. 2, p. 240 Pott.: αἰσχρὰ γοῦν ἀληθῶς τὰ σανδάλια ἐκεῖνα, ἐφ' οἷς ἐστι τὰ χρυσᾶ ἄνθεμα. De sandaliis v. Vossii Epist. mythol. 1, p. 108; de λεπτ. Phrynich. Bekk. p. 49, 25. Versu 23 Meinck. ὥσπερεὶ θερ.

3.

Athen. 15, p. 667, D: ὅτι δὲ ἆθλον προὔκειτο τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον (de quo ad Aristoph. Pac. 341) προείρηκε μὲν καὶ Ἀντιφάνης (scrib. Ἀριστοφάνης: v. ann. ad Cratini Nemesin 6)· ᾠὰ γάρ ἐστι, καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα. (Antiphanes quidem in Ἀφροδ. γοναῖς fr. 1, 2 et 3, Athen. 15, p. 666, F, de cottabo: ᾠὰ μὲν καὶ πέμμα καὶ τράγημα νικητήριον. Sed verba καὶ πέμμα — νικ. a Casaubono petita sunt ex p. 667, D, siquidem in libris versu 3 hoc tantum legitur πέντε νικητήριον. Satius autem utcumque fuit scribi καὶ πέμματα καὶ

AMAZONES.

1.

Irrides me; ego vero ad hæc dicta asinus irrigor.

TROPHONIUS.

1.

a. Dein ad ungendum corpus mihi eme
oleum irinum; etiam rosaceum amo, Xanthia,
prætereaque pedum causa eme mihi baccharin.
b. O lati vir podicis, egone baccharin pedibus tuis
emam? pædicabor, si baccharin!

2.

— Sandalia ex subtiliter fissis,
quibus aurei isti flores assuti sunt:
nunc autem, ut ancilla, gero peribarides.

τραγήματα vix. Ceterum προείρηκε disconvenit orationi, quum dicatur de recentiore Comico.) ὁμοίως δὲ διεξέρχονται Κηφ. ἐν Τροφ., καὶ Καλλίας.

4.

Pollux 7, 40 : γῆν (sic Bekkerus pro τὴν) δὲ σμηκτρίδα Κηφ. ἐν Τροφ. εἴρηκε. Ms. Jungermanni : τὴν δὲ σμικτρίδα γῆν Εὔπολις εἴρηκε, καὶ ἄλλοι. Cf. Nicocharis Herc. nupt.

III. ΥΣ.

« Argumentum dramatis ad *suem Bœotiam* spectasse nescio quam recte suspicatur Hemsterh. ad Pollucem 10, 110. » *Mein.* Schol. Pindari Olymp. 6, 152, εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὗν : ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο.... καὶ Κρατῖνος (Incert 153)·

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Cf. Menandri Incert. 299.

1.

Athen. 3, p. 119, D, de voce ταρίχιον agens : καὶ Κηφ. ἐν Ὑΐ·

Κρεάδιόν τι φαῦλον, ἢ ταρίχιον.

2.

Idem 8, p. 345, F, de voce ὀψοφάγος disserens : καὶ Κηφ. ἐν Ὑΐ·

Οὐδ' ὀψοφάγος, οὐδ' ἀδολέσχης.

3.

Idem 15, p. 701, A : λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος ἐν β' Ἱστοριῶν (cap. 62), λυχνοκαυτίαν δὲ, ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφ. ἐν Ὑΐ. Errat de hoc loco Eustathius ad Od. p. 1571, 22.

4.

Pollux 10, 109, 110, ubi instrumenta culinaria enumerantur : τὸν δὲ φρυγέα καὶ αὐτὸν ὡς σκεῦος μαγειρικὸν, εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔφρυγον, εἴτε τὸ φρύγετρον (rudicula ; cf. Polyzeli Διον. γον.), ὡς ὁ κωμικὸς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν ὑποδηλοῖ, λέγων « Φρυγεὺς, θυεία, λήκυθος, » καὶ μὴν καὶ Κηφισοδώρου ἐν Ὑῒ εἰπόντος

— Σπονδὴ δὲ παρὰ τῶν ὁλκάδων
καὶ καταφατισμός.

Verba καὶ μὴν et reliqua accesserunt e codice Falck., sed mendose legitur καταφαντισγός. Imo καταφατισμὸς, *promissum solenne*, adjuratio, qualis fieri solet in fœdere faciendo, quod significatur libatione, σπονδῇ. Hom. Iliad. 2, 340 :

Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, αἷς ἐπέπιθμεν.

De γ et μ confusis v. ann. ad Thuc. 2, 21. Παρὰ τῶν ὁλκάδων pro παρὰ ταῖς ὁλκάσιν, ut Sophocles Antig. 890 (966) : παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων, ubi schol. ἀντὶ τοῦ παρὰ δὲ τοῖς πελάγεσιν, etc. cf. Matth. Gr. § 588.

4.

Herodianus Dict. solit. p. 39, 10 : κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι (μυγαλῇ) Κηφ. ἐν Ὑῒ εἰπών,

Ὦ καὶ λέων καὶ μυγαλῆ καὶ σκορπίος.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 11, p. 459, D :

Ἄγε δὴ, τίς ἀρχὴ τῶν λόγων γενήσεται;

κατὰ τὸν κωμῳδιοποιὸν Κηφισόδωρον.

2.

Pollux 4, 173 : τὰ δὲ ὀνομαζόμενα στάθμια, σταθμὰ, καὶ ἐπίσταθμα, στάσιμα ὠνόμασε Κηφ. Ita Mein. Libri corrupte τὰ δὲ ὀνομ. στ. σταθμὰ στάσιμα καὶ ἐπίστ. ὠν. Κηφ. Idem Pollux 10, 126. στάσιμα δὲ τὰ στάθμια Κηφ. κέκληκε.

XL.

EPILYCUS.

« Suidas : Ἐπίλυκος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Κωραλίσκος. Perperam libri Κοραλίσκος. Hesych., Κωραλίσκον : μειράκιον. Photius p. 198, 15, Κωραλίσκον : τὸ μειράκιον Κρῆτες. Antiquæ poeta comœdiæ, ut quem Athen. 4, p. 140, A, et gramm. Bekkeri p. 411, 17, cum Aristophane et Philyllio conjungant. Epilycum ποιητὴν ἐπῶν, Cratetis comici fratrem, commemorat Suidas v. Κράτης. » *E M.*

SUS.

1.

Caruncula quædam mala, vel salsamentum.

2.

Neque gulosus, neque blatero.

3.

— Libatioque apud corbitas,
et promissa solennia.

4.

O (qui es) leo et mugil et scorpius!

EX INCERTIS FAB.

1.

Age sane, quod fiet initium sermonum?

ΚΩΡΑΛΙΣΚΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 133, B : ἔστι δὲ ἡ κερκώπη ζῷον ὅμοιον τέττιγι ἢ τεττιγονίῳ, ὡς Σπεύσιππος παρίστησιν ἐν τετάρτῳ Ὁμοίων. μνημονεύει αὐτῶν Ἐπ. ἐν Κωραλίσκῳ. Mendose codd. τέττιγι καὶ τιγονίῳ. Photius p. 592, 11, Τεττιγόνιον : ὅμοιον τέττιγι. Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ.

2.

Idem ib. p. 140, A : τῆς δὲ κοπίδος (de qua ad Cratini Πλουτ. 1, Eupolidis Helot. 1) μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ἢ Φιλύλλιος ἐν ταῖς Πόλεσιν, Ἐπίλυκός τε ἐν Κωρ., λέγων οὕτως·

Ποττὰν κοπίδ', οἰῶ, σῶμαι
ἐν Ἀμυκλαῖον· παρὰ Γέλλωσιν
βάρακες πολλοὶ, κἄρτοι,
καὶ δωμός τις μάλα γαδύς,

διαρρήδην λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι (τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι Λυκόφρων [grammaticus, de quo et ejus oppugnatore Eratosthene vid. Bergk. Commentt. p. 65], ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης), καὶ ἄρτους δὲ, καὶ ζωμόν τινα καθηδυσμένον περιττῶς. « In Epilyci versu 1 pro πόττανvel πότт' ἂν recte Jacobs. Additt. p. 95, ποττάν. Pro codicum κοπίδ' οἰώσομαι, κοπιδοιώσομαι, etc. Bergk. Commentt. p. 431, x., οἰῶ, σῶμαι, h. e. laconice σοῦμαι (« Hesych. Σῶμαι : ἔρπω. Δωριεῖς, et infra Σῶται : ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται, » Bergk. p. 433). V. 2 ἐν h. e. εἰς, dorice; v. Hesych. v. Ἐν, etc. De Ἀμυκλαίῳ, Apollinis templo Spartæ, laudatur Thuc. 5, 18, 23. Tum libri παραγγέλλωσι, vel similiter, quæ egregie correxit Bergk., observans, Lacedæmonios Γέλλωτας dixisse, quos vulgum Εἵλωτας, Comicumque Lysistr. 206, γαδὺ (sic enim ille p. 434 pro γ' ἀδὺ), quod quidem probans ipse h. l. scripsi μάλα γαδὺς pro μ. ἀδὺς, item in γ mutato spiritu aspero, more Dorum (« Hesych. Γάδεται : ἥδεται. Γάδεσθαι : ἥδεσθαι. » Bergk.). Malui tamen παρὰ Γ., scil. εἰσὶ, pro πάρα Γ., i. e. πάρεισι Γ., quod affectatius de rebus dictum esse videbatur. V. 3 libri πολλὰ οἱ χάρτα, Casaub. πολλοὶ καὶ ἄρτοι, Dindorf. πολλοὶ χἄρτοι, ut convenit metro anapæstico. Denique v. 4 iidem fere δωδέμοσσοι μάλα ἀδύς. Recte Bergk. δωμός τις secundum Etym. M. p. 316, 56 : κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, οἷον ζυγὸς δυγὸς καὶ ζωμὸς δωμός.

3.

Idem 14, p. 650, E : Ἐπίλυκος Κωρ.

— Μῆλα καὶ ῥόας λέγεις.

Photius p. 490, 2, Ῥοιάς : Ἴωνες, ἄνευ δὲ τοῦ ι ῥοάς (immo ἄνευ δὲ τοῦ ι ῥοὰς Ἀττικοί). οὕτως Ἐπ.

4.

Idem 15, p. 691, C : τῆς δὲ λεγομένης σάγδας (μύρον δ' ἐστὶ καὶ τοῦτο) Ἐπ. ἐν Κωρ.

— Βάκκαρίς τε καὶ σάγδας ὁμοῦ.

Βάκχαριν dixit Cephisodorus. Troph. 1, nec definire ausim, utrum sit rectius. V. Schneideri Lex. v. Βάκκαρις, ubi mire vir doctissimus : « βάκκαρις, *baccharis*, » pro *baccaris*, siquidem τὸ βάκχαρις ne commemoravit quidem. Σάγδας, unguentum Ægyptiacum; v. Schneideri Lex. v. Ψάγδας.

5.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 411, 17, Ἀντλητῆρα (inepte codex ἀντλιαντλητῆρα) : Ἀριστοφάνης δὲ Προαγῶνι, καὶ Ἐπ. Κωρ. τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 28, E : Χίου δὲ οἴνου καὶ Θασίου μέμνηται Ἐπ.,

— Χῖος καὶ Θάσιος ἠθημένος.

Photius p. 63, 23, Ἠθημένος : διυλισμένος. οὕτως Ἐπ.

2.

Photius p. 353, 15, Ὀστολόγος : παρὰ Ἐπιλύκῳ. καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι.

3.

Idem p. 657, 16, Ψωμός : ὡς ἡμεῖς. Ἐπ.

PUERULUS.

2.

Ad copidem, opinor, pergam
in Amyclæum : apud Helotes (sunt)
mazæ multæ, panesque,
et jus quoddam suavissimum.

3.

— Mala et granata loqueris.

4.

— Et baccaris, et sagdas simul.

EX INCERTIS FAB.

1.

— Chium et Thasium (vinum) percolatum.

2.

Ossa legens.

XLI.

EUTHYCLES.

« Suidas : Εὐθυκλῆς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολή, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς· quibus addit Eudocia p. 167 : ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Euthyclis Ἀταλάντην alibi commemorat Suidas quo nomine etiam Callias, Philyllius, Strattis, Alexis, et Philetærus fabulas scripserunt. » *E M.*

I. ΑΣΩΤΟΙ Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Athen. 3, p. 124, B, de usu nivis in vino : Εὐθ. δ' ἐν Ἀσώτοις ἢ Ἐπιστολῇ

Πρῶτος μὲν οἶδεν, εἰ χιών ἐστ' ὠνία,
πρῶτον δ' ἐκεῖνον σχαδόνα δεῖ πάντως φαγεῖν.

Versu 1 οἶδεν pro vulgato εἶδεν P, qui cum B Πρῶτον.

II. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Suidas, Βοῦς ἕβδομος : πέμματα, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν, παρατιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἓξ σελήναις » (*lunulas* dicit, quod et ipsum fuit placentæ genus. *Mein.*), ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθ. ἐν Ἀταλάντῃ. Lobeckii Aglaoph. p. 1064 citat Mein.

XLII.

AUTOCRATES.

« Autocrates, Atheniensis, quem antiquæ comœdiæ poetam fuisse, Suidæ constat testimonio, qui ex fabulis ejus unam commemorat Τυμπανιστάς. Elegantem ex ea eclogam servavit Ælianus H. A. 12, 9. Præterea Aut. semel laudatur in Lexico Seguer. » *E M.*

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

Ælianus H. A. 12, 9, de ave motacilla : μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ, ... καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανισταῖς « Οἷα παίζουσιν φίλαι παρθένοι Λυδῶν *κόραι, κοῦφα πηδῶσαι (unus liber πηδῶσι) *κόμαν (unus item κόμας), *κἀνακρούουσαι χεροῖν, Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν * κάλλιστ' ἄν, καὶ τοῖν ἰσχίοιν τὸ μὲν κάτω τὸ δ' αὖ εἰς ἄνω ἐξαίρουσα, οἷα κίγκλος ἅλλεται. » Scatent hæc mendis, quæ Musis faventibus ita corrigere mihi visus sum, restitutis versibus asynartetis, qualibus passim utitur Aristophanes, qui constant e duobus glyconeis (–⏑–⏓–⏑–|–⏓–⏓–⏑–) :

Οἷα παίζουσιν φίλοι Λυδῶν παρθένιοι χοροί!
κοῦφα πηδῶσ' εὐκόμαι κἀγκροτοῦσαι ταῖν χεροῖν·
Ἐφεσίαν παρά τ' Ἄρτεμιν κάλλιόν γ' ἢ καλλίων,
ἰσχί' ἂν τότε μὲν κάτω ἐξαίρουσα, τότ' αὖθ' ἄνω,
οἷα κίγκαλος ἅλλεται.

Meinek. : « Lydiacas illas saltatrices, Dianam (Ephesiam) choreis et cantu venerantes, commemorat Aristophanes Nub. 580, » etc.; sed ille improprie Λυδῶν κόρας dicit Ephesias, quia pars Lydiæ fuit Ionia, priusquam Androclus, Codri filius, Ionum coloniam eo duxit : v. Bæhr. ad He. 1, 142. Κάλλιστα ab eo profectum fuerit qui comparativum superlativi sensu interpretaretur, et recte quidem : v. Matth. Gramm. 457. Αὖθι dictum pro δὲ, qua de re idem § 606. Κίγκαλος, potestate τοῦ κίγκλος, legitur apud Suidam. Laudant etiam similia Aristoph. Lysistr. 1310-1313.

E FABULA INCERTA.

Lexicon in Bekkeri Anecd. p. 336, Ἀγαλακτία : Αὐτοκράτης

Ἀμνοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπ' ἀγαλαξίας.

« Utrum ἀγαλακτίας an ἀγαλαξίας scripserit Aut., non definiam. Cf. Polluc. 3, 50. » *E M.* Quod attinet correptum δὲ ante βληχ., fatetur idem, Tragicos nonnunquam corripuisse vocales ante βλ et γλ, temereque contendit, quæ similia habeantur apud antiquos Comicos, omnia esse depravata.

LUXURIA PERDITI vel EPISTOLA.
Primus quidem scit, an nix sit venalis;
primumque illum utique oportet favum comedere.

TYMPANISTÆ.
Qualia ludunt grati Lydorum chori virginei! leviter saltant bene comatæ, manibusque plaudentes; et apud EphesiamDianam venustius venustior una, femora modo demittens, modo rursus evehens, velut motacilla tripudiat.

EX INCERTA FAB.
Agnique balant, lacte privati.

MEDIÆ COMOEDIÆ

GRÆCÆ POETARUM RELIQUIÆ.

XLIII.

ANTIPHANES.

« Hic agmen ducit poetarum, qui mediam Atticorum comœdiam illustraverunt. Suidas : Ἀντιφάνης, Δημοφάνους, οἱ δὲ Στεφάνου, καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανὸς (Κίῳ Bithyniæ oriundus : v. Apollon. Rhod. 1, 1354, etc.), ὡς δέ τινες, Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Διονύσιον Ῥόδιος· κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀπὸ δούλων, ὥς τινες. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν τρίτην ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳδίας τξε' (365), οἱ δὲ σπ' (280). νίκας δὲ εἷλεν ιγ' (13). παῖδά τε ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. τελευτᾷ δὲ ἐν Κίῳ, οδ' (74) ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ (piro arbore, non fructu scilicet) βληθείς. Excerpsit hæc suo more Eudocia p. 61. Anonymus De com. p. XV : ἤρξατο διδάσκειν μετὰ (« fort. κατὰ » *Mein.*) τὴν 4η' (98) ὀλυμπιάδα. Natus igitur est Ant. olymp. 93 (ante Chr. nat. 407-404), mortuus autem olymp. 112 (ante Chr. nat. 331 — 328), ætatis anno 74, postquam inde ab olymp. 98 (ante Chr. nat. 387-384) fabulas docuerat. Sed de tempore obitus a Suida relata turbari videntur illis ex Παρεκδιδομένῃ fabula ap. Athen. 4, p. 156, C :

Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ὦνδρες, αὐτὸν τὸν θεόν,
ἐξ οὗ τὸ μεθύειν πᾶσιν ἡμῖν γίγνεται,
ἦ μὴν ἑλέσθαι τοῦτον ἂν ζῆν τὸν βίον,
ἢ τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχήν·

nam Seleucus quum, teste Diodoro Sic. 20, 53, olymp. 118, 2 (ante Chr. nat. 306) regem se appellari jusserit, apparet, hæc non potuisse scribi ab eo, qui jam olymp. 112 diem obiisset. Quid autem, si per errorem οδ' pro ρδ' scriptum statuimus apud Suidam? ita Ant. ætatis anno 104 mortem obiisset post commissam in certamen paucis ante mensibus Παρεκδιδομένην. Rara, fateor, ætas; verum etiam Philemoni, Alexidi, aliisque, longissima et ad extremum vitæ spiritum poeticis studiis florentissima obtigit senectus. Felicis ingenii poetam fuisse hunc Nostrum, quum Anonymus indicat, εὐφυέστατον dicens εἰς τὸ γράφειν καὶ δραματοποιεῖν, tum id intelligitur e dramatum, quorum scriptor habitus est, numero 365, vel 280. Et prior quidem iste numerus potest ut sit commentitius, quum trecentum sexaginta vel trecentum-sexaginta quinque antiquitus pro rotundo atque, ut ita dicam, symbolico numero fuisse, jam ex Homero (Odyss. 14, 20 : οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο) intelligatur, et Schol. ad Iliad. 4, 334 : συνέστηκε πύργος ἐκ τξ' ἀνδρῶν· porro Curtius 6, 20, auctor est, Darii pellices 360 fuisse, totidemque post Alexandri. Denique 365 fabulas veteris comœdiæ numeratas esse ait Anonymus De com. p. XIV. Itaque alterum ponamus numerum, ab eodem proditum 280 comœdiarum. Vel sic tamen Ant. feracissimos recentioris ævi poetas scenicos, Lopem de Vega dico et Calderonem, ubertate ingenii longe longeque superavit. Sed maximam partem horum dramatum poetæ generatim probatissimi, nescio qua de causa, non fuisse actam, vel ex eo colligas, quod pro tanta multitudine raro, h. e. nonnisi tredecies, primum præmium obtinuit. Tituli et reliquiæ ferme 230 fabularum hodie supersunt, sed utrobique non pauca affecta, aut gravissimis dubitationibus obnoxia. » *E Mein.*, qui de singulis titulis doctissime agit Hist. crit. Com. p. 311-340.

I. ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

« Ab artibus opificium aliisque communis vitæ negotiis quæ inscriptæ sunt comœdiæ, earum primo loco ponenda est illa quæ ab aliis Ἄγροικος, ab aliis Ἄγροικοι, appellatur. Pleniorem titulum Ἄγροικος ἢ Βουταλίων habet Athen. 7, p. 304, B, et 313, B, quod additamentum ad alteram editionem fabulæ spectare putaremus, etiamsi non diserte testaretur Athenæus emendatus 8, p. 358, D, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (antecedunt quædam ex Antiphanis Parasito) ἐν Βουταλίωνι, ὅπερ δρᾶμα τῶν Ἀγροίκων ἐστὶ νέα τις διασκευή. (Sic nos emendavimus. Libri inepta menda ἐστὶν ἑνὸς διασκευή. *Both.*) Ceterum *Agricolam* docuerunt etiam Anaxilas, Anaxandrides, Augeas, Menander et Philemo. Q. Novii *Agricolam*, e græca fabula haud dubie expressam, aliquoties commemorat Nonius : vid. Bothii Fragm. p. 41. Ad Antiphanis et Anaxandridis Agricolam respexisse puto Aristotelem Eth. Eudem. 3, 2 : μάλιστα δ' εἰσὶ τοιοῦτοι

(scil. ἀναίσθητοι), οἵους οἱ κωμῳδιοδιδάσκαλοι (vitiose libri κωμῳδιδάσκαλοι) παράγουσιν Ἀγροίκους, etc. Itaque simplices et ad omnem voluptatis sensum occalescentes rusticos his in fabulis produxerunt Comici. Neque alio Butalionis nomen spectat, quo bardos stupidosque significari docet scholiastes Aristoph. Ran. 1021. Talem hominem etiam Xenarchus ostenderat, cujus Butalionem laudat Athen. 2, p. 63, F. Ant. autem ipse eandem simplicis viri imaginem exhibuit etiam in Acestria (Athen. 9, p. 402, D) et, si recte conjicio, in Κουρίδι fabula ap. Athen. 7, p. 304, A. » *E M.*

1.

Athen. 9. p. 396, B, de πνικτοῖς κρεαδίοις disserens : Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀγροίκῳ

— α. Καὶ πρῶτα μὲν
αἴρω ποθεινὴν μᾶζαν, ἣν φερέσβιος
Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλως·
ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη
χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῆ.
β. Τί λέγεις; α. Τ ραγῳδίαν περαίνω Σοφοκλέους.

Versu 3 Δηὼ Casaubono debetur. Libri glossemate inconcinno Δημήτηρ. Cf. Aristoph. Plut. 511, etc. Ibidem vulgo legitur φίλον, quod nive frigidius; sed codex L φίλων, i. e. φίλως, quod adoptandum fuit. V. 5 χλόην. Observanda insolens vocis significatio. « Pro περαίνω, quæ item Casauboni est correctio, libri oggerunt παραινῶ. Ἰαμβεῖον περαίνειν dixit Aristoph. Nub. 1170, ῥήσεις περαίνειν Philostratus Vit. Apoll. 7, 3. Cf. Semus ap. Athen. 14, p. 622, B, Pollux 14, 113, ipse Ant. Diplas. 4. Cf. Auletæ versum 5. » *E M.* Altioris et tragicæ poesis color in præcedentibus facile agnoscitur.

2.

Idem 13, p. 567, D : ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀγροίκῳ,

Ἔστιν δ' ἑταίρα τῷ τρέφοντι συμφορά·
εὐφραίνεται γὰρ κακὸν ἔχων οἴκοι μέγα.

3.

Idem 9, p. 392, E : ὑποκοριστικῶς δὲ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν αὐτοὺς (τοὺς ὄρτυγας) κέκληκεν ὀρτύγια,... Ἀντ. δ' ἐν Ἀγρ. εἴρηκεν οὕτως·

— Ὡς δή σύ τι
ποιεῖν δυνάμενος, ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων,

« In coturnicibus veteres timiditatem notabant; item in ὀρτυγομήτρᾳ : v. Alex. Myndius ibid. p. 393, A. » *Mein.*

4.

Idem 10, p, 445, F : μετὰ ταῦτα Οὐλπιανὸς προπιών τινι τῶν ἑταίρων ἔφη, Ἀλλὰ, κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὦ φιλότης, ὃς ἐν Ἀγροίκοις φησὶν

α. Ὅλην μύσας ἔκπινε. β. Μέγα τὸ φορτίον!
α. Οὐχ, ὅστις αὐτῆς ἐστιν ἐμπείρως ἔχων.

Ὅλην intelligas λεπαστήν. Μύσας, *connivens*, ridicule; quasi verito eo, qui hæc dicit, ne alter adspectu magni poculi terreatur. « Oculos claudunt, qui adversus magnum aliquod periculum animum obfirmant. Similiter Sophocles Ant. 417, μύσαντες εἴχομεν θείαν νόσον. Menander Incert. 1, 2 :

φέρειν μύσαντα προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ. »

E M. Cf. Soph. Trach. 954 nostræ ed.

5.

Idem 15, p. 692, F : τοῖς τούτων τῶν κράσεων (Διὸς σωτῆρος, Ὑγιείας, aliarumque similium) μεμνημένοις τῶν ποιητῶν ἔδοξε παρατίθεσθαι, ὧν καὶ αὐτὸς μνησθήσομαι. Ἀντ. μὲν γὰρ Ἀγροίκοις ἔφη

Ἁρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο,
μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ἦρέ τις.

Libri vitiose τούς.... μεμνημένους, et αὐτῶν pro αὐτός. Versu 1 recte Koppiers. Observ. p. 31 ἐπεκ. pro ἐκαλεῖτο. « De Harmodio in conviviis cani solito v. Meursii Pisistr. 14, p. 102, et Bergler. ad Ar. Lysistr. 1264. Cf. Antiphanis Διπλασ. 1. Versu 2 ἄκατον, poculum forma navigii, primus dixisse videtur Telestes, propterea notatus a Theopompo Alth. 2. » *E M.*

RUSTICUS.

1.

— a. Et primum quidem
sumo desiderabilem mazam, quod vitalis
Ceres mortalibus donat gaudium;
dein assata tenera caprarum membra,
succum habentia, novam carnem.
b. Quid loqueris? a. Tragœdiam perlego Sophoclis.

2.

Amica infortunium est ei qui alit :
nam lætatur magnum domi habens malum.

3.

— Scilicet tu ut aliquid
agere possis, coturnicis animum habens?

4.

a. Totam clausis oculis ebibe. b. Magnum onus!
a. Non ei, qui peritus accesserit.

5.

Harmodius invocabatur, pæan canebatur,
magnum Jovis Servatoris poculum quidam sumpsit.

6.

Pollux 6, 54 : Ἀντ. τὴν ῥάφανον κραμβίδιον λέγει ἐν Ἀγρ.,

Κραμβίδιον ἑφθὸν, *χάριεν ἀστεῖον πάνυ.

Mendose legitur χάριεν, scribam χοιρίον.

7.

Photius p. 480, 20, Ῥαγδαίους : κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τοὺς κεκινημένους καὶ σφοδροὺς καὶ βιαίους· Ἀντ. Ἀγροίκοις

Ῥαγδαῖος, ἄμαχος· πρᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς.

Sic etiam Suidas v. Ῥαγδαῖος.

8.

Antiatt. p. 93, 27, Ἐπίδημος : ἀντὶ τοῦ ἐνδημος. Ἀντ. Ἀγρ. « Ἐπίδημος enim, sive, quæ usitatior forma est, ἐπιδήμιος, dicitur, qui aliunde immigravit; ἔνδημος autem indigena. A primitiva significatione jam Soph. aliquantulum deflexit, OEd. Tyr. 495, ἐπίδημον φάτιν dicens *rumorem per populum sparsum, divulgatum*. Antiphanem fortasse respexit Pollux 919 : τὸ ἔνδημον πλῆθος, τάχα δὲ καὶ ἐπίδημον, ut correxit Koppiers. Obs. p. 13. » *E M.*

9.

Idem p. 97, 5, Ἐκ διαδοχῆς : τὸ ἐν μέρει. Ἀντ. Ἀγρ. Conf. Koppiers. Observ. phil. p. 12.

10.

Idem p. 105, 5, Καθαρὸς δοῦλος : οἱονεὶ ἀπηκριβωμένος. Ἀντ. Ἀγρ. « Sic Aristoph. Av. 154 : Τίμων καθαρός. Cf. Valcken. apud Koppiers l. l. p. 17. » *E M.*

11.

Idem p. 108, 8 : Μεῖζον μεῖζον, μικρὸν μικρόν. Ἀντ. Ἀγρ. Simile μᾶλλον μᾶλλον ap. Eurip. Iphig. Taur. 1297, etc.

« De aliis hujus fabulæ fragmentis v. quæ annotamus ad *Butalionem* et ad Κουρίδος fr. 2. » *Mein.*

II. ΑΔΕΛΦΑΙ.

Antiatt. p. 81, 10, Ἀνακάμψει : ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψαι ποιήσει. (Quod Francogalli dicunt *travestir.*) Ἀντ. Ἀδελφαῖς. Koppiers. l. l. p. 7 citat Ἀδελφοῖς e schedis Ruhnkenii.

III. ΑΔΩΝΙΣ.

« Fabula de Adonide poetarum Atticorum nemo ad tragœdiæ compositionem usus est. Fecit id primus is, qui, ut in vita, sic in poesi, nihil non sibi licere existimavit, Dionysius major, cujus Adonidem tragœdiam commemorat Athen. 9, p. 401, F.; deinde Ptolemæus Philopator, teste Aristophanis scholiaste Thesm. 1059 : ἐζήλωσεν αὐτὸν (Euripidem in Andromeda) Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἐν ᾗ πεποίηκε τραγῳδίᾳ Ἀδώνιδι. Tanto frequentius hæc fabula comœdiarum præbuit argumentum, ut ostendunt Platonis, Nicophontis, Antiphanis, Ararotis, Philisci, Sotadis exempla. » *E M.* Reputemus ista Horatii A. P. 9, *Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas*, neque damnemus illos, priusquam sciamus, an *serpentes avibus, tigribus agnos, geminaverint*, quod fabulis eorum deperditis sciri hodie non potest.

1.

Antiatt. p. 77, 25, Ἀκληρίαν : Ἀντ. Ἀδώνιδι. ὁ αὐτὸς εὐκλήρωμα ἀντὶ τοῦ κατόρθωμα. « Recte Koppiers. l. l. p. 6, εὐκλήρημα. Prius illud ἀκληρία e Sophocle affert gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 15. » *Mein.*

2.

Idem p. 80, 24, Ἀνὰ μέσον : ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἀντ. Ἀδ.

3.

Idem p. 103, 15, Κατάλυσιν : καὶ ταύτην (scil. τὴν λέξιν) ἐπαιτιῶνται. Ἀντ. Ἀδ. « Κατάλυσιν, *diversorium*, aliquoties dixit Plato in Protagora, ex Comicis etiam Alexis Agon. 1, 2. » *E M.*

IV. ΑΘΑΜΑΣ.

Pollux 10, 62 : καὶ αὐτοληκύθους δέ τινας Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (p. 1261) ὀνομάζει, οὓς σαφέστερον ἄν τις ἐν τῷ Ἀντιφάνους Ἀθάμαντι κεκλῆσθαι λέγοι·

— Χλαμύδα καὶ λόγχην ἔχων,
ἀξυνακόλουθος, ξηρὸς, αὐτολήκυθος.

Versu 2 librorum ξυνακόλουθος correxit Salmasius. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 466, 6, Αὐτολήκυθοι (sic Mein.* pro αὐτόλυκοι) : πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.

V. ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

Antiatt. p. 81, 15, Ἀναβῆναι : ἀντὶ τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ἀντ. Αἰγυπτίοις. Lexicon Bekkeri Anecd. p. 390, 14, Ἀναδῦναι : ἀναχωρῆσαι, etc. Sed hoc non eo valet, ut propterea apud Antiatticistam

---

6.

Crambe cocta, porcellus magnificus.

7.

Violentus, non impugnandus; res major quam censes.

ATHAMAS.

— Chlamydem et lanceam habens,
pedissequo nullo, jejunus, ipse ampullam oleariam [portans.

ponendum sit ἀναδῦναι, quum bene, immo melius, habeat ἀναϐῆναι.

VI. ΑΙΟΛΟΣ.

« *Æoli* quæ ratio fuerit, satis (?) ostendere videntur fabulæ fragmenta, quæ servavit Athen. 10, p. 44, C, et 12, p. 552, F : quorum prius Euripidei dramatis, ab Aristophane exagitati, imitationem continet; v. Valcken. ad Euripidis Hippol. 1303, et de Æolosicone Comici, qua fabula Æolum Euripidis data opera luserat, Grauert. in Museo Rhen. Niebuhrii vol. 2, p. 50 et 499. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 444, C : ἐν δὲ Αἰόλῳ διαϐάλλων, ὅσα δεινὰ πράττουσιν οἱ πλέον πίνοντες,

Μακαρεὺς, ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς
πληγεὶς, τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς,
κατεῖχέ θ' αὑτόν· εἶτα παραλαϐών ποτε
οἶνον στρατηγὸν, ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐϐουλίας,
νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐϐούλετο.

« Ducta hæc videntur e prologo comœdiæ, qua poeta expressit haud dubie Euripidis fabulam, cujus argumentum contineri dicas Sostrati verbis e libro 2 Tyrrhenicorum, servatis a Stobæo Floril. 64, 35 : Αἴολος τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἕξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσϐύτατος Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς, ἐϐιάσατο τὴν προειρημένην. Αἴολος δὲ, περὶ τούτων μαθὼν, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἔπεμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον (jussum) δεξαμένη τὸν σίδηρον αὑτὴν ἀνεῖλε. Μακαρεὺς δὲ, τὸν γεννήσαντα προεξιλεωσάμενος, ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον, εὑρὼν δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἱμορραγοῦσαν, τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Duo priores versus ex ipso Euripide adscivisse comicum non improbabilis conjectura est Valckenarii loco cit. » *Mein.* V. 4 θνητῶν cod. Ven.

2.

Idem 12, p. 552, F : πολλῷ οὖν κάλλιόν ἐστι, τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν ἢ ὥς φησιν Ἀντ. ἐν Αἰόλῳ,

— Τοῦτον οὖν
δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος
ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὑπιχώριοι.

Spectat hæc Eustath. ad Odyss. p. 1646, 14.

VI. ΑΚΕΣΤΡΙΑ.

« Atticos ἀκέστριαν *sartricem* dixisse (non θεραπεύτριαν secundum Etym. M. p. 47, 44), intelligitur e Lexico Bekkeri Anecd. p. 364, 8 (et Bachm. 1, p. 53), Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι : ἰάσεσθαι· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἡπήτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν. Ælius Dionysius Eust. ad Odyss. p. 1647, 58, et Etym. M. p. 46, 34 : Ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Mendose Erotianus Gloss. Hippocr. p. 70 : οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας ἀκεστρίας (scrib. ἀκέστρας) καλοῦσι παρὰ τὸ (τὰς ἀκεστρίας *Both.*) ἀκεῖσθαι καὶ (ὡς *Both.*) ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια. (Bachm. Anecd. Gr. 1, p. 53, Ἀκέστας : ἰατρούς.... Ἀκεσταί : οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyrop. 1, 6, 16, ubi edd. fere ἡπηταί) « ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταί. » Et 2, p. 337 : ὅτι ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν, etc. *Both.*) Sophronis mimum inscriptum Ἀκέστριαι commemoravit Etymologus p. 490, 10 : καθόλου δὲ τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον. ἔστι καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν Ἀκεστρίαις. » *E M.*

1.

Athen. 9, p. 402, D : τὰ δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδιοποιοῖς λεγόμενα δεῖπνα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὠσὶ μᾶλλον ἢ τῇ φάρυγγι, ὥσπερ τὰ παρ' Ἀντιφάνει μὲν ἐν Ἀκεστρίᾳ

α. Κρεάδια τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; β. Τίνος;
εἰς εὐτέλειαν τῶν προϐάτων μὲν, οἷς ἔνι
μήτ' ἔρια, μήτε τυρός. α. Ἀρνὸς, φίλτατε.
β. Τῶν δ' αἰγιδίων κατὰ ταὔθ', ἃ μὴ τυρὸν ποιεῖ.

ÆOLUS.

1.

Macareus, amore unius sororum
ictus, tantisper quidem superabat calamitatem,
seque continuit; dein adhibito quondam
vino duce, quod solum mortalium audaciam
præcurrere facit bono consilio,
nocte surgens adeptus est quod voluit

2.

— Hunc igitur
propter vinositatem et obesum corpus
« utrem » vocant omnes indigenæ.

SARTRIX.

1.

a. Cujusnam carunculas libentissime comedas? b. Cujus?
vilitatis causa ovium quidem, quibus
neque lana est neque caseus. a. Agni, carissime.
b. Similiterque caprarum, quæ caseum non faciunt.

α. Ἐρίφου. Διὰ τί οὖν; β. Ἐπί γε καρπίμων ἁδρῶν
ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαῦλ' ἀνέχομαι.

Versu 1 libri Κρέα δὲ τίνος, etc., claudicante quidem versu, quia κρέα posteriorem corripit. V. 4 codd. τῶν δ' αἰγείων. Schweigh. αἰγέων, quod vix feras apud Atticum, Dobr. audacius αἰγιδίων. Scribam τῶν δὲ κατὰ ταῦτ' αἰγῶν. V. 5 legebatur ἐρίφου· διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἁδρῶν, quæ vereor ut quisquam intelligat. Meinek. a versu 2 omnia eidem tribuit interlocutori. V. 6 recentiores codd. τὰ φαυλότατ'.

2.

Pollux 4, 125 : τὸ δὲ κλίσιον ἐν κωμῳδίᾳ παράκειται παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσματι δηλούμενον, καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων. καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλισιάδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἁμάξας εἰσελαύνειν καὶ τὰ σκευοφόρα. ἐν Ἀντιφάνους Ἀκ. καὶ ἐργαστήριον γέγονε τὸ καλούμενον κλίσιον ὃ πρότερόν ποτ' ἦν, etc. Hæc postrema in cod. Falck. ita leguntur : τὸ καλ. κλίσιον. φησὶ γοῦν εἰ γὰρ δι' ἐργαστήριον οἰκίας τὸ κλ. etc. Suspicor, ita legendum esse

α. Τῆς οἰκίας τὸ κλισίον τὸ καλούμενον,
ὃ πρότερον ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσὶ σταθμὸς
καὶ τοῖς ὄνοις, πεποίηκε. β. Τί δ'; α. Ἐργαστήριον.

Versu 1 Mein. supplebat τῆς et annotavit secundum Etym. M. p. 520, κλίσιον primam producere et παροξυτόνως scribi apud Atticos. V. 3 τί δ' forte abierit in εἰ δ', εἰ δι', de quo v., si tanti est, ann. ad Odyss. 10, 40; 16, 371. Δὲ et γὰρ passim confusa. De ἐργαστηρίῳ v. Aristoph. Eq. 692. — In altera ed. Meinekius Bekkeri conjecturam recepit ita hæc constituentis :

Ἦν γάρ τι ἐργαστήριον τῆς οἰκίας;
β. (Οὐκ ἦν μὰ τὸν Δί', ἀλλὰ δὴ) τὸ κλίσιον,
ὃ πρίν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βουσὶ σταθμὸς
καὶ τοῖς ὄνοις, πεποίηκεν ἐργαστήριον.

V. 3 πρίν Piersonus ad Mœrin p. 229, pro πρότερον.

3.

Athen. 13, p. 586, A, de Sinope scorto : μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἀντ. ἐν Ἀρκάδι καὶ ἐν Κηπουρῷ, ἐν Ἀκ., ἐν Ἁλιευομένῃ, ἐν Νεοττίδι, καὶ Ἄλεξις ἐν Κλεοβουλίνῃ, καὶ Καλλίστρατος ἐν Μοσχίωνι.

4.

Ath. 7, p. 304, A ; vid. infra Κουρίδος fragm. 2.

VIII. ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΗ.

Athen. 10, p. 441 B : οἷαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες, παραδίδωσιν Ἀντ. μὲν ἐν τῇ Ἀκοντιζομένῃ οὕτω·

— α. Γείτων ἐστί τις
κάπηλος· οὗτος εὐθὺς, ὅταν ἔλθω ποτὲ
διψῶσα, μόνος οἶδ', ὥς γέ μοι κεράννυται,
οὔθ' ὑδαρὲς, οὔτ' ἄκρατον. β. Οἶδ' ἐγώ ποτε
πιοῦσα.

Versu 2 ἔλθω Casaubonus pro ἐλθών. V. 3 præter necessitatem Schweigh. et Mein. ὥς γ' ἐμοὶ κ. Ante Casaubonum legebatur οἶδεν. V. 4 alteram personam immisi : apparet enim, verba Οἶδ' ἐγώ π. πιοῦσα non ejusdem esse, cujus antecedentia. Neque placebant vulgata Οἶδα δ' ἐγώ π. π., in quibus vim nullam habet δὲ, ortum illud, ni fallor, ex δα syllaba vicina.

IX. ΑΛΕΙΠΤΡΙΑ.

Ab nonnullis hanc fabulam ad Alexidem poetam referri significat Athen.

Athen. 3, p. 123, B : ὅτι γὰρ οἴδασιν (οἱ ἀρχαῖοι) θερμὸν ὕδωρ, Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις (fr. 22) παρίστησιν, Ἀντ. δ' ἐν Ὀμφάλῃ (fr. 2)· ἐν δ' Ἀλειπτρίᾳ (φέρεται δὲ τὸ δρᾶμα καὶ ὡς Ἀλέξιδος)

Ἐὰν δὲ τοὐργαστήριον ποιῆτε περιβόητον,
κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην
ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος

---

a. Hœdi. Cur igitur? b. Cum frugibus solidis
hæc apponi in mensa patior.

2.

a. Ædium cella quæ vocatur,
quæ prius fuit bobus ex agro reversis stabulum
atque asinis, eam fecit. b. Quid igitur? a. Opificinam.

JACULATRIX.

— a. Vicinus est quidam
caupo : hic statim, quum forte veni
sitiens, unus omnium optime scit, quomodo misceri vinum mihi debeat,
ut neque aquosum sit, neque merum. b. Novi ego, quæ aliquando
bibi.

UNCTRIX.

Quodsi infamatis opificinam,
irrigabo vos ego, per amicam Cererem, maxima
trulla immersa medium in lebetem,

ζέοντος ὕδατος! εἰ δὲ μὴ, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι
ἐλευθέριον.

« Hæc dicebat ancilla τῆς ἀλειπτρίας, adolescentium, qui comessabundi fores pulsabant (velut scorti : v. Horat. Od. 1, 25. *Both.*), petulantiam castigans, metu infamiæ. » *E Casaubono.* V. 2 καταπερδῶ cod. B. « Ἀρύταιναν βάψαι, *immersa trulla aquam haurire*, illustravit Casaub. ad Theophr. Char. 9, p. 225, Valck. ad Hippol. 123, Hesych. v. Βάπταν. V. 4 μὴ addidit Casaub. Eust. ad Odyss. p. 1747, 10 : ἐν Ἄργει Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς (similiter Hesych. v. Ἐλεύθερον ὕδωρ). Male Cas. ex his verbis colligit, scenam dramatis Argos translatam fuisse a poeta ; nec dubitari potest quin ἐλ. ὕδωρ πίνειν non minus Athenis quam Argis usitatum dicendi genus fuerit de servis in libertatem vindicatis. » *E M.* Vereor ne apud Eustathium isto loco verba ἐν Κυνάδρᾳ e glossa irrepserint.

Pollux, 7, 17 : Ἀλείπτριαν εἰρήκασιν οἱ μέσοι κωμικοί..... Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμά ἐστιν Ἀλείπτρια. « Pro Amphide Alexidis nomen restituendum putarem, nisi etiam in aliis fabularum titulis mirus esset Amphidis et Alexidis consensus. » *Mein.*

X. ΑΛΙΕΥΟΜΕΝΗ.

1.

Athen. 8, p. 338, E : Ἀντ. δ' ἐν Ἁλιευομένῃ φιληδοῦντάς τινας καταλέγων ἰχθύσι φησὶ « Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον, etc. « Piscatrix ancillæ, cui nomen Dorias, pisces in foro vendendos tradit. Totam per eclogam poeta similibus piscium atque hominum, præsertim amatorum et meretricum, nominibus ingeniose ludit. » *E M.* Sic igitur Ant. :

Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἄναξ,
ἅπαντα τεθολώκασιν! οὐ βαλεῖς πάλιν
εἰς τὴν θάλατταν καὶ πλυνεῖς, μὴ φῶσί σε,
Δωριάς, ἑλώδεις σηπίας εἰληφέναι; —
Τὸν κάραβον δὲ τόνδε πρὸς τὰς μαινίδας
ἀπόδος. Παχύς γε, νὴ Δία! — Ζεῦ, τίς ποτε,
ὦ Καλλιμέδων, σ' ἐκάτεδέ γ' ἄρτι τῶν φίλων;
οὐδεὶς ὃς ἂν μὴ κατατιθῇ τὰς συμβολάς. —
Ὑμᾶς δ' ἔταξα δεῦρο πρὸς τὰ δεξιὰ
τρίγλας, ἔδεσμα τοῦ καλοῦ Καλλισθένους!
κατεσθίει γοῦν ἐπὶ μιᾷ τὴν οὐσίαν. —
Καὶ τὸν Σινώπης γόγγρον, ἤδη παχυτέρας
ἔχοντ' ἀκάνθας, τουτονὶ τίς λήψεται
πρῶτος προσελθών; Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ
τούτων ἐδεστής, ἀλλὰ, κίθαρον οὑτοσὶ
ὃν ἄν γ' ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται·
καὶ μὴν ἀληθῶς τοὺς κιθαρῳδοὺς, ὡς σφόδρα
ἅπασιν οὗτός ἐστι πεφυκὼς, λανθάνει. —
Ἀνδρῶν δ' ἄριστον κωβιὸν πηδῶντ' ἔτι
πρὸς Πυθιονίκην τὴν καλὴν πέμψαι με δεῖ·
ἁδρὸς γάρ ἐστιν· ἀλλ' ὅμως οὐ γεύσεται,
ἐπὶ τὸ τάριχος δ' ἐστὶν ὡρμηκυῖ' ἄφαρ. —
Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα
χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιρρόπους.

Versu 1 libri τῆς σηπιάδος. Recte Casaub. Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον, *Sepias vende primum*, tanquam præcipuum genus piscium, quos in forum mittit mulier. « Sepia haud infrequens fuit nomen scortorum : v. annot. ad Archippi Ἰχθύας, fr. 2. » *E M.* Δὸς, *da*, scil. pretio, i. e. vende, quemadmodum λαμβάνειν dicitur interdum *emere*, velut mox versu 13, et in Ἁρπαζομένῃ. Frequentius significatione vendendi ἀποδιδόναι apud Herodotum, Xenophontem, Aristophanem, aliosque. V. 4 cod. Ven. ἀλλ' οὔε, alii libri ἀλλ' οὐδὲ, in quo agno-

---

fervente aqua! quod nisi facio, nunquam biberim
liberam aquam.

PISCATRIX.

1.

Sepias da primum. Hercules heros,
omnia lutularunt! nonne jacies rursus
in mare et ablues, ne te dicant,
Dorias, paludosas sepias sumpsisse? —
Locustam vero istam ad mænides [forte,
sepone. Crassa est, per Jovem! — O Jupiter, quis
Callimedon, te comedit modo amicorum?
nemo, qui non det symbolas. —
Vos triglas hic collocavi ad dextram,
cibum venusti Callisthenis,
quarum unius causa rem familiarem devorat. —
Sinopes quoque congrum hunc, jam crassiore
spina, quis sumet
primus adveniens? Misgolas enim hos minime
tangit, sed citharum ille
si quem viderit, non abstinebit manus;
et sane citharœdos latet, quam hic ita
comparatus sit natura, ut omnibus congruat. —
Porro virorum optimum gobium, salientem adhuc,
Pythionicæ pulchræ mittere me oportet :
robustus enim est : quanquam non gustabit tamen,
quæ in salsamenta extemplo irruerit. —
Apuas hasce teneras et trygonem
Theanoni hic seposui, huic æquilibres.

seas ἑλώδεις, *paludosos, limosos*, quales piscatrix veretur ne videantur sepiæ, quasi e palude aliqua, non e mari, petitæ. Ταυτολόγον neque similius scripturæ codicum est ἀλούτους, quod posuerunt viri docti : ε, αι, α, itemque ου et ω facile confunduntur, ις autem rapuerit vox σηπίας, quæ sequitur (ἑλωδεισσήπιας, ἑλωδεσηπιας). V. 5. « Κάραβος, locusta, notum Callimedontis oratoris cognomen est, quem quum ad mænidas seponi jubet, eo indicare voluit, eum rem habere cum Mænide meretrice. Vidit hoc Schweigh. Recte autem legitur ἀπόδος, quod est *suum illi locum assigna*, frustraque Coraes tentabat ἐπίδος. » M. V. 6 vulgo νὴ Δί', ὦ Ζεῦ τίς π., ὦ Καλλ'., bis ὦ posito cum vocativo, in eadem oratione, quum vocat. passim solus inferatur, velut Odyss. 18, 61, 125, Il. 1, 503, etc. V. 7 libri σὲ κατέδετ' ἄρτι. Scribendo σ' ἐκάτεδέ γ' ἄρτι defunctus sum. Miror de futuro cogitari, et proponi ἄρα. V. 8 ὃς ... συμβολὰς, *qui non det symbolas* (v. Terent. Andr. 1, 1, 61), tanquam locuples, quum sit inutilis sodalis, adulator, cœnis opibusque patroni inhians. V. 10. « *Callisthenes* videtur Phalereus, ille qui fuit in octo oratorum numero, quos Alexander ad supplicium depoposcit. Eundem ridet novæ comœdiæ poeta apud Suidam :

καὶ φθειριῶσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης. » *Mein.*

V. 11 annotavit Schweigh. significari meretriculam, cui *Trigla* sive *Triglis* nomen fuerit. Versum 12 respicit Athen. 13, p. 586, A, μνημονεύει δ' αὐτῆς (Sinopen dicit) Ἀντ. ἐν Ἀλ. Eam poeta comparat cum vetere congro, ut quæ ne provecta quidem ætate scortari desiisset; v. Athen. l. l. V. 13 τουτονὶ τίς Porson. et Schweigh. pro τοῦτον εἴτις. V. 14 Athen. l. l. p. 339, B : πιθανώτατ' ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀντ. καὶ τὸν Μισγόλαν κεκωμῳδηκεν ὡς ἐσπουδακότα περὶ κιθαρῳδοὺς καὶ κιθαριστὰς ὡραίους. De *Misgola* cf. Meinek. Hist. crit. Com. p. 386 seq. Κίθαρος, *citharus*, pleuronectes : v. Aristot. H. A, 2, 12, 13, etc. V. 17 et 18 libri minus recte τοῖς κιθαρῳδοῖς et ἀπ. οὗτος ἐπιπεφυκὼς λάνθ. Vix carere potest oratio verbo substantivo, similiaque εστι et επι. De verbis οὗτός ἐστι πεφυκὼς v. ann. ad Thuc. 2, 64. V. 19 sic Casaub. libri ἄνδρωτ' ἄριστον vel ἀνδρωτάριστον. « *Cobii* frequens apud mediæ comœdiæ poetas memoria (seq. ann.). V. 22 ἐπὶ τὸ τάριχος. Chærephili enim salsamentarii filios tum captos tenebat Pythionice amore suo. Athen. l. l. p. 339, E : Πυθιονίκην δέ φησι φιληδεῖν ταρίχῳ, ἐπεὶ ἐραστὰς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς. ... πρὸ τούτων δ' ἦν ἐραστὴς αὐτῆς Κώβιός τις ὄνομα. Simul notatur Pythionicæ gulositas et illorum Chærephili filiorum stupor, quem ridet etiam Timocles Icar. 2, 7 : τάριχος enim de fatuis et insulsis hominibus passim dicitur. V. 23 ἀφύας. De meretricibus *Apua* cognominatis dixi ad Archippi Pisces fr. 8. Fortasse etiam *Trygon* erat nomen scorti. » *E M.* Versu 22 posui ὡρμηκυῖ' ἄφαρ : pessime enim libri ὡρμηκυῖα γὰρ, importuno vetitoque loco posita γὰρ particula, sicut δὲ Anteæ 1. Ἄφαρ, i. e. εὐθέως, ταχέως, Homerus, Soph. etc.; γ et φ confusa, de quo v. ann. ad Cratini Μαλθ. 4. V. 24 δεῦρ' ἤθηκ' ἀντ. Jacobs. apud Schweigh. et Pors. in Adversariis. Libri δ' εὑρέθη κ' ἀντ. Θεανοῖ ἀντ. recte Jacobsius interpretatur pisces pondere illi æquales. Gracilem Theanus fuisse staturam, docet Anaxilas Neott. 1, 20 :

ἡ Θεανὼ δ' οὐχὶ Σειρήν ἐστιν ἀποτετιλμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὼ σκέλη δὲ κοψίχου.

2.

Pollux 9, 29 : ἀλλὰ μὴν καὶ δεκατώνια. κέχρηται δὲ τῷ ὀνόματι Ἀντ' ἐν Ἀλ. Bœckh. OEcon. Att. 1, p. 350, 360, citat Mein.

3.

Photius p. 348, 8, Ὁρμιάν : Ἀντ. Ἀλ. Sic etiam Euripides Hel. 1508. Λίνον, lineam, dicit Homerus Il. 15, 408, « quod, opinor, requirebant Atticistæ. » *Mein.*

XI. ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Scriptor argumenti Alcestidis Euripideæ : παρὰ τοῖς τραγικοῖς (apud sive inter Tragicos, judicio ipsorum Tragicorum vel potius π. τοῖς κριτικοῖς, siquidem κ et τ, α et γ et τι, non semel confusa esse constat. Frustra quidam κωμικοῖς) ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἄλκηστις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν καταλήξαντα· ἔστι δὲ μᾶλλον κωμῳδίας ἐχόμενα. « Bœckhius nostri Alcestidem commemorari putat in monumento didascalico Corp. inscriptt. 1, n. 231, ut acta fuerit olymp. 106, 2 (ante Chr. nat. 354). » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 122, D : Ἀντ. δ' ἐν Ἀλκήστιδι ἔφη

— Ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου
οὕτως, ἐκείνως, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἓν καινὸν ἐγχείρημα, κἂν τολμηρὸν ᾖ,
πολλῶν παλαιῶν ἐστι χρησιμώτερον.

ALCESTIS.

1.

— Ille ad res novas
Applicuit animum, recolens hanc sententiam :
Unum commentum, quamvis calidum, sed recens,
Sæpe esse utilius veteribus multis solet. H. GROT.

Probabiliter Hermannus præf. Alcest. Eurip. p. 17, hæc verba esse putat cujusdam, qui hortaretur Admetum vel Herculem, ut viam quamcunque novam recuperandæ Alcestidis experirentur. Versu 1 codd. vett. φέρ', recc. φέρῃ. Dindorfius φέρου : vid. Bast. Epist. crit. ad Boiss. p. 78, et Append. p. 16. V. 2 Herm. ἐκείνως pro ἐκεῖνος. V. 4 antiquiores codd. π. ἐστι παλαιῶν.

2.

Idem 12, p. 553, C : Ἀντ. δ' ἐν Ἀλκ. ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας.

XII. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΣ.

Sic Antiatt. p. 89, 2, Διαφέρον : ἀντὶ τοῦ συμφέρον. Ἀντ. Ἀνασωζομένῳ, quod cur spernamus propter Diphili, Eubuli, Hipparchi dramata inscripta Ἀνασωζόμενοι, non intelligo, neque hoc præstem. « De verbo διαφέρειν v. Koppiers. Observ. p. 11. Antiphaneæ fabulæ memoriam latere in titulo Corp. inscrr. 1, p. 354, acute vidit Bœckhius. » *Mein.*

XIII. ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

Antiatt. p. 106, 24, Λείψας : ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδᾳ. Malit Mein. Ἀντιφάνης, quod nomen non raro cum illo confusum.

XIV. ΑΝΤΑΙΟΣ.

Athen. 12, p. 544, F : Ἀντ. δ' ἐν Ἀνταίῳ περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων τρυφερότητος διαλεγόμενός φησιν

α. Ὦ 'τᾶν, κατανοεῖς, τίς ποτ' ἐστιν οὑτοσὶ
ὁ γέρων. β. Ἀπὸ τῆς μὲν ὄψεως Ἑλληνικός·
λευκὴ χλανίς, * φαιὸς χιτωνίσκος καλός,
πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία,
4 * βαιὰ τράπεζα. Τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

« Versu 2 Ἑλληνικὸς pro Ἕλλην, ut Λακωνικὸς pro Λάκων Aristoph. Lysistr. 1226, Pac. 212. V. 3 φαιὸς, ut Plut. Vit. Anton. 80, de Philostrato sophista : ὁ δὲ πώγωνα πολιὸν καθεὶς καὶ φαιὸν ἱμάτιον περιβαλόμενος. (Malim καλῶς, ne sordida illa vestis cogitetur, et lenioris numeri causa φαιός γε, haustum γε putans a χι-syllaba simili. *Both.*) » V. 5 βαιὰ τράπεζα. « *Brevem mensam* dicere videtur tenuem cœnam, qua illum uti ex toto corporis habitu, et quod Græcus erat, conjicit. » *E M.* Imo manifesto corruptum est τράπεζα, κ et τ, itemque α et ου, confusis ut alias, nec dubie reponendum κρούπεζα βαιά, *crupeza* (i. e. solea lignea, subliganda,) *tenuis*, non alta, ut Bœotorum et tibicinum : v. ann. ad Αὐλητὴν, Cratini Incert. 153. Ceterum codd. fere omnes βεβαία, non βαιά. V. 6 Dindorf. Ἀκαδήμειαν. « De Academicorum φιλοκαλίᾳ v. Ephippus Naufr. 5 seqq. Ceterum ex secundo versu videtur colligi posse (?), scenam dramatis non fuisse Athenis, etc. Cf. Hist. crit. Com. p. 312. » *Mein.*

XV. ΑΝΤΕΙΑ.

« *Antea* famosæ quidem meretricis nomen fuit, quo fabulam inscripsit Eunicus, teste Athen. 13, p. 586, E, ubi non commemoratur, tanquam ab eadem appellatum, Antiphanis drama. Itaque id ad Iobatæ filiam et Bellerophontem (Hom. Il. 6, 160) spectaverit. Ex prioribus autem Antiphanis fabulis fuisse, ostendit Peronis unguentarii, Theopompi comici æqualis, mentio Athen. 15, p. 690, C; ex quo fabulam circa olymp. 100 (ante Chr. nat. 379-376) actam esse conjicias. Eadem post ab Alexide, paucis locis valde mutata, iterum in certamen commissa est, teste Athen. 3, p. 127, B : τὸ αὐτὸ δρᾶμα φέρεται καὶ ὡς Ἀλέξιδος, ἐν ὀλίγοις σφόδρα διαλλάττον. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 127, B : λέξω δὲ πρῶτον περὶ τοῦ χόνδρου, Ἀντιφάνους παρατιθέμενος ἐξ Ἀντείας τάδε·

α. Ἐν ταῖς σπυρίσιν δὲ τί ποτ' ἔνεστι, φίλτατε;
β. Ἐν ταῖς τρισὶν μὲν χόνδρος ἀγαθὸς Μεγαρικός.
α. Οὐ Θετταλικὸν τὸν χρηστὸν εἶναί φασι δή;
β. Σεμίδαλις ἐκ Πέλλης σφόδρ' ἐζητημένη.

ANTÆUS.

a. Amice, nosti quis qualisque hic sit senex?
b. Grajugenam ab ipso licet aspectu agnoscere :
Pulchra atque pulla tunica, candens pallium,
Pileolum molle, baculus factus affabre,
Crupeza tenuis. Nil dicto opus est amplius :
Namque ipsam videor mihi spectare Academiam.

ANTEA.

1.

a. In sportis autem quid tandem inest, amicissime?
b. In tribus quidem triticeum far bonum Megaricum.
a. Nonne Thessalicum sane lautum esse dicunt?
b. Simila Pellæa valde expetitur.

Versu 1 ἔνεστι Meineck. pro ἐστί. Concursum tot brevium vitans, dedi σπυρίσιν pro σπυρίσι. V. 2 similiter Dindorf. τρισὶν pro τρισὶ, quod ne metro quidem sufficit. V. 3 dedi δή : libri tantum non solœce δέ : v. ann. ad Ἁλιευομ. 1, 22. Inter versus 4 et 5 legitur τῆς Φοινίκης, et ipso versu 5 πολλῆς pro Πέλλης, quod sententiæ aptum est : nam altero collocutore prædicante Thessalorum far triticeum, hic certe Pellâ Macedoniæ conterminæ advectam similam expeti ait. Nomini Πέλλης glossator aliquis adscripserit τῆς Φοινίκης, quæ regio etiam ipsa ferax tritici : v. Aristoph. Av. 480 seq. etc. Quare expunxi. In fine unus cod. B ἐζητημένη, probatum Dindorfio ; ceteri ἐξητττημένη.

2.

Idem 15, p. 690, A : μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου, τοῦ Πέρωνος, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυχάρει. Ἀντ. δ' ἐν Ἀντεία « Πρὸς τῷ μυροπώλῃ γενόμενον κατελίμπανον αὐτὸν περὶ μύρον μέλλει τε συνθεὶς σοι φέρειν τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα. » Ita scribamus :

Πρὸς τῷ Πέρωνι γενομένων κατελίμπανον
αὐτὸν, μύρων συνθεὶς τε μέλλει σοι φέρειν
τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ τὰ νάρδινα.

Exclusimus glossema τῷ μυρ. et versu 2 περὶ, adscriptum ab aliquo voci corruptæ μύρον. Γενομένων, scil. ἡμῶν, *quum nos venissemus*. Genitivus absolutus, ut Aristoph. Eccles. 185 : νῦν δὲ χρωμένων (ἡμῶν) | ὁ μὲν λαβὼν etc. V. 3 Schweigh. bene κινναμώμινα (intell. μύρα) pro κιννάμωνα, quod exstitit forte neglecto -μι- post -μω- syllabam similem.

3.

Pollux 7, 59 : τὰς δὲ ἀναξυρίδας καὶ σκελέας καλοῦσι. τὸ μὲν ὄνομα καὶ παρὰ Κριτίᾳ ἐστὶν ἐν ταῖς Πολιτείαις· Ἀντ. δ' αὐτὸ ἐν Ἀντείᾳ προσεξηγεῖται,

Ταῖς δ' ἐνδύτοις, στολαῖσι τετραγῳδημέναις,
σκελέαις, τιάραις.

Προσεξηγεῖται, *aliis addit*, inter alia commemorat. Libri sensu alieno παρεξηγεῖται. Versu 1 codex A ἐν αὐτοῖς, i. e. ἐνδύτοις. Vulgo ταῖς δ' ἐν αὐταῖς. Porsonus Advers. p. 283, ταῖς δ' ἐνδύτοις στολ., otioso epitheto; Mein. ταῖς δ' ἐνδυταῖς στ., qui tamen : « Tueri id (scil. ἐνδύτοις) licet exemplis apud Lobeck. ad Sophoclis Ajacem 224. » Euripides Ione 1307 nostræ ed. : σά γ' ἔνδυθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. De magnifica *palla* tragœdorum Mein. conferri jubet Spanhemium ad Callim. H. in Apoll. 32 ; alteroque versu recte edidit σκελέαις, τιάραις, agnitum illud in codicum A et V scriptura σκελέαι σπάραις. Male vulgati σκελέαις καὶ τιάραις.

XVI. ΑΝΤΕΡΩΣΑ.

Antiatt. p. 106, 5, Λαγγάζει : ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἀντ. Ἀντερώσῃ. « Id alii dicebant λογγάζειν : v. Hesychii interpp. 2, p. 407. » *E M.* Etiam Schneideri Lex. v. Λαγγάζω.

XVII. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

Pollux 10, 138 : καὶ στρωματεῖς δὲ Ἀπολλόδωρός τε ὁ Γελῷος ἐν Ψευδαίαντι ἔφη, ... ὅ τε Ἀπολλόδωρος Καρύστιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Ἀντ. ἐν Ἀποκαρτεροῦντι. Lobeck. ad Phryn. p. 401 citat Mein.

XVIII. ΑΡΚΑΣ.

« Hoc drama ab Athen. 10, p. 444, D, vocatur Ἀρκαδία, ab Herodico autem Ath. 13, p. 586, A, Ἀρκάς. Prius illud haud dubie (?) vitiosum est : nulli enim unquam comœdiæ titulum a provinciæ vel urbis nomine indiderunt (?) : sed incertum est, *Arcas* utrum dicatur fabulosus ille Jovis et Callistonis filius, an homo Arcadicus. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 444, B : τὸ γὰρ παροινεῖν ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. διὸ καὶ Ἀντ. ἐν Ἀρκαδίᾳ φησὶν

— Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ
οὐδαμοῦ, πάτερ, παροινεῖν, οὔθ', ὅταν πίνειν δέῃ,
νοῦν ἔχειν· ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
(οὐ φρονῶν) μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίως νοήματι,

2.

Quum ad Peronem venissemus, reliqui
illum, et unguentorum composita tibi afferet
cinnamomina hæc atque nardina.

3.

Vestibus autem, pallis tragœdorum,
braccis, tiaris.

ARCAS.

1.

— Neque enim abstemium oportet
unquam, pater, vino insanire, neque, ubi bibendum est,
sapere ; quicumque autem supra hominem effertur,
(insipiens) parva male fretus prudentia,

εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον πᾶσιν αὑτὸν ὄψεται,
κἂν σκοπῇ τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια,
τὰς φλέβας θ' ὅποι φέρονται, τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω
τεταμένας, δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.

Versu 4 adjectis verbis οὐ φρονῶν, *desipiens*, offecisse videntur similia, quæ antecedunt, -ον φρονεῖ (codex P φρονεῖν). Grotius supplevit δηλαδή, Jacobsius ὦ πάτερ. Ibidem libri minus bene ἀθλίῳ, et inepte νομίσματι. V. 5 ἄφοδον, *iter devium*, i. e. tropice *errorem :* propria significatio vocis, sed rarior; similiter Germani *Abweg*. V. 6 vulgo ἂν (i. e. ἐὰν), sed opus est copula, siquidem, ut in prægressis animo, ita jam corpori quoque similem homini hominem dicit Noster. Casaub.: « Elegantissimi sane versiculi, quos proferebat filius, cum patre, austeritatis et tetricitatis nimiæ viro, disputans. » V. 7 θ' addidit Dindorf.

2

Idem 13, p. 586, A : περὶ μὲν τῆς Σινώπης Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος ἐν ἕκτῳ Κωμῳδουμένων φησίν, ὅτι Ἄβυδος ἐλέγετο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκάδι καὶ Κηπουρῷ. Videntur lusisse nominibus urbium Sinopes et Abydi, quarum illa recentior, Abydus autem antiquissima, ex Homero nota, cui anum Sinopen comparaverint irridentes.

XIX. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Athen. 9, p. 409, D : περὶ δὲ τοῦ εὐώδεσι χρίεσθαι τὰς χεῖρας Ἐπιγένης ἢ Ἀντ. φησὶν ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ οὕτως·

— Καὶ τότε
πτέριν πατήσεις, κἀπονίψει κατὰ τρόπον
τὰς χεῖρας, εὐώδη λαβὼν τὴν γῆν.

Versu 2 libri mendose, metroque inconcinno, περιπατήσεις. Eleganter Jacobs. Additt. p. 219, πτέριν πατήσεις, *filicem calcabis*, h. e. in silva sive agro jucunde ambulabis, secundum ista Theocriti 5, 55 : ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατήσεις, | καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. Neque id urgendum est, quod per se filix ingrata est agricolis atque exstirpari vel uri solet; v. Horat. Serm. 1, 3, 37, Virg. Georg. 2, 189, etc.: hic rus modo indicat, ut apud Theocritum. V. 3. « Varias terræ species Græci abstergendis manibus adhibebant : v. Aristoph. Ran. 666 seqq., Nicochares Herculis Nupt. Item apud Hippocratem De morbis mul. 2, p. 284, 47, habemus γῆν σμηκτρίδα, et quidem rosaceo unguento mixtam. » *E M.*

XX. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗ.

Ἀρχεστράτη, ut Ἀρχέστρατος, non Ἀρχιστράτη, quod legitur in codd. merito suspectum viro doctissimo.

Athen. 7, p. 322, C : σινόδοντα δ' αὐτὸν (τὸν συνόδοντα) λέγει διὰ τοῦ ἰῶτα Δωρίων ... Ἀντ. δ' ἐν Ἀρχιστράτῃ (sic)

— Τίς δ' ἐγχέλιον ἂν οὐ φάγοι,
ἢ κράνιον σινόδοντος;

De *sinodonte* pisce v. etiam Aristot. H. A. 8, 4, Plinius H. N. 37, 10. Codd. Τίς δ' ἐ. ἂν φάγοι, etc., quasi odiosa res sit vesci anguilla, pisce delicato (cf. Αὐλητρίδα). Forte excidit οὐ, de quo v. ann. ad Thuc. 1, 133, Eurip. Philoct. fragm. 11, Haas. Lucubr. Thucyd. etc. Male Schweigh., mendum fucans, ἐγχέλειον.

XXI. ΑΡΠΑΖΟΜΕΝΗ.

Athen. 9, p. 401, F : ἵν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζητῶν τὸν σύαγρον ἀφαυανθῇς, μάθε ὅτι Ἀντ. μὲν ἐν Ἁρπαζομένῃ οὕτως ὠνόμασε·

Λαβὼν ἐπανάξω σύαγρον εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς νυκτὸς αὐτῆς, καὶ λέοντα, καὶ λύκον.

« Improbabant scil. Atticistæ nomen σύαγρον, dicentes σῦν ἄγριον : v. Lobeck. ad Phryn. p. 381. » *E M.* Λαβών, ut emptor scilicet : cf. Ἁλιευομ. 1, 13.

XXII. ΑΡΧΩΝ.

Athen. 4, p. 142, F : διακωμῳδῶν δ' Ἀντ. τὰ Λακωνικὰ δεῖπνα ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἄρχων φησὶν οὕτως·

---

devio profectus itinere tamen similem omnibus se [videbit,
pariter ac si, ut medici, vitæ signa considerabit,
venas, quo feruntur, aliæ supra, aliæque infra,
tensæ, quibus omnis mortalium vita gubernatur.

PECUNIÆ ABLATIO.

— Et tunc
filicem calcabis, abluesque, ut decet,
manus, suaveolentem sumens terram.

ARCHESTRATE.

Quis autem non vescatur anguilla, vel capite sino- [dontis?

ABREPTA.

Emptum aprum adducam domum
hac ipsa nocte, et leonem, lupumque.

— Ἐν Λακεδαίμονι
γέγονας· ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
ἐστίν. Βάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὰ φιλίτια·
ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ * φόρει· τοὺς βύστακας
μὴ καταφρόνει, μηδ' ἕτερ' ἐπιζήτει καλὰ,
ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκός.

Versu 3 φιλίτια pro φειδίτια Toup. Emend. 3, p. 79. V. 4 tautologice scribunt ῥόφει auctore Ruhnkenio. Malim sane φάρῳ, i. e. φάρυγγι, ut Lycophron 154, secundum Etym. M. p. 788, 30 : εὔσαρκα (sic legendum pro ἄσαρκα) μιστύλασ' ἐτύμβευσεν φάρῳ. Βύστακας, proprie mystaces, sed hic a simili πώγωνας, *barbas*, quas promissas alebant Lacedæmonii. Hesych. Βύστακα : πώγωνα.

XXIII. ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

Athen. 11, p. 485, B : Ἀντ. δ' ἐν Ἀσκληπιῷ

Τὴν δὲ γραῦν, τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ, πάλαι, τὴν βρυτικὴν,
ῥιζίον τρίψας τι μικρὸν, δελεάσας τε γεννικῇ
τὸ μέγεθος, κοίλῃ λεπαστῇ, τοῦτ' ἐποίησ' ἐκπιεῖν.

« Loquitur de medico, qui fallaciter ægrotanti aniculæ vægrandem vini (βρύτου, h. e. κριθίνου οἴνου, ut explicat Athen. 10, p. 447, B. Cf. Soph. Triptolemo, fr. 11 et 12, p. 216 nostræ ed. Fragmentorum Tragici. *Both.*) lepastam propinans, medicatam potionem haurire fecit mulierem. » *E Cas.* « Βρυτικὴν, *bryti appetentem, bryti potu impense gaudentem* : quemadmodum a πότος formatur ποτικὸς, *bibendi cupidus* (Alcæi com. Gan. 8), a νόμος νομικὸς, *legum peritus* (Alexidis Galat. 4), et similiter ab aliis alia, sic βρυτικὸς dici potest is, qui bryti potu impense delectatur. » *E M.* Versu 1 δὲ Jacobsius pro δὴ, v. 2 Casaub. recte γεννικῇ pro γεννητικῇ. Dindorfius ῥίζιον. V. 3 libri ἐποίησεν, quod correxit Jacobs.

XXIV. ΑΣΩΤΟΙ.

Antiatt. p. 86, 14, Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντ. Ἀσώτοις. ἐ γ η μ ά μ η ν (δὲ) ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. « Scilicet de intemperante dotatæ uxoris imperio conquerebatur maritus ille infelix : igitur medio γήμασθαι recte usus est Antiphanes. Pari acumine Clemens Alex. Pæd. 3, p. 226, B ed. Col. conjungit γαμουμένας καὶ γαμούσας γυναῖκας, similiaque habent Valcken. ad Ammon. p. 59, Porson. ad Medeam 264. » *E M.*

XXV. ΑΥΛΗΤΗΣ.

« Αὐλητὴν nostri unus commemoravit Athenæus; sed non inepta est Meursii Biblioth. Att. p. 1410, et Hemsterhusii ad Plutum p. 365 sententia, ad eandem hanc fabulam pertinere ista Plutarchi, Vit. Demosthenis cap. 4 : ἦν δὲ ὁ Βάταλος, ὡς μὲν ἔνιοί φασιν, αὐλητὴς τῶν κατεαγότων (καὶ δραμάτιον εἰς τοῦτον κωμῳδῶν αὐτὸν Ἀντιφάνης πεποίηκεν)· ἔνιοι δέ τινες ὡς ποιητοῦ τρυφερὰ καὶ παροίνια γράφοντος τοῦ Βατάλου μέμνηνται. (Similiter schol. Æschinis C. Tim. § 126, et gramm. Bekkeri Anecd. p. 221, qui inter alia : ὃς καὶ Βαττάλεια ταῦτα ἐξεῦρεν. Hedylus, poeta Alexandrinus, Athen. 4, 176, D, annotante Mein. : ηὔλει δὲ Γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων, καὶ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην. *Both.*) Itaque Batalus ille, quem Ant. exagitavit, tibicen fuit in extremam mollitiem profusus. — Libanius apud Photium Bibl. 266, p. 495 Bekk : ἱστόρηταί τις Ἐφέσιος Βάταλος αὐλητὴς γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο καὶ μέλεσι κατεαγόσι, καὶ ὅλως τὴν τέχνην ἐμαλάκισεν· ἀφ' οὗ τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐπονομάζουσι. Schol. Æschinis l. l. : βάταλον (nomine appellativo) καταπύγωνα καὶ μαλακόν ... ὑποπόδιον δὲ διπλοῦν ὑπὸ τὸν δεξιὸν πόδα ἔχοντες, ὅταν αὐλῶσι, καταχρούουσιν ἅμα τῷ ποδὶ τὸ ὑποπόδιον, τὸν ῥυθμὸν τῷ αὐτῷ (male libri τὸ αὐτὸ) συναποδιδόντες, ὃ καλοῦσι βάταλον. Photius Lex. p. 180, 21, Κρουπέζαι : ξύλινα ὑποδήματα, οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταὶ, τὸ βάταλον. De scabellorum usu cf. Casaub. ad Sueton. Calig. 54. » *E M.*

Athen. 14, p. 618, B : ἀστείως δὲ αὐτὴν (τὴν συναυλίαν) Ἀντ. φανερὰν ποιεῖ, ἐν τῷ Αὐλητῇ λέγων

α. Ποίαν φράσω γὰρ, εἰ δὲ, τὴν συναυλίαν

PRÆTOR.

— Lacedæmonem
venisti : participandæ cum illis tibi sunt
leges. Ito epulatum ad philitia;
jusculo fruaris gutture; de barbis
noli curare, neque alia venusta require,
sisque moribus illorum antiquus.

ÆSCULAPIUS.

Anum olim prorsus debilitatam, bryti cupidam,
radicula trita, quumque ipsam satis
magno poculo cavo allexissem, ebibere illam feci.

TIBICEN.

a. Qualem enim dicam, si quidem, hunc tibiarum

ταύτην; ἐπίστασαί γ' ἄν. β. Ἀλλ' ηὔλουν γέ τι
ἔτ' οὐ μαθόντες· ὥστε τοὺς αὐλοὺς σύ τε
αὕτη τε λήψεσθ'· εἶθ', ἃ μὲν σὺ τυγχάνεις,
αὐλῶν πέραιν', ἥδ' ἕξεται δὲ τἄλλα σοῦ·
ἡδύ τε τὸ κοινόν ἐστιν, οὗ χάρις πάλιν
συννεύματ' οὖν, προβλήμαθ' οἷς σημαίνεται
ἕκαστα.

Libri mendose versu 1 φράσον γὰρ ἥδε τὴν σ., 2 et 3 ἐπίσταται γάρ· ἀλλ' ηὔλουν ἔτι μαθόντες, neque immissa altera persona. Ἐπίστασαι francogallicus interpres. V. 4 libri αὐτὴ τελετῇ ψεθείθαμεν συντυγχάνεις, quæ correxerunt Dindorf. et Mein. V. 5 legebatur α. πέραινε. δέξεται δὲ τ. σοι, 6 ἡδύ τι κοινόν ἐ. σοῦ χωρὶς π., 7 συννεύματ' οὐ προβλημάθοις. Casaub. προβλήμαθ' οἷς. Versu 1 posui εἰ δὲ (quod idem valet atque εἰ δή, ut Iliad 16, 87, etc.), sc. συναυλίαν, *si tamen*, si quidem, concentum tibiarum; si talis συναυλία meret hoc nomen : sic improbantur mali quidam tibicines, quorum loco, quum artem adhuc non didicerint, is, qui hæc loquitur, peritiores tibicinem et tibicinam tibiis canere jubet, cum singulatim, tum conjunctos, qua ratione quævis argumenta (προβλήματα ἕκαστα) significari posse ait.

XXVI. ΑΥΛΗΤΡΙΣ, ἢ ΔΙΔΥΜΑΙ.

Athen. 8, p. 343, D: Ἀντ. ἐν Αὐλητρίδι ἢ Διδύμαις Φοινικίδην τινὰ ἐπ' ὀψοφαγίᾳ κωμῳδῶν φησιν

Ὁ μὲν Μενέλεως ἐπολέμησ' ἔτη δέκα
τοῖς Τρωσὶ διὰ γυναῖκα τὴν ὄψιν καλήν,
Φοινικίδης δὲ Ταυρέᾳ δι' ἔγχελυν.

Versu 1 μὲν additum a Koppiersio. Libri ἐπολέμησεν. *Phœnicides*, *Taureas*, Athenienses, Socratis æquales, poetæ comici.

XXVII. ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΝ.

1.

Athen. 10, p. 455, F, ubi de griphis agitur : Ἀντ. δ' ἐν Αὑτοῦ ἐρῶντί φησι

Τροφαλίδας σελινοσάρκους (μανθάνεις;) τυ-
ροῦ λέγω.

Libri et inepta sententia, et versu claudicante, Τρ. τε λινοπάρχους, μανθάνεις; τυρὸν λ. confusis σ et τ, ut Iliad. 14, 173, et passim. Τροφ. τυροῦ, sicut Aristoph. Vesp. 807 : τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε; Ne mireris σάρκα in selino sive apio, certe Latini, velut Plinius 16, 38, etiam arboris *carnem* dicunt, partem corporis. Τροφαλίδες τυροῦ σελινόσαρκοι h. l. dicuntur casei non recentes, sed apii pulpæ seu corpori similes, præsertim colore, h. e. vetustiscentes. Vulgatam scripturam sic explicat Eustathius ad Iliad. p. 1339, 17 : ἵνα εἴη αἰνιγματωδῶς λέγων λινοσάρκους ἤγουν λεπτὰς καὶ ἁπαλὰς τροφαλίδας τὸν τοιοῦτον τυρόν. Meinek. conjecit λιχνοσάρκους, Lobeckius Patholog. elem. 1, p. 110, λιτοσάρκους.

2.

Idem 15, p. 678, E : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (dicit στέφανον χυλιστόν) καὶ Ἀντ. ἐν Ἑαυτοῦ ἐρῶντι. Pollux 7, 199 : τὸν χυλιστὸν δὲ εἴρηκεν Ἀντ.

3.

Pollux 10, 152 : ἀρυβάλλους δὲ ἐπὶ τοῦ συσπάστου βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὑτοῦ ἐρῶντι. Male scribitur βαλλαντίου, ut alibi observavimus coll. Aristoph. Ran. 725, etc.

XXVIII. ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ.

« Quæ *Veneris natales* inscripta fuit fabula, ejus satis longum fragmentum servavit Athen. 15, p. 666, F, unde sumpsit schol. Luciani Lexiph. 2, p. 325, ubi pro Antiphane *Aristophanis* nomen scriptum est. Idem drama fuerunt qui significari putarent ab Athenæo 10, p. 449, B, ubi est Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδισίῳ, et ab Stobæo Floril. 24, 27, ubi quum in margine Gesneri legatur *Antiphanis in Aphrodis*. Grotius, non codices, puto, sed suam conjecturam secutus, scripsit *Antiphanes Veneralibus*, h. e. Ἀφροδισίοις, idque probavit Koppiers. Observ. philol. p. 33; sed Gaisford. e codice edi-

---

concentum? tu sciveris. b. At nescio quid fistulabant, qui nondum didicerunt : quare et tu, et hæc, sumatis tibias; dein quæ tibi in mentem inciderint, ede tibia, ceterisque hæc te continuo sequetur; suavisque est communio, quum grate scilicet congruunt soni, quibus argumenta quævis significantur.

TIBICINA vel GEMELLÆ.

Menelaus quidem belligeravit decem annis cum Trojanis pulchræ mulieris causa;
Phœnicides autem cum Taurea propter anguillam.

SUI AMATOR.

1.

Coactum lac, apio simile, (sentisne?) in caseum dico.

2.

Nexilem (*vel* sutilem?) coronam.

3.

Crumenas.

dit Ἀντιφάνους ἐξ Ἀφροδισίου. Itaque diversa hæc fabula fuit ab Ἀφροδίτης γοναῖς, verumque nomen ejus fuerit Ἀφροδίσιος, h. e. Homo amoribus deditus, libidinosus. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 472, de voce ἀφροδίσιος : λαμβάνεται ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶν καὶ περὶ τὴν συνουσίαν σφοδρῶς διακειμένων. (Ita corrigere visum est hæc codicis τῶν ἐρωτικῶς π. τὴν συν. καὶ σφοδρῶς δ. *Both.*). Nisi forte intelligere malis ἀφροδίσιον, *Veneris statuam*. Gramm. Bekkeri ib., Ἀφροδίσιον : ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος. Athen. 13, p. 585, F : φιλάργυρός τις ἐραστὴς, ὑποκοριζόμενος αὐτὴν (Phrynen), εἶπεν « Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. » ἡ δὲ « Σὺ δὲ Ἔρως Φειδίου. » *E M.*

I.

Athen. 10, p. 449, B, de griphis disserens (de quo dicendi genere ænigmatico, mediæ comœdiæ poetis familiari, v. Mein. Hist. crit. Com. p. 291 seqq.) : Ἀντιφάνης ... ἐν δὲ Ἀφροδισίῳ·

α. Πότερ' ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω,
ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος,
πλαστὸν ἐκ γαίας, ἐν ἄλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ,
νεογενοῦς ποιμνῆς δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλατοθρέμμονα,
τακεροχρῶτ', εἴδη κύουσαν; β. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς
ἄρτι μ', εἰ μὴ γνωρίμως μοι πάνυ φράσεις χρεῶν χύτραν.
α. Εὖ λέγεις. Ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ
μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον, ἐγκαθήμενον
εἰς πλατὺ στέγαστρον, ἁγνῆς παρθένον Δηοῦς κόρην,
λεπτοσυνθέτοις τρυφῶσαν μυρίοις καλύμμασιν,
ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; β. Πλακοῦντα βούλομαι.
α. Βρομιάδος δ' * ἱδρῶτα πηγῆς; β. Οἶνον εἰπὲ συντεμών.
α. Λιβάδα νυμφαίαν δροσώδη; β. Παραλιπὼν ὕδωρ φάθι.
α. Κασιόπνουν δ' αὔραν δι' αἴθρας; β. Σμύρναν εἰπὲ μὴ μακρὰν,
μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδὲν, μηδὲν (ἔμπαλιν λέγω),
ὅτι « δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον, » ὥς φασίν τινες,
« αὐτὸ μὲν μηδὲν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφει πυκνά. »

Versu 1 πότερ' pro πότερον Koppiers. Observ. phil. p. 33. Posterius χύτραν addidit Casaub. V. 2 libri τρόχου ῥύμασι τ. vel τροχορυμασίτευκτον. Item correxit Koppiers. V. 3 libri γαίης, sed recte Mein. repudiavit formam Ionicam, et v. 4 scripsit αὐτῇ pro αὐτῇ, Dindorf. autem concinne γαλατοθρ. pro γαλακτοθρ. V. 5 ita Porson.; libri fere τακεροχρῶτι δηκτύουσαν. V. 6 ἄρτι nos pro ἄρα. Alienum Grotii ἆρα. V. 7 συμμιγῆ Casaub. pro συμμιγής. V. 9 perperam libri παρθένου Δ. κόρης. Placentam comicus dicit Δηοῦς παρθένον κόρην. V. 10 codd. τρυφῶντας, nec bene Casaub. τρυφῶντα, proxime antecedentibus verbis παρθ. κόρην. V. 12 absurde legitur Βρ. δ' ἱδρῶτα π. Scribam Βρ. δ' ἁδρόν τι π. V. 13 Mein. νυμφαίαν pro codicum νῦν φαιάν. Iidem παράλιπον correctum a Grotio. V. 14. « Videtur casia latiore sensu accipienda esse, ut κασιόπνους αὖρα

VENERIUS.

I.

a. Utrum, si de olla dicendum tibi est, dicam [*ollam*,
an rotæ conversionibus formatum cavum,
fictum ex terra, in alia quam matris domo [coctum,
novellæ gregis assas, lacte nutritas,
teneras, continens species? b. Hercle occides me
jam, nisi aperte dices *carnium ollam*.
b. Recte dicis. Tum luteæ liquoribus apis admix- [tum
caprarum mutientium grumi effluvium, insidens
lato receptaculo, sanctæ Cereris virginem filiam,
subtiliter compositis elatam mille straturis,
an placentam dicam perspicue? b. *Placentam* [volo.
a. Et Bacchici aliquod robur fontis? b. *Vinum* [dic uno verbo.
a. Rorem Nympharum stillantem? b. Eum omit- [tens dic *aquam*.
a. Casiæque similem auram? b. *Myrrham* voca [breviter,
et ejusmodi nihil amplius profer, nihil (iterum [dico),
quia, « videtur hoc aliquid esse majus, » ut non- [nulli dicunt,
« per se quidem nihil, sed alia multa secum [trahit. »

dicatur myrrha, casiæ similem odorem spargens. Αἴθρα pro ἀὴρ rarum quidem, nec tamen sine exemplis est. Similis αἰθὴρ dictus pro aere apud Dionysium Athen. 15, p. 668, F. » *E M.* Ibidem Grotius μὴ pro μοι. V. 15-17 vulgo τοιοῦτ' (libri τοιοῦτον) ἄλλο μηδὲν, μηδὲ τοὔμπαλιν λέγων, — παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν π. Quæ correxi.

2.

Stobæus Floril. 124, 27, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐξ Ἀφροδισίου.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλον·
οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον,
προεληλύθασιν· εἶτα χἠμεῖς ὕστερον
εἰς ταὐτό γ' αὐτοῖς ἥξομεν καταγώγιον,
κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον.

Versu 1 vulgatum φίλους ambiguum est, nec dubie mendosum. V. 4 codd. fere προσεληλύθ. V. 5 libri εἰς ταὐτὸ κατ. αὐτοῖς ἥξ., verbis trajectis, ut alias non semel apud scriptores; neque usitatum est quod posuit Gaisford. καταγωγεῖον. Xenophon De vectigal. 3, 12 : ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια, etc.

3.

Antiatt. p. 95, 32, Εὐειματεῖν : Ἀντ. Ἀφροδισίῳ.

XXIX. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ.

De hoc dramate v. in prolegomenis ad Ἀφροδίσιον.

Athen. 15, p. 666, F, de cottabi ludo disserens : Ἀντ. δ' ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς·

α. Τονδὶ λέγω· σὺ δ' οὐ συνίης. Κότταβος
τὸ λυχνίον ἐστί. Πρόσεχε τὸν νοῦν· ᾠὰ μὲν,
καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα, νικητήριον.
β. Περὶ τῶν γελοίων κοτταβιεῖτε; τίνα τρόπον;
α. Ἐγὼ διδάξω, καθ' ὅσον· ἂν τὸν κότταβον
ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν, ...
β. Πλάστιγγα ποίαν; γ. Τοῦτο τοὐπικείμενον
ἄνω, τὸ μικρόν τοι πινακίσκιον, λέγει·
τοῦτ' ἐστὶ πλάστιγξ. α. Οὗτος ὁ κρατῶν γίγνεται.
β. Πῶς δ' εἴσεταί τις τοῦτ'; α. Ἐὰν τύχῃ μόνον
αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος
ἔσται πάνυ πολύς. β. Πρὸς θεῶν, τῷ κοττάβῳ
πρόσεστι καὶ μάνης τις, ὥσπερ οἰκέτης; —
β. Ὃ δεῖ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.
α. Αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους,
οἴνου τε μικρὸν ἐγχέαι, καὶ μὴ πολύν·
ἔπειτ' ἀφήσεις. β. Τίνα τρόπον; α. Δεῦρο βλέπε·
τοιοῦτον. β. Ὦ Πόσειδον, ὡς ὑψοῦ σφόδρα!
α. Οὕτω ποιήσεις. β. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνῃ
οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ'. α. Ἀλλὰ μάνθανε.

« Hoc fragm. ad eum cottabismi modum spectat, quo cottabium, ad candelabri similitudinem formatum, e lacunari suspensum erat; quod genus quum Eubulus dicit hoc loco Athenæi (ἄνω γὰρ, ὥσπερ κοττάβειον, αἴρομαι), tum cogitandum est in illis Dionysii Athen. p. 668, E,

Κότταβον ἐνθάδε σοὶ τρίτον ἑστάναι οἱ δυσέρωτες

2.

Lugeat autem modice cognatos amicus
neque enim mortui sunt, sed eandem viam
quæ omnibus necessario ingredienda est,
præiverunt; postea nos quoque
ad idem, ad quod illi, deversorium veniemus,
una cum illis reliquum exacturi tempus.

VENERIS NATALES.

a. Huncce dico; sed tu non intelligis. Cottabus
est scapus. Animum adverte : ova quidem,
et placentæ, et bellaria, sunt præmium victoris.
b. De his ridiculis rebus cottabizatis? quonam modo?
a. Ego docebo, quo. Si quis facit, ut cottabus
missus plastingi incidat, ...
b. Quali plastingi? c. Hoc superpositum,
patellam scilicet parvam, dicit :
hoc est plastinx. a. Ille est victor.
b. Quomodo quis autem id scibit? a. Si modo
eam, in manen incidet, strepitusque tangit
maximus fiet. b. Dii, vestram fidem! cottabo
additus est etiam nescio quis manes, velut servus?
b. Quo modo sumendum sit poculum, ostende.
a. More tibicinum incurvare te oportet digitos,
paulumque vini infundere, non multum;
dein ejicies. b. Quo modo? a. Huc specta :
tali. b. O Neptune, quam alte!
a. Ita facies. b. At ego ne funda quidem
eo pervenissem. a. Igitur disce.

ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
χώρυχον,

ubi cottabium comparatur cum χωρύχῳ, h. e. cum folle athletarum, appetito manibus concertantium, qui de lacunari dependebat. Sed tota hujus ludi ratio satis obscura est, » etc. *E M.* V. ann. ad Aristoph. Pacem 341. « Versu 2 τὸ λύχνιον. Athen. p. 666, E : ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτούς τινας κοττάβους. (Ar. Pac. 1155, ubi in scholio pro κυβαλλομένην legendum esse videtur καββαλλομένην, quemadmodum καββαλικὸς pro καταβαλικὸς et similia dixerunt. *Both.*) ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα. Ammonius De diff. verb. p. 90 : λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντ. φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Finem v. 2 et versum 3 felici audacia Casaub. restituit ex Athenæo p. 667, D : ὅτι δὲ ἆθλον προὔκειτο τῷ εὖ προεμένῳ τὸν κότταβον, προείρηκε μὲν καὶ ὁ Ἀντ.· ᾠὰ γάρ ἐστι, καὶ πέμματα, καὶ τραγήματα. In libris enim post νοῦν hic tantum legitur πέντε νικητήριον. (Pro arbitrio tamen et minus bene Cas. καὶ πέμμα, καὶ τράγημα. *Both.*) » *E M.* Versu 4 libri περὶ τοῦ; γελοῖον. κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον; quæ est, quod aiunt, arena sine calce. Meinek. quoque ineptum esse vidit, quæri, de qua re concertaturi sint, præmiis victoriæ jam nominatis. Τῶν est τούτων. V. 5 καθ' ὅσον, h. e. ὡς, *quomodo*, ὅσῳ, ut apud Soph. Antig. 59, ubi v. ann. Apud schol. Luciani Lexiph. 2, p. 325, qui versus 5-11 affert, legitur Ἐγὼ 'πιδείξω καθ' αὑτὸν κότταβον ἀφεὶς ... ποιήσεις π. etc. Athen. etiam 11, p. 487, D, ἐγὼ 'πιδείξω καθ' ὃν... V. 6 verba πλάστιγγα ποιήσῃ πεσ. solus servavit schol. Luc. « V. 7 et 8 personas distinxi (tertia immissa. *Both.*) : » vulgo personæ β omnia tribuuntur. Λέγει schol. Luciani; Ath. λέγεις; » *E M.* Versu 8 vulgo τὸ μικρὸν, τὸ πιν., λ. Ad hunc versum respicit Pollux 10, 84. V. 10 τύχῃ. Præter necessitatem Jacobs. θίγῃ; V. 11 Athen. 11, p. 487, D : καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, deinde afferens versus 5-13. V. 14 vulgo λαβὼν, quod abhorret a sententia, videturque error librariorum vel typographi. Ante hunc versum aliqua omisit Athenæus, indicans ipse. V. 15 καρκινοῦν τ. δ., v. ann. ad Cratini Incert. 16. V. 16 libri tantum non solœce οἶνόν τε μικρόν. Cod. B ἐγχέας. V. 18 ὑψοῦ pro ὕψους Coraes apud Schweigh. et Porsonus.

XXX. ΒΑΚΧΑΙ.

Athen. 10, p. 441, D : Ἀντ. Βάκχαις·

Ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι, κακοδαίμων σφόδρα,
ὅστις γαμεῖ γυναῖκα, πλὴν ἐν τοῖς Σκύθαις·
ἐκεῖ μόνον γὰρ οὐχὶ φύετ' ἄμπελος.

Versu 1 τοῦτ' οὐκ ἔστι, scilicet, mulieres a vino abstinere. V. 4 οὐχὶ pro οὐ metri gratia Mein. et Dobr. Advers. 2, p. 327. « Apud Scythas vitem non gigni, affirmat etiam Anacharsis Aristot. Analyt. poster. 1, 12 : ὅτι ἐν Σκύθαις οὐκ εἰσὶν αὐλητρίδες· οὐδὲ γὰρ ἄμπελοι. Cf. Wyttenb. ad Plutarchi Conv. sap. p. 150, D. » *Mein.*

XXXI. ΒΑΤΑΛΟΣ.

Vide locum Plutarchi in prolegomenis ad Αὐλητήν.

XXX. ΒΟΙΩΤΙΑ.

Titulus parum explicatus, nec verisimilis. Malim Βοιωτοί : id enim forte scriptum, οι et α permixtis, Βοιωτα facile degenerare potuit in Βοιωτια. Plutarchus De esu carn. p. 995, E : τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἠλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας (eo spectare dicas τὸ ἀπλήστους fragmento 1), et quod ille parcit verba facere περὶ ὄψου) προσηγόρευον.

1.

Athen. 3, p. 84, A, de malis citreis : ὅτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐκείνης (Persiam dicit) κατέβη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ φυτὸν τοῦτο, ἔστιν εὑρεῖν καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμῳδίας ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κιτρίων μνημονεύειν φαίνονται. Ἀντ. μὲν ἐν Βοιωτίᾳ

α. Καὶ περὶ μὲν ὄψου γ' ἠλίθιον τὸ καὶ λέγειν,
ὥσπερ πρὸς ἀπλήστους· ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε,
παρθένε, τὰ μῆλα. β. Καλά γε. α. Καλὰ δῆτ', ὦ θεοί!
νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως.

BACCHÆ.

Quia vero hoc ita se non habet, miserrimus est,
qui uxorem ducit, præterquam apud Scythas :
ibi enim tantummodo non gignitur vitis.

BOEOTIA.

1.

a. Et de opsonio quidem vel dicere stultum est,
tanquam apud insatiabiles : sed hæc cape,
virgo, mala. b. Pulchra quidem. a. Pulchra sane [per deos !
nuper enim hoc semen venit
Athenas ab rege missum.
b. Ab Hesperidibus, putabam. C. Per Luciferam,
aurea hæc esse mala credit. b. Tria

β. Παρ' Ἑσπερίδων, ᾤμην γε. γ. Νὴ τὴν Φωσφόρον,
φησὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. β. Τρία μόνον ἐστίν. α. Ὀλίγον ἐστὶ τὸ καλὸν πανταχοῦ,
καὶ τίμιον.

« V. 7 φησὶν ABP, φασὶν VL. Hoc habent Schweighæus. et Dind. : restitui φησὶν, et personarum vices aliter distinxi. Vulgo enim versus 6 et 7 usque ad εἶναι ab una persona pronuntiantur; at parum commode in eadem enunciatione conjunguntur ᾤμην et φασίν. Immo versantur in scena plures interlocutores, quorum quum α dixisset, citrea mala ex Persia Athenas advecta esse, β affirmat, se ab Hesperidibus (in Libya : quanquam virgo verosimiliter τὰς Ἑσπερίδας νύμφας intellexit. *Both.*) apportata ea existimasse : tum γ mulier (vel etiam α), ad convivas conversa : *Per Dianam, ista hæc aurea mala esse credit.* Ceterum hos Antiphanis versus Eriphum transtulisse in Meliboeam, Athenæi testimonio constat. » *E M.*

2.

Idem 14, p. 650, E : Ἀντ. ἐν Β.

— Ἐνεγκεῖν ἐξ ἀγροῦ μοι τῶν ῥοῶν
τῶν σκληροκόκκων!

Ῥοῶν Schweighæus. pro ῥοιῶν.

3.

Idem 9, p. 367, F : ἐπὶ σκεύους οὖν εἴρηκεν (τὸ παροψὶς) ... Ἀντ. ἐν Βοιωτίᾳ

Καλέσας τε παρατίθησιν ἐν παροψίδι
βολβούς.

Habet etiam Pollux 10, 88, addito τὲ, quod omisit Ath., et pluralem exhibens παροψίσι.

4.

Athen. 11, p. 474, E : ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριόν ἐστι κάνθαρος, Ἀντ. εἴρηκεν ἐν Β.

XXXIII. ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ.

« Θομβύκιος laudatur Athenæo 4, p. 161, E, ἐν Θομβυκίῳ : sic enim codd. pro vulgato Θομβυκίωνι. Corrupte etiam Pollux 10, 179, ἐν Βομβυκίῳ, vel ἐν Βομβυκίοις. Genuinum fabulæ titulum servasse videtur Athen. 3, p. 125, F, ubi est Ἀντ. Βομβυλίῳ, sive potius Βομβυλιῷ, quo significatur poculi genus orificio angusto, et liquorem guttatim bilbente cum sonitu emittens. Schol. Apollonii Rhod. 2, 569 : Βομβύλη, εἶδος μελίσσης, καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν· ἔστι δὲ τοῦτο στενοτράχηλον. (Vereor ne vox βομβυλιὸς forte exciderit ante verba ὡς Ἀντισθ. παρ. Certe Pollux 6, 98 : βομβυλιὸς δὲ τὸ στενὸν ἔκπωμα καὶ βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ὡς Ἀντισθένης ἐν Προτρεπτικῷ· et 10, 86 : τὸ δὲ καλούμενον κυρίλλιον πρὸς τῶν Ἀσιανῶν βομβυλιὸν μὲν Ἀντισθένης εἴρηκεν ἐν Προτρεπτικῷ, οἱ δὲ καὶ σύστομον αὐτὸ ὀνομάζουσι. *Both.*) Socrates ap. Athen. 11, p. 784, D : οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστα ἀπαλλαγήσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλιοῦ, κατὰ μικρὸν στάζοντες. Athen. 13, p. 485, A : λεπαστή .... ἀφ' ἧς ἐστι λάψαι (?), τουτέστιν ἀθρόως πιεῖν, κατεναντίον τῷ λεγομένῳ βομβυλιῷ. » *E M.*

1.

Pollux 10, 179 : εἴη δ' ἂν καὶ κοῖξ ἕν τι τῶν πλεγμάτων, ὃν οἱ μὲν Δωριεῖς κοῖν καλοῦσιν, ... οἱ δὲ Ἀττικοὶ κοῖκα, ὡς Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fragm. 12). σαφῶς δὲ αὐτὸ Ἀντ. ἐν Βομβυλιῷ δηλοῖ εἰπὼν « Ἀγγεῖον ἀλφιτήριον κοῖξ ἐστίν. » Versum restituas scribendo

Ἀγγεῖον ἀλφιτήριον δ' ἐστὶν κοῖξ.

Ἐστὶν in uno cod. omissum est.

2.

Athen. 3, p. 125, F : τοῦ κνισολοιχοῦ (sic Meinek. pro -λοίχου) δὲ καὶ Ἀντ. μνημονεύει ἐν Β. Cf. Amphidis Γυναικομ. fragm. 2.

3.

Idem 4, p. 161, E, post quædam ex Antiphanis Δραπεταγωγῷ : ἐξὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητὴν ἐν Θομβυκίῳ (sic) λέγοντα « Δραχμῆς ὠνήσασθαι τὰς προσφόρους ἡμῖν (BC ὑμῖν) τροφὰς, σκόροδα, τυρὸν, κρόμμυα, κάππαριν· πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς. » Probabiliter scribamus

---

modo sunt. a. Pauca ubique pulchra sunt, et honorata.

2.

— Afferte mihi ex agro mala punica nucleis duris!

3.

Advocatoque apposuit in paropside bulbos.

POCULUM ANGUSTI ORIS.

1.

Vas autem polentarium est coïx.

2.

Nidorilingi (*si fas est uti adjectivo analogice formato*).

Δραχμῆς ὀνήσασθ' (ἔστι) τάς (γε) προσφόρους
ἡμῖν (vel ὑμῖν) τροφάς, σκορόδια, τυρόν, κρόμμυα,
κάππαριν· ἅπαντα ταυταγὶ δ' ἐστὶν δραχμῆς.

Versu 2 Mein. σκορόδια pro σκόροδα. V. 3 ταυταγί, ut τουτογὶ apud Aristoph. Av. 825 nostræ ed., etc. Codicum πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς servat, ἐλάας post κάππαριν supplens, Dobræus.

XXXIV. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

De hoc Busiride, Neptuni et Lysianassæ filio, qui hospites mactavit, et ab Hercule est occisus, v. Apollod. 2, 5, 11, etc.

1.

Athen. 2, p. 74 D : Ἀντ. Βουσίριδι

Βότρυς, ῥοάς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα.

« Respexit Eustath. Il. p. 1163, 26, in fine corrupta exhibet Photius Lex. p. 306, 24. Idem versus alias Ephippo tribuitur, cujus v. Incert. 3. » *E M.*

2.

Pollux 10, 65, de sacrificii apparatu dicens : καὶ κανοῦν δὲ ἀναγκαῖον ὑπεῖναι καὶ χέρνιβας καὶ χερνίβιον, εἰπόντος Ἀντιφάνους ἐν Β. « Καὶ τὸ χερνίβιον πρῶτον ἡ πομπὴ σαφής. » Scribamus

Τὸ χερνίβιον δὲ πρῶτον ἡ πομπὴ σαφής.

Millies confusa δέ et καί : igitur hallucinantes primum librarii scripserint Τὸ χ. καὶ πρ. ἡ π. σ., mox autem καὶ τὸ χ. etc. Abest tamen καί a codice Voss. Bekkerus igitur et Mein.: Τὸ χερνιβεῖον πρῶτον, ἡ π. σ.

3.

Antiatt. p. 89, 33, *Δρᾶμ' ἀκοῦσαι : ἀντὶ τοῦ *δράματος ἀκοῦσαι. Ἀντ. Β. Quis patienter ferat solœcum δρᾶμ' ἀκοῦσαι; Ponamus δραματοῦσαι a δραματεῖν, quod usurpaverit Noster pro δραματίζειν, quum non ita raro permutatæ inter se sint κ et τ litteræ. Verba δράματος ἀκοῦσαι a recentiore aliquo adscripta fuerint explicandi gratia jam corruptis δρᾶμ' ἀκοῦσαι, τὸ δραματοῦσαι autem explicuerint verbo δραματουργοῦσαι, quod fortasse in illis latet.

XXXV. ΒΟΥΤΑΛΙΩΝ.

Altera, ut videtur, editio fabulæ inscriptæ Ἄγροικος vel Ἄγροικοι, ad quam conf. prolegomena. Athen. 8, p. 358, D : ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οὕτως εἰμὶ φίλιχθυς, ὡς ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Antiphane) ἐν Βουταλίωνι, ὅπερ δρᾶμα τῶν Ἀγροίκων ἐστὶ νέα τις (libri ἐστὶν ἑνός, menda non difficulter explicabili) διασκευή. φησὶ γὰρ

— α. Καὶ μὴν ἑστιάσω τήμερον
ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβὼν,
Πίστ', ἀργύριον. β. Ἄλλως γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι
χρηστῶς ἀγοράζειν. α. Φράζε δή, Φιλούμενε,
ὄψῳ τίνι χαίρεις. ΦΙΛ. Πᾶσι. α. Καθ' ἕκαστον λέγε,
ἰχθὺν τίν' ἡδέως φάγοις ἄν; Φ. Εἰς ἀγρὸν
ἦλθεν φέρων πότ' ἰχθυοπώλης μαινίδας
καὶ τριγλίδας, καὶ νὴ Δί' ἤρεσεν σφόδρα
ἡμῖν ἅπασιν. α. Εἶτα καὶ νῦν, εἰπέ μοι,
τούτων φάγοις ἄν; Φ. Κἄν τις ἄλλος μικρὸς ᾖ·
τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. α. Τί φῄς, ὦ φίλτατε;
ἀνθρωποφάγους; πῶς; Φ. Ἥν γ' ἂν ἄνθρωπος φάγῃ
δηλονότι. β. Ταῦτα δ' ἐστὶν Ἑκάτης βρώματα,
ἅ φησιν οὗτος, μαινίδας καὶ τριγλίδας.

3.

Drachma nobis (vobis) licet frui utilibus
nutrimentis, allio, caseo, cepis,
cappari; et omnia hæc drachmæ pretio habeas.

BUSIRIS.

1.

Uvas, granata, palmulas, aliaque bellaria.

2.

Malluviæque demum pompa manifesta.

BUTALION.

— a. Sane vos ego hodie convivio
excipiam : tuque, Piste, nobis mercaberis,
argento accepto. b. Aliter enim nescio
bene mercari. a. Dic igitur, Philumene :
quonam opsonio gaudes? PH. Omnibus. a. Singulatim dic :
quem piscem libenter comederis? PH. In agrum aliquando
venit piscium venditor, afferens mænas
et mullos, et per Jovem valde placuit
nobis omnibus. a. An igitur etiam nunc, dic mihi,
hisce vescaris? PH. Et quisquis alius parvus est (piscis) :
nam magnos istos omnes existimare soleo
anthropophagos. a. Quid ais, amicissime?
anthropophagos? quomodo? PH. Si homo iis vescitur
scilicet. b. At ista, quæ hic dicit,
mænas et mullos, sunt Hecates epulæ.

« Versu 3 *Pistus* nomen est servi, ut villici apud Plautum Merc. 2, 2, 7. Helladius Photii Bibl. 279, p. 532, 40, de nominibus servorum agens : ἀπὸ τρόπου δὲ (καλοῦσι) Παρμένωνα, καὶ Πιστὸν (Πίστον), καὶ Δρόμωνα. Πίστα, mulieris nomen, legitur in Dorico titulo apud Bœckh. C. I. n. 1209, 4. V. 4 Φιλούμενε. Libri φιλούμενον, sed videtur is, qui interrogatur, ipse Butalio : itaque scripsi Φιλούμενε, cujus nominis exempla invenias apud Anonymum Montefalconii Bibl. Coisl. p. 598, Matthæum in Medicis græcis p. 218, Photium cod. 258, p. 478 Bekk. » *E M.* Versus 11-15 apposuit Athen. etiam 7, p. 313, B: Ἀντ. δ' ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουτ., etc., unde Casaub. supplevit verba ἰχθῦς — ἀνθρωποφάγους. Versum 12 respicit Eust. ad Od. p. 1630, 12. Facete oppositis proprie et figurate dictis comedi a magnis carisque piscibus marinis, thynnis, gadis, ait homines, qui ipsi eos comedant, quovis pretio emptos. Eustath.: καθά τις καὶ ἰχθύας, οἳ πολλοῦ ἐτιμῶντο, ἀνθρωποφάγους εἶπεν.... ὡς τὰς τῶν τρυφώντων περιουσίας κατασπῶντας. Mendose autem codd. πῶς; ὧν (Dobr. ὧν γ' ἂν) ἄνθρωπος φάγοι (sic lib. 7; ἀνθρωποφάγοι l. 8) δῆλον ὅτι. Nec recte eidem personæ tribuuntur reliqua ταῦτα — τριγλίδας, quæ sunt Pisti verba, mænas et mullos, quos prædicavit Philumenus, vituperantis, tanquam Ἑκάτης βρώματα, h. e. cibos vilissimos (v. Aristoph. Plut. 590 seqq. ibique annotata). Ἑλένης enim lib. 8 errore scriptum arbitror pro Ἑκάτης, nec cogitandum de Helena ista, commemorata ab Heraclide comico Athen. 10, p. 414, D, cujus voracitatem notavit Ptolemæus Heph. apud Photium Bibl. cod. 190, p. 149, 22 ed. Bekk. (καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα Ἑλένη ἐκαλεῖτο). Addit autem Athen. lib. 8 : ἐν δὲ τῷ Ἀγροίκῳ Ἑκάτης βρώματα ἔφη τὰς μαινίδας εἶναι καὶ τὰς τριγλίδας. Ceterum cf. Κουρίδος fr. 2, 5, 9.

XXXVI. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Pollux 7, 170 : Ἀντ. δὲ ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν εἴρηκε

— Πορφύρας ὀκτὼ κύκλοι.

Κύκλοι, fortasse limbi vestis. In optimo cod. Paris. πορφυροῖς ὀκτώ, sine κύκλοι.

XXXVII. ΓΑΜΟΣ, ἢ ΓΑΜΟΙ.

1.

Athen. 4, p. 160, D : ἐπιστάμενος ὅτι κόγχος παρὰ προτέρῳ μνήμης τετύχηκεν Ἐπιχάρμῳ ἐν* τᾷ Ἑορτᾷ καὶ Νάσοις, Ἀντιφάνει τε τῷ κωμικῷ, ὃς ὑποκοριστικώτερον αὐτὸν ὠνόμασεν ἐν Γάμῳ οὕτως·

Κογχίον τε, μικρὸν ἀλλᾶντός τε προστετμημένον.

Disputat de cibo ex fabis non fresis confecto. Ponamus ap. Athen. ἐν ταῖς Ἑορταῖς καὶ Νήσοις : neque enim Dorica h. l. ferenda sunt.

2.

Idem ib. p. 169, D : πατάνιον δὲ διὰ τοῦ π Ἀντ. ἐν Γάμῳ,

Πατάνια, * σεῦτλον, σίλφιον, χύτρας, λύχνους,
κορίαννα, κρόμμυ', ἅλας, * ἔλαιον, τρυβλίον.

Hæc male cohærent. Scribendum puto

Πατάνια σεύτλων, σιλφίου χύτρας, λύχνους,
κορίαννα, κρόμμυ', ἅλας, ἐλαῶν τρυβλίον.

Ceterum Antiatt. p. 84, 13, Βατάνια : τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Ἀντ. Γάμοις.

3.

Athen. 3, p. 95, A, de χορδῇ disserens : Ἀντ. ἐν Γάμοις

Ἐκτεμὼν χορδῆς μέσατον.

Libri hic, et Pæderaste, μέσαιον, ι et τ confusis. Convenientius etiam versui μεσάτιον, insolens autem est quod ediderunt, μεσαῖον.

XXXVIII. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

1.

Schol. Eurip. Troad. 794 nostræ ed. (821) : τὸν Γανυμήδην, καθ' Ὅμηρον (Iliad. 5, 265; 20, 231 seqq.) Τρωὸς ὄντα παῖδα, Λαομέδοντος νῦν εἶπεν, ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι.... καὶ Ἀριστοφάνης (sic) Λαομέδοντος παῖδα τὸν Γανυμήδην φησὶ διὰ τούτων·

BYZANTIUS.

— Purpuræ octo circuli.

NUPTIÆ.

1.

Conchulaque, et additum farciminis frustulum desectum.

2.

Patellas betarum, ollas silphii, candelabra, coriandra, cepas, sales, olivarum patinam.

3.

Exsecto farcimine medio.

(Τούτων ἂν) οἰκιῶν (ὁρᾷς;) ἐν τῇδε μὲν
ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει,
γέρων ἀποργής, Λαομέδων καλούμενος....

« Ad Antiphanis Ganymedem hæc recte revocavit Hermannus Opusc. 5, p. 186, restituitque in scholio nomen Ἀντιφάνης. (Ex prologo fabulæ esse petita videntur.) Codd. διὰ τὴν (al. τὰς) τῶν οἰκείων, cum dimidii versus lacuna; deinde ἐν τῇδε μενόντων φρ. τ. ὤκων τ. Fritzschius: τὸν Γαν. φησί, διὰ τούτων,

Τῶν οἰκιῶν τούτων, ὁρᾷς, ἐν τῇδε μὲν etc.

V. 3 ἀποργής Herm. et L. Dind. pro ἀπ' ὀργῆς. « Fort. περιοργής. Suspicor, in fine fragmenti excidisse, quod de Ganymede dicendum erat, ut ita procedat narratio: « in hac quidem domo habitat Laomedon, in illa vero filius ejus Ganymedes. » Ceterum præsentes agere in scena videntur Mercurius et alius quidam, cui Ganymedis rapinam Juppiter mandaverat. Huic viam monstrabat Mercurius. » *Mein*. Probabiliter quidem in ceteris; sed postrema sic potius scribenda erant: Præsentes agere in scena videntur Merc., cui Juppiter rapinam Ganymedis mandaverat, et alius quidam, subornatus a Mercurio, suspicionem metuente, si ipse domum pueri adiret; cui subornato viam monstrabat. Mercurius enim ipse legatus nunciusque Jovis et deorum habebatur: v. Apollod. 3, 10, 2, Horat. Od. 1, 10, 5 et 6, Homeri interpp. Iliad. 2, 103, Æschyli Ag. 454, etc.

2.

Athen. 11, p. 459, A: ἐπεὶ δὲ ἱκανὴν παράβασιν πεποιήμεθα περὶ τῶν γρίφων, λεκτέον ἤδη καὶ τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρῖφον. ἔπινον οὗτοι ἅλμην παραμισγομένην τῷ αὐτῶν ποτῷ, καὶ ἔδει προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευσί, ὡς Ἀντ. δηλοῖ ἐν Γανυμήδει διὰ τούτων·

— α. Οἴμοι, περιπλοκὰς
λίαν ἐρωτᾷς. β. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι,
ταχέως λέγειν χρή, πρὶν κρέμασθαι. α. Πότερά μοι
γρῖφον προβάλλεις τοῦτον εἰπεῖν, δέσποτα,
τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοιδά τι,
ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; β. Ἔξω τις δότω
ἱμάντα ταχέως. α. Οἷον οὐκ ἔγνων.... β. Ἴσως.
α. Ἔπειτα τοῦτο ζημιοῖς με; β. Μηδαμῶς,
ἅλμης δ' ἐχρῆν τις παραφέρειν ποτήριον.
Οἶσθ' οὖν, ὅπως δεῖ τοῦτό σ' ἐκπιεῖν; α. Ἐγὼ
κομιδῇ γέ πως, ἐνέχυρον ἀποφέρειν τί σοι·
ἢ οὔχ; β. Ἀλλ' ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ
ἕλκειν ἀπνευστί.

« Laomedon de raptu Ganymedis iratus expostulat cum pædagogo, cui filii custodiam mandaverat. » *Mein*. Versibus. 6, 7 libri vulgati: εἰ ξ. τι δύναται, sed A ἔξοιδά τιν τί δύναται. In isto τιν Dind. agnovit τι, ἤ. V. 8—10 vulgo: α. Οἷον οὐκ ἔγνων ἴσως. ἔπειτα τ. ζ. με; μηδαμῶς· ἅλμης δ' ἐχρ. τι περιφέρειν ποτ. Villebrun., Schweigh., Dind. recte παραφέρειν. V. 11 — 13 libri σε τοῦτ' (quod correxit Casaub.) ἐκπιεῖν. α. Ἐγὼ κομιδῇ γε. β. Πῶς; α. Ἐν. ἀποφέροντά σοι. β. Οὐχ ἀλλ' — ἀπνευστί. Hæc et emendanda erant, et personæ probabiliter distinguendæ. Ὅπως, *cur*: v. Iliad. 1, 123, Xenoph. Cyrop. 7, 1, 41, Aristoph. Pac. 184. Qui griphum non solvissent, eis muriæ poculum fuisse ebibendum tradidit etiam Pollux 6, 107: ὁ μὲν λύσας γέρας εἶχε κρεῶν τινα περιφοράν, ὁ δὲ ἀδυνατήσας ἅλμης ποτήριον ἐκπιεῖν.

XXXIX. ΓΛΑΥΚΟΣ.

Pollux 3, 43, de verbo διαπαρθενεύειν agens: Ἀριστοφάνης Γλαύκῳ « Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα. » Hic quoque Aristophanis nomen pro Antiphane scriptum esse vidit Mein., qui pro καλύψας καλύμματος maluit καλυψάμενος. Hoc accepto scripserim

---

GANYMEDES.

1.

Harum ædium (videsne?) in una quidem
Phrygum rex habitat,
senex morosus, Laomedon nomine.

2.

— a. Heu, per ambages
nimie quæris. b. Igitur aperte dicam.
Si quocunque modo conscius es raptus pueri,
cito te oportet dicere, priusquam suspendaris.
[a. Utrum mihi
griphum hunc proponis solvendum, domine,
quærens de conscientia aliqua mea raptus pueri,
an quid est, quod ais? b. Intus aliquis efferat
lorum cito. a. Quod haud novi.... b. Fortasse.
a. De eo tandem me punis? b. Minime,
sed aquæ marinæ poculum aliquis apportet. —
Scin' tu igitur, cur hoc ebibere debeas? a. Scio
sane propemodum, ut aliquod tibi dem pignus.
Nonne? b. Sed reflexis in tergum manibus tibi
potandum est uno haustu.

Καλυψάμενος ἀκάλυπτον ἂν τριβωνίῳ
διεπαρθένευσα.

XL. ΓΟΡΓΥΘΟΣ.

Athen. 8, p. 340, C, de Callimedonte, piscium helluone, testimonia poetarum afferens : Ἀντ. δ' ἐν Γοργύθῳ

Ἧττόν τ' ἀποσταίην ἂν ὧν προειλόμην
ἢ Καλλιμέδων γλαύκου πρόοιτ' ἂν κρανίον.

Temere viri docti de titulo hujus comœdiæ addubitarunt. Certe Gorgythion, quod nomen non abludit a Gorgytho, in Priami filiis commemorari Iliad. 8, 302, Apollod. 3, 12, 13, jam annotavit Meineck. Hist. crit. Com. p. 327.

XLI. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ.

1.

Athen. 3, p. 118, D : ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντ. ὁ ποιητὴς ἐν Δευκαλίωνι ταρίχων τῶνδε μέμνηται,

Τάριχος ἀντακαῖον εἴ τις βούλετ' ἢ
Γαδειρικὸν, Βυζαντίας δὲ θυννίδος
ὀσμαῖσι χαίρει.

« De salsamento Gaditano dictum ad Eupolidis Maric. 23 : adde Liban. vol. 4, p. 834. Jacobs. Βυζ. τε θ. » *E M.* Versu 3 ὀσμαῖσι χ. CVL, sed optimi codd. ABP εὐφροσύναισι χαίρει, in quibus verum latere recte suspicatur Mein., sed dure legendum esse conjicit εὐφραίνετ' ὀσμαῖς. Equidem ita scribam, recepta voce Homerica et Æschylea,

ἐν εὐφροσύναις ἦν,

et primo versu ἐβούλετ' ἢ... Verba ἐν εὐφρ. ἦν interpretati sunt istis ὀσμαῖσι χαίρει, quæ initio fuerint ὀσμαῖσιν ἔχαιρε. Odyss. 6, 155 :

μάλα πού σφισι θυμὸς
αἰὲν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο.

Æschylus Prom. 522 :

θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.

2.

Idem 14, p. 646, F : σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. Εὔπολις Κόλαξιν (fr. 17)... Ἀντ. Δευκαλίωνι

Σησαμίδας, ἢ μελίπηκτον, ἤ τοιοῦτό τι.

Libri corrupto metro μελίπηκτα, emendavit Dindorf.

XLII. ΔΗΛΙΑ.

Athen. 9, p. 373, A : οὕτως δὲ (κνιστὰ, vel κνηστὰ, ut Eustath. ad Iliad. p. 872, 9, probante Meinek.; cf. Phot. v. Κνηστά) εἴρηκεν Ἀριστοφάνης (fortasse scribendum est Ἀντιφάνης. *Mein.*) ἐν Δηλίᾳ τὰ σύγκοπτα·

— Λάχανα κνίστ', ἢ στέμφυλα

XLIII. ΔΙΔΥΜΟΙ.

1.

Athen. 3, p. 127, D : τὰ δὲ ἐδέσματα ὠνόμασεν Ἀντ. ἐν Διδύμοις οὑτωσί,

Ἀπέλαυσα πολλῶν καὶ καλῶν ἐδεσμάτων,
πιών τε προπόσεις τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας,
ἐστρηνίων πως, καταβεβρωκὼς σιτία
ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων.

Equidem οὑτωσί ad Antiphanis verba pertinere suspicor, fortasse hoc modo scribenda :

— Οὑτωσὶ (πάλαι)
ἀπέλαυσα, et cetera.

Πάλαι, *modo*, ut Aristoph. Acharn. 540 etc. Offecisse videatur vocabulo simile sequentis initium. « Vers. 3 ἐστρηνίων. Hoc verbum novæ comœdiæ poetis assignat Phrynichus Epit. p. 381, ac sane nullus Antiphane antiquior scriptor eo usus est. » *Mein.* Conf. schol. Pluti 176.

2.

Idem 6, p. 237, F, testimonia Comicorum de parasitis apponens . καὶ Ἀντ. δ' ἐν Διδ. φησὶν « Ὅρα γὰρ παράσιτός ἐστιν, ἂν ὀρθῶς σκοπῇς, κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου, » etc. Pro arbitrio Wakefield.. et vulgo editores Ὁ γὰρ παρ., etc. Recte Grotius servavit ὅρα, sed ne γὰρ quidem

---

GLAUCUS.

Operiens inopertam amiculo
devirginavi.

GORGYTHUS.

Minusque abstiterim a suscepto
quam Callimedon dimiserit glauci caput.

DEUCALION.

1.

Salsamentum acipenseris si quis cupiebat,
vel Gaditanum, et Byzantii thynni
in deliciis vivebat.

2.

Sesamides, placenta mellita, vel ejusmodi aliquid.

DELIA.

— Olera secta, vel vinacea.

GEMINI.

1.

— Sic modo
fruebar multis bonisque cibis,
et haustis tribus fortasse vel quattuor propinationibus
lasciviebam nonnihil, esca
fortasse comesa elephantorum quattuor.

omittendum est, quum ἐστὶν sapiat glossema, ne addam, legi versu 7. Scribamus

Ὅρα γάρ· ὁ παράσιτος, ἂν ὀρθῶς σκοπῇς,
κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
Οὐδεὶς παράσιτος εὔχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
τοὐναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν ἀεί.
Ἔστιν πολυτελὴς τῷ βίῳ τις· οὐ φθονεῖ,
μετέχειν δὲ τούτων εὔχετ' αὐτῷ συμπαρών,
κἄστιν φίλος γενναῖος, ἀσφαλής θ' ἅμα,
οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος,
ὀργὴν ἂν ἐνεγκεῖν ἀγανός, (ἂν σκώπτῃς, γελᾷ,)
ἐρωτικός, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ,
πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολήν,
ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δείπνων εὐπρεπές.

Versu 1 addidi ὁ. V. 8 βάσκανος, v. ann. ad Aristoph. Plut. 567. V. 9 vulgo ὀργὴν ἐνεγκεῖν ἀγαθός, neque aliter codd. ABC, sed PVL ἀνενεγκεῖν, h. e. ἂν ἐνεγκ., quod elegantius. Porro dedimus ἀγανός, quod etiam Iliad. 13, 666, loco τοῦ ἀγαθὸς reponendum esse suspicati sumus. Ita et hic, ut illic, vitatur repetitio adjectivi ἀγαθός. « V. 10 ἐρωτικὸς videtur esse *amabilis*, ut apud Theocr. 14, 61:

εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἡδύς. »

Mein. V. 12 libri δεῖπνον.

3.

Idem 10, p. 423, C: ἀλλ' ἀκρατέστερόν μοι, ὦ παῖ, τῷ κυάθῳ πληρῶν ἔγχει εἰς τὴν κύλικα, μὴ κατὰ τὸν κωμῳδοποιὸν Ἀντιφάνην, ὅς ἐν Διδ. φησὶ

Τὸ ποτήριόν μοι τὸ μέγα προσφέρει λαβών.
Ἐπεγεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίου,
κυάθους δὲ θεῶν τε καὶ θεαινῶν μυρίους·
ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς
καὶ τοῦ γλυκυτάτου βασιλέως διμοιρίαν.

Versu 2 libri παιδίον. Correxit Koppiers. Observ. p. 37. Quod quum olim ascivisset Mein., nunc annotat: « Jacobsius παιδίων. Dobræus Adv. 2, p. 326, παιδικόν. Aliud latet. » V. 4 ἔπειτ' Koppiers. pro εἶτα. Σεμνὴν θεὰν Minervam dici putat Casaub., quum appareat, jam non veram aliquam deam intelligendam esse, sed tropice appellatam, regis uxorem, ni fallor; quemadmodum Darius et Xerxes vocantur θεοὶ apud Æschylum Pers. 134. Quodsi Alexander Magnus dicitur (quæ est Meinekii sententia), proinde ille qui hæc loquitur, Barsinen vel Roxanen libatione se honorasse ait. V. Curtius. « Perstringit fœdam quorundam adulationem, qui, singulos cyathos singulis diis libantes in conviviis, in honorem regis duos cyathos effundebant. Ita soliti Athenienses regibus adulari. Διμοιρία est dupla portio (v. Xenoph. Anab., Laced. 15, 4, Ages. 5, 1). » *Casaub.*

4.

Idem 9, p. 380, F: Ἀντ. δ' ἐν Διδ.

— Οἰνογευστεῖν περιπατεῖ
ἐν τοῖς στεφάνοις.

Libri inconcinne Οἰνογευστεῖ, π. ἐν τ. στ. Immo οἰνογευστεῖν, *vina gustatum*. Primum ille se coronasse dicitur ex more (v. Eurip. Alcest. 769 seq., etc.); deinde tabernas vinarias circumivisse. Recte igitur dictum ἐν τοῖς στεφ., h. e. coronis, quibus se antea redimiverat; neque audiendi, qui τοὺς στεφάνους interpretantur forum coronarium, a quo abhorret τὸ οἰνογευστεῖν.

5.

Antiatt. p. 114, 4, Συμπάσχειν: τὸ ἐλεεῖν. Ἀντ. ἐν Διδ. V. Koppiers. Observ. phil. p. 22.

XLIV. ΔΙΠΛΑΣΙΟΙ.

Titulus ægre explicandus. Scripserim potius Διπλάσια, i. e. Διμοιρία, de qua disceptatum, vel aliquid constitutum, esse videtur in hoc dramate: v. ann. ad Διδύμων 3.

1.

Athen. 11, p. 503, E: οὕτως (ᾠδὸς) ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνοματικοῖς, τὸ ἐπὶ

2.

Vide enim: parasitus, si recte reputas,
particeps est æque fortunæ et vitæ.
Nullus parasitus infortunium optat amicorum,
sed contra bene agere omnes semper.
Si quis sumptuose vivit, non invidet,
sed participare bona cupit socius,
estque amicus probus, tutusque simul,
non pugnax, non iracundus, non calumniator,
iræ ferendæ mitis, (si cavillaris, ridet,)
amabilis, ridiculus, hilari animo,
rursus miles longe optimus,
si modo epularum præfectura sit commoda.

3.

Poculum magnum mihi prehensum porrigit.
Infudi merum, non pueri,
sed mille cyathos in honorem deorum ac dearum,
postque hos omnes venerabili deæ
et dulcissimo regi duplam.

4.

— Vina gustatum circumit
coronatus.

τῷ σχολίῳ διδόμενον, ὡς Ἀντ. παρίστησιν ἐν Διπλασίοις,

α. Τί οὖν; ἓν ἔσται τοῖς θεοῖσιν; β. Οὐδὲ ἕν,
ἂν μὴ κεράσῃ τις. α. Ἴσχε τὸν ᾠδόν.... β.
Λαμβάνω.
α. ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων
τούτων περάνῃς, μηδὲ τὸν Τελαμῶνα, μηδ'
Ἁρμόδιον.

His confirmatur dubium nostrum de titulo: aperte enim indicant τὴν διμοιρίαν sive τὰ διπλάσια. Xenophon de Agesilao, Ages. 5, 1 : διμοιρίαν γε μὴν λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις, οὐχ οὗτος (recte Ernest. οὐκ αὐτὸς) ἀμφοτέραις ἐχρῆτο, ἀλλὰ διαπέμπων οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε, νομίζων βασιλεῖ τοῦτο διπλασιασθῆναι οὐχὶ πλησμονῆς ἕνεκα, ἀλλ' ὅπως ἔχοι καὶ τούτῳ τιμᾶν, εἴ τινα βούλοιτο. Versu 1 libri Τί οὖν ἐνέσται τ. θ.; V. 2 legebatur α. Ἴσχε, τὸν ᾠδὸν λάμβανε. ἔπειτα, etc. pejusque etiam v. 4, trajectis verbis et immisso glossemate : τούτων περ., τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν | Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον.

2.

Stobæus Floril. 121, 4, cum lemmate Ἀντ. ἐκ Διπλασίων.

— α. Οὐδεὶς πώποτε,
ὦ δέσποτ', ἀπέθαν' ἀποθανεῖν πρόθυμος ὤν,
τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους
ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει
σιτιζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως·
β. Ὁ δὲ λιμός ἐστιν εὐθανασίας φάρμακον.

Versu 1 libri οὐθείς, quales formæ vix ferendæ in Antiphane et hujus ætatis scriptoribus. *D E M.* Versu 4 libri mendose ἐπὶ τόπον θεῖόν τ' ἄγει. Egregie correxit Valcken. Diatr. p. 280. V. 6 libri sub eadem persona Ὁ δὲ λ. ἐ. ἀθανασίας φ., et nihili sententia, et metro corrupto. Fame perire vult dominus, εὐθανασίαν eam existimans, sicut Atticus apud Cornelium Nep. Vit. 21, 22. De α et ευ confusis v. index Thucydidis, etc.

XLV. ΔΡΑΠΕΤΑΓΩΓΟΣ.

Athen. 4, p. 161, D : λαλεῖτε περὶ ὧν οὐκ οἴδατε, καὶ ὡς « κοσμίως ἐσθίοντες ποιεῖτε τὴν ἔνθεσιν, κατὰ τὸν ἥδιστον Ἀντιφάνη· οὗτος γὰρ ἐν Δραπεταγωγῷ λέγει

— Κοσμίως ποιοῦντες ἔνθεσιν
μικρὰν μὲν ἐκ τοῦ πρόσθε, μεστὴν δ' ἔνδοθι
τὴν χεῖρα, καθάπερ αἱ γυναῖ, καταφάγετε
πάμπολλα καὶ ταχύτατα.

Versu 1 libri κ. ποιῶν τὴν ἔνθεσιν. H. c. κατ' ἔνθεσιν : nam ποιοῦντες pertinet ad μικρὰν etc. Ποιῶν servat Meinek., reliqua mutans ut ab Athenæo ad suam rem accommodata. V. 2 iidem libri metro impingente πρόσθεν. Correxit Schweigh. Ἔνδοθι homericum dedi pro ἔνδοθεν, quod minus aptum. V. 3 itidem ἀμέτρως codd. γυναῖκες (v Matth. Gr. § 90, ann.). Deinde C κατεφάγετε.

XLVI. ΔΥΣΕΡΩΤΕΣ.

Athen. 3, p. 100, F : τοῦ δὲ ὅπου μέμνηται Ἀντ. ἐν Δυσέρωσι, περὶ Κυρήνης τὸν λόγον ποιούμενος,

— Ἐκεῖσε διαπλέω,
ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐρρῶσθαι λέγων
ἅπασιν, ἵπποις, σιλφίῳ, συνωρίσι,
καυλῷ, κέλησιν, ἱστίοις, πυρετοῖς, ὀποῖς.

Versu 1 AP Ἐκ. διουπλέωθεν. Correxit Schweigh. Vulgo δ' ἐκλέω ὅθεν. V. 3 pro ἅπασιν Meinek. tentat ἀλλᾶσιν. V. 4 libri mendose κέλησι, μαστοῖς, πυρετοῖς, ὀπίσω, recentiores ὀποῖς, neque admittendum, quod Casaubono placuit, μασπέτοις juxta σιλφίῳ. Facile κελησινιστιοις abierit in κελησιμαστιοις, etc.; hodieque boni textores sunt barbari Africani. Pro πυρετοῖς Meinek. conjicit πυροῖς.

DUPLICES.

1.

a. Quid igitur? an una pars erit diis? b. Ne una [quidem,
nisi quis misceat (*vinum diis libandum*).
a. Tene odum... b. Capio *eum*.
a. nec deinde aliquid profer obsoletorum
istorum, neque Telamonem, neque
Harmodium.

2.

— a. Nemo unquam,
domine, mortuus est mori cupiens,
sed vivere desiderantes crure arripit
invitos Charon, agitque ad trajectum
satures et abunde omnia habentes.
b. Fames autem bene moriendi remedium est.

FUGITIVORUM DUCTOR.

— Decenter buccæ causa comprimentes
primorem quidem, sed plenam intro
manum, ut mulieres, comeditis
plurima et citissime.

INFELICITER AMANTES.

— Illuc pernavigo,
unde divulsi sumus, valere jubens
omnia, equos, silphium, bigas,
brassicam, celoces, texta, febres, succos.

XLVII. ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 262, C, καὶ Ἀντ. δ' ἐν Δυσπράτῳ φησὶν

— Ὁρᾶν τε κειμένους
ἀμήτας ἡμιβρῶτας, ὀρνίθειά τε,
ὧν οὐδὲ λειφθέντων (γε) θέμις δούλῳ φαγεῖν,
ὥς φασιν αἱ γυναῖκες.

Versu 1 libri κείμενα, quum sequatur masculinum. Confusa ου et α, sicut alias. V. 2 vetustiores codd. ἡμιβρώτους. V. 3 metrum duriusculum lenivi inserta γὲ particula, quæ sæpe excidit. « Ὀρνίθεια, supple κρέα, ut apud Pherecr. Δουλοδ. 1. Eosdem versus, referente Athenæo h. l., Epicrates posuerat in Δυσπράτῳ, quæ fortasse fuit iterata editio hujus fabulæ. Pergit autem Epicrates versu 4 :

ὥς φασιν αἱ γυναῖκες. Ὁ δὲ χολᾶν ποιεῖ,
γάστριν καλοῦσι καὶ λαμυρὸν, ὃς ἂν φάγῃ
ἡμῶν τι τούτων.

Quæ Antiphani quoque vindicanda propter notationem Antiatticistæ p 116, 8, Χολᾶν : ὀργίζεσθαι. Ἀντιφάνης. Conf. Hist. crit. Com. p. 321, 414. » *E M.*

2.

Idem 14, p. 661, F : καὶ Ἀντ. δ' ἐν Δ. ἐπαινῶν τοὺς Σικελικοὺς μαγείρους, λέγει

Σικελῶν τε τέχναις ἡδυνθεῖσαι δαιτροῖς διαθρυμματίδες (δή).

Libri depravate δαιτὸς διαθρ. Forte ρ exciderit ante ο (v. ann. ad Eur. Medeam 1210, sec. ed.), confusa οι et ο, denique δὴ omissum post -δες simile. Δὴ vel δῆτα frequens in fine sententiarum : v. Æschyl. Sept. 907, etc.; quod quidem hic apte supplet manifestum metrum anapæsti Aristophanei. Δαιτροῖς valet ὑπὸ δαιτρῶν, de quo Matth. Gr. § 392, β, p. 528, etc.

XLVIII. ΔΩΔΩΝΙΣ.

Athen. 12, 526, D : κοινῶς δὲ περὶ πάντων τῶν Ἰώνων τρυφῆς Ἀντ. ἐν Δωδώνῃ (codd. B. Δωδῶνι. Recte Mein. Hist. crit. Com. p. 330, Δωδωνίδι) τάδε λέγει,

Πόθεν οἰκήτωρ ἄν τις Ἰώνων
τρυφεραμπεχόνων ἁβρὸς, ἡδυπαθὴς,
ὄχλος ὥρμηται;

Vulgo secundum codd. PVL. οἰκήτωρ; ἤ τις, etc.; melius Schweigh. et Dindorf. ex C codice H. οἰκ. εἶ; τίς Ἰώνων, etc. Confusa, ut alias non semel, α, ει, η.

XLIX. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Ἐπίδαυρος vitiose scriptum est apud Antiatticistam p. 98, 28, ut Mein. annotavit.

1.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 454, 32, Ἀστράγαλοι (editur -λος) : λέγουσι δὲ καὶ ἀστρίχους. Ἀντ. Ἐπιδαυρίῳ

Ἐπαίζομεν μὴν ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις.

Liber homœoteleuto molestiore Ἐπαίζομεν μὲν, etc. Æschylus Eum. 51, de Gorgonibus : ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. Pollux 9, 99 : τὸ μὲν οὖν ἀστραγάλοις παίζειν ἀστραγαλίζειν καὶ ἀστρίζειν ἔνιοι τῶν ποιητῶν εἰρήκασιν. ἔτι [καὶ] τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἄστριας εἰσὶν οἳ ὠνόμαζον, Ἀντιφάνης δὲ καὶ ἀστρίχους. Ubi quod vulgabatur olim Ἀριστοφάνης e codicibus correctum est.

2.

Antiatt. p. 98, 28, Ἠχροᾶσο : ἀντὶ τοῦ ἠκροῶ. Ἀντ. Ἐπιδαύρῳ (sic). Cf. Koppiers. Observ. p. 16.

L. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Stobæus Floril. 116, 23, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐξ Ἐπικλήρου.

Ὦ γῆρας, ὡς ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἶ
ποθεινὸν, ὡς εὔδαιμον! εἶθ', ὅταν παρῇς,
ἤχθηραν, ὡς μοχθηρὸν, εὖ λέγει τε σὲ
οὐδεὶς, κακῶς δὲ πᾶς τις, ὃς σαφῶς λέγει.

DIFFICILIS VENDITU.

1.

— Et jacentes videre
placentas lacteas semesas, aviumque carnes,
quibus ne reliquis quidem servo fas est vesci,
ut aiunt mulieres.

2.

Siculorumque artibus edulcatæ sane a coquis diathrymmatides.

DODONIS.

Unde incolens forte Ionum aliqua
luxuriose vestitorum, tenera, voluptuosa,
turba ingruit?

EPIDAURIUS.

1.

Ludebamus scilicet nuper talis.

ORBA HÆREDE.

O senectus, ut cunctis hominibus es
desiderabilis, tanquam felix! dein, quum ades,
oderunt te, ut molestam, nec laudat
quisquam, sed omnes vituperant, qui aperte loquuntur.

Versu 3 posui ἤχθηραν, *odisse solent*. Libri tautologice, et parum usitata forma, ἀχθηρόν. V. 3 vulgo σοφῶς, sed recte Mein. σαφῶς, « *vere et aperte*. »

LI. ΕΥΘΥΔΙΚΟΣ.

« Fortasse hæc fabula de eo Euthydico denominata est, quem commemorat Æschines C. Timarch. p. 65 R. : οὗτος ἐκάθητο ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδίκου ἰατρείου· et ib. p. 75 : πορνὸς ἐν Π. παρ' Εὐθυδίκῳ διατρίψας. Sed fuerunt etiam alii Euthydici illis temporibus. » *Mein.*

1.

Athen. 4, p. 169, D : βατάνιον δ' εἴρηκεν Ἀντ. ἐν Εὐθυδίκῳ·

— Ἔπειτα πουλύπους τετμημένος
ἐν βατανίοισιν, ἑφθός.

At Pollux 10, 107 : καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιόν τι ἐκπέταλον λοπάδιον, ὡς (minus bene codd. καὶ) Ἀντ. ἐν Ε. « Πολύπους (sic) τετμ. ἐν πατανίοισιν ἑφθός. »

2.

Photius p. 308, 20, Ξενιτευομένους ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. Ἀριστοφάνης (« recte, qui idem annotant, Harpocr. p. 133, 29, gramm. Crameri Anecd. Oxon. 2, p. 497, 10, et Suidas v. in ead. voce Ἀντιφάνης. » *E M.*) Εὐθυδίκῳ

Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐπεστρατευόμην.

Liber claudicante versu ἐστρατευόμην. Simile simili offecit.

3.

Athen. 7, p. 323, B : καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ τὴν σφύραιναν καλοῦσι κέστραν, σπανίως δὲ τῷ τῆς σφυραίνης ὀνόματι ἐχρήσαντο.... Ἀντ. ἐν Ε.

α. Πάνυ συχνὴ σφύραινα. β. Κέστραν ἀττικιστὶ δεῖ λέγειν.

Conf. ann. ad Aristoph. Nub. 333.

LII. ΕΥΠΛΟΙΑ.

1.

Stobæus Floril. 99, 32, cum lemmate τοῦ αὐτοῦ (præcedit locus ex Antiphanis *Medico*) ἐξ Εὐπλοίας

Λυπηρὸν ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακοῖς,
ὥσπερ πονηροὶ ζωγράφοι τὰ χρώματα
πρώτιστον ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σχήματος.

Inepte libri κακῶς et in fine σώματος. Recte Grotius v. 2 πονηροὶ ζωγράφοι pro πονηρῷ ζωγράφῳ. Initio Toupius Emend. 1, p. 173 : Λύπη γὰρ ἀνθρ.

2.

Harpocr. p. 135, 8, Ξυστίς : γυναικεῖόν τι ἔνδυμά ἐστιν ἡ ξυστὶς πεποικιλμένον, ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Ἀντ. Εὐπλοίᾳ

Ὥσπερ ξυστίδα.

Mera glossemata sunt, quæ his adscripta leguntur in libris, ὥσπερ τὸ ποικίλως ὑφασμένον (ita Bekkeri codd. præter A, qui habet ποικίλον ἠμφιεσμένον), vel ἔνδυμα τὸ (non τῷ, ut vulgo) ποικίλον ἠμφιεσμένον. Cf. Aristoph. Lys. 1115, Nub. 70.

LIII. ΕΦΕΣΙΑ.

1.

Stobæus Flor. 59, 6, cum lemmate Ἀντιφάνους Ἐφεσίας.

Δύστηνος, ὅστις ζῇ θαλάττιον βίον·
τῶν γὰρ πλεόντων ζητέον. Στάδι' ἑκατὸν
ἐλθεῖν ποσὶν δὴ κρεῖττον ἢ πλεῦσαι πλέθρον.
Πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων;

Versu 2 vitiose libri ζητεῖν. V. 3 recte Jacobs. Animadv. ad Ath. p. 186 ποσὶν δὴ pro που δὴ vel σπουδῇ. V. 4 codd. πλείστην. Emendavit Salmasius. « Σχοινίων πωλ., locutio proverbialis : nam et Apollodorus dixerat, citante Donato,

Ὦ φίλε, γαμεῖς σὺ σχοινίων πωλουμένων;

quem sensum sic expressit Juvenalis 6, 30 :

EUTHYDICUS.

1.

— Postea polypus dissectus
in patellis, coctus.

2.

Ego mercede conductus bellum intuli.

3

a. Admodum frequens mugil. b. Κέστραν attice dicendum est.

FAUSTA NAVIGATIO.

1.

Molesta pravis hominibus ipsa vita est,
sicut mali pictores promptissime
delent colores ex effigie.

2.

— Velut xystidem.

EPHESIA.

1.

Infelix, quisquis marinam vivit vitam.
A navigantibus exquirendum est. Sane centum stadia
pedibus ire melius est quam plethrum navigare.
Navigasne mare, quum funes veneant?

Fere potes dominam salvis tot restibus ullam? » *Grotius*. Quartum versum a reliquis separandum esse non dubitat Mein.; omnes ex diversis locis petitos putabat Elmsleius.

2.

Apostolius 8, 37, cum lemmate Ἀντιφάνους τοῦ Ἐφεσίου, quod ex titulo fabulæ corruptum est :

Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

« Versus plurimis commemoratus, Suidæ s. v., Diogeniano Prov. 4, 83, Proverb. Coisl. 184, Bodl. 454, Etym. M. p. 415, 29, Crameri Anecd. Ox. 1, p. 189, 4. Ap. hos duos et Stob. Flor. 59, 15, κρεῖττον pro μᾶλλον. » *E M.*

LIV. ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ.

Athen. 12, p. 553, C : Ἀντ. δ' ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας, ... καὶ ἐν Ζακυνθίῳ

Εἶτ' οὐ δικαίως εἰμὶ φιλογύνης ἐγώ,
καὶ τὰς ἑταίρας ἡδέως πάσας ἔχω;
τουτὶ γὰρ αὐτὸ πρῶτον, ὃ σὺ ποιεῖς παθεῖν,
μαλακαῖς καλαῖς τε χερσὶ τριφθῆναι πόδας,
πῶς οὐχὶ σεμνῶν ἐστι;

V. 5 perperam libri σεμνόν.

LV. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Antiatt. p. 82, 10, Ἄγαλμα καὶ γραφὴν, καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντ. Ζωγράφῳ. « Gramm. Bekkeri p. 324 : ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσι. Cf. Hermanni Opusc. 5, p. 208. » *E M.*

LVI. ΗΝΙΟΧΟΣ.

« Etsi frequens usus nominis proprii Heniochus, nihil tamen obstat, quominus ab auriga nominatum fabulam credamus. Ælius Dionysius ap. Eustath. p. 576, 42 : Ἀθήνησιν ἦν καὶ τάγμα ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι. κατελέγοντο γὰρ οἱ εὐπορώτατοι ἁρματροφήσοντες. Similiter Phot. p. 71, 20. » *E M.*

Stobæus Flor. 108, 28, cum lemm. Ἀντ. Ἡνιόχῳ.

Ἀνδρὸς διαφέρει τοῦτ' ἀνήρ· ὁ μὲν κακῶς
πράττων τὸ λυποῦν ἤγαγ' εἰς παράστασιν,
ὁ δ' ἐμφρόνως δεξάμενος ἤνεγκεν καλῶς.

Versu 2 Dobræus Adv. 2, p. 360, εἰς περίστασιν.

LVII. ΘΑΜΥΡΑΣ.

Athen. 7, p. 300, C : ὅτι δὲ καὶ αἱ Στρυμόνιαι ἐγχέλεις δι' ὀνόματος ἦσαν, φησὶν ἐν Θαμύρᾳ Ἀντ.

Καὶ σοῦ γ' ἐπώνυμός τις ἐν φήμαις βροτῶν,
Θράκην κατάρδων, ποταμὸς ὠνομασμένος,
Στρυμὼν, μεγίστας ἐγχέλεις κεκτημένος.

Versu 2 libri Θρήκης. Meinek.: « Malim Θρήκην, ut κατάρδων habeat quo referatur. Θρήκην autem dixit, non Θράκην, quoniam Tragicorum sermonem imitatur. » Vellem hoc probasset vir doctissimus, quod abhorret a Comico, nisi forte Ionicas formas admisit in lyricis, quemadmodum Aristophanes Ran. 638 :

δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδών,

qui in iambicis dixit Θράκην, Θρᾷκα, Θρᾷτταν. Litterarum α et η permutatarum inter se non ita rara exempla. Ceterum recte Mein. suasit accusativum, et Strymonem intellexit regem Thraciæ, de quo Apollodorus 2, 5, 10, et Conon Narr. 4. « Strymonias anguillas cum Copaicis componit Archestratus Athen. 7, p. 298, F : οὐ μὴν ἀλλὰ κλέος γ' ἀρετῆς μέγα χάρτα φέρουσιν | Κωπαΐαι καὶ Στρυμόνιαι. Aristot. H. A. 8, 4, 5 : ἐν τῷ Στρυμόνι δὲ περὶ Πλειάδας ἁλίσκονται (αἱ ἐγχέλεις). » *E M.*

LVIII. [ΘΕΟΓΟΝΙΑ.]

Irenæus C. Hæret. 2, 14 (19), Valentinianorum doctrinam de origine rerum exponens, « Multo verisimilius, inquit, et gratius de universorum genesi dixit unus de veteribus Comicis Antiphanes in Theogonia, » etc. Quo loco Mein. Aristophanis nomen reponendum esse, et Irenæum ista Avium 693 seqq. (654-664), Χάος ἦν καὶ Νὺξ, ... πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων theogoniam dixisse, probabiliter suspicatur : v. Hist. crit. Com. p. 318-321.

LIX. ΘΟΡΙΚΙΟΙ, ἢ ΔΙΟΡΥΤΤΩΝ.

De Thorico pago Atticæ vid. ad Soph. OEd. Col. 1488.

2.

In terra egere præstat opibus navigantis.

ZACYNTHIUS.

Nonne igitur merito mulierum ego sum amans,
et amicabus omnibus oblector?
hoc enim ipsum inprimis, quod tu me sentire facis,
mollibus pulchrisque manibus fricari,
quidni sit veneratorum?

AURIGA.

Vir a viro differt hoc modo : alius
infelix mœrorem agere solet ad insaniam;
alius autem sapienter exceptum bene ferre.

THAMYRAS.

Et tibi quidem, Strymon, cognominis quidam, celeber apud mortales,
Thraciam rigans, fluvius,
qui grandissimas continet anguillas.

Athen. 12, p. 553, D : Ἀντ. δὲ ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας ... καὶ ἐν Θορικίοις « Λοῦται etc. » Idemque 15, p. 689, E : ὅτι δὲ διὰ σπουδῆς ἦν τοῖς παλαιοτέροις ἡ τῶν μύρων χρῆσις, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ ἐπίστασθαι ποῖόν τι ἑκάστῳ τῶν μελῶν ἡμῶν ἐστιν ἐπιτήδειον. Ἀντ. γοῦν ἐν Θορικίοις ἢ Διορύττοντί φησι « Λοῦται δ' ἀληθῶς; ἀλλὰ τί; etc.» Sic priori loco omnes; altero cod. B λοῦτ αἰ δου ο ἀληθῶς, L λοῦτ' αἰδου. Scribamus, restitutis, ut spero, iis quibus fraudi fuerint similia vicina, ut solet fieri :

Λοῦται δ' ἀληθῶς (ἧδε, κἄλλῳ γ') ἄλλο τι,
ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάλπιδος μύρῳ
Αἰγυπτίῳ μὲν τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη,
φοινικίνῳ δὲ τὰς γνάθους καὶ τιτθία,
σισυμβρίνῳ τὸν ἑκάτερον βραχίονα,
ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην,
ἑρπυλλίνῳ δὲ τὸ γόνυ καὶ τὸν αὐχένα.

Versu 2 priori loco meliores δὲ pro γε. V. 3 ibidem pro τὰ σκέλη VL τὰς χέρας, « qua forma non utuntur Comici. Pro τὰ σκέλη antiquæ comœdiæ poeta scripsisset, opinor, τὼ σκέλη, sed ut Ant., etiam Anaxilas Neott. 1, 21. V. 4 VL φοινικίῳ, sed ABP φοινικίνῳ. » *E M.* V. 5 inepte codd. σισ. δὲ τὸν ἕτερον βρ. Etiam hic similitudo κ et τ litterarum offecisse videtur -κα- syllabæ. V. 7 quum δὲ proxime antecedat, malim ἑρπ. τε. Non semel permixta δὲ et τέ : v. Eurip. Autolyco fr. 1, 10, etc.

LX. ΙΑΤΡΟΣ.

1.

Stobæus Floril. 99, 31, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐξ Ἰατροῦ.

Ἅπαν τὸ λυποῦν ἐστιν ἀνθρώποις νόσος,
ὀνόματ' ἔχουσα πολλά

2.

Athen. 4, p. 175, A : μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν Ἀντ. ἐν Ἰατρῷ. V. Schneideri Lex. v. Γίγγρας. « *Gingra, æ,* saltatio funebris, quam edebant ad tibiam cognominem. Pollux 4, 14; Scal. Poet. 1, 18. *Gingrina, æ,* tibiæ exiguæ genus, Festus; Solin. c. 5. Unde etiam *Gingritor, oris,* apud Festum. » E Gesneri Thes. L. L. 1, p. 810.

LXI. ΙΠΠΕΙΣ.

De Equitibus, secunda classe populi Attici, v. Aristoph. Equites.

1.

Athen. 11, p. 503, B, ubi agit de nominibus poculorum ψυγεύς, ψυκτήρ, ψυκτηρία : Ἀντ. Ἱππεῦσι

α. Πῶς οὖν διαίτην ἐστέ; β. Τὸ μὲν ἐφίππιον
στρῶμ' ἐστὶν ἡμῖν· ὁ δὲ καλὸς πῆλος, καλὸς
ψυκτήρ. Τί βούλει; πάντ' Ἀμαλθείας κέρας.

Versu 1 libri vitiose διαιτώμεσθα, vel διαιτώμεθα, quod ne metro quidem convenit. Permutata inter se η et ω, μ et ν, σθ et στ : v. ann. ad Eupolidis Astrat. 4, Aristoph. Pac. 156, Pherecrat. Λήροις 8, etc. V. 2 iidem insulse πῖλος, vel, si diis placet, πίλος. Immo πῆλον, *vinum*, dixit Ant. per synecdochen, sicut Sophocles (v. Soph. Fragm. p. 236 nostræ ed., et Theocritus, ut annotavit Scheiderus in Lex. gr. v. Πῆλος). In fine versus Dobræus Adv. 2, p. 336, κάδος (conf. Καρίνης fr.). V. 3 de *cornu Amaltheæ* v. Heyn. ann. ad Apollodorum, Observ. p. 189, 190.

2.

Idem 15, p. 700, C, ex eoque Eustath. ad Odyss. p. 1571, 18: Ἀριστοφάνης δ' Ἱππ. (ponendum esse Ἀντιφάνης, neque Porsonum neque Meinekium fugit)

— Τῶν δ' ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα.

« Verba ejusdem equitis, qui pronuntiavit ista Τὸ μὲν — κέρας, fr. 1. » *E M.*

3.

Meletius in Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 83 :

THORICII, sive FOSSOR.

Lavat vere (hæc, et alio) ad aliud usa,
ex aureo quidem vase pedes et femora
illinens Ægyptio unguento,
phœnicioque maxillas et mammas,
sisymbrino utrumque brachium,
amaracino autem supercilia et comam,
denique serpylli oleo genu atque cervicem.

MEDICUS.

1.

Quidquid contristat, hominibus est morbus,
multa habens nomina.

EQUITES.

a. Quomodo igitur vivitis? b. Ephippium quidem
stragula nobis est; sed bona est fæx, bona
calix. Quid quæris? cuncta sunt Amaltheæ cornu.

2.

— Jaculis tribus,
quæ colligavimus, erectis pro scapo utimur.

3.

Præsepium Jovem.

καὶ γίνεται δὲ καὶ τὸ κάπη, ἡ φάτνη, παρὰ τὸ κάπτειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης (probabiliter Mein. Ἀντιφάνης) Ἱππεῦσι « καπαῖον Δία, » ἤτοι εὔφατνον. Nihil tale Aristoph. Ceterum libri depravati καὶ γ. δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπη φάτνη, ... καπαῖον ἤτοι φάλτον Δία. « De κάπη, h. e. φάτνη, v. Hesych. vv. Καπαλαὶ et Κάπας. Cf. Etym. Gud. p. 297, 55. » *Mein.*, qui in ultimis conjicit φατναῖον.

LXII. ΚΑΙΝΕΥΣ.

Athen. 10, p. 433, C : οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις (?) καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Nestoris) λέγων φιάλην (libri h. l. τὸ ὅπλον inferunt, glossema quod recte expungi jussit Koppiers. Observ. philol. p. 40) Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως,

Εἶτ' ἦν δῆλος φιάλην Ἄρεως
κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος.

Versu 1 codd. mendose Εἰ τῇ. Immo, postquam in virum mutata fuerit a Neptuno, Cænidem, jam Cæneum nominatam, armis excelluisse dicit, ad modum Timothei, famosi ducis Atheniensium, de quo ad Aristoph. Plutum 180. De *Cæneo* v. Ovid. Met. 12, 189-209, 459-535, etc. « Maur. Schmidtius (De dithyrambis p. 109) : Εἶθ' ἡ θῆλυς, nimirum Cænis. Aristoteles Poet. c. 21 : λέγω δέ, οἷον Ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως, καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου. Quibus similia habet Rhetor. 3, 4, ubi codd. Ἄρεος pro Ἄρεως, quam formam etiam Antiphani reddidi ; cf. Anaxandridis fab. incert. 21. » *E M.*

LXIII. ΚΑΡΕΣ.

Athen. 4, p. 134, B : μήποτε δὲ καὶ Ἀντ. ἐν Καρσὶ κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἔθος τῆς ὀρχήσεως κωμῳδεῖ τινα τῶν σοφῶν, ὡς παρὰ δεῖπνον ὀρχούμενον, λέγων οὕτως,

— Οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον
καὶ χερσὶ τὸν βάκηλον ; οὐδ' αἰσχύνεται
ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος,
ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην,
ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ.

« Apparet, hæc in celebrem virum aliquem dicta esse. De quo interrogatus a me Trendelenburgius, versatus ille si quis alius, in historia philosophiæ, Heraclidem Ponticum notari existimavit, designatis Diogenis Laertii locis, ex quibus intelligitur Heraclidem interpretando Heraclito multum operæ impendisse (Diog. L. 9, 14, qui 5, 88, in libris Heraclidis commemorat Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις δ'), libros de arte rhetorica condidisse et de Tragicorum tribus principibus commentatum esse (5, 87); denique elegantiæ et corporis ornandi studiosissimum fuisse (5, 86 : οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα [Hemsterh. σχῆμα], ὥστε αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν μὴ Ποντικόν, ἀλλὰ πομπικὸν καλεῖσθαι. πρᾷός τε ἦν, καὶ τὸ βάδισμα σεμνός. (Minus probabiliter libri πρ. τε ἦν τὸ βάδ. καὶ σεμνός. Erat τὸ βάδ. σεμνός, *ingressu fastosus* : vid. Aristoph. Nub. 48, etc. *Both.*) Quæ omnia, si rei summam spectas, ita conveniunt in philosophum ab Antiphane irrisum, ut de veritate conjecturæ dubitare vix liceat. Versus 5 sententiam explicans Casaub.: *qui Euripidi fabulam componere aggressuro summa capita describit, et primam tragœdiæ faciem delineat.* Existimo autem, hæc de Euripide minore dici, de quo cf. Bœckh. Trag. Gr. p. 226. Idem videtur commemorari ab Ephippo Epheb. 2, et Anaxandride Ner. 2. » *E M.* Versu 2 libri ταῖς χερσὶ, quum Ath. generatim dicat ὀρχούμενον. Igitur hic quoque confusa sunt κ et τ, ortumque videatur σ in ταῖς ex χ littera simili (v. ann. ad Thuc. 8, 91), quæ sequitur ; in verbo ὀρχ. autem simul intellexit Athen. τὴν χειρονομίαν, h. e. mollem ac delicatam, ne dicam cinædicam, quo spectare putes τὸ βάκηλον (σκιαμαχεῖν Plato Leg. 8, p. 401 ed. Bipont. appellat τὸ χειρονομεῖν), manuum gesticulationem. V. Schneider. ad Xenoph. Sympos. 2, 19, et de voce βάκηλος Lobeck. ad Phryn. p. 272, quos citat Mein. V. 4 « *Theodectes*, orator, Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis et Aristotelis. Cicero Orat. 172 : *Theodectes, inprimis (ut Aristoteles sæpe significat) politus scriptor atque artifex.* » Gesner. Thesaur. L. L. 2, p. 783.

LXIV. ΚΑΡΙΝΗ.

« Καρῖναι dictæ fuerunt præficæ, e Caria adscitæ, quæ sub tibiarum aliorumque instrumentorum sonitu lugubres modos cantarent : v. Menandri Fragm. ed. pr., p. 91, et exemplis hujus nominis,

---

CÆNEUS.

Postea conspicuus fuit patera Martis
ad modum Timothei, et polito telo.

CARES.

— Non vides saltantem,
etiam manibus, bacelum impudentem,
qui Heraclitum omnibus explicat,
qui solus Theodectis invenit artem,
qui summa capita conscribit Euripidi ?

quæ ibi attuli, adde quæ habet Polyænus Strateg. 8, p. 297. » *E M.*

Athen. 11, p. 503, B (cf. Διπλασίων fr. 1)... ἐν δὲ τῇ Καρίνῃ (præcedit ecloga ex Equitibus, fr. 1) σαφῶς δηλοῦται, ὅτι τούτῳ (τῷ ψυκτῆρι) ἐχρῶντο οἰνοχοοῦντες κυάθῳ. εἰπὼν γὰρ

— Τρίποδα, καὶ κάδον,
ψυκτῆρά τ' οἴνου παραθέμενος μεθύσκεται,

ἐν τοῖς ἑξῆς ποιεῖ αὐτὸν λέγοντα

— Οὐκοῦν πότος
ἔσται σφοδρότερος, εἴ φράσαι τις « Οὐκ ἔτι,
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν
ἀπόφερε, τἄλλα τε πάντα. »

Libri Τρ. καὶ κάδον παραθ. (malim leniore metro παρθέμενος, ut παρτιθεῖ Odyss. 1, 192,) ψ. τ' οἴνου μεθ. Deinde Πότος ἔσται σφοδρ. οὐκοῦν, εἰ φρ. τις, οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαθίζειν γάρ, τὸν δὲ κάδον — τἄλλα πάντα. Hæc non ita difficile fuit in ordinem redigere et versificare, deleto manifesto glossemate ἔξεστι κυαθίζειν γάρ. In fine Hermannus τἄλλα πάντ' ἔα.

LXV. ΚΗΠΟΥΡΟΣ.

Quod ex hac fabula superest, positum in Arcadis fragm. 2.

LXVI. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Athen. 8, p. 342, D: Μάτων δὲ ὁ σοφιστής, ὀψοφάγος ἦν. δηλοῖ δὲ τοῦτ' Ἀντ. ἐν Κιθαρῳδῷ, οὗ ἡ ἀρχὴ

Οὐ ψεῦδος οὐδέν φησιν.
* * *
Ὀφθαλμὸν ὤρυττ' ἄν τις, ὥσπερ ἰχθύος
Μάτων, προσελθών.

« Quod exordium fabulæ, ex qua testimonium de Matone afferre voluit, sibi commemorandum putavit Athenæus, ejus rei haud alia fuisse videtur causa quam, quod duæ Citharœdi editiones ferebantur, quarum alterutra carebat isto testimonio. Similiter idem 13, p. 559, F, Καρκίνος δ' ὁ τραγικὸς ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἡ ἀρχὴ « Ὦ νύκτες! » *E M.* Libri Ὀφθ. ὤρυττέν τις ... προσελθών, quasi revera iratus quis alii accedens oculum effodisset, quod est nimium, nec verisimile.

2.

Etym. M. p. 683, 24: καὶ Δίφιλος δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου,

Θᾶττον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

καὶ Ἀντ. Κιθαρῳδῷ

Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν
οὐ ῥαδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Meinekius v. 1 malit δ' εἰς.

3.

Athen. 3, p. 74, A, omisso nomine scriptoris, affert verba στελέω ῥαφανίδας σικύους τέτταρας. Sic cod. A; στελέων PVL. « Correxit et Antiphani vindicavit Porsonus Miscell. p. 234, duce Hesychio, Στειλεάν: τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀντ. ἐν Κιθ. » *E M.* At quis credat vocabulum στειλεὰ (στειλειὴ Odyss. 21, 422) et hoc, et manubrium securis, significasse? Affectus videtur locus Hesychii, qui locus sic habuerit: Ῥαφανῖδα: τὴν μακρὰν ῥάφανον. Istud στειλεὰν in autographo suspicor fuisse πέλειαν, π autem forte in στ mutatum esse, ut alias, vocemque ipsam ex Antiphane ad Hesychium adscriptam. Potest igitur, ut poeta, victum citharœdi describens, dixerit

Πέλειαν ἄν, ῥαφανῖδα, σικύους τέτταρας.

LXVII. ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ.

« *Citharistam*, quo titulo etiam Menander scripsit fabulam, habemus hodie apud unum Clearchum Athen. 15, p. 681, C, quo qui Citharœdi nomen restitui jusserunt, non reputaverint, diversa citharœdorum et citharistarum munia fuisse: v. Valcken. apud Koppiers. Observ p. 142, et Proleg. Hermog. apud Walzium Rhetor. 4, p. 7. Pomponii *Citharistam* laudat Nonius v. Irascere. » *E M.*

Clearchus l. l.: ὅρα τοὺς τὸν κόσμον σανδάλων ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους, οἳ τὸν παλαιότατον τῆς

PRÆFICA.

— Tripode, cadoque,
et calice vini appositis inebriatur.
— Igitur potus
[nam licet cyathis indulgere]
erit acrior, si quisquam dicet: « Non amplius,
sed cadum et poculum prehensum,
ceteraque aufer omnia »

CITHAROEDUS.

1.

Nequaquam hoc mendacium dixit.
* * * *
Oculum accedens aliquis, ut piscis
Maton, effodisset.

2.

Quum inciderim in rete, unde rursus
haud facile exibo eadem via.

πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. διόπερ καὶ καλῶς περὶ αὐτῶν εἴρηκεν ὁ κωμῳδιοποιὸς Ἀντ. ἐν Κιθαριστῇ

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε,
νῦν δ' ὁμηρεύουσ' ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους;

Ap. Athen. scripsi τὸν κόσμον σανδάλων, *ornatum sandaliorum;* codd. enim insulse τὸ κοσμοσάνδαλον, quasi dicatur flos, de quo Pausan. 2, 35, 4 : κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα. Immo κόσμος σανδάλων salse opponitur τῷ παλαιοτάτῳ κόσμῳ τῆς πολιτικῆς Lacedæmoniorum. Σάνδαλον, sandalium, proprie mulierum, et τρυφωσῶν quidem, ut ait Ælianus V. H. 1, 18, gestamen fuit; cf. Terentii Eun. 1, 7, 4. Eodem pertinent πορφ. κεκρύφαλοι, *reticula purpurea* (Ar. Thesm. 137). Antiphanis versu 1 « ὡς ἀπόρθητοί ποτε· jactabant Lacedæmonii, a nullis unquam hostibus suos fines vastatos esse : v. Wesseling. ad Diod. 2, 53. » *E M.* Qui v. 2 recte ὁμηρεύουσ' pro ὁμηρείους, quod obtrudunt libri. « Alexandro, inquit, in Asia contra Darium belligerante, quum Lacedæmonii Græcos exhortati essent, ut bellum (contra Macedones) repararent, Antipater (præfectus Macedoniæ) eorum conatus repressit, obsidesque imperavit (v. Æschinis Orat. c. Ctesiph. § 133, Harpocr. p. 137, 5) : id factum olymp. 112, 2 (ante Chr. nat. 330; cf. Diod. Sic. 16, 62); eodem igitur tempore, i. e. brevi ante Antiphanis mortem (si veræ sunt nostræ rationes Hist. crit. p. 305) Citharistam actum esse consentaneum est. » *E M.*

LXVIII. ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ.

Athen. 3, p. 98, F : τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη (Alexarchi dicit epistolam abstrusæ dictionis tenebris obscuratam) δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι. κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνους Κλεοφάνη

— Τόδε τί; ἆρ' ἄνουν ἔφυ,
ἢ τί ποτε; τὸν σπουδαῖον ἀκολουθεῖν ἐρεῖς
ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν νὴ Δία
λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων, λέγονθ' ὅτι
« τὸ πρᾶγμα τοῦτ' οὐκ ἔστιν, εἴπερ γίγνεται·
οὐδ' ἐστὶ γάρ πω γενόμενόν γ', ὃ γίγνεται,
οὐδ', εἰ πρότερον ἦν, ἔστιν, ὅ γε νῦν γίγνεται·
ἐστὶν γὰρ οὐκ ὂν οὐδέν· ὃ δὲ μὴ γέγονέ πω,
οὐκ ἔσθ', ἕωσπερ γέγονε, τὸ δέ γ' οὐ γέγονέ πω·
ἐκ τοῦ γὰρ εἶν' ἂν γέγονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν ἔθ' ἕν,
πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος; οὐχ οἷόν τε γάρ·
εἰ δ' αὐτόθεν πη γέγονεν, οὐκ ἔσται πάλιν·
κεῖποι δὲ πῶς τις, εἴ ποθεν γενήσεται
τοὐκ ὄν γ'; ἀπ' οὐ γὰρ ὄντος οὐ δυνήσεται. »
Ταυτὶ δ' ὅ τι ἐστὶν, οὐδ' ἂν Ἀπόλλων μάθοι.

Codd. insolita depravatione versibus 1 et 2 Τόδε τυραννεῖν ἐστιν ἢ τί (L. τί δή) ποτε τὸ σπουδαῖον; Ἔστιν pro ἔφυ, ut pro ἔφη Athen. 11, p. 493, D. Τὸν σπουδ., *virum prudentem*, cujus rationem habeas : cf. Soph. OEd. Col. 537 etc. V. 2 in fine libri ἔρις, correxit Scaliger. « V. 4 pro συκίνων Athen. 13, p. 565, F, σκυτίνων. Præstat illud. Theocr. 10, 45 : σύκινοι ἄνδρες. Ac notum est proverbium συκίνη ἐπικουρία. In sequentibus Ant. ridet dialecticas sapientum [immo sophistarum. *Both.*] argutias. Parmenides ed. Fülleborn. versu 73 :

Πῶς δ' ἂν ἔπειτα πέλοι τὸ ἐόν, πῶς δ' ἄν κε γένοιτο;
εἴ γε γένοιτ', οὐκ ἔστ', οὐδ' εἴ ποτε μέλλοι ἔσεσθαι.

Cf. Aristot. De Xenoph. etc. p. 974 ed. Bekk. » *E M.* V. 6 libri γιγνόμενον ὃ γίγνεται, 7 οὔτ' εἰ, 9 οὐκ ἔστιν ὥσπερ γέγονεν, quod Dobr. correxit; nos ipsi : τὸ δέ γ' οὐ γ. πω pro — γέγονεν, ὃ δὲ μὴ γ. πω. Sæpe confusa μὴ et οὐ : v. Schæfer. Miscell. crit. p. 108. V. 10 libri ἐκ τ. γ. εἶναι γ. εἰ δ' οὐκ ἦν ὅθεν. Ἓν pro τὶ, ut passim : v. Eur. Alcest. argum. 2, ann. 4. Etiam Iphig. Aul. 853, scribendum arbitror

οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,

CITHARISTA.

Nonne superbiebant Lacones, velut nunquam expugnati,
nunc autem obsides dant ornati purpureis reticulis?

CLEOPHANES.

— Quid hoc? nonne insania est,
vel quid tandem? num opus esse dices, ut vir prudens sectetur
in Lyceo sophistas per Jovem
tenues, jejunos, ficulneos, dicens :
« Res hæc non est, siquidem fit :
neque enim jam factum est, quod fit :
neque, si ante fuit, est, quod quidem nunc fit :
nam nihil est, quod non exstat; quod autem adhuc non exstitit :
non est, donec exstitit; hoc vero nondum exstitit :
ex eo enim, quod fuit, fieri potuisset; si vero non fuit quidquam,
quomodo fieret ex non exstante? non potest.
Quodsi forte per se exstitit, rursus non erit demum :
et quomodo quis dicat, an unquam futurum sit,
quod non est? ex eo enim, quod non est, fieri non poterit. »
Hæc quid sibi velint, ne Apollo quidem intelligat.

οὐδ' εἷς (pro οὐδέ τις), ἄκραν χεῖρ' ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις,

non οὐδ' εἰς ἄκρ. χεῖρ' etc. V. 12 libri ποι, 13 κ. δέ πώ (B πώς) τις (εἴη A, εἴς B) πόθεν (ποθεν B) γενήσεται τοὐκ ὂν, εἰς οὐκ ὂν (hæc tria bis scripta in A) γὰρ οὐ δυν. Duriusculum videatur εἰς in ἀπ' mutatum, sed neque α et ει, neque π et σ confusorum exempla desunt. Dedimus quæ possent utcumque intelligi, neque a legibus linguæ discreparent.

LXIX. ΚΝΑΦΕΥΣ.

Stobæus Floril. 61, 2, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐκ Κναφέως.

Ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξε τῶν θεῶν,
οὗτος μέγιστον εὗρεν ἀνθρώποις κακόν·
ὅταν γὰρ ἀπορῆταί τις, ἂν μή γ' ἀργὸς ᾖ,
ἐλθὼν ἀπεκινδύνευσεν ἡμέραν μίαν,
ὥστ' ἢ γεγονέναι λαμπρὸν, ἢ τεθνηκέναι·
ἡμεῖς δ', ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην
τοῦ ζῆν, ἀεὶ πεινῶμεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν,
ἐξόν τε μικρὸν διαπερηθῆναι χρόνον,
τὸν βίον ἅπαντα τοῦτο δρᾶν αἱρούμεθα.

Ipsius fullonis verba. Versu 1 ita codex A. Vulgo κατέδειξε πρῶτος, vocabulo πρῶτος occultato in thesi. V. 3 libri inepte ἂν μὲν ἀργὸς ἦν. Bene Meinek. ᾖ pro ἦν, qui cum versu 4 comparavit illud Horatii (Serm. 1, 1, 7),

— Concurritur : horæ
momento aut cita mors venit, aut victoria læta.

LXX. ΚΝΟΙΘΙΔΕΥΣ Ἢ ΓΑΣΤΡΩΝ.

« Photius Lex. p. 173, 15, Κνοιθιδεύς : ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Fortasse igitur montis Cnœthidei genium introduxerat Ant., quemadmodum Lycabettum Theopompus comicus apud schol. Pindari Pyth. 2, 75. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 448, E : περὶ δὲ τῶν γρίφων Ἀντ. μὲν ἐν Κνοιθιδεῖ ἢ Γάστρωνί φησιν

Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
γρίφους παρὰ πότον ᾠόμην ληρεῖν, σαφῶς
λέγοντας οὐδέν· ὁπότε προστάττοιτό τις
εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει,
ἐγέλων, νομίζων λῆρον· οὐκ ἂν γενόμενον
οὐδέποτέ γ' ᾤμην πρᾶγμα παντελῶς λέγειν,
ἐνέδρας δ' ἕνεκα· Νυνὶ δὲ τοῦτ' ἔγνωχ' ὅτι
ἀληθὲς ἦν· φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι δέκα
ἔρανόν τιν', οὐ φέρει δὲ τούτων πη φορὰν
οὐδείς· σαφές γ' οὖν, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει·
τοῦτ' ἔστιν, ἦν θ' ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων.
Καὶ τοῦτο μὲν δὴ κἄστι συγγνώμην ἔχον·
ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσιν ἐν τῷ πράγματι
οἱ τἀργύριον μὲν κατατιθέντες, ᾧ σφόδρα
Φίλιππος ἆρ' ἦν εὐτυχής τις νὴ Δία!

Versu 3 sic Dindorfius; libri προστάττεται, unus προστάξεται. V. 4 εἰπὼν libri antiquiores. V. 6 ᾤμην Grotius; libri οἶμαι. Versu 8 et 9 ἀμέτρως libri γὰρ ἔρανόν τινα ἄνθρ. δέκα. Correxit Scaliger ap. Casaub. Ibidem minus perspicue τούτων τὴν φοράν. Confusa videntur πη et τῇ. V. 10 vulgo σαφῶς οὖν. V. 11 ἐνταῦθα valet ἐνταυθοῖ, ut in Euripidis Ione 881. V. 13 ἐν τῷ πράγματι, h. e. ἐν τούτῳ τῷ πρ., sc. τῷ λύειν γρίφους. Hac in re homines, qui pignore argenti certent, quum griphum non repererint conjectura, deinde, pecuniam solvere nolentes, garrire dicit frustra, multumque inde lucri abstulisse Philippum quendam, fortasse sycophantam cognominem, ab Aristophane irrisum Av. 1572. V. 14 vulgo οἱ τ. μὴ κατ., ὡς σφ. Inter hunc versum et sequentem lacunæ signa posuit Dindorfius. V. 15 aliquot libri τισὶ νὴ Δ.

FULLO.

Quicumque deorum primus monstravit *hanc* [artem,
ille maximum reperit hominibus malum.
Nam *alias* si quis inopia laborat, nisi piger est,
abit pugnatum uno die,
ut vel clarus fiat (*victor*), vel moriatur;
nos autem, quamvis artem habentes pignus
vitæ, semper esurimus in spebus;
et quum breve transigere tempus liceat,
tamen per totam vitam hoc agendum eligimus.

CNOETHIDEUS sive VENTRIOSUS.

1.

Ego antea quidem, qui dicere jubebant
griphos in vino, arbitrabar nugari, plane
nihil dicentes; quando quis ponebat,
ut continuo explicaretur, quid esset illud quod [quis ferens non ferret,
ridebam eum, velut nugatorem; neque omnino
unquam factam rem dicere existimabam,
sed insidiari; nunc autem intellexi,
id verum esse. Ferimus enim decem homines
symbolam quandam, nec tamen horum quisquam [fert onus quodcumque:
igitur apertum est, quid aliquis ferens non ferat:
hæc est res, eoque tendebat griphus.
Veniamque sane is meret;
sed qualia in tali negotio garriunt,
qui argenti pignore contendunt! qua ratione
fortunatissimus per Jovem fuit Philippus quidam.

2.

Idem 7, p. 287, E : ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξὶν ἔστιν εὑρεῖν (τὸ βεμβρὰς) καὶ διὰ τοῦ μ γραφόμενον. Αντ. δ' ἐν Κνοιθιδεῖ

Ἄτοπά γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν
κηρύγμαθ', οὗ καὶ νῦν τις ἐκεκράγει μέγα,
μέλιτος γλυκυτέρας μεμβράδας φάσκων ἔχειν.
Εἰ τοῦτο τοιοῦτ' ἐστὶν, οὐδὲν κωλύει
τοὺς μελιτοπώλας αὖ λέγειν βοᾶν θ', ὅτι
πωλοῦσι τὸ μέλι σαπρότερον τῶν μεμβράδων.

Versu 1 et 2 libri Ἄτοπόν τε — κήρυγμα οὗ, quæ emendavit Meinek. Ἐν τοῖς ἰχθύσιν cf. Aristoph. Ran. 1008. V. 3 et 6 vulgo βεμβράδας, βεμβράδων, contra illud quod asserit Athen. V. 6 σαπρότερον. Horum ego non memineram, quum εἰρήνην σαπρὰν ap. Aristophanem, Pac. 532, in suspicionem adduxi. Est igitur σαπρ. figurate et per jocum comicum *mollius, tenerius*.

LXXI. ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

Athen. 3, p. 95, F : ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι... Ἀντ. Κορινθίᾳ

— α. Ἔπειτα κἀκροκώλιον
ὕειον Ἀφροδίτῃ. β. Γελοῖον! α. Ἀγνοεῖς·
ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιληδεῖ ταῖς ὑσὶν,
ὦ δέσποθ', ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπείρξατο
τὸ ζῷον (ὄντως), τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν.

Versu 4 ita vir doctus apud Schweigh.; vulgo δέσπ. et ἀπεῖρξε τὸ ζῷον. V. 5 nos addidimus et sententiæ et metro conveniens ὄντως, quod forte videtur excidisse inter similia. Cf. Aristoph. Plut. 323, 832, Xenoph. Sympos. 9, 5. « De Cypriis bobus stercore vescentibus v. Hesychii interpp. v. Κύπριος βοῦς, Festi ad p. 385 ed. Lindem. Proverb. Bodl. 222, βοῦς Κύπριος εἶ : ἀντὶ τοῦ σκατοφάγος· Εὔδοξος γὰρ περὶ τούτων ἱστορεῖ, ὅτι κοπροφάγοι εἰσίν. » *Mein.* Sed tacet de hoc Aristoteles H. A. 8, 8. Popularis igitur fama fuerit.

LXXII. ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ.

Pollux 10, 103 : καὶ ἴγδιν δὲ αὐτὴν (τὴν θυείαν) κεκλήκασι Σόλων τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις,... καὶ ἔτι σαφέστερον Ἀντ. Κοροπλάθῳ

α. Γύναι, πρὸς αὐλὸν ἦλθες· ὀρχήσει πάλιν
τὴν ἴγδιν. (β. Ἴγδιν;) α. Τὴν θυείαν ἀγνοεῖς;

Versu 2 Ἴγδιν; ita mulier, vocem paulo insolentiorem mirata; quæ vox quomodo neglecta sit a librariis, apparet. Post τὴν ἴγδιν pergit Pollux : ἔστι μὲν οὖν ἴγδις καὶ ὀρχήσεως σχῆμα· ὁ δὲ παίζων πρὸς τοὔνομα κωμικὸς ἐπήγαγε « Τὴν θυείαν ἀγνοεῖς; » τουτέστιν ἡ ἴγδις. « Etym. M. p. 464, annotante Hemsterh. : ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἴγδισμα, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. Sic etiam Etym. Gud. p. 271, 15. Suidas corrupte, Ἴδισμα : λόγισμα pro Ἴγδισμα : λύγισμα. (Λυγισμῶν Aristoph. Ran. 728. *Both.*) Fuit igitur hoc commotioris saltationis genus, quale describit Arist. Vesp. 1485. » *E Mein.*, qui versu 2 scripsit ἴγδιν (sine art). β. Τίν' ἴγδιν; et postrema quoque Antiphanis esse statuit : — ἀγνοεῖς; -τοῦτ' ἔστιν ἴγδις.

LXXIII. ΚΟΥΡΙΣ.

1.

Athen. 3, p, 120, A : Εὐθύνου δὲ τοῦ ταριχοπώλου μέμνηται Ἀντ. ἐν Κουρίδι οὕτως,

Ἐλθών τε πρὸς τὸν τεμαχοπώλην, Παρμένων,
παρ' οὗ φέρειν εἴωθας, ἂν οὕτω τύχῃ
Εὔθυνος (εὔνους) ἀπολοπίζειν, αὐτόθι
χρηστόν τι περιμένων (με) κέλευσον μὴν τεμεῖν.

Libri versu 1 περίμενε, quum sequatur περιμένων. Parmenonem servum novimus ex Aristophane et Terentio. V. 2 et 3 libri εἴωθα· κἂν οὕτω τ., Εὔθυνος ἀπολογίζων. Post Εὐθ. lacunam sumunt, quam verosimiliter explevi. Fritzsch. ἀπολοπίζων, pro

---

2.

Absurda quidem per præconem in foro piscatorio
pronuntiantur, ubi nunc quoque fuit qui clamitaret,
se habere membrades melle dulciores.
Hoc si ita est, nihil impedit, quin
rursus mellis venditores dicant clamentque,
se mel membradibus tenerius vendere.

CORINTHIA.

— a. Deinde trunculum
suillum Veneri. b. Ridiculum! a. Nescis rem :
in Cypro ita delectatur suibus,
domine, ut stercore vesci serio prohibeat
animal, boves autem cogat.

PUPARUM FICTOR.

a. Mulier, ad tibiam venisti : saltabis iterum
igdin. (b. Igdin?) a. Ignorasne mortarium?

TONSTRIX.

1.

Et quum venisti ad salsamentarium, Parmeno,
a quo afferre soles, si forte tam commodus
est Euthynus, ut desecare velit, ibi
me exspectans sane bonum aliquod frustum secari jube.

quo ponendum fuit ἀπολοπίζειν, intellecto ὥστε. V. 4 libri χρ. τι περίμεινον κέλ. μὴ τ. Cod. P μήτ' ἐμεῖν. Schweigh. et alii περιμένων κέλευσόν μοι τ.

2.

Idem 7, p. 303, F : τῆς θυννίδος τὸ οὐραῖον ἐπαινεῖ καὶ Ἀντ. ἐν Κουρίδι οὕτως·

— α. Ὁ μὲν οὕτως ἀγρῷ
τρεφόμενος οὐδὲν ἐσθίει θαλάττιον
πλὴν τῶν παρὰ γῆν, γόγγρον τιν', ἢ νάρκην τιν', ἢ
θύννης τὰ πρὸς τῇ.... β. Ποῖα; α. Τὰ κάτωθεν λέγω.
β. Τούτους φάγοις ἄν; γ. Τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. β. Τί δ' εἶτα δὴ 'σθίεις;
γ. Τουτὶ κακόνωτα πλωτά... β. Κωπᾷδας λέγεις.
γ. Ἀγρίως γε· παρὰ λίμνην γεωργῶν τυγχάνω·
τὰ δ' ἐγχέλεια γράψομαι λιποταξίου·
κομιδῆ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ.

Hæc alii aliter distinguunt : assentior Dobræo Advers. 2, p. 316, agi apud eundem salsamentarium, colloquentibus Atheniensi (α), Bœoto rustico, quem adduxit (γ), et ipso Euthyno. Versu 1 et 2 libri Ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος θαλάττιον (hic μὲν repetunt BV) οὗτος οὐδὲν ἐσθίει. V. 4 vulgo τὰ πρὸς τῇ ποίᾳ. Codex A τὰ πρὸς τῆς ποια. Correxerunt Villebrun. et Schweigh. Ad τῇ intellige οὐρᾷ. V. 5 et 6 τοὺς .... ἰχθῦς fere habes etiam Butalione fr. 1. » *E M.* Præterea libri τὸ δ' ἵνα δ', vel τὸ δ' ἵνα ἐσθίῃς, nec juvat, quod suffecerunt, τὸ δεῖνα δ' ἐσθίεις; V. 7 libri κακόνωτα πλοῖα. Quod posui κακ. πλωτά, (animalia) *natantia malis tergoribus*, ridicule Ant. dixit anguillas, de quibus Plinius H. N. 9, 23 : « Anguillis *crassius tergus, eoque verberari soliti prætextati.* » Isidorus, annotante Harduino : *Anguilla est, qua coercentur in scholis pueri, quæ vulgo scutica dicitur.* Levior pœna hæc flagello, quo fere servi castigabantur : v. Horat. Serm. 1, 2, 41; 3, 119. Κωπᾷδας, intell. ἐγχέλεις, ut Κωπάδων Ar. Pace 931; cf. Acharn. 827, 903. V. 8 « Ἀγρίως, *cupide.* Aleatorem λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα Menandrum ἄγριον κυβευτὴν dixisse auctor est Harpocratio. Quod codd. post λίμνην habent, γὰρ delevit Jacobs. V. 9 ἐγχέλεια (Aristoph. Acharn. 974. *Both.*) pro ἐγχέλια Schweigh. Cf. Eust. ad Hom. p. 1240, 22. Γράψομαι λιποτ. ipse Cur. crit. p. 27, et Pors. pro γράφομαι λειποταξίου. Attici constanter λιποτάξιον. Gramm. Ms. apud Bekkerum ad Apollon. Synt. p. 414 : λέγει δὲ ὁ Ὧρος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον λειποστράτευτος, λειποταξία, λειποστράτιον· ὁ δὲ Ὠριγένης διὰ τοῦ ι. Recte Origenes. Cf. Chœroboscus Cramer. Anecd. Oxon. 2, p. 239, ubi λιποταξίου affertur ex Aristophane, pro quo fortasse Antiphanis nomen reponendum est. » *E M.* De hoc cf. Platonis Adon. 3, ann. V. 10 κομιδῆ, i. e. λίαν, πάνυ, etc. v. ann. ad Thesmoph. 3. Ceterum eclogæ subjicit Athen. : τούτων τῶν ἰαμβείων ἔνια ἔστιν εὑρεῖν καὶ ἐν Ἀκεστρίᾳ καὶ ἐν Ἀγροίκῳ ἢ Βουταλίωνι.

LXXIV. ΚΥΒΕΥΤΑΙ.

Pollux 10, 137 : κίσται· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ῥίσκοι, ὡς Ἀντ. ἐκ Κυβευταῖς

Ῥίσκος ἦν, ὃν εἶπεν.

V. Aristoph. Eq. 1099, Terentii Eun. 4, 6, 16.

LXXV. ΚΥΚΛΩΨ.

1. 2.

Athen. 7, p. 295, F, et 9, p. 402, E : Ἀντ. δ' ἐν Κύκλωπι, ὑπερακοντίζων τὸν τένθην Ἀρχέστρατον, φησὶν

Ἔστω δ' ὑμῖν κεστρεὺς* τμητὸς
νάρκη πνικτή, πέρκη σχιστή,
τευθὶς σακτή, συνόδων ὀπτός,

2.

— a. Hic quidem sic in agro
educatus nullum edit marinum
præter ea, quæ sunt prope terram, congrum aliquem, vel torpedinem,
vel thynni quæ sunt circa... b. Quænam? a. Inferiora dico.
b. Hosne tu comedas? c. Ceteros enim existimare soleo
anthropophagos pisces. b. Quid autem præterea edis?
c. Ista malis tergoribus natantia.... b. Copaicas dicis.
c. Immani quidem cupiditate. Prope lacum forte agricolor;
sed anguillas postulabo desertionis :
prorsus enim nusquam erant.

CYCLOPS.

1. 2.

Esto vobis mugil sectus (*sive* tener),
torpedo assa, perca dissecta,
loligo farta, synodon coctus,

γλαύκου προτομὴ, γόγγρου κεφαλὴ,
βατράχου γαστὴρ, θύννου λαγόνες,
βατίδος νῶτον, κέστρας ὀσφὺς,
* ψήττας κίσχος, μαινὶς, καρὶς,
τρίγλη, φυκίς·
τῶν τοιούτων μηδὲν ἀπέστω.

Altero loco : τὰ δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδιοποιοῖς λεγόμενα δεῖπνα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὠσὶ μᾶλλον ἢ τῇ φάρυγγι· ὥσπερ τὰ παρ' Ἀντιφάνει μὲν ἐν Ἀκεστρίᾳ ... ἐν δὲ Κύκλωπί φησι

Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἥξει
παρ' ἐμοῦ ταυτί·
βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ἠλιβάτας,
αἲξ οὐρανία, κριὸς στομίας,
κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας,
δέλφαξ, δασύπους, ἔριφοι....
τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς,
τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς,
τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτός.

Cyclopis verba, haud dubie conjungenda, quibus prænavigantes allexisse putandus est. Versu 1 recte Mein. ὑμῖν, ut codex C, pro ἡμῖν. Deinde libri κεστρεὺς ὑμήττιος, quod aperte corruptum Schweigh. non ita male mutabat in νῆστις, probante Erfurdtio Observ. p. 463. Maluit tamen Mein. Porsoni τμητὸς, quo non minus verosimile videtur homericum ἀμαλὸς quum α et υ, pariterque λ et τ litteras interdum confusas esse in libris constet. V. 7 « et κίσχος vitiosum est, et ψήττας. Scribendum videtur ψῆττα, ξίφιος, vel ξιφίας. Hesych. Ξιφίας : ἰχθὺς ποιός. Ξίφιος : ὁμοίως. Archestratus Athen. 7, p. 314, E :

ἀλλὰ λαβὲ ξιφίου τέμαχος, Βυζάντιον ἐλθών.

Versu 12 cod. L. ὑλιβάτης, PV ὑλιβάτας, C ὑληβάτας. Suspicabar olim ὑψιβάτας, sed verum est haud dubie ἠλιβάτας, quod reposui ex Eustathio ad Hom. p. 1753, 22 : παρὰ δὲ Ἀντιφάνει ἐπαινῶν αἶγα ὁ Κύκλωψ λέγει οὐρανίαν αἶγα ἐν τῷ βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος (sic, ut etiam cod. C Athenæi) ἠλιβάτας, αἲξ οὐρανία, κτλ. Cf. Anaxilæ Circ. 1, 2. Ἠλίβατον dicitur quodvis ingens atque enormi magnitudine, v. c. ἠλίβατον χαλκὸν ap. Damoxenum Syntroph. 23; sed τράγον et δέλφακα nescio an rectius intelligas aprum et suem in summitate montium versantes. Schol. Venet. Iliad. 15, 273, laudante Lobeckio Paralip. gramm. 1, p. 80 : αἴγαγρος τῶν ἠλιβατούντων ἐστί. Versus 13, 14, 16-18 affert Eustath. p. 1524, 13 : ὁμοιοκαταληξία δὲ παιγνιώδης καὶ τὸ τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς,... ἔτι δὲ καὶ τὸ αἲξ οὐρ., κριὸς τομίας (sic), κάπρος ἐκτ., ὗς οὐ τομ. De capra cœlesti quam comico lepore reliquis immiscuit, v. ad Cratini Chirones 21 (Quam tamen simul proprie, quamvis per figuram, dictam putes *alte ascendentem*. Libri τομίας, male pro στομίας, duri oris, ferus, pugnax : v. Aristot. H. A, 6, 172. *Both.*) V. 15 lacunam indicavit Dindorf. Eam expleas voce τροφίαι, quam facile neglexerint post similem ἔριφοι : apte enim ἔριφοι τροφίαι opponuntur βοῒ ἀγελαίῳ. *Both.*) Verba τυρὸς κοπτὸς et τ. τμητὸς respicit Eust. p. 872, 11, et p. 1001, 51. » *E M.*

3.

Pollux 9, 88 : παρ' Ἀντιφάνει ἐν τῷ Κύκλωπι

— Κέρμα γάρ τι τυγχάνω.

Idem 7, 170 : κέρματα δὲ πολλῶν πληθυντικῶς εἰρηκότων, κέρμα ἑνικῶς Ἄμφις εἴρηκεν ἐν Ἀμπελουργῷ, καὶ Ἀντ. Κύκλωπι. Dictum κέρμα τι τυγχάνω pro usitatiore κέρματός τινος τ., ut Iliad. 4, 105 : αἰγὸς ἀγρίου, ὅν ... τυχήσας, etc., ubi schol. ἐπιτυχών. Eupolis Prospalt. 3 : τυχὼν πάντα. Polyzelus Μουσῶν γοναῖς 1 :

ἱερὸν γὰρ ὃν τετύχηκας ἐπακρίου Διός.

Meinekius tamen λαβὼν excidisse putat.

LXXVI. ΚΩΡΥΚΟΣ.

« Certum est, hujus dramatis titulum non *perum* significare, sed κώρυκον, qui κυρίως appellatur (v. fr. 3, non neglectis tamen quæ dicentur fr. Μνημάτων fine); illud autem incertum est, utrum ὁ κυρίως κώρυκος intelligendus sit follis athletarum, de quo accurate expositum in Matthæi Med. Græc. p. 124, seq., an viri nomen proprium. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 338. Viri quidem nomen Κώρυκος haud innotuit, sed montis Ioniæ, urbis Pamphyliæ

glauci os, congri caput,
ranæ ventriculus, thynni latera,
bati tergum, cestræ coxa,
rhombus, xiphias, mæna, squilla,
trigla, phycis;
talium nihil desit.
Terrestriumque vobis venient
a me hæcce :
bos gregalis, hircus montivagus,
capra cœlestis, aries pugnax,
aper castratus, sus non castratus,
porculus, lepus, hœdi (altiles),
caseus recens, caseus aridus,
caseus contusus, caseus rasus,
caseus dissectus, caseus concretus.

3.

In nummi aliquid incidi.

vel Lyciæ, et promontorii cum Cretæ, tum Ciliciæ cum urbe cognomini.

1.

Athen. 9, p. 409, C : ἐχρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας [ἀποπλύνοντες αὐτὰς,] καὶ σμήματι ἀπορρύψεως χάριν, ὡς παρίστησιν Ἀντ. ἐν Κωρύκῳ,

α. Ἐν ὅσῳ δ' ἀκροῶμαί σου, κέλευσον (οὖν) τινα
φέρειν ἀπονίψασθαι. β. Δότω τις δεῦρ' ὕδωρ,
καὶ σμῆμα.

Apud Ath. miror tam diu relictum esse glossema, quod uncinavimus. Versu 1 libri κέλευσόν τινα. Minus verosimiliter Koppiers Observ. p. 41, κέλευσόν μοι. Possis etiam κέλ. ἄν τινα. Eust. ad Hom. p. 1401, 6, affert v. 2 Δότω τις et sqq.

2.

Idem ib. p. 366, C : ἀνηδύντων δὲ ἁλῶν πληρεῖς οἱ κωμικοί, παρ' οἷς οἱ κατὰ τὸν Ἀντιφάνην. λέγει δ' ἐν Κωρύκῳ τις

Ἄλλως κυνῶν (γε) τῶν θαλαττίων ἀεὶ
ἓν ὄψον ἔχομεν· διὰ τέλους δὲ τοῦθ', ἅλας.
.... ἐπὶ δὲ τούτοις πίνομεν
οἰνάριον, ἡδὺ νὴ Δί' οὐ Χίου τρόπον,
οἷον δὲ Ποσειδῶν τοῖς περινέως ἂν φέρει
ἀπαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ.

Apud Athen. libri inepte οἱ Κυνικοί. Scripsi etiam, οἱ addito, παρ' οἷς οἱ κατὰ τ. Ἀντ., *inter quos* (Comicos) *Antiphanis æquales*, recentiores. Versu 1 et 2 vulgo ἄλλος κύων τῶν θαλ. δ' ἀεὶ ὄψων ἐν ἔχ. De canibus marinis cf. Pausan. Corinth. 34, 2. V. 4 et 5 libri mendose, si usquam, εἶδος, quod correxit Schweigh., et νὴ Δί' οἰκίας τρόπον Πόσειδος (Vl. πόσειδον) οἷον (recentiores οἷος) τοῖς παροῦσι συμφέρει. Quæ correxi. Τοῖς περινέως, *nautis*, v. ann. ad Thuc. 1, 10. Χίου τρόπον, i. e. κατὰ τρ. Χίου (οἴνου), ut Arist. Ran. 420, τὸν ἡμέτερον τρόπον. V. 6 ὀξυβάφῳ, cf. Av. 351.

3.

Idem 4, p. 161, A : περὶ ὧν (Pythagoreos dicit) φησιν Ἀντ. μὲν ἐν Μνήμασι τάδε,... κἂν τῷ κυρίως (h. e. ὀνόματι κυρίῳ) Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφομένῳ φησὶ

Πρῶτον μὲν ὥσπερ πυθαγορίζων ἐσθίει
ἔμψυχον οὐδέν, τῆς δὲ πλείστης τοὐβολοῦ
μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Versu 2 τοὐβολοῦ, *obolo*, i. e. vili pretio. « Eustath. ad Odyss. p. 1382, 18 : ὁ Κωμικὸς (Eq. 873) τοὺς πολλούς, εἴτουν (h. e. idem quod ἤγουν. *Both.*) τοὺς χύδην διακειμένους ἄνδρας, οὐχ ἁπλῶς εἶπε πολλούς, ἀλλὰ πολλοὺς τοὐβολοῦ, ἐκ μεταφορᾶς δηλαδὴ τῶν εὐτελῶν καὶ εὐώνων εἰδῶν (ciborum. *Mein.* Malim εἰδάτων. *Both.*). V. 3 « etiam Poliochus ap. Athen. 2, p. 60, B,

μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχυρωμένην.

Λέπει Eustath., qui hunc versum citat ad Odyss. p. 1863, 56, exponit ἐκλεπίζει. » *E M.*

LXXVII. ΛΑΜΠΑΣ.

Athen. 11, p. 486, F : Μετάνιπτρον, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν ἀπονίψωνται, διδομένη κύλιξ. Ἀντ. Λαμπάδι « Δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον, ἐντραγεῖν, σπονδή, κρότος. » Et p. 487, B : Ἀντ. Λαμπάδι « τράπεζα* φυστημινεὶς ἀλλὰ μὴν δαίμονος ἀγ. μετ. » Scribamus

Τράπεζα, φυστή, μαινὶς ἅλμῃ, δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον, ἐντραγεῖν, σπονδή,
κρότος.

Descriptio brevis convivii non sumptuosi. Dindorfius edebat Τράπεζ' ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, ἀλλὰ δ. Cf. ann. ad Lamponem.

LXXVIII. ΛΑΜΠΩΝ.

1.

Athen. 7, p. 307, D : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντί φησιν... Ἀντ. Λάμπωνι

CORYCUS.

1.

a. Interea igitur, dum te ausculto, jube
afferri aquam ad lavandum. b. Huc dato aliquis [aquam,
et unguentum.

2.

Alias canum (quidem) marinorum semper
unum habemus opsonium, et quovis tempore hoc, [sal.
...... ad hæc autem bibimus
villum, non per Jovem jucundi saporis, ut Chii,
sed quale Neptunus nautis porrigit
cunctis, acetabulo poculo.

3.

Primum quidem, velut pythagorissans, edit
animal nullum, fereque obolo venalis
mazæ atram partem sumens decorticat.

LAMPAS.

Mensa, maza, mænis in muria, boni
genii metaniptrum, epulæ festinatæ, libatio, plausus.

Κεστρεῖς ἔχων, ἀλλ' οὐ στρατιώτας, τυγχάνεις
νήστεις.

Quæ Meinekii emendatio. Vitiose libri ἄλλους στρ.

2.

Idem 10, p. 423, D : πρότερον δέ μοι λέξεται περὶ τοῦ ζωρότερον (ζωρέστερον). Ἀντ. Μελανίωνι ... ἐν δὲ Λάμπωνι

Ὁ δεῖν' Ἰᾶπυξ, κέρασον εὖ ζωρέστερον!

Libri Ὁ δ. Ἰάπυξ (hoc Dind. correxit) κ. εὐζωρέστερον, sed Athen. haud dubie legit ζωρέστερον, nec multum sensu differunt ζωρὸς et εὔζωρος. « Ὁ δεῖνα, *heus tu*; v. ad Eupolidis Prospalt. 2. *Iapyx* nomen servo inditum, quod vel ex Iapygia oriundum significat, vel celeritatem hominis in ministrando. Photius p. 100, 14, Ἰᾶπυξ : ἄνεμος ἐλαφρός. — *Lamponem* fabulam non diversam a *Lampade* existimat Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 417, et Lamponis quidem nomen ubique inferri vult Schweigh. Animadv. vol. 5, p. 363, quum tamen Lampas etiam in Alexidis fabulis commemoretur, sive eam ad λαμπαδοδρομίας solennitatem spectasse, sive a Lampade meretrice (?) nomen duxisse statuimus. Minimeque cogitandum cum illo est de Lampone e Periclis historia cognito (de quo ann. ad Arist. Av. 496). Facilius credam, Antiphanem Lamponis nomine symbolice usum esse, ut crescentem in dies sacricolarum atque hariolorum arrogantiam sub eo illuderet. » *E M.*

LXXIX. ΛΕΠΤΙΝΙΣΚΟΣ.

Nomine deminutivo irrideri putes nescio quem Λεπτίνην, non politicum, qualem Demosthenes impugnavit, sed gulonem.

Athen. 14, p. 641, F, et hinc Eust. ad Hom. p. 1401, 52 : ἐδίδοτο δὲ καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ, ὥσπερ καὶ λαγῷα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων ἐφέρετο, ὡς Ἀντ. ἐν Λεπτινίσκῳ φησὶν οὕτως·

α. Οἶνον Θάσιον πίνοις ἄν; β. Εἴ τις ἐγχέαι.
α. Πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; β. Εἰρηνικῶς·
μᾶλλον σφόδρα δ' αἷς (μὲν) μέλιτι προσπαίζει βίᾳ.
α. Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέροι; β. Τρώγοιμι, καὶ
ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. α. Ἄλλου δεῖ τινος;

Versu 1 parum placet in thesi collocatum Θάσιον, suspicorque hallucinatos esse suo more librarios, quum poeta dixisset

α. Πίνοις ἂν οἶνον Θάσιον; β. Εἴ τις ἐγχ.

V. 2 Eust. ἀμυγδαλᾶς. V. 3 vulgo μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν βία, quæ nemo explicuit. Jam Epit. et Eust. μᾶλλον pro μαλακὰς, omisso σφόδρα, et pro βία Epit. δεῖαν, mendosiusque etiam Eust. δέδοται. In illo agnovi primum δίαν, dein βίαν et βίᾳ (*ægre, vix*, ut apud Plat. Dædalo 1), qui β et δ litteras interdum confundi scirem (v. ann. ad Thuc. 3, 39) : abstinere enim se hic collocutor dicit amygdalis, præsertim illis, quibus appositis caupo vel convivator alludat melli, h. e. placentis mellitis, quasi his æquiparari possint, quæ longe præstent meris amygdalis. Igitur alter quærit de placentis illis. In verbo προσπαίζει intelligendum τὶς, sicut passim. V. 4 τρώγοιμι καὶ meliores libri, ceteri τρώγοιμ' ἂν καὶ, Epit. et Eust. sine καί. Versus 5 deest in C codice et apud Eustathium. Pro δὴ recte δεῖ Dobræus Advers. 2, p. 348.

LXXX. ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ.

Athen. 2, p. 68, A : ἀρτύματα ταῦτα καταλέγει Ἀντ.

1.

Ἀσταφίδος, ἁλῶν, σιραίου, σιλφίου, τυροῦ, θύμου,
σησάμου, νίτρου, κυμίνου, ῥοῦ, μέλιτος, ὀριγάνου,
βατανίων ὄξους, ἐλαῶν, εἰς ἀβυρτάκην χλόης,
καππάριδος, ᾠῶν, ταρίχου, καρδάμων, θρίων, ὀποῦ·

LAMPO.

1.

Mugiles jejunos forte habes, sed non milites

2.

Heus tu, Iapyx, bene misce meracius!

LEPTINISCUS.

a. Thasiumne vinum biberis? b. Si quis infundat.
a. De amygdalis autem quid statuis? b. Pacem;
multoque magis, si quis illis ægre alludit melli
a. Mellitas vero placentas si tibi apponat? b. Comedam,
et ovum glutiam. a. An aliquo præterea opus est?

LEUCADIUS.

1.

Acini uvæ passæ, salis, sapæ, silphii, casei, thymi,
sesami, nitri, cumini, rhois, mellis, origani,
patellarum aceti, olivarum, frondis ad abyrtacen,
capparis, ovorum, salsamenti, nasturtii, thrii, opii.

Pollux 6, 66 : εἴη δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ λίτρον. Ἀντ. ἐν Λευκαδίῳ (male libri Λευκάδι) « Σησάμου, λίτρου, κυμ. — χλόης », omissis reliquis. Apud Ath. desunt verba ῥοῦ, μέλιτος. — De forma λίτρον, quam præbet Pollux, Mein. laudat Lobeck. ad Phryn. p. 305, et Brunck. ad Ar. Ran. 667 (712). Mœris : λίτρον ἀττικῶς· νίτρον ἑλληνικῶς. V. 3 Pollux singulari βατανίου.... ἐλαίου. V. 4 vulgo ταρίχους, quod abhorret a genitivis. VL ταρίχων. Ceterum deest δεῖ, vel quiddam ejusmodi, quod in antecedentibus positum fuerit.

2.

Suidas, Ἀνάριστος : μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος... Ἀντ. Λευκαδίῳ

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

LXXXI. ΛΕΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 10, p. 422, E : εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις ἐν Κουρίδι, « ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν »... καὶ Ἀντ. ἐν Λεωνίδῃ

— Ἀλλά, πρὶν δεδειπνάναι
ἡμᾶς, παρέσται.

LXXXII. ΛΗΜΝΙΑΙ.

1.

Athen. 6, p. 230, D, de argenteorum vasorum usu agens : καὶ Ἀντ. δὲ ἐν Λημνίαις φησὶ

— Παρετέθη τρίπους.
πλακοῦντα χρηστόν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
ἔχων, ἐν ἀργυρῷ τε τρυβλίῳ μέλι.

2.

Idem 6, p. 258, D : Ἀντ. δ' ἐν Λημνίαις τέχνην τινὰ εἶναι ὑποτίθεται τὴν κολακείαν, ἐν οἷς λέγει

Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη,
ἢ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς;
ὁ ζωγράφος πονεῖ τε, καὶ πικραίνεται·
ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις πάλιν!
πρόσεστι πᾶσιν ἐπιμέλεια καὶ πόνος·
ἡμῖν δὲ μετὰ γέλωτος ὁ βίος καὶ τρυφῆς·
οὗ γὰρ τὸ μέγιστον ἔργον ἐστὶ παιδιά,
ἁδρὸν γελάσαι, σκῶψαί τιν', ἐκπιεῖν πολύν,
οὐχ ἡδύ γ'; ἐμοὶ μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δεύτερον.

Versu 3 libri minus commode πονεῖ τι. Haud infacete Grotius, legens π. τε :

Pictor laborat et sibi ipse irascitur.

Irasci enim ipse sibi dicatur et propter minutias tædiosas artis, quam elegit, et magis etiam si quando infeliciorem se opere toto sensit. V. 9 γ' omissum in codd. pluribus.

LXXXIII. ΛΥΔΟΣ.

Athen. 10, p. 445, C : ὁ δὲ πάροινος παρὰ τίνι κεῖται ;... Ἀντ. ἐν Λυδῷ εἴρηκε

Κολχὶς ἄνθρωπος πάροινος.

« De serva Colchica hæc videtur dixisse. » *Mein.*

LXXXIV. ΛΥΚΩΝ.

Athen. 7, p. 299, E : Ἀντιφάνης δ' ἐν Λύκωνι κωμῳδῶν τοὺς Αἰγυπτίους φησὶ

Καὶ τἄλλα δεινούς φασι τοὺς Αἰγυπτίους
εἶναι, τὸ νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν·
« πολὺ τῶν θεῶν γ' ἂν ἐστι τιμιωτέρα·
τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισιν ἔσθ' ἡμῖν τυχεῖν,
τούτων δραχμὰς δὲ τοὐλάχιστον δώδεκα
ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον. »
Οὕτως ἂν ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον.

2.

Ibi non sumpto jentaculo statim citharizabit.

LEONIDES.

— Sed, priusquam epulati simus,
aderit.

LEMNIÆ.

1.

— Appositus est tripus,
in quo bona, o venerabiles dii, placenta,
et in argentea patella mel.

2.

Deinde an est aut fuerit unquam suavior ars
vel alius reditus quam adulatio ingeniosa?
pictor et laborat, et stomachatur;
rursus agricola quantis in periculis versatur!
addita cuique est cura et miseria;
nobis autem in risu ac mollitie transigitur vita.
Ubi enim maximum opus est ludus,
et effuse cachinnare, irridere aliquem, multum vini bibere,
nonne suave est? mihi quidem secundo loco post divitias.

LYDUS.

Colchis mulier bibacula.

LYCO.

Et alias miros ajunt esse Ægyptios,
et deo similem putando anguillam :
« longe enim majore in pretio est quam dii,
siquidem hos precibus nobis comparemus,
illas vero minimum duodecim drachmis,
vel pluribus, nonnisi olfacere. »
Tam sacrum prorsus est hoc animal.

Cf. Eustath. ad Iliad. p. 1240, 27. Vers. 3 — 6 ridicule ficta oratio Ægyptiorum, superstitionem suam excusantium. « Ludit in ambigua significatione vocis, quæ et *cariorem* et *honoratiorem* notat. » *E Cas.* Mein. contulit Aristoph. Acharn. 713 seq. V. 3 libri frustra repetita particula γὰρ, ut Acharn. 615. et infra Myst. 2. Versu 5 autem cum minus emphatice, tum priore syllaba τοῦ δραχμὰς insolenter producta, τούτων δὲ δρ. Ar. Thesmoph. 1125:

ΤΟ. Ἐμοὶ χάρισαι σὺ τοῦτο. ΕΥ. Δώσεις οὖν δραχμήν;

V. 6 ὀσφρέσθαι pro ὀσφρᾶσθαι Elmsl. ad Acharn. 179. V. 7 vulgo οὕτως ἔσθ' ἅγιον παντ. τὸ θ. Apertum glossema ἔσθ', et omissum, ut videtur, ἂν elegans propter ἅγ- simile, quod sequitur.

« Huic fabulæ fortasse inditum nomen est a Lycone Scarphensi, quem aliquando comœdiæ, quam agebat, versum, quo munus peteret ab Alexandro Magno, inseruisse tradit Plut. in scripto De Alex. fort. p. 334, F; cf. Chares ap. Athen. 12, p. 538, F. In eundem Phalæci exstat epigramma Anal. Brunck. 1, p. 421. » *E M.*

LXXXV. ΜΑΛΘΑΚΗ.

Nomen meretricis. Theophilus ap. Athen. 13, p. 587, F,

— Τούτων τινὰ,
ὧν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις οἱ μαστροποὶ,
ἢ Νannάριον ἢ Μαλθακήν.

Lucianus Rhetor. præc. vol. 3, p. 13: ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ ἁπαλὸν, Αὐτοθαΐδα, τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ, μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος.

Clemens Alex. Pæd. 3, 2, p. 218 Sylb., 254 Pott.: τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι καὶ Ἀντ. ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Μαλθακῇ, τὸ ἑταιρικὸν τῶν γυναικῶν, ἀποσκώπτει, τὰ κοινὰ πάσαις ῥήματα εἰς τὴν κατατριβὴν ἐξηυρημένα λέγων,

— Ἔρχετ' ἢ
μετέρχετ' αὕτη; προσέχετ'! οὐ μετέρχεται·
ἥκει, πάρεστι· ῥύπτεται προσώπατον,
σμῆται, κετνίζετ', ἐκβέβηκε. Τρίβεται
λούσει, (σκοπεῖτε!) στέλλεται, μυρίζεται,
κοσμεῖτ' ἀθέσφατ'· ἂν δὲ χρῇ, κἀπάγχεται.

Libri mira corruptione, scopisque dissolutis, versu 1 et 2, Ἔρχεται, μετέρχεθ' αὕτη, προσέρχετ', οὐ μετ., v. 3 ῥύπτεται, προσέρχεται, v. 4 σμήχεται, v. 5 λούεται, σκοπεῖται, στέλλ., v. 6 κ., ἀλείφετ'· ἂν δ' ἔχοι (Sylb. ἔχῃ) τι ἀπάγχεται. Colloquuntur plures, clam e secreto observantes mulierem luxuriosam, primum domi suæ cultui mundoque muliebri studentem, deinde in balneum euntem; quæ ubi lavandi, ungendi, multisque modis corpus exornandi finem non invenit, tandem talis vanitatis pertæsus aliquis exclamat, hanc, si opus sit, vel se suspensuram esse. Versu 3 ne quis miretur repositam vocem προσώπατον, reputet, quæso, permixta hic illic inveniri in codicibus π et ρ, κ vel χ et α, tum α vel αι et οι, ου, quæque his sunt similia. V. 4 σμῆται debetur Meinekio. V. 5 ἀθέσφατ' posui pro ἀλείφετ': gradus corruptionis, ut conjicias, αδεσφατ, αλεσφατ, ἀλειφατ. Deinde Meinek. ἂν τύχῃ δ', Hermannus ἂν δὲ μή γ'.

LXXXVI. ΜΕΙΛΑΝΙΩΝ.

Athen. 10, p. 423, D: πρότερον δέ μοι λέξεται περὶ τοῦ ζωρότερον. Ἀντ. Μειλανίωνι

Τοῦτον ἐγὼ κρίνω μετανιπτρίδα τῆς Ὑγιείας
πίνειν, ζωροτέρου χρώμενον οἰνοχόῳ.

Libri perperam ζωροτέρῳ, quasi ipse οἰνοχόος dicatur ζωρότερος, non ζωρότερον, h. e. ζωρότερόν τι, ζωρότερος οἶνος. « Titulus fabulæ fortasse rectius scribetur Μελανίων, ut apud Aristophanem Lysistrata et Pausaniam 3, 12, 7. » *E M.* Utrumque nomen bene habet: v. Apollod. 3, 9, 2.

LXXXVII. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Pollux 10, 73: ἀλλὰ καὶ ἀσκοπυτίνη· καὶ γὰρ τοῦτ' ἄν τις εὕροι ἐν Ἀντιφάνους Μελεάγρῳ·

— Ἀσκοπυτίνην τινὰ,
δίψους ἀρωγόν.

« Voce ἀσκοπ., qua lagena corio obducta significatur (cf. ann. ad Aristoph. Av. 751. *Both.*), præter Antiphanem usus est Menander apud Pollucem l. c., et scriptor libri Judith. 10, 5. » *E Mein.*, hæc disserente Hist. crit. Com. p. 315: « *Antiphonti* Meleagrum fabulam adscribit Aristoteles Rhetor.

MALTHACE.

— Venitne, an
alio it hæc? attendite! non alio it:
venit; adest: mundat faciem,
illinit se, pectit comas, egressa est. Fricatur
lavans, (spectate!) induitur, ungitur,
ornatur multimodis, et, si opus est, se suspendit.

MELANIO.

Hunc ego censeo potum secundum Sanitatis
bibere, meracius miscente vinum pocillatore.

MELEAGER.

— Tinam aliquam, sitientium
auxiliatricem.

2, 2 : ὑπόκειται ἡ ὀργὴ τῆς ὀλιγωρίας πρὸς τοὺς μὴ προσήκοντας, προσήκει δὲ τοῖς ἥττοσι μὴ ὀλιγωρεῖν. τοῖς δὲ φίλοις, ἐάν τε μὴ εὖ λέγωσιν ἢ ποιῶσιν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐὰν τἀναντία, καὶ ἐὰν μὴ αἰσθάνωνται, ὥσπερ ὁ Ἀντιφῶντος Πλήξιππος τῷ Μελεάγρῳ· ὀλιγωρίας γὰρ τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι σημεῖον. Et ib. 24 : ἐκ τοῦ Μελεάγρου τοῦ Ἀντιφῶντος

Οὐχ ἵνα κάνωσι θῆρ', ὅπως δὲ μάρτυρες
ἀρετῆς γένωνται Μελεάγρῳ πρὸς Ἑλλάδα.

Qui locus ex prologo fabulæ petitus videtur, tragœdiæ quidem, » ut pluribus ibidem ostendit vir doctissimus.

LXXXVIII. ΜΕΛΙΤΤΑ.

« Nomen meretricium. Athen. 4, p. 157, A : γέλωτος οὖν ἐπιρραγέντος παρῆν ἡ θεατροτορύνη Μέλισσα. Sed hæc Athenæi fuerit æqualis : itaque illam potius Melissam intellexerim, quam postea Maniam dictam esse memoriæ prodidit Machon Ath. 13, p. 578, C. » *E M.*

Stobæus Floril. 59, 17, cum lemmate Ἀντιφάνους Μελίττης.

Ἐπὶ χρήμασιν δ', ὧν ἔμπορος, φρονεῖ μέγα,
ὧν ἐστι πάντων * ἐνίοτ' ἄνεμος κύριος.

Imo ὧν ἐστι πάντων εἷς ὅ γ' ἄνεμος κύριος. V. 1 libri χρήμασ' ἰνδῶν, quod correxit Dobr. apud Porsonum Aristoph. p. 108. Idem proposuit φρονεῖς.

LXXXIX. ΜΕΤΟΙΚΟΣ.

Athen. 4, p. 170, D : τῶν δὲ μαγείρων διάφοροί τινες ἦσαν οἱ καλούμενοι τραπεζοποιοί. εἰς ὃ δὲ οὗτοι παρελαμβάνοντο, σαφῶς παρίστησιν Ἀντ. ἐν Μετοίκῳ,

— Προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ
τραπεζοποιόν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ'
ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τἄλλ' ὅσα
τούτῳ προσήκει.

Versu 2 λύχνους θ' codd. A λύχνους τ'. Præter necessitatem Jacobs. Additt. p. 111, particulam delet.

XC. ΜΗΔΕΙΑ.

Pollux 7, 57 : ἔστι δὲ καὶ χιτὼν ἀμόργινος (male libri ἀμοργικός. De κ et ν confusis v. ann. ad Pherecrat. Κρατ. 12, etc.). Ἀντ. φησὶν ἐν Μηδείᾳ

— Ἣν χιτὼν ἀμόργινος!
ἕτερος δὲ περιηγητός ἐστιν·

οὑτοσὶ δ' ἄρα, ὁ περιηγητὸς, εἶδος χιτῶνος. « Verba χιτὼν ἀμόργινος fortasse ex hoc loco commemorat Steph. Byzant. v. Ἄμοργος. Pro ἦν (sic libri) scribendum videtur ἥν, *en tibi tunicam amorginam*. Menander p. 56 : ἀλλ' ἥν χιτών σοι, etc. » *E M.* Qui etiam οὑτοσὶ cum Antiphanis versu conjunxit, addens (οὗτος) δ' ἄρα, etc.

XCI. ΜΗΤΡΑΓΥΡΤΗΣ.

« Quam Μηναγύρτην appellat Antiatt. p. 88, 18, eam Μητραγύρτην vocat Athen. 12, p. 553, C, nullo ad sensum discrimine : v. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 11 et Lobeck. Aglaoph. p. 645. Μηναγύρτην docuit etiam Menander. Horum dramatum argumentum haud difficulter perspicias, siquidem illud sacricolarum genus mendicandi impudentia fraudulentiaque infame erat : cf. in Μισοπονήρῳ et, quos laudat Reisk. ad Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. 2, 19. » *E M.*

1.

Athen. 2, p. 553, C : Ἀντ. δὲ ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας· ἐν δὲ Μητραγύρτῃ φησὶ

— Τήν τε παῖδ', ἀλείμματα
παρὰ τῆς θεοῦ λαβοῦσαν, εὖ τὸν τοὺς πόδας
ἐκέλευ' ἀλείφειν πρῶτον, εἶτα τὰ γόνατα·
ὡς θᾶττον ἡ παῖς δ' ἥψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν
ἔτριψέ τ', ἀνεπήδησεν.

Libri versu 2 putide ac mendose, nec sine solœcismo, λαβ., εἶτα τοὺς π. Τὸν posui pro τοῦτον. De α et ον inter se permutatis cf. ann. ad Iliad. 23, 238, in Add. Hom. vol. 6, p. 396. V. 4 iidem fere ἡ π. διήψατο αὐτοῦ, quæ curavit Koppiers. Observ. p. 38.

MELISSA.

Opibus autem superbit, quum sit mercator,
quorum omnium unus quidêm dominus est ventus.

INQUILINUS.

— Profectus adsumpsi huncce
a mensa, qui purgabit vasa, lumina
instruet, libationes curabit, et reliqua,
quæ ad hunc pertinent.

MEDEA.

— En amorgina tunica!
altera vero purpura est circumtexta.

METRAGYRTA.

— Et puellam jussit, acceptis
a dea unguentis, primum huic
bene pedes ungere, dein genua;
simulatque autem puella pedes ejus
tetigit et fricavit, exsiluit.

2.

Antiatt. p. 88, 18, Δεδιωκημένα : Ἀντ. Μηναγύρτῃ. « Altera forma διωκημένος usus est Ant. in Poesi versu 18. De duplice augmento apud recentiores haud vulgaria dedit Koppiers. Observ. p. 9 seq. Cf. Eustath. ad Odyss. p. 1382, 30. » *Mein.*

XCII. ΜΗΤΡΟΦΩΝ.

Antiatt. p. 88, 4, Διδοῦσιν : οὐ διδόασιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι. « Suspicor etiam hic Aristophanis et Antiphanis nomina commutata esse. Bergkius ad Aristoph. fragm. p. 899 malit Ἀριστοφῶν, sed Aristophontis auctoritatem grammatici non facile adhibuerunt. » *E M.*

XCIII. ΜΙΔΩΝ.

« De *Midone* et Philisco, quas Pollux 10, 152 et 176 commemorat, in Alexidis fabularum recensu conjecturam protulimus. » *Mein.*

Pollux 10, 152 : Ἀργυροθήκην δὲ Ἀντ. ἐν Μίδωνι εἴρηκεν (pro ἀργυριοθήκη alias usitato).

XCIV. ΜΙΝΩΣ.

Athen. 2, p. 58, D : μαλάχαι.... ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους Μίνωος διὰ τοῦ ο γεγραμμένον,

Τρώγοντες μολόχης ῥίζαν.

Eustath. ad Hom. p. 1406, 57 citat τρώγοντας.

XCV. ΜΙΣΟΠΟΝΗΡΟΣ.

Athen. 6, p. 226, D : ἐμφανίζει δ' αὐτῶν (τῶν ἰχθυοπωλῶν) καὶ τὸ σκαιὸν, ἔτι δὲ μισάνθρωπον, Ἀντ. ἐν Μισοπονήρῳ, πρὸς τοὺς ἐν τῷ βίῳ χαχίστους τὴν σύγκρισιν αὐτῶν ποιούμενος διὰ τούτων·

Εἶτ' οὐ σοφοὶ δῆτ' εἰσὶν οἱ Σκύθαι σφόδρα,
οἳ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις
διδόασιν ἵππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα;
οὐ μὰ Δία τιτθὰς εἰσάγουσι βασκάνους,
καὶ παιδαγωγοὺς αὖθις ὧν μείζων (ζόη)·
αὗται γὰρ ὑπερβάλλουσι, μετὰ δὲ νὴ Δία
τοὺς μητραγυρτοῦντάς γε· πολὺ γὰρ αὖ γένος
μιαρώτατον τοῦτ' ἐστὶν, εἰ μὴ νὴ Δία
τοὺς ἰχθυοπώλας τίς τε βούλεται λέγειν,
(καὶ) μετά γε (τούτους) τοὺς τραπεζίτας· ἔθνος
τούτου γὰρ οὐδέν ἐστιν ἐξωλέστερον.

Versu 3 libri διαδιδόασιν, quod correxit Grotius. V. 4 οὐ pro οὐχὶ Hermann. Doctr. metr. p. 135. V. 5 vulgo αὖθις, ὧν μείζω γε μαίας νὴ Δία (νὴ τὸν Δ. cod. B) αὗται, etc. Grotius nimio conatu :

— ὧν μεῖζον (χαχὸν
οὐχ ἔστιν οὐδὲν μετά) γε μαίας νὴ Δία.

Istis enim μὰ Δία τιτθὰς aliquis, paulo insolentiorem vocem explicans, allevit opinor, μαίας νὴ Δία, quibus deletis scripsi ὧν μείζων ζόη, h. e. παιδ. ἐκείνων παιδίων, ὧν μείζων ζόη, *quibus major* sive adultior *ætas*, quum ζόη forte oblitteratum videretur ob simile -ζω, quod antecedit, præsertim communi forma ζωὴ a librariis immissa pro Ionica, quam nemo mirabitur, præsertim apud hunc poetam. Cf. Soph. Σκυρίαις Stob. Flor. 126, 28, etc. Versu 7 recte Schweigh. μητρ. γε, pro his similibusque codicum erroribus μητραρπατῶντας γυργοῦντάς γε, μηταρπαζῶντας γυργοῦντάς γε, in quibus ἀπατῶντας glossema esse docuit ex Suida v. Ἀγύρτης. V. 9 vulgo τίς γε. V. 10 apparet, supplenda fuisse verba καὶ et τούτους. Minus probabilia supplevit Dobræus.

XCVI. ΜΝΗΜΑΤΑ.

Athen. 4, p. 161, A : εἰ αὐτάρκειαν ἀσπάζῃ, φιλόσοφε, τί οὐ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἐκείνους ζηλοῖς, περὶ ὧν φησιν Ἀντ. μὲν ἐν Μνήμασι τάδε,

Τῶν Πυθαγορικῶν δὴ 'τυχον ἄθλιοί τινες
ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἅλιμα, καὶ κακὰ
τοιαῦτα συλλέγοντες ἐν τῷ κωρύκῳ.

Versu 1 libri δὲ τυχόν. Porson. aliique δ' ἔτυχον. Jam non est producenda prima τοῦ ἄθλιοι. Ceterum præter necessitatem Elmslejus apud Dind. Additt. ad Ath. vol. 1, p. xx, Πυθαγοριστῶν, quum sint loci, in quibus Πυθαγορικοὶ etiam alii quam discipuli ipsius Pythagoræ dicuntur, velut Artemid.

MALORUM OSOR.

Tum nonne sapientissimi sane sunt Scythæ,
qui statim natis infantibus
bibendum dant lac equorum et boum?
non per Jovem nutrices inducunt invidas,
posteaque educatrices adultiorum : nam
illæ modum excedunt; minus tamen per Jovem
quam Cybeles sacricolæ : id enim rursum genus
longe fœdissimum est, nisi quis forte per Jovem
de piscium venditoribus dicere vult,
et post hos quidem de trapezitis : siquidem
hac natione nihil est perniciosius.

MONUMENTA.

Pythagoricorum sane quidam miseri erant
in voragine, halima comedentes, et mala
ejusmodi colligentes in corycum.

Onir. 2, 69, ut Mein. annotavit. V. 2 ἅλιμα pro ἄλιμμα vel ἄλιμα scripsit Bochartus Hieroz. 1, 3, p. 876, ubi Antiphanem contulit cum græca versione Hiobi 30, 4. Plinius H. N. 22, 22, de *halimo* : « alii fruticem esse dicunt... foliis oleæ... coqui autem hæc ciborum gratia... ; alii olus maritimum, salsum, et inde nomen (ἅλιμον) » etc. V. 3 ἐν τῷ χωρύκῳ addidit Koppiers. Observ. p. 41, sequitur enim apud Athen. : κἀν τῷ κυρίως Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφομένῳ φησίν, etc.

XCVII. ΜΟΙΧΟΙ.

Athen. 6, p. 225, D : ὅτι δὲ καὶ νεκροὺς πωλοῦσι τοὺς ἰχθῦς καὶ σεσηπότας, ἐπισημαίνεται ὁ Ἀντ. ἐν Μοιχοῖς διὰ τούτων·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων
ἀτυχέστερον· τῷ μὴ γὰρ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν
αὐτοῖς ἁλοῦσιν, εἶτα κατεδηδεσμένοις,
εὐθὺς ταφῆναι παραδοθέντες ὤθλιοι
τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις,
σήπονθ', ἕωλοι κείμενοι δύ' ἡμέρας
ἢ τρεῖς· μόλις δ', ἐάν ποτ' ὠνητὴν τυφλὸν
λάβωσιν, ἔδωκαν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν
τούτῳ· κομίσας δ' ἐξέβαλεν (οἴκου γ') οἴκαδε,
τὴν πεῖραν ἐν τῇ ῥινὶ τῆς ὀδμῆς λαβών.

Versu 2 libri metro pessumdato τῷ γὰρ μή. Correxit Erfurdt. Observ. p. 455. V. 4 ὤθλιοι, ut ὥνδρες pro οἱ ἄνδρες. Libri ἄθλιοι, sed articulo opus est. V. 7 δ' ἐὰν pro δ' ἄν, vel δέ γ' ἂν (VL), primus Porson. Advers. p. 50. V. 9. οἴκου γ' haustum fuerit a simili οἴκαδε. Casaub. addendum putabat εὐθύς, Meinek. αὖθις. V. 10 Mein. ὀσμῆς, sed non spreverim ego apud Antiphanem Ionicam Homeri formam, de qua v. Bornemann. ad Xen. Cyrop. 1, 6, 40. Cf. Æschyli Prom. 115.

XCVIII. ΜΥΛΩΝ.

« Satis aptus comœdiæ titulus est Μύλων, *Pistrinum*. Compares Pomponii *Ergastulum*, a Nonio laudatum. » *E M.*

Pollux 7, 211 : Ἀντ. δὲ ἐν τῷ Μύλωνι εἴρηκε « βιβλιδίου κόλλημα. »

XCIX. ΜΥΣΤΙΣ.

1.

Athen. 10., p. 446, B, de imperativo πῖθι disserens : Ἀντ. ἐν Μύστιδι·

α. Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. β. Τοῦτο μέν σοι πείσομαι·
καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σχῆμά πως
τῆς κύλικός ἐστιν ἄξιόν τε τοῦ κλέους
τοῦ τῆς ἑορτῆς· οὗ μὲν ἐσμέν; ἄρτι γὰρ
ἐξ ὀξυβαφίων κεραμέων ἐπίνομεν·
τούτῳ δὲ, τέκνον, (ἂν) πολλὰ κἀγάθ' οἱ θεοὶ
τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὃς ἐποίησέ σε,
τῆς συμμετρίας καὶ τῆς ἀφελείας οὕνεκα!

Idem 11, p. 494, C : ὅτι δ' ἐστὶ τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμέας, σαφῶς παρίστησιν Ἀντ. ἐν Μύστιδι διὰ τούτων· γραῦς ἐστι φίλοινος, ἐπαινοῦσα κύλικα μεγάλην καὶ ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξύβαφον, ὡς βραχύ. εἰπόντος οὖν τινος πρὸς αὐτὴν « Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι, » λέγει « Τοῦτο etc. » Versu 4 cod. A sine accent. ου μεν η μεν, idemque lib. 11 οὐ μὲν οὐ μὲν, alii οὔμεν οὔμεν, al. οὐ μέμνηται, etc. Dindorf. et Mein. οὗ μὲν ἦμεν. Immo οὗ μὲν ἐσμέν; *ubinam sumus?* ut Cicero in Catil. 1, 9, 4 : *O dii immortales, ubinam gentium sumus?* Anus læta sic laudat præsens tempus ob majora quam olim pocula. Littera εσ et η etiam alias confusæ. Sic Zenobius 4, 67, ἢ μυχὸν, sed Suidas ex eodem loco ἐς μοιχόν (sic). Cf. Callias Atal. 1. Lobeckius Aglaoph. p. 628 conjecit οὗ 'τελοῦμεν. Præterea codd. ἀρτίως, quod ne versus quidem admittit. Versum 5 propter ὀξυβάφια affert Pollux 10, 67. V. 6 ἂν elegans oblitteratum esse videtur ob -ον simile, quod antecedit; certe non

---

MŒCHI.

Nullum est animal infelicius
quam pisces : nam eo, quod non debent mori
post capturam, dein comedi,
statim ad sepeliendum traditi piscium
venditoribus scelestis miseri
putrefiunt, hesterni jacentes, duo vel tres
dies; vixque, si quando emptorem cæcum
repererunt, ei permittunt ut mortuos tollat;
at ille domum ablatos (e domo) ejicit,
ubi odorem naso expertus est.

MYSTIS.

1.

a. Age tu igitur, bibe! b. In hoc quidem tibi obsequar :
alliciens enim quodammodo, per deos, forma
est calicis, dignaque fama
festi. Ubinam sumus? nuper enim
e fictilibus acetabulis potabamus :
illi autem, cara tu mea (calix), multa bona dii
tribuant artifici, qui te fecit,
ob symmetriam ac simplicitatem!

placet, ne apud hunc quidem, quamvis recentiorem, producta prima syllaba τοῦ τέκνον.

2.

Porphyrius De abstin. carn. 2, 17 : ὅθεν καὶ τῶν ποιητῶν τισι διὰ τὸ γνώριμον ἀποφαίνεσθαι ἐδόκει τὰ τοιαῦτα, ὡς Ἀντ. ἐν Μύστιδι λέγει (perperam libri Ἀντιφάνει ἐν Μ. λέγεται, -ται quidem adhærente ex articulo ταῖς) · « Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. τεκμήριον δ' · ὅταν γὰρ ἑκατόμβας τινὲς θύωσιν, ἐπὶ τούτοις ἅπασιν ὕστατος πάντων καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη, ὥστ' ἄλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα δαπάνην ματαίαν οὖσαν αὐτῶν οὕνεκα, τὸ δὲ μικρὸν αὐτὸ τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς. » Hæc et alias corrupta sunt et glossematis obscurata. Scribamus

Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσί γ' ἄν·
τεκμήριον δ' · ὅταν γὰρ ἑκατόμβας τινὲς
θύωσ', ἐφ' ἅπασι καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη,
ὡς τἄλλα μὲν τὰ πολλὰ παραναλούμενα
δαπάνην ματαίαν οὖσαν αὐτοῦ γ' οὕνεκα,
τὸ δὲ μικρὸν αὐτὸ τοῦτ' ἀρεστὸν τοῖς θεοῖς.

Versu 1 intolerabile est γάρ eo loco sententiæ; cf. ann. ad Lyconem. V. 4 Mein. ὡς τἄλλα.

3.

Athen. 10, p. 441, C : οἷαι δ' εἰσὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι μεθύουσαι αἱ γυναῖκες, παραδίδωσιν Ἀντ. μὲν ἐν τῇ Ἀκοντιζομένῃ,... καὶ ἐν Μύστιδι (γυναῖκες δ' εἰσὶν αἱ διαλεγόμεναι)

— α. Βούλει καὶ σύ, φιλτάτη, πιεῖν;
β. (Πιεῖν;) καλῶς ἔχοιμι. α. Τοιγαροῦν φέρε·
μέχρι καὶ τριῶν γάρ φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Schweigh. δέ post Βούλει excidisse putat; sed verisimilior est Meinekii ratio, quem secutus ego sub altera persona repetivi Πιεῖν; quod facile exciderit. Versu 2 Hermannus καλῶς ἔχει μοι. V. 3 vulgo : μέχρι γὰρ τριῶν φασι τ. τ. θ., sed PVL μέχρι καὶ τριῶν, etc. Dindorf. et alii μ. γὰρ τριῶν δεῖν φασι τ. τ. θ., obliti illi ostendere, qui factum sit, ut δεῖν omitteretur. Hoc in genere plus justo sibi indulgent viri docti.

C. ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ.

1.

Athen. 6, p. 224, C : οἱ γὰρ ἐν Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικήν ποτε κωμῳδηθέντων, περὶ ὧν Ἀντ. μὲν ἐν Νεανίσκοις φησὶν

Ἐγὼ τέως μὲν ᾤόμην τὰς Γοργόνας
εἶναί τι λογοποίημα· πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
ἔλθω, πεπίστευκ' · ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίγνομαι,
ὥστ' ἐξ ἀνάγκης ἔστ' ἀποστραφέντι μοι
λαλεῖν πρὸς * αὐτούς · ἂν ἴδω γάρ, ἡλίκον
ἰχθὺν ὅσου τιμῶσι, πήγνυμαι σαφῶς.

« Versu 3 vulgo πεπ. εὐθύς · ἐμβλ. γὰρ αὐτοῖς ἰχθ. Correxit Porson. ad Toupii Emend. 4, p. 501. V. 4 Dind. γίγνομαι pro γίνομαι, et v. 6 ἄν pro ἐάν. » *E M.* Ibidem manifestum mendum corrigas λαλεῖν πρὸς ἄλλους. De confusis interdum ἄλλος et αὐτὸς vide nos ann. ad Eurip. Hippol. 1135, etc. Ἡλίκον ἰχθύν, *qualem ætate piscem*, quam parvum.

2.

Stobæus Floril. 97, 8, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐκ Νεανίσκων.

Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν,
ὦ μῆτερ, ἡ πενία δὲ περιφανές τε καὶ
ταπεινόν.

Versu 1 παρ. ferri potest, sed aptius est περικάλυμμα, notumque haud raro permisceri παρά et περί : v. Schæfer. Melet. crit. 1, 1, 25, Thuc. 4. 102, etc. V. 2 δέ immissum a Grotio.

2.

Simplicibus quidem gaudere dii solent.
Ejus rei hoc indicium est : si qui hecatombas
sacrificant, post cuncta etiam libanotum *aræ* im-
quasi cetera quidem ante oblata [ponunt,
sint sumptus inanis propter istum,
id autem exiguum placeat diis.

3.

— a. Etiamne, carissima, vis bibere?
b. Bibere? bene haberem. — a. Cape igitur :
nam usque ad tria quoque *pocula* hauriri ajunt in
[honorem deorum.

ADOLESCENTES.

1.

Ego adhuc quidem putabam Gorgonas
esse figmentum quoddam; sed in forum
profectus fidem habui : nam adspectis ibi
piscium venditoribus, continuo lapis fio
ita, ut cogar averti
et cum aliis fabulari : quum enim video, qualem
pisciculum quanti æstiment, prorsus dirigeo.

2.

Opulentia improborum est involucrum,
mater, paupertas vero perspicua,
debilisque.

CI. ΝΕΟΤΤΙΣ.

« Meretricis nomen, quo etiam Anaxilas et Eubulus fabulas inscripserunt. Apud Athen. (fr. 2.) Antiphanes Neottide Demosthenem ridet propter lusum verborum δοῦναι et ἀποδοῦναι, ex quo conjicere licet, scriptam esse fabulam circa olymp. 109, 2 (ante Chr. nat. 342). Cf. Clintoni Fast. Hellen. p. 153 Kr. » *E. M.*

1.

Athen. 3, p. 108, E : τὰ ἐκ Νεοττίδος Ἀντιφάνους τάδε.

Παίσων μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας ἐνθάδε
ἀφικόμην, ἀχθεὶς ὑπό τινος ἐμπόρου,
Σύρος τὸ γένος ὤν· περιτυχὼν δ' ἡμῖν ὁδὶ
κηρυττομένοις ὀβολοστάτης * ὢν ἐπρίατο,
ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν,
τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν
μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤσθιεν,
ὁ τρισμακαρίτης, εἰσφέρειν ἔξω θύμου.

Versu 1 perperam libri Παῖς ὤν, quum sequatur Σύρος - ὤν. Scripsi Παίσων, *saltaturus* : v. Schneideri Lex. v. Παίζειν. More Syrorum et Asianorum, saltatum cum sorore in theatris Athenas venit is, qui hæc loquitur, sed ibi venditus est avaro cuidam imitatori Pythagoreorum. V. 4 libri etiam hic ὤν. Scribo οὗ v. Vocem ὀβολοστάτης ex Comicis affert Photius p. 314, 16, sec. Harpocr. p. 134, 14. V. 7 malim μηδ' ὧν γε Πυθ., propter ὁ τρισμακαρίτης versu 8, ubi τρισμακάριστος vel τρισμακάριτος legitur in codicibus apud Casaubonum.

2.

Idem 7, p. 223, E : Δημοσθένης, Φιλίππου Ἀθηναίοις Ἀλόννησον διδόντος, συνεβούλευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσιν, ὅπερ Ἀντ. ἐν Νεοττίδι παιδιὰν θέμενος ἐρεσχελεῖ τόνδε τὸν τρόπον·

α. Ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς
ἀπέλαβεν, ὥσπερ ἔλαβεν. β. Ἠγάπησέ γ' ἂν
τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν * Δημοσθένης.

Versu 2 sic Dobr. ad Aristoph. Nub. 1382, pro Ἠγάπησεν ἄν, quum apud Plut. Vit. Demosth. cap. 9, qui et ipse hæc affert, legatur ἠγάπησε γάρ. Falsum autem ἠγάπησεν ἄν, *probasset*, quasi non ea verba ipse Demosthenes antea jam usurpavisset; qui error peperit alterum versu 3 Δημοσθένης, pro quo lego Δημοσθένους. De η et ου confusis v. indicem Thucydidis.

3.

Idem 13, p. 586, A, de Sinope : μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἀντ. ἐν Ἀρκάδι καὶ ἐν Κηπουρῷ, ἐν Ἀκεστρίᾳ, ἐν Νεοττίδι.

CII. ΟΒΡΙΜΟΣ.

« Hoc viri nomen fuisse, e Stobæo Floril. 122, 15, intelligitur. » *E. M.*

Pollux 10, 21 : εἴρηται τοίνυν ἐν Αἰσχύλου Σισύφῳ « Ἰδοῦ σταθμοῦχος ἐγκατήλλων φῶς ἀθρεῖ (v. Æschyli Fragm. quæ edidimus, p. 97) » Ἀντ. δὲ ἐν Ὀβρίμῳ φησίν

α. Ἂν κελεύῃ μ' ὁ σταθμοῦχος.... β. Ἡ σταθμοῦχος δ' ἔστι τις;
ἆρά γ' ἀποπνίξεις με καινὴν πρός με διάλεκτον λαλῶν;
α. Εἴ τι τάττοι μ' ὁ στέγαρχος....

Versu 1 libri Ἂν κ. με στ. ἢ στ. δ' ἔ. τίς; et hoc et 3 versu opus est articulo. Mein. recte ἦ. Sed τίς minus aptum. V. 2 libri vitiose ἀποπνίξεις δέ με καινήν, etc. Meinek. conjicit ἆρ' ἀποκτενεῖς με, vel ἀποκνίσεις γὰρ δή με, in quibus probandum est ἆρ', non item ἀποκτενεῖς, vel ἀποκνίσεις, quum vulgatum ἀποπνίξεις firmetur scriptura codicis Jungerm. ἀποπνήξεις. Ejus verbi ne producenda esset altera syllaba, scripsi ἆρά γ'. Bekkerus tentabat Ἀλλ' ἀποπνίξεις γάρ με κ., Hermann. νὴ Δί' ἀποπν. V. 3 vulgo εἰ τέτακτό μοι στεγάρχων. Cod. Jungerm. ἤτε ταχτοιμιστεγάρχον (sic). Meinek. εἴ τι τάττοι μοι στέγαρχος, sed v. ad v. 1 Μοὶ elisum est, ut apud Aristoph. Av. 86 et Vesp. 601. Bentl. : « Binæ sunt personæ, quarum prior novo vocabulo utitur σταθμούχῳ pro οἰκοδεσπότῃ, quod altera se negat in-

---

NEOTTIS.

1.

Saltaturus una cum sorore huc Athenas
veni, adductus a quodam mercatore,
Syrus genere; nos autem offendens per præconem
vendendos proinde emit hic fœnerator,
homo non exsuperandus vi'a miserabili,
qui nihil domum ferat
ne illorum quidem, quæ edebat Pythagoras ille
ter beatus, præter thymum.

2.

a. Dominus autem omnia patris bona
recepit ita, ut *cepit*. b. Probaverit
hoc verbi, acceptum a Demosthene.

OBRIMUS.

a. Si quid me agere jubeat σταθμοῦχος.... b. An σταθμοῦχος aliquis est?
enecabisne me igitur novo sermone loquens?
a. Si quid imperet mihi στέγαρχος...

telligere. Prior vero ineptire pergit, et, quasi σαφέστερόν τι dicturus, aliud verbum adhibet æque ignotum : nam ἂν κελεύῃ με στέγαρχος et εἰ 'πιτάττοι μοι στ. (sic enim Bentl.) idem significant. »

CIII. ΟΙΝΟΜΑΟΣ, ἢ ΠΕΛΟΨ.

Athen. 4, p. 130, E : Ἀντ. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Οἰνομάῳ ἢ Πέλοπι διαπαίζων ἔφη

Τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι
φυλλιοτρῶγες δράσειαν, ὅπου
τέτταρα λήψει κρέα μίκρ' ὀβολοῦ;
παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν* ὅλους
βοῦς ὤπτων, σῦς, ἐλάφους, ἄρνας;
τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὅλον
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ
θερμὴν παρέθηκε κάμηλον.

Versu 1 μακροτράπεζοι Eustath. ad Il. p. 245, 24. V. 2 libri meliores φυλλοτρῶγες (deteriores cum Eust. φιλοτρ.), durius producta, quamvis in anapæsto, syllaba. Probabiliter Mein. φυλλιοτρῶγες. V. 3 libri λήψῃ κρ. μικρά. V. 4 vereor ne ponendum sit ὄνους, quum sequatur ὅλον τέρας, quod frigeret post ὅλους. Herodotus 1, 133 : οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν (Persarum) βοῦν καὶ ὄνον καὶ ἵππον καὶ κάμηλον προτιθέαται ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοις. De litteris λ et ν forte commutatis ad Arist. Plut. 179. V. 5 ita Mein. secundum Jacobs. Additt. p. 88, qui scripsit ὤπτων ὗς. Libri ὀπτῶσιν.

CIV. ΟΜΟΙΟΙ.

« Ὁμοίους laudat Athen. libris 11 et 14, sed 4, p. 158, C, Ὁμοίας, ut de titulo dubites. Alexis et Antidotus scripserunt Ὁμοίαν, Ephippus Ὁμοίους. » *E M.*

1.

Athen. 14, p. 642, a, de mensis secundis agens: Ἀντ. ἐν Λεπτινίσκῳ.... ἐν δὲ Ὁμοίοις·

Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν εἰς τράπεζαν δευτέραν,
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς·
ὡς δ' ἐδείπνησαν (συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ),
καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε Θηρίκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον· ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

Idem 11, p. 471, C : μνημονεύει τοῦ ἐκπώματος (poculi Thericlei, quod appellatum est a Thericle, figulo Corinthio, cujus etiam Lucianus meminit Lexiph. c. 7) καὶ Ἀντ. ἐν Ὁμοίοις οὕτως « Ὡς δ' ἐδ. ... ἔλαβεν. Quæ conjunxit Meinek.; ecloga prior in versibus 1 et 2 subsistit. Versu 1 vulgo χορ. ἢ τράπεζαν. Cod. P ἐπεισῆγ' εὐχορίαν. V. 3 τὰν μέσῳ pro τὰ μ. Koppiers. Observ. p. 50. V. 5 libri σεμνοπόνου. Correxit Casaub. « Versus 4 et 5 Dindorf. Antiphanem e Philoxeni Δείπνῳ sumpsisse putat; sed similibus quidem, neque tamen iisdem, numeris usus est in illo carmine Philoxenus, ut hoc tantum concedere liceat, hunc nostrum ad ejus poetæ imitationem se composuisse. » *E M.*

2.

Idem 4, p. 158, C, de φακῇ dicens : Ἀντ. δ' Ὁμοίαις (sic)

— Εὖ δ' ἐγίγνεθ', ἡ φακῆν
ἕψειν μ' ἐδίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τις εἷς.

Versu 1 ἧ, *ubi* : v. Matth. Gr. § 486, 2. Qui hæc dicit, gratulatur sibi de eo, quod aliquo pervenerit, ubi *unus quidam* (τις εἷς), h. e. quidam erat, qui solus lentem coquere sciebat (ut Soph. OEd. R. 231 : εἴτε τίς, εἷς ὤν, λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα), quod ridiculum in re facili. Cod. A εὖ δὲ γένεθ' η φ. BD εὖ δὲ γύναι τὴν φ. P ἢ, VL, ἢ φακῆν. Porson. et Dind. ὅτι φακῆν. Meinek. malit εἰ φ., et altero versu ἕψειν με διδάσκει.

OENOMAUS sive PELOPS.

Quid agerent Græci, de exigua mensa
foliola comedentes, ubi
quattuor obolo capies carnes parvas ?
apud majores autem nostros assabant
totos (asinos ?) boves, sues, cervos, agnos,
et postremo coquus totum
monstrum assatum, calidam
camelum, magno regi apposuit.

SIMILES.

1.

Dein superinduxit choream ad bellaria,
apposuitque mensam placentis multiplicibus onustam;
et postquam epulati erant (contrahere enim volo intermedia),
etiam Jovis servatoris venit Thericleum vasculum
venerabilis potionis e gutta delicata Lesbia
plenum, spumans; et quisque id dextra capiebat.

2.

— Et bene fuit, ubi lentem
coquere me docuit popularium aliquis unus.

CV. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΙ.

Athen. 15, p. 655, B : καὶ Ἀντ. ἐν τοῖς Ὁμοπατρίοις φησὶν

Ἐν Ἡλίου μέν φασι γίγνεσθαι πόλει
φοίνικας, ἐν Ἀθήναις δὲ γλαῦκας, ἡ Κύπρος
ἔχει πελείας διαφόρους, ἡ δ' ἐν Σάμῳ
Ἥρα τὸ χρυσοῦν, φασὶν, ὀρνίθων γένος,
τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῶς.

« Hinc sumpsit Eust. ad Iliad. p. 1035, 44. V. 5 ταῶς scripsi pro ταώς. Pavones dicit, qui in templo Junonis Samiæ alebantur : v. Monodotum ap. Athen. p. 655, A. » *E M.* Varro apud Gell. 7, 16 : *Pavus e Samo præstantior est.* Cf. eund. R. R. 3, 6, 2, etc.

CVI. ΟΜΦΑΛΗ.

1.

Athen. 3, p. 112, C : τῶν δ' Ἀττικῶν ἄρτων ὡς διαφόρων μνημονεύει καὶ Ἀντ. ἐν Ὀμφάλῃ οὕτως,

— Πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς
δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτε δὴ 'κ τῆς σῆς στέγης,
ὁρῶν μὲν ἄρτους τούσδε λευκοσωμάτους,
ἰπνὸν καταμπέχοντας, ἐν διεξόδοις,
ὁρῶν δὲ μορφὴν * κριβάνοις ἠλλαγμένους,
μίμημα χειρὸς Ἀττικῆς, οὓς δημόταις
Θεαρίων ἔδειξεν;

Dedimus, quæ et intelligi et probabiliter confirmari possent. Versu 1 γεγὼς codd. VL, antiquiores γεγονώς. V. 2 edd. ποτ' ἐκ τῆσδε στέγης, quum statim sequatur ἄρτους τούσδε. Codd. ABP ἐξ. ποτε δ' ἐκ τῆς στέγης, duo alii ποτε τῆσδ' ἐκ. Omphales domum dicit Hercules vorax, in colloquio cum ea, negans se exire posse, quum in transitibus per ædes videat circa furnum tot candidos varieque ad modum Atticorum et Thearionis formatos panes; cf. fr. 3, et Aristoph. Ran. 511 seqq. V. 3 male Porsonus aliique delent τούσδε, quo hos versiculos ita conglutinare possint :

ὁρῶν μὲν ἄρτους λευκοσωμάτους, ἰπνὸν
καταμπέχοντας ἐν πυκναῖς (sic libri) διεξόδοις

non sentientes illi, glossema, esse πυκναῖς. Vetustiores κατεμπέχ. V. 5 inepte κριβάνοις in libris : scribo κριμνίτας. De β et μ confusis v. ann. ad Eurip. El. 175, nec desunt exempla ι et α, ν et τ, α et οι confusorum. V. 6 malim μιμήματα. Deinde primus Porsonus recte δημόταις pro δὴ γοναῖς (cod. A δη γοναις), h. e. Ἀθηναίοις : nam Atheniensis fuit pistor celeber *Thearion*, de quo Platonis interpp. Gorg. p. 518.

2.

Idem ib. p. 123, B : ὅτι γὰρ οἴδασι θερμὸν ὕδωρ, Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις (fragm. 22) παρίστησιν,.... Ἀντ. δ' ἐν Ὀμφ.

— Ἐν χύτρᾳ δέ μοι
ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι·
οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'· ἐὰν δ' ἄρα
στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλὸν,
παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς.

Herculis verba cibis obruti, et tamen vetantis aquam sibi coqui ad purgandum ventrem. V. 5 comparant Aristophanis Plut. 879, 880, ubi v. ann. nostram, itemque ad Eupolidis Δήμους l. l. « De nomine proprio Φέρτατος injuria dubitabat Schweigh. : ejusdem enim generis sunt Ἀγαθὸς, Κάλλιστος, Ἐπιτήδειος, alia. » *E M.*

3.

Idem ib. p. 125, A : κεῖται μὲν ὁ φιλοτάριχος παρ' Ἀντιφάνει ἐν Ὀμφ. οὕτως,

Οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ', ὦ κόρη.

Herculis etiam hæc verba, qui potius quam salsamenta delicatiora totos boves, eosque crudos, devorasse dicebatur, propterea dictus βουφάγος, etc. Vid. Apollod. 2, 6 § 7, Spanhem. ad Callim. H. in Dianam 161, Antiphanis Parasiti fr. 5.

EODEM PATRE NATI.

In Solis quidem urbe gignuntur, ut ajunt,
palmæ, Athenis autem noctuæ; Cyprus
columbas varias habet, et Sami
Juno aureum, ut ajunt, avium genus,
formosos atque late conspicuos pavones.

OMPHALE.

1.

— Quomodo enim vir aliquis bene natus
unquam sane exire possit ex tua domo,
videns in transitibus hosce panes
candidos circa furnum,
vidensque varios forma triticeos,
imitamina manus Atticæ, quos popularibus
Thearion monstravit?

2.

— In olla vero ne aliquem
videam coquere mihi aquam :
neque enim habeo, neque habere velim, malum;
quumque torminibus afficitur mihi venter aut umbilicus,
est mihi a Phertato annulus, drachma emptus.

3.

Nullo modo sum salsamentorum amator, o puella.

Ad candem hanc fabulam Meinekio referendum videtur fr. incert. 20.

CVII. ΟΜΩΝΥΜΟΙ.

Athen. 2, p. 43, B : οὐ γὰρ Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ πεπίστευκα, λέγοντι, κατὰ πολλὰ τὴν Ἀττικὴν διαφέρουσαν τῶν ἄλλων καὶ ὕδωρ κάλλιστον ἔχειν· φησὶ γὰρ

— α. Οἷα δ' ἡ χώρα φέρει,
διαφέρουσα τῆς ἁπάσης, Ἱππόνικ', οἰκουμένης,
τὸ μέλι, τοὺς ἄρτους, τὰ σῦκα.... β. Σῦκα μὲν, νὴ τὸν Δία,
πάνυ φέρει. α. Βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυροὺς, ὕδωρ,
ὥστε καὶ γνοίην ἂν εὐθὺς διαφέρον πῶμ' Ἀττικόν!

V. 2 vulgo et hoc l. et 3, p. 74, D, ubi primi duo versus leguntur, διαφέροντα πάσης, Ἱππόνικε, τῆς οἰκ. Bene Mein. quod Athen. videri potest legisse διαφέρουσα, Porson. δ. τῆς ἁπάσης, Ἱππόνικ', οἰκ. V. 4 Dobr. θύμα pro inconcinno θύματα, sed male idem expunxit διαφέρον vulgatum post ὕδωρ, epitheton illud vocabuli πῶμ', quod reposui pro corrupto πίνων (πωμ, πων, πινων). Τυροὺς accipiendum fuit e codicibus VL : nam πυροὺς, quod habent BCD atque edd., parum differt ab ἄρτοις, et caseorum magnam Athenis fuisse venditionem, nemo ignorat : vide Aristoph. Ran. 521, nostri Parasit. 2, 5, etc.

CVIII. ΟΡΦΕΥΣ.

Pollux 10, 172 : τοῦτο (βύσμα) βύστραν ἕτεροι κεκλήκασιν, ὡς Ἀναξανδρίδης Κιθαριστρίᾳ, καὶ Ἀντ. Ὀρφεῖ

— Βύστραν τ' ἂν ἐκ φύλλων τινῶν.

Putide libri B. τιν' ἐκ φ. τινῶν (quod om. cod. Falck.). Litteræ α, ι, ει, sexcenties confusæ in libris.

CIX. ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΗΣ.

Athen. 7, p. 303, F : Ἀντ. ἐν Παιδεραστῇ

Τῆς δὲ βελτίστης μεσαῖον θυννάδος Βυζαντίας
τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στεγάσμασιν.

Solus C codex θυννίδος, sed α superscripto.

CX. ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

« Fabula posterior Alexidis Parasito, ut vel ex eo intelligas, quod in hac Athen. 3, p. 123, E, Araros, Aristophanis filius, ridetur. » *E M.*

1.

Athen. 4, p. 169, E : ἐν δὲ Παρασίτῳ Ἀντ. καὶ τάδε λέγει,

— Ἄλλος ἐπὶ τούτῳ* μέγας
ἥξει τις, ἰσοτράπεζος, εὐγενής. β. Τίνα
λέγεις; α. Καρύστου θρέμμα γηγενὲς, ζέον.
β. Εἶτ' οὐκ ἂν εἴποις; ὕπαγε. α. Κάκκαβον λέγω·
σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις λοπάδ'. β. Ἐμοὶ δὲ τοὔνομα
οἴει διαφέρειν, εἴτε κάκκαβόν τινες
χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε σίττυβον;
πλὴν, ὅτι λέγεις ἀγγεῖον, οἶδα.

Conf. Eustath. ad Iliad. p. 872, 14. Versu 1 legebam μέλας, aptum epitheton ollæ, igne subdito nigrescentis (de γ et λ nonnunquam commutatis v. ann. ad Phrynichi Μονότρ. 1) : nam vulgatum μέγας friget sequente ἰσοτράπεζος, quod quidem e Philoxeni Cœna Athen. 4, p. 147, B, sumptum esse suspicatur Mein. Idem : « Καρύστου θρέμμα dicit ollam Carystiam sive Euboicam : cf. Matron Athen. 4, p. 135, D. Similiter μᾶζαν Cereris filiam dixit Eubulus Orth. 1, 10, et ventum a Scironiis petris flantem Scironis filium Sosicrates Athen. 11, p. 474, A. Γηγενής (scil. libri γη-

HOMONYMI.

— a. Qualia vero fert regio,
excellens, Hipponice, præ universo orbe terrarum,
mel, panes, ficus.. . b. Ficus quidem per Jovem
præcipue fert. a. Greges, lanas, myrta, thyma, caseos, aquam,
ut statim sentiam præstantem potum Atticum!

ORPHEUS.

Obturamentumque ex foliis quibusdam.

PÆDERASTA.

Optimique thynni Byzantii medium
salsamentum in betarum foliis occultatur.

PARASITUS.

1.

— Alius post hunc niger
quidam veniet, mensæ magnitudine nobilis.
b. Quem dicis? a. Carysti fœtum terreum, fervente[m].
b. Non igitur dices? perge. a. Caccabum dico ego :
tu fortasse lancem dixeris. b. Meane
referre putas, sive qui caccabum aliqui
vocare malint, sive sittybum?
id tantum scio, te vas dicere.

γενῆς, ζέων. *Both.*), quippe ex luto cocta. Ridet hoc affectatum genus dicendi Lucianus Lexiph. p. 332. V. 4 Pollux 10, 106 : καὶ κάκκαβον δὲ τὴν κακκάβην κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν (ab Atticistis damnatam : v. Lobeck. ad Phryn. p. 427) Ἀντ. (cod. A. Ἀντιφῶν) κέκληκεν, εἰπὼν Παρασίτῳ Κάκκαβον λέγω, etc. Similiter Eust. l. c. Vocem σίττυβον, hoc sensu aliunde non cognitam, idem fere, quod λοπὰς, significare necesse est; σιττύβη autem, quod latere dicas in πτύβην codicis A apud Pollucem, denotat vestem coriaceam, quum h. l. vasculum dicatur. Cod. V σύπτηβον. » *E M.* V. 5 nonnulli Pollucis om. ἴσως. V. 7 recentiores codd. Ath. χαίροντες ὀνομάζουσιν.

2.

Idem 3, p. 96, B, de ποσὶν ἑφθοῖς (proprie καπυροῖς, *arefactis*, in aere siccatis) : Ἀντ. Παρασίτῳ

— α. Χοιρίων
σκέλη καπύρ'. β. Ἀστεῖόν γε νὴ τὴν Ἑστίαν
ἄριστον! α. Ἑφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολύς.

V. 1 libri χοιρέων, correctum a Schweigh.

3.

Idem ib. p. 118, D : Ἀντ. ὁ ποιητὴς ἐν Δευκαλίωνι (fr. 1) ταρίχων τῶνδε μέμνηται,... καὶ ἐν Παρ.

— Τάριχος ἀντακαῖον ἐν μέσῳ
πῖον, ὁλόλευκον, θερμόν.

« Verosimile est hæc ad eandem, ad quam superius fragmentum, fabulæ partem pertinuisse. » *E M.*

4.

Idem 8, p. 358, D : ταῦτα καὶ παρ' ἡμῶν ἔχετε, ἄνδρες φίλοι, ὀψωνησάντων κατὰ δύναμιν τὴν ἑαυτῶν ὑγιεινῶς· κατὰ γὰρ τὸν Ἀντιφάνους Παράσιτον,

Ἐγὼ περὶ τὴν ὀψωνίαν μὲν οὐ πάνυ
ἐσπούδακ', οὐδ' αὖ συνέτεμον λίαν πάνυ,
ὡς ἄν τις ἄλλος ἐξενεχθεὶς ἐν πότῳ·
τῷ διαλάβοι δὲ κραιπάλην ἑλληνικῶς.

Versu 1 πάνυ τι libri; delevit τι Casaub. V. 3 libris ὡς ἄντις ἄλλως ἐξενεχθεῖσιν ὅπου. Casaub. ἄλλοις ἐξ πότου. Hermann. ἐξενεχθεὶς ἐκ πότου. V. 4 temere Abresch. Diluc. Thucyd. p. 368 διαβάλοι. Libri τοῦ διαλάβοι κρ. ἑλλ.

5.

Idem 9, p. 370, E. Ἀντ. δ' ἐν Παρ. ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης μέμνηται ἐν τούτοις·

— Οἷα δ' ἐστὶν οἶσθα σύ,
γύναι; σκόροδα, τυρὸς, πλακοῦντες, πράγματα
ἐλευθέρι', οὐ τάριχος, οὐδ' ἡδύσμασιν
ἄρνεια καταπεπλησμέν', οὐδὲ θρυμματὶς
τεταραγμένη καὶ λοπάδες ἀνθρωποφθόροι.
Καὶ μὴν ῥαφάνους γ' ἕψουσι λυπρὰς, ὦ θεοὶ,
ἔτνος θ' ἅμ' αὐταῖς πίσινον.

Versu 1 σὺ ex uno cod. addidit Dindorf.; antiqui codd. γύναι τοῖς. Quare Meinek. malit Οἷα δ' ἔστ', οἶσθ', ὦ γύναι· τούτοις σκόρ. V. 2 πέμματα (pro πράγματα) BD et MSS. Casauboni, « ex interpretatione. Cf. Diphili Ἄπληστ. 4. *Res libero viro dignas* dicit eas, quas non appetat homo delicatulus, ut Schweigh. annotavit. (Describuntur autem epulæ frugales eorum, quibus non adulentur parasiti gulosi. *Both.*) V. 3 sic Tyrwhittus; codd. ἐλευθερίου. Idemque correxit v. 4 καταπεπλησμένου δὲ codicum. V. 5 de verbo ταράττεσθαι v. ann. ad Amipsiæ Σφενδ. 2. » *E M.* Vulgo καὶ λοπ., ἀνθρώπων φθοραὶ, et fœdiore mendo v. 6 λιπαρὰς pro λυπρὰς, quod firmatur Athenæi verbis ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης. V. 7 bene αὐταῖς pro αὐτοῖς Meinek. Casauboni est θ' ἅμ' pro θαῦμ'.

CXI.* ΠΑΡΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

Titulus suspectus, vixque usitatum nec magnæ rei verbum παρεκδιδόναι. Scribam Παραδιδομένη, *In servitutem data*, sive *vendita ex lege;* dignum Antiphanis ingenio argumentum. Passim confusa α, ει et similia (ἐκεῖ pro ἀεὶ scriptum apud Philemonem Athen. p. 664, D) : hinc error. *Seleucus* intelligendus ὁ Νικάτωρ, primum dux Alexandri M., postremo rex Syriæ : v. Polybius.

2

— Porculorum
femora siccata. b. Elegans, per Vestam,
jentaculum! a. Caseus coctus valde circumagebatur.

3.

— Salsamentum acipenseris in medio
pingue, totum album, calidum

4.

Ego de opsonio nec valde sollicitus esse
soleo, nec rursus id vehementer concido,
ut potu elatus aliquis;
hoc autem modo crapulam dissiparet græce.

5.

— Qualia vero sint, scin' tu,
mulier? allia, caseus, placentæ, res
liberales; non salsamentum, neque condimentis
fartæ agninæ, nec thrymmatis
mixta, patinæque homicidæ.
Immo brassicas quidem coquunt miseras, o dii,
et pultem cum iis pisinam.

1.

Athen. 4, p. 156, C: κατὰ τὸν ἡδὺν Ἀντιφάνη, ὃς ἐν τῇ Παρεκδιδομένῃ (sic) ἔφη,

Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ὦνδρες, αὐτὸν τὸν θεόν,
ἐξ οὗ τὸ μεθύειν πᾶσιν ὑμῖν γίγνεται,
ἦ μὴν ἑλέσθαι τοῦτον ἂν ζῆν τὸν βίον
ἢ τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχήν.

Versu 1 libri ἄνδρες, mendo haud infrequente, v. 2 γίνεται. Ἡμῖν malit Meinek. V. 3 ἦ μὴν pro ἡμῖν librorum Casaub. V. 4 ἢ τὴν etc., intell. μᾶλλον. His ibidem Ath. subjecit sequentia, quæ alio pertinent:

2.

Φακῆν ῥοφεῖν ἐσθ' ἡδὺ μὴ δεδοικότ' ἢ
μαλακῶς καθεύδειν ἄθλιον δεδοικότα.

Libri Ῥοφεῖν φακῆν, voce præcipua male collocata; tum μὴ δεδοικότα, μαλακῶς etc. Δεδοικότ' ἤ, h. e. δεδοικότα μᾶλλον ἢ μαλ. etc.

CXII. ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ. (ΠΑΡΟΙΜΙΑΖΟΜΕΝΟΣ.)

« Cum ænigmatico genere comœdiarum (de quo v. Aristoph. Vesp. 20, seqq., Antiphanis Κνοιθ.) quodammodo conjunctum est earum argumentum, in quibus homines proverbiorum impense amantes repræsentati sunt, velut in Παροιμίαις sive Παροιμιαζομένῳ, ab Athenæo et Photio laudata; qua in fabula haud dubie poeta hominem exhibuit Sanchonis Pansæ instar proverbiis joculariter ludentem. Ceterum sub ænigmatum et proverbiorum involucris Comici simul sibi invisos exagitabant ad modum Eubuli Sphingocarione fr. 1, in quo Callistratus acerrimis facetiarum aculeis pungitur. » *E M.*

1.

Athen. 2, p. 60, E: Κηφισόδωρος, ὁ Ἰσοκράτους μαθητής, ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοτέλους... ἐπιτιμᾷ τῷ φιλοσόφῳ, ὡς οὐ ποιήσαντι λόγου ἄξιον τὸ παροιμίας ἀθροῖσαι, Ἀντιφάνους ὅλον ποιήσαντος δρᾶμα τὸ ἐπιγραφόμενον Παροιμίαι, ἐξ οὗ καὶ παρατίθεται τάδε,

Ἐγὼ γὰρ εἰ τῶν ὑμετέρων φάγοιμί τι,
μύκητας ὠμοὺς ἂν φαγεῖν δοκοῖμί μοι,
καὶ στρυφνὰ μῆλα, κεἴ τι πνίγει βρωμάτων.

Versu 1 libri Ἐ. γ. ἄν τι τῶν, Meinek. Ἐ. γ. ἂν εἰ τῶν... sed verosimilius in annot. Ἐ. γ. εἰ τῶν... In fine libri φάγοιμι, Casaub. φάγοιμί τι. V. 2 libri φαγεῖν δοκῶ. Casaub. φαγεῖν ἐμοὶ δοκῶ, quod non quadrat ad φάγοιμι. V. 3 Mein. βρωμάτων pro βρῶμά τι.

2.

Photius Lex. p. 538, 25, Στίμμιν καὶ στίμιν: ὅ τινες στίβην (στίβι). Ἀντ. Παροιμιαζομένῳ

Στῖμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους.

« De στίμμι dubitari potest: grammatici quidem nonnisi duas formas agnoscunt; τὸ στῖμι vel στίμμι, et ἡ στῖμις vel στίμμις: v. Crameri Anecd. Oxon. 2, p. 259, 413, Bekker. Anecd. p. 1208, Eust. ad Odyss. 18, 355. » *E M.* Cf. Schneid. Lex. v. Στίμμις.

CXIII. ΠΛΟΥΣΙΟΙ.

Athen. 8, p. 342, E: Ἀντ. δ' ἐν Πλουσίοις κατάλογον ποιεῖται ὀψοφάγων ἐν τούτοις,

— Εὔθυνος δ' ἔχων
σανδάλια καὶ σφραγῖδα, καὶ μεμυρισμένος,
τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐλογίζετο,
Φοινικίδης δέ, Ταυρέας θ' ὁ φίλτατος,
ἄνδρες πανοψοφάγοι (γε) τοιοῦτοί τινες,
οἷοι καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχη,
ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ·
κύκλους δὲ συναγείροντες ἔλεγον οὖν τάδε,
ὡς οὐ βιωτόν ἐστιν, οὐδ' ἀνασχετόν,

IN SERVITUTEM DATA.

1.

Juroque vobis, viri, ipsum deum,
cujus beneficio vos omnes inebriamini,
profecto hanc vitam electurum esse
potius quam Seleuci regis dignitatem.

2.

{ Lentem sorbere nihil metuentem suavius est
quam molliter cubare miserum metuentem }

PROVERBIA.

1.

Ego enim si quid vestrorum edam,
fungos crudos edere mihi videar,
et acida mala et quidquid ciborum suffocat.

2.

Stimin, speculas, crobylos, redimicula.

OPULENTI.

— Euthynus autem cum
sandaliis annuloque, et unguentatus,
de his rebus nescio quid cogitabat,
et Phœnicides, Taureasque carissimus,
viri opsoniorum omnium cupidi quidam adeo,
ut in foro salsamenta deglutiant,
rem videntes emoriebantur,
gravissimeque ferebant opsonii penuriam,
in circulis congregatis dicentes,
nec vivi posse, nec ferendum esse,

τῆς μὲν θαλάττης ἀντιποιεῖσθαί τινας
ὑμῶν, ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα,
ὄψου δὲ μηδὲν μήποτ' εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.
Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιάρχων ἐστί; δεῖ
νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν
τῶν ἰχθύων· νυνὶ δὲ Μάτων συνήρπακεν
τοὺς ἁλιέας, καὶ Διογείτων νὴ Δία
ἅπαντας ἀναπέπεικεν εἰς αὐτὸν φέρειν,
κοὐ δημοτικόν γε τοῦτο δρᾷ, τοιαῦτα φλῶν·
γάμοι δ' ἐκεῖνοι καὶ πότοι νεανικοὶ
ἦσαν.

Versu 2 libri σανδάλιον. Correxit Koppiers. Observ. p. 55. V. 3 Dindorf. transposuit ἔλογ. quod libri initio versus habent. V. 5 iidem mendose ἅ. πάλαι ὀψοφάγοι τοιοί τινες. Jacobs. et Mein. πάλαι ποτ' ὀψοφαγίστατοί τινες. Versu 8 affert Eustath. p. 867, 38. V. 9 vulgo hiante versu ἔλεγον τάδε. Minus apte Dobr. ad Plutum 980 ἔλεγον ἂν τ. V. 13 μήποτ' additum a Meinek. ad Menandr. p. 181. V. 14, antiquiores codd. ἐστι δὴ pro δεῖ. V. 16 νῦν δὲ Μάτρων codd.; correxit Schweigh. Νησιάρχους, v. 14 *insulis* (Græcis) *imperantes* dicit Athenienses, qui pridem tributum iis imposuerunt : v. Pausan. 8, 52, 2. De *Matone* sophista et lurcone cf. nostri Cithar. 11, et Anaxilæ Monotr. 2. V. 17 Διογείτων prima longa, ut Διογένης, Διώρης Iliad. 2, 622. Meinek. conjicit καὶ δὴ Διογ. V. 18 ἅπαντας pro πάντας Muretus V. L.. 19, 3. V. 19 τοσαῦτα Jacobs. V. 20 : *illa vero nuptialia convivia et adolescentium compotationes fuerunt*, h. e. *desierunt celebrari, ex quo illi divites omnia adse trahere cœperunt*, ut Muretus interpretatur.

CXIV. ΠΟΙΗΣΙΣ.

« Eodem titulo drama quum ab Aristophane scriptum esse meminisset Casaub., ejus nomen apud Athenæum restitui voluit, non reputans ille hic commemoratos Chremetem et Phidonem, quos antiqua comœdia ignorat. » *E M.* Idem ad versus 17-22 : « Comœdia quum veterem licentiam inclinata populi libertate tueri amplius non posset, aliam circumspicere debuit cavillandi formam, quæ nihil haberet, quod in potentium tunc hominum reprehensionem incurreret. Angustioribus igitur finibus circumscripta singulorum irrisione, Comici hanc fere rationem tenuerunt, ut, eadem vitia insectati, generales morum descriptiones exhiberent et fictis plerumque nominibus luderent » etc.

Athen. 6, p. 222, A : ὑπομνήσομεν τὰ παρ' Ἀντιφάνει λεγόμενα ἐν Ποιήσει τόνδε τὸν τρόπον·

— Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία
ποίημα κατὰ πάντ', εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καί τιν' εἰπεῖν, ὥσθ' ὑπομνῆσαι μόνον
δεῖ τὸν ποιητήν. Οἰδίπουν γὰρ ἄν γε φῶ,
(οἱ) τἄλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατὴρ Λάϊος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες,
τί πείσεθ' οὗτος, τί πεποίηκεν; ἂν πάλιν
εἴπῃ τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
πάντ' εὐθὺς εἴρηχ', ὅτι μανεὶς ἀπέκτονεν
τὴν μητέρ', ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως
ἥξει, πάλιν τ' ἄπεισι......
ἔπειθ', ὅταν μηδέν (γε) δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἴρουσιν, ὥσπερ δάκτυλον, τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
Ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἅπαντα δεῖ
εὑρεῖν, ὀνόματα καινά, τὰ διῳκημένα

mare quosdam occupare
vestrûm, multumque argenti impendere,
nec tamen unquam opsonii micam adnavigari.
Quid igitur juvant insulis imperantes?
promulganda lex est, ut importentur
pisces : nunc vero Maton abripere solet
piscatores, et Diogiton per Jovem iis
persuasit, ut omnes sibi afferant,
non populari quidem consilio, ut garrit;
nuptiæ autem illæ et juveniles compotationes
fuerunt.

POESIS.

— Felix omnino carmen est
tragœdia, siquidem primum argumenta
spectatoribus nota sunt,
priusquam aliquis enarret, ut commemoratione
modo poeta indigeat. Nam Œdipum si nomino,
illi cetera omnia sciunt : quid egerit pater Lajus,
mater Iocaste, filiæ, filii qui fuerint,
quid passurus sit ille, quid fecerit? rursus si quis
dicit Alcmæonem, vel pueri omnes continuo
clamant, insanum eum interfecisse
matrem; indignatus vero Adrastus
subito aderit, et rursus abibit......
dein, si nihil præterea dicendum habent,
et vehementer laborant
extollunt in fabulis, ut digitum, machinam,
idque spectatoribus sufficit.
Nobis autem sic agere non licet, sed omnia
invenienda sunt, nomina nova, prius

πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφήν,
τὴν εἰσβολήν· ἂν ἕν τι τούτων παραλίπῃ
Χρέμης τις, ἢ Φείδων τις, ἐκσυρίττεται·
Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Versu 6 οἱ addidi, i. e. οὗτοι, spectatores. Hoc, hausto, ut videtur, ab -ῶ antecedente, et sententiæ et versui opus est. Codd. τὰ δ' ἄλλα. Dindorf. τἄλλα. V. 11 ἀγανακτῶν, *indignatus* : fortasse Clisthenis (v. Herodot. 5, 67) vel alius injuriis, in aliqua tragœdia ostensis. V. 12-13 ἥξει πάλιν ταπεισιθ' ὅταν etc. cod. Venet. Illud Casaub. ex suis. V. 13 inserui γὲ non tam sensus gratia, cui tamen bene convenit, quam cavens, ne omni cæsura destituatur versus. V. 14 codd. ABP ἀπειρηκόσιν, in quo facile agnitum est ἀ—κωσιν. Vulgo ἀ—ρήκασιν, quod solœcum. V. 15 « τὴν μηχανήν : deum ex machina eos introducere dicit. Cf. Plato Crat. p. 425, D; Cic. N. D. 1, 20. » *E M.* Versu 17 ὁμοιοτελεύτως libri ἀλλὰ πάντα. V. 18 κἄπειτα, quod in libris legitur post καινά, delevit Casaub. V 21 nonnulli Φίδων.

CXV. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

« Eodem titulo inscriptæ ferebantur fabulæ Alexidis et Epigenis, quarum argumentum divines si memineris, Ponticos, Athenis versari solitos vel mercaturæ (præsertim salsamentorum) causa, vel ut philosophorum scholis interessent, fere ludibrio habitos esse a nasutis Atheniensibus : v. ap. Diog. Laert. 6, 1, 3, Antisthenis dictum (ridentis τὸ Ποντικὸν μειράκιον, ὃ, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ, καὶ, πυνθανομένου, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « Βιβλιδαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, » τὸν νοῦν παρεμφαῖνον), itemque Stratonici Athen. 8, p. 351, C, et Gnathænæ apud Machonem Ath. 13, p. 580, F. » *E M.*

Athen. 8, p. 302, F : ἐπὶ ἰχθύων μὲν ὑπογάστριον λέγουσι, σπανίως δὲ ἐπὶ χοίρων καὶ τῶν ἄλλων ζῴων. ἄδηλον δὲ, ἐπὶ τίνων (intell. ἰχθύων) ἔταξε τὸ ὑπογάστριον Ἀντ. ἐν τῷ Ποντικῷ, ὅταν λέγῃ

— Ὅστις ὠψώνηκ' ἴσως
ταύταις μεγαλείως ταῖς κακῶς ἀπολουμέναις
ὑπογάστρι' ἐλθών, ὅσα Ποσειδῶν ἀπολέσαι,
τάττειν τε * γεννικῶς παρασκευάζεται
* πλευρὰν μετ' αὐτῶν.

His maledicit nescio quis frugi homo mulieribus luxuriosis, quibus aliquis piscium maris grandiorum abdomina opsonavit, terrestriumque animalium costas his appositurus est. Legam enim, præter ταύταις versu 2 pro τούτους, v. 4 et 5, τ. τε γηΐνων γε παρασκευάζεται πλευράς μ. α. Passim confusa η, ε, εν, itemque κ et ν. Γὲ immissum ad molliendum metrum.

CXVI. ΠΡΟΒΑΤΕΥΣ.

Athen. 7, p. 295, C, de glauco : Ἀντ. δ' ἐν Προβατεῖ φησὶ

Βοιωτία μὲν ἔγχελυς, μῦς Ποντικός,
γλαῦκοι Μεγαρικοὶ, μαινίδες Καρύστιαι,
φάγροι δ'. Ἐρετρικοὶ, Σκύριοί τε κάραβοι.

Versu 1 pars codicum ἐγχέλεις, sed PVL ἔγχελυς, cui congruit vulgatum Βοιωτία. Schweigh. et alii Βοιώτιαι μὲν ἐγχέλεις, iidemque solœce (v. Matth. Gr. §86, ann. 1) μῦς Ποντικοί. Cod. L ποντικός. V. 2 γλαῦκοι Schweigh.; θύννοι PVL, etiam C, sed superscripto γλαῦκοι. Megaricos glaucos item celebravit h. l. Athenæi Archestratus. Similis recensus est in fragm. incert. 11.

CXVII. ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Athen. 10, p. 450, C, griphorum exempla proponens (cf. Parasit. 1) : Ἀντ. δ' ἐν Προβλήματί φησιν

α. Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλειν
οἰηθεὶς μεγάλῃ δαπάνῃ μίαν εἵλκυσε πέρκην,
καὶ ταύτην ψευσθεὶς ἄλλῃ κεστρεὺς ἴσος αὐτὴν
ἦγεν· βουλομένη δ' ἕπεται πέρκη μελανούρῳ.
β. Κεστρεύς, ἀνήρ, μελάνουρος, — οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις.

---

disposita, nunc agenda, catastrophe,
episodium : si unum horum neglexit
aliquis Chremes vel Phidon, exsibilatur;
sed Peleo hæc facere et Teucro permissum est.

PONTICUS.

— Qui huc profectus opsonavit fortasse
splendide his male perditis mulieribus
abdomina piscium, quæ Neptunus pessumdet,
et iis adjungere paratus est
terrestrium costas.

OPILIO.

Bœotia quidem anguilla, mus Ponticus,
glauci Megarici, mænæ Carystiæ,
tum phagri Eretriaci, Scyriæque locustæ.

PROBLEMA.

a. Piscibus vir multis rete se injicere
opinatus magno sumptu extraxit unam percam,
et eam ipsam alio per fraudem adduxit mugil similis;
volens enim perca sequitur melanurum.
b. Mugil, vir, melanurus, — nescio, quid dicas.

Οὐδὲν λέγεις γάρ; α. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω
Ἔστι τις, ὃς, τὰ μὲν ὄντα διδοὺς, * οὐκ οἶδε δεδωκὼς
οἷσι δέδωκ', οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὧν οὐδὲν ἐδεῖτο.
β. Διδούς τις οὐκ ἔδωκεν, οὐδ' ἔχων ἔχει;
οὐκ οἶδα τούτων οὐδέν. α. Οὐκοῦν ταῦτα καὶ
ὁ γρῖφος ἔλεγεν, « Ὅσα γὰρ οἶσθ', οὐκ οἶσθα νῦν,
οὐδ', ὅσα δέδωκας, οὐδ', ὅσ' ἀντ' αὐτῶν ἔχεις. »
Τοιοῦτο τοῦτ' ἦν. β. Τοιγαροῦν κἀγώ τινα
εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς βούλομαι γρῖφον. α. Λέγε.
β. Πίννη καὶ τρίγλη, φωνὰς ἰχθύδι' ἔχοντα,
πόλλ' ἐλάλουν· περὶ ὧν δὲ, πρὸς ὄντ' ᾤοντο λέγειν τι,
οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν * γὰρ ἐμάνθανεν, ὥστε πρὸς ὃν μὲν
ἦν αὐταῖς ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς πολλὰ λαλούσας
αὐτάς. Ἀμφοτέρας ἡ Δημήτηρ ἐπιτρίψει.

Versu 1 libri ἐπιβάλλων, v. 3 ἄλλην κ. ἴσον, quæ correximus. Hoc ænigma ita explices, Dalecampio et Casaubono prætentantibus : Quidam libidinosus multis piscibus (h. e. feminis aut meretricibus) rete injecerat, magnoque sumptu unam percam extraxit, quam tamen ipsam quoque similis mugil (leno) fraudulentus ei subduxit. V. 4 « *volens autem perca sequitur melanurum*, h. e. scortum scortatorem. De proverbio πέρκη ἕπεται μελανούρῳ, quo Erasmus malorum hominum societatem indicari putat, v. Schweigh. ad Athen. 7, p. 319. Recentiores codd. βουλομένῳ. » *E M.* V. 5 et 6 codd. parva interpunctione οὐκ — λέγεις· οὐδὲν λ. γάρ. V. 7 et 8. « Dobræus Advers. 2, p. 328, hæc ita intelligi posse suspicatur secundum Scalig. p. 62, 63, ut puer quidam se prostituerit ænigmatum discendorum gratia. » *E M.* Nos scribimus autem οὐχ ὧδε δέδωκ' οὖν· nam οὐκ οἶδε δεδωκὼς paulo ineptius abhorret a responso Διδούς τις οὐκ ἔδωκεν. Οὐδ' — ἐδεῖτο, h. e. : neque cognitione inutili griphorum acquisita. V. 15 inconcinne legitur ἔχουσαι. Schweigh. et Mein. ἰχθῦ δύ' ἔχουσαι. V. 17 πρὸς ὃν μὲν Dobræus; libri προσσόν τ', πρὸς ὄν τ' et similiter. Ego scribo

οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν δ' ἂν ἐλάνθανεν, ὥς γε πρὸς οὐδέν.

V. 19 libri ἐπιτρέψει, quæ recte interpungenda erant. Casaub. ἐπιτρίψει.

CXVIII. ΠΡΟΓΟΝΟΙ.

Athen. 6, p. 238, D, poetarum afferens testimonia de parasitis : Ἀντ. δ' ἐν Προγόνοις,

— Τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου,
ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
τοιοῦτός εἰμι δῆτα, τύπτεσθαι μύδρος,
τύπτειν κεραυνὸς, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπὴ,
φέρειν τιν' ἄραντ' ἄνεμος, ἀποπνῖξαι βρόχος,
θύρας μοχλεύειν σεισμὸς, εἰσπηδᾶν ἀκρὶς,
δειπνεῖν ἄκλητος μυῖα, μὴ 'ξαντλεῖν φρέαρ,
ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ὅσ' ἂν μόνον
τύχῃ τις εἰπὼν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
ἅπαντα· καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
διὰ ταῦτα παντοσκέπτον· ἀλλ' οὐδὲν μέλει
τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὢν φίλος,
ἔργοισι χρηστὸς, οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

Nihilne enim dicis? a. At aperte loquar.
Est quidam, qui datis, quæ habuit, ne sic quidem dedit
quibus dedit, neque ipse habens, quorum haud indigebat.
b. Dans aliquis non dedit, neque habens habet?
horum nihil intelligo. a. Igitur hoc quoque
dicebat griphus : « Nam quæ scis, nunc nescis,
neque scis quæ dederis, nec quæ præ pro iis acceperis. »
Hoc illud erat. b. Proinde ego quoque
griphum vobis dicere volo. a. Loquere.
b. Pinna et mullus, vocales pisciculi,
multa loquebantur; de quibus autem rebus et ad quos verba se facere putarent,
non dicebant : nec tamen latuit, cum nemine
eas colloqui, sed inter se ipsas multa
garrire. Ambas Ceres disperdet.

PRIVIGNI.

— Morem quidem novisti meum,
superbiam non inesse, sed amicis ego
talis sum : ferienti candens ferrum, fulgur,
ad feriendum fulmen, ad excæcandum aliquem
ad extollendum ventus, ad suffocandum laqueus,
ad portas subruendas terræ motus, ad insiliendum cicada,
prandens non invitatus musca, non exhauriendus puteus,
ad cruciandum, interficiendum, testimonium licendum,
quidquid jusseris, sine inquisitione hæc facere
cuncta paratus; propterea que me vocant
juvenes omnituentum : sed non curo
irrisiones; amicorem enim amicus,
factis prodesse non verbis unice studeo

Versu 3 ita Meinek.; libri εἰμὶ δή τις. De α et ις confusis ad Plat. Lacon. 1. Dobræus τοιουτοσί τις εἰμί, nunc a Meinekio prælatum. V. 3-7 habet etiam Eust. ad Od. p. 1951, 45. V. 4 Lobeckius ἄρας. V. 6 scribam θύρας ἀμμοχλεύειν, h. e. ἀναμοχλεύειν, ut ἄμμιγα, ἄμβασις, pro ἀνάμιγα, ἀνάβασις, etc. Syllaba ἀμ- hausta ab simili -ας prægresso: v. ann. Thuc. 2, 10, Philyll. Ægeo 1, etc. V. 7 insulse libri μὴ ἐξελθεῖν φρέαρ. V. 8 iidem ἄρχειν. V. 11 correxi vulgatum πάντα σκηπτὸν, quum se κεραυνὸν et σεισμὸν dixerit in prægressis. Οὐδὲν pro οὐθὲν Dind.

CXIX. ΠΥΡΑΥΝΟΣ.

Stephanus Byzant.: Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ἐμφανὲς (vulgo ἐ—νῆς) ἐν Πυραυνῷ

Ἐς κόρακας! ἥξω δεῦρο, τὸν Πάρνηθ' ὅλον
φέρων.

Libri ἥξω φέρων τε (Mein. γε) δεῦρο τὸν Π. ὅλον. Verba servi, vel militis, lignatoris, qui reprehensus ab aliquo, quod tardius lignatum iret, ita respondet iratus; cf. schol. ad Aristoph. Nub. 317. Hanc fabulam haud improbabili conjectura Nostro tribuere sibi visus est Mein. Hist. crit. Com. p. 37 et 339, ἐμφανὴς corrigens Ἀντιφάνης. Idem laudat schol. Ar. Acharn. 347: Πάρνης ὄρος τῆς Ἀττικῆς, χορηγίαν ἔχον πολλῶν (πολλὴν *Both.*) ξύλων.

CXX. ΣΑΠΦΩ.

Exhibuit Sapphonem in hoc dramate Ant. ænigmata proponentem ac solventem, ut convivantes in Problemate; cf. Cratini Cleobulinas.

1.

Athen. 10, p. 450, E: ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντ. αὐτὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσαν ποιεῖ γρίφους τόνδε τὸν τρόπον, ἀπολυομένου τινὸς (intell. γρίφου) αὔτως (h. e. ματαίως, Apollonio interprete p. 175 ed. Toll. Libri perperam οὕτως). ἡ μὲν γάρ φησιν

Σ. Ἔστι φύσις θήλεια, βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις
αὑτῆς γ' ἄν· τὰ δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνεῖν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης
οἷς ἐθέλει θνητῶν· τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν ἀκούειν
ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν·

ταῦτά τις ἐπιλυόμενός φησιν

β. Ἡ μὲν φύσις γὰρ, ἣν λέγεις, ἐστὶν πόλις,
βρέφη δ' ἐν αὑτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας·
οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια,
τἀκ τῆς Ἀσίας, καὶ τἀπὸ Θρᾴκης, λήμματα
ἕλκουσι δεῦρο· γενομένων δὲ πλησίον
αὐτῶν, κάθηται, λοιδορουμένων τ' ἀεὶ,
ὁ δῆμος, οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὁρῶν.
Σ. Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, (πῶς γένοιτ' ἂν,) ὦ πάτερ,
ῥήτωρ ἄφωνος μή γ' ἁλοὺς τρὶς παρανομῶν;
β. Καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην ἐγνωκέναι
τὸ ῥηθέν· ἀλλὰ δὴ λέγ'. (Σ. Ἀλλ' ἤδη λέγω.)

Ἔπειτα ποιεῖ τὴν Σαπφὼ διαλυομένην τὸν γρῖφον οὕτως·

Θήλεια μὲν γοῦν ἐστι φύσις ἐ π ι σ τ ο λ ή,
βρέφη δ' ἐν αὑτῇ περιφέρει τ ὰ γ ρ ά μ μ α τ α·
ἄφωνα δ' (ἂν τάδ') ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ
οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἂν τύχῃ τις πλησίον
ἑστὼς, ἀναγιγνώσκοντος οὐκ ἀκούσεται.

FURNUS.

Abi in malam rem! huc adero, Parnethem totum portans.

SAPPHO.

S. Est natura feminea, liberos servans
in sinu suo; illi vero sine voce clamant, ut audiant
ultra pontum inflatum et per omnem continentem,
quos vult, mortales: nam percipere possunt et
et qui audiendi sensu carent. qui non adsunt
b. Natura, quam dicis, fuerit civitas;
liberosque in se ipsa educat oratores:
hi vero acclamantes ultra mare habitantia
ex Asia, et Thracia propudia
huc attrahunt; qui quum accesserunt,
semperque maledicunt, sedet populus,
nihil vel audiens, vel videns.
S. At quomodo fiat, (quomodo fiat,) pater,
ut oratori non ter deprehenso in violato jure tacendum sit?
b. Atqui perspicue me opinabar intellexisse
dictum. Dic igitur sane. S. (At jam dico.)
Natura quidem feminea est *epistola*:
liberi autem, quos circumfert, sunt *litteræ*:
hæ sine voce alloquuntur absentes
quos quisque vult; alius vero fortasse
adstans prope, non audiet legentem.

Versu 2 dedi αὐτῆς γ' ἄν· τὰ δ' ἄφωνα. Codd. αὐτῆς η τα, vel ἢ τὰ, unus κατά. Vulgo ταῦτα. Porson. ὄντα. Tum libri γεγωνόν. Versu 3 Meinek. κατὰ requirit pro διά. V. 4 libri οὐ vel οὐδὲν παρεοῦσιν. Correxit Meinek., confirmante Basilio in Boiss. Anecd. vol. 3, p, 450. V. 9 libri λήμματα, υ et η confusis. Λύματα, καθάρματα vocantur discipuli oratorum ipsis magistris maledicentiores ac litigiosiores. V. 10 libri mira depravatione νεμομένων pro γενομένων. V. 13 anadiplosis, de qua ad Aristoph. Plut 114. Apparet similia excidisse, ut alias. V. 14 libri ἄφωνος, ἣν μὴ (vel ἢ) ἁλῷ τρὶς παρανόμων, et versu 15 ᾤμην. V. 16 verosimili conjectura inseruimus verba Ἀλλ' ἤδη λέγω, quæ quomodo factum sit, ut negligerentur, apertum est. V. 17 libri (præter L) μὲν οὖν, Erfurdtius μέν νυν. v. 19 codd. ἄφωνα δ' ὄντα, manco versu. Grotius ἄφ. δ' ὄντα ταῦτα τοῖς etc.

2.

Pollux 7, 211 : βιβλιογράφος παρὰ Ἀντιφάνει ἐν Σαπφοῖ. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 655.

CXXI. *ΣΚΛΗΡΙΑΙ.

Athen. 3, p. 77, D : διφόρου δὲ συκῆς μνημονεύει καὶ Ἀριστοφάνης ... καὶ Ἀντ. ἐν Σκληρίαις

Ἔστι δὲ παρ' αὐτὴν τὴν δίφορον συκῆν κάτω.

Nihili nomen Σκληρίαι, nec verosimile Σκύριαι, quem Sophoclis atque Euripidis tragœdiarum titulum memorat. Meinek. Scribendum potius Σκληραὶ vel Σκληροί. Aristoph. Pace 347 : οὐδὲ τοὺς τρόπους ... σκληρὸν ... ἀλλ' ἁπαλόν. ... Libri Ἔστι γὰρ παρ' etc. Sequor Brunckium : γὰρ et δὲ sæpius confusa. — Nuper Meinek.: « Fort. ἐν Σκληρίᾳ. »

CXXII. ΣΚΥΘΑΙ, ἢ ΤΑΥΡΟΙ.

1.

Athen. 6, p. 243, C, ubi apposuit Comicorum dicta de Chærephonte (Ar. Nub. 104) : Ἀντ. δ' ἐν Σκύθῃ (sic)·

— Ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ,
ἴωμεν, ὥσπερ ἔχομεν. β. Οὔκουν δᾷδα καὶ
στεφάνους λαβόντες; α. Χαιρεφῶν (ὡς) οὑτοσὶ
μεμάθηκε κωμάζειν ἄδειπνος.

Versu 2 καὶ librorum ante δᾷδα delevit Mein. Iidem οὐκοῦν. V. 3 ὡς facile exciderit post -ῶν. Οὑτοσὶ pro οὕτως (interpretamento fortasse τοῦ ὥς) dedit Dobr. Advers. 2, p. 311, ubi alia de hoc loco tentat.

2.

Idem ib: p. 247, F. : καλεῖται δ' οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. Ἀντ. Σκύθῃ (sic)

— Ταχὺ γὰρ γίγνεται
κἀκκλησιαστὴς ᾠκόσιτος.

Hoc dicit, nisi magnopere fallor, Ant. : etiam oratorem facile fieri ex οἰκοσίτῳ : ἐκκλησιαστὴν autem per despectum dicit vulgare genus oratorum venalium, qui, pariter atque arcessiti eorum discipuli (fragm. 1), cives calumniari solebant, mercede corrupti. Libri οἰκόσιτος. Porsonus supplebat ὢν προτοῦ.

3.

Pollux 7, 59 : ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις Ἀντ. ἔφη

Σαράβαρα καὶ χιτῶνας ἐνδεδυκότες
πάντες.

Idem similiter 10, 168, ubi ἐν Σκύθαις ἢ Ταύροις, et accusativo πάντας ἐνδεδυκότας. Eodem ordine etiam lib. 7. « Initio versus fort. καὶ addendum, nisi σαράβαρα et primam et tertiam producit. De sarabaris, quo nomine Parthi sive Persæ femorum tegumenta, a principibus viris gestari solita, significabant, v. interpp. Hesychii vol. 2, p. 1151. » *Mein.* Cf. Schneideri Lex. v. Σαράβαλλα.

CXXIII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, ἢ ΤΥΧΩΝ.

Τύχων est deus fortunæ.

1

Athen. 3, p. 103, E : καὶ παρ' Ἀντιφάνει δὲ ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος τοιοῦτός ἐστιν, ὅς φησιν

SCLERIAS (?).

Est autem apud ipsam biferam ficum intra.

SCYTHÆ, sive TAURI.

1.

— a. Ad comissationem si placet,
eamus, ut sumus. b. Neque facibus,
neque coronis, sumptis? a. Ita hic Chærephon
comissari didicit impransus.

2.

— Cito enim οἰκόσιτος
fit etiam concionator.

3.

Sarabara et tunicas induti
omnes.

— Ὅστις ἄνθρωπος δὲ φὺς
ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
πλεῖστον ἡμάρτηκεν· ἢ γὰρ εἰσφορά τις ἥρπακεν
τἄνδοθεν πάντ', ἢ δίκῃ πως περιπεσὼν ἀπώλετο,
ἢ στρατηγήσας προσῶφλεν, ἢ χορηγὸς αἱρεθεὶς
ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ', ἢ πλέων ἥλωκέ ποι,
ἢ βαδίζων, ἢ καθεύδων, κατεκέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν.
Οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν
εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ·
οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἁρπάσαι
κειμένην ἄν τις προσελθών· ἀλλ', ὅταν τὴν ἔνθεσιν
ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακώς,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.

Versu 4 scripsi πως pro τις: v. ann. ad Thuc. 7, 67. V. 5 ἢ ante χορ. addidit Casaub. V. 6 χρυσᾶ Grotius Excerpt. p. 627, pro καὶ χρυσία vel καὶ χρυσᾶ, quod habent codd. V. 7 Casaub.: « ἀπήγξατο, haud dubie propter sumptuum magnitudinem, qui totum sæpe patrimonium funditus evertebant. » Eodem versu cod. D που, ut volebat Dawes. Miscell. p. 232, sed ποι pertinet ad πλέων. V. 10 libri εἰσαναλίσκειν, quod correxit Casaub., τύχοι autem Porson. V. 13 Dind. ex C τυγχάνῃς. Cett. τυγχάνῃ. In postremis versibus respici proverbium πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, annotavit Schweigh., laudans Gell. 13 16, et Athen. 11, p. 478, E. Ceterum cf. Hydriæ fragm. 2.

2.

Idem 6, p. 257, D: Ἀντ. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Στρατιώτῃ τὰ ὅμοια λέγει περὶ τῆς τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων τρυφῆς. ποιεῖ δέ τινα ἀναπυνθανόμενον στρατιώτου τάδε,

α. Ἐν δὴ Κύπρῳ φής; εἰπέ μ' εἰ διήγετε
πολὺν χρόνον; β. Τὸν πάνθ', ἕως ὁ πόλεμος ἦν.
α. Ἐν τίνι τόπῳ μάλιστα; λέγε γάρ. β. Ἐν Πάφῳ,
οὗ πρᾶγμα τρυφερὸν διαφερόντως ἦν ἰδεῖν,
ἄλλως γ' ἄπιστον. α. Ποῖον; β. Ἐρριπίζετο
ὑπὸ τῶν περιστερῶν (ἂν), ὑπ' ἄλλου δ' οὐδενὸς
δειπνῶν ὁ βασιλεύς. α. Πῶς; (ἐάσας τἄλλα γὰρ
ἐρήσομαί σε τοῦτο) πῶς; β. Ἠλείφετο
ἐκ τῆς Συρίας ἥκοντι τοιούτου μύρῳ
καρποῦ, σύχν' οἷόν φασι τὰς περιστερὰς
τρώγειν· διὰ τὴν ὀσμὴν δὲ τούτου πετόμεναι
παρῆσαν, οἷαί τ' ἦσαν ἐπικαθιζάνειν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (παῖδες δὲ παρακαθήμενοι

MILES, sive TYCHO.

1.

— Quicumque autem homo natus
tutam possessionem sibi esse in vita existimat,
maxime fallitur: vel enim tributum aliquod rapuit
intus omnia, vel liti forte implicitus periit,
vel ductu functus exercitus insuper debuit, vel choragus electus
vestes auratas præbuerat choro, ipse pannum fert,
vel trierarchus se suspendit, vel aliquo navigans captus est,
vel progressus aut dormiens a servis concisus.
Nihil unquam securum est præterquam illa, quæ
in te tute lætus insumpseris; quotidie
et ne ista quidem omnino: nam potest, ut aliquis
ingruens corripiat positam mensam. igitur, quando jam buccam
abscissam intrà dentes habebis,
id unicum tuorum reputa tutum.

2.

a. Ain' vero? in Cypro? dic mihi, an
diu manseritis. b. Per totum tempus belli.
a. Quo in loco maxime? dic, quæso. b. In Papho,
ubi delicata inprimis res spectari potuit,
alias quidem incredibilis. a. Quænam? b. Ventilabatur
a columbis, ab alio nemine
cœnans rex. a. Quomodo? (nam ceteris omissis
hoc ex te quæram;) quomodo? b. Illinebatur
allato e Syria unguento ex ejusmodi
fructu, quo frequenter vesci aiunt columbas:
ad hujus igitur odorem volantes aderant
et insidere cupiebant (pueri vero
circumsedentes abigebant) capiti hujus,

ἐσόβουν), ἀπαίρουσαι δὲ μικρὸν, οὐ πολὺ,
τοῦ μήτ' ἐκεῖσε μήτε δεῦρο παντελῶς,
οὕτως ἂν ἐρρίπιζον, ὥστε σύμμετρον
αὐτῷ τὸ πνεῦμα, μὴ * περίσκληρον, ποιεῖν.

Versu 1 codd. VL Ἐν δὴ Κύπρῳ φῄς, εἰπέ μοι, διήγ. ABCP Ἐν Κύπρῳ, etc. Dind. et Mein. Ἐν τῇ K. V. 2 libri duriore metro ἕως ἦν ὁ π. V. 5 præter necessitatem ediderunt ἄλλως τ' ἀπ. V. 6 ἂν de est in codd., ut cæsura careat versus. V. 7 τἄλλα cod. B. Ceteri τἀμά. V. 9 minus bene libri τοιούτῳ. V. 10 ita primus Porson.; vulgo συχνοῦ ὃν, codd. VL συχνοῦ γ' ὃν, quod est versui succurrentium, sed minus verisimile videtur. V. 16 libri ἀνερρίπιζον, quum dicatur ῥιπίζειν, non ἀναρριπίζειν. V. 17 iidem minus apte et vix usitato vocabulo περίσκληρον, quod conflatum arbitror ex hoc περισσκληρὸν, i. e, πέριξ σκληρὸν, siquidem constat, ξ et σ litteras hic illic permutatas esse in codicibus : v. ann. ad Euripidis Herc. fur. 799, et Aristoph. Lys. 1091.

3.

Idem 9, p. 397, A, de pavone : ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις, δηλοῖ Ἀντ. ἐν Στρ. ἢ Τ. λέγων οὕτως·

Τῶν ταώνων ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγεν μόνον,
σπάνιον ὂν τὸ χρῆμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων.

Et duobus versibus adjectis 14, p. 654, E : τοσοῦτον γάρ ἐστι τὸ πλῆθος τούτων τῶν ὀρνίθων ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς δοκεῖν προμεμαντευμένον τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀντιφάνη ἐν Στρ. ἢ Τ εἰρηκέναι τάδε « Τῶν ... ὀρτύγων·

χρηστὸν ἄνθρωπον δ' ἐάν τις, ἕνα μόνον, ζητῶν ἴῃ,
ὄψετ' ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας.

« Hinc sumpsit Eust. Iliad. p. 1035, 44. Versu 1 libro 9 codd. τῶν ταῶν μὲν ὡς, altero loco PV τὸν ταὼν μὲν, L. τὸν τάων μὲν, Meinek. incaute Τῶν ταῶν μὲν, quum opussit genitivo pluralis. Ceterum vitato homœoteleuto scripseris Τῶν ταώνων ὡς ἅπαξ τις ἤγαγε ζεῦγος. μόνον. Versu 2 ὄν τι χρ. Dobræus. Πλείους δ' codd. lib. 9. V. 3 dedi ζητῶν ἴῃ. Libri ζητῶν ἴδῃ, tautologice.

4.

Pollux 9, 48 : καὶ μαγειρεῖα τῶν πόλεως μερῶν, οὐχ ἧπερ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὸ ταῖς τέχναις ἐργαστηρίων, ἀλλ' ὁ τόπος, ὅθεν μισθοῦνται τοὺς μαγείρους, ὡς Ἀντ. (cod. Jungerm. Ἀριστοφάνης) ἐν Στρ. ὑποδηλοῦν ἔοικεν,

Ἐκ τῶν μαγειρείων (γε) βαδίζων ἐμβαλῶ
εἰς τοὔψον.

Libri vitiose ἐμβάλλων εἰς, quæ videntur conflata ex his ἐμβαλῶ γ' εἰς, sed suo loco reponendum fuit γὲ ad leniendum versum cæsura. Non sufficit, quod ediderunt, ἐμβαλών.

CXXIV. ΤΙΜΩΝ.

Athen. 7, p. 309, D : Ἀντ. δ' ἐν Τίμωνι ἐπαινῶν τοὺς κωβιοὺς, καὶ, ὁπόθεν εἰσὶ, κάλλιστα δηλοῖ διὰ τούτων,

Ἥκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς
πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαίστ' ἀπονέμω·
ἡμῖν δὲ, τοῖς θνητοῖς, ἐπριάμην κωβιούς.
Ὡς προσβαλεῖν δ' ἐκέλευσα τὸν τοιχωρύχον,
τὸν ἰχθυοπώλην, « Προστίθημι, » φησὶ, « σοὶ
τὸν δῆμον αὐτῶν· εἰσὶ γὰρ Φαληρικοί· »
ἄλλοι δ' ἐπώλουν, ὡς ἔοικ', Ὀτρυνικούς·

Versu 3 ψαιστὰ, placentæ orbiculares, offerri in templis solitæ a pauperibus; v. Arist. Plut. 138. Ἀπονέμω Schweighæus. pro ἀπενέμων. V. 6 sic Casaub.; libri φημί σοι. « Quum quidam gobiis emptis piscarium juberet ἐπίδοσιν aliquam adjicere, ut fieri amat in foro, scelestus ille respondit : « Ego vero in opsonia.

---

paullulum quidem prorsus, non longe,
neque huc, neque illuc, recedentes.
Sic igitur ventilabant, ut auram ei commodam
circum, non acriorem, facerent.

3.

Pavonum ut semel quidam unum par adduxit,
rem raram, nunc plures sunt coturnicibus ;
at probum virum si quis unum modo quæsitum eat,
videbit ex eo prognatos quinque improbos pueros.

4.

E laniariis exiens irrumpam

TIMON.

Adsum a foro, ubi sumptuose emi in nuptias
libanotum obolo diis atque deabus
omnibus ; heroibusque psæsta tribuo;
nobis autem mortalibus mercatus sum gobiones.
Quibus quum adjicere juberem perfossorem parietum
piscarium, « Addo, » inquit, « tibi
demum eorum : sunt enim Phalerici. »
Alii scilicet vendebant Otrynicos.

auctaru loco ubi addo gobionum patriam : sunt enim Phalerici. » Quo nomine carius indicari debuerunt. Gobiones Phalerici tantum præstare ceteris credebantur, quantum Otrynici ab aliis vinci. Ideo subjicit ἄλλοι—ὀτρ. « Putares, » inquit, qui pisces emerat, « hunc solum esse in toto foro piscario, qui Phalericos gobiones venderet; alios omnes vendere Otrynicos. » *E Cas.* Qui de *Otryna*, demo Attico, laudat Demosthenis orationem contra Lacharem. « Ὡς ἔοικε ironice dictum est, *scilicet.* » *E M.* De hoc cf. ann. ad Soph. Aj. 1065. Simile est ὡς ἐγῷμαι Aristoph. Thesmoph. 412, sicut Terentius Andr. 1. 2, 8 : « Neque, *ut opinor,* « sine tuo magno malo. »

Meinek. Hist. crit. Com.p. 327 : « Huic fabulæ, ab uno Athenæo commemoratæ, vix dubitare licet quin nomen inditum sit a Collytensi illo, Echecratidis filio (Lucian. Tim. cap. 7, Tzetz. Chil. 7, 273). Is quum multos multis beneficiis devinxisset, postmodum amicorum perfidiam expertus, hominum congressus fugit, totumque genus humanum odio habuit, ut Antonius, teste Plutarcho Vit. Ant. 79, ubi de Timone : ὁ δὲ Τίμων ἦν Ἀθηναῖος, ὃς καὶ γέγονεν ἡλικίᾳ μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος δραμάτων λαβεῖν ἔστι· κωμῳδεῖται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὡς δυσμενὴς καὶ μισάνθρωπος. V. Aristoph. Lys. 809, Av. 1548, Phrynichus Monotropo Bekker. Anecd. p. 344, 22, Hemsterhus. ad Lucian. 1, p. 99. » De turri Timonis cf. Pausan. 1, 30, 4.

CXXV. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

Hoc titulo etiam Alexis scripsit fabulam.

1.

Athen. 10, p. 446, A : « πῖθι οὖν, * ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς ἀεὶ ἕλκωμεν, » ὁ αὐτός φησιν Ἀντ. ἐν τῷ Τραυματίᾳ, « ἀλλὰ καί τι καὶ μελίσκιον, στροφὴ παρελθέτω τις. * ἡ αὐτὴ ἐστὶν μεταβολὴ λέγων παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης. Εὐριπίδης γὰρ * τοῦτ' ἔφασκεν. ἀλλὰ τίς; Φιλόξενος δήπουθεν. οὐθὲν διαφέρει, ὦτᾶν. ἐλέγχεις μ' ἕνεκα * συλλαβῆς μιᾶς. » Hæc corruptissima ita restituere mihi videor, a Casaubono accipiens τὸν ἀρκεσ. pro οἶνον ἀρκεσ. :

α. Πῖθ' οὖν, ἑταῖρε· (μηδὲ ,) μὴ, μεστὰς ἀεὶ
ἕλκωμεν, ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
παταξάτω τις, κεἴ τι καὶ μελίσκιον·
στροφὴ παρελθέτω τις· ἡδύ πη (λέγω)
ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.
.... παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ
τὸν ἀρκεσίγυιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.
β. Εὐριπίδης γάρτ' οὐκ ἔφασκεν. α. Ἀλλὰ τίς;
β. Φιλόξενός δήπουθεν. α. Οὐδὲν διαφέρει,
ὦ τᾶν· ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συμβολῆς μόνης.

Versu 1 omissum videtur μηδὲ ante μὴ, tanquam inutile : repetitio emphatica, ut passim. Alii eclogam incipiunt verbis Μὴ μεστὰς, etc. V. 4 posui ἡδύ πη. Grot. ἡδύ τι, Porson. et alii ἡδύ ποι. V. 5 πλὴν ἑνός, sine exceptione. Euripides Or. 220 : μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Illud unum Grotius intelligit vitæ cum morte commutationem; minus probabiliter Schweigh. ipsum ἡδύ sive τὴν ἡδονήν : « nempe, inquit, non suave esse τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡδέος εἰς τὸ ἐναντίον. » V. 10 scripsi συμβολῆς, *congruentiæ poetarum*, eodem vocabulo utentium. « Philoxenus illud ἀρχεσίγυιον posuerat fortasse in Δείπνῳ. » *Mein.* Summis laudibus effertur Philoxenus in Tritagoniste.

2.

Pollux 4, 183 : ἐν δὲ Ἀντιφάνους Τρ. καὶ ταῦτα τῶν ἰατρικῶν σκευῶν « Κατεσκευασμένος λαμπρότατον ἰατρεῖον εὐλάμπροις (cod. A ἐν λαμπροῖς) πάνυ λουτηρίοις (Falckenb. λουτῆρσι) ἐξαλείπτροις. » Quibus Falckenb. addit hæc : κυλιχνίσι, συκύαισι, ὑποθέτησι. Rursus Pollux 10, 46 : καὶ τοῦτο τοὔνομα (λουτήριον) ἐπὶ μὲν τῶν λουτρῶν Αἰσχύλος εἴρηκεν, ... ἐπὶ δὲ τῶν παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐκλούτρων ὀνομαζομένων Ἀντ. ἐν Τρ. « Κατεσχ. λαμπρ. l. ἐν χαλκοῖς παντολουτηριδίοις ἐξαλίπτροις κυλιχίσιν σιτύεσιν (Falck. σικύεσσιν) ὑποθέτοισιν. » Ita hæc in codicibus. Versu 2 scripsi εὐχάλκοις. V. 3 λουτήρια Pollux interpretatur ἔκλουτρα, in quibus eluuntur vulnera. Tum ἐξάλειπτρα sunt vascula, in quibus medici unguenta servabant; κυλιχνίδες ceteris medicamentis servandis inserviebant. Galenus Glossar. p. 511, Κυλιχνίδα : τήν τε μικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πιθάκνην. Hesych. Κυλίχνη : ἰατρικὴ πυξὶς καὶ φιάλη.

SAUCIUS.

1.

a. Bibe igitur, sodalis : ne vero, ne plenas usque
hauriamus, sed etiam aliqua disputatio
interjiciatur. et, si forte, cantiuncula quoque :
conversio quædam fiat : dulce quiddam,
est mutatio rerum omnium præterquam unius.
.... porrigatque aliquis mihi ordine
corpus roborantem (deum), ut dixit Euripides.
b. Euripides sane non dixit. a. Quis autem alius?
b. Philoxenus scilicet. a. Nihil interest,
amice : reprehendis me propter meram congruentiam.

Nec altera forma κυλικὶς hoc sensu inusitata fuit. Athen. 13, p. 480, C : Ἀθηναῖοι καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα. Hinc sua duxit Eust. ad Odyss. p. 1583, 42. » *E M*. Dixerit igitur Ant. :

— Κατεσκευασμένος
λαμπρότατον ἰατρεῖον εὐχάλκοις πάνυ
λουτηρίοισιν, ἐξαλείπτροις, κυλιχνίσιν,
σικύαισιν, ὑποθέτοισιν.

CXXVI. ΤΡΙΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ.

Athen. 14, p. 643, D : ταῦτα καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος, ὃν ἐπαινῶν Ἀντ. ἐν τῷ Τριταγωνιστῇ φησι

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διάφορος
ὁ Φιλόξενός (πως)· πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
ἰδίοισι καὶ καινοῖσι χρῆται πανταχοῦ·
ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν
ὡς εὖ κέκραται! θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικήν·
οἱ νῦν δὲ κισσόπλεκτα, καὶ κρηναῖα, καὶ
ἀνθεσιπάτητα, μέλεα μελέοις ὀνόμασι
ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότριον, μέλη.

Versu 2 πως haustum est, opinor, a sequente πρω-, sicut alias lapsi sunt in verbis πὼς, πρὸς et similibus : v. ann. ad Thuc. 5, 105, etc. Minus usitate Schweigh. τὰ πρῶτα, operose Dobr. et alii πρώτιστα. V. 3 libri ἰδίοις καὶ κοινοῖσι, quæ correxit Grotius Excerpt. p. 629. V. 4 τὰ immisit Schweigh. V. 6 τὴν ἀλ. pro τἀληθῶς Grot. V. 7 sic Mein. pro κισσόπληκτα (A κισόπληκτα), similiterque post eum Dobr. Adv. 2, p. 349. V. 8 cod. A ἀνθεσιπότατά τε μέλεα. Vulgo secundum Elmsl. ad Acharn. 1151, ἀνθεσιπότατα μέλεα. Immo ἀνθεσιπάτητα active, qua de re ad Soph. Philoct. 658. V. 9 libri ambigue ἀλλότρια, ον et α confusis, ut illis locis, quæ indicat Bast. Dissert. palæogr. p. 771 ; cf. indices Æschyli et Euripidis.

CXXVII. ΤΥΡΡΗΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 240, F, de Tithymallo parasito dicta Comicorum afferens : Ἀντ. Τυρρηνῷ (sic PV pro vulgato Τυρρηνικῷ) * γὰρ ἐτητὸ προῖκα, etc. Probabiliter scribas

α. Γεράτων τὸ προῖκα τοῖς φίλοις ὑπηρετεῖν.
β. Λέγεις ἔσεσθαι τὸν Τιθύμαλλον πλούσιον·
εἰσπράξεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ σοῦ λόγου
παρ' οἷς ἐδείπνει προῖκα σύλλεξιν συχνήν.

Γεράτων (scil. τι), *præmiorum honoris* unum : μισθὸν et σύλλεξιν συχνὴν dicit alter subridens. Est enim hæc horum sententia : parasitum gratis serviendo amicis post præmii loco magnam ab illis collectam accipere. Sed γέρας et ipsum *honorem* intelligas, ut apud Pindarum Ol. 8, 74. Legebatur auctore Erfurdt. Observ. p. 447, Ἀρετὴ τὸ πρ., quod parum verisimile. V. 2 τὸν addidit Schweigh. V. 3 et 4 libri εὖ πράξεται et συλλέξειν, quæ emendavit Casaub.

2.

Idem 7, p. 329, E : ὅτι δὲ θρᾷτταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον, καὶ Ἀναξανδρίδης παρίστησι, ... καὶ Ἀντ. ἐν Τυρρηνῷ,

α. Δήμου δ' Ἁλαιεύς ἐστιν· ἓν γὰρ τοῦτό μοι
τὸ λοιπόν ἐστι, καὶ κακῶς ἀκούσομαι.
β. Τί δῆτα τοῦτο; α. Θρᾷτταν ἢ ψῆτταν τιν', ἢ
μύραιναν, ἢ κακόν τί μοι δώσει μέγα
θαλάττιον.

Versu 1 Ἁλαιεύς, Ἁλαῖς oriundus, quod fuit nomen duorum Atticæ demorum. « Spiritu aspero hoc

2.

— Postquam instruxit
splendidissimum iatrium æneis omnino
balneis, exaliptris, caliculis,
cucurbitis, suppositoriis.

TERTIARUM PARTIUM ACTOR.

Multum quodammodo omnibus poetis antecellit
Philoxenus. Primum enim vocabulis
propriis novisque utitur semper;
dein cantica variationibus atque coloribus
quam bene sunt mixta! deus inter homines fuit
ille veræ peritus musicæ :
hodierni vero *hederis redimita*, et *fontana*,
et *in floribus ambulantia*, misera miseris verbis
faciunt, implexo alieno, poemata.

TUSCUS.

1.

a. Honorum pretium est gratis servire amicis.
b. Tithymallum divitem futurum dicis;
exiget enim mercedem secundum te ab iis,
apud quos gratis cœnabat, collectam magnam.

2.

a. Demi Halæensium est : scilicet hoc unum
mihi superest, quamvis male auditura sim.
b. Quid autem id est? a. Thrattam, vel rhombum aliquem
vel murænam, aut aliud malum mihi dabit magnum
marinum.

nomen ab antiquis Atticis scriptum est, et tituli ostendunt, et Polemonis diserto constat testimonio ap. Suid. : Ἀζηνιεὺς, καὶ Ἑρχιεῖς, καὶ Ἁλιεῖς (Ἁλαιεῖς vel Ἁλαεῖς [h. l. sane codex opt. Ἁλαεύς, alii Ἁλαιεύς. *Both.*]), καὶ πάντα τὰ ὅμοια, δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον. Cf. Menandri Ἁλαεῖς (sic). Videtur poeta induxisse mulierculam pisces vehementer aversantem, et Halarum civi, ubi piscium multa captura fuit, invito animo nubentem. » *E M.* V. 2 libri minus recte καὶ κακ., ut Æsch. Eumenid. 752, Ar. Eccles. 622, ubi v. ann.

CXXVIII. ΥΔΡΙΑ.

1.

Athen. 13, p. 571, F, Εὔβουλος δ' ἐν Καμπυλίωνι κοσμίαν ἑταίραν παράγων φησὶν ... Ἀντ. Ὑδρίᾳ

— Οὗτος δ', ὃν λέγω,
ἐν γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινὸς
ἰδὼν ἑταίρας εἰς ἔρωτ' ἀφίκετο
ἀστῆς, ἐρήμου δ' ἐπιτρόπου καὶ συγγενῶν,
ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης,
ὄντως (θ') ἑταίρας. Αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα
βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν οὕτως ὂν καλόν.

Versu 1 ἐν γ. Sauppius Epist. ad Herm. p. 107, pro ἐκ γ. V. 7 τρόποισιν codd. VL; vetustiores τρόποις γὰρ, importuno loco immissa γὰρ particula. Iidem etiam hic ὄντως, permutatis hisce adverbiis, ut Athen. 6, p. 261, B, et alias. Οὕτως ὂν καλὸν, ut οὕτω σοβαρὸν, οὕτως ἄνους, apud Aristoph. Acharn. 634, 691.

2.

Idem 3, p. 104, A : καὶ παρ' Ἀντιφάνει δὲ ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι παραινέσεις εἰσφέρων ἄνθρωπος (et cetera illic posita fr. 1) ... τὰ αὐτὰ εἴρηκε καὶ ἐν Ὑδρίᾳ.

CXXIX. ΥΠΝΟΣ.

Fragmenta hujus fabulæ vide in Alexidis dramate cognomine. « Aliud ejus fragmentum forsan habemus in Incert. 9. » *Mein.*

CXXX. ΦΑΩΝ.

Incertum esse, uter Phaon dicatur, Sapphusne amasius, an famelicus iste Pythagorista apud Alexidem 4, p. 161, E, annotavit Mein.

Pollux 7, 192 : Ἀντ. ἐν Φάωνι « Στρώματα, κλίνας, καινὰς τύλας. » Sed idem 10, 40 : ἐν τῷ Ἀντιφάνους Φάωνι καὶ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὑρεῖν τὰς « τύλας, στρώματα, κλίνας, » omisso καινὰς, quod recte, opinor, Mein. e dittographia ortum putat. Quum τύλη priorem corripiat (v. Eupol. Adulat. 21), legam senario suppleto

Στρωμάτια, κλίνας, τύλας,

vel

Στρώματα, (καὶ) κλίνας, τύλας.

CXXXI. ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Athen. 9, p. 396, de usu verbi γαλαθηνὸς agens : Ἀντ. Φιλεταίρῳ,

Κομψός γε μικρὸς χρωμακίσκος οὑτοσὶ
γαλαθηνός.

Οὑτοσὶ Schweigh. pro οὗτος.

CXXXII. ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Pollux 10, 176 : καὶ

Σκεῦός τι ὁλοσίδηρον,

ὡς ἐν Ἀντιφάνους Φιλίσκῳ. Incertum est, utrum dicatur Philiscus Æginela, magister Alexandri M., an Tragicus cognominis.

CXXXIII. ΦΙΛΟΘΗΒΑΙΟΣ.

1.

Athen. 14, p. 623, F : « Πάντ' ἐστὶν ἡμῖν », κατὰ τὸν ἥδιστον Ἀντιφάνην, ὃς (fort. ὡς) ἐν τῷ Φιλοθηβαίῳ φησὶν « ἦτε (sic) γὰρ συνὼν etc. Scribam

α. Πάντ' ἐστὶν ἡμῖν· ἥ τε γὰρ συνώνυμος
τῆς ἔνδον οὔσης ἔγχελυς Βοιωτίας,
τμηθεῖσα, κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης

URNA.

— Ille, quem dico,
in vicinia juxta habitantem quandam
quum vidisset amicam, deperiit eam
civem, sed destitutam tutore et cognatis,
ceterum aurea indole, virtuti adsuetam,
vereque amicam : nam aliæ
moribus lædunt tam pulchrum nomen.

PHAON.

— Stragula, lectos, culcitas.

AMICORUM AMANS.

Lepidus quidem parvus hic porculus
lactens.

PHILISCUS.

Vas quoddam totum ferreum.

THEBANIS STUDENS.

1.

a. Omnia nobis adsunt, et sane cognominis
Bœotiæ, quæ intus est, anguilla,
discissa, cavis in fundis caccabi

χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται
πρὸς καυθμὸν, ὥστε μηδ' ἂν, εἰ χαλκοῦς ἔχων
μυκτῆρας εἰσέλθοι τις, ἐξελθεῖν πάλιν
εἰκῆ· τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν.
β. Λέγεις μάγειρον ζῶντα. α. Πλησίον δέ γε
ταύτης, ἄσιτος ἡμέραν καὶ νύχθ' ὅλην,
κεστρεὺς λεπισθεὶς, καταπλυθεὶς, χρωσθεὶς, στραφεὶς,
ὁμοῦ τε, πρὸς τὸ τελεσφόρον δρόμου περῶν,
σίζει, (κεκραγὼς παῖς δ' ἐφέστηκε ῥανῶν
ὄξει,) Λιβύς τε καυλὸς ἐξηργασμένος
ἀκτῖσι θείαις σιλφίου παραστατεῖ.
β. Εἶτ' οὐκ ἐπῳδούς φασιν ἰσχύειν τινές;
ἐγὼ γὰρ ἤδη τρεῖς ὁρῶ μασωμένους
σοῦ ταυταγὶ στρέφοντος. α. Ἥ τε σύννομος
τῆς κυφόνωτον σχῆμ' ἐχούσης σηπίας,
ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη
τευθὶς, μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν
σαρκὸς πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασι,
ξανθαῖσιν αὐγαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται,
δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη.
. . . . ὥστε γ' εἴσιθι,
μὴ μέλλε, χώρει· δεῖ γὰρ ἠριστηκότας
πάσχειν, ἐάν τι καὶ παθεῖν ἡμᾶς δέῃ.

Versus 1-4 iterum affert Athenæus 4, p. 169, C, de κακκάβῃ disserens. Versu 1 scribo ἥ τε δὴ συν., verborum γὰρ, δὲ et δὴ commutatione non infrequente. Non sequitur enim alterum τε vel καί. V. 2 Βοιωτία codd. libro 14. Est nomen meretricis. V. 3 lib. 4 codd. μισθεῖσα. V. 5 scripsi πρὸς καυθμόν. Vulgo προσκάεθ'. « Προσκάεται, aduritur, vix labis immune est. Χαλκοῦς Schweigh. pro χαλκεῦς vel χαλκεῖς. V. 8 Λέγεις μ. ζῶντα, verba ad servum, qui cœnæ apparatum describit : sic ille laudat coquum. » *E M.* Ζῶντα, i. e. μέγα δυνάμενον. Eurip. Suppl. 208 : ὡς ζώντων θεῶν. Cf. Æschyl. Ag. 725, Aristoph. Lys. 290. Maro Georg. 3, 453 : « Alitur vitium *vivitque* tegendo. » Statius Theb. 12, 441 : « Odia improba *vivunt*, » etc. V. 10 καταπλυθεὶς Casaub. pro καὶ σπασθεὶς vel καὶ πασθείς. Χρωσθεὶς vulgo positum post στραφεὶς, et versus 11 ita scriptus : ὁμοῦ τι πρὸς τέλος μέρος δρόμου π. V. 12 « ῥανῶν Dindorf. pro ῥάνων. Ῥανῶν ὄξει, *aceto conspersurus*, scil. postquam piscem ab igne removerit. Dorion Athen. 8, p. 309, F : δεῖ αὐτοὺς (pisces) ὀπτᾶν... στρέφοντα δὲ ἀλείφειν καὶ ἐπιπάσσειν (libri ὑποπ. : v. schol. Thuc. 4, 34. *Both.*). V. 13 Λιβὺς κ., v. ad Athen. 1, p. 28, D, et 2, p. 63, D. » *E M.* Ἐξηργασμένος, *cultus* in horto, qualis melior agresti. Vulgo ἐξηρασμένος, corrupte quidem. V. 14 ἀκτῖσι θ. σιλφίου. Plinius. H. N. 19, 3, S. 15, 16, ubi quum Cyrenaicum laserpitium describit, tum alia genera vel sinceri, vel adulterati, « Probatio, inquit, sinceri prima in *colore modice rufo, et, quum frangitur, candido intus, mox translucente.* » V. 17 libri σοῦ ταῦτα συστρέφοντος. V. 18 iidem κουφονώτου, Dalecamp., item Toup. Emend. 3, p. 121 κυφονώτου, relictis vulgatis σῶμ' ἔχουσα σηπίας. Koppiers. Observ. p. 57, σχῆμ', quod malui, quum mox sequatur σῶμα. V. 22 probabiliter Pierson. Veris. p. 251 αὐγαῖς pro αὔραις, quæ vereor ut dici possint ξανθαί.

2.

Idem 6, p. 225, F, poetarum apponens testimonia de malis artibus piscariorum : Ἀντ. ἐν Μοιχοῖς... ἐν δὲ Φιλ. φησὶν

Οὐ δεινόν ἐστι, προσφάτους μὲν ἂν τύχῃ
πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς
τοῦτον σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν,

---

calefit, erigitur, coquitur, fervet
contra ardorem, ut ne si quis quidem æneo
naso introiverit, sic rursus exeat
temere : tantum ejaculatur halitum.
b. Coquum vigentem dicis. a. Prope autem illam
est jejunus die totaque nocte
mugil desquamatus, ablutus, illitus, versus,
simul, ad terminum cursus penetrans,
sibilat, (clamans vero puer adstat conspersurus
aceto,) Libycaque brassica culta
radiis divinis laserpitii assistit.
b. Quomodo igitur quidam incantatores aliquid [posse negant?
ego enim jam tres video manducantes
hæc dum tu vertis. a. Et sodalis
gibbosum tergum habentis sepiæ,
ensiferis manibus armata
loligo, alba natura carnis
mutata igneis carbonum ictibus,
flavis splendoribus toto corpore decoratur,
cœnæ prænuntiam famem evocans.
. . . . Quare introi,
ne morare, vade : oportet enim jentaculo sumpto
nos pati, si quid tamen patiendum est.

2.

Nonne pravum est, si quis forte recentes
vendit pisces, eum contractis superciliis
et morose nos alloqui;

ἐὰν σαπροὺς κομιδῇ δὲ, παίζειν καὶ γελᾶν;
τοὐναντίον γὰρ πᾶν ἔδει τούτους ποιεῖν,
τὸν μὲν γελᾶν, τὸν δ' ἕτερον οἰμώζειν μακρά.

Versu 2 libri συνάγοντα. Correxit Grotius Excerpt. p. 631. V. 4 ita Schweigh. et Pors.; libri metro violato δὲ κομ. V. 6 « cod. C μακρὰν, ut Athen. p. 385, C, dixit μακρὰν χαίρειν. » *M.*

CXXXIV. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Dubitat de hac fabula Meinekius, et ad Φιλῶτιν spectari putat : quod verbo jam indicaverat Grotius Exc. p. 632.

Stobæus Floril. 115, 15, et Arsenius Viol. p. 430, cum lemmate Ἀντιφάνους ἐκ Φιλοκτήτου.

Σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει
τὸ γῆρας, ὡς δὴ πόλλ' ἰδόν τε καὶ παθόν.

CXXXV. ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ.

Athen. 3, p. 100, D : μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντ. ἐν Φιλομήτορι οὕτως,

Ἔμμητρον ἐὰν ᾖ τὸ ξύλον, βλάστην ἔχει.
Μητρόπολίς ἐστιν οὐχὶ Πατρόπολις πόλις.
Μήτραν τινὲς πωλοῦσιν ἥδιστον κρέας
Μητρᾶς ὁ Χῖός ἐστι τῷ δήμῳ φίλος.

Horum sententiæ non cohærent, proptereaque tantum composita esse videantur, ut usus verbi μήτρα et ab eo ductorum ostenderetur; sed vereor ut genuina sint. « De ξύλῳ ἐμμήτρῳ dixi ad Theocriti Idyll. 25, 209. V. 2 addidi πόλις, et pro μητρόπολις et πατρόπολις scripsi Μητρόπολις et Πατρόπολις. *Metropoles* urbes commemorat plures Stephanus Byzant. p. 557, quarum celeberrimæ in Lydia et Phrygia sitæ erant. De Lydia v. præter alios Ælianus H. A. 16, 38; de Phrygia, in cujus vicinia Alcibiadis sepulcrum fuit, Athen. 13, p. 574, F. V. 4 Μητρᾶς, h. e. Μητρόδωρος, scripsi pro edito Μήτρας : v. Etym. M. p. 234, 20; Arcad. De accent. p. 21, 18. Incertum, quis significetur. Metrodorum Chium, Anaxarchi Abderitæ, olympiade 110 clari, magistrum commemorat Diog. Laert. 9, 10, ubi v. Menagius. Alius Metrodorus Chius habetur in titulo apud Bœckh. C. I. 2, p. 201, 20. » *E M.* Idem v. 1 ἂν ᾖ.

CXXXVI. ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ.

« Philopatorem latine reddidisse videtur Turpilius, cujus Philopatorem aliquoties commemorat Nonius, nisi is Posidippi Philopatorem expressit : v. Bothii Fragm. Com. lat. p. 91. » *Mein.*

Athen. 13, p. 559, D : Ἀντ. ἐν Φιλοπάτορι

α. Γεγάμηκε δήπου. β. Τί σὺ λέγεις; ἀληθινῶς
γεγάμηκεν, ὃν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντά τε
κατέλιπον;

Versu 1 sic Dobr. Advers. 2, p. 341. Libri Γ. δ. σὺ τί λ. Sed inutile, neque usitatum, est σὺ in hac formula, nec raro σὺ et σοὶ confusa : v. ann. ad Iliad. 9, 438, Soph. Antig. 197, ipsaque οι et υ permixta videas Æsch. Cho. 24, Pluti 112, etc. Scribo enim Γεγ. δήπου σοί. β. Τί λέγεις; Aptum hic familiare σοὶ encliticum. « Similiter jocatur nescio quis apud Eustath. p. 1552, init. : τῶν τις παλαιῶν φίλον, χθὲς μὲν ἄζυγα, σήμερον δὲ γυναικὶ ἐκδοθέντα, οἰκτισάμενος, Οἴμοι, ἔφη, χθὲς ἔζη! ὡς δῆθεν σήμερον τεθνεώς. » *E M.* V. 2 τὲ addidit Koppiers. Observ. p. 57.

CXXXVII. ΦΙΛΩΤΙΣ.

Athen. 14, p. 662, B : Ἀντ. ἐν Φιλώτιδι, τὴν σοφίαν τῶν μαγείρων ἐμφανίζων, φησὶν

α. Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον, ὥσπερ ἄλλοτε,
ἕψειν ἐν ἅλμῃ φημί. β. Τὸ δὲ λαβράκιον;
α. Ὀπτᾶν ὅλον. β. Τὸν γαλεόν; α. Ἐν ὑποτρίμματι
ζέσθαι. β. Τὸ δ' ἐγχέλειον; α. Ἅλες, ὀρίγανον,
ὕδωρ. β. Ὁ γόγγρος; α. Ταὐτόν. β. Ἡ βάτις; α. Χλόη.

---

sin autem vehementer putres, jocari ac ridere?
prorsus enim contrario modo hos agere oportebat,
ut alter rideret, alter lamentaretur.

PHILOCTETES (?).

Sapientiam quandam ad consulendum habet
senectus, ut quæ sane multa et viderit et passa sit.

MATRIS AMANS.

Medullosum si est lignum, habet germen.
Metropolis urbs non est Patropolis.
Matricem sunt qui vendant pro carne suavissima.
Metras Chius populi amicus est.

PATRIS AMANS.

a. Uxorem sane tibi duxit. b. Quid ais? revera
uxorem duxit, quem ego viventem et ambulantem
reliqui?

PHILOTIS.

a. Igitur glauculum, ut alias,
in muria coqui jubeo. b. Parvum autem labracem?
a. Assari totum. b. Galeum? a. In jure
fervefieri. b. Et anguillulam? a. Sal, origanum,
aquam. b. Conger? a. Eodem modo. b. Batis?
a. Herbæ.

β. Πρόσεστι θύννου τέμαχος... α. Ὀπτήσεις. β. Κρέας
ἐρίφειον... α. Ὀπτόν. β. Θάτερον... α. Τἀναντία.
β. Ὁ σπλήν... α. Σεσάχθω. β. Νῆστις· α. Ἀπολεῖ μ' οὑτοσί.

Iterum apponit hunc locum, exceptis ultimis verbis tribus, lib. 7, p. 296, D. Colloquium domini cum coquo, quem varios vario modo cibos apparare jubet. Versu 4 ζέσθαι præter necessitatem post Casaubonum mutant in ζέσαι. Ibid. libri ἐγχέλιον, et loco priori ἅλας. V. 7 θάτερον, h. e. *caro agnina* : nam opponi solent τὰ ἐρίφεια τοῖς ἀρνείοις. V. Coraes apud Schweigh. V. 8. « Quamvis nostro palato lien nec farctus nec nudus admodum sapiat, aliter de hoc viscere judicarunt veteres, apud quos etiam torreri et nescio quo exquisito condimento parari solitum reperias, Athen. 3, p. 49, F. Sic etiam Athen. 3, p. 96, C, conjunctim nominantur σπλὴν et νῆστις. » *Schweigh.*

CXXXVIII. ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ.

Athen. 15, p. 691, D : Ἀντ. ἐν Φρεαρρίῳ (ab noto Atticæ demo), στακτῆς τοῦ μύρου μνημονεύων, φησὶ

Στακτὴ δυοῖν μναῖν οὐκ ἀρέσκει μ' οὐδαμῶς.

CXXXIX. ΧΡΥΣΙΣ.

1.

Athen. 11, p. 500, E, de τραγελάφῳ, nomine poculi : Ἀντ. Χρύσιδι,

α. Τῷ σατραποπλούτῳ δ', ὡς λέγουσι, νυμφίῳ,
κεκτημένῳ τάλαντα, παῖδας, ἐπιτρόπους,
ζεύγη, καμήλους, στρώματ', ἀργυρώματα,
φιάλας, τριήρεις, τραγελάφους, καρχήσια,
γαυλοὺς ὁλοχρύσους. β. Πλοῖα; α. Τοὺς κάδους μὲν οὖν
καλοῦσι γαυλοὺς πάντας οἱ προγάστορες.

Scribo Χρῦσις (v. Thuc. 2, 33), quo vir intelligatur, scil. ille σατραπόπλουτος, non Χρυσὶς meretrix, cujus meminit Lucianus. Versu 1 libri Σαπροπλούτῳ (sine articulo), quod correxit Dobræus. V. 2 ἐπιτρόπους, *procuratores* : v. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. 1, p. 130. V. 4 τριήρεις, Athen. l. l. : ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις δεδήλωκε. V. 5 scribo Ποῖα; Duplicem sensum habet vox γαυλός : hinc alter quærit Ποῖα; V. 6 « forsan οἱ πρ., cados omnes qui ventricosi sunt, appellant γαυλούς. » *Mein.*

2.

Idem 4, p. 172, C : ὅτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, Ἀντ. διεσάφησεν ἐν Χρύσιδι οὕτως·

— Τέτταρες δ' αὐλητρίδες
ἔχουσι μισθὸν, καὶ μάγειροι δώδεκα,
καὶ δημιουργοὶ μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφος.

« Describitur nuptiarum apparatus. Versum 3 affert Eust. ad Odyss. p. 1858, 53. » *Mein.* Δημιουργοὶ, *mercenariæ*, fortasse scribendum δημιουργαί : v. Schweigh. ad Athen. p. 540, F.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1. 2. 3.

Athen. 2, p. 60, C, de fungis, μύκαις, poetarum testimonia apponens : Ἀντ.

Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη
ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη,
καὶ βολβὸς εἷς τις, καὶ παροψίδες τινὲς,
σόγχος τις, ἢ μύκης τις, ἢ τοιαῦθ', ἃ δὴ

---

b. Adjacet thynni salsamentum... a. Assabis.
b. Hœdina caro... a. Assanda. b. Altera... a. Contrario modo.
b. Lien... a. Comprimatur. b. Mugil. a. Is me perdet.

PHREARRHIUS.

Stacte duarum minarum pretio mihi prorsus non sufficit.

CHRYSIS.

1.

a. Satrapæ modo, ut ajunt, diviti sponso,
talenta possidenti, pueros, procuratores,
jumenta, camelos, stragula, vasa argentea,
phialas, triremes, tragelaphos, carchesia,
gaulos omnino aureos. b. Quales? a. Nempe cados
omnes appellant ventriosi gaulos.

2.

— Quattuor autem tibicinæ
conductæ sunt, et coqui duodecim,
mercenariæque mellis cymbam poscentes.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Cœna est maza paleis constipata,
ad frugalitatem composita,
et bulbus aliquis, et in paropsidibus nonnullis
sonchus vel fungus aliquis, vel ejusmodi alia, quæ scilicet

δίδωσιν ἡμῖν ὁ τόπος ἄθλι' ἀθλίοις.
Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων.
(* * *)

(de præstantia carnis.)

Οὐδεὶς κρέως παρόντος ἐσθίει θύμον,
οὐδ' οἱ δοκοῦντες πυθαγορίζειν.

καὶ προελθὼν

Τίς γὰρ, (τίς) οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον, ὅ τι παθεῖν
πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων; ταχὺ δὴ λαβὼν
ὄπτα μύκητας πρινίνους τουσδὶ δύο!

Versu 3 τις additum a Grotio Excerpt. p. 637. V. 9 libri τίς γὰρ οἶδ'... Mein. Τίς γάρ ποτ' οἶδ'. V. 11 μύκητας, h. e. ἀμανίτας, interprete Herodiano Cramer. Anecd. Oxon. 3, p. 231, qui hunc versum apponit. De noxiis ἀμανίταις v. Athen. Ceterum hoc hysteron proteron est emphaticum, Græcorum more, pro ταχὺ δὴ ... δύο· τίς γὰρ ... τῶν φίλων; v. Matth. Gr. p. 906, Odyss. 4, 208.

4.

Idem 1, p. 3, F :

Τοῦ γάρ τις ἄλλου πρὸς θεῶν περ οὕνεκα
εὔξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων
ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος, ἡδίστης θεῶν;
τοῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσί γ' ἂν
δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται,

'Αντ. φησίν. Versu 1 πρὸς ἄλλου θεῶν περ, *a quocumque deorum*. Sic codd. VL. Male vulgo omittunt περ particulam : cf. Incert. 18, 22, Odyss. 11, 440, etc. Aliorum corrigendi conatus multos v. ap. Meinek. p. 558 ed. alt. V. 6 libri οὐχὶ δὲ τοῖς λ. γάρ. Vid. ann. ad Aristoph. Acharn. 615.

5.

Idem ib. p. 4, F :

Οὗτοι δὲ (δὴ) τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει
ἀφορῶσι ..... καὶ πέτονται δεξιῶς
ἐπὶ ταῦτ' ἄκλητοι,

'Αντ. φησὶ, καὶ ἐπάγει

— οὓς ἐκ κοινοῦ
ἔδει τρέφειν τὸν δῆμον, ἀεί θ', ὥσπερ
Ὀλυμπίασί φασι ταῖς μυίαις ποιεῖν,
βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακόπτειν πανταχοῦ.

Versu 1 posui δὲ δή. Jacobs. præf. Anthol. Palat. p. 66, ann. : « De δὴ post δὲ crebro omisso dixi in Additt. animadv. ad Ath. p. 332. » Meinek. O. δὲ πρὸς τὰ δ., qui v. 2 supplet ἀεὶ, et « Sequentia, inquit, a v. 4 ex pluribus versibus contraxit auctor Epitomes. » V. 5 fortasse scribendum est ὥσπερ οἱ 'Ολυμπ., etc., h. e. οἱ ἄνθρωποι. Salmasius ὡσπερεί. De muscis mire dissentiens Plinius H. N. 29, 6, 34. « Nullum animal minus docile existimatur, minorisve intellectus. Eo mirabilius est, Olympiæ sacro certamine nubes earum immolato tauro, quem Myiadem vocant, extra territorium id abire. » Mein. : « Religionis originem narrat Pausan. 5, 14 : traditum ab Hercule institutum tenuisse Eleos, et Jovem cognomento 'Απόμυιον coluisse, ἐλαύνοντα τῆς 'Ηλείας 'Ολυμπίας τὰς μυίας. Alius quoque deus, Myiagrus, ab iisdem Eleis cultus est, referente Plinio 10, 28, 40, etc. »

6.

Idem ib. p. 14, F : πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἁμίλλης, τό τε κατὰ τοὺς τραχηλισμοὺς ῥωμαλέον. 'Αντ.

Οἴμοι κακοδαίμων, τὸν τράχηλον ὡς ἔχω!

Galenus libello De parva pila, Opp. vol. 4, p. 301 ed Basil., laudante Cas. : ὅταν γὰρ συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀποκωλύοντες ὑφαρπάσαι τὴν μεταξὺ

---

nobis dat regio misera miseris.
Talis vita febribus caret ac pituita.

2.

Nemo adstante carne edit thymum,
ne pythagorissare quidem sibi visi.

3.

Quis enim, quis nostrûm novit futurum et quid
cuique amicorum fatale sit? age igitur, cito
assa fungos hos duo iligneos!

4.

Cujusnam alius rei causa quisquam a quibuscumque diis
precibus petat divitias opulentiamque,
nisi ut auxilio esse amicis possit
et fructum serere Gratiæ, suavissimæ deæ?
nam bibendi quidem atque edendi voluptates
pares habemus, nec magnificis
epulis fames eximitur.

5.

Hi enim sane convivia civium
observant ..... iisque dextere
advolant invocati.
— quos e communi
alere debebat populus, et usque, ut
Olympiæ muscis ajunt fieri,
bovem invocatis præmactare ubique.

6.

Væ mihi misero, ut cervix mea habet!

(σφαῖραν) διαπονῶσι, μέγιστον αὐτὸ καὶ σφοδρότατον καθίσταται, πολλοῖς μὲν τραχηλισμοῖς, πολλαῖς δ' ἀντιλήψεσι παλαιστικαῖς ἀναμεμιγμένον, ὥστε κεφαλὴν καὶ αὐχένα πονεῖσθαι [τοῖς τραχηλισμοῖς]. Cf. fr. 7.

7.

Idem ib. : διηγεῖται δὲ τὴν φαινίνδα παιδιὰν οὕτως Ἀντ.

— Σφαῖραν λαβὼν
τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα,
τὸν δ' ἐξέκρουσε, τὸν δ' ἀνέστησεν πάλιν,
κλαγκταῖσι φωναῖς......
« Ἔξω, μακράν, παρ' αὐτόν, ὑπὲρ αὐτόν, κάτω,
ἄνω, βραχεῖαν ἀπόδοσιν, ἐγκαταστρέφου! »

Versu 3 libri τοῦ δ' ἐξ., quasi pila manibus excuti diceretur, quod alienum ab hoc ludo, in quo adversarios propellebant; amicos, qui ceciderant, erigebant; pilam autem humi virgis agebant ad metam. V. 6 iidem ἐγκαταστρέφει. Probabiliter Mein. ἐγκαταστρέφου, quo aliquis ludentium ad suum locum se recipere iubetur. Verbis βραχεῖαν ἀπόδοσιν, h. e. βραχείᾳ ἀποδόσει, lusor alterius virgam in breve tempus poscere videtur, propria elapsa, nec statim recuperanda in tumultu. Ludi modum accuratius quam alii describens Cinnamus Hist. 6, 5 : νεανίαι τινὲς, εἰς ἴσα διαιρεθέντες, ἀλλήλοις σφαῖραν, σκύτους μὲν πεποιημένην, μήλῳ δὲ παρεμφερῆ τὸ μέγεθος, εἰς χῶρόν τινα ὕπτιον ἀφιᾶσιν, ὃς ἂν δηλαδὴ συμμετρησαμένοις αὐτοῖς δόξῃ, ἐπ' αὐτήν τε, οἷόν τι ἆθλον ἐν μεταιχμίῳ κειμένην, ἄπο ῥυτῆρος (h. e. *cito* per tropum : v. ann. ad OEdip. Colon. 842) ἀντιθέουσιν ἀλλήλοις, ῥάβδον ἐνδέξια (*perite*) χειριζόμενος ἕκαστος, συμμέτρως μὲν ἐπιμήκη, εἰς δὲ καμπήν τινα πλατεῖαν ἄνω τελευτῶσαν, ἧς τὸ μέσον χορδαῖς τισι, χρόνῳ μὲν αὐανθείσαις, ἀλλήλαις δὲ δικτυωτόν τινα ξυμπεπλεγμέναις διαλαμβάνεται τρόπον. σπουδὴν μέντοι ἑκάτερόν πη ποιεῖται (vulgo ἑκ. πεποίηται) μέρος, ὅπως ἂν ἐπὶ θάτερον προτερήσαντες (τὴν) μεταγάγωσι πέρας, ὃ δηλονότι ἀρχῆθεν αὐτοῖς ἀποδέδασται· ἐπειδὰν γὰρ ταῖς ῥάβδοις εἰς ὁγοτερονοῦν ἐπειγόμενος ὁ σφαῖρος ἀφίκηται πέρας, τοῦτο ἡ νίκη ἐκείνῳ τῷ μέρει γίνεται.

8.

Idem ib. : ἐκαλεῖτο δὲ φαινίνδα ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων, ἢ ὅτι εὑρετὴς αὐτῆς, ὥς φησιν Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος, Φαινέστιος ὁ παιδοτρίβης. καὶ Ἀντ.

Φαινίνδα παίζειν ᾖας ἐς Φαινεστίου.

Libri Φ. παίζων ᾖεις ἐν Φ. Porson. Advers. p. 309, Φ. παίσων ᾖας ἐκ Φ. Valckenarius ad Phœn. p. 360, παίσων ᾖεν ἐς Φ. « Varias grammaticorum interpretationes vocis φαινίνδα collegit Schweigh. Phænestium ludi istius inventorem nominat etiam Etym. M. p. 790, 27, ubi Φενέστιος scriptum est. » *Mein.*

9.

Idem ib. p. 18, C, de balneis : ὧν τὸ βλαπτικὸν Ἀντ. δηλοῖ·

Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με!
ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκεν! ἀποκναίσειεν ἂν
κἂν ὁστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος·
οὕτω στερεόν τι πρᾶγμα θερμὸν ἔσθ' ὕδωρ.

Versu 1 libri Εἰς μακ. Recte Mein. Ἐς μ., more Atticorum, ut ἐς κόρακας, ἐς ὀλβίαν, etc., qua de re laudat Helladium Phot. p. 535, 2, et schol. Victor. ad Iliad. 23, 7. Cf. Aristoph. Ran. 187. V. 2 πεποίηκεν Dind. pro πεποίηκ'. V. 3 κἂν Porson. pro καὶ, metrum corrumpente. V. 4 scribe στερέον sive στεροῦν, a στερέειν. Τί addidit Casaub.

10.

Idem ib. p. 22, F : ἡμῖν δὲ οὐ μόνον ὁ πνεύμων ἀπεξήρανται, κινδυνεύει δὲ καὶ ἡ καρδία. καὶ τῷ (*propterea*. Vulgo καί τοι.) Ἀντ. λέγει

α. Ζῆν δ' εἰπέ μοι τί ἐστι. β. Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ.
Ὁρᾷς, παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται·
τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ
ἢ ξηρασίαν σχόντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

7.

— Pila sumpta
aliique tradita gaudebat; alium vero fugiebat,
hunc repulit, illum erigebat rursum.
claris vocibus....
« Extra, Longe, Prope hunc, Super illum, Infra,
Supra, Da paululum, Conversus redi! »

8.

Phæninda lusurus ibas ad Phænestium.

9.

in malam rem balneum, ut me affecit!
plane percoctum reddidit! contereret me
quilibet cute prehensum :
tam debilitans res est aqua calida.

10.

a. Vivere dic mihi quid sit. b. Bibere, ajo ego.
Vides, apud fluenta torrentia
quæ arbores semper dieque et noctu
irrigantur, quam grandes et pulchræ fiant;
resistentes autem, velut siti quadam
vel aritudine correptæ, radicitus pereunt.

Versu 1 Ath. et Eust. ad Iliad. p. 1612, 15, Τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι, inutiliter quidem addito articulo, nec probando isto, quod ediderunt,

— Τὸ δὲ
ζῆν εἰπέ μοι.

Mendose autem Eust. δοκῶν ἐπαινεῖν Ἀντιφάνους ἀπορίαν (leg. Ἀντιφάνης εὐπορίαν) « Τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστιν ; » ἧς (malim ᾗ) λύσις « Τὸ πίνειν φήμ' ἐγώ. » καὶ παρῳδία ἐκείνη (perperam libri παρῳδίαν ἐκείνην) ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους (Antig. 668-670 : cf. ann. ad Aristoph. Ran. 855) Ὁρᾷς, etc. V. 4 libri γίνεται. V. 6 σχόντ' pro ἔχοντ' Grotius Excerpt. p. 635.

11.

Idem ib. p. 27, D : Ἀντ. πού ὁ χαρίεις τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα οὕτω καταλέγει.

Ἐξ Ἤλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης,
Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα,
ἰχθῦς Σικυῶνος, Αἰγίου δ' αὐλητρίδες,
τυρὸς Σικελικός,......
μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἔγχελυς Βοιωτία.

Versu 5 libri ἔγχελυς βοιωτίαι. Dind. et Mein. ἐγχέλεις Βοιωτίαι, sed permisceri scimus α et αι. « Similem recensum rerum cuique regioni propriarum habes supra (in Προβατεῖ). Hinc partem loci repetivit Eust. ad Iliad. p. 974, 54. » *E M.*

12.

Idem 2, p. 38, B : Ἀντ.

— Κρύψαι, Φειδία,
ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἂν πλὴν δυοῖν,
οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων
καὶ τῶν λόγων γ' αὔθ', ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
μάλιστα τούτους ταῦτα καταφανῆ ποιεῖν.

Priora usque ad ἐμπεσών habet etiam Eust. ad Odyss. p. 1770, 8. Versu 5 libri λόγων ταῦθ', VL λόγων τ' αὖ. V. 6 vulgo μ. τούτους καταφανεῖς ποιεῖ. VL μ. ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖ, in quibus πολλοῖς, ubi exspectes πᾶσι, profectum arbitror ab eo, qui versum suppleret, quod fit aptius accepto ταῦτα. Schweigh. καταφανεῖς αὐτοὺς ποιεῖν.

13.

Idem ib. p. 44, A : Ἀντ. δὲ

— Οἴνῳ .... τὸν οἶνον ἐξελαύνειν,
σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα,
κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην,
αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγείρῳ,
στάσιν στάσει, μάχῃ μάχην, ὑπωπίοις δὲ πύκτην,
πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.

« Ecce perquam festivum homœopathicæ doctrinæ firmamentum ! Versu 1 post οἴνῳ Elmsl. ad Acharn. 717, inserit δὲ δεῖ. (Possis etiam λέγω. *Both.*) V. 3 verba κόπῳ κόπον huc retraxit Elmsl. quæ libri habent post ἐξελαύνειν. *Triobolum* prostibuli pretium habemus etiam apud Platonem Phaone 2, 17, Epicratem Antil. 22 et Machonem Athen. 13, p. 580, D. V. 4 *Callistratum* dicit Aphidnæum, oratorem celeberrimum (v. Xenoph. Hellen. 6, 2, 39, cum epimetro Schneideri. *Both.*), de cujus luxuria cf. Eubuli Antiop. 3. Quod coquo eum comparat Ant., ad gulositatem viri spectat. » *E M.* V. 5 libri μάχην μάχῃ, quod correxit Elmsleius, idemque v. 6 δίκην δίκῃ.

14.

Idem ib. p. 45, A : « Μεταλλάξαι βρώματα διάφορα ἔσθ' ἡδύ, » φησὶν Ἀντ. « καὶ τῶν etc. Ita hæc scribam :

11.

Ex Elide coquus, Argis lebes,
Phliasium vinum, e Corintho stragula,
pisces Sicyonis, Ægiique tibicinæ,
caseus Siculus,......
unguentum Athenis, anguilla Bœotia.

12.

— Occultare, Phidia,
cetera cuncta potest aliquis præter duo
si vinum bibit, et in amorem incidit :
ambo enim se ipsa indicant adspectu
et sermonibus quidem, ut, qui abnuunt,
illi inprimis hæc manifestent.

13.

— Vino.... vinum expellere,
classicum classico, præconem per clamantem,
lassitudine lassitudinem, strepitu strepitum, triobolo scortum,
arrogantiam arrogantia, Callistratum per coquum,
seditionem seditione, pugna pugnam, sugillationibus pugilem,
labore laborem, lite litem, mulierem per mulierem.

— Μεταλλάξαι διάφορα βρώματα
ἔσθ' ἡδὺ, καὶ τῷ πολλάκις θρυλουμένων
ὄντι διαμέστῳ τὸ παραγεύσασθαί τινος
καινοῦ παρέσχε διπλασίαν τὴν ἡδονήν.

Versu 1 sic Casaub., initio addens Τὸ γάρ. V. 2 libri minus bene τῶν, et v. 3 διάμεστον ὄντα, quum opus sit dativo, referendo ad παρέσχε. Iidem v. 4 καινοῦ··διπλασίαν παρέσχε τὴν ἡδ. Correxit Schweigh.

15.

Idem 11, p. 781, D : Μένανδρος δέ πού φησι καὶ ποτήριον τορνευτὸν καὶ τορευτά. Ἀντ.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς
ἀπιόσκιον καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μεστὸν, κύκλῳ χορεῦον, ἕλκουσι γνάθοις
ὁλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένον
τἄνω (τὰ) κάτω δεικνύντες.

Versu 2 scripsi ἀπιόσκιον καὶ χρ. Libri mendose ἀφρῷ σκιὰ καὶ χρ., neque accipiendum fuit a Valck. ad Callimach. p. 250 insulsum et præposterum ἀφρῷ σκιασθὲν χρυσ. Ἀπιόσκιον, *apio umbratum*, Ant. dixit poculum epitheto fortasse novo, sed aptissimo. Horatius Carm. 1, 3, 15:

Neu desint *epulis* rosæ,
neu vinax *apium*, neu breve lilium.

Et 4, 11 :

Est mihi nonum superantis annum
plenus Albani cadus; est in horto,
Phylli, *nectendis apium coronis*.

Litteræ π et φ, ι et ρ, α et ον commutatæ, ut alias, hæc obscuraverunt. V. 3 « κύκλῳ χορεῦον, h. e. κυκλούμενον, in orbem ab alio ad alium convivam circumlatum. Euripides Cress. 12 : κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ, etc. » *E M*. V. 4 scribo

ὁλκοὺς ἀπαύστους πανταχῶς ἐστραμμένου.

Πανταχῶς, ut Athen. p. 243, B. Ἐστραμμένου (δέπαος), *fulgurantis*, splendentis fulgore auri. V. 5 addidi τά.

16.

Idem 1, p. 28, D : ἐπαινεῖται ὄντως ὁ Ἀττικὸς κέραμος. Εὔβουλος δέ φησι

— Κνίδια κεράμια,
Σικελικὰ βατάνια, (καὶ) Μεγαρικὰ πιθάκνια.

Ἀντ. δὲ

Καὶ νᾶπυ Κύπριον, καὶ σκαμωνίας ὀπὸν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον, καὶ κρόμμυον
Σαμοθρᾴκιον, καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος,
καὶ σίλφιον, θύμον τε τῶν Ὑμηττίων,
ὀρίγανον Τενέδιον.

Hæc, negligenter scripta apud Athen., sic dedi, ut, tanquam Eubuli, leguntur apud Pollucem 6, 67. Ibi : ἔνια δὲ τῶν ἡδυσμάτων ἐπῃνεῖτο ἐκ χωρίων, ὡς Εὔβουλος ἐν Γλαύκῳ φησὶ « Καὶ νᾶπυ, » etc. Verba ὀρ. Τενέδιον accesserunt ex Athenæo. Porsonus ὀρίγανόν τε Τεν.

17. 18.

Idem 2, p. 66, D : ὅτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλὶς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον. Ἀντ.

Ἂν μὲν ἄρα πέπερί τις φέρῃ (περ) πριάμενος,
στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον.

πάλιν δὲ

Νῦν περιιόντα πέπερι καὶ καρπὸν βλίτου
ζητεῖν.

Versu 1 forte πὲρ exciderit ante πρ–. Cf. ann. ad Incert. 4. Temere ediderunt Ἐὰν μὲν ἄρα π. φέρῃ τις πρ. V. 2 γράφουσι, ut Aristoph. Av. 968 : γράφω σε μυρίας δραχμάς. V. 3 ediderunt Νῦν δεῖ περιόντα (quasi id idem sit ac περιιόντα) etc., quoniam in libris ab interpretatione legitur N. δεῖ περιιόντα. « Ant. in sycophantas Athenienses, nisi fallor, invehitur, qui urbis illius nomen exosum reddebant. Nam qui Athenas piper aliasque merces peregrinas, in Asiæ emporiis emptas, importabant,

---

14.

— Variare diversos cibos
dulce est, et usque jactatis
satiato novi alicujus gustatio
duplicem voluptatem afferre solet.

15.

Alii vero etiam vini longævi
apio umbratum aureum calicem
plenum, qui in orbem saltat, hauriunt buccis,
infinitos potus quoquo-versus fulgurantis
supra infraque monstrantes.

16.

Et sinapi Cyprium, et scamoniæ succum,
Milesiumque nasturtium, et cepam
Samothraciam, brassicam Carthaginis,
silphium, thymumque ex Hymettiis,
origanum Tenedium.

17.

Quodsi igitur piper aliquis emptum importet,
eum dica scripta cruciandum esse aiunt, tanquam [exploratorem.

18.

Nunc circumeundum est piper et fructum atriplicis
quærenti.

per calumniam in periculum capitis soliti sunt vocari, tanquam regis Persarum speculatores, non mercatores. Sic apud Aristophanem Megarenses et Bœoti, qui res suas venum Athenas apportabant, tanquam insidiatores deferuntur vexanturque. » *E Cas.*

19.

Idem ib. F : Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἀντ. ἢ Ἄλεξις,

— Οὑτοσὶ δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

« Fragmentum hoc ex Ὕπνῳ petitum videtur, quæ fabula ab aliis Alexidi, ab aliis Antiphani tribuebatur. » *Mein.*

20.

Idem ib. p. 47, B : τὸ δὲ ὀξύπεινος παρὰ Διφίλῳ... καὶ Ἀντ.

— α. Ἓν νόσημα τοῦτ' ἔχει·
ἀεὶ γὰρ ὀξύπεινός ἐστι. β. Θετταλὸν
λέγεις κομιδῇ τὸν ἄνδρα.

« De Hercule dicta esse conjicias : fortasse igitur ad Omphalen referenda sunt. » *E M.*

21.

Idem ib. p. 56, E : ὅτι δὲ τὸ ἄπλυτοι (apud Eupolidem) ἐπὶ τῶν ῥαφανίδων ἀκούειν δεῖ, οὐχ ἐπὶ τῶν σηπιῶν, δηλοῖ Ἀντ., γράφων

Νήττας, σχαδόνας, κάρυ' ἐντραγεῖν, ᾠ', ἐγχρίδας,
ῥαφανῖδας ἀπλύτους, γογγυλίδας, χόνδρον, μέλι.

Versu 1, libri metro violato ἐντρώγειν. Emendavit Schweigh.

22.

Idem 1, p. 3, B : διόπερ ἐκεῖνα τῶν Ἀντιφάνους ἐρεῖ τις εἰς αὐτὸν (Ptolemæum Philadelphum),

Ἀεὶ δὲ πρὸς Μούσαισι καὶ λόγοις περ εἶ,
ὅπου γε σοφίας ἔργον ἐξετάζεται.

Libri mendose λόγοις πάρει, et versu 2 ὅπου τε. De illo conf. ann. ad fr. incert. 4.

23. 24. a.

Idem ib. p. 8, D : Ἀντ. δέ φησι

Βίος θεῶν γάρ ἐστιν, ὅταν ἔχῃς ποθὲν
τἀλλότρια δειπνεῖν, μὴ προσέχων λογίσμασιν.

καὶ πάλιν

Μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' ἀεὶ καινὸν πόρον
εὑρεῖν ἔμ', ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω.

Versu 3 Max. ᾧ βίος ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ, et v. 4 εὑρίσκειν ὡς... Correxit Dobr. Advers. 2, p. 293.

24. b.

Idem ib. E : ὅτι τὸ μονοφαγεῖν ἐστιν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Ἀντ.

— Μονοφαγεῖς ἤδη τι καὶ βλάπτεις ἐμέ.

Sunt haud dubie parasiti verba.

25. 26.

Idem ib. p. 11, C, de prandio, quod ἄριστον dicebatur (v. ann. ad Æschyli Ag. 303) : λέγει δὲ τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψωμοὺς, ὡς Ἀντ.

Ἄριστον ἐν ὅσῳ (γ' ἔνδον) ὁ μάγειρος ποιεῖ,

εἶτ' ἐπάγει

Συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ (τι σύ);

Uncinis inclusa addidi, quæ verisimile est forte excidisse. V. 1 cogitabam de γ' ἧμιν, sed probabilius Meinek. ἔνδον, collato Platone, fr. inc. 45.

27.

Ibidem p. 12, B : παρετίθεντο δὲ (apud Homerum) οἱ μὲν ἄρτοι σὺν τοῖς κανοῖς, τὰ δὲ δεῖπνα κρέα μόνον ἦν ὀπτά.

19.

— Hæc tibi
candidissimi omnium olei Samiaci
est metreta.

20.

— a. Unum hunc morbum habet :
usque vehementer esurit. b. Thessalum prorsus
virum dicis.

21.

Anates, favos, nuces comede, ova, encrides,
raphanos ablutos, rapa, alicam, mel.

22.

Semperque ades Musis et sermonibus quibuslibet,
ubi quidem res sapientiæ exploratur.

23.

Deorum enim vita est, si habes ubi
ex alienis cœnes, non subductis rationibus.

24. a.

Beata vita; sed quærendus mihi semper modus est,
quo mandenda procurem maxillis.

24. b.

Jam solus cœnas et mihi detrimentum affers.

25.

Dum prandium (quidem intus) apparat coquus.

26.

Quomodo animatus es mecum jentare (quiddam)?

Θύων δὲ βοῦς Ὅμηρος οὐ ζωμὸν ποιεῖ,
οὐδ' ἧψε κρέας, οὐδ' ἐγκέφαλον, ὤπτα δὲ καὶ
τὰς κοιλίας· οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαϊκός,

Ἀντ. φησί. Jacent hæc in codicibus, ita scilicet scripta Ζωμὸν δὲ οὐκ ἐποίει Ὅμηρος θύων βοῦς, οὐδ' ἧψεν κρέα, οὐδ' ἐγκ. — ἀρχαῖος. Aristoph. Nub. 794 : φρονεῖς ἀρχαϊκά.

28.

Ibidem p. 28, F, ubi de variis vini generibus agitur : Ἀντ.

Ἔστιν (τίν',) ὄψον χρηστὸν, ἐπαγωγὸν πάνυ,
οἰνός τε Θάσιος, καὶ μύρον, καὶ στέμματα.

Minus verisimiliter Jacobs. Addit. p. 26, Πάρεστιν ὄψον. Nunc etiam proxime sequentia addidit Mein. :

Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράττουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

« Κύπρις prima longa dixit ut in parodia versus Euripidei; cf. monost. 159. » *M.*

29.

Athen. 15, p. 686, B : κἀγὼ δ' ἐπὶ τούτοις τοῦ λέγειν ἤδη παύσομαι τὸ τήμερον, παραχωρῶ τε τὸν περὶ τῶν μύρων λόγον τοῖς βουλομένοις διέρχεσθαί τι, τῷ τε παιδὶ προστάττω (ita Mein.; libri — άττων) ἐπὶ τῇ στεφανηφόρῳ ταύτῃ μου διαλέξαι, κατὰ τὰ (libri τὸν) Ἀντιφάνους

(Στεφάνους) ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο,
καὶ δᾷδα χρηστὴν, ἡμμένην χρηστῷ πυρί.

Initio vocem Στεφ. excidisse vidit Casaubonus.

30.

Athen. 2, p. 65, E : Ἀντ. δὲ καὶ ψᾶρας ἐν τοῖς βρώμασι καταλέγει·

— Μελιπέρδικες,
φάτται, νῆτται, χῆνες, ψᾶρες,
κίττα, κολοιὸς, κόψιχος, ὄρτυξ,
θήλει' ὄρνις.

V. 1 libri Μέλι, πέρδικες. « Describi videtur cœnæ apparatus, in quo etiam mella, *secundis* mensis propria, commemorari solent : vid. c. c. Philoxeni locum Athen. 4, p. 147, E, ubi mel et lac in fine convivii apponuntur. Hic offendit mel agmen ducens. Fortasse igitur scribendum est μελιπέρδικες, quemadmodum μελικάριδας dixit Philoxenus l. l. » *E M.* Non dubitavi probabilem, si quam aliam, correctionem admittere. V. 4 libri metro minus commodo ὄρνις θήλεια.

31. 32.

Ibidem p. 163 ed. Dindorf. : Ἀντ.

α. Τί φής; (ἐμοί) τι ἐνθάδ' οἴσεις καταφαγεῖν
ἐπὶ τὴν θύραν, εἶθ', ὥσπερ οἱ πτωχοὶ, χαμαὶ
ἐνθάδ' ἔδομ' (ἑζόμενός γε), κεἴ τις ὄψεται;
β. Ὑπὸ τοῦ δ' ἐπίπυσται τευθίδος;...

ὁ αὐτὸς

— Εὐτρεπίζετε
ψυκτῆρα, λεκάνην, τριπόδιον, ποτήριον,
χύτραν, θυείαν, κάκκαβον, ζωμήρυσιν.

Versuum 1 et 3 lacunas supplevi : ἔδομαι, καί τις libri. V. 4 libri ἐπὶ τῷ δ' ἐπ. τευθίδες. Nos si audis, alteri verito, ne quis se videat tam misere habentem, alter respondet quærens, a quanam loligine exploratum se existimet. Jacebat igitur ille in littore deserto. V. 5 libri εὐτρέπιζε, quum -ζε syllaba, ut videtur, offecisset extremæ τε : quiddam enim simile habent nonnunquam in codicibus litteræ ζ et τ, quemadmodum χερρονησίτουσα pro χ-σίζουσα legitur in Mss. Polyb. 1, 73, 4. Pro arbitrio Koppiers. Observ. philol. p. 58, εὐτρέπιζε δή. Sane hæc satis diversa officia pluribus ille servis imperaverit,

---

27.

Boves mactans Homerus non parat jus,
neque carnem coxit, aut cerebrum; immo etiam alvos
assabat : tam vehementer priscorum amans fuit.

28.

Sunt (quædam,) opsonium bonum, valde alliciens,
vinumque Thasium, et unguentum, et coronæ.
In satietate enim viget Venus, sed misere
habentibus dea non inest hominibus.

29.

Coronas huc affer bonarum duas,
et facem bonam, bono igne accensam.

30.

— Mellitæ perdices,
palumbi, anates, anseres, sturni,
pica, graculus, merula, coturnix,
gallina.

31.

a. Quid ais? afferesne huc (mihi), quod edam,
ad fores, ut dein eo, sicut mendici,
hic vescar humi (quidem sedens), quamvis aliquis [videat?
b. At quænam loligo te exploravit?

32.

— Apparate
psycterem, patinam, tripodium, calicem,
ollam, mortarium, caccabum, trullam.

quemadmodum plures erant in ædibus opulentis. Senex Terentianus Heaut. 1, 1, 76 :

— « Hem, *tot* mea,
Solius sollicitati sint causa, ut me unum expleant? »

et v. 90 : « ancillas, *servos*... omnes produxi ac vendidi, » etc. Versu 6 ποτήριον Ruhnken. pro πότερον.

33.

Ibidem p. 40, C :

Συνεχῶς γὰρ ἐμπιπλάμενος ἀμελὴς γίγνεται
ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός,

Ἀντ. φησίν. Ap. Athen. legebatur Σ. μὲν γὰρ ἐμπ. ἀνθρ. ἀμελὴς γίγν. Correxit Meineck.

34.

Ibidem p. 47, F : καὶ τρίκλινοι οἶκοι, καὶ τετράκλινοι, καὶ ἑπτάκλινοι, καὶ ἐννεάκλινοι, καὶ κατὰ τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀντ.

Τρεῖς ὄντας εἰς τρίκλινον ἡμᾶς συναγαγών.

Ath. depravato versu Συναγ. τρεῖς .... ὑμᾶς.

35.

Idem 1, p. 23, A, et Eust. ad Iliad. p. 890, 49 : εἴρηται δὲ τὸ βρέχειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν. Ἀντ.

Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν.

Similiter Philoxenus Athen. 11, p. 476, E : Ἔβρεχον δὲ καὶ κατὰ μικρόν. Sic enim legendum puto pro vulgatis ἔβρ. δὲ κατὰ μ. Duriores numeros haberet Ἔβρ. κατὰ μ. Cf. fragm. 37.

36.

Athen. 2, p. 49, B, de usu tripodum in conviviis : Ἀντ.

Ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἤρθη, κατὰ χειρῶν γ' ἐχέομεν.

Vitiose Ath. x. χειρῶν τ' εἰχόμεν. Eust. ad Iliad. p. 740, 16 : παράγει (Ath.) καὶ Ἀντιφάνην εἰπόντα « Ἐπεὶ δ' ὁ τρ. ἤρθη » τουτέστιν ἡ τράπεζα « κατὰ χ. ἐχέομεν, » ἤγουν ἐνιπτόμεθα. Dindorfius τ' ἐχέομεν, ex ἐπεὶ pendens.

37.

Ibidem p. 63, A : Ἀντ. δὲ (invitis Atticistis : v. Phrynich. p. 110) διὰ τοῦ π (pro φ) φησὶν ἀσπάραγον,

Ἀσπάραγος (ἂν) ἠγλάϊζεν, ὦχρος ἐξήνθηκέ τις.

Ἠγλάϊζεν pro ἠγλαΐζετο, ut βρέχειν pro βρέχεσθαι fr. 35. Frustra Porson. Ἀσπ. ἐπηγλαΐζετ', etsi constat, ν et τ litteras interdum commutatas esse : v. ann. ad Thuc. 1, 33. Inserui ἄν.

38.

Athen. 14, p. 644, F, Ἄμης : πλακοῦντος γένος. Ἀντ.

Ἄμητες, ἄμυλοι.

V. de his placentis indicem Aristophanis.

39.

Stobæus Floril. 9, 16, cum lemmate Ἀντιφάνους.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Sic codd. A et Voss. At Trinc. et hoc fr., et 40, 41, 42, a et b, itemque 44, Ἀντιφῶντος. « Antiphani tribuit etiam Arsenius Ion. p. 128. Cod. A οὐθενός. » *E M.*

40.

Ib. 10, 22, cum eodem lemmate, quod habent etiam sequentia ex eo deprompta.

Τὰ πονηρὰ κέρδη τὰς μὲν ἡδονὰς ἔχει
μικράς, ἔπειτα δ' ὕστερον λύπας μακράς.

« Habet etiam Maximus 41, p. 64. » *E M.*

41.

Ib. 16, 12 :

Ὡς δυστυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν
ἐπίπροσθε ταἰσχρὰ φαίνετ' εἶναι τῶν καλῶν·
ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν.

Ita Gaisford. ex A codice. Vulgo Ὦ δυστ.

42, a.

Stob. Floril. 21, 4, et Maximus 80, p. 158.

33.

Nam qui perpetuo se implet homo, fit negligens;
qui vero subbibit, plane circumspectus.

34.

Tres nos secum ducens in τρίκλινον.

35.

Oportet enim eos, qui comederunt, largiter irrigare.

36.

Postquam vero tripus sublatus fuit, manus lavabamus.

37.

Asparagus emicabat, ervilia quædam effloruit.

38.

Ametes, amyli.

39.

Qui nihil delinquit, nulla lege indiget.

40.

Mala lucra parvas quidem afferunt
voluptates, post autem longos mœrores.

41.

Ut miseri sunt, quibus lucri gratia
præstare pulchris turpia videntur!
quippe obscurat intellectum sumendi cupido.

Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.

42, b.

Ibid. 24, 7 :

Τὸ μὴ συνειδέναι γὰρ αὐτοῦ τῷ βίῳ
ἀδίκημα μηδὲν ἡδονὴν πολλὴν ἔχει.

Versu 1 librorum αὑτοῦ correxit Mein.

43.

Ib. 27, 5.

Δέσποιν', ὅταν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ,
ᾧ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι
οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ
καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι.

Libri v. 2 ἐπιορκηκότι et v. 4 ἐπιορκηκέναι. Emendavit Gaisford.

44.

Ibid. 8.

Ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῳ πονηρῷ μαίνεται.
Τοὐναντίον γ' ἂν νῦν ποιοῦσιν οἱ θεοί·
ἐὰν ἐπιορκήσῃ τις, αὐτὸς εὐθέως
ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον ἐγένετ' ἐμβροντήσιος,
οἶμαι δικαίως, ὅτι πεπίστευκέν τινι.

Versu 1 posui τῳ, h. e. τινί. Libri minus bene τῷ π. V. 2 iidem frequente sphalmate τοὖν. γὰρ νῦν. V. 4 cod. A διδοὺς pro vulgato δούς. Præterea legitur in libris ἐμβρόντητος, versu quidem deficiente, nec tamen inferciendum fuit ὡς cum Gaisfordio, qui ἐμβρόντητος, ὡς | οἶμαι δ., sed scribendum ἐμβροντήσιος, quo spectat nomen ἐμβροντησία, sicut κακία ad κακὸς, μαλακία ad μαλακὸς, etc. Hujus glossema est ἐμβρόντητος. Analogia caret a Salmasio propositum ἐμβροντήσιμος.

45.

Stob. ib. 29, 51.

Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.

Malim vitato homœoteleuto, elegantiusque et melioribus numeris, — πάντ' ἂν γ. Hoc ἂν ab imperitis sæpe neglectum est, tanquam inutile. Conf. monost. 494.

46.

Idem ib. 34, 4.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν λεγόμενον μακρῶς, ὅτε
ὁ λέγων ὑποτάττει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα.

Trinc. Ἀντιλόχου. Gesnerus : *Antilochi, alias Antiphanis.*

47.

Idem ib. 37, 13, et Arsenius Ion. p. 129.

Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

48.

Ib. 51, 18.

Ἐπεὶ γὰρ ἀποθνήσκειν ἀνάγκη γίγνεται,
τὸ προῖκ' ἀποθανεῖν ἐστι φανερὰ ζημία.

49.

Ib. 53, 9.

Τίς δ' οὐχὶ θανάτου μισθοφορῶν, ὦ φιλτάτη,
ὃς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενος;

Versu 1 cod. A., Voss., Trinc. μισθοφόρων. Grotius μισθοφόρος. Audacior Jacobs. Lectt. Stob. p. 97, Τί δ'; οὐχὶ θανάτῳ μισθοφορῶν ὀφείλεται, ὃς etc., recte tamen μισθοφορῶν.

50.

Ib. 62, 9.

Δούλῳ γὰρ, οἶμαι, πατρίδος ἐστερημένῳ,
χρηστὸς γενόμενος δεσπότης, ἐστὶν πατρίς.

---

42. a.

Si mortalis es, optime, etiam mortalia cogita.

42. b.

Nullam conscire sibi in vita
injuriam, voluptatem magnam affert.

43.

Hera, si quis jurantem spernit,
quem antea pejerasse nescit,
is mihi deos spernere videtur
et antea jurans ipse pejerasse.

44.

Qui jusjurandum dat alicui improbo delirat.
Contrarium quidem nunc faciunt dii :
si quis pejeravit, qui tali dat jusjurandum,
eum ipsum statim confulgurare solent
merito, ut arbitror, quia fidem alicui habuit.

45.

Diligentiæ omnia serviunt.

46.

Nulla est longa oratio, si
orator subordinat dictis facta.

47.

Morum proborum possessio est honorificentissima.

48.

Quoniam enim mori nos oportet,
gratis mori jactura est.

49.

Quis non est mortis mercenarius, amicissima,
qui vitæ causa morti obviam it?

50.

Servo enim, opinor, patria privato
probum se præbens dominus est patria.

Versu 2 libri, nomine δεσπ. occultato in thesi, χρ. γ. ἐστι δεσπ. πατρίς. Mire codd. AB. ἐστὶ δ' ἴπος πατρίδος.

51.

Ib. 63, 12.

Εἴ φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν,
ἤ πού τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος·
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἕτερον ἢ τεθνηκέναι.

Perperam libri versu 1 Εἴ τίς φησι, etc., quum τὶς sequatur v. 2, quod huc pertinet. « Eadem Athen. 13, p. 563, A, affert ex Theophili Philaulo, τίς φησι ... et versu 4 οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθν. » *E M.*

52.

Stob. Floril. 68, 27, et Arsenius Ion. p. 130.

Ὡς ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.

53.

Ibid. 72, 9.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲ βαρύτερον τῶν φορτίων
γυναικὸς ὄντως προῖκα πολλὴν φερομένης.

Versu 2 libri voce γυναικὸς deteriore loco posita, ὄντως γυν. π. π. φ. « Malim πάντων γ. Arsenius, annotante Gaisf. : γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ. » *Mein.*

54.

Ib. 73, 48. (Trinc. Ἀντιφώνου.)

Ἐγὼ γυναικὶ δ' ἓν τι πιστεύω μόνον,
ἐπὰν ἀποθάνῃ, μὴ βιώσεσθαι πάλιν,
τὰ δ' ἄλλ' ἀπιστῶ πάνθ', ἕως ἂν ἀποθάνῃ.

55.

Ib. 52, et Arsenius Ion. p. 129.

Ὀφθαλμιῶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς, κακὰ
πάμπολλα πάσχων ἓν ἀγαθὸν πάσχει μόνον,
ὅτι οὐχ ὁρᾷ γυναῖκα τοῦτον τὸν χρόνον.

Versu 3 Mein. recte ὅτι pro ὅτ'.

56.

Ib. 74, 3.

Μὴ * ὄμμασιν τὸ σῶμα λαμπρύνειν θέλε,
ἔργοις δὲ καθαροῖς καὶ τρόποις τὴν καρδίαν.

Menda est ὄμμασιν, sed nimis dissimile χρώμασιν, quod Gesnerus aliique suffecerunt, neque colorum tam magnus Athenis usus fuit quam unguentorum : quare legam Μή γ' ὄσμασιν .... De μ et σ litteris haud raro commutatis ad Thucyd. 2, 10. Ὄσμα non invenio apud alios, sed digna hæc forma est Antiphane, multa peculiaria usurpante.

57.

Ib. 9.

Τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Ita cod. B versu 2; in aliis libris omissum est λίαν sequente simili δια. Meinck. scripserat

— πρὸς γυναῖκ' ἄρα
ἐρεῖς τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο διαφέρει
ἢ πᾶσι etc.

Minus etiam probo Porsoni rationem.

58 a, b, c.

Ib. 78, 7.

Ὅστις δ' ἐρυθριᾷ, τηλικοῦτος ὤν, ἔτι
πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακός.
* * *

Ὅστις γὰρ ὁμολογῶν τι μὴ ποιεῖ πατρί,
πάντων ἂν οὗτος καταφρονήσαι τῶν θεῶν.

51.
Si quis amantes mente captos esse ait,
haud dubie stulta est indole;
nam si quis aufert a vita voluptates,
nihil relinquitur aliud quam mors.

52.
Nam uxorem ducere summum est miseriæ.

53.
Nullum revera gravius est ponderum
quam mulier, quæ magnam dotem attulit.

54.
Ego autem mulieri nonnisi unum quoddam credo,
eam, si mortua fuerit, non revicturam;
de ceteris cunctis non credo, donec mortua fuerit.

55.
Vehementer homo lippiens, quum mala
plurima patiatur, unum patitur bonum,
quod eo tempore uxorem non videt.

56.
Noli odoribus excolere corpus,
sed factis moribusque puris animum.

57.
Quid ais? quod studes ut lateat, id mulieri dices
negotium? ecquid hoc multum differt ab eo,
si omnibus in foro præconibus indicas?

58. a.
Qui vero tali ætate adhuc erubescit suis
parentibus, hic non est malus.

58. b.
Nam qui nihil eorum, de quibus convenit, præstat patri,
is omnes deos contemneret.

* * *

Τοῦ γὰρ πατρὸς κρατεῖν μὲν αἰσχύνην φέρει,
ἡσσημένῳ δὲ δόξα νικητήριος.

Tria in unum locum conjuncta fragmenta. Versu 3 vulgo legitur ὁμόλογον, sed cod. A et margo Gesneri ὁμολογῶν. V. 4 probabiliter Mein. καταφρονῆσαι pro κατεφρόνησε. Versui 6 Philemonis nomen adscriptum est in cod. A. « Si Antiphanis aliusve comici versus sunt, ἡττημένῳ scribendum; sed videntur tragici poetæ esse. » *Mein.*

59.

Ib. 83, 19.

Υἱῷ γὰρ ἀγαπητῷ τι πράττων πρὸς χάριν
ἔρανον ἐμαυτῷ τοῦτον οἴομαι φέρειν.

60 a, b, c.

Ib. 91, 14, et Arsenius Ion. p. 129.

Ἆρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον;
μόνου γὰρ αὐτοῦ διαμένειν εἴωθ' ἀεὶ
τὸ χρῶμα ταὐτό· τῶν φίλων δὲ τοὺς τρόπους
οὐδέποθ' ὁμοίως ζωγραφοῦσιν αἱ τύχαι.
* * *
Πλοῦτος δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώπου τρόπων.
* * *
Ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράττῃ πράγματα,
τούτων τί ἀπορήσαντ' ἂν οὐκ οἴει ποιεῖν;

Versu 7 edd. τί τοῦτον ἀπ', etc.; sed cod. A et Trinc. τοῦτο, Voss. autem optime τούτων, h. e. τῶν αἰσχρῶν: hoc enim consentaneum est poetam dixisse, si vel opulenti turpia committant, multo magis ab inopibus talia esse exspectanda. Ceterum hæc, pariter ac supra posita n. 58, non cohærere, neque uno tenore, ut in codicibus, legenda esse, sed tripartita, pridem intellexit Meinek. (cf. fr. 66, 67.) Idem de postremis hæc annotat: « Versu 6 post αἰσχρὰ cod. A infert τις, quo vix carere licet. Verum videtur quod habet Stob. Flor. 2, 3, ubi hi duo versus iterum leguntur, sed omisso auctoris nomine, quod unus in margine adscripsit Gesnerus. Ibi igitur scriptum est

Ὅταν εὐπορῶν τις αἰσχρὰ πρ. πρ.

Neque aliter Antonius Mel. Serm. 2, p. 7, 27 Gesn., qui addit Antiphanis nomen. Alter versus ap. Stob. 2, 3, ita scriptus legitur,

τί τοῦτον ἀπορήσαντα πράξειν προσδοκᾷς; »

61.

Stob. 93, 20, et Arsenius Ion. p. 129. (Trinc. Ἀριστοφάνους.)

Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρὸς κακὸς,
τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

Versu 2 minus fortiter Mein., auctore Clemente Alex. Strom. 4, p. 483, D, s. 574 Pott. (Ἀντ. ὁ κωμικὸς, Ὁ πλοῦτος, φησὶ, πλέον θατέρου βλέποντας παραλαβὼν τυφλοὺς ποιεῖ), πάντας βλ. παρ. τυφλοὺς π. Cicero De amic. 15, 22: *non enim solum ipsa Fortuna cæca est, sed eos etiam plerumque efficit cæcos, quos complexa est.*

62. a.

Ib. 97, 1, et Arsenius Ion. p. 138.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς·
τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ἐπιτίμησιν ποιεῖ.

V. 1 est in monost. 300.

62. b. c

Ib. 95, 1.

Ἅπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὑτοῦ ποιεῖ.
* * *
Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.

---

58. c.
Patrem enim vincere ignominiam affert,
clades autem gloriam victoriæ.

59.
Filio enim dilecto quiddam gratificari
idem arbitror ac si dem symbolam pro me ipso.

60. a.
Nonne nugæ sunt omnia, comparata cum auro?
id enim solum servare semper solet
eundem colorem; amicorum autem mores
nunquam similiter pingunt fata.

60. b.
Divitiæ sunt coticula morum hominis.

60. c.
Si enim locuples turpia committit,
quænam horum non perpetret inops?

61.
Opulentia vero nos omnes, velut medicus malus,
cæcos reddit, oculatos acceptos.

62. a.
Bene inopem esse malim quam male locupletem:
illum enim commiserantur, hunc autem vituperant.

62. b.
Omnia, præter se ipsam, fames dulcia reddit.

62. c.
Est enim paupertas magistra morum.

63.

Ibid. 93, 1.

Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἔστιν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

« Cf. Alexidis Incert. 41. » *E M.*

64.

Ib. 99, 27.

Λύπη μανίας ὁμότοιχος εἶναί μοι δοκεῖ.

Æschylus Ag. 900, laudante Gaisf.: νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.

65.

Ib. 107, 5.

Οἴμοι τάλας, ὡς ἀδινόν, ὅταν ἡ μὲν φύσις
λίπῃ τινὸς τὴν τάξιν, ὁ δὲ τρόπος μένῃ!

Versu 1 codd. inepte ἄδικον. De κ et ν commutatis ad Pherecr. Κρατ. 12. Cf. fragm. 86.

66. 67.

Ib. 108, 29.

Τὰ τύχης φέρειν δεῖ γ' ἠπίως τὸν εὐγενῆ.
* * *

Τὸ μὲν ἀτυχῆσαι παντὸς εἶναί μοι δοκεῖ,
ἀνδρὸς δ' ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ὀρθῷ τρόπῳ.

Versus 1 libri δεῖ ἠπίως. Frustra γνησίως Jacobs. Additt. ad Athen. p. 322, secundum Menandrum ap. Stob. ibid. 45. V. 3 ita Grot. pro ὀρθοῦ τρόπου· quod servat Halmius, corrigens πράως pro ἀνδρός. Fragmenta recte divisit Mein.

68. a.

Ib. 116, 13 et 14.

Σφόδρ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής·
ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὄξος γίγνεται.
Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον,
ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

Recte Mein. conjunxit hæc duo fragmenta, qui versu 1 sic pro inconcinnis Σφ. τί ἐστιν. Idem laudavit similia ista poetæ incogniti Anthol. Palat. 9, 127.

Ἂν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
εἰς ὄξυ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον·
οὕτω ἀπαντλήσας τὸν ὀπὸν βίου, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
γῆρας, ὁ πρεσβύτης γίγνεται ὀξύχολος.

(Quorum versu 3 absurde legitur τὸν ὅλον βίον, κ et π (v. Pherecrat. Κρατ. 12), tum ον et ου, sicut passim, inter se permutatis. Tropice autem dictum ὀπόν: v. ann. ad Ar. Plut. 714, Apollonii Lex. h. v.) Versus 3 et 4 habet etiam Arsenius Viol. p. 129.

68. b.

Ibid. 115, 9, cum lemmate Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

Versu 2 libri ᾧ, Gesnerus οὗ.

69.

Ib. 116, 16.

Ὦ γῆρας, ὡς ἅπασι τοῖς ζητοῦσί σε
ψέγειν ἀφορμὰς παραδίδως τοῦ πράγματος!

Versu 2 cod. B λέγειν.

70.

Ib. 15, et Arsen. Ion. p. 130.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ἐστι τῶν κακῶν·
πάντ' ἔστ' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταπεφευγότα!

63.

Mentem divitem habere decet; opes autem
hæ sunt species, aulæum vitæ.

64.

Mœror insaniæ contubernalis esse mihi videtur.

65.

Væ mihi misero, ut triste est, si natura quidem alicujus
relinquit ordinem, mores autem manent!

66.

Fortunam leniter ferre oportet generosum.

67.

Infortunio affligi omnium esse arbitror,
viri autem ferre infortunium recto animo.

68. a.

Valde similis vino est vita nostra
si paulum reliquum est, fit acetum.
Ad senectutem enim, velut ad opificinam,
omnia hominum tendunt mala.

68. b.

Exprobrasti mihi senectutem quasi ingens malum,
quod qui non attingit, morte multatur;
cujus quidem omnes cupidi sunt; quando autem advenit tandem,
ægre ferimus: adeo ingrati sumus natura.

69.

O senectus, ut omnibus, qui te quærunt,
ansas præbes ad rem reprehendendam!

70.

Senectus velut ara est malorum:
omnia videas ad eam confugere.

71.

Ib. 26.

Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκεν,
ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδ' ἐλύσατο
πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην·
οὕτω τὸ γῆρας σωφρονοῦν ὂν κεὐτυχεῖ.

Versu 4 libri mendo ineptissimo σωφρονοῦν οὐκ εὐτυχεῖ.

72.

Stobæus Eclog. phys. 1, p. 224 ed. Heeren.

Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν συνειδότων
ὁ χρόνος, ὃν (ἂν) ἀεὶ λανθάνειν ἀμήχανον.

V. 2 ἂν immissum, ut Aristoph. Vesp. 668, ubi v. ann. Deinde libri male ἀμηχανῶ.

73.

Appendix Florent. Stobæi Gaisf. vol. 4, p. 401 ed. Lips.

Τὸ γὰρ πεπαιδεῦσθαι, μόνον ἄν τις τοῦτ' ἔχῃ,
ἀληθές ἐστι καὶ τὸ τῶν ἀδικημάτων
μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας,
ἐλεεῖν δὲ πάντως.

Versu 1 liber ἔχοι, quod correxit Mein. V. 2 κἀπὸ τῶν H. Jacobi. V. 4 vitiose legebatur ἐλεῖν.

74.

Zonaras Lex. 2, p. 1745 : τρίτην ἡμέραν χρὴ λέγειν, οὐχὶ τρεῖς ἡμέρας .... Ἀντιφῶν

Ἐχθὲς μετὰ πέντ' ἔπινον, ἡμέραν τρίτην
μεθ' ἑπτά.

Antiphanis nomen ponendum fuisse monuit Meinek.

75.

Plutarchus Vit. X oratt. p. 845, B : ὡς κωμῳδηθῆναι αὐτὸν (Demosthenem) ὑπὸ Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους,

Μὰ γῆν, μὰ κρημνούς, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα!

Scripsi κρημνούς. Tautologice libri κρήνας.

76.

Pollux 7, 52 : Ἀντ. δέ πού φησι

Περίνησα, καὶ περίλευκα, καὶ πεντέκτενα.

ἔστι δὲ τὰ μὲν πεντέκτενα χιτωνίσκοι περὶ τὴν ὤαν πορφύραν ἔχοντες, πέντε κτένεσιν ἐνυφασμένοι. τὰ δὲ περίλευκα τοὐναντίον εἴη ἂν ὕφασμα ἐκ πορφύρας ἢ ἄλλου χρώματος, ἐν τῷ περιδρόμῳ λευκὸν ἐνυφασμένον. τὰ δὲ περίνησα πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα, ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, ἢ (immo ᾗ, *ubi*) πορφύρα κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρχεται, νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος. Codices utrobique περίνησσα. Bekkerus edidit πεντάκτενα.

77.

Idem 2, 13 : γεροντεῖαι (sic, quod scribendum esset γερόντειαι, sed verum videatur γεροντιαῖαι) παλαίστραι παρ' Ἀριστοφάνει. Ms. Falckenb. Ἀντιφάνει.

78.

Idem 5, 98 : Καὶ τριοπὶς δὲ ὅρμου εἶδος ... καί, ὡς Ἀντ., κάθημα. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ καὶ καθετῆρα. « H. Stephanus κάθεμα, cui simile est καθετὴρ in ornatu muliebri commemoratum. » *Mein.*

79.

Hesychius, Αὐχένιοι : χιτῶνος εἶδος ὑπὸ Ἀντιφάνους.

80.

Phrynichus Eclog. Att. p. 333 : Ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντ. ὁ κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν.

81.

Antiatt. p. 96, 12, Ἐπιστάτης : ἀντὶ τοῦ διδάσκαλος Ὁμολογουμένοις Ἀντ. Nam mendosam judico codicis scripturam ὁμολογουμένως. Probabilis comœdiæ titulus Ὁμολογούμενα, *Conventa*, quem restituendum esse suspicabatur Koppiers.

71.

Nullus adhuc senex patria comedit,
sed neque insaniit, neque liberavit
scortillum, nec fores pulsans litem contraxit:
ita senectus sapiens etiam felix est.

72.

Maxime terret me consciorum
tempus, quem non facile potest ut semper lateat.

73.

Educatio enim, modo quis eam habeat,
vera in eo quoque spectatur, si non
justas sontibus imponit pœnas,
sed omnino misericordem se præbet.

74.

Heri cum quinque viris potavi, nudiustertius
cum septem.

75.

Per terram, per præcipitia, per amnes, per fluenta!

77.

Seniles palæstræ.

82.

Idem p. 98, 15, Ἦθη : πληθυντικῶς φασι μὴ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἑνικῶς· ἀλλ' Ἀντ. εἶπε πληθυντικῶς. V. Lobeck. ad Phryn. p. 364.

83.

Idem p. 112, 24, Πτωχεύειν : οὐ τὸ ἐπαιτεῖν, ἀλλὰ τὸ πένεσθαι. Ἀντ. V. Koppiers. Observ. philol. p. 21.

83. b.

Idem p. 116, 8, Χολᾶν : ὀργίζεσθαι. Ἀντ. « Χολᾶν est μελαγχολᾶν apud Stratonem Phœnic. 7, et Epicratem Dyspr. 7. Apud Moschum Carm. 1, 10, olim legebatur ἦν δὲ χολᾷ νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ubi recte mihi restituisse videor ἐν δὲ etc. Cf. Koppiers. l. l. p. 23. » *E M.*

84.

Ib. 11, Χρήσασθαι : ἀντὶ τοῦ δανείσασθαι Ἀντ.

85.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 405, 32, Ἀνόκαιον (leg. ἀνώγεων, ut observavit Mein.) : τὸ ὑπερῷον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου ἀναβάσει (5, 4, 29), καὶ τῶν κωμῳδιοποιῶν οἱ περὶ Ἀντιφάνην. Eadem Suidas v. Ἀνώγεων, ubi legitur Ἀριστοφάνην.

86.

Idem p. 443, 22, Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνει μόνῳ. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἀναρδεύειν λέγουσι. Codex ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδειν οὐκ ἀρδεύειν λέγουσι, quæ labe adspersa esse, nemo infitiabitur. De κ et ν confusis ad fr. 66; de α et ου nota res. Simile ἀνάρδευτος. « Pro ἀρδεύειν Lobeck. ad Phryn. p. 763 corrigit ἀρδείαν. » *M.*

87.

Idem p. 427, 9, Ἀποδικεῖν : ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντ. « Sic etiam Suidas h. v.; sed, qui his usus est, Ruhnken. De Antiph. p. 248, in codice legit Ἀντιφῶν. » *E M.*

88.

Photius Lex. p. 183, 17, Κύδαροι : πλοιάρια ἄττα. παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα. V. interpp. Pollucis 1, 96, et Hesychii v. Κύδαρος.

89.

Ibid. p. 552, 25, Συνέλκειν τὰς ὀφρῦς : ἀντὶ τοῦ συνάγειν. οὕτως Ἀντ. « Συνάγειν ὀφρ. ipse Ant. Philotheb. 2. » *M.* Item Aristophanes.

90.

Ib. p. 605, 22, Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει : ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεττάρων ἐτῶν. οὕτως Ἀντ. « Sic etiam Suidas v. Τρίτῳ, ubi eadem leguntur, Ἀντιφάνης. Codex Photii ἀντιφα, unde Porson. Ἀντιφῶν. » *E M.*

91.

Ib. p. 624, 16, et Suidas, Ὑπέρχολος γενόμενος : ἀντὶ τοῦ ὑπεραγανακτήσας. οὕτως Ἀντ. Cujus nomine omisso habet etiam Antiatt. p. 115, 2.

92.

Suidas, Ἁλουργιαῖον : ἀντὶ τοῦ ἁλουργές. οὕτως Ἀντ. « Eadem gramm. Bekkeri Anecd. p. 380, 14, ubi editum Ἀριστοφάνης. Usitatæ nominis formæ sunt ἁλουργὸς et ἁλουργής. V. Lobeck. ad Phryn. p. 185. » *Mein.*

93.

Idem et Zonaras Lex. 1, p. 141, Ἀμαρτυρήτους : ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντ.

94.

Eustath. ad Iliad. p. 741, 29 : διὸ καὶ κασωρὶς ἡ πόρνη διὰ τὸ κάσαι, ὅ ἐστι κοσμῆσαι, τὴν ὥραν οὐ δεόντως. Ἀντ. δέ, φασί, κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν. V. a Mein. laudatum Lobeck. Paral. gramm. p. 30, 31.

95.

Zenobius Cent. 6, 34 : Ἀλεκτρυών τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγός, ὃν ἀπέκτανεν, ὥς φασι, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικός, καὶ Ἀντ. Cf. ann. ad Heraclidis fragm.

96.

Plutarchus Moral. p. 79, A : ὁ γὰρ Ἀντ. εἶπε παίζων, ἔν τινι πόλει τὰς φωνὰς εὐθὺς λεγομένας πήγνυσθαι διὰ ψῦχος, εἶθ' ὕστερον ἀνειμένων ἀκούειν θέρους, ἃ τοῦ χειμῶνος διελέχθησαν. « Perfacetum figmentum apud Johannem Paulum me legere memini. » *E M.*

97.

Maximus Conf. 41, p. 64 : κύων μελετήσας σαρκῶν ἀπογεύεσθαι φυλάττειν οὐκέτι δύναται τὴν ἀγέλην. Disjecta poetæ verba, quæ componas scribendo

Σαρκῶν δὲ μελετήσας ἀπογεύεσθαι κύων
οὐκέτι φυλάττειν τὴν ἀγέλην δυνήσεται.

Apte futuro id, quod solet fieri, significat. Alio-

97.

Carnium vero esui assuetus canis | non amplius custodire gregem poterit.

qui versus quidem causa retineri poterat δύναται, nunc pro glossemate habendum est.

98.

Boissonadii Anecd. 1, p. 125· Ἀντιφάνης : « Αἱ νέαι φιλίαι ἀναγκαῖαι μὲν, αἱ δὲ παλαιαὶ ἀναγκαιότεραι. » Meinek. : « Eadem legas in Apophthegm. sylloge, Vindobonæ a Ritschelio edita, p. v, 30. Antiphanis nomen fortasse ex Antisthene corruptum est, quæ etiam alias confunduntur : v. Hist. crit. Com. p. 317. » Sane hæc prosam sapiunt.

99.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 751 : Ἀριστοφάνους γράφοντος

Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὢν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς,

ὁ Ἐπίκουρος λέγει, « Δικαιοσύνης καρπὸς μέγιστος ἀταραξία. » « Hæc inter Aristophanea recepit Dindorf. p. 206; sed aliena est eorum sententia a poesi Aristophanis, quum egregie deceat Antiphanem, poetam ethicis sententiis abundantem. » *E M.*

100.

Cf. ann. ad Amipsiæ Incert. 2.

XLIV.

ANAXANDRIDES.

« Anaxandrides, Anaxandri filius, patria Camirensis, testibus Chamæleonte Athen. 9, p. 374, B, et Suida v. Καμειραία et Ἀναξανδρίδης (Ἀναξ., Ῥόδιος ἐκ Καμείρου. Rectius scribitur Καμίρου e canone Etym. M. p. 488, 9; cf. Eustath. ad Hom. p. 315, 23), ubi traditur, ab aliis Colophonem ejus patriam perhiberi. Fabulas docuit inde ab olympiade 101, ut colligas ex Marmore Arundel. epoch. 34, ubi ad nomen Calliæ, qui fuit archon olymp. 101 anno 1, Anaxandridæ adscriptum est. Postea olymp. 108, 2, Olympiorum festivitati, a Philippo, Macedoniæ rege, Dii celebratæ, interfuit, docere pergens, ut videtur, usque ad olymp. 108 vel 109, quod inter alia confirmat Platonis (Diog. Laert. 3, 26), Iphicratis et Cotyo (Athen. 4, p. 131, A), Melanopi et Callistrati (ib. 12, p. 553, D), Polyeucti (ib. 4, p. 166, D), aliorumque virorum illa ætate celebrium, irrisio. Chamæleon Heracleota libro 9 Περὶ κωμῳδίας (Athen. 9, p. 374, B) narrat, Anaxandridem proceri corporis virum fuisse, vestemque purpuream aureisque fimbriis condecoratam gestasse; eundem vero acerbioris fuisse ingenii, neque, si forte in fabularum commissionibus victus esset, improbatas populo novis curis emendasse, iterumque in scenam produxisse, sed in forum, *ubi thus et odores veneant*, discerpendas misisse. Ita factum esse, ut multa dramata scite adornata deleverit, δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ γῆρας. Hæc Chamæleon, quorum partem repetiit Eust. ad Odyss. p. 1834, 15. Docuit autem secundum Suidam 65 fabulas, quarum 36 a grammaticis laudantur, et decem victorias reportavit; histrione usus, ut Aristoteles Rhet. 3, 12, docet, Philemone. Cf. Æschines C. Timarch. p. 132 Reisk. Fabularum ratione nonnihil novata, primum cum ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς intexuisse narrat Suidas; quapropter Eudocia pudica nomen παμμιάρου poetæ infligit Ion. p. 60; Aristotelem vero de ingenio ejus honorifice judicasse, ex frequente Anaxandridis commemoratione (velut Rhet. 3, 10, 11, 12, Eth. ad Eud. 6, 10, ad Nicom. 7, 10) haud temere conjicias. Nec solum comœdias edidit, verum etiam dithyrambicæ poesi operatus est. Chamæleon ap. Athen. 9, p. 374, A : Ἀναξανδρίδης, διδάσκων ποτὲ διθύραμβον Ἀθήνησιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππου, καὶ ἀπήγγειλέ τι ἐκ τοῦ ᾄσματος. » *E M.*

I. ΑΓΡΟΙΚΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 463, F : τοῦ δ' ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀγροίκοις οὕτως,

— α. Τίνα δὴ παρεσκευασμένοι
πίνειν τρόπον ἐστὲ νῦν γε; λέγετε. β. Τίνα τρόπον;
ἡμεῖς τοιοῦτον, οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.
α. Βούλεσθε δήπου τὸν ἐπὶ δεξί'; β. Ὦ πάτερ,
λήγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπὶ δεξιὰ
λέγων ἀπῳδὸν, ὡσπερεὶ τεθνηκότι!

99.

Firmam habebis vitam justitia,
et sine tumultu ac metu bene ages.

RUSTICI.

1.

— a. Quomodo igitur parati estis
bibere nunc quidem? dicite. b. Quomodo?
nos ita, ut etiam tibi placuerit.
a. Vultisne igitur dextrorsum? b. O pater.
omitte potatori dicere de modo dextrorsum
incommodo, velut defuncto.

Libri v. 2 ἐστὶ νυνὶ — τίνα τρόπον πίνειν; Mein. minus bene νῦν ἐστε; Posterius πίνειν delevit Dobræus. V. 3 vulgo ἡμεῖς; τοιοῦτον ... Conjunxit hæc Jacobs. V. 4 libri ἐπιδέξι', et v. 5 similiter ἐπιδέξια. V. Schneider. Lex. v. Δεξιὸς, et Plauti interpp. ad Curc. 1, 1, 70. V. 5 libri λέγειν ἐπὶ, et v. 6 λέγειν, Ἄπολλον, ὥσπ. Quæ correxi. De mortuorum laudationibus ad tumulum v. Bosius Antiq. Gr. 4, 24, p. 267 ed. Zeun.

2.

Ib. p. 481, F, de κυμβίοις dicens: καὶ Ἀν. ἐν Ἀγρ.

— α Μεγάλ' ἴσως ποτήρια
προπινόμενα, καὶ μέστ' ἀκράτου κυμβία
ἐκάρωσεν ὑμᾶς. β. Ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

Ex Athenæo eadem apposuit Macrob. Sat. 5, 21, valde corrupta et omissis ultimis.

3.

Athen. 14, p. 642, B: Ἀν. Ἀγρ.

Ὡς δ' ἐστεφανώθην, ἡ τράπεζ' ἐπήγετο,
τοσαῦτ' ἔχουσα βρώμαθ', ὅσα μὰ τοὺς θεοὺς
καὶ τὰς θεὰς οὐδ' ἔνδον ὄντ' ᾔδειν ἐγώ·
οὕτω πανέσθων Χρῆστος οὐκ ἔζων ποτέ.

V. 1 Meinek. malit ἡ τράπεζ' εἰσήγετο. V. 4 libri οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζων τότε. Mein. et Dobræus οὕτω παρέζων, Χρῆστε, κοὐκ ἔζων τότε. Immo litteræ ν et ρ commutatæ, ut alias; tum forte scriptum παρέθσων abierit in παρέζων; simile autem τότε τῷ ποτὲ, quod huc facit. Χρῆστος, nomen emphatice positum loco pronominis, de quo usu v. index Homericus. « *Chrestus* frequens servorum nomen. » *M.* Quorum convivium hic significatur.

II. ΑΓΧΙΣΗΣ.

1.

Athen. 6, p. 263, B: καὶ Ἀν. ἐν Ἀγχίσῃ φησὶν

Οὐκ ἔστι δούλων, ὦ 'γάθ', οὐδαμοῦ πόλις,
τύχη δὲ πάντῃ μεταφέρει τὰ σώματα.
Πολλοὶ δὲ νῦν μέν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι,
εἰς ταὔριον δὲ Σουνιεῖς, εἶτ' ἐς τρίτην
ἀγορᾷ κέχρηνται· τὸν γὰρ οἴακα στρέφει
δαίμων ἑκάστῳ.

Versu 1 δούλων πόλις. « De *servorum urbe* v. Cratini Seriph. 2, 2, et Eupolidis Mar. fragm. 19. » *M.* V. 2 mendose libri πάντα. Σώματα, *personas*; v. Thuc. 1, 134, etc. V. 4 Σουνιεῖς, nobilissimi Atheniensium cives: v. Odyss. 3, 278, Aristoph. Nub. 395, Casaub. ad h. l. (Occasione data corrigam ista Comici Av. 816: ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ πελαργικέ, in quibus analogia caret Σουν., apparetque, etiam hic, ut alias, fucum librariis fecisse κ et τ litterarum similitudinem. Scribendum Συνιάρατε, ut Eq. 518, siquidem ineptum foret, eundem simul ab accipitre et a ciconia cognominari.) Ibid. cod. B εἰς δ' αὔρ. V. 5 ἀγορᾷ κέχρηνται, *concionantur*, adeoque, ut Schweigh. interpretatur, *reip. administrandæ participes fiunt*.

2.

Pollux 6, 161: ἡμιχρύσους δὲ Ἀν. Et 9, 59: εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατὴρ εἴποις, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς· Ἀν. δ' ἐν Ἀγχίσῃ καὶ ἡμιχρύσους λέγει.

III. ΑΙΣΧΡΑ.

Athen. 10, p. 455, F: Ἀν. δὲ Αἰσχρᾷ,

Ἀρτίως διηρτάμηκε καὶ τὰ μὲν διηνεκῆ
σώματος μέρη δαμάζετ' « ἐν πυρικτίτοισι γῆς »
Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶμαι, λέγων.

V. 1 et 2, διηνεκῆ (cod. A διανεκῆ) σώματος μέρη, *perpetuæ corporis partes*, totum complexæ. Ἐν π. γῆς, *in terris igne coctis*, h. e. ollis, ut recte accipit Mein. cum ipso poeta. Cod. A vitiose πυρικτύ-

---

2.

— a. Magna fortasse pocula
propinata et plena meri cymbia
vos sopierunt. b. Immo excusserunt.

3.

Ut autem coronatus fui, mensa apportabatur
tot continens cibos, quot, per omnes deos
deasque, ne scibam quidem intus paratos:
sic omnigenis vescens Chrestus nunquam vivebam.

ANCHISES.

1.

Non est servorum, o bone, usquam civitas,
sed fors ubique corpora circumfert.
Multi autem nunc quidem non sunt liberi,
sed cras Sunienses, deinde nudiustertius
concionantur: gubernaculum enim
cuique regit dæmon.

TURPIS. (ÆSCHRA?)

Modo dissecuit et « in terris igne formatis »
ut Timotheus aliquando, viri, dixit (ollam dixisse arbitror)
contiguas domabat corporis partes.

τοισι, unde recentiores vitiosius πυρικτύποισι. V. 3 libri εἶναι, quod mutavit Bœckhius. Ego scribam τὴν χύτραν δ' εἶναι λέγω.

IV. ΑΝΤΕΡΩΝ.

Athen. 14, p. 654, B, exempla vocis περιστέριον afferens : Ἀν. ἐν Ἀντερῶντι,

Περιστέρια γὰρ εἰσάγω καὶ στρουθία.

Libri minus verosimiliter εἰσάγων.

V. ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Antiatt. p. 104, 17, Κακομαθής : Ἀν. Ἀχιλλεῖ.

VI. ΓΕΡΟΝΤΟΜΑΝΙΑ.

1.

Athen. 13, p. 570, D : μνημονεύει δὲ τῆς Λαΐδος καὶ Ἀν. ἐν Γεροντομανίᾳ, καὶ ἄλλας ἑταίρας αὐτῇ συγκαταλέγει, διὰ τούτων,

α. Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδ' οἶσθα; β. Πῶς γὰρ οὔ;
τὴν ἱμερόεσσαν. α. Ἦν ἐκείνῃ τις φίλη
Ἄντεια. β. Καὶ τοῦθ' ἡμέτερον ἦν παίγνιον,
νὴ τὸν Δί'· α. Ἤνθει τότε Λαγίσκη γ', ἦν τότε
καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλή,
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὤκιμον λαμπρὰ κάνυ.

Versu 2 posui ἱμερόεσσαν. Vulgo ἡμετέρειον cum Abresch. Diluc. Thucyd. p. 489 ; sed codd. ἡμέριον, ἡμέρειον, etc., quæ nobis orta videbantur, quum forte ἱμερόαν, omisso εσ (simili τῷ α) scripsissent pro ἱμερόεσσαν, idque degeneravisset in ἡμερόαν, etc., quemadmodum η et ι sæpius commutata scimus. V. 3 cod. A Ἄνθεια. V. 4 libri Λαγίσκη. ἦν δὲ τότε. Jacobs. Λαγίσκιον, τότε, Mein. Λαγίσκιον, τότ' ἦν. V. 6 libri λαμπρόν. Probabiliter Dobr., probante Mein., λαμπρά.

2.

Idem 14, p. 614, C : Ἀν. δ' ἐν Γερ. καὶ εὑρετὰς τῶν γελοίων φησὶ γενέσθαι Ῥαδάμανθυν καὶ Παλαμήδην, λέγων οὕτως,

— « Καίτοι πολύ, » φησὶ « πονοῦμεν,
τὸν ἀσύμβολον εὗρε γελοῖα λέγειν Ῥαδάμανθυς
καὶ Παλαμήδης. »

Versu 1 Athen. in vulgatis libris K. πολύ γε πονοῦμεν, sed B codex καί τοι φησί. Hoc vocabulo suppletur versus anapæsticus, deleto γὲ, quod ex interpretatione accesserit, addi solitum, sed non necessario, τῷ καίτοι. Mein. proposuit καίτοι πολὺ δή γε πονοῦμεν. V. 2 τὸν ἀσύμβολον parasitum dicere videtur. Cf. libellum nostrum *Ueber die griech. Komiker*, p. 35. Ad eundem locum respicit Aristoteles Rhetor. 3, 12 : ἀνάγκη δὲ μεταβάλλειν τὸ αὐτὸ λέγοντας· ὅπερ ὡς προοδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι· « οὗτός ἐστιν ὁ κλέψας ὑμῶν, οὗτός ἐστιν ὁ ἐξαπατήσας, οὗτος ὁ τὸ ἔσχατον προδοῦναι ἐπιχειρήσας. » οἷον καὶ Φιλήμων ὁ ὑποκριτὴς ἐποίει ἔν τε τῇ Ἀναξανδρίδου Γεροντομανίᾳ, ὅτε λέγει Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης, καὶ ἐν τῷ προλόγῳ τῶν Εὐσεβῶν τὸ ἐγώ. ἐὰν γάρ τις ταῦτα μὴ ὑποκρίνηται, γίνεται ὁ τὴν δοκὸν φέρων.

VII. ΔΙΔΥΜΟΙ.

Antiatt. p. 85, 19, Βρέτας : ὁ ἀναίσθητος. Ἀν. ἐν Διδύμοις. « Hic usus nominis βρέτας Cyrenensibus adscribitur Etym. M. p. 213, 6. » *E M.*

VIII. ΕΛΕΝΗ.

Suidas v. Ἀβέλτερος : λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτερίαν. Ἀν. Ἑλένῃ

α. Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος, ὅ τι βούλει, λέγε.
β. Ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερίου γέ τι μανικοῦ!
α. Ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Versu 2 libri ἀβελτηρίου (editores ἀβελτερείου) τεμενικοῦ, quod alii aliter emendare conati sunt, Mein. sic reliquit, probabiliora non inveniens; recte autem personas immisit. Μανικὰ πράγματα

VICISSIM AMANS.

Columbulas enim induco et passerculos.

SENUM DELIRIUM.

1.

a. Scin' Corinthiam Laidem? b. Quidni ?
amabilem illam. a. Habuit illa quandam amicam
Anteam. b. Hæc quoque oblectamen fuit nostrum,
per Jovem. a. Florebat tunc Lagisce quidem; fuit [tunc
etiam Theolyte venustissima facie et pulchra,
pellucebatque Ocimon præclara admodum futura.

2.

— « Quamvis valde, » inquit, « laboremus,
non invitatum invenit, qui ridicula diceret, Rhada-[manthus et Palamedes. »

GEMINI.

Statua (*de stupido*).

HELENA.

a. « Ancora, lembus, vas, » quodcunque vis, dicito.
b. Per Herculem, stultitiæ quidem hoc est insanæ.
a. At magnitudinem nemo verbis exprimere possit.

dixit Aristoph. Vesp. 1437, μανικόν τι καὶ τραγῳδικὸν Plut. 420.

IX. ΕΥΣΕΒΕΙΣ.

Hanc fabulam commemorat Aristoteles Rhetor. 3, 12, cujus verba apposuimus in Γεροντομαν. fr. 2.

X. ΖΩΓΡΑΦΟΙ ἢ ΓΕΩΓΡΑΦΟΙ.

« Ejusdem tituli fabulas scripserunt Antiphanes et Diphilus. Pomponii quoque erant *Pictores*. » *E M.*

1.

Pollux 10, 59 : εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τὸ ὄνομα (πυξίον) ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις ἢ Γεωγράφοις (ἑκατέρως γὰρ ἐπιγράφεται τὸ δρᾶμα),

— Πυξίον λαβὼν κάθου.

2.

Antiatt. p. 104, 32, Κιννάβαρις : ἀρσενικῶς. Ἀν. Γεωγράφῳ. Bekkeri gramm. Anecd. p. 1208 : εὕρηται γὰρ παρὰ Ἀλεξανδρίδῃ (sic) ἡ αἰτιατικὴ τὸν κιννάβαριν.

XI. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 14, p. 638, D, de Arga, magistro musicæ : τοῦ Ἀργᾶ μνημονεύει Ἄλεξις,... καὶ Ἀν. ἐν Ἡρακλεῖ·

Ὁ μὲν γὰρ εὐφυής τις εἶναι φαίνεται·
ὡς δ' εὐρύθμως λαβὼν τὸ μελετητήριον
εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως ἕν! Παπαπαπαῖ,
μεστὸς γενόμενος πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι
κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον,
ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστάς, ὦ φίλε.

Versu 2 sic Schweigh.; libri εὔρυθμος. V. 3 vulgo δριμ. ἐν... παπαῖ. « Δριμέως, i. q. συνετῶς. Eust. p. 1455, 34 : Εὐριπίδης (Cycl. 91) ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμύ, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. » *Mein.* Ἓν pro τι. Παπαπαπαῖ, ut Ar. Thesmoph. 1121. V. 6 τοὺς σοφιστάς, artifices, vel musicos. Æschylus Athen. p. 632, C, a Mein. citatus :

Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν.

XII. ΘΕΤΤΑΛΟΙ.

Antiatt. p. 106, 10, Λιθάζειν : οὐχὶ λεύειν καὶ καταλεύειν. Ἀν. Θετταλοῖς.

XIII. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 694, E : ᾀσθέντος τούτου, καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῷ, καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξανδρίδην αὐτὸ διακεχλευακέναι τὸν κωμῳδιοποιόν, ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως;

Ὁ τὸ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον, ὡς ἄριστον ᾖ,
ὠνόμασεν ὀρθῶς, δεύτερον δ' εἶναι καλόν,
τρίτον δὲ πλουτεῖν. Τοῦθ', ὁρᾷς, ἐμαίνετο·
μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει,
καλὸς δὲ πεινῶν αἰσχρόν ἐστι θηρίον.

Versu 1 Simonidem Ceum dicit, cujus scolion celeberrimum sic legam :

Ὑγεί' ἦν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι·
τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως·
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Nam quod habent libri, Ὑγιαίνειν μὲν etc., eo corrumpitur hoc metri genus, quod nusquam incipit ab anapæsto; ἦν valet ἐστίν, ut Iliad. 16, 60, Soph. Trach. 293, Aristoph. Pac. 584, etc. Fere autem sentiens cum Anaxandride Philemon, a Mein. commemoratus, Incert. 68 :

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, ἔπειτ' εὐπραξίαν,
τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί·

ubi librarii negligentes etiam priore versu εἶτ' εὐπραξίαν, cum ἔπειτα et εἶτα succedere sibi soleant in hoc genere. V. 2 ᾖ posui pro solœco librorum ἦν. Possis etiam ὄν (cum Bergkio), quum η, ο, ου, ω commutatorum exempla suppetant. V. Soph. Pelias 2, Soph. Fragm. p. 111 nostræ ed., etc. V. 6 libri κ. δὲ π. ἐστιν αἰσχρὸν θ., in thesi posito verbo αἰσχρόν.

2.

Athen. 4, p. 176, A, de μοναύλῳ disserens : Ἀν. δὲ ἐν Θησαυρῷ,

Ἀναλαβὼν μόναυλον ηὔλουν τὸν ὑμέναιον.

PICTORES sive TERRÆ DESCRIPTORES.

— Pugillaribus sumptis sede.

HERCULES.

Hic quidem bonæ indolis homo est, ut videtur :
quam dextre sumpto instrumento
dein ex tempore lusit quiddam! Papæ,
ubi satiatus ero, ad Argan volo
probatum te mittere in certamen,
ut tu etiam artifices vincas, amice.

THESAURUS.

1.

Ille, quisquis fuit, qui scolion excogitavit,
sanitatem quidem recte, quia optimum sit,
primo loco nominavit; secundo autem venustatem,
tertioque divitias. Hoc dicens (vides) insaniebat :
nam post sanitatem opes præcellunt,
venustus autem esuriens turpis bellua est.

2.

Sumpto monaulo canebam hymenæum.

XIV. ΘΗΣΕΥΣ.

1.

Diogenes Laert. 3, 26 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν.... 'Αν. ἐν Θησεῖ,

Ὅτε τῆς μορίας ἔτρωγεν, ὥστε περ Πλάτων.

Libri τὰς μορ., quum fructus nimirum dicatur oleæ, non arbor. De hoc usu genitivi ad Iliad. 24, 76, 264. Dein iidem deficiente versu ὥσπερ Πλ. Herm. ὥσπερ καὶ Πλ., Mein. ὡσπερεὶ Πλ. Prætulimus homericum ὥστε περ, quod videtur glossemati cessisse. « De Platone oleas Sicularum mensarum deliciis præferente v. Diog. Laert. 6, 25. » *E M.*

2.

Antiatt. p. 96, 5, 'Εξαλλάγματα : 'Αν. Θησεῖ,

— Παρθένοι
παίζουσί πως ἐλαφρόποδ' ἐξαλλάγματα.

Codex Π. παίζουσι πρὸς ἐλαφρὰ ἐξ. Commutata πῶς et πρός, ut Æsch. Eumenid. 225, Eupol. Incert. 36, etc. 'Ελαφρόποδα interpretantis ἐλαφρὰ vulgare existimandum est. 'Εξαλλάγματα, ut ἐξαλλάσσειν significat τέρπειν, de quo cf. ann. ad Euripidis Hel. 1271.

XV. ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ.

Stobæus Eclog. phys. 2, 1, p. 6, cum lemmate 'Αναξανδρίδου, at codd. VA 'Αλεξανδρίδης (sic) Κανηφόρῳ.

Ἅπαντές ἐσμεν πρὸς τὰ θεῖ' ἀβέλτεροι,
κοὐκ ἴσμεν οὐδέν.

XVI. ΚΕΡΚΙΟΣ.

Athen. 3, p. 106, A, de mensura nominis χαρὶς dicens : 'Αν. ἐν Κερκίῳ (Κερκύονι Reinesius Defens. var. lect. p. 72),

Ἐρυθρότερον καρῖδος ὀπτῆς σ' ἀποφανῶ.

Repetit Eustath. ad Il. p. 1220, 53, qui ὀπτῆς, libri Athenæi ὀπτῶν. Cf. fragm. Lycurgi.

XVII. ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ.

Pollux 10, 172 : τοῦτο δὲ (τὸ βύσμα) βύστραν ἕτεροι κεκλήκασιν, ὡς 'Αν. Κιθαριστρίᾳ, καὶ 'Αντιφάνης 'Ορφεῖ.

XVIII. ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Athen. 6, p. 247, E : μνημονεύει δὲ (τοῦ οἰκοσίτου) 'Αν. ἐν Κυνηγέταις,

Υἱὸς γὰρ οἰκόσιτος ἤδη γίγνεται.

Dedi ἤδη ex P; alii codd. mendose ἡδύ. Οἰκόσιτος, *domi vescens*, h. e., ni fallor, generatim οἰκόβιος, domesticus, non circumvagans ac dissolutus.

XIX. ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ.

« Hoc titulo comœdias ediderunt etiam Alcæus et Dinolochus, Siculus poeta celeber. Nostri fabulam commemorant Photius et Harpocr. v. 'Αδηφάγος, itemque Macrobius Sat. 5, 20. Amphitruonem, in quo dramate deorum regumque et servorum partes essent, *tragicocomœdiam* appellavit Plautus Amphitr. prol. 59. Ad vitam humanam, risu luctuque plenam, vocabulum transtulit Porphyrius Stob. Floril. 21, 18. Plato quoque Philebo p. 50, B : τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ. (Fortasse Plato scripserat τραγῳδοκωμῳδίᾳ. *Both*). » *E M.*

Antiatt. p. 87, 23, Γελασίνην : τὴν πολλὰ γελῶσαν. 'Αν. ἐν Κωμῳδοτραγῳδίᾳ.

XX. ΛΟΚΡΙΔΕΣ.

Antiatt. p. 106, 25, Λῆμμα, καὶ ἀνάλωμα : 'Αν. Λοκρίσιν.

XXI. ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

Athen. 3, p. 105, F, de mensura vocabuli χαρὶς agens : 'Αν. Λυκούργῳ

Καὶ συμπαίζει κορακινιδίοις
μετὰ περκιδίων καὶ θραττιδίων,
καὶ ψηττταρίοις μετὰ κωθαρίων,
καὶ* σκινδαρίοις μετὰ καριδίων.

« Non male Dalecampius suspicatur, his rideri aliquem, qui deminutivis vocibus uti soleret, in quo Anaxandridi præivisse videatur Aristophanes Babylon. fragmento 30 (28 ed. Both.) » *E M.* Idem Athen., velut retractatis prioribus, 7, p. 329, E : ὅτι δὲ θρᾶτταν ἔλεγον τὸ θαλάττιον ἰχθύδιον, καὶ 'Αν. παρίστησιν ἐν Λυκούργῳ, λέγων οὕτως « Καὶ

THESEUS.

1.

Quando fructum oleæ comedebat, ut Plato

2.

— Virgines
aliquantum ludunt celeripedibus oblectamentis.

CANISTRUM PORTANS.

Omnes sumus in divinis stulti,
nihilque scimus.

CERCIUS (?).

Rubriorem squilla cocta te reddam.

VENATORES.

Filius enim jam fit domesticus.

LYCURGUS.

Et colludit corvulis
una cum perculis et thrattulis,
rhombulisque cum parvis gobionibus,
et * umbellis cum squillulis.

συμπαίζειν κορακινιδίοις μετὰ etc. », ex quibus accepi κορακινιδίοις versui aptissimum, quum καριδαρίοις in priore loco dubii sit usus : nam καρὶς Cercio quidem vel Cercyone ι litteram producit; apud Cratinum vero Incert. 26 habetur καρίδος, producto α, item apud Eupolidem Capris 3, καρίδας, utrobique ι correpto. Præterea hanc vocem restituendam esse intellexi versu 4, ubi quod legitur, κωδιδίων, non potest ferri propter synonymum κωθαρίων, siquidem κῶθος idem piscis est qui κωβιὸς secundum Schweigh. h. l., quicum cf. Athen. p. 309, C, ubi tradit, Siculos κωβιὸν dicere κώθωνα. Etiam vulgata ex priore loco versu 2 περδικίων καὶ θριττιδίων emendata sunt ex loco posteriore. V. 3 ψηττταρίοις Lobeck. ad Phryn. p. 74; codd. AVL ψιτταδίοις, P ψηττταδίοις. Ibidem codd. κωβιδαρίων. Voluerunt librarii κωβιαρίων, quod abhorret a metro. Recte Schweigh. κωθαρίων. V. 4 σκινδαρίοις. Schweigh. e Gesneri libro De aquat. p. 837 et 1031. : « *umbra* piscis, quæ plerumque σκίαινα vocatur (Athen. 7, p. 322, F), etiam σκινὶς dicebatur, teste Galeno De facult. alim. 3, 30. Inde igitur per syncopen formatum σκινδάριον. » Hæc obscuri vocabuli explicatio si probetur, Mein. malit σκινιδαρίοις. Sed ne id quidem usitatum est, itaque aliud quærendum. Satis aptum, neque nimis dissimile, videatur σκορδυλίοις : v. Aristot. H. A. 6, 16, 5. In fine Mein. proponit μετὰ καρκινίων.

XXII. ΜΕΛΙΛΩΤΟΝ.

Libri Μελίλωτος, nomen viri, qui nullus fuit; neque inusitati comœdiarum tituli a rebus, cujus generis sunt Antiphanis Κώρυκος, Λαμπάς, Ὑδρία, Plauti Rudens, etc.

1.

Athen. 14, p. 655, A : ὅτι δὲ καὶ τιθασοὺς εἶχον αὐτοὺς (pavones) ἐν ταῖς οἰκίαις... παρίστησιν... Ἀν. ἐν Μελιλώτῳ,

Οὐχὶ μανικοῦ 'στιν ἐν οἰκίᾳ τρέφειν ταὼς,
ἐξὸν τοσούτου γ' ἀγοράσαι δύ' ἀγάλματα;

Libri οὐχὶ μανικόν ἐστ' ἐν — τοιούτους ἴδυο ἀγάλματ' ἀγοράσαι; Minus probabiliter editores Οὐ μανικόν ἐστ' — ἐξὸν τοσουτουὶ δύ' ἀγάλματ' ἀγοράσαι :

2.

Idem 10, p. 460, E : ἔστι (τὸ κυλικεῖον) καὶ παρ' Ἀναξανδρίδῃ ἐν Μελ.

XXIII. ΝΗΡΕΥΣ.

1.

Athen. 7, p. 295, E, agens de glauco pisce : Ἀν. Νηρεῖ,

Ὁ πρῶτος εὑρὼν πολυτελοῦς τμητὸν μέγα
γλαύκου πρόσωπον, τοῦ τ' ἀμύμονος δέμας
θύννου, τά τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγρᾶς ἁλὸς,
Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

Versu 1 libri πολυτελὲς, tribus epithetis ad unum nomen relatis. Confusa hic illic ε, ο, ου. V. 2 iidem ἀκύμονος. Correxit Dobr. Advers. 2, p. 315. V. 3 scribo ἐξ ὑγρᾶς ἁλοὺς, *capere solitus* : v. Matth. Gr. § 503. Sic Aristoph. Vesp. 647 : πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. V. 4 haud nolim πάντῃ. De Nereo coquo et caupone celebri disseruit Meinek. Hist. crit. Com. p. 372.

2.

Antiatt. p. 87, 5, Γογγυσμός : ἀντὶ τοῦ τονθορυσμοῦ. Ἀν. Νηρεῖ. Phrynichus Appar. soph. p. 67, 2 : τονθορύζειν σημαίνει τὸ γογγύζειν.

XXIV. ΝΗΡΗΙΔΕΣ.

Sive potius Νηρεΐδες, nam alterum attice diceretur Νηρῇδες.

Athen. 11, p. 482, D : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Euripidis) καὶ Ἀν. Νηρῄσι (« præstat fortasse Νηρεΐσι : cf. Eust. ad Odyss. p. 1954, 8. Sed et alteram formam habes in titulo apud Bœckh. *Urkunden* p. 355, 17. » *Mein.*)

— α. Δὸς δὴ τὸν χόα
αὐτῷ σὺ, Κῶμε, καὶ τὸ κυμβίον φέρων.
β. Εὐριπίδης τις τήμερον γενήσεται.

Versu 2 σὺ, Κῶμε Meinekius pro σύγκωμε. « Κῶμος servi nomen haud insolitum fuisse docet Theodoridas Brunck. Anal. 2, p. 42. Eandem emendationem dubitanter proposuit Dobr. Advers. 2, p. 333. » *E. M.* V. 3 Εὐρ. τις, non Tragicus, sed cognominis quidam vinosus : v. Ephippi Epheb. 2.

MELILOTUM.

1.

Nonne insani est domi alere pavones,
cum eodem pretio ornatus (viriles) coemere liceat?

NEREUS.

1.

Qui primus invenit sumptuosi magnam faciem
glauci dissectam, et egregii corpus
thunni, ceteraque edulia humidi maris,
Nereus omnem hunc locum inhabitat.

NEREIDES.

— a. Da tu sane congium
illi, Come, etiam cymbium afferens.
b. Euripides quidam hodie fiet.

Significat igitur Εὐριπίδης γενήσεται, *inebriabitur*. Libri σήμερον.

XXV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, B : καὶ οἱ ἁλιεῖς ἐπὶ τῇ τέχνῃ μέγα φρονοῦσι μᾶλλον ἢ οἱ ἄριστοι τῶν στρατηγῶν. παράγει γοῦν τινα τούτων Ἀν. ἐν Ὀδυσσεῖ, περὶ τῆς ἁλιευτικῆς τέχνης τάδε λέγοντα,

α. Τῶν ζωγράφων μὲν ἡ καλὴ χειρουργία
ἐν τοῖς πίναξι κρεμαμένη θαυμάζεται·
αὕτη δ' ἀσέμνως ἐκ λοπάδος ἁρπάζεται,
ἀπὸ τοῦ ταγήνου τ' εὐθέως ἀφανίζεται.
β. Ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην ἂν τέχνην, ὦ χρηστὲ σὺ,
τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακάετ', ἢ
ὠθισμός ἐστι δακτύλων τοιουτοσὶ
ἢ πνιγμὸς, ἂν μὴ ταχὺ δύνηται καταπιεῖν;
ἀλλ' οὖν μόνη χαρτάς (γε) συνουσίας ποιεῖ
εὔοψος ἀγορά· τίς δὲ συνδειπνεῖ βροτῶν
φρυκτοὺς καταλαβὼν, ἢ κορακίνους ὠνίους,
ἢ μαινίδ'; ὡραῖον δὲ μειρακύλλιον
ποίαις ἐπῳδαῖς ἢ λόγοις ἁλίσκεται
τίσιν (φράσον γὰρ), ἄν τις ἀφέλῃ τὴν τέχνην
τῶν ἁλιέων (γε); τῇδε γὰρ δαμάζεται,
ἐφθοῖς προσώποις ἰχθύων χειρούμενα·
ἄγουσ' ὑπ' αὐτὰς τὰ στόματ' ἀρίστου πύλας
ἀσύμβολον κλίνην τ' ἀναγκάζει φύσιν.

Colloquium pictoris et piscatoris. Versu 3 libri αὑτή, recte Schweigh. αὕτη, *hæc*, ars piscatorum, pisces. Ibidem vulgo male α. δὲ σεμνῶς. V. 4 ἀπὸ τοῦ ταγ. ad *frixa*, illud autem ἐκ λοπ. ad *elixa* pertinere monuit Schweigh. V. 5 libri Ἐ. τ. δ' ἄλλην τέχνην. Pro arbitrio scripserunt Ἐ. τ. δ' ὧδ' ἄλλην τ. V. 7. « Similiter Polybius 4, 58 : ὠθισμὸν καὶ πνιγμόν. » *E M.* V. 8 et 14 ἂν Dindorf. pro ἐάν. V. 9 vulgo secundum Cas. ἀλλ' οὐ μόνη γὰρ τὰς συν. π. Codd. ἄλλου μόνονη γὰρ, ἄλλου μόνον ἤ γὰρ, ἀλοὺς μόνον ἤ γάρ. Dindorf. ἀλλ' οὖν. Cf. Ar. Acharn. 585, Eurip. Cycl. 237, Xenoph. Cyrop. 1, 4, 19, Mem. S. 4, 4, 21, etc. Posui χαρτάς : γ et χ confusa, ut Hermippi Phorm. 1. Cf. index Lycophronis Bachm., etc. V. 10 εὔοψος dictum emphatice, oppositis vilibus pisciculis, qui nominantur v. 11 et 12. V. 11 Casaub. : « φρυκτὰ vel φρυκτοὺς, omissis vocibus ἰχθύδια vel ἰχθῦς, vocabant pisces minutos, qui et edebantur, et venum exponebantur, fricti. Hesych. Φρυκτά : ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελῆ. » V. 12 Casaub. μαινίδ', dum libri μηδέν. V. 15 libri τῶν ἁλιέων; ἥδε γάρ. Porson. et Jacobs. τὴν τῶν ἁλ. V. 16 vulgo χειρουμένη. Aristoph. Vesp. 428 : ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. V. 17 asyndeton, quo celeritas indicatur actionis; de quo ad Iliad. 4, 89. Libri hoc versu et 18 αὐτὰ τὰ σώματ' ... κλίνειν. Ἀσύμβολον κλίνην, lectum convivæ, qui, cupidus piscium, non data symbola, tumultuose ad convivium irrupit. Φύσιν, *naturam* hominis, hominem sic comparatum natura.

2.

Ib. p. 242, D : τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἃ ἐπὶ χλεύῃ Ἀθηναῖοι παίζοντες ἔλεγον, μνημονεύει Ἀν. ἐν Ὀδυσσεῖ οὕτως·

Ὑμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετ', οἶδ' ἀκριβῶς·
ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐπρεπὴς, ἱερὸν Γάμον καλεῖτε·
ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, σταλαγμόν.
λαμπρός τις ἐξελήλυθ', *ὄλολυς οὗτός ἐστι·
λιπαρὸς* περιπατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς κατωνόμασται·

ULIXES.

1

a. Pictorum quidem ars venusta,
in tabulis suspensa, admirationi est;
hæc autem irreverenter e patina rapitur,
et e catino statim evanescit.
b. Cujusnam vero artis cupidine, o bone,
ora juniorum inflammantur tantopere,
manibus retrudentibus, hominibusque
suffocatis, si non subito devorandi datur copia?
nempe solum delectabiles reddit conventus forum
bono opsonatu refertum : quis enim mortalium [convivetur
inventis frictis, vel corvulis venalibus,
vel mæna? et formosus adolescentulus
quibusnam incantamentis vel orationibus capitur
(dic mihi), si quis auferat artem quidem
piscatorum? ea scilicet subigitur,
coctorum faciebus piscium victus :
ad ipsas ora portas jentaculi
lectumque ἀσύμβολον adducit naturam.

2.

Vos enim alter alterum semper cavillamini, probe [scio :
nam si quis formosus est, *sanctum* Γάμον vocatis [eum;
sin autem valde pusillus homunculus, *guttam*;
splendidus egredi solet aliquis : en purus putus [bacelus ille est;
nitidus circumgarrit Democles : *jus* nominatur;

χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν, κονιορτὸς ἀναπέφηνεν·
ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ, λέμβος ἐπικέκληται·
τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ, κεστρῖνός ἐστι νῆστις,
εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, *καινὸς θεατροποιός·
ὑφείλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη·
ἐὰν δὲ κριόν, Φρίξος· ἂν δὲ κῳδάριον, Ἰάσων.

« Hos versus quo metro scripti essent, primus vidit Porsonus Append. ad Toupii Emend. p. 499. Repetit locum Eustath. ad Od. p. 1642, 59. V. 2 ad ἱερὸν γάμον Casaub. annotavit : « quasi dicas *alicujus dearum sponsum* : γάμος pro *sponso* aut *marito*, ut apud Romanos *conjugium* et *matrimonium* pro *uxore*. « Rectius, opinor, Hymenæum intelligas (ἱερὸν Γάμον. *Both.*). Philoxenus Cyth. Athen. 1, p. 6, A : Γάμε, θεῶν λαμπρότατε. Verosimile videtur, in festo, quo Athenienses Jovis et Junonis nuptias (τὸν ἱερὸν γάμον) imitabantur, Hymenæum singulari quodam modo ornatum fuisse, atque hinc factum esse, ut hominem venustulum atque inprimis elegantem vocarent ἱερὸν γάμον. V. 3 *Stalagmus* servuli nomen est apud Plautum. Captivis. » *E M*. V. 4 codd. AC ἐξελήλυθ' ὄλολυς, B ἐξελήλυθε, λόλυς, sed VL ἐξελήλυθ', ὀλολυγμὸς, et P ἐξελήλυθ' ὀλολυσμός. In hoc fuit quum latere videretur ἐξελήλυθ', ἦν ὄλολυς ὅλος οὗτός ἐστι! quemadmodum ὅλον ἁμάρτημα et similia dicuntur. Photius Lex. p. 329, Ὄλολυν : τὸν γυναικώδη, καὶ κατάθεον (immo καταφερῆ : v. Cratin. Incert. 77), καὶ βάκηλον. De ἦν gramm. Bachmanni Anecd. Gr. 344 : ἠνί (hoc idem τῷ ἤν)· ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές (germ. *naiv*). καὶ ἔστι δεικτικόν. Cicero Pro Cluent. 184 : « *en* hoc illud est, quod ante dixi, mulier abundat audacia, » etc. V. 5 non est credibile, etiam hic Nostrum dixisse περιπατεῖ, sicut v. 8, ubi aptissimum est in homine cœnam quærente; sed Democlem hunc λιπαρὸν, i. e., mea sententia, *nitidum*, unguentatum (non obesum, ut vult Schweigh.), intelligam oratorem commemoratum a Demosthene, vel lautum aliquem, otiose circumvagantem, quorum utrique convenit περιλαλεῖ. Cf. Aristoph. Eccles. 231. V. 7 τῳ Meinek. pro τῷ. V. 8 iterum affert Athen. 7, p. 307, F. V. 9 metri firmandi causa scribam καινός γε θ. : *novum theatrum sibi constituens* venustos loco dramatum. V, 10 « pro *Atreo* Thyestes dicendus erat : v. Eurip. El. 717, schol. Orest. 999, Pausan. 2, 18. » *E M*. V. 11 medio vitiatis numeris codd. ἐὰν δέ.

XXVI. ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ.

« Ὁπλόμαχος hic incertum est utrum dicatur campiductor sive magister armorum, an ephebus, ejus discipulus : v. Casaub. ad Theophr. Charact. 5, p. 79. De magistro armorum Teles Stob. Eclog. 98, 72 : ἔφηβος γέγονεν· ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὁπλόμαχον, τὸν γυμνασίαρχον. » *E M*.

1.

Athen. 4, p. 182, D : ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς.... ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἀν. ἐν Ὁπλομάχῳ φησὶ

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα.

« Quæ ex Tryphone ducta sunt. Athen. 14, p. 634, E : Τρύφων δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως· « μάγαδις ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἀν. » etc. Verbo λαλεῖν usus pro cantu etiam scriptor carminis, quod est in Theocriteis 20, versu 29 :

χἂν αὐλῷ λαλέω, χἂν δώνακι, καὶ πλαγιαύλῳ.

Ceterum dicebant etiam μαγαδῖδος, ut ἀγαθὶς ἀγαθῖδος, πλοκαμὶς πλοκαμῖδος : v. Soph. fragm. Thamyræ 4 (p. 82 ed. Both.). » *E M*. Pro μέγα libri vitiose μέγαν.

2.

Antiatt. p. 106. 18, Λεπτοτέρως : Ἀν. Ὁπλομάχῳ.

XXVII. ΠΑΝΔΑΡΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 106, A : ὁ δ' αὐτὸς (præcessit Anaxandridis ecloga e Lycurgo) κἀν Πανδάρῳ φησὶν

---

si squalore sordibusque gaudet, *pulvis turbineus* [apparuit;
a tergo aliquem sequitur adulator : *lembus* ap- [pellatur;
plerumque incœnis circumit : *mugil* est *jeju-* [*nans*;
si venustos adspicit, *novi spectaculi inventor*;
surripuit agnum pastori per jocum : *Atreus* esse [dicitur;
et si arietem, *Phrixus*; sin vellus, *Iason*.

HOPLOMACHUS.

1.

Magadin loquar tibi simul leniter et clare.

Οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθὸς, ὦ βέλτιστ', ἔσει,
αὕτη* δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα καμπύλη,
ἄγκυρά τ' ἐστὶν ἄντικρυς τοῦ* σώματος.

« Affert hæc Ath. eo consilio, ut doceat, καρῖδες penultima longa dici; quod quanquam verum est, tamen ex hoc loco non apparet. » *E M.* Sane prior syllaba vocis καρὶς produci solet (v. ann. ad Lycurgum) : quoniam tamen non desunt exempla variatæ quantitatis vocalium, potest ut An. dixerit ἔσει· αὕτη καριδοῖ δὴ τὸ σ. κ., asyndeto, quale Ulysse versu 17. Versu 1 Dalecamp., et Casaub. ἐπικεκυφὼς pro ἐπικεκρυφῶς vel -φώς. In fine versus 2 nonnulli libri τ'. V. 3 ἄγκυρα dictum tropice pro impedimento sive obstaculo. Σώματος, immo σχήματος.

2.

Suidas v. Ἀρεοπαγίτης : καὶ Ἄρεος νεοττὸς, καὶ Ἄρεος παιδίον, ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν πρώτῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ, τῷ δὲ δευτέρῳ Ἀν. Πανδάρῳ. Sic recte hæc emendavit Meinek., qui confert Nicetam Hist. p. 307, ubi est Ἄρεος τρόφιμοι.

XXVIII. ΠΟΛΕΙΣ.

« Quod Eupolis fecit Πόλεσιν, ut civitates Græciæ personatas in scenam produceret, idem in cognomine fabula sic instituisse videtur An., ut præsentibus in scena Civitatibus legatos Ægyptiorum induceret, Atheniensium fœdus atque auxilia petentes, qui illos aspernati eo modo responderint, quo legitur apud Athenæum. » *E M.*

Athen. 7, p. 299, F : Ἀν. δ' ἐν Πόλεσι, πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους ἀποτεινόμενος τὸν λόγον, φησὶν

Οὐκ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ·
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολύ.
Βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
τὴν ἔγχελυν μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,
ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παραπολύ·
οὐκ ἐσθίεις ὕει', ἐγὼ δέ γ' ἥδομαι
μάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγὼ,
τοὔψον κατεσθίουσαν ἡνίκ' ἂν λάβω·
τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος
εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὡς ἔοικεν, ἀπηργμένους·
τὸν αἴελουρον κακὸν ἔχοντ' ἐάν γ' ἴδῃς,
κλάεις, ἐγὼ δ' ἥδιστ' (ἂν) ἀποκτείνας δέρω·
δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῆ, παρ' ἐμοὶ δέ γ' οὔ.

Versus 7 numeri infirmiores. Scribo ὕειά γ' ἐγὼ δὲ χἤδομαι. Versus 10 et 11 affert Eustath. p. 1183, 13. Ἔοικεν bene habet in senario Comici liberiore. Quod alii maluerunt, ἔοικ', Tragicum deceret. Ἀπηργμένους, *castratos*, διὰ τὴν τμῆσιν τῶν αἰδοίων, ut scribit. Eust. « De ceteris Ægyptiorum sacerdotibus nihil ejusmodi me legere memini, Nilum autem δι' ἀνδρογύνων coli tradidit Gregorius Naz. Orat. 4, p. 128, B, et Carm. 61 in Nemes. v. 277, quæ verba non cum Nonno Synag. hist. ad Invect. sec. § 25, p. 169, vel cum Elia Cretensi ad Orat. 4, 41, p. 469, de libidinosis intelligenda esse, docet Eusebius Vit. Const. 4, 28, p. 537, B. » *E M.* V. 13 libri κλαίεις. Addidi ἄν. V. 14 μυγαλῆ, v. Herodot. 2, 67.

XXIX. ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 131, A seqq. : Ἀν. δ' ἐν Πρωτεσιλάῳ, διασύρων τὸ τῶν Ἰφικράτους γάμων συμπόσιον, ὅτε ἤγετο τὴν Κότυος τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως θυγατέρα, φησὶ

Κἂν ταῦτα ποιῇς, ὥσπερ φράζω,
λαμπροῖς δείπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς,

PANDARUS.

1.

Curvatus quum sis, optime, non eris rectus,
sed squillæ simile reddit corpus hæc inflexio,
prorsusque ancora est formæ.

2.

Martis pullus.

CIVITATES.

Non possum socius vobis esse in bello :
neque enim vel mores congruunt vel leges
nostræ, sed multum invicem differunt.
Tu bovem adoras, ego diis sacrifico;
anguillam tu maximum esse putas dæmonem,
nos opsoniorum longe optimum;
tu suillam quidem carnem non comedis, ego vel maxime
delector ea; canem veneraris, ego autem verbero,
si opsonium devorantem invenio;
sacerdotes hic quidem lege sunt integri corpore,
apud vos autem, nisi fallor, castrati;
felem, male se habentem sicubi videris, miseraris, ego autem libentissime occisum decorio;
in honore apud vos est mus araneus, apud nos quidem non item.

PROTESILAUS.

1.

Et ita si feceris, ut dico,
splendidis vos epulis excipiemus,

οὐδὲν ὁμοίοις τοῖς Ἰφικράτους,
τοῖς ἐν Θρᾴκῃ· καίτοι φασὶν
βύσα κάλλους αὐτὰ γενέσθαι,
κατὰ τήν τ' ἀγορὰν μὲν ὑπεστρῶσθαι
στρώμαθ' ἁλουργῆ μέχρι τῆς ἄρκτου·
δειπνεῖν δ' ἄνδρας βούτυρόν φασ'
αὐχμηροκόμας μυριοπληθεῖς·
τοὺς δὲ λέβητας χαλκοῦς εἶναι
μείζους λάκκων δωδεκακλίνων·
αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι,
ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῒ χρυσῇ,
καὶ, γευόμενον τῶν κρατήρων,
πρῶτον μεθύειν τῶν πινόντων·
αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενείδαν,
Ἀργᾶν τ' ᾄδειν, καὶ κιθαρίζειν
Κηφισόδοτον, τὸν Ἀχαρνῆθεν,
μέλπειν δ' ᾠδαῖς
τότε μὲν Σπάρτην τὴν εὐρύχορον,
τότε δ' αὖ * Θήβας τὰς ἑπταπύλους
τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν·
φέρνας θ' ἑ λαβεῖν δύο μὲν ξανθῶν
ἵππων ἀγέλας, αἰγῶν τ' ἀγέλην,
χρυσοῦν τε σάκος φιάλην λεπάδων,
χιόνος τε πρόχουν, κέγχνων τε χύτραν,
βολβῶν τε σιρὸν δωδεκάπηχυν,
καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην.
Ταῦτα μὲν οὕτως φασὶ ποιῆσαι
Κότυν ἐν Θρᾴκῃ, γάμον Ἰφικράτει·
τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον
παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις·
τί γὰρ ἐλλείπει δόμος ἡμέτερος
ποίων ἀγαθῶν;
οὐ σμύρνης ἢ Συρίας ὀδμαὶ,
λιβάνου τε πνοαὶ,
τερενοχρῶτες μαζῶν ὄψεις,
ἄρτων, ἀμύλων, πουλυποθήτων
χολίκων, δημοῦ, φυσκῶν, ζωμοῦ,
τεύτλων, θρίων, λεκίθου, σκορόδων,
ἀφύης, σκόμβρων, ἐνθρυμματίδων,
πτισάνης, ἀθάρης, κυάμων, λαθύρων,
ὤχρων, δολίχων, μέλιτος, τυροῦ,
χορίων, πυρῶν, καρύων, χόνδρου,
κάραβοι δ' ὀπτοὶ, τευθίδες ὀπταὶ,
κεστρεὺς ἑφθὸς, σηπίαι ἑφθαὶ,
μύραιν' ἑφθὴ, κωβιοὶ ἑφθοὶ,
θυννίδες ἑφθαὶ, φυκίδες ἑφθαὶ,
βάτραχοι, πέρκαι, συνόδοντες, ὄνοι,
βατίδες, ψῆτται, γαλεὸς, κόκκυξ,

---

non similibus Iphicratis
in Thracia, etsi ajunt,
plena unguentorum eas fuisse,
et in foro substrata
ad Arctum usque stragula purpurea;
butyro autem epulatos esse viros
crinibus sordidis innumerabiles;
et lebetes æneos stetisse
majores duodecim lectorum foveis;
ipsum vero Cotyn succinctum
attulisse jus in congio aureo,
et, gustatis crateribus,
primum potantium vino se complevisse;
tibiasque illis inflasse Antigenidam,
et Argam cecinisse, citharizasse autem
Cephisodotum Acharnis,
odis celebrantem
modo Lacedæmonem spatiosam,
modo ad Thebas septemportales
modulamina convertentem;
pro dote vero illum accepisse duo quidem flavorum
equorum greges, et unum caprarum,
et aureum scutum, phialam patellarum,
nivisque urceum, et argenti granorum ollam,
et bulbos in siro quindecim cubitorum,
et polypodum hecatomben.
Hæc quidem sic apparasse dicunt
Cotyn in Thracia Iphicratis nuptiis;
longe autem splendidius herilium
filiorum erit convivium:
quanam enim caret domus nostra
bonarum rerum?
nonne sunt myrrhæ vel Syriæ odores,
et thuris halitus
et tenerarum adspectus mazarum,
panum, amylorum, valde expetitorum
intestinorum, lardi, farcinimum, juris,
betarum, fici foliorum, vitelli, alliorum,
apuæ, scombrorum, thrymmatidum,
ptisanæ, pultis, fabarum, cicercularum,
erviliarum, phaseolorum, mellis, casei,
choriorum, frumentorum, nucum, alicæ;
tum carabi assi, loligines assæ,
mugil coctus, sepiæ coctæ,
muræna cocta, gobii cocti,
thunnuli cocti, phycides coctæ,
ranæ, percæ, dentices, asini,
batides, rhombi, galeus, cuculus,

θρίσσαι, νάρκαι, ῥίνης τεμάχη,
σχαδόνες, βότρυες, συκοπλακοῦντες,
μῆλα, κράνειαι, ῥοαὶ, ἕρπυλλος,
μήκων, ἀχράδες, κνῆκος, ἐλᾶαι,
στέμφυλ', ἄμητες, πράσα, γήτειον,
κρόμμυα, φύστη, βολβοὶ, καυλοὶ,
σίλφιον, ὄξος, μάραθ', ᾠὰ, φακὴ,
τέττιγες, ὀποὶ, κάρδαμα, σήσαμα,
κήρυκες ἁλὸς, πίνναι, λεπάδες,
μύες, ὄστρεια, κτένες, ὄρκυνες,
καὶ πρὸς τούτοις
ὀρνιθαρίων ἄφατον πλῆθος,
νηττῶν, φαττῶν, χῆνες, στρουθοὶ,
κίχλαι, κόρυδοι, κίτται, *κύκνοι,
πελεκὰν, κίγκλοι· γέρανος τουδὶ
τοῦ χάσκοντος διατειναμένη
διὰ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν πλευρῶν
διακόψειεν τὸ μέτωπον·
οἶνος δ' ἔσται γλυκὺς αὐθιγενὴς,
ἡδὺς καπνίας.

« Iphicratis commorationem sive exsilium voluntarium in Thracia memorat Theopompus Athen. 12, p. 532, B (cf. Aristot. Œcon. 2, p. 1351 ed. Berol.); matrimonium, quo Thressam, Cotyos filiam, secum junxit, Cornelius Nepos Iphicr. 3, ex Theopompo, ut videtur. » *E M.* Versu 2 libri δέξεθ' vel δέχεθ'. Correxit Wakef. Silv. crit. 2, p. 89. V. 3 ὁμοίοις Jacobs. pro ὁμοίως. Cod. P. ὁμοίους. V. 5 codd. βυβακάλους. Etym. M. p. 216, 56 : Σώφρων βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ [καὶ πλήρη] καὶ μεγάλα, ἀπὸ τοῦ βύζειν. Κάλλους, i. e. *unguenti*. Odyss. 18, 192 :

κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.

Cf. ann. meam ad Iliad. 14, 170, in Addendis Odyss. vol. 3, p. 388. Spectat hoc ad Iphicratem unguentatum, more Atheniensium et veterum cultiorum, quibus dissimiles erant Thraces : cf. vers. 9, et de usu antiquo unguentorum ann. ad Ar. Pluti 525. Meinek. scripsit βουβαύκαλα ταῦτα. V 7 ita Wakef. l. l. Codd. metro corrupto στρώματα μὲν ἁλουργά. « Pro ἄρκτου fort. ἄκρας, inde a foro usque ad arcem Cotyos. » *Mein.* V. 8 βούτυρον. Plinius H. N. 28, 9 : *E lacte fit et* butyrum, *barbararum gentium laudatissimus cibus, et qui divites a plebe discernat; plurimum e bubulo, et inde nomen; pinguissimum ex ovibus*, etc. Meinek. et Dobr. βουτυροφάγας. V. 11 « proprie non λάκκοι, sed œci (οἶκοι, conclavia. *Both.*) dicuntur δωδεκάκλινοι, qui duodecim lectos capiunt. » *E Cas.* V. 13 χοΐ. Philemon Lex. p. 204, Χοῦς : ὁ αὐτὸς χοεὺς, καὶ οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, οἷον « ζωμόν τε φέρει (sic) ἐν χοΐ χρυσῇ. » Similiter, annotante Mein., Eust. ad Odyss. 18, 17, non item ad Odyss. 1, 53. V. 15 πρῶτον : vitiose libri πρότερον. V. 16 ita Schweigh., ut Λακρατείδῃ pro Λακρατίδῃ Bentl. Ar. Acharn. 213. « Dixit de his formis Lobeck. Paral. gramm. 1, p. 5. Λακρατείδης legitur in titulo apud Wordsworth. Itin. 28, p. 224. Ceterum hic Antigenides tibicen ille fuerit, quem Dionysii filium dicit Lysias Harpocrat. p. 43; diversum igitur a Satyri filio, de quo Suidas. Ἀντιγενίδης Σατύρου, Θηβαῖος μουσικὸς, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. Junioris Antigenidæ pater Dionysius videtur idem, quo musicæ magistro usus est Epaminondas, teste Cornelio Nep 15, 2. Gramm. Bekker. Anecd. p. 410 : Ἀντιγενίδης ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητὴς, υἱὸς Διονύσου (Διονυσίου). Etiam Plut. De musica p. 1142, B, commemorat Dionysium tibicinem. » *E M.* V. 21 scribo Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοις, h. e. πρὸς Θήβας. V. Matth. Gr. §. 393, p. 531. V. 23 libri φέρνας τε λαβεῖν. Perspicuitatis causa ἓ inserendum fuit, quemadmodum Odyss. 4, 355, legitur Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, neque aliter succurrendum est verbis ἠδὲ ἔφασκον Odyss. 5, 135. Cf. ann. ad Thuc. 2, 33. V. 25 manifesto corrupti codd. χρ. τε σάκος φιάλην τε λεπαστήν. Pridem in scripto germanico (*Die griechischen Komiker*, Lips.

thrissæ, torpedines, squatinæ salsamenta,
favi, uvæ, placentæ cum ficis apparatæ,
mala, corni fructus, granata, serpyllum,
papaver, pira silvestria, cnecus, olivæ,
vinacea, ametes, porra, getium,
cepæ, physta, bulbi, caules,
silphium, acetum, fœnicula, ova, lens,
cicadæ, succi, nasturtium, sesamum,
præcones maris, pinnæ, patellæ,
mituli, ostrea, pectines, orcyni
et præter hæc
avicularum inenarrabilis multitudo,
anatum, palumborum, anseres, passeres,
turdi, alaudæ, picæ, cygni,
platalea, cincli: grus huic
hianti, penetrans
podicem et latera,
pertundat frontem;
vinum vero aderit suave, vernaculum,
dulce, fumosum.

1844), proposuimus χρ. τε σ. φιάλην λεπάδων, *dass, der goldene Schild als Schüssel für die Napfschnecken gedient hætte; ein Contrast, der die Læcherlichkeit des geschmacklosen Gastmals vermehrt* (sic in illo libro p. 37 seq.). Similia in libris δ, σ, etc. : v. Schweigh. ad Athen. p. 54, E, Animadv. vol. 1, p. 366. V. 27 « σιρὸς est fovea in usum apothecæ excavata, frequens in Thracia secundum Varronem R. R. 1, 57; cf. schol. Demosth. Phil. 4, p. 135. Βολβῶν et κέγχρων (codd. AP κέρχνων) transposuit Dobræus. Possis etiam χύτραν et σιρὸν transponere. Alterutrum necessarium. » *E M*. V. 28 libri πολυπόδων. V. 33 vulgo legitur ἐκλείπει, sed v. ann. ad Ar. Pluti 855. V. 35 libri fere σμύρνης καὶ συρίας. Codex et epit. Hœsch. σμύρνης Συρίας, facile neglecta ἡ particula. « Fortasse præstat ὀσμαί : sed ὀδμὴ in anapæstis etiam Mnesimachus Hippotr. 60. » *M*. V. 38 insulse libri πολυποδείων, Schweigh. laterem lavans πουλυποδείων. V. 45 iidem κάραβοι ὀπτοί, hiatu intolerabili. V. 52 libri σῦκα, πλακοῦντες, sed placentæ generatim jam in antecedentibus memoratæ sunt; nunc peculiare præstantiusque genus eorum dixisse videtur An. V. 55 γήτειον recte Dind. metri gratia pro γήτεια. V. 58 ὀποί, v. ann. ad Aristoph. Plut. 714, et a Mein. (qui ὀποί restituit pro ὀπτοί) laudatos Salmas. Exerc. Plin. p. 256, et Casaub. ad Ath. 3, p. 100, F. V. 59 κήρυκες ἁλὸς, *præcones maris*, pisces, non homines scilicet ita dicti. Inepte codd. κήρυκες, ἅλες. V. 60 ὄστρεια Schweigh. pro ὄστρεα inconcinno, nec minus bene v. 62 ἄφατον pro ἀφάτων. V. 65 τουδί Meinek. pro τουτουί. « Hic digito monstrabat histrio cinædum aliquem inter spectatores deridendum. » *E Cas. et M*. V. 69 codd. ACP οἶνοι, VL οἶνος. Jacobs. οἶνος δ' ἔσται λευκός. Accepi ἔσται, repudiato λευκὸς, tanquam glossemate, eoque falso : v. ann. ad Odyss. 5, 265; ib. 165 (οἶνον ἐρυθρὸν), etc. Οἶνος γλυκὺς dicitur κατ' ἐξοχὴν *vinum passum* : v. Athen. p. 652, F, Schneideri Lex. v. Γλυκύς. V. 70 ἡδὺς vocatur οἶνος καπνίας propter vetustatem, qua excellere solebant *fumoso condita vina cado* (Ovid. Fast. 5, 518); cf. Odyss. 2, 340; 3, 391.

2.

Idem 12, p. 553, D, ubi dicit de more pedes ungendi, et 15, p. 690, A : Ἀν. δ' ἐν Πρωτ.

Μύρον δὲ παρὰ Πέρωνος, οὗπερ ἀπέδοτο
ἐχθὲς Μελανώπῳ, πολυτελοῦς Αἰγυπτίου,
ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Versu 1 Μύρον Ath. posteriore loco; priore Μύρῳ. Illo hæc addit μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου [τοῦ Πέρωνος] καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ καὶ Ἡδυχάρει. Cf. Terei fr. 3. Recentiores codd. Πάρωνος. V. 2 et 3 Αἰγ. ᾧ νῦν ἀλ. sic Ath. p. 690; altero loco cod. A ἐν αἰπτίῳ συναλείφει, B ἐν αἰγυπτίῳ ᾧ συναλ. etc. « Melanopus, cujus mollitiem hic tangit poeta, una cum Callistrato aliisque legatis Atheniensium Spartam missus est olymp. 102, 2 (ante Chr. nat. 370), ut narrat Xenophon Hell. 6, 3. Cum Callistrato, celebri oratore, simultates exercere solitus, tamen alio tempore rursus ei adulabatur, vel pedes ungens. Callistrati in eum orationem memorat Aristoteles Rhet. 1, 15, item Plut. Vit. Demosthenis cap. 13. » *E M*.

XXX. ΣΑΜΙΑ.

Athen. 6, p. 255, A : ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς ἐκτρεπόμενοι τοὔνομα ἀρέσκειαν (B ἀρέσκειν) προσαγορεύουσιν, ὡς καὶ Ἀν. Σαμίᾳ

Τὸ δὲ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειν ὄνομ' ἔχει.

In versu codd. Τὸ γὰρ κολ. νῦν ἀρέσκειαν ὄν. ἔ. Primus Canterus Nov. Lectt. 4, 5, metro admonitus, ἀρέσκειν. Sed δὲ quoque restituendum fuit, ne κολακεύειν prorsus in thesi occultaretur. Cf. Terei fragm. 1, 3, de sæpius confusis δὲ et γὰρ ad Odyss. 12, 342, Thuc. 4, 96, etc.

XXXI. ΣΑΤΥΡΙΑΣ.

« Sic in melioribus libris appellatur comœdia, aliis præbentibus Σατύρῳ pro Σατυρίᾳ. Σατυρίας nomen proprium fuerit, formatum a Σάτυρος, ut Ἀριστίας, Διδυμίας, Σκληρίας, ut similia omittam, ab ἄριστος, δίδυμος, σκληρός. » *E M*.

Athen. 3, p. 95, C : ὠτάρια δ' ὠνόμασε καὶ Ἀν. ἐν Σατυρίᾳ.

XXXII. ΣΩΣΙΠΠΟΣ.

« Incertum est, an dicatur Sosippus ille, commemoratus Athenæo 4, p. 133, F, Comicus, cui fuerunt qui Diphili Ἀπολιποῦσαν tribuerent. » *E M*.

Schol. Iliad. 23, 1, πτόλιν : πόλιν. Κυπρίων τῶν ἐκ Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀλεξανδρίδῃ (sic) ἐν Σωσίππῳ. « Heraclides Eustath. p. 842, 62, πτόλεμος et πτόλις Cypriorum et Atticorum (v. Æschyl. Theb. 6, Eurip. Suppl. 705, Bacch. 174, collatis Iliad. 1, 492; 2, 328,

---

2.
A Perone autem pretiosum Ægyptium unguentum, quod heri vendebat Melanopo, qui nunc eo ungit pedes Callistrati.

SAMIA.
Adulari autem nunc vocatur *placere*.

130, 278; 1, 164, etc. formæ poeticæ. *Both.*) propria dicit. Aristoph. Lysistr. 275, ἐν τετραπτόλει, ut, recte quidem, Brunck., quem v. ibi. Eupolis fragm. incert. 70, ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος. » *E M.*

XXXIII. ΤΗΡΕΥΣ.

1.

Athen. 4, p. 166, D : Πολύευκτον δ' Ἀν. ἐν Τηρεῖ κωμῳδῶν, φησὶ

α. Ὄρνις κεκλήσει. β. Διὰ τί, πρὸς τῆς Ἑστίας;
πότερον καταφαγὼν τὴν πατρῴαν οὐσίαν,
ὥσπερ Πολύευκτος ὁ καλός; α. Οὐ δῆτ', ἀλλ' ὅτι
ἄρρην ὑπὸ θηλειῶν κατεκόπης.

Athen. ... κωμῳδῶν, « Ὄρνις κεκλ. » φησί. « διὰ etc., versu interrupto. « Ὄρνις κεκλ., his verbis demum acumen inest, si Polyeuctum ludibrii causa Ὄρνις appellatum fuisse statuas, quod nomen Athenienses volaticis et inconstantis animi hominibus indidisse constat. » *Mein.* Desidero exempla ejus usus, potiusque intelligam ὄρνιν *omen*, ut male ominati sunt decoctores, qualis dicitur versu 2. Ar. Avium 681 seq.: καλεῖτε' ... θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν. Versu 3 occultatum nomen præcipuum, ut κολακεύειν in fragmento Samiæ. Scribe ὥσπερ ὁ καλὸς Πολύευκτος. Arte fretus talia impune corrigas sine libris. « Verbis ἀλλ' ὅτι κατεκόπης significari pugnas gallorum gallinaceorum, a gallinis victorum, annotavit Schweigh.; v. Aristot. H. A. 9, 49 (?) et Ælian. De nat. anim. 5, 5. Aristophanes Av. 282 : αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. » *E M.* Hoc l. metaphorice adolescens a scortis expilatus corripitur.

2.

Idem 9, p. 373, F : τὸν ἀλεκτρυόνα ... οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι ... Ἀν. Τηρεῖ

— Ὀχευομένας δὲ τὰς κάπρους
καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας θεωροῦσ' ἄσμενοι.

Solœce libri Ὀχευομένους δὲ τοὺς κ., siquidem ὀχεύειν dicuntur mares animalium, feminæ autem ὀχεύεσθαι. Generis communis est κάπρος, ut ὗς : v. Matth. Gr. § 94, p. 116.

3.

Idem 15, p. 691, A : τοῦ Μεγαλλίου δὲ μύρου μνημονεύει καὶ ... Ἀν. ἐν Τηρεῖ·

Ἀλλ' οἷα νύμφη βασιλὶς ὠνομασμένη
μύροις Μεγαλλίοισι σῶμ' ἀλείφεται.

Versu 1 ὠνομασμένη, h. e. ὀνομαστή, *celebris*, ut Æschylus fr. incert. 15 :

αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι.

Et similiter Latini. Cicero Verr. 6, 27 : *tota Sicilia nominata ... peripetasmata.* Plinius H. N. 12, 9 : *vicina est Bactriana, in qua bdellium nominatissimum.* Priscianus De vers. com. p. 1327 ed. Putsch.: *nominatissimi Græciæ auctores.* Ex Gesnero Thes. 2, p. 458. V. 2 de *Megallo*, famoso tunc myropola, cf. Protesil. 2.

XXXIV. ΥΒΡΙΣ.

Athen. 15, p. 700, A : Ἀν. δ' ἐν Ὕβρει,

Οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον.

Recte viri docti Ὕβρει Οὔκουν, neque aliud est codicum sphalma ὑβρίου χοβυ, in quo ει et ι, υ et β (de quo ad Æschyli Pers. 285), ν et υ commutata, ut alias.

XXXV. ΦΑΡΜΑΚΟΜΑΝΤΙΣ.

1.

Athen. 6, p. 261, F : τῇ δ' ἀλαζονείᾳ μετὰ τὴν κολακείαν χώραν δίδωσιν Ἀν. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φαρμακομάντει, λέγων οὕτως·

Ὅτι εἴμ' ἀλαζών, τοῦτ' ἐπιτιμᾷς. Ἀλλὰ τί;
νικᾷ γὰρ αὕτη τὰς τέχνας πάσας πολὺ
μετὰ τὴν κολακείαν· ἥδε μὲν γὰρ διαφέρει.

Versu 1 et 2 ἀλλὰ τί; νικᾷ Casaub. pro ἀλλὰ τίνι καί. Αὕτη, sc. ἡ ἀλαζονεία, significata adjectivo ἀλαζών. « Sunt hæc verba ipsius φαρμακομάντεως,

---

TEREUS.

1.

a. Omen vocaberis. b. Quamobrem, per Vestam?
an quia patrimonium comedi,
ut bellus Polyeuctus? a. Minime, sed
quia vir a feminis discerptus es.

2.

— Inirique capras
et gallinas libenter spectant.

3.

Sed quemadmodum nupta celebris regia,
Megalli unguentis corpus illinitur.

SUPERBIA.

Non igitur sumpta face accendes mihi lumen?

VENEFICA.

1.

Quod sum jactator, hoc vituperas. Cur autem?
superat enim hæc ars longe cunctas,
adulatione excepta : ea quidem præcedit.

qui ἀλαζονείαν huic hominum generi propriam (v. Ruhnk. et Hemsterh. ad Tim. Lex. p. 21) excusare studet. » *E M.*

2.

Idem 2, p. 68, B (cf. Eust. ad Hom. p. 1148, 26) : ὅτι εἴρηται ἀρσενικῶς ὁ θύμος καὶ ὁ ὀρίγανος. Ἀν.

Ἀσφάραγον σχῖνόν τε τεμὼν καὶ ὀρίγανον, ὃς δὴ
σεμνύνει τὸ τάριχον, ὁμοῦ μιχθεὶς κοριάννῳ.

Etym. M. p. 639, 49 : θηλυκῶς μὲν εὕρηται (ὀρίγανος) παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (1027), ἀρσενικῶς δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ, ἐν Φαρμακομάντει. Versu 1 τεμὼν Casaub. metro consulens. Libri τέμνων. V. 2 « Eust. τάριχος. Altera forma rariore usi sunt etiam Axionicus Athen. 8, p. 342, C, Ælius Dionysius Eust. ad Odyss. p. 1390, 59, Antiatt. p. 102. Deinde μιχθεὶς Eust. pro μιχθέν. » *E M.*

XXXVI. ΦΙΑΛΗΦΟΡΟΣ.

Athen. 4, p. 176, A, de μοναύλῳ dicens : Ἀν.... ἐν Φιαληφόρῳ (h. e. Servo phialas sive pocula convivis porrigente : v. Schneider. ad Xen. Cyrop. 1, 3, 9)·

α. Τὸν ἐμὸν μόναυλον ποῖ τέτροφας, οὗτος, Σύρε;
β. Ποῖον μόναυλον; α. Τὸν κάλαμον.

Ita Mein. Codd. versu 1 Τὸν μόναυλον, etc. Schweigh. καὶ τὸν μόν. Mire Pors. Τὸν σὸν μόν. V. 2 probabiliter Dindorf. Τὸν καλάμινον. Eust. ad Hom. p. 1157, 36 : παλαιὸν ὁ αὐλὸς καὶ πολυειδὲς, καὶ ὡς ἐπιπολὺ καλάμινος. παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν ἦν (bene Mein. π. γ. Ἀναξανδρίδῃ) « μόναυλος κάλαμος (immo καλάμινος.) » Fortasse An. scripsit

α. Τὸν μὲν μόναυλον ποῖ τέτροφας, οὗτος Σύρε;
β. Ποῖον μόναυλον; α. Τὸν ἐμὸν οὖν, τὸν καλάμινον.

Τὸν μὲν μόν. pro Τόν γε μ., v. ann. ad Eubuli Ἀστ. Matth. Gr. § 606, 4, et de μὲν posito ἐμφατικῶς ann. ad Euripidis Ionem 460. — Martialis 14, 62 :

Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis;
sæpe duas pariter, sæpe *monaulon* habet.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Floril. 68, 1, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Ὅστις γαμεῖν βουλεύετ', οὐ βουλεύεται
ὀρθῶς, * διότι βουλεύεται χοὔτω γαμεῖ.
Πολλῶν κακῶν τἄρ' ἐστιν ἀρχὴ τῷ βίῳ·
ἢ γὰρ, πένης ὢν, τῆς γυναικὸς χρήματα
λαβὼν ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
ἧς ἐστι δοῦλος καὶ πένης. Ἢν δ' αὖ λάβῃ
μηδὲν φερομένην, δοῦλος ἂν δὶς γίγνεται·
δεῖ γὰρ τὸ λοιπὸν ἀνθ' ἑνὸς τρέφειν δύο.
* Ἀλλ' ἔλαβεν αἰσχράν· οὐ βιωτόν ἐστ' ἔτι,
οὐδ' εἴσοδος τὸ παράπαν εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἀλλ' ἔλαβεν ὡραίαν τις· οὐδὲν γίγνεται
μᾶλλόν τι τοῦ γήμαντος ἢ τῶν γειτόνων,
ὥστ' οὐδαμῶς κάκ' οὔ γ' ὁμαρτεῖν * γίγνεται.

Versu 2 falsa est sententia, sed errore scribarum, Α et Δ confundentium. Scribe ὀρθῶς ἄν, ὅτε β. Similiter apud Euripidem Cycl. 380 Aldus et Mss. præter Stephani δίδου pro ᾄδου, etc. V. 3 vulgo π. κ. γὰρ, quum γὰρ subsequatur. Notum τἄρ ex Homero; prætuli tamen τἄρ' pro τἄρα apud Atticum. V. 4 codd. ἢ γὰρ π. ὢν τὴν γυναῖκα χρήματα λαβὼν, quæ vereor ut quisquam intellexerit. V. 7 codd. manifesto mendose δοῦλος αὐτὸς γίγνεται. Gesneri margo δ. αὖθις. V. 9 scribo ἄλλην ἔλαβ' αἰσχράν, ne pereat gratia illorum ἀλλ' ἔλαβεν ὡραίαν τις versu 11. Gravissimo lapsu libri v. 13 ὥστ' οὐδαμῶς κακοῦ γ' ἁμαρτεῖν γίγνε-

---

2.

Asparagum postquam secuit, et lentiscum et origanum, quod sane,
coriandro mixtum, exornat salsamentum.

PHIALAM PORTANS.

a. Monaulon quidem quo abstulisti tu, Syre?
b. Quem monaulon? a. Meum scilicet, arundineum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quicumque de nuptiis deliberat, non deliberat
recte, si deliberat et ita uxorem ducit.
Multorum sane malorum hoc est initium :
nam si pauper opes mulieris
sumit, jam habet dominam, non amplius uxorem,
cujus erit servus; et pauper rursus si ducit
nihil afferentem, bis, opinor, fit servus :
nam deinde pro uno duos debet alere.
Aliam duxit turpem : non est vivendum porro,
neque omnino introitus in domum.
At formosam duxit aliquis : non magis
hæc mariti est quam vicinorum,
ut numquam non comitari mala contingat.

ται, in quibus ineptissimum est ἁμαρτεῖν : nam γίγνεται parvo intervallo repetitum mireris quidem quum τυγχάνει vel simile quiddam suppeteret sententiæ; sed negligentes nonnunquam hoc in genere sunt poetæ, et negligentiores etiam librarii, quum glossemata non distinguunt a genuinis, quod hic admissum esse suspicor.

2.

Idem ib. 117, 1, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Οὔτοι τὸ γῆράς ἐστιν, ὡς οἴει, πάτερ,
τῶν φορτίων μέγιστον, ἀλλ', ὃς ἂν φέρῃ
ἀγνωμόνως αὔθ', οὗτός ἐστιν αἴτιος·
ἂν δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κωμάζειν ποιεῖ,
μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
λύπην τ' ἀφαιρῶν, ἡδονήν τε προστιθεὶς,
λιπεῖν δὲ πείθων, εἴ τι δυσκόλων ἔχει.

Versu 2 cod. A φροντίδων pro φορτίων. V. 4 ἂν δ' εὐκόλως ex Arsenio. Vulgo οὐδ' εὐχ. Ibidem vulgo κοιμίζειν, quod ineptum. Prope verum cod. A κομίζειν. V. 7 libri λύπην δὲ ποιῶν, quæ alii aliter, sed minus verosimiliter, mutaverunt. In fine libri εἴ τις δυσκόλως.

3.

Athen. 5, p. 222, B : κατὰ γὰρ τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀναξανδρίδην

— Ἡδονὴν ἔχει,
ὅταν τις εὕρῃ καινὸν ἐνθύμημά τι,
δηλοῦν ἅπασιν· οἱ δέ γ' αὐτοῖσιν σοφοὶ
πρῶτον μὲν οὐκ ἔχουσι τῆς τέχνης κριτὴν,
εἶτα φθονοῦνται. Χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν
ἅπανθ', ὅσ' ἄν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ.

Versu 3 codd. VL δέ γ' αὐτοῖσιν, ABC δ' αὐτοῖσι, P δὲ αὐτοῖσιν. Pro lubitu Pors. δ' ἑαυτοῖσιν.

4.

Stobæus Floril. 41, 2, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Ὅστις λόγους παρακαταθήκην (ἂν) λαβὼν
ἐξεῖπεν, ἄδικός ἐστιν ἤ γ' ἀκρατὴς ἄγαν·
ὁ μὲν διὰ κέρδος ἄδικος, ὁ δὲ τούτου δίχα
ἀκρατής· ἴσον δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακόν.

« Habet hæc etiam Maximus Sentent. 93, p. 154, ubi margo *Alexandri, al. Anaxandridæ.* » *E M.* Versu 1 libri Ὁ. λ. γὰρ παραχ., sed omissum γὰρ apud Maximum, et videtur esse sphalma pro παρscribendo; non expunxerit γὰρ librarius, ne codex litura fœdaretur. Non recte nonnulli Ὁ λ. παρ. γὰρ λαβών. V. 2 vulgo ἢ ἀκρ., quod incommode legendum foret ἢ 'κρατής. V. 4 ita Reisig. Conjectt. 1, p. 36, idque monstrat A (ἴσον—κακοῦ) et Trinc. (ἴσου—κακοῦ).

5.

Idem ib. 74, 1, cum eodem lemmate.

Χαλεπὴ (λέγω σοι) καὶ προσάντης, ὦ τέκνον,
ὁδός ἐστιν, ὡς τὸν πατέρ' ἀπελθεῖν οἴκαδε
παρ' ἀνδρὸς, ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνή·
ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων.

Versu 3 sic cod. A et Trinc.; vulgo εἴτις.

6.

Athen. 1, p. 34, D, de raphano, ebrietatis remedio : Ἀναξανδρίδης·

— Ἐὰν λούσησθά νυν,
ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγῃς γε, παῦέ τε
τὸ βάρος, διασκέδα τε τὸ προσὸν νῦν νέφος
ἐπὶ τοῦ προσώπου.

2.

Nequaquam senectus est, ut putas, pater,
onerum maximum, sed, qui imprudenter
eam fert, ille est culpandus;
nam, qui commode, interdum eam comissari [facit,
perite morem ejus commutans,
mœroremque demens, et voluptatem afferens,
tum relinquere suadens, si quid molesti habet.

3.

— Delectabile est,
si quis novum quiddam invenit,
id omnibus aperire; qui vero sibi solis sapiunt,
primum quidem non habent artis judicem,
deinde invidiosi sunt. Publicari enim oportet
omnia, quæ quis novitatem habere putat.

4.

Quisquis sermones concreditos
evulgat, injustus est vel nimis intemperans :
alter quidem lucri causa injustus est, hujus autem [vitii expers
intemperans : par autem utrique sunt malum.

5.

Difficilis (dico tibi) atque ardua est, o filia,
via domum ad patrem ire
a marito, si quæ modesta est mulier :
hoc enim curriculum ignominiam affert.

6.

— Quum igitur laveris,
raphanumque multam comederis,
et abjice onus, et dissipa
impendentem faciei nubem.

Libri versu 1 λούσησθε νῦν, sed apparet, nonnisi unum compellari : alioqui dictum oportuit ἐπὶ τῶν προσώπων. Νῦν sequitur v. 3, aptiusque h. l. est νὺν, ut Aristophanes Plut. 971, ἄκουέ νυν, etc. V. 2 et 3 libri ἐντρώγητε (Schweigh. et Mein. auctore Hermanno De metr. p. 165, ἐντράγητε), παύσετε – διασκεδᾶτε.

7.

Idem 2, p. 39, A : οἶδα δ' ὅτι Ἀν. τὸ νέκταρ οὐ ποτὸν, ἀλλὰ τροφὴν εἶναι λέγει θεῶν·

— Τὸ νέκταρ ἐσθίω πάνυ
μάττων, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, ὡς τῷ Διὶ
διακονῶ, καὶ σεμνός εἰμ' ἑκάστοτε
Ἥρᾳ λαλῶν καὶ Κύπριδι παρακαθήμενος.

Ita Ganymedes haud dubie. Νέκταρ notione cibi, contraque ἀμβροσίαν potionis, etiam alii dixerunt. Eust. ad Hom. p. 1632, 62 : παρὰ δέ τισι τῶν παλαιῶν τὸ νέκταρ ξηρὰ ἦν θεῶν (vulgo θεία) τροφή. προφέρεται γοῦν Ἀν., γράφων οὕτω « Τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω (sic, ut etiam Ath. ante Cas. metro corrupto), διαπ. τ' ἀμβρ. καὶ (sic) τῷ Δ. διακονῶ. » Photius p. 293, et v. Νεκτάρεον Suidas : νέκταρ θεῶν πόμα, ὡς οἶνος. οὕτως (perperam libri πόμα, καὶ ο. οὕτως, ὡς) Ἀν. καὶ τὸ βρῶμα τῶν θεῶν ὁ αὐτός. Archestratus quoque Athen. 7, p. 305, E, aprum piscem appellat νέκταρος ἄνθος. De *ambrosia potu* memorabilis est Pausaniæ glossa Eust. p. 1525, 48, Ἀμβροσία : γένος τι συνθέσεως ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας (malim παγκαρπίου). Hæc fere ex Mein.

8.

Idem 15, p. 688, B : Ἀν. δὲ τὸν ἀγωνιῶντα παράγει λέγοντα

— Ὦ πονηρὰ καρδία,
ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ * μόνον τοῦ σώματος !
ὀργεῖ γὰρ εὐθὺς, ἂν μ' ἴδῃς δεδοικότα.

Versu 2 « voce ἐπιχαιρέκακος etiam Alexis usus est Antiatt. p. 91, 21, quam non videtur improbasse Phrynichus Præp. soph. p. 41. De Timoclis dramate inscripto Ἐπιχαιρέκακος cf. Hist. crit. Com. p. 428. » *E M.* Ibid. scribo μενοῦν, pro μόνον, quorum vocabulorum permutationem attigimus ann. ad Eupol. Πόλ. 3, Plat. Σκευαῖς 2. V. 3 libri ἀργῇ. Canter. ὀργῇ, Dind. ὀργεῖ. Cf. Æschylus Cho. 153. Ion Athen. 1, p. 21, A :

ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤργησεν φρένας,

h. e. *commovit animum*. Ib. ἄν μ' ἴδ. δ. Toup. ad Longinum p. 179. Libri ἂν (Muret. ἦν) ἴδ. δεδ.

9.

Stobæus Floril. 6, 23, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποίει·
λάγνης γυναικός ἐστιν, οὐκ ἀνδρὸς, τόδε.

Versu 1 non deterius foret αὑτόν : v. Æschyli Cho. 97, etc. Adhæserit σ vicinum.

1.

Idem ib. 63, 10, cum lemmate Ἀναξανδρίδου.

Ἔρως σοφιστοῦ γίγνεται διδάσκαλος
σκαιοῦ πολὺ κρείττων πρὸς τὸν ἀνθρώπων βίον.

V. 2 cod. A κρεῖττον.

11.

Antiatt. p. 92, 16 : ἐμέ ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὸν, σέ ἀντὶ τοῦ σαυτόν. ... Ἀν.

Ὑπὲρ σέ γ' αὐτὸς πρᾶτθ' ὁτιοῦν ἄν σοι δοκῇ,
ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἐμ' οὖν.

Ita hæc ex mente Antiatticistæ scribenda esse videbantur. Codex Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρ. ὅτι ἄν σοι δ., ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἐμοῦ. Meinek. ὁτιοῦν, sed hoc non sufficit emendationi. Nimirum notatur hic usus non atticus τοῦ ὑπέρ τι pro ὑπέρ τινος. Genitivum solitum expetentes scripserunt σεαυτοῦ et ἐμοῦ. Pluribus inusitatis non abstinuit hic poeta.

12.

Stobæus Floril. 29, 12, cum lemm. Ἀναξανδρίδου.

7.

— Nectar libenter edo
subactum, et certatim poto ambrosiam, quoniam Jovis sum
pocillator, gloriorque interdum
me colloqui cum Junone et Cypride assidentem.

8.

— O improbum cor,
ut gaudes solum malis corporis !
subsilis enim continuo, quum me vides timere

9.

Nunquam servum voluptatis te facias :
impudicæ mulieris, non viri, hoc est.

10.

Amor imperito magistro
longe utilior est hominum vitæ.

11.

De te quidem ipse age, utcumque tibi videatur ;
ego autem de me scilicet.

Τὸ συνεχὲς ἔργον παντὸς εὑρίσκει τέλος.

Mein. præfert Barnesii conjecturam ἔργου.

13.

Ib. 68, 7, cum eodem lemmate.

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ.

Proserpinæ sacerdotum feminarum verba, ut conjicias, templum deæ (v. Pausan. 1, 31, 1) deserentium tædio parci victus. Diphilo versus tribuitur ibid. 77, 8.

14.

Pollux 5, 16 : καὶ μοσχῆ ἡ τοῦ μόσχου (δορὰ), ὡς Ἀν. εἴρηκεν

Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, κυνῆ.

15.

Joannes Damascenus p. 398 ed. Lips. Ἀναξανδρίδου.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

16.

Aristoteles Eth. Nicom. 7, 11 : ἔοικε δὴ ὁ ἀκρατὴς πόλει, ἣ ψηφίζεται μὲν ἅπαντα τὰ δέοντα, καὶ νόμους ἔχει σπουδαίους, χρῆται δὲ οὐδὲν, ὥσπερ Ἀν. ἔσκωψεν,

Ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

« Idem versus legitur apud Cyrillum De Trin. 2, p. 96. Anaxandrides imitatus esse videtur Euripidem ap. Ælianum H. A. 4, 54 : Ὅμηρος οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνὴν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει, φησὶν Εὐριπίδης. » *E M.*

17.

Aristot. Rhet. 3, 10, exempla metaphorarum afferens : καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβεῖον ὑπὲρ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγχρονιζουσῶν,

Ὑπερήμεροί μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι.

18.

Ib. 11 : καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἐπαινούμενον

Καλόν γ' ἀποθανεῖν πρὶν θανάτου δρᾶν ἄξιον.

19.

Athen. 2, p. 48, A : Ἀν.

— Τρίκλινον δ' εὐθέως συνήγετο
καὶ συναυλία γέροντι.

Vulgo συναυλίαι, quod minus placet.

20.

Idem 1, p. 28, F : μέμνηται δὲ οὗτος (Eubulus fr. incert. 6) καὶ ψιθίου οἴνου ... καὶ Ἀν. « Χοῦς κεκραμένος ψιθίου. » Nescio an præstet κεκραμένου : v. Odyss. 3, 332, Ar. Eccles. 1120, etc.

21.

Idem 2, p. 57, E : διὰ τεσσάρων δ' αὐτὰ (τὰ ᾠὰ) προενήνεκται Ἀν. ᾠάρια εἰπών. Morem quattuor ova simul apponendi in conviviis dicere videtur.

22.

Idem 11, p. 502, B : Ἀν. δὲ « φιάλας Ἄρεος » καλεῖ τὰ ποτήρια, scil. τὰς χαρυωτὰς φιάλας. « Cf. Antiph. Καιν. » *M.*

23.

Antiatt. p. 111, 27, Πληγὴν ἔχων : ἀντὶ τοῦ τετρωμένος. Ἀν.

24.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 21 : ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης ἔφη, ἀκόλαστόν τε σῶμα (minus bene cod. ἀκόλαστον δὲ σ., quum statim sequatur δὲ) Σοφοκλῆς, ἀκολαστάματα (sic codex) δὲ λέγουσι κατακόρως οἱ Ἐπικούρειοι· πλὴν καὶ Ἀν. κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης (Lys. 371, ubi Bentlejo auctore scripsimus ἀκολαστήματα, repudiata κακοφώνῳ aliorum forma ἀκολαστάσματα, quam effinxerunt ex librorum scriptura vitiosa ἀκόλαστ' ᾄσματα).

12.
Cohærens opus omnium invenit finem.

13.
Proserpinæ acerbum promptuarium deserimus.

14.
Pellis ursi, leonis, pardali, vituli, canis.

15.
Non apud vulgus gratia parit gratiam.

16.
Civitas voluit, quæ nihil curat leges.

17.
Exoletæ ad nubendum mihi sunt virgines.

18.
Pulchra quidem mors, priusquam morte dignum commiseris.

19.
— Triclinium statim apparabatur
et tibiarum concentus seni.

20.
Congius mixtus Psithii (vini).

22.
Phialas Martis.

23.
Plagam habens.

24.
Indomita petulantia.

25.

Hesychius, Ἀμφίδυσις, ἐπίθετον φιάλης παρὰ Ἀναξανδρίδῃ. « Corrigunt ἀμφίθετος, de quo Hesych. infra, Ἀμφίθετος : φιάλη ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη. Sed probanda videtur ἀμφίδυσις φιάλη, h. e. ea, quæ ab utraque parte δύσιν seu στόμα habet. Significatur ἀμφικύπελλον, de quo Buttmann. Lexil. 1, p. 160. » *E M.*

26.

Pollux 2, 166 : καὶ περιζώστραν Ἀν. εἴρηκεν,

Ὡς δὴ παχεῖαν τὴν περιζώστραν ἔχει.

Libri ὡς δὲ, quod Mein. correxit. Cf. Theocr. 2, 121.

27.

Idem 6, 43 : Ἀν. δὲ καὶ χορτασμὸν εἴρηκε, καὶ (immo ὡς) τὸ χορτάζειν Ἀριστοφάνης.

28.

Photius p. 572, 2, Τάχα : ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. οὕτως Ἀν.

XLV

EUBULUS.

« Suidas : Εὔβουλος, Κήττιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος. ἐδίδαξε δράματα ρδ'. ἦν δὲ κατὰ ρα' ὀλυμπιάδα (ante Chr. nat. 375-372), μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς. Mediæ comœdiæ diserte assignatur in Etym. M. p. 451, 30, et apud Ammonium v. Ἔνδον, opponitque cum quodammodo antiquis Athen. 7, p. 300, B, neque id inepte, quum Eubulus Cydiam, classis ducem ap. Athen. 13, p. 569, A (cf. Ruhnk. Hist. crit. oratt. p. 74) commemoret, pariterque Carabum sive Callimedontem et Philocratem, ap. Athen. 1, p. 8, B, et 8, p. 390, D, utrosque Demosthenis æquales. — Photius : Κηττὸς, δῆμος τῆς Λεοντίδος. Cf. Bœckh. Corp. Inscriptt. 1, p. 152, Toup. Emend. 3, p. 71. Fabularum (104) tituli superstites ultra *quinquaginta* indicant, poesin viri in mythicorum dramatum et Tragicorum, præsertim Euripidis, parodia versatam esse ita, ut dictio, ceterum elegantissima, et numerorum in levissimis rebus gravitas, passim supra soccum assurgat. Idem in fingendis vocabulis feliciter audax fuit, et trimetrorum, quo versuum genere inprimis usus est, numeros curiose elaboravit, aliis, neque ignobilibus, poetis, velut Alexide (Ath. 1, p. 26, A), Ophelione (Ath. 2, p. 43, F), Ephippo (Ath. 7, p. 311, D; 8, p. 358, F), tantum artificem imitantibus et opes ejus, tanquam suas, libenter usurpantibus. » *E Mein.*, quem vide de titulis singulis disquirentem Hist. crit. Com. p. 359-367.

I. ΑΓΚΥΛΙΩΝ.

Eodem titulo comœdia tribuitur Alexidi. Scholiastam Aristoph. Vesp. 1217 si sequi licet, similis impietate Ancylion iste fuit Cardopioni, adeo ut matri verbera intenderet. » *E M.*

1. 2. 3.

Athen. 15, p. 668, D : ἐγίνετο δὲ καὶ πεμμάτιά τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες. καὶ δὴ ὠνομάζετο (libri καὶ διωνομάζετο, sed hoc verbum quo sensu apud Dionysium Halicarn. in Schneideri Lex., Strab. 3, p. 151, et alias, legitur, abhorret) τὰ πεμμάτια τότε χαρίσιοι. ... μνημονεύει Εὔβουλος ἐν Ἀγκυλίωνι, λέγων οὑτωσί,

Καὶ γὰρ πάλαι πέττει τὰ νικητήρια.

εἶθ' ἑξῆς φησιν

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως, πέττουσα τὸν χαρίσιον.

ὅτι δὲ καὶ φίλημα ἦν ἆθλον, ἑξῆς λέγει ὁ Ε.

Εἶεν, γυναῖκες, νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην
ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε!
θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας,
καὶ μῆλα πέντε, καὶ φιλήματ' ἐννέα.

Versu 1 fort. πέττει γε, meliore versus modulatione. Codd. sequiores πίπτει. « Nix. dicit τοὺς χαρισίους (ἄρτους). » *M.* Specialiter quidem; contra v. 5. Versum 2 iterum affert Ath. 14, p. 646, B, ubi libri ἐξεπίδησας. V. 3 Εἶεν, i. e. ἄγε δή : v. Ar.

26.
Quam crassum cingulum habet!

27.
Saginationem.

ANCYLION.

1.
Dudum enim subigit præmia victoriæ

2.
Exsiluit modo, charisium subigens.

3.
Heja, mulieres, nunc per totam noctem
decimo infantis saltabitis!
proponam vero victoriæ præmia tres vittas,
et mala quinque, et oscula novem.

Ran. 568, Viger. 5, 6, 9, Bachmann. Anecd. Gr. 2, p. 363 et (paucis mutatis) 375. V. 4 « *decimum diem* dicit, ex quo natus est infans, quo die natalia ejus celebrabantur sacrificio et epulo cognatis exhibito : v. laudatos Hesychii interpp. v. Δεκάτην θύειν, et inprimis Suidam vv. Δεκατεύειν et Δεκάτην ἑστιάσειν. » *E Schweigh*. Cf. index Aristophanis v. ἡ δεκάτη.

4.

Idem 9, p. 369, E : ταύτης (τῆς γογγυλίδος) μνημονεύει E. ἐν Ἀγχ. οὕτως,

Ὀπτήσιμον γογγυλίδα ταυτηνὶ φέρω.

II. ΑΓΧΙΣΗΣ.

1.

Pollux 6, 10 : ὅτι καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα · ἐφήπλουν, E. ἐν Ἀγχίσῃ διδάσκει, καὶ πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι. « Cervicalia plumis sufferta memoravit Toup. Emend. 1, p. 106. » *E M*. Ἐφήπλουν verbum depravatum : suspicor legendum esse ἐπήμπλευν, quamvis omisso verbo in lexicis. Confusa fuerint π et φ, ut apud Aristoph. Plut. 684, ubi v. ann.

2.

Idem 9, 76 : ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτο E. ἐν Ἀγχ. καλεῖ Παλλάδας. « Numos dicit, quibus Palladis facies insculpta fuit. Præter Eckhelium v. Beger. Thesaur. Palat. p. 258. » *E M*.

III. ΑΜΑΛΘΕΙΑ.

Athen. 2, p. 63, D : τούτων (τῶν βολβῶν) Ἡρακλῆς ἐσθίειν παραιτεῖται ἐν Ἀμαλθείᾳ Εὐβούλου, λέγων

Θελιμώτερον, ἢ κραυρότερον, ἢ μέσως ἔχον,
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν·
κἀγὼ γὰρ οὐ καυλοῖσιν, οὐδὲ σιλφίῳ,
οὐδ' ἱεροσύλοις, καὶ πικραῖς παροψίσι,
βολβοῖς τ', ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα,
ἃ δ' εἴς τ' ἐδωδὴν πρῶτα, καὶ ῥώμης ἀκμὴν,
καὶ πρὸς ὑγίειαν, πάντα ταῦτ' ἐδαινύμην,
κρέας βόειον ἑφθὸν, ἀσόλοικον, μέγα,
ἀκροκώλιόν τε γεννικὸν, δελφάκιά τ' ὀφθ',
ἁλίπαστά (τε) τρία.

Libri versu 1 Θερμότερον, cui male opponitur κραυρότερον, *siccius*, recte θελιμώτερον, *succosius* : v. Æschyli Suppl. 914 (θέλιμον πῶμα), et de λ et ρ litteris commutatis ann. ad Ar. Nub. 573, Cratini Seriph. 13, Teleclidis Πρυτ. 6. Photius, Κραυρότερον : εὐθραυστότερον, σκληρότερον. V. 2 malim ταῦτ' ... μείζον', quum plura hic dicantur. Similiter Euripides Androm. 363, annotante Mein.,

εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν.

V. 3 « καυλοὶ sunt *silphii caules edules*, σίλφιον *laserpitium* seu succus ipse silphii, quicum parabantur divitum opsonia. » *E Schw*. V. 4 ἱερόσυλα intelligas cibos *templis surreptos*, plerumque parciores vilesque (v. Anaxandr. Incert. 13), quibus oppositæ sunt, ut videtur, πικραὶ παροψίδες, *acerba*, h. e. cara, vix emenda, *opsonia*. V. 5 βολβοῖς : *bulbos* edules dicit, de quibus v. Ar. Nub. 188, Eccles. 1089. V. 8 ἀσόλοικον, *non solœcum*, tropo ridiculo, est ἄρτιον, *integrum*, non vitiosum. V. 9 libri mendose ὀπτὰ δελφάκια. Meinek. conjecit γεννικὸν ὀπτοῦ δέλφακος. V. 10 vocabulo τὲ, facile negligendo, et sententia et versus probabiliter, ni fallor, suppletur.

Huc retulit Hemsterhusius fragmentum Δαμαλείας, p. 440.

IV. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

Athen. 8, p. 340, D, de Callimedonte, qui cognominabatur Carabus : E. δ' ἐν Ἀνασωζομένοις,

— Ἕτεροι δὲ, θεοῖσι συμπεπλεγμένοι,
μετὰ Καράβου σύνεισιν, ὃς βροτῶν μόνος
δύναται καταπιεῖν ἐκ ζεόντων λοπαδίων
ἄθρους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἕν.

Versu 1 θεοῖσι συμπ., *manus conserentes cum diis*, θεῶν ἐχθροὶ, ut passim Aristoph. ἄθεοι atque improbi. Versu ultimo Coraes ὥστε μεῖναι, i. e. λειφθῆναι. Dobræus ὥστ' ἀνεῖναι.

4.

Frigendam hanc affero turundam.

AMALTHÆA.

Succosius, vel siccius, vel medium (edulium),
hæc sunt cuique potiora quam Trojæ expugnatio.
Et ego quoque non caulibus, neque silphio,
nec templo surreptis, acerbisque opsoniis
bulbisque, me saginatum veni,
sed quæ primum esui apta sunt, et robori conducunt
ac sanitati, iis omnibus pasci soleo,
carne bubula cocta, non solœca, magna,
trunculis magnificis, assatisque porcis,
et salitis tribus.

SERVATI.

— Alii vero, cum diis rixantes,
sunt apud Carabum, qui mortalium solus
deglutire potest ex ferventibus patinis
tota salsamenta, ut nihil supersit.

V. ANTIOΠΗ.

« Hac fabula cognominem Euripidis luserit Eubulus. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 417, B : καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφαγίαν ἐκωμῳδεῖτο, ὡς τὸ Βοιωτόν. E. γοῦν ἐν Ἀντιόπῃ φησὶ

Πονῆμεν ἄμμες καὶ φαγῆμεν ἀνδρικοὶ,
καὶ καρτερῆμεν, τοὶ δ' Ἀθηναῖοι λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν, τοὶ δὲ Θηβαῖοι μέγα.

Libri versu 1 Πονεῖν μὲν et φαγεῖν μὲν, menda sentientibus Dobræo Advers. 2, p. 325, et Mein. Eust. p. 954, 33 : Εὔβουλος, παρ' ᾧ φησί τις Βοιωτὸς, ὅτι « πονεῖν μὲν (sic)... ἀνδρικοί. » Rectius Laconis verba esse statuas cum Dobræo.

2.

Idem 2, p. 47, B, ubi exempla vocis ὀξύπεινος affert : καὶ E.

Ζῆθον μὲν ἐνθένδ' ἁγνὸν ἐς Θήβης πέδον
οἰκεῖν κελεύω· (καὶ γὰρ ἀξιωτέρους
πωλοῦσιν, ὡς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ,
σὺ δ' ὀξύπεινος·) τὸν δὲ μουσικώτατον
κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα,
οὗ ῥᾷστ' ἀεὶ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι,
κάπτοντες αὔρας, κἐλπίδας σιτούμενοι.

Versu 1 Mein. probabiliter ἐνθένδ' pro ἐλθεῖν, quod friget sequente οἰκεῖν. « Ἐς Θ. π. οἰκεῖν, ut ἕζεσθαι εἰς τόπον. » *E M.* V. 2 ita Jacobs. pro κελεύει. Verisimiliter Mein. hæc ad Antiopen fabulam retulit, quibus ipsa mater compellaverit filios. V. 7 vulgo αὔρας ἐλπίδας σιτ., quæ est arena sine calce : κ litteræ σ similis in veteribus libris videtur offecisse. Ἐλπ. σιτ., v. ann. ad Ar. Nub. 479. Livius 42, 39 : *levi aura spei objecta.*

3.

Eust. ad Odyss. p. 1915, 17 : κόλλοπα τὸ παχὺ δέρμα φασὶ λέγεσθαι, καὶ τῶν ὀργάνων κόλλαβον, παρατιθέμενοι Ὅμηρον (Odyss. 21, 407) καὶ ἄλλους τινάς. ἕτεροι δὲ οὕτω καλοῦσι τὸν περιτρέχοντα καὶ ἑταιροῦντα, ὡς καὶ Εὔπολις (sic) ἐν τῷ

α. Καλλίστρατός τίς ἐστιν.... οὗτος οὖν
πυγὴν μεγάλην εἶχ', ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν.
β. Τοῦτον καταλεκτέ' ἐστὶν ἐς τοὺς κόλλοπας
τοὺς ἐκδρομάδας.

Ap. Eust. propric K. ἐστί τις· οὗτος οὖν π. μεγ. εἶχεν. ... καταλεκτέον ἐς τοῦ κόλλ. etc. Alterius personæ verba (K. τίς ἐστι) β. Τίς δ' ἔσθ'; (α. Οὗτος etc.) hausta videantur a prægressis similibus, etiam Bergkio suspicante β. Ὅστις; « Ab Eupolide hæc scribi non potuisse, et Eubuli nomen illi substituendum esse, monui Quæst. scen. 3, p. 23. V. 3 κόλλοπας dicit ἀνδρογύνους, *exoletos*, *pathicos*. Antiatt. p. 102, 31 : κόλλοπάς φασι δεῖν κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων, οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. Qualis fuit Callistratus. Theopompus Chius Athen. 4, p. 166, E : Καλλίστρατος δὲ ὁ Καλλικράτους, δημαγωγὸς, καὶ αὐτὸς πρὸς μὲν τὰς ἡδονὰς ἦν ἀκρατὴς, τῶν δὲ πολιτικῶν πραγμάτων [ἦν] ἐπιμελής. Cf. Eubul. Sphingocarione, Anaxandr. Protesil. 2. Obscœna etiam alia sunt verba, quibus *corium* significatur, inprimis κολλοπεύειν. Plato com. apud Stobæum Ecl. phys. 2, p. 26 :

Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει.

Cf. Lobeck. Paral. gramm. p. 81, 19. V. 4 τοὺς ἐκδρ. Eustath. l. l. : ἐκδρομάδες οἱ ἀκολασταίνοντες ὑπέρακμα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν, καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρῶτον ὑπηνήταις. » *E M.*

4.

Antiatt. p. 111, 21, Περὶ πρώτους ὕπνους : E. ἐν Ἀντ.

VI. ΑΣΤΥΤΟΙ.

Athen. 2, p. 69, C : Καλλίμαχος δέ φησιν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι. καὶ E. δ' ἐν Ἀστύτοις

ANTIOPA.

1.

Ad laborem nos et esum strenui
continentiamque, Athenienses autem dicendo
et modice comedendo, Thebani vero multum.

2.

Zethum quidem hinc sanctam Thebarum terram
habitatum ire jubeo, (justiore pretio
scilicet ibi venditis panibus,
te autem famelico,) musicæ vero peritissimum
claras Athenas emigrare Amphionem,
ubi facillime esuriunt semper Cecropidum filii,
captantes auras et spe pasti.

3.

a. Callistratus quidam est... (b. Quis autem est?)
a. Hic igitur podicem magnum habuit, Chariades, ac
b. Inserendus ille est pathicis [venustum.
exoletis.

Μὴ παρατίθει (μέν) μοι θριδακίνας, ὦ γύναι,
ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἢ σεαυτὴν αἰτιῶ·
ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γὰρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις,
ὥστ' ἐστὶ νεκύων βρῶμα.

Versu 1 facile exciderit μὲν, de quo ad Anaxandr. Φιαλ. 2. Minus probabiliter Pors. τὰς θριχ. Mein. Μὴ, μὴ παρ., ut aliquoties Aristoph. et similiter ναὶ, ναί. Verum sic totum verbum παρατ. ponitur in thesi. V. 3. « In lactucis Venerem composuisse mortuum Adonin, pervulgata fuit opinio veterum. Hinc lactuca Ἄδωνις dicta. Etym. M. p. 19, 16 : ἀδωνὶς (sic) χελιδὼν, θρίδαξ, ubi duæ glossæ in unam conflatæ esse videntur, ἀδονίς (immo ἀηδονίς. *Both.*) : χελιδών. Ἄδωνις : θρίδαξ. V. 5 νεκ. βρῶμα. Etiam apud Romanos multis religionem fuisse vesci lactucis, ex Plinii H. N. 19, 8, 38, docuit Casaub., laudato simul Galeno De fac. medic. simpl. 3, ubi testatur, lactucæ succo tam facile aliquem tolli quam cicutæ. » *E M.* Scilicet *lactucæ agrestis* apud Plinium, Linnæo dictæ *virosæ*, cujus suspicione ne *scariolam* quidem *lactucam* prorsus carere ait doctissimus Stein. *Handb. d. Naturgesch.* 2, p. 131. Ceterum Dobræus Athenæum dixisse conjicit, Eubulum ἐν ἀστύτοις, h. e. inter cibos venerem exstinguentes, numerasse lactucam; idque pro nomine comœdiæ accepisse epitomatorem.

VII. ΑΥΓΗ.

Athen. 14, p. 622, E : Σόφων... μάγειρος γεγωνότερον ἐφθέγγετο, ὡς πάντας ἀκούειν, τὰ ἐξ Αὔγης ἔπη Εὐβούλου·

Τί, ὦ πόνηρ', ἕστηκας ἐν πύλαις ἔτι,
ἀλλ' οὐ βαδίζεις; τοῖς δὲ γενναίοις πάλαι
διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη,
διερράχισται σεμνὰ δελφακίων κρέα,
κατηλόηται γαστρὸς ἐν μέσῳ κύκλος,
κατησίμωται πάντα τἀκροκώλια,
νενωγάλιστ' εὔσημος ἀλλᾶντος τόμος,
παρεντέτρωκται τευθὶς ἐξωπτημένη,
παρεγκέκαπται σταμνί' ἐννέ' ἢ δέκα·
ὥστ', εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φαγεῖν,
ἔπειγ', ἔπειγε, μή ποθ', ὡς λύκος χανὼν,
καὶ τῶνδ' ἁμαρτὼν ὕστερον σύχν' ἂν δράμῃς.

Versu 2 in vulgatis libris legitur γενναίως, corrupta quidem sententia : dicuntur enim honesti aliquot cives, convivio excepti a viro quodam opulento, cujus ad fores adstantem videns coquus miserum aliquem parasitum, non aptum ad dicendum ridicula ex officio, qui, sæpe ludibrio habitus a convivis, jam accedere veretur invocatus, eum his verbis compellat. Primum igitur restituendum fuit γενναίοις, deinde, v. 4, vividioribus et huic generi convenientioribus numeris δελφακίων dedi pro δελφάκων, nec brevi intervallo repetitum σεμνὸς ferendum ratus, v. 7, εὔσημος. Sic autem codd. : ἐνωγάλισται (quod, quanquam agnitum ab Eust. p. 1163, 27, recte correxit Mein.) σεμνὸς ἀλλ. τ. V. 9 quum alias usurpatum inveniatur ἐγκάπτειν (v. Scheideri Lex. h. v.), obtemperavi Valckenario ad Ammon. p. 21, mutanti vulgatum παρεκκέκαπται, quamvis nec male etiam ἐκκάπτειν diceretur, ut ἐκπίνειν. Egregie autem Valck., probante Schweigh., σταμνί' pro insulso, nec dubie depravato, τ' ἀρνί', et v. 10 εἴ τι pro ἐπεί. Denique concursum homœoteleutorum fugiens sprevi præ elegantioribus vulgatum συχνόν. Feliciter παρῳδῶν tragœdiam E. quum alia dixit h. l., tum σεμνὰ δελφακίων κρέα, et, si divinavimus, εὔσημος ἀλλᾶντος τόμος. Versu. ult. codd. antiquiores δραχμῆς. V. 11. « Proverbio Λύκος χαίνει de eo, quem spes destituit, usus etiam Euphron Fratr. 1, 30 :

— τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διαχενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

Omisso scriptoris nomine hoc drama laudat schol. Rhesi 406 : ἄμυστιν οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος, ἐπιτηδειότητα ἔχον τὰς ἀμυστὶ πόσεις, ὡς ἐν Αὔγῃ

Σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς
ἕλκουσι τὰς ἀμύστιδας.

NON ARRIGENTES.

Noli lactucas (quidem) apponere mihi, uxor,
in mensa, aut te ipsa accusa :
in hoc enim olere, ut ajunt, olim
Venus exposuit defunctum Adonin,
ut mortuorum sit cibus.

AUGE.

Quid, miser, stas adhuc ad portam,
neque abis? liberales autem viri dudum
dilacerarunt calida anserculorum membra,
dissecuerunt venerabiles porcellorum carnes,
contriverunt ventris medium orbem,
absumpserunt simul omnes turunculos,
bene ominatum farciminis frustum,
loliginem assatam,
interimque hausta novem vel decem vasa fictilia :
quare, si vis aliquantum reliquiis vesci,
festina, festina, ne forte, ut lupus hians,
etiam his frustratus post multum curras.

(malim, sententia gravi uno versu conjuncta, i. t. *Both.*). Ita enim verissime Hermannus pro ὡς ἐν αὐτῇ : sed, Eubuline, an Philyllii, an ipsius Euripidis Augen scholiasta laudaverit, incertum est. » *E M.*

VIII. ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ.

Athen. 15, p. 666, E : ἐκάλουν δὲ καὶ καταχτούς τινας κοττάβους· ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπίπτοντα. E. Βελλεροφόντῃ,

Τίς ἂν λάβοιτο τοῦ σκέλους κάτωθέ μοι;
ἄνω γὰρ ὥσπερ κοττάβειον αἴρομαι.

« Bellerophontis verba Pegaso in altum elati. » *E M.* Exemplum formæ κοττάβειον vel κοτταβεῖον desidero; malim igitur ὥσπερ κοττάβιον ἀναίρομαι.

IX. ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

Hoc nomine etiam Alcæi et Antiphanis fabulæ ferebantur : v. Mein. Hist. crit. Com. p. 360.

1.

Athen. 6, p. 248, C : κακοσίτου δὲ μέμνηται E. ἐν Γανυμήδει,

Ὕπνος (γ' ἂν) αὐτὸν, ὄντα κακόσιτον, τρέφει.

Licymnius Athen. 13, p. 564, C : Λικύμνιος ὁ Χῖος, τὸν Ὕπνον φήσας ἐρᾷν τοῦ Γανυμήδους, οὐδὲ, καθεύδοντος αὐτοῦ, κατακαλύπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κομίζειν (curare) τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς, λέγει δὴ οὕτως·

Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς, ἀναπεπταμένοισιν
ὄσσοις ἐκόμισε κοῦρον.

Eubuli versu Porson. γὰρ αὐτόν. Altero loco Athenæi codd. inepte κατακαλύπτει et κομίζει, similiterque apud Licymnium ἐκοίμισε, tum ἡδονῆς. λέγει δὲ, interrupto cursu sententiæ, et in versibus ἀναπεπταμένοις ὄσσοισιν, quum prior eorum, asynartetus quidem, constet iambo dim. et anapæsto parœm., alter autem sit anacreonteus.

2.

Athen. 3, p. 110, A : δίπυρον. E. Γανυμήδει « Διπύρους τε θερμούς. » οἱ δίπυροι δ' εἰσί τινες ἄρτοι τρυφῶντες. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Cf. Alcæi Ganymedem, fr. 3.

X. ΓΛΑΥΚΟΣ.

1.

Pollux 6, 67 : ἔνια δὲ τῶν ἡδυσμάτων ἐπῃνεῖτο ἐκ χωρίων, ὡς E. ἐν Γλαύκῳ φησὶ

Καὶ νᾶπυ Κύπριον, καὶ σκαμωνίας ὀπὸν,
καὶ κάρδαμον Μιλήσιον, καὶ κρόμμυον
Σαμοθρᾴκιον, καὶ καυλὸν ἐκ Καρχηδόνος,
καὶ σίλφιον θύμον τε τῶν Ὑμηττίων,
ὀρίγανόν τι Τενέδιον.

Cf. Antiphanis (cui hæc tribuuntur in Athenæi epitome 1, p. 28, D) fragm. incert. 16. « Postrema verba ὀρ. τε Τεν. ex Athenæo accesserunt, particula τε adjecta a Porsono.

2.

Harpocr. p. 185, 21 : ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ὑμήττῳ ψῆγμα χρυσοῦ πολὺ φανείη καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων· οἱ δὲ ἀναλαβόντες ὅπλα ἐξέθεον ἐπ' αὐτούς. ἄπρακτοι δὲ ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες « σὺ δέ γ' ᾤου χρυσοχοήσειν. » (qui est finis hexametri heroici ex aliquo carmine tunc vulgato)... ἐχλευάζοντο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κωμικῶν. E. γοῦν ἐν Γλ. φησὶν

Ἡμεῖς ποτ', ἄνδρες, Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα
καὶ σιτί' ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος.

« Versum 1 et 2 habet, omisso titulo, Suidas v. Χρυσοχοεῖν. Similia de Indorum expeditione contra formicas aurum custodientes fabulatur Herodotus 3, 102, et Dio Chrysost. Orat. 35, p. 73 Reisk. » *E M.* Bæhr. ad Herodotum l. l. : « Wahl. (*Erdbeschr. v. Ostindien*, p. 813 seqq.) Indicam formicam suspicatur speciem quandam esse canis

---

BELLEROPHON.

Quis me crure infra prehendat?
in altum enim, ceu cottabus, tollor.

GANYMEDES.

Somnus eum, quum male vescitur, nutrit.

GLAUCUS.

1.

Et sinapi Cyprium, et scamoniæ succum,
nasturtiumque Milesium, et cepam
Samothraciam, et caulem ex Carthagine,
et silphium thymumque Hymettiorum,
origanumque Tenedium.

2.

Nos aliquando, viri, Cecropidis persuasimus,
ut, sumptis armis et cibariis in tres dies,
in Hymettum exirent contra formicas,
propter visum illic auri ramentum.

hyænæ, » etc. Cf. Schneider. Lex. vv. Μύρμηξ et Μυρμηκολέων. Versu 1 ἄνδρες Mein. pro ἄνδρας. V. 3 Valesius σιτί'. Codd. συὸς vel σύ. Erasmus σῖτον. Conf. Aristoph. Pace 312 : σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Ridicula de Myrmidonibus v., si tanti est, apud Heyn. ad Apollodorum 3, 12, § 6 et 7.

XI. ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 247, A, vocem ἐπισίτιος explicans : E. δ' ἐν Δαιδάλῳ,

— Ἐθέλει δ' ἄνευ
μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ἐπισίτιος.

2.

Antiatt. p. 108, 14, Μηχί : ὡς ναιχὶ καὶ οὐχί. E. Δ.

3.

Themistius In Aristot. De anima 1, 3 : Δημόκριτος, παραπλησίως λέγων Φιλίππῳ τῷ κωμῳδοδιδασκάλῳ· φησὶ γὰρ τὸν Δαίδαλον κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγχέαντα ἄργυρον χυτόν. De his Mein. Hist. crit. Com. p. 342 : « Vix dubitari potest quin hæc ex eadem Dædalo derivata sint, quam Eubulo tribuunt Athen. 6, p. 247, A, et Antiatt. Præterea Philippum (Aristophanis filium) commemorant Suidas v. Ἀποσιμῶσαι, et Stob. Serm. 62, 35, quanquam, qui ibi laudantur Philippi versus, ab eodem Stobæo 92, 7, Menandro tribuuntur. » Dixerit igitur Philippus vel Eubulus :

Ὁ Δαίδαλος ἐγχέας ἐποίησεν ἄργυρον
χυτὸν Ἀφροδίτην τὴν ξυλίνην κινουμένην.

XII. ΔΑΜΑΛΕΙΑ.

Nomen insolitum, in quo potest ut α ortum sit ex ει, et scribendum Δαμάλει : nam quod Hemsterhusio in mentem venit, ita corruptum esse Ἀμαλθεία, vix et ne vix quidem credibile est. Suidas v. Ἀσκωλιάζειν, ubi etiam ipse hos versus habet, Δαμαλίᾳ.

Schol. Arist. Pluti 1130 : κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον, καθάπερ E. ἐν Δαμαλείᾳ (sic) φησὶν οὕτως,

Καὶ πρός γε τούτοις (τοῦτον) ἀσκὸν εἰς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθε, καὶ καχάζετε·
ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν, ἀπὸ κελεύσματος!

Eadem ap. Suidam v. Ἀσκωλιάζειν, qui ἐν Δαμαλίᾳ. Versu 1 schol. τούτοις. Harpocr. in cod. Marc. p. 37 Bekker. τοῦτο pro τοῦτον, ut opinor, quod in vulgatis libris exciderit post simile τούτοις. Bentleius in fine versus addebat χαμαί. V. 2 καχ., attice, ut Ar. Eccles. 849. Minus recte schol. et Suidas καγχάζετε. Valde suspectus est hiatus post καχάζετε, suspicorque Eubulum scripsisse καχάζεθ' ἕν, h. e. καχάζετέ τι, de quo v. ann. ad argumentum alterum Alcestidis. Eodem modo Germani : *lacht eins!* V. 3 Harp. omittit ἀπὸ κελ.

XIII. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ.

Athen. 3, p. 100, E, de μήτρᾳ dicens : E. δ' ἐν Δευκαλίωνι,

Ἡπάτια, νῆστις, πλεύμονες, μήτρα.

Et p. 107, F : ἡπάτιον δ' εἴρηκεν E. ἐν Δευκ.

XIV. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Hujus comœdiæ titulum et argumentum a Dionysio, Siciliæ tyranno, ductum esse, testatur Athen. 6, p. 260, C. Regnavit autem ille post mortem patris cognominis ab olymp. 103, 1 (ante Chr. nat. 367) usque ad olymp. 109, 2 (ante Chr. 342), de cujus dolosa nequitie ac flagitiis præ aliis scriptoribus multus est in variis Historiis Ælianus. Nec male Valerius Max. 6, 9 : « Dionysius quum hereditatis nomine a patre Syracusanorum ac pæne totius Siciliæ tyrannidem accepisset, maximarum opum dominus, exercituum dux, rector classium, equitatuum potens, propter inopiam (scilicet primum a Dione, posteaque a Timoleonte, victus atque expulsus. *Both.*) litteras puerulos Corinthi docuit. » In sequentibus mira quædam ejus et ridicula, nec tamen illiberalia, proponuntur.

1.

Athen. 6, p. 260, C : τὰ παραπλήσια (Philippo, Amyntæ filio) ἐποίει καὶ ὁ Σικελιώτης Διονύσιος, ὡς E. ὁ κωμῳδιοποιὸς παρίστησιν ἐν τῷ τοῦ τυράννου ὁμωνύμῳ δράματι·

DÆDALUS.

1.

— Vult autem sine
mercede apud eos manere pro cibo.

3.

Dædalus argento liquido infuso
Venerem ligneam moveri fecit.

DAMALIS (?).

Et deinde huic utri posito in medio
insilite ridentes
eos, qui delabuntur, jussi!

Ἀλλ' ἔστι τοῖς σεμνοῖσι μὲν αὐθαδέστερος,
καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι· τοῖς σκώπτουσί τε
εἰς αὐτὸν εὐόργητος· ἡγεῖται δὲ δὴ
τούτους μόνους ἐλευθέρους, κἂν δοῦλος ᾖ.

Versu 1 libri fere σεμνοῖς, sed VL σεμνοῖσιν. Ad numeros juvat σεμνοῖσι. Superbos et adulatores pariter contempsisse, iisque insultasse, ait Dionysium, contraque cavillatores dilexisse. V. 3 εἰς additum a Mein., qui nunc cum Casaub. ἑαυτόν, et versu 2 malit τοῖς δ' αὖ κόλαξι. Deinde v. 3 libri ἡγ. δὴ, vel δέ. Bene Schweigh. ἡγ. δὲ δή.

2. 3.

Schol. Eurip. Medeæ 473, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι, etc. : πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς (fr. 7) φησιν « Ἔσωσας (malim Ἔσωσά σ') ἐκ τῶν σῖγμα τῶν Εὐριπίδου. » καὶ Ε. Διονυσίῳ

Εὐριπίδου δ' ἐξ, ὡς ἴσασ', ἔσωσά σε.

καὶ

— Παρθέν', ἕξεις μοι χάριν;

Vulgo apud Eubulum Εὐριπίδου δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι, et secundum codicem Florent. Παρθενεύσεις ἕξεις μοι χάριν, vitiose quidem. Marklandus

ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', ἕξεις μοι χάριν;

qui Euripidis versus est ex Andromeda ap. Diog. Laert. 4, 29, ubi εἴσῃ (pro εἴσει) legitur pro eo, quod E. posuit, ἕξεις. Ἐσ et ἐξ confusa etiam apud Euripidem Meleagri fr. 24, neque ita raro ξ et σ permutata inter se reperias, velut Hecubæ 158 pro ποῖ δ' ἥσω; legendum esse arbitror ποῖ δ' ἥξω;

4.

Ibidem additur post ἕξεις μοι χάριν, sententia quidem abhorrente, nisi quod etiam hic frequentius usurpatum sigma vituperatur :

Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι,
τὰ σῖγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτῷ σοφοί.

Αὐτῷ, i. e. τῷ σίγματι. Mendose libri αὐτοί. « E. videtur gloriantem induxisse Dionysium, quod Euripidis sigmatismo Græcos liberasset. Ac fortasse ἄσιγμον tragœdiam in certamen commiserat, cujusmodi lusum ne Pindarus quidem et Lasus Hermionensis aversati sunt : v. Casaub. ad Athen. 10, p. 448, C, D, et de tragœdiis comœdiisque Dionysii, a Suida commemoratis, Hist. crit. Com. p. 524 (ubi scribendum puto *Dionysium* « *juniorem*, » vel « *minorem*. » *Bōth.*). Odysseam ἄσιγμον Tryphiodorus scripsit secundum Eustathium p. 1379, 55. » *E M.*

5.

Ptolemæus Hephæst. apud Photium Bibl. 190, p. 150 ed. Bekkeri : ὅτι τὸ

Χαὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔδουσιν,

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ, εἰς Διονύσιον κωμῳδίᾳ.... ἡ δὲ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις περιαπτομένη νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. « Non potest dubitari quin hæc Ptolemæi de psalacanthe respiciat Suidas 3, p. 223 (ubi... οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθης· ἐν τούτῳ δέ φησιν, ὅτι βοτάνη ἐστὶ θαυμαστήν τινα δύναμιν ἔχουσα). Eubuli versum ad Dionysii contumeliam spectare, Ptolemæus indicavit; sed ratio irrisionis haud satis aperta est. Id unum scimus, Proclem istum, imperatorem Naxiorum, patriam prodidisse Dionysio olymp. 94, 2 (ante Chr. nat. 402) : v. Hist. crit. Com. p. 361. » *E M.* Callimacho in quo scripto hæc respicienda fuerint, quæ eum ignorare dicit Ptolemæus, nescimus. Ceterum ita codex Venetus; vulgati Καὶ... ἔχουσιν. Pridem Bentl. ἔδουσιν. Cf. ann. ad Pherecrat. Τυραννν. 1, 3, etc.

6.

Zenobius 4, 66, Κωφότερος κίχλης · ταύτης E. ἐν Διονύσῳ (sic) μέμνηται· φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῷον. Mendose Photius Lex. p. 200, Suidas h. v. et Incertus Crameri Anecd. Par. 1, p. 396 : παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ λέγεται « ἀφωνότερος κίχλης. » Scribam εὐφωνότερος, quæ dittographia fuerit apud Eubulum : nam turdum ἄφωνον dicere inepti est, nec raro α et ευ commutata sunt.

XV. ΔΟΛΩΝ.

Hujus fabulæ titulum servavit Athen. Mendose

DIONYSIUS.

1.

Sed erga superbos quidem et adulatores omnes
arrogantior est; propensæque voluntatis in eos,
qui ipsum cavillantur, atque hos sane
solos liberos existimat, quamvis servos.

2.

Ex Euripide autem, ut sciunt, te servavi.

3.

— Virgo, habebisne mihi gratiam?

4.

Meaque tormenta deridant
sigmate collecto, quasi hoc sapientes.

5.

Et Proclis equi viridem psalacantham edunt.

6.

Surdior (*vel* vocalior) turdo

Photius Lex. p. 463, 13 : E. Δούλῳ, quod correxit Alberti.

1.

Athen. 3, p. 100, A, verbi χορτάζειν exempla afferens : E. δ' ἐν Δόλωνι,

Ἐγὼ κεχόρτασμαι μὲν, ὦνδρες, οὐ κακῶς,
ἀλλ' εἰμὶ πλήρης, ὥστε καὶ μόλις πάνυ
ὑπεδυσάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας.

Ὦνδρες, ut Arist. Nub. 1374, etc. Vulgo ἄνδρες. Ad versum 3 Mein. : « Notum est, convivantes discalceatos accubuisse. »

2.

Idem 11, p. 471, D, de Thericleis poculis : καὶ E. ἐν μὲν Δόλωνι,

Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε,
(καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην
ἢ Θηρικλείας κύλικας,) ἡνίκ' ἦν νέος.

Versum 2 et 3 attulit etiam Mœris p. 199, ex eoque Thomas M. p. 182. Vitiose libri ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας (Mœr. et Thom. τἀκπώματα), etiam male his interpunctis (οὐδ.· καθ. γ. τὸν κ. ε. ἢ Θ. τ. κύλ., ἡν. ἦν νέος, quasi non servus olim juvenis diceretur, sed Thericles). Etym. M. p. 451, 29, Θηρικλέους τέκνον (e Theopompi Νεμέᾳ, versu 1) : κύλιξ, ἣν (λέγουσι) πρῶτος κεραμεὺς Θηρικλῆς ἦν ποιήσας. καί φησιν E., ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητής. Vulgo : κ., ἣν λέγουσι πρ. κερ. Θηρ. ποιῆσαι, ὥς φησιν etc. Ἦν facile neglectum fuerit post -ῆς, similiaque ποιήσας et ποιῆσαι. Tum notum est, καὶ et ὡς commutari nonnunquam a librariis : nam ὥς φησιν ferri nequit una cum τῷ λέγουσι, cujus similem ac τοῦ φασὶν usum attigit Matth. § 293, commemoravit etiam Schæfer. in indice libri de Ellipsibus græcis. Ceterum cf. Campylion. 2.

3.

Pollux 2, 29 : ἔλεγον δὲ καὶ πρὸς φθεῖρα κείρεσθαι τὴν πένθιμον κουράν, ὡς E. ὁ κωμικός. Sic edidit Bekkerus; vulgo cum dittographia πρὸς φθορὰν ἢ φθεῖρα. Photius Lex. p. 463, 13, Πρὸς φθεῖρα κείρασθαι : E. Δούλῳ (Δόλωνι).

XVI. ΕΙΡΗΝΗ.

Antiatt. p. 86, 30 : γέμειν τὴν ναῦν μόνον φασὶ δεῖν λέγειν, τὰ δ' ἄλλα μεστά) cod. repetito inutiliter verbo μεστὰ λέγειν). ἐλέγχει δ' αὐτοὺς E. Εἰρήνῃ. Et recte quidem : Æschyli Ag. 905, πημονᾶς γέμων· Xenophon Exped. Cyri 4, 6, 27, κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας. Cf. Matth. Gramm. § 330.

XVII. ΕΥΡΩΠΗ.

Athen. 10, p. 417, C, et Eust. p. 954, 34, de voracitate Bœotorum : καὶ ἐν Εὐρώπῃ,

— Κτίζε Βοιωτῶν πόλιν,
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.

Male codd. C et Eust. κτίζω. « Apertum est, hæc Cadmo dici, fortasse ab oraculo. Versus 2 habetur etiam in Mysis. » *E M.* Cf. Ion. 3.

XVIII. ΗΧΩ.

Athen. 7, p. 300, B : ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς, καὶ E. δέ φησιν ἐν Ἠχοῖ

Νύμφα δ' ἀπειρόγαμος τεύτλῳ περὶ σῶμα καλυπτὰ,
λευκόχρως, παρέσται
ἔγχελυς, ἃ μέγα μοι, μέγα σοι φῶς (εἴεν) ἐναργῶς.

Versu 1 δ' addidit Mein. Ἀπειρ., v. Aristot. H. A. 4, 11, 2. V. 3 libri ᾧ μέγα μοι. Schweigh. ὦ μ. μ. Recte, ut arbitror, Mein. ἃ μ. μ. : sed lacunam post φῶς expleturus suspicatur ponendum esse ἃ μέγ' ἐμοί, μέγα σοι φῶς ἔσσετ' ἐναργές, vel φάος ἔσται ἐν., quæ minus placent. Pro vulgato ἐναργὲς, concursu adjectivorum vitato, scripsimus ἐναργῶς. Cf. Ion. 2.

XIX. ΙΞΙΩΝ.

Athen. 8, p. 347, D : καθάπερ γὰρ

DOLON.

1.

Equidem, viri, non male pastus sum,
sed cibo repletus, ut sane vix
omni industria soleas induerim.

2.

Elui vero nullum vas unquam,
quum juvenis essem : quippe argillam
puriorem feci quam Thericleas calices.

EUROPA.

— Conde Bœotorum urbem,
virorum optimorum ad edendum toto die.

ECHO.

Nympha nuptiarum expers, betis involuta corpus,
candida, aderit
anguilla, quæ velim magna mihi, magna tibi, manifesto sit lux.

— Ἐν ταῖς γεννικαῖς εὐωχίαις,

φησὶν ἐν Ἰξίονι E.,

ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε
ἄνηθα, καὶ σέλινα, καὶ φλοιὸν ῥοᾶς,
καὶ κάρδαμ' ἐσκευασμένα,

οὕτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχαρὴς Οὐλπιανὸς μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρὶ προσηκόντων. Versu 2 posui φλοιὸν ῥοᾶς. Libri inepta corruptione φλυαρίας. Convivas opulentorum placentis appositis tamen et viles comedere ait cibos, in quibus granata, de quibus v. ann. ad Arist. Vesp. 1222 nostræ ed.

XX. ΙΩΝ.

1.

Athen. 4, p. 169, F : E. δ' ἐν Ἴωνι καὶ βατάνια καὶ πατάνια λέγει ἐν τούτοις,

Τρυβλία δὲ, καὶ βατάνια, καὶ κακκάβια, καὶ
* λοπάδια, καὶ * πατάνια, πυκινὰ, ταρφέα,
κοὐδ' ἂν λέγων λήξαιμι.

Libri versu 3 λέξαιμι, quod emendavit Fritzsch. Dissert. de Aristophanis Dæt. p. 13. Pollux partem horum habet 10, 106 : ἐν δὲ Εὐβούλου Ἴωνι εἴρηται « Τρυβλία δὲ καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια », ὡς ἕτερον ὂν παρὰ τὴν λοπάδα τούτῳ τῷ σχήματι. Πατάνια ipse Mein. mirabatur conjuncta βατανίοις, velut diversis. Nec λοπάδια fero, prægressis τρυβλίοις et βατανίοις. Passim permixta α, ευ, οι, itemque α et ε, π et φ, nec cibis deesse possunt vina : quare scribo

δεπάδια, καὶ πότ' οἴνινα, πύκν', εὐτερπέα.

2.

Idem 7, p. 300, C : ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς· καὶ E. δέ φησιν ἐν Ἠχοῖ.... καὶ ἐν Ἴωνι

Μετὰ ταῦτα θύννων μεγαλόπλουτ' ἐπεισέπλει
ὑπογάστρι' ὀπτῶν, αἵ τε λυμοσώματοι
Βοιώτιαι παρῆσαν ἐγχέλεις θοαὶ,
τεῦτλ' ἀμπεχόμεναι.

Versu 2 λυμ., oblimatis corporibus : v. Aristot. H. A. 8, 4, 5, et cf. Aristoph. Eq. 804-807. Libri mendose λιμνοσώματοι, nec rectius v. 3 θεαὶ pro θοαὶ, quod adstruas illis Plauti Pseud. 2, 4, 57 : *anguilla est : elabitur*. Ibidem Meinek. malit παρῆσαν, versu 2 λιγνοσώματοι. Priora usque ad ὀπτῶν iterum apponit Athen. p. 304, D.

3.

Idem 10, p. 417, C, de Bœotorum voracitate comicorum poetarum dicta afferens (cf. Europæ fragm.) : καὶ ἐν Ἴωνι,

Οὕτω σφόδρ' ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος,
ὥστ' οὐδὲ δειπνῶν, ὥς λέγουσ', ἐμπίμπλαται.

V. 2 δειπνῶν Casaub. pro δείπνων, ἐμπιμπλ. pro ἐμπίπλαται Dindorf. metro prospiciens.

XXI. ΚΑΛΑΘΗΦΟΡΟΙ.

Ammonius De simil. et differ. vocabulis p. 50 : Ἔνδον et Ἔσω διαφέρει.... ἔσω... ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος, ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ πεύσεσθ', ὁπότε τις γέρων ἔσω,

δέον εἰπεῖν ἔνδον. Libri σπεύσεθ', in Etym. Gud. p. 186, 52, ὀπεύσεσθαι, quod correxit Mein.; sed pro ὅτε, quod iidem habent (Gud. ὅτι), ὁπότε reponendum fuit potius quam εἴτε : v. Pind. Ol. 2, 45, Thuc. 1, 2, Eurip. Melanipp. fr. 4.

XXII. ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ.

Ab aliis hæc fabula Araroti tribuebatur.

1.

Athen. 7, p. 295, E, de glauco pisce : E. Καμπυλίωνι,

Τήν τ' εὐπρόσωπον λοπάδα τοῦ θαλαττίου
γλαύκου φέρουσαν εὐγενέστερον (μέρος),
λάβρακά θ' ἑφθὸν, (λιθοκέφαλον,) ἅλμῃ μιᾷ.

IXION.

— In opulentis epulis,
amyli quum adsint, tamen edunt interdum
anetha, selinum, granata,
nasturtium apparatum.

ION.

1.

Patinas, et patellas, et cacabos,
et pocula, potionesque vinarias multas lætabiles,
nec dicendo finirem.

2.

Post hæc thynnorum opulenta superadnatabant
abdomina assatorum, et oblimatæ
Bœotiæ aderant anguillæ, veloces,
betis indutæ.

3.

Tam plane Bœotus est moribus,
ut ne cœnans quidem, ut ajunt, impleatur.

CANISTRIFERÆ.

Ut comperiatis, an senex aliquis sit intus.

CAMPYLIO.

1.

Et formosam patinam marini
glauci, quæ fert nobiliorem (partem), ria.
et labracem coctum, (lapidoso capite,) una in mu-

Libri omittunt vocabula seclusa. Ad εὐγεν. Mein. : « Quum de capite glauci agatur, fortasse μέρος addendum est. » Quo nihil verosimilius. Etiam ipsa verosimili, quoniam apta rei (v. Aristot. H. A. 8, 20, 5) et metro, tamen lubrica conjectura edidi λιθοκέφαλον. Meinck. suspicabatur ἑφθὸν λιπαρὸν, vel μαλακὸν, ἅλμῃ νὴ Δία. Libri ἅλμῃ μίαν.

2.

Idem 11, p. 471, E, de poculis Thericleis (cf. Dolon. fr. 2) : Ἀράρως δὲ ἢ E. ἐν Καμπυλίωνι,

Ὦ γαῖα κεραμὶ, τίς σέ ποτέ (τι) Θηρικλῆς
ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος ;
ἢ που κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις.

Libri cum Eustath. p. 1153, 45 κεραμῖτι σε (cod. A κεραμιτιος ε) Θηρ. ποτε ἔτευξε, etc., hiatu intolerabili, quum τὶ excidisset, ut videtur, post -τέ. Κεραμὶς (γῆ), rarior forma præ altera κεραμῖτις, commemoratur a Polluce 10, 185, ut Mein. annotavit.

3.

Idem 13, p. 562, C, de Amore : Ἀράρως δὲ ἢ E. ἐν Καμπ.

Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἆρ' ἀνθρωπίων
ἢ κηροπλαστήσας (ἂν) Ἔρωθ' ὑπόπτερον ;
ὡς οὐδὲν ᾔδει πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.
Ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥᾴδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ · πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιοῦτο πρᾶγμα ; λῆρος, εἰ κἂν φησί τις.

Libri versu 1 πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα, quæ est hallucinatio alicujus, qui invenerat ἄρ' ἀνθρωπίων, metro claudicante. At ἆρα pro ἄρα passim dixerunt, velut Aristoph. Plut. 872, Eurip. Or. 181, El. 1152, etc. Ἀνθρωπίων contemptim dictum. V. 2 ἂν facile haustum ab -ας vicino, ad molliendum metrum inseruimus. V. 8 libri εἰ κᾶν φήσειέ τις, vel ἣν κᾶν φησειέ τις, etc. Mein. εἰ καὶ φησί τις. Dindorf. εἰ κἄφησέ τις. Versus 5-7 sunt etiam ap. Eustath. ad Hom. p. 987, 24.

4.

Ibidem p. 571, F : E. δ' ἐν Καμπ., κοσμίαν ἑταίραν παράγων, φησὶν

— Ὡς δ' ἐδείπνει κοσμίως,
οὐχ, ὥσπερ ἄλλαι, τῶν πράσων ποιούμεναι
τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους καὶ τῶν κρεῶν
ἀπέβρυχον αἰσχρῶς, ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν ἂν
ἀνεπυτίσ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία !

Versu 5 ἀνεπύτισ' restitui. Libri ἀναπέτευε, vel ἀνεπέτευ', υ, ε et σ commutatis, ut Cratini Seriph. 2, Thuc. 2, 40, etc. Pierson. ad Mœr. p. 101 suo periculo ἀπεγεύεθ'. Virgo *Milesia*, aquam bibere solita. « Theophrastus ap. Athen. 10 p. 429, B : (φασὶ) τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν ἐν Μιλήτῳ νόμιμον εἶναι. » *E Schweigh.* Cf. Schneider. Lex. v. Πυτίζω.

5.

Idem 14, p. 642, C, de usu bellariorum in conviviis : E. Καμπ.

α. Τραγημάτων δ' ἔσθ' ἡ τράπεζά σοι πλέα.
β. Οὐ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἑκάστοτε.

Versu 1 ἔσθ', h. e. ἔσται. V. 2 recentiores codd. Οὐχὶ φιλ.

6.

Suidas, Ἀνιακχάς : ᾠδῆς ὄνομα, ὡς Περιμανῶς καὶ Μανέρως. E. Καμπ. « Codex B et ed. pr. ἀνιακχεύς. Lex. Seguer. Bekk. Anecd. p. 405, 7, hoc tantum : Ἀνιακχάς. « Verba Περιμανῶς et Μανέρως iterum e Campylione affert Suidas his ipsis vocibus ; in Ἀν. libri ὄνομα ὁ Περ., quod certe ὡς scrib. erat. » *Mein.*

Reliqua fabulæ fragmenta v. in *Ararotis* Campylione.

2.

O terra figulina, quis te olim Thericles (aliquo)
cavi fundo dilatato paravit ?
profecto is cognoscens, muliebrem naturam
non gaudere parvis poculis.

3.

Quis igitur fuit homuncionum, qui primus pinxit
vel e cera formavit Amorem alatum ?
nihil enim scivit pingere præter hirundines,
contraque imperitus fuit morum dei,
ut qui neque levis sit neque facile
hoc morbo liberet affectos,
gravissimusque sit : quomodo igitur habeat alas
tale quiddam ? nugæ, si quis ait.

4.

— Ut modeste cœnabat,
non, ut aliæ, porrorum factis
glomis implebant maxillas, et carnes
deglutiebant fœde, sed cujusque paulum
pytissans, sicut virgo Milesia !

5.

a. Bellariorum plena tibi erit mensa.
b. Ea interdum non cupio.

XXIII. ΚΑΤΑΚΟΛΛΩΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 14, p. 653, E : οἴδασι δὲ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς ἐν οἴνῳ συντιθεμένους βότρυς. E. γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησὶν

Ἀλλὰ παραλαβὼν ἀκράτου κροῦε καὶ δίδου πυκνάς,
καὶ βότρυς τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

Versu 1 libri ἀκράτῳ, quum haud dubie dicantur ἀκράτου πυκναὶ, intell. πόσεις. V. 2 iidem solœce συχνάς.

2.

Idem 9, p. 396, A, de πνικτοῖς κρεαδίοις dicens : καὶ E. Καταχ.

Καὶ πνικτὰ Σικελῶν πατανίων σωρεύματα.

Editores minus bene Σικελὰ, codd. etiam majore corruptione Σικελικὰ παντανίων, item Pollux 10, 107, Σικελικὰ πατανίων. Πατ., *patinarum*, i. e. dapum. *Siculas dapes* delicatas dixit Horatius Od. 3, 1. Pollux l. c. : καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιόν τι ἐκπέταλον λοπάδιον, ὅ τινες καλοῦσι κατέλλιον. Πνικτὰ, *carnis assæ* (german. *Schmorfleisch*) *struices*.

3.

Idem 11, p. 500, E : οὕτω (τραγέλαφοι) τινὰ καλεῖται ποτήρια (a figura tragelaphi, in iis efficta), ὧν μνημονεύει Ἄλεξις μὲν ἐν Κονιάτῃ... E. δ' ἐν Καταχ.

Ἀλλ' εἰσὶ φιάλαι πέντε, τραγέλαφοι δύο.

4.

Idem 10, p. 442, E : Μιλησίους δ' E. ἐν Καταχ. ὑβριστὰς εἶναί φησι μεθυσθέντας.

5.

Antiatt. p. 89, 20, Διατοιχεῖν : ἀντὶ τοῦ ἀνατοιχεῖν. E. Καταχ. « Ἀνατοιχεῖν verbis ἰδιωτικοῖς annumerat Pollux 1, 114, ubi v. interpp. et cf. Lobeck. ad Phryn. p. 161. Διατοιχεῖν est *obliquare cursum*, german. *laviren*. » *E M.* Pollucis l. c. verba sunt : ἐρεῖς δὲ καὶ « διατοιχεῖν ἔδει » · τὸ γὰρ ἀνατοιχεῖν ἰδιωτικόν. Quæ ipsa Eubuli vocabula esse videntur Jacobio.

6.

Idem p. 114, 25, Τροποῦσθαι κώπην : E. Καταχ. Blomfield. Gloss. Pers. Æschyli 385 citat Mein.

XXIV. ΚΕΡΚΩΠΕΣ.

Cf. Hermippi fabulam cognominem. Inducitur Hercules ridicule fata sua in itineribus enarrans.

1.

Athen. 13, p. 567, C : οὐδ' ἐγκαλύπτεται, ἀλλ' ἀναφανδὸν τὰ Εὐβούλου δὴ ἐκ Κερκώπων λέγει,

Κόρινθον ἦλθον· ἡδέως ἐνταῦθά πως
λάχανόν τι τρώγων ὤκιμον, διεφθάρην,
*κἀνταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.

Apud Athenæum libri Εὐβούλου ἀεὶ pro δὴ, ut pro δεῖ Thuc. 2, 87; contra apud Aristophanem Av. 157, aptius sententiæ esse intellexi ἀεὶ quam δεῖ. Versu 2 consuetudinem cum Ocimo meretrice (Ath. ib. p. 587, C) subindicari vidit Casaub. V. 4 scribo κἀνθένδε, quum ἐνταῦθα in primo versu habeatur. « Κατελήρησα : simile καταμωραίνειν τὰ πατρῷα apud Antiphanem. » *E M.*

2.

Idem 10, p. 417, D : καὶ ἔθνη δὲ ὅλα εἰς πολυφαγίαν ἐκωμῳδεῖτο, ὡς τὸ Βοιωτόν. E. γοῦν ἐν Ἀντιόπῃ φησίν... ἐν δὲ Κέρκωψι,

Μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην
τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κοπρῶν' ἔχει
ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, οὗ πλήρει βροτῷ
οὐκ ἔστι μεῖζον ἀγαθὸν, ὡς χεζητιῶν,
μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δὲ στένων, ἀνὴρ,
δάκνων τὰ χείλη, παγγέλοιός ἐστ' ἰδεῖν.

CONGLUTINATUS (?).

1.

Sed apportati meri concute (miscendo) et da crebros haustus,
uvasque illum edere ex vino coge multas.

2.

Et assatorum in Siculis patellis cumulos.

3.

At sunt phialæ quinque, tragelaphi duo.

5.

Obliquare (navem) oportebat.

CERCOPES.

1.

Corinthum veni. libenter ibi
comesa quadam herba ocimo perii,
posteaque nugatus exomidem amisi.

2.

Dein Thebas veni; ubi per totam noctem
diemque convivantur, et sterquilinium habet
quisque ad fores, quo majus non est bonum
pleno mortali, qui, cacaturiens,
magnis passibus, multumque gemens vir,
labiaque mordens, omnibus est derisui.

Priora usque ad δειπνοῦσι habet Eust. p. 954, 33, qui Θήβαζ', ut cod. C. Versu 2 libri meliores κόπρων, deteriores κόπρον γ', correctum ab H. Stephano. V. 3 sic Casaub. Libri βροτῶν, nec melius Toup. Emend. 3, p. 73, βοτῶν. V. 5 libri inepte π. δ' ἐσθίων. Correxit Dobr. Advers. 2, p. 325. Meinek. suspicabatur δ' ἀσθμαίνων, i. e. πνευστιῶν.

XXV. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ.

« Phrynichus Ecl. p. 338 : Κορυδαλός : Εὐβούλου τοῦ κωμῳδιοποιοῦ δρᾶμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ, τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος, κόρυδον λέγε τὸ ζῷον. Eadem præcipiens Thomas Mag. p. 213, 16 : τὸ δὲ κορυδαλὸς κοινὸν, εἰ καὶ E. χρῆται. Ex his intelligitur, non Corydalum vel Corydallum, Hippothoontidis phylæ populum, sed aviculam, fabulæ nomen dedisse. » *E M.* Gramm. Bekkeri Anecd. p. 1189 : σημειούμεθα τὸ λάγνης ἢ λάγνος παρ' Εὐβούλῳ ἐν Κορυβάλλῳ (Κορυδαλῷ). ἔχει δὲ οὕτως·

Ἴθι δεῦρ', ἀφελοῦ θ', ὡς λάγνα, ταχὺ τὰ ποικίλα.

Codex λάγνης ὦ λάγνα παρ'... ἀφελοῦ λάγνου ταχυπάκιλα. Mein. Hist. crit. Com. p. 364 : Ἴ. δ. ἀφ. τ' ὦ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα. Τὰ ποικίλα, *varios cibos* appositos convivis, cariores, quos auferre dominus jubet servum, relictis simplicibus.

XXVI. ΚΥΒΕΥΤΑΙ.

« In Κυβευταῖς Eubulus aleatorum insaniam perstrinxerit, ignominiosam habitam Græcis : v. Æschines C. Timarchum p. 67 et 90 ed. Reisk. Philetærus, Hyperidem perditum esse hominem ostensurus, πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτὸν ἔλεγεν, ut est ap. Athen. 8, p. 342, B. Idem vitium in Amynia et Cleone graviter notat Aristoph. Vesp. 74. Athen. 10, p. 444, D : ὁ Κομηὼν εἰς κυβευτὴν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν,

Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι κυβευταί! » *M.*

1.

Athen. 11, p. 471, D, de Thericleis poculis disserens : καὶ E. ... ἐν Κυβευταῖς,

— Ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν
τῶν Θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν πέρας,
κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν,
μέλαιναν, εὐκύκλωτον, εὐρυπύνδακα,
στίλβησιν ἀνταυγοῦσαν, ἐκνενιμμένην,
κισσῷ κάρα βρύουσαν, ἐπικαλούμενος
εἷλκον Διὸς σωτῆρος.

Versu 1 cod. Ven. μαλανανδρικὴν, unde B μέλαν ἀνδρ., male. V. 2 et 3 codd. ABCP et epit. Hœsch. παρακωθωνόχειρον, codex V παρακωθωνόχειρος, hausta, ut videtur, σ littera a κ simili, quæ sequitur. Πέρας, *extremum*, i. e. marginem. Meinek. conjecit κάρα, Dobræus πάνυ. Κωθωνόχειλον correctio est Ahlwardti. Mein. : « in quo vocabulo χείλη sunt superciliosæ prominentiæ, ὀφρυώδεις ἐπαναστάσεις sive ἄμβωνες, quos in cothone Laconico Critias commemorat apud Plut. Lycurgo c. 9, et Athen. 11, p. 483, B, item Pollux 6, 97. Ψηφοπεριβ. subindicat similitudinem quandam illius poculi cum clepsydra, in quam demissi calculi judiciales argutum sonum edebant : τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχος ὡς ὁ τῆς κλεψύδρας, inquit Hesych. v. Κόγξ. » V. 4 libri ὀξυπίνδακα, Schweigh. ὀξυπύνδακα, quum latum fundum habuerit istud poculi genus. Confusa igitur ξ et ρ, ut apud Zenobium Parœmiograph. ed. Gaisford. p. 336, ubi scribendum esse διείραντι et διείρειν pro διείξαντι et διέρξειν intellexit Valck. ad Athen. 3, p. 86, D. Cf. Soph. fragm. Καμικ. 4, p. 91 et 92 meæ ed. V. 5 libri tautologice στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν. V. 6 sic primus Porson. Libri καταβρύουσαν.

2.

Pollux 7, 205, ubi agitur de varie nominatis jactibus talorum : καὶ ἄλλοι δὲ πολλοί εἰσιν, οὓς ὀνομάζει E. ἐν Κυβ.

Κεντρωτὸς, ἱερὸς, ἅρμ' ὑπερβάλλον πόδας,
κεραυνὸς, εὐδαίμων, κυνωτὸς, ἄρτια,
Λάκωνες, ἀντίτευχος, Ἀργεῖος, δάκνων,
Τιμόκριτος, ἐλλείπων, πυαλίτης, ἐπίθετος,

CASSITA.

Age, huc veni, citoque, ut luxuriosa, aufer varia ista!

ALEATORES.

1.

— Nuper quidem viro dignissimam
Thericlearum (calicum), superspumantem summum,
cothonis labris, calculorum strepitu circumsonantem,
nigram, bene rotundatam, latifundiam,
radiis affulgentem, elutam,
hedera multa caput redimitam, hausi,
Jovem servatorem invocans.

2.

Stimulatus, sacer, pedes superans currus,
fulmen, felix, caninis auribus, commoda,
Lacones, adversarius, Argivus, mordens,
Timocritus, deficiens, pyalites, adjectus,

σφάλλων, ἀγύρτης, οἶστρος, ἀνακάμπτων, δόρας,
Λάμπων, Κύκλωπες ἐπιφέρων, * Σόλων, Σίμων.

« Versu 1 ἅρμ' ὑπ. πόδας recte Bentl. Epist. ad Mill. p. 486 ed. Lips. intelligit talorum jactum, qui tanto aliis anteit, quanto auriga cursori; quemadmodum ajunt proverbio Πεζὸς ὁδεύων παρὰ Λύδιον ἅρμα. » *E M.* V. 2 dedi κεραυνός. Vulgo κήρυνος sine sensu, sed cod. Jungerm. κήρυννος, quod propius vero. Scil. mutata forte ε in η, α in υ, υ in ν, ut alias. De permixtis α et υ litteris cf. Athen. 13, p. 509, E, ubi δυστυχεῖν perperam scriptum videtur pro δυσμαχεῖν, etc. Meinek. : « Forsan Κήρυκος, quod viri nomen est ap. Steph. Byz. v. Γέρασα. Deinde vulgo κυνῶτας, cod. Jung. Κυνωτός. Theognostus Crameri Anecd. 2, p. 21, 22, Κυνωτός : βώλου ὄνος. Lege βόλου ὄνομα. Jactus haud dubie a canis auribus nominatus, (infelix quidem, κύων. *Both.*) ut κυνορχίας apud Hesychium. Post ἄρτια vulgo lectum ἁρματίαι vel ἁρμάτια delevit Bentl. V. 3 vulgo Λάκων ἀντίτυπος. Hesych., Ἀργείης (lege Ἀργεῖος) : κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα. » V. 4 *Timocritus* quis fuerit, et utrum felix an infelix jactus hoc nomine significetur, incertum est. « Πυαλίτης usurpatum pro magis Attico πυελίτης addi potest iis, quæ de forma πύαλος pro πύελος dixerunt Hemsterh. ad Thomam Mag. p. 863, et Lobeck. ad Phryn. p. 309. V. 5 Etym. M. et Hesych., Ἀγύρτης : καὶ ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ. Deinde nonnulli Mss. ἀνακαλύπτων. (Δόρας, vulgo δορεὺς, quæ vox nihili. *Both.*) V. 6 Photius Lex. p. 207, Λάμπων : κυβιστικὸς (leg. κυβευτικὸς) βόλος. οὕτως E. » *E M.* Ineptum, si quod aliud, huic rei nomen Solonis; aptissimum autem συλῶν, nec raro litterarum ο et υ commutatarum exempla invenias : velut ὑπὲρ pro ὅπερ legitur apud Hesychium v. Καμμύσουσι (v. ann. ad Iliad. 11, 453; 19, 149; 23, 69, Æschyl. Eum. 843), etc. « Σίμων, non repertum in codd. (sed fort. omissum per negligentiam librariorum post simile συλῶν. Certe vox ejusmodi versui supplendo necessaria est. *Both.*), si recte habet, jactum infelicem significaverit, a Simone, famoso veteratore, appellatum : v. Zenob. 5, 41, et Tzetzes Chil. 7, 125, emendatus a Lobeckio Aglaoph. p. 1199. » *E M.* Cf. fr. 4.

3.

Hesych., Μάνης : κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, καθάπερ E. ἐν Κυβ. παρίστησι, καὶ ἄλλων καταλέγων ὀνόματα βόλων. Idem alio loco mendose Μάγνης : κυβ. βόλου προσηγορία, etc.

4.

Proverbia Bodlej. 642, Μίδας ἐν κύβοις εὐβολώτατος : βόλου ὄνομα ὁ Μίδας, οὗ καὶ E. ἐν Κυβ. μέμνηται. Probabiliter versum restituas scribendo

Μίδας (δ' ἂν) ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος,

in quibus δ' ἂν forte neglectum videatur post -δας. Hæc apte claudant atque illustrent fragm. 2.

5.

« Ad eandem hanc fabulam fortasse pertinet glossa Hesychii, Ξανθιμίας (sic) : βόλου ὄνομα, ubi lege Ξανθίας. (Immo Ξάνθιππος, quem intelligas Periclis filium minorem perditum, de quo Plato Menex. p. 94. De μ et π commutari solitis ad Aristoph. Plut. 1016. *Both.*). De numero jactuum Eust. ad Iliad. p. 1289, 58, ex antiquis grammaticis : ἦσαν δὲ, φασὶν, αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανομένων, ὡς ἔθος, πέντε καὶ τριάκοντα, ὧν αἱ μὲν θεῶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ ἐνδόξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρίδων, αἱ δὲ ἀπό τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλεύην προσηγόρευνται. » *E M.*

XXVII. ΛΑΚΩΝΕΣ ἢ ΛΗΔΑ.

Eupolidi quoque tribuitur fabula sic inscripta. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 246, Μυττωτόν : οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότριμμα, ... Εὔπολις δὲ ἐν Λάκωσι, τὸ ἄμυλον λέγων, φησὶ

Τὰ συκάρι' ἐποίησε μυττωτὸν πολύν.

« Sed hoc l. malim Εὔβουλος, cujus Λάκωνες passim laudantur. Nominum Εὔπολις et Εὔβουλος commutatorum exemplum v. Athen. 9, p. 384, C, » etc. *Mein.* Hist. crit. Com. p. 115.

1.

Athen. 7, p. 330, C : παραθήσομέν σοι καὶ ἃ E. εἴρηκεν ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ,

Πρὸς τούτοισιν δὲ παρέσται σοι
θύννου τέμαχος, κρέα δελφακίων,
χορδαί τ' ἐρίφων, ἧπάρ τε κάπρου,

---

5 ardens, circulator, œstrus, reflectens, hasta,
Lampon, Cyclopes, adjiciens, expilans, Simon.

4.

Midas in alea felicissimus jactus.

LACONES vel LEDA.

1.

Præterea tibi aderit
thynni salsamentum, caro porculorum,
et botuli hœdorum, heparque capri,

κριοῦ τ' ὄρχεις, χολικές τε βοὸς,
κρανία τ' ἀρνῶν, νῆστίς * τ' ἐρίφου,
γαστήρ τε λαγὼ, φύσκη, [χορδὴ,] πνεύμων,
[ἀλλᾶς τε.]

Coqui verba ad convivatorem, ut videtur. Versu 1 τούτοισιν Kusterus pro τούτοις. V. 5 ἐρίφου antecedente ἐρίφων, quin affectum sit, vix dubites, sed genuinam vocem non reperio; neque ferenda puto χορδὴ et ἀλλᾶς juxta φύσκη, et fortasse utrumque delendum.

2.

Idem 3, p. 108, A : ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ἧπατος καλούμενος, ὅν φησι ὁ αὐτὸς E. ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ οὐκ ἔχειν χολὴν,

— Οὐκ ᾤου σύ με
χολὴν ἔχειν, ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου·
ἐγὼ δέ τειμὶ τῶν μελαμπύγων γέ τις.

Versu 1 libri ᾤου με, hausto σὺ a simili vicino -ου. Sensit Porson. De hepato pisce hoc non tradit Aristoteles H. A. 2, 12. V. 3 vulgo ἐγὼ δέ γ' εἰμὶ τῶν μ. ἔτι. Posui δὲ τεἰμὶ, i. e. δέ τοι εἰμί. (In latinis *nigripodicum*, ut simile compositum *nigricolor* apud Solinum cap. 2.)

3.

Idem 9, p. 380, F : ἐπὶ τούτοις ὁ μάγειρος ἔφη, Λέξω τοίνυν κἀγὼ οὐκ ἀρχαίαν ἐπίνοιαν, ἀλλ' εὕρησιν ἐμὴν, ἵνα μὴ ὁ αὐλητὴς πληγὰς λάβῃ· ὁ γὰρ E. ἐν Λ. ἢ Λήδᾳ ἔφη,

— Ἀλλ' ἠκούσαμεν
καὶ τοῦτο, νὴ τὴν Ἑστίαν, οἴκοι ποθ', ὡς,
ὅσ' ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμάρτῃ, τύπτεται,
ὥς φασιν, αὐλητὴς παρ' ὑμῖν.

Versu 3 ὅσ' (haustum in libris ab ὡς prægresso) addit Dindorf., quum Coraes ὅσ' ἂν pro ὡς ἂν scribi jussisset, perperam ille sequens impressos, qui obtrudunt κακόμετρον verbum τύπτεσθαι. Libri BC τύπτεται. V. 4 libri φησὶν et ἡμῖν, quæ correxit Grotius; αὐλητὴς autem, pro ὁ αὐλ. Meinek., qui de proverbio confert Philyllii Πόλεις, fr. 2.

4.

Idem 11, p. 460, E : εἴρηται δὲ οὕτως (κυλικεῖον) ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. ... E. δ' ἐν Λήδᾳ,

— Ὡσπερεὶ σπουδῇ, διδοὺς
ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφέ τὰ ποτήρια.

Libri mendose Ὥσπερ σπονδὴν διδ. Porson. Ὡσπερεί. V. 2 συντέτριφε molliore metro B pro συντέτριφεν, tanquam festinatione aliquis pocula, dum ea reddit collocatque in abaco, confregit.

XXVIII. ΜΗΔΕΙΑ.

Athen. 7, p. 300, C : ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς, καὶ E. δέ φησιν ἐν Ἠχοῖ ..., καὶ ἐν Μηδείᾳ,

Τεῦτλ' ἀμπεχομένης παρθένου Βοιωτίας
Κωπᾴδος· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν.

Verba Τεῦτλ' ἀμπ. addenda esse vidit Casaub.

XXIX. ΜΥΛΩΘΡΙΣ.

Athen. 11, p. 494, E : μνημονεύει δὲ τοῦ ὀξυβάφου, ὡς ποτηρίου, καὶ E. ἐν Μυλωθρίδι,

— Κἄπιον χωρὶς μέτρου
ὀξύβαφον εἰς τὸ κοινόν· εἶθ' ὑπώμνυτο
ὁ μὲν οἶνος ὄξος αὑτὸν εἶναι γνήσιον,
τὸ δ' ὄξος οἶνον αὑτὸ μᾶλλον θατέρου.

Libri versu 1 Καὶ πιεῖν χ. μέτρῳ, quemadmodum ᾳ et αι, ει et ον et ου, ου et ω, passim commutata sunt in libris. Ridicule enim Comicus personas finxit Vinum et Acetum, una bibentes cupide, et inebriatæ sincere judicantes potum. V. 3 et 4 αὑτὸν et αὑτὸ pro αὐτὸν et αὐτὸ Dindorf.

XXX. ΜΥΣΟΙ.

Athen. 11, p. 417, D : ἐν δὲ τοῖς Μυσοῖς πρὸς τὸν Ἡρακλέα ποιεῖ τινα τάδε λέγοντα,

---

et arietis testiculi, et intestina bovis,
capitaque agnorum, ...,
et leporis venter, farcimen, pulmo.

2.

— Non putas tu me
bilem habere, sed velut hepatum me compellasti;
ego vero sum unus nigripodicum.

3.

— Sed audivimus
hoc quoque, per Vestam, domi olim :
quæcumque peccat coquus, vapulat,
ut ajunt, apud vos tibicen.

4.

— Quasi festinando, ponens
in abaco pocula confregit.

MEDEA.

Betis involuta virgine Bœotia
Copaide : deam enim vereor nominare.

MOLITRIX.

— Et bibebant sine modo
acetabulum una; dein jurabat
vinum quidem, se verum acetum esse;
acetum autem, se magis vinum esse quam alterum.

Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν,
ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας
ὅλης τραχήλους, καὶ κοπρῶνος πλησίον.

Versum 2 etiam in Europa posuit Eubulus. Versu 3 τραχήλους intelligas viles carnes, τὰ ἄκρα καὶ εὐτελῆ κρέα, ut schol. Ar. Pluti 934 interpretatur τραχήλια : neque enim voraces Bœoti delicatos aut medicinales cibos curabant, velut purpurarum cervices, quæ stomacho utiles credebantur. Icesius ap. Athen. 3, p. 87, F, annotante Mein.: ἑψόμενοι δὲ τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. Ibidem libri κοπρῶνας, quod correxit Schweigh. Cf. Cercop. fr. 2.

XXXI. NANNION.

1.

Athen. 13, p. 568, F : καὶ ἐν Ναννίῳ, εἰ Εὐβούλου τὸ δρᾶμα, καὶ μὴ Φιλίππου, φησὶν

Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα,
πῶς οὐχὶ πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος;
ἐξὸν θεωρήσαντι πρὸς τὸν ἥλιον
γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας,
ἢ 'ν λεπτοπήνοις ὕφεσιν ἑστώσας, ὅσας
Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας,
μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονὴν,
καὶ μὴ λαθραίαν (γε) κύπριν, αἰσχίστην νόσων
πασῶν, διώκειν ὕβρεος, οὐ πόθου, χάριν.

De *Philippo* comico, cui ab aliis hoc drama tribuebatur, v. Mein. Hist. crit. Com. p. 340. Versu 2 immittam ἂν, toties neglectum ab imperitis librariis, ne prima vocabuli ἀθλιώτατος producenda esset, tanquam in senario tragico. « Versus 4-7 etiam in Pannychide posuit. V. 5 (ἢ 'ν, nam male codd. ἐν. *Both.*) ὕφεσιν pro ὑμέσιν Porson. Misc. p. 243. (Ὅσας, *quot*, scil. multas, dedi. Libri, etiam metro impedito, οἵας. *Both.*) Versu 6 κόρας, Phaethontiadas dicit, in populos mutatas. V. 8 νόσων Casaub. Libri ὅσων. Præstat fort. νόσον. » *E M.*

2.

Ibidem additur :

Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
ἣ Κυδίαν ναύαρχον ἐξεπέμψατο.

Perperam libri hæc habent fragmento 1 subjuncta sine distinctione, quum ab eo abhorreant. « Versus prior derivatus ex Eur. Iphigenia Aulid. 370 (322 ed. meæ), ut plures observarunt. Libri post ταλαιπ. male addunt πέρι. *Cydiam* eundem esse suspicor, de quo egit Ruhnken. Hist. crit. oratt. p. 74. » *E M.*

XXXII. ΝΑΥΣΙΚΑΑ.

Athen. 7, p. 307, F, scriptorum proponens loca, in quibus κεστρεὺς dicitur νῆστις : E. Ναυσικάᾳ,

Ὃς νῦν τετάρτην ἡμέραν βαπτίζεται,
νῆστιν πονήρου κεστρέως τρίβων βίον.

De Ulysse in maris fluctibus jactato dicta. Hinc sumpsit Eust. ad Hom. p. 1178, 4, qui habet Ὡς νῦν ... νῆστις. « Versu 2 libri πονηροῦ, sed recte Conr. Gesnerus Aquat. p. 582 πονήρου, *ærumnosi* : neque enim *pravus* mugil, sed *miser* (ut jejunare creditus. *Both.*) ex vulgi opinione habetur : v. Zenobius et ceteri parœmiographi. » *E Schweigh.*

XXXIII. ΝΕΟΤΤΙΣ.

Est meretricis nomen. Athen. 11, p. 467, C : μνημονεύει δὲ τοῦ γραμματικοῦ ἐκπώματος, ὡς οὕτω καλουμένου, E. ἐν Νεοττίδι οὕτως,

Μισῶ κάκιστα γραμματικὸν ἔκπωμά τι·
ἀτὰρ ὡς * ὅμοιον οὑμὸς υἱὸς ᾤχετο
ἔχων φιάλιον, τῷδε πολλὰ γίγνεται
ὅμοια.

MYSI.

Tu quidem Thebarum, ut ais, campo relicto,
virorum optimorum ad edendum toto die
cervices, idque prope sterquilinium.

NANNIUM.

1.

Quicumque obscuras nuptias clam conficit,
quidni sit omnium infelicissimus?
quum possit, ad solem spectans
nudas ex ordine collocatas,
aut in tenuibus textis stantes, quot
Eridanus sacris fluctibus alit puellas,
nummulo emere voluptatem, [borum
neque clandestinam venerem, turpissimum mor-
omnium, persequi, superbiæ, non amoris, causa.

2.

Græciam ego infelicem gemo,
quæ Cydiam navarchum emisit.

NAUSICAA.

Qui nunc quarto die mergitur,
jejunam miseri mugilis terens vitam.

NEOTTIS.

Odi pessime litteratum quoddam poculum;
sed quoniam ineptum id φιάλιον meus
filius peregre rediens apportabat, huic multa fiunt
similia.

Libri versu 1 κάκιστον γρ. ἔκπωμ' ἀεί, vel εἶα. Recte Dobr. Advers. 2, p. 330, κάκιστα, ut Ar. Ran. 1378 (1504). Nos ἔκπωμά τι, quum alienum sit ἀεὶ, nec raro ε et τ litteras permiscuerint. Versuum sequentium inepta sententia, quum ὅμοιον vel sequente ὅμοια arguatur, et dicendum fuisse videatur, filium peregre redeuntem attulisse poculum ejusmodi, cujus ad exemplar deinde multa fabricata fuerint. Facile autem ex ἤρχετο natum ᾤχετο. Scribo enim

ἀτὰρ ὡς τὸ μῶρον οὑμὸς υἱὸς ἤρχετο.

V. 3 libri τῷ δέ. « De poculis litteratis copiose disseruit Athen. Aristoph. fragm. 521 :

γίγνωσκε τό γ' ἄλεισόν τε καὶ τὰ γράμματα.

Eubuli locum attigit Eust. p. 1960, 13. » *E M.*

XXXIV. ΞΟΥΘΟΣ.

Schol. Eur. Medeæ 600 (585) : σύμβολα οἱ ἐπιξενούμενοί τισιν ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. E. Ξούθῳ « Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα * ἡμίσεως, ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. » οὕτως Ἑλλάδιος. Poeta sic, nisi fallor :

Τί ποτ' ἔσθ'; ἁπαξάπαντα διαπεπρισμένα
ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα.

Bene Mein. ἡμίσε' ἀκρ., ὡσπερεί. « Agitur de rebus quibusdam accuratissime in duas partes divisis. Illud autem dubium est, σύμβολα E. utrum hospitalem an numariam tesseram dixerit : eadem enim utriusque erat ratio, docente Polluce 9, 71 (v. Hermippi Δημοτ. fr. 1). » *E M.*

XXXV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ἢ ΠΑΝΟΠΤΑΙ.

Athen. 11, p. 478, C, ubi usum vocis κότυλος illustrat : E. δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις,

— Ὁ δ' ἱερεὺς Εὐήγορος,
ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων
οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.

« Versu 1 fortasse scribendum est Εὐήγορος pro εὐήγορος. Bacchi sacerdotem dicere videtur. Pollux 6, 99 : ἔστι δέ τι καὶ ὁ κότυλος Διονυσιακὸν ἔκπωμα, ὥσπερ καὶ ὁ κοτυλίσκος. Pro αὐτοῖσι nescio an ἀστοῖσι scribendum sit, quorum verborum perpetua est in libris confusio (v. ann. ad Thuc. 2, 40; 7, 48. *Both.*). » *E Mein.*, qui versu 1 εὐηγορῶν posuit in edit. altera.

XXXVI. ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Athen. 6, p. 239, A : Δίφιλος δ' ἐν Παρασίτῳ, μελλόντων γίνεσθαι γάμων, παράσιτον ποιεῖ λέγοντα τάδε.... E. δ' ἐν Οἰδίποδι,

Ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν', ἢ ξένον,
καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

« Versu 1 E. respicere videtur Euripidis locum, quem ridet Theopompus Ulysse fr. 3. Cf. Diphilus Synor. versu 7. Ex eodem poeta etiam postremum fragmenti versum derivatum esse suspicor. » *E M.*

XXXVII. ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΠΕΛΟΨ.

Athen. 15, p. 678, F : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ κυλιστοῦ στεφάνου) καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑαυτοῦ ἐρῶντι. E. δ' ἐν Οἰνομάῳ ἢ Πέλοπι,

— Περιφοραῖς κυκλούμενος,
ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος.

« Eust. p. 1538, 42, habet κυκλούμενος, ὥσπερ τις κ. στ. » *E Dind.*

XXXVIII. ΟΛΒΙΑ.

Athen. 14, p. 640, B : καὶ ὡς ὁ E. δ' ἐν Ὀλβίᾳ ἔφη,

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται
ἐν ταῖς Ἀθήναις, σῦκα, κλητῆρες, βότρυς,

XUTHUS.

Quid hoc est? ad unum omnia dissecta sunt
accurate media, velut symbola.

ULIXES sive ARGI.

— Sacerdos autem Evagorus,
in mediis illis stans pulchro vestitu suo,
vinum libabat cotylo.

OEDIPUS.

Qui primus invenit artem aliena cœnandi, vir
popularis videlicet aliquis fuit moribus:
quicumque autem ab amico, vel hospite, ad cœnam
vocato deinde symbolam exegit,
patria profugiat nihil auferens domo.

OENOMAUS sive PELOPS.

— Circuitibus actus,
ut corona voluta.

BEATA.

Eodem enim in loco simul omnia venduntur
Athenis, ficus, apparitores, uvæ,

γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
μέσπιλα, χορεῖα, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
πύα, πυριάτη, μύρτα, κληρωτήρια,
ὑάκινθος, ἄρνες, κλεψύδραι, νόμοι, γραφαί.

« Ingeniosus poeta, Athenas laudare simulans, ut omnium rerum ad victum necessariarum copia abundantes, simul ea commemorat, ex quibus veteratorium eorum ingenium apparet. Eo spectant insertæ voces singulæ singulis versibus κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κληρωτήρια, κλεψύδραι, νόμοι, γραφαί, quæ omnia sunt forensia vocabula. » *Casaub.* Similiter diversissima componere Aristophanem Plut. 190-192 annotavit Mein. Versu 2 σῦκα, κλητῆρας Piersonus ad Mœr. p. 368. Libri οὐκ ἀκλητῆρες. V. 4 dedi χορεῖα. Codd. χόρια, χοίρια, χώρια : v. Schneideri Lex. v. Χορεῖον. V. 5 « πῦον et πυριάτην conjungunt etiam Aristoph. Vesp. 679. et Pollux 6, 54. » *E M.* Scilicet libri : πυός, πυριάτη, Porson. πῦος, π. At idem utraque vox significat : igitur dedi πύα, quæ est Homeri ποίη Iliad. 14, 347. Literæ α et ος confusæ, ut sæpius.

XXXIX. ΟΡΘΑΝΗΣ.

Orthanes, deus Atheniensium, Priapi apud Venerem minister (v. Strabo 13, p. 588, etc.), cui sacra facta a mulieribus et adolescentibus libidinosis hic describuntur.

Athen. 3, p. 108, A : ταγηνιστῶν δ' ἰχθύων μνημονεύει ... Ε. Ὀρθάνῃ,

— Πᾶσα δ' εὔμορφος γυνὴ
ἐρῶσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε σύντροφα
τριβαλλοποπανόθρεπτα μειρακύλλια·
ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρικὴ κόρη,
σπλάγχνοισιν ἀρνείοισι συμμεμιγμένη,
πηδᾷ, * χορεύει, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ·
ῥιπὶς δ' ἐγείρει φυλακὶς Ἡφαίστου κύνας,
θερμῇ παροξύνουσα τήγανον πνοῇ·
ὀσμὴ δὲ πρὸς μυκτῆρας ἠρεθισμένη
ᾄσσει· μεμαγμένη δὲ Δήμητρος κόρη
κοίλῃ φάραγγι δακτύλων πιέσματα
σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μιμούμενα,
δείπνου πρόδρομον ἄριστον.

Libri versu 2 ἐρεῖος ἀπήδει (sine accentu Ven., B ἀπήδη), sed quod legitur ipse habet Athen. 6, p. 228, F, unde sumpsimus τηγάνῳ pro τηγάνων. V. 3 libri τριβαλλοπανόθρεπτα. Correxit Casaub. Triballis comparantur illi adolescentuli, ut Demosth. Orat. in Con. 2, p. 1269, ubi commemorantur μειράκεια ὄντες, καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν τούτους, τά τε Ἑκατεῖα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν, ὅταν ἐξιέναι μέλλωσι, συλλέγοντες ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις (mendose libri εἰσιέναι. *Both.*). Plura Lobeck. Aglaoph. p. 1037, et Bergk. Commentt. p. 25. Versu 4 ita Dalecamp. Libri φαληρὶς ἡ κόρη. Apuarum Phalericarum frequens apud Comicos memoria. » *E M.* V. 6 inutilis tautologia. Scribo πηδᾷ, χορεύων π. Ibid. ἀπὸ Jacobsius, pro ὑπό. V. 7 libri φύλακας, altero loco (6, p. 228, F), ubi versus 7 et 8 iterum afferuntur, duo φλόγας. Sed si φύλακες sunt canes, non opus τῷ ἐγείρειν. Immo ῥιπὶς personata dicitur vigilare, cavens ne ignes exstinguantur. V. 8 item incuria librariorum legitur τηγάνου. V. 10 « Δημ. κόρη est *farina*, ut Antiphan. Aphrod. 1, 9. Cf. Strattis Ἀνθρωπ. 2. » *E M.* V. 11, 12 libri κοίλη φάραγγος δακτύλου πιάσματι — μιμουμένη. Valck. Schol. in N. T. vol. 1, p. 377, πιέσματι, quod parum est. Nec probabiliter Dobr. aliique κοίλην φάραγγα. Audacter farina subacta digitorum pressus dicitur trahere per magidem, quemadmodum navis trahatur per mare.

2.

Ibidem p. 112, F : Κυπρίων δ' ἄρτων μνημονεύει Ε. ὡς διαφόρων, ἐν Ὀρθ. διὰ τούτων,

Δεινὸν μὲν ἰδόντι παριππεῦσαι
Κυπρίους ἄρτους τοὺς πεινῶντας·
μαγνῆτις γὰρ λίθος ὣς ἕλκει.

---

rapæ, pira, mala, testes, rosæ,
mespila, chorea (?), favi, erebinthi, lites,
herba, colosta, myrta, cleroteria,
hyacinthus, arietes, clepsydræ, leges, tabularia.

ORTHANES.

1.

Quævis autem formosa mulier
amans frequentat locum, et catino assueti,
Triballorum modo libis nutriti adolescentuli;
simulque loligo et Phalerica puella,
visceribus arietinis admixta,
exsilit, ut saltans a jugo equus;
follis vero cavens excitat Vulcani canes,
calido afflatu catinum fervefaciens;
et odor ad nares incitatus
tendit; subactaque Cereris virgo
in cava valle digitorum pressus
rapit, qui navis incursus imitantur,
epularum præcursore jentaculo.

2.

Triste est, si quis præterequitare
Cyprios panes videt famelicos:
attrahit enim sic lapis magnes.

Libri mendose et trajectis verbis, ut non semel in his reliquiis, Δ. μὲν ἰδόντα παρ. | Κ. ἄρτους· μαγν. γὰρ | λίθος ὡς ἕ. τ. πειν.

3.

Ib. p. 108, D : ἐπὶ τούτοις οὐχ ἡσθεὶς ὁ Οὐλπιανὸς, ἀνιαθεὶς δὲ, ἀποβλέψας ὡς ἡμᾶς καὶ τὰ ἐξ Ὀρθάνου Εὐβούλου ἰαμβεῖα εἰπὼν,

Ὡς εὖ νεναυάγηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς Μυρτίλος!

« Ulpianus quum ait de *Myrtilo*, convivarum uno, qui modo de sartagine et frixis in sartagine veterum loca recitavit, Eubuli versibus alludit ad fabulam de Myrtilo, Œnomai filio. » *Casaub.* De Myrtilo cf. Πορνοβ. 1.

4.

Ib. p. 105, F : ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε χαρῖδα (cf. Athen. p. 293, A, etc.) Ἀράρως μὲν ἐκ Καμπυλίωνι, ... καὶ Ε. ἐν Ὀρθ.

Καρῖδα καθήκατ' αὖθις (αὖ), κἀνέσπασεν.

Vulgo Καρ. καθῆκα κάτω κἀνέσπασ' αὖθις. Sed libri Καρ. καθῆκα τω (A), et καθήκατο (P) κἀν. αὖθις. Αὖθις αὖ, ut apud Aristoph. aliquoties et Arrianum De venat. 5, 3. Αὖ, inutile visum librariis, neque inelegans est, et sarcit versum. Videtur dici squilla, hamis imposita pro esca ad decipiendos pisces.

5.

Athen. 10, p. 424, B : μνημονεύει τοῦ κυάθου ... καὶ Ε. ἐν Ὀρθάνῃ.

XL. ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

1. 2. 3.

Athen. 10, p. 473, E : Ε. δ', ἐν Παμφίλῳ πολλάκις μεμνημένος τοῦ ὀνόματος (κάνθαρος sensu piscis marini, de quo Aristot. 8, 15, 1), φησὶν

Ἐγὼ δὲ (καὶ γὰρ ἔτυχεν ὂν κατ' ἀντικρὺ
τῆς οἰκίας καινόν (τι) καπηλεῖον μέγα,)
ἐνταῦθ' ἐπετήρουν τὴν τροφὸν τῆς παρθένου,
κεράσαι *κέλευσας τὸν κάπηλόν μοι χόα
ὀβολοῦ, παραθεῖναί θ' ὡς μέγιστον κάνθαρον.

καὶ πάλιν·

Ὁ δὲ κάνθαρος, κενὸς ὤς, πάλαι 'ξηραίνετο.

καὶ ἔτι·

Ἅμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικα πηλίκον τινὰ
οἴεσθε μέγεθος, Ἀρεσία; μέγαν πάνυ,
κἄζηλον ἐποίησ' εὐθέως τὸν κάνθαρον.

Versui 2, cæsura destituto, subvenimus addito τι. V. 4 scribo κεράσαι τ' ἐκέλευσα τὸν ... V. 6 libri Ὁ δὲ κ. πάλαι δὴ κενὸς ὡς ξηραίνεται (δὴ delevit Schweigh.), et v. 7 ἠφάνικε, pessime autem v. 9 καὶ ξηρὸν ἐποίησ', quum pridem torrefactus fuerit piscis. Immo ἄζηλον cum fecit vorax mulier, h. e. *non invidendum*, parvum, nullum. De ζ et ξ interdum commutatis dixit Bast. Epist. ad Boissonad. p. 13. Cf. ann. ad Odyss. 21, 298, Eur. Phœniss. 1309, et de λ et ρ litteris permixtis Euripidis Incert. 127, Soph. Andromed. 11. Versu 8 codd. ἀρεσίαν vel ἀρεσίας. Correxit Dobr. Appar. Aristoph. p. 133. Nomen cognitum e Xenophonte Hellen. 2, 3, 2.

4.

Pollux 9, 90 : τὸν δὲ νῦν χαλκὸν (monetam æneam) οἱ Ἀττικοὶ χαλκίον εἰώθασι καλεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου ἀργύριον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ χρυσίον, ὥσπερ Ἀριστοφάνης μὲν ἐν Βατράχοις (678) ἔφη τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις, σαφέστερον δ' Ε. ἐν Παμφίλῳ

Πρῶτον μὲν αὐτοῦ, παραλαβὼν τὼ χαλκίω,
τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν.

Versu 1 codd. τῷ χαλκίῳ, quod correxit Kuhn. V. 2 malim attice ἐξεσφόγγισεν. Cf. Aristoph. Acharn. 429, Vesp. 578, ubi libri σπόγγον, schol. autem σπόγγον ἑλληνικῶς.

3.

Quam bene naufragium fecit in catino
invisus ille diis Myrtilus!

4.

Squillam iterum demisit (in aquam), et retraxit.

PAMPHILUS.

1.

Ego vero (forte enim exadversum ædibus fuit
nova caupona magna)
ibi observabam nutricem virginis,
et miscere jussi cauponem mihi congium
obolo, cantharumque quam maximum apponere.

2.

Cantharus autem, ut exenteratus, dudum arefiebat.

3.

Prehensum tamen quantum evanuisse
putatis, Aresia? sane magnum,
statimque non invidendum feci cantharum.

4.

Primum quidem, acceptis numis,
rubiginem ex manu ejus spongia exemi.

XLI. ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Athen. 13, p. 568, E : ἢ οὐκ οἶδας, κατὰ τὴν Εὐδούλου Παννυχίδα,

Τὰς ἀμφιδούλους κερμάτων παλευτρίας,
*** πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας,
γυμνὰς, ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμένας,
ἢ 'ν λεπτοπήνοις ὕφεσιν ἑστώσας, ὅσας
Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας,
παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς τ' ἔξεστί σοι
μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν.

Versus 3, 4, 5 et 7 leguntur etiam in *Nannio*. Hic quidem versu 1 codd. vitiose, sed mendo manifesto, τὰς φειδωλούς. Mire Dobr. τὰς φιλωδούς. Immo ἀμφίδουλοι fere Athenis erant meretrices, nec liberæ. Cf. Plautus Mil. glor. 4, 15, Pœn. 5, 3, 20. V. 2 fortasse excidit λουτροῖσι post simile -λευτρίας. Versu 4 hic quoque libri ἐν λεπτ. et in fine οἵας, pro quo Porsonus ὅσας.

XLII. ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣ.

1.

Pollux 10, 98 : μαγείρου δὲ σκεύη καὶ τορύνη, καὶ ἐόργη ἢ (libri καί : v. ann. ad Thuc. 2, 17, etc.) εὐέργη· τὸ δὲ ῥῆμα τετορύνηκας ἔστιν ἐν Εὐδούλου Παρμενίσκῳ.

2.

Photius Lex. p. 188, 20 : κυντερώτερα καὶ κυντατώτατα, λέγουσιν. Ε. Παρμ.

Ἀποθεῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα.

Inepte codex Ἀπὸ τῶν ἐκ., etc. Vox θεῶν pronuntianda μονοσυλλάβως, ut θεοὶ Iliad. 1, 18, etc. Antiatt. p. 101, 30, Κυντερώτερον καὶ κυντατώτατον : Ε. Παρμ.

XLIII. ΠΛΑΓΓΩΝ.

« Plangon meretrix commemoratur a Timocle Athen. 13, p. 567, E, nec diversa fuisse videtur ab ea, cujus aliquoties meminit Demosth. in orationibus contra Bœotum. At unguentum Plangonium apud Pollucem et Hesychium non ab illa, sed a muliere quadam Eleensi nomen duxisse auctor est Helladius Phot. Bibl. p. 532 Bekk. (πλαγγόνιον, ὅπερ εὗρε γυνὴ Ἠλεία, καλουμένη Πλαγγών, male codd. Πλάγγων). » *E M.*

Harpocr. v. Μετοίκιον, p. 127, 2 : ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν (τῶν ξένων) καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ ιϐ', ὅπερ ὠνόμαστο μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Ε. ἐν τῇ Πλαγγόνι.

XLIV. ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 108, D : ὅτι γὰρ οὐδὲν τούτων πριάμενός ποτε ἔφαγεν (Myrtilus, unus convivarum : cf: Ὀρθ. 3), εὖ οἶδα, τῶν τινος οἰκετῶν αὐτοῦ εἰπόντος μοί ποτε τὰ ἐκ Πορνοβοσκοῦ Εὐδούλου ἰαμβεῖα τάδε,

Τρέφει με Θετταλός τις, ἄνθρωπος βαρὺς
πλούτῳ, φιλάργυρος δὲ, κἀλιτήριος
ὀψίφαγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωδόλου.

Versu 2 libri πλουτῶν. V. 3 iidem tautologice ὀψοφάγος, ὀψωνῶν. Immo sero epulari dicitur iste Thessalus, quum tempestiva convivia laudentur a liberalibus adolescentulis eorumque servis : v. Terent. Adelph. 5, 9, 8. Μέχρι τριωδόλου, h. e. vili pretio : v. Aristoph. Plut. 125.

2.

Idem 9, p. 371, E : τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα (γηθυλλίδες) μνήμης εὑρίσκω τετυχηκὸς παρὰ μὲν Εὐδούλῳ ἐν Πορνοβοσκῷ οὕτως,

Οὐκ ἂν δυναίμην ἐμφαγεῖν ἄρτον τινά·
παρὰ Γναθαινίῳ γὰρ ἄρτι κατέφαγον,
ἕψουσαν αὐτὴν καταλαβὼν γηθυλλίδας.

Versu 3 codd. ἔψευσαν. Dalecamp. ἕψουσαν. Scribo αὐτῷ, h. e. σὺν αὐτῷ, τῷ ἄρτῳ. Inusitate Gnathæna meretrix gethya pani admiscuerat.

XLV. ΠΡΟΚΡΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 553, B : ἐν δὲ Πρόκριδι λέγει τις,

PANNYCHIS.

Utrimque servas numulorum elecebras
(balneis) adornatas, Veneris pullos,
nudas ex ordine collocatas,
aut in tenuibus textis stantes, quot
Eridanus sacris fluctibus alit puellas :
a quibus tuto et cum fiducia licet tibi
parvo numulo emere voluptatem.

PARMENISCUS.

1.

Trua (coquorum) miscuisti.

2.

In cœlum tollens illius vel pessima.

LENO.

1.

Alit me Thessalus quidam, homo gravis
divitiis, sed avarus, et scelestе
serus cœnator, opsonansque triobolo.

2.

Non potero panem quemcunque comedere :
apud Gnathænion enim nuper edi,
quam gethya incoquentem ei offenderam.

πῶς δεῖ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ τῆς Πρόκριδος κυνὸς, ὥσπερεὶ (male libri ὡς περὶ) ἀνθρώπου τοῦ κυνὸς τὸν λόγον ποιούμενος,

α. Οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνί·
κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων
ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα.
β. Ἄπολλον! α. Κᾆτα χόνδρον αὐτῷ δεύσετε
γάλακτι χηνός. β. Ἡράκλεις! α. Καὶ τοὺς πόδας
ἀλείψατ' αὐτοῦ τῷ (γε) μεγαλείῳ μύρῳ.

Versu 5 ad μεγαλεῖον μύρον v. 6 quadrat γάλ. χηνὸς, dictum ut ὀρνίθων γάλα ap. Aristoph. Avium 690 et 1547. Schol. ad 690 : τοῦτο καὶ ἐν Σφηξίν (493). ἐν παροιμίᾳ δὲ ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. V. 6 fortasse ἀλείψετ'. Mein. Libri αὐτοῦ inutiliter, quum antecesserit αὐτῷ, quod huc pertinet. Corrigo αὐτοὺς, *ipsos* quoque pedes, non solum χόνδρον. Postremo libri τῷ Μεγαλλίῳ μύρῳ, omisso, nisi magnopere fallor, γε ante με simile (v. ann. ad Thuc. 2, 21), primumque pro μεγαλείῳ scripto per errorem satis frequentem μεγαλίῳ, dein augente corruptione, μεγαλλίῳ. Plinius H. N. 13, 1, 2 : « Megalium (μεγαλεῖον Gesner. Thes. vol. 2, p. 241) propter gloriam appellatum (unguentum) ex oleo balanino, balsamo, calamo, junco, xylobalsamo, resina, » etc.: quæ, quamvis non omnino præstanda, huc faciunt. De *pedibus lavandis* cf. Sphingocar. 2. De famoso Procridis cane Lælape v. Apollod. 2, 4, § 6, 7, et Hygin. Fab. 189 et Astron. poet. l. 2, cap. 35. Præterea Mein. memorat Ovidium Met. 7, 754, Antoninum Lib. fab. 41, schol. Germanici Arat. p. 60 ed. Buhl., et Pollucem 5, 39, qui quidem sic e Nicandro : Χαονίδας καὶ Μολοττίδας (κύνας) ἀπογόνους εἶναί φησι κυνὸς, ὃν Ἥφαιστος ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου χαλκευσάμενος, « καὶ ψυχὴν ἐνθεὶς, δῶρον ἔδωκε Διὶ, » κἀκεῖνος Εὐρώπῃ, αὕτη δὲ Μίνῳ, καὶ Μίνως Πρόκριδι, καὶ Πρόκρις Κεφάλῳ.

2. 3.

Idem 10, p. 422, E : εἴρηκε δὲ οὕτως (δεδείπναμεν) Ἄλεξις ἐν Κουρίδι, « Ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν. » E. Πρόκριδι,

— Ἡμεῖς δ' οὐδέπω δεδείπναμεν,

καὶ πάλιν

— ὃν χρῆν δεδειπνάναι πάλαι.

Libri χρὴ, minus quidem recte apud infinitivum perfecti, minusque attice.

XLVI. ΠΡΟΣΟΥΣΙΑ ἢ ΚΥΚΝΟΣ.

Athen. 7, p. 301, A : ἑψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων (Ar. Vesp. 648, etc.)... E. ἐν Προσουσίᾳ (i. q. Συνουσίᾳ) ἢ Κύκνῳ,

Ἀγαπῶν τε, κἂν ἑψητὸν ἐν τεύτλοις ἕνα
διὰ δωδεκάτης ἑψόμενον ἡμέρας ἴδῃ.

XLVII. ΣΕΜΕΛΗ ἢ ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

1.

Athen. 2, p. 36, B : E. δὲ ποιεῖ τὸν Διόνυσον λέγοντα

Τρεῖς γὰρ μόνον κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
ὃν ἐκπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'. Ὁ δὲ τέταρτος οὐκέτι
ἡμέτερός ἐσθ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς,
ἕκτος τε κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος· Ὁ δ' ἔνατος χολῆς,
δέκατός τε μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ·
πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

PROCRIS.

1.

a. Substernite igitur molliter cani :
Milesias quidem lanas subjicite;
purpuram autem injicite.
b. Apollo! a. Et deinde cartilaginem ei rigate
lacte anseris. b. Hercule! a. Pedesque
ipsos illinite magnifico unguento

2.

— Nos vero nondum cœnavimus.

3.

— Quem oportuit dudum cœnasse.

CONSUETIO vel CYGNUS.

Contentusque, si vel unum pisciculum in betis coctum duodecimo die videat.

SEMELE sive BACCHUS.

1.

Tres enim modo crateras misceo
prudentibus : unum sanitatis,
quem primum bibunt; alterum vero
amoris ac voluptatis; tertiumque somni,
quo expoto, qui sapientes vocantur,
domum eunt. Quartus autem non amplius
noster est, sed superbiæ; tum quintus clamoris;
et sextus comissationum; at septimus sugillatio
et octavus apparitoris; nonusque iræ, [num,
et decimus insaniæ, ut vel lapides conjicere faciat :
siquidem multum vinum uni angusto vasculo infusum
facillime decipit potatores.

Ex Athenæo hæc ascivit Suidas v. Οἶνος. Eclogam ad hanc fabulam retulit Grotius. Libri versu 1 μόνους κρατῆρας, ν et υ confusis, ut alias, opinor, et τῷ σ orto ex κ simili (v. ann. ad Iliad. 21, 495) in continua scriptura. Certe μόνους minus aptum, μόνον aptissimum atque usitatum, quo etiam numerus homœoteleutorum minuitur. V. 2 libri ὑγείας. V. 5 ἐκπιόντες cod. C. Vulgo εἰσπίνοντες, Suid. ἐκπίνοντες. V. 6 οὐκέτι Suidas. Ath. οὐκ ἔθ'. V. 7 ὕβρεος Dind. pro ὕβρεως, quod officit metro : v. Matth. Gr. § 80, ann. 1. V. 8 pro ἕκτος δὲ edidi ἕ. τε, et similiter v. 10 δέκατός τε pro δέκατος δὲ, quum quia cognata βοὴ et κῶμοι, χολὴ et μανία, tum variandæ orationis causa, neque nescius, δὲ et τὲ subinde commutari a librariis. V. 9 ὁ δ' addidit Casaub. Κλητῆρος Florens Christianus pro κλήτορος. Recte autem pro ἔννατος Suidas ἔνατος, ut cod. V et ubique præstantiores libri Josephi, LXX interpretum, glossatorum veterum, etc., Wassio præfatione Dukeri ad Thuc. et Schæfero Melet. crit. 1, 1, 32, annotantibus. V. 10 Suid. ὥστ' ἐκβάλλειν. Conf. Aristoph. Vesp. 1208. V. 12. « ὑποσκελίζει improprie dictum est, *bibentes evertit, mentes eorum labefactat* (*decipit*. Both.) » *M.*

2.

Idem 11, p. 460, E : εἴρηται οὕτως (κυλικεῖον) ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη.... E. δ' ἐν Σεμέλῃ ἢ Διονύσῳ,

Ἑρμῆς ὁ Μαίας, λίθινος ὤν, προσεύγμασιν
ἐν τῷ κυλικείῳ λαμπρὸς, ἐκτετριμμένος.

Versu 1 ὢν codd. PVL; male A et edd. ὄν. V. 2 libri λαμπρὸν, ἐκ—νον, ν et σ litteris confusis, ut Ar. Ran. 521, etc.

3.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 716 ed. Col., 847 ed. Pott. : 'E. δὲ, ὁ καὶ αὐτὸς κωμικὸς, ὧδέ πως περὶ τῶν θυσιῶν γράφει (fragm. incert. 18)... καὶ παραγαγὼν τὸν Διόνυσον ἐν Σεμέλῃ διαστελλόμενον (distinguentem) πεποίηκε,

Πρωτεῖον, ὅταν ἔμοιγε θύωσίν τινες
κύστιν μὲν, αἷμα, καρδίαν, ἠδ' ἐπίπλοον·
οὐκ ἐσθίω γὰρ ἐγὼ γλυκέ', οὐδὲ μωρίαν.

Versu 1 libri Πρῶτον μὲν ὅταν ἐμοί τι θύωσιν, v. 2 αἷμα, κύστιν, μὴ καρδίαν μηδ' ἐπιπόλαιον (bene Mein. ἐπίπλοον, de quo dixit ad Philetæri Ter. 2), v. 3 ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω γλυκεῖα οὐδὲ μηρίαν. Posui μωρίαν, *stultitiam*, h. e. stulta, cibos insipidos, velut γλυκέα, *dulcia*, placentas dulces. Similiter pluribus in locis nomen *stultitia* usurparunt Comici latini : v. Stich. 1, 2, 82, etc. Mein. scripsit γλυκεῖαν, i. e. *fel*.

XLVIII. ΣΤΕΦΑΝΟΠΩΛΙΔΕΣ.

1.

Athen. 13, p. 557, F : αἱ δὲ γαμεταὶ ἡμῶν γυναῖκες οὐκ εἰσὶ τοιαῦται, οἵας Εὔβουλός φησιν ἐν Στεφανοπώλισι,

Μὰ Δί', οὐχὶ περιπεπλασμέναι (τι) ψιμυθίοις,
οὐδ', ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ (γε) τὰς γνάθους
κεχρισμέναι. Κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους,
ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ὑδρορρόαι δύο
μέλανες ῥέουσιν, ἐκ δὲ τῶν γυάλων ἱδρὼς
ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ,
ἐπὶ τῷ προσώπῳ δ' αἱ τρίχες φορούμεναι
εἴξασι πολιαῖς, ἀνάπλεῳ * ψιμυθίου.

Repetit hinc Eustath. ad Iliad. p. 976, 56. Versu 1 addidi τι, v. 2 γε. Versu 3 meliores libri κεχριμέναι. V. 4 « scilicet stibio (antimonio) supercilia et ipsa cilia oculorum denigrabant, quæ bellæ haberi cupiebant. » *E M.* V. 5 libri ῥέουσι μέλανος, hoc quidem nomine male in thesi collocato. Ibidem sine dubio affectum est quod legitur γνάθων ἱδρώς, juxta γνάθους v. 2. Γύαλα intelligo τὰ κύτη τοῦ σώματος, *cava*, velut aurium. V. 8 non magis probabile est repetitum ψιμυθίου (codd. ABPV), vel ψιμμυθίου, fortasse depravatum, quum E. hoc vel quiddam simile scripsisset, ψαμμῷ θύου, *trito odorum*.

2.

Mercurius Majæ filius, lapideus, precibus
in abaco clarus, confractus est.

3.

Præcipuum est, si qui sacrificant mihi
vesicam quidem, sanguinem, cor, et omentum :
neque enim ego dulcia nugasque edo.

COROLLARUM VENDITRICES.

Per Jovem, non illitæ cerussis,
neque, ut vos, moro maxillas
unctæ; et, quum exitis æstate,
ab oculis quidem fluvii duo
nigri fluunt, e cavis autem sudor stillans
in cervice sulcum rubricæ facit,
et in faciem acti crines
assimulantur canis, trito odorum repleti.

2.

Idem 15, p. 679, B : στέφανον... τὸν στρούθιον καλούμενον, οὗ μέμνηται μὲν Ἀσκληπιάδης, παρατιθέμενος τὰ ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων ταῦτα·

Ὦ μακαρῖτις, ἔχουσ' ἔνδυμά τι, ὡς
στρούθιον, αὐροφόρητον!
περίζωμα συνίλλετ' ἤδη
ποθατὸν περὶ νυμφίον εὔτριχ', ὅς,
Κίσσος ὅπως, θαλάμῳ περιφύεται,
ἀξαμένας νεαρᾶς Ὀλολύγονος,
ἔρωτι κατατετακώς.

Sic hæc restitui. Codd. mira corruptione Ὦ μάκαρ, ἥτις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρούθιον ἀεροφόρητον λεπτότατον περὶ σῶμα συνίλλεσταί τε ἡδυπότατον περινύμφιον εὔτριχα, κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται αὐξόμενος ἔαρος ὀλολυγόνος ἔρωτι κατατετηκώς. Αὐροφόρητος etiam schol. Ar. Ran. 1359. Ejus glossema est λεπτότατον, ut χαριέστατον prægressi τριπόθατον in fr. 3. V. 4 — 7 constructio verborum audacior ὃς θαλάμῳ περ., ἔρωτι κατ., ὅπως Κίσσος ἀξ. (med. sensu passivi : v. Matth. Gr. § 496) ν. Ὀλ. Versus distinxit primus Mein. et recte suspicatus est, στρούθιον, potius quam coronam e flore struthio, intelligendum esse passerculum; sed fallitur, tropice dictum putans hominem salacem, sec. Hesychium (Στρουθός : καταφερὴς καὶ λάγνος). Dialectum doricam τῷ ποθατὸν indicatam, omnino restituendam in cantico existimavi. Mein. ad v. 5 : « hæc spectare videntur ad Cissum nymphæ Ololygonis amatorem : v. Nonnus Dion. 12, 97. » Nam huc non pertinet Κίσσος cognomen Bacchi ap. Pausan. 1, 30.

3. 4.

Ibidem D : καταλέγει δ' E. καὶ ἄλλους στεφάνους;

Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον
ἀνθέων τριπόθατον, ὦ Ζεῦ!
τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσαν οὐ φιλήσει;

Versu 2 libri vitiose ἀνθέων γρυπότατον (ὑγρότατον Hirschig.) χαριέστατον. Egregie Palmerius τριπόθατον, quod confirmatur adscripta interpretatione χαριέστατον (cf. ann. ad fragm. 2). Hoc deleto apparet notum genus versuum dactylicorum logaœdicum cum loco mobili (–⏑–⏑⏑|–⏑–⏓). Etiam 1 versus est dactylicus logaœdicus, sed asynartetus (–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–|–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓); 3 autem hendecasyllabus phalæceus, ubi codd. non minus mendose τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει, omisso ου post α. « Capra (Αἴξ) cognomen fuit Nannii. Photius p. 286, 18, Ναννίον : Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἑταιρῶν Αἶγα λέγεσθαί φησι ταύτην τὴν ἑταίραν διὰ τὸ Θάλλον τὸν κάπηλον καταφαγεῖν· χαίρουσι γὰρ αἱ αἶγες τῷ θαλλῷ. ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Quæ eadem de Nicone Samia meretrice (Athen. 5, p. 220, F) narrat Machon Athen. 15, p. 582, F. » *E M.* — Athenæus sic pergit : Κἀν τοῖς ἑξῆς τάδε φησί,

α. Στεφάνους ἴσως βούλεσθε· πότερ' ἑρπυλλίνους,
ἢ μυρτίνους, ἢ τῶνδέ γ' ἐξηνθισμένων;
β. Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων (ὤνια)·
σὺ τἄλλα πώλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.

Versu 2 libri ἢ τῶν διεξηνθισμένων, sed auctoritate destitutum est verbum διεξανθίζω, neque vim habet διά. V. 3 vulgo τούτων σύ τ' ἄλλα, etc. Duplicem animadvertere mihi visus sum errorem, alterum ωνια omittentium post -ων, alterum in ὤνια ipso -ια negligentium. Satis enim similia in libris sunt ω et ια, quemadmodum apud Eust. ad Odyss. 9, 278, haud dubie pro μωρὸς legendum est μιαρός. Certe aptum est ὤνια, h. e. εὔωνα (v. schol. ad Ar. Eq. 1135), nec verisimilior Meinekii, partim Hermannum De metris p. 162, partim Dobræum ad Plut. 361 secuti, conjectura hæc, βουλ. τουτωνί· σὺ δὲ | τά γ' ἄλλα πώλει, etc.

5.

Idem 9, p. 384, C : χηνείων δ' ἡπάτων... μνημονεύει E. ἐν Στ., λέγων οὕτως,

Εἰ μὴ σὺ χηνὸς ἧπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις.

2.

O beata, amiculo induta instar
passerculi per aerem volitante!
perizoma jam circumvolvitur
optatum sponso bene comato, qui,
thalamo infusus, amore tabescit, ut Cissus,
cum juvenilem Ololyginem duceret.

3.

Capella, tu vero hanc feres coronam multicolorem florum, ter (*h. e.* vehementer) optatam, per Jovem!
quis enim eam, quæ talem habet, non amabit?

4.

a. Coronas fortasse quæritis : utrum serpylli,
an myrti, an harum florescentium?
b. Myrtearum volumus harum (viles) :
quare tu ceteras vende omnes præter myrteas.

5.

Nisi tu anseris hepar vel animam habes.

Ἦπαρ tropice dictum, ut apud Euripidem Hipp. 1070 (1024), ubi v. Valck.; cf. etiam Virgilii interpp. ad Georg. 1, 119.

6.

Idem 15, p. 690, E: δ' ἐν Στ.

Αἰγυπτίῳ (τῳ) ψάγδανι τρὶς λελουμένη.

Τῳ facile exciderit post -τίῳ. Alioqui media vocis ψάγδανι producenda esset inusitate.

7.

Pollux 10, 120: E. ἐν ταῖς Στ. τοῦτο μὲν (τὴν σπάθην, unguentum, de quo Plinius H. N. 12, 28) σπαθίδα, τοὺς δ' ἀλαβάστους ἀλαβάστια εἴρηκε·

— Λῦε τἀλαβάστια
θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου
καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον.

V. 2 libri σὺ θᾶττον, quod correxit Jungerm.

8.

Schol. Iliad. 15, 234: τὰ εἰς λος, ἑτέρῳ λ παραληγόμενα, οὗ τὸ ο ς (mendose libri α) μὴ προηγεῖται (?), ὀξύνεται· κιλλὸς, εἶδος χρώματος ἐν Στ. Εὐβούλου,

Εὔχρῳ τι κιλλὸν (μανθάνεις;) θερίστριον.

Vulgo Εὔχρων, quod abhorret a neutris: v. Matth. Gr. § 117. 9.

XLIX. ΣΦΙΓΓΟΚΑΡΙΩΝ.

« In hoc dramate E. Carionem servum introduxisse videtur, omnia, quæ loqueretur, ænigmatum involucris obscurantem; v. Schweigh. vol. 5, p. 538. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 449, E: E. δ' ἐν Σφιγγοκαρίωνι τοιούτους γρίφους προβάλλει, αὐτὸς καὶ ἐπιλύων αὐτούς.

α. Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος ἄρρεν θῆλυς,
οἰκείων ἀνέμων ταμίας, δασὺς, ἄλλοτε λεῖος,
ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων, νόμον ἔκνομον ἕλκων·
ἓν δ' ἐστὶν καὶ πολλὰ, καὶ, ἂν τρώσῃ τις, ἄτρωτος.
β. Τί ἐστι τοῦτο; α. Τί ἀπορεῖς; Καλλίστρατος,
πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτός (γε). β. Σὺ δὴ ληρεῖς ἔχων.
α. Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος, λάλος,
ἓν ὄνομα πολλοῖς, τρωτὸς, ἄτρωτος, δασὺς,
λεῖος, (τί βούλει;) πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.
Ἀττέλεβος θαλερὸς μὲν, πρόστομος, ἀμφικνεφαῖος
αἰχμητὴς, παίδων ἀγόνων γόνον ἐξαφανίζων.
Τῶν γὰρ κροκοδείλων οὗτος ᾠὰ λαμβάνων,
πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον, καταγνύει,
ἔπειτ' ἀφανίζει· διότι δ' ἔστ' ἀμφίστομος,
κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσιν δάκνει.
Οἶδ' ἐγὼ, ὃς νέος ὢν ἐστὶν βαρὺς, ἂν δὲ γέρων ᾖ,
ἄπτερος ὢν κούφως πέτεται, καὶ γῆν ἀφανίζει·

6.

Ægyptio (quodam) psagdane ter lota.

7.

— Aperi tu alabastra
cito, et spatha mihi barbam
et superiorem maxillam unge.

8.

Pulchro cilli colore (intelligisne?) vestis æstiva.

SPHINGOCARION.

1.

a. Est loquens elinguis; synonyma viro femina,
propriorum ventorum possessor, hirsutus, alias glaber,
non intelligibilia intelligentibus narrans, exlegem legem trahens,
unum et multa, quumque aliquis vulnerat, invulneratus.
b. Quid hoc est? a. Quid laboras? Callistratus,
podex quidem ille. b. At tu nugator.
a. Scilicet is idem est elinguis, loquax,
unum nomen multorum, vulneratus, invulneratus, hirsutus,
glaber, (quid vis?) multorum ventorum possessor.
Attelabus agilis quidem, ore acuto, tenebricosus
pugnator, liberorum non genitorum genituram exstinguens.
Crocodilorum enim hic ova capiens,
priusquam bellua fiat genitura, frangit,
dein exstinguit; et, quoniam utrimque os habet,
infra pungit et labiis mordet.
Novi ego aliquem qui, juvenili ætate gravis, senex factus
sine alis leviter volat, evanescente terra.

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης (ἐστίν)· οὑτοσὶ γὰρ (ἂν)
νέος μὲν ὢν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι,
ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.
Ἔστιν ἄγαλμ', ὃ βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς,
εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ διαπρὸ,
ἀνθρώπους τίκτει κατὰ τὴν πυγὴν ἓν ἕκαστον,
ὧν οἱ μὲν μοίρας ἔλαχον βίου, οἱ δὲ πλανῶνται·
αὐτὸ δ' ἕκαστον ἔχειν αὐδῶ, κἄλλων γε φυλάττειν.

« Primum ænigma spectat ad Callistrati contumeliam, hominis in administranda republica strenui ac diligentis, sed luxurie perditi : v. ann. ad Antiopæ fragm 2. V. 3 opportune Jacobs. Animadv. 12, p. 348, apud Brunck. Analect. 3, p. 320, laudat illa Euripidis Phœn. 1510 : δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω Σφιγγὸς, et Iph. T. 1092 : εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν. (Libri νόμον ἐκ νόμου, quod correxi. *Both.*) V. 4. His Callistrati versatile et callidum ingenium vituperatur. » *E M.* V. 9 sic Casaub. Libri fere τί βουλεπινευμάτων. V. 10 libri vitiose Ἀττελεβόφθαλμος μὴ πρόστομος, ἀμφικέφαλος (cod. V ἀμφικνάφαλλος). « Casaub. aut ἀμφικέφαλος penultima producta (?!), aut ἀμφικάρηνος scribendum putat. (Ἀμφικνεφαῖος, *tenebricosus*, in tenebris repens vel volans. *Both.*). *Bicipitem* (14) ichneumonem vocat, quia ejus cauda speciem aliquam capitis præ se fert : v. laudatum a Cas. Oppianum Cyneg. 3, 436 seqq. Post versum 11 libri : ἰχνεύμων Αἰγύπτιος. (Interpretamentum, quod delevi. *Both.*) C : ἔστιν δ' ἰχ. Αἰγ. (quod est versificatoris male feriati. *Both.*). V. 13 θηριοῦσθαι Schweigh. recte interpretatur ad perfectæ belluæ ætatem ac magnitudinem pervenire. Eodem modo homines dicuntur ἀνδροῦσθαι. Ibid. καταγνύει pro (inconcinno) κατάγνυσι Porson. ad Medeæ 743. V. 14 Grot. δ' ἔστ' pro δέ. V. 15 antiquiores codd. δάκνων. V. 17 γῆν ἀφ., *terram abscondit*, h. e. in altum evehitur ita, ut terræ adspectus ei subducatur. Similiter Virgilius Æn. 3, 291 : *Phæacum abscondimus arces;* et Seneca Epist. 70, p. 184, *pueritiam* atque *adolescentiam abscondere* dixit eos, qui pueri et adolescentes esse desinunt; Plato autem evectum, ut nautam, in altum sermonum mare, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν. V. 18 apte comparant Sophoclis versum fragm. 748 :

γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος. »

E M. Explevi versum. V. 22 libri pravis numeris ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, etc. V. 23 διαπρὸ Lobeck. ad Phryn. p. 614. Plerique codd. διάτρωτον, VL διάτρες. V. 24 τίκτει Schweigh. pro τίκτειν, quod legitur in libris PVL. Vulgo τίκτον, ut epit. Hœschelii, constructione verborum impedita. V. 26 pessime libri αὐτὸ δ' ἕκαστος ἔχων αὐτὸν, καλέω δὲ φυλάττειν. Emperius κόλπῳ δὲ φυλ. Αὐδῶ, ut apud Æschylum Sept. ad Th. 966 et seq. Simile notum illud proverbiale Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Nil desperandum critice *duce et auspice Phœbo.*

« Postremo ænigmate significari *instrumentum sortiendi*, ipse Ath. indicat, hæc subjiciens : Ταῦτα δ' ὅτι τὸ κληρωτικὸν σημαίνει, ὑμεῖς διακρίνατε, » etc. *E M.*

2.

Idem 12, p. 553, A : ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι, καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις... E. δ' ἐν Σφ.

Ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον· ἐν δὲ κύκλῳ νυν
παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς κατάθρυπτον
τὸν πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροις τρίβουσι τὸν ἀμόν.

V. 1 libri νιν pro νυν (h. e. οὖν, cf. Ar. Plut. 971, Anaxandr. Incert. 6). Versu 2 sic Jacobsius. Libri παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακὰ κατάθρυπτοι. V. 3 μύροισι τρίψουσι τὸν ἐμόν. Jacobs. μύροις et ἀμὸν, quod versus monstrabat. Bergkius τὸν αἰνὸν, totum griphum de Callistrato interpretatus. De more quem dicit Ath. v. ad Procridis fr. 1.

Pappus cardui : is enim
novus in herba consistit;
ea vero abjecta volat levis,
flatu nimirum puerorum actus.
Est effigies in altum tendens et infra hians,
a pedibus ad caput perforata et omnino acuta,
quæ singulos parit homines podice :
quorum alii quidem vitæ sortes adipiscuntur, alii vero aberrant.
Jubeo autem quemque suam habere; ab aliisque cavere.

2.

In thalamo molliter jacentem : itaque circum
teneræ virgines albis amiculis delicatum
pedem nostrum amaracinis fricant unguentis.

3.

Idem 3, p. 80, B : ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι μὴ δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι τῆς μεσημβρίας,... καὶ E. ἐν Σφ.

Νὴ τὸν Δί'· ἠσθένουν γάρ, ὦ βέλτιστε σύ,
φαγοῦσα πρώην σῦκα τῆς μεσημβρίας.

L. ΤΙΤΘΑΙ.

1.

Athen. 7, p. 311, D : ὡς διαφόρου ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων. καὶ E. δ' ἐν Τιτθαῖς φησι

Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅ τι ἂν ᾖ,
ὁσίας ἕνεκα, σηπίδι' ἢ τευθίδια,
πλεκτάνια μικρὰ πολύποδος, νῆστίν τινα,
μήτραν, χόρια, πῦον, λάβρακος κρανίον
εὐμέγεθες.

Versu 1 sic Schweigh. pro καθαρίως. Fortasse E. scripserat ἀλλ' ἢ (v. ann. ad Thuc. 5, 60) καθαρίως. V. 2 ὁσίας, cf. Aristoph. Plut. 677. V. 3 libri τὰ μικρά. Ortum τὰ ex antecedente -ια recte expunxit Schweigh. Ibid. Mein. πουλύποδος. V. 4 μήτραν, cf. Teleclidis Amph. 1. Libri χώριάπυον, quod correxit Casaub. « Simillimus huic Ephippi locus est ex Obeliaphoris (fragm. 1) ap. Athen. 8, p. 359. » *E M.*

2.

Idem 15, p. 685, E : Φιλόξενος δ' ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας... E. Τιτθαῖς·

Ὡς γὰρ εἰσῆλθε τὰ γερόντια τότ' εἰς δόμους,
εὐθὺς ἀνεκλίνετο· παρῆν στέφανος ἐν τάχει,
ἤρετο τράπεζα, παρέκειθ' ἅμα τετριμμένη
μᾶζα χαριτοβλέφαρος.

Versus cretici, sive amphimacri, tetrametri. « Metri rationem primus perspexit Erfurdt. Observ. in Athen. p. 457 (cf. Æschylum Prom. 559, etc., ceterosque Tragicos; etiam de asynartetis creticis Aristophanis indicem p. 284. *Both.*). Versu 2 sic Erf. Libri (corruptis numeris) ὁ στέφ. V. 3 ἤρετο, h. e. εἰσήρετο, ut, annotante Schweigh., Plato Com. in Διὶ κακ. fr. 1 : φέρε τὴν θυείαν, αἶρ' ὕδωρ. Cf. Valck. ad Theocrit. Adon. p. 326. » *E M.*

3.

Antiatt. p. 108, 28, Μύστακα : βραχέως. E. Τιτθῇ (sic) » Cf. ann. ad Strattidis Inc. 6. » *M.*

4.

Athen. 3, p. 106, A : E. Τιτθαῖς,

— Καρίδας δὲ τῶν
κυφῶν.

LI. ΤΙΤΑΝΕΣ.

Athen. 6, p. 229, A, ubi de usu vocis τήγανον dicit : καὶ ἐν Τιτᾶσι,

— Προσγελῶσά τε
λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι,
πηδῶσι δ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις.

« Præcedit locus ex Orthane. Alterum versum, ita scriptum, λ. π. βαρβάροις λαλήμασιν, affert et Pherecrati tribuit Eust. ad Il. p. 1290, 45; tertium Eubuli nomine adscripto ad Odyss. p. 1862, 17. » *E M.*

LII. ΦΟΙΝΙΞ.

Athen. 9, p. 397, A, de pavone : ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις, δηλοῖ Ἀντιφάνης,... καὶ E. ἐν Φοίνικι,

Καὶ γὰρ ὁ ταὼς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται.

LIII. ΧΑΡΙΤΕΣ.

Athen. 12, p. 519, A, postquam dixit de Masinissæ regis amore infantium, ita pergit : τὰ δὲ αὐτὰ ἔφη καὶ E. ὁ κωμικὸς ἐν Χάρισιν οὕτως·

3.

Per Jovem : infirma enim, amice, eram
nuper comesis meridie ficubus.

NUTRICES.

1.

Non sumptuose, sed munde, quidquid est,
recti causa, sepiolas, vel loligunculas,
parvos cirrhos polypi, intestinum aliquod jejunum,
matricem, choria, colostra, labracis cranium
maximum.

2.

Quum enim introissent seniculi tunc in domum,
statim decumbebatur; aderat corona continuo,
apportabatur mensa, adjacebat simul trita
maza gratioso adspectu.

4.

— Et squillas
e gibbosis.

TITANES.

— Arridensque
patina ebullit barbara loquela,
et pisces mediis in catinis subsiliunt.

PHOENIX.

Nam pavo ob raritatem admiratui est.

Καὶ γὰρ πόσῳ κάλλιον (ἱκετεύω) τρέφειν
ἄνθρωπόν ἐστ' ἄνθρωπον, ἂν ἔχῃ βίον,
ἢ χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,
ἢ στρουθὸν, ἢ πίθηκον, ἐπίβουλον κακόν!

« Videntur hæc dicta in hominem, qui matrimonium fugeret, alendis autem aviculis et simiis mirifice delectaretur. Versu 3 ita codd. ABC; πλαταγίζοντα PVL. » *E M.*

LIV. ΧΡΥΣΙΛΛΑ.

« Nomen meretricis, sed diversæ ab ea, quam Teleclides Hesiod. fr. 4 commemorat. » *E M.* Recentior scilicet.

1. 2.

Athen. 12, p. 559, B : E. δ' ἐν Χρυσίλλᾳ,

— Κακὸς
κακῶς ἀπόλοιθ', ὅστις γυναῖκα δεύτερον
ἔγημε! τόν γε πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς·
ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ,
ὁ δ', οἷον ἦν γυνὴ κακὸν, πεπυσμένος...

καὶ προελθών φησιν

Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', εἶτ' ἐγώ ποτ' (ἂν) κακῶς
ἐρῶ γυναῖκας; νὴ Δί', ἀπολοίμην ἄρα!
πάντων ἄριστον κτημάτων; εἰ δ' ἐγένετο
κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὴ
μέγα πρᾶγμ'· ἐρεῖ τις, ὡς Κλυταιμνήστρα κακή·
Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστήν. Ἀλλ' ἴσως
Φαίδραν ἐρεῖ κακῶς τις· ἀλλὰ, νὴ Δία,
χρηστὴ τίς ἦν μέντοι, τίς; οἴμοι δείλαιος,
ταχέως γέ μ' αἱ χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον,
τῶν δ' αὖ πονηρῶν ἔτι λέγειν πολλὰς ἔχω.

Versu 2 δεύτερος Meineck. V. 3 libri mendo non infrequente τὸν γὰρ πρ., quum statim sequatur γάρ. V. 5 πεπυσμένος Porson. pro πεπεισμένος. V. 6 libri ποτε κακῶς. Editi, auctore Jacobsio, hiatu non admittendo κακῶς ποτε | ἐρῶ γ.; V. 9 vulgo Πην. δὲ juxta δὲ in eadem sententia. V. 13 scribam χρηστὴ τέως μέντ' ἦν τις, *eo usque*, dum Hippolytum amare cœpisset; vel *ante quam*, etc.

LV. ΨΑΛΤΡΙΑ.

Athen. 11, p. 460, E : εἴρηται οὕτως (κυλικεῖον) ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη.... E. ἐν Λήδᾳ... κἀν Ψαλτρίᾳ δὲ ἔφη

— Τὰ κυλικεῖα δὴ
ἐξεῦρεν ἡμῖν.

Libri δὲ, sed longe præstat in tali re δὴ ironicum, de quo v. Iliad. 4, 180; 21, 131, Euripidis indicem h. v., Xenoph. Mem. S. 3, 3, 1, etc. Δὲ vel hiatu offendit.

INCERTORUM DRAMATUM RELIQUIÆ.

1.

Athen. 1, p. 8, B : E. ὁ κωμικὸς φησί που

— Εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο
ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι, Φιλοκράτης καὶ Φιλοκράτης
(ἕνα γὰρ ἐκεῖνον ὄντα δύο λογίζομαι,
μᾶλλον δὲ τρεῖς μεγάλους), ὃν ἐπὶ δεῖπνόν ποτε

GRATIÆ.

Quanto enim pulchrius est (te obtestor), hominem
alere hominem, si victus suppetit,
quam anserem alis plaudentem atque hiantem,
vel passerem, vel simiam, insidiosum malum!

CHRYSILLA.

1.

— Malus
male pereat, quicumque iterum uxorem
ducit! qui primum quidem, ei non male dico:
hic enim imperitus fuit, opinor, mali;
ille vero expertus, quale malum sit mulier...

2.

O venerabilis Jupiter, tandemne aliquando maledicam
ego mulieribus? peream igitur.
omnium optimæ possessionum? quodsi mala mulier
fuit Medea, at Penelope sane
magni facienda. Dicet aliquis, Clytæmnestram fuisse malam:
Alcestin opponere soleo probam. Sed fortasse
erit qui Phædræ maledicat. At, per Jovem,
proba quænam tandem fuit? quænam? væ mihi misero!
cito quidem probæ feminæ me deficiunt;
malarum vero etiam multas habeo dicere.

PSALTRIA.

— Abacos scilicet
invenit nobis.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Sunt nobis vocati duo
ad cœnam invincibiles, Philocrates et Philocrates
(unus enim ille quum sit, duos numero,
vel potius tres magnos), quem ad cœnam aliquando

κληθέντα φασὶ πρὸς φίλου του, 'πηνίκ' ἂν
εἴκοσι ποδῶν μετροῦντι τὸ στοιχεῖον ᾖ,
ἥκειν ἕωθεν αὐτὸν εὐθὺς ἡλίου
μετρεῖν ἀνέχοντος, μακροτέρας δ' οὔσης ἔτι
πλεῖν ἢ δυοῖν ποδοῖν παρεῖναι τῆς σκιᾶς,
ἔπειτα φάναι μικρὸν ὀψιαίτερον
δι' ἀσχολίαν ἥκειν, παρόνθ' ἅμ' ἡμέρᾳ.

Versu 1 Jacobsius Πάρεισιν. V. 2 codd. plures Φιλοκράτης καὶ Φιλοκτήτης. V. 4 et 5 libri μεγάλους, μᾶλλον δὲ τρεῖς, ὅν φασί ποι (LV παρὰ) κληθέντ' ἐπὶ δ. πρὸς (BC ὡς) φίλου (αὐτοῦ add. C) τινὸς, εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου, ὁπηνίκ' ἂν, etc. V. 7. De more tempus ex umbræ longitudine definiendi vide Meinek. ad Menandri fragm. p. 129 ed. pr. Αὐτὸν, *ipsum*, non servum ab eo missum ad observandum solarium, de quo v. ann. ad Ar. Eccles. 652, et Plauti Bœotiam Gell. 3, 3, qui aliud domesticum dicit Mil. glor. 2, 4, 69. V. 10 libri φᾶναι. Porson. φάναι δ' ἔπειτα, Dindorf. ἔπ. δὲ φάναι. Meinek. conj. φῆσαι. V. 11 sic Hermannus; libri παρόνθ' ἥκειν.

2.

Idem ib. p. 25, C : ὅτι δὲ καὶ ἰχθῦς ἤσθιον (heroes Homerici), Σαρπηδὼν δῆλον ποιεῖ, ὁμοιῶν τὴν ἅλωσιν πανάγρου δικτύου θήρᾳ (Iliad. 5, 487; at eo non efficitur, ipsos Græcos Homeri pisces edisse, sed hoc modo, eos piscari vidisse barbaros, ut Scyllam Odyss. 12, 95)· καίτοι (*etsi*) E. κατὰ τὴν κωμικὴν χάριν (?) φησὶ παίζων

Ἰχθὺν δ' Ὅμηρος ἐσθίοντ' εἴρηκεν οὐ
τινὰ τῶν Ἀχαιῶν, κρέα δὲ μόνον ὤπτων, ἐπεὶ
ἕψοντά γ' οὐ πεποίηκεν αὐτῶν οὐδένα.
Ἀλλ' οὐδὲ μίαν ἄλλην ἑταίραν οἶδέ τις
αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἔδεφον ἐνιαυτοὺς δέκα·
πικρὰν στρατείαν δ' εἶδον, οἵτινες, πόλιν
μίαν λαβόντες, εὐρυπρωκτότεροι πολὺ
τῆς πόλεος ἀπεχώρησαν, ἣν εἷλον τότε.

Mendose libri versu 1 Ἰχθῦν δὲ ποῦ γ' Ὅμ. ἐσθ. εἴρηκέ γε, ubi γὲ omittunt BCD et Eust. p. 1720, 30. Grotius εἴρηκε ποῦ. V. 4 vulgo εἶδε, nec melius v. 8 ἧς, attractione improbabili. Ibid. libri πόλεως. V. 7 Dobræus βίᾳ λαβόντες.

3.

Ibidem F, et Eust. p. 1422, 48 : E. δέ φησιν

Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ
παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

Versu 1 sic Eust. Codd. BCD Ἄτ. δὲ, VL Ἄτοπόν τε. « Iisdem propemodum versibus Alexin usum esse docet Ath. » *E M.*

4.

His præponenda putat Meinek., quæ idem Athen. servavit ib. p. 28, F : Εὔβουλος·

— Θάσιον ἢ Χῖον λαβὼν
ἢ Λέσβιον γέροντα νεκταροσταγῆ.

« Quæ si a meretricula dicuntur amatori, jam aptissime superiora inferuntur ab altero. »

5.

Ibid. p. 23, D : E.

— α. Σίκων ἐγὼ
βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος.
β. Πέπωκας, οὗτος; α. Ναὶ μὰ Δία, πέπωκ' ἐγὼ
Μενδαῖον.

« Versu 1 Σίκων servile nomen apud Sosipatrum Καταψευδ. v. 14, Pseudoalexin Asotod. v. 4, et Aristophanem in composito Αἰολοσίκων (v. prolegomena hujus fabulæ Fragm. Aristoph. p. 8 seqq.

---

aiunt vocatum ab amico quodam, quo tempore
viginti pedes ostenderet metienti solarium,
venisse mane ipsum oriente sole
ad metiendum, et adfuisse, quum etiam
plus quam duobus pedibus major esset umbra;
dein dixisse paulo serius se advenisse;
propter occupationem, qui simul cum die adfuerit.

2.

Pisce vescentem Homerus neminem dixit
Græcorum, sed carnes modo assabant, neque
coquentem eorum ostendit quenquam!
Et alias ne amicam quidem novit eorum
quisquam, sed se ipsos permolebant per decem annos:
acerbam vero viderunt militiam, qui, una
urbe capta, redierint anis longe latioribus,
quam fuit urbs tum capta.

3.

Ineptum quidem (est), vinum vetus semper bene
audire apud amicas, virum autem
non veterem, sed juniorem.

4.

Thasium aut Chium apprehendit
aut Lesbium senem nectar stillantem.

5.

— a. Sicon ego
madidus adsum et poculis obrutus.
b. Potastine tu? a. Per Jovem, potavi
Mendæum.

nostræ ed. *Both.*) : sed Atticorum quoque civium, ut ostendit titulus Corp. Inscriptt. Bœckhii 1, p. 292, 53; et in nova comœdia Sicon partes sustinuisse videtur hominis liberaliter prodigi. Themistius Orat. 34, p. 462 ed. Dind. : τὸ δὲ καὶ τοῖς χρήσασθαι δεηθεῖσι δοῦναι δωρεὰν, καὶ πλείονός γε [δοῦναι δωρεὰν] ἢ ὅσῳ χρῆσθαι ᾔτησε, ... τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Σίκωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρίνην; Σίκωνα codex, nec recte Majus et Dind. Κίμωνα : Sicon Smicrinæ, homini sordide avaro, opponitur : v. ann. ad Menandrum p. 49. » *E M.* V. 4 Μενδαῖον (οἶνον). Vinum ignobile Macedonicum (v. Thuc. 4, 123, etc.), vili pretio coemptum et immoderate haustum a servulo. Legebatur πέπωκ' ἐγὼ μὰ Δία Μενδ., quæ correxit Hanovius Exerc. critt. p. 45.

6.

Ib. p. 28, F : μέμνηται δὲ οὗτος (Eubulus) καὶ Ψιθίου οἴνου·

Οἶνον γάρ με Ψίθιον γεύσας
ἡδὺν ἄκρατον, διψῶντα λαβὼν
ὄξει παίει πρὸς τὰ στήθη.

V. 1 ψιθίου BCD, ψυθίου VL. Illud nomen plerique habent Plinii codd., item Statius Silv. 4, 9, 38; sed alterum quoque ostendit Plinius, sicut Nicander Alexiph. 181, Hesych. v. Ψιθία, Columella R. R. 3, 2, 24. Plinius H. N. 14, 9 : *Psithium (Psythium) et Melampsithium passi genera sunt, suum saporem, non vini, referentia.* Virgilius Georg. 2, 93 : *passo Psithia* (vitis) *utilior*, ubi v. interpp. « Hoc ille dicit : Quum antea Psythium (*Psithium* malim. *Both.*) vinum mihi degustandum dedisset, nunc, sitientem videns, acetum (h. e. vile vinum) infundit. Γεύειν cum accusativo et personæ et rei conjunxit etiam Theopompus Incert. 13, simul voce ὄξος ita usurpata :

— Τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον ποτὸν
ἐλευθερίας γεύσαντες ὄξος ἐνέχεαν.

V. 3 ὄξει παίει, ut Καταχολλ. 1, ἀκράτῳ χροῦε· Timocles Conis. 1 : πατάξω σε μεγάλοις ποτηρίοις· Amphis Ἐρίθων fr. 2 :

ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις πυκνοῖς.

Athen. p. 168, B, διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. Plautus Cas. 3, 5, 16 : *Se percussit flore Liberi;* Ovidius Remed. am 145 : *multo tempora quassa mero.* » *E M.*

7.

Ib. D : E. δέ φησι

— Κνίδια κεράμια,
Σικελὰ βατάνια, Μεγαρικά (τε) πιθάκνια.

Libri Σικελικά, ut Καταχολλ. 2, quod est glossema formæ exquisitioris et metro aptæ, quam Mein. restituit. Τὲ versui supplendo necessarium fuit, cui simile πι- vicinum offecerit.

8.

Ib. p. 29, A, ubi de variis generibus vini disserit : E.

Ὁ Λευκάδιος πάρεστι, καὶ (μὴν) μελίτιον,
οἰνίσκος οὕτω πότιμος.

Versu 1 BCD μιλίττιος, V μιλήσσιον, L μιλήσιος, quod quidem legitur in vulgatis libris. Sed bene monet Mein. Milesium vinum nusquam commemorari, neque se dubitare quin aliud nomen lateat. Id sane est μελίτιον, quod etiam μελίτειον dicitur, aliunde notum et hoc l. nominatum οἰνίσκος, ut simile vino passo. Addidi μήν. V. 2 οὕτω πότ., *sic potabile*, h. e. sine cibo, ante cœnam, ut ejusmodi potiones bibi solent, vel *sic*, ut Terentius Heaut. 3, 1, 49, *sic hoc*, h. e. secundum Faernum mediocriter, germanice *so so.* Sed prior ratio magis placet. Inepte cod. L οὔπω π.

9.

Ib. p. 34, D : E. δέ πού φησι

— Γύναι,
ῥάφανόν με νομίσασ' εἰς ἐμὲ σὺ τὴν κραιπάλην
μέλλεις ἀφεῖναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς.

« Crapulam brassica sedari crediderunt, ut multis scriptorum locis probavit Ath. » *E M.* « Compellatur his verbis mulier vini iræque plena; quæ quum vehementer invecta esset in hominem nescio quem (in maritum, opinor. *Both.*), ille, *Videris*, inquit, *me habere pro brassica, in quam omnem tuam crapulam effundas.* » *E Jacobsii* annotatis.

6.

Vinum enim Psithium quum degustandum mihi [dederit,
merum dulce, (jam) sitientem inveniens
aceto perculit pectus.

7.

— Cnidiæ testæ,
Siculæ patellæ, et Megarica vascula.

8.

Leucadium (vinum) adest, et vero melition,
vinum sic potabile.

9.

— Mulier,
brassicam me putans in me crapulam
vis omnem effundere, ut mihi videris.

10.

Athen. 2, p. 43, C : τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμά φησί που E. ὁ κωμῳδιοποιὸς εἰρηκέναι Χαιρήμονα τὸν τραγικόν,

Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἠμείψαμεν,
ὕδατά τε, ποταμοῦ σῶμα, διαπεράσιμ' ἦν,
χἠμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται.

Versu 2 et 3 libri ὕδωρ τε π. σ. διεπεράσαμεν, καὶ ἡμῶν δὲ π. δ. ἐξ ὑδάτων ἄ., in quibus ὕδωρ videtur esse glossema τοῦ ὕδατα, nec ferendum διεπ., quasi re acta, quum illi nondum transierint fluvium, sed in eo sint, ut id faciant; inconcinna ista καὶ ἡμῶν (in quibus καὶ valet, quod *atque* apud Plautum Epidico versu 208, ubi v. ann.) miror tam diu relicta esse; ab interprete adscriptum ἐξ delevit Schweigh. De δὲ emphatico v. ann. ad Soph. El. 27. Ceterum Meinek. ita de hoc fr. disserit : « Duo priores versus,

Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἠμείψαμεν,
ὕδωρ τε, ποταμοῦ σῶμα, διεπεράσαμεν,

Chæremonis tragici esse vix dubitare licet. Eubuli autem locum, in quo ipsum illud ποταμοῦ σῶμα irriserat, per epitomatorem excidisse suspicor. Tertius versus fortasse neque Chæremonis est neque Eubuli. Eustath. p. 1545, 43 : τὸ δὲ ἐς ποταμοῦ προχοὰς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ποταμοῦ... ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον τὸ « Ἐπεὶ δὲ σ.... διεπεράσαμεν », ὃ δὴ Χαιρήμονος λέγεται εἶναι τοῦ τραγικοῦ. »

11.

Ib. F : E. « εὑρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον, τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν. » τὰ αὐτὰ δὲ ἰαμβεῖα καὶ Ὠφελίων φησίν. Versus restituas ita scribendo,

Ὕδωρ μόνον πίνοντας εὑρετικοὺς ποιεῖ,
ὁ δ' οἶνος ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ.

« Plinius H. N. 23, 1, 23 : *In proverbium cessit, sapientiam vino obumbrari*. Hyginus Astron. 29, p. 404 : *Eubulus autem Cecropem demonstrat esse* (aquarium), *antiquitatem generis commemorans et ostendens : antequam vinum traditum sit hominibus, aqua in sacrificiis deorum usos esse et ante regnasse Cecropem quam vinum sit inventum :* si tamen hæc recte ad Eubulum comicum retulimus. » *E M.*

12.

Ib. p. 47, F : ὅτι δὲ καὶ τρίκλινοι οἶκοι, καὶ τετράκλινοι, καὶ ἑπτάκλινοι, καὶ κατὰ τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς, ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.... E.

α. Θὲς ἑπτάκλινον. β. Ἑπτάκλινος οὑτοσί.
α. Καὶ πέντε κλίνας Σικελικάς. β. Λέγ' ἄλλο τι.
α. Σικελικὰ προσκεφάλαια πέντε.

Cf. Phrynichi Incert. 5, hoc eodem loco laudatum. Οἶκοι passim sunt *cubicula*, hic autem *tentoria*, ut Hom. Iliad. 24, 471, cito illa ponenda. Meinekius : « Ex eadem fabulæ scena petita esse videntur quæ Athen. p. 49, C, servavit, ubi de tripodibus agit : E., « Τρίποδες οὗτοι πέντε σοι καὶ πέντε. β. Πεντηκοστολόγος γενήσομαι. » Quæ vide an sic conjungi possint cum superioribus, v. 3 :

α. Σικελικὰ προσκεφάλαια πέντε. (β. Λέγ' ἕτερον.
α. Καὶ πέντε τρίποδας.) β. Τρίποδες οὗτοι πέντε σοι.
α. Καὶ πέντε — β. Πεντηκοστολόγος γενήσομαι. »

13.

Ib. p. 52, B, ubi de καρύοις agitur :

— Φηγούς, κάρυα Καρύστια.

14.

Ib. p. 65, E : ὅτι τὸ στρουθάριον παρ' ἄλλοις τε, καὶ παρ' Εὐβούλῳ « Περδίκια λάβε τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, δασύποδας τρεῖς, στρουθάριά θ' οἷον ἐντραγεῖν, ἀκανθυλλίδας, βιττάκους, σπίνια, χερχνῆδας, τά τ' ἄλλ', ἅττ' ἂν ἐπιτύχῃς. » Versus ita restituas, quorum duo priores secundum Mein. :

Περδίκια λάβε τέτταρ' ἢ καὶ πέντε, καὶ
τρεῖς δασύποδας, στρουθάριά θ' οἷον ἐντραγεῖν,

10.

Postquam vero septorum ambitus egressi sumus,
et aqua, fluvii corpus, transeunda fuit,
atque vis omnis nostra recreata est aquis.

11.

Aqua eos, qui solam bibunt, inventores reddit;
vinum autem nobis mentem obumbrat.

12.

a. Pone septem lectorum tentorium. b. En positum!
a. Et quinque lectos Silicienses. b. Jube alia.
a. Cervicalia quinque Siliciensia. (b. Dic aliud.
a. Et quinque tripodes.) b. En tibi tripodes quinque.
a. Et quinque — b. Vah! pentecostologum me facies.

13.

Glandes, nuces Carystias.

14.

Perdices sume quattuor, vel etiam quinque,
et tres lepores, et passerculos, quot sufficiant mensæ secundæ,

καὶ βιττάκους, καὶ σπίνια, κἀκανθυλλίδας,
κερχνήδιά (τε), τὰ δ' ἄλλα γ', ἅττ' ἂν ἐπιτύχῃς.

V. 1 cod. C λάβετε. V. 4 κερχνήδια (*tinunculos* : v. Plin. H. N. 10, 37) maluit etiam Mein. « Βίτταχος vel βιττακὸς avis eadem est, quæ a plerisque ψιττακὸς, a nonnullis etiam σιττακὸς dicitur. Ctesias quoque Phot. Bibl. 72, p. 45, 35 ed. Bekk. : περὶ τοῦ ὀρνέου τοῦ βιττάκου. » *E M.* Aristoteles H. A. 8, 14, 6 : ὅλως δὲ τὰ γαμψώνυχα (ὄρνεα) πάντα βραχυτράχηλα, καὶ πλατύγλωττα, καὶ μιμητικά· καὶ γὰρ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον, ἡ ψιττάκη (codd. σιττάκη, vel σίτταχος), τὸ λεγόμενον ἀνθρωπόγλωττον, τοιοῦτόν ἐστι· καὶ ἀκολαστότερον δὲ γίγνεται, ὅταν πίῃ οἶνον.

15.

Ib. C : Σπίνοι. E.

Ἀμφιδρομίων ὄντων, ἐν οἷς νομίζεται
ὀπτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίου τόμον,
ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην,
πνίγειν τε παχέων ἀρνίων στηθύνια,
τίλλειν τε φάττας, καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις,
κοινῇ τε χναύειν μαινίσιν σηπίδια,
πιλοῦν τε πολιὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς,
πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Eosdem versus ex Ephippi Geryone affert Athen. 9, p. 370, C, his præmissis :

— Ἔπειτα πῶς
εὐστέφανος οὐδείς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν,
οὐ κνῖσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας,
Ἀμφιδρ., etc.

in quibus codd. οὐ στέφανος οὐδεὶς, de quo v. ann. ad Aristophanis Babyl. 16, et de commutatis ε et ο litteris hunc ipsum Ephippi locum 10, indicem Æschyli, Ar. Vesp. 1066, Eur. Suppl. 330. Aristoph. Nub. 303 : εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι. Homerus Odyss. 8, 267 : ἐϋστεφάνου Ἀφροδίτης, etc. — Antecedentium (quibus illa præponenda duxi in latina metaphrasi) versu 2 inepte legitur Χερρονησίτου, quasi homo diceretur. V. 7 mendose libri πολλὰς πλεκτάνας, quum præsertim sequatur πολλὰς κύλικας. Recte poeta πολιὰς πλ., ut Martialis 7, 20 :

Et ostreorum rapere lividos cirros.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 293, 10 : πλεκτάναι τίνες εἰσίν; αἱ πλεκτάναι τοῦ πολύποδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὓς εἴωθεν ἀποτείνειν (cf. Ælian V. H. 1, 1. *Both.*) Polypos Amphidromiorum festo (de quo v. Ar. Lysistr. 706. *Both.*), una cum sepiis, donatos fuisse ab amicis, docet Suidas v. Ἀμφιδρόμια. Cf. Taylor. ad Lysiæ fragm. p. 8. » *E M.* Eodem versu Ephippi codd. ἐπιστρόφως, quod alienum; extremo εὐζωρεστέρους ante Schweighæuserum; εὐζωρεστέρου conjecit Mein.

15. b.

Ib. p. 66, D : εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλὶς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον... E.

Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον, ἢ τοῦ πεπέριδος
τρίψασ' ὁμοῦ σμύρνῃ, διάπαττε τόν γ' ὅλον.

V. 1 πεπέριδος ex codd. CV, pro vulgato πεπέριος, Mein. propter gramm. Crameri Anecd. Oxon. 4, p. 338, 10 (τὸ δὲ πεπέριδος E. εἶπε). Intelligendum πεπέριδός τι : v. Aristoph. Pac. 180 (πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ';) Schæfer. ad Bos. De ellips. gr. p. 361, 362. Versu 2 codd. male διαπ. τὴν ὁδόν, etiam Meinckio suspectum. Scripsi τὸν ὅλον, sc. οἶνον

16.

Athen. 3, p. 113, E : πρὸς ὃν ὁ Μάγνος, φιλοτράπεζος ὤν, καὶ τὸν γραμματικὸν τοῦτον ὑπερεπαινῶν διὰ τὴν ἐκτένειαν, ἔφη

Οὗτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι δ', ἀερίοικοι,

κατὰ τὸν κωμικὸν Εὔβουλον,

ἀνόσιοι λάρυγγες,
ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδαι·
ὦ λοπαδάγχαι γλυκέων ὑπογαστριδίων!

---

et psittacos, et fringillas, et cardueles,
tinunculosque, et cetera, quæcumque adsunt.

15.

— Deinde cur
pulchre coronatus nemo adstat ad fores,
neque nidor ferit nasi prominentias summas,
Amphidromia quum sint, in quibus ex more so- [lent
frigere casei Chersonesii frustum,
et brassicam coquere oleo nitentem,
et assare pinguium agnorum pectora,
et deplumare palumbos, et turdos cum fringillis,
et simul cum mænis lingere sepiolas,
et constipare callide (in ventre) lividos cirrhos,
et bibere multa pocula boni meri?

15. b.

Cocco Cnidio sumpto, vel pipere trito
simul cum myrrha, sparge totum (vinum).

16.

Hice *illotis pedibus, humi cubantes*, aera habitantes,
scelesta guttura,
alienorum bonorum una epulones.
O vos, qui suavia cetorum hypogastria strangulatis

Libri versu 1 χαμαιευνάδες, quasi mulieres dicerentur, non parasiti, quos vituperari existimes, quamvis non omnes ἀνιπτόποδας et χαμαιεύνας, ut Sellos (v. Iliad. 15, 235). V. 3 recte Mein. παραδειπνίδαι pro παραδειπνίδες, quum ne ipsi quidem opprobrii causa parasiti feminino genere compellari viderentur. V. 4 libri λοπαδάγχναι. Bene primus Dalecamp. λοπαδάγχαι, *patinarum strangulatores*. Ipse reposui γλυκέων, pro inepto λευκῶν, orto illo, ut opinor, e λυκεων, quum forte γ omissum esset post simile. Versus est asynartetus, constans e duobus choriambis et anapæsto dimetro, cujusmodi hypercatalecticum Æschylus usurpavit Suppl. 42. Locum usque ad παραδειπνίδες apposuit Eustath. ad Hom. p. 1058, 12. Dipsosophista autem ibidem sic pergit : οὐ χὼ προπάτωρ ὑμῶν Διογένης... ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον; ὑμεῖς δὲ, ὦ λοπαδάγχαι, κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν Εὔβουλον, λευκῶν ὑπογαστριδίων, ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθαι, τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε.

17.

Stobæus Floril. 72, 32, cum lemmate Εὐβούλου.

Πολλοὶ, φυγόντες δεσπότας, ἐλεύθεροι
ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φάτνην.

18.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 716 ed. Col., 847 ed. Pott. : E. δὲ, ὁ καὶ αὐτὸς κωμικὸς, ὧδέ πως περὶ τῶν θυσιῶν γράφει,

Αὐτοῖς δὲ τοῖς θεοῖσι τὴν κέρκον μόνην
καὶ μηρὸν, ὥσπερ παιδερασταῖς, θύετε.

19.

Pollux 6, 10 : ξυστίδες χρυσόπαστοι, ὡς E.

Ταῖς ξυστίσιν ταῖς χρυσοπάστοις στρώννυται.

Cod. Jungerm. στόρνυται, quod prætulit Meinek.

20.

Crameri Anecd. Paris. 1, p. 369 : τριακοστὸς, τριακοσταῖος. οὕτως καὶ παρὰ τὸ πολλὸς πολλοστὸς, καὶ πολλοσταῖος παρὰ Εὐβούλῳ, « Καὶ μὴν οἴκαδέ τι πολλοσταῖος ἀποτρέχω, γύναι. » Meinek.: « In τι quid lateat, alii videant. Τριακοσταῖος et πολλοσταῖος aliunde non cognita. » Qui sic scribit, iambis duobus senariis usurpatis :

— Καὶ μὴν οἴκαδε
* * πολλοσταῖος ἀποτρέχω, γύναι,

in altera ed. præferens Naukii correctionem πολλοστιαῖος. Sed unus hic videtur troch. tetrameter cat.,

Καὶ μὲν οἴκαδ' ἐς σὲ πολλοσταῖος ἀποτρέχω, γύναι.

Σ et τ, item ε et ι, passim confusa. De μὲν reposito, versu poscente, v., si tanti est, Matth. Gr. § 606, 4.

21.

Antiatt. Bekk. p. 90, 1 : δεδιὼς ὄντος τοῦ ἀρσενικοῦ, δεδιυῖα, τὸ θηλυκὸν, Εὔβουλος.

22.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 433, 32, et Suidas, Ἀπορησία : ἀντὶ (τοῦ) ἀπορία. οὕτως E. « V. Lobeck. ad Phryn. p. 514. » *M.*

23.

Photius p. 34, 1, Εὐχερματεῖν : Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι.

24.

Idem p. 511, 17, Σικύαν : τὴν τῶν ἰατρῶν. οὕτως E.

25.

Idem p. 538, 9, Στήνια : ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως E.

26.

Idem p. 593, 15, τοκάδα, E. (nam cetera ad aliam glossam pertinere viderunt Mein. et Dobr.) Suidas, Τοκάς : ἡ γεννῶσα.

27.

Sequitur ibidem : Τὸ κηρύκειον ἢ τὴν μάχαιραν : λεγόμενόν τι. « Proverbium hoc, *Pacem aut bellum*, vulgo sic effertur, Δόρυ ἢ κηρύκειον. Eadem Etym. M. p. 761, 38. » *E M.* Sed an hæc quoque ad Eubulum pertineant, incertum.

17.
Multi, post fugam a dominis liberi
facti, denuo idem præsepe quærunt.

18.
Ipsisque deis caudam modo
et lumbum, velut pæderastis, vos immolatis.

19.
Peplis auro distinctis sternitur.

20.
Atqui domum ad te sæpe aufugio, mulier.

22.
Angustiæ.

23.
Bene nummulos commutare (german. *einwechseln*).

26.
Puerperam.

27
Caduceum, vel ensem.

28.

Etym. M. p. 235, 46, Γλωττοκομεῖον : εἴρηται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου, φοινικιστὴν σκώπτοντος. (Hesych. Σκύλαξ : σχῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. De discrimine τοῦ λεσβίζειν sive λεσβιάζειν et τοῦ φοινικίζειν egit Brodæus Miscell. lib. 2, cap. 3, Lamp. Gruter. 2, p. 481 seq.) Conf. schol. Aristoph. Pac. 883, a Mein. indicatum.

29.

Pollux 2, 96 : ὁ δὲ μὴ ἔχων ὀδόντας νωδὸς, ὡς E. λέγει καὶ Φρύνιχος ὁ κωμικός.

30.

Idem 3, 21 : E. ὁ κωμικὸς τὸ λαθρίδιον γέννημα καταγελάστως παρθένου ἀνάσυρμα εἶπε, sive ut haud paullo melius ex suis codd. Bekkerus, γένν. προανάσυρμα παρθένου καταγελάστως ὠνόμασε.

31.

Idem 7, 36, Ἱστόπους, ὡς E. λέγει. V. Schneideri Lex. v. Κελέοντες.

32.

Schol. Venet. Iliad. 22, 162, περὶ τέρματα : ἀντὶ τοῦ διὰ (?) τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (scil. τοὺς καμπτῆρας) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται, ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσιν, εὐφυῶς κάμπτειν οὐ δύνανται, οὕτως E. « Quæ an ad comicum poetam referenda sint, pro certo non affirmaverim. » *M.*

XLVI.

ARAROS.

« Araros, Aristophanis filius, ut Philippus. Primum illum olympiade 101 (ante Chr. nat. 379-376) in certamen musicum descendisse narrat Suidas nomine Ἀραρώς : sic enim id scripsit (contra notam regulam, quam frustra et ipse et alii vilipendunt. *Both.*). Puta vero id eum fecisse Cæneo vel aliquo propriorum dramatum : nam Cocalum et Æolosiconem Aristophanis a patre accepit, suo ipsius nomine docenda : v. argum. Pluti p. 5 ed. Hemst. Aristophanes ea comœdia filium gratiæ populi commendasse dicitur, eo quidem quod primas partes agendas dedit Araroti, ut probabiliter censet Clintonus Fast. Hellen. p. 101. De Ararote Alexis Athen. 3, p. 123, E, irridenter :

— καὶ γὰρ βούλομαι
ὕδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἔστι μοι μέγα
φρέατος ἔνδον, ψυχρότερον Ἀράροτος.

(Perperam libri Ἀραρότος. *Both.*) Sed hoc æmuli poetæ est judicium : certe a grammaticis Araros non fuit neglectus : v. Pollux 7, 65, etc. Fabulæ ejus hæc commemorantur a Suida : Καινεὺς, Καμπυλίων, Πανὸς γοναὶ, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενικαί (cod. V Παρθενίκαι. Med. corrupte παρθενιδικὸν, et vulgo apud Suidam Παρθενίδιον, forma inusitata, quam perscripturus Mediceus librarius abrupisse videtur et subjecisse -καὶ, quod in κον degeneraverit. *Both.*). » *E M.*

I. ΑΔΩΝΙΣ.

1.

Athen. 3, p. 95, E : καὶ Ἀράρως Ἀδώνιδι,

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς στρέφει.

Martem in aprum mutatum dici putat Mein., de diis Typhonem fugientibus (Apollod. 1, 6, p. 36 : Heyn. διωκόμενοι τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα) cogitans, ut videtur. Eundem versum apposuit Antiatticista v. Ῥύγχος, p. 113, 9.

2.

Antiatt. p. 81, 9, Ἄλλος ἄλλον παρεκάλει : ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους. Ἀρ. Ἀδ. Respicit gramm. Bekkeri p. 379, 9, Ἄλλος ἄλλον : ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

3.

Idem p. 104, 3, Κολοβωθῆναι : Ἀρ. Ἀδ.

II. ΚΑΙΝΕΥΣ.

1.

Pollux 7, 65... τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ ποιηταὶ καλοῦσι. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κροσσοὶ δοκοῖεν ἂν ὠνομάσθαι Ἀραρότος (Ἀράροτος) εἰπόντος ἐν Καινεῖ « Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν χροσωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν. » ἔνιοι γὰρ οὕτω γράφουσιν ἀντὶ τοῦ κροκωτούς. Hoc verum esse, facile perspexit Mein., recte digestis hunc in modum versibus :

— Παρθένος δ' εἶναι δοκῶ,
φορῶν κροκωτοὺς καὶ γυναικείαν στολήν.

30.
Virginis pronudamentum.

ADONIS.
1.
Deus enim rostrum ad nos convertit
2.
Alius alium advocabat.

3.
Mutilari.

CÆNEUS.
1.
— Virgo autem esse mihi videor,
indutus crocota et muliebri stola.

« In Καινεῖ tractavit fabulam nobilissimam de Cænide, a Neptuno compressa et postea in virum transformata, quando hæc dixisse putanda est. » *E M*. Cf. fragm. 4.

2.

Antiatt. 81, 32, Ἀνεμιαῖον ᾠόν : Πλάτων Θεαιτήτῳ (p. 118 et 122), Ἀρ. Καινεῖ. De ovis ἀνεμιαίοις ad Menandri fragm. p. 40 disseruit Mein.

3.

Idem p. 99, 30, Θυγατριδεῖν : ἀντὶ τοῦ θυγατέρα καλεῖν. Ἀρ. Κ. « Legendum puto θυγατρίζειν, ut ἀδελφίζειν pro ἀδελφὸν καλεῖν Apolloph. Iphiger. 2. » *E M*. Similiter δ et ζ commutatis ap. Athen. p. 176, D, ἀείδων scriptum esse videatur pro εὐάζων.

4.

Idem p. 112, 18, Πελεκᾶν : εὕρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀρ. Κ.

Ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

« His nescio quis patrem Cænidis (Atracem, vel Elatum. *Both*.) compellat. Ἐκεῖνος, Neptunus. — Ceterum hæc fabula, de qua v. Ælianus H. A. 1, 25, Antonin. Liber. 17, schol. Apollonii Rhod. 1, 59, et Homeri Il. 1, 264, Ovid. Met. 12, 189 seqq., Virgil. Æn. 6, 446, etiam Antiphani dramatis argumentum præbuit, teste Athen. 10, p. 433, C. » *E M*.

III. ΚΑΜΠΥΛΙΩΝ.

Argumentum obscurum; nec tamen dubites quin hoc nomen tropice usurpatum sit, ut simile Ἀγκυλίων apud Alexidem, cujus tituli sensum vox Homeri (Il. 9, 37) ἀγκυλομήτης significat. « Ararotis Καμπυλίωνα a nonnullis Eubulo tributam fuisse, docet Athen. 11, p. 471, E, et 13, p. 562, E; sed eandem sine dubitatione laudat 2, p. 47, D; 3, p. 86, D; 105, E, neque aliter Aspasius In Aristotelis Eth. Nicom. 4, 7, Phot. v. corrupta νωταλεύματα, Antiatticista, et Anonymus Bekkeri Anecd. p. 444. » *Mein*.

1.

Athen. 2, p. 47, D : νωγαλεύματα ἐκάλουν τὰ ἡδέα βρώματα, Ἀρ.

Τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νωγαλεύματα,
κόγχαι τε, καὶ σωλῆνες, αἵ τε καμπύλαι
καρῖδες, ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην
εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος.

Idem 3, p. 86, D: Ἀρ. δὲ Καμπυλίωνι « Τὰ κομψὰ .... δίκην. » Et p. 105, E : ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε καρῖδα Ἀρ. ἐν Κ. « Αἵ τε.... ἄγγος. » Photius Lex. p. 306, 22, Νωταλεύματα (sic) : Ἀρ. Κ. « Τὰ κομψὰ δῆτα (cod. δὴ τὰ) ταῦτα... καρῖδες. » Posteriores versus duos habet etiam Eustath. ad Hom. p. 1220, 54.

2.

Aspasius in Aristot. Eth. Nicom. 4, p. 58 Ald. : βαυκὸν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸν τρυφερὸν, ὡς ὁ ποιητὴς Ἀρ. ἐν Κ.

Βαυκὰ, μαλακὰ, τερπνὰ, τρυφερά.

3.

Antiatt. p. 83, 10, Ἀναλοῦν : ἀναλίσκειν. Ἀρ. Κ.

4.

Idem p. 99, 32, Θεώσειν (pro θειώσειν) καὶ θεῶσαι : κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀρ. Κ. « Eadem forma usus est Menander p. 42 : καὶ περιθεωσάτωσαν. Hesych. Θεώματα : περικαθάρματα. » *M*.

5.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 444, 14, Ἀριστῆσαι : Ἀρ. Κ.

Reliqua fabulæ fragmenta vide in *Eubuli* Campylione.

IV. ΠΑΝΟΣ ΓΟΝΑΙ.

De Panos genitura, varie narrata, v. interpp. Apollodori 1, 4.

1.

Athen. 4, p. 175, D : Ἀρ. δ' ἐν Πανὸς γοναῖς,

2.
Ovum ex vento conceptum.
3.
Filiam appellare.
4.
Tua filia, quum ille eam dolavit.
CAMPYLIO.
1.
Elegantia sane illa bellaria,
conchæ, et solenes, et curvæ
squillæ, exsiliebant, velut delphini,
in junceum vas.
2
Delicata, mollia, jucunda, luxuriosa.
4.
Sulfure purgaturum esse, purgasse.
5.
Jentasse.

— Ἁρπάσας
μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς; ἀνήλλετο.

Libri, intruso glossemate, πῶς δοκεῖς; κούφως ἀνήλλετο. Restituimus hæc jampridem in scripto germanico *Die griechischen Komiker* p. 42. Glossa codicis C apud Aristoph. Plut. 737, πῶς δοκεῖς; θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν. « His verbis Panem, recenti partu editum, statimque arrepta fistula carmina canentem, describi existimo. » *E M.* Martialis 14, 62:

Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis;
sæpe duas pariter, sæpe monaulon habet.

2.

Antiatt. p. 82, 8, Ἄθικτος: ἡ παρθένος. Ἀρ. Π. γοναῖς.

3.

Idem p. 106, 6, Λαμπρόψυχος: ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος. Ἀρ. Π. γ.

V. ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

Incertum hic titulus sitne de nuptiali carmine intelligendus, an ad mythicum illum referendus Hymenæum.

1.

Athen. 6, p. 237, A: τοῦ δὲ ὀνόματος τοῦ παρασίτου μνημονεύει Ἀρ. ἐν Ὑμεναίῳ διὰ τούτων,

Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ παράσιτος, φίλτατε·
ὁ δ' Ἰσχόμαχος ὁδὶ τρέφων σε τυγχάνει.

Versu 2 libri vitiose ὁ δ' Ἰσχ. ὁ διατρέφων σε τ. Ὁδὶ, *hic*, i. e. vicinus: v. ann. ad Aristoph. Ran. 479. Τρέφει, i. e. ἔχει, tanquam sibi addictum et domesticum: v. index Arist. v. Τρέφειν.

2.

Suidas: Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀρ. Ὑμεναίῳ,

Ὅπως δὲ τὴν νύμφην (ἐὴν), ἂν καιρὸς ᾖ,
μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσεις σὺ φρῶν.

Libri versu 1 νύμφην, ἐὰν καιρὸς ᾖ, neque obtemperandum est scribentibus νύμφην, ἐὰν ὁ καιρὸς ᾖ, producta ultima vocis ἐὰν, quasi Aristoph. Vesp. 228 legatur

μὴ φροντίσῃς· ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω,

quum ἐάνπερ ostendant codd., temere mutilati. Immo ἐὴν forte in ἐὰν mutatum, dein ἂν ex industria omissum est, tanquam ταυτολόγον. Versu 2 libri mendose ἀναθήσει συμφέρειν. Toup. Emend. 1, p. 44, ἀναθήσεις φέρων, immemor ille formæ contractæ φρέω, φρῶ. « Videntur hæc esse patris verba, filiam sponsam solemni ritu deduci jubentis. Etym. M. p. 409, 34: ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία δένδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν εἴς τε τὰ (minus recte libri εἰς τὰ) τοῦ γαμοῦντος, ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης, μέση μὲν ἡ νύμφη, ἐξ ἑκατέρου δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος· οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς, ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. Cf. Bœttigeri Nupt. Aldobrand. p. 141. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 50, B: Ἀρ. δὲ κοκκυμηλέαν (codd. BCD κ-λίαν) καλεῖ τὸ δένδρον, κοκκύμηλον δὲ τὸ ἀκρόδρυον. Pollux 1, 232: κοκκύμηλον μὲν οὐδετέρως ὁ καρπὸς, ἀρσενικῶς δὲ τὸ δένδρον καλεῖ ἡ μέση κωμῳδία. Libri ἡ μέση κωμ. ὁ κοκκύμηλος. Glossema, idque inconcinnum, delevimus. Ap. Athenæum autem τὸν κοκκύμηλον... τὸ κοκκ. requirebat Casaubonus.

2.

Photius p. 47, 17, et Suidas, Ἐωθώς: χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀρ. ἔωθας. καὶ Θουκ. ἡ ἰώθεσαν. Scribendum ζ', libro sexto, cap. 58, ubi nunc codices εἰώθεσαν. V. Matth. Gr. § 189, ann. 3.

3.

Pollux 6, 43: Ἀναξανδρίδης δὲ καὶ χορτασμὸν εἴρηκε, καὶ τὸ χορτάζειν Ἀριστοφάνης (Pace), καὶ τὸ χορτάζεσθαι Ἀρ.

PANIS NATALES.

1.

— Arrepto
monaulo statim, quomodo censes? exsiluit.

2.

Intacta.

3.

Splendide animatus.

HYMENÆUS.

1.

Non potest quin sis parasitus, amicissime:
Ischomachus hic forte te alit.

2.

Curaque ut sponsam (tuam), ubi tempus erit,
elatam alto curriculo imponas.

EX INCERTIS FABULIS

2.

Solitus es.

3.

Saginari.

4.

Idem 3, 75 : ἔργον δὲ δουλικὸν Ἀρ. Sic ex libris suis Bekker.

XLVII.

NICOSTRATUS.

« Hunc fuisse qui tertium Aristophanis filium perhiberent, docet Anonymus Vit. Aristoph. p. XXVIII, et Thomas Mag. p. 40, cujus sententiæ auctor fuit Apollodorus (non quidem in scriptis quorum fragmenta collegit Heyn. *Both.*), Dicæarcho affirmante, Philetærum tertium fuisse Comici filium; quem sequuntur Suidas v. Φιλέταιρος et Eudocia p. 426. Scholiastes Platonis Bekker. p. 331 : καὶ τρίτον, ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον. Quidquid est, certe Nicostratus mediæ comœdiæ poeta fuit, de quo diserte admonuit Athen. 13, p. 587, D. » *E M.* Temere Clintonus Fast. Hellen. p. 45 ed. Krüger., laudato isto scholio : « Itaque utroque nomine unus idemque homo significatur. » Mirorque, Porsonum quoque ita sensisse, nec veritum esse Rob. Walpolium hæc scribere Com. Gr. fragm. p. 99 : » Quicumque accurate Suidam in vocibus Φιλέταιρος et Νικόστρατος lectitaverit, is liquido dejerare posset, ista duo nomina ad unam eandemque personam respicere. Hanc Porsoni conjecturam extra omnem dubitationis aleam ponit scholion quantivis pretii, quod ex Ms. Platonis dialogorum nobiscum perbenigne communicavit vir eruditissimus. » Quod attinet ad ingenium Nicostrati, minime audacem ac maledicum eum fuisse putat Mein., raroque rerum civilium statum attigisse; cf. Incert. 8, et generatim de majore parte fabularum hujus poetæ proleg. Ἀπελαυνομένου.

I. ΑΒΡΑ.

Suidas, Ἅβρα : οἰκότριψ · γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. Cf. Athen. υ. 654, B, Eust. p. 1854.

1.

Athen. 4, p. 133, C, de iis quæ cibi appetentiam faciunt : Νικόστρατος δ' ἐν Ἅβρᾳ,

Πίναξ ὁ πρῶτος Μεγαρέων ἡγήσεται,
ἔχων ἐχῖνον, ὠμοτάριχον, κάππαριν,
θρυμματίδα, τέμαχος, βολβὸν ἐν ὑποτρίμματι.

Versu 1 Μεγαρέων. Codd. inepte τῶν μεγάλων, quemadmodum λ et ρ plus semel confundi observavimus ad Aristoph. Nub. 573, Cratini Seriph. 13, Teleclidis Πρυτ. 6, etc. Megarensium sive Megarica illa patina vocatur propterea, quia Megarenses ejusmodi edulia vendere solebant Athenis : v. Arist. Acharn. 483 seqq. 589 seq., etc. V. 2 « ὠμοτάριχον, *crudum salsamentum*, non coctum aut assatum. Dioscor. 2, 33 : ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμενος σάρξ ἐστι θύννου τεταριχευμένου. Cf. Alexis Ἀπεγλ. 1, 4. Archestratus Ath. 4, p. 135, A,

ὠμοτάριχον ἐῶ χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον. » *Mein.*

2.

Athen. 14, p. 654, B : περιστέριον οὕτως ἔστιν εὑρεῖν εἰρημένον παρὰ Μενάνδρῳ... ὁμοίως Νικ. Ἅβρᾳ,

— - Ταῦτ' ἀξιῶ·
τοὐρνιθάριον, τὸ περιστέριον, τὸ γάστριον.

Sic Dindorf. et Dobr. Libri mendose εἴτ' ὀρνιθάριον.

II. ΑΝΤΕΡΩΣΑ.

Athen. 11, p. 487, B, de μετανιπτρίδι disserens : Νικ. Ἀντερώσῃ,

Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς Ὑγιείας ἐγχέω.

Libri solœce ἔγχεον pro ἐνέχεον. Cf. Pandros. 2. Τῆς Ὑγιείας poculum post cœnam manusque ablutas præberi solitum; v. Hesych. v. Μετανιπτρίς. Μετάνιπτρον dicit Athen. 11, 11.

III. ΑΝΤΥΛΛΟΣ.

« Antyllus nomen ex Ἀντικλῆς deminutum est, ut Θράσυλλος ex Θρασυκλῆς, Ἀρίστυλλος ex Ἀριστοκλῆς, et similia, de quibus v. laudata ex antiquis grammaticis Eustathii verba ad Iliad. p. 989, 45, ubi Herculem in satyricis fabulis *Heryllum* dictum fuisse docet, et Etymologi ex Herodiano Etym. M. p. 142 fin. » *E M.* Hist. crit. Com. p. 288.

1. 2.

Athen. 3, p. 118, E, de ταρίχῳ dicens · Νικ. ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀντύλλῳ,

---

DELICATA.

1.

Patina prima Megarensium agmen ducet, [parin, quæ continet echinum, crudum salsamentum, capthrymmatidem, frustum piscis saliti, bulbum in [hypotrimmate.

2.

— Hæc volo,
aviculam, columbulam, ventriculum.

VICISSIM AMANS.

Poculum illi sanitatis infundens.

Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω,
Γαδειρικόν θ' ὑπογάστριον παρεισίτω.

καὶ προελθὼν

Ἀλλ' ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς, ὦ Γῆ καὶ θεοὶ,
ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ
τιλτὸν μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν
ὀβολοῖν, ὅ γ' οὐκ ἂν καταφάγοιειν ἡμερῶν
ἤδη τριῶν κατεσθίοντες δώδεκα·
ὑπερμέγεθες γάρ ἐστι.

« Versu 1 τε addidit Schweigh. Byzantiorum salsamentorum frequens memoria; rarior Gadicorum, de quibus ad Eupol. Μαρικᾷ 23, et Antiph. Deucal. 1. V. 5 codd. plures τιλιτον. Hesych., Τίλτον (sic) : εἶδος ταριχίου. Sed neque in aliis verbalibus substantivorum vim assumentibus mutatur accentus, v. c. in φρυκτοὶ, ἑψητοί. V. 6 recte Casaub. ὅ γ' pro ὅν. » *E M.* V. 7 ἤδη, *etiam*, *vel*, german. *gar, sogar:* v. ann. ad Ar. Av. 499. Libri τριῶν ἤδη. Hoc delent Porson. et Dobr., in fine scribentes οὐδὲ δώδεκα. Ex cod. Ven. affertur δεδωκάγε. Verisimile est, quod visum editoribus, similis argumenti et iisdem tributum fragm. 3 ad eandem fabulam, cujus nomen forte exciderit, referendum esse.

3.

Idem 2, p. 65, D : Κόψιχοι. Νικ. ἢ Φιλέταιρος,

— α. Τί οὖν ἀγοράζω; φράζε γάρ.
β. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· δασύποδα,
ἐὰν περιτύχῃς, ἀγόρασον, καὶ νηττία,
ὁπόσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας, καὶ κοψίχους,
ὀρνιθάριά τε τῶν ἀγρίων τούτων συχνά·
χάριεν γάρ.

Versu 2 καθαρείως etiam Eubulus Τιτθ. 1, et Ephippus Ὁμοίων 1. « His locis καθαρείως fere munditiei cum frugalitate conjunctæ notionem habet. Strabo 3, p. 154, C : καθαρίως καὶ λιτῶς. » *E M.* V. 6 vulgo χαίρειν. Stephani codex χαίρειν γάρ. Casaub. χαρίεν γάρ. Dind. χάριεν γ.

4.

Idem 3, p. 108, C : ἤσθιον δὲ καὶ τηγανιστὰς σηπίας. Νικ. ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀντ. φησὶν

Μήποτ' αὖθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου
τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος!

Prior horum versuum constat e troch. dim. cat. et anapæsto, cui similes asynartetos passim invenias apud poetas scenicos. Legitur autem in libris Οὔποτ', quemadmodum μὴ et οὐ sæpe confundi docet Schæfer. Miscell. crit. p. 108. Meinek. Οὐδέποτ' αὖθις ἂν σ. Versu 2 μόνος, *solus* in culina relictus servus, nemine observante.

IV. ΑΠΕΛΑΥΝΟΜΕΝΟΣ.

« Nicostrati fabularum titulos, præter Antylli, OEnopionis, Ὀρνιθευτοῦ, Πανδρόσου, hoc ordine enumerat Suidas et ex Suida Eudocia : Ἱεροφάντης, Κλεινὴ (recte Ath. Κλίνη), Ἅβρα, Ἡσίοδος, Διάβολος, Ἀντερῶσα, Ἑκάτη, Μάγειρος, Ὦτις, Πλοῦτος, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος, Ψευδοστιγματίας. Σύρον et Ἀπελαυνόμενον Eudocia ad unius fabulæ titulum conjunxit Σύρος ἀπελ., sed diversis utraque locis commemoratur ab Athenæo. » *E M.*

Athen. 14, p. 664, B, de ματτύῃ exponens : ὅτι δὲ ὕστατον καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰσεφέρετο (scil. ἡ ματτύη), Νικόστρατός φησιν ἐν Ἀπελαυνομένῳ. μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ διηγούμενος, ὡς λαμπρὸν καὶ εὔτακτον παρεσκεύασεν εὐωχίαν, προδιηγησάμενός τε, οἷον ἦν τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ τρίτης μνησθεὶς παραθέσεως ἐπιφέρει

Εὖ γ', ὦνδρες, εὖ σφόδρ'! ἀλλὰ μὴν τῇ ματτύῃ
οὕτω διαθήσω τὰ μετὰ ταῦθ', ὥστ' οἴομαι
οὐδ' αὐτὸν ἡμῖν τοῦτον ἀντερεῖν ἔτι.

ANTYLLUS.

1.

Byzantium salsamentum simul bacchetur,
et Gaditanum abdomen una introeat.

2.

At emi a viro salsamentario, per Terram et deos,
probissimo honestissimoque
desquamatum frustum maximum, drachma vendendum,
duobus obolis, quod vel triduo
non comederint duodecim homines :
prægrande enim est.

3.

— a. Quid igitur emam? dic, precor.
b. Nihil sumptuose, sed frugaliter : leporem,
si incidis, emito, et anaticulas
quot tu vis, et turdos, et merulas,
harumque ferarum avicularum plurimas :
grata enim res est.

4.

Ne unquam iterum sepiam e catino
comedere audeam solus!

ABACTUS.

Bene, viri, perbene! immo, quæ mattyam sequuntur,
ita disponam, ut ne hunc ipsum quidem
nobis oblocuturum esse putem.

Versu 1 libri εὖ γέ τ' ἄνδρες. Casaub. minus probabiliter εὖ γ', ἄνδρες. Facile commutantur ει, ετ, α, υ, ω, et similia, velut in verbis Timocreontis,

Ὠφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,

ferri nequit propter tautologiam vox ἠπείρῳ, sed scribendum est ἐμπύρῳ, *sacrificio*, ignibus fortunam portendente. (In transcursu annotabo, reliqua hujus carminis ita scribenda videri :

ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν,
κἀχέροντα· διὰ σὲ γάρ τοι
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

Sic totum constat sex versibus troch. dim. vel, si mavis, tribus tetrametris, quos finiant verba θαλ., ναίειν et ἐστί : neque enim placet catalecticus versus 5, et peraptum est τοὶ, quod tamen negligentes librarii omisisse videantur, tanquam superfluum.)

V. ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Reges seu dominos parasitorum dici arbitror.

Athen. 6, p. 230, D : τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ Νικοστράτῳ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Βασιλεῖς. ἀλαζὼν δ' ἐστὶ στρατιώτης, περὶ οὗ λέγει (curtam hominis supellectilem irridens)

Λοιπή τις ὀξίς ἐστι, καὶ ψυκτήριον
τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον.

ἐξήλαυνον γάρ τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν. V. 1 Piersonus ad Mœr. p. 281 tentat Λεπτή, Meinek. Λιτή.

VI. ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Athen. 11, p. 474, B, de cantharo : Νικ. Διαβόλῳ,

α. Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν, ἢ κύκνος,
ἢ κάνθαρος; τουτὶ γὰρ ἐὰν πύθωμ' ὅ τι,
αὐτὸς περανῶ τὰ πάντ'. β. Ἀμέλει κυκνοκάνθαρος.

Versu 1 ita Dindorf. et Mein. Libri metro turbato πότερον. V. 2 pariter mendosi libri πύθωμαι ὅτι, quod correxit Erfurdt.; Jacobs. ἔτι. V. 3 περανῶ Jacobs. Codd. ABP περιάνω. Vulgo περιάγω. Quæ post κυκνοκάνθαρος sequuntur verba ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένος, ut grammatici explicationem, seclusit Meinek., præeunte Dind.

VII. ΕΚΑΤΗ.

1. 2.

Athen. 11, p. 499, C : ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον Νικ. μὲν ἐν Ἑκάτῃ,

— α. Τοῦ κατεσταμνισμένου
ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι τινές; β. Τριχοῦς.

καὶ πάλιν

Τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον.

Libri versu 1 Τῶν κατεσταμνισμένων, quasi lagenæ dicerentur κατασταμνίζεσθαι. Recte Mein. : « κατασταμνίζειν, quod verbum mediæ comœdiæ tribuit Pollux 7, 162, est *vinum e dolio in lagenas diffundere*. Vide, quos Schweigh. affert, interpp. Pollucis l. c. et Toupium Cur. nov. p. 299. V. 2. Hæc primus recte scripsit et distinxit Schweigh. : in libris enim post πηλ. repetuntur verba ἀρσ. δὲ εἴρηκε τὸν λάγ., et nulla personarum distinctione continuantur. Ceterum Pollux 10, 72, τὸν λάγ. per errorem e Diphili Hecate affert, ut Dind. animadvertit; nisi forte Diphilus nostri Hecaten denuo edidit. » Cf. Κλίνης fr. 2.

VIII. ΗΣΙΟΔΟΣ.

Athen. 7, p. 301, C : πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἑψητοὺς κατὰ πλεῖστον,... ἑνικῶς δὲ Νικ. ἐν Ἡσιόδῳ

Βεμβράδ', ἀφύην, ἑψητόν.

IX. ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ.

Athen. 3, p. 110 A, : τούτου (ἐγκρυφίαν ἄρτον dicit) μνημονεύει Νικ. ἐν Ἱεροφάντῃ, καὶ ὁ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος.

X. ΚΛΙΝΗ.

1.

Athen. 3, p. 111, C : ναστὸς ἄρτος ζυμίτης καλεῖται μέγας, ὥς φησι Πολέμαρχος· Ἡρακλέων δὲ πλακοῦντος εἶδος (v. Aristoph. Av. 541, Plut. 1138). Νικ. δ' ἐν Κλίνῃ,

REGES.

Reliquum est nescio quod acetabulum, poculumque levius prætexta.

CALUMNIATOR.

a. Navis vero utrum viginti remorum est, an cygnus,
an cantharus? hoc enim si exploravero,
ipse perficiam omnia. b. Certe cygnocantharus est.

HECATE.

1.

— a Diffusi (vini)
lagenæ nobis quantæ sunt? b. Una trium congiorum.

2.

Plenum nobis affer poculum.

HESIODUS.

Membradem, apuam, piscem coctum.

Ναστὸς τὸ μέγεθος τηλικοῦτος, δέσποτα,
λευκός· τὸ γὰρ ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ πάχος,
ὀσμὴ δὲ, τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη,
ἐβάδιζ' ἄνω, καὶ μέλιτι συμμεμιγμένη
ἀτμίς τις, εἰς τὰς ῥῖνας· ἔτι γὰρ θερμὸς ἦν.

Versu 2 codd., trajectis verbis pro captu librariorum, λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπ. τοῦ κανοῦ. Minus probabiliter Porson. τὸ πάχος γὰρ ὑπ. τ. κ. Hanov. Exerc. critt. 1, p. 50, τὸ δὲ πάχος ὑπ. τ. κ. Versu 4 Meinek. ἄνω 'βάδιζε. Malui συμμεμιγμένη cum Brunckio. Libri μεμιγμένη, fortasse συ hausto a -τι simili, quod antecedit.

2.

Idem 11, p. 499, C : ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον Νικ. (vid. Hecates fr.) .... καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Κλίνῃ,

Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον
ὄξους.

XI. ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Athen. 12, p. 517, A : μνημονεύει τοῦ κανδαύλου... καὶ Νικ. ἐν Μαγείρῳ « Ὃς μέλανα ποιεῖν ζωμὸν οὐκ ἠπίστατο, θρῖον δὲ καὶ κάνδαυλον. » Et 14, p. 664, C, ubi de mattya dicit : Νικ. καὶ ἐν Μαγείρῳ « Θρῖον δὲ καὶ κάνδυλον ἢ τούτων τι τῶν εἰς ματτύην οὐδέτερον εἶδε πώποτε. » Hæc ita conjunxit Mein., etiam posteriore loco reponens κάνδαυλον, et οὐδ' ἕτερον, contraque non mutato εἶδε, ubi equidem malui, quod efficacius videtur atque εὐμετρώτερον, ablato etiam homœoteleuto, εἶδ' οὐ πώποτε, sic :

Ὃς μέλανα ποιεῖν ζωμὸν οὐκ ἠπίστατο,
θρῖον δὲ καὶ κάνδαυλον, ἢ τούτων τι τῶν
εἰς ματτύην, οὐδ' ἕτερον, εἶδ' οὐ πώποτε.

Versu 2 θρῖον, *ficus folium*, cerebro vel adipe bovino impletum. Cf. Aristoph. Ran. 134. V. 3 οὐ πώποτε, ut apud Æschylum Prom. 667.

XII. ΟΙΝΟΠΙΩΝ.

Suidas, Ἀμφίας : μέτριος οἶνος. Νικ. Οἰνοποιῷ (sic), καὶ Σωσικράτης. Cetera fabulæ fragmenta vide in *Philetæri* Œnopione.

XIII. ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 587, D, de Ocimo, meretrice famosa : Νικ. δὲ, ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν Πανδρόσῳ, οὑτωσὶ λέγων « Ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς Ἀερόπην ἐλθοῦσα, πέμψαι στρώματ' αὐτὴν κέλευ' ἔφη καὶ παρ' Ὤκιμον χαλκώματα. » Hæc ita versifices, σύ γ' inserto, quod verisimile est forte excidisse ante στρώματα :

Πρὸς Ἀερόπην ἔπειτα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ
ἐλθοῦσ', ἔφη, πέμψαι (σύ γ') αὐτὴν στρώματα
παρ' Ὤκιμον κέλευε καὶ χαλκώματα.

Trajecta etiam h. l. verba, more librariorum artem ignorantium. V. 1 Ἀερόπη nomen mulieris tum notæ, quæ merces venditabat.

2.

Idem 15, p. 693, A, de ποτηρίῳ ὑγιείας in conviviis : Νικ. Πανδρόσῳ,

— α. Κἀγὼ, φιλτάτη,
μετανιπτρίδ' ἄν τοι τῆς ὑγιείας ἐγχέω.
Λαβὲ τὴν ὑγίειαν δὴ σύ! β. Φέρε, τύχη 'γαθῇ!
Τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', ἡ πρόνοια δὲ
τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ.

E colloquio patris cum filia. Versu 1 Meinek. conjicit Ἀγ' ὦ φιλτ. V. 2 libri μετανιπτρίδα δ' (cod. A

LECTUS.

1.

Placenta farta talis magnitudinis, domine,
candida : supereminebat enim canistrum crassitudine;
odorque, postquam ablatum est operculum,
surgebat, et melle mixtus
vapor, ad nares : quippe calida adhuc erat.

2.

Et odiosa est hæc lagena prope ut
acetum.

COQUUS.

Qui nigrum jus coquere nesciebat,
ficusque folium, candaulum, aut eorum aliquid, quæ ad mattyam pertinent, vel quidquam aliud, vidit nunquam.

PANDROSOS.

1.

Ad Aeropen deinde eadem via
tu profecta, inquit, mittere strata illam
Ocimo jube et ærea vasa.

2.

— a. Egoque, carissima,
sane (*vel* tibi) poculum sanitatis infundo
Cape tu igitur sanitatem! b. Age, bona fortuna!
Fortuna res sunt mortalium; providentia vero
cæcum quid neque consistens est, pater.

μετανίπτρια δ') αὐτῷ τ. ὑγ. ἔγχεον. Possis etiam ἄν σοι. cf. Ἀντερῶσαν. V. 3 iidem frigide τῆς ὑγιείας. Recte dicas λαμβάνειν ὑγίειαν, ut διδόναι Aristoph. Avium 577. et post 818; cf. fr. 3. V. 4 vulgo πράγματα· πρόνοια. Correxit Jacobs. « Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα. Hæc assumpsit ex versu Chæremonis (tragici) Stob. Eclog. phys. 1, 7, p. 196 :

Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.

Latine vertit Cicero Quæst. Tuscul. 5, 9 :

Vitam regit fortuna, non sapientia.

Theodorus Prodr. Ms. apud Dobr. Advers. 2, p. 66 : τὸ « Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα » τῆς τραγῳδίας ἀποτεμνόμενον. Libanius De servit. vol. 2, p. 67 Reisk. : ἐπαινοῦσι δὴ τὸν εἰπόντα « Τύχη τὰ θν. πρ. » Cf. Plutarch. De fortuna p. 97, C, et Eumath. 8, p. 317 Gaulm. » *E M.*

3.

Idem ib. : ἐν δὲ τῷ αὐτῷ δράματι καὶ τῆς ἀγαθοῦ δαίμονος κράσεως μνημονεύει, ἧς καὶ σχεδὸν πάντες οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί. ἀλλ' ὅ γε Νικ. οὕτως φησίν,

Ἀλλ' ἐγχέασα θᾶττον ἀγαθοῦ δαίμονος
ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκ ποδῶν!
ἱκανῶς κεχόρτασμαι γάρ· ἀγαθοῦ δαίμονος
δέχομαι. Λαβοῦσ' ἀπένεγκε ταύτην ἐκ ποδῶν!

Apud Ath. verba ἀλλ' ὅ γε parum cohærent cum antecedentibus, vereorque ut sana sint. Scribendum me judice ἄλλος δὲ (h. e. οὐκ ἀρχαῖός τις) Νικ., etc. Poetam suspiceris non repetivisse verba ἀγ. δαίμονος, sed dixisse ἀγαθὸν δαίμονα, ut τὴν ὑγίειαν fragm. 2, si divinavimus. Ἀγαθὸν δαίμονα, i. e. ἀγαθὴν τύχην. Iliad. 8, 166 : πάρος τοι δαίμονα δώσω, ubi v. ann.

XIV. ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ.

Athen. 15, p. 700, B, de nomine φανὸς disserens : Νικ. ἐν Πατριώταις,

— Ὁ γὰρ κάπηλος οὐκ τῶν γειτόνων,
ἄν τ' οἶνον, ἄν τε φανὸν, ἀποδῶταί τινι,
ἄν τ' ὄξος, ἀπέπεμψ' ὁ κατάρατος δοὺς ὕδωρ.

Versu 1 libri minus usitate et asperatis numeris Ὁ κάπ. γάρ. V. 2 cod. A corrupte ἂν στέφανον, male correctum in VL ἄν τ' ἔλαιον.

XV. ΠΛΟΥΤΟΣ.

Athen. 6, p. 247, E, ubi agit de parasiti partibus in comœdiis : καὶ Ἄλεξις ἐν Ὀρέστῃ, Νικόστρατός τε ἐν Πλούτῳ.

XVI. ΣΥΡΟΣ.

De hoc dramate v. proleg. τοῦ Ἀπελαυνομένου.

Athen. 14, p. 615, F, de Cephisodoro scurra : μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Νικ. ἐν Σύρῳ,

— Κηφισόδωρον οὐ κακῶς, μὰ τὸν Δία,
τὸν πλάνον, φασὶ στενωπὸν εἰς τόπον στῆσαί τινας
ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὥστε μὴ παρελθεῖν μηδένα.

Versu 2 libri putide στενωπὸν εἰς στενόν. Confusa, ut alias, ν et π : hinc error.

XVII. ΤΟΚΙΣΤΗΣ.

Athen. 15, p. 685, E : τοῦτο δ' ἦν ἔθος (scil. τὸν στέφανον ἀρχὴν ποιεῖσθαι τῆς εὐωχίας) καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, ὡς Νικόστρατός φησιν ἐν Τοκιστῇ· Αἰγύπτιον γὰρ ὑποστησάμενος τὸν τοκιστὴν φησι

α. Κατελαμβάνομεν τὸν πορνοβοσκὸν, καὶ δύο
ἑτέρους κατὰ χειρὸς ἀρτίους εἰληφότα,
καὶ στέφανον. β. Εἶεν· καλὸς ὁ καιρὸς, Χαιρεφῶν.

Libri versu 1 Καταλαμβάνομεν, v. 2 ἀρτίως εἰληφότας. Quæ correxi; cf. Ψευδοστ.

XVIII. ΨΕΥΔΟΣΤΙΓΜΑΤΙΑΣ.

Athen. 15, p. 685, C : ἡ δὲ τῶν στεφάνων καὶ μύρων πρότερον εἴσοδος εἰς τὰ συμπόσια ἡγεῖτο τῆς δευτέρας τραπέζης, ὡς παρίστησι Νικ. ἐν Ψευδοστιγματίᾳ διὰ τούτων,

---

3.

Sed infuso poculo boni dei (*genii*) cito mulier,
aufer mihi mensam a pedibus!
commode enim me saginavi : poculum genii (*imo* [bonam fortunam)
accipio. — Hanc sumptam aufer a pedibus!

POPULARES.

— Nam caupo vicinus,
seu vinum, seu facem, alicui vendit, [data.
sive acetum, dimittit eum exsecrabilis homo aqua

SYRUS.

— Cephisodorum planum haud male,
per Jovem, ajunt angusto loco quosdam collocasse,
qui fasces portarent, ut nemo transire posset.

FOENERATOR.

a. Inveniebamus lenonem, qui et alios
duos commodos manu prehenderat,
et coronam. b. Age : bonum tempus est, Chærephon.

— Καὶ σὺ μὲν
τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐτρεπῆ ποίει!
κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι·
μύρον, στεφάνους, λιβανωτὸν, αὐλητρίδα
λαβέ!

Versu 2 libri εὐπρεπῆ, quod correxit Hemsterh. V. 4 potius vocabulum in thesi collocatum et disjuncta similia. Scribo στεφάνους, μύρον, λ.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Floril. 36, 8, cum lemmate Νικοστράτου.

Εἰ τὸ συνεχῶς, καὶ πολλὰ, καὶ ταχέως λαλεῖν
ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες
ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.

« Leguntur hæc etiam in sententiis a Boissonadio editis Anecd. 1, p. 114, et apud Antonium 95, p. 157, ubi post εἰ inseritur ἐπί (fortasse relictum ex inscriptione Ἐπὶ τὸ σ. κ. π. κ. ταχ. λαλεῖν. *Both.*). Iidem versu 3, ἐλ. ἂν ἡμῶν φρονιμώτεροι sine πολύ (dittographia nescio cujus, qui scripserit

ἐλ. ἂν ἡμῶν μὴ φρονίμων φρονιμώτεροι. *B.*). » *E M.*

2.

Idem ib. 105, 48, et Arsenius Ion. p. 372, cum eodem lemmate.

« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. »
Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γ', ὦ φίλτατε
Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον.

Euripidis versus ex Sthenebœa depromptus est secundum schol. Aristoph. ad Ran. 1250 (1153). V. 2 ὁμοιοτελεύτως debilibusque numeris libri συντ. γε, φίλτατε.

3. 4.

Idem Eclog. phys. 1, p. 228:

Πάλιν χρόνῳ τἀρχαῖα καινὰ γίγνεται. —
Οὐκ ἔστι δυσαρεστότερον οὐδὲ ἓν Χρόνου·
οὐδέποτ' ἀρέσκει ταὐτὰ τούτῳ τῷ θεῷ.

« Versum 1 Nicostrato tribuit Canterus et Grotius. In codd. VAE Nicostrati nomen ad proximum trahitur. Legitur autem is in codd. continuo cum primo, unde probabile est utrumque Nicostrati esse. » *Heeren.* Qui versu 2 posuit comparativum; vulgo δυσάρεστον, cod. δυσαρεστότατον.

5.

Idem Append. Florent. p. 396 ed. Lips. cum lemmate Νικοστράτου.

Ἆρ' οἶσθ', ὅτι τῆς πενίας ὅπλον παρρησία;
ταύτην ἐάν τις ἀπολέσῃ, τὴν ἀσπίδ' (ἂν)
οὗτος ἀποβέβληκεν βίου.

Versu 1 libri horridioribus numeris ἡ παρρ. Correxit Mein. Iidem v. 2 et 3 τὴν ἀσπίδ' ἀπ. οὗτος τοῦ βίου, destitutis quidem verbis intermediis ταύτην ἐάν τις ἀπ.

6.

Athen. 2, p. 47, E: ἀναγκόσιτον δὲ Κράτης, καὶ Νικ. δὲ

— Μειράκιον δὲ κατὰ τύχην
ὑποσκαφιόκαρτόν τι, κεχλαμυδωμένον,
κατάγεις, ἀναγκόσιτον.

Libri Μειρ. κατὰ τ.... τι καὶ κεχλ. κατὰ γῆς ἀναγκοσιτῶ. Emendavit Porson. Miscell. p. 234. De ὑποσκαφ. v. Schneideri Lex. v. Σκαφίς, 4.

7.

Clemens Alex. Pæd. 2, p. 209, D ed. Par., 245 ed. Pott., de ornatu muliebri: λέγει γοῦν ὁ κωμικὸς Νικ.

FALSUS STIGMATIAS.

— Et tu quidem
mensam secundam appara!
orna eam omnigenis bellariis;
coronas, unguentum, thus, fidicinam adhibe!

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si continuus multus, citusque sermo
intelligentiæ signum esset, hirundines
nobis longe sapientiores dicerentur.

2.

Non est vir quisquam omnibus in rebus beatus.
Per Minervam, breviter, carissime
Euripides, vitam versificasti!

3.

Tempore antiqua rursus nova fiunt. —
Nihil est morosius Tempore:
nunquam eadem placent huic deo.

5.

Scin', paupertatis telum esse liberam orationem?
hanc si quis perdidit, scutum
ille abjecit vitæ.

6.

— Adolescentem forte
propemodum scaphio tonsum, chlamydatum,
reducis, jussa edere coactum.

Ἁλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλι', ὄφεις,
περισκελίδας, ἐλλόβιον.

Versu 1 καθετῆρας. J. M. Gesner. Thesaur. L. L. 1, p. 799 : « *catheter* mulieris laudatur in indice rerum Cælii (M. Cœlii Rufi, qui scripsit Epistolarum libros 8 : v. Ernest. Clav. Cic. p. 140 ed. 4) p. 252; sed locum non inveniebam. » « Diphilus Etym. M. p. 216, 15, Βουβάλια χαρπῶν : παρθένου φορήματα. Περισκελίδας ex h. l. commemorat etiam Pollux 5, 100. » *E. M.* V. 2 ἐλλόβιον Sylburg., nec ferendum est, quod libri obtrudunt, ἐλλέβορον, quamvis dicat Hesychius Ἐλλέβορος : βοτάνη, ἣν ἐσθίουσιν οἱ ὄρτυγες· ἢ κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. Lapsus enim, præsertim negligentia, non semel est ille scriptor, facileque ἐλλέβορον in locum similis, sed minus noti ἐλλόβιον successerit, cui convenit ista explicatio.

8.

Photius p. 348, 4, Ὄρμενα (surculi, caules) : τὰ τῆς κράμβης· Ποσείδιππος Συντρόφοις (fr. 1) « Ἐνδοθὶ (? fort. ἐνθαδὶ, *tum*) προνομεύειν ὄρμενα. » παρὰ δὲ παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν. (« Contra Phrynichus Præp. soph. p. 38, 17, Ἐξορμενίζειν : τὸ ἐξανθεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν· ὄρμενα γὰρ καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχάνων ἐξανθήματα. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀμαθεῖς ταῦτα ἀσπαράγους καλοῦσι. Cf. Eust. ad Iliad. p. 899, 17. » *E M.*) Νικόστρατος (sic Mein. pro Ν -άτῳ)

— Ῥήτορες
ἐξωρμενικότες δυσχερεῖς παλιναιρέτοις.

Codd. Ῥήτορι ἐξωρμενηκότες, quæ correxit Porson. Iidem deinde παλιναίρετοι. Nic. novos oratores in παλιναιρέτους, h. e. magistratus a republica remotos et deinde rursus electos, invehi solere dicit, tanquam in facile lacessendos.

9.

Eustath. ad Iliad. p. 677, 4 : οἱ δὲ παλαιοὶ βλοσυρόν φασι καὶ τὸ σεμνόν· παρ' οἷς καὶ χρῆσις Νικοστράτου φέρεται αὕτη·

— Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ὦ ξένη,
βλοσυράν γε τὴν ψυχὴν ἔχεις.

« De hac potestate vocis βλοσυρὸς v. Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 304. » *M.*

10.

Photius p. 54, 9, Ζιγγοῦν : τὸ ὑποπίνειν Κίλικες. οὕτως Νικ. Antiatt. p. 98, 6, Ζιγοῦν (sic) : ἀντὶ τοῦ πίνειν (malim ὑποπίνειν : certe ὑπο- facile neglectum fuerit inter -υ et πι-) Κίλικες λέγουσιν.

11.

Phot. p. 538, 12, Στήριγμα : τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ δικροῦν (*furca* : v. Ar. Pac. 604). οὕτως Νικ.

12.

Idem p. 569, 10, Ταραντῖνον (sic etiam Ælianus V. H. 7, 9, et Latini quoque *tarentina* dicunt hæc vestimenta, teste Gesnero in Thes. Suidas (Meinekio judice, rectius) ταραντινίδιον, ut Lucianus Dial. meretr. 7, Schneider. in Lex. v. Ταραντίνιον) : λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ὑπέλαβον. οὕτως Νικ.

13.

Schol. Eur. Phœniss. 1010 : Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαΐου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικ. δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. « Si tamen is est poeta comicus. » *E M.*

14.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 342, 17, de Adrastea : ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος καὶ Νικ. « Suidas v. Ἀδράστεια eadem habet cetera, sed ὡς μὴ διαφ., ut Harpocrationis codd. p. 6 Bekk. » *E M.*

15.

Crameri Anecd. Paris. 4, p. 114 : Νικ.

— Εἰπέ μοι τίνι
ἐδιακόνεις.

16.

Photius, p. 543, 13, Στρῆνον : οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ τὸ ἀνατεταμένον· Νικ. δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα.

XLVIII.

PHILETÆRUS.

« Philetærum æqualem fuisse Hyperidis et Diopithis (puto ejus, qui Menandri poetæ pater fuit,

---

7.

Catenas, catheteres, annulos, brachialia, serpentes, femoralia, inaurem.

8.

— Oratores
efflorescentes molesti sunt magistratibus post abrogationem denuo creatis.

9.

— Per Venerem, hospita,
reverendam quidem animam habes.

15.

— Dic mihi, cuinam
famulabaris?

vir in republica haud mediocriter versatus), ex Athen. 7, p. 342, A, et 13, p. 587, C, intelligitur. Omnino unam et viginti fabulas eum edidisse narrant Suidas et Eudocia p. 426; quarum fabularum Ἀχιλλεὺς, Κορινθιαστὴς, Κυνηγὶς, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεὺς, Ἀταλάντη et Λαμπαδοφόροι diserte a Suida tribuuntur Philetæro. Petiit autem Suidas hos titulos omnes præter Cephalum ex Athenæo, cujus ex 7, p. 342, A, et 11, p. 487, A, addere poterat Ἀσκληπιόν. » *E M.* Cf. Nicostrati fabularum prolegomena.

I. ΑΝΤΥΛΛΟΣ.

Vide supra Nicostrati fragmenta fabulæ cognominis.

II. ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

1.

Athen. 8, p. 342, A : Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ τὸν Ὑπερείδην πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν (?) φησι. « Aleæ lusum ignominiosum putarunt veteres : v. Hist. crit. Com. p. 364. » *E. M.*

2.

Idem 11, p. 487, A, de μετανιπτρίδι disserens: Φιλ. Ἀσκληπιῷ,

Ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα
μεγάλην, ἐπειπὼν τῆς Ὑγιείας τοὔνομα.

Versu 2 libri ὑπειπὼν, correctum a Schweighæusero.

III. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Confer Meleagrum fabulam.

Athen. 10, p. 416, F, de Ctesia πολυφάγῳ dicens: Φιλ. δ' ἐν Ἀταλάντῃ,

Κἂν δῇ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου,
τὸν Ταυρέαν δὲ τοῖς πόνοις ὑπερβαλῶ,
τὸν Κτησίαν θ' ὑπερδραμοῦμαι τῷ φαγεῖν.

« Parasiti verba. Libri versu 1 δέῃ. De forma contracta δῇ v. Dindorf. ad Ar. Ran. 265. Antiatt. p. 114, 18 : Τροχάζειν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν. Habet tamen Hermippus quoque Minervæ natal. 1, 5 :

οὐ παύσεται δι' ἡμέρας ὁσημέραι τροχάζων.

V. 2 libri ταυρίτην, quod correxit Valck. ad Phœniss. 581. De *Taurea* (palæstrita) v. Athen. 7, p. 342, A (cf. Plat., Demosth. *Both.*). » *E M.* V. 3 vulgo τὸν Κτ. τε (Dind. et Mein. ex cod. B δὲ) τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ, quæ et putida uniformitate offendunt, et tantum non solœco ὑπερδραμῶ. Reposuimus usitatum ὑπερδραμοῦμαι, cujus finali syllaba forte hausta a simili -μου- quum exstitisset ὑπερδραμοῦ, id cito mutatum in ὑπερδραμῶ metri gratia, ut censebant imperiti, trajecerint. Mein. : « Futuri ὑπερδραμῶ pro ὑπερδραμοῦμαι nec mihi, nec Buttmanno, aliud exemplum innotuit. »

IV. ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Athen. 11, p. 474, D : ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ Κανθάρου κεραμέως ὠνομάσθη τὸ ἔκπωμα, φησὶ Φιλ. ἐν Ἀχιλλεῖ,

Πηλεύς; ὁ Πηλεὺς δή 'στιν ὄνομα κεραμέως
ξηροῦ λυχνοποιοῦ, Κανθάρου, πενιχροῦ πάνυ,
ἀλλ' οὐ τυράννου μὰ Δία.

Parum aptos ad id, quod demonstrare Athen. voluerit, hos versus esse censent Dalecampius et alii; nec sane negandum est, aliquid desiderari, velut in fine hoc vel quiddam hujusmodi (- μὰ Δί',) ὅδε δὲ καὶ κεραμίου. Ὅδε, sc. Κάνθαρος. Potest ut his offecerint similia versu 1, ubi scripsimus δή 'στιν pro δ' ἐστίν. V. 3 μὰ Δία pro νὴ Δία Meinekius, qui præterea hæc annotavit : « Vereor ne Athenæus male intellexerit poetam : κάνθαρος pauperculi hominis fuisse videtur convicium. Consors erroris Hesychius. Primo versu scribam Πηλεύς· ὁ Π. etc. Ludit enim poeta, opinor, Euripidem Iph. Aul. 701 :

Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην. »

V. ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ.

« Κορινθιαστὴς, quo nomine etiam Poliochi fabula ferebatur, quo sensu intelligendum sit, docet Stephanus Byzant. p. 468 Berk. : Κορινθιάζεσθαι (ita Mein. pro κ-άζομαι), τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν, ἢ τὸ μαστροπεύειν. Schol. Leid. ad Iliad. 2, 572, Κορινθιάζειν : τὸ καλλωπίζεσθαι. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1021. » *E M.*

Athen. 13, p. 559, A. Φιλ. Κορινθιαστῇ,

Ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει!
οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,

ÆSCULAPIUS.

1.

Infudit paris pari mixti plenam metaniptridem
magnam, addito Sanitatis nomine.

ATALANTA.

Et, si opus est, curro plura stadia quam Sotades,
Tauream vero exercitiis supero,
Ctesiamque vinco vescendo.

ACHILLES.

Peleus? Peleus sane est nomen figuli,
insipidi lucernarum fabricatoris, Canthari, pauperrimi,
sed non regis, per Jovem.

CORINTHIASTA.

Quam tenerum, per Jovem, mollemque obtutum habet!
non temere amicæ templum ubique est,

ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

« Similiter Cratinus fragm. incert. 23 :

ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιόν ἐστ', ὦ θεοί !

Versibus 2 et 3 iterum usus est Phil. in Κυνηγίδι. Hesych. Ἑταίρας ἱερόν : (τὸ) τῆς Ἀφροδίτης. Cf. Athen. p. 571, C. » *E M. et Schw.*

VI. ΚΥΝΗΓΙΣ.

Nomen meretricis est Cynegis vel Cynagis. Fieri potest tamen ut appellative vertendus sit titulus *Venatrix*.

1.

Athen. 13, p. 587, C, de meretricibus agens : Φιλ. ἐν Κυναγίδι (sic),

Οὐχὶ Κερκώπη μὲν ἤδη γέγον' ἔτη τρισχίλια,
ἡ δὲ Διοπείθους ἀειδὴς Τέλεσις ἕτερα μυρία ;
Θεολύτην δ' οὐδ' οἶδεν οὐδεὶς, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο.
Οὐχὶ Λαῒς μὲν τελευτῶσ' ἀπέθανεν βινουμένη,
Ἰσθμιὰς δὲ καὶ Νέαιρα κατασέσηπε, καὶ Φίλη ;
Κοσσύφας δὲ, καὶ Γαλήνας, καὶ Κορώνας, οὐ λέγω,
περὶ δὲ Ναΐδος σιωπῶ· γομφίους γὰρ οὐκ ἔχει.

Versu 1 gramm. Bekkeri Anecd. p. 271, 21, Κερκώπη : ἑταίρας ὄνομα, καλουμένης οὕτω διὰ κακοήθειαν· Κέρκωπες γάρ εἰσιν οἱ κακοῦργοι ἄνθρωποι. (V. Bæhr. ad Herodot. 7, 216.) Nisi potius a garrulitate nomen traxit : v. Alexidis Thras. versu 2. V. 3 οὐκ addidit Jacobsius; malui οὐδ'. Possis etiam δέ γ'. (V. 5 vulgo Φίλα. Cf. Athen. p. 234, F; 254, A; 255, C. *Both.*) V. 6 Hesych. mendose Γαλίνη : ὄνομα κύριον ἑταίρας. Codd. AB γαλείνας. Alia nominis Γαλήνη exempla v. Hesiodi Theog. 244, Luciani Dial. mar. 5, Athenæi 15, p. 679, C. » *E M.*

2.

Idem 13, p. 570, F : ταῦτά σοι παραινεῖν ἔχω... καὶ κατὰ Φιλεταίρου Κυνηγίδα

Παῦσαι γέρων ὢν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι
ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα,
ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον ;

Et 7, p. 280, C, de iis, qui voluptuosam vitam commendaverint : Φιλ. Κυναγίδι (sic),

Τί δεῖ γὰρ ὄντα θνητὸν, ἱκετεύω, ποιεῖν
πλὴν ἡδέως ζῆν τὸν βίον καθ' ἡμέραν,
ἐάν γ' ἔχῃ τις, ὁπόθεν; ἀλλὰ δεῖ σκοπεῖν
τοῦτ' αὐτὸ τἀνθρώπει' ὁρῶντα πράγματα·
εἰς αὔριον δ' (ἄφρον τι) φροντίζειν, ὅ τι
ἔσται, περίεργόν τ' ἐστὶν ἀποκεῖσθαι, πάνυ
ἕωλον, ἔνδον ἀργύριον.

Probabiliter hæc fragmenta conjunxit Mein. Versu 2 ἥδιστόν ἐστιν Toup. App. ad Theocr. 21, p. 626. Libri οὐκ ἐστὶν ἥδ. Iidem v. 3 Φορμήσιον. De *Phormisio* v. Platonis comici Πρέσβεις. V. 6 legebatur claudicante metro ἐὰν ἔχῃ. V. 7 τοῦτ' αὐτὸ, i. e. τὸ ἡδέως ζῆν. V. 8 codd., omissis similibus, εἰς αὔρ. δὲ φροντίζειν. Temere Grotius et alii εἰς αὔρ. δὲ μηδὲ φροντ. Ibid. ὅ τι pro vulgato εἴ τι Casaub. et Erfurdt. V. 9 vulgo περίεργόν ἐστιν.

3.

Ib. p. 572, D : περὶ δὲ τῶν ἑταιρῶν καὶ Φιλ. ἐν Κυν. τάδε φησὶν,

Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Vide in Κορινθιαστῇ.

VII. ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΙ.

Athen. 10, p. 418, C, allato Cratetis versu Ἔπη τριπήχη, Θετταλικῶς τετμημένα, hæc addit : τοῦτο

---

nuptæ vero nusquam, in Græcia.

CYNAGIS.

1.

Nonne Cercope quidem jam ter mille annos nata [est,
Diopithis autem Telesis obscura alteros decies [mille?
Theolytesque natalem nemo novit.
Nonne Lais tandem fututa decessit,
sicut Isthmias et Neæra putrefactæ sunt, et Phile?
Cossyphas vero et Galenas Coronasque non me- [moro,
et de Naide sileo : molares enim dentes perdidit.

2.

Desine senex esse moribus. An nescis,
suavissimum esse mori futuentem,
ut mortuum esse aiunt Phormisium ?
quid enim, quæso, facere oportet mortalem,
nisi suaviter vivere vitam quotidie,
si quis habet unde ? immo id ipsum spectare debet,
humanas res considerans ;
(insani) autem est curare, quid cras futurum sit,
sollicitique, prorsus obsoletum,
intus argentum seponere.

2.

Non temere amicæ templum ubique est,
nuptæ vero nusquam, in Græcia.

δ' εἶπεν ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων, Φιλ. δ' ἐν Λαμπαδηφόροις,

Καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας
θετταλότμητον κρέας.

Anapæstos restituit Meinek. Eust. ad Hom. p. 857, 30 repetit sine nomine poetæ.

VIII. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

« Fabula non diversa fortasse ab *Atalante*. » *M*.

Suidas, Ἀμπαλίνωρος (littera ο superscripta, unde Toup. Ἀμπαλίνορος) : ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλ. Μελεάγρῳ,

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη,
ἄπιθ' ἂν παλίνορρος!

Male etiam Hesychius Ἀμπαλίνωρος : τὸ ἀνακάμψαι (scrib. ὁ ἀνακάμψας) τὴν αὐτὴν ὁδόν. Recte Elmsl. Acharn. 1099 παλίνορρον. De usu elegante τοῦ ἂν etiam imperativo juncti (quem usum significare volui τῷ *quæso*) v. Matth. Gramm. § 598, c, nos ad Pherecrat. Κορ. 1, etc. V. 1 perperam Porsonus Advers. p. 295 et alii ὁ χορός. Admoneri videtur his verbis puella, quæ quum, inopia fortasse coacta, meretricari cœpisset, tamen adhuc delicias faciebat, aliis admissis, aliis repudiatis, amatoribus. Eam, nomine κόρη, virgo, simili τῷ χόρῳ, irrisam, fugere superbiam et domum redire jusserit ille, qui hæc dixit.

IX. ΜΗΝΕΣ.

« Hoc titulo etiam Epicharmus (circa olymp. 75, ante Chr. nat. 480) edidit drama. » *E M*.

Schol. Venet. ad Aristoph. Av. 1047 : ὡς ἐν τούτῳ (mense Munychione) ἐναγομένων (in judicia propter lites) ξένων, ἀπὸ τῶν πόλεων καλουμένων. οὐκ ἦν δὲ, * ἀλλ' ὁ Μαιμακτηριών, ὡς Φιλ. ἐν Μησὶ δηλοῖ « Τίς ἐστι Μαιμακτηριών; μὴν δικάσιμος. » Ita hæc interpuncta fucum fecerunt scholiastæ. Scribendum una sententia

Τίς ἐστι Μαιμακτηριὼν μὴν δικάσιμος;

Quisnam est judicialis mensis Mæmacterion? recte ille his negat, Mæmacterionem esse talem mensem, quod alter putaverat. Aristophanes Av. post 966 nostræ ed. : Καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα. V. ibi ann. Fortasse ἀλλ' in scholio delendum est, tanquam a non intelligente allitum.

X. ΟΙΝΟΠΙΩΝ

Conf. Nicostrati fabulam cognominem.

1.

Athen. 8, p. 280, D, de iis, qui ante Epicurum voluptatem commendaverint : Φιλ. Κυναγίδι (sic) ... καὶ ἐν Οἰνοπίωνι δὲ ὁ αὐτός φησι

— Θνητῶν δ' ὅσοι
καλῶς ἔχοντες ἄφθονον ζῶσιν βίον,
ἐγὼ μὲν αὐτοὺς (ἂν) ἀθλίους εἶναι λέγω
δήπουθεν· οὐ γὰρ ἔγχελυν θανὼν φάγοις,
οὐδ' ἐν νεκροῖσι πέττεται γαμήλιος.

Versu 2 libri κακῶς, mendo vix credibili, de quo cf. schol. ad Odyss. 17, 176; 23, 310, Æschyli Cho. 131, Euripidis Hel. 234 seq. et 401. Iidem per librariorum negligentiam, qui neque syllabarum quantitatem ubique curant, nec fere artem didicerunt poetarum, qua voces præcipuæ ictibus versuum supponuntur (huc accedit quod olim libri compendii causa rarius describebantur quam dictabantur, in quo non potuit quin forte scriptores nisi verba ipsa, certe verborum ordinem, hic illic mutarent), ὅσοι | ζῶσιν κακῶς ἔχοντες ἄφθονον βίον | ἐγὼ μὲν αὐτοὺς ἀθλίους εἶναι λέγω· | οὐ γὰρ θανὼν γε δήπουθ' (B P δήπουθεν. Porson. et Mein. δήπουθ' ἂν) ἔγχελυν φάγοις. Δήπουθεν extrema sententia vel ejus parte habet etiam Aristoph. Plut. 140, sicut δήπου ibidem 487, et Pac. 880. V. 5 πέττεται pro πέπτεται cod. P, Eust. p. 1156, 48. Gramm. Bekkeri Anecd. p. 229, 30, Γαμήλιος : ὁ εἰς τοὺς γάμους πλασσόμενος πλακοῦς.

2. 3.

Idem 4, p. 169, E : πατάνιον (v. Eubuli Κατακολλ. fr. 2) δὲ διὰ τοῦ π. Ἀντιφάνης, ... Φιλ. Οἰνοπίωνι,

Ὁ μάγειρος οὗτος Πατανίων προσελθέτω.

FACIFERI.

Et manui grave carnis suillæ,
a Thessalo secatum, frustum.

MELEAGER.

Non mulieris est superbia : domum, quæso,
rursus abi, virgo!

MENSES.

Quis judicialis mensis est Mæmacterion?

OENOPION.

1.

— Mortalium quotquot
bene opulentam vitam vivunt,
equidem eos miseros esse dixerim
scilicet : neque enim mortuus anguillam edas,
neque apud Inferos coquitur nuptialis placenta.

2.

Coquus hic Patanion accedat.

καὶ πάλιν

Πλείους Στρατονίκου τοὺς μαθητάς μοι δοκεῖ
ἕξειν Πατανίων.

Πατανίων pro πατ. utrobique Schweigh. et Mein., qui similiter formatum nomen cauponis Πιθακνίων Alciphr. Epist. 3, 18, 19, et Democlis parasiti cognomen Λαγυνίων Athen. 13, p. 584, F, commemorat, multis aliis hujuscemodi, ut ait, omissis. De *Stratonico*, citharista celeberrimo (sed nimis ingenioso : v. Ælian. V. H. 14, 14 : quippe propter satiram quandam supplicio capitis affectus est a Nicocle, luxurioso (v. Ælian. ib. 7, 2) rege Cypri. *Both.*), laudant Athenæum 8, cap. 41-45.

De quarto hujus fab. fragmento vide Nicostrati OEnopionem.

XI. ΤΗΡΕΥΣ.

Athen. 10, p. 430, D : Φιλ. δ' ἐν Τηρεῖ δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. λέγει δὲ οὕτως,

— Πεπωκέναι δοκεῖ τὸν κατὰ δύο
καὶ τρεῖς ἀκράτου.

Eust. ad Odyss. 9, p. 1624, 56 : οὕτω καὶ τὸ δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. Φιλ. « Πεπωκέναι δεῖ (sic) τὸν κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκρ. »

2.

Idem 3, p. 106, E : ἑξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἥπατα, περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ, ὃν Φιλ. ἐν Τηρεῖ ἐπίπλοιον (sic) εἴρηκεν. ὁ μὲν ἐπίπλους παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις,

Καὶ τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ,

καὶ ἐν Θεαροῖς

Ὀσφύος πέρι κἀπίπλου,

καὶ ὁ Χῖος δὲ Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημίαις ἔφη « τῷ ἐπίπλῳ ἐπικαλύψας. » « Phil. hoc nomen neutro genere dixisse videtur (?). Pollux 4, 224 : Ἀντιφῶν δὲ αὐτὸν (ἐπίπλουν) καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως καλεῖ ἐν * τωυθα σύνοψις (leg. ἐν τῷ θ' συνόψεως) τῶν κατ' ἄνθρωπον. Liber sic Antiphontis medici, patria Delii, de quo Clemens Alex. Pæd. 2, p. 140 ed. Col. : Ἀντιφάνης (leg. Ἀντιφῶν) δὲ ὁ Δήλιος, ἰατρὸς, καὶ μίαν τῶν νόσου αἰτιῶν εἴρηκε τῶν ἐδεσμάτων τὴν πολυείδειαν. Cf. Eubulus Sem. 3. » *E M.*

XII. ΦΙΛΑΥΛΟΣ.

Athen. 14, p. 633, E : καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν, τὰ ἐκ Φιλαύλου Φιλεταίρου ἐπειπών,

Ὦ Ζεῦ, καλόν γ' ἔστ' ἀποθανεῖν αὐλούμενον·
τούτοις ἐν ᾅδου γὰρ μόνοις ἐξουσία
ἀφροδισιάζειν ἐστὶν, οἱ δὲ τοὺς τρόπους
ῥυπαροὺς ἔχοντες μουσικῆς ἀπειρίᾳ
εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετρημένον.

Versu 1 libri ἐστίν. « Αὐλούμενον, *tibiæ cantu delinitum*, ut apud Apollodorum Athen. 7, p. 215, E, Antigonum Caryst. ib. 8, p. 280, F, Strabonem 15, p. 550. Ita etiam, citante Schweigh., ψαλλόμενος apud Machonem Athen. 8, p. 348, F. » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 21, C : Φιλ. ἢ Ἄμφις,

Ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος!
οὐ καθήσεις, τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξει;

Euštath. ad Hom. p. 1164, 36 : σκώπτων τις ἀρρυθμίαν φησὶν « Ἀμφίβαλλε στέρνοις (sic cod. L ap. Athenæum, cujus ceteri ἀμφὶ στέρνοις) φᾶρος. οὐ * καθίσεις, τάλαν,... ἀμφέξῃ. » δοκεῖ γὰρ ὁ σκωπτόμενος ψιλὰ ἐνδύσεως προφαίνειν τὰ σκέλη, ἔχειν δὲ καὶ τὸ προκόλπιον ἄπολυτον. Prior horum versuum lyricorum constat ex trochæo et antispasto, ut Soph. OEdip. Tyr. 630 ed. nostræ; posterior est creticus hexameter cat. (—υ—|—υ—|—υ—|—υ—|ϖυ—|—ϖ), cujus similem sed solutiorem invenio in Eur. Hecuba 1041 hunc,

αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπέτες εἰς μέλαθρον, Ὠρίων,

et proximos ita scribo :

ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας (anap. dim.)
ἀφίησιν ὄσσων αὐγὰς (antisp. dim.),
ἢ τὸν ἔσω ἀίδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ᾄξω τάλας; (do. tr.)

3.

Plures quam Stratonicus discipulos mihi videtur
habiturus esse Patanion.

TEREUS.

1.

— Bibisse mihi videtur potum duarum (partium
ac trium meri. [aquæ)

TIBIARUM AMATOR.

Proh Juppiter! dulce est mori tibia delinitum!
his enim in Orco solis potestas est
amorum; putide autem
morati musicæ imperitia
ferunt in vas pertusum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Circumjice pectori vestem!
non demittes, miser, nec rustice supra genu amicieris?

2.

Pollux 7, 46 : εἴδη δὲ ἐσθήτων ἀνδρικῶν μὴν (mendose codd. μὲν) χλαμὺς, ἡ μὲν δλόλευχος, ὡς Φιλ. ὁ κωμῳδιοδιδάσκαλος ὠνόμασεν.

XLIX.

AMPHIS.

« Hunc non veteris comœdiæ poetis secundum Fabricium Bibl. Gr. 2, p. 410, sed μέσοις annumerandum esse, præter argumenta dramatum ostendit Pollux 1, 233, ubi dicens, mediæ comœdiæ scriptores distinxisse inter συκάμινος et συκάμινον, respexisse videtur Amphidis Incert. 6. Cf. Pollux 7, 17. Præterea Platonis, Sinopes, Nannii, aliorumque, quorum frequens illa ætate memoria, æqualem eum fuisse docet Diogenes Laert. 3, 27, et Athen. 13, p. 567, F, et Phrynen commemorans ib. p. 591, D, vitam minimum ad olymp. 112 (ante Chr. nat. 331-328) produxit. Atheniensem dicit Suidas v. Ἄμφις. Nomen viri subinde in Ἀμφίας et Ἀγίας mutatum est, velut Polluc. 3, 36 : Ἀγίας (Ms. Ἀμφίας) ὁ κωμικὸς, et fortasse Antiatt. p. 113, Πυξίον, ὅπου οἱ ζωγράφοι γράφουσιν. Ἀγίας Ζωγράφῳ. Quanquam potest ut Ἄμφις et Ἀμφίας (Thuc. 4, 119) nonnisi diversæ formæ sint ejusdem nominis, sicut Ἔλπις et Ἐλπίας, Λῦσις et Λυσίας, Μάντις et Μαντίας, Τέλλις et Τελλίας, aliaque hujusmodi nomina indistincte dicuntur. — Fabularum tituli supersunt viginti sex; duarum fragmenta nulla supersunt, Ἀχχοῦς, et Ἀλειπτρίας. » *E Mein.* Hist. crit. Com., ubi v. disputantem de titulis illis p. 404 seqq.

I. ΑΘΑΜΑΣ.

Athen. 13, p. 559, A : Ἄμφις δ' ἐν Ἀθάμαντι,

Εἶτ' οὐ γυναικός ἐστιν εὐνοϊκώτερον
γαμετῆς ἑταίρα; πολύ γε, καὶ μάλ' εἰκότως.
Ἡ μὲν ἀνόμων γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει·
ἡ δ' οἶδεν, ὅτι ἢ τοῖς τρόποις ὠνητέος
ἄνθρωπός ἐστιν, ἢ πρὸς ἄλλον ἀπιτέον.

Versu 3 libri ἡ μὲν νόμῳ etc., trepidantibus viris doctis. Perversa Canterus sententia νόμων, *legum*, quibus confidit nupta, nedum eas spernat. Immo ἀνόμων, *illegitimorum*, concubinatus, vitæ meretriciæ. Forte periit ἀ, simile v litteræ, qua de re ad Antiphanis Ἀγρ. 1. Cf. etiam Γυναικοκρ. Vulgatum νόμῳ ita explicat Grotius : « uxores superbas esse legum fiducia, quæ dimitti vetant nisi dote reddita. »

II. ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

Hanc comœdiam, pariter ac Mnesimachi cognominem, non ad fabulosum illum Alcmæonem spectare, sed ad Pythagoreum philosophum, de quo præter alios Diog. Laert. 8, 37, censet Mein.; sed ejus dramatis una tantummodo vox superest, ex qua quid in utramvis partem efficias?

1.

Pollux 10, 170 : καὶ περιθέτην δὲ (sc. κόμην), ὡς ἐν Ἄμφιδος Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ.

III. ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ.

1.

Stobæus Floril. 60, 1, cum lemmate Ἄμφιδος ἐξ Ἀμπελουργοῦ e cod. A.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀτυχίας ἀνθρωπίνης
παραμύθιον γλυκύτερον ἐν βίῳ τέχνης·
ἐπὶ τοῦ μαθήματος γὰρ ἑστηκὼς ὁ νοῦς
αὑτοῦ λέληθε παραπλέων τὰς συμφοράς.

Versu 4 libri αὐτοῦ. Meinek. malit αὑτόν, sed aptius conjungi dicas verba αὑτοῦ τὰς συμφοράς.

2.

Ib. 104, 6, cum eodem lemmate.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

Phædrus, citante Valckenario (1, 18) :
Nemo libenter recolit, qui læsit, locum.

3.

Pollux 9, 88 : παρὰ μέντοι τοῖς Δωριεῦσι καὶ (?) τὸ κέρμα ἐστὶν εἰρημένον. εὕροι δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ

ATHAMAS.

Tandem non est prudentior nuptâ
muliere amica? longe quidem, et id prorsus consentaneo modo :
nam altera illegitimis contemptis intus manet;
altera vero scit, aut moribus emendum esse
hominem, aut ad alium ipsi abeundum.

VINITOR.

1.

Nullum est humanæ calamitatis
solatium dulcius in vita quam ars :
quippe scientiæ mens insistens
clam se ipsa infortunia sua præternavigat.

2.

Quibus in locis homo aliquis male habuit,
iis perquam invitus appropinquat.

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ Ἄμφιδος Ἀμπελουργῷ

Μικρόν τι κέρμα.

Et 7, 170 : κέρμα ἑνικῶς Ἄμφις εἴρηκεν ἐν Ἀμπ. Pluralis κέρματα frequentior. Suspicor, Pollucem ita scripsisse : παρὰ μ. τοῖς Δωρ. χάρτα τὸ κέρμα ἐστὶν εἰρ. Certe καὶ ægre conciliandum est sequentibus.

IV. ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΣ.

Diogenes Laert. 3, 26 et 27 : τοιοῦτος ὢν (Πλάτων) ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ... Ἄμφις Ἀμφικράτει,

Τὸ δ' ἀγαθὸν, ὅ τι πότ' ἐστὶν, οὗ σὺ τυγχάνειν
μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγὼ,
ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. Πρόσεχε δή!

Hinc petiit Hesych. Miles. p. 48.

V. ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Athen. 3, p. 123, E : τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ .... Ἄμφις δ' ἐν Βαλανείῳ,

Ἀνεβόησ' ὕδωρ ἐνεγκεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας.

VI. ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ.

Meinek. de Alexidis dramate cognomini, Hist. crit. Com. p. 398, sic fere : « Scilicet illis temporibus, quibus permulti Athenienses insano quodam Laconicarum rerum studio ferebantur, etiam mulieres, quum magnas sui generis prærogativas apud Lacedæmonios esse viderent (Aristot. Polit. 2, 7, 9), libido invasit in majorem se libertatem vindicandi omniaque suo arbitrio agendi. Id in lusum jocumque verterint Alexis et Amphis, exemplo fortasse Aristophanis Ecclesiazusis, ut haud inepte conjicit Bœttiger. Opusc. 1, p. 301. »

Athen. 8, p. 336, C : καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ δὲ Γυναικοκρατίᾳ τὰ ὅμοια λέγει (Ἄμφις)·

Πῖνε, παῖζε! θνητὸς ὁ βίος· ὀλίγος οὑπὶ γῇ χρόνος,
ἀθάνατος δ' ὁ θάνατός ἐστιν, ἂν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ.

Versu 1 libri Π. καὶ παῖζε. Correxit Muretus V. L. 19, 3. V. 2 iidem θάνατος δ' ὁ θάνατος, quum forte littera initialis periisset, quod mendorum genus satis frequens commemoravi ann. ad Acharn. 32 ; cf. Athamantem. Emendavit Elmsleius. « Theophylactus Hist. 3, 13 : ἀδοξίαν μετὰ σωτηρίας, ἄνδρες, αἰσχύνεσθε· τοῦτο θάνατός ἐστιν ἀθάνατος. » *F. M.*

VII. ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑ.

1.

Athen. 14, p. 642, A : ἐδίδοτο δὲ καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ .... Ἄμφις δ' ἐν Γυναικομανίᾳ,

α. Ἤδη ποτ' ἤκουσας « βίον ἀληλεσμένον » ;
β. Ἦ (τοῦτ' ἐκεῖνο ;) α. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς,
ἄμητες, οἶνος ἡδὺς, ᾠὰ, σησαμαῖ,
μύρον, στέφανος, αὐλητρίς. β. Ὦ Διοσκόρω,
ὀνόματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας!

Versu 1 vulgo ἀληλεμένον, quod inusitatum. Correxerunt Schweigh. et Dind. « Ἀληλεσμένος βίος, *molita vita* (quidam βίος ἀληλιμμένος, *uncta vita*, ut Cas. annotavit), proverbio dicitur significante lautiorem vitam, primorum hominum glandibus contentæ oppositam ; de quo cf. Suidas h. v., Porphyr. De abstin. 2, 6, et parœmiographorum verba, quæ Schweigh. adscripsit. V. 2 libri αι τοῦτ' ἐκ. ἔστιν σαφῶς. De αι et η confusis v. indices Homeri et Æschyli. Alienum ναὶ, de quo cogitabat Schweigh. relicta lacuna, quam verosimiliter explevimus. Etiam h. l., ut passim, incogitantes librarii similia omiserunt.

2.

Idem 9, p. 386, E : τοῦ μὲν ὀλβιογάστορος Ἄμφις μέμνηται ἐν Γυναικομανίᾳ, οὑτωσὶ λέγων·

3.

Parvus aliquis nummulus.

AMPHICRATES.

Bonum vero, quid tandem sit, quod tu
per hanc accipies, minus ego scio,
domine, quam Platonis bonum. Attende sane!

BALNEUM.

Clamavit calidam ferri aquam, alius temperatam.

IMPERIUM MULIEBRE.

Bibe, lude! mortalis vita, breve tempus in terra,
neque moritur mors, si quis semel exstinctus est.

INSANUM MULIERUM STUDIUM.

1.

a. Audistin' unquam de vita molita?
b. An (hoc illud est ?) a. Plane hoc illud est,
placentæ, vinum dulce, ova, sesama,
unguentum, corona, tibicina. b. O Dioscuri,
nomina duodecim deorum commemoravisti!

Εὐρύβατε κνισολοιχὲ, (λεῖχ'!) οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ.

Sic etiam, nomine poetæ omisso, Eust. ad Iliad. p. 402, 12, nisi quod habet κνισσολοιχὲ, quam scripturam recte judicat Elmsl. ad Acharn. 976. Forte neglectum esse videtur sententiæ aptum et τῷ -λοιχε simile λεῖχ', habentque codd. PV κνισολεῖχε. « De Eurybati nomine ad convicia traducto v. Lobeck. Aglaoph. p. 1306, Taylor. ad Æschinem C. Ctes. p. 527 Reisk., Apulejus 1, p. 321 Alt., Aristides 3, p. 327, A, ubi cum Phrynonda (de quo v. Ar. Thesmoph. 819) conjungitur. » *E M.*

3.

Hesych. Εὐχυβεῖν : ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Ἄμφις ἐν Γυναικομανίᾳ. « Εὐχυβεῖν (de quo verbo Pollux 7, 204; 9, 94), quod postulat series litterarum, pro εὐχολεῖν restituit J. F. Gronovius. Cetera pro eo quod in codice legitur, Ἀμφεῖς δὲ γυναικομανίαν, Toupius Emend. 1, p. 406. » *E M.*

VIII. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

Antiatt. p. 104, 25, Κατ' ἀγρόν : ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ. Ἀμφ. Δακτυλίῳ.

IX. ΔΕΞΙΔΗΜΙΔΗΣ.

Diogenes Laert. 3, 26 et 28 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ... Ἄμφις Ἀμφικράτει ... ἐν δὲ Δεξιδημίδῃ,

— Ὦ Πλάτων,
ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον
ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς!

« Codex Monac. ἐν δ' ἐξιδημήδῃ, Vindob. duo ἐν δὲ ξιμήδῃ, Ambros. *endeximide*. Ex his conjicias, titulum fabulæ fuisse potius Δεξιμήδης « *E Mein.* Qui nunc probat Suidæ v. Σκυθρωπάζειν lectionem, ὡς οὐδὲν ἦσθα πλὴν σκ. etc.

X. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 174, F : ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ γίγγροι ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων· τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες, ὡς ἱστορεῖ Δημοκλείδης. μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν Ἀντιφάνης ἐν Ἰατρῷ, καὶ Μένανδρος ἐν Καρίνῃ, Ἄμφις τ' ἐν Διθυράμβῳ, λέγων οὕτως·

α. Ἔχω δὲ τὸν γίγραντα, τὸν σοφώτατον.
β. Τίς δ' ἔσθ' ὁ γίγγρας; α. Καινὸν ἐξεύρημά τι
ἡμέτερον, ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδεπώποτε
δείχθη γ', Ἀθήνησιν δὲ κατακεχρημένον
ἐν συμποσίοις ἤδη 'στί. β. Διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις
εἰς τὸν ὄχλον αὐτό; α. Διότι φυλὴν περιμένω
σφόδρα φιλονεικοῦσαν λαχεῖν τιν'· οἶδα γὰρ
ὅτι πάντα πράγματ' ἀνατριαινώσει κρότοις.

Versu 1 sic cod. B; ceteri γίγγραν τε. V. 3 Dobræus οὐδεὶς πώποτε ἔδειξ'. V. 4 libri ἐδείχθη. De omisso nonnunquam a Tragicis augmento v. ann. ad Soph. Trachin. 244, suspicorque, etiam apud Aristoph. Av. 470 pro κἄρτι καθεῦδον satis fuisse scribi κᾆτα κάθευδον. Certe a Comicis omissum augmentum non abjudicem. V. 5 probabiliter Dind. et Mein. ἤδη 'στὶ pro ἥδιστον. V. 6 Meinek. ὄχλον αὐτὸν, ex cod. B. V. 8 ita Dindorf. pro ἀνατριαίνωσι. « Plato com. Hell. fragm. : 3 · πάντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω. Sed πράγματ' ex Casauboni conjectura fluxisse videtur. Fortasse : ὅτι πάντα πάντως ἀνατριαινώσει κρότος. » *E M.*

2.

Athen. 13, p. 563, C : περὶ δὲ τοῦ ἐρᾶν Ἄμφις ἐν Διθυράμβῳ φησὶ

Τί φῄς; σὺ ταυτὶ προσδοκᾷς πείσειν ἔμ', ὡς
ἔρως τις ἐστὶν, ὅστις, ὡραῖον φιλῶν,
τρόπων ἐραστής ἐστι, τὴν ὄψιν παρείς,

2

Eurybate adipis linctor, (linge) non potest
quin sis ventre beatus.

DEXIDEMIDES.

— O Plato,
ut nihil scis nisi moroso esse vultu,
sicut cochlea, graviter adductis superciliis!

DITHYRAMBUS.

1.

a. Habeo autem gingrantem sapientissimam.
b. Et quænam est gingras (tibia)? a. Novum quoddam inventum
nostrum, quod theatro quidem nunquam adhuc
ostensum est, Athenis autem jam usurpatur
in conviviis. b. Cur vero id non induceis
in vulgum? a. Quia tribum exspecto
valde æmulantem aliquam me nacturum esse: scio enim
omnia illam ceu tonitru concussuram esse plausibus.

2.

Quid ais? tune exspectas fore, ut mihi persuadeas,
amorem esse, si quis, venustum amans,
morum amator est, neglecto adspectu

ἄφρων γ' ἀληθῶς; οὔτε τουτὶ πείθομαι,
οὔθ', ὡς πένης ἄνθρωπος, ἐνοχλῶν πολλάκις
τοῖς εὐποροῦσιν, οὐ λαβεῖν τι βούλεται.

Versu 1 et 2 libri

— πείσειν ἐμὲ,
ὡς ἔστ' ἐραστής, ὅστις ὡραίων φίλων
τρόπων, etc.

Non intercessissem, quominus legeretur π. ἐμὲ, ὡς etc., nisi hiatus ostenderet, poetam scripsisse ἔμ' ὡς..., quo reposito ferri nequeunt metri causa verba ἔστ' ἐραστής. Nec magis probandum esset, si quis id vellet, ἐστίν γ' ἐραστής, thesi obscurato nomine. Dedi igitur ἔρως τις, simile illud τῷ ἐραστής, et variata oratione, et ineleganter illatam vocem lucri faciens, ἔρως autem sub ictu collocans ex regula. Jacobsio debetur ὡραῖον φιλῶν : in libris genitivi ὡραίων φίλων τρόπων intolerabiliter collidunt. Versu 4 idem Jacobs. γ' pro τ'.

XI. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Athen. 7, p. 295, E, de γλαύκῳ pisce testimonia poetarum afferens : ... Ἄμφις δ' ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Γλαῦκοι δ' ὅλοι, ῥαχιστά (τε) καρήνων μέρη
εὔσαρκα.

Codd. ῥαχιστὰ κρανίων (calvarum!) μέλη, quum haud dubie capita balænarum et ejus generis piscium majora dicantur. De λ et ρ litteris subinde commutatis ad Eurip. Incert. 127, etc. « De verbo ῥαχίζειν, quod significat *discindere* (dissecare), Blomfield. dixit Gloss. Persarum 422. » *E M.*

XII. ΕΡΙΘΟΙ.

« Ἐρίθους Grotius in margine Stobæi interpretatur *Carminatrices*, sed v. Athen. fragm. 2. » *E M.*

1.

Stob. Floril. 56, 4, cum lemmate Ἄμφιδος Ἐρίθων.

Εἶτ' οὐχὶ χρυσοῦν ἐστι πρᾶγμ' ἐρημία;
ὁ πατήρ γε τοῦ ζῆν ἐστιν ἀνθρώποις ἀγρὸς,
πενίαν τε συγκρύπτειν ἐπίσταται μόνος·
ἄστυ δὲ θέατρον ἀτυχίας σαφοῦς γέμον.

V. 4 libri post θέατρον habent ἐστὶν, quod delevit Grotius.

2.

Athen. 10, p. 426, A : ἐγὼ δὲ κατὰ τοὺς Ἄμφιδος Ἐρίθους παρακελεύομαι·

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συχνῶς.

Scripsi συχνῶς. ABCPV συχνούς. In C superscriptum συχνὰ, cujus interpretatio fuerit συχνῶς, male mutatum in συχνούς. Casaub. συχνοῖς.

3.

Photius p. 291, 2, et Suidas, Νεανισκεύεται: Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις.

XIII. ΙΑΛΕΜΟΣ.

1.

Athen. 2, p. 69, B : Νίκανδρος ... βρένθιν λέγεσθαί φησι παρὰ Κυπρίοις θρίδακα, οὗ Ἄδωνις καταφαγὼν ὑπὸ τοῦ κάπρου διεφθάρη (per somnum, quem lactuca efficere dicitur : v. Stein. *Naturgesch.* 2, p. 131). Ἄμφις τε ἐν Ἰαλέμῳ φησὶν

Αἰαὶ θριδακίναις ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις,
ἃς εἰ φάγοι τις ἐντὸς ἑξήκοντ' ἐτῶν,
ὁπότε γυναικὸς λαμβάνοι κοινωνίαν,
στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα, μηδὲ ἓν πλέον
ὧν βούλεται δρῶν, ἀντὶ τῆς δ' ὑπουργίας
τῇ χειρὶ τρίβων τὴν ἀναγκαίαν τύχην.

Versu 1 scripsi Αἰαὶ θριδ., ut Eur. Phœniss. 1413 : Αἰαὶ (sive Αἰαῖ), ἰώ μοί μοι. Codd. inepte Ἐν ταῖς θρ. sed αιαι forte videtur abiisse in αιται vel αιταῖς, deinde in ετες, εε, et altero ε omisso in ε, pro quo dederint intelligibile ἐν. Passim αι et ε confusa. V. 4 codd. μηδὲν πλέον. Jacobs. et Mein. μηδὲ ἓν πλ. V. 5 addidi δ'. Τῆς ὑπ., h. e. officii feminæ præ-

---

per veram insaniam? neque hoc mihi persuades,
neque, virum pauperem, molestum sæpe
fortunatis, nolle aliquid accipere.

SEPTEM CONTRA THEBAS.

Glaucique integri, et dissectæ capitum partes carnosæ.

MERCENARII (?).

1.

Tandem non est aurea res solitudo?
pater enim vitæ hominibus ager,
et paupertatem celandi solus intelligens;
urbs autem theatrum miseriæ manifestæ plenum.

2.

Puer magnifice incedat cum poculis sæpe.

ENERVATUS.

1.

Væ lactucis, quæ utinam pessime pereant!
quas qui comedit nondum sexagenarius
si quando concumbit cum uxore,
tota nocte se volutaverit, nec magis
efficiens, quod vult, pro opere autem
manu fricans necessarium fatum.

standi, concubitus. V. 6 ridicule describitur onania, quo redactum dicit amatorem invalidum. Meinek. conjicit τὴν ἀναγκαίαν φύσιν.

2.

Idem 8, p 336, C : καὶ Ἄμφις δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἰαλ. φησὶν

Ὅστις δὲ θνητὸς γενόμενος μὴ τῷ βίῳ
ζητεῖ τι τερπνὸν προσφέρειν, τὰ δ' ἄλλ' ἐᾷ,
μάταιός ἐστιν ἔν γ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοφοῖς
κριταῖς ἅπασιν, ἐκ θεῶν τε δυστυχής.

Versu 3 ἔν γ' ἐμοὶ Porson. pro vitioso ἔργ' ἐμοὶ vel ἔργα μοι.

3.

Idem 7, p. 309, A, de coracino pisce : Ἄμφις δ' ἐν Ἰαλ.

Ὅστις κορακῖνον ἐσθίει θαλάττιον
γλαύκου παρόντος, οὗτος οὐκ ἔχει φρένας.

XIV. ΚΟΥΡΙΣ.

1.

Athen. 13, p. 567, F : τούτων τῶν ἑταιρῶν καὶ Ἄ. μνημονεύει ἐν Κουρίδι, λέγων

Τυφλός, (τυφλὸς δ') ὁ Πλοῦτος εἶναί μοι δοκεῖ,
ὅστις γε παρὰ ταύτην μὲν οὐκ εἰσέρχεται,
παρὰ δὲ Σινώπῃ, καὶ Λύκῃ, καὶ Ναννίῳ,
ἑτέραις τε τοιαύταισι παγίσι τοῦ βίου
ἔνδον κάθητ' ἀπόπληκτος, οὐδ' ἐξέρχεται.

Versu 3 libri Λύκᾳ dorice, η et α commutatis, ut alias, nisi fallor.

2.

« In eadem parte fabulæ Amphis etiam Phrynes divitias commemorasse videtur. Athen. ib. p. 591, D : εἴρηκε δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (τῆς Φρύνης) ... καὶ Ἄμφις ἐν Κουρίδι. » *E M.*

XV. ΚΥΒΕΥΤΑΙ.

Pollux 7, 203 : σκιράφια καὶ τὸν σκιραφευτὴν Ἄμφις εἴρηκεν ἐν τοῖς Κυβευταῖς. Stephanus Byzant. p. 607 : τὸ σκιράφιον ... δηλοῖ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ κυβευταὶ συνίασι. καὶ ὁ σκιραφουρὸς σημαίνει τὸν ἀκόλαστον κατακυβεύτην, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ διατριβόντων. Σκιραφουρὸς dictum ut οἰκουρὸς et similia. Perperam codd. σκιροφόρος, nec recte ὃ σημαίνει, nato forte, ut videtur, τῷ ο ex σ littera, quæ sequitur. Iidem vitiose ἀκόλαστον καὶ κυβευτήν. Immo κατακυβεύτην a verbo κατακυβεύειν. Alioqui delendum esset καὶ, tanquam ortum e κυ- syllaba vicina; sed κατὰ et καὶ sæpius confusa novimus apud scriptores. « Etym. M. p. 717, 28, Σκειράφια (sic) : τὰ κυβεῖα, ἤτοι ἐπεὶ σκείραφός [τις] ἐστὶν ὄργανον κυβευτικὸν (fortasse Et. dixit ἐπεὶ σκ. τισίν ἐστιν ὄργ. κ. *Both.*), ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ οἱ κυβευταὶ ἔπαιζον. Eust. ad Odyss. p. 1397 24 : καὶ ἐν ἱεροῖς ἐκυβεύοντο, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, τῷ ἐπὶ Σκίρῳ, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἄλλα κυβευτήρια σκιράφεια ὠνομάζετο. ἐξ ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥᾳδιουργίαν σκίραφοι ἐκαλοῦντο. Aleatores de Sciro commemorat etiam Theopompus apud Harpocr. p. 168 Bekk. et schol. Arist. Avium 1298, ex emendatione Lobeckii Aglaoph. p. 1316. » *E M.*

XVI. ΛΕΥΚΑΣ (?).

Athen. 7, p. 277, C : ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν, ῥαφανῖδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται, φησὶν Ἄμφις ἐν Λευκάδι. Forte a suo loco aberrasse arbitror verba ἐν τῇ Λευκάδι, quum A. dixisset sine lacuna, quam sumunt post ὄψον,

Ὅστις ἀγοράζων ὄψον ἐν τῇ Λευκάδι,
ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων ἀληθινῶν,
ῥαφανῖδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται.

Eundem locum, omisso fabulæ titulo, affert Athen. 2, p. 57, B, ubi libri v. 1 ἀγοράζειν, v. 2 Ἀπολλον pro ἀπολαύειν. Ceterum Meinek. malit ἐν Λευκαδίᾳ, quo nomine, præter Menandrum, fabulam

---

2.

Quicumque mortalis natus non studet vitæ
delectabile quiddam afferre, ceteris missis,
stultus est meo et omnium
sapientum judicio, divinitusque infelix.

3.

Quisquis coracinum edit marinum,
si glaucus adest, is mentis non est compos.

TONSTRIX.

1.

Cæcus (autem, cæcus) mihi videtur esse Plutus,
qui ad hanc quidem non ingreditur,
apud Sinopen autem, et Lycen, et Nannion,
aliaque hujusmodi retia vitæ,
intus sedet attonitus, neque exit.

2.

Phryne (meretrix) opulentissima.

LEUCADIA (?).

Quicumque opsonia emens Leucade,
quum licet frui veris piscibus,
raphanos cupit mercari, insanit.

docuit Alexis, cujus mirus in titulis fabularum est consensus cum Amphide : v. Hist. crit. Com. p. 405, not.

XVII. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Athen. 15, p. 691, A : τοῦ Μεγαλλίου δὲ μύρου μνημονεύει καὶ Ἄμφις ἐν Ὀδυσσεῖ διὰ τούτων·

α. Ἐρίοισι τοὺς τοίχους κυκλοῦν Μιλησίοις,
ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ Μεγαλλίῳ μύρῳ,
καὶ τὴν βασιλικὴν θυμιᾶτε μίνδακα!
β. Ἀκήκοας σὺ πώποτε δὴ τοῦ δεσπότου
τὸ θυμίαμα τοῦτο;

Libri corrupte versu 1 κύκλῳ, et v. 4 σὺ δέσποτα δὴ πώποτε. Porson. δέσποτ' ἤδη πώποτε. De α et ου confusis res nota. Hesych. Μίνδαξ : θυμίαμα ποιόν.

XVIII. ΟΥΡΑΝΟΣ.

Athen. 3, p. 100, B, usum verbi χορτάζειν explicans : καὶ Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ,

— Εἰς τὴν ἑσπέραν
χορταζόμενοι πᾶσιν ἀγαθοῖς.

Libri χορταζόμενα, α et οι permixtis, ut sæpius. Minus modulate Porson. et Mein. χορταζόμεσθα.

XIX. ΠΑΝ.

Athen. 10, p. 421, A : τούτων λεχθέντων ἔφη τις τῶν παρόντων, Παραιτητέον εἰς ταῦτ' ἀποβλέποντί ἐστι τὸ γαστρίζεσθαι·

Ἀτελὲς * γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν,

ὡς Ἄμφις φησὶν ἐν Πανί. Meinek. : « ἀτελές, h. e. *non sumptuosum* : v. Æl. Dionysius ap. Eust. p. 881, 26. » Idem metro succurrens, Ἀτελές γε scribebat, sed ipsi sententiæ magis convenire videtur Ἀτ. δὲ, quod in altera edit. legitur : commendat enim, opinor, ille his verbis tenues epulas, quibus nemo inebrietur. Voce γὰρ explicuerint δὲ causale, de quo res nota. Apud Athen. libri vitiose ἀποβλέποντας.

XX. ΠΛΑΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 224, D, de piscariorum apud Athenienses insolentia : Ἄμφις δ' ἐν Πλάνῳ,

Πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ῥᾷόν ἐστι μυρίαις
μοίραις προσελθόντ' ἀξιωθῆναι λόγου,
λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν ὧν ἂν ἐπερωτᾷ τις, ἢ
πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπώλας ἐν ἀγορᾷ,
οὓς εἴ γ' ἐπερώτησέν τις ἢ λαβεῖν τι τῶν
παρακειμένων ἔκυψεν, ὥσπερ Τήλεφος,
πρῶτον σιωπᾷ, (καὶ δικαίως τοῦτό γε·
ἅπαντες ἁβρόφωνοι γάρ εἰσιν ἑνὶ λόγῳ,)
ὡσεί τε προσέχων οὐδὲν οὐδ' ἀκηκοὼς
ἔκρουσε πούλυπον (ὁ δ' ἐπρήσθη), κοὐχ ὅλα
λαλῶν τιν', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν, « Τάρων
βολῶν γένοιτ' ἄν, ἡ δὲ κέστρα 'κτὼ βολῶν. »
Τοιαῦτ' ἀκοῦσαι δεῖ τὸν ὀψωνοῦντά τι.

Versu 1 « ῥᾷον μυρίαις μοίραις, quod nos dicimus *tausendmal leichter*. Dictionis μυρίαις μοίραις, *infinitis partibus*, aliud exemplum non legi. V. 3 ὧν addidit Porsonus. » *E M*. V. 5 codd. οὓς ἐὰν vel ἂν ἐπερωτήσῃ τις, a quibus abhorret, quod sequitur, ἔκυψεν. Ortum ἂν ex εἴ γ' simili. Ibidem codd. mendose λαβιών. Scripsi λαβεῖν, i. e. ὥστε λαβεῖν. V. 7 libri perperam σιωπῇ. « Similiter Alexis Athen. p. 241, D, de parasito :

δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον
πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι.

Utroque loco Tragici alicujus Telephum tangi putabam, malorum mole taciturnum. Cf. Aristot. A. P. c. 24, et ibi Tyrwhitt. Præter Æschylum autem et Euripidem Agathon, Cleophon, Moschion, Telephum scripserunt. » *E M*. V. 8 ἁβρόφωνοι dicuntur, nisi fallor, qui delicias faciunt in dicendo per affectationem, arroganter loquentes.

ULIXES.

a. Lanis Milesiis muros cingite,
deinde Megallio unguento eos illinite,
et regia mindace suffite!
b. Audistin' unquam antea herum nominare
hoc suffimentum?

COELUM.

Usque ad vesperam pasti omnibus bonis.

CIRCULATOR.

1.

Imperatores facilius multimodis est
compellatione sua dignari aliquem,
eique respondere de quibus quærit,
quam detestabiles piscarios in foro,
quos si quis interrogavit vel ad sumendum aliquid
se inclinavit, primum, velut Telephus,
silet (hoc quidem jure :
omnes enim uno verbo superbiloquentes sunt,)
et quasi non attendens neque audiens,
attrectat polypum (isque sufflat), nec verba
integra pronuntians, sed mutilata,
« Τάρων βολῶν γένοιτ' ἄν, ἡ δὲ κέστρα 'κτὼ βολῶν. »
Talia opsonanti audienda sunt

Aliena est codicum scriptura, neque verbo σιωπᾷ conveniens, ἀνδροφόνοι. β et δ etiam alias commutata. V. 9 τε προσέχων Meinek. pro προσέχων δ'. V. 10 et 11 libri ἔχρ. πώλυπόν (PC πόλυπόν) τιν' ὁ δ' ἐπρ. καί του λαβὼν ὅλα τὰ ῥήματ', ἀλλὰ συλλ., etc. Casaub. κοὐ λαλῶν. Ab hoc aberravit τιν'. Τὰ ῥήματα explicandi gratia adscripserunt voci ὅλα. In verbis ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν intelligendum εἶπε, ellipsi usitata. V. 11 et 12 τάρων βολῶν pro τεττάρων ὀβολῶν. De his latine reddendis desperavi. Suo periculo Mein. *Tuor bolis* (pro *quatuor obolis*), *inquit, hic constat; at sudis ista cto bolis* (pro *octo obolis*).

2.

Athen. 10, p. 423, A : παραδεδειπνημένος δ' εἴρηκεν Ἄμφις ἐν Πλάνῳ,

— Παραδεδειπνημένοι παῖδες πάλαι.

XXI. ΣΑΠΦΩ.

Antiatt. p. 89, 22, Διενεχθῆναι : ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι. Ἄ. Σαπφοῖ.

XXII. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 448, A : Ἄμφις δ' ἐν Φιλαδέλφοις, ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλοποτῶν βίον, φησὶ

Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον,
τὸν τῶν φιλοποτῶν, ἤπερ ὑμῶν, τῶν μόνον
ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους
φρόνησις οὖσα διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς
πάντ' ἐξετάζειν δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματα
ὁρμᾶν προχείρως· ἡ δὲ διὰ τὸ μὴ σαφῶς,
τί ποτ' ἀφ' ἑκάστου πράγματος συμβήσεται,
διαλελογίσθαι, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν
καὶ θερμόν.

Priores versus habet etiam Eust. p. 1015, 45. Versu 2 φιλοποτῶν codd. AB et Eust.; πολυποτῶν minus bene PVL.

2.

Stobæus Floril. 99, 24, cum lemmate Ἄμφιδος Φιλαδέλφων.

Ἄπολλον, ὡς δυσάρεστόν ἐστ' ἀνιώμενος
ἄνθρωπος, ὃς ἐφ' ἅπασί γε δυσχερῶς ἔχει!

V. 2 libri mendose ἄνθρ. ἐφ' ἅπασίν τε ὃ. ἔχει.

XXIII. ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Athen. 7, p. 295, F, de glauco pisce : Ἄμφις... ἐν Φιλεταίρῳ,

Ἔχειν καθαρίως ἐγχελύδιόν τι, καὶ
γλαυκινιδίου κεφάλαια, καὶ λαβρακίου
τεμάχια.

Versu 1 καθαρίως, v. ann. ad Nicostratum Antyll 3. V. 2 « γλαυκῖνος idem, qui γλαῦκος, ut κεστρῖνος dicitur et κεστρεύς. » *E M.*

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 30, E : ἐπαινεῖ Ἄμφις καὶ τὸν ἐξ Ἀκάνθου πόλεως οἶνον, λέγων

α. Ποδαπὸς σύ; φράσον. β. Ἀκάνθιος. α. Εἶτα, πρὸς θεῶν,
οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου, στρυφνὸς εἶ,
καὶ τοὔνομα τὸ τῆς πατρίδος ἐν τοῖσιν τρόποις
ἔχεις, τὰ δ' ἤθη τῶν πολιτῶν οὐκ ἔχεις;

Versu 1 ita Elmsl. ad Euripidis Bacch. 654. Libri inconcinne Η. εἶ; Similiter εἰ et οὐ confusa Thuc. 1 40; 5, 97. De *Acantho*, Andriorum colonia, Xenophon Hell. 5, 11 : ἐξ Ἀκάνθου δὲ καὶ Ἀπολλωνίας, αἵπερ μέγισται τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων. Cf. Bæhr. ad Herodot. 6, 44. V. 3 libri metro intolerabili

---

2.

Juxta cœnarunt pueri dudum.

FRATRES AMANTES.

1.

Multis de causis magis prædico nostram vitam
potus amatorum, quam vestram eorum, qui tantummodo
in fronte mentem habere solent.
Qui enim componere ac finire studet
intellectus subtiliter et prudenter
omnia explorando, timet ad agendum
statim contendere; qui autem minus accurate
expendit, quid forte ex quovis negotio eventurum sit,
is etiam juvenile quiddam
calidumque perficit.

2.

Apollo, quam ingratus est hominis
adspectus morosi, omniaque ægre ferentis!

SOCII AMANS.

Habere eleganter anguillulam aliquam, et
glauci capita, et labracis frusta.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Cujatisne tu? b. Acanthius. a. Itane vero, per deos,
vini quum sis civis fortissimi, morosus es,
nomenque patriæ habes in modo agendi,
mores autem civium non habes?

καὶ τοῦν|ομ' αὐ|τὸ τῆς | πατρίδος | ἐν τοῖς | τρόποις. |

Τοὔνομα τὸ τῆς πατρίδος, *nomen patriæ*, h. e. ἄκανθαν, *spinam*. Ἀκανθώδη tropice dicit τὸν στρυφνὸν, quod illi ἰσοδυναμεῖ. Hoc a civis seu possessoris οἴνου κρατίστου, quo exhilaretur, moribus abhorrere significant verba τὰ δ' ἤθη... ἔχεις;

2.

Ib. p. 34, E, de κράμβη, remedio temulentiæ : ὅτι δὲ τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, δηλοῖ... Ἄμφις,

Οὐκ ἔστιν, ὡς ἔοικε, φάρμακον μέθης
οὐδὲν τοσοῦτον ὡς τὸ προσπεσεῖν ἄφνω
λύπην τιν'· οὕτως ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα,
λῆρόν (γ' ἂν) ὥστε τὰς ῥαφάνους ὄντως δοκεῖν.

Versu 1 ὡς ἔοικε, v. ann. ad Soph. Ajac. 1065. V. 4 facile γ' ἂν post simile -ρον exciderit. Non recte Dobr. et Mein.

— ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ,
σφόδρα λῆρον ὥστε, etc.

recte autem illi ὄντως pro οὕτως. Cf. 8. De ὥστε postposito Dobr. laudat Porsonum Advers. p. 264.

3.

Ib. p. 8, C, cœnam ἀσύμβολον explicans :

Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ,
τοῦτον ταχέως νόμιζε κἂν τάξιν λιπεῖν,

Ἄμφις φησὶν ὁ κωμικός. Χρύσιππος δέ φησιν

Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε.

Κώθων δ' οὐ παράλειπτος ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτός,

quibus præponendum καὶ, quo vix careas. Forte haustum videtur a κώ- syllaba vicina. « Chrysippus (Solensis Cilix, Stoicus acutissimus. *Both.*) in libris suis hanc rationem frequentissime secutus est, ut poetarum testimoniis uteretur. » *E M.* Qui apud Amphidem v. 2 probabiliter κἂν pro vulgato καί.

4.

Ib. p. 30, B : θαυμάζεται δὲ καὶ ὁ Ἰκάριος οἶνος, ὡς Ἄμφις,

Ἐν Θουρίοις τοὔλαιον, ἐν Γέλᾳ φακοὶ,
Ἰκάριος οἶνος, ἰσχάδες Κιμώλιαι.

Idem 2, p. 67, B : τοῦ δὲ ἐν Θουρίοις γενομένου ἐλαίου ὡς διαφόρου μνημονεύει Ἄμφις, iterum appositis his versibus, ubi legitur φακῆ, quod præfert Schweigh. Φακοὶ etiam Pherecrates Κορ. 1.

5.

Idem 2, p. 44, A : Ἄμφις ὁ κωμικός πού φησιν

Ἐνῆν ἄρ', ὡς ἔοικε, κἀν οἴνῳ λόγος·
ἔνιοι δ' ὕδωρ πίνοντές εἰσ' ἀβέλτεροι.

6.

Ib. p. 47, F : ὅτι καὶ τρίκλινοι οἶκοι... ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.... Ἄμφις,

— Οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ
τρίκλινον;

7.

Ib. p. 50, F : Ἄμφις,

Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φορεῖ,
ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα,
κράνεια μέσπιλα.

Athen. versu 1 φέρει, sed Pollux 1, 233 : συκάμινος· ἔστι δὲ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ ὁ μὲν καρπὸς συκάμινον οὐδετέρως, τὸ δένδρον δὲ ἀρσενικῶς· « Ὁ συκάμινος συκάμινα ὁρᾷ καὶ φορεῖ κρανία μέσπιλα. » In his ὁρᾷ καὶ ortum videtur ex ὉΡΑΙC, siquidem literæ C şatis similia sunt compendia τοῦ καί. Ceterum Mein. recte hinc sumpsit φορεῖ, addiditque κράνεια (ita Jungerm.) μέσπιλα, quæ desunt apud Ath. Ex Athenæo Eustath. ad Odyss. p. 1647, 14 : ἄκυλον τὸν πρίνου, φασὶ, λέγει καρπὸν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ἐν τῷ « Ὁ συκάμινος συκαμίνους (sic) ὁρᾷς ...μιμαίκυλα. » Eademque ex Eustathio grammaticus Crameri Anecd. Paris. 1, p. 396, 4. » *E M.*

2.

Nullum est, ut videtur, temulentiæ remedium
adeo potens, quam si quis
luctus accidit : quippe tam fortiter expellit eum,
ut nugas revera cramben existimes.

3.

Qui ad convivium sine symbola invitatus sero venit,
eum cito etiam ordinem puta relicturum.

4.

Thuriis oleum, Gelæ lens,
Icarium vinum, caricæ Cimoliæ.

5.

Inerat igitur etiam in vino, ut videtur, ratio;
nonnulli vero aquæ potores sunt stolidi.

6.

Nonne tu sternes tandem
triclinium ?

7.

Morus (vides) fert morum,
ilex glandes, arbutus arbuta,
mespili mespila.

8.

Athen. 4, p. 168, B : οἱ δὲ μὴν ὄντως (pessime libri οἱ δὲ μὴ οὕτως. Cf. 2) ἄσωτοι κατὰ τὸν Ἄμφιν (dixit enim ille haud dubie : οἱ δὲ μὴν Ὄντως ἄσωτοι, etc.)

Πίνουσ' ἑκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας,

διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου. Sic primus Casaub.; inepte codd. δύ' ἡμ. « Hermippus Ἀθην. γοναῖς fr. 1 : δι' ἡμέρας δσημέραι τροχάζων. » *E M*.

9.

Stobæus Floril. 27, 4, cum lemmate Ἄμφιδος.

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται,
αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται.

« Iidem versus leguntur apud Maximum Conf. 85, p. 144. » *E M*.

10.

Ib. 33, 6, cum eodem lemmate.

Οὐκ ἐστὶ κρεῖττον τοῦ σιωπᾶν οὐδὲ ἕν.

11.

Hyginus Astron. 2, 1 : *ut ait Amphis, comœdiarum scriptor, Juppiter, simulatus effigiem Dianæ, quum virginem* (Callisto) *venantem, ut adjutans, persequeretur, amotam a conspectu aliarum compressit; quæ rogata a Diana, quid ei accidisset, quod tam grandi utero videretur, illius peccato id evenisse dixit : itaque* [*propter ejus responsum*] *in quam figuram supra diximus eam Diana convertit.* Schol. Germanici Arat. p. 38 ed. Buhl. : *Amphis autem, comicus poeta, refert, Jovem in Dianæ effigiem transfiguratum in venatione Callisto oppressisse; tempore partus plena quum venaretur, Dianæ culpam indicasse, et iratam Dianam* (*deam*, opinor, dixit schol., librarii *deamam*, etc.) *in ursam* (eam) *transfigurasse*. Suspicatur Meinek. hæc petita esse ex fabula Καλλιστώ inscripta, quo titulo etiam Alcæus comœdiam docuit. Cf. Apollod. 3, 8, etc.

12.

Idem schol. Germanici p. 60 : *Juppiter vero vulpem in lapidem convertit, et canem astris intulit; cujus exortus origo * continetur tali* (fort. *concinnatur talis, ut* etc. « Verba *cujus ex. origo cont. tali ut* addidi ex codice Dieziano bibliothecæ reg. Berol. » *Mein.*) *ut Amphianus* (cod. Diez. *Amphiam*. Fort. *Amphias* : v. in prolegomenis de hoc poeta) *tragœdiarum scriptor refert. Quum hominibus stellæ relinquerent locum, missus est legatus Canis ad * Doloram, quam ut vidit* [*eo tempore*] *tempestivam esse, adamavit* (ita cod. Diez, neque addubitatis verbis *eo tempore*. Vulgo *vidit tempore tempestivo adam.*) : *qui quum flagraret amore, nec posset frui,* [*magis*] *asperius urebatur. at homines calamitate accepta deos adjutores ei invocare cœperunt* (ita Mein. eundem cod. secutus, nisi quod is habet *ad* pro *at*. Vulgo : *urebatur calam. acc. deos adj. inv. cœpit*). *tunc Aquilo misit filios suos adolescentes, * Operam Cani traderent; ipse flatu suo Canis ardorem sedavit, qui flatus « etesiæ » dicitur.* « In his quum alia corrupta sunt, tum maxime verba *Doloram* et *Operam*, quorum in locum *Oporam* substituendum existimo. Oporam vero aptissime a Sirio amatam fingi, præter sententiam toti fabulæ subjectam, docet etesiarum commemoratio, quorum flatus exorto Sirio rapidi solis ardores frangebat, ut auctumni fructus (ὀπώρα) maturescerent. Fortasse etiam fabulæ, ex qua illa derivata sunt, *Oporam* titulum fecerat poeta, quo indice Alexidis drama ferebatur, quod quum Athen. in iis comœdiis memoraverit, quæ a meretricibus nomen acceperunt, suspicari licet, eum id fecisse propterea, quia is Comicus nympham Oporam meretricis habitu indutam produxerat, ut Aristophanes eandem et Theoriam, Pacis comites : v. schol. Pacis 705, 842, 849, et de Opora Welckerum in libro inscripto *Zeitschrift f. Gesch. u. Auslegung der alten Kunst*, vol. 1, p. 500 seqq. » *E M*.

13.

Pollux 2, 33 : παρακόμους δὲ τοὺς κομῶντας Ἄμφις εἴρηκεν ὁ κωμικός. Sic enim hæc ex cod. Paris. supplevit Bekker.

14.

Idem 3, 36 : καὶ διαπαρθένια δὲ δῶρα τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέσθαι ὠνόμασεν Ἄμφις ὁ κωμικός. Ita Jungermannus conjecerat, edidit Bekker. Codd. Falck. Kuhn. ἀμφίας, Par. ἀγίας.

8.

Bibunt quotidie per totum diem.

9.

Qui enim juranti nihil credit,
ipse pejerare facile callet.

10.

Nihil omnium potius est silentio.

L.

EPHIPPUS.

« Ephippus, Suida testante, Atheniensis fuit et mediæ poeta comœdiæ; quod, confirmatum ab Antiocho Alexandrino ap. Athen. 11, p. 482, C, etiam alia indicant, velut derisi Academici cum ipso Platone ap. Ath. ib. p. 509, C, D, et Alexandri Pheræi (Ath. 3, p. 112, F), Dionysii majoris, Cotyos, Theodori, aliorumque æqualium (Ath. 11, p. 482, D) commemoratio. Sed carmina elegiaca non scripsit, ne quis Eustathio fidem habeat, dicenti ad Iliad. 11, 697, p. 879, 38: περὶ ὧν (Ἠλείων), ὅτι καὶ μέθυσοι, καὶ ψεῦσται ἦσαν, δηλοῖ ὁ κωμικὸς Ἔφιππος, εἰπών

Ἦλις καὶ μεθύει, καὶ ψεύδεται· οἷος ἑκάστου
οἰκίσκος, τοίη καὶ συνάπασα πόλις.

(Libri versu claudicante οἶκος, quæ vel est interpretatio lectioris vocis, vel forte omissum -κις- ante -κος simile. Ammonius: Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον: aptissime illud oppositum τῇ συναπάσῃ πόλει. *Both.*) Atqui hoc non Ephippi, sed incerti scriptoris esse epigramma, docet Athen. 10, p. 442, D, qui, laudatis aliquot versibus ex Busiride Ephippi, sic pergit: Πολέμων δὲ, ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων περὶ Ἠλείων, παρατίθεται τόδε τὸ ἐπίγραμμα, Ἦλις etc., ex quo erroris origo satis perspicitur. » *E Mein.*, qui de titulis superstitibus disputat Hist. crit. Com. p. 351 seqq.

I. ΑΡΤΕΜΙΣ.

« Hoc titulo an Dianam intellexerit Ephippus, incertum est, siquidem Artemis etiam mulier nominatur apud Diogenem Laert. 3, 42. » *E M.*

Athen. 3, p. 112, F: τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων (οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις) Ἔφιππος ἐν Ἀρτέμιδι μνημονεύει οὕτως·

Παρ' Ἀλεξάνδρου δὲ κόλικα φαγὼν
ἐκ Θετταλίας κρίβανος ἄρτων.

Inconcinne et mendose libri Παρ' Ἀλ. δ' ἐκ Θ. | κόλλικα φ. κρ. ἄ. Aristoph. Ran. 537:

ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας ἔσπασας.

Sic enim legendum est, producta media vocis κόλικας: v. Nicephr. Χειρογ. 2, ubi vulgo κόλλικας pro κολίκας prima correpta. « Alexandrum Pheræum recte intelligit Casaub. » *E M.* « Homo, de quo agitur, κρίβανος ἄρτων vocatus esse videtur, quod *tanquam furnus* plurimos panes deglutiret. » *Jacobs.*

II. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

« Busiridis fabulam, ut de Tragicorum operibus satyricis taceam, largissimam Comicis materiem præbuisse docent Epicharmus, Cratinus, Antiphanes, Mnesimachus, quorum omnium commemorantur fabulæ Busiridis nomine inscriptæ. Ad harum unam respicere videtur Dio Chrysostomus Or. 8, p. 286: τὸν δὲ Βούσιριν εὑρὼν (Hercules) πάνυ ἐπιμελῶς* ἀθλοῦντα καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἐσθίοντα,... διέρρηξεν ἐπὶ γῆν καταβαλὼν, ὥσπερ τοὺς θυλάκους τοὺς σφόδρα γέμοντας. » *E M.* In his verbum ἀθλοῦντα depravatum esse apparet: neque enim de Busiridis ἄθλοις quidquam innotuit (v. Apollodori interpp. 2, 5, 11), et abhorret ἀθλεῖν a voracitate, ad quam quadrat τὸ ἐσθίειν δι' ὅλης ἡμέρας. Igitur huic simile aliquod verbum restituendum est, neque dubito quin Dio dixerit πάνυ ἐπιμελῶς ἀλδοῦντα, ὡς δι' ὅλης ἡμ. ἐσθίοντα, h. e. *accuratissime nutritum, quippe comedentem per totum diem.* Ἀλδοῦντα valet ἀλδούμενον, usu non insolito verbi activi pro passivo vel medio. Ceterum ne voracem quidem vel gulosum alii describunt Busiridem; sed consentaneum est, Dionem Chrysostomum ante oculos habuisse quosdam scriptores, qui id referrent. Καὶ et ὡς subinde commutata esse a librariis, nemo nescit.

Athen. 10, p. 442, D: κωμῳδοῦνται δὲ ὡς μέθυσοι Ἀργεῖοι μὲν καὶ Τιρύνθιοι ὑπὸ Ἐφίππου ἐν Βουσίριδι· ποιεῖ δὲ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα

Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον
Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες (ἂν) ἀεὶ τὰς μάχας
πάσας μάχονται; β. Τοιγαροῦν φεύγουσ' ἀεί.

Versu 2 ἂν, haustum, opinor, ab ἀεὶ, quod sequitur, immisi, ne ἀεὶ priore longa pronuntiandum esset secus ac solent Comici. Hinc petiit Eustath. ad Iliad. p. 1178, 34. Macrobius Sat. 5, 21: *multibibum heroa istum fuisse illud non obscurum argumentum est, quod Ephippus in Busiride inducit Herculem sic loquentem:* Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, etc. »

III. ΓΗΡΥΟΝΗΣ.

« In Γηρυόνῃ poeta nescio quem Macedoniæ principem seu ducem induxit, miracula narrantem

---

ARTEMIS.

Apud Alexandrum vero pane succeritio comeso e Thessalia *furnus panum.*

BUSIRIS.

Nescisne, per deos, me esse Tirynthium
Argivum, qui ebrii pugnas semper
omnes pugnant? b. Ideirco semper fugiunt.

de pisce incredibilis magnitudinis, quem incolæ nescio cujus regionis Geryonæ regi paraverint. Ex verbis interlocutoris Ψυχρὸν... προσκαύσῃς colligas, hoc drama eo tempore scriptum esse, quo Galatæ fines Macedoniæ infestabant. Eandem illius Macedonis jactationem Eph. Πελταστῇ fabulæ inseruerat, quæ omnia quorsum spectent, ne Ath. quidem se intelligere fatetur. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 346, F : τάχα δὲ καὶ ὑμεῖς ἑκόντες παρελίπετε, ὡς ἱερόν τινα, ἰχθὺν τὸν παρ' Ἐφίππῳ τῷ κωμῳδιοποιῷ, ὅν φησι τῷ Γηρυόνῃ σκευάζεσθαι ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι διὰ τούτων [λέγων]

α. Τούτῳ δ' ὁπόταν ναέται χώρας
ἰχθύν τιν' ἕλωσ' οὐχ' ἡμερινὸν,
τῆς περικλείστου δ' ἁλίας Κρήτης
μείζω μεγέθει, * λοπάς ἐστ' αὐτῷ
δυνατὴ * τούτους χωρεῖν ἑκατόν·
καὶ περιοίκους εἶναι ταύτης
Ἰνδοὺς, Λυκίους, Μυγδονιώτας,
Κραναοὺς, Παφίους· τούτους δ' ὕλην
κόπτειν, ὁπόταν βασιλεὺς ἕψῃ
τὸν μέγαν ἰχθὺν, καὶ προσάγοντας,
καθόσον πόλεως ἕστηκεν ὅρος,
τούς δ' ὑποκάειν· λίμνην δ' ἐπάγειν
ὕδατος μεστὴν εἰς τὴν ἅλμην·
τοὺς δ' ἁλὸς αὐτῷ ζεύγη προσάγειν
μηνῶν ὀκτὼ συνεχῶς ἑκατόν·
περιπλεῖν δ' ἐπὶ τοῖς ἄμβωσιν ἄνω
πέντε κέλητας πεντασκάλμους,
περιαγγέλλειν θ' ὦχ' ὑποκάειν
Λυκίων πρυτάνεις. β. Ψυχρὸν τουτὶ
παύου φυσῶν, Μακεδὼν ἄρχων!
σβέννυ, Κελτοὺς μὴ προσκαύσῃς!

Versu 2 libri ἡμέριον. « Malim ἡμερινὸν, *vilem et vulgarem* piscem, ut Arist. Pac. 163, ἡμερινῶν σίτων. » *E M.* V. 3 posui περικλείστου, *celebris*, quam ἑκατόμπολιν vocet Homerus Il. 2, 649. Περικλέϊστος Nicetas Annal. 12, 7. Vulgo περικλύστου juxta ἁλίας. V. 4 et 5 non de nihilo est, quod Mein. ad hæc offendit, subitam miratus conversionem orationis rectæ in indirectam. Equidem ita scripserim :

— λοπάδ' εἶν' αὐτῷ
δυνατήν γ' αὐτοὺς χωρεῖν ἑκατὸν,

eos, sc. pisces. V. 6 ταύτης Ἰνδοὺς Mein. pro mendosis ταύτῃ ἐς Ἰνδούς. V. 8 Κραναοὺς, h. e. Athenienses : v. Herodot. 8, 44, ibique Bæhr. Παφίους Meinek. mutatum it in Παρίους, de quo videndum. Idem v. 12 recte τούσδ' pro τοὺς δ' (quanquam in altera edit. prætulit τῇσδ'), et probabiliter utroque loco ὑποκάειν pro ὑποκαίειν. Ad v. 11 autem hæc annotavit : « sensus est *quantum urbis ambitus patet*, » laudans Euripidis Hec. 16, γῆς ὁρίσματα. V. 14 vitiose legebatur ἅλας. V. 18 solœce codd. περ. τ' οὐχ (pro μὴ) ὑπ. Suspectum tamen Lyciorum nomen. Libri Λυκείων. V. 21 iidem μὴ προσκλύσῃς correctum a Schweigh. et Porsono. « Hæc Eph. non potuit scribere ante olymp. 111, 2 (ante Chr. nat. 334), quo anno primum Celtarum nomen a Græcis auditum est : v. Strab. 7, p. 301, et Arrian. Alex. 1, 4. *Geryonis* nomine ipsum Alexandrum significari conjicit Droysenius. » *E M.*

2.

Idem 9, p. 370, C, de Amphidromiis : Ἀθήνησι δὲ καὶ ταῖς τετοκυίαις κράμβη παρεσκευάζετο, ὥς τι ἀντιφάρμακον, εἰς τροφήν. Ἐφ. γοῦν ἐν Γηρ. φησὶν

— Ἔπειτα πῶς
οὐ στέφανος οὐδείς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν,
οὐ κνῖσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας,

GERYONES.

1.

a. Huic si incolæ regionis
piscem aliquem ceperunt non quotidianum,
celebri marina Creta
majorem, patinam ei esse,
quæ centum eorum possit recipere;
circumque istam terram habitare
Indos, Lycios, Mygdoniatas,
Cranaos, Paphios, qui silvam
cædant, quando rex coquat
magnum piscem, advehentes eam
ex toto urbis ambitu;
aliosque accendere; paludemque eos conjungere
cum mari aquæ plenam;
et quosdam illi salis onus equorum centum jugalium
advehere continuo per octo menses;
et quinque celoces quinqueremes
circumnavigare montium cacumina;
circum jubentes uri celeriter
Lyciorum magistratus. b. Frigida hæc
desine flare, dux Macedo!
exstingue ignem, ne Celtas comburas!

2.

— Tandem cur
corona nulla est ante fores,
cur nidor non ferit nasi prominentias summas?

Ἀμφιδρομίων ὄντων, ἐν οἷς νομίζεται
ὀπτᾶν τε τυροῦ Χερρονησίτου τόμους,
ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην,
πνίγειν τε παχέων ἀρνίων στηθύνια,
τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας κοινῇ σπίνοις,
κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια,
πιλεῖν τε πολιὰς πλεκτάνας ἐπιστρόφως,
πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας;

Versus 4-11 leguntur etiam apud Eubulum Incert. 15, qui v. 5 habet τόμον, v. 8 κίχλας ὁμοῦ σπίνοις, v. 9 μαινίσιν, v. 10 πιλοῦν... ἐπιστρεφῶς. V. 6 ex Eubulo Casaub. recepit ἠγλαϊσμένην pro inepto ἠγκαλισμένην, itemque v. 7 ἀρνίων pro ἀρνιῶν vel ἀργειῶν. V. 10 libri putide πολλὰς πλεκτάνας, præsertim sequentibus statim verbis πολλὰς κύλικας. Immo πολιάς, a colore polyporum. « Gramm. Bekkeri Anecd. p. 293, 10 : Πλεκτάναι τίνες εἰσίν; αἱ πλεκτάναι τοῦ πολύποδος, οἱ λεγόμενοι ἱμάντες, οὓς εἴωθεν ἀποτείνειν. Polypos Amphidromiorum festo una cum sepiis ab amicis oblatas fuisse docet Suidas v. Ἀμφιδρόμια. Plura Taylor. ad Lysiæ fragm. p. 8. » *E M.*

3.

Idem 8, p. 365, C : καλοῦσι δέ τινα συναγώγιμα δεῖπνα, ὡς Ἄλεξις.... καὶ Ἔφ. ἐν Γηρ.

— Καὶ συναγώγιμον
συμπόσιον ἐπικληροῦσιν.

Præter necessitatem Casaub. ἐπιπληροῦσιν.

IV. ΕΜΠΟΛΗ.

Titulum *Capturam* (meretriciam) vertunt Casaub. ad Sueton. Calig. c. 40, et Grotius. De quo dubitare licet.

1.

Athen. 8, p. 363, C : ὅτι δὲ τὸν αὐτὸν ἵλεων καὶ ἱλαρὸν ἔλεγον, δηλοῖ Ἔφ. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἐμπολή· περὶ ἑταίρας δέ τινος λέγει

Ἔπειτά γ' εἰσιόντ', ἐὰν λυπούμενος
τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως,
ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα,
ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
χαίνουσ' ὁμοίως εἶσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησε θαλερὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

Iterum ponit hanc eclogam lib. 13, p. 571, E. Versu 2 ἐκολ. est *blanditur, blandiri solet*, etc.; hoc autem sensu leniore intelligendum h. l. videtur τὸ κολακεύειν. Altero loco legitur ἐκολάκευσεν ἢ κατεφίλησεν. V. 4 πολέμιος etiam Eust. p. 1411, 8; sed altero loco, ut vulgo, πολέμιον, quod ægre explices. V. 5 χαίνουσ', *hians*. Similiter Catullus 61 :

Dulce rideat ad patrem
semihiante labello.

Libri χαυνοῦσα, pro quo nunc etiam Meinek. χαvοῦσ'. Inde libri ἦσε perperam; cf. Iliad. 1, 311, etc. V. 6 hallucinatur Ath. et h. l., et in libro 13, obtrudens, ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, decipi se passus corruptis exemplaribus, in quibus scriptum fuerit θιλερὸν, commutatis inter se α et ι litteris, ut apud Euripidem Inonis fr. 3 et alias. Nam quis, quæso, tam inficetam ταυτολεξίαν imputet Comico minime inficeto potius quam grammatico multa lectione clariori quam sagacitate et judicio? Haud cunctanter scripsi θαλερόν.

2.

Idem 14, p. 617, F : περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας... Ἔφ. Ἐμπολῇ λέγει

— Κοινωνεῖ γὰρ, ὦ μειράκιον, ἡ
ἐν τοῖσιν αὐλοῖς μουσικὴ κἀν τῇ λύρᾳ,
τοῖς ἡμετέροισι παιγνίοις· ὅταν γὰρ εὖ

---

quum sint Amphidromia, in quibus et solent
assare casei Chersonesii frusta,
et coquere cramben oleo nitentem,
et vaporare pinguium agnellorum carnes,
et palumbos deplumare una cum turdis ac fringillis,
unaque cum loliginibus rodere sepiolarum pectora
et pilare cana (polyporum) volumina strenue,
multasque vini calices ebibere meraciores.

3.

— Et symbolam
ad cœnam sortiuntur.

NEGOTIATIO.

1.

Deinde ingresso, si forte aliquis
nostrûm afflictus est, blanditur,
osculatur, non comprimens os,
velut hostis, sed, passeribus
similis hiscens, sede collocat eum, solatur,
alacrem reddit, statimque dempta
omni ægritudine, hilarem ostendit.

2

Congruit enim, adolescens, ut
tibiarum musica et lyræ,
nostrorum ludorum ratio : nam si quis bene

συναρμόσῃ τις τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον,
τόθ' ἡ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκεται.

Versu 1 ᾗ, *qua ratione*, ut Aristoph. Lysistr. 664 : ᾗ βράχιστον τοῦ λόγου, etc. Libri vitiose ἤ.

V. ΕΦΗΒΟΙ.

1.

Athen. 14, p. 642, E, vocem τράγημα explicans : Ἔφ. Ἐφήβοις,

Χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰσῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον,
φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο,
ἴτρια τραγήμαθ' ἧκε, πυραμοῦς, ἄμης,
ᾠῶν ἑκατόμβη· πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν,
μασώμεν' ὄντως ἀνδρικῶς, ὅσ' εἴχομεν·
καὶ παραμασύντας γάρ τινας παραβόσκομεν.

Versu 1 μετὰ ταῦτ' Jacobsius pro μετά τ'. Versu 2 Eust. ad Odyss. 2, 290, p. 1445, 48 : τὸ γοῦν « οἴνου φοινικίνου βῖκός τις ὑπ. » οὐ πάνυ βραχὺ ἀγγεῖον τὸν βῖκον εἶναι δηλοῖ. Cf. Aristoph. Ὁλκ. fr. 18. Eundem hunc versum apponit Athen. 1, p. 29, D, ubi ὑπανεώγνυται. V. 3 libri εἶτ' ἴτρια, sed sine εἶτ' Athen. 2, p. 58, A, ubi versus 3 et 4 iterum ponuntur. Deinde vulgo τραγήματα θῆκε. Emendavit Porson. Omissum θῆκε in altero loco. V. 4 Eust. ib. p. 1205, 55 : ὅμοιον δὲ καὶ « τὸ ᾠῶν ἑκατόμβη » παιχθὲν παρά τινι παλαιῷ. V. 5 libri mendose ἐκμασώμεθ' οὕτως, neque recte Schweigh. et alii ἐμασώμεθ' οὕτως. Dobræus εὖ τε κἀνδρικῶς. V. 6 libri καὶ γὰρ παραμασύλτας. Correxit Casaub. Nos numeris consuluimus.

2.

Idem 11, p. 482, C : ὅταν δ' Ἔφ. ἐν Ἐφήβοις λέγῃ

Οὐ κύλικας ἐπὶ τὰ δεῖπνα Χαιρήμων φέρει;
οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης;

οὐ τὸν τραγικὸν λέγει ποιητὴν, ἀλλά τινα ὁμώνυμον αὐτῷ, ἤτοι φίλοινον ὄντα (minus bene libri φίλοινόν τινα), ἢ αἰτίαν ἔχοντα οὐ χρηστὴν, ὥς φησιν Ἀντίοχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν. « Chæremonem Tragicum dicere videtur. » *E M.* V. 2. Anaxandrides Nereidibus : Εὐριπίδης τις, etc. Cf. Ὅμ. ἢ Ὀβελ. 2.

3.

Idem 10, p. 423, D : πρότερον δέ μοι λέξεται περὶ τοῦ ζωρότερον. ... Ἔφ. Ἐφήβοις,

— Φιάλην ἑκατέρᾳ
ἔδωκε, κεράσας ζωρότερον ὁμηρικῶς.

Iliad. 9, 203 : ζωρότερον δὲ κέραιρε. Phrynichum Eclog. p. 145 citat Mein.

VI. ΚΙΡΚΗ.

Meretricis, opinor, nomen.

Athen. 10, p. 430, F, de variis modis vinum miscendi : Ἔφ. δ' ἐν Κίρκῃ « τρεῖς πρὸς τέτταρας, »

α. Οἶνον πίοις ἂν ἀσφαλέστερον πολὺ
ὑδαρῆ. β. Μὰ τὴν Γῆν, ἀλλὰ τρία καὶ τέτταρα.
α. Οὕτως ἄκρατον (εἰπέ μοι) πίει; τί φῄς;

« Τρεῖς πρὸς τέτταρας, » hæc Ephippi verbis adhærent in vulgatis libris. Dind. recte distinxit, et versu 3 edidit πίει pro πίῃ. V. 2 « τρία καὶ τέτταρα, h. e. τρία ὕδατος καὶ τέτταρα οἴνου. V. 3 τί φῄς; hæc personæ α attribui. » *E M.* Inepte enim vulgo πίῃ; β. Τί φῄς;

VII. ΚΥΔΩΝ.

« Nomen fabulæ an ab illo Cydone, cujus hospitalitas proverbio celebratur (v. Gaisford. ad Zenob. 1, 42), repetendum sit, non decernam. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 322, D : Ἔφ. δ' ἐν Κύδωνι, πολλῶν καὶ ἄλλων ἰχθύων κατάλογον ποιούμενος, καὶ τοῦ σαύρου μνημονεύει διὰ τούτων,

---

concordat cum iis, qui adsunt, moribus,
tunc maxima voluptas percipitur.

EPHEBI.

1.

Alica post hæc intravit, unguentum Ægyptium,
palmei bicus aperiebatur,
bellariorum aderant itria, pyramus, ames,
ovorum hecatombe : omnia hæc ligurriebamus,
manducata sane viriliter, quot habebamus :
nam parasitos quoque aliquos simul nutrimus.

2.

Nonne calices Chæremon affert ad convivia?
nonne cymbia impugnare solet Euripides?

3.

— Pateram utraque manu
dedit, meraciore mixto homerice.

CIRCE.

a. Vinum multo tutius biberis
aquosum. b. Non biberim, per Terram, sed tria et quattuor.
a. Tam meracum (dic mihi) tu bibis? quid ais?

Θύννου τεμάχη, γλάνιδος, γαλεοῦ,
ῥίνης, γόγγρου, κεφάλου, πέρκης,
σαῦρος, φυκὶς, βρίγκος, τρίγλη,
κόκκυξ, φάγρος, μύλλος, λεβίας,
σπάρος, αἰολίας, θρίττα, χελιδὼν,
καρὶς, τευθὶς, ψῆττα, δρακαινὶς,
πουλυπόδειον, σηπία, ὀρφὼς,
κωβιὸς, ἀφύαι, βελόναι, κεστρεῖς.

Versu 2 recte Mein. κεφάλου pro κεφαλῆς. Casaub. minus probabiliter κέφαλος, πέρκη. Sequentia usque ad ὀρφῶς v. 7 habet etiam Mnesimachus Hippotropho, ubi v. 3 βρίγχος, et v. 5 θρᾶττα (sic). V. 3 vulgo σαυρὸς, φυκία vel φυαία φυκίς, correctum a Villebrunio. V. 4 fortasse scribendum est φάγορος : v. Schneideri Lex. v. Φάγωρος. V. 7 libri inconcinne πουλυπόδιον, quod correxit Mein.

2.

Idem 14, p. 642, E, de mensis secundis disserens : Ἐφ. Ἐφήβοις ... καὶ ἐν Κύδωνι,

— Καὶ μετὰ δεῖπν' ἐρέβινθος,
κόκκος, κύαμος, χόνδρος, τυρὸς,
μέλι, σησαμίδες, * βράχος, * βρυγμὸς,
* μνοῦς, πυραμίδες, μῆλον, κάρυον,
γάλα, κανναβίδες, κόγχαι, χυλὸς,
Διὸς ἐγκέφαλος.

Versu 1, et 2 codd. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον κόκκος, ἐρέβινθος, κύαμος, etc. Vulgo καὶ μετὰ δεῖπνον, et lacunosa hæc putant post κόκκος et ἐρέβινθος, mutilatis quidem primis versibus, et tertio verbis χόνδρος, τυρὸς defuncti. Nos forte librarium negligentiorem occupasse arbitramur τὸ κόκκος, quum posteriore loco legeretur in autographo, metrique gratia scripsimus δεῖπν', usurpantes pluralem pro singulari poetice. « Hippocrates, Galeno teste apud Foes, OEcon. Hippocr. p. 346, κόκκον dixit κατ' ἐξοχὴν *granum Cnidium*, quod est quædam velut piperis species. » *E Schw*. « Eubulus fragm. incert. 15 β :

Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον ἤ του πεπερίδος.

(Male libri ἢ τοῦ πεπέριδος. *Both*.) V. 3 pro τυρός Eust. p. 948, 38, πυρός. V. 4 Ath. p. 646, F : σησαμίδες ἐκ μέλιτος, καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα ... μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ἐφ. ἐν Κύδωνι. Perobscura et fortasse corrupta sunt verba βράχος, βρυγμὸς, μνοῦς. V. 5 κανναβίδες, *cannabis semina*. Plinius H. N. 19, 9, 66, de cannabi : *semen ejus in Italia cibus est; conditur quippe, duratque in urceis vel anni spatio.* Χυλὸς ptisanam hordei significat, quam ægrotantes et delicati homines sorbebant; cf. Cratini Incert. 111. V. 6 Διὸς ἐγκέφαλος proverbialiter dicitur cibus delicatissimus : v. quos laudat Burmann. ad Valesii Emend. 1, p. 25. » *E M*.

VIII. ΝΑΥΑΓΟΣ.

Athen. 11, p. 509, C : Ἐφ. ἐν Ναυαγῷ Πλάτωνά τε αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κεκωμῴδηκεν ὡς καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντοῦντας, ἐμφαίνων, ὅτι καὶ πολυτελῶς ἠσκοῦντο, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο. λέγει δὲ οὕτως·

Ἔπειτ' ἀναστὰς εὔστολος νεανίας,
εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύστ' ἔχων τριχώματα,
εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη,
εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑποξύλῳ,
κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν,
ὄγκῳ τε χλανίδος ὡς τεθωρακισμένος,
σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις Ὑποπλατωνικῶν
Βρυσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων,
πληγεὶς ἀνάγκῃ, λεπτολόγῳ μίσθου τέχνῃ
συνών τε, κοὐκ ἄσκεπτα, δυνάμενος λέγειν,
ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν· « Ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός. »

Insignite corruptus locus : neque enim singulæ tantummodo voces affectæ sunt, sed ipsi versus trajecti, distractis, quæ conjungenda sunt; qui quidem in libris eo ordine leguntur (1, 8, 9, 10, 11, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13), quem infra ponemus cum interpretatione metrica Grotii. Jam verba depravata percenseamus. Versu 1 sic Jacobsius; libri Ἐπεὶ καταστάς. Εὔστολος, *bene cultu habituque*

CYDON.

1.

Thynni salsamenta, glanidis, galei,
squatinæ, congri, cephali, percæ,
saurus, phycis, brincus, trigla,
cuculus (*piscis*), phagrus, mullus, lebias,
sparus, æolias, thrissa, hirundo,
squilla, loligo, rhombus, dracæna
polypodium, sepia, orphus,
gobio, apuæ, acus marinæ, mugiles.

2.

— Et post epulas erebinthus,
granum (Cnidium), faba, alica, caseus,
mel, sesamides, * *
* pyramides, malum, nux,
lac, cannabes, conchæ, ptisana,
Jovis cerebrum.

instructus, quo pertinentia proximis sex versibus commemorantur. Vulgo εὔστοχος, quod alienum : λ et χ permixta, ut Odyss. 20, 85, Arist. Eccles. 10. V. 3 sic Scaliger : libri ὑποκαθιεῖσα τᾶμα vel το μα. V. 4 libri πολλὰ pro πόδα præbent, correctum a Scaligero. Ὑποξύλῳ Dobræus pro ὑπὸ ξυρὸν, πέδιλον ὑπόξυλον interpretatus *cothurnum basi lignea instructum*. V. 6 ὡς, libri εὖ, quicum ἐς, οὐ, ὠ, et similia, confundi solent : nam proprie χλανίδι indutus non potest dici τεθωρ. V. 7 similiter Arist. Eccl. 150 de muliere concionabunda : διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. V. 8 miro errore codd. ὑπὸ Πλάτωνα καί. Ὑποπλατωνικοὶ dicuntur Platonici sive Academici velut supposititii, neque genuini. V. 9 « libri Βρύσων ὁ θρασυμ. Grotius Βρύσωνα θρασυμ. At Brysonem cum Platone scholas in Academia habuisse demonstrari non potest. Itaque verba Βρύσων ὁ conjunxi cum ceteris ad unum vocabulum. De *Brysone* Heracleota, cui multum debere Platonem tradit Theopompus ap. Athen. 11, p. 508, C, v. ad h. l. Schweigh. De *Thrasymachi* disputantis insolentia, quam perstringit Eph., notum est Cononis dictum Θρασύμαχ' (vulgo Θρασύμαχος. *Both.*) ἀεὶ θρασύμαχος εἶ, Aristot. Rhet. 2, 23. Cf. Plato De rep. 1, p. 415, C, et Aristides 2, p. 381 Dind. V. 10 et 11 libri λεψιγομίσθῳ vel ληψιγομίσθῳ τέχνη, P ληψιγομισθωτέχνη, συνών τις, οὐχ. Adamus aliique ληψολιγομίσθῳ. At, quæ sit ars ista ὀλίγον μισθὸν λαμβάνουσα, non perspicio. Scripsi igitur ληψιλογομίσθῳ τέχνῃ, quo id ipsum significatur, quod Ath. hisce demonstrare voluit, Platonicos philosophos ὡς ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντεῖν. (At cuinam placeat ληψιλογομίσθῳ statim illatum post -ληψικερμάτων? *Both.*) Μίσθου, *pretio*, ut ἀποίνων Iliad. 11, 106, etc. V. 12 ἀλλότριον, οὐκ οἰκ., simulatam gravitatem assumpsisse dicitur ille adolescentulus orator. « *E M.* Affectate quidem homo : Ἄνδρες τῆς Ἀθ. χθ., pro usitato Ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Hæc igitur in libris est series versuum lenius a Meinekio correctorum :

Ἔπειτ' ἀναστὰς εὔστοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημείας τις ὑποπλατώνικος
Βρυσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων (fort. — ἄτῳ)
πληγεὶς ἀνάγκῃ, ληψιλογομίσθῳ τέχνῃ
συνών τις, οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν,
εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξύστ' ἔχων τριχώματα,
εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη,
εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπὸ ξυρὸν (σφυρόν?),
κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν,
ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ
ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν « Ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός. »

« Post 8 versum excidisse conjicit Dobræus, cujus sententiam indicavit verbis εὖ δὲ περιδούμενος ἄρθρα. Quæ vera esse non dubito. » *Mein.*

IX. ΟΜΟΙΟΙ ἢ ΟΒΕΛΙΑΦΟΡΟΙ.

1.

Athen. 8, p. 359, A : ἥδιστος δ' ἐστὶ καὶ ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (præcessit Ephippi ecloga ex Philyra) ἐν τοῖς Ὀβελιαφόροις νεανίσκος, κατασμικρύνων ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν, καὶ λέγων ὧδε·

— α. Ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς·
ἅπαντα γάρ ἐστιν ἱκανά. β. Φράζε δ', ἤ ποτε.
α. Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅ τι ἂν ᾖ,
ὁσίας ἕνεκ'· ἀρκεῖ τεύθι', ἢ σηπίδια·
κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν, εἷς ἀρκέσει
ἢ δύ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἐγχελύδια
Θηβῆς μὲν ἐνίοτ' ἔρχεται· τούτων λαβέ,
ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, περδίκιον,

NAUFRAGUS.

Deinde exsurgens juvenis ingenio valens,
sectator ex Academia Platonis aut
Brysonis infrugiferaudacilucripetæ,
subactus artis vi tenuiverbaucupe,
qui præmeditata posset in cœtu loqui,
gerens novaculæ acie derasam comam,
recte promittens barbæ longitudinem,
bene subter imum tibiæ figens pedem
udone vinctum, tum palliolo tumidulo
et tunica æquiplice loricatus approbe,
sustentans baculo majestatem corporis,
verba hæc non credo sua, sed adoptitia,
cœpit profari : « Cives o terræ Atticæ. »
H. Grot.

SIMILES vel VERUA FERENTES.

1.

— a. Sed eme parvo pretio :
nam omnia conveniunt. b Dic igitur, quomodo.
a. Ne sumptuose, verum honeste, quidquid est,
et legitime. Sufficiunt loligines, vel sepiolæ;
et carabus si venalis est, unus satis erit
vel duo ad cœnam. Anguillulæ
Thebarum interdum veniunt : harum sume,
gallinulam, palumbulum, perdicem parvam,

τοιαῦτα· δασύπους ἐὰν ἐπέλθῃ τις, φέρε.
β. Ὡς μικρολόγος εἶ! α. Σὺ δέ γε λίαν πολυτελής.
Πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. β. Πότερ' ἔπεμψέ τις;
α. Οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνὴ τὸ μοσχίον
τὸ τῆς Κορώνης· αὔριον δειπνήσομεν.

Versu 2 libri ἅπαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι. Dindorf. ἅπαν. Porson. ἱκάν' ἐστί. Potiore loco posuimus τὸ ἱκανά. Ibidem in libris legitur φράζε δή ποτε, vel, quod etiam inconcinnum, φρ. δέ ποτε. Dindorf. φράζε δ' ὅ τι ποτέ. V. 3, 4. « Similia in Eubuli Τιτθ. 1, et Nicostrati Antyllo fr. 3. » *E M.* In fine versus 3 ἢ additum a Casaubono, cujus tenue vestigium in cod. A. V. 4 libri τευθίδι', duriore metro. Ap. Eubulum σηπίδι' ἢ τευθίδια. V. 6 ἢ δύ' Jacobsius pro ἡδύ vel ἡδύγ'. V. 7 libri Θήβη. Minus verosimiliter Palmerius et alii Θήβηθεν. Τούτων Jacobs. pro ἐκ τούτων. Meineck. ἐν τούτων. V. 9 præter necessitatem Pors. ἦν, alii ἄν. Libri τις ἐπέλθῃ. V. 10 δέ γε pro λέγε Scalig. apud Grotium Excerpt. p. 996. V. 12 idem ἔθυσεν ἡ pro εὐθὺς ἔνη. V. 13 Κορώνης, fortasse nomen amicæ, vel cognatæ. « Attigit hæc iterum Athen. p. 359, D. εἴπατέ μοι, τίνι ἐννοίᾳ ὁ Ἔφ. ἐν τοῖς προειρημένοις ἔφη « Τὸ μοσχίον ... δειπνήσομεν. » ἐγὼ γὰρ οἴομαι ἱστορίαν τινὰ εἶναι καὶ ποθῶ μαθεῖν. καὶ ὁ Πλούταρχος ἔφη Ῥοδιακὴν εἶναι λεγομένην ἱστορίαν, etc. Rhodiacam quam dicit historiam (Athen. p. 360, B), respici vix credibile est. » *E M.*

2.

Idem 11, p. 482, D : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Euripidis potatoris; cf. Epheb. 2) καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Νηρεῦσι, ... καὶ Ἔφ. ἐν Ὁμοίοις ἢ [ἐν] Ὀβελιαφόροις· « Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι, καὶ Δημοφῶντος ἅτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην, ῥήσεις τε κατὰ δεῖπνον Θεωρός μοι λέγοι, ληςτι τοι κησαιμι (sic cod. A; λητὶ τοικήσαιμι P; λητοῖ τοι κύσαιμι VL) τὴν ἐξῆς θύραν, κυμβία τε παρέχοιμ' ἑστιῶν Εὐριπίδης. » Corruptissima; parumque est, quod Κότυν pro κοτύλην scripsit Casaub. Brevitatis causa passim correcta repetam, quæ de his dixi in libello germanico, *Die griechischen Komiker* (Lips. 1844) p. 45 : « Wir vermuthen ἐκμάθοι Δίων, und verstehn jenen Dion, den Timokles in den Icarii, Ath. p. 407, F, anzapft. Dieser armselige Hitzkopf (ὁ διάπυρος, ἀλλ' ... οὐδὲν εἶχε) passt zu dem heissen Wasser der Trauerspiele des ælteren Dionysius von Syrakus, die er, sammt den, gewiss ebenso schlechten, eines gewissen (sonst unbekannten) Demophon, und seinen eigenen Verseleien auf den Thrakerkœnig Kotys, ein abgedroschenes Thema der damaligen Dichterlinge (m. s. Anaxandrides Protesilaus, 1), auswendig lernen soll, um sie dem reichen Nichtsthuer, der hier spricht, vor der Mahlzeit zu recitiren. (« *Cotys*, Thracum rex celeberrimus, et ab Atheniensium populo coronis aureis et civitate donatus : v. Demosth. p. 659, 21. » *E M.*) An die Stelle des aus Aristophanes bekannten meineidigen Schmarotzers, Theorus (mit Meineke) den berühmten tragischen Schauspieler Theodorus zu setzen, ist hart für Diesen : er kommt in schlechte Gesellschaft. Fast noch willkürlicher ist Porson's Λάχητί τ' οἰκήσαιμι τὴν ἐξῆς θύραν (quod etiam sensu cassum; nec juvat Mein., annotans, fortasse Lachetem dici, Melanopi filium, carcere clausum ob crimen peculatus, ut refert Demosthenes Epist. 3, p. 1480), und unmœglich schrieb Eph. wie Dobree ad Porsoni Miscell. p. 242 meint, κυμβία τε παρέχοιμ' ἑστιῶν Εὐριπίδῃ : denn gesetzt, der hier Sprechende wolle den schmarotzerischen Trunkenbold Euripides bewirthen, warum soll er ihm gar den Becher reichen, wie ein Sklav? Vielmehr soll dies Euripides, der, kœrperlich und geistig abgestumpft durch unmæssigen Genuss aller Art, wenn er *satt* ist, sich zu Allem versteht. Endlich finden wir in den Schriftzügen der Mss. keinen Laches, sondern eine Vettel Leto, die vor der Thür (ἔξω θυρῶν, *extra ostium*, ut dixit Terentius Phorm. 5, 6, 36) su lauschen pflegt, ob man sie einlasse, und die zu küssen der Sprecher selbst, wie den Andern (Dion, Theorus, Euripides) anderes, im Scherz, gleichsam als Strafe, auferlegt. » Sic igitur hæc scribam :

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμάθοι Δίων
καὶ Δημοφῶντος, ἅ τ' ἐποίησεν εἰς Κότυν·
ῥήσεις τε κατὰ δεῖπνον Θέωρός μοι λέγοι·
Λητώ τέ τοι κύσαιμι, τὴν ἔξω θυρῶν·
κυμβία τε παρέχοι μεστὸς ὢν Εὐριπίδης.

talia. Lepus si quis accedit, affer.
b. Quam parcus es! a. At tu nimis prodigus.
Utcumque carnes sunt nobis. b. Ecquis misit?
a. Non; sed sacrificavit uxor vitellum
Corones : cras epulabimur.

2.

Dionysii autem dramata ediscat Dio,
et Demophontis, quæque in Cotyn poetatus est;
et inter cœnam orationes Theorus mihi legat;
et Letonem osculer ante fores stantem,
poculaque porrigat, quum plenus est, Euripides.

X. ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ.

« Eodem titulo inscripta fuit Eriphi fabula, quam laudat Athen. 4, p. 137, D, ubi Reinesius Ephippi nomen reponendum putabat » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 247, B : οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι τὰ αὐτὰ (dicit versus de duce Macedonum Geryonis fr. 1) εἴρηκεν Ἔφ. κἀν Πελταστῇ τῷ δράματι, ἐν ᾧ καὶ ταῦτα ἐκείνοις ὑποτέτακται·

Τοιαῦτά θ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ
θαυμαζόμενος, μετὰ μειρακίων,
οὐ γιγνώσκων ψήφων ἀριθμούς,
σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων.

Versu 1 codd. inusitate producta priore verbi ὑθλῶν syllaba, Τοιαῦθ' ὑθλῶν. Origo mendi manifesta. V. 3 « οὐ γιγνώσκων (libri γινώσκων) ψήφων ἀριθμοὺς proverbio dictus videtur homo imperitissimus. V. 4 σεμνὸς σεμνῶς, ut Herodot. 2, 173 : ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα. Alia hujus agnominationis exempla attulit Lobeck. Paralip. gramm. p. 54. » *E M.*

2.

Idem 7, p. 289, B, de Menecrate et Nicostrato : μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἔφ. ἐν Πελτ., λέγων ὧδε,

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶν' ὁ θεῶν θεός,
Νικόστρατος δ' Ἀργεῖος ἕτερος Ἡρακλῆς;

Versu 1 libri ἔφ. εἶναι ὁ θεός; deficiente quidem versu et omnino male. Minus probabiliter Schweigh. εἶναι Ζεὺς θεός; simile simili offecerit. De Jovis potentia cf. Iliad. 9 initio; 15, 104-108, Æschyli indicem vv. Ζεὺς βασιλεὺς similibusque, Virg. Eclog. 3, 60, etc. « De *Menecrate*, Syracusano medico, qui se Jovem appellari jussit, præter Athen. h. l., v. Plut. Agesil. c. 21, Clem. Alex. Protr. p. 16, etc. (inprimis Ælian. V. H. 12, 51. *Both.*); de *Nicostrato* Argivo, quem Menecrates ab herculeo, h. e. comitiali, morbo liberavit, ad Menandri fragm. p. 153. » *E M.*

3.

Idem 9, p. 580, F, ubi usum vocabuli γεῦμα explicat : Ἔφ. ἐν Πελτ.

— Ἔνθ' ὄνων, ἵππων στάσεις,
καὶ γεύματ' οἴνων.

Ita Mein. Libri contra metrum ἵππων τε.

XI. ΣΑΠΦΩ.

Athen. 13, p. 572, C, de scortis : καλῶς δὲ περὶ τοιούτων Ἔφ. ἐν Σαπφοῖ φησιν

— Ὅταν γὰρ ὢν νέος
ἀλλότριον ἔσθειν ὄψον ἐξελθὼν μάθῃ,
ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβάλῃ βορᾷ,
διδόναι νομίζεις τὸν σὺ τῆς νυκτὸς λόγον;

Versu 1 Dobræus Ὅταν (γάρ) τις ὢν ν., ut γὰρ sit Athenæi. V. 2 libri ἀλλ. εἰσελθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ. Metro tantum prospicientes : ἀλλ. ἐλθὼν, etc.; sed ei facilius succurras scribendo ἔσθειν : quidni enim id verbum usurpaverit Ephippus, ut Homerus, Hesiodus, Æschylus, Archippus comicus Piscium fragmento Ath. 7, p. 277, F? Ipsum vero εἰσελθὼν mendosum est, εἰς sive ἐς et ἐξ commutatis, ut apud Pherecratem Λήρων 7, et Oppiani Cyneg. 1, 345, aptumque ἐξελθὼν, quo notatur juvenis vita non domestica, sed externa cupientis. V. 4 α et ει, itemque σ et υ, confusis, ut passim (de σ et υ litteris cf. ann. ad Thuc. 2, 40 ; 7, 40), legitur inepte in libris διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σὺ — λόγον. Significatur hisce, juvenem conviviis assuetum, ne meretricibus quidem abstinere. Cf. Terent. Heaut. 1, 2, 32.

XII. ΦΙΛΥΡΑ.

« Quæ fabulæ nomen fecit, Philyra meretrix fortasse eadem fuit, de qua Lysias ap. Athen. 13, p. 586, E : Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα. » *E M.*

1.

Athen. 7, p. 286, E, de pisce βατὶς testimonia scriptorum afferens : Ἔφ. δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φιλύρᾳ δράματι (ἑταίρας δ' ὄνομα ἡ Φιλύρα),

---

PELTATUS.

1.

Taliaque garriens cœnat vivitque
cum admirantibus cum adolescentulis,
ignorans calculorum numeros,
fastosus fastose pallium trahens.

2.

Nonne Menecrates se esse dicebat deorum deum,
et Nicostratus alterum se Herculem?

3.

— Ubi asinorum, equorum statio,
et gustatoria vinorum.

SAPPHO.

— Si quis enim juvenis
didicit domo egredi aliena comesum opsonia,
neque data symbola manum cibo injicit,
censen' eum noctis reddere rationem?

— α. Πότερον ἐγὼ
τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἕψω, (τί φῄς;)
ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω; β. Σικελικῶς.

« Versu 2 τεμάχη κατ., v. ann. ad Alexidis Πονηράν. Mire Suidas Τεμαχί : ἐπίρρημα, quale adverbium analogiæ legibus repugnaret. V. 3 Elmsleius ad Acharn. 300 ποιῶ σοι; probabiliter. » *E M.*

2.

Idem 8, p. 358, F : ἐκφαυλίζων δὲ καὶ Ἐφ. τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων ἐν Φιλ. φησὶ

— α. Παππία, βούλει δράμω
εἰς τὴν ἀγοράν; β. Κᾆτ' ἀγοράσαι μοι ... α. Φράζε, τί.
β. Ἰχθῦς φρονοῦντας. α. Ἰού, πάτερ! β. Μή μοι βρέφη!
οὐκ οἶσθ', ὅτι ἡ τἀργύριόν ἐστ' ἰσάργυρον;

Vulgo Παπία β. δραμὼν εἰς τ. ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; β. Φρ. τί. α. Ἰχθ. φρ. ὦ πάτερ. μή μοι βρ. Οὐκ etc. Personæ negligenter distinctæ; verba partim corrupta, quorum καταγοράσαι emendavit Meinek. Ἰοὺ est mirantis, pisces dici φρονοῦντας, quos *majores* herus intelligit, ut βρέφη *minores* : v. Index Aristoph. v. ἰού. Minus aptum ὦ. Eustath. p. 1720, 54, hæc ita conjuncta affert : φράζε ἰχθῦς φρονοῦντας μή μοι βρ. « Versu 4 libri εἰσάργυρον vel εἰς ἄργυρον. Correxit Hering. Observ. p. 276, recte vertens : *nescis, pecuniam argento contra caram esse?* » *E M.*

3.

Idem 13, p. 571, A :

Ὡς σκαιὸς εἶ κἄγροικος! β. Αἰσχροεπῶν ἔα·
ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶσσαν φορεῖς,

κατὰ τὴν Ἐφίππου Φιλύραν. Alii minus commode sub una persona : κἄγροικος αἰσχροεπῶν, ἔα, ἐπαρ., etc. Jacobsius αἰσχροεπῶν ἀεί.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 1, p. 28, F, de vino Lesbio : Ἔφιππος,

— Φιλῶ γε πράμνιον οἶνον Λέσβιον.

Vulgo Πράμνιον, sed v. ann. ad Aristoph. Eq. 107, et Virgil. Georg. 2, 100 seq. Meinek. conjicit φιλῶ γέ τοι πράμνειον, etc.

2.

Ibid. : « Πολλὴ δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται ἄγαν. Ἀντιφάνης. Ita codd. « Ἄγαν, post quod Antiphanis nomen sequitur, fortasse delendum est. » *E M.* Mihi non sic videtur, sed Antiphanem quoque hæc dixisse puto, nisi quod ἄγαν pro πολλὴ posuit in sua comœdia, hoc modo, nisi fallor,

Ἐκπίνεται δὲ Λεσβία σταγὼν ἄγαν.

Malim quoque apud Ephippum, potiore vocabulo Λεσβία melius collocato,

Ἐκπίνεται δὲ Λεσβία πολλὴ σταγών.

Trajecta hæc in codicibus pro captu librariorum, quibus non est mos gerendus.

3.

Ib. p. 29, D : Φοινικίου (sic) δὲ οἴνου μέμνηται καὶ Ἐφ. « Κάρυα, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα, σταμνάριά τ' οἴνου τοῦ φοινικίνου. » καὶ πάλιν (Epheb. 1, 2) « Φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῴγνυτο. » Idem 2, p. 57, E, de ovis : Ἐφ. « Σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικίνου, ᾠάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια. » Horum versuum 1 apud Athen. 2, p. 47, D, ita scriptus affertur ex Antiphanis Busiride. Etiam Eust. ad Iliad. 18, 563, p. 1163, 26 : καὶ τρισυλλάβως νώγαλα, οἷον « κάρυα, ῥοιὰς (sic), φοίνικας, ἕτερα νώγαλα. » Sed hæc depravata esse, indicat bis illatum ἕτερα. Quare redii ad vulgata ante Casaub. et Schweigh., nullus dubitans, quin hæc sit Ephippi manus :

PHILYRA.

1.

— Utrum ego
batidem in frusta dissectam elixabo, (quid dicis?)
an assabo Siculorum modo? b. Siculorum modo.

2.

— a. Paterculе, visne me currere
ad forum? b. Ibique eme mihi ... a. Dic, quid.
b. Pisces sapientes. a. Væ tibi, pater! b. Ne infantes [mihi :
nescis, pecuniam parem esse argento?

3

a. Ut lævus es atque rusticus! b. Mitte maledicta : perversam in ore geris linguam.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Amo quidem durans vinum Lesbium.

2.

Multaque gutta Lesbia ebibitur.

Κάρυα, ῥόας, φοινίκια, νωγαλίσματα,
σταμνάριά τ' οἴνου μικρὰ τοῦ φοινικίνου,
ᾠάρια, τοιαῦθ' ἕτερα πολλὰ παίγνια.

Versu 1 libri φοινίκια ἕτερα νωγ. V. 2 μικρὰ abest lib. 1. Meinek. φοινικίνου pro φοινικινοῦ. V. ann. ad Epheb. 1, 2.

4.

Idem 2, p. 38, B : φησί που Ἔφ.

α. Οἶνου σὲ πλῆθος πόλλ' ἀναγκάζει λαλεῖν.
β. Οὐκοῦν μεθύοντάς φασι τἀληθῆ λέγειν.

5.

Ib. p. 61, A, de μύκησιν, h. e. fungis lucernarum, qui, nisi adimantur, lumina opprimunt atque extingunt (Plinius H. N. 18, 35 : *quum aer humidus esse coeperit, favilla, quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet et quasdam velut fungorum imitatur imagines.* Hinc *putres concrescere fungos* dixit Maro Georg. 1, 392) : Ἔφιππος,

Ἵν', ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε.

Ὥσπερ οἱ μύκητες, supple ἀποπνίγουσι τὸν λύχνον. Nec opus est scribi ὡσπερεὶ μύκ.

LI.

ANAXILAS.

« Anaxilas sive Anaxilaus mediæ poetis comœdiæ accensendus est propter Platonis irrisionem ap. Diog. Laert. 3, 28, dramatumque titulos magnam partem ex antiquitate fabulosa petitorum. » *Mein.* Hist. crit. Com., ubi de illis docte disserit p. 407-9.

I. ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

Antiatt. p. 93, 18, Ἐπιτοιτῶσαι, ὡς ἐπιδευτερῶσαι. Ἀναξίλας Ἀγροίκῳ.

II. *.ΑΝΤΙΔΟ...

Antiatt. p. 103, 9, Κροταλίζειν. ἀντὶ τοῦ κροτεῖν. Ἀν. Ἀντιδο... (« possis Ἀντιδότῳ, vel Ἀντιδόσει, vel Ἀντιδίκῳ, et quid non? » *Mein.*)

III. ΑΥΛΗΤΗΣ.

1. 2.

Athen. 3, p. 124, F : λακκαίου ὕδατος μνημονεύει Ἀν. ἐν Αὐλητῇ οὕτως,

Ὕδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι
νόμιζ' ὑπάρχειν.

καὶ πάλιν

Ἴσως το λακκαῖόν γ' ὕδωρ ἀπόλωλε.

Suspicor, scribendum esse versu integro ἀπολωλέναι. Meinck. ἀπόλωλέ σοι. Primo versu cod. B ἐμοῦ το τε γε σοι. P τό τι γε σοι.

IV. ΒΟΤΡΥΔΙΩΝ.

Ad hunc titulum librorum scriptura ducit apud Pollucem 10, 190, ut Mein. annotavit; nec negem, ridiculi causa nomen proprium Βοτρυδίων formari potuisse ab appellativo βοτρύδιον, ut significaretur Uvarum seu vini amans. Certe præ hoc sordet Βοτρυλίων apud Diogenem Laert. et Antiatticist., vixque aliud est quam error similes Δ et Λ litteras commutantium.

1.

Pollux 10, 190 : Ἡρόδοτος δὲ (?) καὶ κεραμίνην κύλικα ἔφη. καὶ ὁ Ἀν. ἐν Βοτρυλίωνι (sic editi),

Οὐκοῦν ἐμοὶ τουτὶ γένοιτο κεράμιον.

Olim vulgati : καὶ οὐκ ἂν ἐμοὶ ταυτὶ γ. κεράμινα. Codex Seb., quem postea secuti sunt Pollucis editores : Οὐκ ἄν γέ μοι τουτὶ γ. κεράμινον, in quo ανγεμοι videtur exstitisse ex ανεμοι, γ littera orta ex ν simili vicina. Cod. Voss. οὐκ ἄν γε μή που τὶ γένηται. Unde Mein. conj. οὐκ ἂν ἐμοὶ τουτὶ γένηται.

2.

Antiatt. p. 113, 22, Συνήλικα. Ἀν. Βοτρυλίωνι (sic). « Atticistæ, opinor, requirebant ἧλιξ. At συνῆλιξ dixit jam Eupolis Mar. 5, 8. » *M.*

3.

Nuces, granata, palmulas, bellaria
vinique vascula palmei,
ova, et ejusmodi alia multa ludicra.

4.

a. Vini abundantia te cogit multa garrire.
b. Atqui ebrios aiunt vera dicere.

5.

Ut te suffocem, velut fungi.

TIBICEN.

1.

Et cisterninam quidem hanc aquam apud me tibi puta suppetere.

2.

Fortasse cisterninam aquam corrupisse.

BOTRYDIO.

1.

Igitur hæc mihi sit testula.

3.

Diogenes Laert. 3, 28 : χλευάζει δ' αὐτὸν (Platonem) Ἀν. ἐν Βοτρυλίωνι (sic), καὶ Κίρκῃ, καὶ Πλουσίοις.

V. ΓΛΑΥΚΟΣ.

Pollux 9, 29, de δεκατωνίοις, h. e. cellis decumarum : οἱ τούτοις ἐφεστηκότες τελῶναι, ἐκλογεῖς, δεκατηλόγοι (decumani), ὡς Δημοσθένης, ὡς δ' Ἀν. Γλαύκῳ, δεκατῶναι.

VI. ΕΥΑΝΔΡΙΑ.

« Hoc est certamen virtutis. Gramm. Bekker. Anecd. p. 257, 13 : ἀγών τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀγόμενος, οὗ κοινωνεῖν οὐκ ἐξῆν τοῖς ξένοις. V. Schweigh. ad Athen. 12, p. 565, F. Casaub. εὐανδρίαν fortium virorum proventum intellexerat. (Cf. Schneideri Lex. v. Εὐανδρία, et de Panathenæis ann. ad Ar. Nub. 956. *Both.*) Quo tempore fabula acta sit, cognosci potest ex imitatione lusus Demosthenici in verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι. Cf. Clintonum Fast. Hell. p. 143. » *E M.*

Athen. 6, p. 224, A, de usu verborum δοῦναι et ἀποδοῦναι disserens : Ἀν. δ' ἐν Εὐανδρίᾳ,

α. Καὶ τὰς παλάθας σὺν μή, μὰ τὴν Γῆν, μοι σύ γε
δὸς, ἀλλ' ἀπόδος. β. Καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι.

Versu 1 libri καὶ τὰς παλαίστρας σοι, μὰ τὴν Γῆν, μὴ σύγε. Casaub. παλάθας pro inepto παλαίστρας. V. 2 vulgo δῶς, quum recte δὸς opponatur τῷ ἀπόδος.

VII. ΙΩ.

Athen. 6, p. 254, C : φησὶ γοῦν καὶ Ἀν. ἐν Ἰοῖ

Κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκωλήκια.

Libri Ἀναξίλας. ἔνιοι κόλ. ε. τ. ἐχ. ο. σκώληκες. Bene Mein. Hist. crit. p. 409, ἐν Ἰοῖ. Σκωλήκια hoc loco monstrabat versus, non item Incert. 1, quæ ad eandem fab. pertinent. « Ejusdem nominis fabulas docuere Plato et Philyllius. » *E M.*

VIII. ΚΑΛΥΨΩ.

1.

Athen. 3, p. 95, B, de voce ῥύγχος agens : Ἀν.... ἐν Καλυψοῖ,

Ῥύγχος φορῶν ὕειον ᾐσθόμην τότε.

Cf. Circes fr. 2.

2.

Idem 6, p. 171, F : Ἀν. δ' ἐν Καλ. φησὶ

Προγεύσεταί σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ πότου.

Προγ. meliores codd.; vulgo Παραγεύσεται.

IX. ΚΙΡΚΗ.

1.

Athen. 9, p. 374, F : Ἀν. δ' ἐν Κίρκῃ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν δέλφακα, καὶ ἐπὶ τελείου τέθεικε τοὔνομα, εἰπὼν

Τοὺς μὲν ὀρειονόμους ὑμῶν ποιήσει δέλφακας ἠλιβάτας,
τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώστας λύκους, λέοντας.

Versu 1 libri ὀρεινόμους ... ὑλιβάτους, al. ὑληβάτας, VL ἀλιβάτους. Bene Mein. ὀρειονόμους (ut Philippus Thessal. Anal. Brunck. 2, 224 : κάπρον ὀρειονόμον, quo reposito etiam versus apparet τρίκωλος, qualis est Platonis Ξαντρ. 1) et ἠλιβάτας (ut apud Antiphanem Cyclop. 2). « Formam ὑλιβάτης merito suspectavit Lobeck. ad Phryn. p. 657, et Paralip. gramm. p. 80; et sententiæ opus est epitheton, ex quo Athen. colligere potuit, poetam dixisse *adultos porcos*. (Cave credas viro doctissimo : ὑφ' ἓν accipiendum ὀρειονόμους ἠλιβάτας, ut intelligantur porci in altis montibus pascentes. Paulo insolentius ipsos porcos dixit *excelsos*, ἠλιβάτας. *Both.*) Eurylochum (v. Odyss. 10) hic induci, socios absterrentem a Circe, suspicatur Lobeck. ad Phryn. l. l. » *E M.* Versus 2 asynartetus constans e cretico tr. et ithyphallico. »

2.

Idem 3, p. 65, B : Ἀν. δ' ἐν Κίρκῃ,

CERTAMEN VIRTUTIS.

a. Et caricas simul tu quidem, per Terram, mihi [ne da,
sed redde. b. Atqui jam afferens exeo.

IO.

Adulatores sunt rem habentium lumbrici.

CALYPSO.

Rostrum me suillum habere tunc sensi.

2.

Prægustabit tibi primum vetula potum.

CIRCE.

1.

Alios vestrûm in montibus pascentes faciet porcos [excelsos,
alios pantheras; alios venantes lupos, leones.

Δεινὸν μὲν γὰρ ἔχονθ' ὑὸς ῥύγχος, ὦ φίλε,
κνησιᾶν.

Ita scribendum esse Mein. sensit Hist. crit. Com. p. 228. Perperam libri ὦ φίλε Κινησία. Notatur his nescio quis porco similis facie et male pruriens ad modum porcorum. Cf. Aristoph. Eccles. 914 sq. et Calyps. 1.

X. ΛΥΡΟΠΟΙΟΣ.

1.

Athen. 12, p. 548, C : διὸ πρεπόντως ἄν τις εἴποι τῷ σοφῷ τούτῳ [φιλοσόφῳ] (Anaxarchum dicit) τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ,

Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
χλανίδας θ' ἕλκων, βλαύτας σύρων,
βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων,
ᾠὰ κολάπτων, κήρυκος ἔδων,
Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις
ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν
Ἐφεσήϊα γράμματα καλά.

Versu 4 plerique libri κήρυκας, P μήρυκας, pisce quidem per se non minus apto; sed ineptum, quod item habent codd. ἔχων, quidquid dicit Schweigh. ad Athen. 7, p. 287, F; neque ita male Toup. suasit ἔδων, quum ἔδω usurpatum sit ab Alcæo comico Athen. 7, p. 316, C; nimium vero est vulgatum κήρυκας, vixque dubium, quin poeta dixerit κήρυκος vel μήρυκος, partem scilicet seu frustum piscis appositi significans. V. 7 scribam Ἐφεσῖνα τὰ γρ. Non inveni quidem Ἐφεσῖνος apud alios Græcos; sed Cicero Philipp. 3, 6 : *Ephesina mulier.* Fuit igitur, ut ex eo colligas, forma Ἐφεσῖνος, potestque, ut rariora Anaxilao placuerint, quemadmodum et producta prior syllaba τοῦ καλὸς abhorret ab usu Atticorum; cf. ann. ad Circes fr. 1. « De Ephesiis litteris v. interpp. Hesychii 1, p. 1544, et Lobeckii Aglaoph. p. 1330. » *Mein.*

2.

Idem 4, p. 183, B : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ σκινδαψοῦ) ... καὶ Ἀν. ἐν Λυροποιῷ,

Ἐγὼ δὲ βαρβίτους, τρίχορδα, πηκτίδας,
κιθάρας, λύρας, σκινδαψὸν ἐξηρτυόμην.

Versu 1 libri βαρβ. τριχόρδους. Recte Mein.: « Parum apte barbitis epitheton adjunctum est, quo reliqua carent. » Maluit igitur τρίχορδον : sed verosimilius est, forte ου pro α, et σπ pro π, scripto, ut alias, exstitisse codicum scripturam. V. 2 libri σκινδαψοὺς ἐξηρτυόμαν, quod correxit Bernhardy Eratosth. p. 139.

3.

Stobæus Flor. 57, 7, cum lemmate Ἀναξιλάου ἐκ Μυροποιοῦ vel Μυρεποιοῦ (sic).

— α. Πῶς ἔχεις; ὡς σχοῖνος εἶ.
β. Ἀπόλλυμαι· τρέφω γὰρ ἐν ἀγρῷ χοιρίον.

Versu 1 cod. A παῖς pro πῶς, omnes autem ἴσχανος εἶ. Valck. aliique ἰσχνός. Sed lepidius est ὡς σχοῖνος εἶ, *quia juncus es*, h. e. *junceus*, gracilis, macer. V. Schneideri Lex. v. Σχοίνινος, et de α et οι confusis Cratini Trophon. 3, Antiphanis Ἀγρ. 6, Pollucem 6, 55. V. 2 absurde legitur χωρίον. Χοιρίον, *cunnum*, h. e. scortum, quod sæpius comprimendo emaciatus homo est.

4.

Pollux 7, 167 : Ἀν. δὲ οὕτως (λουτήρια) ὀνομάζει τοὺς νῦν λουτῆρας, ἐν Λουτροποιῷ (sic) λέγων

Ἐν τοῖς βαλανείοις οὖν τίθεται λουτήρια.

Idem 10, 46 : ἐπὶ δὲ τῶν νῦν λουτήρων Ἀν. ἐν Λουτροποιῷ (sic) « Ἐν τοῖς βαλ. οὖ τ. λ. » Perperam utroque loco in libris scriptum est οὖ pro οὖν. Tituli vitium agnovit Schweigh. ad Athen. vol. 2, p. 673.

XI. ΜΑΓΕΙΡΟΙ.

Athen. 3, p. 95, A : ποδῶν δὲ καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ ῥύγχους Ἄλεξις (scil. μνημονεύει). ... Ἀν. Μαγείροις,

---

2.

Fœdum est enim, amice,
suillum os habentem prurire.

LYRARUM FABER.

1.

Flavisque unguentis corpus illinens,
palliaque sinuans, soleas trahens,
bulbos manducans, caseis vescens,
ova ligurriens, cerycis frustum edens,
Chium bibens, et præterea
in pellibus consutis ferens
Ephesias litteras venustas.

2.

Ego autem barbitos, trichorda, fistulas pastoricias,
citharas, lyras, scindapsum apparavi.

3.

a. Quomodo habes? nam juncus es.
b. Pereo : siquidem alo in agro porculam.

4.

In balneis consentaneum est poni labra.

α. Τῶν εὐσχόλων πολὺ μᾶλλον εἶναί μοι δοκεῖ
ἰχθύδι' ὀπτᾶν· β. Τί σὺ λέγεις; ἰχθύδια;
σύσσιτον (οὖν) μέλλεις νοσηλεύειν ὅσον!
ἀκροκώλι' ἕψειν (ἑψάνῃ), ῥύγχη, πόδας.

Versu 1 libri trepidantibus viris doctis, Τῶν Αἰσχύλου. Convenerunt otiosi coqui; quorum unus, potius quam nihil agant, pisciculos assari jubet, alio obloquente, qui solidiores cibos desiderat. Dobræus, probante Mein., πολὺ μεῖζον. V. 3 vulgo συσσίτιον μέλλεις νοσηλεύειν; quod vereor ut dicatur græce. Nec recte ὅσον ad sequentia refertur. V. 4 libri ἀκρ. ἑψεῖν ἐστι (quod om. BP) ῥύγχη, πόδας. Lacunam verosimiliter explevi : v. de α et ει confusis Ind. Aristoph.; igitur ἑψείνῃ scriptum facile excidit post ἕψειν. « Theophilus Pancrat. 2 : ῥύγχιον, κωλῆν, πόδας | τέτταρας ὑείους. » *E M.*

XII. ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ.

Athen. 7, p. 307, C : Ἀν. ἐν Μονοτρόπῳ, Μάτωνα τὸν σοφιστὴν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ διαβάλλων, φησὶ

Τοῦ κεστρέως κατεδήδοκεν τὸ κράνιον
ἀναρπάσας Μάτων (μὲν), ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

Mendose 8, p. 342, D, ubi eadem leguntur, libri habent Μάτρων, quod nomen priorem syllabam producit, quam corripit Μάτων. Antiphanes Ath. p. 343, A, emendatus a Dind. :

τῶν ἰχθύων· νυνδὶ Μάτων συνήρπακεν.

Immodulato versui opem tuli inserta μὲν particula, quæ forte perierit inter -ν et εγ-, scriptura continua.

XIII. ΝΕΟΤΤΙΣ.

Neottis meretricis nomen fuit. Grotius vertit *Juvencula*

1.

Athen. 13, p. 558, A : Ἀν. δ' ἐν Νεοττίδι φησὶν

Ὅστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε,
οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομώτερον φράσαι.
Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πυρπνόος,
ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων,
Σφὶγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἁρπυιῶν γένη,
εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;
οὐκ ἔνεσθ'· αὗται δ' ἁπάντων ὑπερέχουσι τῶν κακῶν.
Ἔστι δὲ σκοπεῖν ἀπ' ἀρχῆς πρῶτα μὲν τὴν Πλαγγόνα,
ἥτις, ὥσπερ ἡ Χίμαιρα, πυρπολεῖ τοὺς βαρβάρους·
εἷς μόνος δ' ἱππεύς τις αὐτῆς τὸν βίον παρείλετο·
πάντα τὰ σκεύη γὰρ ἕλκων ᾤχετ' ἐκ τῆς οἰκίας.
Οἱ Σινώπῃ δ' * αὖ συνόντες οὐχ ὕδρᾳ σύνεισι νῦν;
γραῦς μὲν αὐτή, παραπέφυκε δ' ἡ Γνάθαινα πλησίον,
ὥστ' ἀπαλλαγεῖσι ταύτης ἐστὶ διπλάσιον κακόν.
Ἡ δὲ Νάννιόν τι νυνὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται

COQUI.

a. Otiosos multo magis decere mihi videtur,
ut pisciculos assent. b. Quid tu ais? pisciculos?
quam igitur ægrotare facies convivam!
trunculos coque (in olla), rostra, pedes.

HOMO SINGULARIS.

Mugilis devoravit caput
raptum Mato, ego autem pereo.

NEOTTIS.

1.

Quicumque hominum meretricem amavit unquam,
non potuerit sceleratius nominare genus.
Quæ enim dracæna insociabilis, vel Chimæra ignivoma,
vel Charybdis, vel triceps Scylla, marina canis,
Sphinx, hydra, leæna, echidna, et alata Harpyiarum progenies,
superavit exsecrabile istud genus?
non potest, sed illæ omnibus excellunt malis.
Observare primum licet ab initio Plangonem,
quæ, velut Chimæra, barbaros exurit;
unus tamen solus eques eam re spoliavit :
nam omnem supellectilem abstrahens domo exiit.
Tum qui in Sinopen impendunt opes, nonne cum hydra nunc vivunt?
anus quidem ipsa est, sed prope habet Gnathænam,
ut ab illa disjuncti in duplex malum incidant.
Nannion autem hodie num differre quidquam videtur a Scylla?
nonne duobus suffocatis amatoribus tertium quoque

ἔτι λαβεῖν; ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὸς ἐλατίνην πλάτην.
Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόρρω που ποιεῖ,
τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει;
Ἡ Θεανὼ δ' οὐχὶ Σειρήν ἐστιν ἀποτετιλμένη;
βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου.
Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνας καλεῖν,
αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ἐν αἰνιγμοῖς τισιν,
ὡς ἐρῶσι, καὶ φιλοῦσι, καὶ σύνεισιν ἡδέως·
εἶτ' « Ἐμοὶ σκίμπους γένοιτο, » φησὶ, « τετράπους ἢ θρόνος, »
εἶτα δ' « Ἡ τρίπους τις, ἤτοι, » φησὶ, « παιδίσκῃ δίπους· »
εἶθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ' ἀπῆλθεν εὐθὺς, ὥσπερ Οἰδίπους,
οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην, σώζεται, δάκνων, μόνος·
οἱ δ' ἐρᾶσθαι προσδοκῶντες εὐθύς εἰσ' ἠρημένοι,
καὶ φέρονθ' ὑψοῦ πρὸς αἴθραν. Συντεμόντι δ' οὐδὲ ἓν
ἔσθ' ἑταίρας, ὅσαπερ ἐστὶ θηρί', ἐξωλέστερον.

Versus 1-8 ex Athenæo repetit Eusth. p. 1714, 38 sqq. « Præcessisse videtur Ὡς τρισάθλιος vel simile quid. » *Mein.*, adscito v. 2 Wyttenbachii οὗ γένος τίς.... φράσαι; Παρανομώτερον Grotius pro παρανομώτατον. V. 3 idem τίς pro τί. V. 4 τρίκρανος Σκύλλα. Homerus Odyss. 12, 90, Scyllæ sex capita attribuit. V. 5. De Sphinge dicitur v. 22, Scribo igitur σφήξ. De vespis cf. cognominem fabulam 1031-1050. V. 12 abhorrent ab elegantia hujus nostri repetita αὖ συνόντες... σύνεισι. Scribo οἱ Σινώπῃ δ' αἰσιμοῦντες, *insumentes* in mulierem (scil. opes suas). V. 13 αὐτὴ, *ipsa* Sinope, Gnathænæ adolescentulæ opposita. V. 14 libri ὡς τὰ πολλά γ' εἰσὶ (hæc egregie correxit Dobræus) ταύτης. Sed potiore loco præcipuam vocem διπλ. ponens scripserim διπλάσιόν γ' ἐστὶν κακόν. V. 15 codd. fere Νάννιον τί νῦν. Jacobs. νυνί. V. 16 de θηρεύεται λαβεῖν Lobeck. ad Ajacem p. 71 et Add. citat Mein. V. 17 codd. ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Casaub. recte ἐξέπαισε. « Similiter ἐκλακτίζειν dixit Menander Piscat. : ἐκλελάκτικεν | ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, *evasit, effugit.* » *Mein.* Sed etiam reliqua laborant. Πορθμὸς, *fretum* angustum, quod transire non potuit navis persequens. Tropice hæc dicta. V. 23 antiquiores libri λαβοῦσ' vel λαβοῦσαι. V. 25 et 26 codd. A et B εἶτα τετράπους μοι γένοιτο, φησὶ, τήνπρος (B τὴν πρὸς) ἢ θρόνος· εἶτα δὴ τρίπους τις, εἶτα, φησὶ, παιδίσκη δίπους. Pro τήνπρος cod. C σκίμπους, probante Dobræo, quem secutus sum, nisi quod scripsi Ἐμοὶ pro μοι, quod incipere non potest orationem. Ille enim Εἶτά μοι σκίμπους, etc. Τρίπους, δίπους, intell. τράπεζα. Ineptum παιδίσκη δίπους. Meretrix domina grabatum poscit vel thronum quattuor pedibus; ancillæ vero mensam tripedem (v. Horat. Serm. 1, 3, 13) vel bipedem, parieti apponendam, emi cupit. V. 27 et 28 mendose etiam hic libri : εἶθ' ὁ μὲν γν. τ. ἀπ. εὐθὺς ὥσπερ γ' οὐδ' ἰδεῖν δ. ἐκείνην, σώζεται δ' ἄκων μόνος, in quibus ἄκων alienum est, aptum δάκνων, *mordens* meretricem deceptam ejus abitu inexspectato. Terentius Eun. 3, 1, 55 :

par pro pari referto, quod eam *mordeat.*

Οἰδίπους debetur Grotio. V. 29 libri male εὐθύς εἰσιν ἠρμένοι.

2.

Ib. p. 572, B : Ἀν. Νεοττίδι,

α. Ἐὰν δέ τις * μέτρια λέγουσα

---

venatur? at fretum elusit abiegna navis.
Et Phryne nonne Charybdin longe post se relinquit,
quæ nauclerum prehensum cum vehiculo absorpsit?
Theano autem nonne est Siren deplumis?
vultu ac voce mulieris, merulæque cruribus.
Sphingis vero Thebanæ nomine appelles omnia scorta,
quæ simpliciter quidem nihil loquuntur, sed per ænigmata quædam,
se amare, et diligere, et libenter esse cum aliquo.
deinde, « Mihi grabatus sit, » inquit, « quadripes mensa vel thronus; »
et deinde « Ancillæ, » inquit, « vel tripes aliqua vel bipes mensa. »
quodsi, qui hæc novit, continuo abiit, ut OEdipus,
ne videre quidem istam simulans, servatur, mordens, solus;
qui vero amorem exspectant, subito capti sunt,
alteque in æthram feruntur. Breviter ut dicam : nulla est,
quotquot sunt feræ, meretrice exitiosior.

2.

a. Si quæ vero nihil immodicum loquens,

τοῖς δεομένοισι τινῶν ὑπουργῇ πρὸς χάριν,
ἐκ τῆς ἑταιρείας (ἂν) ἑταίρα τοὔνομα
προσηγορεύθη, καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις,
πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις
ἐληλυθώς· ἆρ' ὡς ἀληθῶς ἐστι γοῦν
ἁπλῆ τις; β. Ἀστεία μὲν οὖν, νὴ τὸν Δία.

Versum 1 sic restituo : Ἐὰν δέ τις μὴ μέτριον οὐ λέγουσά τι, depravatum partim omissis, partim commutatis similibus, μὴ ante με-, ου post ον, τι ante το. Μὴ μέτριον, verbum *immodicum*, mendax, adulatorium, qualia dicit fr. 1, 24; quibus ibi opponit sermones τῶν ἁπλῶς λαλουσῶν, et hoc l. ipsam amicam commodam vocat ἁπλῆν. V. 2 et 3 modulatiores reddidi scribendo δεομένοισι et ἂν inserendo post ἑταιρείας, quod a Mein. accepi pro codicum scriptura ἑταιρίας. Pro τινῶν haud male cod. B τινὸς, vereorque ne ponendum sit τοῖς δεομένοισί τινος.

XIV. ΝΗΡΕΥΣ.

De Nereo, coquo celeberrimo, v. Anaxandridam fabula cognomini.

Athen. 10, p. 426, C, de variis modis vinum miscendi : διὸ καὶ Ἀν. ἐν Νηρεῖ ἔφη

Καί τοι πολύ γ' ἔσθ' ἥδιον· οὐ γὰρ πώποτε
ἔπινον ἂν τρίσσ' ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Versu 1 libri οὐ γάρ ποτε, omisso simili, ut Athen. 13, p. 559, B. Porson. οὐ γὰρ ἄν ποτε. V. 2 scripsi τρίσσ', h. e. τρισσὰ μέρη. Mendose codd. τρὶς vel τρεῖς.

XV. ΟΡΝΙΘΟΚΟΜΟΙ.

Athen. 14, p. 655, A : Ἀν. Ὀρνιθοκόμοις,

Καί πως ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμώζων ταὼς.

Libri tautologice πρὸς ἐπὶ τούτοις. V. ann. ad Æsch. Eumenid. 225, Eupol. Incert. 36, Apolloph. Incert. 1, Anaxandr. Thes. 2, Ælian. Hist. an. 6, 51. Malim quoque οἰμώζει, *gemit* mactatus. Cf. Horat. Serm. 2, 2, 23 seqq.

XVI. ΠΛΟΥΣΙΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 416, E : Ἀν. δὲ ὁ κωμικὸς, περὶ Κτησίου διαλεγόμενος..., κἂν Πλουσίοις,

α. Διαρραγήτω χἄτερος δειπνῶν τόσον,
μὴ Κτησίας μόνος (γε). β. Τί γὰρ σὲ κωλύει;
α. Δείπνου γὰρ οὗτος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,
ἀρχὴν, τελευτὴν δ' ἔμαθεν οὐδεπώποτε.

Versu 1 vitiose libri δειπνῶν τις εὖ. Respicit Ælianus V. H. 1, 27 : καὶ Κτησίαν δέ φησί τινα Ἀναξίλας ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς πολλὰ ἐσθίειν. V. 2 legitur immodulate

μὴ Κτησίας | μόνος. | β. Τί γάρ | σε κωλύει;

Τί γὰρ σὲ (sic scribendum est) κωλύει, scil. τοῦ διαρραγῆναι; *quid te* ipsum *prohibet disrumpi?* Ita collocutor, mordacitate ridicula. V. 3, 4 cf. Χρυσοχ. vers. 2 et 3.

2.

Diog. Laert. 3, 28 : χλευάζει δ' αὐτὸν (Platonem) καὶ Ἀν. ἐν Βοτρυλίωνι καὶ Πλουσίαις (sic).

XVII. ΥΑΚΙΝΘΟΣ ἢ ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Ita Schweigh., inserta particula, probante, neque immerito, Meinekio.

1.

Athen. 14, p. 623, E, ex eoque Eust. ad Hom. p. 1422, 57 : διόπερ καὶ Ἀν. ἐν Ὑακίνθῳ φησὶν

Ἡ δ', ὥς γε Λιβύη, μουσικὴ πρὸς τῶν θεῶν
ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον
τίκτει.

Libri metro pessimo

ἡ μουσικὴ | δ', ὥσπερ | Λιβύη, | π. τ. θ.

De γ et π confusis v. Cratin. Hor. 6, Hymn. in Apoll. Pyth. 231. Scripserint, crescente corruptione, ὡς γὰρ, ὥς περ. De articulo disjuncto a suo nomine v. ann. ad Æsch. Choeph. 470, Matth. Gr. § 278. « De proverbio, quo Africa semper aliquid

---

desiderantibus quiddam gratificatur,
ab amicitia denominata est
amica, tuque jam forte non, ut ais,
scorti, sed amicæ in amorem
incidisti. Estne igitur revera
simplex mulier? b. Urbana quidem, per Jovem.

NEREUS.

Atqui multo suavius est : nunquam enim
bibi tres partes aquæ, vinique unam tantummodo.

AVIUM CURATORES.

Et præter hæc fortasse cicur ejulat pavo.

DIVITES.

1.

a. Disrumpitor etiam alius, qui tantum cœnat
non Ctesias solus! b. Quidnam te prohibet?
a. Quippe hic, ut dicunt sapientes,
cœnæ initium, finem vero nunquam, didicit.

HYACINTHUS sive LENO.

1.

Musica vero, ut Africa quidem, diis volentibus,
semper aliquod novum quotannis animal
gignit.

novi (vel « monstri » *Both.*) afferre dicitur, præter parœmiographos Aristoteles De gener. anim. 2, p. 71 : λέγεται δὲ καὶ, τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον (h. e. « quod attinet ad proverbium de Africa »), ὡς ἀεί τι [τῆς Λιβύης] τρεφούσης καινὸν, διὰ τὸ μίγνυσθαι καὶ τὰ μὴ ὁμόφυλα ἀλλήλοις λεχθῆναι τοῦτο. Quæ expressit Plinius H. N. 8, 15, 17 : *multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi, aut voluptate, miscente : unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre.* Eodem usus est Nicephorus Greg. vol. 2, p. 507 ed. Boiv. » *E M.* V. 2, 3 libri τίκτει θηρίον. Correxit Morellus ad Dion. Chrys. vol. 2, p. 572 Reisk.

2. 3.

Idem 9, p. 385, E : Ἀν. Ὑακίνθῳ (ἢ) Πορνοβοσκῷ,

Ἐγὼ δ' ἰὼν ὀψάριον ὑμῖν ἀγοράσω.

καὶ μετ' ὀλίγα

Σκεύαζε, παῖ, τοὐψάριον ἡμῖν.

XXIII. ΧΑΡΙΤΕΣ.

Athen. 10, p. 416, E : κἀν Χάρισι δὲ Κραναόν τινα συγκαταλέγει οὕτως αὐτῷ (Ctesiæ helluoni).

Οὐκ, (οὐκ) ἐτὸς ἐρωτῶσι προσιόντες τινὲς
« Ὄντως ὁ Κραναὸς Κτησίου κατεσθίει
ἔλαττον ἢ δειπνοῦσιν ἀμφότεροι συχνά; »

Versu 1 οὐκ repetivi emphatice, de quo genere v. indices poetarum scenicorum. Terentius Phorm. 2, 1, 73 : *non, non sic futurum est.* Legebatur cum Dindorfio

Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσίν με προσιόντες τινές.

XIX. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Athen. 10, p. 416, D : Ἀν. δὲ ὁ κωμικὸς, περὶ Κτησίου τινὸς διαλεγόμενος, ἐν Χρυσοχόῳ δράματί φησιν

Ἤιδη σχεδὸν, τὸν πάντα συμπλεῖν Κτησίᾳ·
δείπνου γὰρ οὗτος, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,
ἀρχὴν, τελευτὴν δ' οὐκ ἐπίσταται μόνος.

Versu 1 codd. vitiose Ἤδη σχεδόν τοι πάντα σοι πλὴν Κτησίου. Τὸν pro τόνδε. Συμπλεῖν dictum pro συμπονεῖν (*simul laborare*, scil. fame), metaphora a molestiis navigandi, ut Barnes. annotavit ad Eur. Hercul. fur. 1116 :

ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ.

Minus verosimile συμπνεῖν, h. e. συμφωνεῖν, ut Æschylus Ag. 170 :

ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων.

Meinek. Ἤδη σχεδόν τι πάντα σοι· πλὴν Κτησίου**.

XX. ΩΡΑΙ.

Photius Lex. p. 244, 23, et Suidas, Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον... Ἀν. Ὥραις, Ἄλεξις Πεζονίκῃ.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 6, p. 254, C, et Eust. p. 952, 51 : οἱ (κόλακες) ζῶντας ἔτι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν κατεσθίουσι. φησὶ γοῦν καὶ Ἀν.

Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες. Εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰσδὺς ἑκάστοτ' ἐσθίει καθήμενος,
ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν·
ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστὶν, ὁ δ' ἕτερος δάκνει.

Versu 1 Οἱ cod. C et Eust.; ceteri fere ἔνιοι, in quo Meinek. latere vidit ἐν Ἰοῖ, fabulæ titulus. Mendose libri versu 3 ἕκαστος, v. 5 ἑτεροδακνεῖ. Casaub. ἕτερον δάκνει : sed respondent sibi ὁ μὲν et ὁ δ' ἕτερος : v. Matth. Gr. § 288, f, et de adulatoribus Ionem.

2.

Idem 2, p. 63, A : Ἡσίοδος δὲ τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ· καὶ Ἀν. δὲ

Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ,
οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας.

2.

Egoque ibo emptum vobis opsoniolum.

3.

Appara, puer, opsoniolum nobis.

GRATIÆ.

Non, (non) temere adeuntes me quidam rogant :
« Utrum revera Cranaus minus edit quam
Ctesias, an uterque cœnat large? »

AURIFUSOR.

Scivi propemodum, illum omnino laborare Ctesiæ [morbo :
is enim cœnæ, ut aiunt sapientes,
initium scit, finem vero solus nunquam.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Adulatores sunt locupletium rei
lumbrici. Ad mitem igitur moribus
illapsus virum semper comedit assidens,
donec eum vacuum ostendat, ceu frumentum;
denique alter est præda; alter mordet.

2.

Diffidentior multo es cochleis,
quæ secum circumferunt præ diffidentia domos.

3.

Ib. p. 68, D, et Eust. ad Hom. p. 211, 14 : Ἀν.

Τὰ δὲ σφύρ' ᾤδει μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων.

4.

Pollux 7, 52 : τὸ δὲ περίνησον (mendose libri τὰ δὲ περίνησα) πρόκροσσόν ἐστι περίβλημα ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, ᾗ (male legebatur ἡ) πορφύρα, κύκλῳ. τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρχεται, νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος (*coloris* filorum coloratorum), καὶ τοῦτ' ἴσως νῆσον Ἀν. ἀπεκάλει, εἰ μὴ ἕτερόν τι ὕφασμα δηλοῖ, ὅταν εἴπῃ

— Καὶ πῶς γυνὴ,
ὥσπερ θάλαττα, νῆσον ἀμφιέννυται;

« Describit vestem, quam cyclada vocabant. Dixerat muliercula (servæ) *Affer cycladem.* Tum altera : *Qui fieri potest, ut mulier, tanquam mare, insulam induat?* Male libri θάλατταν. » *E M.*

5.

Draco Straton. De metr. p. 75, 5, Herodian. Crameri Anecd. Oxon. 3, p. 294 : εἴρηται πενθηρὸς διὰ τοῦ η, ὥσπερ ἐπὶ ἱματίου μέλανος, ὡς τὸ

α. Φέρ' αὔτ' ἀνύσας. β. Ἀλλ' ἐστὶ πενθηρὸν πάνυ.

οὕτω γὰρ ἔφη Ἀν.

6.

Pollux 2, 29 : ἐκαλεῖτο δέ τις κουρὰ καὶ Ἑκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλαος

Τῇ γ' Ἑκτόρειον, τὴν ἐφίμερον, κόμην·

ἣν Τίμαιος προεστάλθαι μὲν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ. In versu male legitur Τήν. De τῇ cf. Matth. Gr. § 250. « Ἐφίμερον Meursius ad Lycophr. 1133 ed. Bachm. (cujus v. ibi adn. *Both.*) pro ἐφήμερον. *Hectoream comam* ex protomis Hectoris satis cognitam habemus : v. Hesychii interpp. 1, p. 1154, 23, Eustath. Opusc. p. 300, 50, et ad Hom. p. 1267, 29. » *E M.*

7.

Ib. 34 : καὶ διεκτενισμένον (vitiose libri δ-μένοι) μὲν εἴρηκεν Ἀρχίλοχος, καὶ Ἀναξίλαος (Falckenb. Ἀναξίλας)

Ἡμεῖς δὲ διεκτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον.

Minus probabiliter codex Falck. Ἡμ. δέ γε κτενίζομεν, ap. Bekk. δέ γ' ἐκτ. Forte διε- exciderit post δέ. Οἰκόσιτον intelligam νυμφίον : v. Schneider. Lex. v. Οἰκόσιτος.

8.

Athen. 11, p. 784, A, et inde Eust. ad Iliad. p. 1205, 54, Ἀργυρίς : εἶδος ποτηρίου οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου. Ἀν.

Καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

9.

Etym. M. p. 794, 19, Phot. Lex. p. 648, 3, Φιλοδεσποτεύομαι : οὕτως Ἀν.

10.

Pollux 2, 27 : καὶ παρ' Ἀναξίλᾳ ἐβοστρύχιζον.

11.

Suidas et Gramm. Bekk. p. 408, 9, Ἀντίκρισις : ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀν.

12.

Idem Suidas, Ψηλαφίζει : ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾷ· οὕτως Ἀν.

LII.

ARISTOPHON.

« Hunc unde Alexandri M. temporibus floruisse resciverit Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 424, mihi incompertum est : mediæ comœdiæ poetam fuisse ostendunt tituli fabularum Πλάτων, Φιλωνίδης et Πυθαγοριστής. » *E M.*, qui de his titulis Hist. crit. p. 410.

I. ΒΑΒΙΑΣ.

« Viri nomen, ut videtur. » *E M.*

Stobæus Flor. 96, 19, in titulo De paupertate, cum lemmate Ἀριστοφῶντος Βαβίου.

Σαφὴς ὁ χειμών ἐστι τῆς πενίας λύχνος·
ἅπαντα φαίνει τὰ καλὰ καὶ τὰ δυσχερῆ.

Versu 2 libri putida menda τὰ κακὰ, quod idem est cum τὰ δυσχερῆ. De commutatis verbis κακὸς et καλὸς similibusque v. ann. ad Odyss. 23, 310, etc.;

3.
Crura vero magis intumebant quam cucumis pepo.

5.
a. Affer id extemplo. b. At est prorsus triste.

6.
Cape Hectoris quidem venustam comam.

7.
Nos vero perpectinabamus Telesippum domesticum.

8.
Et bibere ex argyridibus auratis.

9.
Libens dominor.

10.
Crispabam comam.

BABIAS.
Manifesto hiems paupertatis est lumen :

de paupertatis autem laudibus Valer. Max. 4, 4.

II. ΔΙΔΥΜΟΙ ἢ ΠΥΡΑΥΝΟΣ.

Pollux 9, 71 : καὶ πεντέχαλκον δὲ τοὺς πέντε χαλκοὺς ὠνομασμένους εὕρομεν ἐν τοῖς Ἀριστοφῶντος Διδύμοις ἢ Πυραύνῳ,

— Ἔπειθ' ἡπάτια καὶ νῆστίν τινα
προσέθηκεν, οἶμαι, πεντέχαλκον συλλαβών.

Versu 2 malim πέντε χαλκῶν. Bachm. Anecd. Gr. p. 312 : ὀβολὸς δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ἕξ ἐστι χαλκῶν· ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ἑπτά. Pro συλλαβών tautologice codd. duo προσλαβών.

III. ΙΑΤΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 238, B, de parasitis : Ἀριστ. δ' ἐν Ἰατρῷ φησι

Βούλομαι δ' αὐτῷ προειπεῖν, οἷός εἰμι τοὺς τρόπους.
Ἄν τις ἑστιᾷ, πάρειμι πρῶτος, ὥστ' ἤδη πάλαι
ζωμὸς (εὔζωμος) καλοῦμαι. Δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον
τῶν παρόντων· τὸν παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ὁρᾶν.
Προσβαλεῖν πρὸς οἰκίαν δεῖ, κριός, ἀναβῆναί τέ πως·
κλιμακίζειν εἰμὶ Καπανεύς, ὑπομένειν πληγὰς ἄκμων,
κονδύλους πλάττειν δὲ τελαμών, τοὺς καλοὺς πειρᾶν καπνός.

Versu 1 Schweigh. αὐτός. V. 3 lacunam verosimiliter explevi potius quam asteriscos appinxi. V. 4 Ἀργεῖον Grotius; libri αὐταργεῖον vel αὐτάργ., et ἀνταργεῖον. V. 5 vulgo προσβαίνειν (AP προσβάδην) et ἀναβ. τι (τι om. Eust. p. 1951, 40) πρὸς κλιμάκιον, etc. Grot. προσβαλεῖν. V. 6 ferri non poterat κλιμάκιον. Εἰμί habet Eust., omittere videntur codd. Ath. V. 7 πλάττειν, *fovere, curare*. Hesych. Τελαμώνιοι κόνδυλοι : οἱ προσδεόμενοι τελαμώνων, ἢ μεγάλοι καὶ χαλεποί. Καπνός, *fumus*, h. e. vanus promissor : v. schol. Aristoph. Av. 775.

2.

Stobæus Floril. 6, 27, cum lemmate Ἀριστοφῶντος Ἰατροῦ.

Αἱ τῶν ἑταιρῶν διοπετεῖς γὰρ οἰκίαι
γεγόνασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι μηδὲ ἕν.

Versu 1 libri deterioribus numeris Αἱ τ. ἑτ. γὰρ διοπ. οἰκίαι. Διοπετεῖς, *ab Jove* (h. e. fulmine) *petitæ* seu peti solitæ; excelsæ, ut opulentarum. De particula γὰρ tertio et quarto loco sententiæ posita v. Aristoph. Lysistr. 559, Menandr. Ath. p. 559, 2, al.

IV. ΚΑΛΛΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 13, p. 559, D : Ἀριστ. δ' ἐν Καλλωνίδῃ,

Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος
θνητῶν! ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἠδίκει·
οὔπω γὰρ εἰδὼς οὗτος, οἷον ἦν κακόν,
ἐλάμβανεν γυναῖχ'· ὁ δ' ὕστερον λαβὼν
εἰς προὖπτον εἰδὼς αὑτὸν ἐνέβαλεν κακόν.

Versu 1 κακῶς γένοιθ', *male agat*. Contra Athen. 10, p. 419, D, annotante Mein.: οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται.

V. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Stobæus Flor. 96, 21, « cum lemmate Ἀριστοφῶντος apud Trincavellum. At codex A τοῦ αὐτοῦ Παρακαταθήκης· ita Menandri fuerit, cujus proxime præcedit locus. » *E M.*

Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ δ' ἅμα.

---

omnia monstrat, et pulchra, et molesta.

GEMINI vel FURNUS.

Dein jecora et intestinum aliquod jejunum
quinque chalcorum, puto, comprehensa apposuit.

MEDICUS.

1.

Voloque illi prædicere, qualibus sim moribus.
Si quis convivatur, adsum primus, ita ut jampridem
jus (bonum) nominer. Eligendus est aliquis
ex præsentibus; luctatorem puta me videre Argivum.
Oppugnare domum oportet, me *vides* arietem, et utcunque ascendere.
Ad supplantandum sum Capaneus; ad patiendum plagas incus;
ad fovendum alapas fascia; ad tentandum venustos fumus.

2.

Meretricum enim ædes ab Jove petitæ
inaccessibiles sunt nihil habentibus.

CALLONIDES.

Malus male pereat, qui secundus uxorem duxit
mortalium! nam primus quidem nihil deliquit :
quippe ignorans adhuc quale esset malum,
matrimonio secum conjunxit mulierem; secundus autem, qui id fecit
in prævisum volens incidit malum.

DEPOSITUM.

Turpe est mendicum simul fieri et invalidum.

VI. ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ.

Athen. 7, p. 303, A : ἐπαινοῦσι δὲ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας, ὡς Ἀριστ. ἐν Πειρίθῳ,

α. Καὶ μὴν διέφθαρταί γε τοὔψον παντελῶς·
κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι...
β. Αἷς τὰς θύρας κλείουσιν (ἄν); α. Θύννου μὲν οὖν.
β. Σεμνὸν τὸ βρῶμα. α. Καὶ τρίτη Λακωνική.

Ex Athenæo profecit Eustath. p. 1108, 21. Versu 3 libri κλείουσι; θύννου. Operosius et minus usitate Mein. κλείουσιν; α. Οὔ· θύννου. Jacobsius κλείουσι; τοῦ θύννου. V. 4 verbis Καὶ τρ. Λακ. finitur sententia κλεῖδες... παρεσκ. Ludit poeta duplici potestate vocis κλεῖς, quæ et clavem portæ, et thynni vel orcyni jugulum significat. Duplex fuit genus clavium proprie dictarum, κλεῖδες ὀπταὶ, et κλ. κρυπταὶ sive Λακωνικαὶ, quas καλυπτὰς vocat Casaub. Cf. Schweigh., et Mein. ad Menandr. p. 120. Cibus appellatus κλεὶς Λακωνικὴ qualis fuerit, non habeo dicere; neque latine reddi hoc sensu potuit κλείς.

VII. ΠΛΑΤΩΝ.

Athen. 12, p. 552, E, de Philippide macilento (cf. Ælian. V. H. 10, 6, Eust. p. 1646, 16) : Ἀριστ. Πλάτωνι,

— Ἐν ἡμέραις τρισὶν
ἰσχνότερον αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλιππίδου.
β. Οὕτως ἐν ὀλίγαις ἡμέραις νεκροὺς ποιεῖς;

Male trajecta in libris verba αὐτὸν τρισὶν ἰσχνότερον (correxit Porson.) et ἐν ἡμέραις ὀλίγαις. De Platone et philosophis generatim, irrideri solitis a poetis quum veteris tum mediæ comœdiæ, v. et hunc locum, et Pythagoristen, tum Aristophanis Plutum, Eccles., Meinek. Hist. crit. Com. p. 287 seqq.

VIII. ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΗΣ.

1.

Athen. 6, p. 238, C, de parasitis : κἂν Πυθαγοριστῇ δέ φησι

Πρὸς μὲν τὸ πεινῆν ἐσθίειν τε μηδὲ ἓν
νόμιζ' ὁρᾶν Τιθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην·
ὕδωρ δὲ πίνειν βάτραχος, ἀπολαῦσαι θύμων
λαχάνων τε κάμπη, πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι ῥύπος,
ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόψιχος,
πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν
τέττιξ, ἐλαίῳ μήτε χρῆσθαι, μήτ' ἐρᾶν,
κονιορτὸς, ἀνυπόδητος ὄρθρου περιπατεῖν
γέρανος, καθεύδειν μηδὲ μικρὸν νυκτερίς.

Versu 3 recte, me judice, cod. C πίνει, quum opus sit verbo finito, quo referantur infinitivi. Βάτραχος, intell. ὡς, ut Ar. Pluti 294 : τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε, ubi schol. : ὡς τράγοι, etc. Ceteri πίνειν, ut Eust., qui v. 3 et seqq. citat p. 1951, 41. V. 7 μήτ' ἐρᾶν, intell. χρῆσθαι, *neque amare uti oleo*. Mendose scripti μήτε ὁρᾶν, editi μήθ' ὁρᾶν. V. 8 « κονιορτοὺς sordidos et squalore obsitos homines vocabant : v. Anaxandr. Ulyss. 2, 6. » *E M.* Demosthenes In Mid. p. 560 : νῦν δ', οἶμαι, τούτου προβέβληνται Πολύευκτος, Τιμοκράτης, Εὐκτήμων ὁ κονιορτός. * τοιοῦτοί τινές εἰσι μισθοφόροι περὶ αὐτόν· in quibus speciem glossematis habent verba τοιοῦτοί τ.... αὐτόν.

2.

Idem 13, p. 563, B, de Amore disserens : Ἀριστ. δ' ἐν Πυθ.

Εἶτ' οὐ δικαίως ἔστ' ἀπεψηφισμένος
ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ' εἰκότως τ' Ἔρως;
ἐτάραττε κἀκείνους γὰρ, ἐμβάλλων στάσεις,
ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν· ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς
καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ,
ἵνα μὴ πέτηται πρὸς τὸν οὐρανὸν πάλιν,
δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω,
τὰς δὲ πτέρυγας, ἃς εἶχε, τῇ Νίκῃ φορεῖν
ἔδοσαν, περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ τοῦ πολεμίου.

Versu 2 recte Porsonus τ' addidit post εἰκότως.

PIRITHOUS.

a. Sane opsonium quidem prorsus corruptum est :
κλεῖδες scilicet assæ duæ, apparatæ...
a. Quibusne fores claudunt? a. Immo thynni.
b. Magnificus cibus. a Et tertia Laconica.

PLATO.

— a. Tribus diebus
macilentiorem eum monstrabo Philippide.
b. Tam paucis in diebus reddis mortuos?

PYTHAGORISTA.

1.

Quod ad esuriendum quidem et nihil edendum,
puta videre Tithymallum vel Philippidem;
aquam vero bibit (ut) rana; ad fruendum thymis
et leguminibus eruca; ad non lavandum sordes;
ad transigendum hiemem sub dio merula;
ad calorem perferendum et meridie garriendum
cicada; ad abstinendum oleo, neque id cupiendum,
pulvereus turbo; ad mane circumeundum sine calceis
grus; ad ne paulum quidem dormiendum vespertilio.

2.

Tandem non juste et, ut decuit, duodecim deorum
suffragiis damnatus Amor est?
turbabat enim et ipsos illos, seditiones injiciens,

V. 9 ἀπὸ τοῦ πολεμίου Villebrun. auctore Eustathio, qui sic ad Hom. p. 987, 22 : ὁ μῦθος (« ex vetere aliquo poeta derivatus, ut videtur. » *Mein.*) ἀπεψηφίσθαι ὑπὸ θεῶν ἔφη τὸν Ἔρωτα, καὶ ἀποκοπῆναι (minus bene codd. ὑποκ.) μὲν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ πέτηται εἰς οὐρανὸν πάλιν, τὰς δὲ κατ' αὐτὸν πτέρυγας δοθῆναι τῇ Νίκῃ φέρειν ὡς οἷα σκῦλον περιφανὲς ἀπὸ τοῦ πολεμίου. Perperam Ath. ἀπὸ τῶν πολεμίων. Immo ἀπὸ τοῦ πολεμίου, *ab hoste* deorum Amore. Similiter Eust. p. 880, 5 : ὁ δὲ μῦθος λέγει τοῦ Ἔρωτος εἶναι τὰ τῆς Νίκης πτερὰ, etc.

3.

Athen. 4, p. 161, E : Ἀριστ. δ' ἐν Πυθ.

Πρὸς τῶν θεῶν, ᾠόμεθα, τοὺς πάλαι ποτὲ,
τοὺς Πυθαγοριστὰς, γενομένους οὕτως ῥυπᾶν
ἑκόντας, ἢ τρίβωνας ἡδέως φορεῖν·
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἓν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους·
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Versu 1 libri οἰόμεθα, quod etiam ipsum ferri potest : v. Matth. Gr. §§ 168 et 243. Codex P οἰώμεθα. Sed C et Eust. p. 1553, 30 huic præponunt τί ποτε (servato etiam altero ποτέ), Epit. τι πώποτε. V. 2 ita Grot., libri γινομένους. « Præstat, forsan λεγομένους. » *Mein.*, qui in Add. edit. alterius p. XVII accuratius de hoc l. disserens, collato schol. Theocriti 14, 5, hæc ita constituit :

Πρὸς τῶν θεῶν, τί πώποτ' οἰόμεσθα δὴ
τοὺς Πυθαγοριστὰς λεγομένους οὕτως ῥ. etc.

Versus 3 vulgo, sine legitima cæsura et in thesi collocato vocabulo τρίβωνας, ἑκ. ἢ φορεῖν | τρ. ἡδ. V. 8 vulgatum αὐτοῖς correxit Mein.

4.

Diogenes Laert. 8, 38 : Ἀριστ. Πυθ.

α. Ἔφη τε, καταβὰς εἰς δίαιταν τῶν κάτω,
ἰδεῖν ἑκάστους, διαφέρειν δὲ πάμπολυ
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνοισι γὰρ
τούτοισι τὸν Πλούτωνα συσσιτεῖν ἔφη
δι' εὐσέβειαν. β. Εὐχερῆ θεὸν λέγεις,
εἰ τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν ἥδεται ξυνών.

Diogenem exscripsit Suidas v. Πυθαγόρας. Versu 5 facete dictum δι' εὐσέβειαν, *per pietatem*, reverentia Pythagoræ propter dogma de metempsychosi et silentium Pythagoreorum, quæ inprimis placere poterant Plutoni, *Silentum* deo; cf. Cic. Tusc. 1, 16; 4, 1, Gell. 1, 9, Valer. Max. 8, 8, etc.

5.

Ibid.

— Ἐσθίουσι δὲ
λάχανά τε, καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ·
φθεῖρας δὲ, καὶ τρίβωνα, τήν τ' ἀλουσίαν,
οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων.

Versu 1 Ἐσθίουσι δὲ pro ἐσθίουσί τε Casaub.

IX. ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Athen. 11, p. 472, C, de poculis Thericleis : Ἀριστ. δ' ἐν Φιλωνίδῃ,

— Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,

---

quum una fuit, ut vero nimis audacem
atque insolentem se præbuit, abscisis pennis,
ne ad cœlum volaret denuo,
huc eum fugarunt ad nos inferiores,
quasque habuit alas Victoriæ ferendas
dederunt, illustre spolium hosti ereptum.

3.

Per deos, putabamus, illos olim exortos
Pythagoreos ita squalere
volentes, vel libenter gestare pannos :
nihil horum sic est me judice,
sed necessitate, ut quibus nihil est præ manu,
parsimoniæ invento prætextu bono,
terminos pauperibus utiles constituerunt :
nam appone illis pisces vel carnem,
et nisi ipsos digitos comederint,
suspendi me volo decies.

4.

a. Dicebatque, se descendisse in inferiorum cubicula,
visum singulos; et plurimum differre
Pythagoreos a *celeris* mortuis : cum his enim solis
Plutonem convivari dicebat
per pietatem. b. Commodum dicis deum
si una esse gaudet cum sordium plenis.

5.

— Edunt autem
legumina, ad quæ bibunt aquam,
ceterum pediculos, et pannum, et illotos,
nemo juniorum pertulerit.

PHILONIDES.

— Itaque mihi nuper herus,

ὑπεραφρίζουσαν τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι χρηστότητος οὕνεκα·
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρρωμένως.

Ex his nemo conjiciat, quis Philonides dicatur : nam plures fuerunt. Hanovius Exercitat. critt. 1, p. 29 aliique de Philonide Melitensi cogitant, de quo ad Aristoph. Plut. 179. Versu 2 δι' ἀρετὴν, i. q. mox χρηστότητος οὕνεκα. Thericlea pocula latis fundis, proptereaque capaciora atque magis expetita, præsertim a bibaculis mulieribus. Lepide illa apud Eubulum Campyl. 2 :

Ὦ γαῖα κεραμὶ, τίς σε Θηρικλῆς ποτε
ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος;
ἦ που κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις;

Cf. ejusdem Dolon 2. « Ἀσπίδα dicit poculum clypei instar rotundatum. V. 5 βαπτίσας. Hæc spectant ad πῶμα ἐλευθερίας, de quo ad Antiphanis Ἀκεστρ. 2. » *E M.*

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Flor. 96, 23 cum lemmate Ἀριστοφῶντος.

Τὸ τέλος ἅπασίν ἐστι τοῖς πτωχοῖσι νύξ·
ἐπισκοτεῖ γὰρ τοῖς κακοῖσι πανταχοῦ.

« Locus fortasse ad Babiam referendus. » *E M.*

2. 3.

Athen. 2, p. 63, A : Ἀντιφάνης δὲ διὰ τοῦ π φησὶν ἀσπάραγον... Ἀριστοφῶν « Κάππαριν, βληχὼ, θύμον ἀσπάραγον, πίτταν, ῥάμνον, σφάκελον, τύμπανον. » Apparet hæc temere conglutinata esse. Scribam, priore loco partes senariorum restituens,

— Κάππαριν, βληχὼ, θύμον,
ἀσπάραγον,

posteriore autem anapæstum dim. in quo commemorari videntur capitis supplicia,

πίτταν, ῥαβδοσφάκελον, τύπανον.

Pro πίτταν Bodæus scribebat πίτυν. Plautus Capt. 3, 4, 64 :

— *Ar.* At pol te, si hic sapiat senex,
pix atra agitet apud carnificem, tuoque capiti illuceat.

Dure codices *atra pix.* Lucretius 3, 1030, annotante ibi Lambino :

Verbera, carnifices, robur, *pix*, lamina, tædæ.

Ῥάμνος vereor ut huc pertineat, nec per se dictus σφάκελος placet; ῥαβδοσφάκελον autem intelligas convulsionem virgati. Plautus Asin. 3, 2, 18 :

Ubi sæpe causam dixeris pendens adversus octo
astantes audaces viros, valentes virgatores.

Ubi mire libri *astutos*, quod ortum dicas ex « astātes ». Τύπανον scribendum fuit metri gratia pro τύμπανον, ut Hymn. Homer. 14, 3 :

ᾗ κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν,
εὔαδεν.

Hic quidem vox sonat ξύλον, ἐφ' ᾧ ἐτυμπάνιζον (*ad necem verberabant*), ut ait schol. ad Ar. Pluti 472. Bodæus scribebat ῥάφανον, σφάκον, πήγανον.

LII.

EPICRATES.

« Epicrates, Ambraciota (Athen. 10, p. 422, F), mediæ comœdiæ poeta, ut ibi vocatur, quando vixerit, ex fragmento apud Athen. 2, p. 59, D, intelligitur, in quo Platonem ejusque discipulos Speusippum et Menedemum perstringit; item e mentione facta Pharnabazi, de quo Thucydides, ex verbis de Laide (Ἀντιλ. fr. 2, 18):

— δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος,

quibus si quinquagenariam describi ponimus, fabula illa ineunte olymp. 101 (ante Chr. nat. 375) scripta fuerit, siquidem Laidis natales incidere in olymp. 88, 2 (ante Chr. nat. 426) ex multorum testimoniis efficitur : v. schol. Aristoph. Pluti 179 et Franc. Ritteri Dissert. de Pluto, p. 21. Quinque fabularum tituli supersunt. » *E M.*

---

ob virtutem, Thericleorum in orbem circumactum clypeum,
superne spumentem, delicatum, par pari temperatum,
allatum dedit, opinor equidem, quod probam et frugi cognosset;
deinde liberam dimisit, quum probe madefecisset.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Finis *malorum* omnibus est mendicis nox :
nam mala undique obumbrat illa.

2.

Capparin, pulegium, thymum,
asparagum.

3.

Picem, convulsionem ex virgis, verbera.

I. ΑΜΑΖΟΝΕΣ.

Athen. 10, p. 422, F, de verbo δεδειπνάναι agens : Ἐπικράτης ὁ Ἀμπρακιώτης ... ἐν Ἀμαζόσι

Δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες εὐκαίρως πάνυ
δοκοῦσί μοι.

V. 1 Mein. correxit quod legebatur ἄνδρες. Cf. proleg. Antilaidis.

II. ΑΝΤΙΛΑΪΣ.

« Cognominem fabulam Cephisodoro tribuunt Suidas et Eudocia; item Amazones. Tituli rationem ab irrisione Laidis ductam putaverim; neque inepte compares Ἀντιπορνοβοσκὸν (Lenonis adversarium) Dioxippi. » *E M.*

1. 2.

Athen. 13, p. 570, B : τῶν οὖν μεγαλομίσθων ἑταιρῶν ἀποτρέπω σὲ ... διότι « Τὰς μὲν ἄλλας ἔστιν αὐλούσας ἰδεῖν αὐλητρίδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον Διὸς νόμον (hæc duo vocc. addunt codd. AB)· αὗται δὲ μόνον αὐλοῦσιν ἱέρακος νόμον, » Ἐπικράτης φησὶν ἐν Ἀντιλαΐδι (vulgo Ἱέρακος, quum avis rapax dicatur ridicule, non Hieracum unus, e Xenophonte aliisque notorum. Molestius mendum est κακόμετρον et supervacuum πάσας, quod conflatum putes ex utrimque vicinis -δας ἀπ-, quum δ et π litteræ commutatæ interdum deprehendantur, quemadmodum Nub. 1285 νη δι' pro νηπι' legitur in codicibus. Hoc igitur expuncto, neque lacuna sumpta, et vitato homœoteleuto, scribamus

Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν αὐλούσας ἰδεῖν
αὐλητρίδας Ἀπόλλωνος (ἢ) Διὸς νόμον,
αὗται δὲ νόμον αὐλοῦσιν ἱέρακος μόνον.

Amant iambici poetæ μόνος ponere extremo versu, velut Aristoph. Acharn. 29, 52, 77, 110, 131, 987, 991, et inprimis μόνον, quod quidem habes Acharn. 424, 428, 443, Eq. 377, 534, etc. Ceterum cf. ann. ad Avium 464. » De ἱέρακος νόμῳ laudant Pollucem 4, 79. » *E M.* Quocum inserui γάρ auctore Schweigh. Pergit Athenæus : ἐν ᾧ δράματι καὶ περὶ τῆς πολυθρυλλήτου Λαΐδος τάδε λέγει

Αὐτὴ δὲ Λαῒς ἀργός ἐστι * καὶ πότις,
τὸ καθ' ἡμέραν ὁρῶσα πίνειν κἀσθίειν
μόνον· πεπονθέναι δὲ ταὐτά μοι δοκεῖ
τοῖς ἀετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι,
ἐκ τῶν ὀρῶν πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγὼς,
μετέωρ' ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος·
ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη, (δὴ) τότε
ἐπὶ τοὺς νεὼς ἵζουσι πεινῶντες κακῶς,
κἄπειτα τοῦτ' εἶναί (γε) τέρας νομίζεται·
καὶ Λαῒς ὀρθῶς γοῦν νομίζοιτ' ἂν τέρας·
αὕτη γὰρ ὁπότ' οὖν ἦν ἔποπτος καὶ νέα,
ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη,
εἶδες δ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν·
ἐπεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει,
τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος,
ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾷόν ἐστι καὶ πτύσαι·
ἐξέρχεταί τε πανταχόσ' ἤδη πιομένη,
δέχεται δὲ καὶ στατῆρα, καὶ τριώβολον,
προσίεται δὲ καὶ γέροντα, καὶ νέον·
οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν, ὥστ' ἀφιλτάτη
τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

Versui 1 ἀργὸς, ut Ar. Ecclesiaz. 880, etc. Deinde scribo κατὰ πάτος, *in via;* cf. 17. Libri et Eustath. p. 1403, 57, tautologice καὶ πότις. Mirum, talia diu circumferri, nec fides adhibenda est istis medii ævi librariis, qui sæpe, quæ negligenter descripserant, ne ipsi quidem intelligebant. V. 3 libri ταῦτα. V. 6 ὑπὸ Porson.; vulgo ἀπὸ, mendo frequente. V. 7 δὴ forte excidit post ἤδη. Cf. Aristoph. Av. 910, etc. Meinek. τότε (θεῶν). V. 9 vulgo κ. τοῦτ' εἶναι νομ. τέρας. Adjuvi versum cæsura destitutum immissa γε particula etiam per se apta, et quæ hausta videatur a τε- vicino. Simul curatum homœoteleuton librorum. V. 11 putide αὕτη γ. ὁπ. ἦν μὲν νεοττὸς καὶ νέα, neque opem ferunt scripti, nisi quod C præbuit οὖν omisso μὲν cum PVL. (Nihil per se offensionis habere verba νεοττὸς καὶ νέα, ostendit exemplorum similium abundantia ap. Lobeck. Paralip. 1, p. 60 seqq. a Mein. cit.) V. 13 « Φαρνάβαζον, qui, utpote satrapa, difficiles aditus habebat. » *E M.* V. 14 vulgo δολιχόν. V. 16

AMAZONES.

Sane viri tempestive videntur mihi
cœnasse.

LAIDIS ADVERSARIA.

1.

Nam ceteras quidem ad tibiam canentes videas
tibicinas Apollinis vel Jovis modum;
istæ vero nonnisi accipitris modum tibicinant (*).

(*) *Tibicinant*, vox Fulgentii et Tertulliani, quem non magis sprevi quam alias recentiores bonæ notæ.

2.

Ipsaque Lais otiosa stat in via,
id modo spectans, quod bibat atque edat
quotidie. Huic accidisse videtur idem
quod aquilis : illi enim, dum juvenes sunt,
e montibus in auras vi abripiunt
devorantque oves ac lepores;
quum vero senescere jam incipiunt, (nimirum)
templis insident male esurientes, [tunc

πτύσαι, *conspuere*, abominari. Cf. Soph. Antig. 609. Plauti Curc. 4, 2, 16:

> Nec vobiscum quisquam in foro frugi consistere audet:
> qui constitit, culpant eum, *conspuitur*, vituperatur.

V. 20 ἀφιλτάτῃ, *minime amicæ*, invisæ sibi alias feminæ, cujus tamen, non, ut olim, amatoris, ex manu argentum jam accipere dicitur Lais, si divinavimus. Vereor autem, ut probabiliter explicari possint vulgata ὦ φίλταται, PVL ὦ φίλτατε.

3.

Ib. p. 605, E: κἀγὼ δὲ κατὰ τὴν Ἐπικράτους Ἀντιλαΐδα

> Τὰρωτικὰ μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς
> Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου.

Versu 1 libri Ἐρωτικὰ μεμ. Dobr. Τἀρωτίκ' ἐκμεμάθηκα. « *Meletus*, cujus carmina amatoria h. l. commemorantur, haud diversus fuisse videtur a Meleto Tragico, Socratis accusatore, de quo schol. Platonis p. 330. Ejusdem scolia notantur ab Aristoph. Ran. 1302 (1231). De *Cleomene* poeta v. Chionidem Πτωχ. 1. De *Lamynthio* Athen. 13, p. 597, A: προσέτι δὲ καὶ τὴν ὁμώνυμον ταύτης (Antimachi Lyden dicit) ἑταίραν Λυδὴν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος. ἑκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστὰς ἐποίησεν, ὁ μὲν (Antimachus) ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει, τὸ καλούμενον ποίημα Λυδήν. Photius, Λαμύνθιος: ποιητὴς ἐρωτικῶν μελῶν. » *E M.*

III. ΔΥΣΠΡΑΤΟΣ.

« Δύσπρατον alios Antiphani, alios Epicrati tribuisse docet Athen. 6, p. 262, D, ubi, allatis aliquot ex Epigenis (?) et Antiphanis *Dysprato* versibus inter se simillimis, ita pergit: ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν ἰαμβείων δῆλός ἐστιν ὁ Ἐπικράτης τὰ τοῦ Ἀντιφάνους μετενεγκὼν, quæ ad iteratam ab Epicrate Antiphaneæ fabulæ editionem spectare putem. Omissa dubitatione Antiphanem scriptorem dramatis dicit Athen. 14, p. 166, F. » *E M.*

Athen. 6, p. 262, D: Ἐπικράτης δ' ἐν Δυσπράτῳ ἀγανακτοῦντα ποιεῖ τινα τῶν οἰκετῶν, καὶ λέγοντα

> — Τί γὰρ
> ἔχθιον ἢ « Παῖ, παῖ, » καλεῖσθαι παρὰ πότον,
> καὶ ταῦτ' ἀγενείῳ μειρακυλλίῳ τινὶ,
> ἢ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾶν τε κείμενα
> ἀμήτι' ἡμίβρωτ' ἂν ὀρνίθειά τε,
> ὧν οὐδὲ λειφθέντων (γε) θέμις δούλῳ φαγεῖν,
> ὥς φασιν αἱ γυναῖκες; ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ
> γάστριν (τε) καὶ λάμυρον καλοῦσ', ὃς ἂν φάγῃ
> ἡμῶν τι τούτων.

Partem loci habet Eustath. p. 1885, 38. Versu 2 ἢ addidit Pors. V. 4 τὴν ἀμ. φέρειν, cf. Eupolis Incert. 2. Sequentia, ὁρᾶν usque ad v. 7 γυναῖκες, ex Antiphanis Δυσπράτῳ Epicratem sumpsisse Athen. annotavit. V. 5 libri ἄμητας ἡμιβρῶτας, quæ non quadrant ad κείμενα. V. 6 libri sine cæsura legitima ὧν οὐδὲ λειφθ. θέμις etc. V. 7 ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ Porson. pro corruptis, quæ libri obtrudebant, ὃ vel ὃς δὲ χοᾶσιν ποιεῖ vel χοᾶ πίῃ, et hoc monstrat Ms. Musei Brit. ὁ δὲ χοαιν ποιεῖ. V. 8 vulgo γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, ὃς ἂν φ., male collocata voce λάμυρον.

IV. ΕΜΠΟΡΟΣ.

Athen. 14, p. 655, F: ὀπτῶν δελφάκων δὲ μνημονεύει Ἐπ. ἐν Ἐμπόρῳ,

> — Ἐπὶ τοῖσδ' ἐγὼ
> μάγειρος, οὔτε Σικελία καυχήσεται
> τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων,

> tandemque hoc quidem portentum esse existimatur:
> sic igitur Laidem quoque portentum recte existimes:
> hæc enim, quamdiu spectabilis fuit et adolescens,
> stateribus efferebatur, citiusque quam
> illam Pharnabazum vidisses;
> ex quo autem annis longius provecta est,
> proportionibus corporis laxatis,
> facilius quidem videas eam conspuasque:
> quippe exit jam quoqueversus appota,
> sumitque et staterem, et triobolum;
> admittit pariter senem atque juvenem;
> adeoque cicurata est, ut invisissimæ
> ex manu nunc argentum accipiat.

3.

> Amatoria illa edidici perfecte
> Sapphonis, Meleti, Cleomenis, Lamynthii.

VENDITU DIFFICILIS.

> — Quid enim
> odiosius quam « Puer, puer, » vocari in potu,
> idque ab imberbi aliquo adulescentulo,
> aut matulam afferre juberi, et jacentes videre
> placentas semesas, avesque,
> quarum ne reliquiis quidem vesci fas servo,
> ut aiunt mulieres? quodque bilem movet,
> polyphagum atque impudentem vocant, si quis
> nostrûm aliquid horum edit.

MERCATOR.

> — Hac conditione ego sum

οὔτ' Ἦλις, ἔνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα
κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα.

Versu 4 libri οὐχήλισ', edd. οὐχ Ἦλις. Correxit Casaub. « Eliacorum coquorum (pariter ac Siculorum : v. Horat. Carm. 3, 1, 18. *Both.*) magnam laudem fuisse intelligitur etiam ex Antiphanis fr. incert. 11. V. 5 ἠνθισμ., *variegata*. Philemon Milit. v. 6, de pisce : οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. » *E M.*

V. ΧΟΡΟΣ.

Ælianus H. A. 12, 10, ubi agit de murium libidine : καὶ πάλιν ἐν τῷ Χορῷ (δρᾶμα δέ ἐστι τῶν Ἐπικράτους τοῦτο) [vitiose enim libri καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ (δρ. δέ ἐστι τῷ Ἐπικράτει τοῦτο)]·

Τελέως δέ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς,
ἐπομνύουσα « τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
τὰν Φερσέφατταν, » ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
ὡς πῶλος ἀδμής· ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Versu 1 libri fere τελείως, deinde δευμε vario accentu, al. δεῖ με, al. δέ με, unus δῦμ. Mein. Τελέως μ' ὑπ. Toupius. Τέλος δ' ὑπῆλθέ μ' V. 2. De formis Doricis in juramentis Mein. dixit ad Menandrum p. 16, et conferri jussit πρὸς Γᾶς Incert. 1, 7; sed Corinthia fortasse cogitanda est lena, patriaque loqui dialecto. V. 3 libri Φερέφ. vel Φαρεφ. Superioribus hæc addit Ælianus : εἰς ὑπερβολὴν λαγνιστάτην (immo λάγνιν τινά : inelegans enim est, vixque admittendus post εἰς ὑπ. superlativus, neque hæc verba glossematis habent speciem. *Both.*). αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας, in quibus non magis premendum arbitror τὸ ὅλην quam in illis Ar. Pac. 912, ἀπόφηνον ὅλην σαυτήν.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 59, C, de cucurbita disserens : Ἐπ. ὁ κωμῳδιοποιὸς,

— α. Τί Πλάτων,
καὶ Σπεύσιππος, καὶ Μενέδημος;
πρὸς τίσι νυνὶ διατρίβουσιν;
ποία φροντὶς, ποῖος δὲ λόγος,
διερευνᾶται παρὰ τοῖς; τάδε μοι
πινυτῶς, εἴ τι κατειδὼς ἥκεις,
λέξον, πρὸς Γᾶς!
β. Ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·
Παναθηναίοις γὰρ, ἰδὼν ἀγέλην
(τὴν) μειρακίων
ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημείας,
ἤκουσα λόγων ἀφάτ' ὡς ἀτόπων·
περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι,
διεχώριζον ζώων τε βίον,
δένδρων τε φάσιν, λαχάνων τε γένη,
κᾆτ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
ἐξήταζον, τίνος ἐστὶ γένους·
α. Καὶ τί ποτ' ἄρ' ὡρίσαντο, καὶ τίνος γένους,
εἶναι τὸ φυτόν; δήλωσον, εἰ κάτοισθά τι.
β. Πρώτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς
τότ' ἀπέστησαν, καὶ κύψαντες
χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον·
κᾆτ' ἐξαίφνης, ἔτι κυπτόντων
καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων,

---

coquus; neque Sicilia gloriabitur
talem se alere piscium mactatorem,
vel Elis, ubi porcellorum ego carnes
optime vidi ignis apicibus variegatas.

CHORUS.

Postremo advenit lena detestabilis,
Quæ per Dianæ, Liberæ Proserpinæ
Jurabat numen, integram esse et virginem,
Ut equulam indomitam, quum cavus esset murium.

H. GROT.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— a. Quid (agit) Plato,
et Speusippus, et Menedemus?
apud quos nunc commorantur?
quænam quæstio, vel res,
ab hisce perquiritur? hæc mihi
cate, si quid sciens ades,
narra, per Terram!
b. At habeo sane narrare de his accurate :
nam Panathenæis quum vidi
gregem juvenum
in gymnasiis Academiæ,
audivi sermones supra quam dici potest absurdos :
de natura enim disputantes
separabant animalium vitam
ab arborum spectaculo et olerum generibus,
eaque re occupati explorabant
cujusnam generis esset cucurbita.
a. Quomodo igitur definiebant et quo referebant
plantam? indica si quid novisti.
b. Primum quidem omnes muti
tunc abstiterunt, demissisque capitibus
diu id expendebant;
dein subito, ceteris adhuc humum intuentibus
quærentibusque adolescentulis,

λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι,
ποίαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος.
Ταῦτα δ' ἀκούων τις ἰατρὸς
Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς
κατέπαρδ' αὐτῶν ὡς ληρούντων.
α. Ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν,
χλευάζεσθαι δ' ἐβόησαν·
τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαυτὶ
ἀπρεπὲς ποιεῖν.
β. Οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μειρακίοις·
ὁ Πλάτων δὲ παρὼν οὐδὲν ὀρινθεὶς,
καὶ μάλα πρᾴως, ἀφορίζεσθαι,
τίνος ἐστὶ γένους, ἐπέταξ' αὐτοῖς
(αὐτὸς) πάλιν· οἱ δὲ διῄρουν.

Versu 3 libri νῦν, quod correxerunt Pors. et Erfurdt. Versu 5 vulgo :

διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν;
τάδε μοι πινυτῶς, εἴ τι κατειδὼς
ἥκεις, λέξον, πρὸς γᾶς * *

Mirifice hic turbant critici, in plano lapsi. V. 10 τὴν absorptum videtur a -λην vicino : quippe similes in Mss. λ et τ litteræ, nec semel commutatæ : v. Soph. Antig. 121, Thuc. 7, 56, etc. V. 11 libri inconcinne Ἀκαδημίας, de quo mendo ad Ar. Nub. 973; hic quidem emendavit Dind. V. 12 putido errore legitur ἤκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων. Ἄφαθ', h. e. ἄφατα pro ἄφατον, intellecto ἐστί : v. ann. ad Ar. Pluti 1081 nostræ ed. V. 15 libri φύσιν, ineleganter quidem post generatim dicta περὶ φύσεως : v. ann. ad Soph. Trachin. 914, et de confusis α et υ litteris ann. ad Eubuli Κυβ. 2. V. 20 οὖν adjecit Jos. Scaliger, versum sarciens. Meinekii Πρώτιστον minus verosimile videtur. Allatus versus ab Eustathio p. 864, 31. V. 21 vitiose codd. ἐπέστησαν : abstiterunt juvenes meditaturi. V. 23 κᾆτ' ἐξαίφνης Porson. pro κἀξαίφνης. V. 29 idem κατέπαρδ', ut Arist. Pac. 525. Vulgo κατεπέρδετ', quod versus respuit. Versus 30-33 alteri interlocutori tribuendos esse vidit Coraes. V. 32 τοιαυτὶ Meinek. pro τοιαῦτα. V. 33 libri εὐπρεπὲς, quod correxit Casaub. Transposui duo vocabula, quanquam de brevi syllaba in fine anapæsti affertur Seidler. Dochm. p. 80. V. 35-38. Trajecta in his verba suis quæque locis reposui, et hiantem versiculum explevi τῷ αὐτὸς, etiam sententiæ apto, cui præcedens simile αὐτοῖς videtur obfuisse. Legebatur autem

ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρᾴως,
οὐδὲν ὀρινθεὶς, ἐπέταξ' αὐτοῖς
πάλιν [ἐξ ἀρχῆς add. Pors.]
ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γένους·
οἱ δὲ διῄρουν.

2.

Idem 11, p. 782, F : ἄκατος ποτήριον, ἐοικὸς πλοίῳ. Ἐπ.

— Κατάβαλλε τἀκάτια, καὶ *κυλίκια
αἶρου τὰ μείζω, κεὐθὺ τοῦ καρχησίου
ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν τ' ἐπουρίσας
πλήρωσον, εὐτρεπῆ τε τὸν κοντὸν ποιοῦ,
καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.

« In his inesse amphiboliam, nauticis vocabulis ad significandas res longe diversas adhibitis, viderunt Villebrunius et Jacobsius Animadv. ad Ath. p. 249, qui quidem versu 1 addidit καὶ metri gratia. » *E M.* Idem Mein. malit κυμβία, nomen etiam ipsum nauticum; quod placet. His obscœnis et vetulam et juvenem affectare jubetur ille, quem compellat Epicrates. Quæ non excutiam, id tantum observans, verbis κεὐθὺ — τὴν γραῦν significari fortasse cunnilingum. V. 3 ἐπουρίσας cod. E et Jacobsius. Vulgo ἐπηυρίσας. V. 4 εὐτρεπῆ cod. A pro vulg. ἐντρεπῆ. V. 5 κάλως Valcken. pro κάλους. « Dictione χαλᾶν πόδα proprio sensu usus est poeta incertus Plut. Moral. p. 819, B, et Eurip. Or. 706. Hoc l. quid significet tropice, ostendit notum illud oraculum Ægeo datum Euripidis Med. 642 : ἀσκοῦ σὺ τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. » *E M.*

3.

Pollux 4, 121 : πρωτόβαθρον Ἐπ. φησὶν ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος. Cod. Falck. Φερεκράτης, cujus v. fr. incert. 73.

---

quidam dixit, olus rotundum esse;
aliusque herbam, et alius arborem.
Hæc audiens quidam medicus
e Sicilia
oppediit iis, tanquam nugantibus.
a. Haud dubie vehementer irati sunt
et clamarunt, se irrideri :
nam in his conciliabulis
talia facere indecorum.
a Nec tamen id curabant juvenes;
et Plato præsens, nihil commotus
et valde placidus, definire
cujus generis esset, illos jussit
(ipse) denuo; et illi inquirebant.

2.

Amove acatia, cymbiaque
affer majora, et statim ad velum
attrahe anum; adolescentulam vero invectus
reple; contumque appara,
et rudentes exsolve, pedem laxans.

LIV.

CRATINUS JUNIOR.

« Hujus ætatem et Platonis mentio apud Diog. Laert. 3, 28, indicat, et hoc, quod Corydum, Pythagoreos, aliosque id genus homines exagitat. Si certo constaret, Archephontem, quem apud Athen. 11, p. 469, C, commemorat, eundem esse, de quo agitur ibidem 6, p. 242, A, Cratinus vitam usque ad Ptolemæi Philadelphi tempora produxisse videretur. » *E M.* Hist. crit., ubi de titulis fabularum disputat p. 411 seqq., et de Διονυσαλεξάνδρῳ (v. veteris Cratini fragmenta) conjecturam profert.

I. ΓΙΓΑΝΤΕΣ.

1.

Athen. 15, p. 661, E : ἐκσεμνύνει δὲ τὴν τέχνην (τὴν μαγειρικὴν) καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος ἐν τοῖς Γίγασι, λέγων

— Ἐνθυμοῦ δ', ὅ τῆς γῆς φασιν, ὡς
ὄζει, καπνός τ' ἐξέρχετ' εὐωδέστερος.
Οἰκεῖ τις, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χάσματι
λιβανωτοπώλης ἢ μάγειρος Σικελικός.

Versu 1 et 2 libri Ἐνθύμει δὲ τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει, sed B inter γῆς et ὡς inserit φασὶ, quem librum secutus sum, γλυκὺ habens pro glossemate, quippe ταυτολόγον, quum sequatur εὐωδέστερος. Dind. Ἐνθυμοῦ δὲ, Meinek. Ἐνθυμεῖσθε. Quod apud Athen. legitur, ἐν τοῖς Γίγασι, idem habet Hesychius v. Παμύλης. Sed 6, p. 241, C, ille ostendit ἐν Τιτᾶσι, quod etiam priore loco Athenæi et apud Hesychium Meinek. reponendum esse suspicatur, quum præsertim Eubulus quoque Titanes docuerit. « Favet huic conjecturæ quodammodo Hesychius, quum dicit Παμύλης : Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης, Photius autem Lex., p. 592, 2 : ἐνομίζοντο δὲ (οἱ Τιτᾶνες) τῶν πριαπωδῶν θεῶν εἶναι. Hinc Eust. ad Hom. p. 985, 51 : ὁ κίναιδος καὶ πειόλης Τιτὰν σκωπτικῶς λέγονται. Gigantes Titanum in locum irrepserunt apud Suidam, Ἰαπετός, εἷς τῶν Γιγάντων (ann. ad Æschyli Ag. 628. *Both.*). Ceterum pergit Athenæus :

παραπλησίαν ὀσμὴν λέγεις ἀμφοῖν γλυκύς,

postremo vocabulo in cod. C omisso. Recte haud dubie Dobræus Athenæo hæc tribuit, ita scripta : παραπλησίαν ὀσμὴν λέγει (sc. ὁ Κρατῖνος) ἀμφοῖν. καὶ ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης..., cujus proxime sequitur locus ex Dysprato. » *E M.*

2.

Hesychius, Παμύλης : Αἰγύπτιος θεὸς πριαπώδης. Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγασιν,

Ὡς σφοδρῶς αἰγυπτιώδης Σώχαρις, Παμύλης.

Ita Meinek. ; codex Ὡς σφοδρῶς. ἢ αἰγ. σόχαρ. .. (Musurus Σόχαρις) παμύλης, quum Cratinus fortasse scripserit Ὡς σφόδρ' ἦς Αἰγ. etc. « Videntur hæc intelligenda esse de homine impense libidinoso. De Sochare et Paamyle cf. Jablonsk. Panth. Ægypt. 5, 7. » *E M.*

II. ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

Athen. 4, p. 177, A : τῶν δ' ἐλύμων αὐλῶν μνημονεύει καὶ Καλλίας ἐν Πεδήταις. Ἰόβας δὲ, τούτους Φρυγῶν μὲν εἶναι εὕρημα.... χρῆσθαι δ' αὐτοῖς καὶ Κυπρίους φησὶ Κρατ. ὁ νεώτερος ἐν Θηραμένει. « Hic Theramenes fortasse Demosthenis obtrectator ille intelligendus est, de quo queritur orator Epist. 4 : nam de antiquiore, qui Cothurnus cognominatus fuit, cogitare vetant temporum rationes. » *E M.*

III. ΟΜΦΑΛΗ.

Athen. 15, p. 669, B : κατὰ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον, ὅς ἐν Ὀμφάλῃ φησὶ

Πίνειν μὲν ὄντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλη.

Libri perperam μένοντα et versu 2 μέλοι. De η et οι confusis v. Cratini Incert. 147, etc. Bergkius πόνος μέλοι. « Verba Herculis, apud Omphalen strenue nepotantis. » *E M.* Τὸν, h. e. τοῦτον, *hunc*, h. e. me.

2.

Pollux 7, 58 : ἐν δὲ τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατίνου Ὀμφάλῃ εἴρηται

— Ὑμεῖς δ' ἐὰν
ἱππίσκον ἢ τρίμιτον ἔχητε,

GIGANTES.

1.

— Recordare, quid de terra narrent,
eam olere, et fumum exire odoratum.
Habitat, ut videtur, in hoc hiatu aliquis
libanoti venditor, vel coquus Siciliensis.

2.

Valde Ægyptiacus es Socharis, Paamyles.

OMPHALE.

1.

Bibere hunc probe beatum
melius est; pugnæ vero ac labores aliorum *sunt* curæ.

2.

— Vos autem si
equulum vel vestem habetis.

ὡς καὶ ταῦτα εἴδη χιτωνίσκων. Ἔχητε, ad vendendum, puto.

IV. ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ.

Diog. Laert. 8, 37, et hinc Suidas v. Ξενοφάνης : ἔσκωψε δὲ αὐτὸν (Pythagoram) Κρ. μὲν ἐν Πυθαγοριζούσῃ· ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις, etc. « Aldobr. *Pythagorizusa*. Etiam Alexis scripsit Πυθαγορίζουσαν. Diogenis libri fere Πυθαγορικοῖς, Arundel. Πυθαγορικαῖς. Fortasse scribendum est Πυθαγορίζουσι, ut titulus fabulæ fuerit Πυθαγορίζοντες, quod ex codice V edidit Bernhardyus. » *E M.*

V. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ.

Diog. Laert. ibidem : ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις φησὶν οὕτως·

Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἄν τιν' ἰδιώτην ποθὲν
λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενον
τῆς τῶν λόγων ῥώμης (γε) ταράττειν καὶ κυκᾶν
τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασι,
τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν, νουβυστικῶς.

Etiam ap. Suidam l. c., qui v. 1 ἐὰν ἰδ. V. 2 διαπειρωμένοις Jos. Scaliger. Versu 3 excidisse videtur γὲ non sine detrimento numerorum.

VI. ΤΙΤΑΝΕΣ.

Athen. 6, p. 241, C, de Corydo parasito Comicorum testimonia afferens : Κρ. δ' ὁ νεώτερος ἐν Τιτᾶσι,

— Κόρυδον, τὸν χαλκότυπον, πεφύλαξο,
ἢν μέν σοι νομιεῖς αὐτὸν μηδὲν καταλείψειν·
μηδ' ὄψον κοινῇ μετὰ τούτου πώποτε δαίσει
τοῦ Κορύδου (προλέγω σοι)· ἔχει γὰρ χεῖρα κραταιάν,
χαλκῆν, ἀκάματον, πολὺ κρείσσονα τοῦ πυρὸς αὐτοῦ.

« Similis vaticiniorum color apud Aristophanem Eq. 1049 (996), et Horatium Sat. 1, 9, 31. » *E M.* Qui ex uno codice C edidit χαλκοτύπον, his annotatis : « fabrum ferrarium cur dicat Corydum, non perspicio. Num χαλκότυπον (sic PVL) explicandum χαλκοῦ κεκροτημένον, ex ære factum sive æneum, propter invictas manus? » Nihil contortius duriusque. Recte tamen ad vulgatum χαλκότυπον rediit vir doctus; sed hoc longe aliud significare arbitror, scil. stigmatiam, ardenti ferro ustum, ut Juvenalis utar verbis Sat. 14, 22. Maleficus igitur fuit iste Corydus, furtisque frequentibus infamis, a quibus perpetrandis ne vi quidem abstinebat, quo pertinet χεὶρ κραταιὰ, etc. Facete, qui hæc dicit, interlocutorem abstinere jubet commercio talis nebulonis, si quidem ipse credat, eum, quamvis sic ditatum, nihil sibi olim hereditate relicturum esse (ἢν μέν, non μή, σοι καταλείψειν). Versu 2 libri ἢν μή σοι, etc., perverso sensu, quemadmodum etiam Arist. Lysistr. 876, aliisque scriptorum locis μὲν et μὴ commutata invenias. Lobeck. ad Phryn. p. 458, οὐ μή σοι νομιεῖς. V. 3 τούτου vel contemnentis est, ut passim οὗτος apud Aristophanem, Sophoclem, etc., vel additum, ut homo distinguatur ab ave cognomini. Lobeckius μετὰ τοῦδ' οὐπώποτε δ. V. 5 vulgo κρείσσω, sed voce κρείσσονα posita hexametrum venustissimum, bucolicum, poetæ restitui.

VII. ΧΕΙΡΩΝ.

Athen. 11, p. 460, F, de κυλικείῳ disserens : Κρ. δ' ὁ νεώτερος ἐν Χείρωνι,

— Πολλοστῷ δ' ἔτει
ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ἥκω· ξυγγενεῖς,
καὶ φράτορας, καὶ δημότας, εὑρὼν μόλις
εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην· Ζεὺς ἔστι μοι
ἕρκειος, ἔστι φράτριος· τὰ τέλη τελῶ.

Versu 2 præter necessitatem Mein. ἥκων, Jacobsio Specim. animadv. ad auct. vett. p. 111 et Porsono Adv. p. 123 auctoribus. V. 3 φράτερας cod. Ad

---

TARENTINI.

Mos eorum est, si quem imperitum,
undecumque ingressum *in urbem*, offenderunt,
explorandæ ejus eloquentiæ, hominem commovere ac turbare
antithetis, finitionibus, membris similibus (orationum),
evagationibus, magnitudinibus, callide.

TITANES.

Corydum, ferro percussum, cave,
si quidem putabis, tibi eum nihil relicturum esse;
neque unquam opsonium cum hoc Corydo communica
(prædico tibi) : nam habet manum fortem,
æneam, infatigabilem, ipsum ignem longe vincentem.

CHIRON.

— Multisque exactis annis
ab hostibus reversus domi adsum; et propinquis
vix inventis curialibusque et popularibus,
in abacum inscriptus sum : (*itaque*) Juppiter est
domesticus, est curialis; tributa solvo. [nihi

quod recepit Mein. V. 4 libri ἐγράφην, ἐν- syllaba forte oblitterata ante εγ. Eust. ad Iliad. p. 1271, 31 : κυλικεῖον ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη... « εἰς τὸ κυλ. ἐνεγράφην », ἤγουν εἰς τὸ συμπόσιον, ὡς οἷα πολιτογραφηθείς που. Hinc Porson. et alii ἐνεγράφην. V. 5 φράτριος Bergk. Commentt. p. 108; libri φρατόριος.

VIII. ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

1.

Diog. Laert. 3, 28 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Κρ. Ψευδυποβολιμαίῳ,

α. Ἄνθρωπος εἶ; β. Δηλονότι. α. Καὶ ψυχὴν ἔχεις;
β. Κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδ' (ἄν), ὑπονοῶ δ' ἔχειν.

Versu 1 sic Meinekius; vulgo, non distinctis personis Ἄνθρ. εἶ δηλ. καὶ ψ. ἔχεις; V. 2 libri οἶδα, ὑπονοῶ δ', quod correxi.

2.

Pollux 7, 211 : παρὰ δὲ τῷ νεωτέρῳ Κρατίνῳ ἐν Ὑποβολιμαίῳ βιβλιοθήκη. « Videtur eadem fabula designari. Nisi Ἀπημπολημένῃ (*Vendita*) scribendum, quod præbet cod. Paris. A. » *Mein.*

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Schol. Platonis Charm. p. 324 Bekk. : παροιμία « Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. »... οἱ δὲ εἶπον αὐτὴν οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλὰ μόνον « Ἐγγύη ἄτη, » καὶ παρέχουσι μάρτυρα τούτου Κρατῖνον τὸν νεώτερον, λέγοντα

α. Εἰς ἐγγύας τρεῖς εἰσπεσὼν ἀνῃρέθην.
β. Οὔπω τότ' ἐν Δελφοῖσιν ἦν τὰ γράμματα,
τὴν ἐγγύην ἄτην λέγοντ'; α. Ἦν· ἀλλ' ἐγὼ φιλέταιρον εἶχον ἦθος.

« Libri v. 1 πεσὼν, v. 2 οὕτω ποτ', v. 4 ἔθος, omissis v. 3 ἦν et λέγοντ', quod Buttmanno debeo. » *Bekker.*

2.

Clemens Alex. Strom. 5, p. 569, B Par., 673 Pott. : καλεῖται δὲ οὕτως (ζάψ) ἡ θάλασσα, ὡς Εὐφορίων... Διονύσιός τε ὁ Ἴαμβος ὁμοίως

Πόντου μαινομένοιο περιστένει ἡ ἁλυκὴ ζάψ.

(Male codd.. Π. μ. περιστείνει ἁλ. ζ. Inusitatum περιστείνειν. Ἡ haustum fuerit ab -ει prægresso. Hiatus non reprehendendus in hoc genere carminum) ὁμοίως δὲ Κρ. ὁ νεώτερος, κωμικὸς,

Καρῖδας ἡ ζὰψ ἐκφέρει, χἰχθύδια.

« Libri καὶ ἰχθύδια. Scripsi χἰχθύδια, quæ perrara crasis est, cujusque nullum apud Atticos poetas exemplum novi. Sed Archilochus apud schol. Ar. Avium 1762 :

Αὐτός τε χἰόλαος, αἰχμητὰ δύο.

Item incertus Quintil. 1, 3, 14 :

Αἰσχρὸν σιωπᾶν χἰσοκράτην ἐᾶν λέγειν.

Sed frequens est apud infimæ ætatis Græculum, Dicæarchi nomen mentitum, velut dicit Descript. Græciæ 97 :

Πόλις Λεβάδεια, χἰερὸν Τροφωνίου. »

E M.

3.

Athen. 11, p. 469, C : μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἡδυποτίδων) καὶ Ἐπιγένης ἐν Ἡρωΐνῃ... Σῆμος δὲ ἀνακεῖσθαί φησιν ἐν Δήλῳ χρυσῆν ἡδυποτίδα... Κρατῖνος δ' ὁ νεώτερός φησι

Παρ' Ἀρχεφῶντος ἡδυποτίδας δώδεκα.

Ita codd. VC. Mendose, neque Athenæi respectu habito, ABP ἡδυπότια. « De Archephonte parasito v. Athen. 6, p. 244, B, D. » *Mein.*

LV.

OPHELIO.

« Suidas. Ὠφελίων, κωμικός. μέμνηται τούτου καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν. φησὶ δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἶναι ταῦτα, Δευκαλίωνα, Κάλλαισχρον, Κένταυρον, Σατύρους, Μούσας, Μονοτρόπους (probabiliter Toup. Emend. 1, p. 458 Μονότροπον). His addenda est *Ialemus*, quam item Amphis docuit, ut Theopompus *Callæschrum*. De ceteris fabulis, quas ex Athenæo se cognovisse dicit Suidas, nihil apud hunc legitur,

---

FALSO SUPPOSITUS.

a. An homo es? b. Scilicet. a. Et animam habes?
b. Secundum Platonem nescivero, sed suspicor me [habere.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. In tria vadimonia illapsus perii.
b. Nondumne tunc Delphis scriptum fuit,
« Vadimonium esse perniciem? » a. Fuit; sed ego sum more sodales amante.

2.

Squillas æstus maris ejicit et pisciculos.

3.

Ab Archephonte hedypotidas duodecim.

etsi ter ad partes vocat Ophelionem; et quas postremo ille nominat, fortasse per errorem, Σατύρους, Μούσας, et Μονότροπον, Phrynicho assignat. Ceterum mediæ poetis comœdiæ Ophelionem accensui maxime propter Platonis commemorationem Athen. 2, p. 66, D. Quodsi eundem, quem Theopompus, Callæschrum excogitavit, jam ante centesimam olympiadem (ante Chr. nat. 379-376) fabulas docuisse censendus est. » *E M.*

I. ΙΑΛΕΜΟΣ.

Athen. 3, p. 106, A, de nomine καρὶς disserens: καὶ Ὠφ... ἐν Ἰαλέμῳ,

Ὀρχοῦνθ', ἅπερ καρῖδες ἀνθράκων ἔπι
πηδῶσι κυρταί.

Versu 1 sic Meinekius. Libri, glossemate inconcinno, quo maculatus etiam est Eust. ad Il. p. 1220, 54, Ὠρχοῦντο ὥσπερ, VL. ὡς. Etiam in Arist. Lysistr. 84 stare posset ἅπερ, quamvis Acharn. 685 habeat eodem sensu ἅπερ, Cf., si tanti est, ann. ad Thuc. 8, 48.

II. ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ.

Athen. ib.: Ὠφ. Καλλαίσχρῳ,

Κυρταὶ δ' ὁμοῦ καρῖδες ἐν ξηρῷ πέδῳ.

Vix aptum sententiæ ὁμοῦ: suspicor poetam dixisse ὅπως, intell. πηδῶσι quippe turbatæ squillæ atque anxiæ, in terram ejectæ.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 43, F: Εὔβουλος (v. ann. ad ejus fragmenta incert. 11) εὑρετικούς φησι τὸ ὕδωρ ποιεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ μόνον,

Τὸν δ' οἶνον ἡμῶν τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖν.

Τὰ αὐτὰ δ' ἰαμβεῖα καὶ Ὠφελίων φησί.

2.

Athen. ib. p. 66, D: ὅτι εἰς τὸ πρόπομα καὶ ταῦτα ἐνεβάλλοντο, πέπερι, φυλλὶς, σμύρνα, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον... Ὠφ.

Λιβυκόν τε θυμίαμα· (μὴ) καὶ βιβλίον
Πλάτωνος ἐμβρόντητον.

Libri Λιβυκὸν πέπερι θυμίαμα καὶ βιβλίον, quæ dupliciter depravata sunt: primum glossemate immisso, eoque falso: neque enim θυμίαμα Λιβυκὸν h. l. est piper, sed unguentum Africanum, μύρον Αἰγύπτιον, quod ille admisceri vino jubet, more Græcorum, de quo Ælianus V. H. 12, 31: μύρῳ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον,... καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρίνης. Deinde, oblitterata forte particula μὴ post -μα, velut nervus sententiæ incisus est, siquidem his verbis admonentur Platonici, ne etiam librum aliquem stupidum (ἐμβρόντητον: v. Ar. Ecclesiaz. 793) Platonis afferant, prælegendum in propomate; quemadmodum philosophi irrideri a Comicis solent. Elmsl. Λιβυκόν τε πέπερι, θ., quod parum est.

3.

Athen. ibid. F: Καρικοῦ (scil. ἐλαίου μνημονεύει) Ὠφ.

— Ἐλαίῳ Καρικῷ δ' ἀλείφεται.

Forte δ' excidit ante α (Δ' A), quod suspicatus est Mein.

4.

Hesychius, Ἶσις: ἔνιοι ὀμνύοντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμου ἐνόσουν. (Specta superstitionem illius etiam Græcorum ævi, ne nomen quidem deæ sanctissimæ tuto pronuntiari posse existimantis!) Ὅθεν ὁ Φιλήμων διὰ τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει. « Ita Musurus; at codex ὠφελίμων. Ophelionis nomen restituendum esse monui præf. ad Menandrum p. xi. De Isidis juramento v. ad Philem. p. 430 (ed. pr.). » *Mein.*

LVI.

ALEXIS.

« Alexis, Thurio, quæ urbs antea Sybaris vocata fuit, oriundus, ut testantur Suidas v. Ἄλεξις et Anonymus in Bibl. Coislin. p. 597, Atticæ civitati adscriptus est (Stephanus Byzant. p. 510, Οἶον: δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἐξ Οἴου Ἄλεξις. Cf. Meurs. De pop. Att. p. 85); neque solus ille, sed Thurii quum circiter olymp. 97, 3 (ante Chr. nat. 389) in servitutem abacti sint a Lucanis

---

IALEMUS.

Saltabant, ut squillæ super carbones
exsiliunt curvæ.

CALLÆSCHRUS.

Curvæ simul (sicut?) squillæ in arido solo.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Vinumque nobis intelligentiam obscurare.

2.

Libycumque unguentum; cave etiam librum
Platonis absurdum *injicias*.

3.

Oleo autem Carico ungitur

(Strab. 6, p. 404, B, et Heyn. Opusc. Acad. 2, p. 141), quumque Al. minimum ad olymp. 123, 1 (ante Chr. nat. 287) ætatem produxerit, completis sex supra centum annis (v. Hypobolimæum fabulam, Plut. De defectu orac. p. 420, E, Clintoni Fast. p. 187 Kr.), satis probabili ratione efficitur, natales ejus incidere in initium olympiadis 97, et parentes, metu Lucanorum, ejusdem olympiadis anno 2, una cum filiolo; patria relicta, Athenis domicilium collocasse. Ibi etiam obiit Al., et quidem, ut fama fuit, in theatro et coronatus. (Plut. De senis admin. reip. p. 785, B: Φιλήμονα τὸν κωμικὸν, καὶ Ἄλεξιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγωνιζομένους καὶ στεφανουμένους ὁ θάνατος κατέλαβεν.) De ceteris viri rebus domesticis nihil compertum habemus, nisi quod Menandri patruus fuisse fertur, filiumque Stephanum, etiam ipsum comœdiarum scriptorem, habuisse secundum Suidam l. l. et Eudociam p. 60; qua tamen in re potest ut Al. commutatus sit cum Antiphane, cujus de filio Stephano idem narrat Anonymus De Com. p. xv, simul referens, nonnullos Menandrum ab Alexide educatum dixisse. Consentaneum est, poetam, proprie mediæ comœdiæ, a quibusdam etiam novæ accenseri propter longævitatem. Fabulas docuisse perhibetur a Suida 245, in quibus complures addubitatas a veteribus; quemadmodum fuerunt, qui Antidoto Πρωτόχορον et Ὁμοίαν, Antiphani autem Ἄντειαν, Ἀλείπτριαν et Ὕπνον tribuerent. In tanta dramatum multitudine, quorum nonnulla latine versa fuisse auctor est Gellius N. A. 2, 23, non est mirum, Alexin subinde eosdem versus diversis locis usurpasse, et alios quoque interdum poetas, v. c. Eubulum (v. Ath. 1, p. 25, F), exscripsisse. Fragmentorum hujus Comici ea indoles est, ut in iis et ingenii ubertas, et mirum elegantiæ omnisque generis facetiarum studium appareant. De recentiore vocum quarundam forma et usu in locis singulis dicetur. » *E Mein.*, qui de singularum fabularum titulis egregie disseruit Hist. crit. Com. p. 377-403.

I. ΑΓΚΥΛΙΩΝ.

« Tempus fabulæ scriptæ indicat Platonis irrisio, quæ movit Clintonum Fast. Hellen. p. 127, ut Ancylionem cum ceteris fabulis, in quibus mentio fit philosophi (scil. Meropide, Olympiodoro et Parasito), ad olymp. 106 (ante Chr. nat. 355-352) referret. De argumento dramatis cf. Eubuli Ancylionem. » *E M.*

Diogenes Laert. 3, 27, de Platone: τοιοῦτος δ' ὢν ὅμως ἐσκώφθη ὑπὸ τῶν κωμικῶν... Ἄλεξις Μεροπίδι... καὶ ἐν Ἀγκυλίωνι,

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρόμμυον.

« Συγγενῶς τρέχων Πλάτωνι significat, opinor, *similis Platoni*, ut Πυθοκλεῖ ἴσα βαίνειν dicitur noto proverbio, de quo Buttmann. in Friedemanni Miscell. 2, 1, p. 50, nos ad Menandri fragm. p. 260, et similiter apud Athen. 15, p. 683, E, Nicander dixit ἰσοδρομεῖν. Photius Lex. p. 551, 8, Συνᾴδων: ἁρμόττων, σ υ ν τ ρ έ χ ω ν (τινὶ, *conspirans cum aliquo*, ut tunc loquebantur, labente græcitate), ὁμοφωνῶν, etc. Cf. Wyttenbach. ad Plut. De sera num. vind. p. 70. Λίτρον καὶ κρόμμυον, videtur proverbialiter dictum fuisse de iis qui omnia scire satagunt. De Platonicis cf. Epicratis Incert. 1. Λίτρον, antiquioris atticismi forma, pro qua νίτρον Alexandri M. demum temporibus invaluisse suspicatur Lobeck. Phryn. p. 395. » *E M.* Versu 2 libri γνώσῃ.

II. ΑΓΩΝΙΣ ἢ ΙΠΠΙΣΚΟΣ.

Agonis erat nomen meretricis (Suidas, Ἀγωνίς: ὄνομα ἑταίρας), Ἱππίσκος autem muliebris vestimenti genus; v. Pollux 7, 13, et Hesych., Cratin. jun., Omphales fr. 2. Fabulam circa olymp. 109 actam videri ostendit Meinek.

1.

Athen. 8, p. 339, C, de Misgola Collytensi, pulchrorum citharœdorum perdito amatore, testimonia scriptorum afferens: Ἀλ. δὲ ἐν Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ,

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὸν Μισγόλαν· οὐ δὲ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.

Versum 1 Euripidis esse, Or. 249, vidit Toup. ad Longinum 15, 2. Codd. AP μὴ πείσειε. Versu 2 libri οὐ γὰρ κιθ., voce præcipua κιθ. tota posita in thesi; quod nefas. De δὲ causali, itemque de γὰρ et δὲ sæpius confusis, res nota. De Misgola Mein. præterea laudat Antiphanem Piscatoribus, Timoclem Sapphone, Æschinem C. Timarch. p. 66 Reisk., etiam ab ipso Ath. commemoratum. « Eundem in longo recensu hominum τὸ ἄρρεν διωκόντων cum Chabria conjungit Libanius Pro saltat. p. 500, D: Εὐμνηστος, Λάϊος, Θράσυλλος, Ἀριστογείτων, Παμμένης, Δημοχράτης, Χαβρίας, Μισγέλαος (leg. Μισγόλαος vel Μισγόλας), Καλλίας, Κριτίας, Παυ-

ANCYLIO.

Loqueris de rebus quas nescis, congener
Platonis, cognoscesque nitrum et cepam.

AGONIS vel EQUULEUS.

O mater, oro te, ne impingas mihi
Misgolam: neque enim ego sum citharœdus.

σανίας, Ἀρχίδαμος, ex quibus conjicere licet, Alexin hanc fabulam docuisse circiter olymp. 109 (ante Chr. nat 343-340) Cf. Clinton. Fast. Hellen. p. 127. » *E M.*

2.

Idem 11, p. 502, F : Ἄλ. δ' ἐν Ἱππίσκῳ ψυκτηρίδιον καλεῖ διὰ τούτων « Ἀπήντων * τῷ ξένῳ, » etc., et 6, p. 230, B : Ἄλ. δ' ἐν Ἱππίσκῳ νεανίσκον παράγων ἐρῶντα, καὶ ἐπιδεικνύμενον τὸν πλοῦτον τῇ ἐρωμένῃ, ταῦτα ποιεῖ λέγοντα « Τοῖς παισί τ' εἶπα, » etc. Ita scribamus :

— α. Ἀπήντων τῇ ξένῃ
εἰς τὴν κατάλυσιν, ᾗ συνῆν Αἴθων ἀνὴρ,
τοῖς παισί τ' εἶπα (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα
θεῖναι· κύαθος δ' ἦν ἀργυροῦς· τοὔκπωμά τοι
ἦγεν δύο δραχμὰς, κυμβίον τε τέτταρας
ἴσως ἑτέρας, ψυκτηρίδιον δὲ δέκ' ὀβολοὺς,
Φιλιππίδου λεπτότερον. β. Ἀλλὰ ταῦθ' ὅμως
πρὸς ἀλαζονείαν οὐ κακῶς νενοημέν' ἦν,
κἀγὼ δὲ πολίτην πτωχαλαζόν' (ἂν) τινα
ἡμέτερον οἶδα.

Versu 1 et 2 libri Ἀπ. τῷ ξένῳ εἰς τ. κατ., * ἡ τόνην αἴθων ἀν., quæ emendavit Grotius Excerpt. p. 557, recte Αἴθωνα (Αἴθων enim scribendum est pro αἴθων) Æthiopem, comitem vel servum exquisitum puellæ (cf. Terent. Eun. 1, 2, 85.), intelligens. Theognis 1209 :

Αἴθων μὲν γένος εἰμὶ, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

V. 5 libri τἀκπώματα : at singuli dicitur pondus poculi. V. 6 τε omittit Ath. libro 11, ibidemque v. 7 verba ἴσως ἑτέρας, quæ et sententiæ et metro conveniunt. Libro 11 δύ' pro δέκ'. V. 8 de *Philippidis* gracilitate v. ad Aristophontis Platonem et Pythagoristen. Cf. etiam Æliani V. H. 10, 6. Quæ sequuntur verba Ἀλλὰ... ἦν, Alexidis, non Athenæi, esse, intellexerunt Porsonus Advers. p. 68 et Jacobsius Additt. p. 139; neque Stephanum et Grotium fugit, etiam illa κἀγὼ... οἶδα ipsius comœdiæ saporem redolere. Ceterum libri ὅλως pro aptiore ὅμως, quæ adverbia commutari solere ostendit Jacobs. ad Anthol. Palat. 3, p. 674. V. 10 codd. temere trajectis verbis οἶδα δὲ κἀγώ τινα πολ. ἡμ. πτωχαλαζόνα.

3.

Idem 15, p. 678, E : εὑρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς χυλιστόν τινα καλούμενον στέφανον.... Ἄλ. δ' ἐν μὲν Ἀγ. ἢ Ἱππ.

— α. Ὁ τρίτος οὗτος δ' ἔχει
σύκων χυλιστὸν στέφανον. β. Ἀλλ' ἔχαιρε καὶ
ζῶν τοῖς τοιούτοις.

« Quos hæc loquentes induxit poeta, mortuorum quorundam hominum imagines contemplari videntur. » *Mein.*, qui alterum interlocutorem immittendum esse suspicabatur. Idem correxit quod legebatur v. 1 δ' οὗτος, « nisi præstabat scribere οὗτος φέρει. »

4.

Idem 11, p. 471, E, de Thericleis poculis (cf. Eubul. Καμπτ. 2, Aristophon. Philon.) dicens : Ἄλ..... καὶ ἐν Ἱππ.

Μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε
καλὴν, ὑπερθέουσαν.

Versu 2 codd. inepte κοίλην. De α et οι permixtis v. index Thucydidis.

5.

Idem 3, p. 120, B : Φειδίππου δὲ (καὶ γὰρ οὗτος ταριχοπώλης) Ἄλ. ἐν Ἱππ. κἀν Σωράκοις. « De Phidippo salsamentario plura attulit Athen. Cf. Bergkii Epist. ad Schillerum p. 156. » *E M.*

III. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 6, p. 223, F, de verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι agens : Ἄλ. δ' ἐν Στρατιώτῃ... καὶ ἐν Ἀδελφοῖς,

α. Ἐγὼ δ' ἔδωκα γάρ τι ταύταις; εἰπέ μοι.
β. Οὒκ, ἀλλ' ἀπέδωκας, ἐνέχυρον δήπου λαβών.

2.

— a. Obviam ivi in deversorium
hospitæ, quam Æthiops comitabatur,
puerosque jussi (duos enim domo ducebam)
pocula nitro purgata in aperto
ponere : erat autem cyathus argenteus; poculum [certe
pendebat duas drachmas, et cymbium quattuor
fortasse alias; refrigeratoriumque vas decem obo- [los,
Philippide levius. b. At sane hæc
ad ostentationem non male excogitata erant;
novique etiam ipse nostrorum quendam civium
in mendicitate ostentatorem.

3.

— a. Tertius autem hic
tortam habet coronam ficulneam. b. At talibus
gaudebat etiam in vita.

4.

Plenum meraci Thericleum poculum hausit
venustum, superfluens.

FRATRES.

a. Egone aliquid dedi his mulieribus? dic mihi.
b. Non, sed reddidisti, quippe pro pignore acceptum.

Perperam libri Ἐγὼ δέδωκα... ἀποδέδωκας. Posterius quidem emendavit Casaub.

IV. ΑΙΠΟΛΟΙ.

Suidas, Τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον : τοῖς εἰς θάνατον κατακριθεῖσι τρία παρετίθουν, ξίφος, βρόχον, κώνειον.... μέμνηται Ἄλ. (Zenobius 6, 11 Ἀλέξανδρος) ἐν Αἰπόλοις. De hoc proverbio Lobeck. Aglaoph. p. 740 citat Mein.

V. ΑΙΣΩΠΟΣ.

Athen. 10, p. 431, D : Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης (de quo v. Pausan. 9, 32, Corn. Nepos, etc.), τὸν οἶνον ὑδαρῆ πωλούντων τῶν καπήλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κεκραμένον ἐκέλευσεν ἄλλον πωλεῖν, ἵν' αὐτὸς ἀκρατέστερον ὠνοῖτο. τὸ παραπλήσιον καὶ Ἄλ. εἴρηκεν ἐν Αἰσώπῳ οὕτως (Æsopo et Solone colloquentibus),

Α. Κομψόν γε τοῦτ' ἐστὶν παρ' ὑμῖν, ὦ Σόλων,
ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὑρημένον.
Σ. Τὸ ποῖον; Α. Ἐν τοῖς συμποσίοις οὐ πίνετε
ἄκρατον. Σ. Οὔτ' ἂν ῥάδιον· πωλοῦσι γὰρ
ἐν ταῖς ἁμάξαις εὐθέως κεκραμένον,
οὐχ, ἵνα τι κερδαίνωσι, τῶν δ' ὠνουμένων
προνοούμενοι τοῦ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν
ἐκ κραιπάλης· τοῦτ' ἔσθ', ὁρᾷς, Ἑλληνικὸς
πότος, μετρίοισι χρωμένους ποτηρίοις
λαλεῖν τε καὶ ληρεῖν πρὸς αὑτοὺς ἡδέως·
τὸ μὲν γὰρ ἕτερον λουτρόν ἐστιν, οὐ πότος,
ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις· θάνατος μὲν οὖν.

Apud Athen. libri ἐκέλ. αὐτὸν πωλεῖν, ἵν' αὐτὸν ἀκρ. ὠνοῖντο, quæ correxi. De confusis plus semel ἄλλος et αὐτὸς v. Thuc. 6, 31. Versu 1 libri antiquiores ὦ Σόλων post εὑρημένον v. 2 inferunt. V. 3 sic Jacobsius. Libri συμποσίοισιν vel συμποσίοις ἵν'. Versu 4 legitur Οὐ γὰρ ῥάδιον, ineleganter quidem, quum sequatur πωλ. γὰρ etc. V. 5, vinum jam aqua mixtum rure in urbem advehebant. Pollux 7, 192 : ἐπίπρασκον τὸ γλεῦκος ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. V. 10 vulgo αὐτούς. Recte Mein. : « Scripsi αὑτοὺς, i. e. ἀλλήλους. »

VI. ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ.

Antiatt. p. 98, 13, Ἡμίκακον : Ἄλ. Αἰχμαλώτῳ. Pollux 6, 162 : ἡμίκακον δὲ Εὐκλείδης (cf. Mein. Hist. crit. Com. p. 269) λέγει καὶ Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως.

VII. ΑΛΕΙΠΤΡΙΑ.

V. Antiphanis fabulam cognominem.

VIII. ΑΜΦΩΤΙΣ.

« Pollux 10, 175 (v. Æschyli Cercyon. 6, p. 38 nostræ ed., ubi forte omissus est numerus) : Ἀλέξιδος δὲ καὶ δρᾶμα Ἀμφωτίς. Ad explicandum titulum fabulæ Hemsterh. affert illa Hesychii, Ἀμφωτίδες, ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσίν, de quibus aurium munimentis disseruit Salmasius. Quum tamen Pollux de instrumentis rusticis agat, magis huc facere videatur Athen. 11, p. 783, D : ἀμφωτὶς ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλητᾶς φησι, τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας. » *E M.*

1.

Pollux 7, 20 : τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον ὀνοκόπον εἴρηκεν Ἄλ. ἐν Ἀμφωτίδι. Ὀνοκόπος τῶν τοὺς ἀλετῶνας τῶνδε κοπτόντων ὄνους. Ita codex Falck. Meinekius scribit

— Ὀνοκόπος
τῶν τοὺς ἀλετῶνας τῶνδε (fort. τούσδε) κοπτόντων ὄνους,

quasi hæc sint poetæ verba, quum ex eo Pollux commemoret tantummodo vocem ὀνοκόπον, ceterisque eam interpretetur. Quæ quidem sic habuisse suspicor in autographo ὀνοκόπος τῶν τοὺς ἀλετῶνας τῶν ἀστῶν δια κοπτόντων ὄνους. Facile enim negligi a scribis poterant ista τῶν ἀστῶν, neque ita raro permiscuerunt δὲ, δὴ, et διά. Ceterum majore corruptione vulgati Pollucis libri Ὀνοκόπος τοὺς ἀλεκτρυόνας τῶν δὲ κοπτόντων ὄνος. « Ὀνοκόπος, *unus, qui molares lapides cædit;* cf. Pyrauni fr. 3. Xenophon Anab. 1, 5, 5, dicit ὄνους ἀλέτας. De ὄνῳ v. interpp. Hesychii v. Μύλη. » *E M.*

CAPRARII.

Tria mortifera (ensis, laqueus, cicuta).

ÆSOPUS.

Æsopus. Elegans hoc est apud vos, Solon,
Athenis, et dextre inventum...
Solon. Quidnam? *Æ.* In conviviis non bibitis
meracum. *S.* Nec sane facile est : nam vendunt
in plaustris statim mixtum,
non lucri causa, sed prospicientes
emptoribus, ne capita lædant
crapula! hic (vides) Græcus est
potus, quo, mediocribus usi poculis,
garriant et nugentur inter se suaviter :
alterum enim est balneum, non potus,
refrigeratorio bibere et cadis; mors sane.

2.

Antiatt. p. 108, 10, Μετάβα : ὥσπερ καὶ « ἀνάβα » καὶ « κατάβα ». Ἀλ. Ἀμφωτίδι. « Κατάβα dixit Aristophanes Ran. 35, Vesp. 973. » *M.* Cf. Matthiæ Gr. § 225, ann.

IX. ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ.

1.

Antiatt. p. 82, 4, Ἀναδενδράς : Ἀλ. Ἀμπελουργῷ.

2.

Ib. 5, Ἀπολογηθῆναι : ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. Ἀλ. Ἀμπ.

X. ΑΝΤΕΙΑ.

Antiphanis Anteam ab Alexide nonnihil refictam esse, refert Athen. 3, p. 127, B : τὸ αὐτὸ δρᾶμα (Antiphanis) φέρεται καὶ ὡς Ἀλέξιδος, ἐν ὀλίγοις σφόδρα διαλλάττον.

XI. ΑΠΟΒΑΤΗΣ.

Athen. 14, p. 638, C : τοῦ Ἀργᾶ μνημονεύει Ἀλ. ἐν Ἀποβάτῃ οὕτως,

— α. Χορόνικος ὁ ποιητὴς ὁδί.
β. Τίνων ποιητὴς ᾀσμάτων; α. Σεμνῶν πάνυ.
β. Τί πρὸς τὸν Ἀργᾶν οὗτος; α. Ἡμέρας δρόμῳ
κρείττων.

Versu 1 Χορόνικος. Similia χορομανής (Ar. Thesmoph. 915), χοροπαίκτης, χοροποιός. V. 3 ἡμ. δρόμῳ. κρείττων. « Affert hæc etiam Eust. p. 1226, 15, comparans πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα Ar. Ran. 91. Synesius Epist. 135, p. 272 : ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ (fort. ἢ) δακτύλῳ γενέσθαι σοφώτερος. De *Arga*, poeta et cantore, Phaniæ Eresii judicium hoc attulit Athen. l. l. : Τελένικος ὁ Βυζάντιος, ἔτι δὲ Ἀργᾶς (cognomen; nomen proprium ignotum) ποιηταὶ [μοχθηρῶν] (est glossema, abhorrens a verbo εὐπόρουν) ὄντες νόμων, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως εὐπόρουν, τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι. Plutarchus V. Demosth. 4 : Ἀργᾶς τοὔνομα ποιητὴς ἦν νόμων πονηρῶν. καὶ ἀργᾶς λέων (perperam libri πον. καὶ ἀργαλέων. immo ἀργᾶς, i. e. ἀργήεις, διάττων ταχέως : v. Schneideri Lex. v. Ἀργήεις, Anaxandrides Hercule. *Both.*). Hesych., Ἀργᾶς : καὶ ποιητὴν μοχθηρὸν Ἀργᾶν ἐκάλουν. Cum Antigenida aulœdo et Cephisodoto citharista Argas conjungitur ab Anaxandride Protes. 1, 17, ex quo discas, eum Iphicratis nuptiis apud Cotyn in Thracia celebratis interfuisse. Ejusdem nomen obscuratum latere puto apud Arcadium p. 21, ubi : περισπᾶται δὲ ἀρχᾶς (immo Ἀργᾶς), πελεκᾶς. » *E M.*

XII. ΑΠΕΓΛΑΥΚΩΜΕΝΟΣ.

« Titulum fabulæ, in quo Casaub. mutatum aliquem in Glaucum intelligit, simplicius trahas ad glaucoma, quo quis affectus fuerit. *Cærulatum* vertit Grotius. *Glaucoma*, incertum quo sensu, Nævius fabulam inscripserat. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 117, E : ἐν δὲ τῷ Ἀπεγλαυκωμένῳ συμβολάς τις ἀπαιτούμενός φησι

α. Παρ' ἐμοῦ δ', ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἕκαστον
πάντα δῷς,
χαλκοῦ μέρος δωδέκατον οὐκ ἂν ἀπολάβοις.
β. Δίκαιος ὁ λόγος. α. Ἀβάκιον ψήφων! λέγ'.
β. Ἓν
ἔστ' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. α. Λέγ' ἕτερον.
β. Μῦς ἑπτὰ χαλκῶν. α. Οὐδὲν ἀσεβεῖς οὐδέπω·
λέγε. β. Τῶν ἐχίνων ὀβολός. α. Ἁγνεύεις ἔτι.
β. Παρῆν μετὰ ταῦθ' ἡ ῥάφανος, ἣν ἐβοᾶθ' ἅμα·
χρηστὴ γὰρ ἦν· ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολούς.
α. Τὸ γὰρ ἐβοῶμεν. β. Τὸ κύβιον τριωβόλου.
α. Συνὸν δὲ χρεών γ' (ἂν) οὐκ ἔπραξας
οὐδὲ ἕν.
β. Οὐκ οἶσθας, ὦ μακάριε, τὴν ἀγορὰν, ὅτι
κατεδηδόκασι τὰ λάχαν' αἱ τρωξαλλίδες.
α. Διὰ τοῦτο τὸ τάριχος τέθεικας διπλασίου;

DESULTOR.

— a. Choro vincit hic poeta.
b. Quibus carminibus? a. Magnificis sane.
b. Quid hic ad Argan? a. Diei cursu
potior.

GLAUCOMATE LABORANS.

1.

a. A me quidem, nisi omnia singulatim dicis,
ne duodecimam quidem chalci partem acceperis.
b. Justa oratio. a. Abacum ad calculandum! dic.
b. Unum
est salsamentum quinque chalcorum. a. Dic aliud.
b. Musculus septem chalcorum. a. Nullum adhuc
[nefas fecisti.
Dic. b. Pro echinis obolus. a. Adhuc pius es.
b. Venit post hæc brassica, cui simul omnes ac-
clamabatis :
bona enim fuit; dedi pro hac duos obolos.
a. Ob id scilicet clamabamus. b. Cybium triobolo.
a. Conjunctam vero rem, qua opus est, ne unam
[quidem curasti.
b. Haud nosti, beate vir, forum : quippe
comederunt olera erucæ. [cisti?
a. An propterea salsamenti duplum pretium fe-

β. Ὁ ταριχοπώλης ἐστίν· ἐλθὼν πυνθάνου·
Γόγγρος δέκ' ὀβολῶν. α. Οὐχὶ πολλοῦ. Λέγ' ἕτερον.
β. Τὸν ὀπτὸν ἰχθὺν ἐπριάμην δραχμῆς. α. Παπαῖ,
ἀνῆκεν, ὥσπερ πυρετὸς, εἶτ' ἂν ἐπιτελεῖ.
β. Πρόσθες τὸν οἶνον, ὃν μεθυόντων προσέλαβον
ὑμῶν, χόας τρεῖς, δέκ' ὀβολῶν ὁ χούς.

Versu 1 et 2 Παρ' ἐμοῦ.... ἀπολάβοις. « Verba ejus, qui symbolas a sodalibus acceperat, ut communes epulas accuraret. Is igitur cum caupone vel coquo agit de pretio singulorum ciborum, quod partim ei nimium videtur. » *E Schw*. Meinck. malit πάντα θῇς. Explico ἐὰν μὴ δῷς, *nisi das*, h. e. dicis. Virgilius Eclogæ 1, 19 :

Sed tamen, iste deus qui sit, *da*, Tityre, nobis.

Ibi Voss. : « *Da*, gewæhlte Sprache, wie bei Statius *datur*, bei Euripides δὸς, und das erwiedernde *accipe.* » V. 3 ἀβάκιον ψήφων (intell. θές. Abacum ponere jubetur servus), ita Palmerius Exerc. p. 496, probante Dobræo. Libri ψῆφον λέγε. β. ἔστ' (ABP λέγεσθαι) ὠμοτ. etc. Ὠμοτάριχον ex versu 4 memorat Athen. 3, p. 117, C. Χαλκοῦς nummus explicatur Bachm. Anecd. 1, p. 312; cf. Pausan. 7, 22. V. 5. « Μῦς etiam μύακες dicti, *musculi* sive *mytuli*, de quibus, annotante Schweigh., Athen. 3, p. 85, D; 86, D et F, Gesner. De aquat. p. 181. » *E M.* V. 7-9 vulgo : β. ἆρ' ἦν (cf. fr. 3) μετὰ τ. ἡ ῥαφ. ἣν ἐβοᾶτε; α. Ναί (duo Mss. ἐβοᾶτ' εἶναι) χρηστὴ γὰρ ἦν. β. ἔδωκα - ὀβολούς. α. τί γὰρ ἐβ.; In verbis χρηστὴ... ὀβολοὺς enuntiatum causale loco priore positum est sententiæ; qua de re v. ann. ad Aristoph. Ecclesiaz. 610; et hæc omnia β persona pronuntiat, non partem eorum α, qui, minime prædicans ipse brassicam, de pretio ejus, quod indicasse statim cogitandus est coquus, exclamat Τὸ (h. e. τοῦτο) γὰρ ἐβοῶμεν, *Ob hoc scilicet clamabamus*. V. 10 codd. insigni depravatione σονεῖν (sic A ὀνεῖν; PV, ὠνεῖν L) κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατο οὐδὲ ἕν. Agnovi συνὸν, i. e. ὃ σύνεστι, *conjunctum* aliquid, addi solitum cybiis, tanquam necessarium, προσῆκόν τι, χρεὼν (v. Schneideri Lex. h. v.). Adjeci ἄν. Olera (λάχανα) potissimum dici putat β (cf. Epicratis Incert. 1); addebantur etiam alia salsamentis. Martialis 5, 79 :

Divisis cybium latebit *ovis*.

V. 11 οἶσθας cod. A; vulgo οἶσθά γ'. V. 12 λάχαν' αἳ Jacobs. pro λάχανα. V. 13 τὸ additum est a Schweigh. Τὸ τάρ., ipsum illud κύβιον. V. 17 libri corrupte, præsertim male collocata voce πυρετὸς, in qua vis sententiæ sita est,

ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' ἐν ἐπιτέλει.

Meinck. conj. ὥσπερ π. ἀνῆκ'. ἐπέτεινε, (vel ἐπιτείνει) δ' ἐπὶ τέλει. Jacobsius quoque et Dobræus ἐπέτεινε.

2.

Idem 6, p. 224, F, de piscariorum insolentia χρήσεις poetarum afferens : Ἀλ. Ἀπεγλαυκωμένῳ,

Τοὺς μὲν στρατηγοὺς τὰς ὀφρῦς ἐπὰν ἴδω
ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν,
οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προτετιμημένους
ὑπὸ πόλεως μείζω τινὰ τῶν ἄλλων φρονεῖν·
τοὺς δ' ἰχθυοπώλας, τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους,
ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς
ἐπάνω γ' ἔχοντας τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι.
Ἐὰν δ' ἐρωτᾷς « Εἰς πόσον τοὺς κεστρέας
πωλεῖς δύ' ὄντας »; « Δέκ' ὀβολῶν » φησίν. « Βαρύ·
ὀκτὼ λάβοις ἄν »; « Εἴπερ ὠνεῖ τὸν ἕτερον ».
« Ὦ 'τᾶν, λαβὲ, καὶ μὴ παῖζε »! « Τοσοῦδ', ἢ παράτρεχε! »
Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς;

Versu 1 Τοὺς στρατ., non militum, sed ἄρχοντας στρατηγοὺς, summos Atheniensium magistratus. V. 4 libri ὑπὸ τῆς πόλεως, hoc nomine occultato in thesi

---

b. Salsamentarius adest : i exploratum.
Conger decem obolorum. a. Non magni. Dic porro.
b. Piscem assatum emi drachma. a. Papæ,
remisit, ut febris, dein *tamen* confecit rem!
b. Adde vinum, quod inebriatis vobis adsumpsi,
tres choas, decem obolis chus.

2.

Strategos quum video supercilia
contrahere, molestum quidem puto,
nec tamen valde miror præcipue honoratos
a civitate paulo sublatioribus quam ceteros esse [animis;
sed piscium venditores male perituros
quum video in terram dejectis oculis, superciliisque
ad verticem adductis, dirumpor.
Quumque rogas « Quo summum pretio
vendis duos mugiles »? « Decem obolis, » inquit. « Durum :
octone sumes »? « Si alterum eorum emis. »
« O bone, accipe, nec lude »! « Tanti emes, vel [prætercurre. »
Hæc nonne ipso felle acerbiora sunt?

(cf. Asclep. 2). Ibidem vulgo μεῖζόν τι, sed ABPV μείζω. Solœce cod. L. μείζω τι. V. 7 libri ἔχοντας ἐπάνω τῆς χορ., etiam vocabulo ἐπάνω male collocato. V. 8 codd. fere ἐρωτήσας, vel ἐρωτήσαις, πόσου. Male C ἐρωτήσῃς, quod tamen acceperunt. V. 11 codd. PVL τοὺς οὐ δεῖ. Coraes apud Schweigh. τόσου δεῖ. Dobr. ad Ar. Pluti 361, dure omissa particula disjunctiva, τοσουδί. παράτρεχε.

3. 4.

Idem 7, p. 301, A, de ἑψητοῖς agens: Ἀλ. ἐν Ἀπεγλ.,

— Καὶ γὰρ ἑψητοί τινες
παρῆσαν ἡμῖν δαιδάλειοί πως·

τὰ γὰρ καλὰ πάντα Δαιδάλου καλοῦσιν ἔργα. (Scil. ridicule si inferiorum artium res sive opera dicuntur, ut h. l. Commemorat hæc Eustath. ad Hom. p. 1169, 12, quo loco usus Meinek. hæc recte constituit Cur. critt. p. 32.) καὶ πάλιν

Τῶν οὖν κορακίνων πεῖραν οὐχὶ λαμβάνεις,
οὐδὲ τριχίδων, οὐδ᾽ οἷον ἑψητῶν τινῶν;

XIII. ΑΠΟΚΟΠΤΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 431, C: Ἀλ. δ᾽ ἐν Ἀποκοπτομένῃ (ita h. l. Ath., sed cod. VL. Ἀ-μένῳ)

Οὐ συμποσίαρχος ἦν γάρ, ἀλλὰ δημίους
ὁ Χαιρέας κυάθους προπίνων εἴκοσιν.

Inepte libri δήμιος. Notum, quid sit δήμια πίνειν: v. Schneideri Lex. v. Δήμιος, et de Chærea, præfecto classis Atheniensium, Thuc. 8. Irridetur vir, qui, convivio præsidens, tanquam symposiarchus, nihil nisi publico sumptu se inebriaverat. Etiam filius ejus vapulat Aristoph. Vesp. 656.

2.

Idem 13, p. 562, D, de Amoris vi et natura: Ἀλ. δ᾽ ἐν Ἀποκ.

— Λέγεται γὰρ λόγος
ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεόν,
τὸν Ἔρωτα, τοὺς δ᾽ ἐρῶντας· αἰτίαν τ᾽ ἔχειν
ἐκεῖνον ἄλλων, ἠγνοηκότας δὲ τοὺς
γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν.

Versu 1 « Λέγεται γὰρ λόγος, ut Hephæst. apud Phrynichum p. 67: λόγος ὥσπερ λέγεται. Respicit locum Eust. p. 987, 25. » *E M.* V. 3 et 4 libri obscure αἰτ. δ᾽ ἔχειν ἐκ. ἄλλως. Nostra sic interpretaberis: causam, cur Amor alis careat, esse eam, quod aliter moveatur, inprimis levitate corporis divini fretus per terram, aquam atque aerem facile incedens: v. Iliad. 1, 44, 47, etc; de alatis autem diis ann. ad Aristoph. Av. 548.

XIV. ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.

« Ἀρχιλόχους dixit Antiatt. p. 106, 16, quo titulo et Cratinus docuit fabulam, quem imitatum esse Alexim haud inepte suspiceris. » *E M.*

1.

Athen. 14, p. 644, B: ὅτι δὲ καλοὺς πλακοῦντας ἐν Παρίῳ τοῦ Ἑλλησπόντου (v. Herodot. 5, 117) φαγεῖν ἔστιν, οἱ ἐπιδημήσαντες μαρτυρήσουσιν· Ἀλ. γὰρ πεπλάνηται, λέγων τοὺς ἐκ Πάρου. λέγει δὲ οὕτως ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρχιλόχῳ,

Ὦ τὴν εὐτειχῆ ναίων Πάρον, ὄλβιε πρέσβυ,
ἣ κάλλιστα φέρει χώρα δύο τῶν συναπασῶν,
κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

« Videtur his compellari Archilochus, Parius poeta. » *Mein.* Versu 1 codd. εὐτυχῆ. Correxit Dindorf.

2.

Antiatt. p. 106, 16, Λαβόμενος: ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἀλ. Ἀρχιλόχοις. Vereor ut huc pertineat Epicl. 1, 8, quod putat Mein.

XV. ΑΣΚΛΗΠΙΟΚΛΕΙΔΗΣ.

Athen. 4, p. 169, D: βατάνιον (sic) δ᾽ εἴρηκεν Ἀντιφάνης... Ἀλ. δ᾽ ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ,

---

3.

— Erant enim pisces quoque aliquot
cocti nobis, dædalei.

4.

Coracinos igitur non gustas,
neque sardas, neque verbi causa pisces aliquos coctos?

ABSCISUS.

1.

Neque enim fuit symposiarchus, sed publico sumptu
Chæreas viginti cyathos propinabat.

2.

— Sermo enim est
sophistarum, non volare deum
Amorem, sed amantes; et causam illi esse, quod
aliis utatur; pictores autem id
nescientes alatum eum pingere.

ARCHILOCHUS.

1.

O bene muratam habitans Parum, beate senex,
quæ pulcherrime universarum regio duo fert,
decus quidem cœlicolis lapidem, mortalibus autem placentas.

— Οὕτως δ' ὀψοποιεῖν εὐφυῶς
περὶ τὴν Σικελίαν αὐτὸς ἔμαθον, ὥστε τοὺς
δειπνοῦντας εἰς τὰ πατάνι' ἐμβαλεῖν ποιῶ
ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Apud Athenæum quidem reliqui βατάνιον, sed ipsius poetæ versu 3 temperare mihi non potui, quin e Polluce 10, 107, unice verum πατάνια arcesserem : nam Athenæi codd. etiam h. l. fere habent βατάνεια, et edd. βατάνι'. Versu 2 librarii, pariter lapsi atque Ἀπεγλ. fr. 2, 4 . scribe περὶ Σικελίαν (ἂν) αὐτὸς etc. V. 3 sic Jungermann. Libri ἐκβαλεῖν, κ et μ confusis, ut apud Cratinum Cleobul. 4. Verba inde ab ὥστε v. 2 Al. paucis mutatis iterum posuit in Crateua, cujus v. fr. 1, v. 21-23.

XVI. ΑΣΩΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Athen. 8, p. 336, D : Ἄλ. δ' ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ, φησὶ Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐν τοῖς περὶ τῶν Τίμωνος Σίλλων, ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι (prudenter fecit Athen. propterea fidem non abrogans Sotioni, quum facile potuerit, ut Græci poetæ fertilissimi opus quoddam in Ægyptum venderetur, relicto nullo cis mare apographo)· ὁ δὲ Σωτίων φησὶν, ἐν τῷ δράματι Ξανθίαν τινὰ οἰκέτην πεποιῆσθαι προτρεπόμενον ἐπὶ ἡδυπάθειαν ὁμοδούλους ἑαυτοῦ καὶ λέγοντα

Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδεῖον, Πύλας,
λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἓν τούτων καλόν.
Πίνωμεν, ἐμπίνωμεν (ἡμένω), Σίκων,
χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν!
τύρβαζε, Μανῆ! γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον·
αὕτη πατήρ σοι καὶ πάλιν μήτηρ μόνη·
ἀρεταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι,
κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων·
ψύξει σ' ὁ δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ,
ἕξεις θ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα·
σποδὸς δὲ τἄλλα, Περικλέης, Κόδρος, Κίμων.

« Quod dicit Athen., se hoc drama nonnisi apud Sotionem invenisse, ejusmodi est, ut dubitationem de γνησιότητι ejus movere posset, nisi fragmenti ea esset indoles, ut Alexide nequaquam indignum videatur, quamvis Atticorum usum desideres in verbis τυρβάζειν et ψύχειν, et in correpta media vocis ἥδιον (de quo cf. Aristoph. Acharn. 254, Av. 738, etc.). His argumentis adducor, ut fabulam neque Alexidem, neque alium Atticum poetam, auctorem habuisse statuam. Quanquam, quod Gaisford. ad Marklandi Supplices 1101 scribit, fragm. illud e doctissimorum virorum sententia Sotioni potius tribuendum esse, quorsum spectet, non reperio : nam Marklandus quidem, quem laudat, ad Euripidis Suppl. 127, insciens plane Sotioni hæc tribuit, Athenæi verbis deceptus, quæ paulo negligentius inspexerat. » Hæc Mein. in Hist. crit. p. 397 seq., et confidentius etiam in annot. vol. 3 p. 395 : « Non Alexidis hæc esse, certissimum est. Ipsi Sotioni præter Marklandum tribuunt Dobræus Advers. 2, p. 317, et Porsonus apud Walpol. Com. Gr. p. 88, cujus conjecturæ in Athenæi verbis nihil præsidii. Similem scenam repræsentaverat mediæ vel novæ comœdiæ poeta, quo utitur Plutarchus Non suav. vivi secundum Epic. p. 1098, B : καὶ γὰρ οἱ θεράποντες ὅταν Κρόνια δειπνῶσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγωσι, περιιόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιούντων, καὶ φθεγγομένων

Τί καὶ κάθῃ; πίωμεν. Οὐ καὶ σίτια
πάρεστιν; ὦ δύστηνε, μὴ σαυτῷ φθόνει, etc. »

Jam absolvamus annotanda ad singulos versus. V. 2 Dindorf. Ἀκαδήμειαν pro Ἀκαδημίαν. Ibidem codd. PVL ὠδεῖον πύλας, nec recte ABC et Casauboni Mss. ὠιδείου πύλας. Πύλαι sunt Θερμοπύλαι, ubi, sicut postea Delphis, Amphictyonum conventus habebatur : v. Bæhr. ad Herodot. 7, 213. Dehortatur igitur servus h. l. et verbis ἀρεταὶ... ὀνειράτων a curandis ingenii operibus (ἀρεταῖς : cf. Aristoph. Lysistr. 510, 512) cum philosophicis tum politicis, ventri studens et præ vino cetera contemnens. « De Odeo a philosophis frequentato vid. Plutarch. De exsilio c. 14, et Diog. Laert. 7 184. » *Mein.* V. 4 libri varié corrupti ἐνπινουμένω,

---

ASCLEPIOCLIDA.

— Tam apte autem opsonare
circa Siciliam ipse didici, ut
convivantes interdum patellis dentes
injicere faciam præ voluptate.

NEQUITIÆ MAGISTER.

Quid talia nugaris, garriens ab imo ad summum
Lyceum, Academiam, Odeum, Pylas,
sophistarum nugas? nihil horum venustum.
Bibamus, strenue bibamus (sedentes), Sicon;
gaudeamus, dum licet animam nutrire!
turba, Manes! ventre nihil suavius :
hic pater tibi, rursusque mater sola;
opera vero ingenii, et legationes, et imperia,
vanæ jactationes, strepitant instar somniorum;
recreabit te deus fatali tempore,
et habebis, quæ comederis biberisque, sola,
pulvis autem cetera, Pericles, Codrus, Cimon.

ἐνπινωμένω, vel ἐμπίνωμεν, ἐμπίωμεν (sine ω̃) σικῶν. Putida repetitione Casaub.

πίνωμεν, ἐμπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων, etc.

Versu 6 libri μανήν. V. 8 Jacobsius ἀρχαὶ δέ. V. 9 « Phrynichus Bekkeri p. 48, 18, Καινὰ ψοφεῖν : καινῶς κομπάζειν. Lege κενὰ et κενῶς. V. 10 ita Muretus ex veteribus libris. Vulgo ψ. σε δαίμων. V. 12 scripsi σποδὸς, ut voluit Dobr. Advers. 2, p. 317. Libri σποδοί, et PVL eodem errore Κόδροι. » *E Mein.*

XVII. ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

Antiatt. p. 108, 3, Μικρόφωνος : Ἀλ. Ἀταλάντη. « Eodem titulo inscriptæ complures Comicorum fabulæ ferebantur; cognomine drama Turpilii, qui magni fecisse videtur Alexidem, ad imitationem ejus compositum fuisse credas. » *E M.*

XVIII. ΑΤΘΙΣ.

1.

Athen. 9, p. 386, C : καὶ σὺ γὰρ, ὡς ἔοικε, μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸν Ἄλεξιν οὐδενὸς ἐμψύχου μεταλαμβάνεις, ὅς φησιν ἐν Ἀτθίδι τάδε,

α. Ὁ πρῶτος εἰπὼν, ὅτι σοφιστὴς οὐδὲ εἷς
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν·
ἐγὼ γὰρ ἥκω νῦν ἀγοράσας οὐδὲ ἓν
ἔμψυχον· ἰχθῦς ἐπριάμην τεθνηκότας
μεγάλους· κρεάδι' ἀρνός ἐστ' ἂν πίονος,
οὐ ζῶντος· οὐχ οἷόν τε γάρ. β. Τί ἄλλο; α. Καὶ
ἡπάτιον ὀπτὸν προσέλαβον. Τούτων ἐὰν
δείξῃ τις ἢ φωνήν τι ἢ ψυχὴν ἔχον,
τρὶς ὁμολογῶ 'δικεῖν, παραβαίνων τὸν νόμον.

Versu 5 libri ἀρνὸς ἐσθίειν πίονος. Schweigh. et vulgo edd. ἐστι π. V. 6 altera persona vulgo perperam omissa γάρ τι ἄλλο. Nec sufficit Casauboni scriptura γάρ. τί ἄλλο; Recte Καὶ cod. B; minus recte PVL ναί. Vid. ann. ad Pherecr. Κρατ. 12 V. 8 libri φωνήν τιν' vel τινα. Correxit Grotius. V. 9 libri vitiose ἀδικεῖν προσομολογῶ καὶ παραβαίνειν τ. ν. Tria empta dixerat a persona : proinde, si viva fuerint, se ter peccasse; sophistarum lege ista migrata. Πρὸς et τρὶς commutata, ut apud Cratinum Νόμ. 14. Vulgo, auctore Grotio, ἀδικεῖν ὁμολογῶ καὶ παρ. τ. ν. Ceterum his sophistæ irridentur, tanquam parci et miseri.

2.

Photius Lex. p. 244, 23, Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον. Ἀλ. Ἀτθίδι,

Φῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ,
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον.

Codex Πῶς itemque Suidas in eadem v. De confusis Π et Φ v. ad Thuc. 8, 53. « Comparasse videtur poeta ingravescens aliquod malum cum tempestate sensim sensimque ingruente. » *E M.*

XIX. ΑΧΑΪΣ.

1.

Stobæus Floril. 29, 33, cum lemmate Ἀλέξιδος Ἀχαιΐδι.

Ὅτι πάντα τὰ ζητούμεν' ἐξευρίσκεται,
ἂν μὴ προαποστῇς, μηδὲ τὸν πόνον φύγῃς·
ὅπου γὰρ εὑρήκασιν ἄντωποί τινες
μέρος τι τῶν θείων τοσοῦτο, τῶν τόπων
ἀπέχοντες, ἄστρων ἐπιτολὰς, δύσεις, τροπὰς,
ἔκλειψιν ἡλίου (τε), τί τῶν κοινῶν κάτω
καὶ συγγενικῶν δύναιτ' ἂν ἄνθρωπον φυγεῖν;

Versu 1 Meinek. Ἅπαντα τὰ ζ. V. 3 libri putide ἄνθρωποί τινες. V. 4 et 5 iidem mendose τοσούτῳ τῷ τόπῳ ἀπέχοντες. V. 6 τὲ metri firmandi et cæsuræ legitimæ causa inserui, haustum, ut videtur, a τί vicino.

2.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 339, 8 : ἔστι δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδός τι ἅμματος. Ἀλ. Ἀχαΐδι,

— (Τὴν) ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος
ἔσφιγξας οὐ καλῶς λυθεῖσαν.

ATTICA.

1.

a. Qui primus dixit, sophistam nullum
animati quid edere, sapiens fuit :
ego enim nunc adsum animato
empto nullo. Pisces mercatus sum mortuos,
magnos; carunculæ agni sunt pinguis,
non vivi; non enim potuit. b. Quid aliud? a. Etiam
hepatium assum adsumpsi. Horum si quod
quisquam ostenderit vocem vel animam habere,
ter me peccasse fateor lege migrata.

2.

Lucem obnubilat primum Juppiter tacite,
dein magis magisque.

ACHÆIS.

1.

Omnia quæsita inveniri,
nisi ante desistas et laborem fugias :
nam ubi intuentes quidam invenerunt
tantam divinorum partem, procul a locis
eorum, astrorum ortus, occasus, conversiones,
et eclipsin solis, quid communium infra
et congenitarum rerum fugere possit hominem?

2.

— Vinculum socci
solutum non bene ligasti.

ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἄλλοι τῇ λέξει. Codex turbata serie ἀγχ. τῆς ἐμϐ. οὐ καλῶς ἔσφ. λυθ. Initio τὴν addidit Meineck.

XX. ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ.

Antiatt. p. 115, 12, Ὑποχροῦσαι : τὸ ἐμποδίσαι. Ἀλ. Βοστρύχῳ. « Scil. in dicendo; cf. Elmsl. ad Ar. Acharn. 38. » *E M.*

XXI. ΒΡΕΤΤΙΑ.

1.

Athen. 14, p. 650, C : ὅτι δὲ τὰς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, Ἀλ. ἐν Βρεττίᾳ παρίστησι διὰ τούτων,

— α. Εἶδές ποτε
πίνουσιν ἀπίους ἀνδράσιν παρακειμένας
ἐν ὕδατι; β. Πολλὰ πολλάκις δήπου. Τιή;
α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμϐάνει
τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην ἀεί;
β. Δηλονότι.

Versu 2 libri πίνουσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρ. Miror, hæc venditari pro versu, non dicam Alexidis, sed cujusvis, quæ cæsura laborant, et in quibus primaria vox ἀπίους delitescit. Adeo turbavit glossema ἀνθρώποις. « Ἀπίους in hoc versu respexerunt schol. Aristoph. Eccl. 355, gramm. Bekkeri p. 425 init., Suidas v. Ἄπια. » *Mein.* Versu 3 vulgo - ἐν ὕδ. πολλῷ; β. πολλάκις δήπου. τί οὖν; Bene Mein. ita, ut edidi, nisi quod reliquit τί οὖν minus commodum : posui τιη' : v. index Aristoph. h. v. « Teles Stob. Floril. 93, 31 (p. 237 Gaisf.) : θρύπτει δ' ὁ πλοῦτος καὶ μαλάττει (hæc καὶ μαλ. delenda, ex glossemate illata. *Both.*) λαϐὼν πολλὰ πολλάκις καὶ τὰς ὑγιεινὰς φύσεις. (Teles, opinor,

θρύπτει δὲ πλοῦτος πολλὰ πολλάκις λαϐὼν
... καὶ τὰς ... ὑγιεινὰς φύσεις. *Both.*)

Cinnamus Hist. 2, p. 28 ed. Bonn. : πολλὰ πολλάκις ἐν οὐ μετρίαις ἐμοὶ πονουμένῳ πραγμάτων δυσχολίαις οὗτος, τῶν ἄλλων ἀπειρηκότων, μέγας ἐν βουλαῖς ὤφθη. » *E M.* Cf. Ar. Thesmoph. 286, Ecclesiaz. 1102. Aquæ autem immissa veteres refrigerasse videntur pira, sole fervefacta in arboribus.

2.

Stobæus Flor. 105, 4, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Βρεττίας, et omisso indice fabulæ Arsenius Viol. p. 101.

Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν, ὥσπερ οἱ κύϐοι·
οὐ ταὔτ' ἀεὶ πίπτουσιν, οὐδὲ τῷ βίῳ
ταὐτὸν διαμένει σχῆμα, μεταϐολὰς δ' ἔχει.

« Plutarchus Moral. p. 467, A : κυϐείᾳ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπείκασεν. Terentius Ad. 4, 7, 21 :
Ita vita est hominum, quasi quum laudas tesseris. »
E M.

XXII. ΒΩΜΟΣ.

Pollux 7, 72 : τὴν δὲ ἐργαζομένην τὸ λίνον λινουργὸν ἂν εἴποις, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Βωμῷ

Γυνὴ λινουργὸς περιτυχοῦσ' ἀφείλετο.

Ita Porson. Libri περὶ τοίχους.

XXIII. ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

1.

Athen. 12, p. 544, E : κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν (Aristippum) Ἀλ. ἐν Γαλατείᾳ ποιεῖ τινα θεράποντα διηγούμενον περί τινος τῶν μαθητῶν τάδε·

Ὁ δεσπότης οὑμὸς περὶ λόγους γάρ ποτε
διέτριψε, μειρακίσκος ὤν, καὶ φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθ', (ἔθνος)
ὥς φησ', Ἀρίστιππός τις εὐφυὴς σοφῶν,
μᾶλλον δὲ πρωτεύων θ' ἁπάντων τῶν τότε,
ἀκολαστίᾳ τε τῶν γεγονότων διαφέρων·
τούτῳ τάλαντον δοὺς μαθητὴς γίγνεται
ὁ δεσπότης καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ
ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτυσίαν συνήρπασεν.

BRUTTIA.

1.

— a. Vidistin' unquam
bibentibus viris adjacentia in aqua
pira? b. Persæpe nimirum. Quid igitur?
a. Nonne unusquisque semper electum sumit
innatantium mitissimum?
b. Scilicet.

2.

Tale quiddam est vita, quale tesseræ :
non eædem semper cadunt, nec vitæ
eadem manet forma, sed mutationes habet.

ARA.

Mulier lintearia forte præsens abstulit.

GALATEA.

1.

Dominus enim meus olim orationibus
occupabatur juvenis, et philosophiæ
se applicuit. Cyrenæus hic fuit, ut (populus)
narrat, Aristippus quidam ingeniosus inter sapientes
immo potius (et) princeps tunc omnium,
et vita dissoluta insignis inter genitos;
hujus discipulus talento dato fit
dominus; et artem quidem non optime
didicit, sed ciborum conditionem simul arripuit.

Versu 3 et 4 ἐνταῦθα, ὥς φησ', Ἀρίστιππός τις, σοφιστὴς (prius σοφιστῶν scriptum fuisse putes), εὐφυής, μᾶλλον etc. Vicit etiam hic, ut tot aliis in locis, glossema familiare librariis : vix enim dubitandum est, quin Al. dixerit σοφῶν, ut Herodotus 2, 49 : Μελάμποδα... ἄνδρα σοφὸν, Xenophon Mem. Socr. 2, 1, Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς, etc. Posui ἔθνος, forte omissum post simile -ῦθα. Pro arbitrio Schweigh. et Mein. :

— ἐνταῦθά τις,
ὥς φασ', Ἀρίστιππος, σοφιστὴς εὐφυής,

quorum versuum posterior tam elumbis est, quam qui maxime. Versu 5 addidi θ', Casaubonus τῶν. V. 6 vulgo ἀκολασία. Sed alterum Meinek. et gramm. Bekkeri Anecd. p. 367, 24, Ἀκολασία Θουκυδίδης ἔφη, ἀκολαστία δὲ Ἄλεξις. V. 7 τάλαντον δούς. « Primus Socraticorum fuit Aristippus, qui mercedem a discipulis exigeret, teste Diogene Laert. 2, 65. V. 9 τὴν δ' ἀρτυσίαν συνήρπασεν, *artem vero cibos condiendi simul arripuit.* (Similiter Latini dicunt *occasionem, opem,* etc., *arripere.*) Cf. Lobeck. ad Soph. Ajacem v. 16. Libri ἀρτηρίαν, quod frustra tueri conatur Coraes. Scripsi ἀρτυσίαν, etsi alias non lectum, sed recte dici ostendit ὀψαρτυσία. Aristippi gulositas cum aliunde nota est, tum et Diogene Laertio, 2, 75. » *E M.*

2.

Idem 7, p. 314, D, de νάρκῃ pisce : Ἀλ. ἐν Γαλ.

Νάρκην μὲν οὖν, ὥς φασιν, ὠνθυλευμένην
ὀπτᾶν ὅλην.

3.

Antiatt. p. 93, Εὐοψίαν : ἀντὶ τοῦ εὐπροσωπίαν. Ἀλ. Γαλ. Pollux 6, 38 : Ἀλ. εὐοψίαν εἶπεν. Apud Bekkerum εὐωψίαν.

4.

Photius p. 302, 2, et, omissis poetæ et fabulæ nominibus, Antiatt. p. 109, 11, Νομικόν : τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων.

XXIV. ΓΡΑΦΗ.

Athen. 13, p. 606, A : Κλείσοφος ὁ Σηλυμβριανὸς, τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐρασθεὶς, κατέκλεισεν αὑτὸν ἐν τῷ ναῷ, ὡς πλησιάσαι δυνησόμενος, καὶ ὡς ἠδυνάτει διά τε τὴν ψυχρότητα καὶ τὸ ἀντίτυπον τοῦ λίθου, τηνικαῦτα τῆς ἐπιθυμίας ἀπέστη, καὶ προβαλλόμενός τι σαρκίον ἐπλησίασε. τῆς πράξεως ταύτης μνημονεύει καὶ Ἀλ. ὁ ποιητὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Γραφὴ λέγων ὧδε,

— Γεγένηται δ', ὡς λέγουσι, κἀν Σάμῳ
τοιοῦθ' ἕτερον· λιθίνης ἐπεθύμησεν κόρης
ἄνθρωπος, ἐγκατέκλεισέ θ' αὑτὸν τῷ νεῷ.

« Cf. Philemonis fragm. incert. 35. Hæc fabula, in qua inductus fuerit homo pictæ mulieris amore captus, fortasse Aristæneto ansam dedit epistolæ 10 libri 2. » *E M.*

XXV. ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ.

« Hujus comœdiæ quod argumentum fuerit, ex titulo suspicari licet. Scilicet illis temporibus, quibus permulti Athenienses insano quodam studio rerum Laconicarum ferebantur, etiam mulieres, quum magnas sui generis prærogativas esse viderent apud Lacedæmonios (v. Aristot. Polit. 2, 7, 9), libido invasit in majorem se libertatem vindicandi et omnia suo arbitrio agendi. Id Al. in lusum jocumque verterit, fortasse exemplo Aristophanis, cujus Ecclesiazusas hoc dramate imitatum esse Nostrum, probabiliter conjicit Bœttigerus Opusc. 1, p. 301. Amphidis fabulam cognominem memorat Athen. 8, p. 336, C. De scriptura γυναικοκράτεια, sive potius γυναικοκρατία, disseruit Lobeck. in Parergis ad Phrynichi Ecl. p. 525. » *M.*

1.

Pollux 9, 44 : προσαριθμητέον δὲ τοῖς δημοσίοις θέατρον, καὶ θεάτρου μέρος πρὸς τοῖς προειρημένοις κερκίδα, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν Ἀλέξιδος Γυναικοκρατίᾳ,

Ἐνταῦθα περὶ τὴν ἐσχάτην δεῖ κερκίδα
ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας.

Versu 1 κερκίδα. Vetus glossa, apud Gesnerum Thes. L. L. : *cuneus*, θεάτρου κερκὶς, item φυλὴ θεάτρου. Mendose liber φιλή. Cf. Schneideri Lex. v. Κερκίς. Versus 2 satis immodulate procedit, ut malim

ὑμᾶς θεωρεῖν ὡς καθιζούσας ξένας.

2.

Athen. 3, p. 125, B : Ἀλ. δ' ἐν Γυν. ζωμοτάριχόν τινα κέκληκεν ἐν τούτοις,

---

2.

Torpedinem igitur, ut aiunt, fartam
assa totam.

PICTURA.

Evenit etiam, ut narrant, Sami
simile quiddam : lapideam virginem
homo concupivit et se ipse inclusit templo.

MULIERUM IMPERIUM.

1.

Hic circa ultimum oportet cuneum
vos spectare assidentes veluti peregrinas.

— Ὁ δὲ Κίλιξ' ὅδ' Ἱπποκλῆς,
ὁ ζωμοτάριχος ὑποκριτής.

Malim Οἶδε Κίλιξ etc.

XXVI. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 443, E : καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς Ἄλ. ἐν Ὀπώρᾳ φησὶ ... κἀν Δακτυλίῳ,

Εἶτ' οὐχ ἁπάντων ἐστὶ τὸ μεθύειν κακὸν
μέγιστον ἀνθρώποισι καὶ βλαβερώτατον;

2.

Antiatt. p. 92, 5, Ἐκκόψαι : ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις. Ἄλ. Δακτυλίῳ. Suidas et Zonaras Lex. p. 671, Ἐκκόψαι : νικῆσαι. οὕτως Ἄλ. « Sed poeta non ἐκκόψαι simpliciter, sed ἐκκόψαι κύβοις dixerit. » *Mein.*

XXVII. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ἢ ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

« Ex Athen. 14, p. 663, C, discimus, Demetrium fuisse repetitam recensionem fabulæ Philetæri nomine inscriptæ. Qua in fabula si Al. Demetrii Poliorcetæ laudes celebravit, apertum est, illa Athenæi 6, p. 241, B, in quo Corydus perstringitur, ex prima editione petita esse. Egregie quidem fr. 6 convenit in Demetrium juveniliter lascivientem; sed fateor tamen, hanc valde incertam esse suspicionem. Latine hoc drama reddidisse putatur Turpilius : v. Casaub. ad Athen. 8, p. 338, D, et Scal. ad Varr. 6, p. 248 Bip. Nævii Demetrium habemus apud Varronem l. l. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 338, D : Ἄλ. δ' ἐν Δημητρίῳ Φάϋλλόν τινα κωμῳδεῖ ὡς φίλιχθυν ἐν τούτοις,

Πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε βορρᾶς ἢ νότος
ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθῦς οὐκ ἂν ἦν
οὐδενὶ φαγεῖν· νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασι
τούτοις Φάϋλλος προσγέγονε χειμὼν τρίτος·
ἐπὰν γὰρ ἢ 'κνεφίας καταιγίσας τύχῃ
εἰς τὴν ἀγορὰν, τοὔψον πριάμενος οἴχεται,
φέρων ἅπαν τὸ λειφθὲν, ὥστε γίγνεται
ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Versus 1-3 vertit Turpilius in Demetrio ap. Non. p. 488, 18 :

Antehac si flabat aquilo aut auster, inopia
tum erat piscati.

Quæ pridem compararunt Scalig. ad Varr. p. 248 Bip. et Victorius V. L. 7, 16. Versu 2 ἂν ἦν Porson. Vulgo ἐνῆν. Versu 3 ita Schweigh. Libri νῦν, metro claudicante. V. 5 legebatur ἐπὰν γὰρ ἐκνεφ. V. 6 εἰς pro ἐς Dind. V. 7 male libri ληφθέν. V. 8 sub ictu ponendum erat λαχάνοις, quare sic scribo :

τὸ λοιπὸν ἐν λαχάνοισιν ἡμῖν ἡ μάχη.

2.

Idem 6, p. 241, B, de Corydo, parasito famoso, dicens, qui videtur eum, cujus hæc verba fuerunt in dramate, ad prandium invitasse, illo dubitante, an talis viri invitatio accipienda sit : Ἄλ. Δημητρίῳ ἢ Φιλεταίρῳ,

— Ἀλλ' αἰσχύνομαι
τὸν Κόρυδον, εἰ δόξω συναριστᾶν τισιν
οὕτω προχείρως· οὐκ ἀπαρνοῦμαι δ' ὅμως·
οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος, ἂν καλῇ τις.

Meinek. : « Non puto locum persanatum esse; ac nescio an poeta tale quid scripserit : κἂν τις αὐτὸν μὴ καλῇ. » Puto sic bene habere sententiam. Ceterum magis placeret -ἂν καλῇ τις ἂν δὲ μή, si verisimile esset, hoc excidisse.

3.

Idem 7, p. 314, D, de νάρκη disserens : Ἄλ. ἐν Γαλατείᾳ ... ἐν δὲ Δημητρίῳ,

Ἔπειτα νάρκην ἔλαβον, ἐνθυμούμενος,

2.

— Scit Cilix hic Hippocles,
salsamenti in jusculo cupidus actor.

ANNULUS.

Tandem non est omnium ebrietas malum
maximum hominibus et reprehensione dignissimum?

DEMETRIUS, sive SODALIUM AMANS.

1.

Antehac quidem, si boreas flabat vel notus
in mari vehemens, piscibus nemo poterat
vesci; nunc autem ad hæc flamina
Phayllus accessit tertia tempestas :
simulac enim forte (velut) ex nube præcipitatur
in forum, opsonio empto abit,
omne reliquum auferens, ut
postea de leguminibus pugnandum sit nobis.

2.

— Sed pudet me
Corydi, si videbor tam facile prandere cum quibusdam
hominibus : nec tamen recuso,
ut ne ille quidem, si quis eum invitet.

3.

Dein torpedinem sumpsi, recordatus,

ὅτι δεῖ, γυναικὸς ἐπιφερούσης δακτύλους
ἁπαλούς, ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἓν τούτους παθεῖν.

Eosdem versus posuit in Crateua fr. 1, 9-11, nisi quod ibi legitur τούτων, mendose quidem. Versu 2 codd. præter C ὅτι δὴ γυν.

4.

Idem 3, p. 108, A : ταγηνιστῶν δ' ἰχθύων μνημονεύει Ἄλ. ἐν Δημ., καθάπερ κἀν τῷ προκειμένῳ δράματι. Crateuam dicit, cujus vid. fr. 1, 12 seqq.

5.

Idem 14, p. 663, C : συνεμφῆναι γὰρ βουλόμενος ὁ Ἄλ. τὴν ἀκολασίαν τῆς παρασκευῆς, προσέθηκε τὸ λέπεσθαι. ἔχει δ' ἡ σύμπασα ἐκλογὴ οὕτως, οὖσα ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος, ὃ ἐπιγράφεται Δημήτριος·

Τοὖψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον
σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε,
λέπεσθε, ματτυάζετε!

τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι (scil. recentiores post Aristophanem) ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς. Ex Athenæo petiit Eust. ad Iliad. p. 1752, 2. V. 3 ματτ., v. ann. ad Ar. Nub. 445.

6.

Stobæus Floril. 115, 7, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Δημητρίου, et sine titulo Athen. 2, p. 36, E, (Ἀλ. δέ που φησὶν ὡς etc.), et Eust. ad Iliad. p. 1449, 24.

Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
τρόπον τιν' ἐστί· καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
πολλή γ' ἀνάγκη, καὶ τὸν ἄνδρ', ἀποζέσαι
πρώτιστον ἀφυβρίσαι τ', ἀπανθήσαντα δὲ
σκληρὸν γενέσθαι· παρακμάσαντα δ' ὧν λέγω
τούτων ἁπάντων, ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω
ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν, τότε
πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν,
ἡδὺν θ' ἅπασι τοὐπίλοιπον διατελεῖν.

Versu 2 καὶ γὰρ pro τὸν γὰρ Stobæi codex Paris. V. 3 Dindorf. πολλή 'στ' ἀνάγκη. Ἀποζέσαι, cf. Terent. Ad. 1, 2, 72. V. 4 Stob. ἀφυβρίσαντ' ἀποινήσαντα δέ, Athenæi libri fere omnes ἀφυβρίσαι τε ἀπανθῆσαι πάλιν. Correxit Valcken. ad Herodot. 9, 31. (Cf. 2, 40, cum Bæhrii ann.), et postea Brunck. apud Schweigh. « Apte hæc in juvenem conveniunt, qui, postquam primæ pueritiæ flos et gratia, ipsam petulantiam comitans, abscessit, durus fit et acerbus, quemadmodum et insequens statim fructus in uva aliisque arborum fructibus; sive ad recentes vini flores referre malueris, quibus peracta effervescentia in fundum dejectis limpidum quidem fieri vinum incipit, sed durum statim atque acerbum est, donec progressu temporis mitescat. » *E Schw.* V. 7 τότε pro ποτὲ Boissonad. apud eundem.

XXVIII. ΔΙΑΠΛΕΟΥΣΑΙ.

Antiatt. p. 91, 21, Ἐπιχαιρέκακος : Ἄλ. ἐν Διαπλεούσαις λέγει

Ἐπιχαιρέκακος εἶ, καὶ φθονεῖς τοῖς πλησίον.

Cf. Anaxandr. Incert. 8. « Suspicari possis ἐν Δὶς πλεούσαις. » *Mein.*

XXIX. ΔΙΔΥΜΟΙ.

1.

Athen. 10, p. 446, F : καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὅς ἐν Διδύμοις φησὶ

Τούτῳ πρόπιθ', ἵνα χαὐτὸς ἄλλῳ.

Libri πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ. Correxit Dindorf.

2.

Idem 15, p. 686, A : κελεύω (δ') αὐτόν, κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος Διδύμους, χυδαίοις στεφανωθέντα στεφάνοις ἐξάγεσθαι τοῦ συμποσίου. τῶν δὲ χυδαίων στεφάνων μνημονεύων ὁ κωμῳδιοποιός φησι

---

feminæ digitos teneros, si afferat eos,
a spina nihil pati debere.

5.

Opsonium hoc jussum, mulieres, sumite,
parate, bene vivite, propinate vobis invicem,
luxuriamini, mattyas lingite!

6.

Simillimus natura homo est vino
quodammodo : nam et vinum recens
prorsus oportet, et virum, defervere
primum omnium ac desævire; quum autem defloruit,
durum fieri; et post imminutionem horum
omnium, quæ dico, despumata
superante ista insania, tum
potabile fieri, et virum rursus firmari,
suavi in posterum omnibus et vino et homine manente.

MULIERES NAVIGANTES.

Malis gaudes, et vicinis invides.

GEMINI.

1.

Huic propina, ut etiam ipse alii propinet

Στεφάνων δὲ * τουτωνὶ χύδην πεπλεγμένων.

Mendosum est τουτωνὶ, et alter versus, ut arbitror, forte omissus a librariis; quo suppleto ex Athenæi verbis sic scribamus licet,

Στεφάνων δὲ τουτονὶ χύδην πεπλεγμένων
κέλω στεφανωθέντ' ἐξάγεσθαι τοῦ πότου.

Στεφάνων pro στεφάνοις, elegante usu genitivi. Κέλω admittendum puto pro κελεύω apud Alexidem, ut alia, quæ Mein. commemoravit Hist. crit. p. 379 et 380. Minus placet κέλομαι propter anapæstos duo continuos, quod rarum in versu senario.

3.

Pollux 9, 153 : Ἀλ. ἐν Ποιητρίᾳ εἴρηκεν « ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ τοῦτο ποιῶ, » τὸ δὲ « ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος » ὁ αὐτὸς ἐν Διδύμοις. » Hujus locutionis exempla vide apud Platonem Phædr. p. 275, B, Republ. p. 364, A, Hieroclem Stob. Flor. 85, 21. Qui integrum locum, quo respexit Pollux, fortasse servavit ibid. 62, 40, cum lemmate Ἀλέξιδος :

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλῆθος ἐμφερεῖς τοὺς οἰκέτας
ἔχοντας ὄψει τοὺς τρόπους τοῖς δεσπόταις·
τοῖς ἤθεσιν γὰρ, οἷς ὑπηρετοῦσ' ἀεὶ,
προσέχουσα τούτοις ἡ φύσις κεράννυται.

Si recte conjeci, versu 1 legendum est ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Versu 3 libri τοῖς ἤθ. γὰρ τοῖσδ' ὑπηρετοῦσι καὶ προσέχουσα, etc. Valckenarii elegantem conjecturam recepi. » *E M.*

XXX. ΔΥΣΠΕΝΘΩΝ.

Athen. 10, p. 441, D : ἐν δὲ Δυσπενθοῦντι Ζωπύρας τινὸς (bibacis vetulæ) μνημονεύων (Alexis) φησὶ « καὶ Ζωπύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον. » Furcilla extruso glossemate scribamus

— Καὶ Ζωπύρα,
οἰνηρὸν ἄγγος.

Ceterum libri Δυς πενθοῦντι, quod corrigere non dubitavi.

XXXI. ΔΟΡΚΙΣ ἢ ΠΟΠΠΥΖΟΥΣΑ.

1.

Athen. 3, p. 104, D : Ἀλ. μὲν οὖν (Callimedontem, oratorem parvæ staturæ, Demosthenis ætate clarum; v. Euphron Παραδιδομένῃ Athen. 3, p. 100, D) ἐν Δορκίδι ἢ Ποππυζούσῃ φίλιχθυν εἶναι κοινῶς παραδίδωσι, καθάπερ καὶ ἄλλοι τῶν κωμῳδιοποιῶν, λέγων οὕτως,

Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον,
ὥς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα
στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν,
ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ,
ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον
σωτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν.

Versu 3 στήσειν cod. C.

2.

Idem 9, p. 395, B : ἐν δὲ Ῥοδίῳ (« fortasse ponendum est Δορκίδι, vel concedendum in Schweighæuseri conjecturam, qui Ῥόδιον ἢ Ποππύζουσαν alterius fabulæ διασκευὴν fuisse suspicatur. » *E M.*) ἢ Ποππυζούσῃ θηλυκῶς εἴρηκε (περιστερὰ) καὶ ὅτι αἱ Σικελικαὶ διάφοροί εἰσι·

— Περιστερὰς
ἔνδον τρέφω τῶν Σικελικῶν τούτων πάνυ
κομψάς.

Sic versu 2 Dindorf. ex cod. B; ceteri τρέφων.

3.

Idem 10, p. 431, A : καὶ Ἀλ. ἐν Δορκίδι ἢ Ποππ.

— Τρεῖς φιλοτησίας ἐγὼ
μεστὰς προπίνω γ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένας.

Versu 2 libri Τῆς φιλ. quod recte correxit Jacobs.

2.

Coronis autem tunc temere nexis
coronatum educi jubeo e convivio.

3.

Sed plurimum servos dominis
similes videbis moribus :
eorum enim semper, quibus famulantur,
consuetudini observatæ illorum natura admiscetur.

MALE LUGENS.

— Et Zopyra,
vas vinarium.

DORCIS vel POPPYZUSA.

1.

Piscariis decretum est
ut aiunt, aeneam Callimedonti
statuam ponere Panathenæis in foro piscario,
quæ assum carabum dextra teneat,
quippe artis eorum soli
servatori, quum ceteri omnes eam disperdant.

2.

— Columbas
intus alo harum Sicularum
comptissimas.

3.

— Ter ego salutem
plenis poculis propino, pari cum pari mixto.

Additt. p. 234. V. 2 vulgo προπίνω, ἴσον etc. Opem tulit Mein.

XXXII. ΔΡΩΠΙΔΗΣ.

1.

Athen. 3, p. 125, F : ὅτι δ' ἔπινον καὶ γλυκὺν οἶνον, μεταξὺ ἐσθίοντες, Ἄλεξίς φησιν ἐν Δρωπίδῃ·

Εἰσῆλθεν ἡ 'ταίρα (γε), φέρουσα τὸν γλυκὺν
ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ, πετάχνῳ τινὶ,
ἀστειοτάτῳ τὴν ὄψιν, οὔτε τρυβλίῳ,
οὔτε φιάλῃ, μετεῖχε δ' ἀμφοῖν τὸν ῥυθμόν.

Δρωπίδης nominis proprii exempla ponit Mein. Hist. crit. p. 399. Versu 1 γε absorptum, ut videtur, a vocabulo vicino propter γ et φ litterarum similitudinem. Caret autem versus legitima cæsura. Τὸν γλυκὺν, intell. οἶνον, quam ellipsin commemoravit L. Bos. p. 347 ed. Schæferi, exemplo tamen ejus nullo adscripto. V. 2 ita Casaub. Libri πετάχμῳ, πεντάχμῳ, πενταδράχμῳ. Athen. 11, p. 496, A, Πέταχνον : ποτήριον ἐκπέταλον, οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Δρωπίδῃ. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον. V. 4 libri ὁμοιοτελεύτως et omnino minus bene ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Δ' unus servavit cod. A.

2.

Idem 4, p. 171, B : παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ... παραγοράζειν δ' Ἄλ. ἐν Δρωπίδῃ.

3.

Pollux 10, 121 : τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα [καὶ σπάθην] (hæc καὶ σπάθη delenda ob ea quæ sequuntur) κλητέον ... Ἀλέξιδος μέντοι ἐν τῷ Δρωπίδῃ σπάθην τὴν σπαθίδα εἰπόντος,

— Τὴν σπάθην
ἐν τῷ μύρῳ καθῆκε.

H. e. ἐγκαθῆκε τῷ μ. per tmesin. Ita scripti; editi glossemate inconcinno εἰς τὸ μύρον καθ.

XXXIII. ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ.

1.

Athen. 3, p. 109, B : ἐπεὶ δὲ ἤδη ἄρτοι εἰσεκομίζοντο καὶ πλῆθος ἐπ' αὐτοῖς παντοδαπῶν βρωμάτων, ἀποβλέψας εἰς αὐτὰ ἔφη

— Τοῖς ἄρτοις ὅσας
ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί!

φησὶν Ἀλ. ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ.

Ταλαίπωροι dictum ironice pro κακοί, ut apud Aristoph. Av. 135. Vapulant venditores multorum panum aliorumque eduliorum, quibus quasi insidiantur cupidini hominum ita, ut vel furta non vereantur. Est igitur ἄρτοις dativus instrumenti, quod dicunt, actionis.

2.

Idem 8, p. 340, C : τὰ αὐτὰ ἰαμβεῖα (quæ Al. in Phædone posuit) φέρεται κἀν τῇ ἐπιγραφομένῃ Εἰς τὸ φρέαρ.

3.

Ib. p. 364, F : ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα. ... Ἀλ. γοῦν ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ φησὶ

— α. Νυνί γέ τοι
ἡ δεσπότις προὔπεμψέ μ', οἴνου κεράμιον
τῶν ἔνδοθεν κομιοῦντ' ἐκεῖθεν. β. Μανθάνω·
ἐπιδόσιμον παρὰ τἄλλα τοῦτ' ἔσται. Φιλῶ
αἰσθητικὴν γραῦν.

Versu 1 sic Mein. pro Ν. τέ μοι. V. 2 Schweigh. ἡ δεσπότις, et Mein. προὔπεμψέ μ', ubi codd. ὁ δεσπότης προὔπεμψεν, cod. B προὔπέκυψεν.

XXXIV. ΕΙΣΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 691, E : ὡς λῆρον εἶναι τὰ ἐν τῷ Εἰσοικιζομένῳ Ἀλέξιδος ταυτί,

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου, (πρᾶγμά τι

DROPIDES.

1.

Intravit amica, ferens dulce *vinum*
in argenteo quodam poculo, petachno
elegantissimi adspectus, neque patella,
neque phiala, utriusque autem formæ participe.

2.

Clam (*seorsim*) opsonari *vel* mercari.

3.

— Spatham
demisit in unguentum.

AD PUTEUM.

1.

— Panibus
quot retia tendunt pessimi mortales!

3.

— a. Nunc igitur
hera præmisit me, ut vini testam
earum, quæ intus sunt, afferrem. b. Intelligo :
corollarium præter cetera hoc erit. Amo
sapientem anum.

IN DOMUM RECEPTUS.

1.

Neque enim ex alabastro ungebatur

γιγνόμενον ἀεὶ, κρονικὸν,) ἀλλὰ τέτταρας
περιστερὰς ἀφῆκεν ἀποβεβαμμένας
εἰς οὐχὶ ταὐτὸν μὰ Δία τὴν αὐτὴν μύρον,
ἰδίῳ δ' ἑκάστην· πετόμεναι δ' αὗται κύκλῳ
ἔρραινον ἡμῶν θαἰμάτι' αὐτοῖς στρώμασι·
μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι·
ἠλειφόμην θὐόμενος ἰρίνῳ μύρῳ.

Versus 1 priora verba habet etiam Eust. ad Hom. p. 1161, 30. V. 2 codd. τέσσαρες. Κρονικὸν i. q. ἀρχαῖον, ut Ar. Pluti 577 aliisque locis. V. 4 τὴν αὐτὴν, intell. ὁδὸν tropice *modum*, de quo cf. Arist. Eq. 931, L. Bos. Ellips. gr. v. Ὁδός. V. 6 vitiose libri θαἰμάτια τὰ στρώματα. De σὺν intelligendo in αὐτοῖς v., si tanti est, Matth. Gr. § 400, f. Dindorf. θαἰμάτια καὶ στρώματα. Versum 7 ex Euripidis Telepho sumptum esse, annotavit Valck. ad Theocr. Adon. p. 414. V. 8 ἰρίνῳ pro ἠρίνῳ Canterus. « Ibidem libri θυόμενος : at neque de sacrificio quidquam in superioribus legitur, neque hic ei locus est : sunt enim hæc militis aut legati Atheniensis verba, ex Persia reducis, et de rege unguenta profundente per luxuriem narrantis. » *E M.* Quem deceptum arbitror verbo θυόμενος, quod scripsi per crasin θὐόμενος pro τοι ὑόμενος, quemadmodum τἄρα pro τοι ἄρα et similia dicuntur.

2.

Idem 11, p. 502, D, et hinc Eust. p. 1632, 12 : Ἀλ. Εἰσοικιζομένῳ φησὶ « τρικότυλον ψυγέα. »

3.

Idem 14, p. 613, C : ὁ ἔξοινος ... παρ' Ἀλέξιδι ἐν Εἰσοικ.

Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα.

Idem 15, p. p. 685, F : οὕτως δ' (ἔξοινος) εἴρηκε τὸν μεθύσην Ἀλ. ἐν Εἰσοικ.

« De quarto quodam fragmento lacero et defecto v. Incert. 29. » *Mein.*

XXXV. ΕΚΠΩΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

1.

Athen. 15, p. 691, D : οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν Σαρδιανῶν γένος φιλόμυρον ἦν, ὡς Ἄλεξίς φησιν ἐν Ἐκπωματοποιῷ,

* Ἀεὶ φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος,

ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Vix, et ne vix quidem, Alexidis hæc est manus : scribam, præcipuis vocibus sub ictu collocatis,

Φιλόμυρον ἅπαν τὸ Σάρδεων ἀεὶ γένος.

Vulgata digna librario artis ignaro.

2.

Antiatt. p. 82, 7, Ἄσημον : ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου Ἀλ. Ἐκπ.

XXXVI. ΕΛΕΝΗ.

Athen. 13, p. 563, D : Ἀλ. Ἑλένῃ,

Ὡς ὅστις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων
ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ γιγνώσκει λόγον,
τῆς ἡδονῆς ἔστ', οὐχὶ τῶν φίλων, φίλος,
ἀδικεῖ δὲ τὸν Ἔρωτ' ἐμφανῶς θνητὸς θεὸν,
ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιῶν.

Versu 1 libri αὐτῆς, αὖ τῆς, αὖθις ἀκμ. sine τῆς, quod addidit Jacobsius, *ipsius* (i. e. veri) *vigoris*. Cf. Ar. Ecclesiaz. 720. Terentius Eun. 2, 3, 27 : Ch. *Anni sedecim.* Parm. *Flos ipsus.* « Locus ex alterutra duarum insequentium fabularum desumptus videtur. » *Mein.* Immo unum drama fuisse puto, inscriptum Ἑλένης ἁρπαγὴ ἢ μνηστῆρες, quo hæc omnia pertineant. V. 2 libri perperam γινώσκει. V. 5 τοῖς ἄλλοις, h. e. adultioribus, quorum corpora defloruerunt.

XXXVII. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ.

1.

Priscianus 18, p. 205 ed. Kr. : *Attici* ἐντρέπομαι τοῦτο καὶ τούτου. ... Ἄλεξις Ἑλένης ἁρπαγῇ « Ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται. » Probabiliter Meinek. :

(res, quæ semper fit, saturnia), sed quattuor
columbas emisit immersas
non eidem, per Jovem, pariter unguento,
sed proprio singulam : quæ circumvolantes
rigabant nobis vestes cum ipsis stragulis :
ne invideatis mihi, Græcorum viri principes!
humectabar igitur impletus irino unguento.

3.

Ebrius talia faciebat.

POCULORUM FABRICATOR.

Unguentorum amans omne semper est Sardium genus.

HELENA.

Nam quicumque ipsum florem amat corporum,
neque alius rei pretium cognoscit,
voluptatis, non amicorum, amicus est,
injuriamque Amori manifestam facit mortalis deo,
suspectum ceteris omnibus eum reddens.

Ἀκόλαστος εἶ, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπει·

addens « Nisi forte aliquid excidit : τὴν δὲ πολιὰν τοῦ πατρὸς οὐκ ἐντρέπεται. »

2.

Antiatt. p. 106, 22 : Λάκαιναν τὴν παρθένον φασὶ δεῖν καλεῖν, τὴν δὲ χώραν Λακωνικήν. Ἄλ. Ἑλένης ἁρπ.

XXXVIII. ΕΛΕΝΗΣ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ.

1.

Antiatt. p. 96, 10, Εἷς ἕκαστος· Ἄλ. Ἑλένης μνηστῆρσι. V. ann. ad Cratini Νόμ. 3.

2.

Idem p. 99, 20, Θερμολουτεῖν : Ἄλ. Ἑλ. μνηστ. « Θερμολουτεῖν etiam Hermippus fr. incert. 1. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 594. Num forte θερμολουτρεῖν, ut Aristoph. Dæt. fr. 41, ψυχρολουτρεῖν? » *E M.*

3.

Athen. 14, p. 650, E. Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ « μῆλα καὶ ῥοὰς (i. e. quasi dicas *convivia*) λέγεις. » Ἄλ. (Ἑλένης supplet Mein.) Μνηστῆρσι

Ῥοὰν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς αἰτῶν.

Putido errore scribæ αὐτῶν. Symbolam poposcisse illiberalior aliquis dicitur : v. ann. ad Ar. Vesp. 1222.—Alia erat poetæ sententia, si huc pertinet a Leutschio collatus locus ex Arsenii Violario p. 391, Οὐδὲ ῥοιὰν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς δέξαιτο ἄν : ἤγουν παρὰ πονηρῶν οὐδὲ χρηστὰ λαμβάνειν. Sic igitur jam hæc scribit Meinek. in ed. altera p. XVIII :

Οὐδὲ ῥοὰν γλυκεῖαν ἐκ τῆς δεξιᾶς
δέξαιτ' ἂν αὐτῶν,

ne malum quidem Punicum dulce ipsorum e manu accipiat.

XXXIX. ΕΛΛΗΝΙΣ.

Athen. 6, p. 226, F : οὐκ ἀπιθάνως δὲ καὶ Δίφιλος ἐν Ἐμπόρῳ περὶ τοῦ παμπόλλου πιπράσκεσθαι τοὺς ἰχθῦς λέγει ... Ἄλ. δ' ἐν Ἑλληνίδι,

Ἀεὶ δὲ καὶ ζῶντ' ἐστὶ καὶ τεθνηκότα
τὰν τῇ θαλάττῃ πολέμι' ἡμῖν θηρία·
ἂν ἀνατραπῇ γὰρ * πλοῖον, εἶθ', ὡς γίγνεται,
ληφθῇ νεῶν τις, καταπεπώκασ' εὐθέως·
αὐτοὶ δ' ἐπὰν ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁλιέων,
τεθνεῶτες ἐπιτρίβουσι τοὺς ὠνουμένους·
τῆς οὐσίας γάρ εἰσιν ἡμῶν ὤνιοι,
ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐθὺς ἀποτρέχει.

« Versu 2 libri ἐν. Scripsi τὰν : nimirum excidit τὰ post τεθνηκότα. » *Mein.* V. 3 mendosum videtur γὰρ πλοῖον, quum plura navigia dicantur v. 5. Scribo ἂν ἀνατραπῇ πλέων γάρ, εἶθ' etc. V. 5 αὐτοί, ἰχθῦς intell. ἀπὸ κοινοῦ. Querela de caritate piscium Athenis. V. 8, cf. Ἐπίκληρον fr. 1.

XL. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Athen. 3, p. 119, F : τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τάριχος, ὡς καὶ πολίτας ἀναγράψαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὥς φησιν Ἄλ. ἐν Ἐπιδαυρίῳ οὕτως·

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' * υἱεῖς Ἀθηναίους, ὅτι
εἰσήγαγεν (τὸ) τάριχος· οὓς καὶ Τιμοκλῆς
ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη
σατύροις ἐνεῖναι.

Versu 1 verti ἐνιεῖσ' Ἀθηναίοις. Nam glossema est υἱεῖς vel sphalma. Meinek. conjiciebat ποιεῖν « Ἀθ. Chærephilum salsamentarium ejusque filios Demosthenis opera civitate donatos esse, tradit Dinarchus. In Demosth. § 43. » *E M.* Versu 4 libri ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.

XLI. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, D : πρὸς δὲ τοὺς περιέργως ὀψωνοῦντας τάδε φησὶν Ἄλ. ἐν Ἐπικλήρῳ,

Ὅστις ἀγοράζει πτωχὸς ὢν ὄψον πολύ,

HELENÆ RAPTUS.

Dissolutus es, neque canitiem revereris.

HELENÆ PROCI.

3.

Quippe malum Punicum e manu poscens.

GRÆCA.

Semper autem, et viva et mortua,
nobis inimica sunt maris animalia :
si quis enim naufragium facit et postea, ut fit,
navigium aliquod capitur, deglutiunt statim ;
ipsique *pisces* si capiuntur a piscatoribus,
mortui perdunt ementes :
patrimonii enim nostri pretio emuntur,
pauperque mercatus statim profugit.

EPIDAURIUS.

Chærephili autem filios inserunt Atheniensibus, quia
ille invexit salsamenta, quos etiam Timocles
equis insidentes videns duo scombros
interesse dixit satyris.

HEREDE ORBA.

1.

Quicumque, pauper quum sit, multum mercatur
[opsonium,

ἀπορούμενός τε τἄλλα πρὸς τοῦτ' εὐπορεῖ,
τῆς νυκτὸς οὗτος τοὺς ἀπαντῶντας ποιεῖ
γυμνοὺς ἅπαντας· ὥστ', ἐπάν τις ἐκδυθῇ,
τηρεῖν ἕωθεν εὐθὺς ἐν τοῖς ἰχθύσιν·
ὃν δ' ἂν γ' ἴδῃ πένητα πρῶτον καὶ νέον
παρὰ Μικίωνος ἐγχέλεις ὠνούμενον,
ἀπάγειν λαβόμενον εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Versu 4 ὥστ' posui pro mendoso librorum εἶτ'. V. 5 τηρεῖν, infin. sensu imperativi. V. 6 vulgo ὃν δ' ἂν ἴδῃ πρῶτον πέν. καὶ νέον. Forte γ' oblitteratum fuerit post ν simile. Dindorf. ὃν ἂν δ' ἴδῃ. Πένητα perperam collocatum in thesi. V. 7 Athen. ib. B : Ἄλεξις δ' ἐν Ἐπ. Μικίωνος, ἰχθυοπώλου τινὸς μνημονεύει. « Omnem pauperem, qui pisces emat, grassatorem esse dicit nocturnum, » etc. *E Cas.*

2.

Antiatt. p. 81, 20 : αἰτεῖσθαι γάρ φησι τὸν ἀποδιδόντα, τὸν δὲ μὴ ἀποδώσοντα αἰτεῖν. (Vitiosissima hæc ita sunt scribenda : γάρ φασι τὸν ἀποδώσοντα, τὸν δὲ μὴν ἀπολαβόντα αἰτεῖν.) Ἀλ. δ' Ἐπ. ἐκδιδόντος τινὸς θυγατέρα,

Ἀλλ' ἔγωγ', ὦ παῖ, δίδωμι, καὶ ποιήσω πάνθ', ὅσα
οὗτος αἰτεῖται παρ' ἡμῶν.

Versu 1 sic Dobr. ad Ar. Acharn. 254, elegantioribus numeris quam Bekker. ἔγωγε, παῖ. Codex ἐγὼ παῖ.

3.

Idem p. 104, 24, Καχουχία : Ἀλ. Ἐπ. « Atticistæ requirebant, opinor, καχεξία. » *Mein.*

XLII. ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Antiatt. p. 112, 9, Προσέκοψεν : ἀντὶ τοῦ προσέπταισεν. Ἀλ. Ἐπιστολῇ. Eadem Phot. et Suid. v. Προσέκοψεν, sed fabulæ nomine omisso.

XLIII. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ.

Athen. 10, p. 443, F : καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον Ἀλ. ἐν Ὀπώρᾳ φησὶν .... κἀν Ἐπιτρόπῳ δ' ἔφη

Πολὺς γὰρ οἶνος πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

« Cf. Philemonis fr. incert. 42. Cod. ὁ οἶνος, h. e. ᾧνος, quod fortasse præstat. » *E M.*

XLIV. ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

Athen. 7, p. 294, A, de congro pisce : Ἀλ. ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

Γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη
ὑπεργέμοντα.

Ita Porson. Libri inconcinne Γ. δ' ὁμοῦ μέλη σωρ. πιμ. ὑπ.

XLV. ΕΡΕΤΡΙΚΟΣ.

Athen. 7, p. 326, D : Ἀλ. δ' ἐν Ἐρετρικῷ τάδε ποιεῖ λέγοντα μάγειρον,

— Τευθίδες, πίνναι, βάτις,
σῖμος, ἀφύαι· κρεάδι', ἐντερίδι' ἅμα.
— Τὰς μὲν τευθίδας,
τὰ πτερύγι' αὐτῶν συντεμὼν, στεατίου
μικρὸν παραμίξας, περιπάσας ἡδύσμασι
λεπτοῖσι χλωροῖς, ὠνθύλευσα.

Versu 1 ita Gesner. De aquatil. p. 885. Libri σπῖναι, B πίναι. Versu 2 libri δῆμος, ἀφ., κρ., ἐντερίδι'· ἀλλὰ τὰς μὲν τευθ. etc. « Pro δῆμος forsan χῆμος scribendum, ut idem sit quod χήμη, sicuti χάννος dicebatur et χάννη. (V. 4 πτερύγια, *alæ*, h. e. pinnæ : tropice dictum.) V. 5 ἡδύσματα λεπτὰ χλωρὰ Schweigh. recte interpretatur *condimenta ex herbis minutim concisis* (*viridibus. Both.*) : v. Athen. 4, p. 170, A. Libri λεπτοῖς. » *E M.*

XLVI. ΕΡΙΘΟΙ ἢ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ.

Vide infra Παννυχὶς, ἢ Ἔριθοι, supra Εἰς τὸ φρέαρ.

---

ceterisque egens hoc abundat,
noctu hic occurrentes facit
nudos omnes, ut, si quis veste spoliatus fuit,
eum mane speculari statim oporteat in foro pisca-[rio,
et, quem primum viderit mendicum juvenemque
a Micione anguillas ementem,
prehensum abducere in custodiam.

2.

At ego quidem, filia, do, faciamque omnia,
quæcumque hic expetit a nobis.

TUTOR.

Multum enim vinum multa peccare facit.

SEPTEM AD THEBAS.

Congrique simul acervata membra,
pingui abundantia.

ERETRICUS.

— Loligines, pinnæ, raja,
simus, apuæ; carunculæ, intestina simul.
— Loligines quidem,
alis earum resectis, adipis
paulo admixto, circumsparsis
minutatim concisis viridibus condimentis farsi.

XLVII. ΗΣΙΟΝΗ.

1.

Athen. 11, p. 470, E : καὶ μήποτε Ἀλ. ἐν Ἡσιόνῃ θηρικλείῳ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα, ὅταν οὑτωσὶ λέγῃ,

— Γενόμενος δ' ἔννους μόλις
ἤτησε κωλῆν, καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς
ἕλκει, καταντλεῖ, κατά τε τὴν παροιμίαν
Ἀεί ποτ' εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος,
ἄνθρωπός ἐστι.

Versu 1 ἔννους cod. C, ceteri εὔνους. V. 2 κωλῆν. Perperam codd. VL κύλην, P κοίλην κύλην, deleto κοίλην, C κύλικα, quod temere acceperunt, quum κωλῆ edaci Herculi conveniat. Cf. Arist. Plut. 1124. Πυκνὰς, scil. κύλικας, πόσεις, cf. Ar. Eq. 107. V. 4 libri αἰεί. « In proverbio εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος, utrem ad bibacitatem, saccum ad edacitatem, spectare annotavit Dalecamp. De ἀσκῷ cf. Antiph. Æol. 2. » *E M.* Qui recte correxit v. 5 librorum ἄνθρωπος.

2.

Idem 9, p. 367, F : ἐπὶ σκεύους οὖν εἴρηκεν (τὸ παροψίς) ... καὶ Ἀλ. ἐν Ἡσιόνῃ,

Ὡς (δ') εἶδε τὴν τράπεζαν ἀνθρώπους δύο
φέροντας εἴσω, ποικίλων παροψίδων
κόσμου βρύουσαν, οὐκέτ' εἰς ἔμ' ἔβλεπ' οὖν.

Versu 1 libri ἴδε pro εἶδε, scil. Hercules edax et bibax. Addidi δ'. V. 3 vulgo εἰς ἐμὲ βλέπων, ut PVL, βλέπον AC. Hæc ipsius Hesiones, jam ab Hercule neglectæ, verba esse, intellexit Mein.

XLVIII. ΘΕΟΦΟΡΗΤΟΣ.

1

Athen. 15, p. 700, A, de λύχνῳ, λυχνούχῳ et φανῷ disserens, laudato Alexidis loco ex Medone : ἐν δὲ Θεοφορήτῳ, inquit, ὁ αὐτὸς Ἀλ.

Οἶμαί γ' ἐπιτιμᾶν τῶν ἀπαντώντων τινὰς
ἡμῖν, ὅτι τηνικαῦτα μεθύων περιπατῶ·
ποῖος γάρ ἐστι φανὸς, ὡς πρὸς τῶν θεῶν,
τοιοῦτος, οἷος ὁ γλυκύτατος ἥλιος;

Versu 1 libri οἶμαι γὰρ ἐπ. Correxit Jacobs. V. 3 φανός, cf. Arist. Lysistr. 292. Ὡς πρὸς τῶν θεῶν, *ut a diis*, h. e. si quis spectat faces deorum, divina lumina, solem, lunam, sidera, fulmina, etc., non hominum tædas. Libri inusitate, minusque apta sententia, ὦ πρὸς τῶν θεῶν. Versus 3 et 4 ex parte apposuit Eustath. p. 1571, 11.

2.

Idem 9, p. 369, E : ταύτης (τῆς ὠπτημένης γογγυλίδος) μνημονεύει... καὶ Ἀλ. ἐν Θεοφορήτῳ,

Λάλῳ Πτολεμαίῳ γογγυλίδος ὀπτῶ τόμους.

Ptolemæo, grammatico, nisi fallor (v. Athen. 11, cap. 63), rapa se ait coquere, quibus ei os obturet. Vulgo Λαλῶ Πτ. γ. ὀπτῶν τ. Cod. C ὀπτῆς, quod etiam ipsum tolerabile est, intellecto δὸς vel simili verbo.

XLIX. ΘΕΣΠΡΩΤΟΙ.

Athen. 12, p. 552, E, de gracilitate Philippidis poetarum afferens testimonia : Ἀλεξίς τ' ἐν Θεσπρωτοῖς φησιν

Ἑρμῆ, θεῶν προπομπὲ καὶ Φιλιππίδου
κληροῦχε, Νυκτός τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου.

Mercurium Philippidis κληροῦχον vocat, hominem macie simillimum mortuo velut sortitum. V. 2 Νυκτὸς ὄμμα, periphrasis Noctis : v. ann. ad Eur. Iphig. Taur. 110. « Noctem et Mercurium, mortuorum ductorem, nescio quis alloquitur, τὸ νεκυομαντεῖον apud Thesprotos consulturus. » *E M.* De hoc mortuorum oraculo cf. Herodot. 5, 92, § 29, Pausan. 9, 30, 6, Magnini *Origines du Théâtre moderne*, 1, p. 72.

L. ΘΗΒΑΙΟΙ.

Athen. 4, p. 159, D : Χρύσιππος... νεανίσκον

HESIONE.

1.

— Vix mentis compos factus
armum poposcit, et deinde sumpto poculo
identidem bibit, denuo implet calicem, et ad pro-
[verbium
Semper bene habet uter, et bene saccus,
homo est compositus.

Ut (autem) homines duo mensam
introferre vidit variorum cupediorum
decore abundantem, non amplius me respexit scilicet.

FATIDICA.

5.

Arbitror quidem me reprehendere obviorum
aliquos, quia hoc tempore ebrius circumeo :
at quænam fax, deorum si spectas,
talis est, qualis dulcissimus sol?

2.

Loquaci Ptolemæo raparum coquo frusta.

THESPROTI.

Mercuri, deorum præcursor, Philippidemque
sortite, et Nox nigro peplo!

φησί τινα ἐκ τῆς Ἰωνίας σφόδρα πλούσιον ἐπιδημῆσαι ταῖς Ἀθήναις,... πυνθανομένου δέ τινος αὐτοῦ, ποδαπός ἐστιν, ἀποκρίνασθαι, ὅτι πλούσιος. μήποτε τοῦ αὐτοῦ μνημονεύει καὶ Ἀλ. ἐν Θηβαίοις, λέγων ὧδε,

α. Ἔστιν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; β.· Πλούσιος·
τούτους γὰρ ἅπαντάς φασιν εὐγενεστάτους
εἶναι, πένητας δ' εὐπατρίδας οὐδεὶς ὁρᾷ.

Versu 2 libri δὲ particula ineleganter illata, quam et superior sententia habet, et sequens, τούτους δὲ πάντας, etc. Sæpe γὰρ et δὲ confusa. Consimili lusu Plautus, a Meinekio allatus, Captiv. 2, 2, 27:

Quo de genere natu'st illic Philocrates? b. Polyplusio:
Quod genus illic est unum pollens atque honoratissimum.

V. 3 εἶναι addidit Dindorfius, qui etiam οὐδεὶς scripsit pro οὐδὲ εἷς et εὐπάτριδας.

LI. ΘΗΤΕΥΟΝΤΕΣ.

Stobæus Floril. 27, 3, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Θητευόντων.

Ὅρκος βέβαιός ἐστιν, ἂν νεύσω μόνον.

LII. ΘΡΑΣΩΝ.

Athen. 4, p. 133, B: Ἀλ. ἐν Θράσωνί φησι

— Σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν
οὐπώποτ' εἶδον οὔτι κερκώπην, γύναι,
οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ τέττιγα.

Versu 2 libri οὔτε, mendo, de quo ad Iliad. 4, 286, Odyss. 3, 349. Eurip. Erechth. 18. « Respicit hæc Eust. ad Hom. p. 1282, 41: ὁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη ζῷον αὐτὴ ὅμοιον τέττιγι καὶ τριγονίῳ (τιγονίῳ Mein.), περὶ ὧν δηλοῖ Ἀλ. εἰπὼν Σοῦ δ' etc. Item Libanius vol. 4, p. 143: τρυγόνος λαλιστέρα, κίττης, ἀηδόνος, κερκώπης· et Photius p. 608, 10, Τρυγών: τὸ ζῷον. παίζεται δὲ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν. (Ubi suspicor legendum esse ἀσυνεσίαν. *Both.*) De proverbio τρυγόνος λαλιστέρα ad Menandr. p. 148. (Cf. Soph. Ajace 280. *Both.*) V. 3 οὔτε Porson. Libri οὐ, claudicante versu. De οὔτε post οὐ illato v. Schæfer. ad Bosii Ell. p. 228. » *E M.*

LIII. ΙΑΣΙΣ.

Antiatt. p. 83, 15, Ἀμφιτάπητα: Ἀλ. Ἰάσιδι. « Aut Ἰασίδι scribendum aut Ἰάσονι. » *Mein.* De Iaside nympha v. Pausan. Eliac. poster. 22, 7.

LIV. ἹΠΠΕΥΣ.

I.

Athen. 13, p. 610, E: οὓς (φιλοσόφους) οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκήρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελαύνων, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι. Ἀλ. γοῦν ἐν Ἵππῳ (leg. Ἱππεῖ) φησὶ

Τοῦτ' ἔστιν Ἀκαδήμεια, τοῦτο Ξενοκράτης.
Πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ
καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι τοὺς τὰς τῶν λόγων,
*ὥς φασι, δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις
ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς!

Versu 1 Τοῦτο, *Hoc*, i. e. res tam despecta, dialectica, λογομαχία. « Τοῦτ' ἔστιν Ἀκαδ., ad eandem rationem OEdipus apud Sophoclem OEd. T. 1326 exclamat Ἀπόλλων τάδ' ἦν, et Chorus in fine Trachiniarum Κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς. Cf. Matth. ad Eurip. Troad. 99. Sunt hæc senis verba, philosophis (Academiæ) irati, quod filium corruperint. V. 2. Demetrius Phalereus principatum Athenis tenuit ab olymp. 115, 3 (ab Urbe cond. 436), pulsusque est a Demetrio Poliorceta olymp. 118, 1; Xenocrates autem obiit olymp. 116, 2: ex quo apertum est, Demetrium illum, quem Al. commemorat, esse Phalereum, et Sophoclis Suniensis legem de coercendis philosophorum scholis (v. Meursii Fort. Att. p. 19, Jonsii Scriptt. philos. 1, 17, 4, Clintoni Fast. Hellen. p. 181) latam esse circa finem olympiadis 115, vel ineunte olymp. 116 (Urb. cond. 438, ante Chr. nat. 316): eidem igitur tempori etiam hanc fabulam adsignabimus. » *E M.* Versus 5 Dobræus malit ἐς κόρακας ἐρρίφασιν.

THEBANI.

a. Cujas autem genere hic est? b. Dives.
hos enim omnes generosissimos esse
dicunt; pauperes vero genere claros nemo videt.

FAMULANTES.

Jusjurandum firmum est, si modo annuero.

THRASO.

— Te autem ego loquaciorem
nunquam vidi cercopam, mulier,
non picam, non lusciniam, neque turturem,
non cicadam.

EQUES.

I.

Hoc est Academia, hoc Xenocrates.
Multa bona dent dii Demetrio
et legislatoribus, quod eos, qui sermonum,
ut garriunt, potestates docent juvenes,
in malam crucem abire jubent ex Attica!

2.

Idem 11, p. 471, E, de Thericleis poculis testimonia poetarum afferens : Ἀλλ. δ' ἐν Ἱππεῖ,

Καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ, στέφανον κύκλῳ
ἔχουσα χρυσοῦν · οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα.

Versu 2 ita Coraes apud Schweigh. et Pors. Miscell. p. 248. Libri ἐπίκτητον. « Aureæ coronæ, de solido auro factæ, opponit ἐπίτηκτον, i. e. laminis aureis, quæ ferrumine agglutinabantur, superductam. Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος commemoratur apud Bœckhium Corp. inscriptt. 150 21, et 151, 44. » *E M.*

3.

Ib. p. 481, F, de κυμβίῳ poculo : Ἀλ. Ἱππεῖ,

— α. Τά τε κύμβια
ἦν (ἂν) πρόσωπ' ἔχοντα χρυσᾶ παρθένων.
β. Νὴ τὸν Δί'. α. Τί γάρ; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν!
β. Ἔγωγε!

Libri v. 2 ἦν πρ., v. 3 ἦν γάρ, ὦ ταλ., ἔγωγε κακῶν. Minus probabiliter Mein., auctore Dobræo Advers. 2, p. 333 : Τά τε κ. ἆρ' ἦν πρ. ἔ. χρ. παρθ.; B. Νὴ τὸν Δί' ἦν γάρ. A. Ὦ τ. ἐγὼ κ., neglecto Ἔγωγε, quod forte locum mutaverit, pronuntiatum ab altera persona familiari : ea enim pariter se ipsam conqueritur, ut videtur, de poculis istis pretiosis, quæ, furto ablata mulieri, vidit alicubi, fortasse in manibus furis, nec statim occupavit, fraudem non incogitans homini.

Ad eandem fabulam Meinek. observat referendum videri fragm. 12 Incertorum.

ΙΠΠΙΣΚΟΣ.

Vide supra Ἀγωνὶς ἢ Ἱππίσκος.

LV. ἸΣΟΣΤΑΣΙΟΝ.

Nomen videtur esse meretricis opulentioris, quæ puellas ad se receptas arte sua instituit.

1.

Athen. 13, p. 568, A : Ἀλ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἰσοστάσιον τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ (τὰς) δι' ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν οὕτως ἐκτίθεται,

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας
πάντα τἄλλ' αὐταῖς πάρεργα γίγνεται· ῥάπτουσι δὴ
πᾶσιν ἐπιβουλάς· ἐπειδὰν δ' εὐπορήσωσίν ποτε,
ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης·
εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτ' (ἂν) τοὺς τρόπους,
μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι.
Τυγχάνει μικρά τις οὖσα· φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν
ἐγκεκάττυται. Μακρά τις διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ,
τήν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὦμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·
τοῦτο τοῦ μήκους ἀφεῖλεν. Οὐκ ἔχει τις ἰσχία·
ὑπενέδυ γ' ἐρραμμέν' αὐτήν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
ἀναβοᾶν (ἂν) τοὺς ἰδόντας. Κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει·
στηθί' ἢ ταύταισι τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί·
ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα τοὔνδοτον τῆς κοιλίας
ὡσπερεὶ κοντοῖσιν αὐταῖς εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.

2.

Et Thericleum aliquod poculum, coronam circa habens
auream : neque enim agglutinatam aliquam.

3.

— a. Et pocula
habebant vultus virginum aureos.
b. Ita, per Jovem. a. Nonne? o me miseram!
b. Me potius.

ISOSTASIUM.

1.

Primum quidem præ lucro et spoliatione hominum
cetera omnia illis aliena fiunt; struunt sane
omnibus insidias; quumque aliquando ditatæ
nova scorta recipiunt ad se, tirones in arte : [sunt,
statim has reformant, ut neque moribus
neque vultibus similes sibi maneant.
Parva forte est mulier : suber baucidibus insui
solet. Alia longa fert soleam tenuem,
et capite inclinato in humerum egreditur :
hoc proceritatem imminuit. Desunt alicui coxæ :
consuta eam subeunt ita, ut bonum podicem
clament conspicientes. Ventrem crassiorem habet :
his dentur pectuscula, qualibus Comici utuntur,
quæ recta præposita cedentem uterum
velut contis repriment ipsis in postica.

Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις· ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.
Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν· κατέπλασε ψιμυθίῳ.
Λευκόχρως λίαν τίς ἐστι· παιδέρωτ' ἐντρίβεται.
Καλὸν ἔχει τοῦ σώματός τι· τοῦτο γυμνὸν δείκνυται·
εὐφυεῖς ὀδόντας ἔσχεν· ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν,
ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ', ὡς κομψὸν φορεῖ·
ἂν δὲ μὴ χαίρῃ γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
ἔνδον, ὥσπερ τοῖς μαγείροις ἂν παράκειθ' ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφιον,
μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὄσχον ἐν τοῖς χείλεσιν,
ὥστε τῇ χρειοῖ σέσηρεν, ἄν τε βούλητ', ἄν τε μή.

« Hæc, omisso nomine fabulæ, item servavit Clemens Alex. Pæd. 3, 2; germanice vertit, neque ineleganter, Jacobsius in Commentt. ad antiquit. pertinentibus, p. 327. » *E M.* Versu 1 ita Clem.; inconcinne Ath. πρῶτον. Ibidem Clem. ἐς τὸ χέρδος. V. 2 αὐταῖς, h. e. meretricibus. Libri minus bene δὲ, quod sequitur. V. 5 iid. ineleganti homœoteleuto ὥστε μήτε τοὺς τρ. V. 6 cod. B ὁμοίας. V. 8 Eustathius, qui etiam versum 7 affert, p. 1522, 10: διάβαθρον γυναικεῖον φόρημα, ὡς τὸ « διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. » V. 11 vulgo ὑπενέδυσ' ἐρρ. V. 12 ἰδόντας Ath. Clementis ed. Florent. εἰσιόντας. Sylburg. ad Clementem et Grot. Excerpt. p. 571 εἰσιδόντας. Ἁδρὰν omissum apud Ath. V. 13 « στηθία, quæ Lucianus De salt. 27 dicit προστερνίδια, ut προγαστρίδια ibidem. Legitur autem vulgo στηθί' ἔστ' αὐταῖσι τούτων; sed meliores codd. Athenæi στήθιες ταυταισὶ, Clemens τιτθίαις ταύταισιν, L Athenæi τιτθείαις ταυταισὶ, unde Jacobs. Additt. p. 301 τιτθί' ἔστ' αὐταῖσι. » *E M.* V. 14 Ath. προσθεῖσαι τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κ., Clemens προσθεῖσα οὑτοντύνδυτον τ. κ., et v. 15 ἀπήγαγεν. Mein. cum Sylb. τοὔνδυτον, obscure. V. 15 libri κοντοῖσι τούτοις, quod correxi. Dobr.: « Venter adducitur ita, ut superne tumeat, quo mammosa videatur. » V. 19 Ath. libri nonnulli τοῦτ' αὐτὸ vel ταὐτό. Clem. δεικνύει. V. 21 Ath. θεωροῖεν. V. 22 Ath. διὰ τέλους. Versus 23 et 24 omittit Clem. Libri Athen. perperam ἃ παράκειθ'. Est hoc illud ἂν, quod etiam v. 5 et alias non semel immisimus, a librariis elegantiæ incuriosis neglectum. V. 25 Athen. ἔχουσι. Deinde libri pessime ὀρθόν. Scripsi ὄσχον, literis ρ et σ confusis, ut v. c. Athen. p. 593, F (Ἰσοβαλλίων male pro Ἰροβ.), θ est χ, ut Ath. p. 675, F, ubi pro ἄνθην legendum est ἀρχὴν, etc. V. 26 τῇ χρειοῖ scripsi, *necessitate*, ut ἐξ ἀνάγκης v. 20. Codd. inepte τῷ χρόνῳ. Athen. σεσηρέναι. Σέσηρεν, *renidet*. Catullus 39: *Egnatius... renidet... usquequaque*, etc. cf. Arist. Vesp. 867, ubi schol. σεσηρώς: οἱ γὰρ κύνες μετὰ τοῦ (vulgo τὸ) φαγεῖν σεσήρασιν. In Pac. 387 σαίρειν est *ringere*, ut solent canes exacerbati.

Post hæc Ath.: ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιοῦσι τῶν τεχνῶν· διὸ συμβουλεύω σοι, Θετταλὲ ποικιλόδιφρε, τὰς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἀσπάζεσθαι, etc. Errarunt, qui illa ὄψεις - τεχνῶν pro Alexidis versu postremo habuerunt.

2.

Idem 4, p. 134, C: Ἀλ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰσοστάσιόν φησιν

Ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον, ὀρχεῖσθαι μόνον
βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδὲν, ὄψων ὀνόματα
καὶ σιτίων ἔχοντες, Ὄψων, Κάραβος,
Κῶθος, Σεμίδαλις.

Versu 1 ἀπὸ συμβολῶν ἔπινον, quemadmodum dicunt ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν. Cf. Terent. Eunuch. 3, 4, 2. V. 4 male libri καὶ Κωβιὸς, καὶ Σεμ., nec recte 3, p. 127, C: σεμιδάλεως μέμνηται καὶ Ἀλ. ἐν Ἰσοστασίῳ, non memor, Σεμ., ut Ὄψων, Κάραβος, Κῶθος, h. l. hominis nomen esse, ut Mein. annotavit; qui retinuit inconcinnum Κωβιὸς, quum Schweigh. ad Ath. p. 105, F, observaverit, κῶθον et κωβιὸν nonnullis eundem piscem significare.

Supercilia rufa habet: pingunt fuligine.
Accidit nigram esse aliquam: cerussa illinunt.
Nimis alba est: pæderos infricatur.
Pulchrum habet aliquid corporis: hoc nudum ostenditur.
Venustis prædita est dentibus: non potest quin rideat,
ut præsentes videant os quam habeat decorum.
Si qua vero non gaudet risu, per diem degit
intus, (quemadmodum laniis semper adjacet,
quum vendunt caprarum capita, parvum lignum,)
myrti tenuem ramum labiis tenens,
ut necessario renideat, velit, nolit.

2.

De symbolis potabant, saltationem modo
spectantes, nihil aliud, ab opsoniis
frugibusque nominati Opson, Carabus,
Cothus, Semidalis.

LVI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ.

Calasiris erat vestimenti genus : v. schol. Arist. Av. 1294.

Pollux 10, 18 : ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο Κύκλοι ὠνομάζοντο (scribendum οἱ Κύκλοι ὠνομάζετο), ὡς Ἄλ. ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Καλασίριδι,

Ποῖ δή μ' ἄγεις διὰ τῶν Κύκλων;

Ita scripti, nisi quod ostendunt με ἄγ. Male Aldus Πῆ δέ μ' ἄγ. ἐν τῷ κύκλῳ, nec probabiliter Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 51, A. Πῆ δή μ' ἄγεις; B. Διὰ τ. κ.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Vide infra Τοξιστὴς ἢ Καταψευδόμενος.

LVII. ΚΑΥΝΙΟΙ.

Pollux 7, 166 : μέρος δὲ βαλανείου καὶ ἐσχάρα, καὶ ἀλειπτήριον. φησὶ γοῦν Ἄλ. ἐν Καυνίοις

Ἐν τῷ βαλανείῳ μήτε πῦρ ταῖς ἐσχάραις
ἐνόν, κεκλεισμένον τε τἀλειπτήριον.

LVIII. ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 15, p. 1561 Dind., de λυχνούχῳ agens : Ἄλ. δ' ἐν Κηρυττομένῳ (Mein. propter ἐν evanidum in codice malit δ' Ἐκκηρυττομένῳ.)

Ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον
μικροῦ κατακαύσας ἔλαθεν αὑτὸν, ὑπὸ μάλης
τῇ γαστρὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος προσαγαγών.

Versu 1 codex A ἐξ. τοῦ λύχνου τὸν χαντον λύχνον, et v. 2 ἔλαθεν θ' αὑτόν. Elmsl. ad Ar. Acharn. 963 ἔλαθ' ἑαυτόν. Cf. Matth. Gr. § 489, II, Thuc. 4, 38, ann.

LIX. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Antiatt. p. 96, 9, Ἐξέβη ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον : Ἄλ. Κιθαρῳδῷ. Recte Meinek.

— Ἐξέβη
τοὐνύπνιον ἡμῖν.

LX. ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΗ.

Cratini *Cleobulinis* in hac fabula usum esse Alexidem probabile est.

Athen. 13, p. 386, A, de Sinope meretrice : μνημονεύει δ' αὐτῆς... καὶ Ἄλ. ἐν Κλεοβουλίνῃ. « Eam præter scriptores ab Athenæo laudatos commemorat etiam Demosth. C. Neæram p. 1384. Fortasse huc pertinent illa Photii, Harpocrationis et Suidæ : Σινωπίσαι : τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι. » *E M.*

LXI. ΚΝΙΔΙΑ.

Athen. 4, p. 165, D : ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβοήτους· ἕνα μὲν οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κνιδίᾳ,

Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο
σφαῖραν. ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν·
οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο.

LXII. ΚΟΝΙΑΤΗΣ.

Athen. 11, p. 500, E : Τραγέλαφοι· οὕτω τινὰ καλεῖται ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κονιάτῃ,

— Κυμβία,
φιάλαι, τραγέλαφοι, κύλικες.

LXIII. ΚΟΥΡΙΣ.

« Titulum comœdiæ Grotius vertit *Tonstricem*, Dalecamp. *Novaculam;* rectius autem Schweigh. intellexit κομμώτριαν. » *E M.* Id esse *ornatricem* : v. Ar. Eccles. 737, Sueton. Claud. 40, etc.

I.

Athen. 8, p. 362, C, de verbo βαλλίζειν disserens, quo Epicharmum et Sophronem usos esse docet : ἀλλὰ μὴν καὶ Ἄλ. ἐν Κουρίδι,

Καὶ γὰρ ἐπὶ κῶμον (ἀθρόον) ἀνθρώπων ὁρῶ
πλῆθος προσιὸν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν

CALASIRIS.

Quo tandem me ducis per Circulos?

CAUNII.

In balneo neque focis inest
ignis, et occlusum unctorium.

PER PRÆCONEM VENDITUS (?).

Ut exempto lumine e lychnucho
paulum abfuit quin imprudens se adureret, sub axilla
id ventri propius admovens.

CITHAROEDUS.

— Evenit
somnium nobis.

CNIDIA.

Diodorus scelestus biennio
globum fecit patriam rem :
tam proterve omnia comedit.

TECTOR.

— Cymbia,
phialæ, tragelaphi, calices.

ORNATRIX.

Nam ad comissationem video hominum (confertam)
turbam proficisci, quoniam ibi liberaliter educati

ἐνθάδε συνόντων. Μὴ γένοιτό μοι μόνῳ
νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πεπραγόσιν
ὑμῖν περὶ τὸν βαλλισμόν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θοἰμάτιον ἀπενέγκαιμι μὴ φύσας πτερά.

Versu 1 vulgo :

Καὶ γὰρ ἐπὶ κῶμον * * ἀνθρώπων ὁρῶ.

Odi lacunas, quia plerumque sunt somnolentiæ scribarum indoctorum vestigia : velut h. l. nihil verosimilius est, quam eos neglexisse vocem ἀθρόον propter vicinam similem ἀνθρώπων. Versu 2 Mein. malit προσιόντων ὡς καλῶν τε κ. V. 4 malim, præsertim cæsuræ causa, ἀπαντῆσαί γε. Meinek. requirit κακῶς.

2.

Idem 10, p. 443, D : Ἀλ. δ' ἐν Κ. περί τινος πλέον πιόντος διαλεγόμενός φησιν

Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς υἱὸς, οἷον ὑμεῖς ἀρτίως
εἴδετε, τοιοῦτος γέγονεν, Οἰνοπίων τις, ἢ
Μάρων τις ἂν κάπηλος; ἢ (τις) Τιμοκλῆς
(μεθύει γὰρ, οὐδὲν ἕτερον)· ὁ δ' ἕτερος (τί ἂν
τύχοιμ' ὀνομάσας;) βῶλος, ἄροτρον, γηγενὴς
ἄνθρωπος.

Partem loci apposuit Eustath. ad Od. p. 1623, 51. Versu 1 asperrimis est numeris. Scribo Ὁ ὑμὸς μὲν υἱός. Versu 3 libri Μάρων τις ἢ κάπηλος ἢ Τιμ. Meinek. Μ. τις ἢ Κάπηλος ἢ καὶ Τιμ. dubitanter; sed bene, si quid intelligo, Dobr. τις Τιμ. Non opus nomine proprio Κάπηλος. Eust. l. c. : Ἀλ. σκώπτων τινὰ μέθυσον καὶ ἐξώλη φησὶν « Οἰνοπίων τις ἢ καὶ Μάρων ἢ Τιμοκλῆς· μεθύει γάρ, οὐδὲν ἕτερον. » ἐμφαίνει ἂν (perperam codd. : οὐδὲν ἕτερον ἐμφαίνει ἢ ὡς) ὡς ὁ Μάρων περὶ οἶνον ἠσχολεῖτο οὐ μόνον κτώμενος (ut caupo, κάπηλος), ἀλλὰ καὶ πίνων. Idem ad Iliad. p. 962, 34, « ὁ δ' ἕτερος... ἄνθρωπος. » Pro arbitrio Pors. et Mein. μεθύει γὰρ οὐδὲν ἧττον.

3.

Ib. p. 422, E : εἴρηκε δὲ οὕτως (scil. δεδείπναμεν pro δεδειπνήκαμεν) Ἀλ. ἐν Κ.

Ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν.

LXIV. ΚΡΑΤΕΥΑΣ ἢ ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ.

« Fragmento 3 hujus fabulæ significatur Antigoni de Ptolemæo primo apud Cyprum reportata victoria, quæ incidit in olymp. 118, 2 (ante Chr. nat. 306), quo tempore Demetrius septimum supra vicesimum annum agebat, ut merito νεανίσκος appellari potuerit. Quas rationes si quis turbari putat mentione Callimedontis fr. 2 et 5, qui quidem ultra Phocionis obitum olymp. 114, 4 (ante Chr. n. 320) vitam produxit, nec tamen posterius illud tempus videtur attigisse, eam difficultatem ita removeas, ut duas dramatis editiones fuisse statuas, alteram inscriptam Κρατεύας, ut fr. 4, alteram vero Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης (v. fr. 1, 2, 6) vel Φαρμ. ἢ Κρατ. (fr. 3). Ceterum libri Κρατίᾳ vel Κρατείᾳ : *Crateuæ* nomen primus restituit Casaub., in eo falsus, quod Alexidis Crateuam eundem fuisse existimat, cujus Ῥιζοτομικὰ respiciunt Plinius, Dioscorides, Galenus, alii : is enim Mithridatis æqualis fuit (circa annum ante Chr. nat. 70) : v. Sprengelii *Gesch. der Med.* 1, p. 604. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 107, A : Ἀλ. ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ ... φησὶ δ' οὕτως ὁ Κωμικὸς,

Πρῶτον μὲν οὖν ὄστρεια παρὰ Νηρεῖ τινα
ἰδὼν γέροντι, φῦκος ἠμφιεσμένα,
ἔλαβον, ἐχίνους τ'· ἔστι γὰρ προοίμιον
δείπνου χαριέντως ταῦτα πεπρυτανευμένου.
Τούτων δ' ἀπολυθεὶς, κειμένων ἰχθυδίων
μικρῶν, τρεμόντων τῷ δέει, τί πείσεται,
θαρρεῖν κελεύσας ἕνεκ' ἐμοῦ ταῦτ', οὐδὲ ἓν
φήσας ἀδικήσειν, ἐπριάμην γλαῦκον μέγαν·
ἔπειτα νάρκην ἔλαβον (ἐνθυμούμενος,

---

congregantur. Ne mihi accidat, ut solus
noctu occurram bene peracta
vestra saltatione : neque enim
pallium abstulerim, nisi alis acceptis.

2.

Meus quidem filius, ut vos modo
vidistis, talis est, OEnopion quidam,
vel Maron caupo, vel Timocles,
(ebrius scilicet, nihil aliud;) alter autem
(quem vere appellem eum?) gleba, aratrum, terrigena
homo.

3.

Quippe dudum cœnavimus.

CRATEUAS sive PHARMACOPOLA.

1.

Primum igitur ostrea quædam, apud Nereum
senem visa, algis induta,
sumpsi, et echinos : sunt enim hæc procemium
cœnæ suaviter paratæ.
Hisque defunctus, quum adjacerent
pisciculi, trementes metu patiendorum,
iis bono animo esse jussis propter me nullas
injurias illaturum, emi glaucum magnum;
postea torpedinem (recordatus

ὅτι δεῖ γυναικὸς ἐπιφερούσης δακτύλους
ἁπαλοὺς * ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἓν τούτων παθεῖν,)
ἐπὶ τὸ τάγηνον, φυκίδας, ψήττας τινὰς,
καρῖδα, φύκην, κωβιὸν, πέρκην, σπάρον,
κρεάδι' ἄττα, ποδάρια, ῥύγχη τινὰ,
ὠτάρι' ὕει', ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον
(αἰσχύνεται γὰρ πελιτνὸν ὂν τῷ χρώματι),
ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταὼ.
Τούτοις μάγειρος οὐ πρόσεισ', οὐδ' ὄψεται
(οἰμώξεται γὰρ νὴ Δί'), ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ταῦτ' οἰκονομήσω, καὶ γλαφυρῶς, καὶ ποικίλως,
οὕτω· πονῶ γὰρ τοὖψον αὐτὸς, ὥστε τοὺς
δειπνοῦντας εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποιεῖν
ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.
Τὰς * σκευασίας πάντων δὲ καὶ τὰς σκευάσεις
τούτων ἕτοιμός εἰμι δεικνύειν, λέγειν,
προῖκα προδιδάσκειν, ἂν θέλῃ τις μανθάνειν.

Versu 1 οὖν addidit Elmsleius, Meinek. ὄστρεια scripsit pro ὄστρεα, et correxit quod legebatur Νηρεῖ τινι, « ineptum de Nereo coquo et caupone celeberrimo. » V. 2 φῦκος Elmsl. pro φυκίοισιν. Dindorf. φυκί'· Deinde Coraes ἠμφιεσμένα pro ἠμφιεσμένῳ. Meinekius etiam γέροντα scripsit, ut ad ὄστρεια referatur. Versus 9-11 etiam in *Demetrio* positi erant, cujus vid. fragm. 3. V. 10 cod. C δεῖ pro δὴ, quod est in ceteris. V. 11 parum placent anapæsti duo continui, suspicorque, quum forte scriptum esset ἀκάνθης pro ἀκάνθαις (v. annot. ad Odyss. 22, 306; 24, 508), ὑπ' insertum esse a librario male feriato. Certe legendum esse arbitror ἁπαλοὺς ἀκάνθαις vel ἀκάνθῃ. In Dem. τούτους pro τούτων. In qua fabula etiam versus 12-14 positi fuisse videntur; vid. quæ Athen. testatur fragm. 4. Versum olim 14; ἐποίησά τ' αὐτὸ, etc. transposui post χρώματι, v. 16, ubi est aptus. V. 14 κρεάδι' ἄττα Dobræus ad Pluti 228 pro κρεάδια. Elmsleius malebat κρεάδια καὶ ποδάρια, qui sequenti versu correxit quod legebatur vulgo ὠτάρια ὕειον (cod. AP ὑΐ) ἧπ. Huc respexit Athen. 3, p. 95, A : ποδῶν δὲ καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ ῥύγχους (μνημονεύει) Ἄλ. ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμ. Versu 16 Porsonus πελιτνὸν pro vulgato πελιδνόν. Quod sequitur ὂν debetur Berglero ad Alciphr. 1, 20. « Conf. Pierson ad Mœr. p. 325, et Crobyli Pseudoh. 2, 2. » *E M.* Versu 18 libri asyndeto importuno οὐχ ὄψεται. Scripsi οὐδ', permixtis δ et κ, ut apud Eustath. Odyss. 9, 348, etc. V. 19 Δί', ἀλλ' ἐγὼ epitome Hœsch. Libri antiquiores δία λέγω. Ibid. cod. C σοφῶς. V. 21 legebatur ποιῶ γὰρ, et v. 22 rursus ἐμβάλλειν ποιῶ, quæ quis probet? πονῶ quod posui, paulo insolentius dictum est, sed graviter, neque ejusmodi peculiaribus abstinuisse scimus hunc Nostrum. Verba ὥστε τοὺς... usque ad ἡδονῆς v. 23 etiam in *Asclepioclide* posita fuerant. V. 24 « aut ἐργασίας pro σκευασίας, aut διαθέσεις pro σκευάσεις legendum suspicor. » *Mein.* Ego non dubito quin Al. dixerit στοιβασίας, *acervationes*, i. e. horrea (*magasins*), unde is, cujus hæc sunt verba, sumpsit edulia quæ enumeravit. Confusa κ et τ, ut Odyss. 1, 60; 9, 84; β et υ, quemadmodum ap. Pollucem 7, 13, νεβρίδι pro νευρίδας restituendum esse vidit Bentlejus Opusc. phil. p. 285. Voci στοιβ. convenit δεικνύειν v. 25. Versu 26 Porsonus ἂν θέλῃ.

2.

Idem 8, p. 340, A : περὶ δὲ τοῦ Καλλιμέδοντος τοῦ Καράβου, ὅτι... ἦν καὶ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς.... Ἄλ. ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ,

α. Τῷ Καλλιμέδοντι γὰρ θεραπεύω τὰς κόρας
ἤδη τετάρτην ἡμέραν. β. Ἦσαν κόραι
θυγατέρες αὐτῷ; α. Τὰς μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων,
ἃς οὐδ' ὁ Μελάμπους, ὃς μόνος τὰς Προιτίδας
ἔπαυσε μαινομένας, καταστήσειεν ἄν.

« Ipsius Crateuæ pharmacopolæ verba. Ludit ambigua significatione vocis κόρη. » *E M.*

---

teneros feminæ digitos, huic allatos,
spinis ejus nequaquam lædi)
catino imposui, phycides, aliquot rhombos,
squillam, phycen, gobium, percam, sparum,
caruneulas quasdam, pedes, rostra,
auriculas porcinas, jecur involutum
(id enim pudet, lividi esse coloris),
magisque hæc variavi quam pavonis caudam.
Ad hæc coquus non accedet, neque ea conspiciet
(plorabit per Jovem!) sed ego clare
hæc ordinabo, atque eleganter, et varie,
sic : elaboro enim opsonium ipse ita, ut
convivæ nonnunquam dentes
patellis injiciant præ voluptate.
Horrea autem omnium et modos parandi
horum paratus sum monstrare, dicere,
gratis præcipere, si quis vult discere.

2.

a. Callimedonti enim pupillas curo
jam quarto die. b. Habuitne
filias? a. Oculorum quidem κόρας dico,
quas ne Melampus quidem, qui solus Prœtidum
finivit insaniam, sanaret.

3.

Idem 6, p. 254, A : Ἀλ. γοῦν, ἐν Φ. ἢ Κρ. προπίνοντά τινα εἰσαγαγὼν ἑνὶ τῶν συμποτῶν, καὶ λέγοντα ποιεῖ τάδε·

Παῖ, τὴν μεγάλην δὸς,.... ὑποχέας
φιλίας (γε) κυάθους τῶν παρόντων τέτταρας·
τοὺς τρεῖς δ' ἔρωτος ὕστερον προσαποδόσεις·
ἕν' Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, νίκης καλῆς,
καὶ τοῦ νεανίσκου κύαθον Δημητρίου.
Φέρε, τὸν τρίτον ....
Φίλας Ἀφροδίτης· χαίρετ', ἄνδρες συμπόται,
ὅσων ἀγαθῶν τὴν κύλικα μεστὴν πίομαι!

Versu 1 sic libri, neque opus Valesii correctione ἐπιχέας. Fortasse Al. scripsit

Παῖ, τὴν μὲν ἄλλην, τὴν μεγάλην, ὑποχέας,

ut verbis τὴν μὲν ἄλλην similia τὴν μεγάλην offecisse videantur. V. 2 minus verisimiliter Mein. φιλ. κυάθ. μὲν τῶν, etc. V. ann. ad 1, 11. V. 3 vulgo τοὺς τρεῖς δ' ἔρ. προσαποδώσεις ὕστερον, sed usitatum ἀπόδοσις, non ἀπόδωσις. Dalecamp. ἔρωτος pro ἔρωτας. V. 4 ἕν' addidit Casaub., et recte dedit καλῆς pro καλῶς. V. 6 « φέρε deliberantis est, cujus in nomen tertium cyathum infundi jubeat : *age vero, cui tertium libabo cyathum? Philæ Veneri!* Philam dicit Antigoni uxorem, Veneris nomine Thriis (v. Ar. Av. 610) cultam ab Atheniensibus, teste Athen. p. 255, C. » *E M.*

4.

Idem 11, p. 473, D, de κανθάρῳ poculo : Ἀλ. δ' ἐν Κρ. (ὁ δὲ λόγος περί τινος ἐν καπηλείῳ πίνοντος),

Εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαΐσκον τῶν ἁδρῶν τούτων τινὰ
κάνθαρον καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
στρωματέα καὶ γύλιον αὐτοῦ.

Versu 1 libri ἀνδρῶν. Correxit Herm. De metris p. 118. V. 2 « καταστρέφοντα, *invertentem*, i. e. funditus educentem. Schweigh. comparat Virg. Æn. 9, 165 :

Indulgent vino et *vertunt* crateras ahenos.

Describitur militis supellex. » *E M.* V. 3 cod. A τε καί. Recentiores libri στρώματά τε καὶ γ. De γυλίῳ cf. Aristoph. Acharn. 1027, qui γύλιον στρατιωτικὸν dicit Pac. 505.

5.

Idem 8, p. 340, C, de Callimedonte, piscium lurcone, Alexidis χρήσεις afferens : ἐν δὲ Κρ.

Καὶ Καλλιμέδων μετ' Ὀρφέως, ὁ Κάραβος.

« Ambigue Orphei nomine usus est : ὀρφεὺς piscis, qui vulgo dicebatur ὀρφὼς sive ὀρφῶς. Marcellus Sid. 33 :

— χάννοι τε, καὶ ὀρφέες, ἠδὲ γαρίσκοι. » *M.*

6.

Idem 15, p. 678, C : μελιλωτίνων δὲ στεφάνων μνημονεύει Ἀλ. ἐν Κρ. ἢ Φαρμ. οὕτως·

Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους.

LXV. ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ.

1.

Athen. 6, p. 237, B : παρασίτων δ' εἶναί φησι γένη δύο Ἀλ. ἐν Κυβερνήτῃ διὰ τούτων,

α. Δύ' ἐστί, Ναυσίνικε, παρασίτων γένη·
ἓν μὲν τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον,
οἱ μέλανες ἡμεῖς. Ν. Θάτερον ζητῶ γένος,
σεμνοπαράσιτον, ἐκ μέσου 'κκαλούμενον,
ὑποκρινόμενον εὖ τοῖς βίοις, ὀφρῦς ἔχον
χιλιοταλάντους, ἀνακυλῖον τ' οὐσίας·
νοεῖς σὺ τὸ γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; α. Καὶ μάλα,
σατράπας, στρατηγοὺς, καὶ παρασίτους ἐπιφανεῖς·

3.

Puer, magnum (poculum) da, ... suffusis
amicitiæ quidem præsentium cyathis quattuor,
dein autem amori tribus additis;
uno Antigoni regis claræ victoriæ,
et juvenis in honorem cyatho Demetrii.
Age, tertium....
Philæ Veneri! gaudete, viri compotores,
quot probis calicem plenam propino!

4.

Dein video Hermaiscum, qui crassorum istorum unum
invertebat cantharum, et prope jacentem
stragulam ac sportam ejus.

5.

Et Callimedon Carabus cum orpho.

6.

Coronasque multas suspensas melilotinas.

GUBERNATOR.

1

a. Duo sunt, Nausinice, parasitorum genera :
unum commune et derisum a Comicis,
nos pulli. N. Alterum quæro genus
eorum, nobile, e medio evocatum,
vitam bene agens velut scenicam, superciliis
mille talentorum, evertensque rem familiarem :
nostin' id genus et rem? a. Maxime,
satrapas, duces, et parasitos insignes:

τούτων δ' ἑκατέρου τῶν γενῶν ὁ μὲν τύπος
τῆς ἐργασίας εἷς ἐστι, κολακείας δ' ἀγών·
ὥσπερ ἐπὶ τῶν βίων δὲ τοὺς μὲν ἡ τύχη
ἡμῶν μεγάλοις προσένειμε, τοὺς δ' ἐλάττοσιν,
εἶθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύομεν.
Ἆρά γε διδάσκω, Ναυσίνικ'; Ν. Οὐκ ἀστόχως·
ἀλλ', ἄν σ' ἐπαινῶ, μᾶλλον αἰτήσεις μέ τι;

Versu 3 οἱ μέλανες ἡμεῖς. « Pulla enim veste in scenam inducebantur parasiti (ut generatim pauperes. Calpurnius Eclog. 7, 81 : *pullaque paupertas. Both.*); v. Pollux 4, 119. Victorius V. L. 6, 23. » *Schweigh.* Virg. Georg. 3, 389, de ariete : *ne maculis* (*nigris*, inquit Servius) *infuscet vellera pullis.* Versus 4-8 hoc ordine perverso habentur in libris 8, 4, 5, 6, 7. Subvenit Dobræus Advers. 2, p. 310. V. 4 vulgo legitur καλούμενον. Versu 7 σὺ addidit Reisig. Conj. p. 179. V. 8 male codd. σατρ., παρ., καὶ στρατ. ἐπιφ., quum τούτων v. 9 spectet ad παρασίτους. V. 10 vulgo, manca oratione, κολακείας ἀγών. Hausit Δ litteram A vicina. V. 11 argute non opes hominibus, sed homines opibus evenire dicit, eadem sententia. Versu 12 malim mollioribus numeris προσένειμε. Codd. ABP μεγάλαις. V. 15 duriuscule libri αἰτήσεις μ' ἔτι, quasi certum sit, parasitum quærere majus quiddam quam assensum Nicostrati, μέλανα scilicet.

2.

Idem 14, p. 652, C, de ficubus Atticis : Ἀλ. δ' ἐν Κυβ. φησὶν

— Εἰσέβαινον ἰσχάδες,
τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δέσμαι τινές.

Verba Εἰσέβ. — Ἀττικῶν (sic pro Ἀθ.) habet Eust. ad Iliad. p. 955, 8, θύμου δ. τ. p. idem 1411, 35.

LXVI. ΚΥΒΕΥΤΑΙ.

Athen. 3, p. 96, A, de ἀκροκωλίῳ agens : Ἀλ. Κυβευταῖς,

— Ἠριστηκότων
σχεδόν τι δ' ἡμῶν ἐξ ἀκροκωλίου τινός.

Ἐξ pro ἐξ inepto Meinek., qui malit etiam σχεδόν τι, Δήμων.

LXVII. ΚΥΚΝΟΣ.

Athen. 11, p. 472, A : καλεῖται δέ τις καὶ Θηρίκλειος κρατὴρ (cf. Ἀγωνὶς ἢ Ἱππ. 4, etc.), οὗ μνημονεύει Ἀλ. ἐν Κύκνῳ,

Φαιδρὸς δὲ κρατὴρ Θηρίκλειος ἐν μέσῳ
ἕστηκε, λευκοῦ νέκταρος παλαιγενοῦς
πλήρης, ἀφρίζων· ὃν λαβὼν ἐγὼ κενὸν
τρίψας, ποιήσας λαμπρὸν, ἀσφαλῆ βάσιν
στήσας, συνάψας καρπίμους κισσοῦ κλάδους
ἔστεψα.

Versu 5 libri mendose καρπίμοις κλάδοις. « Ne quis malit κιττοῦ, consulto Al. altera forma usus est in versibus tragicum sermonem imitantibus. » *E M.*

LXVIII. ΚΥΠΡΙΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 114, D : τοὺς δὲ ῥυπαροὺς ἄρτους φαιοὺς ὠνόμασεν Ἀλ. ἐν Κυπρίῳ οὕτως·

— α. Ἔπειτά πως ἦλθες; β. Μόλις
ὀπτωμένους κατέλαβον. α. Ἐξόλοι'! ἀτὰρ
πόσους φέρεις; β. Ἑκκαίδεκ'. α. Οἶσε δεῦρ' (ἄρα)
λευκοὺς μὲν ὀκτὼ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους.

Versu 1 vulgo minus recte Ἔπειτα πῶς ἦλθες; V. 3 libri οἴσω (A οἶσο) δεῦρο, quum forte excidisset, ut videtur, ἄρα post simile -υρο. Arbitrario Dobr. et Mein. δεῦρό μοι.

---

horum vero utriusque generis unus est typus
negotii fervorque adulandi.
Sicut autem in vita alios quidem nostrûm fors
magnis opibus assignat, alios vero minoribus,
sic dein alii bene agimus, aliique desperamus.
Num doceo, Nausinice? N. Immo acute;
sed, si te laudo, an præterea quiddam me posces?

2.

— Intrabant caricæ,
insigne Athenarum, et thymi aliquot fasciculi.

ALEATORES.

— Quum vix trunculos quosdam
nos sex jentassemus.

CYGNUS.

Lætusque crater Thericleus in medio
stetit, albi nectaris vetusti
plenus, spumans; quem ego sumptum vacuum
fricavi, nitidavi, fundum
stabilivi, et nexis hederæ ramis fructiferis
coronavi.

1.

CYPRIUS.

a. Tandemne aliquando venisti? b. Vix,
coctos *panes* inveni. a. Dii te perdant!
quot autem affers? b. Sedecim. a. Huc igitur apporta
octo albos, et fuscorum totidem.

2.

Ib. p. 110, E : αὐτοπύρου δ' ἄρτου μέμνηται Ἄλ. ἐν Κ.

Τὸν δ' αὐτόπυρον ἄρτον ἀρτίως φαγών.

Malim disjunctis verbis similibus Τ. δ' ἄρτον αὐτόπυρον ἀρτίως φ.

3.

Antiatt. p. 89, 6, Διπλάσαι : τὸ διπλασιάσαι. Ἄλ. Κύπριδι. Recte Mein. Κυπρίῳ.

LXIX. ΛΑΜΠΑΣ.

Λαμπὰς fabula, quam latine vertisse videtur Turpilius (v. Scalig. ad Varr. 6, p. 248 Bipont.) quo spectet, incertum est. Cogites de λαμπαδηφορίᾳ vel λαμπάδος ἀγῶνι, aut de Lampade meretrice (Athen. 13, p. 583, E), etc. » *E M.*

Athen. 14, p. 654, F, de pavonibus : Ἄλ. δ' ἐν Λαμπάδι,

— Καταφαγεῖν
αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον! οὐδ', εἰ γάλα λαγὼ
εἶχον, μὰ τὴν Γῆν, καὶ ταὼς, κατήσθιον.

« Versu 1 καταφαγεῖν infinitivus est irati. V. 2 λαγὼ attice pro λαγοῦ Schweigh., qui transposuit quod in libris est εἶχον λαγοῦ. » *E M.*

LXX. ΛΕΒΗΣ.

1.

Athen. 3, p. 76, D, de ἐρινῷ, ficus genere contempto : καὶ Ἄλ. ἐν Λέβητι,

— Καί τι δεῖ
λέγειν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς τὰ σῦχ' ἑκάστοτε
ἐν τοῖς ὑρίχοις πωλοῦντας, οἳ κάτωθε μὲν
τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ
τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ πέπονα καὶ καλά;
εἶθ' ὁ μὲν ἔδωκεν, ὡς τοιαῦτ' ὠνούμενος,
τιμὴν, ὁ δ', ἐγκάψας (γε) τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον,
ἐρίν' ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων.

Versu 2 libri vitiose ἔθ' ἡμᾶς. V. ann. ad Thuc. 6, 74. V. 3 ita Dindorf. Libri συρίχοις. Cf. Aristoph. Hor. fr. 1, 5. V. 7 cæsuræ prospeximus. « De more pecuniam in ore condendi v. ad Hermippi Θεοὺς 2. » *E M.* Cf. Aristoph. Vesp. 761.

2.

Idem 4, p. 170, A : ἡδυσμάτων δὲ κατάλογον Ἄλ. ἐποιήσατο ἐν Λέβητι οὕτως,

α. Καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μηδ' « Οὐκ ἔχω! »
β. Ἀλλὰ λέγ', ὅτου δεῖ· λήψομαι γὰρ πάντ' ἐγώ.
α. Ὀρθῶς. Τὸ πρῶτον μὲν λάβ' ἐλθὼν σήσαμα,...
β. Ἀλλ' ἔστιν ἔνδον. α. Ἀσταφίδας κεκομμένας,
μάραθρον, ἄνηθον, νᾶπυ, καυλὸν, σίλφιον,
κορίαννον αὖον, ῥοῦν, κύμινον, κάππαριν,
ὀρίγανον, γήτειον, ἄννισον, θύμον,
σφάκον, σίραιον, σέσελι, πήγανον, πράσον.

V. 2 Καὶ ignorant libri veteres. Meinek. conj. Μὴ μὴ πρ. « Οὐκ ἔχω, » intell. ἀργύριον. Cf. ann. ad fr. 5. V. 2 ita Dobr. Advers. 2, p. 307. Libri corrupte ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ, vel similiter. Λήψομαι, scil. non præsente pecunia. Versus 3-8 laudavit Pollux 6, 66, ap. quem ed. Bekk. ὀρθῶς γε. Πρῶτον. V. 4 vulgo Ἀσταφίδα κεκομμένην, sed unam afferri ἀσταφίδα non erat operæ pretium. V. 5 Pollux μάραθρα. V. 7 Mein. auctore Polluce ἄνισον. Metro tutiore dedi ἄννισον. Neutrum horum habet Ath., sed σκόροδον, unde Dobr. l. l. p. 308, probabili conjectura,

ὀρίγανον, σκορόδια, γήτειον, θύμον.

2.

Et modo comeso pane autopyro.

LAMPAS.

— Solum comedisse
tantum argenti! non, per Terram,
si vel lac leporis haberem et pavones, devorassem.

LEBES.

1.

— Etiamne in nos aliquid
dicere oportet istos, qui ficus semper
in corbibus vendunt, infra quidem
positis semper duris malisque ficubus,
superne autem mitibus et venustis?
dein alter, quasi tales emens,
numerat pretium, alter autem, argento condito in maxilla,
erina dat, ficus jurans se vendere.

2.

a. Ne mihi prætextus hac in re, neque « Non habeo. »
b. At dic, quo indigeas : sumam equidem omnia.
a. Recte. Primum quidem profectus sume sesama..
b. At intus sunt. a. Acinos uvæ passæ concisos,
marathrum, anethum, sinapi, caulem, silphium,
coriandrum siccum, cuminum, capparin,
origanum, allium, anisum, thymum,
salviam, sapam, seseli, rutam, porrum.

V. 8 pro σέσελι, Pollux πέπερι, qui propter id ipsum vocabulum hæc attulit.

3.

Idem 6, p. 226, A, de piscariorum artibus : κἀν τῷ Λέβητι δέ φησιν ὁ αὐτὸς ποιητής

Οὐ γέγονε κρείττων νομοθέτης τοῦ πλουσίου
Ἀριστονίκου· νῦν τίθησι γὰρ νόμον,
τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν τινὶ
ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἐλάττονα
ἧς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμωτήριον
εὐθὺς ἀπάγεσθαι τοῦτον, ἵνα δεδοικότες
τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν ἢ τῆς ἑσπέρας
σαπροὺς ἅπαντας ἀποφέρωσιν οἴκαδε·
κἀνταῦθα καὶ γραῦς καὶ γέρων καὶ παιδίον
πεμφθεὶς ἅπαντες ἀγοράσουσι κατὰ τρόπον.

V. 3 τινὶ Pors. pro τόν. V. 4 perperam codd. ἐλάττονος. De α et ος confusis v. Pors. ad Hecub. 782, Lini fr. 1, 6, etc. Versu 7 ἤ, intell. μᾶλλον ἤ. Miror, hanc ellipsin neglectam esse a Bosio et Schæfero. V. 8 ἅπαντας Grot. pro. ἅπαντες.

4.

Ibid. : καὶ προελθὼν δέ φησι

Οὐ γέγονε μετὰ Σόλωνα κρείττων οὐδὲ εἷς
Ἀριστονίκου νομοθέτης· τά τ' ἄλλα γὰρ
νενομοθέτηκε πολλὰ καὶ παντοῖα δή,
νυνί τε καινὸν εἰσφέρει νόμον τινὰ
χρυσοῦν, τὸ μὴ καθημένους πωλεῖν ἔτι
τοὺς ἰχθυοπώλας, διὰ τέλους δ' ἑστηκότας·
εἶτ' εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους·
καὶ θᾶττον ἀποπέμψουσι τοὺς ὠνουμένους,
ἀπὸ μηχανῆς πωλοῦντες, ὥσπερ οἱ θεοί.

Versu 3 δὴ Grot. pro δέ. V. 5 male libri τὸ μὴ πωλ. ἔτι καθημένους, nec bene Jacobs. Additt. p. 132, τὸ μὴ π. καθ. ἔτι, thesi obscurato verbo καθημένους. V. 8 sic cod. C; ceteri fere ἀποπέμπωσι.

5.

Idem 9, p. 383, C : ἐγὼ δὲ ἕνα τῶν ἀρχαίων μαγείρων τεθαύμακα πείρᾳ, τῆς τέχνης, ἧς εἰσηγήσατο, ἀπολαύσας. παράγει δ' αὐτὸν Ἄλ. ἐν Λ., λέγοντα τάδε·

— α. Ἧψέ μοι, δοκῶ,
πυκνόν τι ὄψον δελφάκειον. β. Ἡδύ γε.
α. Ἔπειτα προσκέκαυκε. β. Μηδὲν φροντίσῃς·
ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. α. Τῷ τρόπῳ;
β. Ὄξος λαβὼν ἣν εἰς λεκάνην τίν' ἐγχέῃς
ψυχρὸν (ξυνίῃς;) εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
εἰς τοὖξος ἔνθῃς· διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι
ἕλξει δι' αὐτῆς νοτίδα, χἠ ζυμουμένη,
ὥσπερ κίσηρις, λήψεται διεξόδους
σομφάς, δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐκδέξεται
τὰ κρεάδι', ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα,
ἔγχυλα δ' ἀτρεμεὶ καὶ δροσώδη τὴν σχέσιν.
α. Ἄπολλον, ὡς (σύ γ') ἰατρικῶς! ὦ Γλαυκία,
ταυτὶ ποιήσω! β. Καὶ παρατίθει γ' αὐτά, παῖ,
ὅταν παρατιθῇς, (μανθάνεις;) ἐψυγμένα·

3.

Non fuit melior legislator quam dives
Aristonicus : nunc enim fert legem,
piscariorum quicumque facta æstimatione
piscem alicui vendit minorem
pretio quod dixit, hunc in custodiam
extemplo abducendum esse, ut metuentes
digna æstimatione contenti esse malint quam [vesperi
putidos omnes domum auferre.
Atque huc et anus et senex et puerulus
missi omnes ement ex sententia.

4.

Exstitit post Solonem ne unus quidem melior le- [gislator
quam Aristonicus : nam et cetera sane
multa omnigenaque instituit
et nunc novam quandam fert legem
auream, ne amplius sedentes vendant
piscarii, sed semper stantes;
dein novo anno ex lege suspensi
in machina, sicut dii : et citius,
sic vendentes, illi dimittent emptores.

5.

— a. Coxit mihi, opinor,
solidum quoddam opsonium porcinum. b. Suave [quidem.
a. Dein adussit. b. Ne cura :
medicabile enim hoc malum est. a. Quomodo?
b. Acetum sumptum si in patinam aliquam in- [fundas,
frigidum (intelligisne?) tum calidam ollam
in acetum ponas : adhuc enim fervida
pertrahet per se humorem, et is, jam acidus, per-
mollibus, velut pumicis, transitibus, [get
per quos uvidum accipient
carunculæ, neque erunt exustæ,
sed, quiete jacentes, succosæ, roscidæque habitu.
a. Per Apollinem, quam medicose! o Glaucia,
sic faciam. b. Et appone hæc, puer,
quum apponis, (percipisne?) refrigerata :

ἀτμὸς γὰρ οὕτως οὐχὶ προσπηδήσεται
ταῖς ῥισὶν, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών.
α. Πολλῷ γ' ἀμείνων, ὡς ἔοικας, ἦσθ' ἄρα
λογογράφος ἢ μάγειρος. Ὃ λέγεις, εὖ λέγεις,
τέχνην δ' ὀνειδίζεις.

Versu 1 et 2 legebatur Ἧψέ μοι δοκεῖ πνικτὸν, sed abhorret πνικτὸν a verbo ἧψε. Aristoph. Pac. 542. ὡς καλὸν, —

καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία!

Versu 2 δελφάκειον pro δελφάκιον Dind. Ibid. codd. male τιν' ὄψον. V. 5 libri ἐγχέας. Correxit Dobr. V. 6 ita Mein., auctore Dind. Ξυνιεῖς Schweigh., ξυνιεὶς libri. V. 7 libri ἐνθείς. V. 8 χἤ, h. e. καὶ ἡ, νοτίς. Vulgo καὶ ζυμ., in quibus dubium est, utrum dicatur νοτὶς, an χύτρα. V. 11 sic Casaub. Libri χρέα δ' ἔσται. V. 15, 16 ita Schweigh. Codd. παρατίθης et ἀτμίς. V. 18 πολλῷ γ' Casaub. pro πολλῶν τ'. V. 19 « λογογράφον non *historiarum scriptorem* dicit, ut Grot. interpretatur, sed *eum, qui mercede conductus reis* (præsertim sontibus. *Both.*) *orationes scribit* (sophisticas, fallaces. *Both.*); quod hominum genus vulgo male audiebat. Demosth. De falsa leg. p. 420 : Εἶτ' οὐ σοφιστὴς, καὶ πονηρός γε; (intell. σοφιστὴς, *et malus quidem sophista*) οὐ σὺ λογογράφος καὶ θεοῖς ἐχθρός; Coquum, quem in hac fabula induxit Al., non servum fuisse, sed ingenuum, Athenæi scimus testimonio, 14, p. 661, D : καὶ Ἄλ. δ' ἐν Λεβητίῳ (sic) δηλοῖ, ὅτι ἡ μαγειρικὴ τέχνη ἐπιτήδευμα τῶν ἐλευθέρων· πολίτης γάρ τις ὢν καὶ ἀπινὴς (sic scribo : pessime libri γάρ τις οὐκ ἀπινὴς, *Both.*) ἐν αὐτῷ δείκνυται ὁ μάγειρος. » *E M.* Ibid. εὖ λέγεις Dobr. pro inepto οὐ λ. Confusa εὖ et οὐ, ut apud. Arist. Babyl. 15, Ephippum Geryone 12, etc. [Alteri personæ hæc tribuens vulgatam sic explicat Hirschigius : Nugaris; quod dicere vis, non dicis, nostramque egregiam artem contemptui habes, quasi non longe major eruditio ad hanc artem quam ad illam istorum λογογράφων requiratur.] V. 20 ὀνειδίζεις sensu haud vulgari dixit Al., sed eo, quo Euripides Bacch. 547 :

ὠνείδισας δὴ τοῦτο Διονύσῳ καλόν·

ubi v. Musgrav. et interpp.

LXXI. ΛΕΥΚΑΔΙΑ ἢ ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

Athen. 3, p. 95, A : Ἄλ. δ' ἐν Λευκαδίᾳ ἢ Δραπέταις,

Χορδαρίου τόμος ἧκεν καὶ περικομμάτιον.

Sic Meinek., neque abludunt libri nisi quod habent περικομματίων. « Eosdem numeros habent Antiphanes Ὁμοίων fr. 2, et Bacchylides fr. 30. » *E M.* Temere Casaub. et Valck. ad Phœniss. p. 66, χ. τ. ἧκε καὶ περίκομμά τι.

2.

Idem 11, p. 498, E : Ἴων... τῷ σκύφει ἰδίως, ἀπὸ τοῦ σκύφος σχηματίσας οὐδετέρου (vulgo οὐδετέρως ἔφη. ὁμοίως καὶ Ἄλ. ἐν Λ.

Οἴνου γεραιοῖς χείλεσιν μέγα σκύφος.

Cf. ann. ad Odyss. 14, 114.

3.

Pollux 10, 144 : Ἄλ. δ' ἐν Λ.

Φέρε τὴν σιβύνην καὶ πλατύλογχα (λόγχια).

« Ibidem Pollux affert Aristophanis versum

καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὡς ὁρᾷς, ἀκόντιον.

Hinc Toupius Emend. 4, p. 243, etiam apud Alexidem scribit καὶ πλατύλογχ' ἀκόντια. » *E M.* Verosimilius addidi λόγχια, quod haustum putes a vicino -λογχα.

LXXII. ΛΕΥΚΗ.

Athen. 7, p. 322, D : σαῦρος· τούτου μνημονεύει Ἄλ. ἐν Λεύκῃ. μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων

α. Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι;
β. Ἀλλ', ἂν διδάσκῃς. α. Ἐξελὼν τὰ βραγχία,
πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας* τὰς κύκλῳ,
παράσχισον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὅλον
τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ τε καὶ καλῶς,
τυρῷ τε σάξον, ἁλσί τ', ἠδ' ὀριγάνῳ.

Versu 3 libri inusitate τὰς κύκλῳ. Corrigo εἰς κύκλον, coll. Aristoph. Thesmoph. 908, etc. V. 5 ita Dindorf. pro εὖ γε. Plautus Bacch. 4, 6, 27 :

---

sic enim fumus non assiliet
naribus, sed sursum aufugiet.
a. Longe igitur melior, ut videtur, tu eras
orationum scriptor quam coquus. Recte dicis,
artemque magnificas. [quod dicis,

LEUCADIA, sive FUGITIVI.

1.

Farciminis frustum venit et pericommatium.

2.

Vini senilibus labiis magnum scyphum.

3.

Affer sibynam et lato ferro (lanceolas).

POPULUS.

a. Scisne, saurus quomodo apparandus sit?
b. Si quidem tu doceas. b. Exemptis branchiis
elue piscem et, spinis circum amputatis,
disseca recte, totumque expansum
silphio flagella bene ac pulchre.
caseoque imple, et salibus, et origano.

bene navisagitatur, *pulchre* hæc confertur ratis.

V. 6 « insolens h. l. ἤδε, nec tamen credo aliquid mutandum esse : mediæ enim comœdiæ scriptores haud raro ab antiquiorum poetarum dicendi legibus desciverunt. » *E Mein.*, qui in alt. edit. suspectum sibi esse significavit.

LXXIII. ΛΗΜΝΙΑ.

Pollux 10, 100, de instrumentis coquinariis agens : καί που καὶ ἀνθράκιον, Ἀλέξιδος εἰπόντος ἐν Λημνίᾳ

Καὶ μὴν παρῆν ἀνθράκιον ἡμῖν ἐν μέσῳ,
σείσων τε κυάμων μεστός.

Suidas v. Ἀνθράκιον et v. Τρίπος : Ἀνθράκιον : βραχὺ τριποδίσκιον παρ' Ἀλέξιδι. Similiter gramm. Bekkeri p. 404, 9, sed vitiose illius codex παραλεξείδιον.

LXXIV. ΛΙΝΟΣ.

« De Lino, Herculis magistro, v. Apollod. 2, 4, 9, Diod, Sic. 3, 67, schol. Iliad. p. 513, 32 Bekk. » *E M.*

1.

Athen. 4, p. 164, B : Ἀλ. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Λίνῳ... ὑποτίθεται... τὸν Ἡρακλέα παρὰ τῷ Λίνῳ παιδευόμενον, καὶ κελευσθέντα ἀπὸ βιβλίων πολλῶν παρακειμένων λαβόντα ἐντυχεῖν· ἐκεῖνος δ' ὀψαρτυτικὸν λαβὼν βιβλίον ἐν χεροῖν περισπουδάστως ἐκράτει. λέγει δ' οὕτως ὁ Λίνος·

— Λίνος. Βιβλίον
ἐντεῦθεν, ὅ τι βούλει, προσελθὼν παράλαβε,
ἔπειτ' ἀναγνώσει, πάνυ γε διασκοπῶν
ἀπὸ τῶν ἐπιγραμμάτων ἀτρέμα τε καὶ σχολῇ
(Ὀρφεὺς ἔνεστιν, Ἡσίοδος, τραγῳδίαι,
Χοιρίλος, Ὅμηρος, ἐπιχάριτα συγγράμματα
παντοδαπά)· δηλώσεις γὰρ οὕτω τὴν φύσιν,
ἐπὶ τί μάλισθ' ὥρμησε. Ἡρακλῆς. Τουτὶ λαμβάνω.
Λ. Δεῖξον, τί ἐστι, πρῶτον. Ἡρ. Ὀψαρτυσία,
ὥς φησι τοὐπίγραμμα. Λ. Φιλόσοφός τις εἶ,
εὔδηλον, ὃς, παρεὶς τοσαῦτα γράμματα,
Σίμου Τέχνην ἔλαβες! Ἡρ. Ὁ Σῖμος δ' ἐστὶ τίς;
Λ. Μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγῳδίαν
ὥρμηκε νῦν, καὶ τῶν μὲν ὑποκριτῶν πολὺ
κράτιστός ἐστιν ὀψοποιὸς, ὡς δοκεῖ
τοῖς χρωμένοις, τῶν δ' ὀψοποιῶν ὑποκριτής. —
Βούλιμος εἶς ἄνθρωπος· ὅ τι βούλει, λέγε.
Ἡρ. Πεινῶ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι.

Versu 2 recte Erfurdt. Observ. p. 451 pro γὰρ λαβέ. V. 5 ita Schweigh. Minus bene libri τραγῳδία. V. 6 scripsi ἐπιχάριτα. Libri Ἐπίχαρμος, scilicet τ et μ (v. Ath. 11, p. 781, D, ubi κεραμεύουσι male legitur pro τερατεύουσι, Pollux 10, 190, ubi τοὐπιπόρματα pro τοὐπιπόρπαμα, Plato com. in fabula Αἱ ἀφ' ἱερ. 2), pariterque α et ος (v. Λέβης fr. 3) commutatis. V. 8 Meinek. ὥρμηκε. V. 10 Φιλ... ἔλαβες, ironia. V. 12. « De Simo, histrione tragico eodemque artis culinariæ scriptore, nihil aliunde compertum habeo. Hunc non diversum esse a Simo Magnesio, a quo Simœdi dicti sunt (Athen. 14, p. 620, D), parum probabilis est opinatio Schweighæuseri. » *E M.* V. 16 ὑποκριτής, intell. κράτιστος. V. 17 vulgo βούλιμός ἐστ' ἄνθρ. (Jacobs. ἐσθ' ἄνθρωπος) ὅ τι β. λέγε, idque sub Herculis persona, quum apertum sit, eum his verbis reprehendi, tanquam voracem, qui fuit heros.

2.

« Idem 7, p. 289, F : μνημονεύει δὲ τοῦ Μενεκράτους (v. Ephippi Peltast. 2) καὶ Ἀλ. ἐν Μίνῳ, ubi Λίνῳ legendum esse suspicatus sum Hist. crit. Com. p. 392. (Conf. ann. ad Antiphanis Πρόβλημα v. 17. *Both.*) De Menecrate Syracusano, medicæ artis ostentatore famosissimo, plura ibi Athen De alio

---

LEMNIA.

Saneque foculus in medio stetit,
et vas fictile, fabis plenum.

LINUS.

1.

— *Linus.* Librum
hinc, quem vis, accedens sume,
dein prælege, prorsus quiete atque otio
titulis distinguens libros
(Orpheus inest, Hesiodus, tragœdiæ,
Chœrilus, Homerus, venusta scripta
omnigena : patefacies enim sic, natura tua
quid maxime appetat. *Hercules.* Hunc sumo.
L. Ostende primum, quid sit. *H.* Coquinaria,
ut titulus dicit. *L.* Philosophus quidam es,
(apparet,) qui omissis tot operibus
Simi Artem sumpseris! *H.* Simus autem quis est?
L. Habilissimus homo : ad tragœdiam
accessit nunc, estque histrionum longe
optimus coquus, ut videtur
illo usis, et coquorum optimus histrio. —
Famelicus es homo, quidquid dicas.
H. Esurio sane, hoc probe scias.

fragmento ad hanc fab. haud improbabili conjectura referendo v. Incert. 62. » *E M.*

LXXV. ΛΟΚΡΟΙ.

1.

Athen. 3, p. 123, E : τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ. (Cf. Philyllius Incert. 12, Amphis Βαλαν.) Ἄλ. δ' ἐν Λοκροῖς,

— Αἱ δὲ παῖδες παρέχεον
ἡ μὲν τὸ θερμὸν, χἀτέρα τὸ μετάκερας.

Versu 2 libri ἡ μὲν τὸ θ., ἡ δ' ἑτέρα μετ. Bentl. ad Philem. p. 113 τὸ μετάκερας, recte quidem, sed voce ἑτέρα relicta in thesi. Dindorf., rursus deleto articulo, ἁτέρα δὲ μετ. Facile XAT abierit in HΔET.

2.

Antiatt. p. 109, 19, et omisso titulo comœdiæ Phot. p. 287, 20, Ναυκληρεῖν : ἀντὶ τοῦ δεσπόζειν. Ἄλ. Λοκροῖς. Scilicet per metaphoram. Cf. Aristoph. Vesp. 29, Thesmoph. 1036, etc.

LXXVI. ΛΥΚΙΣΚΟΣ.

1.

Idem 13, p. 595, D, de Pythionice, Harpali amoribus : μνημονεύει δ' αὐτῆς καὶ Ἄλ. ἐν Λυκίσκῳ.

2.

« Antiatt. p. 98, 2 (et Hegesander Ath. p. 210, C), Ζῳδάριον : Ἄλ. Λ. Similia sunt μναδάριον ap. Diphilum Antiatt. p. 108, 82; βολβιδάριον apud Epictetum Enchir. cap. 7. Rariora ejusmodi deminutivorum a deminutivis formatorum exempla apud veteres Atticos, nisi ubi lusus jocique causa iis utuntur, ut Aristoph., qui dixit χρυσιδάριον, ἱματιδάριον, βιβλιδάριον, pro χρυσίον, ἱμάτιον, βιβλίον. V. Babyl. fragm. 30. Βιβλιδάριον pro βιβλιάριον reddendum Diogeni Laertio 6, 3. » *E. M.*

LXXVII. ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΙΖΟΜΕΝΗ.

H. e *Mulier mandragora utens*, maga seu venefica. Apollod. 3, 15, 6 : δοῦσα τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι. Mandragoræ herbæ vis media est inter venenum et soporem, ut ait Frontinus Strateg. 2, 5, 12. *Mandragora* dicta est, quod ad mandras et speluncas provenit; *Circæa radix*, a Circe ducto nomine, quod amorem efficere credebatur : v. Dioscor. 3, 134; 4, 76, Billerbeck. Flor. class. p. 49.

1.

Athen. 4, p. 123, F : ὅτι δὲ καὶ χιόνα ἔπινον, ἐν Μανδραγοριζομένῃ ἔφη Ἄλ.

Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν,
ὑπεναντιωτάτοις τε πλείστοις χρώμενον;
ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς·
ἔχοντες οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς πέλας·
ἐράνους φέροντες εὖ φέρομεν ἄλλῃ κακῶς,
τακτὴν τροφὴν δὲ τὴν καθ' ἡμέραν πάλιν·
γλιχόμεθα τὴν μὲν μᾶζαν, ἵνα λευκὴ παρῇ,
ζυμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα,
τὸ καλόν τε χρῶμ' οὐ δευσοποιῷ χρώζομεν·
καὶ χιόνα μὲν πίνειν παρασκευάζομεν,
τὸ δ' ὄψον, ἂν μὴ θερμὸν ᾖ, διασύρομεν·
καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν,
ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν.
Οὐκοῦν, τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον,
τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεὶ,
ἐπὰν γένηται δ', ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος.

Versu 1 « φυτὸν primus Plato de *homine* dixit : ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον. V. Valck. ad Hippolyt 630. » *E M.* Versu 5, 6 vulgo ἐρ. φ. οὐ φέρομεν ἀλλ' ἢ κακῶς, τακτῆς (ita Mein. Codex A τάκ τῆς, alii libri ἀκτῆς) τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν π. Quæ correxi. Τακτὴν τροφὴν τὴν κ. ἡμ., *victum quotidie imperatum* (domi). Repetendum φέρομεν. « Τροφὴν τακτὴν opponit ἐράνοις. » *E M* V. 7 μὲν haustum a μᾶ- syllaba sequente, editores addiderunt, inprimis metri gratia. V. 8 ζυμὸν poeta

---

LOCRI.

1.

— Puellæ autem infundebant
altera calidam aquam, alteraque metaceras (*h. e. aquam tepidam*).

MANDRAGORA UTENS.

1.

Tandem non inquieta homo est creatura
maximeque contrariis utens plurimis?
amamus aliena, negligimus cognata;
nihil habentes, aliorum bonis fruimur;
symbolas nunc bene, alias male accipimus,
imperato rursus victu quotidiano;
cupimus quidem mazam, ubi adstat candida,
fermentum vero huic nigrum paramus,
et pulchrum colorem non pulchro tingimus;
etiam nivis potum curamus,
opsonium autem, si non est calidum, sibilamus;
et acidum quidem vinum exspuimus,
jusculis autem cappari conditis debacchamur.
Quare, quod multi sapientum dixerunt,
non nasci optimum quidem semper est,
natum vero quam citissime finiri.

ζύμην dixit, non ζωμὸν, quod alienum obtrudunt libri. Similia λοιμὸς λοίμη, οἶμος οἴμη, etc. V. 9 male libri τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσ. χρ., α et ου confusis, ut Arist. Thesmoph. 138, etc. Versu 11 ἂν pro ἐὰν Dindorf.

2.

Idem 14, p. 621, D, de δικηλισταῖς Lacedæmoniorum : ἐμιμεῖτό τις ἐν εὐτελεῖ λέξει κλέπτοντά τινα ὀπώραν ἢ ξενικὸν ἰατρὸν τοιαυτὶ λέγοντα, ὡς Ἀλ. ἐν Μ. διὰ τούτων παρίστησιν,

— Ἐὰν ἐπιχώριος
ἰατρὸς εἴπῃ « Λίδριον (ἂν) τούτῳ δότε
πτισάνας ἕωθεν, » καταφρονοῦμεν εὐθέως,
ἂν δὲ « Πτισάναν » καὶ « τρυβλίον, » (οὐ) θαυμάζομεν·
καὶ πάλιν, ἐὰν μὲν « σευτλίον, » παρείδομεν,
ἐὰν δὲ « σεῦτλον, » ἀσμένως ἠκούσαμεν,
ὡς οὐ τὸ σεῦτλον ταὐτὸν ὂν τῷ σευτλίῳ.

« Videntur hæc ex eadem, ex qua fr. 1, oratione allata esse. Partem eorum apposuit Eust. p. 884, 24. » *E M.* V. 2 vulgo Τρυβλίον, errore manifesto. Hesych. Λίδριον : τρυβλίον. Inserui ἄν. V. 3 πτισάνας Mein. pro πτισάνης, quum v. 4 Eust. habeat πτισσάνας. « Dorice etiam alibi loquuntur medici : v. Crates fab. incert. 5. » *E M.* V. 4 ἂν pro ἐὰν Dind. Ibidem excidit οὐ, absorptum ab -ον syllaba prægressa. V. 5 libri σευτλίον, ut edidimus. Sed Mein. : « Eust. p. 813, 42, ex antiquis grammaticis : Ἀττικοὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Itaque scripsi τευτλίον, quæ recepta apud Atticos forma fuit, σεῦτλον autem et σευτλίον peregrina, nec sine aliquo affectationis crimine usurpata; quod arguit Euphron Ath. 11, p. 503, A :

ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν (sic le_e) τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν ; »

Idem vero versu 6 recte correxit librorum τευτλίον. Cod. B ἡδέως pro ἀσμένως. V. 7 perperam libri τευτλίῳ.

3.

Idem 8, p. 340, C, de Callimedonte, sæpius irriso, Alexidis χρήσεις afferens : ἐν δὲ Μ.

— Εἴ τινας μᾶλλον φιλῶ
ξένους ἑτέρους ὑμῶν (γε), γενοίμην ἔγχελυς,
ἵνα Καλλιμέδων ὁ Κάραβος πρίαιτό με.

Versu 2 τὸ γὲ adjuvat cæsuram; mendæ origo perspicua.

4.

Ib. p. 365, D : * τίνες δ' αἱ συμβολαὶ (immo τί δὲ τινὲς συμβολαί) αὐτὸς Ἀλ. ἐν Μ. σημαίνει διὰ τούτων,

α. Ἥκω, φέρουσα συμβολάς σοι νῦν ἅμα.
β. Πῶς συμβολάς; α. Τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς
καὶ τοὺς ἀλαβάστους συμβολὰς καλοῦσι, γραῦ.

Versu 1 libri mendose Ἧξω φ. τοίνυν ἅμα. De κ et ξ confusis ad Aristoph. Polyid. 1. « Chalcidenses symbolas dixerunt tænias, corollas, unguenta, aliaque parvo pretio parabilia, quæ pro veris symbolis majoris sumptus convivæ ad regem convivii deferebant. » *E Cas.*

5.

Idem 12, p. 552, E, de Philippidæ macilentia · ὅτι δὲ καὶ πεφιλιππιδῶσθαι ἔλεγον τὸ λελεπτύνθαι, Ἀλ. ἐν Μ. φησί,

α. Κακῶς ἔχεις (σὺ), στρουθὸς ἀκαρὴς νὴ Δί' εἶ,
πεφιλιππίδωσαι. β. Μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει·
ὅσον οὐ τέθνηκα. α. Τοῦ ταλαιπώρου πάθους!

Versu 1 σὺ, quod aptissimum et sententiæ et metro, facile exciderit ante στρ. Legebatur autem ἔχει στρουθὶς, quod correxit Casaub. « Rarior est usus vocis ἀκαρής, *haud multum abest quin passerculus factus sis.* Comicus incertus Ammonii p. 10 :

— κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

2.

— Si domesticus
medicus dicit « Λίδριον πτισάνας date
huic mane, » contemnitur statim;
sin autem « Πτισάναν et τρυβλίον, » non miramur;
et rursus, si « σέυτλίον » quidem, despicimus hominem,
si vero « σεῦτλον, » libenter audimus,
quasi non σεῦτλον idem sit atque σευτλίον.

3.

— Si aliquos magis amo
peregrinos quam vos (quidem), anguillam fieri me velim
ut Callimedon Carabus me emat.

4.

a. Adsum, afferens simul tibi symbolas.
b. Quomodo symbolas? a. Tænias Chalcidenses
et alabastra symbolas vocant, anus.

5.

a. Male (tu) habes, passerculus propemodum es,
Philippides factus. b. Ne nove mihi loquere :
propemodum enim obii. a. O miserum malum!

Menander p. 259 :

— ἀχαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως.

V. 2 libri πεφιλιππῶσθαι. Idem in suo Athenæi exemplo legerant Ælianus V. H. 10, 6, Phot. et Suid. v. Φιλιππίδης, Eust. p. 1646, 17. Primus omnium correxit H. Stephanus. V. 3 ὅσον οὐ τέθνηκα Toupius Emend. 2, p. 346 pro οσο μου (A) ὅσωμου (PVL.) τέθνηκε. » *E M.*

LXXVIII. ΜΑΝΤΕΙΣ.

Athen. 13, p. 558, E : ὁ Λεωνίδης, ψέγων τὸ τῆς γαμετῆς ὄνομα, [τὰ] ἐκ τῶν Μάντεων Ἀλέξιδος προηνέγκατο ταυτὶ τῶν ἐπῶν,

Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς μέν, οἳ, πεπρακότες
τὴν τοῦ βίου παρρησίαν καὶ τὴν τρυφὴν,
γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων!
ἔπειτ' ἔχειν προῖκ' οὐχὶ τιμὴν φάσκομεν;
πικράν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς·
ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι πρὸς ἐκείνην μέλι,
οἳ μέν γε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικούμενοι,
αὗται δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι,
ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν
ἀμελοῦσιν, ἐπιορκοῦσιν, οὐδὲ ἓν κακὸν
ἔχουσι καὶ κάμνειν λέγουσιν ἑκάστοτε.

Versu 1 libri ἡμεῖς πεπρ. Grotius Excerpt. p. 579, ἡμεῖς μὲν οἱ πεπρ. V. 4 φάσκομεν pro πάσχομεν Nicol. Sturio. Ibid. ποινὴν malit Mein. pro τιμήν. V. 6 ἐκείνην Dind. Libri κείνην. V. 11 Dind. et Mein. λέγουσ', quo vix opus. Eurip. in scholio ad Troad. 634 : τὸ μὲν τέθνηκε σῶμα, τοῦτο δ' ἀναβλέπει. Cf. ann. ad Olympiodorum.

LXXIX. ΜΕΡΟΠΙΣ.

Diog. Laert. 3, 26, de Platone : τοιοῦτος δ' ὢν ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν ... Ἀλ. Μεροπίδι,

Εἰς καιρὸν ἥκεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη,
ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Omisso titulo hæc habet etiam Hesych. Milesius p. 48. Cf. Olympiodorus.

LXXX. ΜΙΔΩΝ.

« Μίδων fuit, ni fallor, qui ex Μήδῳ corruptum putaret, quo titulo Theopompi fabulam novimus inscriptam; sed recte habet Midonis nomen, cujus exempla vide apud Erycium in Brunckii Analect. 2, p. 297, et Anonymum ib. 3, p. 198. Alexidis Midon fortasse non diversus fuit ab Antiphanis, et ab eo, cui subditicius Platonis dialogus Μίδων ἢ Ἱπποτρόφος tribuebatur, teste Diogene Laert. 3, 62. » *E M.*

Athen. 15, p. 700, A, et omisso titulo Eust. ad Od. p. 1571, 10 : Ἀλ. Μίδωνι,

Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν
τῆς νυκτὸς ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων.

« Scilicet, ne adurerentur digiti, si lumen lucernæ non inclusum gestaretur. » *E Schw.*

LXXXI. ΜΙΛΗΣΙΑ.

1.

Athen. 9, p. 379, A : καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀλέξιδι δὴ (vulgo δὲ) ἐν Μιλησίοις (sic) μάγειρος οὐ μακρὰν τούτου ἐστὶ λέγων τοιάδε,

α. Οὐκ ἴστε, ταῖς πλείσταισι τῶν τεχνῶν ὅτι
οὐχ ἁρχιτέκτων κύριος τῆς ἡδονῆς
μόνος καθέστηκ', ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμένων
συμβάλλεταί τις, ἂν καλῶς χρῶνται, *μερίς;
β. Ποῖόν τι; δεῖ γὰρ κἀμὲ τὸ ξυνὸν μαθεῖν.
α. Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον

VATES.

Heu miseros nos quidem, qui, vendita
vitæ ingenuitate et luxuria,
mulierum servi vivimus pro liberis!
nec tamen acceptam dotem dicimus pœnam?
immo amaram muliebrisque plenam fellis :
virorum enim ad hoc est mel,
qui quidem læsi ignoscunt,
illæ vero injuria facta insuper etiam accusant;
quæ non decet, incipiunt; quæ decet,
negligunt; pejerant, nec quidquam mali
passæ laborare se aiunt usque.

MEROPIS.

Tempore ades : nam ego anxia
ascendens descendensque, ut Plato,
nihil sapiens inveni, sed fatigavi pedes.

MIDON.

Qui primus cum lucerna circumire cœpit
noctu, fuit quidam digitis consulens.

MILESIA.

1.

a. Nescitisne, in plerisque artibus
non solum auctorem efficere
voluptatem, sed partim eo etiam conferre
illos, qui recte iis utuntur?
b. Quonam? oportet enim me quoque discere,
[quid sit hoc conjunctum.
a. Opsonatorem opsonium tantummodo

δεῖ τοὔψον, ἄλλο δ' οὐδέν. Ἂν μὲν οὖν τύχῃ
ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρινεῖν
εἰς καιρὸν ἐλθὼν, ὠφέλησε τὴν τέχνην·
ἂν δ' ὑστερίζῃ τῆς τεταγμένης ἀκμῆς,
ὥστ' ἢ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν,
ἢ μὴ προοπτήσαντα συντελεῖν ταχὺ,
ἀπεστέρησε τὴν τέχνην τῆς ἡδονῆς.
β. Εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.
α. Ἑστήκαθ' ὑμεῖς, κάεται δ' ἐμοὶ τὸ πῦρ,
ἤδη πυκνοί τ' ᾄττουσιν Ἡφαίστου κύνες
κούφως πρὸς αἴθραν, οἷς τὸ γίγνεσθαί θ' ἅμα
καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου συνῆψέ τις
μόνοις ἀνάγκης θεσμὸς οὐχ ὁρώμενος.

Versu 2 libri οὐκ ἀρχ., quum articulus requiratur in subjecto. V. 4 scribam συμβ. τι.... μέρος; sequitur enim Ποῖόν τι (μέρος). V. 5 libri οἷον, quod correxit Porson. Τὸ ξυνὸν, *conjunctum*, res adjuvans. Inepte libri τὸν ξένον. Ξυνὸν pro συνὸν nihil offensionis habet in persona, quam veteris atticismi studiosam finxerit Noster. V. 7 τοὔψον Piersonus ad Mœr. p. 274. Libri τοῦτον. V. 8 libri depravato metro κρίνειν. Correxit Dind. V. 13 codd. perverse ἀπ. τῆς τέχνης τὴν ἡδονήν. Versum 14 male habent sub eadem persona. V. 15 vulgo κ. δέ μοι, minus clara oppositione colloquentium. V. 16 libri πυκνοὶ δ', quum δὲ antecedat. « Eust. ad Hom. p. 1151, 40 : ὁ κωμικὸς Ἄλ. τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας κύνας Ἡφαίστου ἔφη ἐν τῷ « καίεται δέ μοι τὸ πῦρ ἤδη, » τουτέστιν ἐξάπτεται, « πυκνοὶ δ' ᾄττ. Ἡφ. κύνες. » Eubulus quoque Orth. 1, 7, scintillas significans :

ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας.

Quod genus dicendi ex lyricis vel tragicis poetis duxerunt comici. Æschylus Prom. 781 gryphas vocat Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας (v. ibi ann. *Both.*), Pindarus fragm. 66, Pana θεᾶς μεγάλας κύνα, Anaxilas Neott. 1, 4, Scyllam ποντίαν κύνα. Multa similia v. apud Ruhnkenium Epist. crit. p. 93. V. 17 οἷς τὸ pro οἶσθ' οἳ Petavius ad Themist. p. 393. » *E M.*

2.

Idem 6, p. 240, C : παράσιτοι δ' ἐπ' ὀνόματος ἐγένοντο Τιθύμαλλος μὲν, οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Μιλησίᾳ καὶ ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι (fr. 2)...

3.

Stobæus Floril. 112, 6, cum lemmate Ἀλέξιδος Μιλησίων (sic).

Εἰ μὴ γὰρ, ὢν ἄνθρωπος, ἀνθρώπου τύχαις
ὑπηρετήσω, ποῦ φανήσομαι φρονῶν;

« Versu 2 pro ποῦ legebatur οὐ. Codex A et Trincav. εἶτ' οὐ. B γ' οὐ. Correxit Pors. ad Orest. 792. » *E M.*

LXXXII. ΜΙΛΚΩΝ.

« Dubitari potest de *Milcone*, fabulæne sit an personæ nomen. » *Mein.*

Athen. 8, p. 354, D : εἰπόντος οὖν τινος, ἔτι παρασκευάζεσθαι τοὺς μαγείρους, ἵνα μὴ ψυχρὰ παρατιθῶσιν (οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρῶν), ὁ Κύνουλκος ἔφη κατὰ τὸν Ἀλέξιδος τοῦ κωμῳδιοποιοῦ Μίλκωνα, Ἐγὼ, φησὶν,

Κἂν μὴ παραθῶσι θερμὰ, τἀγαθὸν Πλάτων
ἁπανταχοῦ φησ' ἀγαθὸν εἶναι, (μανθάνεις;)
τό θ' ἡδὺ πάντως ἡδὺ, κἀκεῖ, κἀνθάδε.

Versu 1 ita Schweigh. Libri Ἐάν. Dind. Ἂν. Olim editum Πλάτωνα πανταχοῦ φῄς. Correxit Grotius Excerpt. p. 581. V. 3 cod. B τό θ'. Vulgo τὸ δ', minus quidem commode.

ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ.

Vide supra Ἑλένης μνηστῆρες.

LXXXIII. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΠΟΝΙΠΤΟΜΕΝΟΣ.

« Argumentum fabulæ nescio an ad lavacrum, Ulixi ab Euryclea ministratum Odysseæ l. 19, spectaverit. » *E M.*

Antiattic. p. 98, 17, Ἥδιον : Ἄλ. Ὀδυσσεῖ ἀπονιπτομένῳ.

bene parare decet, nihil aliud. Quodsi igitur
id comesurus aliquis et judicaturus
forte venit in tempore, juvat artem;
sin serius præscripto momento adest,
ut aut prius assatum recalefaciendum sit,
aut nondum assatum cito apparandum,
aufert artis voluptatem.
b. Sophistis coquum inscribo.
a. Statis vos, at mihi ardet ignis,
jamque multi exsiliunt Vulcani canes
leviter in æthera, quibus nasci
et finire vitam conjunxit solis
quædam necessitatis lex invisibilis.

3.

Nam si, homo quum sim, fatis
non serviam hominis, quomodo sapere videbor?

MILCON.

Et quamvis non apponant calida, bonum Plato
ubique ait esse bonum, (sentisne?)
et dulce omnino dulce, sive hic, sive illic.

LXXXIV. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΥΦΑΙΝΩΝ.

1.

Athen. 10, p. 421, A : οὐδὲ ὕβρεις καὶ προπηλακισμοὺς (scil. ποιεῖ εὐτελὲς δεῖπνον), ὡς Ἄλ. ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι (apud Calypsonem) μαρτυρεῖ διὰ τούτων,

— Φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία
καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ, καὶ καθ' ἡμέραν, ποιεῖν
σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλεῖον ἢ τέρπει πολύ·
τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίγνετ'· ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ,
εὐθὺς ἀντήκουσας· ἤδη λοιδορεῖσθαι λείπεται,
εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν· ταῦτα γὰρ
κατὰ φύσιν πέφυκεν οὕτως, κοὔ τι μάντεως ἔδει.

« Partem horum, inde a versu 3 usque ad εἶτα τύπτ., repetiit Eust. ad Il. p. 1312, 38. V. 3 πλεῖον pro πλέον Schweigh. V. 4 libri γίνεται. Ibid. ἂν pro ἂν Valck. ad Phœniss. 1651. » *E M.* V. 7 libri mendose καί τι μ. ἔδει (Hirschigius σε δεῖ); Minus placeret καί τι μ. ἔδει, *etiam vatis id indiget?* Posui κοὔτι.

2.

Idem 7, p. 302, F : Ἄλ. δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θύννου ἐπαινῶν, φησὶ

Καὶ τοὺς ἁλιέας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ·
ἀπελευθέρων ὀψάρια θηρεύουσί μοι,
τριχίδια, καὶ σηπίδια, καὶ φρυκτούς τινας,
οὗτος δὲ κεφαλὴν εἰ πρότερον θύννου λάβοι,
ἐνόμιζεν ἐγχέλεια, κοὐ θύννον, σφ' ἔχειν.

Hæc una est oratio, neque immittenda, ut vulgo, altera persona versu 4. Ibi ita Casaub. et Erfurdt. Libri οὗτος πρότερον κεφαλὴν εἰ λάβοι θύννου. In altera ed. Meinek. :

οὗτος πρότερον κεφάλαιον εἰ θύννου λάβοι.

Οὗτος est contemnentis, ut Aristoph. Nub. 293, etc. V. 5 manifesto mendo libri ἐγχ. καὶ θύννους ἔχειν. Anguillæ cibus delicatus, præ quibus interlocutor contemnit caput thynni.

3.

Memoratur *Tithymallus* parasitus; v. Athenæi verba in fr. 2 Milesiæ posita.

LXXXV. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Diog. Laert. 3, 28 : τοιοῦτος δ' ὢν (Plato) ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. ... Ἄλ. Ὀλυμπιοδώρῳ,

Σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν αὖον ἐγένετο,
τὸ δ' ἀθάνατόν (γ') ἐξῆρε πρὸς τὸν ἀέρα.
Ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος;

« Versu 2 restitui aoristum pro vulgato ἐξῆρε, quod non erat cur in ἐξῆξε mutaretur. Similiter ἀπαίρειν intransitive dicitur. Versus 3 fortasse alteri interlocutori assignandus. » *E M.* Illi immisi γε, idemque faciendum puto apud Aristoph. Ach. 53, Av. 1129, Ran. 590 : neque enim prima τοῦ ἀθάνατος propter metrum producta apud Homerum huc pertinet.

LXXXVI. ΟΛΥΝΘΙΑ.

Sic Photius et Suidas; Ὀλύνθιος autem vel Ὀλύνθιοι Athen. et Stobæus.

1.

Athen. 2, p. 54, F, de ἐρεβίνθοις agens : Ἄλεξις « Ἔστιν ἀνήρ μοι, » etc. Idem 3, p. 75, A : Ἄλ. δ' ἐν Ὀλυνθίῳ (sic), Φρυγίων σύκων μνημονεύων, φησὶ « Τό τε θειοφανὲς — συκῆς, » quos hujus fragmenti versus ultimos esse vidit Mein.

ULIXES TEXENS.

1.

— Solet enim longa consuetudo,
multaque convivia, et quidem diurna, gignere
cavilla, cavilla autem multo magis lædunt quam delectant :
a maledictis enim fit initium; quæque semel dixeris,
statim ab altero audiveris; jam contumelia superest,
deinde plagæ atque ebrietas : hæc enim secundum naturam sic fiunt, neque vatis indigent.

2.

Etiam piscatores in barathrum præcipitabo :
illiberalia enim opsonia mihi venantur,
trichidia, et sepiolas, atque assatos aliquos pisces;
quidamque antea si caput thynni sumpserat,
anguillas, non thynnum, se habere arbitrabatur.

OLYMPIODORUS.

Corpus quidem meum mortale exaruit,
immortale autem ascendit in aerem.
Nonne hoc est schola Platonis?

Ἔστιν ἀνήρ μοι πτωχὸς, κἀγὼ
γραῦς, καὶ θυγάτηρ, καὶ παῖς υἱὸς,
χἤδ', ἡ χρηστὴ, πένθ' οἱ πάντες·
τούτων οἱ τρεῖς μὲν δειπνοῦσιν,
δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν
μάζης μικρᾶς·
φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν, ἐπὰν
μηδὲν ἔχωμεν, χῶμα δ' ἀσίτων
γίγνεται ὠχρόν· * τὰ μέρη δ' ἡμῶν
χἠ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν
κύαμος, θέρμος, γογγυλὶς, ὦχρος,
λάθυρος, φηγὸς, βολβὸς, τέττιξ,
ἐρέβινθος, ἀχρὰς, τό τε θειοφανὲς,
μητρῷον ἐμοὶ μελέδημ' ἰσχὰς,
Φρυγίας * εὕρημα συκῆς.

Versu 3 Schweigh. χἤδ' pro καὶ ἥδ'. « Quam χρηστὴν dicit, recte Casaub. intelligere videtur ipsam illam, quæ dramati nomen dedit, puellam Olynthiam. » *E M.* V. 4 ita Schweigh., quum Grotius intellexisset, scribendum esse δειπνοῦσιν. Libri enim τ. οἱ τρεῖς δειπνοῦμεν. V. 7 « φθόγγους ἀλύρους de lugubri cantu etiam Euripides Iph. Taur. 146, Hel. 185, etc. V. 9 τὰ μέρη recte Schweigh. de ciborum portionibus, h. e. de cibis ipsis, interpretatur » *Mein.* Immo sphalma est τὰ μέρη δ', vixque dubito quin Al. dixerit τὸ δὲ μοιρίδιον, i. e. μοῖρα. V. 11 libri θέρμος, λάχανον. Elmsl. probabiliter delevit glossema. Versus 12 et 13 affert Eust. p. 948, 41; v. 14 et sqq. idem p. 1572, 63. V. 13-15 paulo insolentius dictum μελέδημα μητρῷον Φρυγίας, pro μελ. μητρὸς Φρυγίας, h. e. Cybeles, quæ audiebat μήτηρ θεῶν, μεγάλη μήτηρ. Tum depravata procul dubio est codicum scriptura εὕρημα συκῆς, metroque tantum consuluit Schweigh. scribendo εὑρήματα. Nihil aptius sententiæ quam ἔ ρ υ μ ά τι συκῆς, quod reddidi : *tutamentum* a putredine. De litteris η et υ commutatis cf. Antiph. Sapph. 1, Anaxandr. Κυνηγ. Facile τὶ ante συ- negligentia præterierint scribæ. Cybeles μελέδημα peculiare caricas an præterea quisquam vocaverit, ignoro.

2.

Idem 6, p. 240, C, de Tithymallo parasito, cujus paupertatem alii quoque comici riserunt (v. Timoclis Caun.) : οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Μιλησίᾳ (fr. 2) ... ἐν δὲ Ὀλυνθίοις (sic) φησὶν

Ὁ δὲ σὸς πένης ἔστ', ὦ γλυκεῖα· τοῦτο δὲ
δέδοιχ' ὁ * θάνατος τὸ γένος, ὥς φασιν, μόνον.
ὁ γοῦν Τιθύμαλλος ἀθάνατος περιέρχεται.

Versu 2 mendosum est θάνατος. Scribo θ ν α τ ὸ ς, dorice.

3.

Stob. Floril. 27, 9 cum lemmate Ἀλέξιδος Ὀλυνθίων (sic).

Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ,
τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι, πιστεύειν ἀεί.

V. 1 cod. A ἐν τοῖς, superscripto οὐ.

4.

Photius p. 30, 16, et Suidas, Εὐημερία : ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἄλ. Ὀλυνθίᾳ,

Εὐημερία, δέσποινα, καὶ Μοῦσαι φίλαι.

LXXXVII. ΟΜΟΙΑ.

Athen 14, p. 642, D, de mensis secundis : Ἄλεξις Πολυκλείᾳ, ... καὶ ἐν Ὁμοίᾳ (τὸ δ' αὐτὸ δρᾶμα καὶ ὡς Ἀντιδότου φέρεται),

α. Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιὸν,
τραγήμασιν χαίρω δὲ μᾶλλον. β. Εὖ πάνυ.
α. Τραγήματ' αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι νομίζεται

OLYNTHIA.

1.

Est hic maritus meus mendicans, ego
anus, et filia, filiusque puer,
et hæc proba, cuncti quinque :
horum tres sane cœnant,
duoque nos iis participes fimus
parvæ mazæ :
sonos vero haud musicos flemus,
si nihil habemus, colorque jejunorum
fit pallidus ; sors autem nostra
et vitæ compositio est
faba, lupinus, rapum, ervilia,
lathyrus, esculi fructus, bulbus, cicada,
erebinthus, pirum silvestre, et divina
matris Phrygiæ, parata mihi,
carica, tutamentum quoddam ficus.

2.

Tuus autem pauper est, dulcis amica; et hoc
metuit mortalis genere, ut aiunt, solum ;
Tithymallus igitur immortalis circumit.

3.

Non enim jurantibus oportet prudentem,
sed factis ipsis, fidem habere semper.

4.

Hilaritatem, hera, et Musas amo.

SIMILIS.

a. Neque cœnarum amans sum, per Æsculapium,
sed bellariis magis gaudeo. b. Rectissime.
a. Bellaria enim audio solere

τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λόγοις
παρέχειν, ἄμητας, καὶ λαγῷα, καὶ κίχλας.
Τούτοισι χαίρω· τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις
ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ' οὔ, θεοί.

V. 2 libri δὲ χαίρω. Correxit Erfurdt. V. 4 λόγοις, *colloquiorum causa*, ad colloquendum cum puella. Libri vitiose λέγεις. V. 7 vulgo ἥδομ', ὦ θεοί. Θεοὶ est testantis deos, se verum dicere. Sic, non ὦ θεοὶ, etiam Phœnix ap. Athen. 8, p. 359, F. — Meinek. in alt. ed. ἥδωμ', ὦ θ.

LXXXVIII. ΟΠΩΡΑ.

« Hoc drama quum Athen. 13, p. 567, C, in iis comœdiis memoraverit, quæ a meretricibus nomen acceperunt, suspicari licet, Alexidem Oporam nympham meretricis habitu produxisse, Aristophanis fortasse exemplo · v. schol. Pacis 705, 842, 849, et de Opora Welcker. in libro germanico, cui titulus *Zeitschrift für Gesch. u. Auslegung der alten Kunst*, vol. 1, p. 500 seqq. » *E M.*

Athen. 10, p. 443, E : καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω (immodice) λάπτοντας τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς Ἄλ. ἐν Ὀπώρᾳ ... φησὶν

— Οἶνον πολὺν
οὐ κεκραμένον σὺ πίνεις, μεστὸς ὤν, κοὐκ ἐξεμεῖς;

Bene σὺ inseruit Mein.

LXXXIX. ΟΡΕΣΤΗΣ.

Athen. 6, p. 247, E, de partibus parasiti in comœdiis : καὶ Ἄλ. ἐν Ὀρέστῃ, Νικόστρατός τ' ἐν Πλούτῳ, Μένανδρός τ' ἐν Μέθῃ καὶ Νομοθέτῃ. « Ad Alexidis Oresten fortasse referenda sunt hæc Aristotelis Art. Poet. c. 13, 13 : ἐκεῖ γὰρ (ἐν τῇ κωμῳδίᾳ) ἂν οἱ ἔχθιστοι ὦσιν ἐν τῷ μύθῳ, οἷον Ὀρέστης καὶ Αἴγισθος, φίλοι γενόμενοι ἐπὶ τελευτῆς ἐξέρχονται, καὶ ἀποθνήσκει οὐδεὶς ὑπ' οὐδενός. » *Mein.*

XC. ΟΡΧΗΣΤΡΙΣ.

Athen. 10, p. 441, C : Ἄλ. δ' ἐν Ὀρχηστρίδι,

α. Γυναιξὶ δ' ἀρκεῖ πάντ', ἐπὰν οἶνος παρῇ
πίνειν διαρκής. β. Ἀλλὰ μὴν, νὴ τὼ θεὼ,
ἔσται γ', ὅσον ἂν βουλώμεθ', ἔσται, καὶ μάλα
ἡδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς
λέγω, γέρων γε δαιμονίως. α. Ἀσπάζομαι
γραῦν Σφίγγα.

Versu 1 libri, numeris laborantibus, ἐάν. V. 2 νὴ τὼ θεὼ, jusjurandum Atticarum : cf. Arist. Plut. 1002. V. 4 ἡδύς γ' libri omnes. Eust. ad Od. p. 1449, 7, male πολύς γε, quod satis significatur verbis ὅσον ἂν βουλ. V. 5 libri λέγων. Immo λέγω, *dico*, intelligo. Omisit Eustath.

XCI. ΠΑΛΛΑΚΗ.

Photius Lex. p. 594, 22, Τοναίαν : Ἄλ. Παλλακῇ,

— Οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλ', ὅ τι
εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον.

ἡ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις (*vox vehementer intenta*) καλεῖται τοναία. « In Alexidis verbis proxime præcessisse videtur Ληρεῖς vel quiddam simile. » *E M.*

XCII. ΠΑΜΦΙΛΗ.

1.

Athen. 9, p. 356, E : ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἄλ. ἐν Παμφίλῃ τοῦ πολύποδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὧδε,

Ἐρῶντι δὲ, Κτήσων, τί μᾶλλον συμφέρει
ὧν νῦν φέρων πάρειμι, κήρυκας, κτένας,
βολβοὺς, μέγαν τε πουλύπουν, ἰχθῦς θ' ἁδρούς;

Versu 1 sic Schweigh.; libri ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω, sed A δὲ κτήσων. V. 2 κήρυκας etc. « De his accusativis cf. ann. ad Antiphanis Butalionem versu 13. V. 3 libri πολύπουν. » *E M.*

2.

Ib. p. 380, E, de verbo παραφέρειν disserens : Ἄλ. Π.

---

sponsos, quum sponsas visunt colloquendi causa,
præbere illis, placentas, leporinas carnes, turdos.
His gaudeo; conditis autem
opsoniis et jusculis non delector, per deos.

OPORA.

— Multum vini
non mixti tu bibis, quum sis ebrius, neque vomis?

SALTATRIX.

a. Mulieribus autem omnia sufficiunt, modo sat vini adsit
ad bibendum. b. At enim, per deas,
erit, quantum voluerimus : erit, et valde quidem
suave, edentulum, putre
dico et divine vetustum. a. Salvere jubeo
anum Sphingem.

PELLEX.

— Neque enim
aliud habeo, quod dicam tali clamore dignum.

PAMPHILA.

1.

Amanti enim, Cteson, quid magis conducit
quam quæ nunc afferens veni, caryces, pectines,
bulbos, magnumque polypum et pisces crassos?

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων
ἀγαθῶν ἁμάξας.

Ex hac fabula Hemsterhus. ductum putabat fragm. 18 Incertorum.

XCIII. ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.

Athen. 6, p. 242, D : ἐν δὲ τῷ Παγκρατιαστῇ Ἀλ. τρεχεδείπνους καταλέγων φησὶ

α. Πρῶτον μὲν ἦν σοι Καλλιμέδων ὁ Κάραβος,
ἔπειτα Κόρυδος, Κωβιὸς, Κυρηβίων,
ὁ Σκόμβρος, ἡ Σεμίδαλις. β. Ἡράκλεις φίλε,
ἀγοράσματ', οὐ συμπόσιον, εἴρηκας, γύναι!

V. 2 codex C Κωβιὸς, ut Isost. fr. 2, 3; vulgo Κωβίων. V. 3 ὁ Σκόμβρος, ἡ Σεμ. « Ludibrii causa parasitis indita nomina, quemadmodum Philoxenus parasitus dicebatur ἡ Πτερνοκοπίς : v. Schweighæus. ad Athen. vol. 3 p. 409. Fragmenta incertorum dramatum 2 et 3 fortasse ad hanc fab. pertinent. » *E M.*

XCIV. ΠΑΝΝΥΧΙΣ ἢ ΕΡΙΘΟΙ.

1.

Athen. 12, p. 516, D : γίνεσθαι δ' αὐτό (τὸν κάνδαυλον) φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡγήσιππος ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ Φρυγίου (?) τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος (Phrygius caseus ab aliis non memoratur : quare vereor ne Ath. scripserit φρυκτοῦ, idque parum accurate intellexerit καπνιζομένου, *fumigati*. Plinius 11, 42, segm. 97 : *Auget gratiam casei fumus.* Martialis 13, 32 :

Non quemcumque focum nec fumum caseus omnem,
sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Cf. etiam ep. 33, et Gesneri Thes. L. L. v. Casearius, ibique laudatus Columella 7, 8, 7). μνημονεύει αὐτοῦ Ἀλ. ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις (*Textricibus*. Soph. Inacho, Fragm. ed. nostræ, p. 17 :

πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει)·

μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος,

α. Ὅτι δὴ 'τι σοι παρὰ τοῦτο κάνδαυλόν τινα
παραθήσομεν. β. Κάνδαυλον; οὐκ ἐδήδοκα
(κάνδαυλον), οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε.
α. Θαυμαστὸν ἐμὸν εὕρημα· πανάπαλον δ' ἐγὼ
ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδει τοὺς δακτύλους
σαυτῷ γε χαίρων. Ἔριθοι. Κῆρι' ἅμ' οὖν ποιήσομεν.
β. Ἄνθρωπε, ποίει λευκά. α. Κεἰς ἐμὲ βλέπε,
ἐπὰν δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν ταρίχους ἰχθύων,
κρεῶν τε βατάνι' εὐθέως (σὺ θῇς τινα),
δίπυρον παραθήσεις, ᾠὸν ἐπιτετμημένον,
πῦον, μέλιτος ὀξύβαφον ἀπὸ ταγηνίου,
τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμὼν,
βοτρύδιόν τι, * χόριον, ἐν ποτηρίῳ
* γλυκύν· τὸ τοιοῦτον γὰρ (ἂν) ἀεί πως μέρος
ἐπιπαίζεται, κεφαλὴ δὲ δείπνου γίγνεται.
β. Ἄνθρωπ', ἐπίπαιζε! μόνον ἀπαλλάγηθί μου,
καὶ χόρια, καὶ βατάνια, κανδαύλους (θ' ἅμα)
πᾶσαν λέγων τὴν ἡδονήν.

Versu 1 edd. nullis numeris ἔτι δέ σοι παρὰ τ., et VL quidem ἔτι, sed ABP ὅτι. Utrumque adhibui,

---

2.

Apposui mensam, dein afferens
plaustra bonarum rerum.

PANCRATIASTA.

a. Primum tibi fuit Callimedon Carabus,
postea Corydus, Cobius, Cyrebion,
Scomber, Semidalis. b. Care Hercules,
res venales, non convivium, dixisti, mulier.

PANNYCHIS sive TEXTRICES.

1.

a. Nam præterea tibi candaulum aliquem
apponam. b. Candaulum? non comedi
(candaulum), nec de eo audivi unquam.
a. Admirabile inventum meum : delicatissimum [eum
quum tibi apposuero, simul digitos prærodes
tibimet gaudens. *Textores*. Nosque, ut consentaneum est, simul telam texemus.
b. Mi homo, texe candida! a. Tuque me inspice,
et, (allatis) communium piscium salsamentis
carniumque aliquot patinis, statim
bis coctum appones panem, ovum concisum,
colostra, mellis acetabulum e catino,
casei frusta recentis Cythnii simul secans,
uvulamque, et choria in poculis
dulcia : talis enim pars semper
alluditur, caputque fit convivii.
b. Mi homo, allude! apage te modo a me,
et choria, et patellas, et candaulos (una),
totamque voluptatem, prædicans.

simul δὴ reponens. V. 3 bene Mein. immisit vocem χάνδ. et οὐδεπώποτε edidit pro οὐδέποτε inconcinno. V. 4 πανάπαλον scripsi. Inepte libri πάνυ πολύν. V. 5 libri προσκατεδεῖ, vel -έδῃ. Similiter Plautus Pseud. 3, 2, 91. V. 6 χῆρι' ἅμ' οὖν π. agnoscere mihi visus sum in vulgatis Ἔρια μὲν π., et textorum mercenariorum personam inserui. V. 7 λευκὰ, alba, *nitida*, non sordida, si negligenter fabricata fuerint. Deinde codd. καὶ βλέπεις, quod mutant in βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ, vel ὃ δεῖ). Verba coqui ad puerum culinarium. V. 9 libri κρεῶν βατανίων εὐθέως. Versum explevi. V. 10 δίπυρον (intell. ἄρτον), panem bis coctum, buccellatum, germ. *Zwieback*. V. 11 codd. fere ταγηνιω, VL τηγάνου. V. 12 « Cythnium caseum commemorant Pollux 6, 63, Ælianus Hist. anim. 16, 32. Steph. Byz. v. Κύθνος. V. 13 Ath. 14, p. 646, E : χόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. » *E M.* Ibi depravata sic corrigo : χόριά τ' ἐν ποτηρίοις γλυκέα. Codd. χορεῖον. V. 14 immisi ἄν. Versus 17, 18 sic exhibent libri : καυδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ βατάνια πᾶσαν τὴν ἡδονήν. Postremos versus ex Dobræi conjectura Meinek. sic edidit :

(τοὺς σοὺς δὲ) κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ
βατάνια πᾶσαν (ἀφανιεῖς) τὴν ἡδονήν.

2.

Idem 9, p. 386, A : καὶ γὰρ Ἄλ. ἐν Π. περιθεὶς μαγείρῳ τὸν λόγον, φησὶ

— α. Θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ
τοῖς ὀψαρίοις, ἢ τὸ μέσον, ἢ κατωτέρω;
β. Κατωτέρω. α. Τί λέγεις σύ; (ποδαπὸς οὑτοσὶ
ἄνθρωπος;) οὐκ ἐπίστασαι ζῆν! ψυχρά σοι
ἅπαντα παραθῶ; μηδαμῶς, ζέοντα δέ.
β. Ἄπολλον! α. Οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή·
τὸ δ' ἕτερον οὐδεὶς τῶν ὁμοτέχνων μου ποιεῖ.
β. Οὐκ οἴομ'· οἶδα δ' οὐδὲν ὧν σύ νῦν ποιεῖς.
α. Ἐγὼ δ' ἐρῶ· τοῖσιν γὰρ ἑστιωμένοις
τὸν καιρὸν ἀποδίδωμι τῆς συγκράσεως·
σὺ (δὲ) πρὸς θεῶν τὸν ἔριφον ἔθυσας, (δέσποτα);
β. Μὴ κόπτε μ', ἀλλὰ τὰ κρέα! α. Παῖδες, παράγετε!
ὀπτάνιον ἔστιν; β. Ἔστι. α. Καὶ κάπνην ἔχει;
β. Δῆλον ὅτι. α. Μή μοι, « δῆλον! » β. Ἀλλ' ἔχει κάπνην.
α. Ἔχει κακὸν, εἰ τύφουσαν. β. Ἀπολεῖ μ' οὑτοσί!

Versu 2 et 3 scribo κατωτέρῳ, h. e. ψυχρῷ. Cf. ad Eubuli Amalth. 1. V. 3 ita Dobr. ad Pluti 48. Libri τί λέγεις δέσποτα πῶς οὑτοσὶ ἄνθρωπος. Vox δέσποτα forte aberravit ab versu 11, ubi eam reposui. V. 6 libri mendose ἔστω. Quo servato Meinek. domino tribuendum esse Δηλαδή putat. V. 7 τὸ δ' ἕτερον, intell. τὸ ψυχρόν. Male libri τοὔθ' ἕτερος. V. 8 vulgo Οὐκ οἴομ' οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν etc., quod correxi : litteræ Δ, Λ, Σ, passim permixtæ in codicibus. V. 11 libri σὺ πρὸς θ. ἔθυσας τὸν ἔριφον. Vid. supra annot. ad v. 3. V. 12 « de verbo κόπτειν, *obtundere*, v. Pollux 6, 119, Alciphron Epist. 2, 3, 7, Anthippus Ἐγκαλυπτ. vers. 24. Παράγετε! scil. victimam. » *E M.* Versu 13 libri παῖδες ὀπτανεῖον, quod correxit Schweigh. deleto voc. repetito. Idem in fine οὑτοσί, pro edito οὑτωσί γε, codd. BP sine γε, A οὑτοσί γε. Personæ pluribus in locis male distinctæ, quarum α Coquum, β Dominum significat.

3.

Idem 4, p. 170, B : ἐν δὲ Π. ἢ Ἐρίθοις μάγειρον τάδε ποιεῖ (Ἄλ.) λέγοντα·

Κύκλῳ δεήσει περιτρέχειν με καὶ βοᾶν,
ἄν του δέωμαι. Δεῖπνον αἰτήσεις με σὺ

2.

— a. Calidioribusne semper gaudes
opsoniis, vel mediis, vel inferiore?
b. Inferiore. a. Quid tu ais? (qualis
hic homo est?) nescis vivere! frigida tibi
ut omnia apponam? nunquam, sed ferventia.
b. Apollo! a. Medium igitur erit scilicet :
alterum vero nemo virorum artis meæ apparat.
b. Non puto; nec tamen scio, quid tu jam agas.
a. Ego dicam : convivantibus
tempus do ad mixtionem ciborum.
tu autem, per deos, capramne immolasti, domine?
b. Ne me tunde, sed carnes! a. Pueri, adducite eam!
an est culina? b. Est. a. Habetne fumarium?
b. Apertum est, habere. a. Apage mihi « apertum »! b. At habet fumarium.
a. Malum habet, si fumans. b. Perdet me hic!

3.

Circumcurrere me oportebit et clamare,
si quo egeo. Cœnam tu me jam

ἤδη παρελθών· οὐκ ἔχων δὲ τυγχάνω
οὐκ ὄξος, οὐκ ἄνηθον, οὐκ ὀρίγανον,
οὐ θρῖον, οὐκ ἔλαιον, οὐκ ἀμυγδάλας,
οὐ σκόροδον, οὐ σίραιον, οὐχὶ γήθυον,
οὐ βολβὸν, οὐ πῦρ, οὐ κύμινον, οὐχ ἅλας,
οὐκ ᾠὸν, οὐ ξύλ', οὐ σκάφην, οὐ τήγανον·
οὐχ ἱμονιὰν, οὐ λάκκον εἶδον· οὐ φρέαρ,
οὐ στάμνος ἔστι· διακενῆς δ' ἕστηκ' ἐγὼ
ἄκων, μάχαιραν προσέτι περιεζωσμένος.

Versu 6 γήθυον pro γήτειον Meinek., de γήτιον, quod alii, recte dubitans : « Etym. M. p. 230, 23 : Γήτειον... (λέγεται δὲ καὶ γήθυον) γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος δισυλλάβων οὐδετέρων διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα μόνον διὰ τῆς ει γράφεται, οἷον δάνος δάνειον, γένος (?) γένειον, βρένθος βρένθειον... οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς γίνεται γῆτος καὶ γήτειον. Atque ita constanter Aristophanes. » V. 9 libri fere ἱμονίαν. V. 11 tautologice libri ἔχων μάχ., προσέτι περ. Scripsi ἄκων, mutata distinctione.

4.

Idem 3, p. 96, A : Ἄλ. Κυβευταῖς... κἂν Π. ἢ Ἐρίθοις

— Ἵν' ἡμίοπτα μὲν
τὰ κρεάδι' ἐστὶ, τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται,
ὁ γόγγρος ἑφθὸς, τὰ δ' ἀκροκώλι' οὐδέπω.

Libri Athenæi Ἐρίθοισιν Ἡμίοπτα, etc. Recte Dindorf. Ἵν' ἡμ.

5.

Idem 11, p. 483, E, de κώθωνι disserens : Ἄλ. Ἐρίφοις,

Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι,
παλαιὸν οἴκων κτῆμα.

Versu 1 ita Porson. ad Medeæ 48. Libri Εἶτ' ἐν τετρ. V. 2 libri πλέον οἶκον, quod ibidem correxit Pors. secundum illa Euripidis

παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς.

6.

Idem 6, p. 248, A : σιτοκούρου δ' Ἄλ. μνημονεύει ἐν Π. ἢ Ἐρ.

Ἔσει περιπατῶν σιτόκουρος.

Libri ἔση.

XCV. ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 421, D : ἐν δὲ τῷ Παρασίτῳ Ἄλ. περὶ πολυφάγου τινὸς διαλεγόμενός φησι

Καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι
« παράσιτον » ὑποκόρισμα· τῷ δ' οὐδὲν μέλει,
δειπνεῖ δ', ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον
πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε πολλάκις
αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τοῖς Σαμοθρᾳξὶν εὔχεται
λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ·
χειμὼν δ' ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

Versu 2 παράσιτον, Parasitum, non Helluonem, qualis est. V. 3 ἄφωνος Τηλ.; h. e. ὡς ἄφωνος Τ. : cf. Amphidis Πλάνον fr. 1. V. 5 libri τὰ Σαμοθρᾴκι'. « Τοῖς Σαμοθρᾳξὶν scribendum esse suspicor, h. e. Samothraciis diis seu Cabiris. Diodorus Sic. 4, 43 : φασὶν Ὀρφέα... ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· et ibidem 48 : τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχὰς ποιησαμένου τοῖς Σαμοθρᾳξὶ λῆξαι τοὺς ἀνέμους. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1218, ubi pluribus agit de Cabirorum auxilio, quo nautas ex præsenti discrimine servabant. Cf. Jacobs. ad Brunckii Anal. 7, p. 278. Hoc igitur dicit Al. : ὁ κεκλ. εὔχεται τοῖς Σαμ., αὐτὸν (scil. parasitum turbinis instar in patinas ingruentem) λῆξαι πν. καὶ γαλ. Hoc postremum Lobeck. ad Ajacem p. 198 recte

---

posces adveniens; sed forte ego non habeo
acetum, non anethum, non origanum,
non folium ficus, non oleum, non amygdala,
non allium, non sapam, non gethyum,
non bulbum, non ignem, non cuminum, non sales,
non ovum, non ligna, non fumarium, non catinum;
non hamam, non foveam vidi; non est puteus,
non vas vinarium; frustraque ego adsto
invitus, et insuper gladio cinctus.

4.

— Ubi semiassæ quidem
sunt caruneulæ, et minutal corrumpitur,
conger est coctus, sed trunculi nondum.

5.

Deinde quattuor heminarum propinavit mihi cothonem,
quem jam olim domus possedit.

6.

Eris ambulator cibicida.

PARASITUS.

1.

Vocantque eum omnes juniores
honestiore nomine « Parasitum »; ille autem non curat,
sed epulatur, mutus Telephus, nutans modo
interrogantibus aliquid, ut sæpe,
qui invitavit eum, precetur Samothraces,
quo desinat flare et quiescat :
turbo enim adolescentulus est amicis.

interpretatur *quiescere*, qua significatione neutrali etiam Plut. Moral. p. 1088, E, χαίρειν καὶ γαληνίζειν. » *E M.* V. 7 vulgo χειμὼν ὁ μειρ. Excidit δ' ante ὁ, de quo v. ann. ad Platonis comici Σκευὰς fr. 1. Dure δὲ causale negligeretur.

2.

Idem 3, p. 123, E : Ἀλ. γοῦν ἐν Π. φησὶ

— Καὶ γὰρ βούλομαι
ὕδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα
φρέατος ἔνδον, ψυχρότερον Ἀραρότος.

Verba convivatoris, irridentis parasitum, qui vinum super vinum ingurgitat, aqua spreta. De Ararote cf. Eubulus Καμπυλ. 2.

3.

Diog. Laert. 3, 28 : Ἀλ. Ὀλυμπιοδώρῳ... καὶ ἐν Π.

Ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδολεσχεῖν καταμόνας.

Καταμόνας, ut Thuc. 1, 32. Cf. Apollon. soph. et Eust. ad Odyss. 8, 371. Vulgo κατὰ μόνας. — Ad hanc fabulam referendum conjicio fragm. 1 Incertorum.

XCVI. ΠΕΖΟΝΙΚΗ.

Est nomen mulieris. Photius Lex. p. 245, Μᾶλλον μᾶλλον : ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον... Ἀλ. Πεζονίκῃ. Eadem Antiatticista p. 108, 5, et Suidas v. Μᾶλλον.

XCVII. ΠΟΙΗΤΑΙ.

1.

Athen. 3, p. 74, E : Ἀλ. δ' ἐν Ποιητῇ (sic) φησιν

Ὁ συκοφάντης οὐ δικαίως τοὔνομα
ἐν τοῖσι μοχθηροῖσίν ἐστι κείμενον·
ἔδει γάρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνήρ,
τοῦ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον·
νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν
ἀπορεῖν πεποίηκε, διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει.

Versu 4 τοῦ h. e. τούτου, τούτου τὸν τρόπον. Mendose libri τὰ σῦκα. Σῦκα (h. e. vocem σῦκον), ut nomen esset συκοφάντης, quasi σῦκα φαίνων, *ficus ostendens* ac vendens, vel afferens, rem gratam.

2.

Idem 6, p. 241, D : ὅτι δὲ γελοῖα ἔλεγεν ὁ Κόρυδος, καὶ ἐπὶ τούτοις γελᾶσθαι ἤθελεν, ὁ αὐτὸς Ἀλ. ἐν Ποιηταῖς φησι

— Πάνυ τι βούλομαι
οὕτω γελᾶσθαι καὶ γελοῖ' ἀεὶ λέγειν
* μετὰ τὸν Κόρυδον μάλιστ' Ἀθηναίων πολύ.

Versu 3 male obscuratum viri nomen in thesi, et ultima vox corrupta. Scribo

Κόρυδον μέτ' ἂν μάλιστ' Ἀθηναίων πόλιν.

Corydum parasitum (v. Pancrat.) simul ridiculum et deridendum his verbis significat, eodemque modo et perstringi, et ipsos jocari, vult Athenienses.

XCVIII. ΠΟΙΗΤΡΙΑ.

Pollux 9, 153, Ἐπὶ τὸ πλῆθος, ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπὶ τὰ πολλά. τοῦτο μὲν γὰρ Ἀλ. ἐν Ποιητρίᾳ εἴρηκεν,

Ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ τοῦτο ποιῶ.

XCIX. ΠΟΛΥΚΛΕΙΑ.

Athen. 14, p. 642, C : Ἀλ. Πολυκλείᾳ (ἑταίρας δ' ὄνομα Πολύκλεια),

Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα·
τοῦ συμποσίου γὰρ διατριβὴν ἐξεῦρέ πως,
κἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.

« Attigit hæc Eust. ad Odyss. p. 1594, 10. » *E M.*

C. ΠΟΝΗΡΑ.

Mulieris haud dubie nomen, sed fortasse matris familias paulo morosioris et negotium facere coquo solitæ : unde nomen habuerit.

2.

— Volo enim
etiam aquam te gustare : magnam enim habeo rem
intus putei, Ararote frigidiorem.

3.

Vel cum Platone solum garrire.

POETÆ (sive POETA.)

1.

Nomen συκοφάντης injuste
malis adnumeratur :
oportebat enim, si quis fuit vir bonus et suavis,
ejus morem indicare σῦκα addita :
nunc autem pravo adjectum suave
incertos reddit homines cur id ita se habeat.

2.

— Sane velim
sic rideri et ridicula dicere semper
potissimum post Corydum Atheniensium civitatem.

POETRIA.

Nam plerumque id facio.

POLYCLEA.

Qui primus bellaria invenit, elegans fuit vir :
convivii enim moram excogitavit,
impediitque quominus maxillæ otiarentur.

1.

Athen. 3, p. 117, D : ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς ἐν Πονήρᾳ περὶ σκευασίας ταρίχων μάγειρόν τινα παράγει, λέγοντα τάδε·

Ὅμως λογίσασθαι πρός γ' ἐμαυτὸν βούλομαι,
καθεζόμενος ἐνταῦθα, τὴν ὀψωνίαν,
ὁμοῦ τε συντάξαι, τί πρῶτον οἰστέον,
ἡδυντέον τε πῶς ἕκαστόν ἐστί μοι.
Τάριχός ἐστι πρῶτον ὡραῖον τοδί·
διωβόλου τοῦτ' ἐστί· πλυτέον εὖ μάλα,
εἶτ' εἰς λοπάδιον, ὑποπάσας ἡδύσματα,
ἐνθεὶς τὸ τέμαχος, λευκὸν οἶνόν τ' ἐπιχέας,
*ἐπεσκέδασα τοὔλαιον· εἶθ' ἕψων ποιῶ
μυελὸν, *ἀφεῖλόν τ' ἐπιγανώσας σιλφίῳ.

Versu 1 libri metro deficiente πρὸς ἐμ. Aristoph. Ran. 747 :

διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

Correxit Mein. V. 5 et 6 sic Dindorfius. Libri ABP τὸ διοβόλου, VL τοδὶ ὀβολοῦ μόνου. V. 8 vulgo οἶνον ἐπ., duriuscule omisso τὲ conjungente. V. 9 « ἕψων ποιῶ μυελὸν, *coquens, ut sit tenerum et molle, velut medulla,* » Schweigh. παραφράζων. Sed vitiosi sunt aoristi. Scribo

ἐπισκεδάσω τοὔλαιον· εἶθ' ἕψων ποιῶ
μυελὸν, ἀφελών τ' (ἂν) ἐπιγανώσω σιλφίῳ.

2.

Idem 4, p. 170, B, C : ἐν δὲ Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις (fr. 3) μάγειρον τάδε ποιεῖ λέγοντα... κἀν Πονήρᾳ

— Τῆς ὀριγάνου
πρώτιστον ὑποθεὶς εἰς λοπάδα νεανικὴν
τὸ τρῖμμ', ἐπιπολῆς εὐρύθμως διειμένον
ὄξει, σιραίῳ χρωματίσας, καὶ σιλφίῳ
πυκνῷ πατάξας.

Versu 2 libri ὑποτιθεὶς, quod correxit Casaub. : sed vox λοπάδα minus apto loco posita : scribo πρώτιστον εἰς λοπάδ' ὑποθεὶς νέαν. Patinam νεανικὴν dixit τὴν μεγάλην, cujus cibo satiari possit adolescens. Ad versum 3 referri videtur Jacobio quod dicit Pollux 6, 18 : τὸ δὲ τρῖμμα πόμα ἦν μετ' ἀρωμάτων παρὰ τοῖς νέοις κωμικοῖς, coll. Athen. 1, p. 31, E. V. 4, 5 « σιλφίῳ πατάξας, ut Axionicus Athen. 3, p. 95, C, σιλφίῳ σφενδονῶν ἀλλᾶντα, aliusque ἀψινθίῳ σποδῆσον. » *E M.*

3.

Athen. 7, p. 324, B : περὶ δὲ ἑψήσεως σηπιδίων Ἀλ. ἐν Π. παράγει μάγειρον τάδε λέγοντα,

— Σηπίαι τόσαι
δραχμῆς μιᾶς τρίς! τῶν δὲ τὰς μὲν πλεκτάνας
καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν ἑφθὰς ποιῶ,
τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους,
σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσὶ, δειπνούντων ἅμα
ἐπὶ τὸ τάγηνον σίζον ἐπισείων φέρω.

Versu 1 codd. σηπίαι τόσου, vel πόσου. Exclamatio mirantis coqui, se vili pretio tot sepias emisse. v. Matth. Gr. § 311. Frustra Schweigh. Σηπίας τόσας. V. 3 ita Dind. Libri ἑφθά. V. 6 vulgo ἐπεισιών. Correxit Meinek.

4.

Idem 14, p. 655, F : ὀπτῶν δελφάκων δὲ μνημονεύει Ἐπικράτης.... Ἀλ. δ' ἐν Π.

Τριωβόλου* κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ
ὕειον, ὀπτὸν, θερμὸν ὅταν ᾖ, προσφέρω.

Versu 1 κρεῖσκον pro κρεάδιον alias non legi, suspicorque, α et ι, δ et σ, ι et κ, commutata esse mendis haud novis. V. 2 libri θερμὸν, εὐχυλότερον ὅταν ᾖ, πρ. Delevimus interpretamentum vocis ἀστεῖον ridicule dictæ, eadem opera metrum expedientes. Legebatur e Porsoni conjectura εὔχυλον,

PONERA.

1.

Rationem tamen instituere apud me volo,
hîc sedens, opsonatus,
et simul ordinare, quid primum apponendum,
quomodoque condiendum quidque sit mihi.
Salsamentum hoc primum est venustum,
dioboli id pretio est; abluendum optime;
postea in patellam, condimentis subsparsis,
quum imposuero copadium, vinumque album in-
[fudero,
inspergam oleum; dein coquendo
medullam facio (*scil.* frustum piscis), et ablatum
[lasere illustrabo.

2.

— Origano trita
primum omnium in juvenilem
patinam imposita, infuso convenienter
aceto, sapa colorans silphioque
spisso eam feriens.

3.

— Sepiæ triplo
plures pro una drachma! harum cirrhos quidem
et pinnulas deseco et coquo,
reliquum vero corpus in multos cubos dissectum,
tenuibusque salibus intritum, simul cœnantium
in sartaginem sibilans injectum, fero.

4.

Trioboli caruncalam festivissimam
suillam, assam, quum calefacta fuerit, affero.

τέρεν ὅταν ᾖ τι, πρ. Vulgo προσφέρων, ut PV; προσφέρον L. Meinekio quoque non displicebat προσφέρω : « de se ipso, » inquit, « loqui hominem, docet fr. 1 et 3. »

5.

Idem 2, p. 46, A : οὐ κακῶς οὖν Ἄλεξίς φησιν

Ἐναλείφεται τὰς ῥῖνας, ὑγιείας μέρος
μέγιστον, ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιοῦν.

Idem 15, p. 687, D : οὐκ οἶδας, ὅτι αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὀδμαῖς ἡδείαις παρηγοροῦνται, προσέτι τε θεραπεύονται, καθὰ καὶ Ἄλεξίς φησιν ἐν Π. οὕτως « Ὑγιείας... ποιεῖν (sic). » Priore loco libri minus bene ποιῶν. « Cf. Philyll. Incert. 1. » *E M.*

6.

Idem 3, p. 127, C : ἐν δὲ Π. πάλιν ὁ Ἀλ.

Καὶ χόνδρος ἔνδον ἐστὶ Θετταλικὸς πολύς.

« Cf. Antiphanis Anteam fr. 1. » *E M.*

7.

Idem 9, p. 385, B : ἀκρολιπάρους δέ τινας ἀνθρώπους κέκληκεν Ἀλ. ἐν Π. οὕτως,

Ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον.

« Fortasse scribendum est ὑπόξυλοι. » *Mein.*

CI. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Hoc titulo inscriptæ et Alexidis et Epigenis fabulæ ferebantur, quarum quod argumentum fuerit divinare licet, si memineris, Ponticos, fere salsamentarios, interdum tamen philosophorum discipulos, fere ludibrio habitos esse a nasutioribus Atheniensibus. Diog. Laert. 6, 1, 3, de Antisthene : πρὸς τὸ Ποντικὸν μειράκιον, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ καὶ πυνθανόμενον, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « βιβλιδαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, » τὸν νοῦν παρεμφαίνων. Cf. Stratonici dictum Athen. 8, p. 351, et Gnathænæ apud Machonem Ath. 13, p. 580, F. » *E M.*

Athen. 3, p. 100, C : Ἀλ. γὰρ ἐν τῷ Ποντικῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Καλλιμέδοντα τὸν ῥήτορα, Κάραβον δὲ ἐπικαλούμενον, (ἦν δ' οὗτος εἷς τῶν κατὰ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα πολιτευομένων,) φησὶν

Ὑπὲρ πάτρας μὲν πᾶς τις ἀποθνήσκειν θέλει,
ὑπὲρ δὲ μήτρας Καλλιμέδων ὁ Κάραβος
ἑφθῆς ἴσως προσεῖτ' ἂν οἷος ἀποθανεῖν.

Versu 3 libri corrupte ἴσω (A ἴσως) πρὸς ἰταλῶν ἀποθ. Schweigh. ἴσως προσεῖτ' ἂν ἄλλως ἀποθ. Correctionem absolvisse mihi videor scribendo οἷος, oppositum illud τῷ πᾶς : potest enim ut οἷος forte mutatum fuerit in οι, ω, ων, neglecto -ος simili.

CII. ΠΡΟΣΚΕΔΑΝΝΥΜΕΝΟΣ.

Antiatt. p. 100, 13, sive apud Montefalc. Bibl. Coislin. p. 482, et omisso titulo Phot. p. 117, 10, Ἰσχυρικός : ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. Ἀλ. Προσκεδαννυμένῳ. « Codicum ἰσχυρίσκος correxi Quæst. scen. 3, p. 30. » *E M.*

CIII. ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΟΣ.

Inepte codd. Πρωτόχορος, aptum Πρωτόχρονος, *Vetulus*, antea coquus, nunc parasitus barbari opulenti, quales tempore illo Alexandri M. multos, præsertim Persas, Græciam et Athenas adiisse, ibique etiam diutius commoratos esse, conjicias. Cf. Πύρ. 1, 2.

Athen. 7, p. 287, F : Ἀλ. δ' ἐν Χορηγίδι διὰ τοῦ μ εἴρηκε (μεμβράδας pro βεμβράδας).... ἐν δὲ Πρωτοχόρῳ (sic),

— Ἐπιπονώτερον
(ἔργον), μὰ τὸν Διόνυσον, οὐκ εἴληφ' ἐγώ,
ἀφ' οὗ παρασιτῶ· μεμβράδας μοι κρεῖττον ἦν
ἕψειν μέγ', ἀττικιστὶ δυναμένῳ λαλεῖν·
ὀνησιφόρον ἦν τοῦτο.

Versu 2 ἔργον addidit Porson. Haustum fuerit ab -τερον vicino. V. 3 libri βεμβράδας. V. 4 putide iidem ἔχειν, χ et ψ commutatis, quod mendum attigit Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 166, 586. Ibid. μέγ', id est μεγάλως : v. Aristophanis indicem v. Μέγας. Perperam libri μετ' ἀττ. δυναμένου. Ἀττικιστὶ ultima brevi, ut λυδιστὶ apud Cratinum Hor. 2; cf. ann. ad Soph. Ajacem v. 1139.

5.

Inungitur naribus, quæ sanitatis pars
maxima est, odores cerebro bonos creans.

6.

Et conger intus est multus Thessalicus.

7.

Superne pingues, reliquum vero corpus ligneum.

PONTICUS.

1.

Pro patria quidem quisque vult mori;
pro matrice autem cocta Callimedon Carabus
fortasse solus mori sustineat.

VETULUS.

— Molestiorem
operam, per Bacchum, non cepi ego,
ex quo parasitor : membrades coquere
longe præstabat mihi, ubi attice loqui poteram,
utiliusque hoc fuit.

CIV. ΠΥΘΑΓΟΡΙΖΟΥΣΑ.

1.

Athen. 3, p. 122, F : προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν παρ' Ἀλέξιδος λαβὼν ἐκ Πυθαριζούσης

Ὕδατος ἀπέφθου κύαθον· ἂν δ' ὠμὸν πίῃ,
βαρὺ καὶ κοπῶδες.

2. 3.

Idem 4, p. 161, D, allatis versibus ex Tarentinis : καὶ ἐν Π-σῃ,

α. Ἡ δ' ἑστίασις ἰσχάδες, καὶ στέμφυλα,
καὶ τυρὸς, ἔσται· ταῦτα γὰρ θύειν νόμος
τοῖς Πυθαγορείοις. β. Νὴ Δί', ἱερεῖον μένω,
ὁποῖον ἂν κάλλιστον, ὦ βέλτιστ', ἔχῃ.

(Versu 3 male codd. μὲν οὖν pro μένω, quod posui. V. 4 Casaub. ὁποῖον ἂν pro ὁπ. οὗ vel οὖν. Persona β non accipit vilia ista, quæ sacrificare vult Pythagoreus.) καὶ μετ' ὀλίγα

Ἔδει δ' ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ῥύπον,
ῥῖγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν.

Versu 5 sic Porsonus. Mendose libri μικρὸν ἀσιτίαν. Respicit hæc Eust. p. 1560, 60.

4.

« Mediæ comœdiæ proprium argumentum fuit Pythagoreorum exagitatio : quare huic ætati etiam Alexidis Πυθαγορίζουσαν assignaverim. Gellius N. A. 4, 11 : *Porculis quoque minusculis et hædis tenerioribus victitasse* (Pythagoram), *idem Aristoxenus refert... ac de animalibus Alexis etiam poeta in comœdia, quæ Pythagoræ vita* (sic) *inscribitur, docet.* Hinc Fabricius Πυθαγόρου βίον in Alexidis fabulas retulit; sed recte Reinesius V. L. 3, 3, et Menag. ad Diog. Laert. 2, p. 370, *Pythagorizusa* pro *Pythagoræ vita*. Pythagoreorum victum Al. risit etiam in Tarentinis. » *E M.*

CV. ΠΥΛΑΙΑΙ.

« Πυλαῖαι Pyliæ mulieres intelligendæ esse videantur. Steph. Byzant. p. 650, de Pylo Messeniaca : τὸ ἐθνικὸν Πύλιος καὶ Πυλαῖος. Sed fortasse scribendum est ap. Athenæum ἐν Πυλαίᾳ, quo titulo, ad panegyrin Pylaicam spectante, Cratini fabulam novimus. » *Mein.*

Athen. 6, p. 225, F : ὅτι δὲ καὶ παμπόλλου πιπράσκουσι (scil. pisces), Ἀλ. ἐν Πυλαίαις φησὶ,

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἀναλέγων τεθαύμακα
τοὺς ἰχθυοπώλας, πῶς ποτ' οὐχὶ πλούσιοι
ἅπαντές εἰσι, λαμβάνοντες βασιλικοὺς
φόρους (ἀφόρους)· μόνον οὐχὶ δεκατεύουσι γὰρ
τὰς οὐσίας, ἐν ταῖς πόλεσι καθήμενοι,
ὅλας δ' ἀφαιροῦντ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Versu 1 vitiose codd. ἀλλ' ἐγώ, quod scripsi ἀναλέγων. V. 4 facile ἀφόρους exciderit post φόρους, aptum illud sententiæ. V. 6 libri minus eleganter et sine cæsura ὅλ. δ' ἀφαιροῦνται καθ' ἑκ. ἡμ.

CVI. ΠΥΡΑΥΝΟΝ.

« Quum in fragmento hujus fabulæ apud Athen. 13, p. 590, B, Seleuci regis mentio facta sit, recte Clintonus Fast. Hellen. p. 173 statuit, Πύραυνον circiter olymp. 117 (ante Chr. nat. 311-308) scriptam esse. Titulus Πύραυνος fuerit, an Πύραυνον, dubitari potest. Illud habet Pollux 6, 88; de altero v. idem 10, 104, et Hesychii interpp. v. Πύραυνον. Cognomine Aristophontis drama commemoratur apud Pollucem 9, 70. » *E M.* Πύραυνος nescio an sit inusitatum.

1. 2.

Athen. 6, p. 244, D : Ἀλ. δ' ἐν Πυραύνῳ Στράτιον τὸν παράσιτον εἰσάγει δυσχεραίνοντα τῷ τρέφοντι, καὶ λέγοντα τάδε,

ΣΤΡ. Ἐμοὶ παρασιτεῖν κρεῖττον ἦν τῷ Πηγάσῳ,
ἢ τοῖς Βορεάδαις, κεἴ τι θᾶττον ἔτι τρέχει,

PYTHAGORICA.

1.

Aquæ decoctæ cyathum: sin frigidam bibis,
gravis est ac molesta.

2

a. Victus caricæ, et fraces,
et caseus, erit : hæc enim sacrificare
mos est Pythagoreis. b. Per Jovem, victimam, [quæcumque
pulcherrima fuerit, vir optime, exspecto.

3.

Toleranda fuerunt parvus cibus, sordes,
frigus, silentium, odium, illotum corpus.

PYLÆÆ.

Per Minervam, ego mecum reputans mirari soleo
piscarios, quomodo tandem non opulenti
omnes sint, tributa accipientes regie
(intolerabilia) modo enim non decimant
bona hominum, in urbibus sedentes,
totaque absumere solent quotidie.

FURNUS.

1.

ST. Mihi potius parasitandum fuit Pegaso
vel Boreadis et si quid celerius etiam currit,

ἢ Δημέᾳ Λάχητος, Ἐτεοβουτάδῃ·
πέτεται γάρ, οὐχ οἷον βαδίζει, τὰς ὁδούς.

καὶ μετ' ὀλίγα

ΔΗΜ. Στράτιε, φιλεῖς δήπου με... ΣΤΡ. Μᾶλλον τοῦ πατρός·
ὁ μὲν γὰρ οὐ τρέφει με, σὺ δὲ λαμπρῶς τρέφεις.
Δ. Εὔχει τ' ἀεί με ζῆν. Σ. Ἅπασι τοῖς θεοῖς·
ἂν γὰρ πάθῃς τι, πῶς ἐγὼ βιώσομαι;

Versu 2 codd. Bop., ἢ εἴ τι, nisi quod PVL εἰ omittunt; sæpius ἢ et καὶ confusa: v. index Thucydidis, etc. Iidem libri omnes τούτων vel ante vel post ἔτι, deletum a Schweigh. V. 7 iidem εὔχῃ.

3.

Ib. p. 258, B: οὐκ ἂν διαμάρτοι τις τὸν τοῦ μειρακίου τοῦ Κυπρίου (Antiph. Mil. 2) βίον ὑγρὸν ὀνομάζων, οὗ πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἄλ. ἐν Π., λέγων οὕτως,

Πεῖραν ἐπεθύμουν θατέρου βίου λαβεῖν,
ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν·
τρεῖς ἐν Κεραμεικῷ περιπατήσας ἡμέρας
διδασκάλους ἐξεῦρον οὐ λέγω βίου
ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἑνὸς ἐργαστηρίου.

Versu 1 θατέρου βίου, *alterius vitæ*, diversæ ab altera communi, h. e. ἀσωτίας: v. Schneideri Lex. v. Ὑγρότης.

4.

Athen. 13, p. 590, B: ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν τίγριν Ἄλ. ἐν Π. οὕτως,

Ἄνοιγ', ἄνοιγε τὴν θύραν! ἐλάνθανον
πάλαι περιπατῶν ἀνδριάς, ἀλέθων ὄνος,
ποτάμιος ἵππος, τοῖχος, ὁ Σελεύκου τίγρις.

Versu 2 AP mendose ἀλέτων, inconcinne VL ἀλήθων. Meinek. scripsit ἀλετὼν ὄνος, qui v. 3 annotat: « de tigri a Seleuco Athenas misso cf. Philemonis Neæram hoc ipso loco Athenæi. »

5.

Idem 14, p. 663, F, de mattya: ὅτι δὲ καὶ ὁ τόπος (libri τρόπος, de quo mendo v. ann. ad Thuc. 6, 54) τῆς τοιαύτης εὐωχίας ὁμοίως ἐλέγετο, Φιλήμων φησίν... (v. ejus Ἀνδροφόνος et Ἁρπαζόμενος, ubi tamen significatio hæc vocis haud indubia)... Ἄλ. δ' ἐν Π. ἀναμφιβόλως (vulgo ἀμφιβόλως) εἴρηκεν

Ἐγὼ δ' ἐπειδὰν εὐσχολουμένους λάβω,
ἀνέκραγον « Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην; »

ὥσπερ ἂν εἰ τὸ δεῖπνον ἔλεγεν. Versu 1 libri mendose ἀσχολ., quasi ille occupatos occupasset, quod absurdum. Passim εὐ et α confusa. Εὐσχολουμένους, *otiosos*, scil. coquos.

ΡΟΔΙΟΣ ἢ ΠΟΠΠΥΖΟΥΣΑ.

Vid. Δορκὶς ἢ ποππύζουσα, fr. 2.

CVII. ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.

Antiatt. p. 84, Βαβαί, βαβαί:

Οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαὶ, βαβαί.

Ἄλ. Σικυωνίῳ. « Versus videtur esse Eupolideus polyschematistus, quo metri genere usum esse Alexin docui Hist. crit. Com. p. 301. Ceterum confer Exercitt. philol. in Athenæum spec. 1, p. 18. Τοὺς βαβαὶ βαβαὶ dixerit eos, qui omnia impense admirantur. Incertus apud Chrysippum Athen. 4, p. 158, B:

χειμῶνος ὥρᾳ βολβοφακῆν; βαβαὶ βαβαί.

Achæus Tragicus apud Hesychium v. Νυμφόβας:

βαβαὶ βαβαὶ βήσομαι γυναῖκας

(h. e. βήσ. γυν. β. β., *arcessam admirandas mulieres*. V. Matth. Gr. § 418, 2. *Both.*). » *E M.*

CVIII. ΣΚΕΙΡΩΝ.

Athen. 15, p. 678, E, de στεφάνοις χυλιστοῖς agens: Ἄλ. ἐν μὲν Ἀγωνίδι..., ἐν δὲ Σκείρωνί φησιν

---

quam Demeæ Lachetis, Eteobutadæ:
volat enim, non vadit, per vias.

2.

DEM. Stratie, amas me scilicet... ST. Magis quam [patrem:
hic enim me non nutrit, tu autem splendide nutris.
D. Precarisque, ut semper vivam... ST. Cunctos [deos:
tibi enim si quid accidit, quomodo ego vivam?

3.

Experiri cupiebam ego alteram vitam,
quam omnes vocare solent madidam:
per triduum ambulans in Ceramico
magistros vitæ, quam dico, inveni
fere triginta ex una officina.

4.

Aperi, aperi portam! dudum, nemine sciente,
ambulabam statua, lapis molaris,
hippopotamus, paries, Seleuci tigris.

5.

Ego quoniam otiosos offendi,
clamabam « Non dabit aliquis nobis mattyam? »

SICYONIUS.

Non mediocrium, sed illorum *papæ*, *papæ*.

ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος αἰωρούμενος.

CIX. ΣΠΟΝΔΟΦΟΡΟΣ.

Pollux 10, 111 : τάχα δὲ καὶ λάρκους τούτους προσονομαστέον, καὶ λάρκια, καὶ (malim ἢ) λαρκίδια, τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀνθράκων..., ἐν δὲ τῷ Ἀλέξιδος Σπονδοφόρῳ ἐστὶν εἰρημένον

— Ἀριστογείτονα
τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἠμφιεσμένον
τῶν ἀνθρακηρῶν.

CX. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Athen. 6, p. 223, E, de Demosthenis dicto notissimo, ὅς, Φιλίππου Ἀθηναίοις Ἁλόννησον διδόντος, συνεβούλευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσιν, agens : Ἀλ. δ' ἐν Στρατιώτῃ,

α. Ἀπόλαβε! β. Τοῦτο τί δ' ἐστίν; α. Ὃ παρ' ὑμῶν ἐγὼ
παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἥκω πάλιν.
β. Πῶς; οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; α. Οὐκ ἔστι γὰρ
ἡμέτερον. β. Οὐδ' ἡμέτερον· ἀλλ' ἐδώκατε
ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'. α. Οὐκ ἐδώκαμεν. β. Τί δαί;
α. Ἀπεδώκαμεν. β. Τὸ μὴ προσῆκόν μοι λαβεῖν.

Versu 1 libri contra metrum Τοῦτο δ' ἐστὶ τί; V. 4 ἀλλ' ἐδ. ... τοῦτ' male alteri personæ tribuuntur. V. 5 vulgo, δ et κ commutatis, ut apud Cratinum Θράτταις fr. 2, aliosque, Οὐ δεδώκαμεν, quum Οὐκ ἐδώκαμεν respondeat τῷ ἐδώκατε. Hirschigius οὐδ' ἐδώκαμεν. Ibidem Herm. apud Erfurdt. Observ. p. 434 δαὶ pro δὲ vulgato. V. 6 Ἀπεδώκαμεν Casaub. pro Ἀποδεδώκαμεν. Meinek. προσῆκόν μοι λ. pro πρ. ἐμοὶ λ.

CXI. ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ.

« Eodem titulo inscriptum Diphili drama, sed perditum, imitatus est Plautus in *Commorientibus* : v. Terentius Adelphorum prologo. Ostendebatur in hac fab. conjunctissimorum virûm caritas, eadem hora vita excedere cupientium. Cf. Sturzii dissert., Geræ edita 1790, de consuetudine commoriendi. » *E M.*

1.

Athen. 10, p. 422, A : μέγα γὰρ ἀνθρώποις κακὸν γαστήρ, περὶ ἧς φησιν Ἀλ. ἐν Συναποθνήσκουσι

— Μάθοις δ' ἂν οἷον ἀνθρώποις κακὸν
ἔστιν ἡ γαστὴρ, διδάσκει δ' οἷ' ἀναγκάζει θ' ὅσα.
Εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὔτ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς, οὔτ' ἂν ὑβρίζοι γ' ἑκών·
νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσχερῆ.

V. 1 et 2 libri κακὸν ἀνθρώποις ἔσθ' ἡ γ., quæ ut eduntur scripsit Grotius : ex quo intelligas, hæc transposita et mutata esse a scribis. Sed propria sua potestate requiritur optativus : quare hæc ita melius procedent :

— Μάθοις δ' οὖν οἷον ἡ γαστὴρ κακὸν
ἔστ' ἂν ἀνθρώποις, διδ. etc.

Contra apud Polybium 10, 43, 6 μετ' ἂν ponendum est pro μετ' οὖν. Ibid. διδάσκει δ' pro δ. τ' Dind. ex cod. B. V. 3 scribo ἐφ' ἡμῶν, quum ibidem legatur ἀπὸ σώματος : v. Matth. Gr. p. 856, et de commutatis hisce præpositionibus indicem Homeri v. Ἐπί. Nonnulli codd. ταῦτ'. V. 4 in fine libri mendose οὐδ' ἂν ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκών. « Parasiti hæc verba esse artis suæ pertæsi, vere monuisse videtur Dobr. Advers. 2, p. 325 » *Mein.*

2.

Idem 4, p. 165, A : οὐκ ὀκνεῖ... καὶ ὑπερορίους ἀποδημίας ποιεῖσθαι τῆς γαστρὸς χάριν, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀλ. εἴρηκεν ἐν Συναπ.

SCIRON.

Ut corona convoluta, suspensus.

LIBANS.

— Aristogitonem
oratorem vidi corbe carbonaria
indutum.

MILES.

a. Accipe! b. At hoc quid est? a. Quem a vobis ego
accepi puerulum, reportans adsum.
b. Quomodo? non placet tibi eum alere?
a. Non enim noster est. b. Neque noster, sed dedistis vos
hunc mihi. a. Non dedimus. b. Quid igitur?
a. Reddidimus. b. Quod non debebam accipere.

COMMORIENTES.

1.

Discas igitur, quale venter malum sit
hominibus, qualiaque et quanta doceat atque extorqueat.
Quod corporis membrum si quis nobis eximeret,
nemo neque injuriam pateretur, neque contumelia quenquam afficeret;
nunc vero propter istum omnia molesta fiunt.

Ἐπὶ δεῖπνον εἰς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν
ἄκλητος· ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος·
οὕτω τι τἀλλότρι' ἐσθίειν ἐστὶ γλυκύ.

Versu 1 malo ἦλθ' ὁ Χαιρεφῶν. Nam emphasin hic haberet articulus, ut Iliad. 1, 11, etc., hominem notum significans.

3.

Stobæus Flor. 59, 2, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Συναποθνησκόντων.

Ὅστις διαπλεῖ θάλατταν, ἢ μελαγχολᾷ,
ἢ πτωχός ἐστιν, ἢ θανατᾷ· τούτων τριῶν
ἑνός γ' ἀποτυχεῖν τοὐλάχιστον οὐκ ἔνι.

Versu 2 male in thesi collocata verba ἢ θανατᾷ produnt corruptionem. Cod. A τούτων τῶν τρ., B τῶνδε τῶν τριῶν. Sic igitur scribo :

ἢ πτωχὸς, ἢ θανατᾷ τι· τῶνδε τῶν τριῶν.

V. 3 recte Mein. ἑνός γ' pro τ'.

CXII. ΣΥΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ.

1.

Athen. 4, p. 137, C : Ἀλ. δ' ἐν Συντρέχουσιν, ἐπισκώπτων τὰ ἀττικὰ δεῖπνα, φησὶν

Ἔγωγε δύο λαβεῖν μαγείρους βούλομαι,
οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμ' ἐν τῇ πόλει·
μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν
οὐκ ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως
λιμῷ, παρελθεῖν..., ἃ δεῖ καθ' ἓν
ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα* μεγαλείως δέ.

Versibus 1 et 2 voces præcipuæ δύο et σοφωτάτους in thesi occultatæ et neglectæ cæsuræ, librariorum vitio. Sic scripserit poeta :

Ἔγωγε λαβεῖν (δὲ) δύο μαγείρους βούλομαι,
οὓς ἂν δύνωμ' ἐν τῇ πόλει σοφωτάτους.

V. 5 et 6 corrupta et manca se non expedire fatetur editor. Codd. ABP. ἃ δεῖ, V ἀλλὰ δεῖ, Basil. L ἀλλὰ δή. In fine δέ omittit epit. Hœsch. Sic autem hæc integranda esse videntur :

λιμῷ, παρελθεῖν καθ' ἓν ἕκαστον, ἀλλ' ἅδην,
δεῖ (τὸν) παραθέντ' αὐτοῖσι, μεγαλείως (τε) δή.

Quæ reddidi in latinis.

2.

Idem 9, p. 395, A : Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς τὸν περιστερὸν καλοῦσιν. Ἀλ. Συντρ.

Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. —
Ὁ δὲ Διόνυσος οἶδε τὸ μεθύσαι μόνον·
εἰ δὲ νέον ἢ παλαιὸν, οὐ πεφρόντικεν.

Eust. ad Hom. p. 1712, 45 : Ἀττικοὶ δὲ περιστερὰν περιστερὸν λέγουσι. Ἀλ. « Ἀφροδίτης εἰμὶ περιστερός. » Seorsim ille hæc posuit, neque pertinet ad sequentia. Versu 1 libri ὁ λευκός. Articulum Schweigh. delevit, idemque v. 2 recte edidit ὁ δὲ pro οἶδε. V. 3 νέον ἢ παλαιόν, scil. τὸ μέθυ, ut annotat Mein.

3.

Idem 8, p. 340, A : ὁμοίως (ut in Crateua) αὐτὸν (Callimedontem) σκώπτει (Alexis) κἂν τοῖς ἐπιγραφομένοις Συντρέχουσι.

CXIII. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Athen. 10, p. 419, B : τῶν δείπνων δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἀλ. ἐν Φιλούσῃ παραδίδωσιν .... ἐν δὲ Συντρόφοις,

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον! οὔθ' ὑπεργέμων
ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως
ἔχων ἐμαυτοῦ· Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν
φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.

* Mnesitheus fuit medicus illa ætate celeberrimus, cujus librum Περὶ ἐδεστῶν et Epistolam Περὶ τοῦ κωθωνισμοῦ Athen. laudat 2, p. 36, A; 11, p. 483, F, etc. De sepulcro ejus ad Cephisi oram Pausan.

2.

Ad epulas Corinthum abiit Chærephon
invocatus : jam enim pontum pervolat :
tam dulce quiddam est alienis vesci.

3.

Qui pernavigat mare, aut melancholicus est,
aut mendicus, aut mori cupit : in horum
trium uno quidem minime errari potest.

CONCURRENTES.

1.

Equidem autem duo coquos adhibere volo,
quos habere in urbe potuerim sapientissimos :
qui enim convivio excipere cogitat virum Thessalum,
eum non attice, nec parce,
famelicum, eum adire oportet,
quum singula apponit, sed abunde scilicet ac splendide.

2.

Albus enim sum Veneris columbus. —
Bacchus autem nihil novit nisi inebriari solet.
utrum vero novum sit, an vetus *vinum*, curare non

COALUMNI.

Quam suave est modicum! neque ingurgitatus
abeo nunc, neque inanis, sed
bene habens : Mnesitheus enim
fugere semper omnia jubet immoderata.

Att. 37, 3 : τάφος δ' ἐστὶν αὐτόθι... Μνησιθέου. τοῦτον λέγουσιν ἰατρόν τε ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἀναθεῖναι ἀγάλματα, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἴακχος (mysteriorum nomen Bacchi : v. Eurip. Cycl. 61, Herodot. 8, 65, Virg. Georg. 1, 166. *B.*) πεποίηται. Quem Rufus lib. 1, p. 44, ad partes vocat, Mnesitheus medicus incertum est nosterne sit an Cyzicenus apud Oribasium Coll. 4, 4 : nec sane huc pertinet Mnesitheus ille, de quo Photius : Λάμιος ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν. οὕτω καὶ Μνησίθεος, quum præsertim idem homo vocetur Gnesitheus apud Hesychium v. Λάμιος. » *E M.*

CXIV. ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ.

Syracusanum præstigiatorem novimus e Xenophonte Sympos. 2 et 4. Meinek. voluptuosum quendam hominem irrisum eo nomine putabat. Hæc facile conciliari possunt; cf. Tarent. 4, 7.

Stobæus Flor. 108, 47, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Συρακουσίου.

— Τοῖς γὰρ κακοῖς
τοὺς μὴ μαχομένους ῥᾷστα χρωμένους ὁρῶ.

CXV. ΣΩΡΑΚΟΙ.

Athen. 3, p. 120, B : Φειδίππου δὲ (καὶ γὰρ οὗτος ταριχοπώλης) Ἀλ. (scil. μνημονεύει) ἐν Ἱππίσκῳ, κἀν Σωράκοις

Φείδιππος, ἕτερός τις ταριχηγὸς ξένος.

Pollux 10, 130, a Meinek. cit. : παρὰ τοῖς κωμῳδιοποιοῖς οὕτως (σώρακος) ὠνομάσθη τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν.

CXVI. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ.

1. 2.

Athen. 4, p. 161, B, de Pythagoreorum frugalitate : Ἀλ. δ' ἐν Ταραντίνοις,

α. Οἱ πυθαγορίζοντες γάρ, ὡς ἀκούομεν,
οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἔμψυχον, οἶνόν τ' οὐχὶ πίνουσιν μόνοι.
β. Ἐπιχαρίδης κύνας μὲν ἂν κατεσθίει,
τῶν Πυθαγορείων εἷς. α. Ἀποκτείνας γε. β. Ναί·
οὐκ ἔτι γὰρ ἔστ' ἔμψυχον.

προελθὼν δέ φησι

— Πυθαγορισμοὶ, * καὶ λόγοι
* λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες,
τρέφουσ' ἐκείνους· τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ταδί,
ἄρτος καθαρὸς εἷς * ἑκατέρῳ, ποτήριον
ὕδατος· τοσαῦτα ταῦτα. β. Δεσμωτηρίου
λέγεις δίαιταν. α. Πάντες οὕτω γ' οἱ σοφοὶ
διάγουσι καὶ τοιαῦτα κακοπαθοῦσί που.
Τρυφῶσιν ἕτεροι πρὸς ἑτέρους· ἆρ' ἴσθ' ὅτι
Μελανιππίδης ἑταῖρός ἐστι, καὶ Φάων,
καὶ Φυρόμαχος, καὶ Φανὸς, οἳ δι' ἡμέρας
δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν;

« Versu 1-6 personarum vices descripsit Jacobs. Addit. p. 102. De Epicharide cf. infra Phædr. 2, 2. » *Mein.* Pravis numeris v. 4 libri Ἐπιχ. μὲν τὰς κύνας κατ. Frustra Jacobs. μέντοι. V. 5 vulgo Ἀποκτ. γενοῦ, nec verosimiliter Casaub. μὲν οὖν. Versibus 7-9 frigide post gravissimam vocem Πυθαγορισμοὶ libri καὶ λόγοι λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες τρέφουσ' ἐκείνους. Aut nihil sentio, aut hoc restituendum est

— Πυθαγορισμοὶ καλόλογοι,
λεπταὶ διεσμιλευμέναι τε φροντίδες
στρέφουσ' ἐκ.

Στρέφουσι, *versant.* Cicero De senect. 1 : « Cura quæ nunc te coquit et *versat.* » Livius 1, 17 : « animum *versat* cupido regni, » h. e. verbis Gesneri Thes. L. L. : « exagitat, variis cogitationibus turbat, » cruciat. Τρέφουσ' eo intolerabilius est, quod in sequentibus Al. de victu Pythagoreorum

---

SYRACUSIUS.

— Nam improbis
eos, qui non pugnant, facillime uti video.

LOCULI HISTRIONUM.

Phidippus, alius quidam hospes salsamentarius.

TARENTINI.

1.

a. Pythagorissantes enim, ut audimus,
neque opsonium edunt, neque aliud quidquam
animatum, solique non bibunt vinum.
b. Epicharides quidem canibus vesci solet,
Pythagoreorum unus. a. Occisis quidem. b. Ita :
neque enim hoc animatum est.

2.

— Pythagorismi facundi,
subtilia comptaque excogitata,
versant istos : quotidiana vero hæc,
purus panis unus, non alter : poculum
aquæ; tot illa sunt. b. Carceris
victum dicis. a. Omnes quidem sapientes viri
sic vivunt et male habent.
Luxuriantur alii præ aliis : scitisne,
Melanippidem esse amicum, et Phaonem,
et Phyromachum, et Phanum, qui per quintum
diem una polentæ cœnant cotyla?

dicit. Confusa στρ. et τρ., ut apud Pherecratem Ἀγρ. 2. Hoc quidem loco facilius σ oblitteratum est post ς. Versu 9 ταδί Meinek. secundum cod. A qui ταδέ. Ceteri τάδε. V. 10 alienum ἑκατέρῳ. Scribamus — εἷς, οὐχ ἕτερος. « *Catulinis carnibus vescentes* habemus apud Ananiam Athen. 7, p. 282, B. Sextus Empir. Pyrrh. 3, p. 184 : Θρακῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται· ἴσως δὲ καὶ παρ' Ἕλλησι τοῦτο ἦν σύνηθες. » *E M.* Temere, opinor, Porphyrius Abst. anim. : οἱ Ἕλληνες οὔτε κυνοφαγοῦσιν, οὔτε ἵππους ἐσθίουσιν, οὔτε ὄνους· ὗς μέντοι ἐσθίουσιν, ὡς ταὐτοῦ γένους τοῖς ἀγρίοις τὸ ἥμερον, etc. Bene Mein. οὔτε ὄνους· ὗς μ. pro vulgatis οὔτε ὄνους μέντο, etc. V. 12 libri antiquiores ABP οὗτοι οἱ, ceteri οὗτοι γ' οἱ. V. 14 vulgo οἶσθ', sed recte Mein. : « ABP ἄρισθ', h. e. ἆρ' ἴστε. » V. 15 ἑταῖρος, *amicus*, discipulus, ὑποκόρισμα Socraticum. V. 16 cod. ABP μιᾶς addunt post ἡμέρας.

3.

Idem 11, p. 463, C : διόπερ συνιοῦσι καὶ ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς λαλίας οὐδεὶς ἂν εὐλόγως φθονῆσαι νοῦν ἔχων, κατὰ τοὺς Ἀλέξιδος Ταραντίνους, οἳ τῶν πέλας οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδένα. Hæc Meinck. ita constituit ad mentem Dobræi Advers. 2, p. 329 :

— Οὐδὲ εἷς ἂν εὐλόγως
ἡμῖν φθονήσαι νοῦν ἔχων, οἳ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν'.

Quibus sequentia junxit Ath. :

— ἆρ' οὐκ ἴσθ' ὅτι
τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν
ὄνομ' ἐστὶν, ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης
μοίρας; ἐγὼ γὰρ, εἰ μὲν εὖ τις ἢ κακῶς
φήσει με κρίνειν, οὐκ ἔχοιμ' ἄντην φράσαι,
ἔγνωκα δ' οὖν οὕτως ἐπισκοπούμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως,
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ
τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα
ἀφειμένους* ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ σκότους
* εἰς τὴν διατριβὴν εἰς τὸ φῶς τε τοῦθ', ὃ δὴ
ὁρῶμεν· ὃς δ' ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ,
καὶ τῆς ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον
τοῦτον, ὃν ἀφεῖται, καὶ τύχῃ γ' ἐράνου τινὸς
πανηγυρίσας, ἥδιστ' (ἂν) ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Versu 3 vulgo οἶσθ', ut fr. 2, 14. Illi, quod posui, magis respondet ἄντην v. 7, ubi ABCP οὐκ ἔχοιμι φράσαι, V autem ἄν τι φρ., L ἀντιφράσαι, et Dobr. pro arbitrio οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι φρ. Ἄντην rarior vox, sed nota ex Homero, neque indigna Alexide, talibus non abstinente. Cf. ann. ad Odyss. 19, 104 nostræ ed. Ibidem libri φήσειε. Dobræus φήσει, idemque v. 8 ἔγνωκα δ' οὖν pro γοῦν, quod est in codd. V. 9 τἀνθρώπεια cod. C. Versibus 12 et 13 jure displicent thesi occultata vocabula θανάτου et διατριβήν. Fortasse Noster dixit

ἀφειμένους θανάτου (τε) κἀκ τοῦ (γε) σκότους
εἰς διατριβήν (τε) κεἰς τὸ τοῦτο φῶς, ὃ δὴ
ὁρῶμεν.

Nam γὲ et τὲ temere et addi et omitti solent a librariis. V. 17 ἂν adjectum a nobis et sententiam juvat, et cæsuram legitimam restituit.

4.

Idem, 4, p. 134, A : Ἀλ. δ' ἐν (fort. δὲ quum sequatur ἐν τ. συμπ.) Ταραντίνοις ἐν τοῖς συμποσίοις φησὶ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ ὀρχεῖσθαι ὑποπιόντας·

— α. Τοῦτο γὰρ νῦν ἐστί σοι
ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον·
ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἴνου μόνον
ὀσμὴν ἴδωσιν. Συμφορὰν λήγειν ἄκραν
φαίης ἂν, εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.

3.

Nec quisquam sanus merito
inviderit nobis, qui aliorum nemini quidquam
injuriæ facimus. Nescitisne,
hoc, quod vocatur vita, joci causa inventum
nomen esse, colorans sortem
humanam? equidem certe, utrum aliquis bene, an male
judicare me putaverit, non habeo coram dicere;
sed re explorata sic statui,
prorsus insana esse omnia humana,
nosque, qui vivimus, absentes
usque velut ad concionem quandam
emissos ex morte ac tenebris
ad ludum et hanc lucem,
quam videmus scilicet : qui vero plurimum riserit biberitque,
et venerem usurpaverit, hoc tempore
emissionis, et concionatus præmium aliquod
adeptus fuerit, lætissime domum abire solet.

4.

— Hoc enim nunc tibi est
usu receptum venustis Athenis :
cuncti saltant extemplo, sicubi vini tantum
odorem senserunt. Summam calamitatem dedicas ad convivium subito ingressus. [siisse

Καὶ τοῖς μὲν ἀγενείοις ἴσως ἔπεστί τις
χάρις· ἀλλ' ἐπὰν δὴ τὸν γόητα Θεόδοτον,
ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω, τὸν ἀνόσιον,
βαυκιζόμενον * τὰ λευκὰ τὸν ἄβαλλόνθ' ἅμα,
ἥδιστ' ἀναπήξαιμ' αὐτὸν ἐπὶ ξύλου λαβών.

Versu 3 εὐθέως AB. V. 4 ὀσμὴν ἴδωσιν. Hæc ne quis miretur, τὸ ἴδωσιν nego interpretandum esse *viderint*, sed *compererint*, ipsumque ὀσμὴν non odorem vini, sed occasionem bibendi vini, intelligo. Ibidem libri mendo, de quo ad Æsch. Choeph. 408, συμφορὰν λέγεις ἄρ' ἄν. Recte Dobr. Advers. 2, p. 305 ἄκραν. Sed prava distinctione editores ἴδωσιν. β. Συμφορὰν λέγεις ἄκραν. α. Φαίης ἄν, etc. V. 6 cæsuræ consulendum videtur scribendo ἀγενείοισιν ἴσως. In fine versus ABP addunt σοι. V. 7. *Theodotus* hic aliunde ignotus est, neque cogitandum de Socratis discipulo (Plat. Apol.), aut de Atheniensi ἰσοτελεῖ apud Demosthenem. V. 8 τὸν παραμασύντην, *parasitum* Theodoti. Sic etiam Ephippus Ἐφηβ. 1; sed παραμασήτην Alexis dixit Trophon. 2. Codd. antiquiores ἰδών. V. 9 βαυκ. pro καυκιζόμενον Casaub. Hesych. Βαυκιζόμενον: τρυφερὸν καὶ ὡραϊστήν. Pollux 4, 100, Βαυκισμός: Βαύκου ὀρχηστοῦ κῶμος ἐπώνυμος, ἅβρα τις ὄρχησις καὶ τὸ σῶμα ἐξυγραίνουσα. Conf. fr. Syracus. Ibid. Jacobs. β. τὰ λευκά τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα, laudato Polluce 7, 92 (λευκὸν ὑπόδημα). « Athen. 5, p. 215, C: ὑποδούμενος λευκὰς λακωνικάς. Cratinus Μαλθ. 5: λευκοὺς ὑπὸ ποσσὶν ἔχων πίλους. » *E M.* Subauditur ὑποδήματα, ut alibi ἐνδύματα, ἱμάτια: v. Herm. ad Viger. 3, 5, pag. 46. V. 10 libri ἥδιστον ἀναπάξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λ. Eust. ἀναπ. ἂν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ξ. λ. Recte reposuerunt ἥδιστ' metri gratia, sed male Dobr. ἥδ. ἂν ἀναπ. ἐπὶ τοῦ ξ. λ. « Supplicii genus significat illud, quod malefici ligno, tanquam cruci, affigebantur: v. Cratini fr. incert. 148. Minus recte Jacobsius ξύλον interpretatur lignum, cui noxiorum cervices inserebantur. » *E M.*

5

Idem 13, p. 587, B: μνημονεύει τῆς Ναννίου καὶ Ἀλ. ἐν Ταρ. οὕτως,

— Νάννιον δὲ μαίνεται
ἐπὶ τῷ Διονύσῳ,

κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσον.

6.

Pollux 10, 21: ὁ δὲ οἰκοδεσπότης ἐστὶ καὶ Ἀλέξιδος ἐν Ταρ. Phrynichus Epit. p. 373: οἰκίας δεσπότης ἐρεῖς, οὐχ, ὡς Ἀλ., οἰκοδεσπότης. Cf. ibi Lobeck., et Thomas M. pag. 259, 3.

7.

Antiatticista p. 100, Κάθου: Ἀλ. Ταρ.

CXVII. ΤΙΤΘΗ.

1.

Athen. 10, p. 426, C: Ἀλ. δ' ἐν Τιτθῇ ἔτι σωφρονικώτερον κιρνάναι παρακελεύεται·

α. Ἰδού, πάρεστιν οἶνος! οὐκοῦν ἐγχέω
Κρίτων, πολύν; β. Βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.
α. Ὑδαρῆ λέγεις· ὅμως δέ, ταύτην ἐκπιών,
λέγε, τί διατριβήν γ' ἐπιποιῶμεν τῷ πότῳ.

Versu 1 post ἰδοὺ libri ABP inserunt γάρ. V. 2 sic Dobræus; libri Κρίτωνα πολὺ βέλτιον, etc. Melius tamen πολύν, Κρίτων; quum potiore loco collocandum esset πολύν. Ibidem ἕνα, intell. κύαθον, et τέτταρας, int. κυάθους, illud vini, hoc aquæ. V. 3 ταύτην, scil. κύλικα. V. 4 libri λέγε τι καὶ διατρ. γε τῷ πότῳ ποιῶμεν. Editur:

* * λέγε τι καὶ δ. γε τῷ πότῳ
ποιῶμεν,

nec melius, item ficta lacuna, Porson. κομψὸν λέγε τι, Dobr. πιθανὸν λέγε τι. Forte excidit, opinor, ἐπι- inter γε et ποι-: aptum vero sententiæ ἐπιποιῶμεν, commemorato priore potu. Τῷ πότῳ, i. e. τούτῳ τῷ π.

2.

Idem 6, p. 241, C, de Corydo parasito Comicorum χρήσεις afferens: Ἀλ... ἐν... Τιτθῇ,

α. Ὁ Κόρυδος οὗτος, ὁ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος
λέγειν, Βλεπαῖος βούλετ' εἶναι. β. Νοῦν γ'
πλουτεῖ γὰρ ὁ Βλεπαῖος. [ἔχων·

Et imberbibus quidem aliqua inest
gratia; sed Theodotum sane præstigiatorem
si video, vel parasitum scelestum,
baucissantem simul et candidas *soleas* sublime [jactantem
libentissime correptum eum ligno affigerem.

5.

— Nanniumque insanit
in Baccho.

NUTRIX.

1.

a. En adest vinum! infundo igitur
multum, Crito? β. Melius est unum et quattuor.
a. Aquosum dicis. Sed, hac *lagena* exhausta,
dic, quid potui alludamus.

2.

a. Corydus hic, ridicula dicere consuetus,
Blepæus esse vult. b. Sapit quidem:
nam dives est Blepæus.

Versu 2 hoc ordine Schweigh. Libri εἶναι βούλεται. « Verba Νοῦν γ' ἔχων alteri personæ assignavi. Blepæum trapezitam commemorat Demosthenes Mid. p. 583. 17, et C. Bœot. p. 1023, 19. » *E M.*

3.

Stobæus Flor. 116, 19, cum lemmate Ἀλέξιδος Τιτθῆς (libri Τιθῆς).

Ἤδη γὰρ ὁ βίος οὑμὸς ἑσπέραν ἄγει.

« Aristot. A. P. cap. 21, 6 : ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίου, ἤ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Hegesander Athen. 13, p. 592, B : ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου. » *E M.*

4.

Antiatt. p. 85, 14, Βαυβαλίσαι : ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. Ἄλ. Τιτθαῖς (sic). « Hujus formæ vestigium habemus in adjectivo συοβαύβαλος apud Cratinum incert. fab. 33, b. » *E M.*

CXVIII. ΤΟΚΙΣΤΗΣ ἢ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 431, A : Ἄλ. Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ,

— α. Μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου
ὑδαρῆ! κατανοεῖς; ἴσον ἴσῳ μικροῦ. β. Καλῶς.
γ. Ἡδύ γε τὸ πῶμα. Ποδαπὸς ὁ Βρόμιος, Τρύφη;
β. Θάσιον. γ. Ὅμοιον. β. Ναί· δίκαιον δὲ ξένους
ξενικὸν πιεῖν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον.

Versu 2 codd. fere ὑδαρήν. Sequentia perperam vulgo uno tenore μικροῦ. καλῶς. | β. ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς (sic enim codd.)... | ΤΡ. Θάσιος. β. ὅμοιον καὶ δίκ. τοὺς ξένους | πίνειν ξενικὸν, etc. Tertia persona hospitis immittenda fuit, et ancillæ Tryphæ tribuendum Καλῶς, tum pro καὶ, quod ab ὅμοιον jam disjunxerat Dobræus, ponendum Ναὶ affirmativum. Inconcinna vero τοὺς ξένους et πίνειν, sententiæque necessarium videbatur δέ. Ξενικὸν ut ictum exciperet, dedi πιεῖν.

2.

Idem 6, p. 258, E : Ἄλ. δ' ἐν Καταψ. λέγοντά τινα κόλακα τοιαῦτα παρεισάγων φησὶν

— Εὐδαίμων ἐγὼ, μὰ τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐχ, ὅτι
ἐν τοῖς γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχησάμην,
ἀλλ', ὅτι διαρραγήσομ', ἂν θεὸς θέλῃ·
τούτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν!

Versu 3 minus apte libri εὐωχήσομαι, quasi adulator seu parasitus ille nunc demum convivari incipiat, quum potius optare videatur, ut laute vivere pergat et ingurgitatus rumpatur. V. 4 διαρραγήσομαι, nam cibo vinoque ingurgitatus rumpi seu perire vult homo.

3.

Idem 15, p. 692, F, de πώματι Διὸς σωτῆρος dicens : Ἄλ. δ' ἐν Τοκ. ἢ Κατ.

— α. Ἀλλ' ἔγχεον
αὐτῷ Διός γε τήνδε σωτῆρος, θεῶν
θνητοῖς ἁπάντων χρησιμωτάτου πολύ.
β. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ, ἂν ἐγὼ διαρραγῶ,
οὐδέν μ' ὀνήσει. α. Πῖθι θαρρῶν!

Versu 3 libri χρησιμώτατον. Correxit Mein. V. 4 in verbis ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ alter articulus superfluus videtur et vix usitatus. Scribo Ὦ, Ζεὺς ὁ σ., ut Ar. Eccles. 966 : ὦ, ἱκετεύω, etc. V. 5 sic Piersonus ad Mœrin p. 72 ; libri οὐδὲν μόνης εἰ. Deinde πῖθι pro πεῖθει Canterus N. L. lib. 9, 1.

4.

Suidas : Ἀνάριστος : μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ,

---

3.

Jam enim vita mea vesperascit.

FŒNERATOR, sive MENDACITER INSIMULANS.

1.

— a. Ne da illi prorsus
aquosum! intelligisne? par fere pari. *Thr.* Bene.
Hospes. Suavis quidem potus! Cujas est Bromius, [Tryphe?
Tr. Thasius. *Hospes.* Tantundem est. *Thr.* Sane; [sed justum, hospites
hospitale *vinum* bibere, indigenasque vernacu- [lum.

2.

— Beatus ego sum per Jovem
Olympium et Minervam,
viri, non, quod in nuptiis laute vivere solebam,
sed quia rumpar deo volente :
utinam hæc mors mihi contingat!

3.

— a. At infunde
illi hanc *calicem* Jovis servatoris, deorum
mortalibus omnium longe saluberrimi.
b. Oh, Juppiter servator, si ego rumpar,
nihil me juvabit. a. Bibe audacter!

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων, ἀναρίστητος ὤν.
Ἀλ. Κατ.
Πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

CXIX. ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

1.

Stobæus Floril. 119, 15, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Τραυματίου.

— Τὸν γὰρ ὕστατον
τρέχων δίαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι.

2.

Athen. 13, p. 562, F, post *Theophrasti* locum appositum sic pergit : ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ποιητὴς καὶ περὶ τῶν ἐρώντων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τραυματίᾳ φησὶν οὕτως,

Τίς οὐχὶ φήσει τοὺς ἐρῶντας ζῆν μόνους,
εἰ δεῖ γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτάτους
εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι
μάλιστα, προσεδρεύειν τ' ἀρίστους τῷ πόθῳ,
ποιητικούς, ἰταμούς, προθύμους, εὐπόρους,
ἐν δ' ἀπορίαις βλέποντας εἰς ἀθλιωτέρους.

« Alexidi hos versus vindicare conatus sum Hist. crit. Com. p. 519 sqq., et v. 2 εἰ δεῖ scripsi pro ἔδει, quod fere ostendunt codd. Sic etiam Dobr. Cod. L οὓς δεῖ. » *E M.* Primo versu malim :

Τίς τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ φήσει ζῆν μόνους.

V. 5 Mein. conjicit νοητικούς. V. 6 vulgo ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας, ἀθλιωτάτους, in quibus et displicet in thesi latens ἀπόροις et prima vocis ἀθλ. producta. Δ' ante A simile forte neglectum fuerit, quamvis sententiæ peraptum. De comparativis et superlativis commutari solitis v. ann. ad Eurip. Suppl. 1027. Sententia simili poeta latinus,

Solamen miseris socios habuisse malorum.

CXX. ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.

Athen. 10, p. 417, E, de Bœotiorum voracitate poetarum testimonia afferens : Ἀλ. Τροφωνίῳ,

— Νῦν δ', ἵνα μὴ παντελῶς Βοιώτιοι
φαίνησθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις,
ὡς, ἀκίνητοι νοῦν, ἅμα βοᾶν καὶ πίνειν μόνον,
καὶ δειπνεῖν, ἐπιστάμενοι διὰ τέλους τὴν νύχθ' ὅλην,
γυμνοῦθ' αὑτοὺς θᾶττον ἅπαντες!

Versu 3 mendose libri νῦν pro νοῦν, sicut etiam alias ου, υ, ω, et similia, confusa reperiuntur in codicibus. Virgilius Æn. 4, 449 : *mens immota manet.* Deinde iidem εἶναι pro ἅμα, de quo cf. ann. ad Thuc. 3, 38. Πίνειν Casaub. pro πονεῖν, quod alienum. V. 4 διὰ τέλους e cod. B; ceteri διὰ τέλος. V. 5 « pallia jubentur deponere Bœotii, ex quibus constat Chorus, quo habiliores sint ad saltandum. Arist. Acharn. 592 : ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν. Ibi schol. : ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφώτεροι ὦσι. Idem ad Pac. 693 : γυμνὸν γὰρ ποιοῦσιν οἱ κωμικοὶ τὸν χορὸν ἀεί, ἵνα ὀρχῆται. Plato Menex. p. 365, annotante Porsono Append. ad Toupii Emend. p 498 : εἴ με κελεύεις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι. » *E M.*

2.

Idem 6, p. 242, C : Μοσχίωνος δέ τινος παρασίτου μνημονεύων Ἀλ. ἐν Τροφ., παραμασήτην αὐτὸν ἐν τούτοις καλεῖ·

— Εἶθ' ὁ Μοσχίων,
ὁ παραμασήτης ἐν βροτοῖς αὐδώμενος.

Cf. Tarent. 4, 8. Sane magis analoga videtur forma παραμασήτης, sed nihil definio. De Moschione parasito Mein. citat Athen. 9, p. 382, D.

4.

Prorsus sine jentaculo perdurare
non potero tam longam diem.

SAUCIUS.

1.

— Ultimum enim
diaulum ætatis emetiens volo vivere.

2.

Quis negabit solos vivere amantes,
siquidem eos primum oportet bellicosissimos
esse, plurimumque laboriosos corporibus,
et ad insidiandum optimos propter cupidinem,
poeticos, audaces, promptos, consilii plenos,
et in difficultatibus respicientes ad infeliciores.

TROPHONIUS.

1.

Nunc vero, ne prorsus Bœotii illis
esse videamini, qui perstringere vos solent,
quasi, consilio immoto, nihil sciatis præterquam [simul clamare et bibere,
atque epulari per totam noctem,
vestes ocius cuncti exuite!

2.

— Deinde Moschion,
quem parasitum mortales vocant.

3.

Antiatt. p. 110, 15, Photius p. 364, 8, Suidas, Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. οὕτως Ἀλ. Τροφ. « Locutionem illustravit Leopardus Emend. 10, 19, et T. Hemsterhusius Advers. p. 218. Ὀφθαλμὸν ἐπάγειν eodem sensu dixit Callimachus H. in Apoll. 52. » *E M.*

CXXI. ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

« Etiam Sophili ferebatur fabula Τυνδάρεως ἢ Λήδα. » *E M.*

Athen. 12, p. 510, A : Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς, κατὰ τὸν Ἀλέξιδος Τυνδάρεων, ἑταῖρε Τιμόκρατες· κἀκεῖ γὰρ

Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς·
κἀκεῖ γὰρ ἄν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἕνα καλῇ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκ' ἄλλοι, καὶ δέκα
ἅρματα, συνωρίδες τε πεντεκαίδεκα·
τούτοις δὲ δεῖ σε τἀπιτήδει' ἐμβαλεῖν,
ὥστ' ἦν κράτιστον μηδὲ καλέσαι μηδένα.

Versu 1 Κυρηναῖος prima brevi, ut apud Pindarum, Callimachum, etc., quum ea syllaba producatur Galat. 1, 3, quod mireris apud eundem poetam, et Aristoph. Thesmoph. 98. Virgilius quoque Georg. 4, 321 : *Mater Cyrene*, ubi v. Wagner. Mein. hac de re conferri jussit J. Scaligerum ad Propert. 4, 6, 9. V. 2 male collocata est vox præcipua δεῖπνον, et scribendum est

κἀκεῖ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἄν τις ἕνα καλῇ.

Absolute dictum καλῇ, ut fr. 2, 2. Aristoph. Plut. 1178 : κἀμέ γ' ἐκάλει, *et me vocabat* (nam sic Latini quoque); h. e. invitabat ad cœnam. V. 5 ἐμβ. scil. εἰς τὸ στόμα.

CXXII. ΥΠΝΟΣ.

Hanc fabulam a nonnullis Antiphani tributam fuisse, ex fragmento 2 intelligitur.

1.

Athen. 10, p. 449, D : καὶ Ἀλ. δ' ἐν Ὕπνῳ τοιούτους γρίφους προβάλλει,

α. Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει,
μήτ' ἐν θεοῦ, ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τ' ἀεὶ
καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν,
ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὤν.
β. Ἀεὶ σὺ χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασιν.
α. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.
β. Τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;
α. Ὕπνος, βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων.

« Anum hic habemus, ænigma de Somno puellæ proponentem. » *E M.* V. 6 μ' est μοι elisum, ut Aristoph. Vesp. 601, et Avium 86. Valckenarius Παίζουσα χαίρεις, ὦ γ., μ' αἰνίγμασιν.

2.

Idem 13, p. 572, C : ὁ δὲ ὑμέτερος φιλοσοφομειρακίσκος τοιοῦτος, οἷον Ἀλ. ἢ Ἀντιφάνης ἐν Ὕπνῳ παράγει,

Διὰ ταῦθ' ὁ πόρνος οὗτος οὐδὲ τῶν πράσων
ἑκάστοτ' ἐπεδείπνει μεθ' ἡμῶν· τοῦτο δ' ἦν,
ἵνα μή τι λυπήσειε τὸν ἐραστὴν φιλῶν.

Versu 2 libri ἐπιδειπνεῖ, quod abhorret ab imperfecto ἦν, minusque convenit sententiæ.

3.

Idem 15, p. 671, D : ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς δυσχεράνας ἀνεβόησε τὰ ἐξ Ὕπνου (ita Schweigh. pro Ὑπονοίας, de qua correctione dubitare licet) Ἀλέξιδος

Οὐδ' ἐν Τριβάλλοις ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα,
οὗ φασι τὸν θύοντα, τοῖς κεκλημένοις
δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον
πωλεῖν, ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Addit Athen. : τὰ αὐτὰ ἰαμβεῖα φέρεται καὶ παρ' Ἀντιφάνει ἐν Ὕπνῳ. V. 4 Mein. malit ἃ παρέθηκ'.

3.

Oculum adjicere.

TYNDAREUS.

Cyrenæus vir esse mihi videris :
ibi enim ad cœnam, si quis unum vocavit,
adsunt duodeviginti alii, et decem
currus, synoridesque quindecim :
his autem te oportet necessaria injicere,
ut rectius neminem vocasses.

SOMNUS.

1.

a. Non mortalis, neque immortalis, sed mixtus
quodam modo, ut neque inter homines,
neque apud deos, vivere censeatur, sed nasci
semper denuo, et rursus perire,
invisibilis, omnibus tamen notus.
b. Semper tu gaudes mihi, mulier, ænigmatibus
a. Atqui simplicia et aperta loquor.
b. Quis igitur tali natura præditus erit puer?
a. Somnus, puella, humanorum laborum finitor.

2.

Propterea catamitus hic ne porris quidem
semper vescebatur nobiscum : causa fuit,
ne ullo modo affligeret amatorem osculans.

3.

Ne in Triballis quidem hæc consueverunt

4.

Antiatt. p. 95, 15, Ἐμπειρικῶς : ἀντὶ τοῦ ἐμπείρως. Ἀλ. Οἴνῳ. Sic codex. Meinekius Ὕπνῳ, qui de proclivitate permutandorum vocabulorum οἶνος et ὕπνος laudavit Seidlerum ad Eur. Troad. 527, et Erfurdt. ad Soph. OEdipum Tyr. 773.

CXXIII. ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Athen. 11, p. 502, B, χυτρίδες : Ἀλ. ἐν Ὑποβολιμαίῳ,

Ἐγὼ, Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως τέτταρα
χυτρίδι' ἀκράτου, τῆς τ' ἀδελφῆς, προσλαβὼν,
τῆς τοῦ βασιλέως, ταῦτ' ἀπνευστί τ' ἐκπιὼν,
ὡς ἄν τις ἥδιστ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένον,
καὶ τῆς ὁμονοίας, διὰ τί νῦν μὴ κωμάσω
ἄνευ λυχνούχου πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς;

V. 2 ἀδελφῆς, Berenicæ, cujus et Ptolemæi concordiæ se hæc pocula libasse ait. V. 3 ἀπνευστί τ' ἐκπ'. petitum ex Athen. 10, p. 431, B. Priori loco libri per lapsum ἔκπνευστ' ἐκπ. V. 6 sic Porsonus. Libri λύχνου et τηλικοῦτον.

CXXIV. ΦΑΙΔΡΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 562, A : ὁ Πλούταρχος ἀπεμνημόνευσε τῶν ἐκ Φαίδρου Ἀλέξιδος,

Πορευομένῳ δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπῆλθέ μοι,
κἀμοὶ δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν Ἔρωτα, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν, ὅσοι
τοῦ δαίμονος τούτου (γε) ποιοῦσιν εἰκόνας.
ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς, οὔτ' ἄρσην πάλιν,
οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος,
οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συννενησμένος
πανταχόθεν, ἑνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἴδη φέρων·
ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρὸς, ἡ δὲ δειλία
γυναικὸς, ἥ γ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονοῦντος, ἡ σφοδρότης γε θηρὸς, ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαστος ἡ φιλοτιμία τε δαίμονος.
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεοὺς,
οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
τοιοῦτον, ἐγγύς τ' εἰμὶ τούτου γ' ὀνόματος.

Versu 1 Πειραιῶς media correpta, de quo Matth. Gr. pag. 911. V. 3 libri minus distincte καί μοι. V. 4 malim abesse articulum quem inculcare solent scribæ : cf. Matth. Gr. § 262, Φιλ. 2, 2. Ibid. cod. C et Eust. ad Iliad. p. 988, 14, συντομώτερον, solita variatione formarum. Συντομώτατόν γ' VL pro vulg. δ'. V. 5 addidi γε. V. 6 ἄρσην libri, ut Ar. Thesmoph. 124, ἄρσενι βοᾷ, neque damnare ausim antiquiorem formam apud Alexidem, qui non est purus putus Atticus, poetarum mediæ ætatis usum perpetuo secutus. Dind. tamen et Mein. ἄρρην. V. 7 parum distincta sunt singula, ut malim

οὔτι θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος, οὐκ ἀβέλτερος.

V. 8 « συννενηγμένος PVL, συνηνεγμένος C, epit. Hœsch., Eust. l. l.; συννενημένος Casaub. et Dind Lenius mihi videbatur συννενησμένος, de qua forma v. Lobeck. ad Ajacem p. 318. » *E M.* V. 9 τε additum a Schweigh. V. 16 libri ἔγγυστ' εἰμὶ, ἔγγυστ' εἰ μὴ, etc., tum τοῦ ὀνόματος. Editores εἰμὶ τοὐνόματος. Emperius τοῦ νοήματος. Phædrum notum ex Platonis dialogo sic inscripto, Myrrhinusium esse et hæc dicere suspicatur Bergk. Epist. ad Schillerum p. 133; qua de re controversa remitto ad

---

ubi aiunt sacrificantem, postquam vocatis
monstravit cœnam, postridie
eam vendere, incœnatis iis, quibus monstravit apposita.

SUPPOSITUS.

Ego, Ptolemæi regis in honorem quattuor
ollulis meri, et sororis regiæ, assumptis,
iisque uno haustu potatis
suavissime, si quis alius, paris pari admixti,
concordiæque causa quidni nunc comisser
sine lucerna ad talem lucem?

PHÆDRUS.

1.

Quum profectus essem e Piræeo malorum
et inopiæ causa, in mentem venit philosophandi,
et videntur mihi pictores, ut brevissime
dicam, ignorare Amorem,
quotquot hujus dei imagines faciunt :
neque enim est femina, nec rursus mas;
nec deus, neque homo; neque stupidus,
neque contra sapiens, sed ex omni parte
conflatus, unoque corpore multiformis :
quippe audacia est viri, ignavia vero
mulieris; incogitantia vecordiæ, sermo autem
ejus, qui mentis compos est; vehementia feræ; laborque
indefessus atque ambitio dæmonis.
Atque hoc ego, per Minervam deosque,
nescio quid sit, sed habet ille quidem
tale quid, et in eo sum ut nomen inveniam.

Mein. Hist. crit. Com. p. 381-385, et Symposii Platonici editores.

2.

Idem 4, p. 165, D: ἀσώτους μὲν γὰρ οἶδα διαβοήτους, ἕνα μὲν, οὗ μνημονεύει Ἄλ. ἐν Κνιδίᾳ,... ἐν δὲ Φαίδρῳ φησὶ

Σχολῇ γε, νὴ τὸν Ἥλιον, σχολῇ λέγεις·
Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν·
οὕτω συνεστρόγγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

« Recte hæc interpretatus esse videtur Bergk. Epist. ad Schillerum p. 135, ita, ut hæc dicat aliquis, qui, quum ex Phædro quæsivisset, quo tempore paternas opes dilapidasset, longius id miratus, *Tarde tu quidem*, inquit, *rem familiarem perdidisti, siquidem Epicharidi quinque dies suffecerunt.* » *E M.* V. 2 ὁ μικρὸς haud rarum apud Athenienses sive cognomen, sive convicium. Ita Κλειγένης ὁ μικρὸς Aristoph. Ran. 665, Ἀριστόδημος ὁ μικρὸς Xenoph. Memorab. Socrat. 1. 4, 2, et apud Platonem Sympos. 1, 7 (173). Epicharides etiam in Tarentinis fr. 1 perstringitur. Vitiose, opinor, Eust. p. 1554, 2, Χαρίδης. V. 3 σφαῖραν ἐπ., « bona sua veluti in pilulam conglobata devoravit, » ut interpretatur H. Stephanus. Cf. Κνιδ. V. 4 libri plures et Eust. συνεστρόγγυλεν. « Similiter Nicomachus Athen. 2, p. 58, A: οὐσίδιον

οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα. »

E M.

CXXV. ΦΑΙΔΩΝ, ἢ ΦΑΙΔΡΙΑΣ.

Athen. 8, p. 340, B, de Callimedontis gulositate comicorum poetarum χρήσεις apponens: εἰς δὲ ὀψοφαγίαν ἐν μὲν Φαίδωνι ἢ Φαιδρίᾳ οὕτως·

α. Ἀγορανομήσεις, ἂν θεοὶ θέλωσι, σὺ,
ἵνα Καλλιμέδοντ' εἰς τοὔψον, εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
παύσῃς καταιγίζοντα δι' ὅλης ἡμέρας.
β. Ἔργον τυράννων, οὐκ ἀγορανόμων, λέγεις·
μάχιμος γὰρ ἀνὴρ, χρήσιμος δὲ τῇ πόλει.

Iisdem versibus Alexin usum esse in fabula inscripta Εἰς τὸ φρέαρ, Athenæi testimonio constat. Versu 3 καταιγ., instar tempestatis. Achilles Tatius ed. Jacobsii p. 141: καταιγίζουσα (Φήμη) τῷ τοῦ λόγου πνεύματι.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ ἢ ΚΡΑΤΕΥΑΣ.

Vide supra Κρατεύας ἢ Φαρμακοπώλης.

CXXVI. ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Antiatt. p. 111, 11, Παρ' ἡμᾶς οἰκεῖ: ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἄλ. Φιλαθηναίῳ. « Timocles Athen. p. 241, A: ᾤφώνει παρ' αὐτὸν οἴκαδε. Automedon Brunckii Anal. 2, p. 207: πρὸς τὸν Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν. V. Dorvill. ad Charit. 6, 1, Valck. ad Herodot. p. 687. » *E M.*

2.

Idem p. 112, 3, Παιδικόν: ἀντὶ τοῦ παιδαριῶδες. Ἄλ. Φιλ.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Vide supra Δημήτριος ἢ Φιλέταιρος.

CXXVII. ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Athen. 14, p. 642, F, de secundarum mensarum deliciis: Ἄλ. Φιλίσκῳ,

— Ἀρτέον
τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, προσοιστέος
στέφανος, μύρον, σπονδὴ, λιβανωτὸς, ἐσχαρίς;
τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἀπτέον.

Versu 2 inutile est δοτέον, molestiusque, quum iteretur versu 4. Frustra Porson., metrum tantummodo spectans, ἀπονίψαι. Verosimilius videtur hoc: ἀπονίψασθ' ἐτεόν. V. 3 libri ἔσχαρις. V. 4 τράγημα Porson. recte pro inconcinno τραγήματα.

CXXVIII. ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ἢ ΝΥΜΦΑΙ.

Athen. 8, p. 365, B: καλοῦσι δέ τινα καὶ συνα-

2.

Tarde quidem, per Solem, *tarde* dicis:
Epicharides parvus quinque diebus
pilam fecit paternam rem:
tam audacter atque celeriter eam rotundabat.

PHÆDO sive PHÆDRIAS.

a. Agoranomus, diis volentibus, tu eris ita,
ut Callimedontem, si me amas,
impedias, quominus in opsonium irruat tota die.
b. Tyrannorum, non agoranomorum, dicis:
pugnax enim vir est utilisque civitati.

PHILISCUS.

1.

— Tollenda sane
mensa et abluendum; afferenda
corona, unguentum, thus, thuribulum;
bellaria quoque danda, placenta sumenda.

PULCHRORUM AMANS vel NYMPHÆ.

— Accumbe, et illas voca:

γώγιμα δεῖπνα, ὡς Ἄλ. ἐν Φιλοκάλῳ ἢ Νύμφαις,

— Κατάκεισο, κἀκείνας κάλει·
συναγώγιμον ποιῶμεν! ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι
κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου, πάλαι.

Versu 1 κἀκείνας, nimirum νύμφας, h. e. mulieres, fortasse scorta. V. 3 κυμινοπρ. est φειδωλὸς, μικρόλογος : v. Aristoph. Vesp. 1306.

CXXIX. ΦΙΛΟΤΡΑΓΩΔΟΣ.

Stobæus Floril 108, 52, cum lemmate Ἀλέξιδος ἐκ Φιλοτραγῳδοῦ.

Σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς* τὰς τύχας ὀρθῶς φέρειν.

Displicet τύχας ita occultatum, vereorque ne ὀρθῶς, pro quo Trincavell. εὖ exhibet, sit glossema, quum poeta dixisset

Σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ὀρθὰ τὰς τύχας φέρειν.

De hoc usu adjectivorum v. indicem ed. Lips. Aristophanis v. *Neutrum*.

CXXX. ΦΙΛΟΥΣΑ.

1.

Athen. 13, p. 574, B : ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι (Corinthii) αἱ ἑταῖραι, Ἄλ. ἐν Φιλούσῃ φησίν,

Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις,
ἕτερα δὲ χωρίς ἐστι ταῖς ἐλευθέραις·
ταῖς ἡμέραις ταύταις δὲ κωμάζειν ἔθος
ἐστὶν μεθ' ἡμῶν τὰς ἑταίρας ἐνθάδε.

Sic versum 4 correxi. Libri obtrusa tautologia,

ἐστὶν νόμος τε τὰς ἑταίρας ἐνθάδε

μεθ' ἡμῶν, unde putide, assuto novo versiculo, Porsonus

μεθύειν μεθ' ἡμῶν.

2.

Idem 10, p. 419, B : τῶν δείπνων δὲ πολλοὶ τὰ μέτρια ἀσπάζονται, ὡς Ἄλ. ἐν Φιλ. παραδίδωσιν,

— Ἀλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν
περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ.

Versu 1 τοῦ ἔχειν, genitivus causæ : v. Matth. Gr. § 345. V. 2 libri περιττὰ, his minus clare distinctis. Cf. Phædri fragm. 1, 4. « Ego, inquit, præ frugalitate odi immodicum cœnæ apparatum. Ceterum cf. Ψευδομένου fr. 1. » *E M.*

CXXXI. ΦΡΥΞ.

1.

Athen. 7, p. 307, D : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις, Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντί φησιν... Ἄλ. Φρυγὶ,

Ἐγὼ δὲ κεστρεὺς νῆστις οἴκαδ' ἀποτρέχω.

2.

Idem 10, p. 429, E : καὶ Ἄλ. ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ φησιν

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν
παρεγίγνεθ' ἡμῖν, οὐδ' ἂν εἰς οἶνόν ποτε
προσίετο πλεῖον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ, τὴν
τιμωρίαν οὐ προσδοκῶντες τῆς μέθης
ἥξειν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

Versu 2 cod. C προσεγίνεθ'. V. 3 in πλεῖον τοῦ μετρίου delitescit præcipua vox μετρίου. Quare scribo

προσίετο τοῦ μετρίου πλέον· νυνὶ etc.

Meinek. cum hac ecloga confert Clearchum ap. Athen. 14, p. 613, B. Idem τὴν τοῦ Φρυγίου διασκευὴν intelligit instauratam editionem τοῦ Φρυγὸς, et priore loco reponendum esse conjicit Ἄλ. Φρυγίῳ.

CXXXII. ΦΥΓΑΣ.

Athen. 4, p. 164, F : καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας, ἐξετάζων, ὅπου δεῖπνα λαμπρὰ παρασκευάζεται, ὑπὲρ τὸν Ἀθηναῖον Χαιρεφῶντα ἐκεῖνον, περὶ οὗ φησιν Ἄλ. ἐν Φυγάδι

---

cœnemus de symbolis. Sed probe scio dudum,
cumini sectorem te esse more.

TRAGOEDIÆ STUDIOSUS.

Sapientis enim viri est recte ferre fata

MULIER AMANS.

1.

Aphrodisia meretricibus celebrabat civitas;
alia vero diversa sunt liberarum :
diebus illis hîc comissari
nobiscum solent meretrices.

2.

At equidem, necessaria possidens,
superflua odi : abundantibus enim
non inest voluptas, sed luxuria.

PHRYX.

1.

Ego autem mugil jejunus domum aufugio.

2.

Si ebrietatem olim apud nos crapula
secuta esset, nemo unquam vinum
immodice bibisset; nunc vero
pœnam non exspectantes temulentiæ,
facile mera potamus.

FUGITIVA.

Semper autem Chærephon artem aliquam invenire solet,

Λεί ' γ' ὁ Χαιρεφῶν τιν' εὑρίσκει τέχνην,
καὶ νῦν πορίζεταί γε τὰ δεῖπν' ἀσύμβολα·
ὅπου γάρ ἐστιν ὁ κέραμος μισθώσιμος
* ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ
ἕστηκεν ἐλθών, κἂν ἴδῃ μισθούμενον
εἰς ἑστίασιν, τοῦ μαγείρου πυθόμενος
τὸν ἑστιῶντα, τῆς θύρας χασμωμένης
ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσελήλυθεν.

Versus 1 immodulatus est nec labis expers. Ita scribamus :

Ἀεὶ δ' ὁ Χαιρεφῶν τιν' (ἂν) εὑρίσκει τέχνην.

Facile αν inter τιν' et ευ neglectum fuerit a librariis. Versum 3 et quarti initium affert Athen. 6, p. 229, B. Nihilominus vitiosum habendum est ὁ τοῖς, et scribendum τοῖσιν μαγείροις. Ibidem εὐθὺς Porson. pro inconcinno εὐθέως. Versu 7 τῶν ἐσθιόντων epitome Hœsch.

CXXXIII. ΧΟΡΗΓΙΣ.

Athen. 7, p. 287, F : καὶ Ἀλ. δ' ἐν Χορηγίδι διὰ τοῦ μ εἴρηκεν (scil. μεμβράδας, non βεμβράδας)·

Ὃς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἑστιῶν
πρῴην λέκιθον, καὶ μεμβράδας, καὶ στέμφυλα.

Versu 1 de τετραδισταῖς v. Meinek. ad Menandrum p. 110. Ibid. ἑστιῶν recte Villebrun., ut convivatorem intelligamus. Male codd. ἐσθίων, Schweigh. ἐσθίειν, quæ abhorrent a lora, στεμφύλοις, quæ pro bono vino bibenda dedit juvenibus tenax ille et sordidus.

« Titulum fabulæ ad choragium spectare putat Schweigh. recte, quanquam *Choregis* etiam mulieris nomen fuit, velut Athen. 9, p. 577, C, dixit Aristophontem ἐκ Χορηγίδος τῆς ἑταίρας παιδοποιούμενον. » *E M.*

CXXXIV. ΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 419, B : Ἄλεξις ἐν Ψευδομένῳ,

Τὰ περιττὰ μισῶ· τοῖς ὑπερβάλλουσι γὰρ
δαπάνη πρόσεστιν, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν.

« Iisdem propemodum versibus Alexis usus est in Philusa fr. 2. Ex Athenæo hæc petiit Eustathius p. 1413, 17. » *Mein.*

2.

Idem 6, p. 255, B : Ἀλ. γοῦν φησιν ἐν Ψευδ.

— Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ·
οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ.

V. 1 cod. C κολάκων.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 2, p. 60, A : Ἄλεξις ὁ χαριείς, πρόπομα ὅλον παρατίθησι τοῖς διακρίνειν δυναμένοις, (intell. φήσας)

Ἔλαθον γενόμενος οὗ τὸ πρᾶγμ' ἐβούλετο·
κατὰ χειρὸς ἐδόθη· τὴν τράπεζαν (δ') ἧκ' ἔχων,
ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς, οὐδ' ἐλαῶν γένη,
οὐδὲ παρέχουσαι κνῖσαν ἡμῖν πλείονα
παροψίδες καὶ λῆρος, ἀλλὰ παρετέθη
ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπὰς,
τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον·
ἅπαντ' ἐνῆν τἀκεῖ γὰρ ἐν ταύτῃ καλὰ,
ἰχθῦς, ἔριφοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος,
ὑπέφαινεν ᾠῶν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας·
ἐπεβάλομεν τὰς χεῖρας. Ὁ μὲν ἐμοὶ λαλῶν
ἅμα καὶ διανεύων ἠσχολεῖτο, πᾶς δ' ἀγὼν
ἐπ' ἐμὲ κατήντα· τὸ πέρας οὐκ ἀνῆχ', ἕως —
τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀπέδειξα κόσκινον.

Clam, h. e. non vocatus, homo veniens ad cœnam, et a convivis ridicule impeditus, quanquam fru-

---

et nunc quidem apparat convivia sine symbolis :
ubi enim fictilia stant elocanda
coquis, statim prima luce adest,
et, si videt aliquem conducentem *coquum*
convivii causa, comperto per coquum
nomine convivatoris, portam hiscentem
occupans primus introit.

CHORAGA.

Qui tetradistis quidem, convivans
nuper, pisum, membrades, et loram apposuit.

MENTIENS.

1.

Superflua odi ; nam abundantibus
sumptus inest, voluptas autem nulla qualiscumque.

2.

Assentatoris vita per breve tempus floret :
nemo enim gaudet cano parasito.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Latebam ingressus, ubi res volebat : manibus datum est, et mensam aliquis apportavit,
in qua non jacebant casei, neque olivarum genera,
neque nidorem nobis facientes multum
paropsides et (aliæ) nugæ, sed apposita est
egregie spirans Horas patina,
totius poli hemisphærium :
cuncta enim ibi inerant delicata,
pisces, hœdi; percurrebat hæc scorpio,
perlucebantque ova bipartita stellas marinas :
injecimus manus. Quidam me alloqui

stra, quominus cœnet, vix alius cogitandus est quam parasitus : quare hæc, quorum partem habet Eust. p. 1348 extr., ad fabulam sic inscriptam retulerim. Versu 1 οὗ τὸ πρ. ἧδ., *quo res postulabat, quo me accedere mea intererat*, Casaub. V. 2 libri abrupta sententia τὴν τράπεζαν ἧκ' ἔχ. V. 3 ἐλαῶν media brevi, ut passim apud alios, velut Philippum Anal. Brunckii 2, p. 211 :

Ἀντίγονος δ' ἐλάη, καὶ Διόδωρος ἴον·

et Simmiam Rhod. ibidem 525 :

ἐκ δ' ἱκόμην ἐλάαισι περὶ χλωρῇσιν ἐρυμνὰς νήσους.

V. 4 κνῖσαν Dind. pro κνίσσαν. « Pro πλείονα fortasse scribendum πίονα. » *Mein.* V. 6 cum verbis ὄζουσα τῶν Ὡρῶν Eust. comparat illa Theocriti 1, 150 :

Ὡρᾶν νιν πεπλύσθαι ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ibidem ὑπερηφάνως pro ὑπερήφανος Jacobs. Additt. p. 50. V. 10 memorat Athen. 2, p. 57, E : Ἄλ. δὲ ἡμίτομά που ᾠῶν λέγει. V. 13 joco inexspectato, quem signo — indicavi, non convivas, sed ipsum, qui hæc narrat, colloquio et irrisione illorum non impeditum, cibos comedisse ait.

2. 3.

Ib. p. 49, E, de κοκκυμήλοις agens : Ἄλεξις,

α. Καὶ μὴν ἐνύπνιον οἴομαί γ' ἑορακέναι
νικητικόν. β. Λέγ' αὐτό. α. Τὸν νοῦν πρόσεχε δή.
Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις
ἐδόκει στεφανοῦν γυμνὸς προσελθὼν....
στεφάνῳ χυλιστῷ κοκκυμήλων, Ἡράκλεις!
πεπόνων.

πάλιν

α. Ἑόρακας ἤνυστρόν ποτ' ἐσκευασμένον,
ἢ σπλῆνά (γ') ὀπτὸν (ἢ) μεμονθυλευμένον,
ἢ κοκκυμήλων σπυρίδα; τοιοῦτ' εἶχε τὸ
μέτωπον.

Versu 1 ἐνύπνιον Schweigh. pro ἐν ὕπνῳ, cod. C ἐν ὕπνοις. Ibid. οἴομαί γ' ἑορ. Dindorf. pro οἴομαι ὡρακέναι, cod. B ἑωρακέναι. V. 3 νικητικὸν ex cod. C. Vulgo νικητήριον. Versus 4 et 5 sic scribuntur in codd., nisi quod Casaub. (qui priori addit ὡς ἐμὲ) χυλιστῷ reposuit pro χυλιστῇ. Recte autem Schweighæuserus vidit Ἡράκλεις alteri interlocutori esse tribuendum. Equidem hæc sic restituenda esse censeo :

στεφάνῳ προσελθεῖν γυμνὸς ἐδόκει.. β. Ἡράκλεις!
α. πεπόνων χυλιστῷ κοκκυμήλων.

Dobræus πεπόνων delebat, ex altero fragmento irrepsisse ratus. Versu 6 ita Meinekius. Codices ἑώρακας πώποτε ἤνυστρον ἐσκ. Versu 7 libri ἢ σπλῆν' ὀπτὸν μεμ., quæ explevi. Versu 8 iidem post σπυρ. habent glossema πεπόνων, quod huc aberravit; itemque τοιοῦτ' ἔχει τὸ μέτ. Eustath. p. 211, 15, πρόσωπον. Articulus extremo versu positus ut τὸν ap. Arist. Eccles. 451.

« Utrumque fr. fortasse ad Pancratiastam referendum est : annotavit enim Casaub., poetam loqui de pugile, cui pugnis facies probe fuerat contusa. Eam fœditatem significare cupiens variis hisce similibus usus est. Pariter ludens εἰς ὑπωπιασμένον incertus apud Aristot. Rhet. 3, 11 : φήθητε δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνων κάλαθον. » *E M.*

4. 5. 6.

Athen. 1, p. 28, E :

— Λεσβίου δὲ πώματος
οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν,

φησὶν Ἄλεξις. (καὶ)

— Θασίοις οἰναρίοις καὶ Λεσβίοις
τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος,
καὶ νωγαλίζει.

ὁ αὐτὸς

---

et ceteris innuere non desinebat ita,
ut omnes in me inveherentur. Id non finivit, [donec
patinam perfodiens effeci cribrum.

2.

a. Atqui somnium quidem puto me vidisse
victoriosum. b. Dic, quale. a. Igitur animum [adverte.
In stadio quidam adversariorum
cum corona me adire visus est, nudus, ... b. Her- [cules!
a. E mollibus prunis convoluta.

3.

Vidistin' aliquando apparatum omasum,
aut splenem assum, vel fartum,
aut prunorum sportam? talem habebat frontem.

4.

— Lesbio autem potu
non est aliud vinum suavius ad bibendum.

5.

— Thasiis vinis et Lesbiis
reliquum diem irrigat,
luxurians.

Ἡδύς γ' ὁ Βρόμιος, τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου
ποιῶν τὸν οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε,
ὃς δ' ἂν ἑτέραν ληφθῇ γ' ἀποστέλλων πόλιν
κἂν κύαθον, ἱερὰν ἐγγράφων τὴν οὐσίαν.

Versu 1 ante Porsonum legebatur Λεσβίου πόματος. V. 2 non dubito quin sit scribendum

οὐκ ἄλλος ἔστιν ἡδίων οἶνος πιεῖν.

Sic et homœoteleuton aufertur, et non modo τὸ οἶνος, sed etiam voces ἄλλος et ἡδίων sub ictu metrico collocantur, ut decuit apud Nostrum, artis peritum. V. 3 libri Θασ. καὶ Α. οἰναρίοις, quod correxit Porsonus, firmante quodammodo ipso Athenæo 2, p. 47, D, ubi Θασίοις οἰναρίοις τῆς ἡμ. etc. V. 4 recte Mein. τὸν ὑποβρέχοντα οἴνῳ ἡμέραν intelligi posse ait eum, qui diem compotationibus transigit. V. 6 « Lesbium vinum Athenas importantibus immunitatem a vectigalibus concessam fuisse, ex hoc loco intelligitur. » *E M.* Cives Atticos dici, ostendunt verba ἱερὰν ... οὐσίαν, siquidem in peregrinorum facultates ac supellectilem (οὐσίαν) jus nullum fuit Atticis magistratibus. Ibi γ' addidit Porson., qui deinde Λέσβιον. V. 8 libri ὃς δ' ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ γ' (omissum γ' in BCD) ἀποστ., intruso εἰς, quo careri posse docet Herm. ad Viger. pag. 590. Euripides Hecub. 1088 : μ' εἰσάγει δόμους, etc. Male Pors. ὃς ἂν εἰς ἑτ., deleta δὲ particula necessaria. V. 9 ἐγγράφων solus cod. L, ceteri ἐγγράφω, V ἐγγράφον (sic).

7.

Ib. p. 21, C, et Suidas v. Ἀναλαμβάνειν (cf. Eust. p. 1164, 32) : Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφάνειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἴρηκεν ἐπὶ τῷ μὴ εὐρύθμως ἀμπέχεσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιούτου πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. διὸ καὶ Ἄλεξίς φησιν

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς, οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδὲν παρ' ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
ἑτέρων λαβεῖν, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τίν' ὄγκον, τοῖς δ' ὁρῶσιν ἡδονὴν
κόσμον τε τῷ βίῳ (γε)· τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὑτῷ κτῷτο φάσκων νοῦν ἔχειν;

« Ad versum 2 cf. Aristoph. Nub. 933; plura Casaub. ad h. l. et Boissonad. ad Marini Vit. Procli p. 146. » *E M.* V. 4 Athen. μηδεὶς ἡμᾶς, Suid. μηδὲν γὰρ ἡμᾶς. De παρ' et γὰρ confusis v. Aristoph. Anagyr. 8, etc. Deinde Ath. μήτε μὴν δόντας δι', Suid. transpositis verbis μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας. Emendavit Dindorf. V. 7 ineleganter etiam hic codd. κόσμον δὲ, quum δὲ antecesserit. V. 8 Athenæi codd. fere κτῶτο αὑτῷ.

8.

Athen. 2, p. 40, E : φησὶν Ἄλ.

— Τοὺς εὐτυχοῦντας * ἐπιφανῶς
δεῖ ζῆν φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ θεοῦ
ποιεῖν· ὁ θεὸς γὰρ (δὴ) δεδωκὼς τἀγαθὰ
ὧν μὲν πεποίηκεν οἴεται χάριν τινὰς
ἕξειν ἑαυτῷ· τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ, καὶ
μετρίοις πρέπειν φάσκοντας, ἀχαρίστους ὁρῶν,
ἀνελευθέρως τε ζῶντας ἐπὶ καιροῦ τινος
λαβὼν ἀφεῖλεθ' ὅσα δεδωκὼς ἦν πάλαι.

Versu 1 et 2 ἐπιφανῶς sequente φανερὰν tautologiam sapit. Scribam ἐπιφόρως, *adferendo*, donando, aliis. Præterea sic scribo versum 2 :

δεῖ ζῆν (γε) τοῦ θεοῦ τε φανερὰν τὴν δόσιν.

V. 3 vulgo ὁ γὰρ θεὸς δεδ. τἀγ., in quibus θεὸς debetur Hermanno Doctr. metr. p. 140. Δὴ omnino aptum forte exciderit ante δε- V. 4 ὧν μὲν Hermannus. Libri τῶν vel τὸν μὲν ὧν. Meinekius πεπόρικεν. Τινὰς, *quosque*, omnes. Mendose libri τινὰ, nec melius versu 5 ἔχειν pro ἕξειν, quod sententiæ convenit. V. 6 codd. pravis numeris (verbo

6.

— Lepidus est Bacchus, vectigalis immune faciens
Lesbium vinum huc advehentibus,
deprehensi vero aliam in urbem mittentis
vel cyathum patrimonium confiscans.

7.

Unam enim hanc esse rerum illiberalium
arbitror, indecenter ire in viis,
quum possis bene, de quo neque vectigal penditur
apud nos, neque pretio dato idem
accipere quenquam ab aliis oportet: honoris autem majus quiddam affert
sic habentibus, et adspicientibus voluptatem,
vitæ autem decus : tale præmium
quis intelligentem se dicens nolit acquirere?

8.

— Fortunatos ita vivere decet,
ut alios augeant, manifestentque dei
donum : deus enim sane pro bonis, quæ dedit,
quosque gratiam sibi relaturos esse
putat; occultantes autem ea, et
modicis se convenire dicentes, ingratos videns
atque illiberaliter viventes, aliquando

μετρίως in thesi collocato) et alieno sensu πράττειν μετρίως φάσκ. ἀχρήστους. Bene Elmsl. ap. Dind. in Addendis ἀχαρίστους. V. 7 codices potiores Epitomes ἀνελευθέρους. V. 8 Meinek. conj. πάλιν.

9.

Athen. 2, p. 55, C : Θέρμοι.

— Μὴ ὥρασι (μὲν)
μετὰ τῶν κακῶν (δ') ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγὼν
ἐν τῷ προθύρῳ, τὰ λέμμαθ' ὁτιὴ κατέλιπεν,
ἀλλ' οὐκ ἀπεπνίγη καταφαγών! μάλιστα δὴ
Κλεαίνετος μὲν οὐκ ἐδήδοκ' οἶδ' ὅτι,
ὁ τραγικὸς, αὐτούς· οὐδενὸς γὰρ πώποτε
ἀπέβαλεν, οὕτως ἐστὶν εὐχερὴς ἀνήρ.

« Alexidis hæc esse constat e Polluce 6, 45. » *E M.* Versu 1 ὥρασι pro ὥραισι Dindorf. ad Ar. Lysistr. 970. Vocula μὲν forte omissa ante με-, Hermann. Epit. doctr. metr. præfat. p. XIX supplevit versum. Versu 2 addidi δ'. V. 3 ἐπὶ τῶν προθύρων Pollux. V. 4 δὴ, ironice. Vulgo δέ. V. 6 vereor ut dicatur Κλεαίνετος ὁ χοροδιδάσκαλος, apud Æschinem Orat. in Timarch. § 98, potius quam poeta, cujus hos versus servavit Stob. Floril. 79, 5 :

γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλὸν,

et 99, 2 :

λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἕνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίγνεται.

Ibidem et versu 7 libri et Eustath. p. 1863, 59, πώποτε ἀπέβαλεν ὀσπρίου λέπος· οὕτως ἐκεῖνός ἐστιν εὐχερὴς ἀνὴρ, in quibus facile agnoscas glossemata, quæ ejeci. Ἀπέβαλεν, intellige τὶ, cujus ellipsin attigimus ann. ad Iliad. 18, 362; cf. Odyss. 5, 400, etc.

10.

Chrysippus ap. Athen. 13, p. 565, A : καὶ ἐν Ἀθήναις διατηροῦσιν οὐ σφόδρα, ἀρχαίων (libri ἀρχαῖον) τὸν πρῶτον προσχειράμενον παρωνύμιον ἔχειν κόρσην (caput). διὸ καὶ Ἄλ. ἔφη που

Ἂν πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον
ὁρᾷς .... τούτων ἔχει τι θάτερον·
ἢ γὰρ στρατείαν ἐπινοεῖν μοι φαίνεται,
ἢ πάντα τῷ πώγωνι δρᾶν ἐναντία,
εἰ πλουσιακὸν τούτῳ τι προσπίπτει κακόν.
Τί τρίχες γὰρ (ἂν) λυποῦσιν ὑμᾶς, πρὸς θεῶν,
δι' ἃς ἀνὴρ ἕκαστος ἡμῶν φαίνεται,
εἰ μή τι ταύταις ἀντιπράττεσθ' ἐπινοεῖ;

V. 1 Ἂν addidit Mein. Πιττοκοπούμενον, *piceatum* capite, ut id depiletur, eoque firmetur. Ξυρούμενον, *tonsum*, eodem consilio. Herodotus 3, 11 : αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες οὕτω, ὥστε, εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρανέεις· αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων οὕτω δή τι ἰσχυραὶ, ὡς μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαρρήξειας. αἴτιον δὲ τούτου τόδε ἔλεγον, ὅτι Αἰγύπτιοι μὲν, αὐτίκα ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι, ξυρεῦνται τὰς κεφαλὰς, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον παχύνεται τὸ ὀστέον. Inde colligas, tonderi solitos fuisse milites Atticos, ut capita eorum, soli identidem exposita, durarentur. Versus 2 defectus est : quem sic scribam

ἑόρακας (ἂν), τούτων ἔχει τι θάτερον.

Alii aliter tentarunt. V. 4 ἢ et καὶ commutatis (ut Ar. Eccles. 437) libri καὶ πάντα. Πώγωνι, *barbæ*, h. e. barbatis, viris. His poeta opponit eos, qui muliebria patiuntur, et opulentorum id malum seu vitium vocat v. 5, ubi codd. male ἢ πλουσ. Voculam τι addidit Meinek.; sed ego sic scribendum puto :

εἰ πλουσιακὸν τούτῳ γε προσέπιπτεν κακόν.

Codd. PV τοῦτον et cum L προσπίπτειν. V. 6 ὑμᾶς iidem libri recte, siquidem tonsos milites compellat, ægre ferens barba carere illos, quos signum id virorum maxime deceat. Reliqui codd. ἡμᾶς, cum Eustathio, qui versus 6 et 7 affert p. 1910, 3. V. 7 scribo, quum ἀνὴρ thesi occultatum sit contra artem,

δι' ἃς ἕκαστος ἀνήρ (τις) ἡμῶν φαίνεται.

---

opprimit, aufertque quæ prius dederat.

9.

— Ne faustæ horæ,
sed mala, eveniant isti, qui lupinorum, quos edit
in vestibulo, putamina reliquit
nec devoratis iis suffocatus est! sane quidem
Cleænetus minime omnium edit eos, sat scio,
tragicus : nullius enim rei unquam
abjecit quidquam : tam sollers vir est.

10.

Si piccatis aliquem crinibus, vel tonsum,
vidisti, horum alterutrum habet :
aut enim mihi bellum cogitare videtur,
aut omnia barbæ agere contraria;
si divitum ei quidem accidit malum.
Nam pili quomodo vos contristant, per deos,
propter quos nostrûm quisque vir esse videtur,
nisi forte his *pilis* opposita meditatur?

V. 8 ταύταις, sc. ταῖς θριξὶ, pilis *barbæ*, cf. v. 4. Ibidem ἐπινοεῖ Meinek.; libri ὑπονοεῖς. Jacobs. ἐπινοεῖς.

11.

Athen. 2. 47, C : ὁ δὲ μονοσιτῶν κεῖται παρ' Ἀλέξιδι·

Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς,
ἢ μὴ ποθοῦντ' ᾠδὰς ποιητὴν καὶ μέλη,
τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἥμισυν
ἀπολωλέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ' ἀμφότεροι μόλις.

V. 2 ποιητὴν Casaubonus. Libri alii ποιητὰς, alii ποιητικάς. Etiam ποιοῦντα malit Mein. V. 4 libri ἀπολωλεκέναι, duobus anapæstis continuis, qui vitari solent. In superioribus μονοσιτοῦντα intelligo *cælibem* a consequente, siquidem solum cœnare cælibem oportet; quod æque miserum videtur Nostro ac si quis poeta non gaudeat poematibus. Perperam Casaub. : « si e vulgo aliquem videris, *qui semel de die sumat cibum,* » etc.

12.

Athen. 11, p. 784, D, Γραμματικὸν ἔκπωμα : τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλ.

α. Τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σοι
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλῳ τὰ γράμματ'. β. Ἆρά γ' ἕνδεκα
χρυσᾶ Διὸς σωτῆρος; α. Οὐκ ἄλλου μὲν οὖν.

Versu 1 negligenter (v. ann. ad fr. 10, 7) versati sunt librarii, et scribendum est

τὴν ὄψιν εἴπω σοί γε τοῦ ποτηρίου.

Σοι Schweigh. pro σου. V. 2 frustra Mein. πρώτιστον : v. Matth. Gr. § 515. Sed recte idem versu 4 κύκλῳ τὰ γρ. ex Eustath. p. 1960, 13. Athenæi libri κύκλῳ τε γρ. V. 5 de οὐ μὲν οὖν affirmativo v. ann. ad Aristoph. Plut. 119; cf. Eccles. 376, etc. Ad Ἱππέα revocandum videri hoc fragm. observat Mein.

13.

Athen. 1, p. 23, C : κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Ἄλ.

Ὡς ἔστι κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά!
οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι,
οὔθ', ἂν λέγῃ τις, οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν·
ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον.

V. 2 iterum male, et contra artem librarii. Scribendum

οὔτ' οὐδένα γὰρ δήπουθεν ἄν γ' ὕπνος λάβοι.

V. 3 οὔθ' ἂν pro οὐδ' ἂν Jacobs. Additt. p. 14.

14.

Ib. p. 25, F : Εὔβουλος δέ φησιν

Ἄτοπόν γε, τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν [ἀεὶ]
παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ
μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.

τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ἄλ. σχεδὸν ἀπαραλλάκτως, τοῦ σφόδρα μόνον (vulgo μόνου, vitiose quidem) κειμένου ἀντὶ τοῦ ἀεί. Versu 1 sic Eust. ad Odyss. p. 1422, 48; ap. Athen. Ἄτοπον δὲ codd. BCD; ἄτοπόν τε VL. V. 3 νεώτερον pro νέον, frequente usu comparativi.

15.

Athen. 2, p. 36, F : ἀλλαχοῦ δὲ τοὐναντίον φησὶν Ἄλ.

Οὐδέν γ' ἔοικ' ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν·
ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ γήρως ἀηδὴς γίγνεται,
οἶνον δὲ τὸν παλαιότερον σπουδάζομεν·
ὁ μὲν δάκνει γὰρ, ὁ δ' ἱλαροὺς ἡμᾶς ποιεῖ.

Repetit Eust. p. 1449, 23. V. 1 γ' soli servarunt codd. recentt. VL. Versu 2 posui ἀπὸ γήρως (v. Matth. Gr. § 84), *senectute*. Mendose libri ἀπο-

---

11.

a. Si privatum virum, qui solus cœnat, videris,
vel poetam odas et carmina non desiderantem,
privatum quidem vitam dimidiam
amisisse puta, et hunc artem
dimidiam; uterque autem vix vivit.

12.

Formam quidem poculi tibi dicam [mum,
primum omnium : erat igitur rotundum, parvissi-
vetustum, auribus valde compressis, literas
circulo habens inscriptas. b. Nempe undecim
aureas Jovis Servatoris? a. Non alius scilicet.

13.

Quantum malum est accumbere ante cœnam!
neque enim quenquam, ut opinor, somnus capiet,
neque, quæ dicat aliquis, unquam intelleximus :
mens enim est prope mensam.

14.

Iniquum est bene audire semper
apud meretrices vinum vetus, virum autem
non vetulum, sed juniorem.

15.

Nullo modo similis natura homo est vino :

γηράσκων. V. 3 παλαιότερον pro παλαιὸν, ut modo νεώτερον fr. 14. Libri commutatione haud rara παλαιότατον.

16. 17.

Ib. p. 39, B:

Οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν ἄνθρωπος κακός·
ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν
ἀνδράσι πονηροῖς, οὐδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ,

φησὶν Ἄλ., καὶ ὅτι

Οἶνος φιλολόγους τοὺς πλέον πάντας ποιεῖ
πίνοντας αὐτόν.

Versu 1 sic Casaub. Libri ἄνθρωπός ἐστι. Versus 4 et 5 constitui ex his Athenæi: καὶ ὅτι « οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλεῖον πίνοντας αὐτόν. »

18.

Ib. p. 63, E: Ἄλ. ἐμφανίζων τὴν τῶν βολβῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια δύναμιν, φησὶ

— Πίννας, κάραβον,
βολβοὺς, κοχλίας, κήρυκας, ᾠ', ἀκροκώλια,
τοιαῦτα· τούτων ἄν τίς εὕροι φάρμακα
ἐρῶν τιν' ἑταίρας ἕτερα χρησιμώτερα;

Versu 3 libri τοσαῦτα, quod correxit Meinek.; ἄν τίς pro ἄν τις Coraes ad Xenocratem p. 134. Meinekius nunc malit τουτωνὶ τίς ἂν εὕρ. V. 4 libri mendose ἐρῶντι ἑταίρας. Recte Jacobs. ἐρῶν. « Ex Pamphila hæc ducta esse suspicabatur Hemsterh. propter fragm. ejus fabulæ » *E M.*

19.

Ib. p. 66, F: Σαμιακοῦ ἐλαίου μνημονεύει Ἀντιφάνης ἢ Ἄλ.

— Οὑτοσὶ δέ σοι
τοῦ λευκοτάτου πάντων ἐλαίου Σαμιακοῦ
ἔστιν μετρητής.

Antiphanis incert. fab. fragm. 19 confert Mein.

20.

Ib. p. 67, E: ἐθαύμαζον δὲ καὶ τὸ Δεκελικὸν ὄξος. Ἄλ.

— Κοτύλας τέτταρας,
ἀναγκάσας * με μεστὰς αὐτοῦ σπάσαι
ὄξους Δεκελικοῦ δι' ἀγορᾶς μέσης * ἄγεις.

Versu 1 sic Brunckius: libri τέτταρας κοτύλας. Sed etiam reliqua corrupta. Hæc fortasse Alexidis fuit manus:

ἀναγκάσας μεστὴν μίαν μ' αὐτοῦ σπάσαι
ὄξους Δεκελικοῦ δι' ἀγορᾶς μέσης ἄγει.

« Ὄξος etiam alii Comici, in quibus Eubulus Incert. 6, vile vinum dixerunt. » *E M.*

21.

Ib. p. 40, C:

Οὐχὶ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τοιοῦτον μόνον,
τὸ διορίζεσθ' οὐ βεβαίῳ στόματί τοι τὰ γράμματα·

Vitiose libri ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον — βεβαίως τῷ στόματι τὰ γρ. Versus initio Οὐ iidem. Οὐχὶ Dindorf. Schweigh. Οὐδέ.

22.

Ib. p. 34, D, de brassica, ebrietatis remedio: Ἄλ.

Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς·
Κατανύστασον· παύσει γάρ· εἶτά σοι δότω
ῥάφανόν τις ἑφθήν.

Versu 1 melius scribetur Ὑπέπινες ἐχθές. Versu 2 libri παύσῃ.

---

ille enim molestus fit senectute,
vetustius vero vinum expetitur:
quippe mordet ille, hoc autem nos exhilarat.

16.

Nemo, qui potum amat, malus homo est:
bimater enim Bromius non gaudet
pravorum virorum societate, neque vita inculta.

17.

Vinum loquaces reddit omnes
plus solito bibentes.

18.

— Pinnas, carabum,
bulbos, cochleas, ceryces, ova, trunculos,
talia: his alia quædam remedia quis inveniat
utiliora meretricum amatori?

19.

— Ecce autem tibi
candidissimi omnium olei Samiaci
mensura.

20.

— Cotylas quattuor
postquam me unam haurire ibi coegit
aceti Decelici, per medium forum agit.

21.

Non sum ebrius mente, sed hactenus modo,
ut sane nequeam ore firmo distinguere litteras.

22.

Subbibisti heri, nunc crapula plenus es.
Obdormi: sic enim finiet; deinde aliquis tibi dato
brassicam coctam.

23.

Athen. 1, p. 30, F : Κορινθίου οἴνου Ἄλ. μνημονεύει, ὡς σκληροῦ·

Οἶνος ξενικὸς παρῆν· ὁ γὰρ Κορίνθιος
βασανισμός ἐστι.

Versu 1 οἶνος παρῆν ξενικός rectius est, evitato mendo, de quo ad fr. 10, 7. Ceterum cf. 27. Repetiit Eust. p. 953, 33.

24.

Athen. 11, p. 502, B, Φιλοτησία : κύλιξ τις, ἣν κατὰ φιλίαν προὔπινον, ὥς φησι Πάμφιλος. ... Ἄλ.

— Φιλοτησίαν σοι τήνδ' ἐγὼ
ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ κύλικα προπίνομεν.

Præter necessitatem Schweigh. προπίομαι, siquidem breviter dictum est προπίνομεν pro ἐγὼ ἰδίᾳ τε προπίνω, καὶ κοινῇ προπίνομεν φιλοτησίαν κύλικα. Sed recte Jacobsius delevit articulum librorum τὴν κύλικα. « Photius p. 649, 9, Φιλοτησία : ἡ κύλιξ, ἣν κατὰ φιλίαν τοῖς φίλοις προὔπινον, ὡς Ὑπερείδης φησὶ καὶ Ἄλ. Quæ etiam Suidas habet eadem voce, et epitome Parisina Harpocrationis p. 181 ed. Bekk. » *E M.*

25.

Athen. 2, p. 47, E : Ἀριστόδειπνον εἶπεν Ἄλ.

— Ἀφ' ὧν γένοιτ' ἂν συντόμως
ἀριστόδειπνον.

Codex C σύντομον, ut videbatur Schweighæusero.

26.

Athen. 1, p. 23, E, afferens exempla τοῦ ἀναπίπτειν, *accumbere* : Ἄλεξις,

— Μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν
ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ.

27.

Ib. p. 30, F · Κορινθίου οἴνου Ἄλ. μνημονεύει ὡς σκληροῦ, ... καὶ Εὐβοϊκοῦ δέ,

Πολὺν πιὼν Εὐβοϊκὸν οἶνον.

28.

Ib. p. 18, C : ηὔξηται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀψοποιῶν περιεργία, καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν, ὥστ'

Οὐδ' ἂν κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου
δύναιτ' ἂν ἀρκεῖσθαί τισιν,

φησὶν Ἄλ. Hinc Eust. p. 1842, 20. Versus 2 ἄμετρος sic ap. utrumque ἀρκεῖσθαί τις ἂν δύναιτο.

29.

Athen. 15, p. 700, E : Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ .... ἐν ἴωνι· ἔλει .... προημων κ ..... ξυλο... χον ου μνη .... ἐν εἰσοικισ .... δ δε ξυλο .... Epitome ita : ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἄλ.· καὶ τάχα τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον. Eust. p. 1571, 20 : ὁ παρ' Ἀλέξιδι ξυλολυχνοῦχος τάχα, φασίν, ὅμοιός ἐστι τῷ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνῳ (sic). Hæc Meinek. ita supplet. : Αἰσχύλος ἐν Ἀγ. μέμνηται τοῦ πανοῦ [καὶ Εὐριπίδης] ἐν Ἴωνι (versu 195), ἔλει .... πρὸ ἡμῶν κ .... ξυλο[λυχνοῦ]χον. οὗ μνη[μονεύει Ἄλεξις] ἐν Εἰσοικιζ[ομένῳ]· ὁ δὲ ξυλο-[λυχνοῦχος] ...

30.

Schol. Platonis Bekker. p. 392 : ἰστέον δὲ, ὅτι Ἄλ. ὁ κωμικός φησι

Τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ Φύσις
θνητοῖς μάλιστα, Σικελία μὲν, ὡς λόγος,
ἐστὶν μεγίστη, δευτέρα Σαρδὼ, τρίτη
Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφὸς,
Εὔβοια πέμπτη στενοφυὴς, ἕκτη Κύπρος,
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

« Servavit etiam Stephanus apud Constantinum Porphyrog. Them. 2, 10, et ex Stephano, ut videtur, Eust. ad Dionys. 568, sed omisso nomine poetæ. Schol. Arist. Acharn. 112 : Σαρδὼ νῆσός ἐστι τῶν ἑπτὰ, σταδίους ἑξήκοντα Κύρνου διέχουσα. Pariter septem insulas enumerat, Timæum Rho-

---

23.

Vinum aderat peregrinum : nam Corinthium cruciatus est.

24.

— Amicitiæ tibi hanc ego
privatim et communiter omnes calicem propinamus.

25.

— E quibus fiat breve
jentaculum.

26.

— Post hæc
jubebam accumbere propter me.

27.

Postquam multum bibisset Euboicum vinum.

28.

Ne natare quidem in natatoria unguenti
quibusdam sufficiat.

30.

Septem insularum, quas fere ostendit Natura
mortalibus, Sicilia quidem, ut aiunt,
maxima est, secunda Sardinia;
tertia Corsica; quarta vero Jovis nutrix Creta;
Eubœa quinta angusta; sexta Cyprus;
Lesbus autem septimum locum sortita est.

dium secutus, Strabo 14, p. 606, Scylax p. 12, et Aristoteles De mundo cap. 7, cujus verbis Stobæus Eclog. phys. 1, 42, octavam addit Peloponnesum; quam commemorat etiam Ptolemæus apud Eust. l. l. et, omissa Corsica, Apulejus 2, p. 123 ed. Altenburg. Ὀκτὼ ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζομένας μεγάλας νήσους recenset Appianus præf. Historiæ Rom. 6, pag. 6, addita Rhodo. » *E M.* Versu 1 Eust. ἔδειξεν, et vulgo φύσις. V. 2 putide libri μεγίστας. Scripsi μάλιστα, *fere, circiter;* cf. Cratini Incert. 16. V. 3 Eust. πρώτη pro ἐστίν. V. 4 Κύρνος. Pausan. 10, 17, 5 : ἔστι δὲ νῆσος οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική. V. 6 ἐσχάτην Eust. pro ἑβδόμην.

31.

Plut. De audiendis poetis p. 21, D : οἷον τοῦ Ἀλέξιδος, κινοῦντος (*commoventis*, scil. voluptate, delectantis; cf. Aristoph. Αὐ. 1143) ἐνίους, ὅταν λέγῃ

Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα·
τρεῖς δ' εἰσὶν αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ,
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν·
τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν,

ὑπομνηστέον, ὅτι Σωκράτης τοὐναντίον ἔλεγε. Versus 2 quum contra artem structus sit, scribo :

τρεῖς δ' εἰσὶν, αἵ γε δύναμιν ἂν κεκτημέναι.

V. 4 Plut. De virt. moral. p. 445, F, ubi laudat duo postremos versus, omisso scriptoris nomine : τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. De minus probandis in hoc metri genere anapæstis duobus continuis plus semel dixi in superioribus; neque articulus necessarius est : imo ne ipsa quidem ferenda est temporum verbalium discrepantia : quare nos scribimus :

πίνειν, φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν.

Versu 5 altero loco Plut. ἅπαντ' ἐγὼ καλῶ.

32.

Pseudoplutarchus De nobilitate p. 922 : Τί οὖν Ἀλέξιδος ἀναιδέστερον, ὅς, τῆς στρατηγίας τὴν γεωργίαν προτιμῶν, οὐκ ἐν νῷ εἶχεν, ὅσον τοῦ τῶν κεκτημένων τὸ δουλωτικὸν πρᾶγμα διαφερόμενον τυγχάνει. Καὶ ἡμεῖς, φησὶν, ἀγενεῖς οὐχ ἧττον στρατεύομεν.

33.

Lucianus Pro lapsu (de προλήψει : v. Gell. 10, 12. *Both.*) in salutando p. 732 : πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ « οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε » (Odyss. 24, 402, ubi v. schol.), σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει. ὁ δὲ Ἀλ.

Ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας!

Melius ego hoc puto :

Δέσποθ', ὑγίαινε, χρόνιος ὡς ἐλήλυθας!

34.

Stob. Floril. 68, 2.

Τίς δῆθ' ὑγιαίνων νοῦν τ' ἔχων τολμᾷ ποτε
γαμεῖν, * διαπραξάμενος ἥδιον βίον;
εἶτ' οὐχὶ κρεῖττόν ἐστι τῷ γ' ἔχοντι νοῦν
ἄτιμον εἶναι μᾶλλον ἢ γυναῖκ' ἔχειν,
πτωχῷ τε; τοὺς μὲν γοῦν ἀτίμους οὐκ ἐᾷ
ἀρχὴν λαχόντας ὁ νόμος ἄρχειν τῶν πέλας·
ἐπὰν δὲ γήμῃς, οὐδὲ σαυτοῦ κύριον
ἔξεστιν εἶναι· τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον
ἐφημερινάς τοι τοῦ βίου κεκτήμεθα.

Versus 1 corruptus, v. 2 etiam mancus. Scribo :

Τίς φῆσ' ὑγιαίνων νοῦν τ' ἔχειν τολμᾷ ποτε,
γαμεῖν (τε), διαπραξόμενος ἥδιον βίον.

In quibus ordo hic est : Τίς ὑγιαίνων τολμᾷ ποτε φῆσαι νοῦν τε ἔχειν, γαμεῖν τε, διαπραξόμενος ἥδ. β.; quod attinet ad φῆσ', forte φ et δ commutata fuerint, mendo rariore. De C et Θ confusis v. ann. ad Cratini Incert. 17. V. 2 τολμᾷ dictum videatur, ut ἱκάνω Odyss. 13, 327. Potest tamen, ut Al. dixerit Τίς ... τ' ἐτόλμα σχεῖν ποτε. V. 5 libri πτωχῷ γε. Referendum est πτωχῷ τε ad τῷ γ' ἔχοντι νοῦν. Meinekius : ἔχειν, πολλῷ γε. V. 8 τὰς, h. e. ταύτας, τὰς γυναῖκας. V. 9 addidi τοι. Gaisford. τὰς τοῦ β.

31.

Voluptates colligere oportet sapientem :
tres autem sunt, quæ revera
vim habent vitæ conducibilem
bibendo, edendo, venere fruendo;
cetera vero appendices vocanda sunt omnia.

33.

Domine salve, qui sero reversus es!

34.

Quis dicere ausit, se mentis compotem esse
et uxorem ducere, quo vitam suavius transigat?
nonne igitur præstat mentis compotem et mendicum
inhonoratum esse potius quam uxorem habere?
quippe inhonoratos lex non sinit
magistratu functos imperare hominibus;
sin autem uxorem duxeris, ne tui te ipsius potentem
esse licet : istas enim arbitras modo
quotidianas de vita nanciscimur.

35.

Stob. Flor. 79, 13.

Οὐκ ἠξίωσα καταλιπεῖν τὴν Μητέρα·
πρώτη δὲ σώζειν· τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσι
τὰ θεῖα μείζω Μητρὸς οὐκ ἔστιν ποτέ·
ὅθεν γ' ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχων
ἱδρύσαθ' ἱερὸν Μητρὸς, οὐ δείξας σαφῶς,
ποίας, ἐάσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα.

Versu 1 scripsi Μητέρα, Matrem deorum, sive Magnam matrem, Cybelen. « Μητρὸς ἱερὸν, non addito μεγάλης, etiam Pausanias Phoc. 32, 3, et Ach. 20, 2. » *E M.* Primum illud templum hujus deæ conditum est Pessinunte in Galatia. Cybeles pater fuit Mæon, rex Phrygiæ et Lydiæ. V. 2 corrupte libri πρώτην. V. 3 μεῖζον Meinek., quod habet cod. B. Versu 4 addidi γ'. Ὁ πρ. οὐκ ἀπ. ἔχων, *primus vir cultior* inter barbaros.

36.

Stob. Flor. 30, 8.

— Ὅστις ἥδεται γὰρ ἐσθίων
ὁσημέραι, δεῖ καὶ ποιεῖν τῶν σιτίων
ἐπάξιόν τι, μηδὲ περινοστεῖν σχολὴν
ἄγοντα, τῷ ζῆν πολεμιώτατον κακόν.

Versu 2 δεῖ Porson. pro ἀεί : v. ann. ad Thuc. 2, 87. Idem correxit versum 3, ubi legebatur μηδὲν περινοστεῖν δὲ σχολήν.

37.

Stob. Flor. 95, 8.

Τῶν γὰρ ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον ὕστατον τίθει·
ἀβεβαιότατον γάρ ἐστιν ὧν κεκτήμεθα,
τὰ δ' ἄλλ' ἐπιεικῶς τοῖς ἔχουσι παραμένει.

Versu 1 malo γ' ἄν, nam γὰρ versu 2 legitur; cf. Antiph. Incert. 4. V. 2 scribendum, evitatis duobus anapæstis continuis, ἀβεβαιότατόν ἐστιν γὰρ ὧν.

38.

Stob. Flor. 63, 13, et Arsenius Ion. p. 101.

Οὐκ ἔστι παιδαγωγὸς ἀνθρώποις ἄρα
ἔρωτος οὐδεὶς ἄλλος ἐπιμελέστερος.

« Qui hæc sequuntur apud Stob. vulgo conjuncti quinque versus, ab his separandos et cum proximo Menandri fragmento (Thesaur. 1) connectendos esse vidit Tyrwhittus apud Gaisfordium. » *E M.*

39.

Stob. Flor. 73, 39.

Οὐκ ἔστ' ἀναισχυντότερον οὐδὲν εἰσορᾶν
γυναικός· ἀπ' ἐμαυτῆς ἐγὼ τεκμαίρομαι.

Versu 1 libri οὐθὲν, ut Anton. Liberalis et recentiores. Deinde codd. οὐδὲν θηρίον γυν., sed codex A et Voss. οὐδὲν θηρίον εἰσορᾶν γυν. Recte Mein. expunxit glossema.

40.

Ibid. 42.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
οὐδ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

« Hæc Alexidis nomine præfixo exhibet Grotius tit. 71; sed eadem tit. 74 affert ex Euripidis Danae, fide codicis Paris., ubi versu 2 scriptum οὔτ' ἄλλο. » *E M.*

41.

Stob. Flor. 93, 1. « Lemma in codice A : Ἀλέξιδος, οἱ δὲ Μενάνδρου. Trincav. *Alexidis*, Gesnerus *Alexidis, Antiphanis* et *Menandri* nomina præscripta habet. » *E M.*

Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

42.

Stob. Flor. 105, 27, et Arsenius Ion. p. 102.

35.

Nolui præterire Matrem,
siquidem prima est servatrix : nam probe peritis
divinorum Matris sacris majora sunt nulla.
Quare primus vir cultior
condidit templum Matris, non indicans clare,
cujus, sed nomen subintelligendum relinquens.

36.

— Quisquis gaudet cibo,
eum etiam victu dignum aliquid
agere oportet, nec circumire
otiosum, quod inimicissimum est vitæ malum.

37.

Bonorum quidem divitias ultimum numera :
infirmissimum enim eorum est, quæ habemus;
ceteraque merito manent apud possessores.

38.

Non est igitur hominibus diligentior
alius quisquam pædagogus amore.

39.

Nihil impudentius videas
femina; ex me ipsa colligo.

40.

Nec murus, neque opes, neque aliud quidquam
difficilius quam mulier custoditu est.

41.

Animum oportet habere divitem : sed opes
spectaculum sunt, et choragium vitæ.

42.

Quamvis fortunatus aliquis videatur, tamen semper

Κἂν εὐτυχῇ τις, ὡς ἔοικε, προσδοκᾶν
ἀεί τι δεῖ, καὶ μή τι πιστεύειν τύχῃ.

Versu 2 codex A δὴ pro δεῖ.

43.

Stob. Flor. 107, 4, et Arsen. ib.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔχουσιν αἱ τύχαι φρένας·
οὐδεὶς γὰρ ἂν τοιοῦτον ἠτύχει ποτέ.

« Attigit hæc Seidler. ad Eurip. Troad. 364 (qui pluralem τύχαι a poetis προσωποποιεῖσθαι docet). » *E M.* Versu 2 libri duo inepte τοιοῦτος.

44.

Stob. Flor. 6, 24.

Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.

Haud nolim, melius collocato βλάβην,

Φεῦγ' ἡδονήν, βλάβην (γε) φέρουσαν ὕστερον.

45.

Stob. Flor. 99, 9.

Λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά.

Etiam hic multo melius est hoc :

Μανίας ἔχει κοινωνίαν λύπη τινά.

Similem versum habes in Antiphanis Incert. 64.

46.

Ib. 28, et Arsen. Ion. p. 102, qui habet τοῦ φρονεῖν pro τῶν φρενῶν.

— Τῶν μετρίων αἱ μείζονες
λῦπαι ποιοῦσι τῶν φρενῶν μετάστασιν.

47.

Appendix Florent. Stobæi a Gaisfordio editi p. 401 Lips.

Ὦ παῖ, μέγιστος ἔρανός ἐστί μοι τὸ σὲ
θρέψαι κατὰ τρόπον· ὃν γὰρ αὐτὸς ἀπέλαβον
παρὰ τοῦ πατρὸς, *δεῖ τοῦτον ἀποδοῦναί μέ σοι.

Versu 3 πατρὸς in thesi collocatum est contra artem; neque δεῖ convenit τῷ θρέψαι. Vide an scribendum sit – ἀπέλαβον

πατρός (γε) πάρ', ἔδει τοῦτον ἀποδοῦναί μέ σοι.

48.

Pollux 2, 14 : Ὑπερίδης δὲ καὶ γηροβοσκεῖν εἴρηκε. καὶ Ἄλ. γηροβοσκίαν εἶπε. Pro quo Bekkeri editio habet γηροβοσκεῖα.

49.

Ib. 23 : Ἀττικοὶ δὲ (malim δὴ) οὔλας λέγουσι τὰς τρίχας. οὐλοκόμος μέντοι εἴρηται παρ' Ἀλέξιδι καὶ Φερεκράτει. Photius Lex. p. 360, Οὐλοκόμος : Ἄλ.

50.

Ib. 64 : καὶ Ὅμηρος (Odyss. 4, 186) « ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε », δακρυρροοῦντας δὲ Ἄλ.

51.

Ib. 112 : ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων οὐκ ἔστιν εὑρεῖν τὰ *πράγματα (fort. ῥήματα, *nomina*, quod forte scriptum per errorem πρήματα, sicut π et ρ confusa inveniuntur, ita degeneraverit) πλὴν τὴν βαρυφωνίαν παρ' Ἀλέξιδι. « Enumeravit in superioribus adjectiva ἔμφωνος, δίφωνος, ἰσχνόφωνος, χαλκόφωνος, βαρβαρόφωνος, ὁμόφωνος, βαρύφωνος, γυναικόφωνος, στενόφωνος, στρηνόφωνος, a quibus formari negat substantiva, nisi quod Al. dixerit βαρυφωνίαν. » *E M.*

52.

Ib. 149 : ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι.

53.

Pollux 3, 42 : καὶ διεπαρθένευσε, καὶ διαπεπαρθενευκότα, τὸ μὲν πρότερον Διοκλῆς (fragm. incert. 3), τὸ δὲ δεύτερον Ἄλεξις, οἱ κωμικοί.

54.

Idem 4, 182, de instrumentis medicis disserens :

---

exspectandum aliquid est, neque fides habenda fatis.

43.

Non potest, ut fata sapiant ·
neque enim unquam adeo infelix fuisset.

44.

Fuge voluptatem, quæ postea damnum affert.

45.

Insaniæ communionem quandam habet ægritudo.

46.

Mediocribus majores
ægritudines vesaniam gignunt.

47.

O puer, maxima mihi symbola est
tua educatio justa : quam enim ipse accepi
a patre, eam reddere tibi me oportet.

52.

Opera expedita.

καὶ λεκάνη, ἧς τὸν πυθμένα Ἄλ. πτερνίδα καλεῖ. Idem 2, 197 : πτερνίδες ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καλοῦνται οἱ πυθμένες τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Photii Lex. p. 469, 24, Πτερνίδες : τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων (sic).

55.

Idem 6, 104, de variis unguentis : νάρδον Βαβυλωνιακήν, ὡς Ἄλ. Ita cod. Jungermanni, sed omissis verbis ὡς Ἄλ. vulgo νάρδον Βαβυλωνιακόν.

56. 57.

Ib. 168 : φίλερις· Ἄλ. δὲ καὶ φιλεριστὴν εἶπε. Cod. Jung. φιλερίστην, Ms. Seberi φιλέριστον. Ibid. paucis interjectis : φιλοθεάμων, ὃν καὶ φιλοθεωρὸν Ἄλ. εἶπε.

58.

Idem 7, 35 : ὁ δὲ ποικιλτὴς ὠνόμασται παρ' Ἀλέξιδι ποικιλεύς.

59.

Idem ib. 113, varia fabrorum instrumenta enumerans : πρίων, πρῖστις, ἡ καλουμένη ῥίνη. καὶ ῥίνη δὲ ὑπὸ Ξενοφῶντος εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς * ἔργοις αὐτοῦ καὶ τὰ Ἀλέξιδος ἂν θείης. Scribamus ἐν δὲ τοῖς ἐργαλείοις αὐτὸ καὶ τοῖς Ἄλ. ἂν θείης. Exciderint verba Alexidis : lacunam notavit Bekkerus.

60.

Ib. 161 : κεραμοπῶλαι, κεραμοπωλεῖον, ὡς Δείναρχος. τὸ ῥῆμα κεραμοπωλεῖν Ἄλ.

61.

Photius Lex. p. 299, 11, Νήστης : Σικελικὴ θεός. Ἄλ. « Genuina nominis forma videtur esse Νῆστις. Eust., ex Ælio Dionysio vel Pausania, p. 1180, 18 : Σικελικὴ δέ τις, φασί, θεὸς Νῆστις ἐλέγετο. Eadem, opinor, quam Siculus poeta Empedocles in carminibus suis celebravit : v. Karsten. Emped. vers. 57, 212. » *E M.*

62.

Ib. p. 388, 26, Παναρμόνιον : ὄργανον μουσικόν. Ἄλ. ἐν τῷ (cod. ᾧ, quod correxit Mein.)

Παναρμόνιον τὸ καινὸν ἔντεινον τεχνῶν.

Verba nescio cujus, qui panharmonion, instrumentum musicum, modo inventum, emendavit. « Fortasse scribendum est Τέχνων, quod nomen habet Athen. 8, p. 344, C. Maur. Schmidt. De dithyr. p. 260, ἐντείνων, τέκνον. » *E M.*

63.

Ib. p. 430, 23, Πίσον : τὸ ὄσπριον. Ἄλ. Cf. Aristophanis Amphiar. fr. 2.

64.

Ib. p. 525, 11, Σκυθαίνας : Σκυθίδας. Ἄλ. Conf. Arist. Lysistr. 184.

65.

Ib. p. 532, 9, Τίνι σπεύδεις; ἀντὶ τοῦ τίνι σπουδάζεις; οὕτως καὶ Ἄλ. Sic etiam Suidas v. Σπουδάζει.

66.

Ib. p. 540, 7, Στόλον : τὰ πλοῖα. Ἄλ.

67.

Ib. p. 656, 19, Ψυχικὸς, ὡς σαρκικός (ita Meinek.; in libro male omissum ὡς) : σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀνδρειόθυμον. οὕτως Ἄλ. Similiter Suidas h. v.

68.

Suidas, Ἐπιλησμότατον : ἰδίως ἐπιλησμονέστατον· Ἄλ. δὲ ἐπιλησμόνη. « Sic item schol. Ar. Nub. 790. Cratinus fr. incert. 147, ἐπιλησμοσύνη. » *E M.*

69.

Crameri Anecd. Ox. vol. 1, p. 224 : ὄνομα παρώνυμον ἀπὸ τῶν [εἰς] ος εἰς ις θηλυκὸν ὀξύτονον, δρύμος δρυμὶς, ἀφ' οὗ δρυμίδες νύμφαι, λόγος λογίδες σεμναί, φορμὸς φορμὶς ἰσχάδων (sic Mein. pro vitioso ἰσχάδιον) παρ' Ἀλέξιδι.

70.

Thomas Mag. p. 290, 5, Παλαιστρικὸς Ἄλ. εἶπε· σὺ δὲ παλαιστικός.

71.

Phrynichus Epit. p. 339 : Ἄλ. κέχρηται τῷ καμμύειν (*connivere oculis*) ἡμελημένος (vulgo ἡ -νως) ἐσχάτως. « Hinc nescio an derivandum sit memoratum a grammaticis nomen καμμῦς, quod de homine meticuloso (Germani *ein Blinzler. Both.*) dictum putaverim. Cf. Antiphanis Ἀγρ. 4, Bekkeri Anecd. p. 1195. » *E M.*

72.

Antiatt. p. 82, 25, Ἀπειλοῦμαι : ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ. Ξενοφῶν ἐν Συμποσίῳ (4, 31. Sed fallitur Antiatt. : nam in Symposio ἀπειλοῦμαι est passivum). Ἀλεξις « Διηπειλεῖτό σοι ».

73.

Id. p. 105, 4, Καύσιμα ξύλα : Ἄλ. « *Cremia* dicunt Latini, Homerus δανά. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajacem p. 321. » *E M.*

74.

Id. p. 113, 20, Συμπατριώτης Ἄρχιππος· τὸ μέντοι πατριώτης Ἄλ. Mein. conferri jussit Lobeckii Phrynichum p. 172.

62.

Panharmonium illud novum intende, Technon.

75.

Id. p. 115, 14, Ὑπόμακρον : τὸ ὑπόμηκες. Ἄλ.

76.

Ib. 26, Φιλαδελφία καὶ φιλεταιρία : Ἄλ.

77.

Idem p. 116, 10, Χαλκίζειν : ἀντὶ τοῦ χαλκῷ κυβεύειν. Ἄλ.

78.

Etym. M. p. 462, 22 : τὰ παρὰ τὸ φυή διὰ τοῦ ι, εὐφυία. εὕρηται δὲ εὐφύεια παρ' Ἀλέξιδι.

79.

Zenobius 2, 17 : Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. ταύτης (int. τῆς παροιμίας) μέμνηται Μένανδρος, καὶ Σώφρων, καὶ Ἄλ. Sagras est fluentum in Bruttio.

80.

Eust. ad Iliad. p. 859, 51 : φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλ. δὲ ἰάτριαν. ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ ἑλληνικὸν, φησί (intell. Αἴλιος Δ.).

81.

Ibid. p. 863, 29 : καὶ Ἄλ. ὁ κωμικὸς λευκόπυγον ἔφη τὸν ἄνανδρον.

82.

Vitruvius præfat. libri De archit. 6, p. 146 ed. Schneideri : « Non minus poetæ, qui antiquas comœdias græce scripserunt, easdem sententias versibus in scena pronunciaverunt, ut Eucrates, Chionides, Aristophanes, maxime etiam cum his *Alexis*, qui *Athenienses* ait *ideo oportere laudari, quod omnium Græcorum leges cogunt parentes ali a liberis, Atheniensium non* [*omnes*,] *nisi eos, qui liberos artibus erudiissent.* » Quæ Meinekio ex eadem fabula esse ducta videntur, unde supra fragm. 47.

LVII.

ANTIDOTUS.

« Poeta mediæ comœdiæ parum notus, cui fuerunt qui Alexidis Ὁμοίαν tribuerent, contraque Πρωτόχορον Alexidi. » *E M.*

I. ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΣ.

Athen. 14, p. 656, E : οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης ἐν Στερροῖς οὕτως μνημονεύει,

ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω.

Ὑπογάστριον δ' αὐτὸ ὠνόμασεν Ἀντίδοτος ἐν Μεμψιμοίρῳ.

II. ΠΡΩΤΟΧΟΡΟΣ.

Vid. ad Alexidis Πρωτόχορονον, ubi miri vocabuli correctionem tentavimus.

1.

Athen. 6, p. 240, B : Ἀντ. δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Πρωτοχόρῳ παράγει τινὰ... τοιαῦτα περὶ τῆς παρασιτικῆς τέχνης λέγοντα,

Κατὰ τὴν στάσιν δὴ στάντες ἀκροάσασθέ μου!
πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον,
περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις ἐμπέσοι λόγος,
τό (γε) τεχνίον ἀεὶ τοῦτό μοι κατεπίνετο,
καὶ παιδομαθὴς πρὸς αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἦν.

« Versu 1 κατὰ τὴν στ. στάντες vertas *suo quisque loco stantes*. Sed malim κατὰ στάσιν, ut sit *confertim*, *denso cœtu*. V. 2 ἐγγραφῆναι, scil. in tabulas lexiarchicas. Lycurgus Adv. Leocr. cap. 18 : ἐπειδὰν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγραφῶσι καὶ ἔφηβοι γένωνται. » *E M.* De chlamyde ephebica v. L. Bos Antiqu. Gr. 16, 17, V. 4 male producebatur τεχνίον. Inserui γε. In fine libri καταπινέτω, quod correxit Casaub., auctore Dalecampio.

2.

Athen. 3, p. 109, C : Ἐσχαρίτην. τούτου μνημονεύει Ἀντ. ἐν Πρωτοχόρῳ,

Λαβόντα θερμοὺς ἐσχαρίτας, (πῶς γὰρ οὔ;)
τούτους (τ') ἀνειλίττοντα βάπτειν εἰς γλυκύ.

Versu 2 vulgo τούτους ἀνειλ. — γλυκύν, quæ correxi. « Escharitæ isti (lupini), calidi appositi, expandebantur ad adimendum nimium calorem. » *E M.*

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 28, E : Χίου δὲ οἴνου καὶ Θασίου μέμνηται Ἐπίλυκος (fr. incert. 1) καὶ Ἀντίδοτος (ita Kidd. ap. Porson. Misc. p. 390; legebatur ἀντίδοτον) δὲ

— Θάσιον ἔγχει....

PROTOCHORUS (?).

1.

Vestro quisque loco stantes auscultate mihi :
priusquam in tabulas inscribamini et chlamydem [induatis,
de parasitando sermo si quis incidat,
bellula hac arte semper ego imbuebar
et a puero ediscere eam in animo habui.

2.

Sumptos ferventes escharitas (quidni enim?)
eosque involutos intingere in passum.

EX INCERTA FABULA.

— Thasium *vinum* infunde...

ὁ γὰρ λαβών μου καταφάγῃ τὴν καρδίαν·
ὅταν (δὲ) πίω τοῦτ', εὐθὺς ὑγιὴς γίγνεται·
Ἀσκληπιὸς κατέβρεξεν.

V. 2 frustra Jacobs. ὃ γὰρ ἂν λαβόν μου. Ὁ γὰρ, i. e. οὗτος (οἶνος), vinum, quod bibit invitus. Versu 3 Corselianus codex γίνομαι, nec spreverim γίγνομαι.

LVIII.

AXIONICUS.

« Argumentum τοῦ Φιλευριπίδου mediæ quidem comœdiæ aptum est; sed neque a novæ ingenio id abhorrere ostendit Philippidis Φιλευριπίδης, laudatus a Polluce 9, 38, 88, et Antiatt. p. 112. Mediæ tamen spiritus liberior manifestatur in ejus dramatis fragmento apud Athen. 8, p. 342, B, ubi Ax. sale perfricuit nescio quem Calliam oratorem, et Moschionem, nonnisi a mediæ poetis comœdiæ (Alexide, Stratone, Callicrate, Athen. 6, p. 242, C; 9, p. 382, D; 13, p. 586, A) commemoratum. Præterea in Χαλκιδικῷ parasitus artem suam se juvenem factitasse gloriatur cum Philoxeno, Eryxidis filio, quem ex Anaxagoræ disciplina profectum esse testatur Æschines ap. Athen. 5, p. 220, B, coll. Schweigh. ad 1, p. 6, B. Alexandri autem Magni ætatem attigisse hunc Comicum, e Gryllionis mentione facta in Τυρρηνῷ intelligitur, quem Phrynæ meretricis et Menandri, unius e ducibus Alexandri, parasitum fuisse constat. *E M.*

I. ΤΥΡΡΗΝΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 166, C : Πυθοδήλου δέ τινος ἀσώτου μνημονεύει Ἀξιόνικος ἐν Τυρρηνῷ οὕτως,

— Ὁ Πυθόδηλος οὑτοσὶ
ἰσοβαλλίων προσέρχετ' ἐπικαλούμενος,
μεθύουσά τ' ἐξόπισθεν ἡ σοφωτάτη
ἀποτυμπανισχὰς κατὰ πόδας πορεύεται.

Versu 1 et 2 libri οὗτος ἰσοβαλλίων. Meinek. ex emendatione Elmsleii οὑτοσὶ | ὁ Βαλλίων. « Quæ post v. 2 in libris inferuntur, haud dubie ad explicandum cognomen Βαλλίων adscripta, ἀσωτότατος ἄνθρωπος, deleri jussit idem Elmsl. Cicero Philipp. 2, 6 : *Dat natalitia in hortis. Cui? neminem nominabo. Putate Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum Ballioni.* Et Pro Q. Roscio cap. 7 : *Ballionem illum improbissimum et perjurissimum lenonem agit.* V. 3 cod. B ἀποτυμπανιτὰς, Q apud Villebrun. ἀτυμπανιστή. Ἰσχάδος meretricis in his nomen latere probabiliter conjecit Coraes. » *E M.* Sane ἀποτυμπανισχὰς ridicule appellata esse videtur Ἴσχας (non Ἰσχάς : v. ann. ad Æschyli Eum. 27) ἀποτυμπανιζομένη.

2.

Idem 6, p. 244, F : Ἀξ. δ' ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Τ. Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου (Phrynes meretricis et Menandri, vid. in proleg. et Ælian. V. H. 9, 32) ἐν τούτοις μνημονεύει·

— Οἶνος οὐκ ἔνεστι νῦν
αὐτοῖς πρὸς ἑτέρους πρόφασιν ἐπὶ κῶμόν τινα,
ὅπερ ποιεῖν εἴωθε Γρυλλίων ἀεί.

Versu 1 vulgo deest νῦν, suppletum ex codd. VL. V. 2 recte Mein. ἑτέρους pro ἑταίρους. Ipse dedi τινα pro τινας. Versum 3 sic exhibent libri, numeris negligentissimis; quem sic ego scribam,

ὅπερ ποιεῖν (γε) Γρυλλίων εἴωθ' ἀεί.

II. ΦΙΛΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

1.

Athen. 8, p. 342, B : Φιλέταιρος δ' ἐν Ἀσκληπιῷ τὸν Ὑπερίδην πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι (interpolata hæc, et sic, ni fallor, scribenda : τὸν Ὑπερίδην πρῶτον ὀψοφαγεῖν φησι), καθάπερ καὶ Καλλίαν τὸν ῥήτορα Ἀξ. ἐν Φιλευριπίδῃ,

— Ἄλλον δ' ἰχθὺν
μεγέθει πίσυνός τις τοῖσδε τόποις
ἥκει κομίσας,
γλαῦκόν τιν' ἄν, ἢ πόντου γαλεούς,
ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν
ἀγάπημα, φέρων κατὰ τῶν ὤμων.

---

illud enim, ubi sumpsi, cor mihi comedit :
at hoc quando bibo, statim evado sanus :
Æsculapius ipse perfudit.

TYRRHENUS.

1.

— Pythodelus hic
isoballio (*Ballioni similis*) accedit invitatus,
ebriaque a tergo sequitur sapientissima,
deverberari solita, Ischas, vestigiis ejus instans.

2.

— Vinum non inest nunc
illis ad aliorum usum in comissatione aliqua,
quod Gryllio semper facere solebat.

EURIPIDIS STUDIOSUS.

1.

— Aliumque piscem,
magnitudine *ejus* fretus, ad hæc loca
quidam advexit,
glaucum aliquem, vel ponti galeos,
quos expetunt opsoniorum cupidi et gulosi viri,
ab illo humeris portatos.

Τίνα τῶνδ' ἐνέπω τὴν σκευασίαν;
πότερον χλωρῷ τρίμματι βρέξας,
ἢ τοῖς ἀγρίοις
χλιάσμασι σῶμα λιπάνας,
πυρὶ παμφλέκτῳ παραδώσω;
ἔφα τις, ὡς ἅλμης θέρει
τοῦτο φάγοι γ' ἐφθὸν ἀνὴρ Μοσχίων φίλαυλος·
βοᾷ δ' ὄνειδος ἴδιον ὂν τῷ Καλλίᾳ·
σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα κἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλει,
τοῦ δ' ἅλμῃ παριόντος οὐ γεύει χαρίεντος ὄψου.

Lyrica e colloquio duorum, fortasse Φιλευριπίδου et sycophantæ, petita. Apud Athen. verba καὶ κυβ. αὐτὸν procul dubio ab aliena manu inculcata sunt, siquidem de alea ne verbum quidem dixit Ax., quod etiam Mein. animadvertit. V. 2 vulgo πίσυνόν τινα. Immo oportebat πίσυνός τις τῷ μεγέθει τοῦ ἰχθύος. V. 4 et 5 libri mendose γλαῦκός τις ἐν πόντῳ γαλεοὺς σῖτον (glossema) ὀψοφάγων. V. 7 vulgo τῷδ'. V. 9 libri ἢ τῆς ἀγρίας ἅλμης λιάσμασι, χ omisso propter simile λ vicinum: v. Ar. Ecclesiaz. 10, etc. Ἅλμης, quod ex sequentibus petitum videtur, delevi. V. 12 legitur nullis numeris ἔφα τις ὡς ἅλμῃ θερμῇ. « Tragici poetæ subesse videtur sive irrisio sive imitatio. *Æschyl.* Ag. 369: οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν. » *Mein.* V. 13 Μοσχίων tibicen, ut conjicias. V. 14 libri ἴδιον, ὦ (hoc om. B) Καλαΐδη. Nescio quem Calaïs filium gulosum dicit. Putes autem τὸ ΚΑΛΑΙΔΗ ortum ex ΚΑΛΛΙΑΙ. Meinek. conjicit Καλλιάδη, « i. e. Καλλία, quem ῥήτορα appellat Athen. » De versuum 15 et 16 sensu Athen. sic: τὰ μὲν σῦκα ὡς ἂν συκοφάντην λοιδορῶν, τὰ δὲ ταρίχη μήποτε καὶ ὡς αἰσχροποιοῦντος. « Certe τάριχος et similia convicii loco passim de scelestis et lascivis hominibus dici constat. » *E M.* V. 16 codd. obtrudunt ionicum παρεόντος, quod correxi, iidemque γεύῃ, ut ante ἀγάλλῃ.

2.

Athen. 4, p. 175, B: καὶ Ἀξ. ἐν Φιλευριπίδῃ,

Οὕτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου
ἄμφω νοσοῦσιν, ὥστε τἄλλ' αὐτοῖς δοκεῖν
εἶναι μέλη γιγγραντὰ καὶ κακὸν μέγα.

V. 3 codd. BP γίγγρατα. Erat autem ὁ γίγγρας instrumentum peregrinum, αὐλίσκος τις γοώδη καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀφιείς (Pollux 4, 76). Plura pete ex Thesauro Gr. p. 618 seq.

III. ΦΙΛΙΝΝΑ.

Athen. 10, p. 442, A: Ἀξ. δ' ἐν Φιλίννῃ (V L. Φιλίνῃ) φησὶ

Γυναικὶ δὴ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ.

Subjecit hæc Athen. Platonis comici verbis ex Phaone fr. 2, quo doceret, mulieres vini esse avidissimas.

IV. ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΣ.

« Titulus fabulæ utrum Χαλκὶς an Χαλκιδικὸς fuerit, dubitari potest. Illud habet Athen. fr. 2, hoc idem fr. 1 et Pollux in fr. 3. Χαλκὶς si verum est, pro meretricis nomine id habeam, ut Χρυσίδα (Timoclis Ὀρεστ. 1), Ἀργυρίδα (Theogn. 1212), etc.; sin Χαλκιδικὸς, ille intelligendus civis Chalcidensis, quemadmodum, rariore quidem forma gentilium, Ἑλληνικὸν dictum invenias pro Ἕλληνα, Λακωνικὸν pro Λάκωνα, Ἰωνικὸν pro Ἴωνα, Τυρρηνικὸν pro Τυρρηνῷ. » *E M.* Suspicor, hoc drama inscriptum fuisse Χαλκὶς ἢ Χαλκιδικός.

1.

Athen. 6, p. 239, F, de parasitis et verbo παρασιτεῖν disserens: Ἀξ. δ' ἐν Χαλκιδικῷ φησιν

Ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην μετὰ
Φιλοξένου, τῆς Πτερνοκοπίδος, νέος ἔτ' ὤν,
πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων, καὶ τρυβλίων,
ὀστῶν τε, τὸ μέγεθος τοσαύτας, ὥστε με
ἐνίοτε τοὐλάχιστον ὀκτὼ τραύματα

Quem horum dicam apparatum?
num trito viridi rigabo,
an aqua pura
molliente unctum corpus
igni flammanti tradam?
fuit qui narraret, muriæ calore
coctum hoc edere Moschionem, tibiæ amatorem;
convicium autem clamat proprium esse Calliæ:
tu quidem ficubus et salsamentis gaudes,
in muria vero accedens delicatum opsonium non degustas.

2.

Adeo enim carminibus Euripidis
ambo insaniunt, ut cetera omnia iis videantur
esse carmina ad gingras canenda et ingens malum.

PHILINNA.

Mulieri fidem habens ne bibe aquam.

CHALCIDICUS (sive CHALCIS).

1.

Quando primum, adhuc juvenis, parasitari
studui cum Philoxeno, pernarum peste,
ictus sustinui pugnorum, et patinarum,
et ossum, tanta magnitudine, ut nonnunquam
minimum octo vulnera haberem.

ἔχειν. Ἐλυσιτέλει γ' ἄν· ἥττων εἰμὶ γὰρ
τῆς ἡδονῆς· ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ
τὸ πρᾶγμά μοι λυσιτελὲς εἶναι νενόμικα.
Οἷον φιλερίς τίς ἐστι καὶ μάχεταί τί μοι·
μετεβαλόμην πρὸς τοῦτον, ὅσα τ' εἴρηκέ με
κακῶς, ὁμολογῶν εὐθέως οὐ βλάπτομαι.
Πονηρὸς ὢν τε χρηστὸς εἶναί φησί τις·
ἐγκωμιάζων τοῦτον ἀπολάβω χάριν.
Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἑφθὸν τήμερον,
αὔριον ἕωλον ταὔτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι·
τοιοῦτός ἐστιν ὁ τρόπος ἡ φύσις τέ μου.

« Huc spectans idem Athen. ib. 241, E : ἦν δὲ καὶ ὁ Φιλόξενος τῶν παρασίτων, ὡς Ἀξιόνικος εἴρηκεν ἐν τῷ Χαλκιδικῷ. De ejus cognomine Πτερνοκοπὶς, *pernarum pestis et pernicies*, vid. Schweigh., et cf. ann. ad Aristoph. Plut. 290. V. 3 libri ὑπομένων, quod Grotius emendavit. » *E M.* Præter necessitatem Schweigh. κονδύλων, quum possit, ut usitatum fuerit deminutivum κονδύλιον, aptum leniori pœnæ pueri. V. 6 libri ἐλ. γὰρ, quum sequatur γάρ. Verbis ἥττων ἡδονῆς gulosum se jam in pueritia fuisse, propterea que puniendum, significat. V. 7 κατὰ τρόπον τινὰ, *modo quodam*, prius non intellecto. Meinek. requirit χἄτερον τρόπον. V. 9 quod legitur οἷον φιλερίς τις in artem metricam peccat : scribo

φίλερις οἷόν τις ἐστὶ etc.

correpto οι in οἷον, de qua re vid. Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. 3 p. 120, etc. V. 10 τοῦτον, i. e. φίλεριν, ut τοῦτον versu 13. V. 13 scripsi ἀπολάβω, quum librorum ἀπέλαβον abhorreat a præsente φημί. V. 15 libri τοῦτ', minus quidem recte, pro ταὔτ'.

2.

Athen. 3, p. 95, C, de usu vocabuli ῥύγχος agens : Ἀξ. δ' ἐν Χαλκίδι φησὶ

— Ζωμὸν ποιῶ
θερμὸν, ἰχθὺν * ἐπαναπλάττων, ἡμίβρωτα λείψανα
συντιθεὶς οἰῶν ταγήνῳ, ἔντερ' ἁλὶ καὶ σιλφίῳ
σφενδονῶν· ἀλλᾶντα τέμνω· παραφέρω χορδῆς τόμον,
ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων, ὥστε πάντας ὁμολογεῖν
τῶν γάμων κρείττω γεγονέναι τὴν ἕωλον ἡμέραν.

Versu 1 libri ζωμοποιῶ. Correxit Casaub. V. 2 ægre explices ἐπαναπλάττων : facilius ἐπαναπλήττειν, intellecto ὥστε. V. 3 libri vitiose συντιθεὶς οἴονται ἄνω, quod correxi. Meinek. de Emperii conjectura οἴνῳ διαίνων. Deinde iidem libri ἑτεράλικα σιλφ., cod. B ἕτερα λικασιλφίω. Bene Meinek., auctore Seidlero apud Dind., ἔντερ' ἁλὶ καὶ σιλφίῳ : malim tamen κἄντερ'. V. 5 πιέζων Dindorfius pro πιέζω.

3.

Pollux 10, 122 : κεραμέων σκευῶν ὀνόματα ἐν Ἀξιονίκου Χαλκιδικῷ,

α. Τρύβλια, χύτρα, λοπάδιον, ὀξὶς, χοῦς, ἀμὶς,
λεκάνη, θυεία, κάνθαρος, σείσων, λύχνος,
β. Ὑπηρεσία σοι παντελὴς, γραῦ, κεραμίων.

« Versu 1 scripsi τρύβλια pro τρυβλία. Nam τρύβλιον non est deminutivum : v. Arcadius p. 119, 19, ubi ex codice Havn. scribendum τρύβλιον. (Cf. tamen Schneideri Lex. v. Τρυβλίον. Certe *patinas* non dici, ostendit λεκάνη v. 2. *Both.*) V. 2 vulgo κανθαρίς. cod. Falckenb. κάνθαρον, fortasse pro κανθάριον. Ibid. σείσων Seberi codex; vulgo σεισών. V. 3 aliquot libri σου. Deinde vulgo γοῦν κεραμέων, quod ex codice correxi. » *E M.* Ceterum pri-

Expediebat scilicet : nam voluptuosus
fui. Postea rem etiam quodam modo
mihi utilem esse existimavi :
litigiosus enim unusquisque est et me impugnat;
ad eum me applicare soleo, et, quæcumque in me [ingerit
maledicta, de iis statim assentiens hominem non [offendo.
Pravus si quis probum se dicit,
hunc encomiis ornans benevolum mihi effecero.
Glauci salsamentum coctum si hodie comedi,
cras vetulo eodem accepto non gravor :
talis sum more et natura.

2.

— Jus facio
calidum, ut piscis insiliat, semesas reliquias
componens ovium in catino, visceraque sale ac sil-[phio
funditans; farcimen seco; affero intestini frustum,
rostrum aceto imprimens, ut omnes fateantur,
nuptiis potiorem esse posterum diem.

3.

a. Pocula, olla, catinum, acetabulum, congius, ma-[tula,
patina, mortarium, cantharus, sison, lumen.
b. Supellex tibi plena, anus, fictilium.

mus Kuhn. hunc versum alteri interlocutori attribuit.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 2, 2, cum lemmate Ἀξινίκου (sic).

Ὅταν δανείζῃ τις πονηρῷ χρήματα
ἀνὴρ, δικαίως ἀντὶ τῶν τόκων ἔχει
λύπας.

« Versu 2 legebatur ἀνὴρ, δικαίως αὐτῶν τὸν τόκον λύπας ἔχει. Grotius

ἀνὴρ δικαίως τὸν τόκον λύπας ἔχει,

quod recepit Gaisford. Mihi potior visa est Marciani codicis scriptura apud eum præf. Stobæi p. 6, quam totam repræsentavi, nisi quod scripsi ἔχει λύπας pro λύπας ἔχει. Fortasse tamen prorsus inutile illud ἀνὴρ delendum, versusque ita scribendus est

δίκαιος, ἀντὶ τῶν τόκων λύπας ἔχει,

sive

δίκαιός ἐστι τὸν τόκον λύπας ἔχειν. »

E M. Miror, talia conari viros doctissimos cognita scriptura boni codicis non reprehendenda, quum parum utile sit δίκαιος : nam quid attinet, *justum* virum esse tam male credulum? sed *juste* plecti dicitur de incogitantia.

2.

Etym. M. p. 775, 30 : Ὑῖκὸν δέρμα οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ · οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον. οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον. » Eadem Philemon Gramm. p. 172 ed. Osanni. » *E M.*

LIX.

CALLICRATES.

Semel hic poeta memoratur ap. Athen. 13, p. 586, A, de Sinope meretrice, nota etiam ex Demosthene : μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκάδι καὶ ἐν Κηπουρῷ, ἐν Ἀκεστρίᾳ, ἐν Ἁλιευομένῃ, ἐν Νεοττίδι, καὶ Ἄλεξις ἐν Κλεοβουλίνῃ, καὶ Καλλικράτης ἐν Μοσχίωνι, de quo vide in annot. Axionici Phileurip. fr. 1, v. 13.

LX.

EPIGENES.

« De hoc Eudocia p. 166 : Ἐπιγένης, κωμικός. φέρεται αὐτοῦ δράματα Ἡρωίνη, καὶ Μνημάτιον, καὶ Βακχεῖα. ἔστι δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων. Enimvero confundit Eudocia, quod etiam Fabricio accidit, Epigenem comicum cum Epigene tragico antiquissimo, de quo Hermann. ad Aristot. Poet. p. 104, et Jacobus Quæst. Soph. 1, p. 42. Recte igitur Suidas omisit verba ἔστι...ἀρχ. Contra novæ comœdiæ poetam Epigenem dicit Pollux 7, 29 : τῶν δὲ νέων τις κωμικῶν Ἐπιγένης. Sed huic quominus fidem habeamus, duo argumenta prohibent; quorum alterum hoc est, quod de Ἀργυρίου ἀφανισμῷ dubitatum est inter veteres, utrum Antiphani an Epigeni tribuenda esset (Athen. 9, p. 409, D), quod fieri non potuisset, nisi ejusdem ætatis fuissent; tum ipse Ep. in Μνηματίῳ ap. Athen. 11, p. 472, F, Pixodarum, Cariæ principem, commemorat, qui, Hecatomni filiorum natu minimus, postquam Adam sororem, Hidrieo fratri nuptam et post eum regnantem, expulerat, ipse imperio potitus est olymp. 109, 4 (ante Chr. nat. 360), teste Diodoro Sic. 16, 74. Jam hic quum Pixodarum quinque annos regnasse dicat, ut olymp. 111, 1 (ante Chr. nat. 335) obierit, Epigenes eam fabulam post id tempus docere non potuit. Quare virum mediæ poetis comœdiæ accensere non dubitavimus. » *E M.*

I. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Vide Antiphanis fragmentum fabulæ cognominis.

II. ΒΑΚΧΙΑΣ.

« Apud Athen. 11, p. 498 E, libri Βακχίᾳ. Schweigh. Βακχείᾳ, quæ Bentleji conjectura est pro Βραγχίᾳ, quod legebatur ap. Athen. 3, p. 75, C. Βάκχαις habetur Athen. 9, p. 384, A. Βακχεῖα commemorant Suidas et Eudocia. Βακχίας viri nomen fuisse constat : ad hanc igitur normam Athenæi loci corrigendi esse videntur. » *E M.*

1.

Athen. 3, p. 75, C : χελιδονείων δὲ σύκων μνημονεύει Ἐπ. ἐν Βραγχίᾳ (sic),

— Εἶτ' ἔρχεται
χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἁδρὸς
πινακίσκος.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Si quis vir pravo homini mutuum dat argentum
merito pro fœnore habet
mœrores.

BACCHIAS.

1.

— Tum brevi post venit
chelidoniarum ficuum durarum crassa
patina.

Versu 2 libri χελιδονίων. Correxit Bentl. Phalar. p. 280 ed. Lips. Fortasse Ep. σκληρὰς eas ficus vocat propterea, quia sero sub hiemem maturescunt secundum Plinium H. N. 15, 18; « an sub hirundinis discessum? » addit Gesner. Thes. L. L. v. *Chelidonia*.

2.

Idem 9, p. 384, A, de anseribus disserens: καὶ Ἐπ. ἐν Βάκχαις (sic) φησὶν

Ἀλλ' εἴ τις, ὥσπερ χῆνα σιτευτὸν, λαβὼν
ἔτρεφέν με.

Sic Dindorfius: nam hoc ordine libri Ἀλλ' εἴ τις ὥ. χ. ἔτρεφέ με λαβὼν σιτευτόν. Malim vero Ἀλλ' εὖ τις, etc. V. 2 correxi quod legebatur ὁμοιοτελεύτως et debilibus numeris ἔτρεφέ με.

3.

Idem 11, p. 498, E: καὶ Ἄλεξις ἐν Λευκαδίᾳ (intell. εἶπε τὸ σκύφος) ..., καὶ Ἐπ. ἐν Βακχίᾳ

Τὸ σκύφος ἔχαιρον δεχόμενος.

III. ΗΡΩΙΝΗ.

1.

Athen. 11, p. 474, A, de cantharis agens: Ἐπιγένης Ἡρωίνῃ,

Ἀλλ' οὐδὲ κεραμεύουσι νῦν τοὺς κανθάρους
ὦ τάλαν, ἐκείνους τοὺς ἁδροὺς, ταπεινὰ δὲ
τὰ ποτήρι' (ἂν) καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὡσπερεὶ
αὔτ', οὐ τὸν οἶνον, πιόμενοι.

Versu 3 et 4 codd. AB καὶ γλαφυρὰ πάντες ὡς περὶ αὐτὰ τὰ ποτήρια, P ὡσπερεὶ αὐτὰ τὰ ποτήρια, V ὥσπερ αὐτὰ τὰ ποτ., L ὥσπερ αὐτὰ ποτ., in quibus τὰ ποτ, vel ποτ. nihil aliud est quam glossema, quod male receptum in ordinem expulit genuina τὰ ποτήρι' ἂν quæ restitui. Porsonus, de his non cogitans, scripsit

— ταπεινὰ δὲ
καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὡσπερεὶ τὰ ποτήρια
αὔτ', οὐ τὸν οἶνον, πιόμενοι.

recte quidem, quod scripsit αὔτ', οὐ. Meinek.:

καὶ γλαφυρὰ πάντες (κανθαρίδι') ὡσπερεὶ
αὐτὰ τὰ ποτήρι' οὐ τὸν οἶνον πιόμενοι.

2.

Athen. 11, p. 502, E: Ἐπ. δ' ἐν Ἡρ. καταλέγων πολλὰ ποτήρια, καὶ τοῦ ψυγέως οὕτω μνημονεύει·

Τὴν Θηρίκλειον δεῦρο καὶ τὰ Ῥοδιακὰ
κόμισον, λαβὼν τοὺς παῖδας· εἰσοίσεις μόνος
ψυκτῆρα, κύαθον, κυμβία, ῥυτὰ τέτταρα,
ἡδυποτίδας τρεῖς, ἠθμὸν ἀργυροῦν.

Idem ib. p. 469, C: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἡδυποτίδων) καὶ Ἐπ. ἐν Ἡρ. διὰ τούτων « Ψυκτῆρα — ἀργυροῦν, » unde posteriora petita sunt; priorem enim eclogam Athen. in κυμβία finit, v. 3. Meinek. versu 2 malit, εἶτ' οἴσεις, et versu 4 ἠθμόν.

IV. ΜΝΗΜΑΤΙΟΝ.

Athen. 11, p. 472, E, de κάδῳ disserens: Ἐπ. δ' ἐν Μνηματίῳ φησὶ

— α. Κρατῆρες, κάδοι,
ὁλκεῖα, κρουνεῖ'. β. Ἔστι γὰρ κρουνεῖα; α. Ναὶ,
λουτήρι'. ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν;
ὄψει γὰρ αὐτός. β. Βασιλέως * υἱὸν ...
λέγεις ἀφῖχθαι; α. Δηλαδὴ, Πιξώδαρον.

Partim hæc habet etiam p. 480, A, et 486, B. Versu 3 postremo loco καθ' ἕκαστα. V. 4 potest ut poeta dixerit υἱωνέα numeris plenis, idque quum scriptum esset compendio, εα forte oblitteratum fuerit post -ω simile, quumque υἱὸν sufficere videretur. « De *Pixodaro* dictum in prolegomenis de Epigene. Nomen Πηξόδαρος scriptum est apud Arrianum Exped. Alex. 1, 24, Pixodorus Vitruv. 10, 7, Πηξόδωρος Plut. Alex. 10, propius autem vero Πιξώδαρος apud Herodotum 5, 118 (ubi vid. Bæhr.). Genuinam scripturam, a Suida servatam

---

2.

Sed bene quidam velut anserem fartilem, me acceptum educavit.

3.

Poculo accepto gavisus est.

HEROINA.

At ne fingunt quidem nunc, pessime, cantharos
illos magnos, sed omnes parva
pocula atque elegantia, quasi
ipsa, non vinum, potaturi.

2.

Thericleum poculum et Rhodiaca huc
affer, assumptis pueris: solus apportabis
psycterem, cyathum, cymbia, rhyta quattuor,
hedypotides tres, colum argenteum.

MONUMENTUM.

— a. Crateres, cadi,
pelves, vanni. b. Sunt igitur vanni?
a. Ita, ad lavandum; sed cur singula dicenda sunt?
videbis enim ipse. b. Regis *nepotem*,
advenisse dicis? a. Sane, Pixodarum.

v. Δέξιππος, præter nummos ostendit hic locus. » *E M.*

V. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Pollux 7, 29 : πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. τῶν δὲ νέων (v. in proleg.) τις κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη

— Τρεῖς μόνους
σκώληκας ἔτι τοὺς δή μ' ἔασον καταγαγεῖν.

Libri σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασ. κ. Notus articulus sensu pronominis demonstravi; quemadmodum Germani quoque dicunt *Der, Die*, pro *Dieser, Diese*. Τούτους est interpretamentum; nec rarum δὲ cum δὴ (*certe* : v. Viger. Hermanni pag. 501, ann. 14) commutatum.

« Epigenem præter allatos locos unus præterea memorat Hesychius, Διαπίνειν : προπίνειν. Περιγένης. Corrige Ἐπιγένης, errore frequenti. » *Mein.*

LXI.

DROMO.

Poetam hunc, aliunde non notum, mediæ comœdiæ esse assignandum Meinek. indicavit, Tithymalli parasiti mentione ductus, qui nonnisi ab hujus comœdiæ poetis memoratur, Antiphane, Eubulo, Alexide, Timocle.

ΨΑΛΤΡΙΑ.

1.

Athen. 6, p. 240, D, de *Tithymallo* parasito Comicorum dicta apponens : Δρόμων δ' ἐν Ψαλτρίᾳ,

— Ὑπερῃσχυνόμην,
μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν· πάνυ
αἰσχρὸν (γάρ). β. Ἀμέλει· τὸν Τιθύμαλλον γοῦν ἀεὶ
ἐρυθρότερον κόκκου περιπατοῦντ' ἔσθ' ὁρᾶν·
οὕτως ἐρυθριᾷ συμβολὰς οὐ κατατιθείς.

Sic hæc leguntur post Schweigh., qui v. 3 inseruit γάρ. Sed non uno modo hic erratum est; inprimis eo, quod duos collocutores finxerunt, quum idem sit tenor sententiæ; et Τιθύμαλλον in thesi delitescere nefas. Scribo

Ὑπερῃσχυνόμην
ἀσύμβολος μέλλων (γε) πάλιν δειπνεῖν· πάνυ
αἰσχρὸν ἀμέλει· Τιθύμαλλον (ἄλλον) γοῦν ἀεὶ
ἐρυθρότερον, etc.

Nam alter, qualis legitur, versus cæsura prorsus destitutus. V. 3 ἄλλον forte neglectum post Τιθύμαλλον turbavit, quo reposito locum complanavi. Fere autem intelligendum est τινά, sed additamento neque insolito, neque ineleganti, de quo ad Eur. Medeæ v. 281.

2.

Athen. 9, p. 409, E, de more manus lavandi post cœnam : Δρ. δ' ἐν Ψ.

Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἦμεν ἠριστηκότες,
εἷς μὲν περιεῖλε τὰς τραπέζας, νίμματα
ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα, τοὺς στεφάνους πάλιν
δῆτ' ἰρίνους λαβόντες ἐστεφανούμεθα.

Versu 2 scripsi εἷς μέν. Libri ἦμεν. Temere Porson. ὁ παῖς. Εἷς valet τὶς, ut passim. Schweigh. minus bene ἡ μέν. Versus 4 initio libri mendose δὲ σπορίνους. Casaub. arbitrario τοὺς ἰρίνους, quod vulgo legitur. « Secundis mensis se præparantes, denuo coronantur convivatores. Matron ap. Athen. 4, p. 136, F :

Αὐτὰρ ἐπεὶ δόρποιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο,
χεῖρας νιψομένοισιν ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
ὡραῖος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἴρινον ἡδύ·
ἄλλος δ' αὖ στεφάνους ἐπὶ δεξιὰ πᾶσιν ἔδωκεν.

Et paucis interjectis :

δεύτεραι αὖτε τράπεζαι ἐφωπλίζοντο γέμουσαι. »

E M.

PONTICUS.

— Tria certe hæc sola
etiam fila me sine deducere.

PSALTRIA.

1.

— Nimis pudet,
me denuo invocatum ad cœnam venturum esse,
quod turpe profecto : quare Tithymallum quendam [semper
cocco rubriorem circumire videas :
adeo rubet de symbolis non datis.

2.

Utque primum jentaveramus,
unus quidem mensas removit; aquam manibus la- [vandis
præbebat aliquis : lavimus nos, itaque resumptis co- [ronis
irinis iterum coronabamur.

LXII.

DIODORUS.

Suidas : Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός (quæ ex indice comicorum, unde prata sua irrigavit, ducta esse animadvertit Bernh. Patria erat Sinopensis). τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αὐλητρὶς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ιϛ' φησὶν, ὅτι Ἐπίκληρος καὶ Πανηγυρισταί. « Ἐπίκληρος non quidem Athen. libro 12, sed libro 6 laudatur p. 239, B. Πανηγυριστῶν autem, quo nomine Platonis vel Batonis fabula ferebatur, apud eundem nec vola nec vestigium. Mediæ poetis comœdiæ Diodorum assignavi propter titulum ap. Bœckh. Inscriptt. 1, p. 354, ubi archonte Diotimo, olymp. 106, 3 (ante Chr. nat. 353), Νεκρὸν et Μαινόμενον docuisse dicitur, histrione usus Aristomacho. » *E M.*

I. ΑΥΛΗΤΡΙΣ.

Athen. 10, p. 431, C : Διόδωρος δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν Αὐλητρίδι,

Ἐπὰν κυάθους πίνῃ τις, ὦ Κρίτων, δέκα,
ἀεὶ παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον,
πίνων τι λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δὴ 'ξεμεῖ.
Ταῦτα σκόπει πρὸς σαυτόν.

Versu 1 modulatius foret,

Ἐπὰν πίῃ κυάθους τις, ὦ etc.

V. 2 ἀεὶ Dobræus. Libri εἰ παρ'. Nækius ad Chœril. p. 174, εἰ τὸ παρ' ἕκ. ἐνδ. ποτ. Ego

παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς ἀεὶ τὸ ποτ.

V. 4 libri πίνειν τὸ (sic VL, τε BP) λοιπὸν, et in fine δέξαιμι, VL. ἐξείη. Ingeniose Dobræus Adv. 2, p. 327, δ' ἐξεμεῖ. Sed verius visum est δὴ 'ξεμεῖ.

II. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Athen. 6, p. 239, B : Διόδ. δὲ ὁ Σινωπεὺς ἐν Ἐπικλήρῳ περὶ τοῦ παρασιτεῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγλαφύρως τάδε φησί·

— Βούλομαι δεῖξαι σαφῶς,
ὡς σεμνόν ἐστι τοῦτο καὶ νενομισμένον
καὶ τῶν θεῶν εὕρημα, τὰς δ' ἄλλας τέχνας
οὐδεὶς θεῶν κατέδειξεν, ἀλλ' ἄνδρες σοφοί.
Τὸ γὰρ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος,
ὁ τῶν θεῶν μέγιστος ὁμολογουμένως·
οὗτος γὰρ εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχεται,
οὐχὶ διακρίνας τὴν πενιχρὰν ἢ πλουσίαν,
οὗ δ' ἂν καλῶς ἐστρωμένην κλίνην ἴδῃ,
παρακειμένην τε τὴν τράπεζαν πάνθ', ἃ δεῖ,
ἔχουσαν, ἤδη κατακλιθεὶς εὐκοσμίως,
ἀριστίσας ἑαυτὸν, ἐντραγὼν, πιὼν,
ἀπέρχετ' οἴκαδ' οὐ καταβαλὼν συμβολάς·
κἀγὼ ποιῶ νῦν τοῦτ'· ἐπὰν κλίνας ἴδω
ἐστρωμένας, καὶ τὰς τραπέζας εὐτρεπεῖς,
καὶ τὴν θύραν ἀνεῳγμένην, εἰσέρχομαι
ἐνθάδε σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὐσταλῆ
ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ 'νοχλεῖν τὸν συμπότην.
Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιὼν,
ἀπέρχομ' οἴκαδ', ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος.
Ὅτι δ' ἦν τὸ πρᾶγμ' ἔνδοξον ἀεὶ καὶ καλὸν,
ἐκεῖθεν ἂν γνοίη τις ἔτι σαφέστερον·
τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις
ἐν ἅπασι τοῖς δήμοισι ποιουμένη θύη,

TIBICINA.

Si cyathos quis bibat, o Crito, decem,
ad singula pocula continuo semper
bibens quod restet, mentem denique evomet.
Quare inspice te ipsum.

ORBA HÆREDE.

— Volo aperte ostendere,
venerandum hoc esse ac legale
inventum, et deorum quidem; ceteras autem artes
nemo deorum monstravit, sed viri sapientes.
Parasitationem enim invenit Juppiter amicalis,
deorum maximus omnium consensu.
Hic enim domos ingreditur,
non distinguens pauperem a divite,
sed, ubi lepide stratum conspexit lectum,
et appositam mensam, omnia, quibus opus est,
continentem, jam accumbens decenter,
postquam jentavit, comedit, bibit,
domum abit non datis symbolis.
Ego quoque nunc id facio : sicubi lectos video
stratos, et mensas paratas,
et januam apertam, illuc ingredior
silens, meque commodum faciens,
ne molestus sim convivæ.
Omnibus qualibuscumque appositis satiatus
domum abeo, ut Juppiter amicalis.
Rem autem semper honestam ac decoram fuisse,
inde etiam clarius intelligas.
Herculem splendide honorans civitas
in omnibus pagis ei sacrificat;

εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ
οὐ πώποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν
εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν
ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας, ἐπιμελῶς
ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας,
ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.
Εἶθ' ὕστερον, τὸν Ἡρακλέα μιμούμενοι,
τῶν εὐπόρων τινὲς παρασίτους ἑλόμενοι
τρέφειν παρεκάλουν, οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους
ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους
καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, οἷς ἐπειδὴ προσερύγοι
ῥαφανῖδας ἢ σαπρὸν σίλουρον καταφαγών,
ἴα καὶ ῥόδ' ἔφασαν αὐτὸν ἠριστηκέναι·
ἐπεὶ δ' ἀποπάρδοι μετά τινος κατακείμενος
τούτων, προσάγων τὴν ῥῖν' ἐδεῖτ' αὐτοῦ φράσαι,
πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνει.
* Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους
τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν.

Versu 3 malim εὕρημα, καὶ θεῶν (γε), τὰς δ' etc., versu autem 8 scribendum

οὐχὶ διακρίνας πενιχρὸν, ἢ τὴν πλουσίαν,

nam male collocata vox πενιχράν. Dictum πενιχρὸν pro feminino, ut ἀργὸν pro ἀργὴν Soph. Philoct. 97. Cf. Matth. Gr. § 112, 1. Versu 10 τὴν addidit Casaub. Versu 11 vulgo καταχλιθεὶς κοσμίως, quum forte exciderit, opinor, ευ post -εις simile. Minus probabiliter Dobr. Advers. 2, p. 310, συγκαταχλιθείς. V. 12 legebatur ἐντραγών, ἐμπιών, quod correxit Grotius. V. 19 scribam παρατεθέντων ποιῶν, *aliquorum* h. e. qualiumcunque. Vox rara, nec tamen desiderata in lexicis. V. 21 scribo ἔνδοξον ἀεί (τε) καὶ καλὸν, ne ἀεὶ producatur. V. 24 libri δήμοισι (Casaub., utcumque effieto versu, δήμοις) θυσίας ποιουμένη. Glossema immodulatum θυσίας est vocis θύῃ, quæ metro congruit. Versus 28 et seqq. spectat Athenæus ib. p. 235, D : Φιλόχορος μνημονεύων τῶν καταλεγομένων τῷ Ἡρακλεῖ παρασίτων, καὶ Διόδ. ὁ Σινωπεὺς κωμῳδοποιὸς ἐν Ἐπικλ. V. 30 οὐσίας Casaub. et margo cod. Q. Ceteri θυσίας. Ob versum scribam οὐσίας (τε). V. 32 male libri τινας. Versus 36 innumeri sunt numeri. Libri ῥαφανῖδας καὶ, præter VL qui ῥαφανῖδα. Dindorfii est ἤ. Ego emendo

ῥαφανῖδας ἢ σίλουρον ἀποφαγὼν σαπρόν.

Litera ν similis in codicibus κ literæ, adhærescens τῷ ἀπο-, forte abiit in κατα-. Certe nomini σίλουρον recte collocato non καταφαγὼν convenit, sed ἀποφαγών. V. 38 ἐπεὶ δ' Dindorfius pro ἐπειδὰν δ'. V. 39 libri τούτῳ cum sequentibus conjunctum, et τὴν ῥῖνα δεῖ ταυτῷ, quod partim correxit Dobr. V. 40 λάμβανει pro λαμβάνεις Mein. V. 41 et 42 quæ leguntur mendosa sunt et contra artem scripta. Lego

διὰ τοὺς ἀσελγῶς τοῖς τοιούτοις χρωμένους,
τὸ τίμιον καὶ τὸ καλόν ἐστ' αἰσχρόν τι νῦν.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 72, 1, cum lemmate Διοδώρου.

Ἐγὼ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τουτονὶ
τίθεμαι, δοκιμάζων, ὥσπερ εἴρηται, ποιεῖν·
κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναῖκ' ἄπροικον, ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων,
τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

Versu 1 τουτονὶ margo Gesn. pro τοῦτον. V. 4 « κακῶς, scil. τεθραμμένην. Temere Grot. et Gaisford. κακήν. » *E M.*

---

et in his sacrificiis qui deo accumberent,
nunquam sortita est, neque accepit
quoslibet ad hoc, sed elegit
e civibus duodecim viros, curiose
sumptis potentium filiis,
rem habentibus (et) honeste viventibus.
Postea, Herculem imitati,
fortunatorum nonnulli parasitos
advocabant, quos alerent, non formosissimis
ele··is, sed aptissimis adulando
omniaque laudando; coram quibus si quis eru-
[ctaverit
raphanos vel silurum, quem comedit, putidum,
violas et rosas eum jentavisse dicebant;
quum autem accumbens cum quodam horum
[vir pepedisset,
nasum ille admovens oravit, ut diceret,
unde id suffimentum haberet.
Propter eos, qui immodice talibus utuntur,
honoratum hoc et lepidum nunc est turpe.

EX INCERTA FABULA.

Legem hanc condixi, atque ipse constitui mihi :
Ita scivi, ita sanxi, ita animi stat sententia :
Pol satius inopem ducere eductam probe,
Quam male moratam dote fretam dapsili,
Vitæ consortem assiduæ consuetudinis. H. GROT.

LXIII.

DIONYSIUS.

« Dionysius, item Sinopensis, antiquis Comicis accensetur a Casaubono ad Athen. 11, p. 467, D, quod reliquiarum indoles satis refellit. Circa olymp. 100 (ante Chr. nat. 379-376) vixisse videtur Fabricio Bibl. Gr. 2, p. 437, sed non allatis argumentis. Archestrato, scriptore nobilissimo Γαστρονομίας, fuisse minorem, ostendit locus e fabula inscripta Θεσμοφόρος Athen. 9, p. 405, B, eademque ferme ætate cum Nicostrato, Aristophanis filio, fabulis scribendis operam dedisse, non male conjicias ex iis, quæ ex hujus Σύρῳ et Dionysii Ὁμωνύμοις de Cephisodoro attulit Athen. 14, p. 615, F. Eundem tamen Macedonica tempora attigisse, intelligitur e fragm. fabulæ Ἀκοντιζόμενος, ubi ματτύην commemorat, edulii genus, quod sub Macedonum demum imperio Athenas introductum esse testatur Athen. 14, p. 662, F. Sed utcumque de ætate Dionysii statuatur, certe mediæ comœdiæ scriptor putandus est, quod vel ea indicant, quæ ex uno ejus dramate refert schol. Hom. Iliadis 11, 515, Dionysium induxisse Herculem ægrotantem, et Silenum morbo ejus medentem immisso clystere; quod argumentum a nova comœdia abhorret. Præter commemoratas fabulas Dionysii Σώζουσα laudatur ab Athenæo, et Σώτειρα apud Stobæum Flor. 125, 8 (perperam ibi Trincavellus Diodori nomen adscripsit); qui quas præterea χρήσεις affert Dionysii, non sunt Sinopensis, sed Syracusani, quem nullas comœdias scripsisse, quamvis affirmante Suida, certum videtur. Denique huic Nostro Meursius, Fabricius, alii, tribuunt Ταξιάρχας, comœdiam laudatam Suidæ v. Φορμίων. » *E M.*

I. ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 14, p. 664, D : Διονύσιος δ' ἐν Ἀκοντιζομένῳ (μάγειρος δέ ἐστιν ὁ λέγων),

Ὥστ' ἐνίοτ' ἂν, τούτοισι ποιῶν ματτύην,
σπεύδων ἅμ' εἰσήνεγκα, διαμαρτὼν, μίαν
ἄκων περιφορὰν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν νεκρόν.

Versu 1 libri præter Venetum Ὥστ' ἂν ἐν. Idem liber τούτου τοῖσι. V. 3 τῶν νεκρῶν, h. e. animalium mactatorum (leporum, turdorum, etc : v. ann. ad Ar. Nub. 445) in sacris feralibus. Τὸν νεκρὸν, *mortuum*, cujus in honorem ea celebrata esse significat coquus.

II. ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ.

Θεσμοφόρος nescio quid sibi velit. Scribam Θεσμοφόροι.

Athen. 9, p. 404, E : καὶ ὁ παρὰ Διονυσίῳ δὲ ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος, ἄνδρες δαιταλεῖς, (οὐ χεῖρον γὰρ καὶ τούτου μνησθῆναι,) τί φησι;

α. Σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμία, νὴ τοὺς θεοὺς,
ταυτὶ προείπας! τὸν μάγειρον εἰδέναι
πολὺ δεῖ γὰρ ἀεὶ πρότερον, οἷς μέλλει ποιεῖν
τὸ δεῖπνον, ἢ τὸ δεῖπνον ἐγχειρεῖν ποιεῖν.
Ἂν μὲν γὰρ ἕν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον,
τοὖψον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα
τρόπον παραθεῖναι δ', ἢ πότ', ἢ πῶς σκευάσαι
δεῖ, μὴ προΐδηται τοῦτο μηδὲ φροντίσῃ,
μάγειρος οὐκ ἔστ', ὀψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως·
οὐ ταὐτὸ δ' ἐστὶ τοῦτο, πολὺ (δὲ) διήλλαχε.
(Στρατοῦ) στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ', ὃς ἂν λάβῃ
δύναμιν· ὁ μέντοι δυνάμενος κἀν πράγμασιν
ἀναστραφῆναι καὶ διαβλέψαι τὸ πᾶν,
στρατηγός ἐστιν, ἡγεμὼν δὲ θάτερον.
Οὕτως ἐφ' ἡμῖν σκευάσαι μὲν, ἢ τεμεῖν
ἐδέσμαθ' ἑψῆσαί τε, καὶ φυσᾶν τὸ πῦρ,
ὁ τυχὼν δύναιτ' ἄν· ὀψοποιὸς δ' οὖν μόνον

JACULIS PETITUS.

Nonnunquam enim, his mattyam parans,
dum propero, simul intuli, per errorem, unum
invitus ferculum mortuorum ad mortuum.

LEGIFERA.

a. Valde mihi gratificatus es, Simia, per deos,
his prædictis! b. Nempe dudum præscire semper
coquum oportet, quibus paranda cœna est,
quam parare aggrediatur cœnam.
Nam si quis hoc tantum spectat,
ut opsonium recte faciat, ut opus est, quomodo autem
apponendum sit, vel quando, vel ut apparandum,
id neque providet, neque curat,
coquus non est, sed opsonator fortasse:
non idem vero hoc est, sed longe diversum.
(Exercitus) dux quisque vocatur, qui copias
paravit; sed, qui in negotiis
versari potest et caput rerum perspicere,
dux est, ductor vero aliud.
Sic inter nos apparare quidem, vel secare
cibos, et coquere, et sufflare ignem,
unusquisque possit; sed enim opsonator modo

τοιοῦτός ἐστιν, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι·
συνιδεῖν τόπον, ὥραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν
δειπνοῦντα, πότε δεῖ καὶ τίν' ἰχθὺν ἀγοράσαι,
(οὐ τοῦ τυχόντος). Πάντα μὲν λήψει σχεδὸν
ἀεί γ' ἂν, οὐκ ἀεὶ δὲ τῶν γ' αὐτῶν χάριν
ἕξεις ὁμοίαν, οὐδ' ἴσην τὴν ἡδονήν.
Ἀρχέστρατος γέγραφέν τε, καὶ δοξάζεται
παρά τισιν οὗτος ὡς λέγων τι χρήσιμον,
τὰ πολλὰ δ' ἠγνόηκε κοὐδὲ ἓν λέγει.
Μὴ πάντ' ἄκουε, μηδὲ πάντα μάνθανε·
τῶν οὐ βεβαίων ἔνιά γ' ἂν τὰ γεγραμμένα,
κενὰ μᾶλλον ἢ τότ', οὐδὲ περὶ μαγειρικῆς
οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν, οὐδέ πώ γ' εἶπ' ἀρτίως·
ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχ', οὗ γ' ὁ καιρὸς (κύριος),
οὔθ' ἥδ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότις γ', ἐὰν δ'
εὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τύχης
καιρὸν δ' ἀπολέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.
α. Ἄνθρωπε, μέγας εἶ! τουτονὶ δ', ὃν ἀρτίως
ἔφης ἔχοντα πεῖραν ἥκειν πολυτελῶν
πολλῶν τε δείπνων, ἐπιλαθέσθαι, Σιμία,
πάντων ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον,
παραθῶ τε δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς·
ἐξ ἀντλίας ἥκοντα, καὶ γέμοντ' ἔτι
φορτηγικῶν που βρωμάτων ἀγωγίαις
τῇ 'μῇ ποιήσω νυκτάσαι παροψίδι.

Versu 1 α Porson. Σιμμία, quæ antiquior fuisse videtur forma, ab Æolico σίμμος formata; sed codex A καὶ χάρις αἰεὶ μία, et rectius scribi Σιμία, a σιμὸς, monui præf. Menandri p. 16, auscultante Dindorfio. (Notus *Simia* sycophanta in Plauti Pseudolo.) » *E M*. Versus 2 et 3 sic scribo :

ταυτὶ προείπας! β. Εἰδέναι γὰρ ἀεὶ πολὺ
δεῖ τὸν μάγειρον πρότερον, οἷς etc.

V. 7 δ' ἢ πότ' Meinek. pro δέ ποτ'. V. 8 δεῖ addidit idem. Libri προΐδῃ τε, quod correxit Dobræus. V. 9 libri οὐκ ἔστι μάγ., perperam collocato nomine μάγ. In fine codd. AB ἐστὶν, emendatum ex VL. Schweigh. ἔστι δέ. V. 10 inserui δέ. V. 11 ἀκέφαλος incipit στρατηγὸς πᾶς etc. Cui πολὺ repetitum præfixit Mein. Verosimilius visum est, nomen στρατοῦ simile adjecisse. V. 13 τὸ πᾶν scripsi. Vitiose et alieniore sententia legebatur καὶ διαβλέψαι, τί που στρατηγός ἐστιν, etc. Similia in codd. α et ου : inde mendum. V. 16 ἐδέσμαθ' scribendum erat : mendose libri ἡδύσμαθ'. V. 19 rectius sic scribas :

τόπον συνιδεῖν, ὥραν, καλοῦντα, τὸν π.

V. 21 οὐ τοῦ τυχόντος, Dobræi conjectura, et sententiæ et metro conveniens, quam merito probavit Mein. V. 22 et 23 vulgo

ἀεὶ γὰρ, οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν τούτων χάριν
ἔχει θ' ὁμοίαν·

Meinek. auctore Jacobs. ἔχεις ὁμ. (idemque criticus χάριν conjecerat pro ἀρχὴν, quod est in libris), sed malit etiam ipse ἕξεις, quod congruit τῷ λήψει. Ξ et χ confusa Eur. Hecubæ 439, ubi legendum ἕξουσαν pro ἔχουσαν. Cf. Xenoph. Anab. 5, 6, 2, scholia brev. Iliad. 15, 209, etc. V. 25 libri οὕτως. V. 28-30 vulgo sic leguntur

τῶν βιαίων ἔσθ' ἕνεκα τὰ γεγραμμένα
κενὰ μᾶλλον ἢ ὅτ' ἦν οὐδέπω γεγραμμένα.
οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν περὶ μαγειρικῆς· ἐπεὶ
εἶπ' ἀρτίως . . . .

in quibus mendosa sunt βιαίων et ἕνεκα, verbaque ὅτ' ἦν οὐδ. γεγρ. adscripta explicandi causa τῷ

---

talis est, coquus autem aliud quiddam.
locum simul considerare, horam, invitantem, iterum
cœnantem, quando piscis et quis emendus sit,
(non est uniuscujusque). Omnia fere accipies
semper, sed non habebunt eadem semper eandem
gratiam, paremque voluptatem.
Archestratus et scripsit, et celebratur hic
a nonnullis, tanquam utilia dicens;
sed plurima ignoravit et nihil dicit.
Ne audi omnia, neque omnia disce :
infirma enim sunt quædam scripta,
et vaniora quam olim; nec de arte coquinaria
vel dici plene potest, vel dictum adhuc ab aliquo,
siquidem fines non habet id, cujus tempus (dominus) est;
neque ipsa sui sola potens est :
nam artem quamvis probe adhibeas, si fortunæ
tempus perdis, simul perdita est ars.
a. Mi homo, magnus es! illum autem, quem nuper
dicebas adesse, sumptuosarum
multarumque epularum peritum, oblivisci, Simia,
cunctarum faciam, si modo thrium ostendero
et cœnam apposuero Attici odoris :
e sentina profectum, et oppletum adhuc
bajulatoriorum ciborum fastidiis,
annuere faciam paropsidi meæ.

τότε, quod restitui. Ἐπεὶ quoque vitiosum, et fortasse metu lituræ relictum ab eo, qui male legerat εἶπ'. V. 31 et 32 libri corrupte :

ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν, οὗ ὁ καιρὸς,
αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότης, etc.

Forte neglectum esse videtur κύριος post καιρός. V. 32 δεσπότις ex codd. PVL. Versu 33 « libri τῆς τέχνης. At τέχνης καιρὸν ἔχειν vix aliud est quam τέχνῃ εὖ χρῆσθαι. Scripsi igitur τῆς τύχης. (De his verbis sæpius commutatis v. Eurip. Palamed. 1, Philem. Pancrat. 1. *Both.*). Non omnia in scientia. multa etiam in fortuna posita esse dicit » *E M.* V. 34 sic Casaub. Libri δὲ καιρὸν ἀπ. V. 35 libri μέγας γὰρ εἶ. Correxit Adamus. Sequentia perperam alteri personæ tribuuntur. V. 37 librorum ἐπιλαθέσθαι σημεῖα correxit Meinek. Idem v. 40 emendavit quod legebatur ἥκοντι καὶ γέμων vel γέμον τέ τι, et v. 41 φορτητικῶν et ἀγωνίαις. Ibidem ego που posui pro μοι. De μ et π confusis v. Aristoph. Plut. 1016. V. 42 libri mendose et inepta sententia :

εἰ μὴ, ποιήσω νυστάσαι παροψίδι.

Literæ x et σ confusæ, ut Hymn. Homer. in Lunam 6; cf. Iliad. 21, 18, ubi olim legebatur ἔκθορε pro ἔσθορε.

III. ΟΜΩΝΥΜΟΙ.

1.

Athen. 8, p. 381, C : τὴν δ' ἐξαίρεσιν Διονύσιος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις τῷ δράματι οὕτως εἴρηκε, ποιήσας τινὰ μάγειρον πρὸς τοὺς μαθητὰς (fort. τὸν μαθητὴν) διαλεγόμενον·

Ἄγε δὴ, Δρόμων, νῦν, εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν
ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων,
φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ·
νῦν τὴν ἀπόδειξιν τῆς τέχνης αἰτῶ σ' ἐγώ.
Εἰς πολεμίαν ἄγω σε· θαρρῶν κατάτρεχε!
ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα, καὶ τηροῦσί σε·
τακερὰ ποιήσας ταῦτα καὶ ζέσας σφόδρα,
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὡς λέγω σοι, σύγχεον.
Ἰχθὺς ἁδρὸς πάρεστι, καὐτός ἐστι σός·
κἂν τέμαχος ἐκκλίνῃς τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σὸν,
ἕως ἂν ἔνδον ᾖ μέν· ὅταν δ' ἔξω γ', ἐμόν·
ἐξαιρέσεις καὶ τἄλλα τἀκόλουθ', ὅσα
οὔτ' ἀριθμὸν οὔτ' ἔλεγχον ἐφ' ἑαυτῶν ἔχει,
περικόμματος δὲ τάξιν ἐν δαισὶν φέρει,
εἰς αὔριον σὲ κἀμὲ ταῦτ' εὐφρανάτω,
λαφυροπώλα. Παντάπασι μεταδίδου,
τὴν πάροδον ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν!
τί δεῖ λέγειν με πολλὰ πρὸς συνειδότα;
ἐμὸς εἶ μαθητὴς, σὸς δ' ἐγὼ διδάσκαλος·
μέμνησο τῶνδε, καὶ βάδιζε δεῦρ' ἅμα!

Versu 1 libri plures Δρίμων. V. 6 « ἀριθμῷ, *certo numero*, h. e. numerata : v. Dobr. Advers. 1, p. 109, Valck. ad Herodot. 6, 58. V. 7 τακερὰ Casaub. pro τὰ κρέα. » *E M.* V. 9 καὐτὸς scripsi. Libri ταυτὸς, κ et τ commutatis, de quo ad Odyss. 1, 60. Tautologice codex A et Grotius ταὐτός ἐστι σά. V. 10 « ἐκκλίνειν, *surripere*, nove dictum videtur. » *M.* V. 11 corrupte libri ἕως ἂν ἔνδον ὦμεν. Sed recte VL δ' ἔξω γ' ἐμὸν, quo spectat etiam δ' ἔξω ἐμὸν in ABP. Frustra Schweigh. ἔξω δ' ἐμόν. V. 13 οὔτ' pro οὐδ' Dind. V. 14. « Edulii facti e parvis carnium frustis nomen est περίκομμα, *minutal.* Hic vero pericommatis loco esse dicuntur particulæ e singulis cibis decerptæ et furto ablatæ. » *Casaub.* Ibi libri θέσιν pro δαισὶν, δ et θ (v. Athen. 13, p, 575, B, Μαραθῶν pro Μάρδων, ut videtur), itemque αι et ε confusis, ut sæpius. V. 15 et 16 vulgo : εὐφρανάτω. λαφυροπώλῃ παντ. μετ. Emperius λάφυρα· πυλωρῷ etc.

2.

Athen. 14, p. 615, E : Διον. μὲν ὁ Σινωπεὺς, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὁμώνυ-

---

COGNOMINES.

1.

Age igitur, Dromo, si quid lepidum scis, vel sapiens,
vel elegans, tuarum rerum,
manifesta id mihi magistro!
nunc specimen ego te artis posco.
In hostilem terram te duco : bono animo invade!
numeratas dederunt carnes, et te observant :
iis mollitis et percoctis,
numerum earum, ut te jubeo, confunde.
Piscis crassus adest, et ipse quoque tuus est;
et si quod salsamentum avertis, etiam id est tuum,
quamdiu intus est; sin autem foris, meum.
Exempta, et cetera ejusmodi, quotquot
nec numerantur, neque convincuntur,
sed minutalis locum in cibis tenent,
cras hæc te et me lætificabunt,
prædæ venditores duos. Omnino omnibus imperti,
quo accessum ad fores benevolentiorem habeas!
quid opus me multa dicere conscio?
meus es discipulus, et tuus ego magister :
memento horum, et huc intrato mecum!

μοι μνημονεύει Κηφισοδώρου τοῦ πλάνου, διὰ τούτων,

Κηφισόδωρόν φασιν, ἐπικαλούμενον
πλάνον, τιν' ἐν Ἀθήναισι γενέσθαι, τὴν σχολὴν
εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον·
τὸν ἐντυχόντα πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν,
ἥσυχα καθίεσθαί τ' ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ.

Respicit Eustath. ad Odyss. p. 1382, 40. Versu 2 πλάνον, *planum*, circulatorem : v. Gesneri Thes. L. L. v. *planus*. Eust. l. c. : ἔτι δὲ καὶ ὁ πλάνος, τέχνην οὗτος ἔχων κατὰ τὸ ἀποπλανᾶν (vulgo τ. αὐτὸς ἔχ. καὶ τὸ ἀπ.) τοὺς θεωμένους, ὁποῖοι Κηφισόδωρός τις καὶ Πανταλέων. V. 3 τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου periphrastice dictum est pro τοῦτον τὸν βίον, ut Polyb. 1, 1, 20; 8, 10; 2, 37, 10; 10, 7, 8, etc. V. 4 dedi τόν. Libri τοῦτον, glossema inconcinnum. V. 5 libri corrupte

ἢ συγκαθεῖναι τῇ 'πὶ τῇ βακτ.

Acute Jacobs. agnovit ἥσυχα. Καθιέναι malit Meinek. collato Lobeck. ad Soph. Aj. 250.

IV. ΛΙΜΩΤΤΩΝ.

Sic scribendum putavi pro eo quod editur Λιμός.

Schol. Hom. Iliad. 11, 515 : αἰσχρὸν γὰρ ἦν τὸν ἥρωα (Machaonem) πυρέττοντα παραβαλεῖν, καὶ κενούμενον τὴν γαστέρα, ἢ προποτιζόμενον. ταῦτα γὰρ κωμικά, ὡς καὶ τῷ Διονυσίῳ πεποίηται ἂν λιμώττων Ἡρακλῆς, Σειληνὸς δὲ κλύζειν πειρᾶται τὸν Ἡρακλέα. In his Mein. pro παραλαβεῖν legendum esse vidit παραβαλεῖν, *ostendere*. Deinde libri πεποίηται ἐν Λιμῷ τῶν νόσων Ἡρακλῆς. Recte Mein. νοσῶν, sed hoc a glossatore adscriptum est. Eustath. p. 859, 49 : γελοῖος οὖν, φασί, καὶ Διονύσιος, ᾧ πεποίηται νοσῶν Ἡρακλῆς, καὶ Σιληνὸς (sic, ut recentiores; quanquam Herodotus quoque 7, 26, Σιληνοῦ, nisi error est) κλύζειν αὐτὸν πειρώμενος.

V. ΣΩΖΟΥΣΑ (?).

1.

Athen. 11, p. 467, D, de δείνῳ, poculo : Διον. ὁ Σινωπεὺς ἐν Σωζούσῃ, καταλέγων ὀνόματα ποτηρίων, μνημονεύει καὶ τούτου (sc. τοῦ δείνου), λέγων οὕτως,

α. Ὅσα δ' ἐστὶν εἴδη Θηρικλείων, τῶν καλῶν,
γύναι, δικότυλοι, τρικότυλοι, δεῖνος μέγας,
χωρῶν μετρητὴν, κυμβίον, σκύφοι, ῥυτά!
β. Ποτήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει.

Titulus suspectus, vixque dubito quin legendum sit Συζῶσα, *Convivens mulier*. Nam υ et ω, itemque ου et ω, videntur commutata, ut apud Theopompum Στρατ. 2, et Thuc. 7, 39. Stobæus quidem fr. 2 Σώτειρα. V. 2 γυάλαι conjiciebat Letronnius *Observ. sur les noms des vases grecs*, p. 44. V. 3 ῥυτὰ ex hoc loco memorat Athen. ib. p. 497, C.

2.

Stob. Floril. 125, 8, cum lemmate : Διονυσίου Σωτείρας

Πρὸς τὸν τελευτήσανθ' ἕκαστος, κεἰ σφόδρα
ζῶν ἐχθρὸς ἦν τις, γίγνεται φίλος τότε.

Vulgo κἂν σφ. ὢν ἐχθρὸς ᾖ. Codex B ἦν, sed recte Meinekius, ut edidimus.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 38, 2 et 6, Διονυσίου nomine adscripto.

Ἔπειτα δ' οὐδὲ τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
τοῖς οὐδὲν οὖσιν οὐδὲ εἷς ὅλως φθονεῖ;
Ἀεὶ τὰ σεμνὰ πάντα κέκτηται φθόνον.
Ἅπαν τὸ λίαν συνετὸν ἔστ' (ἂν) ἐπίφοβον.
Λιτὸς γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Εἰσίν τινες νῦν, οὓς τὸ βασκαίνειν τρέφει.

Versu 3 obscuratum est voc. gravissimum σεμνά. Scribo : Ἀεί γ' ἅπαντα σεμνὰ κεκτ. φθ. V. 4 libri tautologice συνετόν ἐστ' ἐπίφθονον. V. 5 λιτὸς, *tenuis*, *pauper*. « Quinque sunt fragmenta. Versui 6 Trincavellus Diogenis nomen adscripsit. Versus 3 tragici poetæ esse videri potest. » *E M.*

2.

Cephisodorum quendam aiunt, cognominatum
planum, Athenis fuisse, qui otium
huic generi vitæ impenderet;
eum acclivitate inventa in eam incurrere,
quiete autem descendere baculo innixum.

SERVATRIX (?).

1.

a. Quot autem Thericleorum genera sunt venustorum,
mulier, dicotyla, tricotyla, dinus magnus,
metretam capiens, cymbium, scyphi, ryta!
b. Pocula anus, aliudque nihil spectat.

2.

Defuncto aliquo quisque, quamvis vehementer inimicus in vita fuerit, tunc fit amicus.

EX INCERTA FABULA.

Tandem vero ne hoc quidem scis,
nihili hominibus neminem prorsus invidere? —
Grandia semper omnia sibi comparant invidiam.
— Omnis nimia intelligentia territat. —
Tenuis factus ne invide rem habentibus. —
Sunt hodie nonnulli, quos alit maledicentia.

LXIV.
ERIPHUS.

« Eriphus, Antiphanis, cujus aliquot versibus, tanquam suis usus est teste Athen. 3, p. 84, B, vel æqualis, vel non multo inferior, mediæ certe comœdiæ poeta fuit, ut vel fabularum tituli indicant, Αἴολος, Μελίβοια, Πελταστής, quem etiam Ephippus scripsisse fertur. Tacito dramatis titulo laudatur Athen. 2, p. 58, A, quo loco usus Eust. ad Hom. p. 1686, 43, honorifice λόγιον ἄνδρα Eriphum appellat. » *E M.*

I. ΑΙΟΛΟΣ.

Athen. 4, p. 134, C : τούτοις οὐκ ἀναρμόστως ἄν τις ἐπενέγκαι τὰ Ἐρίφῳ τῷ κωμικῷ ἐν Αἰόλῳ εἰρημένα τάδε·

Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
πείθειν χορεύειν οὐ θέλοντας.

Versus 2 et 3 negligenter constructos sic scribo :

οἶνον χορεύειν, ὦ πάτερ, λέγουσι τοὺς
γέροντας οὐκ ἐθέλοντας (ἂν) πείθειν.

Sic enim οὐκ ἐθέλοντας, vividioribus numeris, Eust. ad Odyss. p. 1770, 7. « Respicit incerti poetæ versum ab Athen. 10, p. 428, A, servatum :

Οἶνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν. » *E M.*

II. ΜΕΛΙΒΟΙΑ.

1

Athen. 3, p. 84, B, de malis citriis : ὅτι δ' ὄντως ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἐκείνης κατέβη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ φυτὸν τοῦτο, ἔστιν εὑρεῖν λεγόμενον καὶ παρὰ τοῖς τῆς κωμῳδίας ποιηταῖς, οἳ καὶ περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν τι λέγοντες τῶν κιτρίων μνημονεύειν φαίνονται. Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίᾳ (fr. 1) « Καὶ περὶ μὲν ὄψου... τίμιον· » Ἔριφος δ' ἐν Μελιβοίᾳ, αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα προθείς, ὡς ἴδια, τὰ τοῦ Ἀντιφάνους, ἐπιφέρει « Παρ' Ἑσπερίδων » κτλ.

α. Καὶ περὶ μὲν ὄψου γ' ἠλίθιον τὸ καὶ λέγειν,
ὥσπερ πρὸς ἀπλήστους· ἀλλὰ ταυτὶ λάμβανε,
παρθένε, τὰ μῆλα. β. Καλά γε! α. Καλὰ δῆτ', ὦ θεοί!
νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως.
γ. Παρ' Ἑσπερίδων, ᾤμην γε. α. Νὴ τὴν Φωσφόρον,
φησὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι! β. Τρία
μόνον ἐστίν. α. Ὀλίγον τὸ καλόν ἐστι πανταχοῦ,
καὶ τίμιον. β. Τούτων μὲν ὀβολόν, εἰ πολύ,
τίθημι. α. Λογιοῦμαί γ' ἄν. β. Αὗται δὲ ῥόαι γ',
ὡς εὐγενεῖς! α. Τὴν γὰρ Ἀφροδίτην ἐν Κύπρῳ
δένδρον φυτεῦσαι τοῦτό φασιν ἓν μόνον·
βράβηλα πόλλ' ἄτιμα. β. Κᾆτα τρεῖς μόνον
καὶ τάσδ' ἐκόμισας; α. Οὐ γὰρ εἶχον πλείονας.

Versu 6 pro Φωσφόρον Antiphanes Ἄρτεμιν. V. 7 Meinek. φασίν. Deinde melius scribetur β. Μόνον τρί' ἐστίν. V. 10 vulgo sub eadem persona τίθημι· λογιοῦμαι γάρ. In fine versus ex codd. ABP addidi γ'. V. 13 mendose codd. βέρβεια πολυτίμητα. *Una* citrus, arbor honorata, opponitur *multis* βραβήλοις contemptis, velut prunis silvestribus. Literæ λ et ι similes : igitur forte scriptum βράβηια magis magisque fuerit corruptum. Seidlerus conjiciebat ἕρμαια πολυτίμητα. V. 14 sic Dindorfius : libri τάσδε κομίσας vel κομίσαις.

2.

Athen. 2, p. 58, A : χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος (intell. μνημονεύει),

---

ÆOLUS.

Dictum enim antiquum est haud malum,
pater, Vinum (ita dicunt) persuadet senibus,
ut saltent inviti. »

MELIBOEA.

1.

a. Et de opsonio quidem vel dicere stultum est,
tanquam insatiabilibus; sed hæc sume
mala, virgo. b. Pulchra quidem! a. Pulchra sane, per deos?
nuper enim hoc semen
Athenas venit ab rege (Persarum).
c. Ab Hesperidibus, putabam. a. Per Luciferam,
aurea hæc mala esse dicit! b. Tantummodo
tria sunt. a. Rarum ubique pulchrum est,
et honoratum. b. Horum oboli, si plurimum,
statuo pretium. a. Consulam. b. Sed hæc Medica mala
quam nobilia sunt! a. Quippe Venerem in Cypro
hanc unam modo arborem plantasse narrant;
frutices multi contempti sunt. b. Igitur tria tantum
etiam hæc attulisti? a. Neque enim habebam plura;

— Ὠιὰ λευκά γε,
καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ·
οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν.

Eustath. loco laudato in prolegomenis : Ἔριφος (λόγιος δὲ ἦν καὶ αὐτὸς ἀνήρ) χήνεια ληρεῖ ᾠὰ λευκά τε καὶ μεγάλα τὴν Λήδαν τεκεῖν. « Ad Melibœam hæc retuli propter similitudinem cum fragmento superiore. » *E M.*

3.

Athen. 7, p. 302, E, de θύννου ὑπογαστρίῳ disserens : Ἔρ. Μελιβοίᾳ,

* Ταῦτα γὰρ οἱ πένητες, οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι
ὑπογάστριον θύνναχος, οὐδὲ κρανίον
λάβρακος, οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας,
ἃς οὐδὲ μάκαρας ὑπερορᾶν οἶμαι θεούς.

Versu 1 Casaub. Ταῦθ' οἱ π., H. Jacobi Ταῦτ' ἄρα πένητες. Ego sic restituo :

ταυτὶ γὰρ ὁ πένης, οὐκ ἔχων γ' ἐν ἀγοράσαι.

4.

Athen. 15, p. 693, C, de poculo ἀγαθοῦ δαίμονος dicto : Ἔρ. Μελ.

Ἐκπίῃ δέκ' ἂν, πρὶν ἀγαθοῦ δαίμονος πρῶτον λαβεῖν.

Libri mendose Ἐκπεπίῃ (quod Dobræus in ἐπεκπίοι mutabat) δέκας πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτον δαίμονος λαβεῖν, et novo versu πρὶν Διὸς σωτῆρος, quod glossema est, idque falsum : v. ann. ad Aristoph. Pac. 300. Correxerunt Ἐκπίῃ δέπας πρ. ἀγ. δαίμ. πρ. λ., in quibus ineptum est δέπας. Δέκα, scil. ποτήρια; πρῶτον, sc. ποτήριον.

5.

Antiatt. p. 98, 26 : Ἠμαθῶσθαι : Ἔρ. Μελ.

III. ΠΕΛΤΑΣΤΗΣ.

Ephippi quoque fabula est *Peltasta.*

Athen. 4, p. 137, D : εὐτράπεζοι δ' εἰσὶν ὄντως οἱ Θετταλοὶ, καθὰ καὶ Ἔριφός φησιν ἐν Πελταστῇ οὕτως,

Τάδ' οὐ Κόρινθος, οὔτε Λαῒς, ὦ Σύρε,
οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένῳ τροφαὶ,
ὧν οὐκ ἄμοιρος ἥδε χεὶρ ἐγίγνετο.

Versu 1 οὐδὲ maluit Dind. V. 2 οὐδὲ post οὔτε, ut δὲ post τὲ Thuc. 8, 48, etc. Libri mendose ξένων. Θετταλοὶ εὐτράπεζοι ξένῳ, Thessali, qui peregrinum bonis epulis excipiunt. Partem horum repetiit Eust. ad Hom. p. 331, 14.

LXV.

EUBULIDES.

Ex uno quod superest fragmento Meinekius effecit (Hist. crit. Com. p. 421) non fuisse diversum hunc Eubulidem a celebri dialectico Milesio, Euclidis auditore et Aristotelis adversario, de quo vid. Diog. Laert. 2, 108, ibique Menag. « Idem Diogenes 6, 20 et 30 memorat philosophi hujus librum : Εὔβουλος (Menag. Εὐβουλίδης) δέ φησιν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πρᾶσις οὕτως, etc., ex quo falso Διογένους πρᾶσις inter Eubuli fabularum titulos receptum est a Meursio aliisque. Nam recte Menagius nostrum Eubulidem intellexit. »

ΚΩΜΑΣΤΑΙ.

Athen. 10, p. 437, D : τῇ ἑορτῇ τῶν Χοῶν ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφισταῖς, οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλουν ἐπὶ ξενία τοὺς γνωρίμους, ὥς φησιν Εὐβουλίδης ὁ Διαλεκτικὸς (e Stoicis) ἐν Κωμασταῖς δράματι οὕτως,

Σοφιστιᾷς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέει
τῶν μισθοδώρων, σῦκα δειπνῶν ἐν τρυφῇ.

« De hoc more cf. Bekkeri Chariclem vol. 1, p. 140. » *E M.* Versu 2 libri οὐκ ἀδείπνων ἐν τρ. Dobr. Advers. 2, p. 327, σῦκα δειπνῶν ἐντρυφᾷς. Bene Mein. ut edidimus, h. e., illo interprete, *qui in aliorum luxurie vili cibo vesceris.*

LXVI.

HENIOCHUS.

« Heniochus, Atheniensis, mediæ comœdiæ poeta, testante Suida, qui titulos fabularum commemorat, præter eas quarum fragmenta super-

---

2.

— Ova alba quidem .
et magna : anserina sunt, ut mihi videtur ;
hic autem talia Ledam peperisse dicit.

3.

Hæc enim pauper, non habens unde emat
abdomen thynni, neque calvariam
lupi, neque congrum, nec sepias,
quas ne beatos quidem contemnere puto deos.

4.

Ebiberit decem antequam Genii primum capiat.

PELTASTA.

Hæc non Corinthus, neque Lais, Syre,
neque hospitalium peregrino Thessalorum epulæ,
quarum non erat expers hæc manus.

COMASTÆ.

Sophistam agis, pessime, et Choûm festi timore
mercedem donantis, ficubus vescens in luxuria.

sunt, Ἐπίκληρος, Θωρύκιον, Φιλέταιρος, Δὶς ἐξαπατώμενος. Quorum alter scribendus videtur Θωρυκίων, quod nomen habemus ap. Aristoph. Ran. 365, 383. Nisi potius Θορίκιοι titulus fuit, ut unius ex Antiphanis comœdiis; multæ enim fabulæ a pagis Atticis nominatæ, neque omnes recensuit Elmsleius ad Acharn. 177. Ceterum dolendum in Stobæi ecloga (fragm. inc.) non addi fabulæ titulum. Nam fragmentum ipsum satis memorabile est, siquidem Græcas urbes personatas a poeta in scenam inductas esse inde cognoscimus : qua in re imitatus est Eupolidem in Πόλεσιν et Aristophanem in Νήσοις. » *E M.*

I. ΓΟΡΓΟΝΕΣ.

Athen. 11, p. 483, E, de cothone disserens : Ἡνίοχος Γοργόσι

— Πιεῖν, πιεῖν τις ἔγχει, πυριγενῆ
λαβὼν, βραχύωτον, κυκλοτερῆ, παχύστομον
κώθωνα, παῖδα φάρυγος!

« Versu 1 libri ἐγχείτω (quod ortum fuerit ex his ἔγχει, τὸν π. *Both.*). Correxit Dobr. Add. ad Aristoph. p. 128. Idem quæ sequuntur in libris, hoc ordine se excipientia : λαβὼν πυρ. κυκλ. παχ. transposuit. V. 2 παχύστομον ad superciliosam et quasi tumentem cothonis oram referendum est : v. ad Eubuli Aleat. fr. 1. Στόμα oram poculi dixit etiam Sophocles Œd. Col. 438, ubi λαβὰς ἀμφιστόμους intelligo *ansas utrimque oram crateris ambientes*. V. 3 vulgo φάρυγγος, forma inusitata Atticis. (At v. Matth. Gr. addit. ad pag. 76. *Both.*) Παῖδα φάρυγος, *gulæ ministrum*, festive dicit cothona, ut Toup. annotavit Emend. 2, p. 35. » *E M.*

II. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ.

« Polyeuctus, qui fabulæ nomen fecit, non dubito quin sit Sphettius, Demosthenis in tractanda rep. socius celeber, sed idem luxuria notatus : v. Anaxandrides Ter. 1, Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 80. » *E M.*

Athen. 9, p. 396, D, de γαλαθηνοῖς disserens : Ἡν. Πολυεύκτῳ,

Ὁ βοῦς ὁ χαλκοῦς ἦν ἂν ἑφθὸς δεκάπαλαι·
ὁ δ' ἴσως γαλαθηνὸν τέθυκε τὸν χοῖρον λαβών.

Versu 1 libri Ὁ βοῦς χαλκοῦς ἦν ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι. « Recte Porson. Miscell. p. 240 δεκάπαλαι, ut τετράπαλαι Callim. epigr. 2, 4; quod etiam Jacobs. animadverterat. Respicitur notum aliquod simulacrum bovis ænei, qualia Olympiæ et Delphis, aliisque locis, dedicata erant, teste Pausan. El. 27, 9, et Phoc. 16, 6. Athenis tale signum positum erat in Acropoli : vide Exercitt. philol. in Athen. 1, p. 29 sq. et Bergkii Comment. de Acropoli Athen. p. 979 seqq. in Annal. antiq. stud. 1845. Convivator, et fortasse Polyeuctus ipse, iratus cunctanti coquo hæc dixisse videtur apud Heniochum. » *E M.* Ceterum v. 1 melius foret ἑφθὸς ἦν ἂν δ., alterum autem versum ita scribo :

ὁ δὲ γαλαθηνὸν τέθυκ' ἴσως χοῖρον λαβών.

III. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 6, p. 271, A : Ἡν. ἐν Πολυπράγμονι,

Ὁρῶ δὲ (θαῦμ' ἄπιστον) ἰχθύων γένη
περὶ τὴν ἄκραν παίζοντα, κωβιοὺς, σπάρους,
ψήττας, ἐρυθρίνους, κεστρέας, πέρκας, ὄνους,
θύννους, μελανούρους, σηπίας, αὐλωπίας,
τρίγλας, ἐλεδώνας, σκορπίους.

Versu 1 libri inconcinne Ὁρῶ γάρ, quod in δὲ mutavit Schweigh. V. 3 ἐρυθρίνους formam novit Aristoteles : v. H. A. 6, 12, 1, cum Schneideri annot. Etiam Athen. 7, p. 300, E, et p. 327, B, ἐρυθρῖνον dicit hunc piscem; sed h. l. habet ἐρυθίνους, scriptura non magis probabili quam apud Ovidium fragmento Halieuticon 104, ubi codd. vulgati

cæruleaque rubens erythinus in unda.

Idem appellatur ἐρυθρός. Marcellus Sid. 13 :

καὶ κεστρεῖς, ἐρυθροί τε, καὶ ἀκταῖοι μελάνουροι.

V. 5 ἐλεδώνας, sic Aristoteles H. A. 4, 1, 15, ubi v. annot. Hesychius quoque Ἐλεδώνη : ὁ πολύπους, Suidas Ἐλεδόνη (sic), et alio loco Ἐλεδώνη : ἄνθος (? v. Aristot. H. A. 8, 5, 3, etc.). Hic tamen cod. A ἐλεδῶναι, sed Dind. et Mein. recte, ut nos.

IV. ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

« Trochilus servi nomen videtur. » *Mein.*

Athen. 9, p. 408, A : ἔτνους δὲ κυαμίνου μνημονεύει Ἡν. ὁ κωμικὸς ἐν Τροχίλῳ, λέγων οὕτως,

---

GORGONES.

Potum, potum infunde, sumpto cothone
ignigeno, brevibus auribus rotundo, crassa ora,
gulæ ministro!

POLYEUCTUS.

Bos æneus perdudum coctus esset, [cavit.
et ille lactentem fortasse sumptum porcum sacrifi-

CURIOSUS.

Videoque (miraculum incredibile) piscium genera
oram circumludere, gobiones, sparos,
rhombos, erythrinos, mugiles, percas, asellos,
thynnos, melanuros, sepias, aulopos,
mullos, heledonas, scorpiones.

α. Πρὸς ἐμαυτὸν ἐνθυμούμενος, νὴ τοὺς θεούς,
ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων· σὺ δὲ
Παύσωνι φῂς τὸ δεῖνα προσλελαληκέναι;
β. Ναὶ, πρᾶγμ' ἀνηρώτα με δυστράπελον πάνυ,
ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους.
α. Λέγ' αὐτό· καὶ γὰρ οὐκ ἀγέλοιόν ἐστ' ἴσως.
β· Ἔτνος κυάμινον διότι τὴν μὲν γαστέρα
φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ δ' οὔ; χάριεν, οἷς γιγνώσκεται,
τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. Ὡς δ' ἀεί ποτε
περὶ τοὺς κυάμους ἔσθ' οὗτος ὁ σοφιστὴς τέλος.

Prima qualia eduntur, minime cohærent : quæ sic scribenda puto :

α. Πρὸς ἐμαυτὸν ἐνθυμουμένῳ, νὴ τοὺς θεούς,
ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων, σὺ δὲ
Παύσωνα φῂς τὸ δεῖνα προλελακηκέναι.

Atque ita verti. Dindorf. τῷ δεῖνι. V. 4 sic Meinek. Libri καὶ πρᾶγμ' ἠρώτα. V. 5 libri ἔχων et δυσεξόδους, correcta a Jacobsio et Boissonadio. In versu 6 vox ἀγέλοιον male collocata : Scribo

Λέγ' αὐθ', ὃ καί γ' ἀγέλοιον οὐκ ἂν ἔστ' ἴσως.

Sequentia autem, quæ nemo sanus sana dixerit, sic constituo :

β. Ἔτνος κυάμινον διὰ τί τῇ μὲν γαστέρι
φύσ', οὐ δὲ πυροί; χάριεν, οἷς γιγνώσκεται
τὸ πρᾶγμα τοῦ Παύσωνος. Ὡς δ' ἀεί ποτε
κυάμους περί γ' οὗτός ἐστιν ὁ σοφιστὴς τάλας!

Dedi φύσα, h. e. φῦσα ἐστὶ, *flatus est*, pro eo, quod dicas φυσητικόν ἐστι, vel φυσᾷ, *flatulentum est*, etc. Nec verba χάριεν et seqq. alteri personæ tribuenda sunt. V. 10 alienum sane τέλος : itaque Jacobs. malit πολὺς, Dalecamp. ὅλος, Bergkius τέως, sed longe similius aptiusque est τάλας, *miser*, qualis revera fuit pictor Pauson, de quo ad Aristoph. Plut. 598 nostræ ed.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Floril. 43, 27, cum lemmate Ἡνιόχου.

Ἐγὼ δ' ὀνόματα μὲν καθ' ἑκάστης αὐτίκα
λέξω· συνάπασαι δ' εἰσὶ παντοδαπαὶ πόλεις,
αἳ νῦν ἀνοηταίνουσι πολὺν ἤδη χρόνον.
Τάχ' ἄν τις ὑποκρούσειε κἀνέροιθ', ὅ τι
νῦν ἐνθαδί ποτ' εἰσί· παρ' ἐμοῦ πεύσεται.
Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
Ὀλυμπία, τηνδὶ δὲ τὴν σκευὴν ἐκεῖ
σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νομίζετε.
Εἶεν· τί οὖν ἐνταῦθα δρῶσιν αἱ πόλεις
ἐλευθέρι' ἀφίκοντο θύσουσαί ποτε,
ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλεύθεραι σχεδόν·
κἄπειτ' ἀπ' ἐκείνης τῆς θυσίας διέφθορεν
αὐτὰς ξενίζουσ' ἡμέραν ἐξ ἡμέρας
Ἀβουλία, κατέχουσα* πολὺν ἤδη χρόνον·
γυναῖκε δ' αὐτὰς δύο ταράττετόν τινε,
ἀεὶ συνοῦσαι· Δημοκρατία θατέρᾳ
ὄνομ' ἐστὶ, τῇ δ' Ἀριστοκρατία θατέρᾳ,
δι' ἃς πεπαρῳνήκασιν ἤδη πολλάκις.

Verisimile videtur Meinekio, comœdiæ, cujus ex prologo excerpti sunt hi versus, indicem fuisse Πόλεις, ut dramatis quod Eupolis scripsit, comparandum cum Aristophanis Νήσοις : v. supra dicta in Proleg. V. 1 vulgo καθ' ἑκάστην. V. 4 et 5 libri

TROCHILUS.

a. Apud me reputanti, per deos,
qui ficus differat a nasturtio, tune
Pausonem id prædixisse ais?
b. Sane, et contra me rogavit rem difficillimam,
multasque cogitationum vias habentem.
a. Dic illud, quod fortasse risus non erit expers.
b. Fabacia cur sit ventri
inflatio, secus quam frumenta. Lepidum, quibus cognitum est
Pausonis factum; mirumque,
semper cum fabis rem habere miserum hunc sophistam!

EX INCERTA FABULA.

Equidem statim uniuscujusque nomen
dicam : sunt autem cunctæ omnis generis urbes,
quæ nunc jamdudum delirant.
Fortasse erit, qui me interpellet, quærens
cur tandem hic sint : ex me comperiet.
Locus hic quidem omnis circum est
Olympia; hunc vero apparatum
tentorium videre legatorum existimate.
Age igitur : quid hic agunt urbes?
libertati sacra facturæ olim venerunt,
quum tributis propemodum liberatæ essent;
deinde vero post illud sacrificium perdidit
eas, hospitio excipiens de die in diem,
Incogitantia, multarum sedum occupans thronum:
feminæ autem duæ perturbant eas,
quæ una sunt semper : alteri Democratia
nomen est, alteri vero Aristocratia;
quæ plus semel eas male inebriarunt.

τάχ' ἂν τις ὑποκρούσειεν ὅ τι πότ' ἐνθάδε
νῦν εἰσὶ κἀνέροιτο· παρ' ἐμοῦ πεύσεται.

Bene Mein. : « Videntur hic plura turbata esse : quis enim non ipsum hoc κἀνέροιτο post ὑποκρούσ. positum exspectet? suspicabar aliquando

τάχ' ἄν τις ὑποκρούσειε κἀνέροιθ', ὅ τι
πότ' ἐνθαδὶ νῦν εἰσι· παρ' etc. »

V. 6 occultatur vox gravis τόδε. Quare scribo :

τὸ χωρίον μὲν τόδε γ' ἂν ἐστι πᾶν κύκλῳ.

V. 7 putide libri σκηνὴν ἐκεῖ σκηνὴν ὁρᾶν, etc. Forte scriptum σκενὴν pro σκευὴν porro depravasse videntur librarii. Ibidem libri τὴν δ' εἶδε pro τηνδὶ δὲ, quod posuit Valcken. Diatrib. p. 278. V. 8 cod. Voss. Πυθικὴν pro Θεωρικήν. Omnes νομίζεται, quod correxit Grotius. V. 11 negligentissimi numeri. Scribo

ὅτ' ἐλεύθεραι 'γένοντο τῶν φόρων σχεδόν.

Versu 14 quis credat, parvo intervallo talia repetiisse Heniochum, præsertim obscuriora quam v. 3 minusque fortiter dicto verbo κατέχουσα post διέφθορεν? Manifesto corrupta sic restituerim,

Ἀβουλία, κατέχουσα πολύεδρον θρόνον.

Similia in antiquis libris θ et χ : inde gliscente corruptela scripserint πολύεδρονχρόνον, πολύεδχρόνον (altero -ρον- omisso), πολὺνεδχρόνον, etc. Πολύεδρον θρόνον apte Comicus vocare potuit thronum personatæ Ἀβουλίας, in quo considerent cum illa missi a civitatibus legati. V. 15 αὐτὰς Grotius pro αὐτὴν librorum, qui etiam δύ' ἐταράττετον, quod correxit Meinek.

LXVII.

HERACLIDES.

Athen. 12, p. 532, E, de Charete, Cleocharis filio (v. Steph. Byzant. v. Ἀγγελή), Atheniensium duce notissimo : ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ, θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους, ὧν ἡγεῖτο μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτρυὼν ἐπικαλούμενος, περὶ οὗ καὶ Ἡρακλείδης, ὁ τῶν κωμῳδιῶν ποιητὴς, μέμνηται οὕτως,

Ἀλεκτρυόνα, τὸν τοῦ Φιλίππου, παραβαλόντ'
ἀωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον,
κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον·
ἕνα κατακόψας μάλα συχνοὺς ἐδείπνισεν
Χάρης Ἀθηναίων τόθ', ὡς γενναῖος ἦν.

Ridicule Heraclides de viro, qui *Gallus* (Ἀλεκτρυὼν) cognominatus fuit, loquitur tanquam de gallo gallinaceo, quem conciderit Chares potius quam comederit, quippe juniorem necdum dignum coctura : alios vero multos gallos Charetem epulatum esse ait æque strenue ac dimicaverit. « Zenobius 6, 34, Φιλίππου Ἀλεκτρυών : αὕτη (ἡ παροιμία) τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγὸς, ὃν ἀπέκτεινεν, ὥς φασι, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικὸς, καὶ Ἀντιφάνης. Eustath. ad Odyss. p. 1479, 37 : ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀωρὶ κοκκύζειν τὸν Ἀδαῖον Ἀλεκτρυόνα τὸ παρὰ καιρὸν ἐπιβαλεῖν τῇ μάχῃ· τὸ δὲ μήπω λόφον ἔχειν τὸ ἄοπλον ἔτι ὄντα (?) περιπεσεῖν κινδύνῳ. (Versu 1 libri mendose παραλαβών : v. excerpta ex Eustathio. *Both.*) Schweigh. verba οὐκ εἶχεν οὐδ. λόφον ad imperitiam et juventutem Adæi refert. V. 5 γενναῖος, (*nobilis, fortis*,) ut Menander Θεοφορ. 2, 12 :

ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
ἐστὶν, ὁ δ' ἀγεννὴς, καὶ δέδια τὸν κρείττονα.

Clytus Milesius ap. Athen. 14, p. 655, C : ἔχει (ὄρνις μελεαγρὶς) τὸ μὲν μέγεθος ὄρνιθος γενναίου, h. e., interprete Dobræo Advers. 2, p. 355, *gallinacei pyctæ* (Colum. 8, 2, 5), sive certaminibus præparati. Annotavit Schweigh., Charetis victoriam spectare ad alterutram duarum expeditionum, quas olymp. 108, 1 (ante Chr. nat. 347) Athenienses pro Olynthiis susceperunt adversus Philippum Macedonem ejusque milites mercenarios duce Adæo, quem commemorat etiam Damoxenus Heautonpenth. versu 5. » *E M.* Versu 4 malo μάλα δ' ἐδείπνισεν συχνούς.

[HERACLITUS.]

ΞΕΝΙΖΩΝ.

Athen. 10, p. 414, D : Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι Ἑλένην φησί τινα γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. «Scribendum videtur Ἡρακλείδης. De *Helena* illa multivora v. ann. ad Antiphanis Butal. 14. » *E M.*

LXVIII.

MNESIMACHUS.

« Poeta inprimis elegans, quem novæ comœdiæ assignat Eudocia p. 303, mediæ autem Suidas v.

(HERACLIDIS.)

Gallum (*ducem*) Philippi, aggressum
intempestivo cantu et circumvagantem,
concidit : neque enim adhuc cristam habebat;
uno autem conciso plurimos cœna accepit
Chares Athenienses tum ; nam generosus fuit.

Μνησίμαχος, et Athen. 9, p. 402, F, quod verum esse etiam tituli dramatum demonstrant. » *E M.*

I. ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

Diogenes Laert. 8, 37 : ἔσκωψε δὲ αὐτὸν (Pythagoram ; « nisi legendum αὐτοὺς » *Mein.*) Κρατῖνος μὲν ... Μνησίμαχος (δ') Ἀλκμαίωνι,

Ὡς Πυθαγορισταὶ, θύομεν τῷ Λοξίᾳ,
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίοντες παντελῶς.

Recte Menagius Πυθαγορισταὶ pro depravato Πυθαγοριστῇ, *Ut Pythagorei*, qui lauri et oleæ folia vel fructus sacrificare deo poterant : v. Voss. Theol. gentil. l. 2, cap. 12. « Titulus varie scribitur : v. Hubneri variet. Quod autem Hist. crit. p. 423, suspicatus sum, Alcmæonem esse philosophum illum Crotoniensem, id nunc minus certum arbitror. Amphidis quoque fabula erat cognominis. » *E M.*

II. ΒΟΥΣΙΡΙΣ.

Athen. 10, p. 417, E, de Bœotiorum edacitate : Μνησ. Βουσίριδι,

— Εἰμὶ γὰρ Βοιώτιος,
ὀλίγα μὲν δίκαιος ἄλλο, τοῦτο πολλὰ δ', ἐσθίειν.

Vulgo ὀλ. μὲν ἄλλων δίκαια ταῦτα π. δ' ἐσθίων, claudicante quidem metro, neque intelligibili sententia. Codd. BP δίκαι ταῦτα. VL omittunt δίκαια. Herculis verba esse conjecit Meinek. Verum haud dubie posui δίκαιος, h. e. *aptus*, quemadmodum Æschylus Eum. 55 seq. dixit κόσμον δίκαιον, Hippocrates δίκαιον ἰητρὸν, etc. Ἐσθίειν omisso articulo, ut apud Euripidem Phœn. 468 : πλὴν ὀνομάσαι, pro πλ. τὸ ὀνομάσαι, et ἐξημερῶσαι pro τὸ ἐξημ. Herc. Fur. 20, ubi v. annot. Intellige ὀλίγα (h. e. ὀλίγον, ὀλίγως) δίκαιος (κατ') ἄλλο, (κατὰ) τοῦτο δὲ πολλὰ (δίκαιος) ἐσθίειν (pro τὸ ἐσθίειν).

III. ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

Athen. 8, p. 359, C : ὁ δὲ παρὰ Μνησιμάχῳ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι Δύσκολος, φιλάργυρος ὢν σφόδρα, πρὸς τὸν ἀσωτευόμενον νεανίσκον φησὶν

Ἀλλ' (ἀντιβολῶ σ') ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν,
μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα,
μέτρια δὲ, τῷ θείῳ σεαυτοῦ! β. Πῶς ἔτι
μετριώτερ', ὦ δαιμόνι'; α. Ὅπως; σύντεμνε, καὶ
ἔπει 'ξαπάτα με· τοὺς μὲν ἰχθῦς μοι κάλει
ἰχθύδιά γ'· ὄψον δ' ἂν λέγῃς ἕτερον, κάλει
ὀψάριον· ἥδιον γὰρ ἀπολοῦμαι πολύ.

Versu 1 pro πόλλ' ἄγαν, quum sequatur λίαν, scribam πολλά γ' ἄν. Satis usitatum ἂν imperativo junctum. V. 4 dedi Ὅπως; Libri solœce hic quoque Πῶς; v. Hermann. ad Ar. Nub. 660 ed. alt. V. 5 scripsi ἔπει 'ξαπάτα με. Vulgo ἐπεξαπάτα με, minus utili ἐπὶ præpositione, quum vocabulo ἔπει hæc arcte jungantur sequentibus, in quibus avunculus avarus deminutiva quædam commemorat, quæ loco primitivorum, cibos significantium, gratæ deceptionis causa usurpari vult a nepote. V. 6 libri vitiose ἰχθύδιον· ὄψ.

IV. ΙΠΠΟΤΡΟΦΟΣ.

Athen. 9, p. 402, F : Μνησ. δ' ἐν Ἱπποτρόφῳ τοιαῦτα παρασκευάζει·

Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων,
ἔξω, Μάνη· στείχ' εἰς ἀγορὰν
πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς,
οὗ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι,
τούς τε μαθητὰς, τοὺς ὡραίους,
οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους
μελετᾷ Φείδων καὶ καταβαίνειν!
οἶσθ', οὓς φράζω;

ALCMÆON.
Ut Pythagorei, sacrificamus Loxiæ,
prorsus nihil animatum edentes.

BUSIRIS.
— Bœotius enim sum,
parum quidem aptus alii rei, sed valde huic, edendo.

MOROSUS.
Ne res injunge, quæso, tam varias mihi,
Nec quod sit asperum atque argentatum nimis,
Sed modica : patruum me memento. b. O fatue,
Qui possim modiciora? a. Dic minutius
Saltem verboque impone : dic pro piscibus
Pisciculos : aliud si quid est opsonii,
Dic opsoniolum. Sic peribo suavius. H. GROT.

EQUORUM ALTOR.
Descende ex thalamis cyparisso tectis,
Manes, ut eas tu forum
ad Hermas,
quo accedunt phylarchi,
et ad discipulos formosos,
quos equos inscendere
et ab iis descendere docet Phido!

τούτοις τοίνυν (γ') ἄγγελλ', ὅτιὴ
ψυχρὸν τοὔψον, τὸ ποτὸν θερμὸν,
ξηρὸν φύραμ', ἄρτοι ξηροί·
σπλάγχν' ὀπτήθ' ἅμα χναύρ' ἥρπασται,
κρέας ἐξ ἅλμης ἐξῄρηται·
τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου,
χορδῆς ἕτερος, φύστης ἕτερος,
διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον·
κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου,
πρόποσις χωρεῖ, λέπεται κόρδαξ,
ἀκολασταίνει νοῦς μειρακίων,
πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω.
* Μέμνησ' ἃ λέγω· πρόσεχ' οἷς φράζω!
χάσκεις αὔτως;
Βλέψον δεῦρ'! ἤ πως αὐτὰ φράσας
αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
ἥκειν ἤδη, καὶ μὴ μέλλειν,
τῷ τε μαγείρῳ μὴ λυμαίνεσθ',
ὡς τῶν ὄψων ἐφθῶν, ὀπτῶν,
ψυχρῶν ὄντων.
Καθ' ἕκαστα λέγω· βολβὸς, ἐλάα,
σκόροδον, καυλὸς, κολοκύντη, ἔτνος,
θρῖον, φυλλὰς, θύννου τεμάχη,
γλάνιδος, γαλεοῦ, ῥίνης, γόγγρου,
φοξῖνος ὅλος, κορακῖνος ὅλος,
μεμβρὰς, σκόμβρος,
θυννὶς, κωβιὸς, ἠλακατῆνες,
κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν,
νάρκη, βάτραχος, πέρκη, σαῦρος,
τριχίας, φυκὶς, βρίγκος, * τρίγλη,
κόκκυξ, τρυγὼν, σμύραινα, φάγρος,
μύλλος, λεβίας, σπάρος, αἰολίας,
θρᾶττα, χελιδὼν, καρὶς, τευθὶς,
ψῆττα, δρακαινὶς,
πουλυπόδειον, σηπία, ὀρφὼς,
κάραβος, ἔσχαρος, ἀφύαι, βελόναι,
κεστρεὺς, σκορπίος, ἔγχελυς, ἄρκτος,
κρέα τ' ἄλλα (τὸ πλῆθος ἀμύθητον)
χηνὸς, χοίρου, βοὸς, ἀρνὸς, οἰὸς,
κάπρου, αἰγὸς, ἀλεκτρυόνος, νήττης,
κίττης, πέρδικος, ἀλωπεκίου·
καὶ μετὰ δεῖπνον
θαυμαστὸν, ὅσ' ἔστ' ἀγαθῶν πλήθη.
Πᾶς δὲ κατ' οἴκους μάττει, πέττει,
τίλλει, κόπτει, τέμνει, δεύει,
χαίρει, παίζει, δειπνεῖ, πίνει,
σκιρτᾷ, λορδοῖ·
σεμναὶ δ' αὐλῶν, * ἀγαναὶ φωναὶ,

Scin', quos dicam?
his igitur nuntia,
frigidum esse opsonium, calidum potum,
siccum phyrama, sicci panes,
viscera assata simul rapta sunt delicata,
caro exempta ex muria;
frustum farciminis, frustum omasi,
aliud botuli, aliud placentæ,
trucidatum ab iis, qui intus sunt;
crater vini exhaustus est,
propinare pergunt, nudatur cordax,
lascivit mens juvenum,
omnesque intus ima summis mixta.
Memor tu verborum animum attende, quid [dicam!
oscitarisne frustra?
Huc specta!
an forte hæc dicta
mihi repetenda sunt ab initio:
ut jam adsint, neque cunctentur,
et coquo ne irascantur:
quippe cocta, assata, opsonia
nunc sunt frigida.
Singulatim dico: bulbus, oliva,
allium, caulis, cucurbita, puls pisina,
ficus folium, phyllas, thynni salsamenta,
glanidis, galei, squatinæ, congri,
phoxinus totus, coracinus totus,
membras, scomber,
thynnis, gobio, elacatenes,
clunis carchariæ canis,
torpedo, rana marina, perca, saurus,
trichias, phycis, brincus, trigla,
cuculus, pastinaca, muræna, phagrus,
myllus, lebias, sparus, æolias,
thratta, chelidon, squilla, loligo,
psetta (passer), dracænis,
polypodium, sepia, orphus,
locusta marina, escharus, apuæ, acus marinæ,
mugil, scorpius, anguilla, ursa marina,
aliæque carnes (multitudo est inenarrabilis)
anseris, porci, bovis, agni, ovis,
apri, capræ, galli, anatis,
picæ, perdicis, vulpeculæ;
et post cœnam
mirum quam bonæ res abundent;
unusquisque autem domi depsit, coquit,
deplumat, tundit, secat, rigat,
gaudet, ludit, epulatur, bibit,
salit, cernuat;
solennes autem simul tibiarum voces,

μολπὰ, κλαγγὰ, θράττει, πνεῖται·
κούρα κασίας τ' ἀπὸ γᾶς ἁλίας
ἁγία Συρίας μυκτῆρα δονεῖ,
λιβάνου, μάρου, σμύρνης, καλάμου,
στύρακος, λίνδου.
Τοιάδε δόμους ὁμίχλη κατέχει,
πάντων *ἀγαθῶν ἀνάμεστος.

Versu 1 inepte libri κυπαρισσοτρόφων, quod correxit Casaub. V. 2 malim στείχειν ἀγοράν, ν et σ commutatis, siquidem ille una sententia Βαῖνε ... ἔξω, (ὥστε) στείχειν ἀγορὰν, h. e. εἰς ἀγοράν. V. 3 « de *Hermis* in vicinia fori et Pœcilæ positis v. Pausan. Att. 1, 16, et Meneclem Phot. pag. 15, 3. Ibi equitum exercitia fuisse, ex hoc l. intelligitur, nec dissentit Xenophon Hipp. 3, 2, equitum decursiones ita instituendas esse præcipiens ut ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν κύκλῳ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἱερὰ περιελαύνωσιν. V. 7 Phido videtur fuisse unus ex *phylarchis*, quos præfuisse illis exercitiis novimus e Xenophonte libri cit. 1, 8. Verbis ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ καταβαίνειν illud equestris exercitii genus (cur id solum? *Both.*) indicatur, quod vocabant ἀποβατῶν ἀγῶνα. Lexicon rhetor. Bekkeri Anecd. p. 198, 11, Ἀποβατῶν ἀγών · ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἅρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνέβαινον διὰ τροχοῦ καὶ κατέβαινον. Ad quod genus certaminis spectat Alexidis et Diphili fabularum titulus Ἀποβάτης. » *E M.* Versu 9 inserui γ'. V. 12 libri corrupte σπλ. ὀπτᾶται χναυώ (sic A, χαύνω PVL). Meinek. maluit χναῦμ' ἥρπασται. V. Schneideri Lex. v. Χναυρὸς, unde etiam Dind. arcessivit χναύρ'. V. 15 scripsi φύστης. Codd. tautologice φύσκης. V. 17 ἐξερρ. Eustath. ad Odyss. p. 7119, 43 explicat ἐξηντλήθη, καὶ ἔξω πίθου ἐφάνη. V. 18 λέπεται recte Meinek. pro λείπεται. « Verbum (inquit) proprie significat ἀποτυλοῦν (ἀναφλᾶν Schneider.), deinde generatim ad veneream petulantiam translatum est. Athen. 14, p. 663, C, allato Alexidis loco, in quo mulieres προπόσεις πίνειν, λέπεσθαι, et ματτυάζειν jubentur, hæc addit : τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς. » V. 19 codd. AB μειράκιον, ceteri μειρακίου. Correxit Schweigh. V. 20 Dobræus πάντ' ἔστ' ἔνδον. V. 21 putida est librorum lectio μέμνησ' (vel ut AB μέμνησθ') ἃ λέγω; πρόσεχ' οἷς φράζω. Scribo

μνήμων σὺ λόγων πρόσεχ' οἷς φράζω.

V. 22 αὔτως Jacobs. pro αὐτὸς, quod alienum. V. 23 libri βλ. δεῦρ' εἴπως αὐτὰ φράσεις. Meinek. auctore Dobr. δευρί· πῶς αὐτὰ φράσεις; V. 25 similiter Aristoph. Ran. 1426 et 1427 nostræ ed. Versus 27 et 28 inepte sic leguntur

ὡς τῶν ὄψων ἐφθῶν ὄντων,
ὀπτῶν ὄντων, ψυχρῶν ὄντων.

V. 29 vulgo λέγων et ἐλαία. V. 31, 32 θύννου ... γόγγρου. « Eosdem pisces eodem ordine recenset Ephippus Cydone, fr. 1. V. 33 scripsi φοξῖνος ex Dalecampii testimonio. Nostri libri φοξίχινος. *Phoxinus* fluviatilis piscis est, de quo Aristot. H. A. 6, 12, 2; 13, 2, etc. V. 35. Athen. 7, p. 301, D : ἠλακατῆνες. Μνησ. Ἱπποτρόφῳ « Σκόμβρος, θύννος (sic), κωβιὸς, ἠλακατῆνες· » unde nostro loco restituit Casaub.; nam libri ἠλακατῖνος. Verba κωβιὸς, ἠλακατῆνες, κυνὸς οὐραῖον ascivit Menander Athenæi 7, p. 301, D. Quæ v. 36 sequuntur τῶν καρχαριῶν (sic Schweigh. pro καρχαρίων) usque ad κόκκυξ v. 39 iterum apposuit Athen. 7, p. 322, E, ubi de σαύρῳ pisce agitur. V. 38 βρέγχος pro βρίγχος Dindorf. ex libro 7 et Ephippi loco ibidem. Porro versus 40 et 41 apposuit Athen. etiam p. 329, D : ubi pro θρᾶττα v. 41 Dorotheum refert legisse θέττα, sive malo codice usum, sive quod ipse nominis θρᾶττα insolentia offensus ita correxisset. Quod v. 40 post σπάρος additum legebatur σκάρος, delevit Schweigh. abestque libro 7. Versibus 40-44 paucis mutatis usus est Ephippus. » *E M.* Conf. etiam Aristoph. Holcad. fr. 12. Versu 38 suspectum τρίγλη producta penultima. Τριγόλα, cuculus, piscis commemoratur ab Athen. p. 324, F. Versu 43 πουλυπ. Meinek. pro πολυπ. V. 45 idem criticus restituit ἄρκτος. Cod. B ἄρτος, ceteri ἄρτοι. Sed panes jam supra v. 11 memorati, et piscis nomen requiritur. V. 47 « οἰὸς dixit penultima brevi, ut Eubulus Pann. 4 οἴας, quod frustra tentavit Pors. (Cf. ann. ad Iliad. 23, 792, Philisci Incert. 2. *Both.*). Versus 52-55 habet omisso nomine poetæ Eust. ad Odyss. 5, p. 1524, 8. V. 53 δεύει Dind. pro εὔει. Aristoph. apud Pollucem 7, 24 :

βράττω, μάττω, δεύω, πέττω.

Versus 54 et 55 sic exhibent libri

χαίρει, παίζει, πηδᾷ, δειπνεῖ,
πίνει, σκιρτᾷ, λορδοῖ, κεντεῖ, βινεῖ.

Quorum postremum seclusit Meinek.; ego cetera quoque τοῦ λορδοῖ glossemata. V. 56 ἀγαναὶ Jacobs.

---

cantio, sonitus, strepit, spirat;
et casiæ ex terra marina Syria advectæ
filia sancta nares quassat,
libanotidis, mari, myrrhæ, calami,
styracis, lindi.
Talis domos nebula tegit,
omnium jucundorum plena.

Libri ἄγαν αἱ. Possis etiam ἅμα γ' αἱ. V. 57 vulgo μολπᾷ, κλαγγᾷ. Nominativos præbuit cod. C et Eust. cod. A μολπή, κλαγγή. Omnes autem θράττει, νεῖται, πνεῖται, quorum secundum jàm seclusit Meinck. Sequentes versus 58-61 sic scribuntur in libris :

κούραν κασίας
ἀπὸ γᾶς ἁγίας ἀλίας Συρίας
ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ
λιβάνου, μάρου, σμύρνης, καλάμου,
στύρακος, βάρου,
λίνδου, κίνδου, κισθοῦ, μίνδου.

In quibus primum recte Meinek. : « fortasse κούρα κασίας, ut odor casiæ filia dicatur. » V. 59 Dalecamp. tentabat ἀπὸ γᾶς Ἀσίας. Delendum erat autem manifestissimum glossema ὀσμὴ σεμνή, quod ipsa dialecto proditur. Deinde βάρου haud dubie ortum ex μάρου, in libris scripto μακροῦ (emendavit Dalecamp.). Libri στύρακος καὶ βαρολίνδου, Eustath. autem ad Iliad. 2, 656, p. 315, 18, et cod. C στύρακος, λίνδου, prorsus ut nos. Postrema κίνδου, κισθοῦ, (alii codd. μισθοῦ), μίνδου, clarum est orta fuisse ex λίνδου : exsulare jussi ab librariis immissa, non scripta a poeta. « Hesych. Μᾶρον : ὄρος. καὶ πόα. Eam herbam describit Dioscorid. 3, 49, et ad unguenta adhibitam esse docet Plinius 12, 24 ; 13, 1 et 2. Cf. Salmas. De homonymis silv. iatr. p. 12. Eust. ad Odyss. 5, 66, p. 1524, 12 : λίνζος ἀνθηρόν τι εὐῶδες, ὁμώνυμον Λίνδῳ, τῇ Ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δὲ οὐ πάντως κόπρος ἡ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ παρ' ὑπόνοιαν, ἀλλ' ἡ λεγομένη διαλελυμένως μὲν καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη, περὶ δὲ κίνδου ζητητέον. » *E M.* V. 63 ἀγαθῶν friget post ἀγαθῶν πλήθη, v. 51. Quare scribam ἀγανῶν.

V. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΗΣ

Ælianus H. A. 13, 4, de callionymo pisce (de quo bis Aristoteles in H. A.) : οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ ἀμνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπερτέρων (meliorum) ἰχθύων πανθοινίαις (vitiose libri μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθ. π.), ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον, Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μούσαις, Μνησ. δὲ ἐν τῷ Ἰσθμιονίκῃ. Athen. 7, p. 282, D confert Mein.

VI. ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ.

Schol. Aristoph. Avium 471 : τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζώων εἰσὶν Αἰσώπειοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Συβαριτικοί. εἰσὶ δέ τινες, οἳ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι Συβαρίτιδας (intell. ἱστορίας vel quiddam simile. Meinek. requirebat Συβαριτικούς) καθάπερ Μνησίμαχος (ita Menagius pro Μνησίλοχος) ἐν Φαρμακοπώλῃ.

VII. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

« Argumentum fabulæ ad Macedoniæ regem pertinuisse haud temere conjicias. » *Mein.*

1.

Athen. 10, p. 421, B : Μνησ. δὲ ἐν Φιλίππῳ διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα κόρον ἐν τοῖς δείπνοις παράγει τι συμπόσιον, πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλόμενον, καὶ ὡς ἀληθῶς ... πολέμου ἐργαστήριον. λέγει δ' οὕτως,

Ἆρ' οἶσθ', ὁτιὴ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη,
οἳ τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα,
ὄψον δὲ δᾷδας ἡμμένας καταπίνομεν;
ἐντεῦθεν εὐθὺς ἐπιφέρει τραγήματα
ἡμῖν ὁ παῖς μετὰ δεῖπνον ἀκίδας Κρητικὰς,
ὥσπερ ἐρεβίνθους, δορατίων τε λείψανα
κατεαγότ', ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια, καὶ
θώρακας, ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας
καὶ τόξα, καταπέλταισί τ' ἐστεφανώμεθα.

Versu 1 libri plures μαχητέον, quare Porsonus

— Ἆρ' οἶσθα σὺ
ὁτιὴ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μαχητέον.

V. 2 frustra inculcatus articulus, et perperam ξίφη positum in thesi. Scribo igitur

οἳ ξιφίδι' ἂν δειπνοῦμεν ἠκονημένα,

quod Meinek. recepit ex Eust. ad Iliad, 16, 764, p. 1085, 47 : nam Athenæi libri ἠκονημένοι. « Hæc dicta putes a milite jactatore Macedonici exercitus, vel ab ipso Philippo. » *E M.* V. 9 unus cod. C καταπέλταις δ', reliqui -λται vel -λταις δ'. Correxit Porson.; ego τ' pro δ' posui.

2.

Ib. p. 418, B : καὶ Φαρσάλιοι δὲ κωμῳδοῦνται ὡς πολυφάγοι. Μνησ. γοῦν ἐν Φιλίππῳ φησὶ

PHILIPPUS.

1.

Scin', viros tibi esse impugnandos,
qui gladios cœnamus acutos,
et pro opsonio faces incensas bibimus?
inde statim bellaria puer affert
nobis post cœnam sagittas Creticas,
tanquam cicera, et lanceolarum reliquias
fractas; cervicalia vero scuta habemus
et thoraces, tum ad pedes fundas
arcusque, et catapultis coronati sumus.

— α. Τῶν Φαρσαλίων
ἥκει τις, ἵν' αὐτὰς τὰς τραπέζας καταφάγῃ;
β. Οὐδεὶς πάρεστιν. α. Εὖ γε δρῶντες! ἆρά που
ὀπτὴν κατεσθίουσι πόλιν Ἀχαϊκήν.

Versu 2 αὐτὰς excidisse videtur inter -α et τάς. Libri ἵνα τάς. Minus verosimiliter Grotius ἵνα καὶ τὰς τρ. κατ. PVL καταταφάγοι.

3.

Athen. 9, p. 387, B, de phasianis disserens: Μνησ. δ' ἐν Φιλίππῳ (εἷς δὲ καὶ οὗτός ἐστι τῶν τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητῶν) φησὶ

— Καὶ τὸ λεγόμενον
σπανιώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα,
ὡς φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς.

Versu 2. « Notum est proverbium γάλα ὀρνίθων de rebus raris et pretiosis: v. ann. ad Menandri fragm. p. 275 seq. ed. pr. Malim autem σπανιώτατον. » *E M.* Versu 3 libri, ὡς et καὶ confusis (de quo in indice Aristoph.), præbent καὶ φασ.

4.

Ib. p. 338, B, de Dorione aulœdo: ὅτι δ' ἦν ὁ Δωρίων οὗτος ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητος, φανερὸν ἐξ ὧν λέγει Μνησ. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φιλ. δράματι,

Οὐκ ἄλλα καὶ τῆς νυκτός ἐστι Δωρίων
ἔνδον παρ' ἡμῖν, λοπαδοφυσητής.

Versu 1 scribam Οὐκ ἄλλα, i. e. οὐκ ἄλλως. Libri Δωρ. ἐστὶν ἔνδον, quæ in ordinem redegit Porson. Verba Coqui, assentientis alicui, qui dixerat, Dorionem semper esse apud illum. V. 2 ridicule λοπαδ., non αὐλοφυσητής, tibiarum inflator, sicut consentaneum fuisset. Versum suppleturus verosimiliter scribas λοπαδοφυσητής γέ τις: facile enim hæc neglecta fuerint post -της. Eustath. ad Hom. p. 1151, 13: ἐκ τῆς φύσης δὲ καί τις ὀψοφάγος λοπαδοφυσητὴς ἐσκώφθη.

EX INCOGNITA FABULA.

Schol. Hom. Iliad. 14, 232: Μνησ. ὁ κωμικὸς περὶ ὕπνου διαλεγόμενός φησιν, ὅτι

Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Sic libri pro captu quidem imperiti artis grammatici. Scribendum est,

Ὕπνος (δὲ) θανάτου μικρά τινα μυστήρια.

Τὰ ortum videatur ex τινά, quod *insignem rem* significare dicas, ut in locis illis, quæ laudat Herm. ad Viger. ann. 112, pag. 731. « Hunc versum servavit etiam Eust. p. 981, 3. Plut. Consol. p. 107, D: Οὐκ ἀμούσως ἔδοξεν ἀποφήνασθαι ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. » *E M.*

LXIX.

PHILISCUS.

« Hunc quoque mediæ poetam comœdiæ fuisse, fabularum tituli indicant, quos hoc ordine recenset Suidas: Ἄδωνις, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὄλυμπος, Πανὸς γοναί, Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναί, (γοναὶ) Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος. Sic etiam Eudocia, nisi quod omisit Ἑρμοῦ καὶ Ἀφρ. γονάς. Philiscum floruisse circa olymp. 100 (ante Chr. 379-376), colligas ex Plinio H. N. 35, 10, ubi quæ Parrhasii tabula commemoratur, in qua Philiscum et Liberum patrem, adstante Virtute, pinxerit, eam tabulam ad hunc nostrum spectare monuit Næk. Sched. crit. p. 26. Cf. Sillig. Catal. Artif. p. 320. — *Themistoclem* ut ab nostro Philisco scriptam fuisse credam, vix a me impetro, ac valde vereor ne Philisci tragici fabula illa fuerit: historicorum enim argumentorum, a Tragicis græcis tractatorum, exempla quædam posui Miscell. quæst. 1, p. 30. » *E M.* Φιλάργυροι, sive (quod Mein. malit) Φιλάργυρος, drama nescio quo casu omissum est apud Suidam et Eudociam.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ.

Stob. Floril. 73, 53, cum lemmate Φιλίσκου Φιλαργύρων (Mein. Φιλαργύρῳ).

Εἰς τὸ μεταπεῖσαι ῥᾳδίως, ἃ βούλεται,
πιθανοὺς ἔχειν εἴωθεν ἡ κλίνη λόγους.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stob. Floril. 29, 40, cum lemm. Φιλίσκου.

2.

— a. An Pharsaliorum
venit aliquis, ut ipsas mensas devoret?
b. Nemo adest. a. Bene faciunt! igitur
assatam aliquam comedunt urbem Achaicam.

3.

— Et, quod rarius esse
dicitur, adest avium lac,
siquidem phasianus bene deplumatus.

4.

Non aliter; etiam noctu Dorion est
intus apud nos, patinarum inflator.

EX INCERTA FABULA.

Somnus autem mortis parva quædam mysteria.

AVARI.

Ad dissuadendum facile, quæ vult,
probabilia verba lectus habere solet.

Οὐκ ἔστιν, ὦ μάταιε, σὺν ῥαθυμίᾳ
τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν.

2.

Anthol. Palat. cap. 11, 441.

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Prior Aristophanes dixit Πειραιεῖ media brevi Pac. 145, ubi v. ann., et alii a Porsono et Meinek. collati.

3.

Dicæarchus Vita Græc. p. 30 ed. Buttm. : δουλεύοντες γὰρ (Chalcidenses Euboici) πολὺν ἤδη χρόνον, τοῖς δὲ τρόποις ὄντες ἐλεύθεροι, μεγάλην εἰλήφασιν ἕξιν τοῦ φέρειν ῥαθύμως τὰ προσπίπτοντα. ὁ στίχος Φιλίσκου·

Χρηστῶν σφόδρ' ἔσθ' ἡ Χαλκὶς Ἑλλήνων πόλις.

4.

« Dubitanter his addo Polluc. 3, 56 : τοῦτο... πολιτογραφεῖν Φίλιστος καλεῖ, ubi cod. Falkenb. super στ habet σκ. » *Mein.*

LXX.
SIMYLUS.

« Hunc poetam archonte Diotimo, h. e. Olymp. 106, 2 (ante Chr. 355) fabulas docuisse, manifestum est e titulo ap. Bœckh. Inscriptt. 1, p. 353, ubi ex fabulæ indice extremæ tantum litteræ σιᾳ supersunt. Bœckhius Ἐφεσίᾳ fuisse conjicit. Idem cum Salmasio Simylum hunc non diversum fuisse suspicatur a Simylo histrione tragico. Quod mihi haudquaquam probabile videtur, qui non credam alium unquam histrionem tragicum simul comœdiarum actorem fuisse : quam in rem Platonis loco uti licebit, Polit. 3, p. 395, B : ἀλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί. » *E M.*

ΜΕΓΑΡΙΚΗ.

Pollux 10, 42 : τάχα δὲ καὶ περιστρώματα· εἴρηται γὰρ παρά τε Φιλίστου ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ ἐν τῇ Σιμύλου Μεγαρικῇ.

LXXI.
SOPHILUS.

« De hoc ita Suidas : Σώφιλος, ὄνομα κύριον, Σικυώνιος ἢ Θηβαῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ Κιθαρῳδός, Φίλαρχος (apud Athen. Φύλαρχος), Τυνδάρεως ἢ Λήδα, καὶ Δηλία (ita Kuster. e codd. pro Δημία, quod servat Eudocia), ὥς φησιν Ἀθήναιος, καὶ Χειρίδιον (immo Ἐγχειρίδιον, ut Athen.; inepte Eudocia Χοιρίδιον) καὶ Παρακαταθήκη, quam et ipsam citat Athen., qui præterea commemorat Sophili Συντρέχοντας et Ἀνδροκλῆ. Eandem fab. eidem Valcken. restituebat 2, p. 67, F : τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτῦσαι) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ,

— ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω καλῶς,

corrigens παρὰ Σωφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ. Sed ea valde dubia conjectura est. *Citharœdi, Tyndarei* vel *Ledæ*, et *Deliæ*, nullum hodie in Athenæi exemplaribus vestigium. Denique Sophili Γάμοι (sic) laudatur a Diogene Laert. 2, 120 : προσεσκώφθη δὲ (Stilpo philosophus) ὑπὸ Σωφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμῳ (ita Cobet.; codex Reg. γάμοι, ceteri γάμου, vulgo Γάμοι)·

Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος·

At pro Σοφίλου cod. Arund. et ed. Frobeni Φίλου, quod in Διφίλου cum Aldobrandino mutavit Menag., et recte quidem, ut opinor, siquidem Stilponem floruisse constat sub Ptolemæo Sotere et Demetrio, Antigoni filio, vix ut Sophilus, quem circa olymp. 108 (ante Chr. nat. 347-344) vixisse suspiceris, Stilponem commemorare potuerit. Adde quod Γάμος in Diphili fabulis recensetur ab Athenæo, et Διφίλου nomen in Φίλου abiit etiam in ejus libris 4, p. 133, F, et 6, p. 226, E : quanquam, quum illud Διφίλου mera conjectura e Φίλου effictum sit, non minus probabiliter nomen Philemonis, cujus notissima fabula est Γάμος, reponendum conjicias. » *E M.*

I. ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ.

1.

« In hac fabula demagogorum Atticorum furores exagitatos existimem. » *Mein.*

Athen. 3, p. 123, E : τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ μετάκερας Ἀθηναῖοι καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ.

2.

Idem 6, p. 228, B, et inde Eust. ad Iliad. p. 867, 60 : τὸ δὲ ἔθος τοῦτο καὶ Ἀθήνησιν εἶναι ἀξιοῖ Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ ὀψονόμους * ἀξιῶν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύ' ἢ καὶ τρεῖς. Fortasse Soph. dixit

---

EX INCERTIS FABULIS.

1.

O stolide, non sic agitur, ut molli otio
Præmia laborum non laborantes ferant. H. Gr.

2.

Piræeus nux est magna et vacua.

3.

Optimarum Chalcis est civitas Græcorum.

Ὑπὸ τῆς (δὲ) βουλῆς ὀψονόμους δύ' αἰτιῶ γ' αἱρεῖσθ' ἄν, ἢ καὶ τρεῖς.

II. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Athen. 10, p. 431, A, de mixtura vini ἴσον ἴσῳ vocata (v. Aristoph. Plut. 1128) disserens: Σώφιλος ἐν Ἐγχειριδίῳ,

Συνεχὴς ἄκρατος ἐδίδοτ', ἴσον ἴσῳ· πάλιν
τὴν μείζον' ᾔτουν.

Versu 1 modulatius scribetur

Συνεχὴς ἐδίδοτ' ἄκρατος, etc.

III. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Athen. 14, p. 640, D, de ἐπιδορπίσματι disserens: Σώφ. ἐν Παρακαταθήκῃ,

Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστιν Ἑλλήνων ἀεὶ
συνάγειν· τὸ πρᾶγμα χάριεν, οὗ « Χίου δύο
κυάθους », ἀνεβόησέν τις, « ὑπόχει! κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ, ἵν' ἐκεῖ κατακλιθεὶς
ἐπιδορπίσηται τὰς ὑείας ματτύας. »

Versu 2 οὗ Χίου pro οὐχὶ Dobr. Advers. 2, p. 348. V. 4. *Tanagra*, Bœotiæ mediterraneæ oppidum, non modo gallis gallinaceis, sed etiam formosis mulieribus (velut Corinna, γυναικῶν τότε καλλίστη τὸ εἶδος, Pausan. 9, 22, 3) clara fuit. « Ταναγρικὴ γυνὴ ex Menandro affertur a Stephano Byz. v. Τανάγρα. *Tanagræam meretricem* dixit Cicero Or. Pro domo cap. 3. » *E M.* Versu 5 pessime librarii ὀνείας ματτ., quasi asinos edissent Græci. Confundi solent υ, ου, ον, in codicibus; inde error: nam suillæ carnes expetebantur: v. Aristoph. Eq. 340, etc.

IV. ΣΥΝΤΡΕΧΟΝΤΕΣ.

Athen. 3, p. 125, E: ἐν δὲ τοῖς ἐπιγραφομένοις Συντρέχουσι κνισολοιχίαν εἴρηκεν (Soph.) ἐν τούτοις,

Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας
χορδήν τιν' αἱματῖτιν αὑτῷ σκευάσαι
ἐκέλευσε ταυτηνί γε.

Versu 3 libri ταυτὴν ἐμέ (με cod. B). Schweigh ταυτηνί.

V. ΦΥΛΑΡΧΟΣ.

1.

Athen. 3, p. 100, A, de usu verbi χορτάζεσθαι dicens: Σώφ. δ' ἐν Φυλάρχῳ (sic) libri hic et sequenti loco: utrobique Dindorf. Φιλάρχῳ),

Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής· τὰ προοίμια
ὁρῶ........ χορτασθήσομαι.
Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στρηνιῶ!

Versu 3 στρηνιῶ, v. Antiph. Διδύμων 1, schol. Ar. Pluti 176.

2.

Ib. p. 125, E: ὁ κνισολοιχός ἐστι παρὰ μὲν Σωφίλῳ δ' ἐν Φ. οὕτως,

Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοιχος.

Sumpsit hinc Eustath. p. 1817, 38. Κνισ., cf. Amphidis Γυναικομαν. 2.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 54, F: Θεόφραστος δ' ἐν Φυτικοῖς (De plantis 8, 5) τῶν ἐρεβίνθων τινὰς καλεῖ κριούς. καὶ Σώφ.,

Ὁ πατὴρ ὁ ταύτης πολὺ μέγιστός ἐστί (τις)
κριὸς ἐρέβινθος.

Malim Πατὴρ ὁ ταύτης. In fine versus τις quomodo

ANDROCLES.

2.

A senatu eligendos esse censeo
duo, vel etiam tres, opsonomos.

PUGIO.

Continuum dabatur merum, par pari: rursus
majorem *calicem* poscebam.

DEPOSITUM.

Suave quidem est compotare cum viris
Græcis. Quam libenter auditur, si quis ibi clamat:
« Chii duo cyathos suffunde! comissari enim
ad Tanagricam oportet eum, ut ibi accumbens
suillas mattyas superedat. »

CONCURRENTES.

Leno enim gulosus me
farcimen quoddam ex sanguine sibi
parare hoc jussit.

TRIBUI PRÆFECTUS.

1.

Voratio larga erit: procœmia
video. . . . . pabulabor.
Per Bacchum, viri, jam gestio!

2.

Opsophagus es et nidoris linctor.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pater hujus feminæ maximum est
cicer arietinum.

neglectum sit, apparet. « Ab arietini capitis similitudine hoc ciceris genus appellatum esse scribit Plinius H. N. 18, 12, 32. Comparatio spectat fortasse ad hominis salacitatem, siquidem ἐρέβινθος familiare Comicis pro αἰδοίῳ. » *E M.* Conf. Aristoph. Acharn. 756, etc.

2.

Athen. 4, p. 158, A :

Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ 'στὶν, Ἀρχάγαθόν τ' ἔφη
καί που γεγραφέναι τῆς νόσου πεπαυμένον
ῥοφοῦντ' Ὀρέστην,

φησὶ Σώφ. ὁ κωμῳδιοποιός. Libri Ἀρχ. ἔφη πο γεγραφέναι ἧς καὶ ῥοφοῦντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ, etc. Recte, ut videtur, Schweigh. Archagathum intelligit medicum illum, cujus mentionem fecit Plinius in H. N. Dobræus de *Agatharchi* (sic enim corrigit) pictura quadam cogitabat, quæ hic rideretur.

—

LXXII.

SOTADES.

« Atheniensis, mediæ comœdiæ poeta, probe distinguendus (v. Athen. 7, p. 293, A) a Sotade Maronita, cantilenarum ionicarum scriptore celeberrimo, cui Comici Ἐγκλειομένας et Παραλυτρούμενον male tribuunt Suidas v. Σωτάδης et Eudocia p. 384. » *E M.*

I. ΕΓΚΛΕΙΟΜΕΝΑΙ.

1.

Athen. 7, p. 293, A : Σωτάδης... ποιεῖ καὶ αὐτὸς ἐν Ἐγκλειομέναις (οὕτω γὰρ ἐπιγράφει τὸ δρᾶμα) τοιάδε μάγειρον λέγοντα·

Καρῖδας ἔλαβον πρῶτον· ἀπεταγήνισα
ταύτας ἁπάσας. Γαλεὸς εἴληπται μέγας·
ὤπτησα τὰ μέσα, τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν
ἕψω, ποιήσας τρῖμμα συκαμίνινον.
Γλαύκων φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο
ἐν λοπάδι μεγάλῃ ταῦτα, λιτῶς προσαγαχλόην, κύμινον, ἅλας, ὕδωρ, ἐλάδιον. [γὼν
Λάβρακα μετὰ ταῦτ' ἐπριάμην καλὸν σφόδρα·
λιπαρᾶς δι' ἅλμης ἑφθὸς ἔσται γ' ἐν χλόῃ.
Ἀποδοὺς δ' ὅσ' ἦν τιν' ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτάν', ἃς
τρίγλας καλὰς ἠγόρασα καὶ κίχλας καλὰς,
ἔρριψα ταύτας ἐπὶ τὸν ἄνθραχ', ὡς ἔχει,
ἅλμῃ τε λιπαρᾷ παρατίθημ' ὀρίγανον.
Ταύταις προσέλαβον σηπίας, καὶ τευθίδας·
ἀστεῖον ἑφθὴ τευθὶς ὡνθυλευμένη,
καὶ πτερύγι' ἁπαλῶς σηπίας ὠπτημένα.
Τριμμάτιον ᾠκείωσα τούτοις ἀνθινὸν
παντοδαπόν· ἑψητῶν δὲ μετὰ ταύτας τινῶν
ὀξὺ, λιπαρόν θ', οὕτως ἔδωκα χυμίον.
Γόγγρων ἐπὶ τούτοις ἐπριάμην παχὺν σφόδρα,
(κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρᾳ,)
κωβίδι' ἄττα, καὶ πετραῖα δή τινα
ἰχθύδια· τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία
ἐμόλυν' ἀλεύρῳ (λευκὰ) τοιούτῳ τινὶ,
πέμπω τε ταῖς καρῖσι τὴν αὐτὴν ὁδόν.
Ἀμίαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα,
θρίοισι πάντη γ', ἅλις ἐλαδίῳ διεὶς,

2.

Tragica res est lens, et Archagathum quidam
scripsisse dixit, hanc sorbentem nescio quî
Orestem morbum removisse.

INCLUSÆ.

1.

Squillas sumebam primum : patinis has
injeci omnes. Galeus sumptus est magnus :
assavi media, et ceteras quisquilias
coquam, facto intrito e moris.
Glaucorum affero capita duo prægrandia
hæc in magna patina, simpliciter additis
herbis, cumino, salibus, aqua, oleo aliquo.
Deinde lupum emi pulcherrimum ;
in pingui muria et herbis coquetur.
E verubus autem abstractis assis, quotquot erant, quos
mullos venustos turdosque venustos emi,
eos injeci carbonibus, ut sunt,
muriaque pingui origanum appono.
His assumebam sepias et loligines :
elegans res est cocta loligo farta,
et pinnulæ sepiæ tenere assatæ.
Intritum hisce accommodavi floridum
omnigenum, et postea pisciculorum quorundam
acrem, opimum, sic dedi succulum.
Congrum præter hæc emebam valde crassum,
(hunc suffocavi in muria floridiore,)
gobiones quosdam et petrarum scilicet aliquot
pisciculos ; horum abscissa crania conspersi
(alba) frumento quodam hujusmodi,
mittoque eos squillis eadem via.
Amiam quoque viduam, animal pulcherrimum,
oleo satis rigatam, velut pannis omnino

ἐσπαργάνωσα, περιπάσας ὀρίγανον,
ἐνέκρυψά θ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν.
Ἀφύαν θ' ἅμ' αὐτῇ παρέλαβον Φαληρικὴν,
(εἷς κύαθος ἐνταῦθ' ὕδατος ἐπιχυθεὶς πολὺ,)
τεμὼν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης, καὶ πλείονα,
κἂν ᾖ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω.
Τί λοιπόν; οὐδὲν ἄλλο. Τοῦτ' ἔσθ' ἡ τέχνη,
οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, οὐδὲ δι' ὑπομνημάτων.

In his plura sunt, quod proverbii loco dici solet, arena sine calce. Ea supplevi, condidi, correxi, interpunxi, ut sine offensione legerentur. Loquitur autem Coquus, frequens in his comœdiis persona, res gestas narrans, artemque suam prædicans. Igitur libri versu 1 ἀπετηγάνισα, quod correxit Meinek., Casaubonus autem quod v. 4 legebatur τρίμμα συκάμινον. Versu 5 libri γλαύκου, quod mutavi, ne quis ineptus bicipitem glaucum somniaret. V. 7 ἐλάδιον recte Casaub., pro ἔλαιον, quod inconcinnum. Versus 9-11 sic legebantur

ἔσται δι' ἅλμης λιπαρὸς ἐφθὸς ἐν χλόῃ.
Ἀποδοὺς ὅσ' ἐστὶν ἀπ' ὀβελίσκων ὀπτανὰ,
τρίγλας etc.,

'Απ' ὀβελ. quidem a Schweigh. repositum pro ἀποβελισον. Quæ multo reddidi concinniora. V. 14 libri ταύταισι πρ. V. 15 ἐφθὴ Dobræus pro eo quod est in libris ὤφθη. Eorundem ἁπλῶς versu 16 correxit Dindorf. Versus 18 et 19 ita scribebantur ex correctione Dobræi,

παντοδαπόν· ἑψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινὰ,
ὀξυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον.

Cod. A δὲ μετὰ ταῦτ' αστινα. B δὲ ταῦτ' ἀστίνα. Vulgo δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστίν. Ταύτας, intell. σηπίας et τευθίδας. Sed alter quoque versus laborabat. Versu 24 vulgo :

ἐμόλυν' ἀλεύρῳ.... τοιούτῳ τινί.

Verosimile est, λευκὰ forte neglectum esse post λεύρῳ. Τοιούτῳ, dictum putes *tostum* frumentum, colore ab albis craniis discrepans. V. 26 « χήραν, i. e. *inconditam*. Simililer ὀρφανὸν ταρίχιον dixit Pherecrates Autom. 4, 4, et de amiæ σκευασίᾳ Archestratus Athen. p. 278, C :

ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῷ.
Μὴ τυρὸν, μὴ λῆρον, ἁπλῶς δ' οὕτως θεραπεύσας
ἐν συκῆς φύλλοις σχοίνῳ κατάδησον ἄνωθεν,
εἶθ' ὑπὸ θερμὴν ὦσον ἔσω σποδόν. » *E M.*

Versu 27 libri θρίοισι ταύτην ἅλας, quorum posterius correxit Porson., prius ego. V 30 ἀφύην malit Meinek. V. 32 ad λεπτὴν intelligas forte μερίδα, nisi potius legendum sit λεπτὴν τὴν χλόην.

2.

Antiatt. p. 102, 28, Κλέπτρια : Σωτ. 'Εγκλειομένοις (sic). « Dubium est utrum hic 'Εγκλειομέναις, an apud Athen. fragm. 1 'Εγκλειομένοις scribendum sit. » *E M.*

II. ΠΑΡΑΛΥΤΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 368, A, de usu nominis παροψὶς agens : Σωτ. δ' ὁ κωμικὸς ἐν Παραλυτρουμένῳ,

Παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ·
τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ.

Quod jurisconsulti dicere solent, *extra ordinem*, h. l. tropice mensam secundam significat. *Crobylus* hic non est ὀψοποιὸς Æliani V. H. 4, 16, sed nescio quis, tunc notus, gulo vel parasitus.

LXXIII.

TIMOTHEUS.

« Suidas : Τιμόθεος Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Πύκτης, Παρακαταθήκη, Μεταβαλλόμενος ἢ Μεταφερόμενος. καὶ Κυνάριον Τιμοθέου δρᾶμα, ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς αὐτοῦ (6, p. 243, D). Ceterarum fabularum nihil servatum est. Πύκτης in Timoclis fabulis connumeratur. Παρακαταθήκην docuerunt Aristophon, Sopater, Sophilus, Timostratus, Μεταφερομένους Posidippus. » *E M.*

ΚΥΝΑΡΙΟΝ.

Athen. 6, p. 243, C, de Chærephonte parasito : Τιμόθεος Κυναρίῳ,

Πειρώμεθ' ἀποδύντ' ἐς τὸ δεῖπνον ἀπιέναι!
ἐς δ' ἑπτάκλινον δ' ἐστὶν, ὥς ἔφραζέ μοι,
ἂν μὴ παράβυστός που γένηται Χαιρεφῶν.

---

involvi, et, circumsparsam origano,
abscondidi, ut titionem, in cinere multo.
Et in apuam una cum illa sumptam Phalericam,
(unus hic cyathus aquæ infusus multum est,)
herbis secatis teneris pluribusque,
vel duas cotylas capientem lecythum inverto.
Quid plura? nihil aliud. Hæc est ars,
non ex apographo, neque ex commentariis.

INIQUIUS REDEMPTUS.

Paropsis esse videor Crobylo :
hunc cœnat; me edit extra ordinem.

CATELLUS.

Conemur instructi ad cœnam ire!
erit autem septem lectorum, ut mihi dicebat,
nisi forte inferciatur Chærephon.

Versu 1 ἀποδύντ', *exuti*, ut pugiles aut gladiatores nudi, h. e. metaphorice *parati*, etc. Libri ἀποδόντες, quod emendavit Schweigh. V. 3 *Chærephon*, non discipulus scilicet Socratis (Aristoph. Nub. 104), sed similis tunc quidam Crobylo apud Sotadem Παραλυτρουμένῳ. Libri errore frequente, qui metro arguitur, ἐὰν μὴ π.

EX INCERTA FABULA.

Appendix Florent. Stobæi Gaisf. p. 23, 7, cum lemmate Τιμοθέου.

Θεῶ! πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων Ἔρως,
ὁ (δὲ) Κύπριδος κυναγὸς, ἡ φρενῶν ἀκὶς,
ὁ μὴ τίων θεοῖσιν ὁρκίων δίκας.

Versu 1 codex θ' ὁ πτερ. Meinek. ἔσθ' ὁ πτερ., *hic quem tu vides*, *Amor est*. Verosimilius videtur θ' ὁ ortum esse ex θεῶ. Præterea ἰξὸς, i. e. ὁ ἰξὸς, scribendum fuit pro ἰξός. Ordo : ἰξὸς ὀμμ. Ἔρως (ἐστὶ) πτερωτός. Adspicere jubetur aliquis Amorem pictum. V. 2 codex ὁ κύπριος. « Κύπριδος legendum, si Attici poetæ locus est. » *E M.* Suffulsi vacillantem versum. V. 3 τίων scripsi. Codex metro corrupto τίνων priore longa. « Memorabilis audacia metaphorarum. Timothei comici num sit locus, vehementer dubito; nec vero lyrico poetæ tribuerim cum Bergkio Corp. p. 863, qui Οὔθ' ὁ πτερ. Ad tertii versus sententiam facit versus proverbialis

Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. »

E M.

LXXIV.

TIMOCLES.

« Timocles Atheniensis, recentiorum unus Comicorum maxime ingeniosus atque elegans, summæque simul dicendi libertatis, qua Demosthenem, Hyperidem, Callimedontem, aliosque perstrinxit. Cum Antiphane memorat Plutarch. Vitt. oratt. p. 845, B. Suidæ errorem, duos distinguentis hujus nominis Comicos, quorum alteri tribuit. Δημοσατύρους, Κένταυρον, Καυνίους, Ἐπιχαιρέκακον, Φιλοδικαστὴν, Πύκτην, alteri autem Διονυσιαζούσας, Πολυπράγμονα, Ἰκαρίους, Δῆλον, Λήθην, Διόνυσον, Κονίσαλον, Πορφύραν, Ἥρωας, Δρακόντιον, Νέαιραν, Ὀρέστην, Μαραθωνίους, hunc igitur errorem post Meursium et Kusterum recte notavit Schweigh., non distincto tamen Comico Timocle a Tragico ignotiore, cujus mentionem facit Athen. 9, p. 407, B (Τιμοκλῆς ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής· ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας [intell. ποιητής]). Quem Photius Bibl. cod. 167, p. 113 ed. Bekkeri, inter poetas a Stobæo excerptos enumerat, Timocles a Comico non differt. Timoclem Syracusanum, Orphicorum librorum scriptorem, laudat Suidas; alium cognominem Photius Epist. 55, p. 111, qui quidem insignis mendaciorum architectus fuit, Ὀφιοχανῶν ἐκείνων, οὓς αὐτὸς ὑπεστήσατο (h. e. *esse credidit*, fortasse Ophiophagos ad sinum maris Rubri, de quibus Plin. H. N. 6, 29), γένος καὶ φύσιν καὶ πολιτείαν καὶ μάχας καὶ νίκας καὶ βίων αἰῶνας καὶ ἡλικίας καὶ εὐδαιμονίας, οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ φυτῶν καὶ ζώων καὶ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ ἀέρος, καθ' ὑπερβολὴν ψευσμάτων τερατευσάμενος. » *E Mein.*, qui de titulis comœdiarum qui traduntur accurate agit in Hist. crit. p. 428-433.

I. ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

Athen. 7, p. 300, A, de Ægyptiorum superstitione afferens testimonia : Τιμοκλῆς δ' ἐν Αἰγυπτίοις,

Πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειεν ἶβις, ἢ κύων;
ὅπου γὰρ εἰς τοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς
ἀσεβοῦντες οὐ διδόασιν εὐθέως δίκην,
τίν' αἰελούρου βωμὸς ἐπιτρέψειεν ἄν;

« Versu 2 ABCP εἰς θεοὺς ὁμολ. Edd. olim εἰς θεοὺς τοὺς ὁμολ. Casaub. delevit θεούς. Confirmavit Phædrus Epicureus De nat. deorum p. 25 ed. Peters. (Vol. Hercul. p. 154) : διόπερ ἔμοιγε τὸ τοῦ Τιμοκλέους εἰρημένον ἐν Αἰγύπτῳ (sic) δράματι περὶ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ θεῶν ἐπὶ τούτους ἐπέρχεται μεταφέρειν, ὅπου γὰρ κτλ. V. 4 αἰελούρου (attice : v. Arist. Acharn. 826) cod. A et Vol. Hercul., ubi superest Α.Ε.ΟΥΡΟΥ. Codd. PVL αἰλούρου, inconcinne et ἑλληνικῶς, ut Aristoteles H. A. 5, 2, 3, etc. » *E M.* Ibidem libri mendose ἐπιτρίψειεν. Imo ἐπιτρέψειεν, *ad se converterit*, velut servaturus? Grotius altero male probato :

altare felis quomodo aliquem everterit?

II. ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Pollux 10, 154 : οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγγείου γλωττόκομον παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὑρεῖν, ὡς ἐν τῷ Τιμοκλέους Βαλανείῳ « Καὶ τὸ γλωττόκομον (libri γλωττοκομεῖον) βαλανεύεται. » Ineptam sententiam emendes scribendo

---

EX INCERTA FABULA.

Specta! alatus *est* viscus oculorum Amor,
Cypridisque venator, animorum acies,
qui diis non reddit rationem juramentorum.

ÆGYPTII.

Quomodo igitur servaverit ibis, aut canis?
ubi enim qui in confessos deos
peccant, non dant extemplo pœnas,
quemnam felis ara ad se convertat?

Καὶ γλωττοκομεῖον (οὖν, ἐν ᾧ) βαλανεύεται.

Immissa illa facile exciderint : cf. Lysipp. com. Βάκχαις 4, eodem loco, et, monente Mein., Lobeck. ad Phryn. p. 98.

III. ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

Athen. 7, p. 295, B, de galeo pisce : Τιμ. δ' ἐν Δακτυλίῳ φησὶ

Γαλεοὺς (καλοὺς) καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν
ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται.

Iterum apponit Athen. 9, p. 385, A, ob ὀξυλιπάρου mentionem. Utroque loco libri Δακτύλῳ, quod correxit Casaub. Versu 1 similia γαλεοὺς et καλοὺς (v. Cratini Incert. 178 etc.) alteri offecit alterum. Τῶν, i. e. τούτων.

IV. ΔΗΛΟΣ (?).

Athen. 8, p. 341, E : καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ ῥήτωρ ὀψοφάγος ἦν, ὥς φησι Τιμ. ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ (sic libri), διηγούμενος τοὺς παρὰ Ἁρπάλου δωροδοκήσαντας· γράφει δ' οὕτως,

α. Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει.
β. Μακάριος, εἴπερ μεταδίδωσι μηδενί.
α. Καὶ Μοιροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ.
β. Ἀνόητος ὁ διδούς, εὐτυχὴς δ' ὁ λαμβάνων.
α. Εἴληφε καὶ Δήμων τι, καὶ Καλλισθένης...
β. Πένητες ἦσαν, ὥστε συγγνώμην ἔχω·
α. Ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει.
β. Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ,
ὀψοφάγος, ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους.

Titulus abhorrens ab argumento, nec verosimile est Δήλιος. Malim Κηλὸς, h. e. εὔκηλος, ἀδιάφορος, *tranquillus*, *deleniens*, qualem se ostendit altera harum personarum, altera irata oratoribus corruptis ab Harpalo aliisque ducibus Alexandri M. Harpalus quidem, præfectus ejus, cum maxima parte opum Babylone aufugit in Græciam, ibique acta est ejus causa olymp. 113, 2 (ante Chr. nat. 326); quo igitur tempore, vel paulo post, hanc fabulam actam esse animadvertit Meinek. De δ et κ permixtis v. Cratin. Thratt. 2. V. 3 « Μοιροκλῆς Valesius ad Harpocrat. p. 129, A et B libris confirmantibus. Reliqui Μητροκλῆς, C Μυροκλῆς. Cf. Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 79. » *E M.* Eum Alexander depoposcit in pœnam secundum Demosthenem et Arrianum. V. 5 sic codd. VL ; ceteri εἶτ' εἴληφε. Deinde τι pro τε Mein. et Dobr. *Demo* cognatus quidam fuit Demosthenis : quem cum Callisthene (de quo ad Antiph. Ἁλιευομ. 1, 10) Antipater sibi tradi jussit, teste Plut. Vit. Demosth. p. 856, E. V. 9 libri ὀψ. γὰρ ὥστε, sed glossema expunxit Casaub. « Ὥστε ... Σύρους, i. e, ut lari, piscium avidissimi, præ Hyperide Syri sint; qui piscium esu fere abstinebant : v. ann. ad Menandri fragm. p. 44 ed. pr. » *E M.* Cf. Ovid. Fast. 2, 474 seq.

V. ΔΗΜΟΣΑΤΥΡΟΙ.

« Δημοσάτυροι dici videntur demagogi populi turpiter obsequiosi, quos δημοπιθήκους dixit Aristoph. Ran. 1085, et simpliciter πιθήκους Phrynichus ap. schol. Av. 11. » *Mein.*

Athen. 4, p. 165, F, de Ctesippo, Chabriæ filio : Τιμ. δ' ἐν Δημοσατύροις φησὶν

— Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἐπιτρὶς κείρεται,
ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν ἀνδράσιν;

Versu 1 scripsi ἐπιτρίς. Libri vitiose ἔτι τρὶς vel τρεῖς. « De *Ctesippo* v. Menandri Org. fr. 1. In perditis atque effeminatis hominibus memoratur etiam a Libanio Orat. 19, p. 500, D, et Æliano H. A. 3, 42. Cf. Wolf. proleg. ad Demosthenis Lept. p. 53. » *E M.* Leptinen accusavit : v. Athen. 12, p. 552, etc.

VI. ΔΙΟΝΥΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Athen. 6, p. 223, B : Τιμ. δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς, κατὰ πολλὰ χρησίμην εἶναι λέγων τῷ βίῳ τὴν τραγῳδίαν, φησὶν ἐν Διονυσιαζούσαις,

Ὦ τᾶν, ἄκουσον, ἄν τί σοι μέλλω λέγειν!
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,

ANNULUS.

Galeos (pulchros), et batidas, et quotquot horum [generum
in acido ac pingui jure parantur.

DELUS (?).

a. Demosthenes habet quinquaginta talenta.
b. Beatus, si his impertit neminem.
a. Etiam Mœrocles multum auri accepit.
b. Insanus, qui dat; felix, qui sumit.
a. Accepit et Demo aliquid, et Callisthenes...
b. Pauperes erant, ut ignoscam.
a. Et gravis orator Hyperides habet.
b. Hic piscium venditores nobis ditabit,
opsonans ita, ut lari sint Syri.

DEMOSATYRI.

Et nonne Chabriæ filius Ctesippus ter tondetur,
inter feminas conspicuus, non inter viros?

MULIERES BACCHANALIA AGENTES.

Bone vir, audi, si tibi aliquid dicam!
homo animal miserum est natura,

καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
Παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
ταύτας· ὁ γὰρ * νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβών,
πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς ἅμα.
Τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς, πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
ὡς ὠφελοῦσι πάντας! ὁ μὲν ὢν γὰρ πένης,
πτωχότερον αὑτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει·
ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο·
ὀφθαλμιᾷ τις, εἰσὶ Φινεΐδαι τυφλοί·
τέθνηκέ τῳ παῖς, Νιόβη κεκούφικεν·
χωλός τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ·
γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
Ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφορὰς ἧττον στένει.

Eadem Stobæus Floril. 124, 19, cum lemmate Τιμοκλέους. Qui versu 1 pro μέλλω habet δοκῶ (quod in altera edit. prætulit Mein.) v. 11 οὕτω pro ἤδη, v. 12 Ἀλκμένωνα, v. 19 ἧττον στένει, quod merito placuit viro doctissimo præ ταυτολόγοις Athenæi ῥᾷον φέρει. Præterea v. 1 Mein. mallebat ἂν pro ἣν (sic enim libri), cui assentior. » Telephum Euripideum dicit : cf. Horatius A. P. 96, Ennius apud Leopard. Emend. 8, 24, Aristoph. Nub. 897, etc. » *E M.* V. 4 libri ἀνεύρατο, quod correxit Dindorf. Versus 5 negligenter scriptus. Malim

ταύτας· ὁ γὰρ ἰδίων (τε) νοῦς λήθην λαβών.

Versu 7 Meinck. malit παιδευθείς θ' ἅμα, præcedente autem versu ἀλλοτρίων scribendum censeo pro ἀλλοτρίῳ. Versum 11 inelegantem sic emendo

γενόμενον, ἤδη ῥεῖα τὴν πενίαν φέρει.

V. 12 sic Stob.; Athenæus ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς. Deinde ille Ἀλκμένων', qui non aliud sibi vult quam Athen. Ἀλκμαίων', et frustra esse judico Elmsleium ad Eur. Bacch. 337. Versum 14 sic scribo :

τέθνηκε παῖς, Νιόβη γε τὸν κεκούφικεν.

De *Œneo*, item Euripidis, v. 16, vide Aristoph. Acharn. 417. V. 19 συμφορὰς ῥᾷον φέρει Athen.; vide superius dicta.

VII. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Athen. 9, p. 407, E : ὅτι δὲ καὶ τῶν δήμων Ἀχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος, ὁ αὐτὸς ποιητής φησιν (Timocles) ἐν Διονύσῳ οὕτως,

α. Ὅ γ' Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ·
οὗτος δ' ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.
β. Πῶς, ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.
α. Θανατηγὸν ..... * καλὴν χύτραν φέρει.

Versu 1 libri ὁ δ' Ἀχ. quod mutavi ob ea quæ sequuntur v. 2, ubi νεώνητοι Σύροι significant, ni fallor, homines nequissimos, ut *Syri venales* apud Cic. De orat. 2, § 265. Versu 4 fuit quum legendum esse suspicarer

Θάνατον ὅτι κακαλιῶν (ἀεὶ) χύτραν φέρει.

Nota κακαλία, *cacalia*, e Dioscoride et Linnæo, qua voce generatim viles herbæ, pauperum interdum cibi, contemni videantur. Θάνατον *rem invisissimam* dixerit Noster, ut Alexis Æsopo. Θανατηγὸν glossema putes; ἀεὶ forte haustum fuerit ab antecedente vocabulo. » *Telemachi ollam* in proverbium abiisse docet Eust. ad Odyss. p. 1394, 26 : παροιμία ἡ λέγουσα Τηλεμάχου χύτρα ἐπὶ τῶν διὰ πενίαν ἐν ὀσπρίοις ἢ ὅλως εὐτελέσιν ἐδεστοῖς πολυφαγούντων, οὐκ ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ εἴληπται ἥρωος, ἀλλά τινος Ἀττικοῦ Τηλεμάχου, Ἀχαρνέως τὸν δῆμον. Hic enim Telemachus ridebatur ὅτι κυάμων χύ-

---

multasque ærumnas vita fert.
Solatia igitur curarum invenit
hæc : quippe mens, et propriorum oblita,
et alienis malis se confirmatam sentiens,
cum voluptate abit, simul edocta.
Specta enim primum, si vis, Tragicos,
quam juvent omnes! pauper scilicet
ubi accepit, egentiorem se Telephum
fuisse, jam facilius fert mendicitatem;
ægrotans aliqua insania Alcmæonem considerare [solet;
dolet ab oculis? Phinidæ erant cæci;
obiit puer patri? hunc Niobe erigit;
claudus est aliquis? Philoctetem intuetur;
senex aliquis et infortunatus est? edidicit Œneum.
Omnibus enim, quæ quis passus est,
aliorum majores calamitates reputans
suas ipsius clades minus deplorat.

BACCHUS.

a. Acharnensis quidem Telemachus adhuc con-[cionatur;
hic autem recens emptis Syris comparandus est
b. Quomodo, vel quo facto? nam scire volo.
a. Mortem enim (tussilaginum semper) ollam cir-[cumfert.

τρας ἀεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανέψια πορδὴν ἑορτήν. » *E Mein.*, qui nunc edidit

α. Θάργηλον οὗτος ἀγκάλῃ χύτραν φέρει,

de quibus vide H. Steph. Thes. v. Θαργηλία, p. 251 ed. novæ.

VIII. ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΝ

Athen. 6, p. 237, D : χαρακτηρίζει δ' οὐκ ἀρρύθμως τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις ἐστὶ, Τιμ. ἐν Δρακοντίῳ οὕτως,

Ἔπειτ' ἐγὼ παράσιτον ἐπιτρέψω τινὶ
κακῶς λέγειν; ἥκιστά γ'· οὐδέν ἐστι γὰρ
ἐν τοῖς τοσούτοις χρησιμώτερον γένος.
Εἰ δή 'στι τὸ φιλέταιρον ἕν τι τῶν καλῶν,
ἀνὴρ παράσιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τέλους.
Ἐρᾷς, συνεραστὴς ἀπροφάσιστος γίγνεται·
πράττεις τι, πράξει συμπαρὼν, ὅ τι ἂν δέῃ,
δίκαια ταὐτὰ τῷ τρέφοντι νενομικώς,
κἀπαινέτης θαυμαστὸς οἷος τῶν φίλων.
Χαίρουσι δείπνων ἡδοναῖς ἀσυμβόλοις·
τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, ἢ τίς ἥρως ἢ θεὸς
ἀποδοκιμάζει τὴν τοιαύτην διατριβήν;
ἵνα μὴ δὲ πολλὰ μακρολογῶ δι' ἡμέρας,
τεκμήριόν τι παμμέγεθες οἶμαί γ' ἐρεῖν
ὁ τῶν παρασίτων ὡς τετίμηται βίος·
γέρα γὰρ αὐτοῖς ταὐτὰ τοῖς τὠλύμπια
νικῶσι δίδοται χρηστότητος οὕνεκα,
σίτησις· οὗ δὲ μὴ τίθενται συμβολαὶ,
πρυτανεῖα ταῦθ' ἅπαντα προσαγορευτέα.

Dicta adversus contemptores parasitorum. Versu 2 γ' accessit ex BP. Versu 3 libri τοιούτοις. Immo oportebat ἐν τοῖς τοσούτοις, *inter tot* spectatores. Jocus. V. 4 libri minus bene εἰ δ' ἔστι. Quod sequitur τὸ additum a Casaub. Versu 5 occultata est in thesi vox gravissima παράσ. Scribo

παράσιτος (ἂν) ἀνὴρ τοῦτο ποιεῖ etc.

Versibus 6 et 7 ita Dindorf. pro γίνεται et πράσσεις. V. 9 vulgo, duriore asyndeto, ἐπαινέτης. Tum malim θαυμαστόν. Versu 10 « cod. B ἢ συμβόλοις pro ἀσυμβόλοις. Ante hunc versum forsan alius excidit, cujus in fine hæc verba fuerint τάχ' ἂν λέξαις ὅτι vel ἴσως λέξεις ὅτι. » *Mein.* Versu 11 corrigendum puto ἢ τίς ἥρως καὶ θεός. V. 13 libri ἵνα δὲ μὴ πολλὰ, quod facile emendavit Grotius. Sed inconcinna hæc judico, neque necessariam particulam δέ. Imo absorptum erat δὴ simili δι' :

ἵνα μὴ μακρολογῶ πολλὰ δὴ δι' ἡμέρας.

Versu 16 non videtur congruere pluralis γέρα ... ταὐτὰ cum singulari qui sequitur σίτησις. Scribam γέρας γὰρ αὐτοῖς ταὐτὸ τ. V. 17 libri εἵνεκα. « Οὕνεκα, quod posuit Dindorf., est ex solemni decretorum formula. » *Mein.* V. 18 libri negligenter οὐ γὰρ ... post γέρα γὰρ ... Sæpe δὲ et γὰρ commutata in scriptis. V. 19 libri ταῦτα πάντα προσαγορεύεται. Dedi melioribus numeris ταῦθ' ἅπαντα. Sequens vocabulum optime correxit Meinek. « Inest in hac argumentatione (v. 16-19) acumen sophisticum. Vis scire, ait, quanto in pretio sint parasiti? cogita eundem haberi honorem virtutis ergo parasitis, qui habetur Olympionicis : τὴν σίτησιν nempe et victum de alieno. Poterat objici, res dissimiles componi, quia parasiti quidem in privatorum ædibus os alienum rodant, at Olympionicæ in Prytaneo cibum capiant publicum. It iste obviam, et in loco ullum momentum esse negat : nam et vulgo illa omnia loca censeri prytanea ac solita nominari, ubi convivari licet nullis collatis symbolis. » *Casaub.*

XI. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

1.

Athen. 6, p. 240, E, de Tithymallo parasito testimonia Comicorum apponens : Τιμοκλῆς ... ἐν δ' Ἐπιστολαῖς,

Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἐρῶ! μὰ τοὺς θεοὺς,
Τιθύμαλλος οὐδεπώποτ' ἠράσθη φαγεῖν

DRACONTIUM.

Tandemne ego patiar, ut parasito quisquam
maledicat? minime : neque enim
inter tot homines utilius genus est.
Sane si quod bonorum est sodalis amor,
vir parasitus eum prorsus exercet.
Amas? simul amat sine excusatione;
agis aliquid? idem aget præsens, quo opus fuerit,
eadem, quæ qui nutrit, justa putans,
mirusque laudator amicorum.
Gaudent *parasiti* cœnarum deliciis sine symbola :
quis vero non *gaudet* mortalium, aut quis heros et deus
vilipendit ejusmodi voluptatem?
Ne multa garriam per totum diem,
maximum rei testimonium afferre me arbitror,
honorem, quo parasitorum fruitur vita :
præmium enim illis idem, quod
Olympionicis, datur bonæ frugis causa,
cibus : ubi vero non conferuntur symbolæ,
prytanea hæc omnia sunt appellanda.

EPISTOLÆ.

1.

Heu me miserum, ut amo! per deos,
Tithymallus nunquam tam vehementer cupivit

οὕτω σφόδρ', οὐδὲ Κόρμος ἱμάτιον λαβεῖν,
οὐ Νεῖλος ἄλφιτ', οὐ Κόρυδος ἀσύμβολος
κινεῖν ὀδόντας.

Versu 4 quum Α et Ν litteræ interdum commutatæ sint (v. ann. ad Aristoph. Plut. 179), malis Νῖνος, usitatum viri nomen; vel potius Νίλλος, ut νίλλου in codice A apud Euphronem Mus. fr. 6, Athen. 8, p. 343, B. Hoc ipso loco meliores codd. νεῖλλος. Sed in sequentibus male occultatum nomen Κόρυδος. Scribo

Οὐ Νίλλος ἄλφι, Κόρυδος οὔτ' ἀσύμβολος.

2.

Ib. p. 243, B : Τιμ. δ' ἐν Ἐπιστολαῖς καὶ ὡς Δημοτίωνι τῷ ἀσώτῳ παρασιτοῦντος αὐτοῦ (Chærephontis) μνημονεύει·

Ὁ Δημοτίων δὲ παραμενεῖν αὐτῷ δοκῶν
τἀργύριον οὐκ ἐφείδετ', ἀλλὰ παρέτρεφεν
τὸν βουλόμενον· * ὁ Χαιρεφῶν μὲν παντελῶς
οἴκαδε βαδίζειν ᾦετ', ὦ ταλάντατος.
Καὶ μὴν ἔτι (τοῦτό γ' ἔστ' ἀνάξιον μόνον)
τὸν παραμασήτην λαμβάνει δίκρουν ξύλον·
οὔτ' εὔρυθμος γάρ ἐστιν, οὔτ' ἀχρήματος.

Versu 1 vulgatum παραμένειν correxit Schweigh. Versus 3 et 4 vitium contraxisse apparet. De posteriore Dindorf. : « ᾦετ' V, ᾤετο BP, ᾤεθ' L. ὦ ταλάντατος BP, ὠταλάντατος V, et simili quodam modo videtur A. ὁ ταλ. L. » Corrigo

τὸν βουλόμενον· οἷ Χαιρεφῶν μὲν πάνθ', ὅπως
οἴκαδε, βαδίζειν ᾦετ' ἄν, ὁ ταλάντατος,

apta sententia quam in latinis reddidi. Versu 5 ἔτι τοῦτ' ἔστιν ἄξιον μόνον. Toupii est ἀνάξιον. V. 6 δίκρουν ξύλον tropice intelligas hominem; qui duplici modo vivere potest, sive ut parasitus, sive (οὐκ ἀχρήματος) ut liber. *Chærephon* recentior quidam dicitur, non ille Socratis amicus.

X. ΕΠΙΧΑΙΡΕΚΑΚΟΣ.

Athen. 6, p. 241, A, de Corydo parasito (cf. Epist. fr. 1) : μνημονεύει δ' αὐτοῦ Τιμ. ἐν Ἐπιχαιρεκάκῳ οὕτως,

Ἀγορὰν ἰδεῖν εὔοψον εὐποροῦντι μὲν
ἥδιστον· ἂν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον·
ὁ * γοῦν Κόρυδος ἄκλητος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
γενόμενος ὀψωνεῖ παρ' αὐτὸν οἴκαδε·
ἦν δὲ τὸ πάθος γελοῖον, οἶμαι· τέτταρας
χαλκοῦς ἔχων ἄνθρωπος, ἐγχέλεις ὁρῶν,
θύννεια, νάρκας, καράβους, ἡμωδία·
καὶ ταῦτα πάντη μὲν περιελθὼν ἤρετο,
ὁπόσου, πυθόμενος δ' ἀπέτρεχ' εἰς τὰς μεμβράδας.

Versu 3 modulatius legas ὁ Κόρυδος οὖν ἄκλ. V. 4 Schweighæus. malebat ὠψώνει. V. 5 scripsi οἶμαι. Inepte libri οἴμοι. V. 7 ἡμ. Casaub. pro ἡμωδία. V. 8 πάντη recte Dind. pro πάντα. Cod. P πάντα ἡμέν. V. 9 sic Casaub. pro ἀποτρέχεις in ABP, ἀπότρεχ' εἰς VL, ἀποτρέχει εἰς C.

Cum extremis Meinek. confert Pomponium ap. Non. v. *Revortit* :

Cœnam quæritat mœstus : si eum nemo vocat,
Domum revortit ad menam miser.

XI. ΗΡΩΕΣ.

1.

Athen. 6, p. 224, A, de verbis δοῦναι et ἀποδοῦναι a Demosthene oppositis lusus Comicorum afferens :

α. Οὐκοῦν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ
τὰ προσόντα φράζειν; πάνυ γε δράσω τοῦτό σοι.

---

vesci, neque Cormus vestem auferre,
non Nilus farinam, neque Corydus sine symbola
5 dentes movere.

2.

Demotion autem, mansurum sibi esse putans
argentum, ei non parcebat, sed simul nutriebat
id cupientes, quo Chærephon quidem pessimus
plane, ut domum, ire sibi videbatur.
5 Insuperque etiam (id quidem est maxime indi- [gnum)
convivam sumit, qui est biceps lignum :
neque enim vel commodus est, vel inops.

IN MALIS ALIENIS GAUDENS.

Forum videre opsoniis refertum fortunato quidem
suavissimum; si quis autem eget, miserrimum.
Corydus igitur invocatus, ut mihi videtur,
apud se ipsum opsonat domi;
5 fuit autem ridicula res, opinor : homo quattuor
æreos *nummos* habens, conspectis anguillis,
thynnorum frustis, torpedinibus, carabis, dentibus [dolebat;
et, hæc quanti constarent, ubique circumibat [quærens,
pretioque audito, ad membradas cucurrit.

HEROES.

1.

a. Nonne jubes nunc me omnia potius
quam præsentia loqui! plane hoc tibi faciam.

β. Καὶ πρῶτα μέν σοι παύσεται Δημοσθένης
ὀργιζόμενος. α. Ὁ ποῖος; β. Ὁποῖος ὁ Βριαρεύς,
ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων,
μισῶν λόγους ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε
* ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων.

Imo ἀντίθεον. Vituperatur enim Demosthenes, tanquam longe repetita tractare solitus, neque humaniter colloquens aut *divinum* appellans quenquam, sed bellum, h. e. lites rixasque, minitans. Opponitur autem Demosthenes Homero minime maligno, qui plures viros egregios ἀντιθέους dixit (v. Iliad. 1, 264; 10, 112; 11, 322; 16, 865; 21, 91; Odyss. 19, 216; 21, 254, etc.), quos quum induxisset ridicule noster, id significare videatur inscriptio dramatis. Versu 1 με τὰ πάντα libri. Articulum delevit Elmsl. Versibus 3 et 4 α. persona dicit, fore ut Demosthenes jam non succenseat alteri, quippe se imitato alienis rebus referendis. Verba ὁ ποῖος addiderunt Meinek. et Dobræus; ille ὁ Βριαρεύς. Libri ὁ Βριάρεως. Versum 7 supra correxi.

2.

Athen. 10, p. 455, F, de figurato usu dicendi disserens : Τιμ. δ' ἐν Ἥρωσιν,

— α. Ὡς δ' ἦν ἠρμένη
βίου τιθήνη, πολεμία λοιμοῦ, φύλαξ
φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας
τετράπεζος... β. Ὡς περίεργα, νὴ τὸν οὐρανόν,
ἐξὸν φράσαι « τράπεζα » συντόμως!

Cf. Eustath. ad Odyss. p. 1586, 20. Versu 2 libri λιμοῦ, quum sequatur vox βουλιμίας. V. 4 libri βουλιμίας

τράπεζα. β. Περιέργως (γε) νὴ τὸν οὐρανόν,

γε addito a Casaub. Quod vitiosum esse, ex alterius interlocutoris verbis luce clarius apparet.

XII. ΙΚΑΡΙΟΙ ΣΑΤΥΡΟΙ.

Ἰκαρίους Icari insulæ in mari Ægæo incolas dictos putes, fortasse piscatores.

1.

Athen. 8, p. 339, D : Πυθιονίκην δέ φησι (Antiphanes) φιληδεῖν ταρίχῳ, ἐπεὶ ἐραστὰς εἶχε τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱούς, ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις (ita Casaub. pro Νικοκλῆς ἐν Ἀχαρίοις) φησιν, « Ἄνυτος ὁ παχὺς πρὸς Πυθιονίκην ὅταν ἐλθὼν φάγῃ τι· καλεῖ γὰρ αὐτόν, ὥς φασιν (AB φησιν) ὁπόταν Χαιρεφίλου τοὺς δύο σκόμβρους ξενίσῃ μεγάλους ἡδομένη. » Sic quidem libri, verbis depravatis et temere trajectis, numeris nullis. Scribo

Ἄνυτος ὁ παχὺς πρὸς Πυθιονίκην ἦλθε, πᾶν
φαγεῖν· ἐκάλει γὰρ αὐτόν, ὅταν ξενίσῃ (ποτὲ)
τοὺς Χαιρεφίλου σκόμβρους δύ', ἡδομένη μέγα,
ὥς φασιν.

In quibus Casaub. scribi jussit μεγάλως, ad sensum recte, sed ἀμέτρως. Ceterum hæc Timoclis respexit Alexis in Epidaurio :

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους, ὅτι
εἰσήγαγεν τάριχος, οὓς καὶ Τιμοκλῆς
ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη
ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.

Rursus Athen. eodem loco : καὶ πάλιν

2.

Ἡ Πυθιονίκη δ' ἀσμένως σε δέξεται,
καί σου κατέδεται τυχὸν ἴσως, ἃ νῦν ἔχεις
λαβὼν παρ' ἡμῶν δῶρ'· ἄπληστός ἐστι γάρ·
ὅμως δὲ δοῦναί σοι κέλευσον σαργάνας
αὐτήν· τάριχος εὐπόρως γὰρ τυγχάνει
ἔχουσα, * καὶ σύνεστι σαπέρδαις δυσίν,
καὶ ταῦτ' ἀνάλτοις καὶ πλατυρρύγχοις τισίν.

---

b. Et primum quidem irasci tibi desinet
Demosthenes. a. Quis? b. Qualis Briareus,
catapultarum et lancearum devorator,
orationis osor homo, qui neminem unquam
« deo similem » dixit, sed bellum spectans

2.

— a. Ut autem ablata fuit
vitæ nutrix, inimica perniciei, custos
amicitiæ, medicus enecti bulimi
quadrupes.... b. Quantæ ambages, per cœlum,
quum breviter dici possit « mensa »!

ICARII SATYRI.

1.

Anytus obesus ad Pythionicen ire solebat, omnia comesurus. quippe invitabat eum, quando excipiebat
lætissima duos Chærephili scombros,
ut aiunt.

2.

Pythionice autem libens te excipiet,
et tua fortasse comedet, quæ nunc habes
a nobis accepta dona : insatiabilis enim est.
Jube tamen eam tibi dare
sargos : salsamentum enim abunde habet,
ut quæ convivet saperdis duobus,
et insulsis quidem et crassis rostris.

His verbis compellari videtur adolescens venustus, adhuc donis virorum locupletatus, nunc autem Pythionices amore flagrans. Versu 4 σαργάνας (sic enim Porson. pro σαργανίας) intelligo σάργους, nisi forte ponendum est σαργίνους media brevi. V. 5 libri solœce ταρίχους. V. 6 aptius est ἔχουσά γ', ὡς σύνεστι σαπέρδαις δυοῖν. Præstat ὡς causale, siquidem apud saperdas salsamento abundare per jocum dicitur meretrix. Καὶ et ὡς sæpius confusa : v. Anaxandr. Incert. 7, etc. Mein : « Anytum quum παχὺν dicit, dubitari potest, *obesum*, an *opulentum* significare voluerit poeta. Σκόμβρους autem vocat Chærephili filios eodem sensu, quo in altero fragmento dicuntur τάριχος et σαπέρδαι, quæ stultorum hominum sunt convicia : v. Casaub. h. l. et ad Athen. 3, p. 119, C, collato etiam Alexidis Epidaurio. »

3.

Athen. 8, p. 342, A : καὶ Ὑπερείδης δὲ ὁ ῥήτωρ ὀψοφάγος ἦν, ὥς φησι Τιμ. ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ ... καὶ ἐν Ἰκαρίοις δὲ ὁ αὐτὸς ποιητής φησι

Τόν τ' ἰχθυόρρουν ποταμὸν Ὑπερείδην πέρα,
ὃς, * ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου
κόμποις παφλάζων, ἠπίοις πυκνώμασιν
* πρὸς πᾶν δύσας ἔχει,
μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος.

Versu 1 extremo et initio 2 libri πέρασον σηπίαις, pro quo Jacobsius πέρα, ὃς ἠπίαις. Pro repetito ἠπίοις versu 3 Dobræus αἱμύλοις. Versu 4 sic Schweigh.; libri προσπανδύσας. Exclusis glossematis ego sic scribo,

ὃς, ἠπίοισιν ἔμφρονος πυκνώμασι
λόγου παφλάζων, πρός τε πᾶν δύσεις ἔχων.

Quæ in latinis reddo.

4.

Athen. 9, p. 407, F, de Telemacho Acharnensi disserens, allato Timoclis fragmento e Dionyso, ita pergit : ἐν δ' Ἰκαρίοις σατύροις φησὶν

Ὥστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν· ἰκτεράσας δ' (ἂν) ἀθλίως
πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδω, κεἶθ' ὁ Θουδίππου Κλέων
παντελῶς ἔπηξεν ἡμᾶς· εἶθ' ὁ λιμὸς ἥπτετο,
ἔφερέ τ' οὖν με (πρὸς Δίωνα) τὸν διάπυρον· ἀλλὰ γὰρ
οὐδ' ἐκεῖνος οὐδὲν εἶχε. Πρὸς δὲ τὸν χρηστὸν δραμὼν
Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρόν τε κυάμων καταλαβὼν
ἁρπάσας, τούτων ἐνέτραγον· ὁ δ' ὄνος, ἡμᾶς ὡς ὁρᾷ
(εἰσθορεῖν), Κηφισόδωρος περὶ τὸ βῆμ' ἐπέρδετο.

Versu 1 posui ἰκτεράσας. Libri mendose νυκτερεύσας, ν littera adhærente, qua finitur ἡμῖν, tum ι in υ, α in ευ, mutato. Inserui ἄν. V. 2 pro vulgatis librorum εἶτα Θούδιππος ὁ λέων ingeniose Bergkius εἶθ' ὁ Θουδίππου Κλέων. « Vult enim poeta, *tum vero frigus me vexavit*, pro ipso frigore ludibrii causa Cleonem nominans. Cleonem vero intelligit eum, in quem Isæus composuit orationem de Astyphili hereditate, in qua oratione Cleo disertim Thudippi filius vocatur § 17, aliisque locis. Qui Thudippus fortasse is est, quem Athenienses olymp. 115, 3 (ante Chr. natum 317) simul cum Phocione supplicio affecerunt; v. Plut. Vit. Phocionis c. 35 et Apophth. p. 189, B. » *E M*, Versu 4 libri ἐφέρετο πρὸς Δίωνα. V. 5 « χρηστὸν dicit fortasse *fatuum* : v. Ruhnken. ad Tim. p. 132. » *Mein.* Cf. etiam Lethen fabulam. V. 7 ἐνέτραγον ex B codice Dind. pro ἀνέτραγον. V. 8 εἰσθορεῖν forte neglectum esse mihi visum est post similia ὡς ὁρᾷ. Lacunoso versui Meinek. succurrens minus probabiliter : ὡς ὁρᾷ, (ὥσπερεὶ) Κηφ., recte autem articulum ὁ delens, qui in libris est ante Κηφ. De Cephisodoro oratore citat Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 82, et commode a Bergkio allata Harpocrationis verba p. 171 : Κηφισόδωρος ... κεκωμῴδηται δὲ οὗτος ὡς ὀνώδης.

3.

Piscibusque fluentem Hyperidem fluvium transi,
qui, lenibus prudentis orationis modulationibus
æstuans, et accessus ad omnia habens,
mercede accepta rigat campos datoris.

4.

Ita ut nihil habeam apud nos : ictero autem misere laborans
primum quidem ægre dormio, et deinde Thudippi Cleon
prorsus nos congelabat : postea fames me prehendit
rapuitque hinc ad Dionem fervidum : sed
ne is quidem habuit quidquam : quare ad bonum Telemachum
Acharnensem cucurri, et fabarum acervum, quem inveneram,
abreptum devoravi ; asinus autem, ut nos videt (irruere), Cephisodorus gradu *tam magno* attonitus, pepedit

XIII. ΚΑΥΝΙΟΙ.

Caunus urbs antiqua in ora Cariæ.

Athen. 6, p. 240, D, de Tithymallo parasito : Τιμ. ... ἐν ... Καυνίοις,

Ἤδη προσενήνεκται· τί μέλλεις; σπεῦδέ τι,
ὦ 'τᾶν! ὁ γὰρ Τιθύμαλλος οὕτως ἀνεβίω
κομιδῇ τεθνηκὼς, τῶν ἀν' ἐκτῇ τοὐβολοῦ
θέρμους μαλάξας· οὐκ ἀπεκαρτέρησε γὰρ
ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκαρτέρησ', ὦ φίλτατε,
πεινῶν.

Versu 1 Προσενήνεκται intell. ἡ τράπεζα, mensa escaria. Libri μέλλει (quod correxit Jacobsius); σπεύδετε. Sæpius confusum τε et τι, *aliquantum* : v. Thuc. 2, 89, etc. V. 3 libri τῶν ἂν (Casaub. ἀν') ὀκτὼ τοὐβ. Scripsi ἐκτῇ pro ἐκτέα : v. grammaticos. V. 4 μαλάξας, sc. dentibus, lupinis manducatis, comesis. V. 6 bene Meinek. πεινῶν pro πίνων, quod prorsus alienum est : v. Aristophon Pythag. 1.

XIV. ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ἢ ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ.

Athen. 6, p. 240, D, item de Tithymallo parasito : Τιμ. Κενταύρῳ ἢ Δεξαμενῷ,

Τιθύμαλλον αὐτὸν καὶ παράσιτον ἀποκαλῶν.

Sic quidem libri, delitescente voce παράσιτον contra jus fasque poeticum. Scribo

Τιθύμαλλον, ἢ παράσιτον αὐτὸν ἀποκαλῶν.

Confusa sunt ἢ et καὶ, ut Aristoph. Eccles. 473. Ἀποκαλῶν deteriore sensu : v. Musgrav. ad Soph. « Ajacem versu 673. Apollodorus 2,5,5 : Ἡρακλῆς δὲ εἰς Ὤλενον πρὸς Δεξαμενὸν ἧκε, κἀκεῖ κατῴκει. καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι' ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίωνι Κενταύρῳ Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα. Ex quo conjicias, etiam Herculis magnas partes fuisse in hac comœdia. » *E M.*

XV. ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ.

Κονισαλὸς accentu mutato in nomine proprio. Etiam in Aristoph. Lysistrata, 915, scribendum Κονισαλὸς pro Κονίσαλος.

Athen. 10, p. 430, F, de variis modis vini miscendi : ἴσον ἴσῳ δὲ Τιμ. ἐν Κονισαλῷ (libri Κονισάλῳ),

— Πατάξω σ' ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις
μεγάλοις ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν φράσαι.

Libri πατάξω τ', litteris σ et τ commutatis, ut sæpe; cf. Neæræ 2. Πατάξω dictum est κατ' ἐξοχὴν pro πατάξας ἀναγκάσω. « Formula ἴσον ἴσῳ absolute utitur, ut Sophilus Enchir., Athen. 10, p. 431, A (Συνεχῆς ἐδίδοτ' ἄκρατος ἴσον ἴσῳ), et alii. » *E M.*

XVI. ΛΗΘΗ.

Athen. 9, p. 407, C, de Telemacho Acharnensi (v. Icar. fr. 4), fabarum amatore eximio : Τιμ. ... ἐν μὲν δράματι Λήθῃ φησὶ

Μετὰ τοῦτό γ' αὐτῷ Τηλέμαχος συνετύγχανεν·
καὶ τοῦτον ἀσπασάμενος ἡδέως πάνυ
ἔπειτα « Χρῆσόν μοι σὺ, φησὶ, τὰς χύτρας,
ἐν αἷσιν ἕψεις τοὺς κυάμους. » Καὶ ταῦτά τε
εἴρητο, καὶ παριόντα Φειδίππον πάλαι,
τὸν Χαιρεφίλου, πόρρωθεν ἀπιδὼν, τὸν παχὺν,
ἐπόππυσ', εἶτ' ἐκέλευσε πέμπειν σαργάνας.

Versu 1 libri mendose Μετὰ τοῦτον. V. 4 libri ἐν αἷς συνῆψας. Scripserunt ἧψες, sed malui ἕψεις, commutatis, ut alias non semel, ε et η, ει et α. V. 5 libri εἴρηται et Φίλιππον, quod correxit Porson. In fine scripsi πάλαι. Vulgo πάνυ, ut v. 2, inepte quidem. Meinek. πάλιν. De *Phidippo* salsamentario cf. Alexis Agon. 5. Versu 6 malo ἐπόππυσεν, εἶτ'

XVII. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ.

Athen. 13, p. 570, F : ἢ ἥδιστόν ἐστί σοι, ὡς ἐν Μαραθωνίοις φησὶ Τιμ.,

---

CAUNII.

Jam apportata est *mensa* : quid cunctaris? festina [parumper,
o bone! nam Tithymallus sic revixit
plane mortuus, lupinis; quorum sextarius obolo [constat,
mollitis : scilicet non desperavit
ille, sed perduravit, carissime,
esuriens.

CENTAURUS vel DEXAMENUS

Tithymallum vel parasitum eum appellans.

CONISALUS.

— Feriam te paris pari mixti poculis
magnis, ut omnem veritatem dicas.

OBLIVIO.

Postea occurrit ei Telemachus,
quo amicissime salutato
deinde, « Commoda tu mihi, inquit, ollas,
in quibus coquis fabas. » Et hæc ut
dixit, simul modo prætergressum Phidippum,
Chærephili filium, e longinquo conspiciens, [crassum illum,
sibilavit; tum sargos mittere jussit.

Ὅσον μεταξὺ μετὰ κορίσκης καὶ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι! βαβαὶ,
ἡ στιφρότης, τὸ χρῶμα, πνεῦμα δαίμονος,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα, δεῖν δέ τι
ἀγωνιᾶσαι καὶ ῥαπισθῆναί σε, καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσὶν, ἡδύ γε,
νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον!

Versu 1 libri Θεόν. Quod in ὅσον mutavit Jacobsius. Cogitabam de Θεοῦ. Deorum enim dicuntur excellentia et beatissima quæque, velut *noctes cœnæque deûm* apud Horatium Sat. 6, 65. Plautus in re simili Curc. 1, 3, 11. *Sum deus*, h. e. fortunatissimus. Propertius eleg. 2, 12 :

Si dabit hæc multas, fiam immortalis in illis;
Nocte una quivis vel deus esse potest.

Ibidem apte dicatur καὶ μάλα χαμαιτύπης, ut μάλα πολὺς Iliad. 2, 798, etc. Μάλα et μετὰ etiam Odyss. 21, 93 confusa; inutile autem est, neque usitatum, alterum μετά. V. 3 πνεῦμα δαίμονος, h. e. πνεῦμα δαιμόνιον, ut δαιμονίοις ὄμμασιν Aristoph. Thesmoph. 125, etc. Perperam libri δαίμονες. V. 4 δέ τι Porsonus pro δ' ἔτι, Meinek. initio τό τε μὴ σφ. V. 5 libri ῥαπισθῆναί γε, quod correxi. V. 7 nomen Δία in thesi collocatum : malo νὴ τὸν μέγιστον Δία. « Attigit Timoclis locum Ruhnken. Epit. crit. p. 71 » *Mein.*

XVIII. ΝΕΑΙΡΑ.

1.

Athen. 13, p. 567, E : διὸ καὶ θρηνῶν τις αὐτὸν παράγεται ὑπὸ Τιμοκλέους ἐν Νεαίρᾳ,

— Ἀλλ' ἔγωγ' ὁ δυστυχὴς,
Φρύνης ἐρασθεὶς, ἡνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν
συνέλεγεν, οὔπω τ' εἶχεν ὅσαπερ νῦν ἔχει,
πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἑκάστῳ, τῆς θύρας
ἀπεκλειόμην.

Spectat huc Athen. etiam 13, p. 591, D : εἴρηκε δὲ περὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς (Phrynes meretricis) Τιμ. ὁ κωμικὸς ἐν Ν., etc. Cf. Ælian. V. H. 9, 32, Valer. Max. 4, 3.

2.

Suidas, Ἀνάριστος μᾶλλον ἢ ἀναρίστητος ... Τιμ. Νεαίρᾳ (ita pro νεαρὰν Leopard. Emend. 19, 7),

Ἔπειτα διὰ σὲ ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Libri διά τε. De qua confusione cf. Κονισ. fragm. Bernhardy διά γε ταῦτ'.

XIX. ΟΡΕΣΤΑΥΤΟΚΛΕΙΔΗΣ.

1

Athen. 13, p. 567, E : καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δ' Ὀρεσταυτοκλείδῃ ὁ αὐτὸς Τιμοκλῆς φησι

— Περὶ δὲ τὸν πανάθλιον
εὕδουσι γρᾶες, Νάννιον, Πλαγγὼν, Λύκη,
Γνάθαινα, Φρύνη, Πυθιονίκη, Μυρρίνη,
Χρυσὶς, Κοναλλὶς, Ἱερόκλεια, Λεπάδιον.

Versu 2 libri Λύκα. Nota *Lyce* ex Horatio, ut Chrysis ex Terentii Andria. Sunt η et α commutata. Mendo contrario schol. Arist. Nub. 766 ἡ λέξις pro Ἄλεξις, etc. V. 4 Λεπάδιον B codex, quod merito Mein. maluit præ vulgato Λοπάδιον. Idem conjicit Κοβαλίς. Nam cod. A κοναλίς. Dobræus Advers. 2, p. 342 : « Ridetur Tragici cujusdam (Æschyli, ut puto, Eum. 46 seqq.) descriptio Orestis, in templo Delphico inter dormientes Furias sedentis. Hinc autem intelligitur, argumentum fabulæ versatum esse in comparandis Oreste et Autoclida. » Meinekius Hist. crit. Com. p. 432 : « Autoclidem illum quum Æschines C. Tim. § 52 et Aristogiton ap. Harpocrat. p. 40, 15 testentur puerorum amoribus infamem fuisse, haud levis oboritur suspicio, ut apud tragicos poetas Orestem a Furiis propter parricidium, ita in hac comœdia Autoclidem propter puerorum amores a meretricibus vexatum fuisse : describitur enim in illis versibus, ex prologo, ut suspicor, petitis, Autoclides puerilium amorum causa vexatus a meretricibus, quæ, hominem persecutæ

MARATHONII.

Quantum interest cum virgine et cum
scorto noctem transigere! papæ,
firmitas, color, halitus divinus,
non nimis parata omnia, et quod necesse est, te aliquantum
pugnare ac virgari, plagasque
tenerarum manuum te accipere, suave quidem,
per magnum Jovem!

NEÆRA

1.

— At ego infelix,
Phrynen amans, quando adhuc capparin
colligebat, necdum habebat, quæ nunc habet,
plurima impendens singulatim, foribus
excludebar.

2.

Denique propter te jentaculo carens.

ORESTAUTOCLIDES.

1.

— Circa miserrimum autem
dormiunt anus, Nannion, Plango, Lyce,
Gnathæna, Phryne, Pythionice, Myrrhine,
Chrysis, Conallis, Hierocle a, Lepadion.

propterea, in Orthanæ, Conisali, vel Tychonis, antistitum pæderastiæ, sacrario, lassitudine oppressæ jam dormiunt. Nec defuisse novo illi Oresti judices, qui causam ejus cognoscerent, indicare videtur Harpocratio p. 146, 3.

2.

Παράβυστον : οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ια' (v. Pausan. 1, 28, 8.) ... μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμ. ἐν Ὀρεστ. Itaque Areopago poeta Parabystum, et Areopagitis undecimviros, substituit, qui de quibusvis maleficiis judicium exercebant. Fortasse autem non Æschyli, ut olim putabam, sed Carcini Tragici (conf. Hist. crit. p. 505 seqq.), vel Theodectæ vel Timesithei, Orestes intelligendus est. »

XX. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 8, p. 339, E : περὶ δὲ Καλλιμέδοντος τοῦ Καράβου, ὅτι καὶ φίλιχθυς ἦν, καὶ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, Τιμ. ἐν Πολυπράγμονι,

— Εἶθ' ὁ Καλλιμέδων ἄφνω,
ὁ * Κάραβος, προσῆλθεν, ἐμβλέπων δ' ἐμοί,
ὡς γοῦν ἐδόκει, πρὸς ἕτερον ἄνθρωπόν τινα
ἐλάλει, συνεὶς δέ γ' οὐδὲν εἰκότως ἐγώ,
ὧν ἔλεγεν, ἐπένευον διακενῆς· τῷ δ' ἄρα
βλέπουσι χωρὶς ἢ δοκοῦσιν αἱ κόραι.

Versu 2 scribendum est ὁ Καράβου. V. 3 ὡς γοῦν Porson.; vulgo ὡς δ' οὖν, « quarum particularum nullus hic locus est. » *E M.* V. 4 codd. BP συνεὶς δ', nonnulli συνιεὶς δ'. Prætulimus vulgatum : v. Bæhr. ad Herodot. 1, 24. V. 6 libri vitiose χωρὶς καὶ δοκ.

XXI. ΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Stobæus Floril. 96, 22, cum lemmate Τιμοκλέους Ποντικοῦ.

Πολλοὺς γὰρ ἐνίοθ' ἡ πενία βιάζεται
ἀνάξι' αὑτῶν ἔργα παρὰ φύσιν ποιεῖν.

« Eodem titulo inscriptæ fabulæ ferebantur Alexidis et Epigenis, quarum divinet argumentum, qui meminerit, Ponticos plerosque salsamentarios fuisse, vel philosophorum scholas Athenis frequentasse, fere ludibrio habitos ab nasutioribus Atticis. Diogenes Laert. 6, 1, 3, de Antisthene : πρὸς τὸ Ποντικὸν μειράκιον, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ, καὶ πυνθανόμενον, τίνων αὐτῷ δεῖ, ἔφη « Βιβλιδαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, » τὸν νοῦν παρεμφαίνων. Quibus adde Stratonici dictum Athen. 8, p. 351, E, et Gnathænæ apud Machonem Ath. 13, p. 580, F. » *E M.*

XXII. ΠΟΡΦΥΡΑ.

Vide *Xenarchi* fabulam cognominem.

XXIII. ΠΥΚΤΗΣ.

Athen. 6, p. 246, F : κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων εἰρήκασι, Τιμ. μὲν ἐν Πύκτῃ, ἐπισιτίους καλῶν αὐτοὺς ἐν τοῖσδε,

— Εὑρήσεις δὲ τῶν ἐπισιτίων
τούτων τινάς, οἳ δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι
τἀλλότρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων λέπειν
παρέχοντες ἀθληταῖσιν.

Versu 1 codd. nonnulli τε τῶν. V. 2 « ἐσφυδωμένοι, *cibis distenti et quasi tumentes.* Hesych. Διασφυδῶσαι : αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν. Casaub. scribebat ἐφηνωμένοι. V. 3 λέπειν scripsi pro (inepto) λέγειν. H. e. *verberare* : v. Plato com. in dramate inscripto Αἱ ἀφ' ἱερῶν Antiatt. p. 106. *Coryci* sunt sacci sabulo, vel farina, vel ficuum granis, pleni, quos a lacunari suspensos athletæ manibus verberabant et apprehendere studebant. Id ζυγομαχεῖν τῷ κωρύκῳ appellat Comicus incertus Aristot. Rhet. 3, 11. Cf. Antyll. in Matthæi Medicis Gr. p. 124, et Mercurial. De arte gymnast. 2, 5, p. 123. » *E M.* V. etiam Gesner. Thes. v. Corytus.

XXIV. ΣΑΠΦΩ.

Athen. 8, p. 339, A, de Misgola citharœdo, ἐσπουδακότι περὶ κιθαρῳδοὺς καὶ κιθαριστὰς ὡραίους : ... καὶ Τιμ. ἐν Σαπφοῖ φησὶν

Ὁ Μισγόλας οὐ προσιέναι σοι φαίνεται,
ἀνθοῦσι τοῖς νέοισιν ἠρεθισμένος.

CURIOSUS.

— Deinde statim Callimedon,
Carabi filius, advenit, meque adspiciens,
ut quidem videbatur, alterum quendam hominem
compellabat verbis, quibus nimirum a me non [intellectis
temere annuebam : spectant autem
ei pupillæ alio quam videntur.

PONTICUS.

Multos enim paupertas interdum cogit
indigna ipsis contra naturam facere.

PUGIL.

— Inveniesque horum convictorum
aliquos, qui cœnant distenti
aliena, pro corycis verberandos se
præbentes athletis.

SAPPHO

Misgolas manifesto ad te non accedit,
in florentibus adolescentulis commotus.

« De Misgola, inquit, nihil tibi (h. e. exoleto alicui pathico, vel ipsi Sapphoni vetulæ) timendum est [aut sperandum. *Both.*] : is enim adolescentulorum amore insanit. » *E M.* Cf. Antiph. Ἀλ. fr. 1, Mein. Hist. crit. Com. p. 386 seq.

XXV. ΣΥΝΕΡΙΘΟΙ.

Stob. Floril. 125, 10 : Τιμοκλέους Συνεργικά (fuit hoc procul dubio Συνεργικοί, quod glossema visum Meinek. probabiliter mutavit in Συνέριθοι) :

Τοῖς μὲν τεθνεῶσιν Ἔλεος ἐπιεικὴς θεός,
τοῖς ζῶσι δ' ἔφεδρος ἀνοσιώτατος Φθόνος.

Versu 2 egregie Meinekius δ' ἔφεδρος pro eo quod libri præbent δ' ἕτερον. Ex iisdem meliores (AB) ἀνοσιώτατος masculino; vulgo ἀνοσιώτατον. « Timocli idem locus tribuitur a Theophilo Ad Autolycum p. 378, F : τούτοις ἀκόλουθα εἴρηκε καὶ Τιμ. λέγων « Τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικὴς θεός. » *E M.*

XXVI. ΦΙΛΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Athen. 7, p. 245, B : ὅτι δ' ἦν ἔθος, τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια, καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμόν, εἰ κατὰ νόμον ἐστί, Τιμ. ἐν Φιλοδικαστῇ φησιν οὕτως,

Ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς
ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον, ἐφοδεύων ἐὰν
βούληθ' ὁ (γοῦν) γυναικονόμος ἀριθμὸν λαβεῖν
κατὰ τὸν νόμον τὸν καινόν, ὅπερ εἴωθε δρᾶν,
τῶν ἑστιωμένων. Ἔδει δὲ τοὔμπαλιν
τὰς τῶν ἀδείπνων ἐξετάζειν οἰκίας.

Versu 3 libri hoc ordine, λαβεῖν ἀριθμόν. Addidi γοῦν, quod forte exciderit ante γυν.

XXVII. ΨΕΥΔΟΛΗΣΤΑΙ.

Athen. 3, p. 109, C, ex Tryphone Alexandrino : παρὰ δὲ τὰς ὀπτήσεις ὀνομάζεσθαι ἰπνίτην (ἄρτον), οὗ μνημονεύειν Τιμοκλέα ἐν Ψευδολησταῖς οὕτως,

— Καταμαθὼν δὲ κειμένην
θερμὴν σκάφην θερμῶν ἰπνιτῶν ἤσθιον.

Mendosa hæc esse puto. Scribam cum tmesi (de qua Matth. Gr. § 594, 2)

— Κατὰ δὲ κειμένην
θερμῶν μαθὼν σκάφην ἰπνιτῶν ἤσθιον.

De comœdia inscripta Γεωργὸς v. fr. incert. 5.

INCERTORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

1.

Stob. Floril. 79, 17, cum lemmate Τιμοκλέους.

Ὅστις φοβεῖται τὸν πατέρα κἀσχύνεται,
οὗτος πολίτης ἀγαθὸς ἔσται κατὰ λόγον,
καὶ τοὺς πολεμίους δυνάμενος κακῶς ποιεῖν.

Versu 2 ὄντως πολ. codex A. Primum sic equidem scripserim :

Ὅστις φοβεῖται πατέρα, κἀπαισχύνεται.

2.

Ib. 91, 15, cum eodem lemmate.

Τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς·
ὅστις δὲ μὴ 'χει τοῦτο, μηδ' ἐκτήσατο,
οὗτος * μετὰ ζώντων τεθνηκὼς περιπατεῖ.

Versus 3 immodulate et contra artem procedit τῷ τεθνηκὼς occultato in thesi. Scribo

Οὗτος τεθνηκὼς περιπατεῖ ζώντων μέτα.

3.

Athen. 1, p. 25, F : μαρτυροῦνται γὰρ καὶ Χῖοι οὐκ ἔλαττον τῶν προειρημένων ἐπὶ ὀψαρτυτικῇ. Τιμ.

— Χῖοι πολὺ
ἄριστ' ἀνευρήκασιν ὀψαρτυτικήν.

Inusitatus modus loquendi ἀνευρήκασιν. Scribo ἂν

SOCII LABORIS.

Mortuis quidem Misericordia convenit dea,
viventibus autem assidet impiissimus Livor.

JUDICUM AMANS.

Aperite jam fores, ut ad lucem
magis conspicui simus, si circumiens
gynæconomus (quidem) numerare vult
secundum novam legem, ut solet,
convivantes. Deberet autem e contrario
incœnium domos explorare.

FALSI LATRONES.

— Quem stare videram
alveum lupinorum in furno coctorum edebam.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Qui patrem timet et reveretur,
is bonus civis erit, ut solent dicere,
et hostibus infestandis aptus.

2.

Argentum est sanguis et anima mortalibus;
qui vero id non habet, neque adeptus est,
ille mortuus circumit inter vivos.

3.

— Chii omnium
optime dixerunt de arte coquendi.

εἰρήκασιν. « Simonactides, artis culinariæ scriptor celeber (v. Pollux 6, 71), patria fuit Chius. » *E M.*

4.

Plut. Vit. decem oratt. p. 845, D, de Demosthene : προελθὼν πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας νεωτερικῶς τινα λέγων διεσύρετο, ὡς κωμῳδηθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους,

Μὰ γῆν, μὰ κρήνας, μὰ ποταμούς, μὰ νάματα!

Idem Vit. Demosthenis cap. 9 : Ἐρατοσθένης μέν φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λόγοις πολλαχοῦ γεγονέναι παράβακχον· ὁ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος, τὸν ἔμμετρον ἐκεῖνον ὅρκον ὀμόσαι ποτὲ πρὸς τὸν δῆμον, ὥς ἐνθουσιῶντα, « Μὰ γῆν ... νάματα. » Respicit hæc schol. Arist. Avium 196.

5.

Clemens Alex. Strom. 4, p. 204 Sylb., 566 Pott. : οἱ στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν γεωργὸν Τιμοκλέους τοῦ κωμικοῦ, « σῦκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι » προσοδεύουσι, καθάπερ ἐκ παμφόρου χωρίου. δι' ἣν εὐκαρπίαν ἐπιφέρει « Σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὐ γεωργίαν λέγεις. » Probabiliter Mein. ex his verbis collegit, nostrum edidisse fabulam inscriptam Γεωργός. Scribamus igitur κατὰ τὸν Γεωργὸν Τιμοκλέους, ipsius autem poetæ hæc tantum haberi possunt,

— Σῦκ', ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.
β. Σὺ μὲν εἰρεσιώνην, οὐ γεωργίαν λέγεις.

Notum est εἰρεσιώνην vocari ramum oleaginum vel laureum, lana obvolutum, quem, circumpendentibus arborum fructibus, ante januas ædium suspendere solebant ex oraculi præcepto ἀφορίαν deprecantes, v. schol. Aristoph. Eq. 725.

6.

Hesych. * Ἀπυξίνου : ἀπονεύρου. Τιμοκλῆς. « Probabiliter (? *Both.*) H. Stephanus ἀπεξίνου (ab ἀπεξινόω) et ἀπενεύρω. Codex Ἀποξῖνος : ἀπονεύρ·· Τιμοκλέους. » *Mein.*

—

LXXV.

XENARCHUS.

« Hunc mediæ poetam comœdiæ fuisse ostendit fragmentorum indoles, in quibus frequentes Tragicorum parodiæ, veterumque dubitatio, utrum Xenarcho an Timocli tribuenda esset fabula inscripta Πορφύρα. Meursii, Fabricii, aliorumque errorem, comicum poetam confundentium cum Xenarcho mimographo, Sophronis filio, attigit Hermann. ad Aristot. A. P. p. 93. » *E M.*

I. ΒΟΥΤΑΛΙΩΝ.

Athen. 2, p. 63, F, sed omisso titulo, quem e Suida addendum esse vidit Casaub., servavit hæc :

— Φθίνει δόμος,
ἀσυστάτοισι δεσποτῶν κεχρημένος
τύχαις, ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν
ἄστυτος οἶκον, κοὔτι βυσαύχην θεᾶς
Δηοῦς σύνοικος, γηγενὴς βολβός, σιφλοῖς
ἐφθὸς βοηθῶν, δυνατός ἐστ' ἐπαρκέσαι·
μάτην δὲ πόντου κυανέαις δίναις τραφεὶς
φλεβὸς τροπωτήρ, πουλύπους, ἁλοὺς βρόχων
πλεκταῖς ἀνάγκαις γ', ὡς τροχηλάτου κύτος
πίμπλησι λοπάδος στερροσώματον κόρην.

Versu 2 sic Dindorf. et Blomfield. Libri ἀσυντάτοισι, VL cum Eustath. p. 1283, 28 ἀστύτοισι. V. 4 scripsi οἶκον pro οἶκος, quanquam falsa scriptura deceptus etiam Eust. p. 862, 44. Ridicule nescio quis dæmon ἄστυτος Pelopidas invasisse dicitur ita, ut impotentes mares sterilesque feminas nec bulbi, nec polypi juvent. Polyporum hac in re usum ignoro ; nec præstiterim hæc, quæ Mein. annotavit ad v. 8 : « Quum τροπωτὴρ proprie sit lorum, quo remi ad scalmos alligati impelluntur et reducuntur, non male φλεβὸς τροπωτῆρα explices venæ alligatorem, quo nervus, tanquam remus, muliebri parti quasi paxillo ita inseritur atque illigatur, ut et impelli possit et reduci. » Eodem versu 4 libri κοὔτε. V. 5 σιφλοῖς Jacobs. pro mendoso φίλοις

4.

Per terram, per fontes, per amnes, per fluenta!

5.

— Ficus, oleum, caricas, mel.
b. Tu quidem iresionen, non agriculturam dicis.

BUTALIO.

— Perit domus
infirmis dominorum fatis,
perditorque non arrigens irruit
in Pelopidarum ædes, nec brevi collo
cohabitator deæ Cereris, terrigena bulbus, imbecillis
coctus auxiliator, quidquam juvare potest;
frustraque nutritus in maris cæruleis vorticibus
venæ alligator, polypus, captus in retium
plexis necessitatibus, velut fictilis cavum
patinæ, virginis implet durum corpus.

« Illud, ut de omni corporis vitio, ita etiam de ἀστύτοις recte dicitur. » *E. M.* Δηοῦς Schweigh. pro Δηοῦν. V. 8 βρόχων Porsonus pro βροτῶν. Versibus 9 et 10 libri ἀνάγκαις τῆς τροχηλάτου (C τροχηλάτης) κόρης πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος. Recte Lobeck. ad Phryn. p. 176 στερροσώματον. Correxi reliqua verba τῆς-κόρης, et male trajecta ordinavi.

II. ΔΙΔΥΜΟΙ.

1.

Athen. 15, p. 693, B : Ξέναρχος ἐν Διδύμοις,

Ὡς, εἴ ποτε, νυστάζειν γε κἀυτὸς ἄρχομαι·
συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς
ἡ τοῦ* δὲ σωτῆρος Διὸς τάχιστά τε
ἀπώλεσε ναύτην καὶ κατεπόντωσέν μ', ὁρᾷς.

Versu 1 libri mendose ὡς εὔποτε. Post hunc versum legitur ἡ τἀγαθοῦ δαίμονος, glossema verborum ἡ τοῦ σωτῆρος : v. schol. ad Aristoph. Pacem 300. Versum 3 sic scribo ἡ τοῦ Διὸς σω τῆρος, (ὃς) τάχιστά τε. Ὃς haustum ab -ος vicino. Lepide conjuncta σωτῆρος et ἀπώλεσε.

2.

Athen. 10, p. 426, B :

Πίμπλη σὺ μὲν ἐμοὶ, σοὶ δ' ἐγὼ δώσω πιεῖν!
ἀμύγδαλ' ἡμῖν παιζέτω παρ' ἀμυγδάλων·

ταῦτα δ' ἔφη Ξέν. ἐν Διδ.

Versu 1 libri Πίμπλα. Atticum restituit Meinek. V. 2 vulgo ἀμυγδαλῆ μὲν παιζ. παρ' ἀμυγδαλῆν. Παρ' (apud) ἀμυγδάλων, cf. Soph. Antig. 890, etc.

III. ΠΕΝΤΑΘΛΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 569, A : ἐπιτιμᾷ δὲ καὶ Ξέν. ἐν Πεντάθλῳ τοῖς παραπλησίοις συμβιοῦσι (male codd. παραπλησίως σοι βιοῦσι), καὶ ἐσπουδακόσι περὶ τὰς μεγαλομίσθους ἑταίρας, καὶ τὰς ἐλευθέρας τῶν γυναικῶν, ταυτὶ λέγων,

— Δεινὰ, δεινὰ, κοὐκ ἀνασχετὰ
ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι,
ὅπου, παρουσῶν μειράκων μάλ' εὐπρεπῶν
ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν, ἃς ἔξεσθ' ὁρᾶν
εἱληθερούσας, στέρν' ἀπημφιεσμένας,
γυμνὰς, ἐφεξῆς τ' ἐπὶ κέρως τεταγμένας,
ὧν ἔστιν ἐκλεξάμενον ἥ τις ἥδεται,
λεπτῇ, παχείᾳ, * στρογγύλῃ, μακρᾷ, ῥικνῇ,
νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ,
μὴ κλίμακα στησάμενον εἰσβῆναι λάθρα,
μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν εἰσδῦναι στέγης,
μηδ' ἐν ἀχύροισιν εἰσενεχθῆναι τέχνῃ·
αὗται βιάζονται γὰρ, εἰσέλκουσί τε,
τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι
« πατρίδια, » τοὺς δ' « ἀπφάρια », τοὺς νεωτέρους·
καὶ τῶνδ' ἑκάστην ἔστιν *ἀδεῶς, εὐτελῶς
μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πάντας τρόπους·
ἃς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἔστ', οὔτ' ἐρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς,
ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον,
τὰς πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι;

Versu 3 libri ὅπου γὰρ οὐσῶν. Correxit Meinek. Dobræus ὡς οὐ παρουσῶν. V. 4 scribam πορνείοισι, τὰς

GEMINI.

1.

Ipse enim quoque, si unquam, nutare incipio :
concussit me prorsus epota phiala
Jovis servatoris, qui et citissime
perdidit nautam me et mari mersit, ut vides.

2.

Imple tu quidem mihi, ego autem tibi dabo bibere!
amygdala nobis ludant apud amygdala.

QUINQUERTIO.

1.

— Mala, mala, nec tolerabilia
in urbe aiunt juniores,
ubi, quum venustissimæ puellæ
adsint in lupanaribus, has videre licet
ad solem, et pectore sine veste,
et nudas, ordine, aliam post aliam, stantes;
quarum qui elegit, quæ placuit,
gracilem, obesam, robustam, macram, rugosam,
juvenem, annosam, mediæ aliquam ætatis, maturiorem,
eum non oportet scalis positis clam ingredi,
neque infra per foramen tecti subire,
aut in palea importari per dolum :
ipsæ enim cogunt trahuntque intro
senes quidem, quos vocant
« paterculos, » et juniores « fraterculos ».
Et harum quamque parvo pretio videre licet
de die, ad vesperam, omni modo.
Quas autem neque videre est, neque amantem videre clare,
sed semper trementem atque metuentem,
illas quomodo unquam, o domina marina Cypri,
futuere poterunt, si Dracontiarum legum
meminerint concumbentes?

h. e. ταύτας. V. 5 sic Tyrwhittus; libri στέρνα τ' ἠμφιεσμ. V. 6 malim γυμνάς τ', ἐφεξῆς ἐπὶ κ. « Eodem versu Eubulus utitur in Nannio 4. Versum 9 affert Eustath. p. 883, 36. » *E M.* Versu 8 στρογγύλη : sed quis mulierem dicat στρογγύλην? potest ut Xenarchus dixerit σφριγανῇ, quod reddidi. V. 10 bene Mein. κλίμακα στησάμενον pro κλίμακ' αἰτησάμενον. V. 11 εἰσδ. Dobræus; libri ἐκδῦναι. V. 15 Eust. p. 1369, 29 : λέγει δ' ἀπφάρια κατὰ μέν τινας τὰ ἀδέλφια, μάλιστα δὲ τὰ, ὡς εἰπεῖν, πατέρια (paterna)· ἀπφῦς γὰρ δωρικῶς ὁ πατὴρ, ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ. V. 16 ἑκάστην Dalecamp. pro ἕκαστον. Deinde vitiosum puto ἀδεῶς, scriboque ἂν ἰδεῖν. V. 18 putide libri οὔθ' ὁρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς. Immo ἐρῶντα, *amantem*, qui clare videre vult, quam amet. Post hunc versum codd. plerique addunt

δεδιότα ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα.

Cod. P ἔχειν, quod est versificatoris male feriati. Mitto criticorum tentamina non minus vana. Recte Meineck. hæc deleri jussit. « Formula (inquit) ψυχὴν ἐν χειρὶ ἔχειν de hominibus vitæ discrimen adeuntibus, cujus plurima exempla attulit ad h. l. Casaub., non nisi infimæ ætatis scriptoribus usitata fuit. Taliaque additamenta permultis locis ex margine in textum Athenæi illata esse, ne ipse quidem Dindorf. ignorabat, cujus vide præf. p. 20, collata Hermanni ad Drac. Strat. p. 24. Versus 20 totus ex Euripide effictus, Hipp. 393. V. 21 de *Dracontis* legibus in mœchos (Pausan. 9, 36, 8) dixit Taylor. Lectt. Lys. p. 303 Reisk. »

2.

Athen. 10, p. 440, E : ὅτι δὲ φίλοινον τὸ τῶν γυναικῶν γένος, κοινόν. οὐκ ἀχαρίστως δὲ καὶ ὁ Ξέν. ἐν τῷ Πεντ. γυναῖκά τινα εἰσάγει φρικτότατον (immo φορτικώτατον : terribile quidem non est hoc jusjurandum) ὅρκον ὀμνύουσαν τόνδε,

— Ἐμοὶ γένοιτο σοῦ ζώσης, τέκνον,
ἐλεύθερον πιοῦσαν οἶνον ἀποθανεῖν!

« Ἐλεύθερον οἶνον πίνειν dicit mulier bibacula pro eo, quod exspectes, ἐλεύθερον ὕδωρ, quæ satis frequens dicendi forma est de servis libertate donatis : v. ann. ad Antiphanis Ἀλειπτρ., et Casaub. ad Athen. 3, p. 123, C. Recte Casaub. interpretatur : *utinam, priusquam moriar, libertatem possem consequi.* » *E M.*

3.

Ib. p. 441, E : Ξέν. Πεντ.

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

« Itidem bibacitatem mulierculæ perstringens οἶνον substituit pro ὕδωρ. Helladius apud Phot. Bibl. cod. 279, p. 530, 16 : ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω,

ἐστὶ μὲν Σοφοκλέους...., οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντές φασιν

ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic enim Scaliger pro mendoso γυναικῶν εἰς οἶκτον γρ. Phrynichus Appar. soph. p. 55, 17, Ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν : ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνυούσῃ. » *E M.*

IV. ΠΟΡΦΥΡΑ.

« Πορφύρα, quam in Timoclis fabulis Suidas commemorat, ab aliis Xenarcho tribuebatur : v. Athen. 6, p. 225, C; 7, p. 319, A; 10, p. 431, A. Eodem titulo fabulam docuisse Augeam dicit Suidas. A meretricis nomine ductum suspicari licet, quanquam nihil impedit, quominus de veste stragula cogitemus. Ita Καλάσιρις index fuit fabulæ Alexideæ. » *E M.*

1.

Athen. 6, p. 225, C, de piscariorum fraudibus : Ξέν. Πορφύρᾳ,

Οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εἰσιν· οὐδὲ ἓν
καινὸν γὰρ εὑρίσκουσιν, ἀλλὰ μεταφέρει
ἕκαστος αὐτῶν ταὔτ' ἄνω τε καὶ κάτω·
τῶν δ' ἰχθυοπωλῶν φιλοσοφώτερον γένος
οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐδὲ μᾶλλον ἀνόσιον.
Ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστ' ἐξουσία
ῥαίνειν (ἀπείρηται δὲ τοῦτο τῷ νόμῳ),
εἷς τις θεοῖσιν ἐχθρὸς ἄνθρωπος πάλαι,
ξηραινομένους ὡς εἶδε τοὺς ἰχθῦς, * μάχην

2.
Mihi eveniat, ut, te vivente, filia,
liberum bibens vinum moriar!
3.
Jusjurandum autem ego mulieris vino inscribo.
PORPHYRA.
1.
Poetæ quidem sunt nugæ : nihil enim
novi inveniunt, sed transfert
eorum quisque eadem perpetuo;
piscariis autem sapientius genus
nullum est, neque improbius.
Quoniam enim illis non licet amplius
adspergere (quippe hoc lege prohibitum est),
quidam deorum inimicus dudum homo,
ut siccatos inutiliter vidit pisces,

ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς ἐξεπίτηδες εὖ πάνυ·
ἦσαν δὲ πληγαὶ, καιρίαν δ' εἰληφέναι
δόξας καταπίπτει, καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν
ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων· βοᾷ δέ τις
« Ὕδωρ, ὕδωρ! » ὁ δ' εὐθὺς ἐξάρας πρόχουν,
τῶν ὁμοτέχνων τις, τοῦ μὲν ἀκαρῆ παντελῶς
κατέχει, κατὰ δὲ τῶν ἰχθύων ἀπαξάπαν,
εἴποις τ' ἂν αὐτοὺς ἀρτίως ἡλωκέναι.

Versu 3 libri ταῦτ', unus B ταὐτά. V. 8 εἴς τις Hermann.; vulgo εἴ τις, codd. A εἶτ' εἰς. Ibid. libri satis frequente mendo πάνυ, quod sequitur v. 10, pro πάλαι. V. 9 ὡς εἶδε cod. C.; vulgo εἰσεῖδε. In fine μάχην alienum est, et v. 10 frustra ἐποίησ' ἐν αὐτοῖς pro ἐποίησεν αὐτοῖς. Scribo

— ὡς εἶδε τοὺς ἰχθῦς μάτην,
ἐποίησ' ἐναντί' ἐξεπίτηδες εὖ πάνυ.

Natum enim videtur -εν αυτοις ex εναντιως, glossemate τοῦ ἐναντία. V. 11 vitiosum ἦσαν δὲ πληγαὶ, καιρίαν δ' εἰλ. sic corrigo

ὡσεὶ δὲ πληγὴν καιρίαν γ' εἰληφέναι.

V. 14 alterum ὕδωρ addendum esse viderunt Jacobs. Add. Athen. p. 127, Porson. Miscell. p. 237. Cf. Arist. Thesmoph. 240. V. 16 libri κατέχεε et ἅπαξ ἐπάνω. Casaub. ἀπαξάπαν.

2.

Athen. 7, p. 319, A : τούτων (παγούρων) μέμνηται Τιμοκλῆς ἢ Ξέν. ἐν Π. οὕτως,

— Εἶθ' ἁλιεὺς (ἂν) ὢν σοφίαν ἄκρος
ἐν μὲν παγούροις, τοῖς* θεοῖς ἐχθροῖσι, καὶ
ἰχθυδίοις εὕρηκα παντοδαπὰς τέχνας,
γέροντα βούγλωττον δὲ μὴ ταχέως πάνυ
συναρπάσομαι; καλόν γ' ἂν εἴη.

Versu 1 addidi ἄν. Libri ἄκρος σοφίαν. Meinek. conjicit ὢν ἀκρόσοφος. V. 2 sic Mein. et Dobr. (libri enim ἐν παγούροις μὲν θεοῖς), recte quidem collocatis verbis μὲν παγ. et articulo, sed relicto dativo collidente θεοῖς, pro quo ponendum est θεῶν. Vid. Matth. Gr. § 385. V. 4 usurpanda fuit græca vox, ut ambigue βούγλωττος intelligi posset buglossus piscis, quoniam de piscibus dictum est, et *magniloquus*, gloriosus, βουγάϊος, cujus mentem insolentiamque se facile perspexisse dicit, qui hæc loquitur. Schweighæus. δὲ μὴ pro eo quod libri habent τὸ μή.

3.

Athen. 10, p. 431, A : Ξέν. ἢ Τιμοκλῆς ἐν Π.

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ.

Versu 2 ὃν, haustum a vicino nomine, inseruit Toupius.

V. ΠΡΙΑΠΟΣ.

Athen. 11, p. 473, F : Ξέν. δ' ἐν Πριάπῳ φησὶ τάδε,

Σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει, παιδάριον, εἰς τἀργυροῦν,
εἰς βαθὺ δὲ πάλιν ἀγώμεθ'. Εἰς τὸν καθάριον,
παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία, νῦν τὸν κάνθαρον!

Versu 1 τἀργυροῦν, intell. πῶμα (poculum). Sic Dobræus; libri sine articulo ἀργυροῦν. V. 2 et 3 libri

εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ἄγωμεν. εἰς τὸν κάνθαρον,
παιδάριον, ἔγχει νὴ Δία, νὴ τὸν κάνθαρον!

quæ manifesto corrupta sunt. Εἰς τὸ βαθὺ, h. e. βαθέως sensu tropico. Ἀγώμεθα, *vivamus*; cf. Soph. OEd. Tyr. 734, OEd. Col. 179. Meinekius scribebat εἰς τὸ βαθὺ δ' ἐπανάγωμεν.

VI. ΣΚΥΘΑΙ.

1.

Athen. 9, p. 367, A : σίναπι δὲ, ὅτι σίνεται τοὺς ὦπας .... Ξέν. δὲ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Σκύθαις,

— Τουτὶ τὸ κακὸν οὐχ (ἓν) ἐστ' ἔτι
κακὸν, τὸ θυγάτριον δέ μου σεσινάπικε
διὰ τῆς ξένης.

---

contra egit optime ex industria :
quasi enim vulnus se letale putans
accepisse concidit, et animam efflare visus
jacebat inter pisces; clamatque quidam
« Aquam, aquam? » aliusque ejusdem ordinis,
statim urnam apportans, illum quidem pauxilla
perfudit aqua, pisces autem omni reliqua,
ut modo captos esse dixisses.

2.

— Tandem, piscator sapientissimus,
in paguris quidem, deorum odiis, et
pisciculis, inveni multiplices artes,
senem autem βούγλωττον non statim
intelligam? lepidum esset.

3.

Per Bacchum, quem tu sorbes par pari mixtum.

PRIAPUS.

Tu vero, puer, ne infunde amplius in argenteum,
sed splendide vivamus rursum. In elegantem,
puer, per Jovem, infunde nunc cantharum!

SCYTHÆ.

1.

— Hoc autem non amplius (unum) est
malum, sed filiola mea exacerbata est
per hospitam.

Versu 1 scripsi οὐχ ἓν ἐστ' pro οὐκ ἔστ. Sed malim etiam (ejectis τὸ κακὸν) Τουτὶ δέ γ' οὐχ ἕν ἐστ' ἔτι. V. 2 Meinek. δέ, libri τε. Eust. ad Iliad. p. 1061, 5 : ἐκ τοῦ σίνηπι καὶ ῥῆμά ἐστι κωμικὸν σιναπῶ, οἷον « τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξ. » ἤγουν ἐδριμύξατο. Sic etiam Athenæi libri, quod correxit Dalecamp.

2.

Athen. 10, p. 418, E : Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Ξέν. Σκύθαις

α. Ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν.
β. Τί λέγεις; καπάνας; α. Ναί· καπάνας Θετταλοὶ
πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. β. Μανθάνω.

Versum 2 ita restituit Hermann. apud Erfurdt. Observ. in Ath. p. 465. Libri τί λέγεις; καπάνας Θετταλοί. V. 3 ἀπήνας, *juga*, paria equorum vel mulorum, etc.; cf. Eur. Phœniss. 298.

VII. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Athen. 14, p. 679, E, de στεφάνῳ φιλυρίνῳ disserens : Ξέν. Στρατιώτῃ,

— Φιλύρας εἶχε γὰρ
ὁ παῖς ἄφυλλον στέφανον ἀμφικείμενον.

Hæc omnino male habent, et ridiculus hic στέφανος ἄφυλλος. Scribo

— Εἶχεν δ' ὁ παῖς
φιλύρας (γε) φύλλων στέφανον ἀμφικείμενον.

VIII. ΥΠΝΟΣ.

Athen. 13, p. 559, A : Ξέν. δ' ἐν Ὕπνῳ φησὶν

Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες,
ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι;

« Mariti verba, de uxoris garrulitate conquerentis. De cicadarum feminis, sonum nullum edentibus, Schweigh. laudat Ælianum H. A. 1, 20, Tzetz. Chil. 8, 72. Cf. Eust. ad Odyss. p. 1423, 28. » *E M.* Aristot. H. A. 5, 24 : καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας (τέττιγας) ἀχέτας. Cf. Stein. *Handb. d. Naturgesch.* p. 279 seq.

LXXVI.

THEOPHILUS.

Suidas, et Eudocia p. 232 : Θεόφιλος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἰατρός, Ἐπίδαυρος (sic), Παγκράτεια (Athen. Παγκρατιαστής), Βοιωτία, Προιτίδες, Νεοπτόλεμος. Temere hunc veteribus Comicis annumerat Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 500; τοῖς νεωτέροις autem Pollux 9, 15; quanquam ibi codd. pro Theophilo fere Diphili nomen habent. Mediæ poetam prodere videntur indices Προιτίδες et Νεοπτόλεμος, tum Callimedontis irrisio in Ἰατρῷ, et Laidis commemoratio in Φιλαύλῳ. Præter nominatas fabulas laudantur Theophili Ἀπόδημοι et Κιθαρῳδός. » *E M.*

I. ΑΠΟΔΗΜΟΙ.

Scholiasta Dionysii Thracis p. 724, 26 : ὁ γοῦν παρὰ Θεοφίλῳ τῷ κωμικῷ θεράπων ἐν τοῖς Ἀποδήμοις λέγει

Καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι;
προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην,
τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶλον νόμους
Ἕλληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυήθην θεοῖς;

Versu 1 codex βούλομαι, quod correxit Bastius. V. 3 legebatur mendose εἶδον. Lenius corrigo quam Meinek., qui ἔγνων proposuit. V. 4 « Peregrinos patriis Atheniensium sacris initiari lege vetuit Eumolpus, ut narrat Tzetzes ad Lycophr. 1328; cf. Hemsterh. ad Ar. Plutum p. 367. Attigit hæc Lobeck. Aglaoph. p. 19, inde colligens, servos quoque ad sacra Eleusinia admissos esse, cujus rei vereor ut exemplum inveniatur. Mihi quidem libertus loqui videtur, sed qui in domo et clientela pristini domini mansisset. » *E M.*

II. ΒΟΙΩΤΙΑ.

Athen. 11, p. 472, D, de Thericleis poculis : Θεόφιλος δ' ἐν Βοιωτίᾳ,

Τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμέαν τινὰ

2.

a. Septem vero καπάνας alebant Olympiam mittendas.
b. Quid ais? καπάνας? a. Ita : καπάνας Thessali omnes vocant juga. b. Intelligo.

MILES.

— Habebatque puer
cinctam ex tiliæ foliis coronam.

SOMNUS.

Felices nonne sunt cicadarum mares,
Uxores quorum nullum de se edunt sonum!

H. GROT.

PEREGRINANTES.

Quanquam quid dico, quidque facere cogito?
abibo, prodens carum dominum,
altorem, servatorem, per quem cepi leges
Græcas, didici litteras, sacris initiatus sum?

BOEOTIA.

Quattuor cotylarum calicem fictilem quandam

τῶν Θηρικλείων πῶς δοκεῖς κεραννύειν
καλῶς, ἀφρῷ ζέουσαν; οὐδ' ἂν Αὐτοκλῆς
οὕτως, μὰ τὴν Γῆν, εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
ἄρας ἐνώμα.

Versu 2 libri κεράννυσι. Porson. κεραννύει. V. 3 Αὐτοκλῆς. « De sic nominatis Atticis hominibus v. Hœlscher. Vit. Lysiæ p. 145, et Bergk. Commentt. p. 252. » *E M.* Versu 4 libri μάτην τήν. Schweigh. et Pors. ad Eurip. Med. 744, μὰ τὴν γῆν. V. 5 libri ἄρασαν ὦμον. Correxerunt Jacobs. Additt. p. 255, et Porsonus.

III. ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Athen. 10, p. 417, A, hominum ἀδηφάγων exempla afferens: Θ. δ' ἐν 'Επιδαύρῳ (sic),

Ἀτρεστίδας τις Μαντινεὺς λοχαγὸς ἦν,
ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν.

IV. ΙΑΤΡΟΣ.

Athen. 8, p. 340, D: Θ. δὲ ἐν 'Ιατρῷ, ἅμα σκώπτων αὐτοῦ (Callimedontis Carabi) καὶ τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψυχρόν,

Πᾶς δὲ φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανίσκων...
.... ἐγχέλειον παρατέθεικε τῷ πατρί.
« Τευθὶς ἦν χρηστή, πατρίδιον· πῶς ἔχεις
πρὸς κάραβον »;
« Ψυχρός ἐστιν· ἄπαγε! » φησί· « ῥητόρων
οὐ γεύομαι. »

Versu 3 « κάραβον Callimedontem sive Carabum dicit, Agyrrhii patrem. » *E M.*

V. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Athen. 14, p. 623, F: « Μέγας » γάρ, ὦ μακάριοι, κατὰ τοῦ Θεοφίλου Κιθαρῳδόν,

θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος μουσικὴ
ἅπασι τοῖς μαθοῦσι παιδευθεῖσί τε.

VI. ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 560, A: καὶ Θ. δὲ ἐν Νεοπτολέμῳ ἔφη

Οὐ συμφέρον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή·
ὥσπερ γὰρ ἄκατος,* οὐδὲ μικρὸν πείθεται
ἑνὶ πηδαλίῳ, τὸ πεῖσμ' ἀπορρήξασα δὲ
ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

Versu 1 Meinek. malit σύμφορον. Versibus 2 et 3 οὐδὲ — πηδαλίῳ affecta esse, nemo artis peritus infitiabitur. Mihi quidem glossema videtur πείθεται, scribamque

— ἄκατος, οὐχὶ πηδαλίῳ (γ') ἑνὶ
μικρὸν πέποιθε, πεῖσμ' ἀπορρήξασα δὲ etc.

Theognidis versus 457-460 manifesto imitatur Theoph., quos ipse Athen. adscripsit:

Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

2.

Athen. 14, p. 635, A: Θ. δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Νεοπτ. καὶ τὸ τῇ μαγάδι διαψάλλειν μαγαδίζειν λέγει ἐν τούτοις,

Πονηρὸν υἱὸν καὶ πατέρα καὶ μητέρα
ἐστὶ μαγαδίζειν « ἐπὶ τροχοῦ καθημένους· »
οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταὐτὸν * ᾄσεται μέλος.

Versu 1 melius scribas est Π. υἱόν, πατέρα τ' ἄν, καὶ μητέρα. V. 4 non nauci est librorum ᾄσεται. Corrige ἀσσᾶται. Vid. Schneideri Lex. v. 'Ασάομαι. Ταὐτὸν μέλος, h. e. ταὐτῷ μέλει, v. grammaticos. Rotam, supplicii genus, minantibus ita respondet unus servorum. In latinis *citharizare* dixi pro simili μαγαδίζειν, sensu tropico, ut *cantare* apud latinos Comicos.

---

ex Thericleis quam bene putas eum
miscere, spuma bullientem? neque Autocles,
per Terram, tam decenter dextra
allatam distribuebat.

EPIDAURIUS.

Atrestidas quidam Mantinensis fuit lochagus,
qui virorum omnium plurima comedere poterat.

MEDICUS.

Quisque autem juvenum certatim...
.... anguillam apposuit patri. [videtur » ?
« Loligo bona erat, patercule: quid tibi de carabo
« Frigidus est: apage! » inquit: « oratores non gusto. »

CITHAROEDUS.

— Magnus
thesaurus est et firmus musica
omnibus, qui didicerunt, et eruditis.

NEOPTOLEMUS.

1.

Non conducit juvenis uxor seni:
nam, sicut navis, non uni confidit
gubernaculo, sed fune rupto
per noctem alium portum tenere reperta est.

2.

Malum est, filium patremque et matrem,
citharizare « rotæ insidentes »:
nemo enim nostrûm eodem *jactato* verbo affligitur.

VII. ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.

1.

Athen. 10, p. 417, B: ἐν Παγκρατιαστῇ παραγαγὼν (Theophilus) τὸν ἀθλητὴν ὡς πολλὰ ἐσθίοντά φησιν

— α. Ἑφθῶν μὲν σχεδὸν
τρεῖς μνᾶς. β. Λέγ' αὐτά. α. Ῥυγχίον, κωλῆν, πόδας
τέτταρας ὑείους.... β. Ἡράκλεις! α. Βοὸς δὲ τρεῖς,
ὄρνιθ'. β. Ἄπολλον! λέγ' ἕτερον. α. Σύκων δύο
μνᾶς. β. Ἐπέπιες δὲ πόσον; α. Ἀκράτου δώδεκα
κοτύλας. β. Ἄπολλον, Ὧρε, καὶ Σαβάζιε!

Versu 2 libri λέγ' ἄλλο, sed apparet scribendum fuisse quod edidimus. De commutatis interdum verbis ἄλλος et αὐτὸς v. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 121, 33, Thuc. 6, 31, Alexis Æsopo. Hos autem tres versus Athen. apposuit etiam 3, p. 95, A. Versu 4 corrigo ὄρνιθα πολλόν, quum versu 6 iterum legatur Ἄπολλον. V. 5 ἐπέπιες Jacobsius pro ἔπιες. V. 6 libri Ἀπολλόδωρε. Correxerunt Valck. in Epist. a Tittmanno editis p. 50, Lobeck. Aglaoph. p. 628, Dobr. Advers. 2, p. 325. « Vix dubitari potest, quin hac fabula Comicus athleticæ amorem immodicum perstringere et in contemptum adducere voluerit, ut pridem Solon (Diodor. Sic. Exc. Vatican. 16, 28), Xenophanes Colophonius (fragm. 19, p. 60 Karst.), Euripides (Autol. fragm. 1), aliique. » *E M.*

2.

Pollux 9, 15: παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι, κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν, καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενόν τινα τῶν νεωτέρων, Θεόφιλον (codd. fere Δίφιλον), ἐν Παγκρατ. εἰρηκότα

Εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ.

Modulatius scribo εἶτ' ἐν μὲν αὐτὰ χάρακι καὶ π.

VIII. ΠΡΟΙΤΙΔΕΣ.

Athen. 11, p. 472, E, de poculis Thericleis: Θ... ἐν δὲ Προιτίσι

Καὶ κύλικα... Θηρίκλειον εἰσφέρει,
πλέον ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἑπτ' ἀγαθῆς τύχης.

Versu 1 Dindorf. supplet μεγάλην, Meinek. κοίλην. Ego numeros corruptos sic restituo:

Καὶ κύλικα Θηρίκλειον εἰσφέρει, πλέον
χωροῦσαν ἢ (γ') ἑπτὰ κοτύλας ἀγαθῆς τύχης.

IX. ΦΙΛΑΥΛΟΣ.

1.

Athen. 13, p. 563, A: Θ. δ' ἐν τῷ Φιλαύλῳ,

Τίς φησι τοὺς ἐρῶντας οὐχὶ νοῦν ἔχειν;
ἦ πού τίς ἐστι τοὺς τρόπους ἀβέλτερος·
εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.
Ἐγὼ μὲν οὖν κιθαριστρίας καὐτός γ' ἐρῶν
παιδὸς κόρης, οὐ νοῦν ἔχω, πρὸς τῶν θεῶν,
κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς,
ἣν ἐστιν ἰδεῖν ἥδιον ἢ τὸ θεωρικὸν
ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε;

Quattuor primos versus Antiphani tribuit Stob. Floril. 63, 12, qua de re v. ad Antiphanis Incert. 51. V. 4 Stob. οὐδὲν ἕτερον. V. 5 ἐρῶν Casaub. pro ἐρῶ. V. 6 παιδὸς κόρης, cf. Aristoph. Lysistr. 559. Versum 7 respicit Eustath. p. 1558, 14. V. 8 sic Burneius. Libri ἣν ἰδεῖν ἥδιόν ἐστιν. Ibidem θεωρικὸν pro θεωρητικὸν Canter. Nov. Lect. 4, 5. V. 9 ὑμῖν Grot. Excerpt. p. 707 maluit pro ἡμῖν, Emperius ἐχοῦσιν pro ἔχουσιν.

2.

Ib. p. 587, F, de meretricibus disserens: Θ. Φιλαύλῳ,

PANCRATIASTA.

— a. Coctorum quidem propemodum *edo*
tres minas. b. Dic ea. a. Rostrum, armum, pedes
quattuor suillos... b. Hercules! a. Bovisque tres;
gallum gallinaceum magnum. B. Dic porro. a. Ficuum duas
minas. b. Et quantum adbibisti? a. Meri duodecim
cotylas. b. Apollo, Hore et Sabazie!

2.

Deinde hæc quidem in vallo et castris.

PROETIDES.

Et calicem Thericleam bonæ fortunæ
affert, plus quam septem cotylas capientem.

TIBIARUM AMATOR.

1.

Quis ait amantes delirare?
is certe aliquis est insanis ipse moribus:
nam si quis ex vita eximat voluptates,
nihil aliud relinquitur quam mors.
Ego igitur citharistriam ipse quidem amans,
juvenem puellam, insanio, per deos,
pulchritudine pulchram, granditate grandem, arte sapientem,
quam videre suavius est distributione
theorici, quoties id accepimus?

Τοῦ μήποτ' αὐτὸν ἐμπεσεῖν εἰς Λαΐδα
φερόμενον, ἢ Μυκωνίδ', ἢ Σισύμβριον,
ἢ Βάραθρον, ἢ Θάλλουσαν, ἢ τούτων τινὰ,
ὧν ἐμπλέκουσι τοῖς λίνοις αἱ μαστροποί
[ἢ Νάννιον, ἢ Μαλθάκην].

« Hæc videntur esse verba patris de filio solliciti, ne meretricum amoribus irretiatur. Versu 4 libri λίθοις, recte Schweigh. λίνοις. Melius autem sic scribatur hic versus :

ὧν ἐμπλέκουσ' αἱ μαστροποὶ τοῖσιν λίνοις.

De fide verborum inclusorum in fine dubitans Meinek. tamen laterem lavit scribendo Ναννάριον ad metri normam, et de nomine meretricio Μαλθάκη evolvi jussit Hist. crit. Com. p. 329.

---

2. Ne ille unquam incidat concitatus
in Laidem, vel Myconidem, vel Sisymbrion,
vel Barathron, vel Thallusam, vel istarum aliquam,
quarum retibus implicant lenæ.

NOVÆ COMOEDIÆ RELIQUIÆ.

LXXVII.
PHILEMO.

LXXVIII.
MENANDER.

Horum pœtarum reliquias habes in eo volumine quod *Aristophanem* continet; ibi prætermissa quædam supplentur in fine voluminis hujus.

LXXVII.
DIPHILUS.

« Is Sinopen patriam habuit, urbem bonarum artium studiis florentem. Strabo 12, p. 546, ἄνδρας δὲ ἐξήνεγκεν (Sinope) ἀγαθοὺς τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα (? fort. τὸν Πατρῆ' ὄντα, Patris in Achaja oriundum. *Both.*), τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν κωμικόν. Anonymus De Com. p. xv : Δίφιλος Σινωπεὺς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐδίδαξε Μενάνδρῳ (circa a. 337 ante Chr. nat.), τελευτᾷ δ' ἐν Σμύρνῃ. Qui eum præstantissimis novæ comœdiæ auctoribus accenset, quum aliquatenus mediæ referat ingenium mythicis argumentis, quæ frequentat; quo pertinet etiam fabula Sappho inscripta. Eodem Anonymo auctore docuit *centum* comœdias, in quibus erant quas ipse in scena egit, teste Lynceo Samio ap. Athen. 13, p. 583, F. Amavit præ aliis meretricibus, velut Myrrhina (Alciphr. Epist. 1, 37), Gnathænam. Orationis, qua utebatur, ea est ratio, ut et simplicitatis et elegantiæ laude commendetur; non desunt tamen, quæ ab antiquiorum Atticorum munditie et castitate longius recedant. » *Mein.*, qui docte de fabularum titulis disseruit Hist. crit. p. 449-457.

I. ΑΓΝΟΙΑ.

Erant qui hanc fabulam Calliadæ tribuerent, poetæ aliunde ignoto.

1.

Athen. 9, p. 401, A : καλοῦνται δέ τινες καὶ χελιδονίαι λαγωοί. μνημονεύει δ' αὐτῶν Δίφιλος ἢ Καλλιάδης ἐν Ἀγνοίᾳ οὕτως,

— α. Τί τοῦτο ; ποδαπὸς οὗτος ;
β. Χελιδόνειος ὁ δασύπους· γλυκεῖα δ' ἡ μίμαρκυς.

Vitiose libri γλαυκία δ', quod emendavit Mein. : « Χελιδόνειον leporem dicit, hirundinis instar, superiore parte pulla, ventre albo, ut est apud Varronem De re rust. 3, 12, ubi v. Schneider. p. 557. Eust. ad Odyss. p. 1925, 43 : ἰστέον ὅτι παρώνυμοι χελιδόνι παρὰ τῷ Δειπνοσοφίστῃ χελιδονίαι λαγωοί. τοιοῦτοι δὲ ἴσως οἱ ἄνω μὲν * μέλανες τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι. » Immo ὑπομέλανες ... λευκοί. Permiscuerunt hæc, opinor, oscitantes librarii, et semel scripta mutare noluerunt metu lituræ. *Niveos* lepores dixit Calpurn. Eclog. 7, 58. Rari lepores nigri, neque de iis cogitavit Eusta-

---

INSCITIA.

1.

— a. Quid hoc? cujas hic?
b. Chelidonius lepus; dulcis autem est mimarcys.

thius. Ibid. 4 μίμαρχυς, cf. Aristoph. Acharn. 1040.

2.

Athen. 15, p. 700, D : Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε διὰ τούτων ... Δ. δ' ἐν Ἀγνοίᾳ,

— Ἅψαντες λύχνον
λυχνεῖον ἐζητοῦμεν.

Uno versu fortasse dixit D.

Λυχνεῖον ἐζητοῦμεν ἅψαντες λύχνον.

Ejusdem fabulæ mentionem injicere videtur Etymol. M. p. 127 init., sic a Meinekio suppletus : Ἀπολιβάξεις (Aristoph. Av. 1467) ... εἰς τὴν Λιβύην ἀπελεύσῃ. ὅμοιον τῷ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ [ἐς φθόρον. Δίφιλος] ἐν Ἀγνοίᾳ.

II. ΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 499, D : οὐδετέρως δὲ (τὸ λαγύνιον) Δ. ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν,

— Ὦ τοιχωρύχου
ἐκεῖνο καὶ τῶν ἀδυνάμων, λαγύνιον
ἔχοντα βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης,
καὶ τοῦτο πωλεῖν, μέχρι ἂν, ὥσπερ ἐν [ἐράνῳ,
εἷς λοιπὸς ᾖ κάπηλος, ἠδικημένος
ὑπ' οἰνοπώλου.

Versu 1 *muricidæ*, h. e. scelesti, mali hominis; cf. Plautus Epid. 3, 1, 12. V. 2 libri mendose δυναμένων, L et fortasse AB δυνομένων. Scripsi ἀδυνάμων, *impotentium*, h. e. inopum, qui lagenæ pretium solvere vinario aut nequeunt aut nolunt. Cicero Orat. pro Murena 59 : « ad salutem innocentium, ad opem *impotentium*, ad auxilium calamitosorum, hæc valeant. » Respicit Pollux 10, 72 : τὸ δὲ λαγύνιον (Δίφιλος λέγει) ἐν Ἀδ. V. 3 libri ἔχον.

2.

Stobæus Floril. 108, 9, cum lemmate Διφίλου Ἀδελφοῖς.

Ὦ μακάρι', ἀτυχεῖν θνητὸς ὢν ἐπίστασο,
ἵν' αὐτὰ τἀναγκαῖα δυστυχῇς μόνον,
πλείω δὲ διὰ τὴν ἀμαθίαν μὴ προσλάβῃς.

III. ΑΙΡΗΣΙΤΕΙΧΗΣ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ ἢ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

« Nomine Αἰρησιτείχης poeta Pyrgopolinicen quendam omnia magna loquentem et hostilium munimentorum urbiumque expugnationes jactantem videtur insignivisse. Hujus fabulæ secundam editionem fuisse, a Callimacho Εὐνοῦχος sive Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης inscriptam, docemur ab Athenæo. » *E M.* Eædem personæ junguntur in Terentii Eunucho, sed ex Menandro illa expressa.

1.

Athen. 11, p. 496, E : Ῥοδιάς. Δίφ. Αἰρησιτείχει· τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. λέγει δὲ οὕτως « Πιεῖν δὲ ἄνδρ' ἕτερον (sic) ἢ τῶν Ῥοδιακῶν, ἢ τῶν ῥυτῶν. » Idem paulo inferius, de ῥυτῷ poculo disserens : Δ. δ' ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ (ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ τοῦ Αἰρησιτείχους),

Ἔσθ' ὑποχέασθαι πλείονας, πιεῖν τέ τι
ἁδρότερον ἐκ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Versu 1 Dindorf. ὑποχέασθαι pro ὑποσχέσθαι, quod est in libris. Deinde iidem πιεῖν γέ τι. Mein. π. τ' ἔτι. V. 2 idem criticus ἐκ τῶν pro ἢ τῶν. « Hos magnos calices fuisse apparet : cf. Dioxippi Philarg. 1, 2, et Letronn. De nominibus vasorum p. 65 seq. Photius, Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς : εἶδος ἐκπώματος· οὕτω Δίφ. Et Ῥοδιάδων in prima editione fabulæ scriptum fuisse conjicit Schweigh. » *E M.*

2.

Athen. 15, p. 700, E : πανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ διακεχομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς (fragm. 4) ... Δίφιλος ἐν Στρατιώτῃ

2.

— Lumine accenso
lucernam quærebamus.

ADELPHI.

1.

— Heu, muricidæ
illud et impotentium, lagenam
ad bibendum sub axilla habentem ire,
et vinum vendere, donec, ut in cœna collaticia,
unus supersit vinarius, defraudatus
a venditore vini.

2.

O beate, affligi, quum sis mortalis, disce,
ut ipsis modo necessariis infeliciteris,
pluraque per imperitiam perdita ne addas.

MOENIUM EXPUGNATOR.
EUNUCHUS sive MILES.

1.

Licet plures calices suffundi, et bibere nos quid-[dam
fortius e Rhodiacis aut rhytis.

Ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός.

Ex Athenæo repetit Eustath. ad Od. p. 1571, 20.

3. 4. 5.

Antiatt. p. 95, 17, Ἐκφυγγάνω : Δ. Εὐνούχῳ. —Idem p. 100, 31, Κάθου : Ἄλεξις Ταραντίνοις, Δ. Εὐν. — Idem p. 101, 29 : Κλεῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δ. Εὐν. Addit Mein. : « Fortasse igitur Diphili sunt quæ tacito auctoris nomine affert Herodianus Hermanni p. 441 :

Ὁ δ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων. »

IV. ΑΜΑΣΤΡΙΣ.

« Nomen fabulæ dedisse videtur Amastris, Oxathræ, qui fuit Darii Codomanni frater, filia, primum Crateri, postea Dionysii IV, Heracleensium tyranni, eoque mortuo Lysimachi uxor, de cujus virtutibus vide Memnonem ap. Phot. Bibl. cod. 234, p. 224 Bekk.... Hæc quomodo fabulæ nomen et argumentum præbere potuerit Atheniensibus placituræ etsi difficile est ad intelligendum, aliam tamen Amastridem, a qua Diphili fabula denominata fuerit, novi nullam; nam de filia ejus, quæ et ipsa Amastris vocabatur, nihil memorabile compertum habemus. De Dionysio, Amastridis marito, etiam Menander egerat in Piscatoribus. » *E M.*

Suidas v. Ἀθηναίας, p. 138 Bernh.: πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς (Ἀθηναία pro Ἀττική) ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι, καὶ Δ. ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησίν. Meinek.: « Ex quinque filiabus Themistoclis (v. Plut. Vitæ Them. 32) eam dicere videtur, cui *Asiæ* nomen imposuit pater, Cybelæ apud Magnesios sacerdotem secundum Strab. 14, p. 647 (958). Keilius Specim. Onomatol. gr. p. 93 : « Nisi fallor, Ἀθηναία dicitur *Asia* ex patre, ξένη eadem appellatur propter maternam originem. » Cf. Herodot. 7, 143, et ibi Bæhr.

V. ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

Heros Atticus, qui etiam Aristophaneæ fabulæ perditæ nomen præbuit.

Schol. Venet. ad Iliad. 9, 122 : εἰ γὰρ περὶ τοῦ ταλάντου τῶν Ἑλλήνων ἐστὶ, βραχύ τι τὸ τάλαντον τοῦ χρυσίου ἦν παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Δ. ἐν Ἀναγύρῳ « βραχύ τί ἐστι τάλαντον. » Cod. D τί τὸ pro τί ἐστι. Haud nolim βραχύ τε τάλαντόν ἐστι, *et parvum talentum est.* Sic item Etym. M. p. 744, 48, nisi quod mendose legitur Ἀργύρῳ. « Pejus etiam Eust. ad Hom. p. 740, 20 : Δ. δέ πού φησιν « ἀργυρίου βραχύ τι τάλαντον ». *E M.*

VI. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 499, C : ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον Νικόστρατος μὲν ἐν Ἑκάτῃ ... Δ. δ' ἐν Ἀνασωζομένοις,

Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ
μεστόν.

De metro Gaisfordum ad Hephæst. p. 341 citat Mein. Cf. Aristoph. Av. 869.

2.

Antiatt. p. 84, 25, Βρώσιμον (Æschyl. Prom. 466) : βρωτόν. Δ. Ἀνασωζομένῳ. Scribamus Διφίλου Ἀνασωζομένων.

VII. ΑΠΛΗΣΤΟΣ.

Athen. 9, p. 370, E : Ἀντιφάνης δ' ἐν Παρασίτῳ ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης μέμνηται ἐν τούτοις ... Δ. δ' ἐν Ἀπλήστῳ,

Ἥκει φερόμεν' αὐτόματα πάντ' (ἂν) τἀγαθὰ,
ῥάφανος λιπαρὰ, σπλαγχνίδια πολλὰ,
σαρκία
ἁπαλώτατ', οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ὑμοῖς βλίτοις
ὅμοια πράγματ', οὐδὲ ταῖς ἐλαῖσι
θλασταῖς.

Versu 1 libri πάντα τἀγαθὰ, frequentioribus quidem ὁμοιοτελεύτοις. V. 2 et 3 Schweigh. σαρκία (libri σαρκίδια, quod versus respuit) et βλίτοις pro καὶ τοῖς (ΚΑΙΤΟΙΣ, ΒΛΙΤΟΙΣ). Ipse dedi ὑμοῖς pro ἐμοῖς, et v. 4 ἐλαῖσι θλασταῖς pro glossemate inconcinno θλασταῖς ἐλάαις. *Contusas* olivas dixit Scribonius 104, olivas conditui legere Columella 2, 22, 4, etc. Fructus ex vulgaribus et copiosissimis apud Atticos et Græcos.

VIII. ΑΠΟΒΑΤΗΣ.

1.

Harpocration p. 41, 2 : ὅτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίοτε, Δ. τῷ Ἀποβάτῃ. Libri fere

---

2.

Sed lucerna aquæ plena est.

SERVATI.

1.

Lagenam habeo vacuam, anus, sed panarium plenum.

INSATIABILIS.

Adsunt allata sponte omnia bona,
raphanus pulcher, viscerum copia, carunculæ
tenerrimæ, non per Jovem vestris blitis
comparandæ res, neque olivis
contusis.

ἐνίοτε δὲ φίλον (FO δὲ δίφιλον) τὸν ἀποβάτην. Correxit Maussacus.

2.

Antiatt. p. 101, 10, Κραυγασμός : ἀντὶ τοῦ κραυγή. Δ. Ἀποβάτῃ. Lobeck. ad Phryn. p. 337 citat Mein.

IX. ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ.

H. e. interprete Schweigh. ad Athen. 4, p. 125, *Mulier quæ maritum deseruit.* Male aliquot codd. Ἀπολείπουσα. Ab nonnullis hæc fabula tribuebatur (v. Athen. in fr. 2) *Sosippo*, incognito aliunde poetæ comico.

1.

Athen. 4, p. 132, C : Δ. δ' ἐν Ἀπολιπούσῃ μάγειρόν τινα παράγων ποιεῖ τάδε λέγοντα,

α. Πόσοι τὸ πλῆθός εἰσιν οἱ κεκλημένοι
εἰς τοὺς γάμους, βέλτιστε, καὶ πότερ' Ἀττικοὶ
ἅπαντες, ἢ κἀκ τοὐμπορίου τινές; β. Τί δαὶ
τοῦτ' ἔστι πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; α. Τῆς τέχνης
ἡγεμονία τίς ἐστι ταύτης, ὦ πάτερ,
τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι·
οἷον Ῥοδίους κέκληκας· εἰσιοῦσι δὸς
εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι,
ἀποζέσας σίλουρον ἢ λεβίαν, ἐφ' ᾧ
χαριεῖ πολὺ μᾶλλ' ἢ μυρρίνην προσεγχέας.
β. Ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός! α. Ἂν Βυζαντίους,
ἀψινθίῳ σπόδησον ὅσα γ' ἂν παρατιθῇς,
κάθαλα ποιήσας πάντα κἀσκοροδισμένα.
διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων
πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης.

V. 3 codd. vetustiores τοῦ ἐμπορείου. « *Emporium* intellige τὸ ξενικὸν, ubi peregrini mercaturam faciebant; cf. infra Ζωγρ. 2, 9 seqq. » *E M.* V. 5 idem recte scripsit τίς ἐστι ταύτης pro τίς ἐστιν αὐτῆς. Versum 6 mendosum et negligenter conditum sic corrigo :

τὰ στόματα τῶν ἐδουμένων προειδέναι.

Versu 7 scribo, melius collocatis vocabulis, Ῥοδίους οἷον κεκλ. Οἷον priore brevi, ut ap. Homerum Il. 13, 275, ubi v. annot. Versu 8 scribendum

εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ τοῖσι τὴν μεγάλην σπάσαι.

Θερμοῦ, sc. οἴνου, ellipsis usitata. Deinde τὴν μεγάλην, supple κύλικα, ut apud Menandrum Χαλκείᾳ 2, 2, et alios. Αὐτοῖς autem interpretatio est inconcinna vocis τοῖσι. V. 10 vitiose codd. præter C χαρ. π. μᾶλλον ἢ μυρίνην πρ. Quintus Smyrn. 3, 5 : πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι. V. Schneideri Lex. v. Μυρίνης. V. 12 sic Dindorf.; libri ἀψινθίῳ σφοίη (sic AB, σφοίῳ PVL) δεῖξον (δεῦσον VL) ὅσ' ἄγαν (hoc Casaub. correxit). V. 13 ποιήσας Meineck., libri ποιῆσαι, CL ποίησον cum Eustath. ad Il. p. 749, 1, qui κάθαλον comparat cum ἁλίπαστον. V. 15 Casaub. βλιχώδεις, quam formam Erotianus explicat.

2.

Ib. p. 133, F, de condimentis, quibus ciborum sapor acuitur : Δίφιλος δ' ἢ Σώσιππος (?) ἐν Ἀπ.,

— α. Ἔστιν ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι;
β. Ὑπολαμβάνω, * παιδάριον, ὀπὸν εἰλήφαμεν.
Ἄριστα τούτοις πάντα ποιήσω καὶ πυκνά·
ἡ φυλλὰς ἡ δριμεῖα περιοισθήσεται·
τῶν πρεσβυτέρων γὰρ ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων
ἀναστομοῖ τάχιστα τὰσθητήρια,
τό τε νωκαρῶδες καὶ κατημβλυωμένον
ἐσκέδασε, κἀποίησεν ἡδέως φαγεῖν.

MULIER QUÆ MARITUM DESERUIT.

I.

a. Quot numero sunt invitati
ad nuptias, optime, et Atticine
omnes, an etiam nonnulli ex emporio? b. Quid tandem
ad te hoc attinet, coquum? a. Artis
caput quoddam, pater, hoc est,
ora cœnaturorum præscire.
Velut Rhodios invitasti : ingressis da
statim calidi *vini* magnam calicem hauriendam,
cum cocto siluro vel lebia; quo
multo magis hilarabis quam myrrhino affuso.
b. Elegans silurismus! a. Si Byzantios,
absinthio sparge quæcumque apponis,
salsa faciens omnia et alliata :
nam propter piscium apud eos multitudinem
omnes sordidi sunt et pituitæ pleni.

2.

— a. An acetum intus tibi est acre?
b. Opinor, puer : donun potionem accepimus.
Optima his omnia faciam et copiosa;
velut ramus acuti odoris circumferetur :
nam seniorum hæc dulcia
celerrime irritant sensus,
et segne atque obtusum
dissipare solent ita, ut libenter comedant.

Versu 1 cod. A ἔνδο ξος, ceteri codd. ἐν δ' ὄξος. Porson. ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι, deteriore quidem loco posita voce ὄξος. Scribe Ἔστιν ὄξος ἔνδον ὀξύ σοι; V. 2 edita sunt corruptissima. Scribebam Ὑπ. παῖ. Δῶρον ὀπὸν εἰλ. V. 3 libri male πάντα πιέσω. Sic versu 4 cod. V περιωσθήσεται, et nisi fallor λιμόψωρος pro λοιμοφόρος ap. Polyb. 3, 87, 2. Literæ ε et η permixtæ, ut mox Bœotio, apud Aristoph. Amphiar. 22, etc. V. 4 minus commode libri ἡ φυλλὰς ἡ δρ.

3.

Pollux 10, 12 : ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (supellex domestica) ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακὰ, ὥσπερ εὐμεταχείριστα, ὡς εἶπε Μένανδρος ... καὶ Δ. ἐν Ἀπ.

— Εἶτα μαλακὸν, ὦ δύστην', ἔχεις,
σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον.
οὐκ ἐκδραμεῖ λαβὼν τάδ', ἢ δώσεις ἐμοὶ
παρακαταθήκην;

Versu 1 in ed. Bekk. μαλάκ' ὦ δ'. V. 3 Aldus ἀργ. ἐκδράμει λ. τόδε δώσεις ἐμοὶ παρ. Bentl. Epist. ad Hemsterh. 2, p. 50, οὐκ ἐκδραμεῖ, recte quidem, sed perperam τόδε καὶ δ. Meinek. cum Hanovio τοδὶ (Bekk. ταδὶ), δώσεις τ' ἐμοί;

X. ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

1.

Athen. 10, p. 446, D, de usu imperativi πῖθι disserens : καὶ Δ. ἐν Βαλανείῳ,

Ἐνέχεον μεστήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ!
πῖθι! ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν Διὸς ἑταιρείου, πάτερ.

Versu 1 vulgo Ἔγχεον, vereor ut recte, quidquid dicunt grammatici. Libri ἔκχεον. V. 2 παρ' addidit Jacobs. Aditt. p. 239; ἡμῖν Meinek. pro ὑμῶν, « ut hæc meretricis verba sint ad barbarum. De Jove ἑταιρείῳ v. Arcad. p. 45, 5. Dio Prus. 1, p. 57 : φίλιος δὲ καὶ ἑταιρεῖος (Ζεὺς καλεῖται), ὅτι πάντας ἀνθρώπους ξυνάγει καὶ βούλεται εἶναι ἀλλήλοις φίλους. Quæ repetit Or. 12, p. 413. »

2.

Antiatt. p. 108, 32, Μναδάρια : ὑποκοριστικῶς τὰς μνᾶς. Δ. Βαλ. De hoc deminutivorum genere Meinek. disseruit ad Alexidis Λυκ. 2.

XI. ΒΟΙΩΤΙΟΣ.

Athen. 10, p. 417, E, de voracitate Bœotiorum : Δ. δ' ἐν Βοιωτίῳ

— Οἷος ἐσθίειν πρὸ ἡμέρας
ἀρξάμενος, ἔμπαλίν (τε) πρὸς ἡμέραν.

Versu 2 male codd. ἢ πάλιν. Cf. ann. ad Ἀπολ. 2. Correxi et addito τε versum adjuvi.

XII. ΓΑΜΟΣ.

1.

Athen. 6, p 254, E : Δ. δ' ἐν Γάμῳ φησίν

— Ὁ γὰρ κόλαξ
καὶ στρατηγὸν, καὶ δυνάστην, κὠφελοῦντας, καὶ πόλεις,
ἀνατρέπει λόγῳ κακουργῷ, μικρὸν ἡδύνας χρόνον·
νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους,
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ.

Versu 2 scripsi κὠφελοῦντας, καὶ πόλεις. Libri parum apte, quod sensit Mein., καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις. V. 4 cod. C ὑποδέδωκε.

2.

Diogenes Laert. 2, 120, de Stilpone, Zenonis magistro : ἐσκώφθη δὲ ὑπὸ Διφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμῳ·

Στίλπωνός ἐστι βύσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

3.

— Tandem malacum, miser, habes,
supellectilem, abacum, argentarium :
nonne, cum exibis, hæc tecum auferes, vel mihi asservanda? [dabis

BALNEUM.

1.

Infundebam plenum : mortale circumtegat deus!
bibe! hæc enim apud nos sunt Jovis hospitalis, [pater!

BOEOTIUS.

Qui potest edere ante diem
orsus, iterumque ad diem.

NUPTIÆ.

1.

— Adulator enim
et strategum, et dynastam, et adjuvantes, et [urbes,
evertit oratione malefica, per breve tempus de- [lectans;
nunc vero etiam morbus quidam subrepsit vulgo.
et vehementer laboramus judiciis, favorque mul- [tum valet.

2.

Stilponis obturamenta sunt, quæ Charinus dicit.

« Charinus persona erat in Diphili comœdia; itaque hoc dicere videtur : *quæ loquitur Charinus, mera sunt Stilponis sophismata, quibus adversariorum ora obturat.* » *E M.*

XIII. ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 114, Γαργαλισμός : γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιωσῶν (ita Mein.; libri mendose πασχητιουσῶν) γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ, καὶ Δ. ἐν Δαναΐσι. Phrynichus Bekkeri p. 31, 25, Γάργαλος : ὁ ἐρεθισμός.καὶ γαργαλισμός. τὸ δὲ γαργαλίζεσθαι οὐκ ἀττικόν.

XIV. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΟΥΣΑ.

Athen. 3, p. 111, E : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ ἄρτου σποδίτου) καὶ Δ. ἐν Διαμαρτανούσῃ οὕτως,

Ἄρτους σποδίτας, χρησερίτας, περιφέρειν.

« Cod. A χρησειρίτας, pejus etiam ceteri codd. : correxit Schweigh., de χρησέρᾳ, *cribro, excussorio pollinario*, laudans Polluc. 10, 114 et Foesium OEcon. Hippocr. h. v. » *E M.* Codex B vitiose Δ. ἐν Διαμανθανούσῃ.

XV. ΕΓΚΑΛΟΥΝΤΕΣ.

Antiatt. p. 110, 18, Ὁλοσχερῶς : Δ. Ἐγκαλοῦσιν. Cf. fragm. incert. 7.

XVI. ΕΚΑΤΗ.

1.

Athen. 14, p. 645, A : μνημονεύει δ' αὐτοῦ (τοῦ ἀμφιφῶντος) καὶ Δ. ἐν Ἑκάτῃ.

2.

Pollux 10, 72 : λάγυνος καὶ λαγύνιον· Δ. δ' ἄμφω λέγει, τὸ μὲν ἐν τῇ Ἑκ. πολλάκις, τὸ δὲ λαγύνιον ἐν Ἀδελφοῖς. « Λάγυνον ex Nicostrati Ἑκάτῃ affert Athen. 13, p. 499, B. » *E M.*

XVII. ΕΛΕΝΗΦΟΡΟΥΝΤΕΣ.

« Titulum fabulæ restituit Casaub.; olim enim ap. Athen. legebatur ἐλεωνηφοροῦσιν, cod. Venet. ἐλαιωνηφοροῦσιν, B et cod. Huraldi ἑ λαιωνηφοροῦσι. Pollux 10, 191 : ἔστι δὲ καὶ ἐλένη (Casaub. et Mein. ἑλένη,) sed v. Schneideri Lex. s. v. πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἐλενηφορίοις (Ἑλ. iidem). Heleniorum festum, quod Lacedæmoniorum proprium fuisse existimant, etiam ab Atheniensibus celebratum esse, haud temere conjicias ex eo, quod Diphilo comœdiæ vel argumentum vel opportunitatem præbuit. Ceterum cf. Meursii Græc. fer. p. 10. Quum autem non mares, sed virgines mysticum illud vasiculum portasse probabile sit, nescio an Ἑλενηφοροῦσα titulus fuerit fabulæ, cujus scenam Braurone fuisse apparet. » *E M.*

Athen. 6, p. 223, A, de commodis Tragicorum præ Comicis agens : Δ. Ἑλενηφοροῦσιν (Meineck. Ἑλενηφορούσῃ),

Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη
Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον,
Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε,
ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία
ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.

Versu 2 *Brauron*, Dianæ cultu nobilitatus Atticæ locus : Leak. De demis Atticæ p. 60 seq. ed. Westerm. V. 5 librarii negligenter versati. Scribo

λέγειν ἅπαντ' (ἂν) ἐστι καὶ ποιεῖν μόνοις.

XVIII. ΕΛΛΕΒΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Antiatt. p. 100, 12, Ἰτητέον : ἀντὶ τοῦ ἰτέον. Δ. Ἐλλεβοριζομένοις. « Ita jam Aristoph. Nub. 131. Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. incert. 3. » *E M.*

XIX. ΕΜΠΟΡΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 227, E : οὐκ ἀπιθάνως δὲ καὶ Δ. ἐν Ἐμπόρῳ περὶ τοῦ παμπόλλου πιπράσκεσθαι τοὺς ἰχθῦς λέγει ὧδε,

Οὐ πώποτ' ἰχθῦς οἶδα τιμιωτέρους
ἰδών. Πόσειδον, εἰ δεκάτην ἐλάμβανες
αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἑκάστης ἡμέρας,
πολὺ τῶν θεῶν ἂν ἦσθα πλουσιώτατος.

LAPSA.

Panes in cinere coctos, cribratos, circumferre.

FISCELLIFERA.

O tu, quæ curas possidesque hunc
sacri Brauronis diis carissimum locum,
Latonæ et Jovis arcitenens virgo,
ut Tragici dicunt, quibus potestas
solis est dicendi faciendique omnia!

MERCATOR.

1.

Nunquam pisces me cariores memini
videre. Decimam, Neptune, pretii eorum
si acciperes singulis diebus,
fores deorum longe ditissimus.

Ὅμως δὲ, τούτων εἴ με προσγελάσειέ τις,
ἐδίδουν στενάξας ὁπόσον αἰτήσειέ με·
γόγγρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα,
ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην.

Versibus 2 et 3 in libris αὐτῶν ἐλάμβανες. Correxit Grotius. V. 3 malo ἑκάσταις ἡμέραις, ne collidant genitivi similes. V. 4 πλουσιώτατος Mein. pro π-τερος, mendi genus haud infrequens. V. 5 εἴ με Grotius pro librorum scriptura εἰ μὴ vel εἴ μοι. V. 8 iidem τοσοῦτον.

2.

Ib. p. 227, E: Δ. δ' ἐν Ἐμπόρῳ καὶ νόμον εἶναί φησι παρὰ Κορινθίοις τινὰ τοιοῦτον,

— α. Νόμιμον τοῦτ' ἐστὶ, βέλτιστ', ἐνθάδε
Κορινθίοισιν, ἄν τιν' ὀψωνοῦντ' ἀεὶ
λαμπρῶς ὁρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
ζῇ, καὶ τί ποιῶν· κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ,
ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα,
ἐᾶν ἀπολαύειν ἡδὺ τοῦτον τοῦ βίου·
ἐὰν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
ὅσον δὲ μὴ πίθητ', ἐπέβαλον ζημίαν·
ἐὰν δὲ μηδ' ὁτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν... β. Ἡράκλεις!
α. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
τοῦτον, (συνίης;) ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας, ἢ τοιχωρυχεῖν,
ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
ψευδῆ. Τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
β. Ὀρθῶς γε, νὴ Δί'! ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
α. Ὁρῶμεν ὀψωνοῦνθ', ἑκάστης ἡμέρας
οὐχὶ μετρίως, βέλτιστε, σ', ἀλλὰ ὑπερηφάνως·
οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν·
συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν·
περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ', ὥσπερ Ἰσθμίοις·
λαγώς τις εἰσελήλυθ'· εὐθὺς ἥρπακας·
πέρδικα δ' ἢ κίχλην γε, νὴ Δί', οὐκ ἔτι
ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν·
τὸν ξενικὸν οἶνόν τ' ἐπιτετίμηκας πολύ.

Versu 2 libri Κορινθίοις, ἵν', quod correxit Casaub. Ἂν pro ἐὰν Dindorf. V. 6 libri ἀπολαύειν ἤδη τοῦτον τὸν βίον. Frustra Jacobs. Additt. p. 137 ἀπολάπνειν, Casaub. metri gratia, τοῦτον ἤδη. Aptius ἡδὺ pro ἡδέως. Cf. ann. ad Alexandr. Κυνηγ. De litteris ν et υ commutatis v. Aristoph. Av. 1442, etc. V. 9 vulgo ὃς ἂν δὲ ... cf. Thuc. 7, 28. V. 22 libri συνῆκας, quod correxit Schweigh. De *apio*, Isthmionicarum præmio, v. Meinek. ad Euphor. p. 114. Ad sententiam simillime Alexis Demetr. 1, 6: τοὔψον πριάμενος οἴχεται, etc. V. 26 malo οὐδέ τιν' ἰδεῖν πετομένην.

3.

Athen. 7, p. 316, F: καὶ Δ. ἐν Ἐμπ.

Nihilominus, si horum aliquis mihi arrideret,
dabam suspirans, quantum homo me posceret;
congrum quidem, sicut Priamus Hectorem,
quantum ponderabat, tantum denumerans emi.

2.

a. Usitatum vero hoc est, optime, hic
Corinthiis, si quem opsonari semper
splendide videmus, explorare, quo
vivat, et quid agat; et si rem habet,
cujus reditus æquat sumptus,
permittere, ut is suaviter fruatur vita:
sin autem supra rem impensam facit,
interdicere solent, ne sic pergat,
et non obedientem puniunt;
denique si nulla re quacumque magnifice vivit,
carnifici tradunt eum... b. Hercules!
a. Neque enim potest, ut is sine maleficio aliquo
vivat, (intelligisne?) sed necessario
aut vestes surripit noctu, aut parietes perfodit,
aut id facientium socius est,
aut sycophantatur in foro, aut mendacia
attestatur. Tale expurgamus genus.
b. Recte quidem, per Jovem! sed hoc quid ad [me?
a. Videmus opsonantem te quotidie
haud mediocriter, optime, sed superbe.
Nihil piscatile tui causa participari licet;
compulisti ad legumina nostram urbem:
de apiis pugnamus, velut Isthmiis:
lepus aliquis intravit, statim abs te raptus est;
perdicem vero vel turdum, per Jovem, propter [vos
ne volantem quidem videre possumus;
et externum vinum multo carius reddidisti.

— Πουλύπους,
ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας,
οὐ περιβεβρωκὼς αὐτὸν εἶ σύ, φίλτατε;

V. 3 libri οὐ π. ἑαυτόν ἐστι, φ. Frustra Schweighæus. πλεκτάνας· οὐ π. αὐτόν ἐστι, φ. Περιβεβρωκὼς εἶ periphrastice, ut Thucydides 1, 1, ἀκμάζοντες ἦσαν, etc.

4.

Etym. M. p. 490, 40: Τιμαχίδας δέ φησιν, ὅτι σύνθετόν ἐστι τὸ καραδοκεῖν παρὰ τὸ κάτω κάρα ἐπιφέρειν [τὸ καραδοκεῖν]. παρατίθεται δ' ἐν ἄλλοις (sic Mein. pro ἐνάλοις) Δίφιλον, λέγοντα ἐν Ἐμπ.

Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδόκησεν.

Ita Meinek. Libri suppleti ex codice Barocc. ap. Bekk. Anecd. p. 1445. Τὴν ν. ἐκ διεκαρανόμηκεν. Διεκαρανόμηνεν Etym. Paris. ap. Cram. Anecd. 4, p. 25. Suidas s. v. Καραδοκεῖ: παρατίθενται Δίφιλον, λέγοντα Τ. ν. ἐκ. διεκαρανόμησεν. Præter necessitatem Toup. Emend. 1, p. 310, διεκαραδοκήσαμεν: neque enim opus est senario pleno, sed versus est iambicus trim. cat. ut Aristoph. Vesp. 855, etc.

5.

Harpocr. p. 130, 22: Ναύκληρος ... καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν (mercedes exigere) ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ (Hyperides) δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, καὶ Σαννυρίων Γέλωτι, καὶ Δ. Ἐμπόρῳ. Hinc supplendum putes Ammonium v. Ναύκληροι: ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως ναύκληροι καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικιῶν. Immo, ni fallor, sic vel similiter scripsit: οἱ μισθ. ἐπὶ τῷ ἐκλέγειν τὰ ἐνοίκια ἢ οἰκιῶν ἢ συνοικιῶν.

XX. ΕΝΑΓΙΣΜΑΤΑ. (ΕΝΑΓΙΖΟΝΤΕΣ.)

1.

Athen. 4, p. 165, F: καὶ Κτήσιππος δ', ὁ Χαβρίου υἱὸς, εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ μνήματος τοῦ πατρὸς, εἰς ὃ οἱ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνάλωσαν δραχμὰς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας. Δ. γοῦν ἐν τοῖς Ἐναγίζουσί φησιν

Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτύγχανεν
* ὁ Χαβρίου Κτήσιππος, εἰσηγησάμην
νόμον τιν' οὐκ ἄχρηστον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ὥστ' ἐπιτελεσθῆναί ποτ' αὐτῷ τοῦ πατρὸς
τὸ μνῆμα, κατ' ἐνιαυτὸν (αἰτεῖν) ἕνα λίθον
ἁμαξιαῖον· καὶ σφόδρ' εὐτελὲς λέγω.

Phædimum, Ctesippi amicum, magis idoneum esse dicit ad ferendam eam legem. Versu 2 insolenter producta prima nominis Χαβρίου. Scribo

Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ μὲν ὁ Χαβρίου
ἐτύγχανεν Κτήσιππος, εἰσηγ.

Dobræus Φαιδίμ' ὢν ἐτ. Idem participium ante ὁ Χαβρίου addebat Hermannus. Versui 5 manco addidi αἰτεῖν. Possis similius ἐνεῖν' ἄν.

2.

Schol. Aristoph. Equitum 964: ψωλὸς ὁ λειπόδερμος ὀξυτόνως. καὶ ἀκρόψωλος ὁ ἐπιβραχὺ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσχυλμένων, παρὰ δὲ Διφίλῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι * « παραπεποίηται ἄχρι τοῦ λάρυγγος ». Eadem fere ap. Photium Lex. p. 657, 9, et Suidam v. Ψωλὸν γενέσθαι, sed male διελκυσμένων. Suspicor, legendum esse παρεκτέταται ἄχρι τοῦ λάρυγγος, *erecta est* mentula *usque ad guttur*.

XXI. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Pollux 10, 137: ὠνόμασται δὲ τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδύταλις, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι καὶ Δ. ἐν Ἐπιδικαζομένῳ,

— α. Ὁ δὲ κανδύταλις
οὗτος τί δύναται, καὶ τί ἐστιν; β. Ὥσπερ (ἂν)
εἴποις * ἀορτάς.

Sic pergit Pollux: ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ τὸ σκεῦος Περσικὸν ἀπὸ τοῦ κάνδυος κληθὲν, εἰς χρῆσιν δ' αὐτὸ ἤγαγον Μακεδόνες. Versu 2 vocula ἂν abest a codicibus; ei ejus loco posuit Mein. V. 3 depravatum ἀορτάς: verti, quasi esset ἄωτος.

3.

— Polypus
omnibus integris cirris,
non circumrosisti eum, amicissime?

4.

Noctem illam exspectans transegit.

PARENTALIA.

1.

Nisi Phædimi familiaris esset Chabriæ
filius Ctesippus, ferrem quandam
haud inutilem, ut mihi videtur, legem,
quo absolveretur aliquando illi patris
monumentum, ut in annum (posceret) lapidem unum
plaustri magnitudine: et vilissimam rem dico.

HÆREDITATEM PETENS.

— a. Candytalis autem
hic quid valet, et quid est? b. Quasi
dicas *vas* non ansatum.

XXII. ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣ.

Antiatt. p. 96, 31, Ἐξιδιάσασθαι : Δ. Ἐπιτροπεῖ. « Male codex Ἐπιτροπῇ : v. Lobeck. ad Phryn. p. 199. Ἐπιτροπεὺς incola pagi Ἐπιτροπή. Bœckh. Corp. Inscriptt. 1, 626. : Ἀπολλοφάνης Σατύρου Ἐπιτροπῆθεν. Solent nominari fabulæ ab incolis pagorum Atticorum : v. Hist. crit. p. 422. » *E M.*

XXIII. ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Pollux 10, 99 : ὅταν δὲ Δ. ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ « Χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου, » δῆλον ὅτι τὴν χύτραν λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. « Salmas. χυτρόν. At v. Arcad. De accent. p. 74, 14. » *Mein.*

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Vide supra Αἰρησιτείχης.

XXIV. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 230, F : Δ. δ' ἐν Ζωγράφῳ,

Ἄριστ' ἂν ἐπεχόρευσεν, ἐκλελεγμένον
εἴ τι νέον, ἢ ποθεινόν· ὀστρέων γένη
παντόδαπα· λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ·
ὀπτῶν (τ') ἐπῆγε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου,
τριμμάτια τούτοις ἐν θυείαις ἀργυραῖς.

Versu 1 libri Ἄριστον, quod vix aptum. V. 2 Mein. malit ὀστρείων. V. 4 idem scripsit σωρόν. V. 5 libri antiquiores θυΐαις.

2.

Athen. 7, p. 291, F : ὁ δὲ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ Ζωγράφῳ καὶ, πρὸς οὓς ἐκμισθοῦν αὑτὸν δεῖ, διδάσκει, λέγων οὕτως,

Οὐ μὴ παράλαβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ
ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην·
οὐ γὰρ βαδίζω πρότερον, ἂν μὴ δοκιμάσω,
τίς ἐσθ' ὁ θύων, ἢ, πόθεν συνίσταται
τὸ δεῖπνον, ἢ, κέκληκεν ἀνθρώπους τίνας.
Ἔστιν δ' ἁπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφὴ,
εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαί με δεῖ·
οἷον, τὸ κατὰ τοὐμπόριον, εἰ βούλει, γένος,
ναύκληρος ἀποθύει τις εὐχὴν, ἀποβαλὼν
τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλια συντρίψας νεὼς,
ἢ φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γενόμενος·
ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἡδέως
ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν·
ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
τοῖς συμπλέουσιν, ὁπόσον ἐπιβαλεῖ μέρος,
τιθεὶς, τά θ' αὑτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει.
Ἀλλ' ἕτερος εἰσπέπλευκεν ἐκ Βυζαντίου
τριταῖος, ἀπαθὴς, εὐπορηκὼς, περιχαρὴς
εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνᾷ γεγονέναι καὶ δώδεκα,
λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων,
ἀφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστροποῖς ποιῶν·
ἐπὶ τοῦτον ἐπέμιξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα,
τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἐμνήσθην Διὸς
σωτῆρος, ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν.
Τοιοῦτος ὁ τρόπος. Μειράκιον ἐρῶν πάλιν

PICTOR.

1.

Optime chorea accesserit, si quid præ ceteris
juvenile est, vel desideratum : ostrearum enim genera
omnigena; patinarum prope instructa phalanx;
coctorumque acervus a catino accelerat,
intrita his in mortariis argenteis apponenda.

2.

Nunquam assumam ego te, Draco,
ad opus, nisi ubi manebis per diem,
ministrans convivantibus in affluentia bonarum rerum :
neque enim eo aliquo, antequam exploraverim,
quis sit, qui sacrificat; aut unde constet
cœna, quosve homines invitaverit.
Omnium vero generum habeo indicem,
quo locare me possim, vel a quibus cavendum sit :
velut (de mercatorio genere, si placet),
nauclerus aliquis ex voto sacrificat, qui amisit
malum, vel gubernacula fracta navis,
vel onera ejecit inundatus :
dimittere talem soleo : neque enim libenter hic
quidquam facit, sed quantum ex lege debet.
et inter libationes colloquitur
cum convectoribus, quantum cuique appendendum sit,
computans; suaque seorsim viscera quisque edit.
Sed alius appulit, Byzantinus,
triduo, nihil passus, fortunatus, nimium gaudens,
ad decem duodecimque se ex mina lucratum esse,
naula et usuras, sibi solutas, ructans,
venerem sub callosis lenonibus exercens :
ad hunc egressum statim me applicare soleo,
dextram prehendere, memorare Jovem
servatorem, stipulari de ministerio.
Is modus agendi est. Rursus juvenis amans

τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ· πορεύομαι.
Ἀπὸ συμβολῶν συνάγων δὲ νὴ Δί' ἑτερόπους
ἐνέβαλεν εἰς τὸ Κέραμον· ὅν γ' εὑρημένον,
τὰ κράσπεδ' ἀποθλιβέντα, καὶ κεκραγότα
« Ἀγοραῖον ὀψάριον ποιεῖν τίς βούλεται; »
ἐῶ βοᾶν· πληγὰς γὰρ ἔνι προσλαμβάνειν
ἐλθόντα, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην διακονεῖν·
τὸ μισθάριον γὰρ ἂν ἀπαιτῇς, « Ἀμίδα μοι
ἔνεγκε πρῶτον· » φησίν· « ὄξος ἡ φακῆ
οὐκ εἶχε. » Πάλιν ἤτησας· « Οἰμώξει μακρὰ
πρῶτος μαγείρων! » φησίν· ἕτερα μυρία
τοιαῦτα καταλέξαιμ' ἄν. Οἷ δὲ νῦν σ' ἄγω,
πορνεῖόν ἐστι· πολυτελῶς Ἀδώνια
ἄγουσ' ἑταῖραι μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην·
σαυτὸν ἀποσάξεις τόν τε κόλπον ἀπὸ τρυφῶν.

« Ita Coquus ad τραπεζοποιὸν habilem Draconem, persuasurus ei, ut suum ministerium sibi addicat, et promittens, se nonnisi lautis conviviis operam commodaturum esse. » *E. M.* V. 4 ἂν pro ἐὰν Dindorf. V. 9 τοὐμπόριον, cf. Ἀπολιπ. 1, 3. V. 11 libri πηδάλιόν τι, quod correxit Grotius. V. 12 libri ἐξέρρυψεν. V. 16 ἐπιβαλεῖ recte Coraes pro ἐπιβάλλει. V. 17 « τιθείς, *calculum ponens*, computum faciens. » *E Schweigh.* Quemque convectorem viscera seorsim ab semetipso sacrificatæ victimæ edisse ait, sua non communicante sordido nauclero cum sociis. V. 21 sic etiam Eustath. p. 946, 56. Sed codd. PVL λαβών, quod facit ad sententiam. Restituo τὰ ναῦλα καὶ δάνεια λαβὼν ἐρυγγάνων. V. 23 libri ὑπέμυξ'. Schweigh. ὑπέμιξ'. V. 28, 29 libri mira corruptione ἀπὸ συμβ. συνάγοντα νὴ Δί' ἑτερά που ἐν. εἰς τὸν κ. ἀνευρημένα vel ἐνευρημένα, etc. *Mein.* : « Κέραμος dicta pars ea fori Atheniensis, ubi coquorum erat statio (qui cibos in figulinis ollis habebant : unde nomen. *Both.*) » V. 30 libri ἀποθλίβοντα. Ἀποθλιβεὶς τὰ κρ., *detritis fimbriis incedens*, est homo pauper negligensque, cujus non sit habenda ratio. V. 31 « ἀγοραῖον ὄψον dicit *vile et triviale*, quale fere illorum erat, qui de symbolis epulabantur. » *Mein.* V. 32 ἔνι, h. e. ἔνεστι, bene Jacobs. Additt. p. 170. AB ἔστι. V. 38 vulgo οὗ, minus quidem recte. V. 39 de Adoniis v. L. Bos. Antiq. Gr. cap. 16. V. 41 legitur σ. ἀποτάξεις τόν τε κ. ἀποτρέχων. Casaub. ἀποσάξεις. « Verbo ἀποσάττεσθαι, *cibis ventrem implere*, usus est Philemo Πτωχῇ, 2. » *E M.* Male servarunt verbum ἀποτρέχων. Similia φ et χ in libris.

3.

Stobæus Floril. 105, 5, cum lemm. Διφίλου ἐκ Ζωγράφου.

Ἀπροσδόκητον οὐδὲν ἀνθρώποις πάθος·
ἐφημέρους γὰρ τὰς τύχας κεκτήμεθα.

XXV. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Athen. 10, p. 421, E : Δ. δ' ἐν Ἡρακλεῖ περί τινος τῶν ὁμοίων (τῶν πολυφάγων) διαλεγόμενος διέξεισιν

— Ἐμ' οὐχ ὁρᾷς
ἤδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα, κεὐθυμούμενον,
τονδὶ δὲ ναστὸν, Ἀστίωνος μείζονα,
ἤδη σχεδὸν δωδέκατον ἠριστηκότα;

Libri Ἐμὲ μὲν οὐχ ὁρᾷς πεπωκότα ἤδη τ' ἀκροθ. ὄντα καὶ θυμούμενον.... ἠριστηκότα. Nemo non videt, hæc interrogari. Deinde μὲν ortum puto ex -μὲ (ἐμὲ), quo servato in thesi collocatum esset ἐμὲ, πεπωκότα autem putida est interpretatio τοῦ ἀκροθώρακα. « Hesych. Ἀκροχάλιξ : ἀκροθώραξ, ἡμιμεθής. Eadem aliorum adjectivorum cum ἄκρος compositorum ratio est, velut τοῦ ἀκρόψωλος, ἐπὶ βραχὺ ψωλὸς, in scholio ad Eq. 960; cf. Lobeck. ad Ajac. 285, Coraes ad Xenocrat. De alim. ex aquat. p. 180. (Κεὐθυμ. optime Mein. Sed initio versus scribo ἀκροθώρακ' ἤδη τ' ὄντα. *Both.*) Versu 3 libri fere τὸν δ' ἴδεν ἀστὸν Ἀ. μεῖζον, quæ correxit Heringa Observ. p. 279. *Placentam* dicit Astione, qui magnæ staturæ homo fuerit necesse est, majorem. » *E M.*

paterna devorat dilapidatque : proficiscor.
Symbolas autem colligens claudus, per Jovem,
invadere solet Ceramum; quem inventum
detritis fimbriis, et clamantem
« Opsoniolum forense quis vult coquere? »
sino clamare, quia plagæ exspectandæ sunt ei
qui it, perque noctem totam ministrandum.
Mercedulam enim si poscas : « Matulam
primum affer mihi! » respondet; « acetum lens
non habuit. Rursus poposcisti : « Multum plorabis, »
inquit, « prime coquorum! » mille alia
ejusmodi narraverim. Quo autem nunc te duco,
lupanar est : sumptuose Adonia
celebrant amicæ cum aliis scortis promiscue :
implebis te et sinum frustulis.

3.

Inexspectata nulla hominibus miseria :
in diem enim fortunas accepimus.

HERCULES.

— Me non vides
et jam semiebrium esse, et lætum,
hunc vero nastum Astione majorem
jam prope duodecimum prandisse?

XXVI. ΗΡΩΣ.

Athen. 9, p. 371, A : ἡ δὲ τευτλὶς (libri minus recte σευτλίς) ἕτερον τοῦ τεύτλου. διὸ καὶ Δ. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἥρῳ δράματι ἐπιτιμᾷ τινι, ὡς κακῶς λέγοντι, καὶ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν (Casaub. καλοῦντι).

XXVII. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Stob. Flor. 12, 12, cum lemmate Διφίλου Θησαυροῦ.

Ὑπολαμβάνω τὸ ψεῦδος ἐπὶ σωτηρίᾳ
λεγόμενον οὐδὲν περιποιεῖσθαι δυσχερές.

Versu 2 libri οὐθὲν, de quo Matth. Gr. § 137. *Nihil mali*, i. e. ignominiæ, cui esse hic negat tale mendacium. Germani dicunt *Nothlüge*.

XXVIII. ΘΗΣΕΥΣ.

1.

Athen. 10, p. 451, B : Δ. δ' ἐν Θησεῖ τρεῖς ποτε κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίοις γριφεύειν παρὰ πότον, προβαλεῖν δ' αὐταῖς τὸν γρῖφον « Τί πάντων ἰσχυρότατον; » καὶ τὴν μὲν εἰπεῖν, ὅτι σίδηρος, καὶ φέρειν τούτου λόγου τὴν ἀπόδειξιν, διότι τούτῳ πάντα ὀρύσσουσί τε καὶ τέμνουσι, καὶ χρῶνται εἰς ἅπαντα. εὐδοκιμούσῃ δ' ἐπάγειν τὴν δευτέραν, φάσκειν τε τὸν χαλκέα πολὺ κρείττω φέρειν ἰσχὺν, ἐπεὶ τοῦτον κατεργαζόμενον καὶ τὸν σίδηρον τὸν σφοδρὸν κάμπτειν, μαλάσσειν, ὅ τι ἂν χρήζῃ, ποιεῖν. τὴν δὲ τρίτην ἀποφῆναι πέος ἰσχυρότατον πάντων, διδάσκειν θ', ὅτι καὶ τὸν χαλκέα σθένοντα πυγίζουσι τούτῳ. Vulgo : προβαλεῖν δ' αὐταῖς — εὐδοκιμοῦσαι — ὅτι ἂν χρ. — διδάσκειν δ' — στένοντα. Dindorf. ipsos Diphili versus significavit, scribens αὐταῖσι et ὀρύσσουσίν τε, et χρῶντ', quo non opus. « Putabam aliquando, huc pertinere Diphili fragm. incert. 21. » *E M.* Κόρας recte intellexeris πόρνας, quas decuit hoc colloquium; cf. Ζωγρ. 2, 39-41.

2.

Athen. 6, p. 262, A : ψωμοκόλαφον δ' εἴρηκε Δίφιλος ἐν Θησεῖ οὕτως,

Σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκόλαφον δραπέτην.

XXIX. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Pollux 10, 38 : δάπιδες, τάπητες, ἀμφιτάπητες, Δ. γοῦν φησιν ἐν Κιθαρῳδῷ,

— Ἐξανίσταμαι,
τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας

« Ne scil. vestigium cubantis in eo appareat. » *Kuhn.*

2.

Ibid. 62 : ληκύθιον καὶ στλεγγίδες (male libri στελγίδες). καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς ἄν τις εἴποι· ἔν τε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρμου Νήσοις εὕρηται τοὔνομα, καὶ Δίφιλός που ἐν Κιθαρῳδῷ ἀνδρικῷ (libri mendose ἀνδρί που) εἴρηκε

— Λήκυθον ξύστιν τ' ἔχεις·
ἐγὼ δὲ καὶ ξύστραν.

Ἀνδρικῷ, *animoso*, forti. Unus codex ἀνδρὶ, *viro*, που omisso, quod frustra repetitum est. Primo versu τ' inseruit Mein.

XXX. ΛΗΜΝΙΑΙ.

Athen. 7, p. 307, F : Δίφιλός φησιν ἐν Λημνίαις

Οὗτοι δεδειπνήκασιν· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ
κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας.

Sic etiam Eust. p. 1178, 5. Athen. 4, p. 156, B : ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κατὰ τὸν κωμῳδοποιὸν Δίφιλον, κεστρεὺς ἂν εἴην, κτλ.

XXXI. ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Pollux 10, 18 : ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη τῆς ἀγορᾶς, τὸ μέρος τοῦτο κύκλοι ὠνομάζοντο, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν.... σαφέστερον δὲ ἐν Μαινομένῳ Δ.

Καὶ προσέτι θοίνην, ἐσχάραν, κλίνην, κάδον,
στρώματα, σίγυνον, ἀσκοπήραν, θύλακον,
ὥστ' οὐ στρατιώτην ἄν τις, ἀλλὰ δὴ κύκλον
ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι·
τοιοῦτός ἐσθ' ὁ ῥῶπος, ὃν σὺ περιφέρεις.

THESAURUS.

Arbitror, mendacium salutis causa
dictum nihil mali inferre.

THESEUS.

2.

Te quidem appellant vilem parasitum fugitivum.

CITHAROEDUS.

1.

— Exsurgo,
constrato amphitapete.

2.

— Ampullam et pallam habes;
ego vero etiam strigilem.

LEMNIÆ.

Hi cœnaverunt; ego vero miser
mugil fuerim propter acre jejunium.

FURIOSUS.

Prætereaque cibum, sartaginem, lectum, cadum,
stragula, jaculum, peram, utrem,
ita ut non militem aliquis, sed cyclum sane
ex foro rectum incedere arbitretur :
tanta est supellex, quam tu circumfers.

Versu 1 scripsi θοίνην. Libri τοίνυν. Meinek. suspicabatur τύλην. Deinde κλίνην Hemsterhus. pro καὶ νῦν. V. 2 σίγυνον pro συνὸν Bentl. Epist. ad Hemst. p. 92. Hanovius malebat λάγυνον. V. 3 ὥστ' οὐ Porson. Advers. p. 252; vulgo ὡς που. Ibidem libri ἀλλὰ καὶ κ. Sic etiam Thuc. 5, 21, μὲν καὶ pro μὲν δὴ, etc.

XXXII. ΜΝΗΜΑΤΙΟΝ.

Athen. 2, p. 124, D (et Eust. ad Il. p. 866, 26): ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν, Στράττις φησὶν ...., Δ. δ' ἐν Μνηματίῳ φησὶ

Ψῦξον τὸν οἶνον, Δῶρι!

XXXIII. ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΑΙ.

Athen. 10, p. 423, E, de dictione ζωρότερον πίνειν agens : Δ. δ' ἐν Παιδερασταῖς φησιν

— Ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν!
εὐζωρότερόν γε νὴ Δί', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ
ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν.

XXXIV. ΠΑΛΛΑΚΗ.

Etym. M. p. 206, 16, Βουβάλιον : κόσμος χρυσοῦς περιτιθέμενος τῷ καρπῷ. Δ. ἐν Παλλακῇ,

Βουβάλια, καρπῶν παρθένου φορήματα.

Vitiose libri φρονήματα : correxit Sylburg. De βουβαλίῳ cf. Nicostrat. Incert. 7. Hesych. a Meinekio emendatus, Βουβάλιον : γυναικὸς κοσμάριον. Absurde enim legebatur γυναικὸς μόριον.

XXXV. ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 422, B, de ventris vi disserens : Δ. δ' ἐν Παρασίτῳ,

Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης,
« Νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ ταλαίπωρός τέ μου
γαστήρ. » Ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ
τῆς γαστρὸς, * εἰς ἣν πρῶτον ἐμβαλεῖς,
ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. Ἐν πήρᾳ φέροις
ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμὸν, ἢ διαφθερεῖς·
εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν,
οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον·
εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα·
κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτῃ γίγνεται.

« Ipsius parasiti verba. Versum 1 respicit Eust. p. 1205, 20. Versu 2 Euripidis fragmentis incert. 159 Matth. legitur ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη. Itaque aut memoriter citavit Diph., aut aliam quam Clemens, qui fragm. illud servavit, scripturam secutus est. Altero ibi versu Eurip. :

γαστὴρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

Similiter Alexis : Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσχερῆ, scil. τὴν γαστέρα. » *E. M.* Versu 4 et 5 sic libri optimi. ABP Cod. C pro πρῶτον habet πάντ' ἂν, utrumque VL εἰς ἣν πρῶτον πάντ' ἂν ἐμβάλοις. Meinek. in fine versus ἅπαν excidisse putat, et πρῶτον mutat in βρωτόν. Quibus usus hæc ita scribo :

τῆς γαστρὸς, εἰ σὺ βρωτὸν ἅπαν γ' ἂν ἐμβάλοις
ἄλλων ἕτερον ἂν γυῖον,

ad superiora οὐδέν ἐστι γαστρὸς ταλαιπωρότερον referendum. Hæc expressi in latinis. V. 9 εἰσφορεῖς Grotius pro εἰσφόρει. V. 10 τὰ (h. e. ταῦτα) abest a codd., qui πάντα. Quare Meinek. malebat εἰσφορεῖν | πάντ' ἔσθ' ἑαυτοῖς etc. V. 12 vulgo ταύτην, pro ταύτῃ, quod posuimus. PVL ταῦτα.

2.

Athen. 6, p. 236, B : καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ἐπιλέγει ὁ τοῦ Ἐπιχάρμου παράσιτος. ὁ δὲ παρὰ Διφίλῳ τάδε φησὶν,

Ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
οὐ κατανοῶ τά (τε) τρίγλυφ', οὔτε τὰς στέγας,

PARVUM MONUMENTUM.

Frigera vinum, Dori!

PÆDERASTÆ.

— Infunde tu sane poculum!
meracius quidem per Jovem, da, puer: nam
aquosum omne hoc animo malefacit.

PELLEX.

Bubalia, carporum virginis gestamina.

PARASITUS.

1.

Bene aureus dixit multa Euripides *et hoc*
« Vincit autem inopia me, et infelix meus
venter. » Infelicius enim
ventre, si tu quodvis edule in eum injicis,
aliorum quidem nullum est membrum : in pera portaveris
panes, non autem jusculum, aut corrumpes;
in sportulam mazas injicies, non lentem;
villum in lagenam, non carabum :
in hunc vero diis invisum omnia
ista haud congruentia ingeris;
neque addo cetera, quum ubique
propter improbum omnia eadem fiant.

2.

Si dives cœnam apparans me invitavit,
neque adspecto triglypha, neque tecta,

οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς κάδους Κορινθίους,
ἀτενὲς δὲ τηρῶ * τοῦ μαγείρου τὸν καπνὸν,
κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ,
γέγηθα, * καὶ χαίρω τι, καὶ πτερύττομαι·
ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτὸς, εὐθέως νοῶ,
ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλόδημ' ἔχει.

Versu 2 addito τὲ syllabam τρί- firmavi, et pro οὐδὲ scripsi οὔτε. « Ea scil. mirari et laudare solebant, qui elegantiores ac modestiores videri vellent; cf. similia Aristoph. Vesp. 1173, 1174, quæ cum Homericis Odyss. 4, 43, 44, composuit Athen. 5, p. 179 seq. » *E M.* Versu 3 κάδους Κορινθίους, cados ex ære Corinthio fabricatos. Pausan. 2, 3, 3, de fonte Pirene : κεκόσμηται δὲ ἡ πηγὴ λίθῳ λευκῷ, καὶ πεποιημένα ἐστὶν οἰκήματα σπηλαίοις κατὰ ταὐτὰ (ad speluncarum similitudinem), ἐξ ὧν τὸ ὕδωρ ἐς κρήνην ὕπαιθρον ῥεῖ, πιεῖν τε ἡδὺ, καὶ τὸν Κορίνθιον χαλκὸν διάπυρον ὄντα (*æs Corinthium candens*. Delenda interpretatio καὶ θερμόν) ὑπὸ ὕδατος τούτου βάπτεσθαι (*in hanc aquam immergi*) λέγουσιν, « ἐπεὶ χαλκός γε (*æs quidem*, æs ipsum,) οὐκ ἔστι Κορινθίοις. » V. 4 importunus locus vocis μαγείρου. Malim

ἀτενὲς δὲ τὸν μαγειρικὸν τηρῶ καπνόν.

Vicisse putes glossema, ut alias. V. 6 nive frigidius est χαίρω τι. Verti simile καγχάζω τε. Deinde libri πτερύσσομαι. Comparant Arist. Nub. 1088. V. 7 ἂν Grotius pro ἐάν. V. 8 scripsi ἀλλόδημα, i. e. ἀλλοδήμως. Jocose dictum ἀλλοδήμως ἔχειν, pro ἀπεῖναι, οὐκ εἶναι. Vitiose libri ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει. « Parasitum, qualem Diph. h. l. describit, Comici vocabant καπνοσφράντην vel καπνοτηρήτην : v. Eust. ad Hom. p. 1718, 60. » *Mein.*

3.

Ib. p. 238, F : Δ. δ' ἐν Παρ., μελλόντων γίνεσθαι γάμων, τὸν παράσιτον ποιεῖ λέγοντα τάδε,

— Ἀγνοεῖς, ἐν ταῖς ἀραῖς
ὅ τί ἐστιν, εἴ τις μὴ φράσει' ὀρθῶς ὁδὸν,
ἢ πῦρ ἐναύσει, ἢ διαφθείρει' ὕδωρ,
ἢ δειπνιεῖν μέλλοντα κωλύσει τινά;

Libri fere φράσει ἢ vel φράσῃ ἢ, et ἐναύσει, et διαφθείρει, et omnes versu 4 δειπνεῖν. Correxerunt Erfurdt. Observ. p. 459, et Porson. « De exsecrationibus v. Wesseling. ad Petiti Legg. Att., Cic. De offic. 3, 13. Postrema ἢ.... τινά; egregie consentanea esse ingenio parasiti, annotavit Erf. » *E M.*

4.

Ib. p. 247, D : περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων (Diph.) φησὶ...., κἀν τῷ δὲ ἐπιγραφομένῳ Παρασίτῳ δράματί φησιν

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφόδρα.

Ita C codex. ABP δυσάριστον, VL δυσάρεσκον.

XXXVI. ΠΕΛΙΑΔΕΣ.

Athen 4, p. 156, F : ἐμοὶ δὲ κατὰ τὸν κωμικὸν Δίφιλον ..... φησὶ δ' οὗτος ἐν Πελιάσι

α. Τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν ἦν, γλαφυρὸν σφόδρα,
φακῆς κατ' ἄνδρα τρυβλίον μεστὸν μέγα.
β. * Πρώτιστον, οὐκ ἀνθηρόν. α. Ἐπὶ ταύτῃ φέρων
εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας
(ὑπό τι δυσώδης οὑτοσί) πρὸς ἀνθίαν,
ὧν πολλὰ (χαίρειν) ταῖς κίχλαισι δὴ λέγω.

Versu 1 libri ἦν ἀνθηρὸν γλαφ. Transposuit Erfurdt. V. 3 legendum puto Βρωτόν γ' ὂν, οὐκ ἀνθ. Etiam in Parasiti fr. 1, βρωτὸς et πρῶτος commutata. « Φέρων suspectum habuit Dobr.; sed v. Hemsterh. ad Lucian. vol. 1, p. 349, 350. » *Mein.* V. 5 vulgo οὗτος ηρος (B codex κρος) ἀνθ., quæ correxi. V. 6 legitur in libris ὃν πολλὰ *** ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει. Casaub. ὡς π. χαίρειν — λέγειν. Ὧν intell. ἕνεκα.

XXXVII. ΠΛΙΝΘΟΦΟΡΟΣ.

Antiatt. p. 101, 4, Κοκκύζειν τοὺς ἀλεκτρυόνας : Δ. Πλινθοφόρῳ. Quocum comparat Meinck. Phrynich. App. soph. p. 21, 24, ᾄδειν ἀλεκτρυό-

---

nec specto cados Corinthios,
sed firme intueor coqui fumum,
et, si vehemens in altum fertur,
gaudeo, et cachinnor, et volo;
sin autem obliquus ac levis evolvitur, statim sentio,
hanc mihi cœnam alio abiisse.

3.

— An nescis, quod inter exsecrationes
est, si quis non dicat rectam viam,
vel ignem incendat, vel corrumpat aquam,
vel cœnaturum aliquem impediat?

4.

Non oportet parasitari valde fastidiosum.

PELIADES.

a. Cœnula florida erat, elegantissime instructa,
lentis viritim catinus magnus plenus.
b. Edule quidem, non floridum. a. Hanc assecutus
in medium assultat saperda magnus
(nonnihil hic fœtens) ad anthiam,
præ quibus valere sane jubeo turdos.

νας : ἀττικῶς· τὸ δὲ κοκκύζειν κωμικοὶ λέγουσι. Hujus notationis ductu idem vir criticus correxit Plinthophoroque vindicavit fragmentum ab Eustathio servatum ad Hom. p. 1479, 46 : ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασὶν, ἐν τῷ κοκκυβόας ὄρνις. ἐναργέστερον δὲ Δίφιλος ἐν τῷ

Καὶ νὴ Δί᾽ οὗτος εὐθὺς ἐξέπεμπέ με
ὄρθριον· ἐκόκκυζ᾽ ἀρτίως ἀλεκτρυών.

Versu 1 Eust. νὴ Δί᾽ ὄντως, quod inutile est et cum alio adverbio junctum magis etiam offendit. Quare correxi. V. 2 Eust. ὀρθριοκόκκυξ ἀρτ., deficiente metro. Emendavit Meinek, qui et ἀλ. in fine pro ἀλ.

XXXVIII. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

1.

Athen. 6, p. 225, A, testimonia poetarum de piscariorum malitia et fraudibus afferens : Δ. Πολυπράγμονι,

Ὤιμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους·
τόδε δ᾽, ὡς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
ἐπίβουλόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.
Ἐνταῦθα γοῦν τίς ἐστιν ὑπερηκοντικῶς,
κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὡς φησίν· οὐ διὰ τοῦτό γ᾽, ἀλλ᾽ ἐστιγμένος
πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ᾽ αὐτὴν ἔχει.
Οὗτος ἀποκρίνετ᾽, ἂν ἐρωτήσῃς, πόσου
ὁ λάβραξ, « Δέκ᾽ ὀβολῶν, » οὐχὶ προσθεὶς, ὁποδαπῶν·
ἔπειτ᾽, ἐὰν τἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς,
ἐπράξατ᾽ Αἰγιναῖον· ἂν δ᾽ αὐτὸν δέῃ
κέρματ᾽ ἀποδοῦναί πως, ἀπέδωκεν Ἀττικούς·
κατ᾽ ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Versus 3 ita Schweigh.; libri τόδ᾽ ὡς. V. 5 libri durius ἔστιν τις. V. 6. « Morem comam diis alendi, jam Homero (Iliad. 23, 141 seq.) cognitum, ne serioribus quidem temporibus obsolevisse indicio est Dio Chrys. 35, p. 67 : πολλοὶ γὰρ ἤδη διὰ θεόν τινα κομῶσιν ἄνθρωποι. V. 7 malim τοῦτο δ᾽. » *E M*. V. 10 sic Schweigh. Libri προσθείς σοι ποταπῶν, sed AP προσθήσοι ποδαπῶν. V. 11 ita Porson. Libri VL. ἔπειτά γ᾽ ἄν. ABCP ἔπειτα ἄν. V. 12. Oboli Æginetici crassiores et majoris pretii fuerunt quam Attici : Mülleri Ægin. p. 12, qui 13 scripsit Ἀττικὰ (κέρματα) pro Ἀττικάς. (Sed Schweigh. verosimiliore correctione Ἀττικούς (ὀβολούς). Ibidem libri vitiose ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν. De πῶς et πρὸς sæpius confusis v. Thuc. 5, 105, etc. *Both.*) Καταλλαγὴν lucrum ex permutanda pecunia dixit etiam laudatus a Schweigh. Demosthenes C. Polycl. p. 1216, 18. Adde Euphronem Athen. 11, p. 503, B. » *E M*.

2.

Photius Lex. p. 480, 20, Ῥαγδαίους : τοὺς κεκινημένους, καὶ σφοδρούς, καὶ βιαίους... Δ. Πολ.

Τί ποτ᾽ ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν.

XXXIX. ΠΥΡΡΑ.

Ammonius De differ. verb. p. 61 : εὑρέσθαι οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Δ. ἐν Πύρρᾳ,

Δῶρον δ᾽ ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

Scaliger. εὑρημένη, recte repugnante Valckenario.

XL. ΣΑΠΦΩ.

1.

Athen. 13, p. 599, D : καὶ γὰρ Δ. κωμῳδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἱππώνακτα.

2.

Idem 11, p. 487, A, Μετάνιπτρον : ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν ἀπονίψωνται, διδομένη κύλιξ. Ἀντιφάνης Λαμπάδι... Δ. Σαπφοῖ,

---

LATERIGERULUS.

Et per Jovem hic statim emisit me
mane : vixdum canebat gallus.

ARDELIO.

1.

Putabam ego antea, piscarios
improbos esse Athenis modo;
sed hoc genus, ut videtur, natura sua,
ut fera, est insidiosum ubique.
Hic igitur talis quidam est supra modum,
comam alens primum deo sacram,
ut ait; sed non propterea, verum stigmatias
ante frontem habet eam velum.
Hic respondere solet, si quæras, quanti sit
lupus *piscis* : « Decem obolorum » non addens, qualium;
deinde, si argentum numeras,
Ægineticum exigit; sin autem ei forte
reddendi sunt nummuli, reddit Atticos,
et utramque permutationem usurpat.

2.

Quidnam est? violentus enim exiit.

PYRRHA.

Donum mihi mulieri a diis datum.

Ἀρχίλοχε, δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
μεστὴν Διὸς σωτῆρος, ἀγαθοῦ δαίμονος!

XLI. ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ.

Pollux 9, 81 : ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμῳδῶν τινες τῆς λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς προείρηται· οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινες, ὡς Δ. ἐν Σικελικῷ,

Οἷον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἓν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ κικίννους ἀξίους λίτραιν δυοῖν.

Versu 1 ἔχειν, *habere*, auferre emptum in foro. V. 2. Obolus Ægineticus in Sicilia λίτρα dicebatur secundum Aristotelem. Photius : Λίτρα ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι ὡς Δίφ.

XLII. ΣΧΕΔΙΑ.

Etym. M. p. 683, 25 : καὶ * Φίλων δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου,

Θᾶττον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

Libri τῶν πόρκων. Articulum inconcinnum expunxit Mein., qui hæc de superioribus : «' Ms. Dorvillii καὶ Δίφιλος ἐν σχεδῖμνημο τοῦ π., in quo fabulæ titulum latere vidit Gaisford. ad Theogon. Hesiodi 709. Similiter autem καὶ Δίφιλος Suidas v. Πόρκος. et Zonaras Lex. 2, p. 1562, sed omisso titulo. »

XLIII. ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ.

Fragmentum nullum superest hujus fabulæ, quam Plautus olim latine vertit, teste Terentio Prolog. Adelphio :

Synapothnescontes Diphili comœdia est :
Eam *Commorientes* Plautus fecit fabulam.
In græca adolescens est, qui lenoni eripit
Meretricem in prima fabula : cum Plautus locum
Reliquit integrum; cum hic locum sumpsit sibi
In Adelphos, verbum de verbo expressum extulit.

Duas priores igitur scenas actus secundi Adelphorum ex Diphilo habemus expressas. « Titulus fabulæ spectat ad mutuam conjunctissimorum amicorum caritatem una eademque hora ex vita excedere cupientium : de qua re Sturzius dissertat. edidit Geræ, 1790. Idem argumentum in cognomine fab. tractavit Alexis. » *Mein.*

XLIV. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Harpocr. p. 55, 8 : ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν ε' Πολιτείας. Δ. Συντρόφοις,

Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ·
ταύτῃ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς
σπάργαν' ἀπεδείχθη.

Versum 1 sine arte scriptum nemo ipsi poetæ imputaverit. Corrigo

Βαφεὺς ἔνεστιν ἀγαθὸς ἐν τῷ π.

V. 2 et 3 legitur ταυτὶ γὰρ ... τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχεν. Sed quattuor codd. Bekkeri ταύτῃ et ἀποδεδείχθω. Articulus hic quoque additus a mala manu, metro indice.

XLV. ΣΥΝΩΡΙΣ.

1.

Athen. 6, p. 247, A : Δ. δ' ἐν Συνωρίδι (ἑταίρας δ' ὄνομα Συνωρίς) Εὐριπίδου μνησθείς, (κύβος δέ τις οὕτως καλεῖται,) παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα ἅμα καὶ περὶ παρασίτων τάδε λέγει,

α. Ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου!
β. Ἀστεῖος εἶ. Δραχμὴν ὑπόθες. α. Κεῖται πάλαι.
Πῶς ἂν βαλοιμ' Εὐριπίδην; β. Οὐκ ἄν ποτε
Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει'· οὐχ ὁρᾷς,
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν αὐτὰς ὡς στυγεῖ;
τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι

SAPPHO.

2.

Archiloche, hoc posterius accipe poculum
plenum Jovis Servatoris, boni genii!

SICULUS.

Fere omnia licitari, nec quidquam habere
præter cincinnos obolorum duorum pretio.

RATIS.

Ocius densiora retia plecti jube.

UNA EDUCATI.

Tinctor inest bonus in hoc puerulo :
sic omnino coloratæ nobis
fasciæ monstratæ sunt.

SYNORIS.

1.

a. Optime hoc jactu *talorum* efunctus es!
b. Urbana es. Drachmam pone. a. Jamdudum [feci.
Utinam Euripidem jacerem! b. Nunquam
Euripides feminam servaverit. Non vides
in tragœdiis quam eas odio habeat?
parasitis autem favebat : quippe dicit

« Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
« μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
« ὄλοιτο, νόστου μήποτ' εἰς πάτραν τυ-
χών! »
α. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; β. Τί δέ σοι μέλει;
οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, νοῦν δὲ δὴ σκοπούμεθα.

« Colloquuntur Synoris (cui Λύχνος cognomen erat, teste Athen. 13, p. 583, E) et parasitus. Ex eadem scena fragmenta 2, 3 et 4 petita sunt. Versu 2 πάλαι additum ex cod. L. V. 3 de jactu talario nominato ab Euripide, uno illorum Quadraginta, qui soluto imperio Triginta virorum reipublicæ præerant; Pollux 9, 101 : ἐπεὶ δὲ τοῖς Τεσσαράκοντα μετὰ τοὺς Τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τεσσαράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. Similiter Eust. ad Hom. p. 1289, 61. Versu 4 sic Porson. Libri fere σώσειεν, VL σώσει. Versus 7 desumptus totus ex Euripidis Antiope ap. Stob. Flor. 30, 1, indicante Valck. Diatr. p. 84. Versus 9 est Euripidis Iph. Taur. 535 (486), ut Porson. annotavit. Ibi recte legitur τυχὼν pro μόλοι (AP μολεῖ, B μολεῖν), quod (fortasse ex voce μέλει versu 10 natum. *Both.*) ostendunt libri Athenæi. *E M.*

2. 3.

Ibid. C : ἐν δὲ τῇ διασκευῇ τοῦ αὐτοῦ (sic Schw. et Pors. pro αὐτοῦ τοῦ) δράματος, περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων, φησὶν

α. Ὀργίζεται; παράσιτος ὢν ὀργίζεται;
β. Οὔκ· ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ,
ὥσπερ τὰ παιδί', αὑτὸν ἀπογαλακτιεῖ.

καὶ ἑξῆς

— α. Τότε φάγοις, παράσιθ'! β. Ὅρα,
ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην! οὐκ οἶσθ' ὅτι
μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

« Puerulos ut ablactent, nutricis mammam aloe aut felle inungunt. Festive id significat, parasitum effusa in mensam bile (iratum. *Both.*) redeundi ad convivium facultatem sibi ademisse. » *E Dalecampio.* Partem loci ex Athen. affert Eustath. p. 1829, 49. Versus 5 (ubi unus B διασέσυρκε, ceteri διασεσύρηκε) et 6 negligenter nimis exarati. Corrigo

ὡς διασέσυρκ'! οὐκ οἶσθα τὴν τέχνην, ὅτι
μετὰ κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

4.

Harpocr. p. 182, 2 : φιμὸς δ' ἐστὶν ὁ καλούμενος κημός, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο (οἱ κύβοι), καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. Δ. Συνωρίδι « Ἕλκεις (cod. D ap. Bekker. ἕλκεσ, cum signo » super σ) μέσον τὸν φιμὸν ὡς ἂν ἐμβάλῃ. » Photius Lex. p. 650, 5 et Suidas 3, p. 614,

Ἕλκ' ἐς μέσον τὸν φιμόν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ.

5.

Athen. 14, p. 657, E : χηνίζειν δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων. Δ. Συν.

Ἐχήνισας· ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ
παρὰ Τιμοθέῳ.

Vulgo ἐχηνίασας. Correxit H. Steph. in Thesauro. « Χηνίζειν dicitur aulœdus ille, quem ridet poeta, quia cantus ejus anseris strepitum referebat; quemadmodum Comicus incertus ap. Eust. p. 1411, 15, στρουθίζειν dicit malum cantorem. Timotheus tibicen fuisse videtur illo tempore haud ignobilis (immo ignobilis, quippe χηνίζειν docens discipulos. *Both.*) : nam de celebri aulœdo, qui Alexandri M. æqualis fuit, propter temporum rationem vix, et ne vix quidem, cogitandum est. » *E M.*

XLVI. ΤΕΛΕΣΙΑΣ.

« Τελεσίας fabula videtur appellata esse a parasito quodam cognomini. Athen. 6, p. 258, E : κεχαρακτήρικε δέ, ὥς ἔνι, μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν κόλακα Μένανδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὡς καὶ τὸν παράσιτον Δ. ἐν Τελεσίᾳ. » *E M.*

Athen. 14, p. 640, D : Οὐ πρότερόν γε, ἔφη ὁ

« Quisquis vir opulentus
« non minimum tres alit sine symbolis,
« pereat, nunquam reditus in patriam particeps! »
a. Unde hæc sunt, per deos? b. Quid tu id curas?
non enim drama, sed sensum scilicet spectamus.

2.

a. Irascitur? parasitus quum sit, irascitur?
b. Non, sed bile mensam inungens,
ut infantibus fit, ipse se ablactat.

3.

— a. Tunc edas, parasite. b. Vide,
ut irrisit! an ignoras artem, qua
proximus post citharœdum censetur parasitus.

4.

Trahe fritillum in medium, ut injiciat.

5.

Anseratim cecinisti : id quod faciunt omnes
qui sunt apud Timotheum.

Οὐλπιανὸς, ἀκουσόμεθα περὶ τούτων, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορπισμάτων εἴπῃ. καὶ ὁ Ποντιανός· Τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλιππίδην λέγειν ... καὶ Δ. ἐν Τελεσίᾳ,

Τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδάλαι·
ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι.

Athen. 2, p. 52, F : ὅτι καὶ οὐδετέρως ἀμύγδαλα λέγεται. Δ. « Τρωγάλια, μ., πλ., ἀμύγδαλα. » Ex hoc recepimus Τρωγάλια, quod etiam alii maluerunt : nam priore l. Ath. habet Τράγημα languioribus numeris. Contra ἀμύγδαλα minus placuit ὁμοιοτέλευτον quam ἀμυγδάλαι, quod fere ostendunt codd., et ita Dindorf.

XLVII. ΤΙΘΡΑΥΣΤΗΣ.

Athen. 11, p. 484, E : Δ. Τιθραύστῃ καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων, φησὶ

α. Πρίστις, τραγέλαφος, βατιάκη, λαβρώνιος.
β. Ἀνδραπόδι' οὐ δὴ ταῦτ' ἐρεῖς. α. Ἥκιστά γε,
ἐκπωμάτων δ' ὀνόματα, πρὸς τῆς Ἑστίας·
ὁ λαβρώνιος χρυσῶν γε, παῖδες, εἴκοσιν.

Versu 1 libri corruptis numeris τραγ., πρίστις. Transposuere Porson. et Jacobs. Additt. p. 261. V. 2 legebatur ἀνδραπόδιον δὴ (ν et υ commutatis, ut Arist. Avium 1442) ταῦθ', ὁρᾷς; Οὐ δὴ, ut Odyss. 5, 23; 7, 239, etc. Ἐρᾶν autem et ὁρᾶν similiter confusa esse videntur ap. Aristoph. Ran. 1250.

XLVIII. ΦΡΕΑΡ.

Stob. Flor. 116, 32, cum lemm. Διφίλου ἐκ Φρέατος.

Δόλιος τεχνίτης ὁ χρόνος ἐστὶν, ὦ ξένε·
χαίρει μεταπλάττων πάντα γ' ἐπὶ τὰ χείρονα.

V. 1 libri Πολιὸς, δ et π confusis. Contrario errore νὴ δί' pro νήπι' scripserant Arist. Nub. 1283. Minus probabiliter Grotius σχολιὸς, Meinek. σκαιός. V. 2 libri πάντας ἐπὶ τὰ χ.

XLIX. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Antiatt. p. 80, 29, Ἀνέψυξα : ἀντὶ τοῦ ἀνεπαυσάμην. Δ. Φιλαδέλφῳ (sic).

2.

Idem p. 110, 17, Ὀξίνην (codex mendose ὀξίνῃ) : οἶνον Δ. Φιλαδέλφοις. Conf. Philonidis fragm. inc. 4.

L. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ.

Photius p. 341, 5, Ὀπαία κεραμίς : ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα. Δ. Χρυσοχόῳ,

— Διακύψας ὁρῶ
διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

« Ὀπαίαν κεραμίδα dicit tegulam, qua operiebatur fumarium : v. Tittmann. ad Zonaræ Lex. 2, p. 1458, et Mœridis interpp. p. 292. » *Mein.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 35, D : Δ. δ' ὁ κωμικός φησιν

Ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε, καὶ σοφώταθ', ὡς ἡδύς τις εἶ!
ὃς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος,
τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα σὺν πείθεις γελᾶν,
τόν τ' ἀσθενῆ 'κτολμᾶν τι τῶν δειλῶν θρασύ.

V. 2 σοφώταθ', h. e. σοφώτατα, σοφωτάτως. V. 3 sic Lennepius ad Phalar. Epist. p. 108. Libri ὅταν ταπ. .... ποιῇς. V. 4 σὺν πείθεις γελᾶν, h. e. πείθεις συγγελᾶν. Male libri συμπείθεις γελᾶν, V. 5 iidem vitiose τόν τ' ἀσθ. τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν. Restitui ἐκτολμᾶν, a quo pendent genitivi, et θρασὺ, quo facto elucet sententia, alias obscura.

2.

Athen. 2, p. 55, D : Δ.

TELESIAS.

Bellaria, myrti, placenta, amygdalæ
ego hæc dulcissima comedo secundarum mensarum.

TITHRAUSTES.

a. Pristis, tragelaphus, batiola, labronius.
b. Non sane mancipia hæc dices. b. Minime,
sed poculorum nomina, per Vestam;
labronius quidem, pueri, pretio viginti aureorum.

PUTEUS.

Dolosus artifex est tempus, hospes :
gaudet transformare omnia in deteriora.

AURI FUSOR.

— Penetrato foramine
tegularum video pulcherrimam.

EX INCERTIS FABULIS.

O intelligentibus omnibus dilectissime
Bacche, et perquam sapienter, quia suavis es!
qui tenuem superbire facis solus,
superciliaque attollenti suades ut una rideat,
et debili ut post ignava conetur audax aliquod facinus.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τέχνιον ἐξωλέστερον
τοῦ πορνοβοσκῶν. * * *
κατὰ τὴν ὁδὸν πωλεῖν περιπατῶν βούλομαι
ῥόδα, ῥαφανῖδας, θερμοκυάμους, στέμφυλα,
ἄλλως, ἅπαντα μᾶλλον ἢ ταύτας τρέφειν.

Versu 2 τοῦ, intell. τοῦ τεχνίου. Minus recte libri τοῦ πορνοβοσκοῦ. Meinek. malit τοῦ πορνοβοσκεῖν. V. 5 ἄλλως pertinet ad περιπατῶν, neque opus est quod suasu Jacobsii editum ἁπλῶς ἅπ. Ταύτας, πόρνας. Pergit Athen. : καὶ σημείωσαι τὸ θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται.

3.

Clemens Alex. Strom. 7, p. 303 Sylb., 844 Pott.: χαριέντως γοῦν καὶ ὁ κωμικὸς Δ. κωμῳδεῖ τοὺς γόητας διὰ τῶνδε,

Προιτίδας ἁγνίζειν κούρας, καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν,
Προῖτον Ἀβαντιάδην, καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε,
δαδὶ μιᾷ, σκίλλῃ τε μιᾷ, τόσα σώματα φοιτῶ,
θείῳ τ', ἀσφάλτῳ τε, πολυφλοίσβῳ τε θαλάσσῃ
ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο·
ἀλλά, μάκαρ Ἀὴρ, Δία τῶν νεφέων διάπεμψον
Ἀντίκυραν, ἵνα τόνδε κόριν κηφῆνα ποιήσω.

Versu 1 libri ἁγνίζων. Γραῦν, *Anteam* scil. sive *Sthenebœam*. V. 3 τόσα Grot. pro πόσα. Sed non magis ferendum est φωτῶν in fine versus. Scripsi σώματα φοιτῶ, intelligo εἰς vel πρὸς, ut Odyss. 1, 332 :

ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν.

Cf. Matth. Gr. § 418, 3. « Plerique Melampum hæc loqui putant (v. Heyn. ad Apollod. 2, 2, 2, et Lobeck. Aglaoph. p. 299), non Æsculapium, ut Polyarchus apud schol. Eur. Alcest. 1. *Fax* et *scilla* conjungi solent in lustrationibus. Lucianus Necyom. 1 : ἐκάθηρέ τε καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ. *Asphaltum* in καθαρσίοις habes etiam apud Zonaram Hist. 2, 5. » *E M.*, qui versu 4 persuasit ponendum esse cum Sylburgio πολυφλοίσβῳ τε θαλάσσῃ pro πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. V. 6 vulgo διὰ τῶν, immo Δία. Jovem (Δία μηχανέα Pausan. 2, 22, 3 dicas) Anticyram mitti vult petitum helloborum quo sanentur illi insani. « Μάκαρ posteriore longa, ut apud Solonem Eleg. 6. 1. » *E M.* Versu 7 ridicule futili rei Jovem adhiberi vult Melampus. Ante Meinek. edebatur Ἀντικύραν.

4.

Stob. Flor. 57, 2. Διφίλου.

Ἕν μοι καταβαίνει κατ' ἐνιαυτὸν ἐξ ἀγροῦ
ἕκαστον ἀγαπητῶς (ἀγαπῶντί γ') ὀνάριον,
ὥσπερ κανοῦν, ἅμα πάντ' ἀνεσκευασμένον,
σπονδὴν, ὀλὰς, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Libri versus 1 et 2 inconcinne sic præbent Ἓν ὀνάριον ἐξ ἀγροῦ μοι κατ. | καθ' ἕκ. ἐν. ἀγαπητῶς, et v. 3 ὥσπερ ἱκανοῦν (Gaisford. ex codice B κανοῦν, ut Porson. ad Aristoph. Pac. 855) μοι πάντ' ἀνεσκ. V. 4 ὀλὰς, i. e. οὐλὰς, οὐλοχύτας : v. ann. ad Iliad. 1, 449.

5.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott. : Δ. γράφει

Οὐκ ἔστι βίος, ὃς οὐχὶ κέκτηται κακὰ,
λύπας, μερίμνας, ἁρπαγὰς, στρέβλας, νόσους·
τούτων ὁ θάνατος καθάπερ ἰατρὸς φανεὶς
ἀπέπαυσε τοὺς ἔχοντας ἀναπλήσας ὕπνου.

Versu 1 οὐχὶ Sylburg.; libri οὐ. V. 4 libri errore ma-

2.

Non est articula ulla perniciosior
lenocinio.....
in via circumiens frustra volo vendere
rosas, raphanos, thermocyamos, fraces,
cuncta potius quam has alere.

3.

Prœtidas ut lustrem, et patrem earum,
Prœtum, Abantis filium, et præterea quintam, [anum,
face una, scillaque una, tot personas convenio,
assumpto et sulfure, et asphalto, et undante mari
leniter fluentis profundi Oceani :
age igitur, divine Aer, Jovem transmitte per nu- [bila
Anticyram, ut hunc cimicem faciam fucum.

4.

Unus quotannis descendit mihi ex agro
grate, satis habenti, asellus,
velut canistrum, simul omnibus instructus
libatione, mola, oleo, caricis, melle.

5.

Non est vita ulla malorum expers,
mœrorum, curarum, rapinarum, tormentorum, mor- [borum
mors velut medicus apparens
finem facit habentibus, somno impletis.

nifesto ἀνέπαυσε τοὺς ἐχ. ἀναπαύσας ὕπνῳ. Confusa ν et π, Λ et Α, η et υ, ου et ω, ut passim apud alios. Valckenarius ἀπέλυσε τοὺς ἐχ. ἀναπαύσας ὕπνῳ.

6.

Tryphon. De figuris in Mus. crit. Cantabr. 1, p. 52, vel ap. Walz. Rhett. vol. 8, p. 746 : Ὑπερβολή ἐστι φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν αὐξήσεως ἢ μειώσεως (mendose Cant. ὁμοιώσεως) χάριν· αὐξήσεως μὲν, οἷον « Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα. » ... μειώσεως δὲ, οἷον Δίφιλός φησιν ἐπὶ αἰσχρᾶς γυναικὸς

Ὁ πατὴρ (ἂν) ἣν ἐφίλησεν οὐδεπώποτε,
παρ' ἧς τὸν ἄρτον ἡ κύων οὐ λαμβάνει,
μέλαινα δ' οὕτως ὥστε καὶ σκότος ποιεῖν.

Versu 1 libri vitiose Ἦν ὁ πατ. ἐφ. οὐδ., itemque Moschopulus Titzii p. 80. Meinck. Ἦν χὠ πατ., Titzius Ἦν οὐδ' ὁ πατ. : verum ita occultatum nomen πατὴρ contra artem. Simili errore legitur versu 3 ποιεῖν σκότος. Notum priorem passim corripere ποιεῖν.

7.

Athen. 9, p. 383, F : ἐγὼ δ' ὑμῖν, κατὰ τὸν ἥδιστον Δίφιλον,

— Παρατίθημ' ὁλοσχερῆ
ἄρν' ἐς μέσον* συμπυκτὸν, ὠνθυλευμένον,
χοιρίδια περιφόρητα κρομμυώσας ὅλα·
Δαρεῖον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι.

Versum 1 sic integrandum conjiciebat Mein. :

Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν παρατίθημ' ὁλοσχερῆ.

V. 2 sic libri ABP, quod tuetur Fritschius ad Ar. Ran. p. 283. Vulgo συμπηκτόν. Meinek. cum Dobræo συμπτυκτόν. Ego scribo ἄρν' ἐς μέσον σοι, πηκτόν. Nam sæpe confusa οι et υ. V. 3 mendose legebatur περιφόρεινα (Dind. περιφόρινα) κρομβώσας, η et ει, τ et ν, υ et β (de hoc v. ad Æschyli Pers. 285) permixtis. V. 4 item depravati codd. Δούρειον, quod mire interpretantur equum Trojanum, heroibus inclusis, ad cujus similitudinem anser ille farciminibus delicatis refertus fuerit, quasi id aperte vellet Comicus, vel absolute diceretur δούρειος pro δ. ἵππος. Cf. Odyss. 8, 493, etc. Facete D. anserem vocat *Darium*, h. e. Persarum regi similem superbia inflati, ut qui omnia sibi licere existimaret (v. Herodot. 1, 3, 31, etc.). De α et ου commutatis cf. Ar. Thesmoph. 138, etc. Persas libenter irridebant Græci, præsertim Athenienses.

8.

Athen. 2, p. 67, D : μνημονεύει δέ που (Aristophanes) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους, ὡς διαφόρου,

ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξίδες εἰσίν.

καὶ Δ.

α. Δειπνεῖ τε καταδὺς, πῶς δοκεῖς; λακωνικῶς,
ὄξους δὲ κοτύλην. β. Πάξ! α. Τί πάξ »; ὀξὶς μέτρον
χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων.

Versu 1 καταδὺς, *in gurgustiolo suo abditus*, Casaub. : quales sunt pauperum habitationes, sæpe subterraneæ. V. 2 πὰξ exclamatio apud utrumque populum silere jubentis, hic quidem de κοτύλῃ, quam mensuram vini mali (nam id intelligo τὸ ὄξος) β majorem putat pro pauperis facultate. Id negat alter, revera ὀξίδα τῶν Κλεωναίων, h. e. Κλεωναίαν, integram dicens cotylam capere. « Apud Atticos quidem ὀξὶς quarta pars erat cotylæ. » *E Schw.* V. 3 malo τοσοῦτο χωρεῖ.

9.

Ib. p. 47, B : τὸ δὲ ὀξύπεινος παρὰ Διφίλῳ,

— Τέρπομαι γυμνοὺς ὁρῶν
τοὺς ὀξυπείνους καὶ πρὸ τῶν καιρῶν ἀεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας.

Notum hoc genus hominum, qui, quanto mendiciores, tanto sunt curiosiores et avidiores novarum rerum, quibus, ut par est, opulenti obstare solent inimicissime.

10.

Athen. 5, p. 189, E : νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος .... καὶ Δ.

6.

Quam pater amavit nunquam
a qua panem canis non accipit,
atra vero sic, ut vel caliginem faciat.

7.

— Appono integrum
agnum in medium tibi, solidum, fartum,
porcellis, qui circumferuntur, totis cepa conditis;
Darium superbia anserem adduco.

8.

a. Cœnatque irrepens, quomodo putas? laconice;
et aceti cotylam *bibit*. b. Pax! a. Quid « Pax! »? oxis
mensura Cleonæorum tantum capit.

9.

— Juvat nudos videre
famelicos et præmature
omnia semper scire festinantes.

Αὐλὰς θεραπεύειν δ' ἐστὶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος, ἢ πεινῶντος, ἢ μαστιγίου.

Aulas, regias, palatia.

11.

Zenobius Proverb. 4, 18, Ἢ κρίνον, ἢ κολοκύντην : τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον· ἄδηλον δὲ, εἰ οἴσει καρπόν. ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. μέμνηται ταύτης Δ. λέγων,

Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἑπτά σοι, γέρον,
θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

Eodem proverbio usus est Menander Incert. 504. Versu 1 libri αὐτὸς, quod correxit Valck. Diatr. p. 116; idemque v. 2 ἢ ante κολ. addidit. Sic autem hæc scripta malim :

Ἐν ἡμέραισιν ἑπτά γ' αὐτὸν ἢ, γέρον,
θέλω κολοκύντην, ἢ παρασχεῖν σοι κρίνον.

12.

Stobæus Flor. 10, 4.

Ἆρ' ἔστιν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία;
πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὢν ὁ νοῦς τἄλλ' οὐχ ὁρᾷ.

Versu 1 posui interrogationis notam. Cod. A αἰσχροκέρδεια, sed vide Etym. M. p. 462, 19. V. 2 malim πρὸς τῷ λαβεῖν ὁ νοῦς γὰρ ὢν τ. etc.

13.

Ib. 5.

Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδὲ εἷς πονηρὸς ἦν.
Φιλαργυρία τοῦτ' ἐστὶν, ὅταν ἀφεὶς σκοπεῖν
τὰ δίκαια τοῦ κέρδους διὰ παντὸς δοῦλος ᾖς.

Versus 1 fine malo ἂν intellecto ἦν. Repetitur in Menandri Monost. 665, ubi οὐδ' ἂν εἷς πονηρὸς ἦν. V. 3 melius δίκαια, ut præcipuo nomini τοῦ κέρδους ex more opponatur minus grave sine articulo. « Sunt fortasse duo fragmenta. » *Mein.*

14.

Stob. Flor. 24, 1.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν οὐκ αἰσχύνεται,
συνειδόθ' αὑτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
πῶς τόν γε μηδὲν εἰδότ' αἰσχυνθήσεται;

« Philemoni (Incert. 51, d) tribuitur apud Maximum Conf. 79, p. 137, 50. » *Mein.*, qui recte edidit v. 3 τόν γε pro τὸν δὲ, quod habet A codex.

15.

Stob. Flor. 28, 4.

Ὅρκος δ' ἑταίρας ταὐτὸ καὶ δημηγόρου·
ἑκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ.

Versu 1 δ' a Grotio additum. Versui 2 non constat sententia. Scribo

Ἕκασθ' ὃς αὐτῶν ὀμνύει πως ὧν λαλεῖ.

16.

Idem 32, 2.

Ὃς δ' οὔτ' ἐρυθριᾶν οἶδεν, οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Diphilo tribuit Gesnerus; Menandro, ut videtur, Trincav.

17.

Idem 79, 16.

Εἰ τοῦ πατρὸς δόξαιμι κρεῖττόν σοι λέγειν,
ἐμαυτὸν ἀδικῶ, κοὐκέτ' εἴμ' (ἂν) εὐσεβὴς,
ὅτι τὸν κατασπείραντα λυπῶ κοὐ φιλῶ.

Versu 1 scribo δόξαιμι σοῦ κρεῖττον λέγειν, emphatice σοῦ, sc. τοῦ πατρός, *te*, qui es pater. « Similiter de matre Alexis Inc. 35. » *E M*, qui versu 2 ex Jacobsii emendatione dedit εἰμὶ θεοσεβής. Satius habui addere ἄν.

10.
Aulas vero curare est, meo judicio,
aut exsulis, aut esurientis, aut mastigiæ.

11.
In septem diebus illum tibi, senex, aut præstare [volo
cucurbitam, aut ejus florem (κρίνον).

12.
Nonne insanissima res est avaritia?
capiendo enim mens inhians cetera non videt.

13.
Nisi capere esset, nemo foret improbus.
Avaritia hoc est, si neglectis
justis lucri omnino servus es.

14.
Quem enim sui ipsius non pudet,
maleficiorum sibi conscium,
quomodo nihil scientis pudebit?

15.
Jusjurandum vero amicæ idem et oratoris publici,
qui fere adjurat, quæcumque garrit.

16.
Qui vero neque erubescere scit, nec timere,
primas omnis impudentiæ tenet.

17.
Si melius quam tu, pater, videar dicere,
ipse me injurior, neque amplius sum pius,
quia genitorem affligo, neque amo.

18.

Idem 15, 3.

Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι ῥᾴδιον.

« Ἐν ἡμέρᾳ pro ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ut aliquot libri inconcinne : vide Valck. ad Phœniss. 543. » *E M.*

19.

Ib. 4.

Λαμπρῶς (μὲν) ἔνιοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαί τι τὸ φυλάξαι βίον.

Versu 1 Grotii emendatio ζῶσιν pro σώζειν. Nos addimus μὲν ob metrum. Ceterum Menandro hæc tribuuntur in cod. A.

20.

Stob. Flor. 84, 4.

Ἀνδρὸς φίλου καὶ συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν
αὑτοῦ νομίζειν δεῖ τὸν ὀρθῶς εὐγενῆ.

Versu 1 libri Ἀνδρὸς φ. γὰρ καὶ συγγ. οἰκίαν. Particulam transposuit Meineck. Ego scribam, φίλου potiore sede collocato,

Φίλου γὰρ ἀνδρὸς οἰκίαν καὶ συγγενοῦς.

Versu 2 putide libri ὀρθῶς συγγενῆ, cujus mendi origo manifesta est.

21.

Ib. 91, 17.

Ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολύ·
τὰ πάντα τούτῳ τέμνεται καὶ πράττεται.

Versu 1 melius scribetur τὸ χρυσίον κρίνω πολύ. V. 2 *secantur*, ut Horatius Serm. 1, 10, 14 : Ridiculum acri

fortius et melius magnas plerumque *secat* res,

ubi v. Heindorf. Est autem proprie vox medicorum.

22.

Ib. 95, 3.

Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
τὴν γὰρ ἐπὶ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

Inconcinne libri τὸ χεῖρον, nec probabiliter Porson. delevit γάρ.

23.

Ib. 96, 9, Διφίλου.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Hæc tragicum colorem habent. Quare, observante Meinekio, Diphili nomen potius ad sequentia referendum esse putes, Sophocli tributa;

Πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος·
πενίας γὰρ οὐδείς ἐστι μείζων πολέμιος.

24.

Ib. 98, 6.

Ἄνθρωπός εἰμι· τοῦτο δ' αὐτὸ τῷ βίῳ
πρόφασιν μεγίστην εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει.

25.

Ib. 104, 16.

Ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ Τύχη
ἓν ἀγαθὸν ἐγχέασ' ἐπαντλεῖ τρία κακά.

Versu 2 scripsi ἐγχέασ', ex Meinekii conjectura, pro ἐπιχέασα. Ceterum codd. pro captu librariorum ἓν ἀγ. ἐπιχέασα τρί' ἐπαντλεῖ κ. « Respicit poeta modum vini temperandi illum, quo uni cyatho vini tres cyathi aquæ affundebantur; v. Athen. 10, p. 426, C seq. » *E M.*

26.

Ib. 105, 47.

18.

Labor est longo in tempore acervum congerere,
die autem *uno* dissipare facile.

19.

Splendide quidem nonnulli vivunt, quibus difficilius est
rem conservare quam acquirere.

20.

Amici enim viri domum et cognati
suam existimare debet vere nobilis.

21.

Longe fortius aurum esse judico :
omnia hoc secantur atque aguntur.

22.

Paupere viro nihil felicius :
nam mutationem in pejus non exspectat.

23.

Paupertas admixta impietati
funditus perdit et evertit vitam.
(Paupertas inopibus non levis morbus :
paupertate enim nullus est major hostis.)

24.

Homo sum ; hoc autem ipsum vitæ
maxima causa est mœroris.

25.

Velut cyathissans interdum nobis Fatum
uni præbito bono affundit tria mala.

Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

Versu 1 ἐν θνητῶν γένει Antonius Melissa et Maximus, qui hos versus Euripidi tribuunt. Uterque exstat in Menandri monost. 57 et 65.

27.

Ib. 109, 5.

Ὡς δεινὸν, ἡνίκ' ἄν τις ὢν ἐν φροντίσιν
εἰκῇ θεατὴν τὸν τυχόντα λαμβάνῃ.

28.

Ib. 32, 3.

Οὐκ ἔστιν Ἀναιδοῦς ζῷον ἐνθαρσέστερον·
κακὴ γὰρ αἰδὼς, ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

Versu 1 libri εὐθαρσέστερον, quod ineptum rei malæ. Adjectivum ἐνθαρσής lexicis addendum est; ν et υ passim confusa. V. 2 libri mendose γ' ἀναιδές, quod correxit Valck. ad Hippolyt. 385. « Sed hic versus manifesto est tragici poetæ et eximendus Diphilo. » *E M.*

29.

Ib. 12, 11.

Καιρῷ τιθέμενα κέρδος, ὡς καρπὸν, φέρει.

Libri ambigue τιθέμενον. Κέρδος, h. e. τόκον, fœnus.

30.

Ib. 21, 3.

Ἂν γνῷς, τί ἐστ' ἄνθρωπος, ἡδίων ἔσει.

« Simillime Philemon Incert. 22, qui εὐδαίμων pro ἡδίων. » *E M.*

31.

Ib. 37, 9

Ὦ μακάριον φρόνησις ἐν χρηστῷ τρόπῳ!

Ὦ μακάριον, dictum ut ὦ φίλον, γλυκύτατον Aristoph. Ecclesiaz. 947, 959, 1043. Frustra nonnulli corrigunt Ὡς μακ.

32.

Ib. 68, 21.

Γυναικὸς ἀγαθῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Habetur etiam Menandri Monost. 94, ubi ἐσθλῆς.

33.

Ib. 77, 8.

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ.

34. 35.

Ib. 118, 15, et 124, 25.

Θνητὸς πεφυκώς μ' εὐλαβοῦ τεθνηκέναι.
Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος.

Versu 1 inepte legitur μὴ εὐλαβοῦ. De μοι eliso et hisce vocabulis commutatis v. Eur. Hecub. 771, Æsch. Agam. 1082.

36.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott.: τοῦ κωμικοῦ Διφίλου εἰπόντος

Εὐμετάβολός (τις) ἐστιν ἀνθρώπων βίος.

Facile τὶς exciderit, præsertim abundare visum (ut existimes) imperitis. Minus verosimiliter Grotius Excerpt. p. 797, Εὐμ. μάλ' ἐστὶν, Meinek. Ὡς εὐμ. etc.

37.

Plut. Vit. Niciæ cap. 1, de Timæo historico disserens: διὰ μέσον (vulgo μέσων) ὠθεῖται (Nicias: v. Pausan. 1, 29, 9) τῇ ἱστορίᾳ τῶν μάλιστα κατωρθωμένων ἐκείνοις (Thucydidi et Philisto) ἀγώνων καὶ ναυμαχιῶν καὶ δημηγοριῶν, οὐ μὰ Δία « παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων, » ὥς φησι Πίνδαρος, ἀλλ' ὅλως τις ὀψομανὴς (alienum ὀψιμαθὴς, quod obtrudunt libri) καὶ μειρακιώδης φαινόμενος ἐν τούτοις, καὶ κατὰ Δίφιλον

Παχὺς ὠνθυλευμένοις στέατι Σικελικῷ.

Vitiose libri ὠνθυλευμένος.

26.

Stabile nihil est in mortali vita:
nemo enim vivit modo, quem initio elegit sibi.

27.

Quam molestum est, quando aliquis curis affectus
spectatorem forte accipit otiose adstantem!

28.

Audacior nulla est bestia quam Impudentia:
malus enim pudor, ubi Impudentia regnat.

29.

In tempore locata lucrum, velut fructum, ferunt.

30.

Si scis quid sit homo, suavius vives.

31.

O beata res prudentia in probitate!

32.

In mulierem bonam incidere non est facile.

33.

Virginis administratione acerba defungimur.

34.

Mortalis natus cave mihi ne moriaris.

35.

Luctus autem omnis medicus fit tempus.

36.

Mutabilis (quædam) est hominum vita.

37.

Crassus fartis adipe Siculo.

38.

Anthol. Palat. 11, 439.

Τὸ μὲν Ἄργος ἱππών, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

Codex ἵππος. Correxit Mein. Quod Argivos, inquit, lupis comparat, id optime illustrat Isocrates Epist. ad Philipp. § 20 : τοὺς ἐνδοξοτάτους καὶ πλουσιωτάτους τῶν πολιτῶν ἀπολλύουσι· καὶ ταῦτα δρῶντες οὕτω χαίρουσιν, ὡς οὐδένες ἄλλοι τοὺς πολεμίους ἀποκτείναντες. Hesych. Ἀργεία φορά : ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας τοὺς Ἀργείους κωμῳδοῦσιν. »

39.

Photius v. Νεοττὸς p. 296, 14 : καὶ Δ. κέχρηται τῇ λέξει,

Ὠιῶν δ' ἐν αὐτῇ διέπρεπεν νεόττια.

Codex ὠὸν et νεοττία, præterea inepte διέτρεχεν, τ et π, tum π et χ, commutatis. De hoc mendo rariore cf. Iliad. 13, 570. « Αὐτῇ, sc. λοπάδι. Describitur enim patina exquisitis cibis referta; cf. Alexis Incert. 1 (ubi pariter scribam διέπρεπε pro διέτρεχε. *Both.*). » *E M.*

40.

Athen. 1, p. 23, C : ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων (h. e. de mortuis) χρωμένους διέσυρον. Δ.

Ἐγὼ δ', ἕως μέν τινος ἀνακέωμ' ἄν·

πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἕτερός φησιν « Ἀνάκεισο ». Eust. ad Odyss. p. 1404, 7 : Ἀνάκεισο ὡσείπερ εἶπεν « Ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. » Ceterum libri in fine versus mendose ἀνεκείμην.

41.

Athen. 4, p. 168, C : διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου, καὶ κατὰ Δίφιλον

Κεφαλὰς ἔχοντες, ὥσπερ Ἀρτεμίσιον (οὖν),
τρεῖς.

Vulgo turbatis numeris, Κ. ἔχοντες τρεῖς, ὥσπ. Ἀρτ. Vox Ἀρτεμίσιον quum mediam corripiat, verisimile est, οὖν forte neglectum esse post simile -ον. « Dianæ imaginem vel signum τριπρόσωπον dixit etiam Hyperides, ideo notatus : v. Harpocr. p. 35, 17, et Gramm. Seguer. p. 448. » *E M.*

42.

Gramm. Bekkeri Anecd. p. 372, de vocabulis ἄκουσμα et ἀκρόαμα : Δ. δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις,

— Μόνος γὰρ ἦν λέγων
ἄκουσμα κἀκρόαμα.

Malo equidem uno versu :

Μόνος γὰρ ἄκουσμα κἀκρόαμά (γ') ἦν λέγειν.

Μόνος, *solus*, h. e. inprimis; v. ann. ad Arist. Pacem 561. Terentius Andr. 5, 6, 9 : *Solus es, quem diligunt di*, etc.

43.

Lexicon ab Hermanno editum p. 324 : τὸ δὲ ὀπτᾶν δευτέρας (συζυγίας ἐστί).

Καὶ πόδα βόειον οὐδὲ εἷς ὀπτᾷ,

Δίφιλός φησιν ὁ Ἀθηναῖος. Meinek. reposuit οὐδὲ εἷς pro inconcinno οὐδείς.

44.

Phrynich. Præp. sophist. p. 33, 33, Γρυμεία : ἣν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι, Δ. ἄνευ τοῦ ι γρυμέαν. Ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίοις πήρα τις γρυμέα καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκεύη ἐστί. « Forma γρυμεία fere oblitterata est, at frequens γρυμέα : v. Sotades com. Ἐγκλειομ. 1, 3. » *E M.*

45.

Antiatt. p. 99, Θυροκοπεῖν (sicut etiam Antiphanes Stob. Flor. 116, 23) καὶ θυροκοπία : Δ.

46.

Idem p. 109, Νεκρόν (cadaver) : τὴν γυναῖκα. Δ.

47.

Idem p. 113, Στρηνιᾶν : καθ' οὗ ὁ βίος (h. e. communis loquendi usus) τάσσει. Δ. Morose, ne dicam arroganter, Phrynichus Eclog. Att. p. 381, Στρηνιᾶν : τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμῳδίας ποιηταί, ᾧ οὐκ ἂν μανείς τις (!) χρήσαιτο, παρὸν λέγειν « τρυφᾶν. »

48.

Photius Lex. p. 416, 9, Περιδοῦ : σύνθου. λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ συνθήκης. οὕτως Δ.

49.

Idem p. 439, 11, Πολιτοκοπεῖν : Δ.

38.

Argos quidem equile, incolæ autem lupi.

39.

Ovorumque in ea excellebant pulli.

40.

Egoque, donec statua ero.

41.

Capita habentes, ut Dianæ statua,
tria.

42.

Solus enim erat, qui dicere posset orationem et acroama.

43.

Et pedem bubulum nemo assat.

50.

Pollux 9, 15 : παίζοντι (?) δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι, κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν, καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενόν τινα τῶν νεωτέρων, Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ, εἰρηκότα

Εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ.

καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς

Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἡ παρεμβολή.

Verum post ὀνομάσαι codd. sic : τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων.

'51.

Eusebius Præp. evang. 13, p. 404 Steph. : ὁ κωμικὸς Δ.

— Τὸν ὄντα γεννικώτατον,
καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τίμα μόνον,
ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα.

Libri ὁ κωμ. Δ. γεννικώτατον ὄντα πάντων, etc. Similiter Clemens Alex. Strom. 5, p. 260 Sylb., 728 Pott. : ὁ κωμικὸς Δ. γνωμικώτατα τὸν ὄντα πάντων, φησὶ, πατέρα τοῦτον διὰ τέλους, etc. « Paulo plenius hæc scripta leguntur, ex Menandri Diphilo (!) citata, apud Justinum Mart. De monarchia p. 41, C :

Διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων ἀεὶ
καὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τιμᾶν μόνον,
ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα.

At vero neque Diphili, neque Menandri, hæc esse, quum sententia his versibus subjecta ostendit, tum ex tota orationis conformatione intelligitur; alienum quoque a Comicorum usu nomen κτίστωρ. » *E Mein.*

LXXX.
HIPPARCHUS.

De hoc Suidas et Eudocia p. 248 : Ἵππαρχος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ περὶ γάμων. Posteriora verba, si sunt integra, hoc significare videntur : in Hipparchi fabulis nuptias celebrari, quemadmodum Plutarchus de Menandro dixit : τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἓν συνεκτικόν ἐστιν, ὁ ἔρως. At hoc ipsum in causa est, ut Hipparchum non veteris, sed novæ comœdiæ poetis accenseamus; idque superstites fabularum tituli confirmant. Menandri ut æqualem fuisse credam, *Thaidis* fabulæ indice adducor. » *E M.*

I. ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

Athen. 11, p. 477, F : κόνδυ, ποτήριον Ἀσιατικόν. Ἵππαρχος Ἀνασωζομένοις,

α. Προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; ποῦ διδοῖ
ἀργύριον οὗτος; οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ,
ἀλλ' ἢ δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον,
πέρκας ἔχον καὶ γρῦπας ἐξώλεις τινὰς
τῶν Περσικῶν.... β. Ἐς κόρακας, ὦ μαστιγία!
α. Καὶ κόνδυ, καὶ ψυκτῆρά (τινα) καὶ κυμβίον.

Versu 1 in fine scripsi ποῦ διδοῖ. Libri AP. τοῦ δὲ δείου, B τοῦ διδείου, VL τοῦ δὲ δή. Jacobsius ποῦ δ' ἔχει, bene quidem ποῦ, i. e. πῶς, de quo ad Soph. Phil. 427. V. 3 ἢ ironice dictum, v. Viger. Hermanni p. 410. Libri mendose ἤ. V. 4 dedi πέρκας. Ineptum est Πέρσας, quod habent libri. Iidem ἔχων, quod correxit Schweigh. V. 6 adjeci τινά. Jacobsius tentabat ψυκτηρίαν, Meinek. κυμβίδιον.

II. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Stob. Flor. 60, 2, cum lemm. Ἱππάρχου ἐκ Ζωγράφου.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη·
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πολέμιος καὶ μεταβολαὶ
τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δε σώζεται.

Versu 1 Πολὺ γάρ ἐστι κτῆμα legitur ap. Theodos. Grammat. p. 50, similiterque ap. Schol. Dionysii Thrac. p. 647, 10, nisi quod πολλῷ. V. 3. libri vitiose τὰ μ. γ. ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μετ. Vid. ann. ad Thuc. 4, 80. V. 4 cod. A ἀνήλωσε, τέχνη δὲ μόνη σώζεται.

III. ΘΑΙΣ.

Athen. 11, p. 484, D, de labronio, poculi genere apud Persas : Ἵππαρχος ἐν Θαΐδι,

---

SERVATI.

a. Curasne quidquam hunc militem? quomodo [hic det
argentum? minime (sat scio),
sed revera vix unum stragulum, varium
intextis percis et gryphibus scelestis quibusdam
Persicis..., b. In malam crucem, mastigia
a. Et condy, et psycterem (aliquem), et cymbium.

PICTOR.

Longe quidem pretiosissima est omnium possessio
omnibus hominibus ad vitam ars :
cetera enim hostis et mutationes
fortunæ auferunt, ars autem servatur.

α. Ὁ λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; β. Ἡράκλεις,
ποτήριον χρυσοῦς ἄγον διακοσίους.
α. Ὢ περιποθήτου, φιλτάτη, λαβρωνίου!

Colloquens cum noto aliquo Thais in muneribus ab amatore missis labronium memoravit; quod nomen ille quærit quid significet, et cognito pretio beatam prædicat. Versu 3 libri inepte ὢ περιβοήτου. Nam qui haud novit quid sit labronius, quomodo sciat an sit περιβόητος?

IV. ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

1.

· Athen. 15, p. 691, C : παμπόλλου δ' ἐπιπράσκετο Ἀθήνησιν ἡ τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ, ὡς μὲν Ἵππαρχός φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε μνῶν. « Vid. Bœckhii Œcon. Att. 1, p. 117. Callippi *Pannychis* ab uno commemoratur Athenæo 15, p. 668, C, ubi Porsonus Hipparchi nomen reponendum esse conjecit. Titulus utrum ad pervigilii festivitates spectet, an a Pannychide, mulierculæ nomine, ductus sit, nescimus. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 435. » *E M.*

2.

Pollux 10, 108 : Ἄλεξις ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ πατάνια εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς Ἱππάρχου Παννυχίσιν (sic) εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον β α τ ά ν ι ο ν.

LXXXI.
LYNCEUS.

Lynceus, Samius, Theophrasti discipulus, Duridis, clari historici, frater (v. Athen. 8, p. 337, D), suppar ætate fuit Menandro, ejusque æmulus. De eo Suidas et Eudocia Viol. p. 283 : σύγχρονος δὲ γέγονεν ὁ Λυγκεὺς Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ, καὶ ἀντεπεδείξατο κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε. Sed superstitem eum fuisse Menandro, ex eo conjicias, quod Athen. 14, p. 652, C, laudat ejus epistolam ad Posidippum Comicum, quem tertio anno post Menandri obitum primam fabulam docuisse constat ex Suida. Inter cetera ejus scripta nos advertit σύγγραμμα περὶ Μενάνδρου, cujus secundum librum commemorat Athen. 6, p. 242, B. De comœdiis viri unam novimus, *Centaurum.* » *E M.*

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.

Athen. 4, p. 131, F : Λυγκεὺς δ' ἐν Κενταύρῳ, διαπαίζων τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα, φησὶ

α. Μάγειρ', ὁ θύων ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμὲ
Ῥόδιος· ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος·
οὐδέτερος ἡμῶν ἥδεται τοῖς Ἀττικοῖς
δείπνοις· ἀηδία γάρ* ἐστιν Ἀττικὴ
ὥσπερ ξενική· παρέθηκε πίνακα γὰρ μέγαν,
ἐνέχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐνί·
τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἐχίνους δύο,
ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκεῖαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,
ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν· ἐν ὅσῳ δ' ἐσθίω
(ἓν), ἐκεῖνος ἕτερ', ἐν ὅσῳ δ' ἐκεῖνος, τοῦτ' ἐγὼ
ἠφάνισα. Βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε, σὺν
κἀκεῖνο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι·
* οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χείλη πέντ' ἔχω.
Ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,
ἀλλ' οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα·
κατέπαιξα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.
Τί οὖν ἔχεις; β. Ὄστρεια πολλά. α. Πίνακά μοι
τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν.
Ἔχεις ἐχίνους; β. Ἕτερος ἔσται σοι πίναξ·

THAIS.

a. Labronius hic estne avis? b. Hercules,
poculum ducentos aureos pendens.
a. O desideratissimum, cara, labronium!

CENTAURUS.

a. Coque, is, qui sacrificat et me convivio excipit,
est Rhodius; ego autem invitatus sum Perinthius.
Neuter nostrûm gaudet Atticis
epulis : fastidium enim peregrinum
est Atticum. Patinam (aliquam) apponere solet magnam,
continentem quinque patellas parvas in uno :
earum hæc habet allium, illa echinos duo,
alia thrymmatidem dulcem, alia decem conchas,
alia paulum antacæi : dum autem edo
(unum), ille aliis vescitur; dumque is hoc, ego
aboleo. Sed volo, optime, simul illud
hoc et illud; frustra quidem,
qui neque ora neque labia quinque habeam.
Adspectus sane talium varius est,
sed nihil hoc juvat ventrem :
lusi enim labium, non implevi.
Quid igitur habes? b. Ostrea multa. a. Patinam mihi
horum appones separatim magnam.
An echinum habes? b. Is alia erit tibi patina ·

αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπριάμην ὀκτὼ 'βολῶν.
α. Ὀψάριον αὖ τοι τοῦτο παραθήσεις μόνον,
ἵνα ταὐτὰ πάντες, μὴ τὸ μὲν ἐγὼ, τὸ δ' ἕτερος.

Versibus 4 et 5 sic libri. Dobræus Advers. 2, p. 305, satis habuit distinguere hæc inter personas : δείπνοις. β. Ἀηδία γάρ ἐστιν Ἀττική; α. Ὥσπερ ξενικὴ παρέθηκε, etc. Ego hæc sic scribo :

δείπνοις· ἀηδία γὰρ ὥσπερ Ἀττικὴ
ξενική 'στι· πίνακά (τινα) παρέθηκεν (ἂν μέγαν).

Sequenti versu libri ἔχοντα μικρ. et in fine ἐν ᾧ, Dindorfius ἐν οἷ. De ι et ω permixtis vide ad Thuc. 7, 67. Meinekio hæc esse videtur sententia : *tu vero Atticis, quorum summa est in moribus omnique vita concinnitas et elegantia*, ἀηδίαν *objicis?* alter respondet : *Sane, non minus quam peregrinis*, quibus scil. Attici fere ἀηδίας crimen intendebant. Παρέθηκεν, scil. Atticus homo. » V. 6 libri ἔχοντα. V. 9 ἀντακαίου, antacæi salsamenti. Versum 10 sic restitui; libri ἕτερος ἐκεῖν', ἐν ὅσῳ, etc. V. 11 libri βέλτιστε συγκαμεῖν. Schweigh. βέλτιστε σὺ, κἀκεῖνο. Versus 13 immodulatissimus, quem, quanquam eodem modo scriptum ap. Eustath. p. 261 extr., sic corrigo :

οὐ στόματά γ' οὔτε πάντα γὰρ χείλη (γ') ἔχω.

Sequentem autem, similiter depravatum, sic :

ὄψιν μὲν οὖν τὰ τοιαῦτ' (ἂν) ἕξει ποικίλην.

Confusa ξ et χ, ut Eur. Hecub. 439, Æsch. Agam. 932. Cf. Dionys. com. Thesmoph. ap. Athen. 9, p. 404, E. V. 16 scripsi κατέπαιξα. Libri tautologice κατέπλησα. V. 19 scribo :

ἐχῖνον ἔχεις. β. Ὃς ἕτερος ἔσται σοι π.

Unum echinum dixit a persona, sicut de uno respondet coquus. Ἐχίνους ex ἐχῖνον ὃς conflatum videatur. Ὅς, sc. οὗτος, ut ἦ δ' ὅς, etc. V. 1 vulgo Ὀψ. αὐτὸ τοῦτο, aliena voce αὐτό. V. 22 nonnihil occultatum ἐγώ. Scribo μὴ τό (γ') ἐγὼ μὲν, τὸ δ' ἕτερος.

LXXXII.

ARCHEDICUS.

« Suidas : Ἀρχέδικος, κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψε τοῦ ἀνεψιοῦ (sic etiam male Athen. 6, p. 252, F, et 13, p. 610, F, pro ἀδελφιδοῦ : cf. Schweigh. vol. 3, p. 486) Δημοσθένους. Ad easdem contumelias, ab Archedico in Democharem jactas, spectat Polybius 12, 13, ubi tradit, Timæum in hunc omnis generis convicia cumulasse, testemque advocasse haud ignobilem, μάρτυρα οὐκ ἀνώνυμον (male enim libri μάρτ. ἀνώνυμον, quum statim nominetur Archedicus: excidit οὐκ, ut Æsch. Agam. 1171, et passim. *Both.*). Scilicet, ut in Antipatri (de hoc Cassandri filio v. Droysen. Hist. Diadoch. p. 165) gratiam se insinuaret, Democharem lacessivit, patriæ a Macedonibus oppressæ amantissimum. Quales fuerint Archedici contumeliæ, judicari potest e Timæi verbis apud Polybium l. l. : Δημοχάρην ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος, οὐκ εἶναι δ' ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν. Cf. Suidas. v. Δημοχάρης. » *E M.*

I. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ.

Athen. 11, p. 467, E : Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνοντι, παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἑταιρίδων διαλεγόμενον, φησὶ

α. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρῴην, σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδείνην ἐπικαλουμένην, ὅτι
δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
β. Δεῖνόν (γε) καὶ δεινὸν, θεοί!

Versu 4 libri nullis numeris δεῖνον καὶ δεινὸν, ὦ θεοί. Γὲ passim excidit. — Δεινὸς contemptim dicitur : v. Aristoph. Pacem 25. Θεοὶ per se, ut apud Phœnicem Athen. 8, p. 359, F, et alias. De scriptura δεῖνος et δῖνος disserit hoc loco adhibito Eust. p. 1207, 11.

II. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1.

Athen. 7, p. 292, E : καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστὴς μαγειρικὸς (sic scribo pro μαγειρίσκος) τάδε λέγει,

— Πρῶτον ὠμῶν κειμένων
τῶν ἰχθύων πάρεισιν οἱ κεκλημένοι·

---

ipse enim ipsum emi octo obolis.
a. Etiam hoc igitur opsoniolum appones solum,
ut eadem omnes *edant*, non ego hoc, alter illud.

SPE EXCIDENS.

a. Nicostraten quandam valde aquilino naso
ducebam nuper Σκοτοδείνην cognominatam,
quia δεῖνον aliquando argenteum abstulit in tenebris.
b. Δεῖνον (quidem) et δεινὸν, dii!

THESAURUS.

1.

— Primum jacentibus crudis
piscibus adsunt invitati :

« Δίδου κατὰ χειρός »! « τοὖψον οἰχήσει λαβών! »
Τὰς λοπάδας ἐπιθεὶς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἄνθρακας
ἔρραν' ἐλαίῳ, πανταχῆ ποιῶν φλόγα·
ἐν ᾧ τὸ λάχανον δ' αἵ τε τῶν παροψίδων
τὸν ἄνδρα δριμύτητες εὐφραίνουσί μοι,
ἑφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχονθ' ἑοὺς
χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἅλμης ἀκμήν,
εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·
(τοῦ τ') ἐλαδίου κοτύλης γε παραναλωμένης
σέσωκ' ἀμῆ τρίκλινα πεντήκοντ' ἴσως.

Versu 5 libri vitiose ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλ. Ceterum cf. Anaxipp. Ἐγκαλυπτ. 11 V. 7 sic Schweigh. pro μου. V. 8 vulgo ἔχοντα τοὺς χυμούς, quod correxi. V. 10 antiqui libri πᾶς ἀνὴρ ἐλ. V. 11 libri corrupte ἐλαδίου κοτ. τε παρ. Memorat Eust. p. 1552, 33. V. 12 iidem σέσωκέ μου. Meinek. σέσωκά μοι. Hyperbole comica coquus dicit σέσωκα, *servavi* pro *satiavi cibis*.

2.

Ib. p. 294, B : Ἀρχ. δ' ἐν Θησ. παράγει τινὰ μάγειρον, λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτὸς,

Δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον.....
γόγγρου κεφάλαιον, καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια
δραχμῶν πάλιν πέντ', (ὢ ταλαιπώρου βίου!)
δραχμῆς τράχηλον. Ἀλλά, νὴ τὸν ἥλιον,
καί μοι τράχηλον ἕτερον εἴ ποθεν λαβεῖν
ἦν καὶ πρίασθαι δυνατὸν, ὃν ἔχω τοῦτον ἂν,
πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ', ἀπηγξάμην.
Οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον·
ἅμα μὲν ἐπριάσθην πολλὰ καὶ πολλοῦ σφόδρα,
ἅμα δ', εἴ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμ', ἀπωλλύμην.
« Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο », πρὸς ἐμαυτὸν λέγω,
« διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον * χαμαί·
« οἴμοι! »

Versu 1 Dindorf. supplebat ὠψώνηκ' ἐγώ. Ejusmodi aliquid desideratur. V. 2 κεφάλαιον bene Meinek. pro κεφαλήν. V. 4 libri τραχήλους, quum unus modo τράχηλος (cervix cochleæ) dicatur in sequentibus. V. 5 vulgo κἀμοὶ τράχηλον, sed Arch. hoc dicit εἰ καὶ ἕτερον τράχηλόν ποθεν λαβεῖν ... δυνατὸν ἦν. ... ἀπηγξάμην. « Veretur enim coquus, quum multos cibos caro pretio emerit, ne, ratione inita cum juvenibus, qui ejus operam ad parandam cœnam locaverunt, isti nepotes fidem sibi non sint habituri, neque de expensa pecunia satisfacturi. » *E Schweigh.* V. 8 sic Valcken. Diatr. p. 278, pro δὲ διηκόνηκεν. V. 9 scripsi ἐπριάσθην. Mendose libri πρίασθαι. V. 12 iidem διαπυτιοῦσιν. In fine scribam πάλαι, π et χ commutatis, ut alias non semel.

LXXXIII.

APOLLODORUS GELOUS.

« Veteres scriptores duos Apollodoros distinguunt, Geloum et Carystium, quorum illum Menandri ætate (h. e. inter olymp. 110 et 122, ante Christ. nat. 339 et 291) vixisse tradunt Suidas et ex eo Eudocia Viol. p. 61 : Ἀπολλόδωρος Γελῷος, κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. Iidem huic septem fabulas tribuunt his titulis : Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, sive Φιλάδελφοι ἢ Ἀποκαρτερῶν, Δευσοποιός, Ἱέρεια, quam Carystio tribuit Athen. 6, p. 243, D; Γραμματειδιοποιός, de quo dramate idem sentit Athen. 7, p. 280, D, Ψευδαίας, Σίσυφος (fortasse Apollodori tragici opus), Αἰσχρίων. » *E Mein.*, qui plura de his titulis Hist. crit. Com. p. 460 sq.

« Da manibus »! « opsonium apportabis! »
Patinas igni imponens carbones
oleo irrigo, ubique excitata flamma;
dumque legumen et paropsidum
acrimoniæ virum mihi delectant,
coctum do piscem, qui habet suos
in se succos marisque florem,
quo quisque liber immergat,
et insumpta cotyla olei
servavi nescio quomodo quinquaginta fortasse triclinia.

2.

Tribus drachmis glauciscum .....
congri caput et prima salsamenta
rursus quinque drachmis, (o miseram vitam!)
drachma cervicem. At, per solem,
si et aliam undique cervicem invenire
possem et emere, hanc, quam habeo,
potius quam hæc inferrem huc, strangularem.
nemo ministravit molestius :
partim enim emebam multa et maximo pretio;
partim vel bonum aliquid mercatus perdebar.
« Edent illi hoc, » dico mihi;
« propinabunt tale vinum modo.
« Væ mihi! »

I. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ ἢ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

1.

Athen. 11, p. 472, C: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῷος ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντι, φησίν

— Ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
θηρίκλειαι, καὶ τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
ἕτερα.

Versu 2 libri θηρίκλειοι τορευταί. Porson. θηρίκλεια καὶ τορευτὰ π. π. Θηρίκλειαι, intell. κύλικες. « Similem rerum pretiosarum recensum vide apud Menandrum Ἀλ. 4. Hæc Apollodori Carystii esse ait Suidas v. Σπουδάζω. » *E M.*

2.

Stob. Flor. 16, 11, cum lemmate Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν.

Ἀλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας· ἐν φιλαργυρίᾳ γὰρ πάντ' ἔνι.

II. ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ.

Ita Kuster. e codd. Paris., non Δευσοποιοί, ut vulgo et apud Eudociam; h. e. *Tinctor*, sive Infector; alias passive colorum epitheton, e. gr. apud Diphilum Συντρόφοις. Mœris: Δευσοποιοὶ ἀττικῶς, βαφεῖς κοινῶς. Mentionem dramatis fecit etiam Suidas.

III. ΙΕΡΕΙΑ.

Vide in fragmentis Carystii Apollodori. Nostro tribuunt Suidas et Eudocia.

IV. ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ.

Athen. 3, p. 125, A: ὁ Ἀπ. δ' ὁ Γελῷος καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν Ἀπολειπούσῃ οὕτως,

Ἀγωνιῶσα τόν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εὐτρεπεῖς
τὰς ἱμονιὰς πεποίηκα.

« Vix dubium quin hæc a muliere dicantur in cisternam descensura, fortasse ut a mariti injuriis se tueretur. Id fabulæ titulus videtur indicare. Situlæ funes autem solverat, ut scalam inde conficeret, cujus ope in puteum descenderet. » *E M.* Versu 3 sic Dalecamp. pro πεποίηκας.

V. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Suidæ et Eudociæ vocatur Γραμματόδειπνος, sed Pollux 4, 19: γραμματεῖον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο, ὃ (γραμματεῖον) καὶ κιβώτιον ἐκάλουν· οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυριοθήκην ὠνόμαζον. Ἀπολλοδώρου δὲ τοῦ Γελῴου καὶ δρᾶμά ἐστιν ὁ Γραμματειδιοποιός. Ita etiam 10, 193: ἐν δὲ τῷ τοῦ Γελῴου Ἀπ. Γραμματειδιοποιῷ κυμινοδόκη·

Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί μοι δοκεῖ
κυμινοδόκην, οὐ γραμματεῖον, περιφέρειν.

« Formula μεταξὺ τῶν λόγων colloquentes excusant subito abruptum et alio traductum sermonem: vid. Heindorf. ad Platonis Phædrum p. 213: ἀτὰρ μεταξὺ τῶν λόγων, ἆρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμᾶς; Tertio loco Pollux 7, 190, simpliciter Apollodori nomen posuit: Ἐκπωματοποιὸς δὲ δρᾶμα Ἀλέξιδος, καὶ Γραμματειδιοποιὸς Ἀπολλοδώρου. Athen. 7, p. 280, D, etiam hanc fabulam Carystio adscripsit, in qua Casaub. recoctum aliquem formularum aut litium procuratorem perstrictum fuisse existimat, assentiente Hemsterh. ad Pollucem 10, 193. Ac sane γραμματεῖα et γραμματείδια passim dicuntur libelli vel instrumenti judicialia (v. ad Menandrum p. 115); neque aliter accepisse videtur Grotius Excerpt. p. 820, *Libellificem* interpretatus. Potest tamen etiam homo, qui γραμματεῖα, h. e. ἀργυριοθήκας fabricatur, intelligi. Eo ipse nos Pollux ducit. » *E M.*

VI. ΨΕΥΔΑΙΑΣ.

« Vitiosum Ψευδέας apud Eudociam. Ψευδαίας enim haud dubie dictus personatus Ajax, et similes tituli sunt Pherecratis et Menandri Ψευδηρακλῆς, Nicostrati Ψευδοστιγματίας, Timoclis Ψευδολησταί, Cratini et Crobyli Ψευδυποβολιμαῖος. » *E M.* Pollux 10, 138, in descriptione apparatus militaris: καὶ στρωματεῖς δὲ (cf. Alexis Κρατ. 4) Ἀπ. τε ὁ Γελῷος ἔφη,

Μάχαιρα, λόγχη, στρωματεύς.

INEDIA VITAM FINIENS vel FRATRIS AMANS.

1.

— Continuo stragulas, vasa argentea,
Thericlea et cælata pretiosa pocula
alia.

2.

Sed caput malorum fere
dixisti: in avaritia enim omnia insunt.

VIRUM RELINQUENS.

Animo conturbato situlam quæ in cisterna est,
et ejus quæ in puteo, exsolvi, et usui meo
accommodavi funes.

FABRICATOR THECARUM.

Ut autem inter sermones dicam, hoc mihi videtur
cumini repositorium, non argentithecam circumferre.

FALSUS AJAX.

Ensis, hasta, vestis stragula.

LXXXIV.

APOLLODORUS CARYSTIUS.

Apollodorum hunc *Atheniensem* vocat Suidas, haud aliam fortasse ob causam, quam quod Attica civitate donatus fuerit. Ἀπ. Ἀθηναῖος, inquit, κωμικὸς, ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν ε'. Machonis æqualem dicit Athen. 14, p. 664, A : quo indicio floruerit inter olymp. 120 et 130. Qui ab Anonymo De com. p. xv in præstantissimis novæ comœdiæ poetis recensetur Apollodorus, haud dubie est hic Carystius, etiam ab Athenæo sic commemoratus, ut singularem quandam auctoritatem ei tribuisse videatur. Ad orationis indolem quod attinet, qua usus est Apollodorus sive Gelous sive Carystius, grammatici quidem plurima gravi nota insigniverunt, » quorum potiora recenset Meinek. Hist. crit. Com. p. 468-9, de titulis fabularum idem docte disserens p. 463-468.

I. ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Pollux 10, 161 : σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ (τῶν) Φιλιππικῶν ἔστιν εὑρεῖν· σακκοπήραν δὲ, ὡς εἴθισται τοῖς ἰδιώταις λέγειν, ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράῳ.

— Ἐμβαλόντες, ὦ πονηρέ, σε
εἰς σακκοπήραν αὐτὸν ἐπιθήσουσί που
ἐφ' ὑποζύγιον.

Versu 1 libri ὦ πονηρὲ σύ. Correxit Mein., qui malit etiam αὐτίκ' in v. 2 pro αὐτόν.

II. ΑΝΤΕΥΕΡΓΕΤΩΝ.

Pollux 10, 138 : ὁ δὲ Καρύστιος Ἀπολλόδωρος ἐν Ἀντευεργετοῦντι,

Τοὺς στρωματεῖς ἔλυον.

III. ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ.

Cognomines fabulas docuerunt Crobylus et Diphilus. Adde dicta in Geloi Apollodori Ἀπολειπούσῃ : nam in re incerta utrobique ponenda erat.

Photius Epist. 156, p. 210 : σὲ δ' οὖν, Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν (imo τόσον scribendum) μεμνημένον, ἐχρῆν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν, τῇ λέξει (ἐγκομβώσασθαι)· ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ ἐχρήσατο ταύτῃ (ἐγκεκόμβωται γάρ φησι, καὶ ἀπαρεμφάτως ἐγκομβώσασθαι), ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούσῃ

— Τὴν ἐπωμίδα (φησὶ)
πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

Eadem fere Suidas v. Ἐγκομβώσασθαι. Etym. M. p. 311, 8, Ἐγκόμβωμα : ὁ δεσμὸς τῶν χειρίδων, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ὄχθοιβος .... Ἀπ. « Τὴν ἐπ. πτύξας διπλῶς, etc. » Hinc Mein. πτύξας, sed ἐπωμὶς mulierum propria vestis fuit, testante Polluce 7, 49, tamen etiam a servis gestata ejusdem indicio 4, 119. Ceterum Photius versu 1 mendose ἐπωμίαν.

IV. ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ.

Photius Lex. et Suidas v. Σπουδάζω : ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω (verbo σπουδάζειν usus est) Ἀπ. Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν.

V. ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Vide dicta in Geloo Apollodoro, titulo eodem.

Athen. 7, p. 280, D, ubi disserit de poetis illis, qui voluptates commendaverunt : Ἀπ. δὲ ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματειδιοποιῷ,

Ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί, τὸ ζῆν ἡδέως
παρέντες, ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν
πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότερα πρὸς τῶν θεῶν
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
ἄγροικος ἡμῶν, οὔτε παιδείαν ὅλως
εἰδυῖα, τί τὸ κακόν ποτ' ἢ τί τἀγαθὸν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς, εἰκῇ τέ πως

AMPHIARAUS.

— Injectum te ipsum, improbe,
in manticam imponent aliquando
in jumentum.

BENEFICIUM REDDENS.

Saccos lectorum solvebam.

DERELINQUENS.

— Epomidem mihi
duplicatam superne alligavi.

FABRICATOR THECARUM.

O cuncti homines, quid, suavi vita
omissa, nocere alter alteri studetis
belligerando? num, per deos,
præest aliqua vitæ nostræ nunc fortuna
rustica, omnisque doctrinæ
expers, quid omnino mali vel boni
afferat, ignorans, quæ temere
nos volutat quolibet modo?
ita quidem sentio : nam cur Græcia vera
pulsatos ipsos ab ipsis
et trucidatos videre malit
quam, quum fieri possit, sic hilare ludentes, appotos,

ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὅντιν' ἂν τύχῃ τρόπον;
Οἶμαί γε· πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
Ἑλληνὶς ἀληθῶς οὖσα λεπομένους ὁρᾶν
αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκρούς,
ἐξὸν ἱλαρῶς παίζοντας, ὑποπεπωκότας,
αὐλουμένους ὠδί; λέγ' αὐτὴ, γλυκυτάτη,
ἢ 'λεγχ' ἄγροικον οὖσαν ἡμῶν τὴν τύχην.
Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστι τὸν καλούμενον
θεῶν ἀληθῶς βίον· ὅσῳ δ' ἡδίονα
τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὸ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν,
πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας τοὺς μέχρι
ἐτῶν τριάκοντ', ἐξιέναι τους δ' ἱππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον, πρὸ ἡμέρας,
τοὺς * τὴν ῥάφανον πωλοῦντας ἕψειν Μεγαρέων·
εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοὺς συμμάχους,
κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοῆς! * Τρυφὴ
καὶ βίος ἀληθῶς· ἀλλ' ἀπαιδεύτῳ τύχῃ
δουλεύομεν.

Versu 4 fortasse νῷν, ἡ τύχη, confusis υ et ω litteris, ut Xenoph. Cyropæd. 7, 1, 42, Thuc. 2, 81; 4, 29; 7, 18 et 42, Dionys. com. Σωζούσῃ (ipsum νῦν pro νῷν legitur etiam apud Theopompum com. Στρατ. 2); ι autem scripto pro η vitio iotacismi. V. 7 scribo ἔστ' ἂν ἀνάγουσα παντελῶς, εἰκῆ τέ πως. V. 9 πῶς γάρ Jacobs. pro τίς γάρ. V. 10 scripsi Ἑλληνὶς, scil. γῆ, Græcia, quam alloquitur versu 13. Vulgo, etiam apud Eust. p. 1077, 31, Ἕλλην, quod quidem non repudio, memor verborum Ἕλλην γυνή apud Philemonem Παιδ. et nonnullorum similium; præferendam tamen duxi formam non ambiguam. V. 12 libri ἱλαρούς, quod si fidem haberet, quum otiosum esse videretur juxta παίζοντας, tum jure adjectivi potiore sede rursus collocandum; nunc, adverbio relato ad παίζοντας, nihil est quod reprehendas. V. 14 vulgo ἔλεγχ', quum ἢ requiratur. V. 15 sic Schweigh. pro τὸ καλ. V. 23 scribendum est τοὺς ῥάφανον ἐμπολοῦντας. « Megarenses, quidquid ad sustentandam vitam pertineret, Athenas apportabant, ipsi fere tenui victu contenti : vid. Ar. Acharn. 729 (705) seqq. Reingan. *Megara*. p. 47. » *E M.* Versibus 25, 26 sic codd. plerique : sed VL Εὐβοῆς. ταῦτ' ἦν τρυφὴ | καὶ β. ἀ. Glossemata haud dubie ταῦτ' et τρυφή. Quare restituo Εὐβοῆς. Τάδ' ἦ | βίος (γ') ἀληθῶς.

VI. ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

1.

Stob. Flor. 6, 28.

Κατακλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἷς
τέκτων * ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.

Versu 1 libri mendo satis frequente καὶ (quod om. A) κλείεθ'. Versus 2 numeri sane innumeri. Ego sic scribo :

τέκτων ἐποίησ' (ἂν) ὀχυρὰν οὕτως θύραν.

2.

Pollux 10, 154 : οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττοκομεῖον (Nunnes. correxit γλωττόκομον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὑρεῖν, ὡς ... καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Διαβόλῳ « Μέγα, ὦ Φορμίων, γλωττοκομεῖον οὐκ ὀφθαλμῷ. » Probabiliter Lobeck. ad Phryn. p. 99

Μέγ', ὁ Φορμίων, γλωττόκομον· οὐκ ὀφθαλμιῶ.

Codicum ὀφθαλμῷ jam Jungermannus correxerat.

VII. ΕΚΥΡΑ.

« *Hecyra*, quam nullus veterum scriptorum commemoravit, Terentii imitatione nobilitata est. Cf. Vita Terentii a Majo edita p. 38, et a Petrarca

---

tibiis circumsonos? dic ipsa, dulcissima,
aut refelle illud, rusticam esse nostram fortunam.
Non hoc revera est vivere, quam vocant,
deorum vitam. Quam suaviores præsentibus
forent res in urbibus,
si vitam mutaremus ita,
ut biberent Athenienses omnes usque ad
annos triginta natos! equites autem multo mane
exirent ad comissationem Corinthum in decem dies,
coronis cincti et unguentati, ante diem :
raphano empto Megarensium
ad balneum abirent socii,
vinum miscerent Eubœenses! Hæc revera
fuerit vita : sed ineruditæ fortunæ
servimus.

CALUMNIATOR.

1.

Occlusa est janua ligonibus; sed nullus
architectus tam firmam facit januam,
per quam felis et mœchus non introeat.

2.

Magna, Phormio, cista; non cæcutio.

scripta apud Westerhof. vol. 1, p. 35. Vetus didascalia apud Pighium Annal. 11, p. 392 : *tota græca Apollodoru* : sic enim ibi antiqua exemplaria, non *tota gr. Menandru*, ut hodie editur. » *F. M.* Quam presse Terentius græcum exemplar secutus sit, ostendit initium fabulæ a Donato servatum.

1.

Qui ad prima hæc verba Terentii : *Perpol quam paucos reperias meretricibus | Fideles evenire amatores, Syra*, hæc annotavit : « Quidam non *paucos*, sed *paucis* legunt : sic enim Apollodorus » a Bentleio restitutus :

Ὀλίγαις ἐραστὴς γέγον' ἑταίραισιν, Σύρα,
βέβαιος.

2.

Ad Hecyram 11, 1, 17, ubi Laches Sostratæ dicit : *Tu, inquam, mulier, quæ me omnino lapidem, non hominem, putas*, hæc Donatus : « Ἐν ἤθει. Sic Apollodorus :

Σύ με παντάπασιν ἡγήσω λίθον.

Sic corrigo quartam vocem ΕΗCΑΥ. Minus verosimiliter Mein. ἡγεῖ, vel ἡγεῖ δή.

3.

Terentius 111, 1, 6 : *Nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis objectus labos, | omne quod est interea tempus, prius quam id rescitum est, lucro est.* In hæc Donatus : « Totum Apollodori est, qui sic a ΟΙΓΑΡ ΑCΙCΟΥΝΙΕΣ ΤΟΝ χΡωCΝΟΥ ΔιΕ ΝΤΙΚΗΚΟΤΗC. »

Hoc est, opinor,

Οἱ δ' ἀσυνετοῦντες, τοῦ χρόνου 'τετυχηκότες.

Δὲ et γὰρ passim confusa. Meinek. : « Οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον διευτυχηκότες. Apertum est post ἀτυχοῦντες plura excidisse. »

4.

Terentius 111, 3, 20 : *Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus.* Donatus : « Apollodorus : Οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνὸς ἦν καὶ ταπεινός. » Scribam

Οὕτως ἕκαστος ἢ (γε) διὰ τὰ πράγματα
σεμνός (τε) καὶ ταπεινός.

Meinek. :

Οὕτως ἕκαστός ἐστι διὰ τὰ πράγματα
ἢ σεμνὸς, ἢ ταπεινός.

5.

Terentius 111, 4, 26, Callidemidem describens : *Magnus, rubicundus, crispus, crassus, cæsius.* Ubi Donatus : « Imperite Terentium de *Myconio* crispum dixisse aiunt, quum Apollodorus *calvum* dixerit, quod proprium Myconiis est... Unde etiam proverbium græcum, Μυκόνιος φαλακρός. »

VIII. ΕΝΝΑΙΑ.

Ita Meinek. pro Ἐννέα, h. e. γυνὴ sive ἑταίρα Ἐνναία.

Pollux 10, 152 : εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπίῳ τις χρῆσθαι βούλοιτο, βοηθήσει αὐτῷ Ἀπ. ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἐνναίᾳ (libri Ἐννέᾳ)

Μαρσίπιόν τι μικρόν.

IX. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

« Temere Bentlejus Donatum audiens ad Phormionis prologum Ἐπιδικαζομένην inscripsit hanc fabulam. Neque opus est, ut duo poetæ dramata, Ἐπιδικαζόμενον, et Ἐπιδικαζομένην, fuisse statuamus; quod visum Sluitero Lectt. Andocid. 5, p. 93. Equidem utrumque nomen eidem fabulæ convenire arbitror, ἐπιδικαζόμενος propter Phormionem, qui ἐπεδικάσατο τῇ Φανίῳ τοῦ Ἀντιφῶντος, quemadmodum ἐπιδικάζεσθαι τοῦ κλήρου τινὶ dicitur is, qui alii hereditatem vindicat (cf. Meyer. De processu Att. p. 462); Ἐπιδικαζομένη autem propter Phanium, quæ intercedente parasito cogit in judicio Antiphonem, ut se uxorem ducat. Ἐπιδικαζόμενον scripserunt etiam Diphilus, Anaxippus, et Philemo. Phormionis parasiti nomen non videtur esse fictum a Nostro, sed e rei veritate ductum. Athen. 6, p. 244, F : Ἀριστόδημος... παρασίτους ἀναγράφει Ἀντιόχου μὲν τοῦ βασιλέως Σώστρατον, Δημητρίου δὲ τοῦ Πολιορκητοῦ Εὐαγόραν τὸν κυρτὸν, Σελεύκου δὲ Φορμίωνα. Neque alius Phor-

---

SOCRUS.

1.

Paucis meretricibus amator, Syra, firmus fuit.

2.

Tu me omnino lapidem existimasti.

3.

Imprudentes autem, qui tempus amiserunt.

4.

Sic unusquisque fuerit factis et illustris, et humilis.

ENNENSIS.

Marsupium quoddam parvum.

mio fuisse videtur is, quem in Διαβόλῳ induxerat Apollodorus, fr. 2. » *E M.*

1.

Terentius Phorm. 1, 1, 4 : *porro alio autem* (munere Geta ferietur), *ubi erit puero natalis dies;* | *ubi initiabunt.* Ad hæc Donatus annotavit, Terentium secutum esse Apollodorum, apud quem legi, in insula Samothracum pueros a certo tempore initiari more Atheniensium.

2.

Idem Phorm. 1, 2, 37 : *nos otiosi operam dabamus Phædriæ.* Ibi quem Donatus ascripsit Apollodori locum sic habetur in codice Antwerpensi : * Αναλκεις δε συνεμαμμωα εναργης δε συνεπιμελομεθα. Fortasse Ap. ita scripsit :

— Ἄναξ
συνῆν· ἅμα νῷ γ' ἀργοὶ συνηπιλούμεθα.

Συνηπιλ., scil. αὐτῆς, virginis, quam juvenis amabat.

3

Ibid. 41 : *intervenit adolescens quidam lacrumans.* Donatus : « Ap. tonsorem ipsum nuntium facit, qui dicat, se nuper puellæ comam abstulisse (*malim* abscidisse) : quod scio mutasse Terentium, etc. »

4.

Idem 111, 1, 18 : *quantus metus est mihi, venire huc salvam nunc patruum.* Donatus : « Non optat (Antipho) salvum patruum venire, secundum Apollodorum, et ostendit non congruere salutem ejus cum commodo suo. »

5.

Idem 111, 2, 21 : *imo id quod aiunt, auribus teneo lupum :* | *nam neque quomodo a me amittam neque uti retineam scio.* Ubi Donatus, fortasse ex Apollodoro, adscripsit proverbium τῶν ὤτων ἔχω τὸν λύκον· οὔτ' ἔχειν οὔτ' ἀφεῖναι δύναμαι. Sane scribamus

— Τῶν ὤτων ἔχω
τὸν λύκον, ἑλεῖν (ἂν) οὔτ' ἀφεῖναι δυνάμενος.

'Ελεῖν pro οὔθ' ἑλεῖν. De omissa priore negatione vid. Herm. ad Soph. Ajacem 230 (235.) Voc. ἂν, quod versum juvat, sententiæque aptum est, forte exciderit post simile -εῖν.

6.

Ib. 3, 30 : *solus est homo amico amicus.* Donatus : « Apollodorus :

Μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους. »

7.

Terent. IV, 1, 9 : *senectus ipsa est morbus.* Ubi Donatus ex Apoll.

Τὸ γῆράς ἐστιν αὐτὸ νόσημα.

Fortasse : Τὸ γῆράς ἐστιν αὐτό (γ' ἂν) νόσημά τι. De τὶ omisso cf. Iliad. 18, 362; Odyss. 5, 400, etc.

8.

Ibid. 21 : *nam ego meorum solus sum meus.* Donatus ex Apollodoro

Ἐγὼ γάρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμὸς μόνος.

Libri εἰμὶ μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός. Correxit Guyetus. Priscianus (a Mein. citatus) 17, 17 : « Persius (5, 88) *vindicta postquam meus a prætore recessi,* et Euripides ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι. »

9.

Ibid. 3, 42 : *parvi rettulit non suscepisse : inventa est quæ dotem petat.* Donatus : « In græca fabula senex hoc dicit : *Quid interest me non suscepisse filiam, si modo dos dabitur alienæ?* » Et v. 62, *sexcentas dicas,* ubi Donatus observat, Apollodorum dixisse μυρίας δίκας.

« Præterea Donatus Apollodorum commemorat ad Phorm. 11, 1, 51, et 11, 2, 25. » *E M.*

X. ΙΕΡΕΙΑ.

Hanc fabulam Geloo Apollodoro tribuunt Suidas et Eudocia.

Athen. 6, p. 243, D, de Chærephonte parasito disserens : 'Απ. δ' ὁ Καρύστιος ἐν Ἱερείᾳ,

Καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις
ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι·
σπυρίδα λαβὼν γὰρ καὶ στέφανον, ὡς ἦν σκότος,
φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὄρνεις φέρων
ἥκειν, δεδείπνηχ', ὡς ἔοικεν, εἰσπεσών.

VIRGINEM SIBI VINDICANS.

2.

— Herus
una erat; simul nos otiosi curabamus.

5.

— Auribus habeo
lupum, quem nec capere, nec dimittere possum.

6.

Solus amare scit amicos.

FLAMINICA.

Novumque Chærephontem aiunt in nuptiis
ad Ophelam irrepsisse non vocatum :
sporta sumpta et corona, tenebris obortis,
a nupta se aves afferre dicens;
cœnavit scilicet, illapsus.

Versu 1 malim Καινὸν δὲ Φ. Casaubonus καὶ νῦν γε. « Ap. parasitum aliquem dicit, Chærephontis mores imitantem. Res fortasse non in ipsa nuptiarum solennitate acciderat, sed in convivio profesto, a sponso ejusque amicis seorsim institui solito (vid. Menandri Προγάμοι) quas ad epulas in more fuerit, ut sponsa sponso altilia mitteret; v. Athen. 14, p. 645, D. Ita novus ille Chærephon fingere poterat, venire se τὸν τὰς ὄρνεις φέροντα. » *E M.* Eundem Chærephontem Ap. memorat in Σφαττομένῃ.

XI. ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ ἢ ΙΜΑΤΙΟΠΩΛΙΣ.

Athen. 3, p. 76, A: ὀξαλείων δὲ σύκων, οὕτως καλουμένων, μνημονεύει Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος, καὶ Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης ἢ Ἱματιοπώλιδος τάδε,

— Πλὴν τό (γ') οἰνάριον πάνυ
ἦν ὀξὺ καὶ πονηρὸν, ὥστ' ἠσχυνόμην·
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλείους χωρία
συκᾶς φέρει, τοὐμὸν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

Versu 1 codicum τὸ οἰν. stabilivit Dindorf. V. 3 iidem ὀξαλίους, sed Photius Lex. p. 239, 19, monstrante Dind., Ὀξάλειοι: συκαῖ τινες.

XII. ΣΦΑΤΤΟΜΕΝΗ.

Athen. 6, p. 243, E: Ἀπ. δ' ὁ Καρύστιος (μνημονεύει τοῦ Χαιρεφῶντος)... ἐν Σφαττομένῃ,

Καλῶ δ' Ἄρη, Νίκην τ', ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς,
καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ,
ἄκλητος ἥξει.

Versu 1 Ἄρη pro Ἄρην Dindorf. In ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς recte Schweigh. intelligit sacrificium et epulum, profectionis ad bellum causa celebratum.

EX INCERTA COMOEDIA.

Athen. 1, p. 34, D: ὅτι δὲ τὴν κράμβην ῥάφανον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, Ἀπ. δηλοῖ ὁ Καρύστιος,

Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι
κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἴει δὲ τί;

Scilicet propter usum raphani, significatum in scholio ad Arist. Nub. 1046. Ὑμεῖς pro inepto ἡμεῖς Dalecamp.

APOLLODORUS.

Apollodori, incertum utrius, commemorantur fabularum tituli novem, et octo fragmenta sine titulis.

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Stobæus Flor. 121, 13, in comparatione vitæ et mortis, cum lemmate Ἀπολλοδώρου Ἀδελφῶν.

Ἀπραγμόνως ζῆν ἡδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνὸς, ἂν ᾖ μεθ' ἑτέρων ἀπραγμόνων·
ἐν θηρίοις τε καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πίθηκον. Ὦ ταλαιπώρου βίου!

Hæc quæ in libris leguntur ταυτολόγα, corrupta, male interpuncta, sic scribo

Ἀπραγμόνως ζῆν ὧδε μακάριος βίος
καὶ σεμνὸς, ἂν ᾖ μεθ' ἑτέρων ἀπραγμόνων·
ἐκθηριοῦσθαι δ', ἐν πιθήκοις (τ') ὄντα δεῖν
πίθηκον εἶναί (σ'), ὦ ταλαιπώρου βίου!

Confusa ω et η, de quo ad Thuc. 8, 57, ε et υ, ut apud Cratinum Seriph. 2, Eubulum Στεφαν. 2, Pherecratem Θάλ. 4, etc. Ἐκθηριοῦσθαι, cf. Eurip. Bacch. 1194.

II. ΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Stob. Flor. 53, 4, cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφανιζομένου.

— Στρατιώτην ἔργον ἄχρι γήρως λαβεῖν
ἔστιν διευτυχηκότ' ἂν μὴ δειλὸς ᾖ.

Versu 2 malim διευτυχηκότ' ἔστιν.

DOTATA vel CINGULIVENDULA.

— Præterquam quod villum prorsus
erat acidum et malum, ut erubescerem:
reliqui enim fundi oxalias ficus
ferunt, meus vero etiam vites.

MACTATA.

Voco Martem Victoriamque, proficiscens,
et Chærephontem voco; nam, etsi non vocem,
non vocatus veniet.

EX INCERTA FABULA.

Scio, nos dicere raphanos, vosque peregrinos
cramben; apud mulieres autem an hæc nonnihil differre putas?

FRATRES.

Sic otiari beata vita est
et nobilis, si agatur cum aliis otiosis;
sed efferari, tibique opus esse, ut inter simios
simius sis, o miseram vitam!

DISPARESCENS.

Militem fortuna semper favente usque ad senectutem
usum invenire difficile, nisi ignavus sit.

III. ΓΑΛΑΤΑΙ.

Stob. Flor. 99, 26, cum lemmate Ἀπολλοδώρου Γάλακτος. « Quis ita inscriptam fuisse comœdiam, credat? recte Gesnerus *in Galatis*, quo titulo fabula ferebatur Sopatri Paphii (Athen. 4, p. 160, E). Cf. Posidippi Γαλάτην. Nicochares et Alexis docuerunt Γαλάτειαν, idque proposuit Toup. Add. ad Theocr. 2, p. 402; sed teneo Γαλάτας. » *E M.*

Τοῖς γὰρ μεριμνῶσίν τε καὶ * λυπουμένοις
ἅπασα νὺξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

Versu 1 tautologicum καὶ λυπουμένοις. Scribo τε καὶ τοῖς λεπομένοις. Noti sunt ex latinis Comicis *flagritribæ, plagigeruli servi*, quos *exuviis bubulis castigatos* pariter longam putare noctem existimes. De ε et υ commutatis vide in Ἀδελφοῖς.

IV. ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ.

1.

Stob. Flor. 119, 14, cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐκ Διαμαρτάνοντος.

* Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἀώρους ἠλέουν,
νυνὶ δ', ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλάω· πρὸς ἐμὲ γάρ ἐστι τοῦτ', ἐκεῖνο δ' οὔ.

Versus 1 prorsus immodulatus : lege Μειράκιον ὅτε (γ') ἦν. V. 3 libri κλαίω. Sequentia sic correxit Dobræus; libri τοῦτο κεῖν' ὁδοῦ. Sed occultatum τοῦτο legitima sede reponendum sic : πρὸς ἐμὲ γὰρ τοῦτό (γ') ἐστ', ἐκεῖνο δ' οὔ.

2.

Antiatt. p. 101, 1, Καθίσω· κατεδοῦμαι * ἀπολέγει Διαμαρτανούσῃ. Apollodori nomen in ἀπολέγει latere vidit Valck. Diatr. p. 244, B. Scripserim Ἀπολλ. λέγει Διαμαρτάνοντι, nisi plurali scriptum erat Διαμαρτάνουσι.

V. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Stobæus Flor. 121, 14. Ἀπολλοδώρου ἐκ Κιθαρῳδοῦ.

Οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ζῆν ἂν ὁρῶ
κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν, χρήσομαι τῷ κρείττονι.

Versu 1 ἂν pro ἦν Mein., ex usu scriptorum mediæ, extremæ et novæ comœdiæ. Idem apte commemorat hæc Tertulliani (De anima p. 279) : *Comici Phrygas timidos illudunt.* V. 2 χρήσομαι Gaisford. ex libris pro vulgato χρησόμεθα, quod tamen Comici versum non dedecet.

VI. ΛΑΚΑΙΝΑ.

1.

Stob. Flor. 116, 35, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Λακαίνης.

Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσει.
Ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἡλαττώμεθα·
ὑμεῖς μὲν ὠνειδίσατ' ἐάν τι μὴ ποιῇ
ὁ πατὴρ πρὸς ὑμῶν, « Οὐ γέγονας αὐτὸς νέος; »
τὸ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἂν ἀγνωμονῇ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, « Οὐ γέγονας αὐτὸς γέρων; »

Versu 1 recte Grotius Φιλῖν' pro φιλεῖν et Meinek. ἐθῶν, pro ἐτῶν. V. 5 scripsi πρὸς ὑμῶν. Libri πρόθ' ὑμῶν, C et Θ litteris commutatis, ut apud Cratinum Incert. 17, etc. Meinek. edidit προθύμως. V. 6 Libri ἐάν.

2.

Stob. ibid. 113, 7.

Φυσικὸν τόδ', ὅτι ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἥδιστα ταὖθ' ὁμοιοπαθοῦσ' ὀδύρεται.

Codex A Φυσ. τοῦθ' ἕκαστον ἐν ταῖς ἀτ. ἥδ. τοῦθ' ὁ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς ὀδ. Primo versu Grotium secuti sumus, qui altero,

ἥδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὀδύρεται,

quod ita vertit liberius :

GALATÆ.

Et ærumnosis enim et flagellatis
omnem noctem videri longam consentaneum est.

SPE EXCIDENS.

1

Juvenis quum essem, immature defunctos miserabar;
nunc autem, ubi senis video exsequias,
ploro; ad me enim hoc pertinet, non autem illud.

CITHAROEDUS.

Non ubique sum Phryx : si vitâ potiorem
video mortem, utar potiore.

LACEDÆMONIA.

1. Sperne noli, Philine, mores seniles,
quos indues, quum ad senectutem perveneris.
At longe hoc inferiores sumus nos patres :
vos quidem exprobrare soletis, si quid non ex vestra re
facit pater : « Non fuisti ipse juvenis? »
at patri filio imprudenti
non licet dicere : « Non fuisti ipse senex? »

2.

Naturale hoc, quemque in calamitatibus
libentissime eodem modo quam similia patientes lamentari.

Ita est miseriæ ingenium, ut vice sit gaudii,
Quum lamentari apud eadem (idem) patientes licet.

VII. ΠΑΙΔΙΟΝ.

1.

Stobæus Flor. 110, 2, cum lemm. Ἀπολλοδώρου ἐκ Παίδων (sic. Correxit Mein.).

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν ἀεί.

2.

Stob. ibid. 53, 7, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Παιδίῳ (ita Gaisford. pro Παιδίων, et prior Gesnerus *in Pædio*).

Ταχὺ δὲ στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἐλευθέρου.

Sic codd. A et B; vulgo Ταχύ γε. Haud nolim emphatice T. δή.

VIII. ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Stob. Flor. 59, 17, cum lemm. Ἀπολλοδώρου Παραλογιζόμενοι (quod fortasse ortum ex Παραλογιζομένῳ, h. e. -νῳ, ut titulus fuerit Παραλογιζόμενος).

Οὐ δεῖ λέγειν (ἂν) μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλεῖστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Facile ἂν exciderit post simile -ειν. Minus verosimiliter Grotius λέγειν γὰρ μακ.

IX. ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Ammonius Differ. verb. p. 133 : σχιστὸς δὲ ἀρσενικὸς (perperam libri ἀρσενικῶς) χιτών, (ἡ) γυναικεῖος. (Ἀρσ. χιτὼν ad antiqua tempora pertinet, velut Ἰάονες ἑλκεχίτωνες noti sunt ex Homero, Il. 13, 685; cf. Thuc. 1, 6. Nimirum ἡ post -ν excidit, ut Athen. p. 193, A, contraque expungendum post ν ap. eund. p. 324, F.) Ἀπ. Συνεφήβοις,

— Σχιστὸν χιτωνίσκον τινὰ
ἐνδέδυκας.

De σχιστῷ χιτῶνι Mein. conferri jubet quos laudat Jungermann. ad Polluc. 7, 54.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Stobæus Flor. 46, 15, in titulo περὶ ἀρχῆς καὶ τοῦ ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄρχοντα, cum lemm. Ἀπολλοδώρου.

Δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τοῦ λεγομένου τὸν βίον διασκοπεῖν,
ποῖός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτὸς πρὸς τί ἦν καταθέμενος,
αὐτοῦ προδότης, κακός τε τῆς ὥρας φύλαξ·
μάλισθ' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν·
οὐδέν γ' ἂν αἰσχρόν ἐστιν αὐτοῖς ἀποτυχεῖν,
πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάλαι
πᾶσαν ἀπολωλέκασι καθ' ἑταίρας θύραν.
Ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυθριακότως
ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασύς,
ψεύδετ', ἐπιορκεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,
κλέπτει, τελωνεῖ, ῥᾳδιουργεῖ· τὸ δὲ πέρας
αὑτοῦ πόλιν, φυλήν θ' ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει·
ἐπεί, κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων,
(ὑπὸ λαισποδιῶν γάρ εἰσιν ἀνατετραμμέναι,)
σκόπει· νεῶν δὴ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

Versum 2 recte explicuit H. Jacobi ap. Meinek. Addend. ed. alt. p. XXII, ut « verba πρὸ τοῦ λεγομένου significent πρότερον ἢ τὸ λεγόμενον : *necesse*

PUERULUS.

1.

Nunquam animo deficere oportet miserum,
viri, sed meliora semper exspectare.

2.

Citoque est miles factus ex libero.

FALSO SUPPUTANTES.

Non oportet beatum dici opes
habentem plurimas, sed non afflictum.

EPHEBI SODALES.

— Scissam quandam tuniculam
indueras.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Auditorem et vere intelligentem judicem
ante verba quæ fiunt considerare oportet vitam
quis sit orator et unde, et præcipuum studium
quanam in re ipse a puero collocaverit,
sui proditor et malus ætatis custos.
talis inprimis totam urbem evertit;
male enim res procedere turpe non putant isti.
qui nihil non conantur! quippe omnem pudorem
dudum amiserunt ad amicæ januam.
Quare omnia eorum quisque non erubescendo
aggreditur, omniaque audet,
mentitur, pejerat, testatur, lites nectit,
furatur, portorium redimit, temere agit; tandemque
ipse suam civitatem, et tribum, perdit lascivia.
perlustra singulas urbes, amice Theon :
(pessumdederunt scilicet eas luxuriosi;)
navium recensum putabis me dicere.

est, inquit, *priusquam ad ipsam alicujus orationem examinandam accedas, vitam oratoris considerare.* » V. 4 libri αὐτοῦ πρὸς τί καταθ., quorum prius restitui, σ et υ confusis, ut ap. Eupolin Μαρικᾷ 7, etc.; ἦν inseruit Grotius. V. 5 fort. κακός γε. V. 7 libri γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτὸν, quum sequatur πράττουσι (participium). Gesneri est αὐτοῖς. V. 9 pessime codd. manifestis, neque insolitis, mendis, καθ' ἑτέρας θύρας. V. 10 libri ἀπερυθριακότως, quod correxit Halmius. V. 14 sic Meinekius. Cod. optimus αὐτοῦ πόλιν, ceteri οὐ πόλιν ὅλην φυλὴν δὲ μαλακὸς ἄν. Jacobsius ὅλην πόλιν φύρδην ὁ μαλ. ἄν. Videtur ὅλην ex vocis φυλὴν dittographia esse natum. V. 15 libri φίλε θεῶ, quod correxit Salmasius. V. 16 λεσπριδίων A, ceteri λεπριδίων. Correxit idem Salmasius. V. 17 libri νεῶν δὲ, sed præplacuit ironicum δή. Particula abest a cod. B.

2.

Athen. 1, p. 3, C : κατὰ γὰρ τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀπολλόδωρον,

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας·
ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
ἔσηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις
δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ
μηδέν.

Versu 3 εὔνοιαν.... εἰσιόντι, quemadmodum dicitur εὐνοεῖν τινι Aristoph. Nub. 1348, etc. Sic VL, vulgo, ut BC, εἰσιόντα, quod incongruum. Versu 5 libri προσῆλθεν, ὑπήντησέ (ὑπαντ. C a pr. et L) τις. Correxit Grotius. V. 6 in δίφρον εὐθέως male deproperatum nomen δίφρον. Scribo δίφρον θοῶς ἔθ.

3.

Stob. Fl. 16, 2. Ἀπολλοδώρου.

Μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἡδέως,
κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ σὺν τῇ τύχῃ;

Versu 1 negligenter conditus. Scribo

Τύχην ἀτυχεῖ μισῶ συνοῦσαν σώματι.

« V. 4 in fine cod. A m. pr. συντύχει, N et Trincav. σὺν τύχῃ. Hoc ducit ad veram scripturam σὺν τῇ τύχῃ, *quoniam infortunatus est cum fortuna.* » *E M.* Vulgo inde a Grotio δυστυχεῖ συνδυστυχεῖ.

4.

Ib. 105, 49. Ἀπολλοδώρου.

Οὐκ οἶδ' ὅπως πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ,
ὃ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο.

Versu 1 scripsi ὅπως. Libri mendose ὅτῳ. V. 2 recte Mein. ὃ καιρὸς pro ὁ κ.

5.

Ib. 108, 36. Ἀπολλοδώρου·

Χαλεπὸν τύχη 'στὶ πρᾶγμα, χαλεπόν· ἀλλὰ δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φορτίον.

Versu 1 τύχης τι sic correxit Porson., sed nomine τύχη non recte collocato. Scribo Χαλεπόν (τι) πρᾶγμα τύχη 'στὶ, χαλ.

6.

Ib. 27, 7. Ἀπολλοδώρου.

Μάστιγος οὔσης ὅρκον οἰκέτῃ δίδως;

7.

Ib. 29, 43. Ἀπολλοδώρου.

Χρόνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' (ἀπράγμον') ἂν λάβῃς,
ἅπαντα λήξει καὶ καταστα λήσεται.

Sententiæ opus est addito ἀπράγμονα, cui vicinum

2.

In domum si quis introit amici,
spectare licet statim, Nicophon, amici
benevolentiam erga adeuntem per fores :
primum janitor hilaris est; canis
adulat acceditque; et occurrens aliquis
cito ponit sellam, quamvis nemo quidquam
loquatur.

3.

Fortunam infortunati hominis odi :
nam quisquis locuples, cui licet suaviter vivere,
male degit, quid aliud *facit* quam fortunam
culpat, quia infortunium habet in fortuna?

4.

Nescio, pater, quomodo confidas argento,
quod tempus fortuitum non possidentibus
dare solet, et possidentibus auferre.

5.

Difficilis (quædam) res est fortuna, difficilis; sed oportet
dextre eam ferri, ut onus.

6.

Quum flagellum sit, jusjurandum servo permittis?

7.

Tempus enim ad negotia (haud negotiosum) si sumpseris,
omnia cessabunt atque impedientur.

simile fraudi fuerit. Minus verosimiliter manus sec. in cod. B in fine versus addidit βραχύν.

8.

Antiatt. p. 94, 5, Ἐργοδοτῶν: ὡς κἂν τῇ συνηθείᾳ (cf. Cratin. Panopt. 9). Ἀπ. Phrynichus Eclog. Att. p. 344 : ἐργοδότης οὐ κεῖται (apud Xenophontem tamen legitur Cyrop. 8, 2, 5). τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμῳδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον.

LXXXV.

ANAXIPPUS.

Suida s. v. Ἀνάξιππος et Eudocia Viol. p. 60 testantibus, Anaxippus floruit temporibus Antigoni et Demetrii Poliorcetæ, qui Athenas occupavit olymp. 118, 2 (ante Christ. nat. 306). » *E M*, qui his aliqua de titulis fabularum subjicit p. 469-70.

I. ΕΓΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 403, E : τοιοῦτον (vulgo τὶ τοιοῦτον, pro quo scripserim τοιοῦτόν τι) ἐξεῦρεν ὁ παρὰ Ἀναξίππῳ (sic Valcken. et Piersonus : libri Ἀνθίππῳ) τῷ κωμικῷ μάγειρος, ὃς ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε ὠγκώσατο,

α. Σόφων Ἀκαρνὰν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
Οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα
ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων,
καὶ τὴν θυείαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέσου,
οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
τυρὸν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
ἐχρᾶτο, πάντ' ἀφεῖλον εἶναί θ' ὑπέλαβον
τὸν τοῖς τοιούτοις παντοπώλην χρώμενον·
αὐτοὶ δ' *ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
πῦρ τ' ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον
ἐποίουν (ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές)·
οὗτοί τε πρῶτον δάκρυα καὶ πταρμὸν πολὺν
ἀπὸ τῆς τραπέζης *καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
τῶν τ' ἐσθιόντων ἀπεκάθηραν τοὺς πόρους.
Ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πιών τιν' ἅλμην ἀπέθανε
(παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν), μάλ' εἰκότως·
ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,
ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος·
καὐτὸς φιλοσοφῶ, καταλιπεῖν συγγράμματα
σπεύδων ἐμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. β. Παπαῖ,
ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν!
α. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσί μ' ὄψει βιβλία
ἔχοντα, καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην·
οὐδέν γ' ἐνεδρεύσω, διαφέρων τ' Ἀσπενδίου
γεύσω σ', ἐὰν βούλῃ γε, τῶν εὑρημένων.
Οὐ ταὐτὰ προσάγω πᾶσιν ἀεὶ βρώματα,
τεταγμέν' εὐθύς ἐστί μοι πρὸς τὸν βίον,
ἕτερ' ἔστι τοῖς ἐρῶσι, καὶ τοῖς φιλοσόφοις,
καὶ τοῖς τελώναις. Μειράκιον ἐρωμένην
ἔχον πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει·
τούτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας,

VELATUS.

a. Sophon Acarnan et Rhodius Damoxenus
una discebant artem suam,
et præceptor eorum fuit Labdacus.
Hi antiqua et ubique nota
condimenta expunxerunt libris,
et mortarium de medio sustulerunt
dico cuminum, acetum, silphium,
caseum, coriandrum, quibus condimentis Saturnus
utebatur ad omnia, et ex simplicibus esse
venditoribus opinabar eum, qui tale quid adhiberet.
Ipsi, pater, novæ patinæ causa oleo
vehementem ignem, nec sæpe sufflandum,
faciebant (ex hoc omnis apparatus cœnæ pendet);
hique primum lacrimas et sternutamenta multa
salivosa abducebant a mensa
et epulantium venas purgabant.
Jam Rhodius potata quadam muria mortuus est
(naturalis enim non fuit potio), prorsus consentanee.
Sophon autem totam Ioniam occupat,
qui meus præceptor fuit, pater.
Etiam ipse philosophor, scripta relinquere
mea studens nova de arte. b. Papæ,
me enecabis, non id, quod immolaturi sumus.
a. Sub ortum in manibus me videbis libros
habentem et inquirentem in res artis.
Nihil insidiabor, et, dissimilis Aspendio,
gustare te faciam, si vis, inventa.
Non eadem semper omnibus cibaria offero :
ordinata statim ad vitam mihi sunt,
aliud amantibus, et philosophis,
et portitoribus. Adolescens amicam
habens patrias opes comedit;
huic apponere soleo sepias, loligines,

καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς,
πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας
(ἀδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολὴν
ἐστίν)· τελώνῃ γλαῦκον, ἔγχελυν, σπάρον·
ὅταν ἐγγὺς ᾅδου δ' ἕτερος, ἀρτύω φακῆν,
καὶ τῷ περιδείπνῳ τὸν βίον λαμπρὸν ποιῶ.
Τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
νωθρότερα πολλῷ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων·
σίναπι παρατίθημι τούτοις, καὶ ποιῶ
χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
ἵνα διαγείρας πνευματιῶ τὸν ἀέρα.
Ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ', οὗ ζητεῖ φαγεῖν
ἕκαστος ὑμῶν.

Versu 1 « Σόφων, nobilis auctor artis coquinariæ : vid. Bato Athen. 14, p. 662, C, Pollux 6, 70. V. 4 θρυλούμενα, *usu trita*, rariore usu. » *E M.* V. 6 libri θυίαν. V. 9 πάντ' ἀφεῖλον editur ex Dobræi conj.; sed libri πάντα φίλων τὸ, quod ita corrigo,

ἐχρᾶτο πάντ', ἀφελῶν τ' ἂν εἶναί θ' ὑπέλαβον

et sequenti versu παντοπωλῶν, *ex simplicibus venditoribus*. Ibidem τοιούτοις addidit Dindorf. V. 11 scribo δ' ἐλαίῳ κατὰ λοπ., coll. Archedici Thes. 1, 5. V. 15 scribendum ἀπὸ τῆς τρ. σιαλοχόον ἀπήγαγον, et v. 17 ob numeros

ὁ μὲν οὖν τινα πιὼν Ῥόδιος ἅλμην ἀπ.

V. 18 παρὰ τὴν φύσιν, h. e. justo major. V. 24 libri et editi ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει. V. 25 τὰ additum a Casaubono. V. 26 et 27 vulgo, pessima corruptione, οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου· γεύσω δ', ἐὰν βούλησθε τῶν εὑρ. « *Aspendius citharista* proverbialiter dicebatur, qui fraudem commissam occultaret. Pseudo-Asconius ad Cic. 2 Verr. 1, 20, 53 : *Quum canunt citharistæ, utriusque manus funguntur officio : dextra plectro utitur, et hoc est* foris canere ; *sinistræ digitis chordas carpunt, et hoc est* intus canere. *Difficile autem, quod Aspendius citharista faciebat, ut non uteretur [cantu] utraque manu, sed omnia, i. e. universam cantionem, intus et sinistra tantum manu complecteretur : unde omnes, quotquot fures erant, a Græcis* Aspendii citharistæ *dicebantur, quod, ut ille carminis, ita isti furtorum occultatores erant.* » *E Mein.*, qui conjecit οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τἀσπ. Ἐνεδρεύσω, *insidiabor*, aliquid artis meæ occultans. Omnia sua se candide aperturum esse ait seni. V. 30 malim ἕτερόν τι τοῖς ἐρῶσι. V. 32 libri τὴν πατρῴαν. V. 37 scribo πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τῇδε διάνοιάν γ' ἔχων. V. 38 eodem modo lapsi videntur. Scribo τῷ φιλοσόφῳ πόδας παρέθηκ' ἢ κωλέαν. V. 41 libri corruptissime ὅταν ἐγγὺς ἦν (recte Dind. ᾖ) δ' ὅδ' ὕστερος, ἀρτ. φ. Mortifero morbo affectum aliquem, præsertim senem, dicit coquus, cui lentem, tanquam ultimum et delicatum cibum, ipse afferre soleat. De lentibus, cibo qui Atheniensibus in deliciis erat, multa ex poetis congessi in dissertatione inscripta *Die griechischen Komiker*, pag. 94 sq. Versum 42 item correxi; libri καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου λ. π. V. 44 νωθρότερα Toupius; libri νωθρότατα, mendi genere satis frequente. V. 45 iidem immodulate παρατίθημι σίναπι τούτοις. V. 46 scribo δριμύτητας (cf. Archedicus Thes. 7) ἐχομένους enim medium valet ἔχοντας. Delicias facit Matth. Gr. § 496, ann. 7. V. 47 πνευματιῶ recte Mein. pro πνευματῶ. Apparet, quem aerem dicat coquus loquax et subobscœnus. « Erotianus Gloss. Hippocr. p. 60 : ἀήρ... καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή. Ad sententiam cf. Damoxenum Syntr. 28. V. 48 οὗ Toupius; libri εἰ. » *E M.*

II. ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ælianus H. A. 13, 4, de *callionymo* pisce : ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει χολὴν πολλήν (cf. Aristot. H. A. 2, 11, 7)... καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος, ... καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ,

---

et petræorum aliquos piscium variorum,
jusculis suavissimis instructos :
talis enim homo non est cœnator,
sed ad amorem dirigit animum.
Philosopho pedes, armum appono
(quippe voracissimum est
animal); portitori glauciscum, anguillam, sparum :
si quis alius autem inferis appropinquat, lentem appono,
et silicernio vitam illustro.
Senum ora diversa sunt
multoque debiliora juvenilibus :
sinapi his appono, et paro
succos acres, ut natura
excitata effletur aer.
Adspecto vultu intelligam, quid edere cupiat
quisque vestrûm.

Ἐάν με κινῇς καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
ἅπασαν, ὥσπερ καλλιωνύμου, ζέσαι,
ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἓν ξιφίου κυνός.

Versu 3 libri διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου, quod correxit Jacobsius. Κυνὸς dictum tropice, ut alia.

III. ΚΕΡΑΥΝΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 416, F. : Ἀνάξιππος Κεραυνῷ,

— α. Ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τὸν φίλον
προσιόντα μοι Δάμιππον. β. Ἦ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον; τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. α. Εἰκότως·
ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἴομαι
αὐτὸν, κατασκήπτοντα ταύταις τῇ γνάθῳ.

Versu 2 ἦ additum a Schweigh. V. 3 τὸν πέτρινον intelligas petræ similem, rupis instar immobilem, nec surgentem, dum cœnæ quidquam superest. Ceterum sequentia libri immodulate et trajectis vocabulis sic, ut supra, exhibent. Scribo

τὸν πέτρινον; α. (ὃν) Κεραυνὸν οἱ φίλοι (γέ) σοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν καλοῦσιν.

V. 6 ita Meinck.; minus bene libri κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς, quod habet etiam Eust. ad Iliad. 11, p. 862, 9, ubi hæc laudavit; libris ABP γ' omittentibus.

2.

Athen. 13, p. 610, F : ἐμφανίζει δ' ὑμῶν (philosophorum) καὶ τὸ ἀνόητον Ἀν. ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Κεραυνουμένῳ (sic) λέγων οὕτως,

Οἴμοι, φιλοσοφεῖς! ἀλλὰ τούς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὑρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὁρῶ.

Versu 1 libri τούς τε φιλ. Grotius τούς γε φ. Malim τοὺς μὲν φ., quod aptissime respondet sequenti δέ.

3.

Antiatt. p. 79, Ἀποτετύχηται : ἀντὶ τοῦ ἀποτέτευχται. Ἀν. Κεραυνῷ.

IV. ΚΙΘΑΡῼΔΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 169, B : μαγειρικὰ δὲ σκεύη καταριθμεῖται Ἀν. ἐν Κιθαρῳδῷ οὕτως,

Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα,
κρεάγραν, θυείαν, τυροκνῆστιν * παιδικὴν,
στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας,
(οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σὺ,
τὸ λεβητίου, πάλιν ὕστερος τὰκ τοῦ νίτρου,)
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν.

Versu 1 φέροις, optativus sensu imperativi : vid. Matth. Gr. § 514, ann. 4. Dobræus Ζωμ. φέρ' οἶσ' ὀβελ. V. 2 θυείαν Schweigh. ex Eust. ad Il. p. 872, 12. Libri θυῖαν vel θαννίαν. Vox παιδικὴν depravata. « Fortasse scribendum est παῖ, λύχον, quum Pollux λύχον in instrumentis culinariis memoret. » *Mein.* Nos reddidimus παῖ, δοχήν. V. 3 « στελεὸν, lignum massæ farinaceæ extendendæ et æquandæ inserviens. Δορίδα, i. e. μαγειρικὴν τράπεζαν, secundum Eust. ad Iliad. 2, p. 184, 8 ed. Basil. Libri plerique διρίδα. » *E Schweigh.* V. 4 οὐ μὴ, vid. Matth. Gr. § 516, b. Οἴσεις Villebrun., Jacobs. θήσεις pro librorum νεύσεις. V. 5 vulgo τὸ λεβήτιον. Immo τὸ λεβητίου, *id quod ad lebetem pertinet,* carnes et opsonia, caput cœnæ. Post hæc ille afferri convivis jubet τὰ ἐκ τοῦ νίτρου (sic Mein. pro λήτρου s. χήτρου) cibaria sic nominata, quia prostabant Athenis eodem loco quo nitrum vendebatur, ut Mein. annotavit. Hesychius ab eodem emendatus, Τὰκ τοῦ νίτρου (male codex τακτονίτου) : τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πω-

---

VIRGINEM SIBI VINDICANS.

Si me commoves et fervere facis
fel totum, velut callionymi,
nihil me differre videbis a xiphia cane.

FULMEN.

1.

— a. Video enim e palæstra amicum
ad me accedentem Damippum. b. An illum dicis,
petræum? a. Quem Fulmen amici quidem tibi
nunc appellant fortitudinis causa. b. Merito :
inaccessibiles enim mensas eum reddere
opinor, percutientem eas maxilla.

2.

Heu, philosopharis! at philosophos quidem
in sermonibus tantum invenio prudentes,
in factis autem desipientes video.

CITHAROEDUS.

1.

Trullam afferas, verua duodecim,
creagram, mortarium, radulam, puer, vas,
hostorium, sina lactis tria, mensam coquinariam, quattuor cultros,
(non prius apportabis, diis invise tu,
res lebetis, contra dilatis aridis,)
et bellicam securim.

λεῖσθαι. Libri πάλιν ὑστερεῖς (sic) in fine versus ponunt. Ἄρτυμα est, quidquid paratur; si a coquis, generatim *cibus*, non modo *condimentum*. Batrachom. 40 :

οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνας μερόπων τεύχουσι μάγειροι
κοσμοῦντες χύτρας ἀ ρ τ ύ μ α σ ι παντοδαποῖσιν.

V. 6 *securim bellicam*, quali milites utantur in prœlio, h. e. majorem. Est jocus comicus.

2.

Pollux 10, 94 : καίτοι καὶ τὴν μυιοσόβην ἔν τε τοῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὑρεῖν, καὶ ἐν Ἀναξίππου Κιθαρῳδῷ « Μυιοσόβην λαβὼν παράστηθι ἐνθάδε. » Mein. καὶ præponit. Malim

Τὴν μυιοσόβην λαβὼν παράστηθ' ἐνθάδε.

Apud Pollucem libri vitiose ἔν γε, menda frequens.

V. ΦΡΕΑΡ.

Athen. 11, p. 486, E : Μέλη· οὕτω καλεῖταί τινα ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀν. ἐν Φρέατι, λέγων οὕτως,

Σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβὼν
ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνῃ, (μανθάνεις;)
καὶ κατάχεον!

Versu 2 libri versu hiante, ἔνεγκ' ἐπὶ etc. Porson. ἔνεγκον, sed vid. Matth. Gr. pag. 352. Quare scribo ἔ ν ε γ κ' (ἂ ν) ἐπὶ τὸ μν.

—

LXXXVI.

PHILIPPIDES.

« Suidas : Φιλιππίδης, κωμικὸς καὶ αὐτὸς τῆς νέας κωμῳδίας, υἱὸς Φιλοκλέους. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ρια' ὀλυμπιάδος, *floruit autem olympiade* 111 (ante Chr. nat. 332-329). Hoc si verum esset, mediæ potius quam novæ comœdiæ accensendum putarem Philippidem, usus etiam Platonis commemoratione in fragmento apud Stob. 68, 6. Atqui apud Plutarchum Vit. Demetrii p. 894, C; 900, F, et Amator. p. 750, F, Phil. acerbe invehitur in Stratoclem, Demetrii et Antigoni adulatorem. Hinc satis certo colligas, eum floruisse inter olympiadem 118 et 122 (ante Chr. nat. 307 et 291); idque etiam eo confirmatur, quod Lysimachi amicus fuit, qui regem se appellari jussit olymp. 118, 2 (ante Chr. nat. 306), et obiit olymp. p. 124 (a. C. 283). His adde quod, quum Demetrius secundum Diodorum Sic. 20, 110, archonte Nicocle mysteriis Eleusiniis initiatus esset, id Philippidem irrisisse dicit Plutarchus Vit. Demetrii l. l.; quod ante olymp. 120 (a. C. 299) fieri non potuit. Itaque aut corruptus est Suidæ numerus, legendumque ἐπὶ τῆς ρκα' ὀλυμπιάδος, aut accidit illi idem, quod multis aliis (vid. Clinton. Fast. Hellen., prooem, p. 44), ut Nostrum confunderet cum Philippide, contra quem Hyperides scripsit, et cujus macilentia jocos præbuit Alexidi, Aristophonti, aliisque mediæ comœdiæ scriptoribus. Comicus quidem erectæ indolis homo fuit et oris tam liberi, ut pristina comœdiæ virtus in eo revixisse videretur. Plut. l. l. : ἦν δ' ὁ Φιλ. Λυσιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐδόκει δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῷ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθείς. ... ἄλλως δὲ καὶ διὰ τὸ ἦθος εὐδοκίμει, μηδ' αὐλικῆς περιεργίας ἀναπιπλάμενος. φιλοφρονουμένου δέ ποτε τοῦ Λυσιμάχου πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντος « Ὦ Φιλιππίδη, τίνος σοὶ τῶν ἐμῶν μεταδῶ »; « Μόνον, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, μὴ τῶν ἀπορρήτων. » Quæ etiam aliis Plutarchi locis traduntur : vid. Gaisford. ad Stob. Flor. 49, 19. Fabulas Philippidem *quadraginta quattuor* scripsisse refert Suidas, quarum quindecim tituli supersunt. De morte ejus Gellius 3, 15 : « Philippides, comœdiarum poeta haud ignobilis, ætate jam edita (?) quum in certamine poetarum præter spem vicisset et lætissime gauderet, inter illud gaudium repente mortuus est. » Similia de Sophoclis, Philemonis, Alexidis, et aliorum poetarum obitu narrantur. » *E M.*, quem v. de titulis fabularum Hist. crit. p. 472-4.

I. ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

« H. e. mulierum cœtus Adonia celebrantium, qualem describit Diphilus in Theseo, Athen. 10, p. 451, B. Cf. Philetæri Adoniazusas et Aristophanis schol. ad Lys. 390 (362). Similes *Dionysiazusæ* Timoclis. » *E M.*

1.

Pollux 5, 100, de ornatu muliebri : περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας, καὶ μασχαλιστῆρας. καὶ ἀ ν α μ α σ χ α λ ι σ τ ή ρ, ὡς Φιλ. ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, ἐν Ἀδωνιαζούσαις. « Sic Ald. pro vulgato ἀναμασχαλιστής. Salmasii codd. ἀν-στήν. Significari videtur vinculum, quo vestis superne in axillis constringebatur, cui usui alias fibula (πόρπαξ) inserviebat. Sed fortasse legendum est ἀ μ φ ι μ α σ χ α λ ι σ τ ή ρ, quod

---

2.

Muscario sumpto huc adsta.

PUTEUS.

Tu vero, Syrisce, melen hanc sumptam
affer illi *virgini* ad sepulcrum, (intelligisne?)
et infunde!

nomen satis convenerit tegumento gallice dicto *pellerine.* » *E M.* Quod recepi.

2.

Antiatt. p. 86, 12, Γυναί : ἀντὶ τοῦ γυναῖκες. Φιλ. Ἄδων. Φερεκράτης Κραπατάλοις τὴν γυνήν.

3.

Idem p. 104, 26, Κατεύχεσθαι : ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Φιλ. Ἄδων.

II. ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

Athen. 3, p. 90, B : τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει καὶ Φιλ. ἐν Ἀμφιαράῳ οὕτως,

Ὄστρει', ἀκαλήφας, λεπάδας (ἂν) παρέθηκέ μοι.

Libri Ὄστρε', ἀκ., λεπάδας, π. μοι. Recte Mein. Ὄστρεια, forma usitata Comicis. Καὶ ante λεπ. immisit Dindorfius; ego ἂν malui.

III. ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ.

« H. e. Dalecampio *Renovatio*, Schweighæusero *Recordatio.* Rectius vertas *die Verjüngung* (*rajeunissement,* quod analogice dicatur *juvenescentia,* ut *negligentia, experientia,* etc. *Both.*). Similiter Philemon fabulam inscripsit Ἀνανεουμένη, *Vetula repuerascens.* » *E M.*

1.

Athen. 9, p. 384, E : καὶ ὄρχεις ἤσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Φιλ. ἐν τῇ Ἀνανεώσει, Γναθαίνης τῆς ἑταίρας τὸ γαστρίμαργον ἐμφανίζων, λέγει

Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἧκ' ὄρχεις φέρων
πολλούς. Τὰ μὲν οὖν γύναιά γ' ἄλλ' ἠκκίζετο,
ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασ' ἀστικὰ,
« Καλοί γε » φησὶν « οἱ νεφροὶ, νὴ τὴν φίλην
Δήμητρα! » καὶ δύ' ἁρπάσασα κατέπιεν,
ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Versu 2 frustra immisso altero τὰ legitur τὰ μὲν οὖν γύναια τἄλλ' ἠκκ. V. 3 et 4 libri γελάσασα καλοί γε. Verosimile videtur, ἀστικὰ (h. e. ἀστικῶς) forte neglectum esse inter-ασα-κα-. Quidam crassa Minerva γελάσασ' ἡδέως. Versum 6 ex arte scribo

Ὥσθ' ὑπὸ γέλωτος ὑπτίους τὰς καταπεσεῖν.

Voci τὰς (h. e. ταύτας, γυναῖκας) offecerit simile τιους, quod antecedit.

2.

Stobæus Flor. 68, 6, cum lemmate Φιλιππίδου Ἀνανεούσης (sic).

Ἔλεγον ἐγώ σοι μὴ γαμεῖν, ζῆν δ' ἡδέως
Τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ, Φειδύλε,
μὴ λαμβάνειν γυναῖκα, μηδὲ τῇ τύχῃ
διὰ πλειόνων αὑτὸν παραβάλλειν πραγμάτων.

Versu 2 cod. A rectius Φείδυλε, accentu mutato in nomine proprio. V. 4 idem cod. προβάλλειν, eodem quidem sensu, sed numeris tragicis. Sed παραβάλλειν potiori loco ponendum sic

αὑτὸν παραβάλλειν πλειόνων διὰ πραγμάτων.

3.

Stob. Fl. 1, 13, cum lemm. Φιλιππίδου Ἀνανέωσις.

Ὅταν δ' ἁμαρτάνῃς τι, χαῖρ' * ἡττώμενος·
μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

Versu 1 scribe ἀπτόμενος ἄν : hoc aptum sententiæ, non ἡττώμενος, mendum explicabile. Ἂν elegans omissum, tanquam inutile, quum eo versus restituatur. V. 2 τὸ συμφέρον, i. e. τὸ συμφωνοῦν, τὸ ὁμοφρονοῦν. Cf. Soph. El. 1383, Eurip. 481, Med. 13.

4.

Athen. 6, p. 262, A : Φιλ. δ' ἐν Ἀνανεώσει,

Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεί.

5.

Antiatt. p. 116, 23, Ψωμοκόλακες : Φιλ. : Ἀνανευούσῃ (sic). Fabulæ nomine omisso Photius.

JUVENESCENTIA.

1.

Dein post hæc omnia venit testiculos quidam afferens
multos. Ceteræ quidem mulierculæ dissimulabant.
homicida autem Gnathæna ridens (facete)
« Venusti, inquit, testiculi, per amicam
Cererem! » et duos arreptos devoravit,
ut risu *illæ* reciderent.

2.

Jubebam te nuptiis abstinere, et suaviter vivere.
Sane hoc Platonis bonum est, Phidyle
uxorem non ducere, nec fortunæ
majoribus in rebus se ipsum projicere.

3.

Si quid autem peccas, gaude objurgatus :
maxime enim sic servatur congruentia.

4.

Adulans offæ gratia et irrepens usque

IV. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Athen. 6, p. 230, A, de vasorum argenteorum usu : Φιλ. δ' ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ ὡς φορτικοῦ μέμνηται τοῦ τοιούτου καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ (malim δὴ) ὑπό τινων νεοπλούτων μετοίκων,

α. Ἀλλ' ἔλεος ἐμπέπτωκέ τίς μοι τῶν ὅλων,
ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἴδω
ἐλευθέρους, μαστιγίας δ' ἐπ' ἀργυροῦ
πίνακος, ἄγοντος μνᾶν, τάριχον ἐνίοτε
δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ,
ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς, ἀργυρῷ.
Πρότερον δὲ φιάλην ἣν ἀνακειμένην ἰδεῖν
ἐργῶδες. β. Ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἔτι·
ἂν γὰρ ἀναθῇ τις, εὐθὺς ἕτερος ἥρπασεν.

Argentum evanuisse dicit a persona, cupide emi solitum ab hominibus, recens ditatis, ignobilibus (mastigiis) atque immodestis. Versu 4 τάριχον, pro vulgato τάριχος, ex B codice Mein. V. 5 ὀβολοῖν pro ὀβολῶν Dind. V. 6 χαλκῶν, vid. ann. ad Arist. Eccles. 815. V. 8 malo ἰδεῖν ἀνακειμένην, et versu 10, ἕτερος εὐθὺς ἥρπασεν. Præterea ad hanc fabulam Mein. referri conjicit Incert. 4 et 8.

V. ΑΥΛΟΙ.

Athen. 14, p. 658, D : πυριέφθων δὲ μνημονεύει ... οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα ... Φιλ. ἐν Αὐλοῖς,

Τοῖς δὲ πυρίεφθα καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχω.

Mendose libri τοὺς δὲ πυριέφθας. Epitome, omisso versu : πυριέφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ Φιλιππίδῃ τὸ πρῶτον γάλα. Atque Pollux 6, 54 : Φιλ. δ' ἐν Αὐλοῖς καὶ πυρίεφθα εἴρηκεν. Inde Schweigh. Τὰ δὲ πυρίεφθα. Mein. conferri jussit Schneideri ann. ad Nicandri Alexiph. p. 373. Libri ἔχων.

VI. ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΗ.

Antiatt. p. 92, 22, Ἐπανακάμψαι : ἐπαναστρέψαι. Φιλ. Βασανιζομένῃ.

VII. ΛΑΚΙΑΔΑΙ.

Demus Atticus tribus Œneidis, secundum Steph. Byzant.

1.

Pollux 10, 36, 37 : καὶ μὴν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος, κειρία. ... Φιλ. δὲ ἐν Λακιάδαις,

Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι,
τὸν δίφρον (ἄχρηστα παντελῶς οὕτως ἔχει
τὰ σπαρτί'), ἕτερον δ' ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

Versu 3 libri τὰ σπάρτα, ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβ. α. τ. Recte Mein. scripsit σπαρτί', et glossema delevit (cf. ann. ad Aristoph. Av. 768 et sq.).

2.

Idem 9, 38 : τάχα δ' ἂν εὕροις καὶ ῥύμην εἰρημένην ... Φιλιππίδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ ... καὶ Λακιάδαις,

Ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιπεπορήκαμεν.

VIII. ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ.

Antiatt. p. 80, 32, Ἀπόστασις : ἀντὶ τοῦ οἴνου ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλ. Μαστροπῷ. Ipsam igitur lenam bibacem hac appellatione irrisit Phil.

IX. ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ.

Stob. Flor. 113, 17 cum lemm. Φιλίππου (sic libri. Philippidis nomen probabiliter substituit Grotius) Ὀλυνθιακῷ (Meinek. Ὀλυνθίᾳ).

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' εὐσθενοῦντα « Μὴ κακῶς ἔχε! »
πύκτῃ τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ,
αὐτὸν μάχεσθαι δ' οὐκέτ' ἐστὶ ῥᾴδιον.
Ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεποιηκέναι.

ARGENTI ABLATIO.

a. At misericordia me quædam capere solet [omnium,
quando egentes quidem homines video
liberos, mastigias autem ex argentea
patina, minæ pondo, salsamentum aliquando
duorum vel trium obolorum edentes,
et capparin trium æreorum e catino,
quinquaginta drachmas valente, argenteo.
Antehac phialam videre dedicatam
difficile fuit. b. Sane sic etiam nunc est :
si quis enim dedicat, illico rapit alter.

TIBIÆ.

Hic autem lac maternum et legumina habeo.

LACIADÆ.

1.

Optimum est, uxor, hanc exsecari
sellam (prorsus inutiles sic funes sunt
spartei), aliasque restes immitti.

2.

Recta quidem impetu facto profecti sumus.

OLYNTHIACUS.

Non est difficile, infirmo
acclamare valentem « Ne habe male! »
nec magna res pugilem reprehendere pugnantem,
sed ipsum pugnare jam non est facile.
Aliud quiddam est dicere quam fecisse.

Versu 1 malim διακειμένῳ κακῶς, voce κακῶς non delitescente, quippe ultimo loco versus posita, quem etiam ipsum potiora verba occupare solent. V. 2 εὐσθενοῦντα Valck. pro inepto ἐσθίοντα, Bernardus εὐθενοῦντα. V. 4 sic Porson. pro δὲ μάχ. V. 5 scripsi πεποιηκέναι. Vulgo πεπονθέναι, quod alienum (confusa θ et κ, ut alias), prætereaque τοῦ λέγειν et τὸ πεπ., quæ emendavit Porson.

X. ΣΥΜΠΛΕΟΥΣΑΙ.

1.

Athen. 15, p. 700, C : ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα .... Φιλ. Συμπλεούσαις,

α. Ὁ φανὸς ὑμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν.
β. Ἔπειτα φυσᾶν, δυστυχής, οὐκ ἠδύνω;

Cf. Eust. p. 1571, 13. Versu 2 δυστυχής, nominativus sensu vocativi.

2.

Pollux 9, 30 : καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογίαν τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεούσῃ εἰρημένον

Ὦ 'τάν, ἔχεις·
παραγώγιον δ' ἂν μὴ 'κφέρῃς, εἰσπράξομαι.

Corruptissima in libris Comici verba Ὅταν ἔξῃς παρ. ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπρ. Ἔχεις, scil. ἀργύριον, quod intelligas, quemadmodum divites dici solent οἱ ἔχοντες : vid. Bornemann. ad Xen. Anab. 6, 6, 38. Potest etiam referri ad illa, quæ dixerit convector, Οὐκ ἔχω ἀργύριον. Recte δὲ immisit Mein., sed etiam μὴ addendum fuit, facile oblitteratum illud in scriptura, olim usitata, continua (ανμηεκφερης, ανμεκφερης, ανεκφερης, omissa μ littera post similem ν) « Συμπλεούσας Athen. 15, p. 700, C, Συνεκπλέουσαν appellat Pollux 9, 30. Fortasse utrumque conjungendum, ut titulus comœdiæ fuerit Συνεκπλέουσαι. » *E M.* Immo ipsum Συνεκπλέουσα, ne mulieres tantum advectæ videantur, quum vir quoque συνεκπλέων significatus sit, si bene habet nostra correctio. Ceterum apud Athen. potest ut forte τῷ κ offecerit vicinum simile π, illoque omisso Συνεπλέουσα paulatim abierit in Συμπλέουσα, Συμπλέουσαι, quorum aptius est Συνεκπλέουσα ad significandam mulierem primarum partium.

XI. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

Stob. Fl. 108, 10.

α. Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥάων ἔσει·
« Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ· »
εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἕνα.

« His versibus Michael Hamartolus apud Boissonadum Anecd. 4, p. 456, tacite usus est pro suis. Euripidis versu etiam Aristoph. usus est Ran. 1153, et Nicostratus comicus, fabula incerta. Versu 4 Mich. νόμιζε δ' εἶναι. » *E M.* Ego scribam εἶναι δὲ καὶ σ' ὑπόλαβε τῶν π. ἕνα, et versu 1 Ἀτυχεῖν ὅταν σοι etc.

XII. ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Photius Lex. p. 547, 7, Συκάμινα : τὰ μόρα. Φιλ. Φιλαθηναίῳ,

Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον
τὸ πρόσωπον.

τὰ δὲ μόρα Δώριον μᾶλλον. In versu supple βάπτε vel quiddam ejusmodi.

XIII. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 14, p. 640, C : τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλιππίδην λέγειν ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως,

Πλακοῦντες, ἐπιδορπίσματ', ᾠά, σήσαμα·
* ὅλην λέγοντ' ἄν μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν.

Libri λέγοντα, Jacobsius λέγοντ' ἄν. Ego scribo

ὅλῃ με, λέγοντα, μὴ 'πιλίποιτ' ἐν ἡμέρᾳ.

XIV. ΦΙΛΑΡΧΟΣ.

Antiatt. p. 108, 12, Μακρὸν ποιῶ : ἀντὶ τοῦ μηκύνω. Φιλ. Φιλάρχῳ. Eadem Suidas et Photius, sed omisso fabulæ titulo.

XV. ΦΙΛΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

« Hac in fabula si Comicus ineptum Euripidis dramatum amorem exagitavit, ut Axionicus in

---

UNA NAVIGANTES.

1.

a. Fax nobis minime lucebat.
b. Igitur flare, infelix, non poteras?

2.

— O bone vir, habes;
portorium autem si non effers, exigam.

FRATRUM AMANTES.

Infortunium si tibi quoddam accidit, here,
Euripidis memento, et allevaberis :
« Non est vir omnino beatus. »
Igitur te quoque unum puta multorum.

ATHENIENSIUM AMANS.

Moris autem pro alga totam
faciem *tinge*.

AVARUS.

« Placentæ, bellaria, ova, sesama,
ne linquite me, » dicentem, « tota die! »

Φιλευριπίδῃ, tale argumentum mediæ potius quam novæ comœdiæ aptum est; itaque videamus, ne non altero quoque Pollucis loco et apud Antiatt. *Philippi* nomen restituendum sit. Equidem nolim in re tam dubia quidquam certi pronuntiare. » *E M.*

1.

Pollux 9, 38 : τάχα δ' ἂν εὕροις καὶ ῥύμην εἰρημένην ... Φιλιππίδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ,

α. Πόστην ἐφ' ὁδοῦ, παιδάριον, εἶς ῥύμην;
β. Τρίτην.

ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος ἐν Ἀθήνησιν ἦν. Atqui στενωπὸς nullus commemoratur a Nostro. Fortasse Pollux hoc tantum dixerat ἡ γὰρ (intell. ἡ ὁδὸς) στενωπὸς ἦν. Libri Πόστην ὑφ' ὁδοῦ ὡς εἶναι παιδ. ῥύμην τρ.

2.

Ib. 88 : παρὰ μέντοι (imo μὲν) τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ κέρμα ἐστὶν εἰρημένον· εὕροι δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ... ἐν μέντοι τῷ Φιλίππου (sic) Φιλευριπίδῃ,

— Οὗτος οἴεται περισπάσειν
κερμάτιον αὐτοῦ.

Περισπάσειν brevi penultima. Æschylus Pers. 450 :

τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.

3.

Antiatt. p. 112, 31, Περικατάλητος γίγνομαι : Φιλ. Φιλευρ.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

« Demetrius quum intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis initiari vellet, quorum hæc Boedromione (tertio mense anni Attici), illa autem Anthesterione (sexto) celebrabantur, Stratocles effecit ut Munychioni (decimo) Anthesterionis nomen inderetur, isque peractis parvis mysteriis rursus Boedromionis nomen reciperet : διὸ, inquit Plutarchus Vit. Demetrii c. 26, καὶ Φιλιππίδης, τὸν Στρατοκλέα λοιδορῶν, ἐποίησεν

Ὁ τὸν ἐνιαυτὸν συντεμὼν εἰς μήνια,

καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι κατασκηνώσεως,

Ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοχεῖον ὑπολαβὼν,
καὶ τὰς ἑταίρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθένῳ.

Postrema spectant ad ea, quæ in superioribus narraverat Plut. : τὸν γὰρ ὀπισθόδομον τοῦ παρθενῶνος ἀπέδειξαν αὐτῷ κατάλυσιν. Illa Demetrii μύησις facta est olymp. 119, 3 (ante Chr. nat. 301), archonte Nicocle: v. Clinton. F. A. p. 188 ed. Krug. » *E M.* Versu 1 scripsi μήνια per irrisionem dictum pro μῆνας. Codd. vitiose μῆν' ἕνα. Ridicule Stratocles annum in menses concidisse et decurtasse dicitur Demetrii causa. V. 3 libri εἰσάγων correctum a Meinekio.

Idem Plut. cap. 12 : ἐπεσήμαινε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὥσπερ ἐψηφίσαντο, μετὰ τοῦ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς προσενυφηναμένων Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, μέσος ἐρράγη θυέλλης ἐμπεσούσης. ... τῇ δ' ἡμέρᾳ, ᾗ τὰ Διονύσια ἐγένετο, τὴν πομπὴν κατέλυσαν· ἰσχυρῶν γὰρ πάγων γενομένων παρ' ὥραν, καὶ πάχνης βαθείας πεσούσης, ἀμπέλους καὶ συκᾶς ἁπάσας ἀπέκαυσε τὸ ψῦχος .... διὸ καὶ Φιλ. ἐχθρὸς ὢν τοῦ Στρατοκλέους, ἐν κωμῳδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα,

Δι' ὃν ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
δι' ὃν ἀσεβοῦντα δ' ὁ πέπλος ἐρράγη μέσος.
ἀνθρωπίνας ποιοῦντα τὰς τιμὰς θεῶν.
Ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμῳδία.

« De Stratocle dixit Ruhnk. ad Rutil. Lup. p. 34. Adde Procopium apud Majum Auctt. class. vol. 4, p. 224. Versu 1 ἀπ. ἡ π., vid. Valck. ad Theocr. Adon. p. 224, C. » *E M.* Qui versu 2 inseruit δέ.

2.

Plut. Amator. p. 750, F : τούτου οὐδέν (imo τούτου δὲ, vel τούτου δή) ἐστιν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος, ἀλλ' ἀφροδισίων ἕνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναῖκα μοχθηρὰν καὶ ἄστοργον, ὥσπερ Στρατοκλεῖ τῷ ῥήτορι Φιλ. ὁ κωμικὸς ἐπεγγελῶν ἐποίησεν

Ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

EURIPIDIS STUDIOSUS.

1.

a. Quotum hac via, puerule, impetum facis? b. Tertium.

2.

— Hic abripere sperat
nummulos illius.

3.

Deprehensus sum.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Ille, qui annum concidit in menses,
qui acropolin pro deversorio habuit,
et meretrices virgini introduxit.
Propter quem pruina perussit vites,
propter quem impium discissum est peplum medium
humanos facientem deorum honores.
Hæc statum popularem evertunt, non comœdia.

2.

Aversæ hujus vix oscularis caput.

Vox κορυφὴν quum delitescat scribo Ἀπ. τῆς φιλεῖς κορυφὴν μόλις. Pro φιλεῖς suspicabar legendum esse φιλεῖ. Sed fortasse ipsum Stratoclem Phil. in scenam produxit. « Attigit hunc versum Ruhnk. ad Rutil. Lup. l. l. » *E M.*

3.

Stob. Fl. 18, 21.

Οὐκ ἔστιν « Ἐμεθύσθην, πάτερ, » λέγειν τε, καὶ
« ἥμαρτον », ὡς πρὸς σοῦ με συγγνώμης τυχεῖν.
Ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βίᾳ τι, Πάμφιλε,
ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐχ ἁμαρτάνειν δοκεῖ.

Libri corrupte λέγοντα ἥμ. ὥστε πρὸς σέ με (cod. A πρὸς ἐμὲ) σ. τυχ.

4.

Athen. 11, p. 781, F, disserens de usu vasorum aureorum et argenteorum : Φιλ. « Τὰ ποτήρι' ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα, | ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν, | ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδών. (versus claudicans, nisi accipias a Mein. oblatum ἔγωγε, quod non satis verosimile videtur.) | κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι καὶ (hoc delevit Schweigh.) μείζους ἐμοῦ. » Subvenit his partim vitiosis Eust. ad Hom. p. 1632, 29 : τῶν δὲ τοιαῦτα εἰπόντων ἐπὶ μεγάλοις ποτηρίοις ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας « νὴ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, καὶ μείζονες ἐμοῦ. Sic igitur scribamus :

Ποτήρι' ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα
ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν,
ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι·
ἐγὼ μὲν ἐξέστην γὰρ ἰδὼν μείζους ἐμοῦ.

Ex fabula Ἀργυρίου ἀφανισμὸς ductum esse suspicatur Schweigh., probante Mein.

5.

Stob. Fl. 69, 8.

Αἰσχρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
κάθευδ' ἀηδῶς, ἡδέως μασώμενος.

6.

Ib. 2, 10.

Ὁ τραχύτατος δὴ συκοφάντης, μνᾶς δύο
λαβὼν, ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

7.

Ib. 124, 21.

Ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

8.

Pollux 10, 167 : ἡ δὲ ἅλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. ... Φιλ. δὲ ἔφη

Ἁλύσιον εἶχε τετταράκοντ' ἄγον δραχμάς.

Fortasse ex Ἀργυρίου Ἀφανισμῷ, ut observat Meinek.

9.

Athen. 1, p. 23, C : ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. ... Φιλ.

— Καὶ δειπνῶν, ἀεὶ
ἀνακείμενος παρ' αὐτόν.

καὶ ἐπάγει (τις)

Πότερ' ἀνδριάντας εἱστία;

Libri Πότερον. « Similis incerti poetæ lusus apud Herodianum Piersoni p. 441 : εἰπόντος γοῦν τινος « Ἀνάπιπτε, » ὁ κωμικὸς παίζων « Ἀνδριάντας ἑστιᾷς; » ἔφη. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 216. » *E M.*

10.

Photius p. 238, 5, Λυχνοῦχον : τὸν κεράτινον φανὸν, ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς. « Integrum fortasse locum Philippidæ servavit Athenæus 15, p. 699, F : φι... της δ' ἐν Τριόδοντι ἢ Ῥωποπώλῃ, προειπὼν

Λαβὲ τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον,

ἐπιφέρει

Ἐγὼ δὲ δεξιᾷ γε τόνδ' ἔχω τινὰ,

3.

Non licet dicere « Ebrius fui, pater, » et
« peccabam », ut veniam abs te impetrem
Nam in imbecillum qui cum violentia, Pamphile,
agit aliquid, ille insultare videtur, non peccare.

4.

Pocula si videas apparata,
omnia aurea, Trophime, per cœlum,
magnifici crateres, argentei cadi;
animi compos non fui adspectu me grandiorum.

5.

Deformem duxisti, sed divitem :
dormi male, bene pastus.

6.

Asperrimus sycophanta duabus minis
acceptis abit agnello placidior.

7.

Communis medicus te sanabit tempus.

8.

Catellam habebat quadraginta drachmas valentem.

σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν βέλος,
κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλας. »
E M.

11.

Photius p. 369, 26, Παιδισκάριον : κοράσιον δ' οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμῴδηκε Φιλ., ὡς ξενικόν. « Macedonicum esse ait schol. B ad Iliad. Υ, 404 : τὰ διὰ τοῦ ιος, εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ος ἔχει, διὰ τοῦ ησιος, Ἴθακος Ἰθακήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος. εἰ δὲ τρέπεται τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ α, πρυμνάσιον, κορυφάσιον. οὕτως ἔχει καὶ κοράσιον, ὃ μᾶλλόν ἐστι Μακεδονικόν. Hinc simul intelligitur, qua lege κοράσιον antepenultimam producat, de quo non recte statuit Buttmannus Gramm. vol. 2, p. 442, ubi cf. Lobeck. » *E M.*

12.

Phrynichus Epit. p. 363, Ἐξαλλάξαι : τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην. φυλαττόμενον χρὴ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλ. δὲ καὶ Μένανδρος (fragm. 205) αὐτῷ χρῶνται.

13.

Pollux 7, 188 : κοσκινομάντεις δὲ εἴρηκε Φιλ.

14.

Antiatt. p. 113, 33, Συνεπαινεῖν : ἀντὶ τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φ.

15.

Ælianus V. H. 12, 31 : φέρε οἴνων Ἑλληνικῶν διὰ σπουδῆς ἰόντων ἐν τοῖς πάλαι ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλουν ... καὶ Χῖος οἶνος, ... καὶ Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος, ... καὶ ἐπὶ τούτοις γλυκύς τις ἐκαλεῖτο, πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν· καὶ Κρὴς ἄλλος, ... καὶ ἐν Συρακούσαις πόλιος· ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος ἐγχωρίου βασιλέως. ἔπινον δὲ καὶ Κῷον οἶνον, ... καὶ Ῥόδιον ... τί δέ; οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀπόδειξις; μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρρινίτης (Mein. μυρίνης). μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλ. ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής.

16.

Eustath. ad Iliad. p. 73, 42 : κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος (Ἐπιτρέπ. fr. 6) « Ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας. » Φιλ. « Τυρούς τε καὶ τάριχος. » Additum τε a Meinekio.

17.

Menandri fragm. incert. 179 (p. 72) fieri potest ut sit *Philippidæ* : nam in Stobæi lemmatis aliquid ibi turbatum.

LXXXVII.

HEGESIPPUS.

Suidas : Ἡγήσιππος· οὗτός ἐστιν ὁ Κρωβύλος ἐπικαλούμενος, οὗ δοκεῖ εἶναι ὁ ζ' Φιλιππικὸς (intell. λόγος. Orationem de Halonneso dicit), Δημοσθένει ἐπιγραφόμενος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φιλέταιρος, ὡς Ἀθήναιος. « Hic Hegesippus quum Demosthenis fuerit æqualis, Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 448, et Reiskius mediæ comœdiæ poetis eum annumerant. (Vid. Jacobs. Anthol. Gr. 3, 3, p. 901.) Sed Suidas confudit Hegesippum comicum et Hegesippum oratorem, cui veteres critici duas Demosthenis orationes, alteram de Halonneso, alteram de fœdere cum Alexandro, tribuerunt (vid. Ruhnk. Hist. crit. oratt. p. 79). Oratorem Hegesandri fratrem, Æschines C. Timarchum p. 86 seqq. per ludibrium nominavit Crobylum a κρωβύλῳ (v. Thuc. 1, 6). Æschinis schol. : ὅτι ἠλείφετο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφιλοκάλει τὰς τρίχας. Ceterum deformis erat, teste cod. schol. ad Orat. C. Tim. § 71 : ἐκωμῳδήθη ὡς αἰσχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ περὶ τὰ Φωκικὰ ἡμαρτηκώς. Ceterum ultima τῶν δραμ. etc. quæ errorem habent, ab ipso Suida scripta esse non videntur, quum desint ap. Harpocrationem et Photium, apud quos priora eadem leguntur. Comicus vix floruit ante olymp. 120 (ante Chr. nat. 299-296). Epicurus enim, quem exagitat ap. Athen. 7, p. 279, D, scholam aperuit Athenis anno ætatis 37, h. e. olymp. 119, 1 (ante Chr. nat. 303), secundum Apollod. apud Diog. Laert. 10, 15. Fabricius cum Reiskio l. l. et Schweigh. ad Athen. 10, p. 429, D, etiam in eo falluntur, quod Tarentinum patria dicunt Hegesippum, siquidem diversus fuit Tarentinus cognominis, scriptor Ὀψαρτυτικῶν (Athen. 12, p. 516, D). Ad Comicum spectant fortasse et illa in Bekkeri Anecdotis p. 1185 : Σατύας Σατύαντος παρ' Ἡγησίππῳ. » *E M.*

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 7, p. 290, B : ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ μαγείρων φῦλον, ὡς καὶ Ἡγήσιππος ἐν Ἀδελφοῖς παρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα

α. Βέλτιστε, (πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
εἰρημέν' ἐστίν,) ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτ' ἐμέ!

FRATRES.

a. Optime vir, (multi multa de arte coquinaria dixerunt,) sane aut ostende, te novi aliquid proferre post antiquiores, aut ne obtunde me!

β. Οὔκ, ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,
εὑρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.
Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν,
ἔχειν περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον
ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα,
* εἴδη λαχάνων ὅσ' ἐστὶ, βεμβράδων τρόπους,
φακῆς γένη παντοδαπά. Τὸ πέρας σοι λέγω·
ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,
ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς,
τὰ βάπτ' ἔχοντες, τοὐπίθημα τῆς χύτρας
ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύοντας γελᾶν·
τοιοῦτος ἔνδοθέν τις ἐν τῷ σώματι
διέδραμε γαργαλισμὸς, ὡς ὄντων γάμων.
α. Φακῆν παρατίθης (εἰπέ μοι) καὶ βεμβράδας;
β. Τὰ πάρεργά μου ταῦτ' ἔστιν· ἂν δὲ δὴ λάβω
τὰ δέοντα, καὶ τοὐπτάνιον ἁρμόσωμ' ἅπαξ,
ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
ἐγένετο, καὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν·
ὑπὸ τῆς γὰρ ὀσμῆς οὐδὲ εἷς δυνήσεται
ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονὶ,
ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
ἐστήξετ' ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος,
ἄφωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων, βεβυσμένος
τὴν ῥῖν', ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ.
α. Μέγας εἶ τεχνίτης! β. Ἀγνοεῖς, πρὸς ὃν λαλεῖς·
πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,
οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

Priora iterum apposuit Athen. 9, p. 405, D. « Versu 3 de verbo κόπτειν, *obtundere, enecare*, v. ann. ad Sosipatri Καταψευδ. v. 20. V. 4 Σύρε pro εὗρε Petit. Miscell. 6, 4. » *Mein.* Qui versum 5 sic restituit; libri hic corrupti et interpolati : εὕρημα μόνον εἰδέναι τῶν νομιζομένων ἐμέ. V. 6 δυσὶν Porson. pro δυεῖν. V. 7 vulgo ἔχων. Versum 9 sic scribo ex arte :

λαχάνων ὅσ' εἴδη, βεμβράδων ὅσους τρόπους.

V. 11-13 partim affert Eust. p. 1604, 27. V. 13 « τὰ βάπτ' ἔχ., *colorati*, h. e. *atrati*. Ita Græci et Latini ambitum harum dictionum circumscribunt. » *Casaub.* Cf. Kirchmannum De funer. Rom. 2, 17. V. 17 libri mendose παρατιθείς. V. 18 deleam Τὰ articulum. Mein. ἂν pro ἐάν. V. 19 codd. inconcinne ὀπτανεῖον. « Vid. Valck. ad Phœniss. p. 253, Lobeck. ad Phryn. p. 276. Hunc et sequentes 8 versus affert Eust. ad Odyss. p. 1709, 60. » *E M.* V. 22 libri ὑπὸ τῆς ὀσμῆς γὰρ οὐδὲ, quod correxit Pierson. Ego scribam ὀ σ μ ῆ ς γ ὰ ρ ὕ π ο τ ῆ δ' οὐδὲ etc. V. 25 corrigo ἕ σ τ η κ έ γ' ἀχ.

II. ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΙ.

Φιλέταιρος Suidas, ad partes vocans Athenæum 7, p. 279, D : Ἡγήσιππος δ' ἐν Φιλεταίροις,

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς, ἀξιώσαντός τινος
εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅ τι ποτ' ἐστὶ τἀγαθὸν,
ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
Εὖ γ', ὦ κράτιστ' ἄνθρωπε καὶ σοφώτατε!
τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἓν
ἀγαθόν· πρόσεστιν ἡδονῇ γὰρ τἀγαθόν.

---

b. Non; sed summum artis coquinariæ, Syre,
invenisse puta omnium me solum.
Non enim obiter didici duobus annis
habere subligaculum, sed per omnem vitam
inquirens partes scientiæ exploravi,
leguminum quæ sint species, membrades varias,
lentis genera multiplicia. Denique tibi dico :
si forte in cœna funebri ministro,
quum primum ab exsequiis redeunt
atrati, ollæ operculo dempto
ridere facio lacrimantes :
talis interius corpus quædam
percurrit titillatio, velut in nuptiis.
a. Lentemne apponis (dic mihi) et membrades?
b. Parerga hæc sunt mea; sed quum accepi scilicet
necessaria, totamque craticulam composui,
quod olim apud Sirenes, Syre,
fiebat, idem nunc rursus videbis :
quippe propter odorem hic nemo temere
transire poterit hoc angiportum;
quisquis autem accessit, statim ad fores
stat clavatus, hians,
sine voce, donec amicorum aliquis, obturato
naso accurrens, alius eum abripit.
a. Magnus es artifex! b. Nescis, cui hoc dicas :
multos ego probe novi hîc sedentium,
qui mea causa res suas comederunt.

SODALIUM AMANTES.

Epicurus sapiens, quum quidam eum rogare dignaretur
ut sibi diceret quid esset bonum,
quod quærerent usque, dixit voluptatem.
Bene quidem, optime vir et sapientissime!
esu autem nullum majus est
bonum : quippe conjunctum est bonum cum voluptate.

V. 2 vulgo αὐτόν. V. 5 malo τοῦ δ' ἂν μασ. V. 6 ἡδονῇ Schweigh. pro ἡδονήν.

LXXXVIII.

SOSIPATER.

« In hujus Comici fragmento e Καταψευδομένῳ commemoratur Chariades coquus, de quo tanquam mortuo loquitur Euphron Athen. 9, p. 379, C : igitur Euphrone paulo antiquior, et fortasse mediæ comœdiæ poeta fuit Sosipater, quem non diversum a Sopatro parodo putabat Schweigh. » *E M.*

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Athen. 9, p. 377, F : μέγας δ' ἐστὶ σοφιστής, καὶ οὐδὲν ἧττων τῶν ἰατρῶν εἰς ἀλαζονείαν, καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρῳ μάγειρος ἐν Καταψευδομένῳ, λέγων οὕτως,

α. Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
ἂν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δημύλε,
ἀλλὰ πέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες,
ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται·
ἐπεί, μάγειρον ἐὰν λάβῃς ἀληθινόν,
ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
* καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ * μαθήματα
ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχὸν
φανήσεται τὸ πρᾶγμα. Τρεῖς ἡμεῖς ἔτι
ἐσμὲν ἐπίλοιποι, Βοιδίων, καὶ Χαριάδης,
ἐγώ τε· τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου. β. Τί φῄς;
ἐγώ; α. Τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σώζομεν
τὸ Σίκωνος· οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν·
ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολόγων λόγον,
ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν·
περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
ἐπὶ πᾶσι τούτοις (τ') ἔλεγε τὰ στρατηγικά·
πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
β. Ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε, φίλτατε;
α. Οὔκ, ἀλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχετ' ἐξ ἀγορᾶς ὁ παῖς,
μικρὸν διακονίσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον.
β. Ἄπολλον, ἐργώδης! α. Ἄκουσον, ὦ 'γαθέ!
δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρώτιστα μὲν
περὶ τῶν μετεώρων τάς τε τῶν ἄστρων δύσεις,
καὶ τὰς ἐπιτολάς, καὶ τὸν ἥλιον, πότε
ἐπὶ τὴν μακράν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
ἐπάνεισι, κἀν ποίοισίν ἐστι ζῳδίοις·
τὰ γὰρ ὄψα, φασί, πάντα καὶ τὰ βρώματα
σχεδὸν ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως
ἑτέραν ἐν ἄλλοις λαμβάνει τὴν ἡδονήν.
Ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα, τὴν ὥραν ἰδών,
τούτων ἑκάστοις, ὡς προσῆκε, χρήσεται·
ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.

MENDAX.

a. Non prorsus contemnenda est ars
nostra, si expendas, Demyle;
sed culpatur res, omnesque propemodum
coquos aiunt se esse, quum nihil sciant,
et ejusmodi homines artem pessumdant;
nam verum coquum si consideraveris,
a puero in rem ordine inductum,
et vires passionesque omnium
singulatim cognoscentem, alia fortasse
res tibi videbitur. Tres adhuc nos
sumus reliqui, Bœdion, et Chariades,
egoque : ceteris oppede. b. Quid ais?
ego? a. Scholam nos servamus
Siconis : ille artis auctor fuit;
docuit nos primum astrologorum rationem
deinde post hæc statim architectonicam;
physicæ omnes tenuit quæstiones;
hisque omnibus absolutis explicuit imperatoria :
ante artem festinavit ut hæc disceremus.
b. An tu me obtundere vis, amicissime?
a. Non; sed dum redit ex foro puer,
paulum te pulverabo (*instituam*) de hac re,
ut opportuno tempore colloquamur.
b. Per Apollinem, molestus es! a Audi, o bone.
oportet coquum scire primo omnium loco
supera, siderum occasus
ortusque, et sol quando
ad longam vel brevem diem
ascendat, quibusque signiferi insit animalibus :
opsonia enim, ut aiunt, omnia, et cibaria
fere in toto circuitu compositionis,
aliam in aliis gratiam accipiunt.
Quisquis igitur talia tenet, considerans anni tempus, quod horum singulis convenit, eo utetur:
ignorans vero hæc permiscet, ut consentaneum est.

Πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.
β. Ἔγωγε. α. Θαυμάστ', ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω·
τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, καὶ τὸ φῶς
λαβεῖν, ὅσον δεῖ, καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν
ἔστιν, μεγάλην χρείαν τιν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει·
ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κἀκεῖ διαφορὰν
εἴωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.
Τοιοῦτ' ἔτι σοι δίειμι τὰ στρατηγικά.
β. Ἔργω γε τὸν μάγειρον. α. Ἡ τάξις σοφὸν
ἁπανταχοῦ μέν ἐστι κἂν πάσῃ τέχνῃ,
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν·
τὸ γὰρ παραθεῖναι κἀφελεῖν τεταγμένως
ἕκαστα, καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,
πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην,
καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
εὔκαιρον αὐτοῖς ἐστι τῶν ὄψων τὰ μὲν
θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δέ γ' ἀνέντα, τὰ δὲ μέσως,
τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα — ταῦτα πάντα δὴ
ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται
μαθήμασιν. Τί σὺ δή; β. Τί; παραδείξας ἐμοὶ
τὰ δέοντ', ἀπελθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἄγε.

Versu 3 πέπλυται, *culpatur;* v. Schneiderum v. Πλύνω. Versus 8 sic scribendus :

κατέχοντα τὰς δυνάμεις γε καὶ τὰ παθήματα,

μ et π confusis, ut ap. Aristoph. Plut. 1016, Eubulum Κυβ. 5. *Passiones*, oppositæ *viribus* (alimentorum), quasi infirmitates. Vide hanc vocem apud Gesnerum in Thesauro L. L. Male etiam in libris vox δυνάμεις posita in thesi. V. 10 et 11 libri τρεῖς ἡμεῖς ἐσμὲν ἔτι λοιποί, Casaub. aliique, versui μειούρῳ succurrentes, ἡμεῖς μόνοι. V. 13 vulgo : α. Ἐγώ. « Fortasse α. Ἔγωγε· τὸ διδασκάλιον. Alterum enim, nisi de loco, in quo scholæ habentur, non dicitur. » *Mein.* V. 15 legitur ἀστρολογεῖν, ἔπειτα, manco versu. Grotius ἀστρολογεῖν Σίκων, inutiliter repetito nomine. V. 18 inserui τ'. V. 20 vulgò φίλτατε. V. 22 scripsi διακονίσω, *pulvere conspergam*, h. e. instruam, tropo ab athleta. Liber inepte et obscœne διακινήσω. Jam metri gratia ponendum fuit μικρὸν pro μικρά. Etiam Jacobs. μικρὸν διαμνήσω σε. V. 24 ἐργώδης, intell. εἶ. Libri ἐργῶδες. V. 31 sic Dindorf.; libri ἐν τῇ περιφ. V. 32 ἄλλοις dedi pro αὐτοῖς, mendo etiam alias observato; et λαμβάνει ex cod. C pro λαμβάνειν. V. 34 idem cod. προσήκει. V. 38 ineptum est, quod vulgarunt, β. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' (sic veteres libri); α. Ἀλλ' ὅμως ἐ. φρ. VL ἔγωγ' ἐθαύμασ'. Omnes scripti affirmative ἐθαύμασα, ἐθαύμασ'. Dindorf. edidit ἐγῷδα θαυμάστ'. V. 39 et 40 libri τοὐπτανεῖον et λαμβάνειν, quod correxit Casaub. Melius hæc ita constituas :

τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι, καὶ λαβεῖν
τὸ φῶς, ὅσον δεῖ, καὶ πόθεν τὸ πνεῦμά (γε)
ἰδεῖν, μεγάλην χρ. etc.

Versu 43 ὄψοισιν Dobræus; libri ἕψουσιν. V. 44 libri inconcinne τοιοῦτον. Τοιοῦτο, *sic*, ut τοιαῦτα apud Euripidem, quod etiam h. l. malim. Casaub. et alii pro arbitrio τί οὖν; ἔτι, etc. V. 45 vulgo ex cod. B ἔγωγε τὸν μ., neglecto ρ ante γ simile. Cod. A ἔχω γε, PVL ἔχειν γε. V. 52 scripsi αὐτοῖς pro αὐτῶν, quod incommode referunt ad ὄψων. V. 53 libri mendose τὰ δ' ἐπανέντα. V. 54 minus elegans homœoteleuton : scribam ταῦθ' ἅπαντα δή. Postrema vox addita ex VL. V. 56 ferri non possunt hæc librorum β. Τίς δή τι παραδ.

Rursus architectonica fortasse miratus es
quid commune habeant cum arte. [dicam.
b. Equidem sane. a. Mirabilia sunt; tamen ego
Craticulam recte exstruere, et lucem
capere, qua opus est, ventusque videre unde flet,
magnopere conducit rei :
fumus huc vel illuc evolutus differentiam
quandam opsoniis afferre solet.
Sic etiam imperatoria tibi percurram. [quiddam
b. Veto id coquum facere. a. Collocatio sapiens
ubique est et in quavis arte;
nostræ autem quasi caput : [et auferenda,
itaque singula quomodo apponenda sint ordine
præterea que temporis in his observatio,
quando citius et quando lente res gerenda sit,
et sententiæ convivarum de cœna, ut scias, [quando
conveniat ipsis opsonia quædam
apponi calida, alia remissa, rursus alia medio- [criter,
rursusque penitus refrigerata, — nimirum hæc [omnia
in imperatoriis doctrinis
explorantur. Quid tu autem? b. Quid? postquam [ostenderis mihi
quæ debes, ipse abiens quiesce.

Casaub. συ δῆτα παρ., Grotius τί δ' εἶτα; V. 75 ἀπελθὼν αὐτὸς, *hinc profectus ipse*, tua sponte, nec jubente me, neque abigente molestum jactatorem, sed coquum non malum. « Compares hæc cum Nicomachi loco ap. Athen. 7, p. 290, C, ubi itidem nescio quis longis coqui sermonibus obtusus hæc dicit :

Σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ' ἐμὲ,
ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν. » *E M.*

LXXXIX.

EUPHRON.

Suidas : Εὔφρων, κωμικὸς, Ἀθηναῖος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Αἰσχρὰ, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί. Sic etiam Eudocia Viol. p. 168, nisi quod habet Θεωρός. « Horum titulorum notitiam Athenæo debet Suidas. Passim autem Euphro homines commemorat, veluti Phœnicidem, Corydum et Phyromachum ap. Athen. 8, p. 343, B, quos fere a mediæ comœdiæ poetis exagitari videas. Nihilominus novæ poetam comœdiæ habendum esse docet insignis locus incertæ fabulæ, n. 1, ubi Nicomedes Bithyniæ rex commemoratur : quem sui nominis primum fuisse probabile est; regnavit autem inde ab olymp. 125 (ante Christ. 279-276), ut apertum sit fabulam, ex qua fragmentum illud est petitum, ante olymp. 126 vix potuisse doceri. Neque repugnat huic sententiæ alius locus ap. Athen. 3, p. 100, D, ubi pariter coquus quidam magistrum laudat, qui Callimedonti, quem floruisse constat fere inter olymp. 112-116, vulvam suillam optime apparaverit. » *E M.*

I. ΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 9, p. 379, D : Εὔφρων ... ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς τῷ δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ εὐπαίδευτον, μνημονεύοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνιτῶν, καὶ τίνα ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν, καὶ ἐν τίνι ἐπλεονέκτει, ὅμως οὐδενὸς ἐμνήσθη τοιούτου, ὧν ἐγὼ ὑμῖν πολλάκις τυγχάνω παρασκευάζων. λέγει δ' οὖν οὕτως,

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοὶ, Λύκε,
διὰ τὸ νοεῖν ἀεί τι καὶ ψυχὴν ἔχειν
ἄπει γεγονὼς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μησὶ, πολὺ νεώτατος.
Ἆγις Ῥόδιος ὤπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρως,
Νηρεὺς δ' ὁ Χῖος γόγγρον ἧψε τοῖς θεοῖς,
θρῖον τὸ λευκὸν οὐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης,
ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος φακῆν·
ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀρίστων (ἦν) πορεύς,
ζωμός (τε) μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ·
οὗτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι
γεγόνασιν ἡμῶν ἑπτὰ δεύτεροι σοφοί.
Ἐγὼ δ' ὁρῶν τὰ πολλὰ προκατειλημμένα,
εὗρον τὸ κλέπτειν πρῶτος, ὥστε μηδένα
μισεῖν με διὰ ταῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν·
ὑπ' ἐμοῦ δ' ὁρῶν σὺ τοῦτο προκατειλημμένον,
ἴδιον ἐφεύρηκάς τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.
Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,
λεπρὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἐκφορὰ
Λύκῳ κρεῶν τότ' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ·
ἑτέρους πορίσασθαι δύ' ἐρίφους ἠνάγκασας·
τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν * λαθὼν
ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὼ νεφρὼ,
πολὺν ἐποίησας θόρυβον. « Οὐδ' ἔχει νεφρὼ »

FRATRES.

Quum multi fuerint mihi, Lyce, discipuli,
tu, quia semper cogitas aliquid animumque adhibes,
domo egrederis coquus factus
in decem mensibus non totis, peradolescentulus.
Agis Rhodius piscem solus assavit egregie,
Nereus autem Chius congrum diis coxit,
ficus folium album Atheniensis Chariades,
botulos Aphthonetus, Euthynus lentem ;
symbolas dantibus Ariston ministravit.
jusque nigrum primo successit Lampriæ :
hi post Sophistas illos antiquos
alteri exstiterunt inter nos septem Sapientes.
Ego autem, plurima videns præoccupata
primus inveni modum furandi id, cujus causa
nemo me odio haberet, sed omnes me acciperent ;
tuque, id occupatum a me videns,
proprium quiddam adinvenisti, et hoc tuum est.
Quinto die ex longa navigatione
reversi Tenii, cani senes, sacrificabant
leprosum hœdulum : tunc nihil carnium
efferre Lycus poterat, nec magister :
alios parari duos hœdos coegisti ;
nam jecur ejus, sæpe investigatum,
altera immissa manu prehensum
in foveam jecisti audacter cum renibus,
et vehementer tumultuatus es. « Nec renes habet »

ἔλεγον· ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ·
ἔθυσαν ἕτερον· τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ
τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ' ἐγώ.
Πάλαι μέγας εἶ, γίγνωσκε· τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.
Χορδῆς ὀβελίσκους, ἡμέρας ζητουμένους,
δύ' ἐχθὲς ὠμοὺς εἰς τὸ πῦρ * ἀπέσβεσας,
καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἐτερέτιζες· ἠσθόμην·
ἐκεῖνο δρᾶμ' ἦν, τοῦτο δ' ἐστὶ παίγνιον.

Versu 5 libri nonnulli Ἄργις. Cod. B ὤπτακεν, et maluit Meinek. ὤπτα μέν; ego autem ὤπτηκε μόνος ἰχθὺν ἄκρως. V. 7 θρῖον Casaub.; libri δριον vel οριον. De *Nereo* coquo vid. Athen. 7, p. 295, C, et Meinek. Hist. crit. Com. p. 372; de *Chariade* coquo Sosipatrum Καταψ v. 11. *Deos congro vescentes* habes etiam ap. Philemonem Στρατ. 22. Versum 7 in libris excipit versus 10. Transpositione locum sanavi. Versu 9 enim libri ἀπὸ σ. σ. ἀρίστων πόρους, « i. e. (inquit Mein.) prandiorum sumptus, accusativo a συνάγουσιν pendente. Excidit versus, in quo et nomen coqui et cibus ab eo inventus, denique verbum aliquod legebatur, a quo accusativi suspensi erant, velut εὗρεν, ἔδειξεν, etc. » His omnibus incommodis simplicissimam medelam attuli. V. 10 addidi τε. « Jus nigrum non proprium Lacedæmoniis, sed etiam Atheniensibus in usu fuit : v. Athen. 3, p. 124, A. » *E Schweigh.* V. 20 libri tautologice λεπτόν. V. 21 sic Porson.; libri τότε λευκῷ κρεῶν vel λευκοκρέων. V. 23 σκοπουμένων Casaub.; libri κοπούμενον, unus L σκοπ., et v. 25, Dobræus τῷ νεφρῷ pro τὸν νεφρὸν, item v. 26, ubi Schweigh. correxit librorum εἶχε. Ego vero hunc locum sic constituendum esse puto :

τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτοῦ, πολλάκις σκοπουμένου,
καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν, λαβὼν
ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τῷ νεφρῷ,
πολύν (τ') ἐποίησας θόρυβον. « Οὐδὲ νεφρὸν ἔχει. »

Ferri non potest λαθών. In τῷ νεφρῷ usitate intelligitur σύν. V. 26 οὐδὲ, *ne quidem*. Mirantur homines, præter jecur etiam renes victimæ deesse. V. 28 vox πάνυ pertinet ad καταπίνοντα, trajectione non inelegante. Frustra Tyrwhitt. ad Toupii Emend. p. 428, πάλιν. Scribendum autem τοῦ δὲ τὸ δεύτερον πάνυ. V. 30 « de proverbio λύκος χαίνει cf. Eubuli Aug. vers. 11, Leutsch. ad Diogen. 6, 20. Ludit in nomine coqui. Aristænetus, laudante Coraë, λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς. » *E M.* V. 32 et 33 sic libri, nisi quod PLV ἰχθῦς pro ἐχθές, et omnes ἀποσβέσας, quod mutavit Casaub. Ego scribo

χορδῶν ὀβελίσκους, ἡμέραν ζητουμένους,
δύο χθὲς ὠμῶν εἰς τὸ πῦρ ἀπέσπασας.

V. 34 πρὸς omittit cod. B, unde Fritzschius κατὰ τὸ δίχ., non improbante Meinekio. Versu 35 libri δρᾶμα, τοῦτο, quod non sufficit.

II. ΑΙΣΧΡΑ.

« Fortasse scribendum est Αἴσχρα, nomen muliebre, v. c. apud Callim. epigr. 53 Anaxandridis erat fabula cognominis. » *E M.*

Athen. 8, p. 307, E : ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις ... E. Αἰσχρᾷ,

Μίδας δὲ κεστρεὺς ἐστί· νῆστις περιπατεῖ.

III. ΑΠΟΔΙΔΟΥΣΑ.

Heracleon apud Athen. 11, p. 503, A : ὃν ἡμεῖς ψυχέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσι· τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμῳδεῖν τὸν ψυχέα, ὡς ξενικὸν ὄνομα. Εὔφρων Ἀποδιδούσῃ,

α. Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυχέα τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἰπόν. β. Ὥσπερ χρυσίου,
φωνῆς ἀποτίσων, Πυργόθεμι, καταλλαγήν.

Probabiliter Mein. Εὔφρων pro Εὐφορίων, quod habent libri. Versu 1 τὸν pro τὴν Casaub., ex Eustathio p. 1632, 13. V. 2 sic Schweigh.; libri τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα. Meinek. φακέαν pro φακέα, quum inusitatum sit φακεύς. « Ipso φακέα genuini Attici non magis usi sunt quam dixerunt τραγέα,

---

dicebant præsentes, et capita demittebant jacturæ causa :
alium sacrificarunt; sed iterum
hujus cor ego te vidi prorsus avertentem.
Magnus jam es; cognosce : quippe artem, qua non frustra hiaret lupus, tu solus excogitasti.
Chordarum verua duo crudarum, toto die quæsita, heri tu in ignem abripuisti,
et ad dichordum cantitabas. Sensi :
illud drama fuit, hic lusus est.

ÆSCHRA.

Midas autem est mugil : jejunus circumit.

VENDENS.

a. Si vero ψυχέα vocat ψυκτηρίαν,
et τευτλίον σεῦτλα, φακῆν φακέαν,
quid facere debet? dic enim tu. b. Ut pro aurei,
pro soni permutatione, Pyrgothemi, numerabit.

pro τραγῇ, κωλέα pro κωλῇ. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 78. » V. 3 σὺ pro τοῦ Schweigh. V. 4 ἀποτίσων, intell., ellipsi haud rara, ἐστί. Libri ἀπότισον.

IV. ΔΙΔΥΜΟΙ.

1.

Stobæus Flor. 15, 2, cum lemmate Εὔφρονος Διδύμων (ἐν Διδύμοις ed. Schow.).

Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

2.

Ib. 98, 12, cum eodem lemmate.

Ὦ Ζεῦ, τί ποθ', ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν,
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς;

V. ΘΕΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Stob. Fl. 28, 11, in titulo περὶ ἐπιορκίας. Lemma Εὔφρονος Θεῶν ἀγορᾶς.

Καινοὺς πορίζου, πρός σε τῶν θεῶν, θεοὺς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ 'πιορκῇς πολλάκις!

Versu 1 libri κ. πορίζου με θεῶν θεοὺς, quæ manifesto corrupta sunt. Præclare Bailejus Com. gr. 1, p. 76, ita, ut edidi, laudato Valck. ad Phœniss. 1659 (1567). Forte πρὸς excidisse videtur post πορίζου, et τῶν ante θεῶν. Potest quoque ut τῶν temere omissum fuerit a librariis.

VI. ΘΕΩΡΟΙ.

Athen. 9, p. 399, B : μνημονεύει αὐτῶν (τῶν ψυῶν) καὶ Ε. ὁ κωμικὸς ἐν Θεωροῖς,

Λοβός τίς ἐστι καὶ ψύαι καλούμεναι·
ταύτας ἐπιτεμῶ, πρὶν θεωρῆσαι μάτην.

Versu 2 libri τ. ἐπιτεμὼν πρ. θ. μαθών. « Constat, qui θεωρίας causa peregre abirent, ante profectionem hostiæ exta consuluisse. » *E M.*, qui frustra tuetur verba ἐπιτεμὼν et μαθών. Apparet ex h. l. iis, qui theori munus obire vellent, proptereaque sacrificarent, opus fuisse præcisis hostiæ lobo hepatis et lumbis.

VII. ΜΟΥΣΑΙ.

Athen. 8, p. 343, B, de famosis lurconibus dicens : E. δὲ ἐν Μούσαις,

Φοινικίδης δ' ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων
μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,
ἐπίσχετ' ὀργῇ χεῖρας ἠρεθισμένος,
« Τίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;
τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἁρπάσαι;
ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;
ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ' οὐδὲν μεταλάβοι. »

Versu 1 et 6 *Phœnicides*, *Corydus*, *Phyromachus*, *Nilus*, parasiti. V. 3 male libri χεῖρας ἠρεθισμένας. V. 4 Τίς φησιν, etc., intelligendum φάμενος vel quiddam simile, ut passim. V. 6 Νείλου βία, h. e. Nilus : periphrasis homerica, per jocum usurpata. Male libri Νίλλου (A) aut Κοίλου.

VIII. ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ.

Athen. 3, p. 100, D, de vulva suilla dicens : E. δ' ἐν Παραδιδομένῃ,

Οὑμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκευάσας
παρέθηκε Καλλιμέδοντι, κᾆσθίονθ' ἅμα
ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

« Lusus jocique gratia hæc ficta. Veram cognominis Callimedonti hærentis rationem ipse Athen. indicavit, p. 104, D : παῖδες ἐπεισῆλθον, φέροντες ἐπὶ δίσκων καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ βρώματι κάραβος ἐπεκλήθη. » *E M.* Ob numeros scribo versu 1

Οὑμὸς δὲ μήτραν σκευάσας διδάσκαλος,

et versu 3 πηδᾶν ἐποίησ', ὅθεν etc.

GEMINI.

1.

Nam qui propriam vitam male instituit,
quomodo hic alienorum aliquam servet?

2.

O Juppiter, quum breve nobis dederis vitæ tempus,
cur sine curis id plectere nos non sinis?

DEORUM CONCIO.

Novos excogita, per te deos oro, deos,
ne, per veteres jurans, sæpe pejeres!

THEORI.

Est lobus qui vocatur, et lumbi;
hos præcidam, priusquam frustra obeam theoriam.

MUSÆ.

Phœnicides autem ut vidit in turba juvenum
plenam patinam ferventem liberorum Nerei,
ira concitus protendit manus, (dicens,)
« Quis fortem se esse ait ad edendum de communi?
quis fortis ad rapiendum e medio calida?
ubi *est* Corydus, aut Phyromachus, aut Nili vis?
accedat ad nos, et fortasse, posterior veniens, nihil reliqui ceperit.

TRADITA.

Magister meus vulvam paratam
Callimedonti apposuit, et comedentem simul
saltare fecit; unde Carabus appellatus est.

IX. ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Athen. 9, p. 377, D : ὁ δ' ἐν τοῖς Εὔφρονος Συνεφήβοις μάγειρος ἀκούσατε οἷα παραινεῖ,

Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς,
οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ', ἃ μεμάθηκας, ποιεῖν.
Ἐχθὲς κεκινδύνευκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
κωβιὸς ὅλως γὰρ ἧπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·
εἷς κέφαλος ἠλλοίωτο. Δεῖ δὲ, Καρίων,
ὅταν μὲν ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετὸν,
Δρόμωνα, καὶ Κέρδωνα, καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας, ὅσον ἂν αἰτήσῃς, ἁπλῶς
εἶναι δίκαιον, οἱ δὲ νῦν βαδίζομεν
εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον. Ἂν τοῦτ' αἰσθάνῃ,
ἐμὸς εἶ μαθητὴς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
Οὐ καιρὸς εὐκτὸς, ὠφελοῦ· φιλάργυρος
ὁ γέρων, ὁ μισθὸς μικρός· εἴ σε λήψομαι
νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας,
ἀπόλωλας! εἴσω πάραγε· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεθ' ὁ γέρων· ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει!

Versu 2 ἃ μεμάθηκας, *quæ didicisti*, « h. e. furta committere, ut solent famuli coquorum. » *Casaub.* V. 5 inepte libri ἐγκέφαλος. Etiam Casaub. cogitabat de κεφάλῳ, pisce delicato e genere mugilum : vid. Aristot. H. A. 5, 9, 6, etc. V. 7 *Soterides* ipse fuit coquus : vide incertarum hujus comœdiarum fragm. 1. V. 8 sic Dindorf.; libri αἰτήσαις. V. 9 iidem οὗ δέ. V. 10 ἀνδροφόνον, h. e. insigniter improbum ac furacem. V. 12 vulgo, contraria ac qua opus est sententia, ὁ καιρὸς ε. V. 14 « locutio proverbialis de hominibus voracissimis. Ion Tragicus ap. Athen. 10, p. 411 B, de Hercule :

ὑπὸ δὲ τῆς ἀπληστίας
κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

V. 15 αὐτὸς, quod libri ante οὑτοσὶ habent, expunxit Dindorf. V. 16 Aristophanes Vesp. 900 (866) : ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει! » *E M.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 7, D : Νικομήδει, τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἐπιθυμήσαντι ἀφύης (μακρὰν δὲ καὶ οὗτος ἦν τῆς θαλάσσης) μάγειρός τις, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ὁ γοῦν παρ' Εὔφρονι τῷ κωμικῷ μάγειρός φησιν

α. Ἐγὼ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὃς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντί (γ') ἡμερῶν πρῶτός ποτε
ἀφύην ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου
παρέθηκε, νὴ Δί', ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.
β. Πῶς δὲ δυνατὸν τοῦτ' ἐστί; α. Θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρὰ,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος,
ἀποζέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἅλας
δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δυώδεκα
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν·
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότ' ἔλεγ' ἐν τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.
Οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ἑκατέρῳ τούτων τέχνη.

EPHEBI SODALES.

Si symbolam dantibus, Cario, ministras,
non licet ludere, nec, quæ didicisti, facere.
Heri in periculum venisti : nullus enim omnino
gobius habebat hepar, sed erant vacui;
unus capito surreptus fuit. Oportet autem, Cario,
ubi veneris ad ejusmodi colluviem,
Dromone, et Cerdone, et Soteride
mercedem dantibus, quantam proposcisti simpliciter
justum esse; ibi vero, quo nunc imus
ad nuptias, homicidam. Hoc si intelligis,
meus es discipulus nec malus coquus.
Ubi tempus optabile est, lucrare; hic avarus
est senex, et merces parva : si nunc te deprehendero
non ipsos carbones devorantem,
periisti! Intro duc te : nam hic
accedit senex. Ut etiam maligne spectat!

EX INCERTIS FAB.

a. Ego discipulus fui Soteridis,
qui Nicomedi, iter duodecim dierum
distanti a mari, primus aliquando
apuam concupitam hieme media
apposuit, per Jovem, ita, ut omnes conclamarent.
b. Quomodo autem hoc fieri potest? a. Rapum
fertile sumptum in parva et longa frusta dissecuit,
magnopere imitatus ipsius apuæ adspectum,
iisque coctis, oleo affuso, salibus
perite datis, papaveris nigri granis superne
inspersis duodecim numero,
hoc in Scythia desiderium finivit;
et Nicomedes, rapum comedens,
tunc apuam inter amicos prædicavit.
Non differt coquus a poeta :
utrique enim pro mente est ars.

V. 3 libri voce ἡμερῶν molestius trajecta, ὁ ἀπ. πρῶτος ἡμερῶν ποτε. V. 4 iidem ἀφύης, quo accepto desideratur accusativus pertinens ad παρέθηκε. Nunc ἀφύης facile intelligitur in participio ἐπιθ. vel hoc absolute dictum est. Literæ ν et σ passim confusæ. V. 5 ita Mein.; libri παρέθηκεν ἡδείας vel ἡδεῖς. V. 7 sic Porson. et Elmsl. ad Acharn. 300, ex Suida qui εἰς μακρὰ καὶ λεπτά, codd. BCD ἔτεμε λεπτὰ (sine εἰς), VL ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα. Ego malim γογγυλίδ' ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ μακρά, σφόδρα, deleto ταύτην inutili. V. 11 δυώδεκα cod. L; alii δώδεκα, versu claudicante. V. 12 ἔλυσε idem cod. L.; ἔγλυσε V. Porson. ἔπαυσε, cujus nec vola nec vestigium in libris. V. 14 perperam libri ἔλεγε τοῖς φίλοις.

2.

Stobæus Flor. 6, 21, cum lemm. Εὔφρονος.

Οὐκ ἔστι μοιχοῦ μεῖζον οὐδὲ ἓν κακόν·
ἐν ταῖς γὰρ ἑτέρων βούλετ' ἀτυχίαις τρυφᾶν.

XC.

MACHON.

« Macho, Apollodori Carystii æqualis, patria Corinthius sive Sicyonius, Aristophanis grammatici magister, qui floruit sub Ptolemæis Philopatore et Euergeta. Athen. 6, p. 241, F. : Μάχων ὁ κωμῳδιοποιός, ὁ Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῇ ἐμῇ καταβιούς, καὶ διδάσκαλος [γενόμενος] τῶν κατὰ κωμῳδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ· et 14, p. 664, A : Μάχων δ' ὁ Σικυώνιος τῶν μὲν κατ' Ἀπολλόδωρον τὸν Καρύστιον κωμῳδιοποιῶν εἷς ἐστι καὶ αὐτός, οὐκ ἐδίδαξε δ' Ἀθήνησι κωμῳδίας τὰς ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· paucisque interjectis : ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἐσπούδασε συσχολάσαι αὐτῷ, νέος ὤν. Alexandriæ quum docuerit fabulas, in Atticorum Comicorum historia omitti potuit, fateor; sed Alexandrinis illis Atticorum ingenium exprimentibus locus inter ceteros comœdiæ auctores non videbatur esse denegandus. De poetica viri indole Athen. p. 664, A : ἦν δ' ἀγαθὸς ποιητής, εἴ τις ἄλλος τῶν μετὰ τοὺς ἑπτά. Ibidem epigramma sepulcro ejus inscriptum legitur hoc :

Τῷ κωμῳδογράφῳ, κουφὴ κόνι, τὸν φιλάγωνα
  κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις,
οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον, ἀλλ' ἄρα τέχνης
  ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἠμφίεσας.
τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ, « Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ Νείλῳ
  ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε μέλι. »

Præter dramata Machon versibus senariis scripsit Χρείας, in quibus multa multorum festive dicta retulit. Ampli, ut videtur, operis fragmenta plurima servavit Athenæus. » *E M.*

I. ΑΓΝΟΙΑ.

Athen. 14, p. 664, A, de mattya (v. annot. ad Aristoph. Nub. 445) : ἐποίησε δὲ καὶ οὗτος (Machon) ἐν δράματι Ἀγνοίᾳ ταυτί,

Ἴδιον οὐδέν ἐστί μοι τῆς ματτύης.
Τοῦτ' εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντως οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλήν τινός ἐστί γε μουσικωτάτου.

Versu 3 κατέδειξαν cod. L.; ceteri κατεδίδαξαν. Ibid. inepte codd. πάντες. Immo πάντως, h. e. ἀληθῶς : cf. Aristoph. Plut. 273, etc. V. 4 libri πλὴν ἔστι γε μουσ. τινός. Inutiliter Schweigh. πλήν γ' ὅτι μουσ. τινός.

II. ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Athen. 8, p. 345, F : εἴρηται δὲ καὶ ὀψοφάγος, ὦ ἑταῖροι, καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν ... Μάχων Ἐπιστολῇ,

Ὀψοφάγος εἰμί· τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης
θεμέλιον ἡμῖν. Προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον·
πεφροντικὼς αὑτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός·
ἐπεί τ', ἐπὰν ᾖ καθαρὰ τᾀσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοι γ', ἑψαλέων γεύου πυκνά.
Ἅλας οὐκ ἔχει, προσένεγκ'· ἔτ' ἐπιδεῖταί τινος,
πάλιν γε γεύου· συμμετρίαν ὡς ἁρμόσῃς,

2.

Non est mœcho majus quodcumque malum :
in aliorum enim infortuniis vult lascivire.

INSCITIA.

Suavius nihil est mihi mattya.
Hoc utrum primi Macedones nos
docuerint Atticos, an revera dii,
nescio; sed peritissimi quidem cujusquam *inventum* est.

EPISTOLA.

Opsonii sum edax : hoc enim artis nostræ
fundamentum est. Insuper plecti utcumque debet,
qui non est læsurus adstantia :
sibi enim prospiciens haud male coquet :
quoniam, si puri sunt sensus,
non erraverint, sæpius gusta cibos.
Sal non habent : adde; adhuc aliquo indigent :
denuo quidem gusta : symmetriam ut efficias,

ὥσπερ ἐπίτεινε λύραν, ἕως ἂν ἦδος ᾖ·
εἶθ', ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
ἔσαγε διὰ πασῶν Νικολᾷδας Μυκονίας.

Versu 2 ita Dindorf. Libri θεμέλιος, quum antecedat τοῦτο. V. 3 τὰ παρατιθέντα, *apposita*, non cocta ad edendum, quæ est solennis verbi significatio, sed *præposita* coquo apparanda. Quare Meinek. requirebat π α ρ α δ ο θ έ ν τ α. Versibus 5-9 vulgo ἔπειτ' ἐπὰν ᾖ κ. τᾷσθ... διαμάρτοις. ἕψε καὶ γεύου (sic Coraes ap. Schweigh. pro mendoso γέ οὐ). ἔτ' (hoc additum a Jacobsio) ἐπιδεῖταί (« sic Plato in Protagora aliisque locis ἔτι ἐπιποθῶ. » *Mein.*) τινος ἑτέρου (hoc legitur quidem in codd. AB, sed omissum est in PVC, glossema scilicet) πάλιν γεύου συμμετρίαν ἁρμόσῃ ὥσπερ λύραν ἐπιτεῖναί γ' ὡς ἡδὺς εἶ. Meinek. vocibus alterius versus ad alterum relatis,

ἑτέρου, πάλιν γεύου σὺ μέχρι ἂν ἡδὺς ᾖ.

Jacobs. πάλιν γεύου σύ· μέτρι' ἀναρμόσῃ, ὥσπερ λ. ἐπίτεινέ γ' ἕως ἂν ἡδὺς ᾖ. Procul dubio verum ἦδος, de quo dixi ad Iliad. 1, 576. V. 10 δοκῇ Jacobs. Cod. A δοκῇς, PVL δοκεῖ. V. 11 διὰ πασῶν. « In usu formularum artis musicæ ad coquinariam translatarum videtur esse imitatus Damoxenum Syntr. 55 seq.; cf. Athenionem Samothrac. 31. Tum Νικολᾷδας Dindorf. pro Νικολαΐδας, quas, aliunde incognitas, probabiliter Casaub. intelligit meretrices, tum gratiosas apud juvenes, quas coquus adducere ad convivium jubetur. » *E M.*, qui servata codicum scriptura εἴσαγε: « Perdignus, inquit, memoratu hic versus est propter anapæsti cum dactylo conjunctionem; cujus rei, quæ passim exempla reperiuntur, emendata sunt, vel emendari debent, ad unum omnia; Machonis autem versus omnem emendandi conatum pertinaciter respuit. » Verum ἐς non minus usurpant Attici quam εἰς: itaque scribendo ἔσαγε difficultatem facillime abstuli. Frequentiores breves in tribracho et anapæsto conjunctis aptæ sunt rei ludicræ et lætæ. De *Mycono* Cyclade insula ex majoribus, vid. Bæhr. ad Herodot. 6, 118.

XCI.

BATO.

« Arcesilai æqualis, florens circa olymp. 125 (ante Chr. nat. 279-276). Plutarchus De discr. am. et adulat. p. 55, C: καὶ Βάτωνι (male libri Βάττῳ, nec recte Suidas et Eudocia p. 93, Βάττων, Stobæus eumque secutus Photius Bibl. 167, p. 374, Βάθων) τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτι πρὸς Κλεάνθην (Stoicum, cujus habemus hymnum in Jovem) στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελουμένου διηλλάγη. Fabulæ ejus commemorantur quattuor, quarum fere argumentum est philosophorum tunc vigentium, Cynicornm, Stoicorum, Epicureorum, irrisio. » *E M.*

I. ΑΙΤΩΛΟΣ.

Stobæus Flor. 98, 18. Βάθωνος (sic) ἐξ Αἰτωλοῦ, et 105, 30, cum eodem lemmate, nisi quod cod. Voss. Αἰτωλῶν habet.

Ἄνθρωπος ὤν, ἔπταικας· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τεράστιον, εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βίου.

Versu 2 vulgo τέρας ἐστὶν, εἰ, male deproperata voce τέρας. Scripsi τεράστιον.

II. ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ.

1.

Athen. 4, p. 163, B: Βάτων δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀνδροφόνῳ φησὶν

Τῶν φιλοσόφων τοὺς ἄφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὑτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα.
Ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί, συμβολὰς ἔχων,
νήφεις; τί τηλικοῦτον ἀδικεῖς τοὺς θεούς;
τί τἀργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
αὑτῷ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελὴς εἶ τῇ πόλει, πίνων ὕδωρ·

---

velut lyræ chordas intende, dum expedit;
dein, quum jam consonare omnia videntur,
introduc harmonia diapason Nicolai filias Myconias.

ÆTOLUS.

Homo quum sis, offendisti: in vita enim
miraculosum, si cui perpetuo successit.

HOMICIDA.

1 Philosophorum insanos huc voco,
qui bonum sibimet ipsis nullum dant,
qui sapientem indagant in sermonibus
quæstionibusque tanquam fugitivum.
Homo vexator, quid, symbolas habens,
jejunas? cur tantam injuriam infers diis?
cur, homo, argentum pretiosius
tibi fingis quam est natura?
inutilis es urbi, aquæ potor:

τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς,
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους καλὰς μεθύων ποιῶ·
ἔπειθ' ἕωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
καταμανθάνων τοὔλαιον· ὥστε περιφέρειν
ὡρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

Versus 3 et 4 etiam in Synexapatonte posuit. Versu 1 scripsi ἄφρονας. Libri mendo mirabili, sed facile explicando, σώφρονας. V. 3 « τὸν φρόνιμον, *sapientiam*. Compares Thucydideum vocabulum ὁ παράλογος, et ὁ ἄτοπος in Menandri Monost. 339. (V. 8 dedi αὐτῷ. Vitiose libri αὐτοῦ, nec recte Dobræus αὑτοῦ. V. 11 malim, melioribus numeris, καλὰς μεθύων. *Both.*) V. 13 καταμανθάνων τοὔλαιον, *diligenter explorans, quod in ampulla inest, oleum.* Apte comparat Schweigh. epigramma ap. Athen. 4, p. 162, A, in quo philosophi appellantur βλεπέλαιοι, et Epictetum Diss. 1, 24, 11, in philosophi cynici supellectile commemorantem λήκυθον καὶ πήραν. V. 14 ὡρολόγιον intellige viatorium, seu pensile, qualia dicit Vitruvius 9, 9. Paciaudus Monum. Peloponn. 1, p. 52, opportune Herculanensis solaris admonet, cujus summa est cum ampulla olearia similitudo. » *E M.*

2.

Athen. 7, p. 279, C : καὶ ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ δὲ ἐπιγραφομένῳ ὁ αὐτὸς Βάτων, διαπαίξας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν φιλοσόφων, ἐπιφέρει

Ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλὴν,
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο,
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τἀγαθόν.
Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
Εἰ τοῦτον ἔζων πάντες, ὃν ἐγὼ ζῶ, βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

V. 3 sic Casaub.; τοῦτο τἀγαθὸν BCP; τοῦτ' ἀγ. A. τοῦτο τοῦτ' ἀγ. VL. Versu 6 Grotius : « non mihi videtur, quod Casaubono placet, dicere poeta, sublati honesti et inhonesti discrimine nulla fore peccata, sed, si ipsius consilio uterentur ceteri, contentos fore permissis voluptatibus. »

III. ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

Athen. 14, p. 662, C : ἀοιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις οὕτως,

Εὖ γ', ὦ Σιβύνη! τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀνατετράμμεθ', ἀλλὰ κάεται λύχνος,
καὶ βιβλίον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν,
τί Σόφων καταλέλοιπ', ἢ τίς ἡμῖν Ἀκτίδης
ὁ Χῖος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος,
ἢ Ζωπυρῖνος. β. Αὐτὸς εὕρηκας δὲ τί;
α. Τὰ μέγιστ' ἐπώσει ταῦτα τοὺς τεθνηκότας.

Commode Porsonus indicavit Polluc. 6, 70 : πολλὰ δ' ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδυντικὴν σκευασίαν ἀνεξευρεῖν ἐκ τῶν ὀψοποιητικῶν συγγραμμάτων Πανταλέοντος, καὶ Μιθαίκου, καὶ Ζωπυρίνου, καὶ Σόφωνος, καὶ Ἡγησίππου, καὶ Παξάμου, καὶ Ἐπαινέτου· συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος, καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος, καὶ Σιμωνακτίδης ὁ Χῖος, καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρὸς, ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφισταί. V. 1 Σιβύνη videtur servæ nomen esse, quæ vinum attulerit. V. 2 librorum scripturam ἀναγεγράμμεθα sic explicat Porsonus Misc. p. 247 : *nomina nostra non publicis tabulis in foro et similibus locis inscripta sunt, sicut aliorum coquorum.* Quod nihil ad rem. Scripsi ἀνατετράμμεθα, *volutari solemus* in lecto insomnes. Ibidem libri καίεται. V. 3 ita nos. Libri βιβλίον ταῖς χερσί. Porsonus βιβλί' ἐν τ. χ. V. 4 libri sic fere : τί σοφὸν καταλέλοιπεν ἢ τίς ἡμῶν ἀκτίδης. Bene Porson. Σόφων, restituto coqui nomine satis noto. Sed quis probet inusitatum, quod obtrudit Polluce auctore Σημωνακτίδης? Codices Ἀκτίδης, nomen verosimile, apud alios adhuc non inventum. Hoc tuto acceperimus. V. 5 Τυνδάριχος cum Polluce. Porsonus pro Τυνδαριχός. Ego suspicor poetam scripsisse Τυνδάρεος. V. 6 libri Ζωπύρινος. Versu 8 Batonis manum nos agnovisse confidimus. Legebatur α. Τὰ μέγιστα. β. Πόσα (Schweigh. ποῖα) ταῦτα. α. Τοὺς τεθν.

agricolam enim et mercatorem lædis;
ego autem inebriatus magnifico reditus.
Tum mane ampullam circumagis,
oleum explorans, ut horologium
te circumferre, non ampullam, aliquis putet.

2.

Quum liceat mulierem venustam tenenti accumbere,
et Lesbii *vini* ollulas duas habere,
prudentis hoc est, hoc bonum.
Epicurus dicebat hæc, quæ nunc ego dico.
Si hanc, quam ego vivo, vitam omnes viverent,
neque ineptus neque mœchus quisquam esset.

BENEFICI.

a. Euge, Sibyne! noctes non dormimus,
nec volutamur, sed accensum est lumen,
et liber in manibus, cogitamusque,
quid Sophon reliquerit, vel, quis nobis sit Actides
Chius, aut Tyndarichus Sicyonius,
aut Zopyrinus. b. Invenisti autem tu ipse aliquid?
a. Maxima : hæc adigent mortuos.

IV. ΣΥΝΕΞΑΠΑΤΩΝ.

1.

. Athen. 3, p. 103, C : καὶ Βάτων δ' ἐν Συνεξαπατῶντι, δυσχεραίνοντα ποιήσας μειραχίου πατέρα, ὡς διαφθαρέντος κατὰ τὴν δίαιταν ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ, φησὶν,

α. Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβὼν,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὐτοῦ * καὶ πότους ἑωθινοὺς
πίνει διὰ σὲ νῦν, πρότερον οὐκ εἰθισμένος.
β. Εἶτ', εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
α. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; β. Ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί·
ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τἀγαθὸν
τὴν ἡδονὴν δήπουθεν· οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἑτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως
οἴσουσ' ἅπαντες ἂν τυχῶν δόσεις ἅμα.
α. Ἑόρακας οὖν φιλόσοφον (εἰπέ μοι) τινὰ
μεθύοντ', ἐπὶ τούτοις θ', οἷς λέγεις, κηλούμενον;
β. Ἅπαντας· οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως, ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ,
ἴσασιν, οὗ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπου,
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπλῆχθαι πάντας.

Iterum apponit Athen. 7, p. 279, A. Versu 1 primo loco μου τὸ μειράχιον, v. 4 εἰθισμένον. V. 3 scribo αὐτοῦ γ', ὡς πότ. V. 9 primo loco δὴ καλῶς De re laudant Epicuri κυρίαν δόξαν ap. Diog. La. 10, 140 : οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως. V. 10 libri altero loco εὔσως ἅπαντας ἢ, primo VL ὦ σωσία πάντη, codd. fere εὐσωσία πάντη. Pro ἢ Grotius ᾗ. Manifeste corrupta tentavi corrigere. V. 11 ἑώρακας σὺ primo loco. V. 13 pro γὰρ altero loco γοῦν. V. 16 οὕτως recte Schweigh. ad ὥστε v. 19 refert, *tam bene norunt, ut* etc. V. 18 libri ὡσπερὶ πράγματος, correxit Porsonus. « Quid sit πράγματος κεφαλὴ sive potius κεφάλαιον ex rhetoribus notum : cf. Ernesti Lex. technol. » *E M.*

2.

Athen. 15, p. 678, F : σὺ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων, ἀλλὰ καὶ διορύττων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτωνι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 6, 19, cum lemmate Βάθωνος.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χἀτέρων ἐν τῷ βίῳ,
ἐφ' οἷς ἅπαντες εἰκότως θορυβούμεθα,
μάλιστ' ἐμοὶ δήπουθε κινοῦσιν χολὴν
οἱ τῶν τρόπων φάσκοντες ἐπιεικῶν ἐρᾶν
καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
τὸ πρᾶγμα παρακινοῦσι, κοὐκ ἀληθινῶς.
Τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν
ὁ τῶν νεωτέρων τε καὶ λείων τρόπος
παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες.

Ad sententiam Mein. confert Amphidis Dithyr. fragm. 2. Versu 4 legebatur ἐπιεικῶς. V. 6 libri παρακεντοῦσι. Verum opinor παρακινοῦσι. Medicorum vox παρακεντεῖν.

FRAUDIS SOCIUS.

1.

a. Perdidisti juvenem a me acceptum,
impure, eique persuasisti ut vitam incipiat
alienam a sua : quippe potus matutinos
bibit per te, antea non consuetus.
b. Igitur, si vivere didicit, here, id opprobras?
a. Vivere autem hoc est? b. Ut sapientes dicunt :
velut Epicurus quidem ait, bonum esse
voluptatem scilicet; non potest autem hæc
aliunde haberi, sed optime vivendo
omnes omnia fortunæ dona simul auferent.
a. Vidistine igitur, dic mihi, philosophum aliquem
ebrium, et his, quæ dicis, delectatum?
b. Omnes : nam superciliis sublatis,
et sapientem quærentes in sermonibus
orationibusque, tanquam fugitivum,
si quando glauciscus iis appositus est,
tam bene sciunt, quo loco primum tangi debeat,
et velut caput rei quærunt ita,
ut omnes obstupescant.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Quum alia quoque permulta sint in vita,
quibus omnes merito turbamur,
inprimis sane bilem mihi movent
isti, qui mores decentes se amare dicunt,
et clam esse existimant, se fictam
rem agere, non veram.
Quo enim, per Minervam, differunt
juniorum et glabrorum mores
a barbatorum ac provectorum ætate?

2.

Plutarchus De adul. et am. p. 55, C. Βάττῳ (Βάτωνι) τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτι πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένου διηλλάγη.

XCII.
EPINICUS.

Suidas : Ἐπίνικος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ὑποβαλλόμεναι. « Male Eudocia p. 166 Ἐπ. κωμ. ἀρχαῖος; novæ enim comœdiæ poetam fuisse, vel hoc documento intelligitur, quod unam fabularum *Mnesiptolemi* nomine inscripsit, qui fuit historiarum scriptor magnæ auctoritatis apud Antiochum M. Floruit igitur inter ol. 120 et 130 (ante Chr. nat. 299-259). Cf. fragm. Mnesiptolemi. » *E M.*

I. ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Athen. 10, p. 432, B : ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρός φησιν. Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγέγραπτο, ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε, γράψας δρᾶμα Μνησιπτόλεμον, καὶ κωμῳδῶν αὐτὸν, ὡς (libri καὶ) περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου (Seleuci) χρώμενον (iid. χρώμενος) φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα,

Ἐπαλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὲ
ἰδὼν Σέλευκον ἡδέως, τὸν βασιλέα,
ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι
κἂν τὸ τυχὸν ᾖ πραγμάτιον, ἢ σφόδρ' εὐτελές,
σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἡ δύναμις ἡ 'μὴ ποιεῖν,
« γέροντα Θάσιον τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν
συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου
Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν (τε) γεφυρώσας ὑγρὸν,
κατησίμωκα πῶμα, καύματος λύσιν. »

V. 1 ἐπ' ἀλφίτου cod. A; ἐπαλφίτου PVL recte, unde ἐπαλφιτοῦν. V. 7 codd. fere ἀκροχόλου. V. 8 PV σχύτῳ. V. 9 γεφυρώσας « si quidem injecta farina vinum, ut aqua ponte, sternitur. » *Hermann.* Addidi τε. V. 10 κατησίμωσα PVL.

II. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ.

Athen. 11, p. 497, A, de ῥυτῷ poculo disserens : Ἐπίνικος δ' ἐν Ὑποβαλλομέναις,

α. Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία
πίνειν (με) δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν,
χρουνιζόμενον. β. Ἀμφότερά γ' οἰωνίζομαι.
α. Ἔστι δ' ἐλέφας .... β. Ἐλέφαντα περιάγεις; α. Ῥυτὸν
χωροῦν δύο χόας· οὐδὲ τοῦτ' ἂν ἐκπίοι
ἐλέφας· ἐγὼ δὲ δὴ 'κπέπωκα πολλάκις.
β. Οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις. α. Οὐδὲ σύ.
Ἕτερον τριήρης· τοῦτο ... β. Τίς οὖν; α. Χωρεῖ χόα.
Ὁ Βελλεροφόντης ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ Πηγάσου
τὴν πυρπνόον χίμαιραν εἰσηκοντικώς.
Εἶεν δὲ χοῦ καὶ τοῦτο.

Respicit eundem locum p. 469, A : μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου (ἐλέφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ τοῦ ῥυτοῦ λόγῳ. Versu 2 inserui με. V. 3 « Jacobsius conjicit χρουνιζομένων, idque verbis πρὸς κλεψύδραν jungit. Sed χρουνιζόμενον, *liquorem ore excipiendo*, ut interpretatur Dobræus, rectissime dicitur is, qui ex rhytio bibit, cujus quæ forma fuerit, indicat Dorotheus Sidonius apud Athen. p. 498, E : τὰ ῥυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν χρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν

MNESIPTOLEMUS.

Farinarium *vinum* bibere læte æstate
quum vidissem aliquando Seleucum regem,
scripsi, multis ostendens,
etiam fortuitam vel perlevem reculam
gravem fieri posse vi mea,
« Thasium senem et ex Attica terra
succum iracundæ apis dulcem
quum miscuissem in poculo fusi lapidis,
et omne fluidum Cereris ponte stravissem,
potum ebibi, sitis solutionem. »

SUPPOSITÆ.

a. Et rhytiorum grandissima, quæ sunt, tria
bibere debebo hodie ad clepsydram,
instillans. b. Utrumque auguror.
a. Est autem elephas.... b. An elephantem convertis? a. Rhytium
duo congios capiens; neque hoc ebibat
elephas; ego vero ebibi sæpe.
b. Nihil enim ab elephante differs. a. Nec tu.
Alterum triremis : hoc... . b. Quis igitur est? a. Congium capit;
Hic autem est Bellerophon, e Pegaso
ignivomam Chimæram jaculatus.
Congium et hoc ceperit.

πίνουσιν. ὠνομάσθαι τε ἀπὸ τῆς ῥύσεως. Effluente liquore acutum edebat strepitum, ut Hedylus testatur epigrammate ibid. ab Athen. servato, v. 3 : λιγὺν ἦχον σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν οἰγομένου. Verba ἀμφότερα δ' οἰωνίζομαι Dobræus vertit *I will bet* (verosimiliora nostra et magis græca. Ἀμφότερα : et alterum tria grandissima rhytia potaturum esse, et ad clepsydram. Irridentis hæc, sicut omnia quæ β dicit. *Both.*) et fortasse tertiæ personæ tribuenda esse monet. V. 4 περιάγει, *tecum ducis*, non tentandum erat. (Immo περιάγεις, *convertis*, quo ex inferiore poculo bibas? Eust. ad Il. p. 1206, 26, ἐλέφας : ῥυτὸν δίκρουνον. Similiter Damoxenus Athen. p. 468, F, et Hesychius. Sed hi omnes tres χόας dicunt, ut etiam hic erratum esse putes in numero, et scribendum χ. χόας τρεῖς. *Both.*) V. 5 scripsi χωροῦν pro χωροῦντα, et delevi, quod libri ante οὐδ' habent, ὅν. V. 6 δὲ addidit Cas. Libri τοῦτο πέπωκα. Dobræus ἐλέφας· ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωκα. (Ego priori versui adjeci τοῦτο. *Both.*) V. 7 Diogenianus 4, 43, Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν : ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. V. 8 Athen p. 500, F : ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις δεδήλωκε. προείρηται δὲ τὸ μαρτύριον. (Sequitur vulgo τοῦτο τίς οὐ. Cod. A τοῦ τις ὠ. Frustra Schweigh. τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χ. *Both.*). V. 9 describitur poculum, quod πήγασος appellabatur. Astydamas Ath. 11, p. 496, E : ῥέοντα (i. e. ῥυτὰ) δώδεκ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ | ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρὺψ, τὸ δ' ἕτερον πήγασος. (In hoc Bellerophontem effingere solebant. *Both.*) » *E M.* V. 11 legebatur δέχου.

XCIII.

EUDOXUS.

Apollodorus apud Diog. Laert. 8, 90 : Εὔδοξος Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέους, ποιητὴς κωμῳδίας, νίκας ἑλὼν ἀστικὰς μὲν τρεῖς, ληναϊκὰς δὲ πέντε. De ætate ejus testatur Pollux 7, 201.

I. ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ.

Pollux 7, 201 : τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο (ψηφοπαίκτης) εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμικῶν, Εὔδοξος Ναυκλήρῳ δράματι.

II. ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Zenobius 1, 1, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα : ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὔδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ.

XCIV.

PHOENICIDES.

Phœnicides, Megarensis, Dionysiis urbanis lusisse dicebatur Antigoni et Pyrrhi fœdus, ut ætas ejus inter ol. 125 et 130 (ante Chr. nat. 279 et 259) ponenda sit. V. Hesych. jam citandum.

I. ΑΥΛΗΤΡΙΔΕΣ.

Hesychius, Δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτον φασὶ Φοινικίδην Μεγαρέα, κωμικὸν ποιητὴν ἐν ἄστει διδάσκοντα, ἀποσκῶψαι τὴν σιωπωμένην ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον, εἰπεῖν ἐν ταῖς Αὐλητρίσιν οὕτως,

α. Δύνασαι σιωπᾶν; β. Ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγέναι, (γύναι,) δοκεῖν.

Versu 2 quum res inter mulieres agatur, verosimile est γύναι excidisse post -γέναι. « Fœdus, ad quod respicit poeta, fortasse dicit illud, quo Pyrrhus, cum Antigono Gonata conjunctus, postea a Lysimacho victus est : v. Pausan. 1, 10, et Droyseni Hist. Diadoch. p. 626. A tibicinibus et tibicinis frequentes comœdiarum tituli. Αὐλητὴν scripserunt Philemon, Anaxilas, et Antiphanes, Αὐλητρίδα Menander, Diodorus, et idem Antiphanes. » *E M.*

II. ΜΙΣΟΥΜΕΝΗ.

Athen. 14, p. 652, D, de ficubus Atticis disserens : Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένῃ φησὶ Μύρτων λέγουσι, κτλ.

Μύρτων λέγουσι καὶ μέλιτος ἐγκώμια,
καὶ τῶν προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων·
τούτων ἐγευσάμην καταπλεύσας εὐθέως,
καὶ τῶν προπυλαίων· κοὐδὲν ἦν τούτων ὅλως
πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.

Dobræus Adv. 2, p. 349 : « Ridetur quidam peregrinus, qui προπύλαια edulium esse putat. »

TIBICINÆ.

a. Potes tacere? b. Ita, ut, qui fœdus
fecerunt, (mulier,) clamasse videantur.

EXOSA.

Myrtorum et mellis dicunt encomia,
et propylæorum, et quarto caricarum.
Has gustavi statim huc appulsus,
et propylæa, prorsusque nullus horum
ciborum attageni comparandus fuit.

Cui addit Mein. : « Peregrinus ille fuisse videtur genere Ionius : certe ionicos attagenas celebrat Horatius Epod. 2. »

III. ΦΥΛΑΡΧΟΣ.

« Φίλαρχος Eudocia, non item Suidas, obtemperante Dind. Sophilus et Philippides docuerunt Φίλαρχον. » *E M.*

Athen. 10, p. 415, E : περὶ δὲ Χαιρίππου φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλάρχῳ οὕτως,

Τρίτον δὲ πρὸς τούτοισι τὸν συμφύρτατον
Χαίριππον. Οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
μέχρι ἂν διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαρραγείς·
τοιοῦτ' ἔχει ταμιεῖον, ὥσπερ οἰκίας.

« Ælianus hominem istum Χάριππον vocat V. H. 1, 27, quem secutus est Dind. Alteram formam tuetur Menander hoc versu : τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἐᾷς πέττειν τινά. Cf. C. Keilius Spec. Onomatol. gr. p. 49. » *Mein.* V. 1 τὸ τρίτον cod. AB. In fine omnes τὸν σοφώτατον. Dedi συμφύρτατον, simile et aptissimum. Meinek. conjecit βορώτατον.

EX INCERTA FABULA.

Stobæus Flor. 6, 30, cum lemmate Φοινικίδου.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἂν ὑπομείναιμ' ἔτι,
Πυθιάς, ἑταιρεῖν· χαιρέτω. Μή μοι λέγε!
ἀπέτυχον, οὐδὲν πρὸς ἐμέ· καταλῦσαι θέλω.
Εὐθὺς ἐπιχειρήσασα φίλον εἶχόν τινα
στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
ἔλεγεν, ἐδείκνυ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα,
εἰσέφερε δ' οὐδέν· δωρεὰν ἔφη τινὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' ἀεὶ
ἔλεγεν· διὰ ταύτην, τὴν ἄδωρον, ἣν λέγω,
ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ κακοδαίμων δωρεάν.
Ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινά,
ἰατρόν· οὗτος εἰσάγων πολλούς τινας
ἔτεμν', ἔκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δήμιος.
Δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη·
ὁ μὲν διήγημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.
Τρίτῳ συνέζευξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ,
πώγων' ἔχοντι, καὶ τρίβωνα, καὶ λόγον·
εἰς προὔπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν·
οὐδ' ὅδ' ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ' αἰτοίμην, ἔφη
οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τἀργύριον. « Ἔστω κακόν·
διὰ τοῦτο δός μοι, ῥῖψον! » οὐκ ἐπείθετο.

V. 2 « Pythias, quod alias honestarum feminarum nomen erat, apud Phœnicidem aut lenæ aut meretricis nomen fuisse videtur. Facit huc Athen. 13, p. 487, C : Νεμεάδος τῆς αὐλητρίδος Ὑπερείδης μνημονεύει, περὶ ἧς ἄξιον θαυμάζειν, πῶς περιεῖδον Ἀθηναῖοι οὕτω προσαγορευομένην τὴν πόρνην, πανηγύρεως ἐνδοξοτάτης ὀνόματι κεχρημένην. κεκώλυτο γὰρ τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι ὀνόματα οὐ μόνον ταῖς ἑταιρούσαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἀκροπόλεως. Sed hanc legem non constanter Athenienses tenuisse, præter Nemeam, a qua Theopompus fabulam inscripsit, etiam *Isthmiadis* meretricis nomen ostendit, de qua v. Athen. 13, p. 593, F. De verbo ἑταιρεῖν ib. p. 571, D : καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν ἑταιρεῖν. V. 3 καταλῦσαι θέλω, *missionem dare volo, desinere volo artem meretriciam.* Machon Athen. ib. p. 581, C : καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν, οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης. Cf. Jacobs. Animadv. ad Anthol. 9, p. 445. » *E M.* V. 9 libri mendo aperto δ. ταύτην, ἣν λέγω, τὴν δωρεὰν ἐνιαυτὸν, etc. quod ipse versus respuit. V. 11 δ' additum a Valckenario. V. 13 ἔτεμν' Stephanus pro ἔτεμνεν. V. 15 διήγημ' ἔλεγε

PHYLÆ PRÆFECTUS.

Tertiumque præter hos mixtissimum
Chærippum. Hic, ut scis, edit,
dum aliquis dat, aut clam diruptus jacet;
tale horreum habet, velut domūs.

EX INCERTA FABULA.

Per Venerem, non sustinuerim amplius,
Pythias, meretricari : valeat! Ne dic mihi!
infelix eram, res mihi non convenit : finire volo.
Statim initio amicum quendam habui
militarem : perpetuo is pugnas
narrabat, simul ostendebat vulnera,
sed nihil afferebat : donum quoddam
ab rege se accipere dicebat, et hoc usque
iterabat; hujus, quod dico, doni non donati
causa me annum habuit ille scelestus.
Dimisi hunc, et alium quendam accipio,
medicum : ille multos introducens
secabat, urebat, mendicus erat et plebejus.
Pejor is altero mihi visus est :
ille dicebat, hic faciebat mortuos.
Tertio fors me junxit philosopho
barbam habenti, et pannum, et verba :
in præceps tum vero incidi malum :
quippe ne hic quidem dabat : et, si quid poscebam, respondebat,
non esse bonum argentum. « Sit malum :
ideo mihi da! abjice! » non parebat.

νεκροὺς, h. e. διηγεῖτο, ὅτι ἐποίησε νεκρούς. V. 19 libri οὐδὲν ἐδ. γάρ. Nos melius. Deinde εἴ τι δ' Grotius pro εἰ δέ τ'. Cod. A τάλαν αἰτῶ τι. Gaisfordus εἴ δ' ἂν αἰτοίμην.

XCV.

POSIDIPPUS.

Posidippus Casandrensis (in Macedonia), filius Cynisci : v. Suidas s. v. Ποσίδιππος, Eudocia Viol. p. 359, Steph. Byzant. s. v. Κασάνδρεια. « Hunc Suidas tertio anno post Menandri obitum, h. e. ol. 123, 2 vel 3 (ante Chr. nat. 286 vel 285), primam fabulam docuisse auctor est. Nomen apud alios Ποσείδιππος, ut in epigraphe statuæ Musei Pioclementini vol. 3, quam poetæ imaginem referre post Gronovium observavit Winkelmann. in *Trattato prelim.* 4, 126; apud alios Ποσίδιππος : v. Hemsterhus. ad Polluc. 10, 98, Jacobs. Animadv. ad Anthol. 3, 3, p. 941, etc. Fabulas ejus, partim Latinorum imitatione expressas (v. Gell. 2, 23), Suidas ad *quadraginta* scribit fuisse. Tituli 18 commemorantur. » *E M.*

I. ΑΝΑΒΛΕΠΩΝ.

Athen. 14, p. 661, F, de coquorum arte disserens : Ποσ. ἐν Ἀναβλέποντι,

Ἐγὼ μάγειρον ἅμα λαβὼν ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
Ἀντεργολαβοῦντος ἔλεγον, ὁ μὲν, ὡς οὐκ ἔχει
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὔψον, ὁ δ' ὅτι τὸ στόμα
πονηρὸν, ὁ δὲ « τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονεῖς
ἐπιθυμίας ἕκατι τῶν ἡδυσμάτων,
κάθαλος, κάτοξος, χναυστικὸς, προσκαυστικὸς,
καπνὸν φέρων, πῦρ οὐ φέρων. » Ἐκ τοῦ πυρὸς
εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον, ὧν εἷς οὑτοσὶ
διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρός τ' ἐξήλυθεν.

V. 1 Libri ἀναλαβών. Coraes ἕνα λαβὼν, nos, uti speramus, felicius. V. 2 καθ' ἕκαστον Meinek. pro καθ' ἑκάστου, ut etiam Dobræus Adv. 2, p, 351. Κακὰ, *mala*, vituperationes, convicia. Versu 3 vulgo libri ἐλέγομεν ὡς, quod correxit Grot. Coquus conductus præ ceteris coquis tanquam præcipuus, sic ab illis invidentibus vituperatur. V. 4 κρητικὴν PVL. Jacobs. τὸ ante στόμα addidit. V. 5 et 6 libri γλῶσσαν (Mein. γλῶτταν) εἰς ἀσχήμονας ἐπ. ἑνιά τε τ. ἡδ. Εἷς, *unus* præ ceteris, maxime; cf. Matth. Gr. § 461. V. 7 κάτοξος pro κατ' ὄξους vel κατόξους Grotius. V. 8 libri καπνὸν οὐ φέρων, male deproperato nomine, et inepte : nam reprehenditur coquus propterea, quod fumum molestum fert, ignem autem necessarium non fert, h. e. negligit. Deinde codd. VL οὐ πῦρ οὐ φέρων δ'. B οὐ πῦρ οὐ φέρων οὐδ'. V. 10 τ' ex cod. B additum. « Grotius εἰς τὸ πῦρ, quod interpretatur *ad opus faciendum*, non memor proverbialis dictionis διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ἔρχεσθαι, de qua vide intt. Zenobii 3, 19. » *Mein.* Ovidius Met. 8, 76 : *ire per ignes, per gladios ausim.* In fine libri tautologice ἐλήλυθεν.

II ΑΠΟΚΛΕΙΟΜΕΝΗ.

« Respicere videtur hanc fabulam Strato in Anthol. Palat. XII, 193 : Μνησθήσει τούτων, ὑπερήφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κωμῳδήσεις τὴν ἀποκλειομένην. Quamquam fortasse etiam alii poetæ hoc titulo comœdias scripserunt. » *Mein.*

1.

Athen. 14, p. 659, A : ἀλλ' ὅ γε Ποσ. περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένῃ φησὶ

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα · συμβαίνει δέ τι
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἀστεῖον · οὐχ ἁλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

« Ad eundem hunc locum respiciens jam supra Ath. p. 658, F, scripsit, οὐδὲ γὰρ ἂν εὕροι τις ὑμῶν δοῦλόν τινα μάγειρον ἐν κωμῳδίᾳ πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ. Coqui ap. Athenienses libera utebantur conditione, habebantque stationem suam in foro, ubi pacta mercede eos conducebat, quisquis eorum opera in convivio apparando uti vellet. Servi ut culinariam artem exercerent, id sub Macedonum demum imperio institutum esse disertim

---

VISUM RECIPIENS.

Ego quum coquum cepissem, simul audivi
omnia singulatim coquorum mala.
Illo suscipiente opus dicebant, alius, eum non habere
nasum criticum ad opsonia, alius, os
pravum esse, aliusque « lingua maxime es indecens
propter appetitum aromatum,
salis, aceti immodicus, ligurriens, adurens,
fumum ferens, ignem non ferens. » Ab igne
ad cultros venerunt, quorum unus hic
per cultros et ignem excessit.

EXCLUSA.

1.

Hæc quidem ita sunt; acciditque mihi
nunc, ex quo ministro apud herum,
facetum quiddam : non deprehendar carnem efferens.

l. l. annotavit Athenæus. Ex hoc genere fuit is, quem Posidippus et hac in fabula et in Syntrophis in scenam produxerat. Qui quod dicit v. 3 οὐχ ἁλώσομ' ἐκφέρων κρέας, id non recte, ut mihi quidem videtur, Casaub. ad epularum tenuitatem traxit, ex quibus aliquid furto subducere operæ pretium non esset; quam in rem affert Aristoph. Pac. v. 13. Mihi hoc potius homo dicere videtur : Quam diu libera utebar conditione, si quid forte finitis, ad quas operam meam condixeram, epulis mecum auferrem, in furto fere ab janitore deprehensus sum; nunc autem, cum totus in domini servitium concesserim, id nequaquam mihi usu veniet : tutus enim et tranquillus ab janitoris vigilantia furto meo me oblectabo. » *Mein.*

2.

Id. 7, p. 301, B : ἑνικῶς (ἑψητὸς) Νικόστρατος ἐν Ἡσιόδῳ « βεμβράδ' ἀφύην ἑψητόν. » Ποσ. Ἀποκλειομένῃ,

Ἑψητὸν ἀγοράζειν τινά.

Sotades Ἐγκλειομ. v. 18 : ἑψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινά.

3.

Pollux 10, 98 : τὸ τηγανίζεσθαι ἔστιν ἐν Ἀποκλειομένῃ Ποσειδίππου.

III. ΓΑΛΑΤΗΣ.

1.

Pollux 7, 111 : ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι, καὶ (malim ὡς) Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ, ὁ νέος κωμικὸς, εἰπὼν κόρακι κλύεται (Kuhnius κρούεται) ἡ θύρα. Ms. Falck. κλύε (Hemsterh. κροῦε) τὰς θυρίδας. Cod. A κλείεται θύρα. Bekkerus κλείεθ' ἡ θύρα. Et sic cod. Falck. 10, 22, ubi vulgo κρούεθ'.

2.

Pollux 4, 175 : ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμῳδούντων, τῶν νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ, καὶ Ποσ. ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσι.

IV. ΔΗΜΟΤΑΙ.

Photius Lex. p. 291, 2, Νεανιεύεται : Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσ. Δημόταις.

V. ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ.

Stobæus Flor. 77, 7 cum lemmate Ποσειδίππου Ἑρμαφροδίτου.

Υἱὸν τρέφει πᾶς, κἂν πένης τις ὢν τύχῃ,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι, κἂν ᾖ πλούσιος.

VI. ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ.

Pollux 10, 139 : αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηνται ἐν Ποσειδίππου Ἐπιστάθμῳ,

— Σκηνὰς, ὄχους,
ῥίσκους, ἀοράς(τε), τήγανα, λαμπτῆνας, ὄνους.

V. 2 libri ῥ., ἀορτὰς, τάχανα, λ., ὄ., quæ emendare studuimus. Jungermann. λάχανα, afferens Hesychium, Λάχανα : τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται. « Sed illud λάχανα Hesychii controversum est. Suspicor igitur λάσανα. » *Mein.*

VII. ΕΦΕΣΙΑ.

Athen. 13, p. 591, C, de Phryne disserens : Ποσ. δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Ἐφεσίᾳ τάδε φησὶ περὶ αὐτῆς·

Φρύνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανεστάτη
πολὺ τῶν ἑταιρῶν· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας·
βλάπτειν δοκοῦσα τοὺς βίους μείζους βλαβὰς
τὴν Ἡλιαίαν εἷδε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἕνα δεξιουμένη
μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

V. 1 Jacobs. περισήμων, Dobræus πρό γ' ἡμῶν, quorum neutro opus videtur. V. 3 εἶ Casaub. Libri εἴη. De Phrynæ causa capitali v. Jacobs. Comment. de antiq. p. 438. V. 5 libri εἷλε, quod correxi. Horatius Od. 1, 3, 17 : *Quem mortis timuit gradum,... qui vidit mare turgidum?* Libere et audacter Dobræus εἰς Ἡλιαίαν ἦλθε.

VIII. ΚΩΔΩΝ.

Meinek. malit Κώδων, quo titulo Ephippus fabulam edidit.

Pollux 9, 28 : εἴρηται δὲ τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππου Κώδωνι·

2.

Pisciculum aliquem minutum emere.

GALATA.

1.

Corvo occluditur porta.

HERMAPHRODITUS.

Filium alit quisque, etsi pauper forte;
filiam autem exponit, etsi dives est.

MANSIONUM PRÆFECTUS.

Tabernacula, currus,
viscos, gladios, catinos, carrucas, suculas!

EPHESIA.

Phryne ante nos longe celeberrima fuit
meretricum : nam tu, etsi junior
illis temporibus, tamen litem quidem inaudivisti :
lædere visa res majoribus damnis
Heliæam conspexit, capitis accusata;
et, singulorum judicum manibus prehensis
lacrimans ægre servavit vitam.

Τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον.

IX. ΛΟΚΡΙΔΕΣ.

« Minus recte Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 489, *Locri*. Legebatur quidem olim Λοκροῖσι, sed codex A Λοκρίσι. » *E M.*

Athen. 3, p 87, F : οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐθετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ποσ. ἐν Λοκρίσιν οὕτως,

Ὥρα παρεῖναί γ' ἐγχέλεια, καράβους,
κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, μηκώνια,
πίννας, τραχήλους, μύας.

V. 1 libri περαίνειν, « quod *absumere* interpretatur Schweigh. Vereor ut recte; nisi corruptum est, idem esse putem, quod πορίζειν, *comparare*. » Mein. Verosimilius, opinor, nos. Ibidem ἐγχέλεια Porsonus. Libri ἐγχέλυα, ἐγχέλυσι, ἐγχέλια. Photius Lex. p. 598, Τράχηλοι : τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Ποσ. Etymol. M. p. 764, 48 : ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὗρον σημαίνειν τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτω Ποσ. » Eas validioribus cibis accenset laudatus a Casaub. Petronius Sat. cap. 130 : *mox cibis validioribus pastus, id est bulbis, cochlearumque sine jure cervicibus, hausi parcius merum*. Recte igitur Salmasius Exerc. Plin. p. 792 τραχήλους, ut μηκώνια v. 2 commemorata, non proprium piscium genus esse, sed, quia per se coquebantur, ideo seorsim nominasse Posidippum monuit. » *Mein.*

X. ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ.

1.

Diogenes Laert. 7, 27 : ἤδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐχώρησεν (Zeno). ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ « τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. » ἀλλὰ καὶ Ποσείδιππος Μεταφερομένοις,

— Ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα
εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

2.

Athen. 3, p. 118, B : Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσ. ἐν Μεταφερομένῳ (sic).

3.

Antiatticista p. 102, 32, Κύπριον : τὸ τάριχον. Ποσ. ἐν Μεταφερομένοις. « Cyprium salsamentum et cybia in cibis memorata fuisse videntur, quibus adolescens ille se ingurgitabat, quem nescio quis philosophus vel pædagogus fragm. 1 intra paucos dies ad summam frugalitatem se revocaturum esse pollicetur. » *Mein.*

XI. ΜΥΡΜΗΞ.

1.

Stobæus Flor. 118, 17. Ποσειδίππου ἐκ Μύρμηκος.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται.

V. 1 scribam rectius εὔχηται. V. 2 sic cod. A; ἀθανασίας vulgo.

2.

Stobæus 99, 29, eodem lemm.

Οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἡ λύπη κακόν.

XII. ΟΜΟΙΟΙ.

Stobæus ib. 30. Ποσειδίππου ἐξ Ὁμοίων.

Ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἡ δ' ἡμέρα
ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Proverbium ἡ Λιβύη ἀεί τι καινὸν θηρίον φέρει comparat Mein.

XIII. ΠΑΙΔΙΟΝ.

Athen. 3, p. 94, C : εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφθοπώλιον παρὰ Ποσειδίππῳ ἐν Παιδίῳ.

XIV. ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Athen. 3, p. 154, F : ὁ δὲ κωμῳδιοποιὸς Ποσ. ἐν Πορνοβοσκῷ φησιν

Ὁ μὴ πεπλευκὼς οὐδὲν ἑόρακεν κακόν·
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

TINTINNABULUM.

Puerum cito ascendentem ad portitorium.

LOCRIDES.

Tempus quidem adesse anguillas, carabos,
conchas, echinos recentes, papavera,
pinnas, cervices, mitulos.

MUTATI.

Ut decem diebus
Zenone temperantior esse videretur.

MYRMEX.

1.

Quidquid fortunæ deos homo precetur,
beata morte melius precatur nihil.

2.

Tam multipes quoddam malum est ærumna.

SIMILES.

Labor quidem est ærumnam effugere : nam dies
semper aliquid novi affert ad curandum.

LENO.

Qui non navigavit, nullum vidit malum;
monomachis sumus miseriores.

XV. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

1.

Athen. 14, p. 659, C : ὅ γε Ποσ. περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένῃ φησὶν ... καὶ ἐν Συντρόφοις

α. Ἐβάδιζες ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὤν;
β. Ἐντὸς πυλῶν γὰρ, Παρμένων, ἄδειπνος ἦν.
α. Πότερ' οὖν ἀφεῖσαι; β. Κατ' ἀγορὰν ἐργάζομαι·
ἐπρίατο γάρ τις ὁμότεχνός με γνώριμος.

V. 2 verba ἐντὸς πυλῶν γὰρ, Παρμένων, addita sunt ex cod. A. V. 3 legebatur πότερον οὖν ἀφείσεα, quod correxit Dobræus.

2.

Photius Lex. p. 348, 4, Ὅρμενα : τὰ τῆς κράμβης. Ποσ. Συντρόφοις

Ἔνδοθι προνομεύειν ὅρμενα.

παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν. Cf. ann. ad Nicostrati fragm. inc. 7.

XVI. ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ.

Antiatticista p. 93, 19, Ἐθισμός : ἀντὶ τοῦ ἔθος. Ποσ. Φιλοπάτορι.

XVII. ΧΟΡΕΥΟΥΣΑΙ.

Athen. 9, p. 376, E : ἀλλ' ἦ νομίζετέ με ἔλαττον πεπαιδεῦσθαι τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μαγείρων, περὶ ὧν οἱ κωμῳδιοποιοὶ λέγουσι; Ποσ. μὲν ἐν Χορευούσαις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε,

Μαθητὰ Λεύκων, οἵ τε συνδιάκονοι
ὑμεῖς (ἅπας γάρ ἐστιν οἰκεῖος τόπος
ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν τι), τῶν ἡδυσμάτων
πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ
ἀλαζονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον.
Ξεναγὸς οὗτος, ὅστις, ἂν θώρακ' ἔχῃ
φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
ἐφάνη Βριάρεως· ἂν τύχῃ δ', ἐστὶν λαγώς.
Ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίῃ,
κυμινοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
ἔπτηξ' ἕκαστος εὐθύς· ἂν δ' ἀληθινὸν
σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ προσεκδαρεὶς ἄπει.
Ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώραν δίδου·
καὶ τὰ στόμια γίγνωσκε τῶν κεκλημένων·
ὥσπερ γὰρ εἰς τἀμπόρια, τῆς τέχνης πέρας
τοῦτ' ἔστιν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα βοῦς·
ὁ διδοὺς ἐπιφανὴς, ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων·
τούτων γυναῖκές εἰσ' ἱέρειαι τῇ θεῷ·
κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή·
ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
Μέμνησο καὶ σὺ τοῦτα.

V. 3 sic cod. L, ἀλλειν A, ἄλλειν BPV. V. 6 sic Porsonus pro ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ'. V. 8 δράκοντα σεσιδηρωμένον draconem in clypei ferrea lamina sculptum interpretatur Casaub., ipsum clypeum Schweigh. V. 12 καλῶν pro καλῶς Grotius, qui ad sensum hujus versus recte monuit, audacter coquum exprobrare domesticis nimiam tenuitatem. Λιμοὺς autem, observante Mein., dicit *famelicos*. Eust. p. 1828, 6 : φειδωλὸς καὶ κίμβιξ... καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ

COALUMNI.

1.

a. Extra portas prodibas, quum sis coquus?
b. Intra portas enim, Parmeno, impransus fui.
a. An igitur manumissus es? b. In foro operor :
emit enim me notus quidam ejusdem artis.

2.

Intus pabulare cymas.

MULIERES SALTANTES.

Discipule Leucon, unaque ministrantes
vos (omnis enim aptus est locus
ad loquendum aliquid de arte), aromatum
omnium præcipuum in coquinaria est
jactatio; omnino autem in artibus
videbitis hoc caput instar omnium esse possi- [denti.
Xenagus hic, qui cataphracte indutus,
vel draconem ferreum gestans,
Briareus videtur, fortasse autem est lepus.
Coquus quidem si cum administris
et discipulis ad privatum hominem intravit,
cumina findentes aut famelicos omnes vocans,
quisque statim metuit; sin verum te coquum
admisces, etiam verberatus insuper abibis.
Itaque, ut præcepi, vano da locum.
Gulam autem invitatorum cognosce :
quippe, sicut in emporiis, artis summum
hoc est, in os bene incurrere.
Ministramus nunc nuptias : victima bos;
qui dat, insignis est; insignis, qui accipit;
horum uxores sacerdotes sunt deæ;
sunt corybantes, tibiæ, pervigilia, diverticulum :
hippodromus tibi hic est coquinariæ.
Memento tu quoque hujus.

λιμός. V. 13 ἔπτηξ' Casaub.; ἐπίτηξ' PVL; ἔπειτ' ἦξεν C, qui ἕκαστος εὐθὺς omittit. Ἀληθινὸν coquum dicit eum, qui simplex et sine pompa et specie inanium accesserit, ut recte annotavit Casaub. V. 16 « στόμιον insolentius gulam dixit, quo sensu alias στόμα ponitur. Nec tamen recte Casaub. στόματα. Sensum sequentium optime expressit Grotius :

nam plane extrema nostræ est artis linea,
quasi circa portum, recta in os incurrere.

Idem annotavit ambiguitatem esse in voce στόμια, quæ et *ostium fluminis* significat, et *os hominis*. Rectius et ad h. l. accommodatius dixisset *os portus*. Cf. Pollux 1, 102; 9, 28. Ceterum, ut observat Coraes, ἐμπόριον hic significat locum mercaturæ idoneum, quæ per mare fit. Πόλιν ἐπὶ ἐμπορίου κειμένην dicit Athen. infra p. 526, E, loquens de Byzantio; idem sonat Romanorum *emporium*. cf. Vitruv. 5, 12. V. 20 ὁ διδοὺς, *socer*, ὁ λαμβάνων, *gener*. » *Mein.* V. 21 vulgo τ. γυναῖκες ἱέρ. τῇ θεᾷ, θεοὶ, hoc perperam scripto pro θεῷ, cujus interpretatio est θεᾷ. Εἰσ' recte additum ab Erfurdtio Observ. p. 441. V. 22 κορύβαντες, i. e. *temulenti comissatores*, v. Lobeck. Aglaoph. p. 1154, a Mein. cit. « Ἀναστροφὴ idem est ac *circulus* apud Romanos, *cercle* apud Gallos; nempe politiorum hominum congressus. Italis ad verbum est *conversazione*. Neograeci συναναστροφὴν eodem usurpant sensu. » *Coraes*. Cf. Æsch. Eumenid. 23. V. 24 τοῦτο Mein. pro τουτί, recte, quia -τὶ, non elidendum, abhorret a quarto pede iambici senarii.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

1.

Athen. 9, p. 377, B : καὶ περὶ ἑτέρου δὲ μαγείρου ὄνομα δέ ἐστι Σεύθης, ὁ αὐτός φησι ποιητὴς οὕτως,

— Ἰδιώτης μέγας
αὐτοῖς ὁ Σεύθης. Οἶσθα δ', ὦ βέλτισθ', ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρειν οὐδὲν δοκεῖ.
Οἱ πολέμιοι πάρεισιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει
στρατηγὸς ἕστηκ' ἄν, τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο·
πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος·
κινεῖ γὰρ ἀθρόος οὗτος· εἰσελήλυθεν
ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικὼς
τὸ δεῖπνον, ὁρμῆς μεστὸς ὤν, ἐκλελυμένος,
τηρῶν, πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις. Νόει
ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην.

V. 1 ἔφη inter ἰδιώτης et μέγας inserit A, qui σευήθης v. 2. Οἶσθα δ' ὦ pro οἶσθα ὦ Grotius, οἶσθας ὦ Piersonus ad Mœr. p. 283. V. 5 libri ἕστηκεν (ἕστηκε C) καὶ τό. Dedi ἕστηκ' ἄν : hoc bene habet; ἕστηκεν intolerabile in cæsura. V. 7 κινεῖ Grotius pro inepto πίνει. « Verbum ex re militari ductum. Polybius 2, 54 : αὖθις ἐκ ποδὸς ἐκίνει, ποιούμενος τὴν πορείαν, ὡς ἐπ' Ἀρκαδίας. » *Mein.* Ibidem libri præter B ἀθρόως. V. 9 ita Dindorf., ut primum voluit Meinek. (qui nunc ἐκλελεγμένος). libris ὢν desideratur. V. 11 ῥαχίαν AB; ῥαχείαν PVL. Ῥαχίαν recte Schweigh.

2.

Dicæarchus V. Græc. in Hudsoni Geogr. min. 2, p. 23 : ὅτι δὲ πᾶσα, ἣν κατηριθμήμεθα, Ἑλλάς ἐστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμῳδιῶν ποιητὴς Ποσ. μεμφόμενος Ἀθηναίοις, ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως,

Ἑλλὰς μέν ἐστι μία, πόλεις δὲ πλείονες·
σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
αὐτοῦ τιν', οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν.
Τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν
τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς (Ἕλληνας. hoc in libris forte neglectum est ante simile Ἕλληνος. *Both.*) Ἕλληνος ἀπογόνους ὄντας ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. « Thessalus aliquis, ut apparet, in terra Attica natum in his versibus alloquitur, aitque ut Attici ἀττικίζειν dici debeant, quum sua lingua utantur, ita ceteros Græcos ἑλληνίζειν. » *Salmasius* ad Solin. p. 100, F. Immo his verbis Græcus aliquis, cum Attico colloquens, hujus ineptiam reprehendit, Græci verba propria non ferentis, sed attica obtrudentis, eoque colloquii

EX INCERTIS FABULIS.

1.

— Magnus idiota
illis est Seuthes. Scis enim, optime,
a bono duce nihil differre videri *coquum*.
Hostes adsunt : alta mente præditus
dux consistit, rem accipit.
Hostis est omnis turba compotans;
movet enim hæc conferta : intravit
ad speratam ex quinque et decem diebus
cœnam, impetus plena, languida;
observans, quando aquam manibus allaturus sit aliquis. Cogita
turbæ talis æstum collectum.

2.

Græcia quidem una est; sed urbes plures :
tu quidem atticissas, si aliqua voce tua
uteris, nos autem Græci græcissamus.
Quid, adhærescens in syllabis et litteris,
agilitatem in fastidium vertis?

facilitatem impedientis. V. 4 αὐτοῦ τιν' Salmasius; vulgo αὐτοῦ τινες.

3.

Dicæarchus V. Græc., in Hudsoni Geogr. min. 2, p. 14 : ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαὶ) κατὰ τὸν κωμῳδιῶν ποιητὴν Ποσείδιππον

Ναοὶ δύ' εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα,
καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβου κλέος,
τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

V. 1 « fortasse νεώ. Ceterum non duo, sed tria Platæensium templa celebrat Pausanias 9, 3 et 4, Junonis, Minervæ, Cereris. V. 2 legebatur Σηράμβου. Unice vera hujus nominis scriptura est Σάραβος, quod ostendit versus dactylicus Achæi Ath. 4. p. 173, E : Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε. Eaque forma omnibus locis restituenda est, ubicunque cauponis istius Platæensis nomen Σάραμβος scribitur. V. 3 cum littore comparat Platæensium urbem propter solitudinem. Similiter Attius apud Cic. Ad Attic. 1, 18 : *non homo, sed littus, aer, et solitudo mera*, quanquam is de Lemno insula loquitur. 'Ελευθερίοις pro vulgato ἐλευθέροις restituit J. Vossius ad Scylac. p. 9. De Eleutheriorum festo, summa cum solennitate apud Platæenses celebrato, nota sunt omnia. » *E M.* V. Pausan. 9, 2, 6.

4.

Clemens Alex. Strom. 6, p. 264 Sylb., 744 Pott. : Ποσ.

Οὐδεὶς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὤν, οὐδὲ μέχρι τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν ἀτυχῶν.

Habet etiam Maximus Conf. 145, p. 231, et omisso auctoris nomine Stobæus Flor. 99, 14. V. 1 Stob. ἄλυπος. V. 2 idem οὐδὲ μέχρι τέλους. Max. οὐδ' ἄχρι τέλους. Clem. οὐδ' ἄχρι τοῦ τέλους. Ex his inter se collatis genuinam lectionem restituit Meineck. Tum πάλιν unus servavit Clem. V. 3 scripsi ἀτυχῶν. Legebatur mendo aperto εὐτυχῶν.

5.

Stobæus Flor. 14, 1.

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμὲ,
προσηγόρευον, οὐδὲ εἷς νῦν μοι λαλεῖ.

6.

Stobæus ib. 37, 14, in titulo περὶ χρηστότητος.

Διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίμους ἐκτησάμην
πολλοὺς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

« Pro τέχνην nescio an τύχην scribendum sit. » *Mein.*

7.

Stobæi Append. Flor. 4, p. 383 Lips.

Οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ νοεῖν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Versu 1 dedi νοεῖν. Libri ν et π confusis, ut alias non semel, ποιεῖν, quod abhorret a sequentibus.

8.

Athen. 1, p. 32, B : μυρίνης δ' οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ,

Λαιψηρὸς, ἄποτος ὁ μυρίνης, ὁ τίμιος.

Libri Διψηρὸς, ἄτοπος, etc.; apte Coraes ἄποτος : neque enim probantur vina levia et debilia. *Succulosum* vinum mirabatur etiam Mein., qui deinde malit ἄτονος, quod non raro dicitur de vino debili et languido, quale τὸν μυρίνην fuisse consentaneum est.

9.

Antiatticista p. 104, 19, κακοπρόσωπος · Ποσ.

10.

Harpocratio p. 98, 9 : ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ ε' μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσ. που ὁ κωμικός φησιν.

11.

Lex. Bekkeri Anecd. p. 350, 21, Ἄθετος : ὁ ἀποίητος. οὕτω Ποσ.

12.

Ib. p. 424, 25, Ἀπηλιώτης : ἐν τῷ π. καὶ ἀντή-

3.

Templa duo sunt *Platææ*, et stoa, et nomen,
et balneum, et Sarabi fama,
plerumque littus, Eleutheriis autem urbs.

4.

Nemo sine ærumnis vitam peregit,
homo natus, nec rursus ad finem usque
mansit infelix.

5.

Chlamidem omnes, ut videtur, non me,
compellabant : nunc nemo quisquam me alloquitur.

6.

Arte quidem notos sum nactus
multos, moribus autem plurimos amicos.

7.

Labor non est recte loqui, sed recte cogitare.
multi enim recte loquentes mente carent.

8.

Leve, nec potabile, est vinum myrteum, magni factum.

λιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ. « Dixit de his similibusque formis Lobeckius ad Soph. Ajac. 805. Pro ἐπηλὶς rectius ἔπηλις scriptum apud Suidam s. v. Ἀπηλιώτης et Ἔπηλις. V. Arcadium p. 31, 12. » *Mein.*

13.

Ib. p. 462, 25 : λέγεται δὲ αὐθέκαστα, καὶ τὰ αὐτόματα (αὐτόνομα? an αὐτογνώμονα?) καὶ σκληρά. Μένανδρός φησι « πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου τὸν τρόπον. » Ποσ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ ἐχρήσατο.

14.

Photius Lex. p. 459, 4, Προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ : ἀντὶ τοῦ ἠλλοτριώσατο. οὕτως Ποσείδιππος. Eadem Suidas. « Scribendum προσέκοψε τἀνθρώπῳ. » *Mein.*

15.

Gram. Crameri Anecd. Ox. 2, p. 277, 13, de duplicibus formis (θύον et θυός, ὁρίον et ὁρίος, κρίνον et κρίνος) disserens : καὶ παρὰ Ποσειδίππῳ

Τὸ τῆς ἐλάας δένδρον.

καὶ πάλιν παρ' Ἀριστοφάνει « τὰ δὲ δὴ δένδρη. »

16.

Photius p. 193, 18, Κύφωνες : ἱμάτια γυναικεῖα, ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσ.

17.

Pollux 3, 101 : καὶ τὸ ὄνομα παρὰ Θουκυδίδῃ (3, 20) οἱ ἐπίχαρτοι, ὡς καὶ οἱ καταγέλαστοι. τὸ γὰρ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα πονηρόν.

18.

Pollux 10, 140 : καὶ ξυρὸν καὶ ξυροδόχη, ὡς καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης (219) καὶ ὀνυχιστήρια δὲ λεπτὰ (recte παρὰ Bekker.) Ποσειδίππῳ. ὀνυστήρια.

Stephanus Byz. p. 154 : λέγεται βᾶρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσ., καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος. Ammonius p. 29 : βᾶρις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. Ubi Valcken. ὡς Ποσείδιππος, sive malis ὡς ὑπὸ Ποσειδίππου, non comicum h. l. intellegens Posidippum, sed epigrammatum scriptorem, quem etiam alio loco (v. Ζέλεια) ad partes vocat Stephanus.

XCVI.

DAMOXENUS.

Suidas : Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. (Hactenus etiam Eudocia Viol. p. 131.) τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν ἑνδεκάτῳ. Novæ comœdiæ poeta, quod colligas ex irrisione Epicuri Athen. 3, p. 101, F. Adæi quidem, mercenariorum ducis sub Philippo, Amyntæ filio (v. Athen. 12, p. 532, E) mentionem injicit Ath. 11, p. 469, A, sed ita, ut jam mortuus Adæus fuisse videatur. » *E M.*

I. ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

Athen. 11, p. 468, F : ἐλέφας· οὕτως ἐκαλεῖτο ποτήριόν τι, ὡς Δαμ. φησιν ἐν Αὐτὸν (ita cod. A pro vulgato αὐτῷ) πενθοῦντι,

α. Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἥκει φέρων
ὁ παῖς. β. Τί δ' ἐστὶ τοῦτο, πρὸς θεῶν; α. Ῥυτὸν
δίκρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας,
Ἄλκωνος ἔργον· προὔπιεν δέ μοί ποτε
ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος.

V. 3 Epit. χοᾶς, ut Eust. ad Iliad. p. 1286, 26 : κεῖται δὲ καὶ οὐδετέρως (ῥυτὸν) ἐν τῷ « Ἐλέφας ἐστὶ ῥυτὸν δίκρουνον, τρεῖς χωροῦν χοᾶς. » Hesychius, Ἐλέφας ... καὶ ῥυτὸν, τρεῖς χόας χωροῦν. « De elephante confer Epinicum Ath. 11, p. 497, A. De Alcone, nobili artifice, v. Pausan. 3, 14. V. 5. Adæus fuit sub Philippo Amyntæ filio dux mercenariorum, Alectryon ludibrii causa appellatus, non confundendus ille cum Bubasti urbis præfecto, qui vixit ol. 144 (ante Chr. nat. 203–200), vel cum Adæo Mitylenensi. Cypsela non Arcadiæ castellum dicere videtur, sed Thraciæ urbem, ut recte Schweigh., laudans Stephanum Byz. in Κύψελα, et Plinium H. N. 4, 11. Προὔπιεν fortasse est *donavit,* ut apud Stephanum Ath. 11, p. 469, A : τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, aliisque locis. » *E M.*

II. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Athen. 3, p. 101, F : ἐσθίειν παρακελεύεται τὰ καὶ τὰ, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμοξένῳ τῷ κωμῳδιοποιῷ μαγείρου, ὃς ἐν Συντρόφοις φησὶν

14.

Offendit hominem.

SE IPSE LUGENS.

a. Quodsi tibi non sufficit, elephantem adest afferens
puer. b. Quidnam hoc est, per deos? a. Poculum
bifons, quale tres congios capiens,
Alconis opus; donavit mihi olim
Cypselis Adæus.

— α. Ἐπικούρου δέ με
ὁρᾷς μαθητὴν ὄντα, τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ
ἐν δύ' ἔτεσιν καὶ μησὶν οὐχ ὅλοις δέκα
τάλαντ' ἐγώ τοι κατεπύκνωσα τέτταρα.
β. Τοῦτο δὲ τί ἐστιν; εἰπέ μοι. α. Καθήγισα.
Μάγειρος ἦν κἀκεῖνος, οὐχὶ δὴ θεός.
β. Ποῖος μάγειρος; α. Ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὦλιτήριε.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ ποιεῖν σοφώτερον,
ἦν τ' εὐχερὲς τὸ πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβὴν
ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
Διόπερ, μάγειρον ὅταν ἴδῃς ἀγράμματον,
μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνωκότα
καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες,
ὡς ἐκ διατριβῆς. Τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ὦ βέλτιστε σύ,
γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει· πάλιν
ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος, συνειδέναι,
ἰχθὺς ὑπὸ τροπάς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.
Αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακὸν
ἠλίβατον ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματι
ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι, μανθάνεις; τὸ δὲ
ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.
β. Τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; α. Τοιγαροῦν στρόφοι
καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τὸν κεκλημένον
ἀσχημονεῖν ποιοῦσι· παρὰ δ' ἐμοὶ τρέφει
τὸ προσφερόμενον βρῶμα, καὶ λεπτύνεται,
ὀρθῶς τε διαπνεῖ· καὶ γὰρ οὖν εἰς τοὺς πόρους
ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
« Χυμὸς, » λέγει Δημόκριτος, « οὐδὲν, φράγματ' ἂν
γενόμενα ποιῇ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν. »
β. Καὶ τῆς ἰατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.
α. Καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. Ἡ δ' ἀπειρία
τῶν νῦν μαγείρων κατανόει, πρὸς τῶν θεῶν,
οἷα 'στὶν, ἅλμην ὅταν ἴδῃς ἐξ ἰχθύων
ὑπεναντίων αὐτοῖσι ποιοῦντας μίαν,
καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντας εἰς ταύτην! λαβὼν
ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω,
κἀμοὶ κέχρησο. Τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι,
τῆς ἰδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης,
καὶ συμπλεκομένης οὐχὶ συμφώνους ἁφάς;
τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστιν εὐψύχου τέχνης,
οὐ τὸ διανίζειν λοπάδας, οὐδ' ὄζειν καπνοῦ·
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι.

COLUMNI.

— a. Epicuri autem me
vides discipulum sapientis, apud quem
duobus annis nec totis decem mensibus
ego quattuor talenta complevi.
b. Hoc autem quid sibi vult? dic mihi. a. Immolavi.
Coquus etiam ille fuit, non deus scilicet.
b. Qualis coquus? a. Natura omnis artis
genitrix est, genitrix, impure.
Nihil est praxi sapientius,
facileque fuerit negotium ei, qui hanc rationem
perspexerit: multa enim concurrunt.
Quare, si coquum vides illiteratum,
qui non excussit omnem Democritum
et Epicuri canonem, dimitte immictum,
velut e schola. Hoc enim scire debet,
optime tu, primum, quomodo differat
glauciscus hieme ab æstivo; tum rursus,
qualis circa Pleiadis occasum
et solstitium piscis sit utilissimus.
Mutationes enim et motiones malum
ingens hominibus afferunt conversione
nutrimentorum, (intelligisne?) itaque
justo tempore sumptum habet gratiam.
b. Quis hæc observat? a. Proinde tormina
et flatus exorti invitatum
dedecorant. Apud me autem alit
cibus appositus, et diluitur,
recteque exhalatur: quippe ad poros succus
pariter divisus omnes consistit.
« Succus, » inquit Democritus, « nihil est, si claustra
facta comedentem reddunt arthriticum. »
b. Etiam artis medendi particeps esse mihi videris.
a. Et quisque naturam callens. Sed, ignorantia
hodie coquorum, per deos, cognosce
qualis sit, quum videris, illos ex piscibus
nonnihil contrariis unam muriam facere,
et sesama ad eam atterere. Qui
horum unumquemque invenit, iis singulis oppedat,
et me utere. Quid enim adhuc fiat boni,
proprietate diversæ admixta
et dissonas chordas simul tangendo?
hæc perspicere est bene animatæ artis,
non patinas abluere, neque fumum olere:
equidem culinam haud ingredior.

β. Ἀλλὰ τί; α. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος·
πονοῦσι δ' ἕτεροι. β. Σὺ δέ; α. Λέγω τὰς αἰτίας,
καὶ τἀποβαῖνον· « ὀξὺ τὸ περίκομμ' ἄφες! »
β. Ἁρμονικὸς, οὐ μάγειρος! α. « Ἐπίτεινον τὸ πῦρ,
ὁμάλιζέ τ' ἐν τοῖς τάξεσιν· ἡ πρώτη λοπὰς
ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. » Νοεῖς
τὸν τύπον … β. Ἄπολλον! α. Καί τι φαίνεται τέχνη; —
Εἶτ' οὐδὲν εἰκῆ παρατίθημι (μανθάνεις;)
βρῶμ', ἀλλὰ μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.
β. Πῶς; α. Ἔστιν αὐτοῖς ἃ διὰ τεττάρων ἔχει
κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν·
ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα,
καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω·
ἐνίοτ' ἀφεστὼς παρακελεύομαι, « πόθεν
ἅπτει; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὅρα,
διάφωνον ἕλκεις· οὐχ ὑπερβήσει σοφόν; »
Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονὴν,
ἐμασᾶτ' ἐπιμελῶς, εἶδε τἀγαθὸν μόνος
ἐκεῖνος, οἷόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ
ζητοῦσι συνεχῶς, οἷόν ἐστ', οὐκ εἰδότες.
Οὐκοῦν, ὅ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δὲ,
οὐδ' ἂν ἑτέρῳ δοίησαν. Β. Οὕτω συνδοκεῖ.
Ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά· δῆλα δὴ πάλαι.

V. 5 καθήγισα Hermannus præf. ad Dracon. p. 25; vulgo καθήγησαι, libri καθήγησα. « Non hoc ille dicit, se quattuor talenta lucratum esse, sed consumpsisse in culina. Alter vero, quum quid hoc esset, κατεπύκνωσα, rogasset, de quo Epicuri verbo ad v. 61 disseruerunt interpretes, prior iste respondet καθήγισα, in fumum dissolutam esse pecuniam significans. » *Hermann.* V. 6 libri corrupte οὐκ ἤδει θεοὶ, quod verosimiliter restitui. V. 7 « ποῖος μάγειρος; *qui, malum, coquus?* » *Dobræus* Advers. p. 301, ποῖος, ut sæpe, indignantis esse monens. V. 8 libri fere ἐστιν et ὦ ἀλιτήριε. V. 9 οὐθὲν ibid. libri et πονεῖν, Reisig. Conj. p. 31, τοῦ 'πινοεῖν. V. 10 scribo ᾗ pro ἦν. Reisig. tentabat πᾶν τ' εὐχερές. V. 11 ἔχοντι L; ἔχοντα PV. Post versum 13 quæ legebantur, μᾶλλον δὲ κατέχοντα καταγέλα ὡς κενοῦ, ex interpretatione nata, cum Hermanno delevi. V. 14 libri μισθώσω σαφές, quæ correxerunt Grotius et Hermannus. « Verbo μινθῶσαι: eodem modo utitur Archestratus Athenæi 7, p. 285, B, τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις. Usitatius hoc sensu est προσπέρδειν. » *Mein.* V. 16 πρῶτον cod. D; ceteri πρῶτος. V. 19 τ' dedit C. V. 21 ἠλίβατον ἀνθρώποισιν Schweigh. et Porsonus; ἠλίβατόν ἐστ' ἀνθρώποις A; ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν VL. Deinde libri ἀλλοιώματα, quod apte correxi. V. 22 τροφαῖς Grotius. Libri τροπαῖς. V. 24 alteram personam immisi. Sententiam recte expressit Grotius : *Quotus ista quisque observat?* V. 28 pro διαπνεῖ P habet διὰ δείπνου. Deinde libri τοιγαροῦν. V. 29 C inverso verborum ordine ὁμαλῶς ὁ χυμός. V. 30 et 31 omittit C. Libri λέγεις, recte emendatum a Meinekio. Deinde iidem πράγματα, et ποιεῖ. Φράγματ', ἄν, quo alvus adstricta significatur, reponendum esse intellexi. De π et φ confusis ad Arist. Pluti v. 684. V. 34 ὁ φύσεως ἐντὸς, *naturæ cognitione imbutus,* coll. Budæi Comment. p. 179. V. 35 οἷα 'στὶν Grotius; libri οἵαν τὴν, iidemque ὀσμὴν pro ἅλμην, quod aptissime posuit Meinek.; minus apte Reisig. tentabat δεσμήν. V. 36 libri αὐτοῖσιν. Deinde ποιοῦντας Schweigh.; libri ποιούντων. V. 37 probabiliter Reisig. ἐπιτρίβοντας. V. 39 libri ὥς μοι κέχρησαι. Meinek. et Dobræus ὥς μοι κεχάρισαι. Verosimilius ego χἀμοὶ κέχρησο. V. 41 antiquiores libri συμπλεκομένας. Vocem ἀφαὶ ex musicorum arte adscitam isse, observat Petitus.

b. Quid igitur? a. Observo prope sedens;
aliique opus faciunt. b. Et tu? a. Dico causas,
et eventum : « acutum minutal amove! »
b. Harmonicus, non coquus! a. « Intende ignem,
et æqua in ordinibus « prima patina
non fervet consone ceteris. » Cognoscis
typum… b. Apollo! a. Et aliquid esse apparet ars?
— tum non temere (intelligisne?) appono
cibum, sed mixtis omnibus symphoniace.
b. Quomodo? a. Sunt horum, quæ concordant,
per quatuor, per quinque, rursus diapason;
hæc refero ad ipsa intervalla,
statimque appositis apte necto;
interdum absistens moneo : « cui adjungis?
cur hæc miscere cogitas? cave :
διάφωνον trahis. non migrabis rectum? »
Epicurus ita complebat voluptatem,
manducabat attente; sciebat solus
ille, quid bonum sit; isti autem in Stoa
quærunt continuo quale sit, nescientes.
Igitur, quod quidem non habent neque cognoscunt,
alii non tradiderint. b. Tecum sentio.
Mittamus igitur reliqua : dudum scilicet manifesta.

V. 44 τοὐπτάνιον Valcken. pro τοὐπτάνειον AP. V. 45 ἀλλὰ τί; Schweigh.; qui et personarum vices distinxit. Vulgo ἀλλά τι θεωρῶ, etc. V. 46 sic Casaub. Libri πονοῦσι δ' ἕτεροι, σοὶ δὲ λέγω τὰς αἰτίας. V. 47 « in cibis quid fuerit περίκομμα, notum est; sed videtur illud etiam musicum fuisse vocabulum, quoniam non credibile est, propter unum illud ὀξὺ coquum nostrum ab altero interlocutore harmonicum vocari. Eadem ambiguitate Athenio Samothrac. 31 (Athen. 14, p. 661, B) : περικομματίῳ διεγίγγρασ' ὑποχρούσας γλυκεῖ, ubi vide quæ annotavi. Pro ἄφες nescio an ἄνες scribendum, et versu sequente ἐπίτεινον a verbis τὸ πῦρ separandum sit, ut hoc dicat : *nimium acutus sonus est; remitte; rursum intende.* » *E M.* V. 49 libri ὁμαλίζαιτε τοῖς στάχεσιν, sine ἡ. Τάξεσιν procul dubio dixit Dam. V. 50 ταῖς Casaub., τοῖς cod. C; ceteri τούς. V. 51 « *tenesne formam et rationem præceptorum meorum?* Sic apud Longinum Subl. 13 τὸν τύπον οὐ ἀγνοεῖς de forma et more scribendi Platonis accepit Toupius, collato hoc loco et Synesio Epist. 67. » *Schweigh.* Personas distinxit Meinek. : *et videtur tibi ars mea aliquid præclarum esse?* Hoc placuit. V. 52 libri οὐθέν. V. 54 vulgo πῶς ἔστιν αὐτοῖς etc. Distinxit orationem Jacobsius. Αὑτοῖς, h. e. ἀλλήλοις. V. 58 Hermannus Doctr. metr. p. 131, ἐνίοτ'. Vulgo ἐνίοτε δ'. V. 60 διάφωνον ἕλκειν haud dubie musicæ artis dictio est. Ibid. libri ὑπερβήσηι. V. 61. « Verbo καταπυκνοῦν (ex musicorum ratione desumpto, ut docuit Meibomius ad Diog. Laert. 10, 142), ipse Epicurus usus est, de voluptate loquens in κυρίαις δόξαις num. 9 : εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή, etc., ubi vide quæ post Meibomium monuit Kuhnius ad Diog. Laert. 2, p. 554 ed. Men. Eodem respexit Alciphron Ep. 3, 55, quum τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου dixit, scil. *condensationem, perfectionem undique absolutam completamque voluptatis.* Cf. apud Laert. proxime sequentem Epicuri sententiam 10, 142, n. 10, quam expressit Cicero De fin. 2, 7. » *Schweigh.* V. 66. libri οὕτω σοι δοκεῖ. Correxit Mein.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 15, B : ἐφρόντιζον δ' εὐρυθμίας οἱ σφαιρίζοντες. Δαμ. γοῦν φησι

— Νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἰς
ἐτῶν ἴσως . . . . ἑπτακαίδεκα,
Κῷος (θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἡ νῆσος φέρειν),
ὃς ἐπεί ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις,
ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν, ἢ διδούς, ἅμα
πάντες ἐβοῶμεν . . . . .
ἡ δ' εὐρυθμία, τό τ' ἦθος, ἡ τάξις θ', ὅσα
ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο,
πέρας τι κάλλους, ἄνδρες, οὔτ' ἀκήκοα
ἔμπροσθεν οὔθ' ἑόρακα τοιαύτην χάριν.
Κακὸν ἄν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
ἔμεινα · καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Versu 2 Meinekio addendum videtur γενόμενος. V. 6 Porson. supplebat ὥσπερ ἐκ κελεύσματος. V. 7 ante Porson. ἥ τε (δὲ BC) τάξις ὅση. Postremum ipse correxi. V. 8 ante Casaub. λέγειν ἢ πράττειν. V. 9 τι Pors., vulgo ἔτι. Cod. C τέρας.

XCVII.

CRITO.

« Novæ comœdiæ poetam hunc fuisse docet Pollux 9, 15, cum una cum Theophilo τοῖς νεωτέροις accensens. » *E M.*

I. ΑΙΤΩΛΟΙ.

Pollux 9, 15 : παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξεστι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενόν (scrib. παρεχομένων) τινα τῶν νεωτέρων Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ εἰρηκότα « Εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ. » καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς,

Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἡ παρεμβολή.

Sic editi. In Mss. quæ post παρεχόμενον etc. sequuntur, ita contracta leguntur : τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ Δίφιλος, καὶ Κρίτων.

II. ΜΕΣΣΗΝΙΑ.

Pollux 10, 35 : ἀλλὰ καὶ σκίμπους τῶν ἔνδον

EX INCERTA FABULA.

Juvenis quidam pila ludebat
annorum fere.... septemdecim,
Cous (deos enim hanc insulam gignere apparet),
qui quum forte adspiciebat considentes,
vel capiens pilam, vel dans, simul
omnes exclamabamus,.. .
eurythmia enim, et mos, et ordo, quæ
in agendo atque dicendo conspicua erant,
summa quædam *fuit* venustas, viri, neque audivi
antea de tali, nec vidi tantam gratiam.
Malum aliquod majus habuissem, si diutius
mansissem; et nunc etiam non videor mihi sanus.

ÆTOLI.

Ibi enim nobis sunt castra.

σκευῶν, ὃς καὶ ἀσκάντης ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σκιμπόδιον ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνίᾳ, καὶ τῷ Ῥίνθωνος Τηλέφῳ, καὶ κράβ6ατον εἰρῆσθαι λέγουσιν.

III. ΦΙΛΟΠΡΑΓΜΩΝ.

Athen. 4, p. 173, B: Κρίτων δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμονι παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Δηλίους διὰ τούτων,

Φοίνικα, μεγάλου κύριον βαλαντίου,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
κἀφορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,
εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἤθελησ' ἐκ Πειραιῶς,
πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
οὗτος τρία μόνος ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ,
εὔοψον ἀγοράν, παντοδαπὸν οἰκοῦντ' ὄχλον,
αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Δηλίους.

Sententiam priorum versuum ita indicavit Schweigh.: « Opulentum mercatorem Phœnicium parasitus, homo luxuriosus et alios luxuria perdens, eo redegerat, ut ob contractum æs alienum portu solvere non posset. » Libri v. 4 καὶ φορμιῶσαι, h. e. κἀφορμιῶσαι, καὶ ἐφορμιῶσαι, *appellere.* Formam Πειραεὺς servavit inscriptio navalis Bœckhii *Urkunden*, p. 439, 30, a Mein. citata cum Dracone Straton. p. 75, 24. V. 6 μόνος pro μόνον Casaub. V. 8 τοῦ θεοῦ, Apollinis, deo consecratos et ejus tutela fretos.

XCVIII.

DEMETRIUS.

Comicorum duorum hujus nominis recentior, ut videtur: v. Mein. Hist. crit. Com. p. 264.

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ.

Athen. 9, p. 405, E: καταφρονεῖς, ὅτι μάγειρός εἰμι, ἴσως, [ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγώ] κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὃς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρεοπαγίτῃ ταῦτ' εἴρηκεν,

Ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγώ,
οὐδεὶς ὑποκριτής ἐσθ' ὅλως εἰργασμένος·
καπνιζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη.
Ἀβυρτακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην·
παρ' Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ' ἐγὼ
τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
Τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα· Λαχάρους τινός,
ὅτ' ἦν ὁ λιμός, ἑστιῶντος τοὺς φίλους,
ἀνάληψιν ἐποίησ' εἰσενέγκας κάππαριν.

V. 3 « καπνιζομένην τυραννίδα vocat artem coquinariam, utpote inter culinæ fumos versantem et imperium exercentem. Ibid. libri αὕτη ἐσθ'. V. 7 de Lachare, impotentissimo Athenarum tyranno, quem Demetrius expulit, veterum scriptorum loca composuit Wyttenbach. ad Plutarchum De S. N. V. p. 71. Ejusdem, puto, hominis libidines indicabant, qui pudenda muliebria λαχάρας dicebant. Hesychius v. Ἀριστόδημος: Φορμισίους δὲ (scil. ἔλεγον) τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, καὶ βασιλείδας, καὶ λαχάρας (i. e. Λαχάρεις)· » *E M.* Temere Schweigh. hæsit in τινός, *cujusdam*, de quo latino Gesnerus in Thesauro L. L.: « dicitur sæpe de hominibus obscuris, ignotis, *contemptis*. » Notum τὶς ironicum: atqui cognata est ironia contemptui. Mireris igitur, hanc significationem τοῦ τις deesse in lexicis vulgaribus. Contemptus sane fuit et subobscurus iste Lachares Athenis. V. 8 de hac fame constat ex Plutarchi Demetr. 33. V. 9 « ἀνάληψιν recte Schweigh. interpretatur *refectionem e morbo aut virium defectione*. Itaque gloriatur coquus se debilitatas convivarum vires cappari artificiose apparata resuscitasse. » *Mein.*

XCIX.

DIOXIPPUS.

Suidas: Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ Ἀντιπορνόβοσκος, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι. « Eadem Eudocia Viol. p. 132, nisi quod pro Dioxippo Dexippum nominat, ut item Suidas v. Κωρυκαῖος: unde Fabricius Bibl. Gr. 2, p. 436, Dexippum inter comicos poetas recensuit. Διαδικαζομένων, quam ex Athenæo petierit Suidas, nullum hodie vestigium superest. » *E M.*

I. ΑΝΤΙΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Athen. 3, p. 100, E: μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντιφάνης. Διώξ. δ' ἐν Ἀντιπορνοβόσκῳ

CURIOSUS.

Phœnicem, magni marsupii dominum,
postquam in portu a navigando prohibui,
duasque naves manere coegi,
in Delum proficisci e Piræeo volui,
ab omnibus accipiens, parasito locum
hunc solum tria bona possidere quæ præbeat,
forum opsoniis plenum, omnigenam incolarum [turbam,
ipsos parasitos dei Delios.

Οἵων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν!
ἤνυστρα, μήτρας, χόλικας.

« Μουσικὰ βρώματα dicit *cibos concinnos, elegantes*. Nicomachus Ilith. v. 9 : ὄψον σκευάσαντα μουσικῶς. Euphron fragm. inc. fab. 1, 6: ἅλας δοὺς μουσικῶς. Plutarchus Mor. p. 127, B : μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον, etc. » *Mein.*

II. ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Fabulosos historicos poetam in hoc dramate risisse statuit J. G. Vossius.

Athen. 3, p. 100, F : μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντιφάνης. Διώξ. δ' ἐν Ἱστοριογράφῳ,

Τὴν στοὰν διεξέπαιεν Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο
κρεμαμένας δείξας, « ἐκείνων πέμπε, » φάς
(τ') « ἐάν (γ') ἴδῃς! »

V. 1 libri διεξέπαιον, correxit Casaub. V. 2 φὰς Dindorf.; libri φής. Sed etiam ἐκείνων scribendum fuit pro ἐκεῖνον, et φάς τ', ἐάν γ' ἴδῃς pro φάς, ἐὰν ἴδῃς.

III. ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Photius p. 199, initio, et Suidas v. Κωρυκαῖος : οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Δ. Θησαυρῷ,

— α. Μὴ κατακούσειεν δέ μου
ὁ Κωρυκαῖος. β. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα,
σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν.

De Corycæo v. ad Menandr. fr. 2 Ἐγχειριδίου. V. 1 libri δέμας, quod correxit Kuster. V. 3 sic Toupius; vulgo κατακ. ἔνδοθέν σου.

IV. ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 11, p. 472, B : θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος, καὶ Δ. ἐν Φιλαργύρῳ,

α. Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεία 'στί
μοι...
β. Εὖ οἶδα· α. Καὶ τῶν Ῥοδιακῶν· ἥδιστα
γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων, ἐσχέας, ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

V. 2 Athen. 11, p. 496, F : μνημονεύει αὐτῶν (τῶν Ῥοδιακῶν) καὶ Δ. ἐν Φ. V. 3 ἐκχέας Porsonus. Libri αἴσχεα. Coraes bene ἐσχέας.

2.

Athen. 11, p. 502, D, de ψυκτῆρι poculo agens : Δ. Φ.

Παρ' Ὀλυμπίχου δὲ Θηρικλείους ἔλαβεν ἕξ,
εἶτα δύο, τοὺς ψυκτῆρας.

Pro ἓξ εἶτα τοὺς libri ἐξιτάτους, quod correxit Casaub. : sed ob numeros δύο τούς, non τοὺς δύο scribendum erat.

C.

STEPHANUS.

« Antiphanis, aut Alexidis filius; illud probabilius, quum Anonymus de Com. p. xv, de Antiphane disserens, dicat τῶν δὲ κωμῳδιῶν τινας καὶ ὁ Στέφανος ἐδίδαξεν. Scripsit *Philolaconem*, cujus fabulæ argumentum titulus indicat : scilicet plurimi tum inter Athenienses exstiterunt, qui, ut erant peregrinarum rerum avidissimi, ita demum sibi egregie placerent, si Spartanorum mores imitarentur, de quibus vide Aristoph. Av. 1182 seqq., et ann. ad Plut. 84; item Antiphanem Archonte ap. Athen. 4, p. 143. Plutarchus Phoc. cap. 10 : ἦν τις, Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος, λακωνιστὴς πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεί, καὶ σκυθρωπάζων. » *E M.*

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ.

Athen. 11, p. 469, A, Ἔφηβος : τὸ [καλούμενον] ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος. Στέφανος δ' ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνί φησι

α. Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά.
β. Καινόν τι τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον;

LENONIS ADVERSARIUS.

Qualia vero cupit edulia, quam musica!
abomasa, matrices, intestina crassa.

HISTORIARUM SCRIPTOR.

Stoam percutiebat Amphicles, matrices duas
monstrans suspensas, dicensque « Harum mitte, si
videris! »

THESAURUS.

— a. Ne vero me audiat
Corycæus. b. Enimvero audivi,
exeuntem te secutus.

AVARUS.

1.

a. Thericleo magno mihi opus est....
b. Sat scio. a. Et Rhodiacis : suavissime enim
e talibus poculis infusa
bibere consuevi.

2.

Ab Olympicho autem sex Thericlea sumpsit;
tum duo, psycteres.

LACONUM STUDIOSUS.

a. Huic rex propinabat pagum quendam.
b. An novum quoddam hoc est poculum?

Σ. Κώμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.
β. Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὅλος ἀπηνέχθην ἐγὼ
καὶ τοὺς ἐφήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

V. 1 Pierson. ad Mœrin p. 302 : τούτῳ δὲ προὔπιεν ὁ βασιλεύς. Ego scribo τ. δ' ὁ βασιλεὺς προὔπιεν κ. τ. V. 2 libri τί νῦν τοῦτο, ubi νῦν delevit Jacobsius. Hanovius καινόν τι νῦν τοῦτο γέγονεν ποτ. V. 3 Thuriam Schweigh. intelligit Messeniacam. V. 4 libri εἰς τὰς δ' ὁδιακός. Correxit Adamus. « Verbum ἀπηνέχθην non in eam sententiam accipio, quam ita expressit Villebrunius : *je n'ai de passion que pour les vases de Rhode;* sed ita ut, quum Sosia de propinatione loquutus esset, alter fateatur, se ad illud verbum nihil aliud nisi potoria vasa cogitare. » *Schweigh.*

CI.

STRATO.

Suidas, et Eudocia Viol. 385 : Στράτων, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Φοίνιξ. Hanc fabulam Meinek. eandem putat quam Φοινικίδην appellat Athen. 9, p. 382, C (ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος ἐν τῷ Φοινικίδῃ,) « ubi Koppiers. Observ. p. 24, et Villoison. Proleg. ad Apollon. Lex. p. 22, quum passim Strattidis in Stratonis nomen abiisse viderent, pro fictitio habentes Suidæ Stratonem, apud Athen. quoque Strattidis nomen reponendum esse statuerunt, et Vill. quidem ita, ut etiam Φοινικίδῃ in Φοινίσσαις, quæ nota est Strattidis fabula, mutandum existimaret. Sed de Strattide, vel alio poeta antiquæ comœdiæ, ne cogitemus, plura in ipso fragmento illo insunt quæ prohibeant : ut enim Philetæ commemorationem omittam, quis non miretur in antiqua comœdia coqui personam in scenam produci? his adde frequentem (v. 2, 15, 16, 41) in carmine tam brevi usum formæ οὐδὲ εἷς pro οὐδείς, apud veteres Atticos longe rarissimæ : v. Porson. præf. Hecubæ p. 36 et Dind. ad Ar. Ran. 95. Bene igitur habet Stratonis nomen, quem cur negemus Comicum fuisse, etsi non mediæ classis secundum Suidam, sed novæ, quum Philetas versu 43 commemoratus, non possit diversus censeri a celebri grammatico et poeta Coo, qui floruisse videtur olympiade 120 (ante Chr. nat. 299-296) » *E M.*

ΦΟΙΝΙΚΙΔΗΣ.

Athen. 9, p. 382, C : καίτοι καὶ ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνα ἀναδησαμένων, Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὡς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος ἐν Φοινικίδῃ· περὶ οὗ τοιαῦτα λέγει ὁ μεμισθωμένος,

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἕν, μὰ τοὺς θεούς,
ὅσ' ἂν λέγῃ, συνίημι· καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος πάρεστιν· ὡς εἰσῆλθε γάρ,
εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
« Πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε. » —
« Ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾷς.
Τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γιγνώσκειν δοκεῖς;
οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γάρ, νὴ τὸν Δία,
ἔστι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν. » —
« Οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμὼν οὐδεὶς ὅλως; » —
« Οὐχ οἴομαί γε Δαιτύμων· » ἐλογιζόμην,
« ἥξει Φιλῖνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα » κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην·
οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι Δαιτύμων.
« Οὐδεὶς παρέσται, φημί. » — « Τί λέγεις; οὐδὲ εἷς; »
σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,

Sos. Pagus scilicet quidam est prope Thuriam.
b. Ad Rhodiaca *pocula* et molestos ephebos,
Sosia, ego totus abreptus fui.

PHOENICIDES.

Sphingem masculum, non coquum, in domum
recepi : prorsus enim nihil, per deos
quæ loquitur, intelligo : novis vocabulis
inventis adest : ut enim intravit,
statim rogavit, magnis me oculis adspiciens :
« Quot μέροπας ad cœnam vocasti? dic. » —
« Ego μέροπας ad cœnam vocavi? deliras.
Istos μέροπας me cognoscere putas?
nemo aderit; nempe hoc, per Jovem,
superest, ut μέροπας ad cœnam vocem? » —
« Nullus igitur omnino aderit δαιτυμών; »
« Δαιτύμων: non opinor. » Enumerabam :
« veniet Philinus, Moschion, Niceratus,
hic, ille; » nominatim eos appellabam,
neque ullus in iis fuit mihi Δαιτύμων.
« Nullus aderit, inquam » — « Quid ais? nullus? »
vehementer succensuit, velut injuriam passus,

εἰ μὴ κέκληκα δαιτυμόνας. « Καινὸν πάνυ!
« οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον' ; » οὐκ ἔφην ἐγώ.
« Βοῦν δ' εὐρυμέτωπον ; » — « Οὐδὲ βοῦν ἄν, ἄθλιε. » —
« Μῆλα θυσιάζεις ἄρα ; » — « Μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ·
οὐδ' ἕτερον ἄλλων, προβάτιον δ'. » — « Οὐκοῦν, ἔφη,
τὰ μῆλα πρόβατα, μανθάνεις ; » — « Οὐ μανθάνω
(τοῦτ', οὐδὲ) τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι·
ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
« Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα.... » — « Καὶ μάλα
ἐξῆν, ὃ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν·
ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο, πρὸς τῆς Ἑστίας ; » —
« Κατ' ἐκεῖνον ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι·
Ὁμηρικὸς γάρ. » — « Διανοεῖ μ' ἀπολλύναι ; » —
« Οὕτω λαλεῖν εἴωθα. » — « Μὴ τοίνυν λάλει
οὕτως παρ' ἐμοί γ' ὤν. » — « Ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
δραχμὰς ἀποβάλω, φησί, τὴν προαίρεσιν;
τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο. » — « Τοῦτο δ' ἐστὶ τί ; » —
« Κριθαί. » — « Τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκὰς λέγεις ; » —
« Πηγὸς πάρεστι ; » — « Πηγός ; οὐχὶ λαικάσει,
ἐρεῖς σαφέστερόν θ', ὃ βούλει μοι λέγειν ; » —
« Ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ, φήσ'. Ἅλας φέρε·
τοῦτ' ἔστι πηγός. Ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα. »
— Παρῆν· ἔθυεν, ἔλεγέ τ' ἄλλα ῥήματα
τοιαῦθ', ἅ, μὰ τὴν Γῆν, οὐδὲ εἷς ἤκουσεν ἄν,
μίστυλλε μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς, ὥστε με,
τὸ τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίον,
σκοπεῖν, ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων·
πλὴν ἱκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν,
ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε· τὸν δ' οὐκ ἂν ταχὺ
ἔπεισεν ἡ Πειθώ, μὰ τὴν Γῆν, οἶδ' ὅτι.

Ex his versus 1-3 cum initio quarti Philemoni tribuuntur ab Athenæo 14, p. 659, B. V. 3 pro ὅσ' ἂν λέγῃ Philemo ὥνπερ λέγει. Ibidem pro καινὰ ABC κενά. V. 4 Philemo γάρ ἐστι. V. 7 qui coquum conduxit, hic aves meropes intellexit. Χολᾷς, dictum pro μελαγχολᾷς, qui recentiorum usus est. V. 18 δαιτυμόνα PL; δαιτυμώνα V; δαιτυμόνας ABC. Ibid. σκαιὸν PVL; καινὸν AC; καὶ οὐ B. V. 19 malo θύεις ἄρ' οὐδ' ἐρυσ. Ἐρυσίχθονα recte bovem intelligunt: cf. Lobeck. Aglaoph. p. 856. V. 20 libri οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε. Sed glossema videtur esse θύω. V. 21 ἐγὼ μὲν οὔ PVL; omittunt οὔ ABC. V. 22 scripsi οὐδ' ἕτερον ἄλλων. Libri mendose οὐδέτερον αὐτῶν. De confusis ἄλλος et αὐτὸς ad Thuc. 6,

quod non vocassem δαιτυμόνας. « Plane novum!
igitur ne ἐρυσίχθονα quidem immolas? » negavi ego
« At βοῦν εὐρυμέτωπον ; » — « Nec bovem miser. »
« Ovesne igitur sacrificas? » — Per Jovem, non ego quidem,
nec quidquam aliorum *animalium* sed προβάτιον. » — « Atqui, inquit,
oves sunt πρόβατα, intelligisne? » — « Non intelligo
hoc, neque horum quidquam, nec volo :
subrusticus sum : quare simpliciter mecum loquere. » —
« Homerum non nosti dicentem . . » — « Sane illi
licuit dicere, quod vellet, coque ;
sed quid hoc ad nos, per Vestam! » —
« Secundum illum audi nunc etiam reliqua :
Homericus enim sum. » — « Enicare me cogitas? » —
« Ita loqui soleo. » — « Ne tu igitur ita
loquere apud me. » — « At propter quattuor
drachmas studium *meum*, inquit, repudiem?
οὐλοχύτας huc affer. » — « Hoc autem quid est? » —
« Hordea. » — « Cur igitur, insane, perplexa loqueris? » —
« Adestne πηγός? » — « Πηγός? non pædicaberis?
dicesne clarius, quod mihi dicere vis? » —
« Improbus quidem es, senex, inquit. Sales affer :
hoc est πηγός. Sed ostende malluvias. »
Aderant : immolavit, aliisque ejusmodi vocabulis
usus est, quæ, per Terram, nemo audiverit,
μίστυλλε μοίρας, δίπτυχα, ὀβελούς, ita, ut ego,
Philetæ libro sumpto,
quærerem, quid singula verba significarent :
sed rogabam eum, ut morem mutaret,
et humane loqueretur ; quod tamen
huic, per Terram, ne Suada quidem facile persuasisset, sat scio.

31. V. 23 sic Dobræus Adv. 2, p. 322. Vulgo πρόβατ' ... οὐ μανθάνω. Epitome hæc inde a verbis οὐκοῦν ἔφη usque ad v. 30 ita contraxit : οὐκ οὖν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατα ὅμηρος (ὅμηρον epit. Hœsch.) οὐκ οἶσθα λέγοντα. ὁμηρικῶς γὰρ διανοῇ (leg. διανοοῦ). V. 24 lacunam verosimiliter explevi. Casaub. ἔγωγε τούτων. Meinek. τούτων ἁπάντων. V. 26 pro οἶδας. cod. B οἶδα. V. 27 sic Coraes; βούλει τῷ μάγειρ' (μαγείρῳ B) PVL. βούλετ' ὦ μάγειρ' Casaub. V. 30 Ὁμηρικὸς γὰρ, ut sint coqui verba, Dobræus. Vulgo Ὁμηρικῶς γὰρ διανοεῖ etc. V. 33 ἀποβάλω Dindorfius : libri ἀποβαλῶ. V. 34 τὰς οὐλ. φέρε δεῦρο affert Eust. p. 1476, 48. V. 36 librorum λεκὰς εἶ correxit Coraes, qui sic : « λαικάσει, respondens illud ei quod effutire apud nos solent homines impuri et ἀνάγωγοι, dicentes *allez vous faire f.*, ut patet ex sequente coqui sermone, ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ. » V. 39. « Mirum est πηγὸς apud Homerum de *sale* usurpatum dici. Homerus arietem denso vellere præditum dixit πηγεσίμαλλον, equos robustos et torosos πηγοὺς, et maris undam tumescentem, et quasi compactam, κῦμα πηγόν. Itaque Strato fortasse alius poetæ locum in animo habuit, qui ἅλα πηγὸν, *marinam aquam concretam*, sal marinum dixerat. » *Mein.* V. 40 pro παρῆν A habet παρ' ἦν. Scripsi ἔλεγέ τ'. Asyndeto importuno libri ἔλεγεν. V. 42 Casaub. μίστυλλε pro μίστυλλα secundum illud Homericum μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα. « Quod etiam ὀβελὸς glossematicis vocabulis accensetur, non mirandum est, quum Attici *veru* non ὀβελὸν, sed ὀβελίσκον, dicere soleant. » *Schweigh.* V. 43 libri τῶν τοῦ Φιλητᾶ ... βιβλίων. V. 45 libri ἱκετεύω γ'. Correxit Porsonus. Idem pro ἤδη scripsit ἤθη, quod probo cum Dindorfio.

CII.

THEOGNETUS.

« Suidas : Θεόγνητος, κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φάσμα ἢ Φιλάργυρος, Κένταυρος, ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπν. Similiter Eudocia Viol. p. 232; qui unde *Centauri*, quæ Lyncei fabula fuit, notitiam hauserint, non apparet. Hunc qui Thessalum dicit, Harlesius Bibl. Gr. 2, p. 500, cum comico poeta confundit alium scriptorem, cui fuerunt qui Orphei λόγους ἱεροὺς tribuerent. In Φιλοδεσπότῳ ridet Pantaleontem, qui quum Theopompo fabulæ ansam dederit, facile suspiceris, Theognetum, nisi antiquæ comœdiæ, certe mediæ antiquioribus poetis accensendum esse. Sed loquitur Th. de Pantaleonte, tanquam de mortuo : itaque propter Stoicorum irrisionem in fragmento apud Athen. 3, p. 104, B, cum recentioribus Comicis adnumerandum putavi. E Φάσματι Mostellariam, passim Phasma dictam (v. Nic. Loensis Epiphyll. 5, 20), expressisse Plautum, verosimile videbitur argumentum ejus fabulæ consideranti. » *E M.*

I. ΦΑΣΜΑ ἢ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Athen. 3, p. 104, B : πρὸς οὓς καὶ Θεόγνητος (C Θέογνις) ἐν Φάσματι ἢ Φιλαργύρῳ φησὶν ἐκ τούτων,

Ἄνθρωπ', ἀπολεῖς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς·
« ἀλλότριόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ, πάχνη·
σοφία δ' ἴδιον, κρύσταλλος· οὐδεὶς πώποτε
ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'. » Ὦ τάλας ἐγὼ,
οἵῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν!
ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα·
ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία·
πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν,
οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Postremos quinque versus idem Athen. habet 15, p. 671, B. V. 2 quod libri post νοσεῖς addunt, ἐρεῖς, delevit Grotius. Idem v. 3 πάχνη pro πάχνης. V. 4 equidem scribo σοφίας, ut dicatur κρύσταλλος σοφίας. Facile σ perierit post α litteram similem. V. 6 Philoxeni ex Cyclope versum « οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν » (scribo συγκαθεῖρξέ με) Meinek. observat hic imitatione expressisse Theognetum. V. 8 ἀνέστροφεν pro ἀντέστροφεν Porsonus. V. 9 « Compara Philemon. Milit. 1 : ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λαλεῖν. Quibus multa similia comparant Davisius ad Cicer. Tusc. 3, 26, et Valck. ad Callim. Eleg. p. 299. » *E M.*

II. ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ.

Athen. 14, p. 616, A : Πανταλέοντος δὲ μνημονεύει Θ. ἐν Φιλοδεσπότῳ,

---

SPECTRUM vel AVARUS.

Mi homo, enicas me : Pœciles enim
stoæ sermunculis plenus ægrotas :
« alienum quiddam ab homine sunt divitiæ, pruina;
proprium autem sapientia, glacies : nemo unquam
hanc adeptus amisit. » O me miserum,
qualem contubernalem dæmon mihi dedit philosophum!
sinistre didicisti, infelix, litteras :
perverterunt vitam tuam libelli :
philosophatus es, terram et cœlum compellans,
tua dicta nihil curantes.

Ὁ Πανταλέων μὲν οὗτος αὔτως τοὺς ξένους
τούς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν
ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελάσαι χάριν,
ἰδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

De Pantaleonte plano Meinek. dixit in Hist. crit. p. 241. V. 1 libri μὲν αὐτὸς αὐτοὺς τ. ξ., quod correxi. V. 2 τοὺς δ' codd. PVL.

HERI AMANS.

Pantaleon quidem hic temere peregrinos et eos quibus incognitus erat, decipiebat, plurimaque fere crapula absumpsit ridendi causa, propria quadam excogitata sibi garrulitate.

COMICORUM INCERTÆ ÆTATIS RELIQUIÆ.

CIII.
ALEXANDER.

« In titulo apud Bœckh. Corp. inscriptt. vol. 1, p. 765, commemoratur Alexander, Aristionis filius, Atheniensis, in Charisiorum certamine Ochomeni, Bœotiæ urbe, victor. Ea inscriptio quum ex probabili computatione Bœckhii ad ol. 145 (ante Chr. nat. 199-196) pertineat, vix a me impetro, ut hunc eundem esse putem Alexandrum, cujus Διόνυσον, Πότον, Τιγόνιον, et Ἑλένην, ad partes vocant schol. Iliad. 9, 216, Athen. 4, p. 170, E; 10, 496, C, et Attiatt. p. 96, 33 : siquidem ex titulis illis probabiliter efficias, Alexandrum mediæ comœdiæ poetam fuisse. Αἰπόλους Suidas Alexidi tribuit, neque de Helena res ita certa est, ut nihil dubitationis relinquatur, » etc. *E Mein.* Hist. crit. p. 487 sq.

I. ΑΙΠΟΛΟΙ.

Zenobius Cent. 6, 11. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον : μέμνηται ταύτης Ἀλ. ἐν Αἰπόλοις.

II. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Schol. Ven. ad Iliad. 1, 216 : ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρῇ ἰωνικῶς· ἀττικὸν δὲ χρῇ, ὡς Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ,

Ἰδοὺ κάτοπτρον! εἰπέ μοι, τούτῳ τί χρῇ.

Codex εἰπέ μοι τί χρῇ τούτῳ; correxit Hermannus Doctr. metr. p. 145. « Ceterum Dionyso illa dici videntur, cujus in apparatu luxuriæ speculum commemorat etiam Æschylus apud Aristoph. Thesm. 140 : τίς δὴ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία; Cf. Welckeri Append. Trilog. p. 108. » *Mein.*

III. ΕΛΕΝΗ.

Antiatticista p. 96, 33, Εὐορχησία : Ἀλ. Ἑλένῃ. Meinek. ad *Anaxandridem* referendum conjecit.

IV. ΠΟΤΟΣ.

Athen. 4, p. 170, E : Ἰόβας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος,

Εἰς αὔριόν με δεῖ λαβεῖν αὐλητρίδα·
τραπεζοποιὸν δημιουργὸν λήψομαι·
ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

V. ΤΙΓΟΝΙΟΝ.

Athen. 11, p. 496, C, Προχύτης : εἶδος ἐκπώματος ... Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλ. ἐν Τιγονίῳ. « Ita scripsi pro Τίγονι. Τιγόνιον, quod nomen etiam τιτιγόνιον scribitur, apud Alexandrum meretricis nomen fuisse suspicor. Ei simillimum est Τεττιγιδαία, de quo vide Hist. crit. p. 346. » *Mein.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 67, 12, cum lemmate Ἀλεξάνδρου.

Ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστι γενναία γυνή.

Omisso scriptoris nomine idem versus, paullulum mutatus, legitur apud Clement. Alex. Pæd. 3,

---

CAPRARII.

Tria letalia.

BACCHUS.

En speculum! dic mihi, quid hoc utaris.

COMPOTATIO.

In crastinum diem conducenda mihi est tibicina; cœnam ministraturum opificem conducam : ad hoc ex agro dominus me misit.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Horreum virtutis est generosa uxor.

p. 107 Sylb., 293 Pott.: συλλήβδην γοῦν ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστιν ἀνδρεία γυνή, ἥτις σῖτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. Qui quia Euripidis fuit studiosissimus, ex hujus poetæ *Alexandro* versum petitum esse, non improbabilis opinio esse Gaisfordi. Gnom. monost. 505 : ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστιν ἡ σώφρων γυνή. » *E M.*

2.

Schol. ad Aristoph. Thesm. 683, γυναιξὶ καὶ βροτοῖς : γελοίως εἶπεν, ὡς Ἀλέξανδ. (sic) « ἦσαν ἄνθρωποι πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς. » πέπαικται οὖν τοῦτο, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ. Scribo

Ἦσαν ἄνθρωποί (τε) πέντε, καὶ γυναῖκες τρεῖς,

versu μειούρῳ.

3.

Schol. ad Arist. Ran. 840 : ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης Ἀλέξανδρός φησι. Si tamen hæc ad comicum poetam referenda sunt.

4.

Proverbia Bodl. 856 (Append. proverb. Gœtt. 4, 77), Συμβαλούμενος : κατ' ἔλλειψιν καὶ αὕτη. ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος. Bernhardyus Ἀναξανδρίδης. « Pro συμβαλούμενος scribe συμβαλοῦμαι μέλος. Athen. 15, p. 695, D : ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἐσμέν, συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητήν (Philoxenum). Idem 6, p. 271, B : ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπολείπεταί τινα περὶ τοῦ ἀμφὶ τοὺς οἰκέτας λόγου, συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλτάτῳ Δημοκρίτῳ. Ex his conjicere licet, Philoxenum carmen aliquod suum in Amorem his ipsis verbis συμβαλοῦμαι καὶ ἐγὼ μέλος εἰς Ἔρωτα exorsum esse, quod quum satis jejunum et frigidum esset exordium carminis, postea, ut fieri solet, in proverbii consuetudinem abiit, quo utebantur, qui post alios se quoque aliquid in medium allaturos esse profiterentur. » *Mein.*

5.

Zonaras Lex. p. 1047, Θόλος : οἴκημα στρογγυλοειδές. οὕτως Ἀλέξανδρος.

« Ceterum, addit Meinek., omnibus his locis, quæ ad Alexandrum Comicum rettuli, nomen hoc ex Anaxandridæ vel Alexidis vel Menandri nominibus corruptum videri potest. »

CIV.

CHARICLIDES.

ΑΛΥΣΙΣ.

Athen. 7, p. 325, D : Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ τῇ Τριγλανθίνῃ. διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἁλύσει φησὶ

Δέσποιν' Ἑκάτα τριοδῖτι,
τρίμορφε, τριπρόσωπε,
Τρίγλαις κηλευμένα!

Eust. ad Hom. p. 1197, 29 : ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ ῥηθεῖσα Ἑκάτη, δηλοῖ καὶ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα, ἔχον οὕτως « Δέσποινα τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, » τουτέστι θελγομένη, χαίρουσα. Et paucis interjectis : ὅτι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθήνῃ (sic) Ἑκάτῃ, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. V. 3 κηλευμένα BC; vulgo κηλευμένη. Athenis docuisse Charidem, haud obscure Athenæi verba significant. Ἅλυσις, *collare*. Pollux 10, 167 : ἡ δὲ ἅλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται. Hesych. Ἁλύσιον : τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον. « Ceterum poetæ comici aliunde ignoti nomini simillimum est Ἡρακλείδης, ut Athenæi librarii errasse videri possint. » *Mein.*

CV.

ATHENIO.

« Veram nominis hujus scripturam esse Ἀθηνιχῶν recte; ut videtur, statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemer. philol. a. 1839, allato titulo a Bœckhio edito Corp. inscr. 2, p. 201, 16. Scilicet apud Herodianum Περὶ μονήρους λέξ. p. 10 (apud Aldum Institt. gramm. p. 18) inter alia nomina in ῶν et χῶν desinentia laudatur Ἀθηναχῶν (sic), ὁ τὰ Σαμοθρᾴκια γράψας. Sed idem historicus audit Ἀθηνίων in scholiis ad Iliad. 16, 718, et ad Apollonii Rhod. Argon. 1, 915, itemque apud Eust. ad Iliad. p. 1083, 1. Ceterum eclogæ ab Athenæo servatæ argumentum ejusmodi est, ut mediæ aut novæ comœdiæ poetis eum accenseamus. » *E M.*

ΣΑΜΟΘΡᾼΚΕΣ.

Athen. 14, p. 660, E : οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ Ἀθηνίων ἐν Σαμόθρᾳξιν, ὥς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα διὰ τούτων,

α. Οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρικὴ τέχνη

2.

Erant homines (*viri*) quinque et mulieres tres.

COLLARE.

Domina Hecate, trivia,
triformis, triceps,
Triglis delectata!

SAMOTHRACES.

a. Nescisne, prorsus cunctarum artium

πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεχθ' ὅλως;
β. Τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; α. Πάνυ γε, βάρ-
τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου [βαρε·
ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα, καὶ τῆς δυσχεροῦς
ἀλληλοφαγίας, ἤγαγ' εἰς τάξιν τινὰ,
καὶ τουτονὶ περιῆψεν, ὃν νυνὶ βίον
ζῶμεν. β. Τίνα τρόπον; α. Πρόσεχε, κἀγώ
σοι φράσω.
Ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,
γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος,
θύσας ἱερεῖον, πρῶτος ὤπτησεν κρέας·
ὡς δ' ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν,
αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκή-
ματα
θύοντες ὤπτων· ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς
ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
τὸ προσφιλοτεχνεῖν διά γε τῶν ἡδυσμάτων
ἐπὶ πλεῖον ηὖξει τὴν μαγειρικὴν τέχνην.
Ὅθεν δ' ἔτι καὶ νῦν, τῶν πρότερον μεμνη-
μένοι,
τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσιν φλογὶ,
ἅλας οὐ προσάγοντες; οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
εἰς τὴν τότ' αὐτῶν χρῆσιν ἐξευρημένοι·
ὡς δ' ἤρεσ' αὐτοῖς ὕστερον, κἄλλοις ἅλας
προσάγουσιν, οὐ δ' ἱερῷ γε τῷ γεγραμ-
μένῳ,
τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας.
β. Καινὸς πάρεστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος!
α. Μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον
προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·
ἔριφον τακερὸν ἔμπνικτον ἀκριβῶς διέλαβε,
περικόμματι δ' ἐπιγίγγρας' ὑποκρούσας
γλυκεῖ
ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν, οὐχ ὁρώμενον
λαχάνῳ, τάριχος πολυτελὲς, χόνδρον, μέλι.
Ὡς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἡδονὰς, ἃς νῦν λέγω,
ἀπεῖχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
αὐτοῖς ἅπαντες ἠξίουν συζῆν, ὄχλος
ἠθροίζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις οἰκούμεναι
διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικήν.
β. Ἄνθρωπε, χαῖρε! περὶ πόδ' εἶ τῷ δε-
σπότῃ.
α. Καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύο-
μεν,
σπονδὰς ποιοῦμεν, τῷ μάλιστα τοὺς θεοὺς
ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εὑρηκέναι
τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.
β. Ὑπὲρ εὐσεβείας δ' οὐ σαφὲς παῦσαι λέ-
γων....
α. Ἥμαρτον. β. Ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
ἐμοὶ, τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών.

---

culinariam plurimum contulisse ad pietatem?
b. Tale quiddam hoc est? a. Profecto, serve:
bestiali enim ac fœdifraga vita
et dira anthropophagia nos
liberans, ad ordinem quendam duxit,
et hanc, quam nunc vivimus, vitam [cam.
dedit. b. Quomodo? a. Attende, et ego tibi di-
Quum alter alterum devoraret et multa mala
homo quidam exstitit haud imprudens, [essent.
qui victima immolata primus assavit carnem:
quum autem hæc suavior esset quam hominis
se ipsos quidem non edebant, sed pecudes
in sacrificiis assabant; et, semel
experti, initio facto, voluptatem
artisque amplificandæ bellariis
studiosi, promovebant coquinariam doctrinam.
Unde autem nunc quoque, antiquitatis memores,
viscera diis assant flamma,
non adhibitis salibus? — quia tunc nondum
ne ad ipsorum quidem usum inventi erant:
ut autem placuerunt eis postea, etiam aliis sal
addunt, sed non victimæ præscriptæ,
patrium morem servantes, qui solus
nobis omnibus initium fuit salutis.
b. Novus hic adest Palæphatus!
a. Post hæc jam aliquis, procedente
tempore, ventriculum fartum intulit;
hœdum tenerum suffocatum perite dissecuit,
et minutali dulci, respondens,
piscem mixtum intulit, non visum
in leguminibus, salsamentum magnificum, ad-
[dito farre ac melle.
Quoniam autem deliciis nostris, quas comme-
[moro,
quisque longe avertebatur a vescendo adhuc ca-
omnes una vivere volebant, turba [davere,
congregabatur, fiebant, ut dixi, urbes
habitatæ per artem coquinariam.
b. Mi homo, vale! vestigiis herum sequere.
a. Sacrificia ordimur nos coqui, immolamus
libamus, propterea; quia inprimis dei
nobis obtemperant inventorum nostrorum causa,
quæ maxime faciunt ad vitam felicem.
b. De pietate autem obscura loqui desine....
a. Peccabam. b. Sed huc introi
mecum, intusque appara accepta.

V. 3 βάρβαρε : « cum servo enim colloquitur coquus, quem ille cœnæ parandæ causa conducere a domino jussus erat. Scena in ea fori parte est, ubi coquorum statio erat. V. 6 sqq. festive imitatur poetas tragicos, mansuetioris vitæ initia exponentes : vide e. c. Critiam in Sisypho apud Sextum Empir. Adv. Math. 9, 54, et Moschionem in Pheræis apud Stobæum Ecl. phys. 1, 38. » *Mein.* V. 11 θύσας pro ἔθυσ' margo P, ut voluit Reisigius Conjectt. p. 41. Ibidem χρέας pro χρέα Porsonus. V. 12 ὡς Casaub. Libri ἴσως. V. 16, hic versus vulgo legebatur post 25, importune quidem. V. 17 libri fere ἐπιπλεῖον τίν'. VL ἐπὶ πλεῖστον. Apertum est τιν' ex præcedentibus irrepsisse. Deinde libri ηὗξον, PVL ηὖξαν. Aptum visum est ηὔξει. V. 18 δ' inserui. Quærit hæc coquus, et ipse sibi respondet verbis οὐ γὰρ — ἐξευρημένοι, quibus indicatur, tunc salis usum generatim nondum inventum fuisse. V. 20 « Nullum hoc disertius testimonium, a salis usu abstinuisse Græcos in sacris faciendis. Cujus rei qui contrarium tradunt grammatici, a Buttmanno Lexil. 1, p. 200, laudati, Romanorum morem in animo habuerunt : cf. Schweigh. *Mein.* » V. 21 mendose libri εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν, quod correxi. Post v. 25 legebatur qui apud nos v. 16 (cum τε pro γε, quod posuimus) et ἐπὶ πλεῖον αὔξειν τὴν μαγειρικὴν τέχνην, sed vid. v. 17. V. 22, 23 legebatur καὶ τοὺς ἅλας πρ. ἤδη τῶν ἱερῶν γεγραμμένων. Correxi. V. 26 Meinek. πάρεστιν pro deteriore sane codicum scriptura γάρ ἐστιν. Palæphato servus coquum comparans irridet eum, opinor, tanquam incredibilia venditantem. V. 29 seqq. describitur hœdus variis farciminibus distentus. Libri ἀκριβῶς ἐρέφιον, deinde ἐν τακερωσεπνικτω A; ἐτακέρως ἐπνίκτω BP; ἐντακερὸν ἔμπνικτον VL; ἐτακέρωσε πνικτὸν Porsonus, nec recte Dobræus delet ἀκριβῶς, quod ante διέλαβε posui. V. 30 et 31 libri περικομματίω δι' ἐπίγγρας, quæ correxi. V. 31 libri οὐδ' ὀρώμενον, quocum apte conjunxi λαχάνῳ, in iisdem λάχανον scriptum. V. 34 post πολὺ, pro quo L habet πουλὺ, Meinek. addidit δὲ, Dindorf. τι. Deinde librorum νῦν friget. Scribo νῷν. V. 35 αὑτοῖς Dind. pro αὐτοῖς. Grotius *sociare vitam libuit,* qui v. 36 ἐγένονθ' αἱ, quod confirmat B. Vulgo ἐγένοντό θ' αἱ. V. 38 περὶ πόδ' εἶ Schweig. pro librorum περίποδ' εἶ, vel περιποδεῖ. V. 41 ταῦτ' εἰρηκέναι B. V. 43 libri οὖν ἄρες. Coraes ἃ φής. Jacobsius Additt. p. 345 ἀφεὶς, quod recepit Mein. Sed tautologicum est ἀφεὶς, nec dubie verum quod posui δ' οὐ σαφές. V. 44, 45 sic Dobræus. Libri συνέσθιέ μοι. Deinde εὐτρεπῆ Grotius et Hemsterh. pro εὐπρεπῆ.

PERVIGILIUM.

Qui pervigilavit, pyramuntem sumet
præmium, et præsentium,
quam vult, basiabit.

CVI.

CALLIPPUS.

« Hujus *Pannychidem* unus Athen. commemorat, cui Porson. *Hipparchi* nomen restitui jussit, cujus Pannychidem ipse Athen. laudat ib. p. 691, C. Titulus utrum ad pervigilii festivitates spectet, an mulierculæ sit nomen, ignoratur. Cf. Lobeckii Aglaoph. p. 435. » *E M.* Verosimilior tamen prior explicatio propter ipsum fragmentum.

ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Athen. 15, p. 668, C : ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοτταβίων εἶδος, προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσιν, οὗ μνημονεύει Κάλλιππος (Porsonus καὶ Ἵππαρχος) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων,

Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοττάβια, καὶ τῶν παρουσῶν, ἥντινα
θέλει, φιλήσει.

V. 1 sic Porsonus; libri ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα. V. 2 κοττάβεια AP. Deinde ἣν θέλει, PVL θέλη, unde Mein. ἥντιν' ἂν θέλῃ. Sane nihil verosimilius quam ἥντινα. « Ceterum apertum est, τὰ κοττάβια hoc loco improprie dici. Qui totam noctem pervigilaverit, inquit, *præmii loco* (τὰ κοττάβια) pyramuntem accipiet. De pyramunte pervigilii præmio constat etiam aliunde. Si recte habet in Athenæi loco Callippi nomen, idem fort. etiam Hesychio restituendum, Δευτερίας : Κάλλιπος οἶνος (sic) εὐτελής. » *Mein.*

CVII.

CLEARCHUS.

I. ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

1.

Athen. 10, p. 426, A : ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπίνων τὸ ποτήριον ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη

α. Τήνδ' ἐγὼ
μεστὴν ἅπασιν ἐπονομάσας, προπίομαι,

CITHAROEDUS.

1.

— a. Hanc ego
plenam omnibus nominatim propino,

συγγενέσι πίστωμα φιλίας·

πρὸς ὃν ἔτι πίνοντα τῶν παρόντων τις προσέθηκε τὰ λειπόμενα,

— Πιὼν δ' ἐρῶ
τὰ λοιπά· πνίγομαι γάρ. β. Ἀλλ' ἐπιρρόφει.

καὶ ὁ Οὐλπιανὸς ἐκπιὼν ἔφη, ταῦτα μὲν Κλέαρχος ἐν Κιθαρῳδῷ. V. 2 ἅπασιν Schweigh. pro ἅπασαν. Frustra Dobr. ἅπαξ. Ibidem ἐπονομάσας, scil. cognatos : v. quos Dobræus laudat Advers. 2, p. 326. V. 3 rectior est, quod etiam Meinek. indicavit, hic ordo πίστωμα φιλίας συγγενέσι. V. 4 πνίγομαι, vox vehementer sitientis. Verba ἀλλ' ἐπιρρόφει alteri interlocutori attribuit Mein., qui citat Aristotelis Probl. 27, 8 : διακλύζονται (οἱ ἀγωνιῶντες), καὶ ἐπιρροφοῦσι, καθάπερ Παρμένων ὁ ὑποκριτής. Librorum πιὼν ἔρωτα λοιπὸν recte emendavit Schweigh.; δ' addidit Mein.

2.

Athen. 14, p. 623, C : καὶ ὅς, πάνυ ἐμμελέστατα ἀπαντήσας αὐτῷ, ἀνεφώνησε τὰ ἐκ τοῦ Κλεάρχου Κιθαρῳδοῦ τάδε,

Γόγγρων τε λευκῶν παισὶ, τοῖς κολλώδεσι,
βρόχθιζε· τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα, καὶ
τὸ φωνάριον * περίσαργον ἡμῶν γίγνεται.

V. 1 sic Emperius; γόγγρῳ τε λευκῷ ABPV; γόγγρον τε λευκὸν L. Conf. Aristot. H. A. 18, 15 1. Deinde libri inepte πᾶσι mendo non raro. Ridicule dixit piscium παῖδας fortasse juniores ac teneriores. V. 2 βρόχθιζε proprie est *guttur tinge* (scilicet convivarum). V. 3 περίσαρχον Schweigh., i. e. veluti *carnosam* et *corpulentam*. Casaub. περίλαμπρον. Longe verosimilius videtur περίτρανον. Male ἡμῶν legebatur post φωνάριον.

II. ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ.

Athen. 14, p. 613, B : Κλέαρχός τε ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Κορινθίοις φησὶ

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
τὸν ἄκρατον, ἤ μὴν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
νῦν δὲ πρότερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ.

Versu 3 scripsi ἤ μήν. Libri languide, et vix recte, ἡμῶν. V. 5 ὑστεροῦμεν, *sequimur*, scil. cum dolore, ἀλγοῦντες τὴν κεφ.

III. ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ.

Athen. 14, p. 642, B, de mensis secundis disserens : Κλ. Πανδρόσῳ,

α. Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. β. Μηδαμῶς καλῶς ἔχει.
α. Λάβ', ὠγάθ'· οὐδὲν χεῖρον. Ἡ παῖς ἐπιτίθει
ἐπὶ τὴν τράπεζαν κάρυα καὶ τραγήματα.

V. 2 ἡ ante παῖς addidit Dobræus.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 1, p. 28, E : « οἶνος Λέσβιος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ » φησὶ Κλέαρχος Eust. ad Odyss. p. 1623, 47 : δοκεῖ δὲ ἀμπέλων ἐπιμελητὴς ὁ Μάρων γενέσθαι μάλιστα, ὧν γλυκὺς ὁ οἶνος· διὸ Κλέαρχός τις ἐπισημαινόμενος ἔφη τὸ « οἶνος Λέσβιος, ὃν ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ. » Græce non dicitur ποιεῖν οἶνον. Quare scribo

— Οἶνος Λέσβιος,
ὃν αὐτὸς ἐπόρευσ' ἂν Μάρων, ἐμοὶ δοκεῖν.

CVIII.

CROBYLUS.

Harpocratio p. 270 : ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἴρηκε. Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον. Jam huic Philippidi (non Comico cognomini ; v. Clinton. procem. Fast. p. 48 Kr.) quum Hyperides, qui obiit ol. 114 (ante Chr. nat 423-420) graviter adversatus sit (v. Athen. 12, p. 552,) facile quis in eam sententiam deducatur, ut Crobylum eadem ætate vixisse putet. Sed quis præ-

---

pignus amicitiæ, cognatis, et, postquam bibi,
cetera dicam : crucior enim. b. Adbibe igitur.

2.

Congrorumque alborum liberis glutinosis
guttur tinge : his enim nutritur halitus,
et vocula clara fit nobis.

CORINTHII.

Si inebriatis quotidie
accideret, ut caput doleret ante potum
meraci, profecto nemo biberet;
nunc autem ante molestiam præcepta
voluptate sequimur bonum.

PANDROSOS.

a. Sume aquam manibus. b. Minime : bene habet.
a. Sume, o bone : nihilo est deterius. Puella, mensæ
impone nuces et bellaria.

EX INCERTA FABULA

— Vinum Lesbium,
quod ipse ministrasset Maron, ut mihi videtur.

stet, Crobylum non de mortuo Philippide locutum esse? neque fabularum tituli et fragmenta quidquam continent, ex quo certam conjecturam capere liceat, mediæne an novæ comœdiæ accensendus sit. » *E M.*

I. ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ.

1.

Athen. 6, p. 248, B : αὐτόσιτον δ' εἴρηκε (parasitum) Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ,

Παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνερανιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Idem 2, p. 47, E : ἀπόσιτον δὴ (libri δ') εἴρηκε Φιλωνίδης, αὐτόσιτον δὲ Κρώβυλος, παράσιτον αὐτόσιτον. « Hesychius, hunc ipsum Crobyli locum, ut videtur, respiciens, Αὐτόσιτον : τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα, ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα, καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς δεῖπνον. Gramm. Bekk. Aned. p. 266, 12, Αὐτόσιτος : ὁ οἰκόσιτος. V. 2 libri συνερανιστής. Correxit Porsonus. » *Mein.*

2.

Athen. 3, p. 109, D : τούτου (τοῦ ἐσχαρίτου ἄρτου) μνημονεύει ... καὶ Κρ. ἐν Ἀπ.

— Καὶ σκάφην λαβών τινα
τῶν ἐσχαριτῶν τῶν καθαρῶν.

II. ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ.

1.

Athen. 6, p. 258, B, C : οὐκ ἂν διαμάρτοι δέ τις, τὸν τοῦ μειρακίου τούτου τοῦ Κυπρίου βίον ὑγρὸν ὀνομάζων, οὗ πολλοὺς καὶ διδασκάλους φησὶν εἶναι, Ἀθήνησιν Ἄλεξις ἐν Πυραύνῳ . . καὶ Κρ. ἐν Ἀπολιπούσῃ,

Πάλαι δ' ἡ τοῦ βίου
ὑγρότης με τοῦ σοῦ γ' ἔταφε· τὴν ἀσωτίαν
ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσίν τινες.

Videntur patris verba esse ad filium in luxuriosam vitam prolapsum. V. 1 sic Meinek.; libri πάλιν ἡ τοῦ βίου. V. 2 libri τέθαιφε, B τέθ φε. Casaub. τέθαφε, Meinek. τέθυφε. Malui γ' ἔταφε. Vide nos ad Iliad. 16, 806. Τάφε dixit Pindarus Pyth. 4, 168.

2.

Athen. 10, p. 429 D, de ebrietate disserens : « τὸ δ' ἐνδελεχῶς μεθύειν, » φησὶ Κρ. ἐν Ἀπ. « τίν' ἡδονήν, etc. Idem p. 443, F : Κρ. τ' ἐν Ἀπ.

Τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχεν ἡ φύσις ;

V. 1 melius priore loco τὸ δ' ἐνδ., ne jungantur duo anapæsti. V. 2 priore loco libri τοῦ σωφρονεῖν.

III. ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

« Hoc titulo etiam Cratinus minor fabulam docuit. » *E M.*

1.

Athen. 8, p. 364, F : ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. Ἄλεξις ... καὶ Κρ. ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ,

α. Λάχης! (Λάχης!) β. Ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. α. Πρόαγε! β. Ποῖ;
α. Ὅποι, μ' ἐρωτᾷς; ὡς Φιλουμένην, παρ' ᾗ
τἀπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστιν, ὡς ἐχθὲς πιεῖν
κυάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δώδεκα.

Versu 1 forte excidit alterum Λάχης, quod est impatienter advocantis. Ἐπιδόσιμα δεῖπνα, *adjectitias cœnas*, Casaubonus interpretatur ea quæ confiebant ex ea pecunia, quam conferebant sodales ultra id, quod tenebantur ex pacto, vel ex infelici jactu aleæ. V. 2 ὅποι pro ὅπου Jacobsius Additt. p. 196. V. 3 ὡς ego pro ἧς. V. 4 ἕκαστον pro ἑκατὸν Casaub.

2.

Athen. 3, p. 107, E : μήποτε δὲ καὶ Κρ. ὁ κωμῳδιοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτον ἧπαρ ὥσπερ καὶ Ἄλεξις, ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως,

---

SE SUFFOCANS.

1.

Parasitum domi cœnantem : ipse igitur te nutriens plerumque symbolam das cum hero.

2.

— Et cymba quadam accepta
coctorum in foco panum germanorum.

MULIER QUÆ VIRUM DESERUIT.

— Jam dudum vero vitæ
humor tuæ me obstupefecit : intemperantiam enim
humorem nunc vocant nonnulli.

2.

Quid enim voluptatis habet continua ebrietas,
qua vivus se ipse privat mente,
bono maximo, quod nobis dedit natura?

FALSUS SUPPOSITUS.

1.

a. Laches! (Laches!) b. Ego vero ad te. a. Procede! b. Quo?
a. Quo, me rogas? ad Philumenam, apud quam
addititiæ nobis sunt cœnæ, quoniam tu heri
unumquemque duodecim cyathos bibere coegisti.

Καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ που
αἰσχυνόμενον ἧπάρ (τι) καπρίσκου σκατοφάγου.

« Scilicet Alexis dixerat Crat. 1, 16 : ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον· αἰσχύνεται γάρ, πελιτνὸν ὄν, τῷ χρώματι. *Pudore suffusum* vocat jecur, quoniam fere omento involutum apponebatur. Hinc Metanira meretrix, quum aliquando, detracto adipe, pro jecinore pulmonem se nactam esse vidisset, facete exclamabat : ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί. Narrat Hegesander Delphus ap. Athen. l. l. » *Mein.* V. 2 καπρίσκου σκατοφάγου Porsonus; libri καὶ πρίσκους καταφαγοῦ. Addidi τι.

3.

Athen. 9, p. 384, C : ἦσαν δὲ καὶ ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφάκιων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρ. ἐν Ψ.

Εἰσῆλθεν ἡμίκραιρα τακερὰ δέλφακος·
ταύτης, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ κατέλιπόν γ' ἐγὼ
οὐδέν.

V. 2 Dind. δ' ἐγώ. Ex eadem scena hujus fabulæ petitum esse fragm. inc. 2 suspicatur Mein.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 1, p. 5, F : τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου ἱστοροῦσι, καὶ Ἀρχύτου, καὶ ἄλλων πλειόνων, ὧν τις παρὰ Κρωβύλῳ τῷ κωμικῷ φησὶν

α. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτύλους δήπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμαχίοις.
β. Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Agit Athen. de helluonibus, fervidos cibos devorantibus. Eandem eclogam ter memorat Suidas. V. 2 *digitos Idæos* Lobeckius Aglaoph. p. 1181 cum Suida recte interpretatur *frigidos et caloris patientes*. V. 3 φάρυγγ' Suidas; πυρειῶ BCD.

2.

Athen. 2, p. 54, E : ἐρέβινθοι· Κρ.

— α. Χλωρὸν ἐρέβινθόν τινα
ἐκοττάβιζον. β. Κενὸν ὅλως· τράγημα δὲ
ἔστιν πιθήκου τοῦτο δήπου δυστυχοῦς.

V. 1 « ἐρέβινθόν τινα collective dixit, ut ἑψητόν τινα Sotades Ἐγκλειομ. v. 18, aliisque locis. Vini loco hos, de quibus poeta agit, *cicera* in lancem projecisse existimat Schweigh., qui κενὸν, i. e. λελεπισμένον, pro διακενῆς accepit, quod fieri non potest. » *Mein.* In fine versus sic Dind.: vulgo τραγήματα δ'.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1208 : δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τοῦ κόμμι εὑρέθη παρὰ Κρωβύλῳ (editur Κρυβύλῳ) ἡ δοτικὴ κόμμιδι, ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς· ἔχει δὲ οὕτως,

— Τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι, διεκόσμει.

« Dativum κόμμιδι ex Herodoto 2, 86, affert Antiattic. p. 104, 1, ubi nunc legitur κόμμι. » *Mein.*

CIX.
DEMONICUS.
ΑΧΕΛΩΟΣ.

Athen. 9, p. 410, D : Πολέμων ἐν ἕκτῳ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νίψασθαι. Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ (sic; Ἀχελῴῳ Dalecamp.) τὸ πρὸ τοῦ δείπνου κατὰ χειρός φησι διὰ τούτων,

Ἐσπούδακει δ' ἕκαστος, ὡς ἀντεσθίων
ἅμα τ' ὀξυπείνῳ γ' ἀνδρὶ καὶ Βοιωτίῳ·
τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πᾶς, ὅτι μετὰ
τὸ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίγνεται λαβεῖν.

2.

Et volumen valde stipatum cibis; atque inest fortasse
pudibundum aliquod jecur caprisci lutivori.

3.

Intravit tenerum sinciput porcelli;
hujus, per Jovem, nihil ego
reliqui.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

a. Ego autem ad hæc admodum calida
Idæos scilicet digitos habeo,
et gulam suavissime calefaciam salsamentis.
b. Furnus es, non homo.

2.

— a. Floridum quoddam cicer
cottabo nanciscebar. b. Prorsus vacuum, et e bellariis
miseri sane hoc est simii.

3.

— Placentam commide,
non melle, appara.

ACHELOUS.

Festinabat autem quisque, ut qui certatim comederet
cum viro vehementer esuriente et Bœotio :
omittit igitur omnis manuum lavationem, quippe quam
post cœnam ipsi usurpare licet.

« Spectat hæc ad Aristophanis aliorumque grammaticorum doctrinam, qui τὸ κατὰ χειρὸς et τὸ ἀπονίψασθαι Atticos ita distinxisse statuebant, ut illud de manuum lavatione ante cœnam, ἀπονίψασθαι autem de lavatione post cœnam diceretur : vide Athen. 8, p. 408, F : Eadem Polemonis fuisse videtur doctrina; ex quo consentaneum est, quod proxime subjicitur, Demonici testimonium eo consilio Athenæum attulisse, ut ostenderet, Demonicum κατὰ χειρὸς de utraque lavatione dixisse. Verba τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς etc. non Athenæi esse, cui vulgo tribuuntur, sed cum prioribus Demonici versibus conjungenda esse, et res ipsa docet, et monuit Schweigh. » *Mein.* V. 1 et 2 libri ὡς ἂν ἐσθίων, ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον. Lexicis addendum ἀντεσθίειν τινὶ, quemadmodum Aristoph. Ran. 982 : ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις· Xenophon Cyr. 8, 3, 49 : τοῖς χαριζομένοις ἀντιχαρίζεσθαι, καὶ, οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τούτοις ἀντευνοοῦντας, etc. V 3 « περιγράφει, *tollit, omittit,* quod, frequens recentioribus, Attici fere διαγράφειν dicebant. Recte grammaticus Mediceus apud Ruhnkenium ad Tim. p. 82, Διάγραφε, μὴ περίγραφε. Cf. Hemsterhusium Anecd. p. 255. V. 4 addidi τό. » *E M.*

CX.

DEXICRATES.

Suidas : Δεξικράτης : οὗτος Ἀθηναῖος κωμικός· δράματα (Küster. δρᾶμα. Verosimilius est δρᾶμά τι, vel δραμάτων) αὐτοῦ εἰσιν Ἑαυτῶν πλανώμενοι, ὥς φησιν Ἀθήναιος.

ΥΦ' ΕΑΥΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ.

Athen. 3, p. 124, B, de nivis potu disserens : Δεξικράτης δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι φησὶν

Εἰ δὲ μεθύω, καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
ἐπὶ πώματί (τι) κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.

V. 2 vulgo ἐπὶ στόματος, codd. AB ἐπὶ στόματι. In his agnovimus ἐπὶ πώματι. Minus placet πόματι. Post -τι facile neglectum fuerit τι, quo versui opus est : nam π, σπ, στ, non semel confusa. De unguento Ægyptio Meinek. citat Theophrastum De odor. 28, Athen. 2, p. 66, D, Plutarchum Præc. sanit. p. 125, A.

CXI.

DIOPHANTUS.

ΜΕΤΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Antiatticista p. 115, 21, Φέρειν τὸν οἶνον : ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζομένῳ.

CXII.

EUANGELUS.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ.

« Ita Dalecamp. pro Ἀναλυπτομένης vel Ἀνακαλυπτόμενος apud Suidam v. Εὐάγγελος. describitur nuptiarum apparatus : unde titulus fabulæ explicandus est. » *E M.*

Athen. 14, p. 644, C, D : ἐγχύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει Μένανδρος μὲν... Εὐάγγελος δ' ἐν Ἀνακαλυπτομένῃ,

α. Τέτταρας (γὰρ ἂν) τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπά σοι,
ἓξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδενὶ
ἐλλιπές· λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.
β. Οὐ παρ' ἑτέρου δεῖ πυθέσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.
α. Τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε (πάντως) πάνθ', ὅσ' ἂν βούλῃ, γένη·
εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακας, χοίρους, λαγὼς,...
Β. Ὡς ἀλαζὼν ὁ κατάρατος! α. Θρῖα, τυρὸν, ἐγχύτους...

A SE IPSIS ERRANTES.

Quumque ebrius sum, et nivem bibo, et unguentum
(quoddam) optimum post potum facit Ægyptus.

ONSA VELUM PONENS.

a. Quattuor (enim) mensas mulierum tibi dixi,
et sex virorum; cœnam plenam, neque alicubi
mancam : splendidas fieri volumus nuptias.
b. Non ab alio quærendum est, sed omnia dicam [αὐτόπτης.
a. Olivarum quidem aufer (omnino) omnia, quæ [voles, genera;
carnium autem an sumpsisti vitulum, porcellos, [porcos, lepores,...
(b. Quam se jactat scelestus!) a. Condimenta, [caseum, enchytos,...

β. Παῖ Δρόμων! α. Κάνδαυλον, ᾠά τ', *ἀμύλιον***;
τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πήχεων ἔσται τριῶν,
ὥστε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἄν τι βούληται λαβεῖν.

« Colloqui videtur ἀλαζὼν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem. » *Dobræus* Advers. 2, p. 349. Nos personas recte distinxisse opinamur. V. 1 verosimile visum est excidisse γὰρ ἂν post simile -ταρας. Meinek. supplet ποιεῖν, comparans Menandri Pseudoherc. 1, 2 : πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν; Ibid. cod. A εἶπας οἱ, quod correxit Schweigh.; vulgo εἶπα sine σοι. V. 2 μηδενὶ Fiorillo; libri μηδέν. V. 3 ante Dindorfium γίνεσθαι. V. 4 B αὐτόπτας. V. 5 inserui πάντως, cui offecisse videntur similia πάνθ' ὅσ'. Haud ineleganter dictum πάντως πάντα. *Olivæ* communis proptereaque spretus a jactatore cibus Græcorum inprimis Atticorum. Deinde libri ὅσα βούλει. Dindorf. ὅσ' ἂν βούλῃ, vel ὁπόσα βούλει. V. 6 λαγὼς pro λαγωοὺς Schweigh. « In fine versus 8 non cibi, sed servi nomen excidisse videtur, quem ille eodem consilio quo paulo ante appellat, nimirum ut insolentem jactatorem abducat. » *Mein.* Equidem scribam bona fiducia ἀμυλίων ἀμείνονα, h. e. ἀγαθά. Theognis 1161 : Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον, | αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου. Iliad. 24, 52 : οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον, h. e. καλὸν, ἀγαθόν. V. 9 libri ἐστὶν τρ. V. 10 ἐπαίρειν, scil. ἑαυτὸν, pro ἐπαίρεσθαι.

—

CXIII.

LAON.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ.

Stobæus Flor. 123, 5, cum lemmate Λάωνος ἐκ Διαθηκῶν.

Τῶν γὰρ μετ' ἐμαυτὸν εἰκόνος καὶ μνημάτων
ἀεὶ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βούλομαι.

Pro εἰκόνος Mein. conjecit εἰκόνων. Suspicor Laonem scripsisse τὸν γὰρ μέγ' ἐμαυτοῦ γ' εἰκόνων κ. μν. α. καταφρονοῦνθ', ὃν ἀνέχειν τί β.;

EX INCERTA FABULA.

Dicæarchus Vit. Græc. p. 28 Buttm., de Thebis scribens : καὶ νίφεται, καὶ πηλὸν ἔχει πολύν. οἱ στίχοι Λάωνος. γράφει δὲ, ἐπαινῶν αὐτοὺς, καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν. μοιχὸς γὰρ ἁλοὺς ἀφείθη, μικροῦ διαφόρου (*exiguo pretio*) τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας :

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν (δὲ) Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ' · ὁ μὲν γὰρ χρηστὸς, ἡ δ' ἐφίμερος.

V. 1 inserui δὲ, Βοιωτίαν corripiens, qua de re v. ann. ad Iliad. 23, 792. V. 2 legebatur ἐφήμερος, quod correxit H. Stephanus. Sunt igitur hæc verba mœchi, dimissi a Bœoto violato.

—

CXIV.

MENECRATES.

De hoc Suidas : Μενεκράτης κωμικός. δράματα αὐτοῦ Μανέκτωρ (i. e., ut Mein. vidit, Μάνης Ἕκτωρ) ἢ (fortasse καὶ. *M.*) Ἑρμιονεύς.

—

CXV.

NAUSICRATES.

« Suidas : Ναυσικράτης, κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Ναύκληροι, Πέρσις, (recte Eudocia Viol. p. 310 Περσίς). Athen. 9, p. 399, E, Ναυκράτης ἐν Περσίδι, ubi Lil. Gyraldus apud Vossium Op. 3, p. 227, et Grotius Excerpt. p. 879, malunt Ναυσικράτης, alterum nomen tuente Lobeckio in Aglaophamo p. 996. Ceterum tragicus fragmentorum color mediæ poetam comœdiæ indicare possit. » *E M.*

I. ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ.

1.

Athen. 9, p. 296, A, de glauco pisce disserens : Ναυσικράτης Ναυκλήροις,

— Δύο μὲν ἁπαλοὶ, καὶ καλοὶ,
. . . . τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις
ἤδη φανέντος πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις,
ὃν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθη.
β. Γλαῦκον λέγεις. α. Ἔγνωκας.

V. 2 Dobræus Adv. 2, p. 315, supplet παῖδες θεοῦ, Porsonus in Append. ad Toupii Emend. p. 477,

---

b. Puer Dromo! a. Candaulum, et ova, placen-[tas (meliores)? —
tandem altitudo mensæ erit trium cubitorum,
ut convivæ surgendum sit, si quid sumere velit.

TESTAMENTUM.

Magnopere enim simulacra et monumenta mea semper contemnentem cur tolerare volo?

EX INCERTA FABULA.

Bœotium virum dilige, nec Bœotiam
fuge : probus enim ille, hæc autem desiderabilis.

ἐπώνυμοι. V. 3 notum Æschyli ap. schol. Aristoph. Ran. 716, ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

2.

Athen. 7, p. 325, E : Ναυσ. δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐπαινεῖ τὰς Αἰξωνικὰς τρίγλας, ἐν Ναυκλήροις λέγων οὕτως,

α. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς
πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται,
αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι φωσφόρον, Κόρην,
δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.
β. Τρίγλας λέγεις· γαλακτοχρῶτα Σικελὸς ὃν
πήγνυσ' ὄχλος ῥόμβος.

Idem p. 330, B : Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ἑλληνικόν. Ναυσ. ἐν Ναυκλήροις· προειπὼν δὲ περὶ [Mein. addit Γλαύκου τοῦ θεοῦ, εἶτα περὶ] γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει « Αἱ ξανθοχρῶτες etc., ex quo loco postrema petita, γαλακτοχρῶτα... ῥόμβος. V. 2 κλίδων priore loco BP et altero C. V. 3 loco priore ἐντόπους epit. Hœschelii, quod secuti sunt editores Athenæi. « Præstat, opinor, ἐντόποις, *incolis*, vel ἐμπόροις, quod malim : quamquam nec ἐν τόποις, *in locis illis*, spernendum. Aristoph. Thesm. 664 : εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν. » *Mein.* V. 6 altero loco τρίγλαν. Utrumque fragmentum multis modis turbatum sic constituendum putat Meinek.; observans ex versu 5 colligi unum tantum glaucum ab initio commemoratum fuisse :

[Ἄκουε δή. Πρῶτον] μὲν ἁπαλὸς καὶ καλὸς
[παῖς τοῦ θεοῦ] τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις
ἤδη φανέντος πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις,
ὃν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθη.
β. Γλαῦκον λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς ὃν
πήγνυσ' ὄχλος ῥόμβοισιν. α. Ἔγνωκας..
... α. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς
πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται·
αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι φωσφόρον Κόρην,
δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα, ναυτίλοι.
β. Τρίγλας λέγεις. α. Ἔγνωκας.

Horum conversione latina abstineo, dum magis fuerint explanata.

II. ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. 9, p. 399, E : Ναυκράτης (sic) δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Περσίδι σπανίως, φησὶν, ἔστιν εὑρεῖν δασύποδα περὶ τὴν Ἀττικήν. λέγει δὲ ὧδε,

Ἐν τῇ γὰρ Ἀττικῇ τίς εἶδε πώποτε
λέοντας, ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον,
οὗ δασύποδ' εὑρεῖν ἐστιν οὐχὶ ῥᾴδιον;

V. 2 cod. C ante τοιοῦτον addit τι. Egregie autem Meinek. conjecit ex prologo hæc petita esse, in quo Naus. æmuli poetæ inventum exagitaverit.

CXVI.
NICO.
ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

Athen. 13, p. 487, C, Μάνης : ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρῳδῷ,

Καὶ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησὶ « (Τῇ,)
πατριῶτα! » μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρὸν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. Ἐδεξάμην.

Pollux 6, 99 : γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρῳδῷ « Πατριῶτιδα μάνην λαβὲ (Ald. λάβε) κεραμεοῦν ἁδρὸν, χωροῦντα κοτύλας πέντε ἴσως. » Versu 1 Porson. φησί μοι, Heringa Observ. p. 29 προπίνω, φησὶ, σοὶ, πατριῶτα. Posui aptum τῇ.

CXVII.
NICOLAUS.

Comicus alibi non memoratus, sed quem testatur Photius Bibl. Cod. 167, p. 115, in recensu poetarum, quibus Stobæus in concinnando Florilegio usus est : cave enim intelligas magnum litteratorem, Nicolaum Damascenum, de quo Suidas. s. v.

EX INCERTA FABULA.

Stob. Flor. 14, 7, cum lemm. Νικολάου.

α. Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος·

PERSIS.

In Attica enim quis vidit unquam
leones, vel aliam ejusmodi belluam,
ubi difficile est leporem invenire?

CITHAROEDUS.

Et prorsus tempestive propinans inquit « (Tene), popularis! » habebat autem manen magnum, figlinum, capientem fortasse quinque cotylas. Accepi.

EX INCERTA FABULA.
(NICOLAI.)

Parasitorum genus, viri, invenit
Jove genitus, ut aiunt, Tantalus;

οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἶτ', ἀκουσίῳ
δίψει περιπεσὼν, δυναμένῳ λοιμὸν ποιεῖν,
ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη,
ἄφνω δὲ πληγεὶς εἰς μέσην τὴν γαστέρα
ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τἄνω κάτω,
Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον·
καὶ μάλα δικαίως· Φρὺξ γὰρ ὢν οὐχ ἱκανὸς ἦν
τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παρρησίαν.
Διὰ δὴ τοιαύτην παντελῶς καχεξίαν
ἐν τοῖς βίοις, παρὰ πᾶσιν ἐζηλωμένην,
πικρῶς ἐπιπλῆξαι βούλομ', ἄνπερ, νὴ Δία,
παρρησίαν μοι δῶτε, τοὺς ἀσυμβόλους
τἀλλότρια δειπνεῖν ἑλομένους ἄνευ πόνου.
Τί γὰρ μαθὼν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων,
βούλει παρασιτεῖν ἔκ τε τῶν ἐν τῷ βίῳ
ξυνῆκας; εἰπόν· ἄξιον γὰρ εἰδέναι·
τίνος μαθητὴς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
ζηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὁρμώμενος
τολμᾷς παρασιτεῖν, ἣ μόλις ἡμεῖς, τὸν βίον
ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
ἀνεῳγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν
διὰ τοὺς ἀναιδῶς τἀλλότρια μασωμένους.
β. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζάν ἐσθ' ὁ πλοῦς·
πλευρὰν ἔχειν πρώτιστον εὔτονόν σε δεῖ,
πρόσωπον ἰταμὸν, χρῶμα διαμένον, γνάθον
ἀκάματον, εὐθὺς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
Στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης·
ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις, ἢ καὶ βλάπτεται,
θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ·
ἔσται Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
πρὸς χάριν ὁμιλεῖ τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ.
παρατάττεταί τις, καὶ ποιεῖ πάντας νεκρούς,
δείπνῳ· σιωπῇ τοῦτον ὑπομυκτηρίσας
εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
Οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τῷ πράγματι,
παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι,
ὅσα περ ἔχειν τἀλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
λιμὸς, ἀπόνοια, τόλμα, γαστὴρ, ἀργία.
Καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ
σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

---

arte autem non bene uti sciens
impotentem habuit linguam; deinde, involuntaria
siti affectus, quæ pestem efficere potest,
subito a mensa remotus, et
ictus medium in ventrem,
superna inferna sibi fieri putabat,
et Sipylum ea de causa eversum esse,
meritissimo : Phryx enim quum esset,
opulentiam nutritoris patienter ferre non potuit.
Propter hunc scilicet morem plane pravum
in vita, quem apud omnes imitantur,
acerbe objurgare volo, si, per Jovem,
libertatem mihi datis, istos, qui sine symbolis
ac labore aliena comedere statuerunt.
Cur enim, mi homo, per deos,
vis parasitari, et a quibus in vita
didicisti? dic : quippe scitu dignum.
cujusnam eras discipulus? quam vitæ rationem
sequeris? quibus placitis fretus
audes parasitari, ut vix nos, totam
vitam in eo consumentes, et ne nunc quidem
apertas videre possumus fores
propter eos, qui impudenter alienis vescuntur.
b. Non cujusvis viri est navigatio ad mensam.
Inprimis latus firmum te habere oportet,
vultum audacem, colorem immutabilem, maxillam
indefessam, quæ subitas plagas ferat.
Elementa hæc quidem sunt totius artis :
deinde opus est, ut ludibrio habitus te ipse irrideas :
turpe enim servum esse ludibrii.
Annos aliquis peculatur, vel etiam iis læditur,
et, qui venustus esse vult, non immerito ægrotat :
cultus hic, ut deus, Ganymedes erit :
blanditur viro, a quo alitur, ejus pernicie.
Aciem aliquis instruit, et omnes mortuos reddit,
convivio; tacite hunc tu irridens
et ipse iram converte in mensam.
Opinor autem me aptum esse huic rei,
pueri : quippe omnia mihi sunt,
quæ habere oportet alienis vescentem,
fames, insania, audacia, venter, pigritia.
Et nunc Lydorum divitum rex
me convivam et amicum sibi elegit.

Versus 2 Euripidis est Orest. v. 5, unde etiam petitum ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, v. 4, quæ leguuntur ap. Eur. v. 10. V. 4 ἀκούσιον δίφρον Meinekio dicere videtur, ad quem invitus relegatus est Tantalus. Probabiliter, opinor, nos δίψει scripsimus pro δίφρῳ et λοιμὸν pro λιμόν. V. 6 ἀπὸ τῆς quattuor codd. apud Schowium et B a manu sec. Meliores εἰ τῆς. V. 9 « respicit terræ motum, quo Sipylum et Smyrnam antiquissimis temporibus concussa fuisse constat : vide Reiskium ad Aristid. vol. 1, p. 427 Dind. » *E M*. V. 11 libri παρρησίαν, quod correxi, ut v. 12, ubi legebatur διὸ δὴ (δεῖ cod. A) τοιαύτης π. καχεξίας, et 13 ἐζηλωμένης. V. 18 scripsi ἔκ τε pro ἥ τε. V. 19 « νυξῆκας AN. εὕρηκας A in marg. νύξηκας B cum ἴσ. ηὔξηκας et γρ. εὕρηκας in marg. » *Gais.* V. 21 ζηλοῖς Porsonus et Valckenarius, citantes Diodor. 1, 28, 35, Joseph. B. J. 2, 8, 7, al. Trinc. χλοῖς. Gesn. * χλοῖς. AB et Gesneri margo εἶλου. Schowius ex uno Ms. φιλεῖς. V. 22 « ἃ quo spectet, non video. Suspicabar ὃ ad παρασιτεῖν relatum, cui quod v. 24 subjicitur ἀνεῳγμένην τὴν θύραν ἰδεῖν, appositionis loco mihi illatum videbatur. » *Mein.* Verosimiliter posui ᾗ. V. 23 ἅπαντα pro πάντα Porsonus. V. 25 ἀναιδῶς Grotius. Gaisfordus ἀνώδυνα ex Mss. apud Schowium et B a m. sec. « quæ aperta interpolatio est. Vulgo ἄνω δία, in quo alind latere videtur fortasse ἀνοδίᾳ. Frequens dicendi genus est ἀνοδίᾳ πορεύεσθαι, quod quum proprie de iis dicatur, qui non trito et expedito itinere incedunt (v. Wesseling. ad Diod Sic. 19, 5), etiam de iis usurpari potuit, qui, quod agunt, perverse agunt : itaque ἀνοδίᾳ τἀλλότρια μασᾶσθαι dici posse videntur, qui in parasitica arte præcipitem et negatam viam sequuntur. Ibidem vulgo μασσ. *Mein.* V. 26 lepide detortum ex notissimo proverbio οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, de quo v. Leutsch. ad Zenob. 5, 37. V. 27 πρώτιστον ἐν τούτοισι AB, margo Gesn. et MSS Schowii; πρώτοισι τούτοισι Trinc.; πρώτοισι τουτέοισι Gesn. Quod egregie correxit Meinek. εὔτονον, *firmum*, commemorans εὔτονα σώματα ex Hippocrate. Idem ad v. 29 comparat Plato Soph. p. 235 B : ἐὰν ἡμᾶς εὐθὺς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ. V. 33 scripsi βλάπτεται. Mire codd. βάπτεται. Cf. Horat. A. P. 175 seq. Versu 34 corrigo

χαλός (τε) θέλων εἶν' οὐ παρὰ δίκην ἂν νοσεῖ.

V. 37 παρατάττεται AB in margine; παράττεται Trinc. et AB in textu; vulgo ταράττεται. « Bene Grotius : *aciem instruit*, *debellaturus in mensa*, non quidem *Alexandrum*, ut ille voluit, at *hostes* tamen. Apposite Tibullus Eleg. 1, 10, 29 : *alius sit fortis in armis, Sternat et adversos Marte favente duces, Ut mihi potanti possit sua dicere facta Miles, et in mensa pingere castra mero.* Fortasse tamen χαράττεται scribendum, i. e. *irascitur.* Vid. Elmsleium ad Euripidis Med. 154. V. 38 cod. B δείπνει, quod qui conjecit, id sine dubio cum sequentibus conjungi voluit hoc sensu : si quis miles gloriator aciem in mensa instruit hostesque se omnes cæsurum minatur, tu securus epulare. Sed hoc plures ob caussas non placet. Non dubito quin δειπνῶν poeta scripserit. Quæ sequuntur verte : *hunc tu tacite subsannans bilem ex insipidis militis jactationibus collectam in mensam effunde*, i. e. fortiter te cibis ingurgita. » *Mein.* V. 40 τῷ πράγματι A et margo Gesn. pro vulgato τοῖς πράγμασι. V. 44 « Λυδῶν ἄνακτα Lydiæ dicere videtur satrapam. Verba ipsa ex tragico poeta petita videntur. » *E M.* V. 45 καὶ addidit Grotius.

CXVIII.

NICOMACHUS.

Hunc a tragico Nicomacho recte distinguit Meinek., quem vide in Hist. crit. Com. p. 495-97, neque magis confundendus cum antiquæ comœdiæ poeta, cui Eratosthenes duas fabulas Pherecratis tribuebat; v. Mein. p. 75 seqq.

1. ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ.

Athen. 7, p. 290, E : Νικόμαχος δ' ἐν Εἰλειθυίᾳ καὶ αὐτὸς παράγει τινὰ μάγειρον, ὑπερβάλλοντα τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δὲ οὖν οὗτος πρὸς τὸν μισθωσάμενον,

α. Ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον πάνυ
καὶ πρᾷον, ὀλίγωρον δὲ πεποίηκάς τι. β. Πῶς;
α. Ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμὲν οὐκ ἐξήτακας·
ἢ πρότερον ἐπύθου τῶν ἀκριβῶς εἰδότων,
οὕτω τ' ἐμισθώσω με; β. Μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
α. Ὤιμην· ἴσως, ὅσον μαγείρου διαφέρει

ILITYHIA.

a. Ostendis quidem morem plane urbanum
ac mitem, sed quodammodo negligenter egisti. [b. Quomodo?
a. In arte nos qui simus, non explorasti :
aut prius id accepisti a probe scientibus, [vem.
et ita me conduxisti? b. Non equidem, per Jo-
a. Suspicabar : fortasse, quantum coquus a coquo

μάγειρος, οὐκ οἶσθ'. β. Εἴσομαι δέ γ', ἂν λέγῃς·
τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἠγορασμένον
πρότερ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
διακόνου 'στ' οὐ τοῦ τυχόντος. α. Ἡράκλεις,
ὁ μάγειρός ἐσθ', ὁ τέλειος, ἑτέρα διάθεσις.
Πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάνυ,
ὧν τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἔνι
ταύταις προσελθεῖν εὐθὺς, ἀλλ' ὅπως γε δεῖ,
ἡ ζωγραφίᾳ γ' ἄν· ταὐτὰ καὶ μαγειρικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἑτέρας τέχνας,
ὧν εἰδέναι σοι κρεῖττον ἦν πρίν μοι λαλεῖν,
ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἰατρικήν.
Τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας
ἐντεῦθεν εἴσει, παρακολουθήσας χρόνοις,
πότ' ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος, ἢ πόθ' ὥριμος·
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα·
ἐνίοτε κρείττων γίγνεται θύννου βόαξ.
β. Ἔστω· γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;
α. Τοὐπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.
* τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἕνα
μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
ἐκεῖθεν ἐνταῦθ' ἐστὶ μετενηνεγμένα. *
β. Οὗτος, πέπεισμαι, καὶ τὰ λοιπὰ μὴ λάλει.
α. Περὶ τῆς ἰατρικῆς δέ· τῶν γὰρ βρωμάτων
πνευματικὰ, καὶ δύσπεπτα, καὶ τιμωρίαν
ἔχοντ' ἔνι' ἔστιν, οὐ τροφήν· δειπνεῖν δὲ πᾶς
τἀλλότρια γίγνετ' ὀξύχειρ, κοὐκ ἐγκρατής.
Τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
εὕρηντ'· ἐκεῖθεν μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης.
Ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἔχον
παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται·
ἀριθμῷ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
Οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καταγραφήσεται.
β. Μικρὰ διάκουσον ἐν μέρει κἀμοῦ. α. Λέγε.
β. Σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ' ἐμὲ,
ἀπραγμόνως δὲ διεγένου τὴν ἡμέραν.

V. 5 et 6 vulgo οὐχ ᾤμην. β. Ἴσως. Grotius οὐχ. α. Ἦ μήν. Jacobsius οὔ. α. Καὶ μήν. Verum est Ὤμην. Hæsit οὐχ e versu 5. V. 6 et 7 μαγείρου διαφέρει μάγειρος Schweigh. Libri διαφέρει μάγειρος, præter VL, qui διαφέρει διακόνου μάγειρος Deinde Mein. ἂν pro ἦν. Post v. 7 cod. C ita pergit : ἔπειτα αὐχήσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἠγορασμένον ὄψον σκευάζειν μουσικῶς, ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, κτλ. Versu 9 dedi πρότερ', i. e. πρότερα, πρότερον σκευάσαντα μουσ. Vitiose libri πότερ'. V. 10 sic Schweigh. Vulgo διακόνου 'στὶ τοῦ. Cod. A διακόνουσ' τούτου. V. 11 « sententia verborum est τελείου μαγείρου ἑτέρα ἐστὶ διάθεσις. » *Mein.* V. 14 vulgo ἀλλ' ἔμπροσθε (ἀλλ' ἔμπρο-

differat, nescis. b. Scibo autem, si dixeris :
acceptum enim, quod emptum in foro fuit, opso-
prius musice paratum, dare [nium
non est cujusvis ministri. a. Hercules,
perfectus coquus alia est constitutio.
Multas artes invenias valde illustres,
ad quas recte discendi cupidus non potest
statim accedere, sed ut fieri oportet,
quemadmodum ad picturam : similiter etiam ante
coquinariam aliæ artes discendæ sunt,
quas te melius fuit scire priusquam me compel-
[lares,
astronomiam, geometriam, medicinam.
Piscium enim vires et conditiones
inde scibis, observatis temporibus,
quando intempestivus, et quando tempestivus
[quisque est :
quippe voluptatum magna sunt intervalla;
interdum thynno præstat box.
b. Esto Quid autem rei etiam tibi est cum geo-
[metria?
a. Culinam nos globum esse sumimus.
. . . .
. . . .
. . . .
b. Mi homo, persuasus sum neque dic reliqua.
a. De medicina tamen : esculentorum enim
flatuosa, et difficilia concoctu, cruciatusque,
non nutrimenti, plena, sunt quædam; et qui-
[cumque
aliena epulatur, alacri manu est, nec modera-
[tus.
Talibus nimirum cibis medicamenta
invenerunt, et hinc alio ars translata est.
Jam intelligenter paratum et symmetricum
tactices opus est, qua scias, ubi quæque collo-
[canda sint;
numerum scire multarum rerum coquinariæ.
Nemo alius tibi ad me inscribetur.
b. Pauca nunc audi etiam pro mea parte. a. Dic.
b. Tu nec te ipsum, nec me molesta ·
quippe toto die nihil egisti.

σθεν B) δεῖ, quod correxi. « Mirifice a sensu loci aberrarunt interpretes. Multæ sunt artes, inquit, quas percipere non licet, nisi antea alias artes in subsidium vocaveris. Simillima vide apud Sosipatrum Καταψευδ. 15. » *Mein*. V. 15 libri ζωγραφίας ἧφθαι, ταὐτά. Imperitus aliquis inculcasse videtur explicandi causa ἧφθαι, postquam ἧ excidisset post δή, et hoc ipsum in δεῖ abiisset. Pro ταὐτὰ BP habent ταῦτα. V. 17 cod. B ὡς pro ὧν. Libri μοι πρίν. Recte Mein.: « Non intelligitur, cur non πρίν μοι poeta scripserit. » V. 18 sic Meinek. Libri ἰατρικὴν, γεωμετρικὴν, metro quidem corrupto. V. 19 τύχας pro τέχνας Erfurdt. Observ. p. 462. V. 20 Libri εἴσῃ. Ibidem sic Meinek. pro παρακολουθήσεις. V. 21 pro πότ' ἄωρος cod. B πόθωρος, et fort. cod. A. V. 25 τοὐπτάνιον pro τοὐπτάνειον vel τοὐπτανεῖον Casaub., qui de sensu loci hæc annotavit: « Non hoc dicit coquus, e culinæ « totius ambitu locum deligi, ubi omnia artis to- « tius officia exerceantur, sed hoc potius, culi- « nam sic dividi a coquis solitam, ut singulis artis « suæ partibus proprium locum assignent. » Versus 26-28 corruptiores quam quos interpreter. V. 32 ἔνι' ἔστιν Meinek.: libri ἔνεστιν. Ibidem B δείπνῳ δέπας, P δειπνωδέπας. Vulgo δειπνῶν, pro quo dedi δειπνεῖν. V. 35 verba μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης a sequentibus separavit Jacobs. V. 36 Jacobsius recte ἔχον pro ἐμὸν, sublata in fine versus distinctione. Quæ inde a v. 37 sequuntur, in cod. C ita contracta leguntur: ἔπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος, ὅτι καὶ τακτικῆς ἐστι τὸ εἰδέναι, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ εἰδέναι τὸν μάγειρον. Postrema haud dubie depravata sunt. Ita scribam: τὸ ἀρ. τὸ πλῆθος, ὃ καὶ αὐτὸ δεῖ εἰδέναι, τοῦ μαγείρου. Simpliciter numerare carnes acceptas coqui esse ait sententia perspicua et apta. V. 39 libri καὶ γραφ. Meinek. conjicit χἀγγραφήσεται, scil. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant. Reddidimus hoc οὐδεὶς ... καταγραφήσεται, ita explicatum in scripto germanico de his poetis, p. 106: « *Niemand wird dir, als mit mir vergleichbar, in den Kochregistern verzeichnet werden.* » « Clausulam eclogæ comparare licet cum simillimo loco fabulæ Sosipatri supra. » *E M.*

II. ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Stobæus Flor. 38, 10 cum lemmate ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας.

Ἐργῶδές ἐστιν εὐδίως βεβιωκότα
τοὺς τῶν φθονούντων πάντας ὀφθαλμοὺς λαθεῖν.

Libri ἐν βίῳ βεβιωκότα, pro quibus verbis aliud quod minus iners et languidum sit, desiderat Meinek., conjiciens εὖ βίου τετυχηκότα, vel ἐργῶδες ἐν βίῳ 'στὶν εὐτυχηκότα, vel ἐστὶν ἐν βίῳ εὐτυχηκότα crasi nihil offensionis habente. Nihil verosimilius eo, quod reposui et converti.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Athen. 2, p. 58, A: ᾠῶν δὲ ῥοφητῶν μνημονεύει Νικόμαχος,

Οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς
οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα
ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν.

V. 1 οὐσείδιον cod. L. Deinde libri μοι τοῦ πατρὸς, quod correxit Jacobsius Additt. p. 48. V. 2 « nescio quo consilio diversa tempora conjuncta sint. Fortasse συνεστρογγύλισα vel συνεστρόγγυλα. Cf. Alexis Phædr. 2, 4. » *Mein.*

2.

Athen. 11, p. 781, F: φησὶ πρός τινα Νικόμαχος

Ὦ (Χρῦσι,) χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν!

Meinek. Ὦ χαῖρε χρυσ., sed verosimilius lepidiusque Χρῦσι est de quo nomine v. index Thucydidis. Χρυσόκλυστα Letronnius Diss. de nomin. vas. græc. p. 56. Codd. χρυσόκλαυστα. « Compellari videtur homo qui, quæ furatus est, reddere cogitur. Aristoph. Acharn. 6: τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. Equit. 1147: ἀναγκάσω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου. Quanquam χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμεῖν etiam is dici potuit, qui divitias suas et auri acervos temere jactaret. Ita Diphilus Pict. 2, 21, dixit λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων. » *Mein.* Quem de aliis duobus fragmentis Nicomachi, sed quæ ad Tragicum potius referenda videntur, vide Hist. crit. Com. p. 498.

NAUMACHIA.

Difficile est, beate viventem
omnes invidorum oculos latere.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Reculam enim, quam reliquit mihi pater,
ita rotundavi et enucleavi
paucis mensibus, ut qui ovum sorbet.

2.

O (Chrysi), aurata et aureos vomens!

CXIX.
PHILOSTEPHANUS.
ΔΗΛΙΟΣ.

Athen. 7, p. 293, A : Φιλοστέφανος δ' ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν τοῖσδε καταλέγει,

Εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα, Δαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν καλούμενον Πέρας,
δοὺς μισθὸν ὅν γ' ᾔτησας ἥκω δεῦρ' ἐγώ.

« His Comicus irrisisse videtur Deliorum parasiticam, ut Nicocharis in Deliade : v. Aristot. A. P. 2, 5, et ibi Tyrwhitt. » *Mein.* V. 2 legebatur Θίμβρωνα, quod correxit Gaisfordus ad Hephæst. p. 219. V. 4 ὅν μ' Casaub. pro ὅν. Probabilius est ὅν γ'. In fine mendose libri ἄγων pro ἐγώ.

CXX.
POLIOCHUS.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΣΤΗΣ.

Titulus fabulæ explicatur his Stephani Byz.: Κορινθιάζεσθαι (λέγεται) τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν, ἢ τὸ μαστροπεύειν.

Athen. 7, p. 313, C : καλοῦνται δέ τινες καὶ λευκομαινίδες, ἃς ἔνιοι βόακας ὀνομάζουσι. Πολίοχος Κορινθιαστῇ,

— Ὅπως σε πείσῃ μηδὲ εἷς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἄν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας
καλεῖν.

EX INCERTA FABULA.

Athen. 2, p. 60, C, Μύκαι. Ἀριστίας « μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον. » Πολ.

— Μεμαγμένην
μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχυρωμένην
ἑκάτερος ἡμῶν εἶχε δὶς τῆς ἡμέρας
καὶ σῦκα βαιὰ, καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἂν
ὠπτᾶτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
ἠγρεύετ' ἄν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων,
θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἰνάριον ἦν
ἀμφίβολον.

V. 2 « Similiter Antiphanes μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις. Ita πηλὸν ἠχυρωμένον, *lutum acerosum*, habes in titulo apud Muellerum Munim. Athen. p. 34. » *Mein.* V. 6 ante Brunckium legebatur ἀνηγρεύετ' ἄν. V. 8 ἀμφίβολον οἰνάριον Schweigh. interpretatur vinum ita debile, ut dubites, vinumve an aqua sit, aut acre, ut pro aceto haberi possit.

CXXI.
SOSICRATES.
I. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Pollux 9, 57 : ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους (sic Kuhn. pro Ἱπποκράτους) Παρακαταθήκῃ,

Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχὺς,
ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Idem 4, 173 : δίκελλαν δὲ πενταστατῆρον Σωσικράτης (sic optimus cod., alii Κράτης) ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. V. 1 λευκὸς, *albus*, h. e. Græcus, Europæus, et liber homo, non Afer, et servus. V. 2 libri εἰδώς. Correxit Scaliger.

II. ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ.

Athen. 11, p. 474, A : Σωσικράτης δὲ ἐπὶ πλοίου (voce κάνθαρος usus est) Φιλαδέλφοις,

Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἡσύχῳ ποδὶ
προσῆγε πράως καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον.

DELIUS.

Quum sciam, te omnibus antecellere arte
et celeritate post Thibronem Atheniensem,
Peras appellatum, Dædale,
mercede data, quam quidem poposcisti, hîc adsum [ego.

CORINTHIASTA.

Ne quisquam tibi persuadeat, per deos,
ut boces, quando advenerit, leucomænides appelles.

EX INCERTA FABULA.

— Subactam
parvam, nigricantem massam, acerosam,
uterque nostrûm bis habebat quotidie,
et ficus paucas; et fungus aliquis nonnunquam
assabatur, cochleæque frustulum oblatum
venabamur, et olera ex vernaculis,
et olivam contusam, potusque erat vinum
ambiguum.

DEPOSITUM.

Si enim, opinor, homo albus, obesus,
piger, luxuriari solitus, bidentem
quinquelibralem sumpserit, exspirat.

FRATRUM AMANTES.

Levisque, curvis fluctibus irridens
aura, Scironis filia, quieto pede
advexit leniter et recte cantharum.

« Suavissimi versus! V. 2 κόρην Σκείρωνος ventum dicit a Sironiis montibus flantem. Ibidem ἥσυχον πόδα pedem nauticum seu velum intelligo, ut apud incertum poetam Plutarchi Mor. p. 813, B : μικρὸν δὲ ποδὸς | χαλάσαι μεγάλῃ κύματος ἀλκῇ. Servius ad Æn. 5, 830 : *pedem, hoc est funem, quo tenditur velum, quod Græci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.* Respicit ad Equ. 406 : καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. » *Meinek.*

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Stobæus Flor. 23, 2, cum lemmate Σωσικράτους.

Ἀγαθοί γε τὸ κακὸν ἐσμεν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν·
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. Cf. Menandri Monost. 46. V. 1 Ἀγαθοί γε scripsi : minus bene libri Ἀγ. δέ. Deinde Trincav. ἑτέρους.

2.

Athen. 1, p. 31, E : Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος καλεῖται παρὰ Σωσικράτει. Ἀμφίας cod. C; ἄμφι B. Suidas, Ἀμφίας : μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ, καὶ Σωσικράτης.

3.

Maximus Conf. p. 198 :

Ὅταν ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στέργειν γυνή,
φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλεῖον' ὧν λέγει κακά.

Maximus Socrati tribuit, sed Sosicrati vindicavit Meinek. Hist. crit. p. 499.

CXXII.

THUGENIDES.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ.

Photius Lex. p. 600, et Suidas : Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντα (Photius στοχάσαντα) νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτω Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Eadem fere, sed omisso Thugenidis testimonio, ap. Antiattic. p. 114, 23.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Pollux 6, 38 : καὶ τόπος Ἀθήνησιν, τὸ ὄψον (*forum piscarium*), ἀφ' οὗ φασιν « ἀπῆλθον εἰς τοὔψον. » Κριτίας δὲ... τὸ ὀψωνεῖν καὶ ὀψονομεῖν ὠνόμασε. Θουκυδίδης (cod. Falck. et Paris. Θουγενίδης) δὲ ἔφη

Ἤιτησεν, εἰς * ὀψώνιον ἰών, τριώβολον.

Sed vocis ὄψον exemplum requiritur. Scribo εἰς ὄψον γ' ἰών.

2.

Photius Lex. p. 267, 8, Μὴ νόμισον : ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. Θουκυδίδης. Suidas Θαγενίδης, h. e. Θουγενίδης, ut vidit Porsonus ad Hecub. 1166. Eundem respicit Antiattic. p. 107, 30. « Eadem syntaxi Sophocles μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ· μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορὸς, apud schol. Aristoph. Thesm. 877; et schol. Ven. Iliad. Δ, 410. » *Mein.*

3.

Zonaras 2, p. 1294, Λειβήθριοι : ἔθνος μωρὸν, ἀπὸ τόπου Λείβηθρα καλούμενον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄνθρωποι. Θουκυδίδης Λειβηθρίων ἀνοητότεροι. Recte Schæferus apud Tittmannum in Addendis p. 146, correxit Θουγενίδης. De proverbio Λειβηθρίων ἀνοητότεροι sive ἀμουσότεροι vide Leutschium ad Zenob. 1, 79.

« Denique fortasse etiam apud Suidam s. v. Ἀνέσπακεν pro Thucydide Thugenidis nomen reponendum, ubi libri habent Ἀνέσπακεν : Θουκυδίδης, ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ, Πόθεν γὰρ κτλ. » *Mein.*

CXXIII.

TIMOSTRATUS.

Hic esse videtur quem Photius cod. 167, p. 374, inter poetas recenset, quibus usus est Stobæus, quanquam in Florilegio hodie nullum ejus vestigium.

I. ΑΣΩΤΟΣ.

Antiatticista p. 87, 1, Ἄχρι τοῦ νῦν : μετὰ ἄρθρου. Τιμ. Ἀσώτῳ. Depravatum est ἄρθρου. Scribendum ὄρθρου, vel μετὰ ὄρθρον, *primo diluculo*, ut μεθ' ἡμέραν, dic. V. Matth. Gr. § 587, c.

II. ΠΑΝ.

Antiatticista p. 89, 23, Διὰ χειρὸς δανεῖσαι: Τιμ. Πανί.

EX INCERTIS FABULIS.

1.

Bene quidem aliorum videmus malum;
ipsi autem si facimus, non agnoscimus.

2.

Si te cupere et amare se dicit uxor,
plura quam dicit ab ea metue mala.

(THUGENIDÆ.)

Poposcit, ad opsonia iturus, triobolum.

III. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Antiatticista p. 98, 4, Ζάγρα : λοιδορίας εἶδος. Τιμόστρατος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγριον λέγει. Photius Lex. p. 49, 22, Ζάγρα : λοιδορίας εἶδος. οὕτως Τιμόστρατος. « Pro ζάγριον fortasse rectius scribitur ζατρεῖον. Etymol. M. p. 402, 12 : ζατρεύω, κυρίως τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω, ἀπὸ τοῦ ζητρείου, ὃ σημαίνει κατὰ Ἴωνας τὸ βασανιστήριον. Forma ζητρεῖον vel ζήτρειον usus est Eupolis fragm. inc. fab. 46 et Theopompus inc. fab. 1, 3. » *Mein.*

IV. ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Antiatticista p. 80, 12, Ἀφελοῦμαι : ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι. Τιμ. Φιλοδεσπότῃ.

EX INCERTA FABULA.

Antiatticista p. 91, 1, Δυνάμεις : τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος. Cf. Schæfer. ad Gregorium Cor. p. 640. « Ejusdem poetæ nomen fortasse reddendum Suidæ v. Χάραξ, ubi hodie legitur, Δημόστρατος Δημοποιήτῳ,

Οἱ μὲν προσέφερον τὸν χάρακα πρὸς τὴν ἄκραν. » *Mein.*

XENO.

Dicæarchus Vit. Græc. p. 25 Buttm. : τελωνῶν (apud Oropios) ἀνυπέρβλητος πλεονεξία ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτῳ τῇ πονηρίᾳ συντεθραμμένη... οἱ στίχοι Ξένωνος·

Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες·
κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὠρωπίοις.

« Attigit hæc Bœckhius OEconom. Att. 1, p. 342. Cf. H. Stephanus Thesauro antiqu. græc. 11, p. 17. E. » *Mein.* Versu 1 malim Πάντως τελ. πάντες etc.

(TIMOSTRATI.)
Illi vallum admovebant arci.

(XENONIS.)
Vectigalium redemptores omnino omnes sunt fures:
malum vectigal contingat Oropiis!

FRAGMENTA COMICORUM ANONYMORUM.

Conservamus asteriscos fragmentorum numeris additos, quibus Meinekius ætatem auctoris indicat, ita quidem ut unus antiquam, duo mediam vel novam comœdiam indicent; quibus nihil additum est, eorum incerta ætas est.

** 1.

Æschines C. Timarch. § 157 Bekk. : τοσοῦτον ἀπέχει τῶν αἰσχρῶν, ὥστε πρῴην ἐν τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ καὶ Παρμένοντος τοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀναπαίστων (mendose libri ἀνάπαιστον), ἐν ᾧ ἦν εἶναί τινας

πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις,

οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σέ. Homines qui muliebria paterentur, *Timarchos* appellatos esse observat Meineck. ex Hesychio s. v. Δημοκλεῖδαι.

2. a.

Alexander De fig. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 479, Περὶ ἀντιμεταθέσεως : ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρώμενοι πλεονάκις ἕτερα σημαίνομεν, ὡς ἔχει τὸ « ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅτ' ἄνθρωπος ᾖ. » καὶ

Καλὸν δὲ τὸ ζῆν, ἄν τις, ὡς δεῖ ζῆν, μάθῃ.

De primo horum versuum dixit Meinek. ad Menandri Monost. 562, ubi legitur cum varietate. Alterum sic exhibet cod. Par. 2; vulgo cum superiori conjuncte ἄνθρωπος δικαίως τὸ ζῆν. Quare Meinek. scribendum suspicatur : ὡς [ἡδὺ] τὸ ζῆν, ἄν τις, ὡς δεῖ, ζῆν μάθῃ, ad sententiam comparans Philemonis dictum inc. fab. 42 : τί ζῆν ὄφελος, ᾧ μή 'στι τὸ ζῆν εἰδέναι;

** 2. b.

Ammonius ad Aristot. Bekk. p. 96, 19 : πέμπτον δέ τι πρὸς τούτοις εἶναί φασι τὸ ἐπαπορητικόν·

1.
Scortatores magnos Timarchios.

2. a. [dum, didicerit.
Bella enim res vita, si quis, quomodo sit viven-

α. Δᾶος πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα;

Ibid. p. 93, 25, Δ. προσῆλθε. Ap. Schol. Hermogenis Bekk. Anecd. p. 1179 (Walzii Rhett. vol. 7, p. 4.) Δᾶός ποτ' ἦλθέ τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα. Menandro versum tribuebat Schneidewinus Conject. p. 119; certe ad novam comœdiam referendus est.

3. a. b.

Ammonius Differ. voc. p. 10: Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ καὶ ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ διαφέρει. ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ σημαίνει τὸ βραχὺ, οἷον

Οὐδ' ὅσον (ἂν) ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι.

ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὂν (Mein. ὤν)·

Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Versu 1 pro τύχης alii minus bene τέχνης. Addidi ἄν. Meinek. malebat ἄρ'.

4. a. b.

Idem p. 63: οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺ ἐτίθεσαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου, « εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. » τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς, οἷον

Γήμαντος αὐτοῦ δ' εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω.

« Altero versu fortasse legendum τἄνω. Reliqua duo exempla εὐθὺ τῆς στοᾶς et εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων et ipsa ex comicis poetis ducta sunt; et alterum quidem Eupolidis est, cujus vide fragm. incert. 5. » *Mein.*

5.

Idem p. 81: κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός·

Ἀλλὰ θῦε τοὺς κέδρους.

Eadem Etymol. M. p. 498, 42, ubi τὰς κέδρους. « Fortasse ad eundem hunc locum referendum hoc Phrynichi App. soph. p. 42, 19: καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι. Cf. Porphyrius Abstin. anim. 2, 59 » *Mein.*

** 6.

Idem p. 42: διαβόητος ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ·

Καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ
αὑτὸν ὁ Κράτης κατὰ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον·
ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
ἑαυτὸν οὕτω παραδίδωσιν.

Priora sic constituit Porson., vulgo ita edita: καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν (hoc om. Ald.) ὁ ἀκρατής. V. 2 libri καὶ τοῦτο. V. 4 iidem παραδέδωκεν.

7.

Antiatticista p. 91, 26, Εὐήθης: ὁ ἀγαθός...

— Χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθίας
καὶ φιλανθρώπου λογισμοῦ.

Ita Bekkerus. Codex χριστοῦ et εὐηθείας et λογισμός.

** 8.

Antipater Stobæi Flor. 67, 25: ὅσῳ γὰρ μᾶλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσούτῳ μᾶλλον τὴν διαδεξομένην διοίκησιν παραληπτέον καὶ (immo ὡς) περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἑαυτῷ ἀπερίσπαστον. * οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει σχολαστής,

— Δεῖ δ', οἶμαι, γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆσαι δυνατὸν, οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω. Τὸν ἀμελῆ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντα δὲ
σχολῆς, ἵν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Post πλείω v. 3 Antipater, ἐπιφωνήσας, Τὸν, etc. Versu 1 Δεῖ δ' Tyrwhittus et Valkenarius, pro Ἀεὶ δ'. « Sed neque ἐπιμελεῖν græce dicitur pro ἐπιμελεῖσθαι, nec alter infinitivus, οἰκονομεῖν, unde pendeat, intelligitur. Præterea ineptum est in Antipatri verbis ὁ κωμικὸς σχολαστής. Quo modo sanandus locus sit ostendunt codd. Pariss., qui post σχολαστὴς addunt ἐστὶν, unde hæc emergit emendatio: οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιτέμνει·

2. b.

a. Davus adest — quidnam tandem nuntiaturus?.

3. a.

Ne minimum quidem fortunæ scio.

3. b.

Concidi propemodum metu.

4. a.

Post nuptias ejus statim ero liber.

4. b.

Hoc autem ut vidit, extemplo ima summis mixta sunt.

5.

Sacrifica igitur cedros.

6.

Infamemque apud omnes homines se reddit
Crates secundum id scilicet, quod narrant:
inferior se ipso ter miseræ meretriculæ
ita se tradit.

7.

Probi moris doctrina
et humanæ cogitationis.

— α. Σχολαστής ἐστι· δεῖ δ', οἶμαι, γαμεῖν τὸν ἐπιμελῆ καὶ δυνατὸν οἰκονομεῖν ὄχλον πλείω. β. Τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δὲ σχολῆς, ἵν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Apertum est de filii matrimonio agi inter parentes ejus, sive inter patrem et patruum, aliosve cognatos. Horum alter otium amare adolescentem dicit; matrimonium autem non iniri debere, nisi ab homine diligente et attento : ad quæ alter respondet τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, etc. Ad ἐπιμελὴς eo quo hic legitur sensu cf. Xenoph. Memor. 2, 6, 38, ubi οἰκονομικὸς καὶ ἐπιμελὴς tanquam synonyma conjunguntur. » *Meinek*. Versu 3 malim ἐπιθυμοῦντά τε. V. 4 οἰκονόμον, dispensatorem, qui sub uxore rem familiarem administret.

** 9.

Aristoteles Rhet. 3, 11 : * δεῖ δ' ἀεὶ προσεῖναι ἢ τὸν, πρὸς ὃν λέγεται, ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθὲς καὶ μὴ ἐπιπόλαιον· ἔστι γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον « ἀποθνήσκειν δεῖ μηθὲν ἁμαρτάνοντα. » * ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. « τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον. » * ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. « Prius exemplum spectat ad Anaxandridis fr. inc. 18. Eidem scriptori fortasse etiam alter versus, quem scribo

Τὴν ἀξίαν ἔδει γαμεῖν τὸν ἄξιον,

tribuendus est. » *Mein.* Insunt in his corrupta, quorum emendationem desperavi.

** 10. 11.

Ibidem : τὸ δὲ ὥσπερ τὸ καὶ τό ὑπερβολὴ τῇ λέξει διαφέρουσα·

Ὥσπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ Κωρύκῳ.

φήθης δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ.

Ὥσπερ σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖν.

φήθης δ' ἂν, οὐ σκέλη, ἀλλὰ σέλινα, ἔχειν οὕτως οὖλα. εἰσὶ δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις· σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Iisdem versibus paulo supra usus est. « Primo versu ludit in ambiguo : κωρύκου, i. e follis pugilatorii, qui fuerit athletis usus, notum est; conf. Philostratum De arte gymn. p. 18. Quod vulgo legebatur τῷ κωρύκῳ, scripsi Κωρύκῳ, ut sit viri nomen, de quo Antiphanes fabula ita inscripta. Ac fortasse hic ipse versus est Antiphanis. Philammo autem est nobilis ille athleta, de quo præter Dissenum ad Demosth. Pro cor. p. 451, vide Themistium Or. 21, p. 303, Christodor. Ecphr. 229, et gramm. Bekk. p. 314, 25, ex quo eum olympiade 105 floruisse intelligitur. » *Mein.*

** 12.

Ibidem : καὶ

Οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος.

ἢ οὐ μᾶλλον ἢ σὲ δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ « οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον ἀεὶ εἶναι. » ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. In versu bis legitur ξένος. Grotius Excerptis p. 923 hæc ita : εἰ δ' εἶ ξένος | οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἤ σε δεῖ ξένος.

** 13.

Aristoteles Soph. elench. 4, 7 : ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διῃρημένος, καὶ συγκείμενος, οὐκ ἀεὶ ταυτὸ σημαίνειν ἂν δόξειεν, οἷον

Ἐγώ σ' ἔθηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον.

καὶ τὸ « Πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς. » Ex Aristotele habet Theo Progymn. 1, p. 179 Walz. Non esse Menandri, quod propter Terentium Andr. 1, 1, 10 : *feci e servo ut esses libertus mihi*, multi statuerant, evicit Meinekius.

** 14.

Aristoteles De gener. anim. 5, 5 : καὶ εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς κωμῳδίαις μεταφέρουσι σκώπτοντες, τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρως εὐρῶτα καὶ πάχνην.

* 15.

Athen. 1, p. 20, B : προσέτι τε

Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει,

τὰς Ἀθήνας λέγω.

8.

a. Otiosus est. Oportet autem, opinor, uxorem ducere eum, qui curare potest et gubernare turbam majorem. b. Immo potius securum, otiique cupidum, ut œconomo assumpto sine metu ambulet.

9.

Dignam digno nubere oportebat.

10.

Ut Philammon, pugnare cum Coryco.

11.

Ut apium, curva habere crura.

12.

Non fueris magis quam opus est peregrinus.

13.

Ego te, quum servus esses, feci liberum.

15.

Splendidissimam cunctarum urbium, quot Juppiter ostendit.

** 16.

Ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
θνητοῖς καταδεῖξαι τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένοις
ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοὔμπαλιν·
τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖσι χρωμένοις,
ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι· καὶ τοῖς σώμασιν
εἰς τὴν ἰατρικήν τε χρησιμώτατον·
καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
καὶ τοῖσιν ἑλκωθεῖσιν ὠφέλημ' ἔχει,
ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, ἀνίαν ποιεῖ,
ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Servavit Athen. 2, p. 36, A. Alexidi hæc assignavit Schweigh. V. 1 articulum addidit Mein. V. 8 ὠφέλειαν cod. B; ὠφελείαν E. Dindorfius conjicit ὠφελίαν. V. 11 post εὐθυμίαν libri addunt φέρει, quod delendum esse vidit Jacobsius Animadv. ad Anthol. 1, p. 327, post eum Porsonus. Ex sequentibus nonnulla attulit Eust. ad Hom. p. 1624, 34. V. 12 libri mendo ineptissimo προσφέρῃ, μανίαν π. Litteræ σ et μ alias quoque commutatæ in libris; cf. infra fr. 34.

** 17.

Ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε, καὶ ῥᾶνον δόμους,
στρώννυ τε κοίτας, καὶ πυρὸς φλέξον μένος,
κρατῆρά τ' αἶρου, καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Servavit Athen. 2, p. 48, A, ubi proxime Anaxandridis locus præcedit.

18.

Idem 3, p. 113, A : ταῦτα σιτία Κρονικά ἐστιν, ὦ ἑταῖροι· ἡμεῖς γὰρ

— Οὔτ' ἀλφίτοισι χαίρομεν·
πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Dobræus Adv. 2, p. 300, hæc cum Antiphanis fragmento apud Athen. 4, p. 158, D, componit.

19. a.

Idem 4, p. 164, E : ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας, καὶ ἡδυλογίας, κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα.

« Cratini hunc versum esse, nescio unde resciverit Valck. ad Theocriti Adon. p. 225, a, ceterum recte absona carmina et cymbala dissonos sonos edentia perstringi intelligens. Mihi nunc tragici poetæ esse versus videtur. Idem Valck ad hunc versum refert quamvis corruptam glossam Hesychii, Ἀκρότητα : πολυκρότητα (fortasse παλιγκρότητα. *Both.*) αὐτοῖς (fort. αὐλοῖς) γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι, μηδὲ συμπεσεῖν. » *Mein.*

19, b.

Idem 8, p. 376, D : καὶ τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ, ἔτι δὲ ὀρνίθων

— Γαστέρας
αὐταῖσι μήτραις, καὶ καλῶν ζώμων πλέας.

Ante γαστέρας addendum esse ὀρνιθίων δὲ conjicit Meineck.

20. a.

Idem ib., p. 352, E : τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν, ὡς εἶναι κατὰ τὸν κωμῳδοποιὸν θαύματα μώροις. « Videtur proverbialiter dictum fuisse. Diogenes Cynicus, teste Diogene Laert. 6, 24 : τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μώροις ἔλεγε. » *Mein.*

** 20. b.

Idem ib. p. 336, B : καὶ ἄλλος δέ τίς φησι, τῷ Σαρδαναπάλλῳ παραπλήσιος ὑποτιθέμενος καὶ οὗτος, τοῖς μὴ σωφρονοῦσι τοιάδε,

---

16.

Mnesitheus autem dixit, vinum deos
mortalibus ostendisse recte utentibus
bonum maximum, at male contra :
alit enim utentes,
roboratque animos et corpora.
In medicina quoque utilissimum est :
et potabilibus enim remediis admiscetur,
et ulceratos juvat,
et in conviviis quotidianis
modice quidem bibentibus
hilaritatem affert, immodicis autem superbiam;
tum, si par pari jungis, tædium ;
si et meracum, elanguescere facit corpora.

17.

Hospitalia igitur aperi, et riga ædes,
stragulaque sterne, et ignis vim accende,
et craterem apporta, et misce dulcissimum vinum.

18.

Nec farina gaudemus :
panum enim plena est urbs.

19. a.

Carmina dissona, et cymbala immodulata.

19. b.

— Ventres
cum ipsis matricibus, et bonorum jusculorum plenos.

20.

Miracula stultis.

Πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
τοὐφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδέν ἐστιν ἢ σκιὰ κατὰ χθονός,
μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών.

V. 2 sic Casaub. pro τουφήμερον. V. 3 libri mendo haud infrequente τὸ μ. ἐστι καὶ σκιά.

** 21. a.

Idem 9, p. 408; A : ἐκ τούτων δῆλόν ἐστιν, ὅτι ὁ Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανέψια πορδὴν ἑορτήν. Sic libri. Scribo πορδῶν ἑορτήν. Probabile est, quod in his latere putat Mein.

κυάμων χύτρας σιτούμενος Πυανέψια,
πορδὴν (l. πορδῶν) ἑορτήν, ἦγε.

** 21. b.

Idem 9, p. 405, E, allato Demetrii comici loco sic pergit : γυμνὴν ἐποίησεν Ἀθηνᾶν Λαχάρης οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγὼ (intell. γυμνὸν ποιήσω), ὁ Αἰμιλιανὸς ἔφη, εἰ μὴ δείξεις ὅ τι φέρεις. Poetæ verba in his latere vidit Dindorfius :

Γυμνὴν ἐποίησε τὴν Ἀθηνᾶν Λαχάρης,
οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν.

Articulum addidit Meinek., de Lachare, qui Minervam pallio spoliaverat, citans Wyttenbachium ad Plut. de S. N. V. p. 71.

** 22-26.

Servavit Athen. 10, p. 458, A, qui attulit hæc in exemplis versuum ab eadem litera incipientium, et in eandem literam exeuntium.

Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρων τἀγαθά.
Ἀγαθὸς ἂν εἴη χὼ φέρων καλῶς κακά.
Εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε.
Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον (δὴ) διάπλεκε.
Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκριμένη.

V. 3 Mein. malit εὐκαταφρόνητον, ut dixit Menander Agric. 2 : εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης, et Lucianus Tim. 1, εὐκαταφρόνητον ἡ πενία. Idem v. 4 observat διάπλεκε antepenultima porrecta ferri non posse. Inserui δὴ ante δι-.

* 27. a.

Athen. 13, p. 574, D : Alcibiades ὁ καλός, ἐφ' οὗ τις τῶν κωμικῶν ἔφη

Ἀλλ' Ἀλκιβιάδην, τὸν ἅβρον, ὦ γῆ καὶ θεοί,
ὃν ἡ Λακεδαίμων μοιχὸν ἐπιθυμεῖ λαβεῖν.

Ἀλλ' a Porsono additum.

** 27. b.

Idem 14, p. 664, C : ἄλλος δέ τις ἔφη

— Περιφέρειν ματτύην καὶ ποδάριον,
καὶ γαστρίον τακερόν τι, καὶ μήτραν ἴσως.

V. 1 Mein. addidit καί. V. 2 libri μήτρας, quod nimium.

27. c.

Ibidem. p. 331, 12, Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται : χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμῳδίαν.

* 27. d.

Bekkeri Anecd. p. 347, 7 : Ἀείνως γλῶττα, καὶ ἀείνως φωνή, καὶ ὀργή, καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ·

Γλῶττάν τέ σοι δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν
καλῶν λόγων ἀείνων,
ᾗ πάντα νικήσεις λέγων.

Locus e systemate iambico dimetro petitus est. Adjectivo ἀείνως usus est etiam Aristophanes Ran.

---

20. b.

Omnesque mortales adhortari volo,
ut in diem vivant suaviter : quippe mortuus
nihil est nisi umbra sub terra,
brevique vita viventem frui oportet.

21. b.

Nudavit Minervam Lachares,
non molestam.

22.

Bonus vir dicatur, qui bona fert.

23.

Bonus etiam is fuerit, qui bene fert mala.

24.

Facile contemni potest paupertas, Dercyle.

25.

Iis, quæ suppetunt, tu perdue vitam.

26.

Amicorum fides tibi judicata esto.

27. a.

At Alcibiadem tenerum, per terram et deos,
quem Lacedæmon cupit mœchum accipere.

27. b.

Circumferre mattyam, et parvum pedem,
et mollem ventriculum, et forte matricem.

27. c.

Festum agunt fures.

27. d.

Et linguam tibi dat apud populum
bonis semper verbis fluentem,
qua omnia vinces orans.

146. V. 4 Meinek. νικήσεις. Sane minus aptum κινήσεις, quod præbet codex.

27. e.

Ib. p. 422, 4, Ἀπέρρωγεν : οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσωπον·

Κἆτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

28.

Ib. p. 425, 7, Ἄπλετον : ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄπλατον, ὡς τὸ

— Κυψέλην δ' ἔχεις
ἄπλατον ἐν τοῖς ὠσίν.

** 29.

Ib. p. 427, 25, Ἀποδῦσαι : μᾶλλον δ' ἀπόδυθι ταχέως... Παμφίλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. Hanc glossam mira diversitate Ruhnkenius Supplem. ad Hesychium 1, p. 1706, ita scriptam profert : Ἀποθευσόμεθα : ἀποδραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται. Ἀποθευσόμεθα ταχέως Παμφίλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. Hinc scribit Meinek., Ἀπόδυσαι : μᾶλλον δ' ἀπόδυθι.

Ἀπόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Sensus idem, qui proverbii ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς ap. Aristoph. Eq. 277. « Ἀποδῦναι sensu translato pro ἐπιχειρεῖν habes etiam apud Photium in explicatione proverbii ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν p. 61 in. : ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν (adde ἐπὶ) πρᾶγμα, στραγγευσαμένων δέ. » *Mein.*

30.

Ib. p. 1200 : Σκίραψ, Σκίραφος. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὑρισκόμενον.

** 31.

Cicero Epist. ad Att. 4, 8 : « *de Trebonio prorsus tibi assentior; de Domitio,*

Σύκῳ, μὰ τὴν Δήμητρα, σῦκον οὐδὲ ἓν
οὕτως ὅμοιον γέγονεν,

quam est ista περίστασις *nostræ.*

32.

Ibid. 11.

Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν ἢ πάντ' εἰδέναι.

quare ut homini curioso, ita perscribe ad me. Mein. addidit ἐστὶν et confert Themist. Or. 21, p. 262, C.

33.

Ib. 15, 12 : *hoc dempto munere amoris atque officii, sequebatur, ut mecum ipse*

Ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῷν, θεοπρόπε;

Eodem versu utitur 16, 6. Scripsi νῷν pro νῦν.

34. a. b.

Clemens Alex. Pæd. 2, p. 61 Sylb., 166 Pott. : ἀλλ' αἰσθάνομαι, ὅθεν ἡ εὐπρόσωπος ἐρρύη τῶν δείπνων προσηγορία, ἀπὸ τῶν φαρύγγων καὶ φοιτητῆς μανίας ἐπιδείπνων, κατὰ τὸν κωμικόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖς τοῦ δείπνου χάριν. Pro ἐπιδείπνων Sylburgius in annotatione ἐπὶ δεῖπνον. Immo ἐπὶ δείπνων, quæ ad Clementis orationem pertinent. Ipsius Comici manus hæc fuit, ut videtur,

Ἐπὶ τῶν φαρύγγων καὶ ποθητῆς ἂν ἀνίας.

Cf. horum fragmentorum 16, v. 12. Extrema, fortasse itidem ex comico poeta ducta, sic scripsit Meinek.:

— Ἔστι γὰρ
τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δείπνου χάριν.

Malim χάρις pro vulgato χάριν, quod vereor ut ferri possit.

**35.

Ibid. p. 67, 10 Sylb., 182 Pott. : μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκρασίαν, τὴν περὶ τὰ συμπόσια,

Ὧν ἐστι τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,

28.
Ac deinde abscissus est pes.

29.
Exue vestem, Pamphile : nostra est navigatio.

31.
Ficus, per Cererem, ficui
non fuit tam similis.

32.
Nihil dulcius est quam omnia scire.

33.
Tua huc profectio quid nobis significat, vates?

34. a.
A gulis et desiderato tædio.

34. b.
— Est enim
plurimum plurimis convivii gratia.

35.
Quorum vita nihil est, nisi crapula,

κῶμος, βαλανεῖ, ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος.

V. 1 libri ἀλλ' ἢ κῶμος, κραιπάλη. Correxit Marklandus Explic. vett. auct. p. 258.

36.

Ib. p. 89 Sylb., 241 Pott. : ἀμέθυσοι, καὶ κεραυνῖται, καὶ ἴασπιδες, καὶ τοπάζιον, ἥ τε

— Μιλησία
σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον.

Incertum annon tragici poetæ sit versus.

37.

Ib. 3, p. 45 Sylb., 261 Pott. : κουρὰς ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειράμενοι· χλανίσι δὲ διαφανέσι περιπεπεμμένοι

Καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μύρου.

Si illa etiam χλανίσι δὲ δ. π. comici sunt, satis erit scribi χλ. δὲ περιπ. διαφ., *et lænis perlucentibus involuti.*

38.

Ib. p. 108 Sylb., 294 Pott. : ἔχοι δ' ἂν ἐκεῖνο ἄριστα τὸ εἰρημένον

— Τὸ δ' ὅλον οὐκ ἐπίσταμαι
ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένος
πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ἄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.

V. 2 « Clemens Pæd. 3, p. 99, de cinædis : κιχλίζοντες, καὶ ψιθυρίζοντες, καὶ τὸ πορνικὸν ἀνέδην εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφοῦντες. V. 3 πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον. Hoc effeminatorum erat. Polemo Physiogn. 1, p. 176 : κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυνον δηλοῖ. Dio Chrysost. 4, p. 177 : λευκὸς ἰδεῖν, τρυφερὸς, αἰθρίας καὶ πόνων ἄπειρος, ἀποκλίνων τὸν τράχηλον, ὑγροῖς τοῖς ὄμμασι μάχλον ὑποβλέπων. Idem 5, p. 196 : ἐπιδεικνύειν δὲ τὰ στήθη, καὶ τοὺς μαστοὺς, καὶ τὸν τράχηλον * ἀνακλῶσαν (scrib. ἀνακλᾶν. *Both.*). Idem 33, p. 25 : τὸ τὰ ὄμματα ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίνειν τὸν τράχηλον· et 62, p. 323 : τὸν τράχηλον ἀποκλίνων, ὑπὸ δὲ ἀργίας καὶ σκιᾶς λευκός. Archippus comicus, de Alcibiadis filio : κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται. Post quintum versum fortasse superius fragmentum addendum : καὶ μαστίχην τρώγοντας, ὄζοντας μύρου. » *Mein.*

39.

Ibidem : τὸ γὰρ ἁβροδίαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως, καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικὰ, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται. (καὶ) ἡ κωμῳδία φησὶ τὰ ἴχνη τὰ ἑταιρικὰ ὥραν ἀπολείπειν καὶ τρυφήν. « In his pro ἀπολείπειν scribendum suspicor ἀπολείβειν. Versuum reliquiæ fortasse ita conformandæ sunt :

— Τὰ δ' ἑταιρικὰ
ἴχνη... ὥραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν.

Sed videndum ne τὰ ἑταιρικὰ Clemens de suo addiderit, comicus autem de certa quadam meretrice, luxu et deliciis diffluente, non nisi hæc dixerit, ἴχνη δ' ὥραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν. » *Mein.* Certe scribendum ὥραν τ'.

** 40.

Ib. 7, p. 302 Sylb., 842 Pott. : εἰκότως οὖν δεισιδαίμονες * περὶ (immo παρὰ, *aliter quam moderati*) τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἴτια.

Ἂν μῦς διορύξῃ βωμὸν, ὄντα πήλινον,
κἂν, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον,
ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἂν ἐφ' ἑσπέρας
ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖόν τινες....

V. 1 vulgo ἐάν. Porsonus ἦν, Meinek. ἂν, « quum haud dubie ex novæ comœdiæ poeta locus depromptus sit. » V. 2 vulgo ληκύθιον. Recte Porsonus θύλακον ex Bionis dicto apud Clementem l. l. : τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ τι φάγοι. V. 3 vulgo ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας. Mein. ἀφ', ego ἐφ' ἑσπ.

41.

Ibid. p. 305 Sylb., 851 Pott. : ἐπεὶ τίς ὧδε μωρὸς, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν etc.

---

comissatio, balnea, meracum, matulæ, inertia, potus.

36.

— Milesia
smaragdus, merx pretiosissima.

37.

Et masticben manducantes, unguentum olentes.

38.

— Generaliter ego nec scio
susurrare, nec distortus
obliquato collo ambulare,
ut alios hîc video cinædos
multos in urbe, et pice oblitos.

40.

Si mus aram luteam perfoderit,
et, nullo alio invento, utrem perroderit,
gallusque nutritus vesperi
cecinerit, ostentum hoc quidam existimantes...

Τίς ὧδε μῶρος, καὶ λίαν ἀειμένως
εὔπιστος, ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζῃ θεοὺς
ὀστῶν ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης,
ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

« Eadem apposuit Porphyrius Abstin. anim. 2, 58, et ex Porphyrio, ut ipse disertim testatur, Cyrillus C. Jul. 9, p. 306, E. Dolendum est nullum horum scriptoris nomen addidisse. Menandro locum assignabat J. H. Vossius Epist. mythol. 2, 40 : at dictio nihil habet coloris Menandrei. Tragico potius quam comico poetæ tribuenda censebat Gatakerus ad Antonin. 10, 8. Si comici poetæ sunt, novæ vel mediæ comœdiæ scriptori tribuerim. » *Mein.* V. 1 Clem. μωρός. Ibid. ἀνειμένως Grotius pro ἀνειμένος. V. 2 Mein. malit εὔπειστος, coll. Lobeckio ad Ajac. 151. Tum Cyrillus ἐλπίζῃ, ceteri solœce ἐλπίζει. V. 3 de fellis usu in sacrificiis Mein. citat Sophoclem Antig. 997, Menandrum Dysc. 2, 6, et Eubulum Semele 2, 3. V. 5 Clem. χ. ἀπάτῃ. Porphyr. et Cyrill. ἅπαντας. Grotius ἀπαρχῇ, Porsonus ad Eurip. Hec. 41, ἀπαρχαῖς. Scribam χαίρειν ἀπάταις ἂν καὶ γ. « Quæ apud Clementem versui quinto subjiciuntur, καὶ χάριν τούτων τοῖς δρῶσιν ἐκτίνειν, ea ipsius verba sunt, non poetæ, cui ea attribuebat Grotius, ita immutata : χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν. » *Mein.*

** 41. 42.

Dio Cassius H. R. 60, 29 : τοὺς μέντοι ἀλλοτρίους ἀπελευθέρους ὁ Κλαύδιος εἴ που κακουργοῦντας λάβοι, δεινῶς τιμωρῶν, τοῖς ἰδίοις οὕτω προσέκειτο, ὥσθ', ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος·

Ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας,

καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον, τὸν ἀπελεύθερον αὐτοῦ, ἀποβλέψαντος, καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος, ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητὴς εἶπεν ὅτι

Βασιλεῖς ἐγένοντο χοὶ πρὶν ὄντες αἰπόλοι,

οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. « Horum versuum primum conf. cum Monost. 365. Ceterum etiam ex his intelligitur, græcas comœdias in theatris actas esse; qua de re ad *Georgon* Menandri monui, ex Quintil. 11, 3. » *Mein.*

43.

Crameri Anecd. Oxon. 1, p. 299, 31 : ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ δὲ τὸ νυστάζειν τὸ Νύσταλον γερόντιον. « Male apud Etymol. M. p. 609, 38, una voce νυσταλογερόντιον. Cf. Aristoph. Equ. 42 : δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον. » *Mein.*

43. b.

Ib. p. 66, 27 : εὕρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πῖ ἔχουσα (ἡ ἀμφί) παρὰ Ἀττικοῖς· ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα, Mein. ἀμπίσχου).

Ἀμέλει ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχου λαβών!

Sic Meinek.; codex πρῶτ' ἀμπ.

44. a. b.

Ib. p. 176, 16 : ἢ παρὰ τὸ πετῶ, ἔνθεν τὸ πέσημα,

— Καταπεσεῖν τι βούλομαι
τραγικὸν πέσημα.

Sic Lehrsius. Codex καὶ πεσεῖν τί. Ibid. p. 372, 29 : πονηρὸς ὁ κατὰ ψυχὴν ὀξυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυτόνως. ... οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ γλισχρότεροι διαλύσαντες τὸ ὄνομα πονηροὺς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἐρᾶν.

45. 46.

Ib. p. 191, 27, de formatione dualis secundæ conjugationis : καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α χρῶνται, φοιτάτην (Mein. ἐφοιτάτην) πότ' ἐς διδασκάλου. καὶ πάλιν τὼ δ' οὐκ ἐβοάτην· ἔσπων, ἔσπας· ἐσπάτην γνάθον εὔχρηστον. Conjecit Mein. ἐσπάτην γνάθοιν εὔκρατον vel ἄκρατον.

** 47.

Grammmaticus De solœcismo in Museo philol. Cantabr. 2, p. 113 : χαλεφθῇς, ἀπὸ τοῦ χαλέπτω,

Σύγγνωθί μοι, καὶ μὴ χαλεφθῇς, ὦ πάτερ!

Sic Schneidewin. Conject. p. 117, pro χαλεφῇς. Menandro locum tribuebat Cramerus.

41.

Quis vir adeo stultus est, nimisque negligenter
confidens, ut speret, deos
ossium sine carne et fellis incensi,
quæ ne canes quidem esurientes comedunt,
fraudibus delectari, et hoc pro dono accipere?

41.

Intolerabilis est felix mastigia.

42.

Beges facti sunt etiam qui prius fuerunt caprarii.

43. b.

Enimvero hæc sumpta primum indue mihi!

44. a.

Decidere volo tragico casu.

47.

Ignosce mihi, et noli indignari, pater!

* 48.

Dio Chrysost. Or. 32, p. 664 Reisk. : Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπόν τε, καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος « Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης », ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ

— Δῆμος ἄστατον κακὸν, [ται
καὶ θαλάττῃ πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζε-
καὶ γαληνὸς εὖ τ' ἔχων γ' ἂν πνεῦμα βραχὺ
κορύσσεται,
κἂν τις αἰτία γένηται τὸν πολίτην κατέπιεν.

V. 2 legebatur θαλάσσῃ. V. 3 ed. Ven. ἐντ' ἠχῶν (al. ἠχῷ) πᾶν πν., quæ correxi. V. 4 legebatur κἤν.

49.

Dio Chrysost. 64, p. 334 Reisk. : « Δέσποινα δ' ἁπασῶν πόλεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις, » μὴ λέγε, ἄνθρωπε· οὐκέτ' εἰσὶν ἐκεῖνοι δεσπόται. « ὡς δὴ καλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον. ἀλλὰ μεθ' Ἑλλήσποντον καὶ Λύσανδρον αἰσχρόν. « καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς. » ἔτι δὲ μετὰ τῶν τειχῶν αὐτὸν βλέπεις; « ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις; » εἶχε μὲν, δῃωθεῖσα δὲ, ὡς ἐπὶ συμφοραῖς γυνὴ, ἀπεκείρατο. « καὶ τοὐρανοῦ, γ', ὥς φασιν, ἔστιν ἐν καλῷ· » καὶ πῶς, οἵ γε λιμώττουσι, καὶ τὸ πλέον αὐτῶν ἀπόλλυται μέρος ὑπὸ τῶν ἀέρων, ἢ τῶν πολεμίων; Hæc in versus digessit Porsonus ap. Gaisfordum ad Hephæst. p. 216 et redditis emendationum rationibus in Miscell. crit. p. 228.

Δέσποιν' ἁπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλι,
ὡς δὴ καλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
καλὸς δ' ὁ Πειραιεὺς, καλός θ' ὁ Παρθενών!
ἄλση δὲ τίς που τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γονή;
καὶ τοὐρανοῦ γ', ὥς φασιν, ἔστιν ἐν καλῷ.

V. 1 sic Meinek. Glossema est πόλεων. V. 2 vulgo ὡς καὶ καλόν. Correxit Valck. ad Callim. Eleg. p. 24. Alius voluit ὡς πάγκαλον. V. 3 verba καλός γ' ὁ Παρθενὼν, quæ Dio, utpote suo consilio non apta, omisit, addidit Porsonus ex Diogene Laert. 7, 67, in definitionibus Stoicorum rhetoricis : ὅμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι (add. πρᾶγμά τι. *Mein.*), ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου * πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, * οἷον « καλός γ' ὁ Παρθενών », « ὡς Πριαμίδῃ 'στὶν ἐμφερὴς ὁ βουκόλος. » Meinek. ὡς καλὸς ὁ Παρθενών! ut hæc scripta affert Syrianus apud Sprengelium Synt. rhet. p. 209 (Walzii Rhett. vol. 7, p. 4) : οἱ δὲ Στωικοὶ προστιθέασι τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἐξ· πυσματικὸν, καὶ ἐπαπορητικὸν,... εἶτα, θαυμαστικόν· « ὡς καλὸς ὁ παρθενών. » V. 4 in fine πόλις addidit Porsonus, voce γυνὴ, quæ vulgo post ἄλλη legitur, detrusa post συμφοραῖς. Verosimile est, quod edidi, γονὴ, h. e. γενεά. V. 5 γ' ὥς φασι pro πῶς φασι Reiskius. « De Attici aeris salubritate ipse Dio Orat. 6, p. 197 : εἶναι γὰρ τὴν χώραν ἀραιὰν, καὶ τὸν ἀέρα κοῦφον, ὡς μήτε ὕεσθαι πολλάκις, μήτε ὑπομένειν τὸ πινόμενον (fort. γινόμενον) ὕδωρ. Euripides Erechtheo fragm. p. 172 : εἶτ', εἰ πάρεργον χρή τι κομπάσαι μ', ἄναξ, οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ κεκραμένον, ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ. Ita enim scribendus videtur hic locus, quem ex altera hujus fabulæ editione petitum esse suspicor. » *Mein.*

** 50.

Τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρώνδαν ἔν τινι
νομοθεσίᾳ τά τ' ἄλλα, καὶ ταυτὶ, λέγειν,
« ὁ παισὶν αὑτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω, μήτε μετεχέτω λόγου
παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπείσακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος. »
« Εἴτ' ἐπέτυχες γὰρ, φησὶ, γήμας τὸ πρότερον,
εὐημερῶν κατάπαυσον· εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πεῖραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν. »

Servavit Diod. Sic. 12, 15, de Charondæ lege, ne quis novercam liberis suis superduceret, agens.

48.

— Populus instabile malum,
et mari omnino similiter vento jactatur :
etiam quietus ac bene habens adversus lenem flatum
[armatur,
et, si quid reprehensum fuerit, civem absorbet.

49.

Domina omnium suavis Atheniensium urbs,
ut sane venusta sunt tua navalia,
et venustus Piræeus, venustus quoque Parthenon!
lucosque tales an alicubi habuit aliud genus?
etiam cœlestia bene se habere aiunt.

50.

Legislatorem Charondam aiunt in quadam
lege et alia et hæc dicere :
« qui liberis suis novercam superducit,
nec bene audiat, neque compelletur
a civibus, ut qui alienum malum
suis rebus intulerit. »
« Si enim, « inquit, » prius matrimonium tibi
successit,
bene agens desine; sin non successit,
insani est rursus alterum experiri. »

V. 2 ταυτὶ Bentlejus Diss. de legg. Char. p. 362 ed. Lips. Libri ταῦτα. V. 8 κατάλυσον scribi malit Mein. V. 9 πεῖραν Bentlejus. Libri πείρας.

** 51.

Diogenes Laert. 2, 108 : τῆς δὲ Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστι καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τόν τε ψευδόμενον ... καὶ σωρίτην καὶ κερατίνην καὶ φάλακρον. περὶ τούτου φησί τις τῶν κωμικῶν

Οὑριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν,
καὶ ψευδαλάζοσιν λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων,
ἀπῆλθ', ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερή-
θραν.

V. 3 Diogenes ῥωβοστωμυλήθραν, Suidas ῥομβοστωμυλήθραν, « quod quum pariter atque id, quod Diogenes habet, metro adversetur, ῥωποπερπερήθραν, i. e. *eloquentiam vanam et futiliter loquacem*, restitui, duce Plutarcho V. Demosth. cap. 9 : τῶν δὲ κωμικῶν ὁ μέν τις αὐτὸν (Demosthenem) ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν. Qui non dubium est quin ejusdem poetæ locum in animo habuerit, sed ῥωποπερπερήθρα male pro nomine masculini generis habuit. De πέρπερος ad eloquentiam translato v. Fabricium ad Sextum Adv. grammat. p. 227. » *Mein.*

52.

Idem 6, 93, de Cratete Thebano agens : πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον, εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη, Καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄλλος αὐτὴν κατασκάψει·

ἔχειν δὲ πατρίδα δεῖ
ἀδοξίαν πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ.
καὶ Διογένους
εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

Ita hæc edita e correctione Hermanni. Vulgo ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, in quo codd. καὶ omittunt. Meinckio omnia illa ἔχειν δὲ πατρίδα usque ad φθόνῳ ad unam ῥῆσιν conjungenda et in hunc modum scribenda videbantur :

Ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν [ἐπαξιῶ]
πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους
εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

Mihi, ν et ρ litteris confusis, ut alias, πενι pro περὶ scriptum videtur, et mox, ansam præbente vocabulo vicino αν, πενίαν poetæ autem manus esse hæc :

Ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν πέρι, ἀνάλωτον
τῇ τύχῃ,
καὶ Διογένους εἶναι πολίτην, ἀνεπιβουλεύτου
φθόνῳ.

Πέρι pro περίεστι. Δεῖ ortum ex vicinis. Versus iambici tetrametri.

53.

Idem 7, 67, in definitionibus rhetoricis : ὅμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι (πρᾶγμά τι) ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον « καλός γ' ὁ Παρθενών. »

Ὡς Πριαμίδαισιν ἐμφερὴς ὁ βουκόλος!

Cf. ad fr. 49. Πριαμίδαισιν pro -δῃσιν Meinek. ex Sexto Emp. Adv. log. p. 303 Bekk. Mihi pro Πριαμίδῃσιν scribendum videtur Πριαμίδῃ 'στίν. Comparatur nescio quis bubulcus cum Paride, Priami filio.

** 54. 55.

Donatus ad Terentii Adelph. 1, 1, 18 : *Romani scilicet, qui cælibem quasi cælitem dicunt; et item Græci, apud quos sunt hujusmodi sententiæ :* εἶτα φίλος σχοινίων πωλουμένων. *Et alibi :* Γαμεῖ Πάμφιλος γαμείτω γαμεῖ, *etc.* Utrumque correxit Porsonus Miscell. p. 304 :

Εἶτα, φίλ', ὃς ἔχεις γυναῖκα σχοινίων πωλου-
μένων;
Πάμφιλος γαμεῖ; γαμείτω· καὶ γὰρ ἠδίκησέ με.

Ad v. 1 Porson. comparat Juvenal. 6, 30 : *ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?* et Alexidis versum : πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων; Malim εἶθ' ὁ φίλος, ut ὁ Καρίων apud Aristoph. Plut. 1096, etc.

56.

Herodian. Διχρον. p. 295 : τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν (μακροπαραληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χυλός, δαλός, μαλός, οὕτως ὁ βαθμὸς καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ

51.

Litigiosus Eubulides, κερατίνας rogans,
et falso gloriosis sermonibus rhetores volutans,
abiit, Demosthenis inepta eloquentia præditus.

52.

Juvat, patriam habere obscuritatem, non vincendam fortuna
et Diogenis civem esse, cui livor non insidiatur.

53.

Quam similis est Priamidis bubulcus!

54.

Uxoremne vero, amice, habes, funes quum veneant?

55.

Pamphilus uxorem ducit? ducito : me enim læsit.

καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Pro μαλός scribendum esse βαλός, intellexit Dindorf.

57.

Idem p. 292 : τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ α,

Ὁ δ' ἀγοράζει, κλεῖδ' ἔχων,

τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει. Eadem Herodianus Hermanni p. 307. « Fortasse Diphili locus est, cujus vide fragm. 5 Αἱρησιτείχους. » *Mein.* Minime opus est, ut producatur initialis syllaba verbi ἀγοράζει : sed potest, ut ille dixerit Ὁ δ' ἂν ἀγοράζει, quod initium fuerit versus.

58.

Idem p. 290 : βάντος, βάν, ποιητικῶς γὰρ ἐκτέταται·

Ἵνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ.

Eadem Draco Strat. p. 29 et 85. « Vereor ne grammaticus vitiosa lectione deceptus in ἐπαναβὰν ultimam produci statuerit. Poeta fortasse scripserat σαυτόν. » *Mein.* Addendum fuit γ'.

59.

Etymol. Gud. p. 303, 3, Καταπέψῃ : ἐκ τοῦ πέπτω τὸ δαπανῶ καὶ μαγειρεύω... πέψωμαι, ἐὰν πέψῃ.

Ἀπεψίαν πέπονθεν ἐξ ἀπληστίας.

60.

Etymol. M. p. 4, 15, Ἀβροείμονες :

Ἀβροείμονές τε καὶ κατηγλαϊσμένοι.

λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. ἁβρὸν γὰρ τὸ λαμπρὸν καὶ κοῦφον καὶ τρυφερόν.

61.

Idem p. 28, 39 : Αἴγειρος διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ

Κἂν αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι,

ἤτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι. Codicum καὶ pro κἂν correxit Mein., qui, « Intelligo, inquit, puellas graciles et proceras. Formam αἴγερως aliunde non habeo cognitam. » Arbor est αἴγειρος. Vereor ne ponendum sit αἰγίων vel αἰγιδίων.

62.

Idem p. 94, 55, Ἀμφιφῶν : εἶδος πλακοῦντος, τελουμένου τῇ Ἀρτέμιδι. οἷον

Ναστοὺς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἰτρία.

Vulgo μαστοὺς, quod correxit Sylburgius. Nota hæc ex Aristophane.

63.

Idem p. 181, 3, Ἄχερδος : ἡ ἀγρία ἄπιος. ... οἷον

Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος,

ἀντὶ τοῦ σκληρός. « Pro τὴν γνώμην fortasse τὸν τρόπον scribendum. » *Mein.* Corrupta, quæ non ausim tangere.

64.

Idem p. 192, 17, Βαυκίδες : ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ.... καὶ βαυκίζεσθαι τὸ θρύπτεσθαι. καὶ βαῦ (βαυκαλίζειν Mein.) τὸ κατακοιμίζειν· κατεβαυκάλισέ με, φησὶν ὁ κωμικός.

65.

Idem p. 192, 40, Βδόλος : ἡ δυσωδία τοῦ λύχνου, καὶ ἡ πορδή. Τὸν βδόλον οὐχ ἔσθ' ἥ τις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. Meinek. :

Τὸν βδόλον (δ') οὐκ ἔστιν ἥτις
ῥὶς ὑποστῆναι δύναιτ' ἄν.

66.

Idem, p. 197, 32, Βίβλινος οἶνος : οἷον

Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ,

ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. « Fortasse hæc de resipiscente Cratino dicuntur. Vide fragmenta Pytin. » Mein. Malim Ὕδωρ γε, quum statim sequatur δέ.

67.

Idem p. 200, 56 : κλῖμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὀργάνου βασανιστικόν· οἷον

— Τῇ κλίμακι
διαστρέφονται,

οἷον τὰ μέλη στρεβλούμενοι.

57.

Is autem in foro versatur cum clave.

58.

Ne senectus ascendens eum latuerit.

59.

Obstructus est ei venter inexplebilis.

60.

Molliter vestiti atque exornati.

62.

Liba, trophalides, amphiphontes, itria.

65.

Fœtorem crepitus non est nasus qui sufferre possit.

66.

Aquam bibit, Biblinum *vinum* autem odit.

67.

— Scala
distorquentur.

68.

Idem p. 243, 25 : ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνὴν (pro τὴν γυναῖκα), οἷον « Ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν. » καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν « Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς. » Meinek. probabiliter Ἀλλ' ὁρῶ 'γὼ τὰς γυνάς.

** 69.

Idem p. 262, 38 : δεῖπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ Κωμικοί, οἱ νεώτεροι, συγχέουσι τὸν καιρὸν, ἑσπερινὴν τροφὴν δεῖπνον ὀνομάζοντες.

* 70.

Idem, p. 311, 44, Ἐγχυσίχωλος : παρὰ τὸν χῦσον, ὁ ἀπὸ τοῦ χύσου χωλὸς, καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. χῦσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη.

71.

Idem p. 365, 25 : Ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως. κωμικῶς

— Ὅστις τῆς ὁδοῦ
ἡγήσεταί σοι τὴν ἐπιτάξ·

οὐχ ὡς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. « Hæc corrupta sunt. Tragicos hoc adverbio usos esse non est credibile. » *Mein.* Potest ut comicus dixerit

— Ὡς
ἡγήσεταί σοί τίς (γε) τὴν ἐπιτὰξ ὁδόν.

72.

Idem p. 346, 42, Ἐξάντης : ἐξεστηκὼς, μαινόμενος. ἢ ἀβλαβὴς, ἡ ὑγιὴς, ὁ ἔξω ἄτης. οἷον

Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου!

Fortasse tragicus versus est.

73. a.

Idem p. 413. 8 : καὶ ἔζην·

Κἄγωγ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον.

ὤφειλεν εἶναι ἔζων. Hæc male conjungi cum articulo ζωπυρεῖν observat Mein.

* 73. b.

Idem p. 529, 39 : κατὰ κόρρης λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πλῆξαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἅπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγήν· κόρσην γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι. « Recte hæc ad Eratosthenis libros de comœdia retulit Bernhardyus Eratosth. p. 233. » *Mein.*

74. 75.

Idem p. 533, 13, Κοτταβίζω :

Συνεπίνομέν τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.

καὶ

Τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ (πόλλ') ἡμέτερά (γ') ἦν.

κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαί φασιν Ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν, ὥσπερ οἱ νῦν. In altero versu addit πόλλ' et γ'.

76. a.

Idem p. 548, 39, Κυρτονεφέλη : ἑταίρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήβαιον. διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο. Ὦρος. « Itaque κύρτος, *cavea*, ad muliebrem partem translatum est? Alioqui possis suspicari χυσθονεφέλη. Sed vereor ne nomen illud male interpretatus sit Orus. » *Mein.*

76. b.

Idem p. 592, 40, Μῶλυ : εἶδος βοτάνης ...

Ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ.

ἀντιφάρμακον γὰρ δέδοται. V. Odyss. 10, 305.

77.

Idem p. 677, 37, Πνιγεύς... σημαίνει τὸν κρίβανον, καὶ τὸν φιμὸν τῶν ὑποζυγίων, τοῦ μὲν προτέρου τὸν οὐρανὸν λέγοντος, « Ὡς ἔστιν πνιγεύς (Aristoph. Nub. 98.) » τοῦ δὲ δευτέρου,

Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα,

ἀντὶ τοῦ τὸν φιμόν.

78.

Eudocia p. 295, ex Phurnuto De N. D. 14 : εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, ἧς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὑρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. Meinek. :

Ἧς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

71.

Quia
te aliquis ordine ducet viam.

72.

O Juppiter, præsta me illæsum hoc morbo.

73.

Et ego vixissem, et tu, reliquum tempus.

74.

Una et potabamus, et cottabo ludebamus.

75.

Cottabiorum plurima sæpe nostra erant.

76. b.

In manu quidem habens moly.

77.

Circumda tibi ipse capistrum.

78.

Sine quo (deserto) nihil venerabile invenitur.

« Convenit Menandreum illud ex Andria fr. 4 : εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες. » *Idem.*

79.

Eunapius in Excerptis Maji vol. 2, p. 294 : πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ῥᾷστα ἦν ὁρᾶν τοὺς ἄρξαντας δεδεκασμένους. ὥσπερ που καὶ ὁ κωμικός φησιν·

Ἄρξαντος ἀνδρὸς, δημόσια τὰ χρήματα.

* 80.

Eustathius ad Hom. p. 206, 27 : Βλεπεδαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς. Παυσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς οὕτως ἔλεγον. « Hoc Socraticorum convicium antiquæ comœdiæ poeta dignissimum est. Pollux quoque 1, 21 : κωμικὸν τὸ βλεπεδαίμων. » *Mein.*

81.

Id. p. 211, init. : παρὰ τοῖς παλαιοῖς ῥήτορσι (i. e. in lexicis rhetoricis) καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασὶν, ἵνα ἀρχῆς τύχῃ, ... ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἤγουν ὡσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς. « Patronymicorum, quale est ἀρχογλυπτάδης, multa exempla composuit Lobeck. ad Sophoclis Ajac. 880. Addo ex Eustathio p. 1300, λογοσυλλεκτάδης et, si recte conjicio, μυττίδης ex Hesychio, Μυττίδανος : απόπληκτος, pro quo scribendum videtur Μυττιδ. ανος, i. e. Μυττίδης : ἄνθρωπος ἀπόπληκτος. » *Mein.*

82.

Id. p. 228, 40 : ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Eadem repetit p. 1411, 15.

** 83.

Id. p. 236, 32, de figura σολοικοφανεῖ agens : ὅμοιον δὲ καὶ τὸ

Ἐξὸν καθεύδειν, τὴν ἐρωμένην ἔχων,

ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. « Eundem versum affert schol. Eurip. Phœn. 481 et orationi suæ immiscuit Charito 4, p. 76, ubi legitur τήν τε ἐρωμένην ἔχειν. Prima vocabula duo posuit Apollonius De construct. p. 331. » *Mein.*

84.

Id. p. 279, 39, ex Aristophane grammatico : τὴν γέρων γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες (Ætoli) εἰς εὐθεῖαν γράφουσιν οὕτως « Μιλασίοις καὶ ταῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις »... τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ

Μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

« Non dubito quin comici poetæ versus sit, qui illa Ætolum hominem dicentem induxerat. Respicit hæc iterum Eust. p. 1761, 35 : παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρουσι γερόντοις φράζεται, οἷον... τὸ παθήμασι παθημάτοις. Ejusdem commatis est, quod idem p. 677, 23 affert, μηλάτων pro μήλων. Cf. Lobeck. Paralip. p. 176. De καταγελᾶν similibusque tertio casu conjunctis v. eundem ad Sophoclis Ajac. 151. » *Mein.*

85.

Id. p. 565, 31 : ἰστέον καὶ (?) ὅτι κωμῳδίας ἴδιον παππίζειν διὰ τοῦ ι τὸ καθ' Ὅμηρον παππάζειν.

* 86.

Id. p. 537, 39 : παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν φειδός, ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης, ὁ Πάνδαρος. Idem p. 1828, 12 : καὶ φειδός, ἤγουν φειδωλὸς, διὰ τὸ φείδεσθαι πολλῶν.

87.

Id. p. 584, 28 : τὸ σκῶμμα ξυλοχύμβη, λεγόμενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

88.

Id. p. 725, 32 : φέρει δὲ καὶ (auctor lexici rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. « Sed hæc fortasse rectius ad Menandrum referuntur, quem vide fr. 7 Sicyonii. Cf. Eust. p. 1542, 50. » *Mein.*

89.

Id. p. 802, 34 : λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον

Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

90.

Id. p. 804, 47, de compositis cum φορεῖν agens : καὶ τὸ διαφορεῖν, τό τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς, καὶ τὸ κωμικόν. Apud medicos quid sit διαφορεῖν, notum ex Budæo et Stephani Thes. Comici dixisse videntur eo sensu, quo apud Aristoph. Av. 355 : ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. Ac fortasse hunc unum locum in mente habuit Eust. Vide tamen Anonym. de Comœdia p. XVI (n. 6), ubi διαφορουμένοις ambiguo sensu ex comico poeta affertur. » *Mein.*

79.
Imperante viro, publicæ *fiunt* pecuniæ.

83.
Quum liceret dormire, amicam *brachiis* tenentem.

84.
Ne illudite meis malis.

89.
Duarum mulierum unus vir non probatur.

91.

Eust. p. 882, 24 : καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὅ τε ἥρως, καὶ ὁ σκωπτόμενος. conf. Aristophanis Ran. 55.

92.

Id. p. 1291, 45, ex Ælio Dionysio : Δόχμη τὸ τετραδάκτυλον· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει· ὡς δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ

Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δόχμα.

ἐν μέντοι, φησὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. « Vide de hoc versu ad Cratini fragm. inc. 87. » *Mein.*

93. 94.

Id. p. 1404, 61, ex Aristophane grammatico : ἔνιοι τὸν ῥηθέντα ὀδόντα οὐ γνώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνῶμα, οἷον

Νέα δ' ἔτ' ἐστὶν, (οὐχ ὁρᾷς;) καὶ γνῶμ' ἔχει.

καὶ πάλιν

Τὸ γνῶμα γοῦν βέβληκεν, ὡς οὖσ' ἑπτέτης.

ἔστι δὲ τὸ γνῶμα κατὰ τὸ βρώμη βρῶμα. οὕτω γὰρ καὶ ἐκ τοῦ γνώμη τὸ γνῶμα. Eadem forma usus est Aristot. H. A. 6, 23. V. 2 articulum addidit Mein., ad ἑπτέτης conferens Aristoph. Ran. 422 : ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας, emissis scilicet primis dentibus pullinis, quos γνώμονας vocabant et γνῶμα.

95. a.

Id. p. 1472, 5 : ὅτι δὲ τὰ θέατρα θάλασσα κοίλη ἐλέγετο, δηλοῖ Παυσανίας. Pausaniæ glossam exscripsit Photius. Item Hesychius, Θάλασσα κοίλη : ἡ χειμέρινος, καὶ τὸ θέατρον. « Comparat comicus spectatorum turbas cum mari tempestuoso et procellis agitato. » *Mein.*

95. b.

Id. p. 1484, 26 : Αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιάζειν οὐ μόνον τὸ ἐπικαῦσαι, οἷον

Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιάσει,

ἀλλὰ καὶ τὸ πανουργεῖν. « Videtur parodia esse loci Æschyli Prom. 22 : σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος. Pro αἰγυπτιάσει scribe αἰγυπτιώσει. Diversa enim confundit Eustathius. Hesychius, Αἰγυπτιῶσαι : μελᾶναι. » *Mein.*

96.

Id. p. 1504, 20 : γλάφειν ... καὶ ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται ὡς δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ τὸ

Τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κἀπεγλαψάμην.

οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα (fort. ἀπέγλαψα), ὡς ἀπὸ βιβλίου.

97.

Id. p. 1535, 22 : ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελὼν (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω,

— Ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλίδα,
τὸ δ' ἄστυ σῦκα.

Aristophani hæc assignat Dindorf. Fragm. 536, p. 519, ubi latine versa.

98.

Id. p. 1539, 31, τὸ τέθριππον, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ

Ἔξιππα καὶ τέθριππα, καὶ ξυνωρίδες.

99.

Id. p. 1572, 21 : ἀλλαχοῦ δὲ ἐγράφη, ἔρκη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐν τριχῶν. Photius p. 14, 13, Ἔρκη (sic) : πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.

100.

Id. p. 1698, 32, Ἀχυρός : ὁ ἀχυροβολὼν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν

Ἑκάβην ὀτοτύζουσαν. καὶ καόμενον τὸν ἀχυρμόν.

Sic Meinek. pro καιόμενον τὸν ἀχυρόν. « Noster versus (inquit), quem Platonis comici esse suspicor e comica descriptione incendii Trojani petitus videtur. Ante Ἑκάβην forsan add. εἶδον δ'. »

101.

Id. p. 1625, 24 : σηκὸς γοῦν, φασίν, ἡρῷον, οἷον

92.
Hi vero distabant plus quam duo palmos.

93.
Parvula enim adhuc est, (non vides?) et gnomonem habet.

94.
Gnomonem tamen ejecit, quum sit septennis.

95. b.
Colorem autem tuum sol fulgentibus radiis Ægyptiacum reddet.

96.
Virum repuli et exsculpsi.

98.
Sejuges (currus), et quadrigæ, et bigæ.

100.
(Vidi) Hecubam ejulantem, et incensas paleas.

Ὃς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκόν, ἵλεως γενοῦ!

« Sed hic fortasse tragici poetæ versus est, ex simili scena petitus, qualis est illa apud Sophoclem Electr. 627 (637). » *Mein.*

102.

Eust. p. 1718, 60, non omnem fumum ingratum esse dicens, ἀλλ' εἰσὶν οἳ χαρὰν ὑποκινοῦσι... ὡς ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συντιθείς, ὁ μή, κατὰ τὸν κωμικόν, ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληδοῦντας βίῳ παρασιτικῷ. Vide Diphili Paras. 2, 5.

103.

Id. p. 1788, 20: ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνωνις, ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ

— Εἶτα δὴ
εἰς πόλιν (ἂν) ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

Articulum ante πόλιν addebat Dindorf., verosimilius ego ἂν, cui offecerit ιν prægressum.

104.

Id. p. 1822, 15: ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον τὴν εἰρημένην κύνειραν, ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ὃν δὴ κύνα χοῖρον ἄλλη κωμῳδία φησί, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρῆσθαι καὶ τὸ κύνειρα. Cf. p. 528, 1.

105.

Id. p. 1828, 6: οὐ μόνον φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίσχρος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός... ἀλλὰ καὶ Μυχόνιος ἀνήρ. Et paucis interpositis: καὶ λιμοκίμβιξ, καὶ κυμινοκίμβιξ. Photius p. 165, 21, Κίμβικας καὶ κιχκάβους: τοὺς αἰσχρούς. « Lege γλίσχρους. De λιμὸς v. Posidippi Chor. v. 12. » *Mein.*

106. 107.

Id. p. 1921, 58, ex antiquis lexicis rhetoricis scortorum cognomina affert hæc: σποδησιλαύρα, χαμαιτύπη, λεωφόρος, πανδοσία, χαλκιδῖτις, πολύυμνος, μανιόκηπος, ανασεισίφαλλος, μύζουρις, ἀνασύρτολις, σατύρα, εἰλίπους, γεγωνοκώμη. Idem p. 1413, 27, ex Ælio Dionysio: ἀνασεισίφαλλοι λέγονται (ἑταῖραι) παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαι, φησί, τὸν φάλητα. Idem p. 862, 42: κωμικὴ λέξις ὁ νώθουρος, ἤγουν ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐράν, φασίν, ἐν τῷ συγγίνεσθαι. Et paucis interjectis: ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε, γυναῖκα τὴν αἰσχροποιόν. καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας, καὶ βορβορόπη δέ, ὡς ἀκάθαρτος παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπήν. Horum pleraque ex Comicis derivata.

* 108.

Hesychius, Ἀπ' αἰγείρων: Ἀνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων (imo αἰγείρου), ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξῆπτον, τουτέστιν ἐξήρτων, οἱ ἔσχατοι. « Sic codicis lectionem συκοφαντεῖν correxit Bergkius Epist. ad Schill. p. 123. Postrema verba οἱ ἔσχατοι, quæ spectant ad eos qui ἀπ' αἰγείρου, h. e. loco a scena remotissimo, scenicos ludos spectabant (Bernhard. Eratosth. p. 229), a superioribus secernenda sunt. Notat comicus Androclem tanquam calumniatorem. » *Mein.* Probabilius est οἱ ἄσχετοι, *intolerabiles*, dignum epitheton sycophantarum.

* 109.

Idem, Ἀποπαρδακᾶ: τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. Ἀποπάρδακα scribendum conjicit. Mein., ab ἀποπάρδαξ.

110.

Idem, Ἀστράψῃ διὰ Πυκνός: ἀντὶ τοῦ δι' Ἅρματος. « Fortasse de Pericle intelligendum, de quo Aristophanes Acharn. 530: ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα. Quid sit ἀστράπτειν δι' Ἅρματος, optime docet Hesychius: Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἅρματος αὐτοῖς ἀστράψειεν, ἔπεμπον εἰς Δελφοὺς θεωρούς, nimirum religionis causa, et ut omen averterent. Verba illa in fine anapæstici tetrametri posita fuisse suspicor: [ὅταν] ἀστράψῃ διὰ πυκνός. In hoc enim metri genere rectissime πυκνὸς penultimam producit. » *Mein.* De Ἅρματι v. Pausan. 1, 34, 2.

111.

Idem, Βυρσόκαππον: τὸν Κλέωνα. « Hemsterhusius et Ruhnkenius βυρσοκνάφον, quod ita probo ut βύρσαν Athenarum urbem intelligam, quam Cleo tanquam βύρσαν macerabat. Hesychius alio loco, Βύρσαν, τὴν πόλιν Ἀθηναίων, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Quod et ipsum ad Cleonem refero. Sed rectius fortasse Dobræus conjicit βυρσοκάπηλον. » *Mein.*

112.

Idem, Δαισιανός: δρομεὺς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενίᾳ κωμῳδούμενος. « Pro Δαισιανός, quod græcum nomen non est, fortasse Δαισίας scri-

---

101.

Qui hoc fanum possides, fi propitius!

103.

An igitur
in urbem scilicet vehes hanc ononin?

bendum, cujus nominis exemplum habemus apud Archippum Piscib. 13. » *Mein.*

* 113.

Hesych., Γλυκερῷ Σιδωνίῳ : δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (*parodi*) ἄρχεται οὕτως· « Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καῖδρος ἐρανάδαρον. » διαδεδόητο δὲ τὸ μέρος (Mein. μέλος) τοῦτο. « Optime Schowius καὶ δροσεράν. Perfecit emendationem Bergkius ἄδαρον mutans in Ἄραδον. Apertum autem est, verbis γλυκερὸν Σιδώνιον comicum aliquem poetam ipsum illud canticum, cujus initium Hesychius apposuit, significasse. Phrynichi id carmen fuisse constat ex schol. Aristoph. Vesp. 220. » *Mein.*

114.

Idem, Δημοκάλλικας : τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Hemsterhus. conjicit δημοκόλακας vel δημοκόλλικας. Albertus δημοκύλικας. Optime Meinekius δημοκαλλίας, i. e. δημοπιθήκους.

* 115.

Idem, Δημοκλεῖδαι : οἱ ξένοι, καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιούτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλλίκωνας δὲ τοὺς προδότας. « De Timarcho v. supra fr. 1 ; Eurybati frequens apud Comicos memoria. Pro Κιλλίκωνας rectius scribitur Κιλλικῶντας. Callimachus apud schol. Aristoph. Pac. 362 : μή σύγε Θειόγενες κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος. Proprium hominis, qui patriam Miletum Prienensibus prodidisse dicitur, nomen fuisse Achæum, traditur apud Photium p. 165 init. De Democlide nihil mihi compertum est. » *Mein.*

116.

Idem, Διακυνοφθαλμίζεται : διυποβλέπεται, διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Ælius Dionysius apud Eustath. p. 756, 60, διακυνοφθαλμίζεσθαι : ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους.

117.

Idem, Διαπερδικίσαι : διαλαλῆσαι, καὶ διαφυγεῖν. Pro διαλαλῆσαι Meinek. διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*, memorans simile Aristophaneum ἐκπερδικίσαι, Avib. 768.

118. 119.

Idem, Διαπονδαρίζει : διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται. Recte corrigunt διαπυδαρίζει. Ἀποπυδαρίζειν dixit Aristoph. Eq. 697. — Idem, Διεδοιδύκισε : διέστρεψε τὴν χεῖρα στρογγύλην.

* 120.

Idem, Διὶ Συκασίῳ : παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. « Comicus poeta, ex quo hoc derivavit Hesychius, calumniatorem Jovi Sycasio sacra facientem induxisse videtur. De συκάζειν, i. e. συκοφαντεῖν, v. intpp. ejus vol. 2, p. 1290, 18. » *Mein.*

121.

Idem, Δολίφονον : πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. « Ita codex. Musurus παρὰ pro δέ. Hæc quo spectent obscurum est; suspicor tamen, ea ad aliam Hesychii glossam, Δορύφονον, referenda esse, de qua dixi Hist. crit. p. 89, ad Teleclidæ Πρυτάνεις. » *Mein.*

*122.

Idem, Δούλωνα : τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος. « Ignominiosæ appellationis non dubium quin comici poetæ auctores fuerint, ejusmodi contumelias cupide arripientes. Apposite ad Philoxeni causam schol. Aristoph. Nub. 971 : ὁ δὲ Ἴστρος αὐτὸν (Phrynin musicum), Ἱέρωνος ὄντα μάγειρον σὺν ἄλλοις, δοθῆναι τῷ Ἀριστοχλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν. εἰ γὰρ γεγονὼς ἦν δοῦλος καὶ μάγειρος Ἱέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοί. Ac constat, Philoxenum comicis poetis largam ridendi præbuisse materiem. De nominibus, quale est δούλων, cf. Lobeckium ad Sophoclis Ajac. p. 167. De re ipsa si quæris, Philoxeni servitutem testatur haud dubie Suidas, s. v. Φιλόξενος : οὗτος, ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθηρίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἠγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσύλου τινός, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτράφη, etc. » *Mein.*, qui hunc Cytheriorum ἀνδραποδισμὸν disceptat p. 635.

** 123

Idem, Δραχμὴ χαλαζῶσα : ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. Zenobius 3,27, his addit : ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. « De re vide Bœckhii OEcon. Att. 1, p. 239. Diophantus archon erat Olymp. 96, 2 (ante Chr. n. 394). » *Mein.*

124.

Idem, Ἐγκαλοσκελεῖς : οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας. Cognomen comico lusu fictum.

125. 126.

Idem, Ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν : οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι, ἵνα φαίνωνται ἀστοί. ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων. « Compositum ἐλλείχειν comparandum cum ἐμπίνειν et ἐμφαγεῖν. » *Mein.* — Idem, Ἐνθεσίδουλος : ψωμόδουλος. Eadem Eustathius p. 1837, 40, ex antiquiore grammatico.

* 127.

Idem, Ἐξήκεστος : ἡταιρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς πρω-

κτοὺς ὁμωνύμως Ἐξηκέστους ἔλεγον. Ἐξηκεστιδαλκίδαι : οἱ περὶ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀλκίδην τοὺς κιθαρῳδούς. « De Alcæo citharœdo dixi Hist. crit. p. 340, et ad Eupolidis Χρυσοῦ Γένους fr. 8; de Execestide Bergkius Commentt. p. 373. In Ἐξηκεστιδαλκίδαι patronymica forma nonnisi ad primam nominis partem pertinere videtur : non corrigam igitur cum Bergkio Ἐξηκεστιδαλκεῖδαι. Pro Ἀλκίδην autem scribendum videtur Ἀλκαῖον. » *Mein.*

128.

Idem, Ἐξωμίς : χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ, ὅτι τὸ ἕτερον μέρος περιεβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὁτὲ μὲν ἔνδυθι, ὁτὲ δὲ περιβαλοῦ.

129.

Hesych., Ἐπικάρσια : ἐπικάρσια δὴ προπεσοῦμαι, πλάγια, οὐ κατ' εὐθεῖαν, φερόμενα. « Cod. προσπεσοῦμαι, quod recte emendatum videtur : vix enim dubium est quin versus sit parœmiacus. Ἐπικάρσια adverbii vim obtinet, ut ἐπιδέξια, ἐπαρίστερα, etc. Pro φερόμενα fortasse φερόμενος. » *Mein.*

* 130. a.

Idem, Ἠρινοτόκου : ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἔαρ φόρους τελούντων. « Cod. τῶν κατεοφόρους τελούντων ἔαρι, quæ pessime interpolavit Musurus. Photius, Ἠρινοῦ τόκου : ἐπεὶ ἔαρος οἱ φόροι ἐφέροντο· ubi pro τόκου recte, ut videtur, Dobræus Adv. 1, p. 593, πόκου. Hesychii glossa ita videtur redintegranda, Ἠρινοῦ τόκου : ἀπὸ τῶν ποιμνίων, τῶν συμμάχων κατ' ἔτος φόρους τελούντων ἔαρι. » *Mein.*

* 130. b.

Idem, Ἠχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν. λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλά ἐστι. « Ita enim corrigit Müllerus Dor. 2, p. 545, editum χυτρόπωλιν λέγει. οἱ δὲ τὴν Αἴγιναν. Photius, Ἠχὼ πετραία : Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ, καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια. Nota sunt Æginetarum fictilia, de quibus cf. Müllerum Ægin. p. 79. Respicit Pollux 7, 197 : τὴν δὲ Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν. Apertum est, rideri a comico poeta Æginam, quam nihil esse dicit nisi *vocis imaginem, et ollarum tabernam.* Hæreo in χυτρόπωλιν, quod nec primam syllabam recte producit, et χυτροπώλιδα dicendum erat. Itaque nescio an χυτρόπολιν (*Scherbenstadt*) scribendum sit, cui conjecturæ non repugnat, qui obiter locum inspicienti repugnare videtur Pollux. » *Mein.*

131. a.

Idem, Θεόδωρος : Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτοὺς, ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ χρησαμένου. « Ita enim hæc legenda sunt. Cod. πρωτοὺς, quod male in εὐρυπρώκτους mutavit Musurus. Similiter comici ad posticam viri partem significandam usi sunt nominibus Timesianactis, Battali, Execesti, Aristodemi, Timarchi, quemadmodum iidem pudenda muliebria nominabant a Phormisio, Lachare, Sarabo, Basilide, Sacta, Hippoclide, aliis. De Theodoro vide Hist. crit. p. 523 seqq. » *Mein.*

131. b.

Idem, Θολερῶς προβαίνει : μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών. Eadem Etymol. M. et Zenobius 4, 31.

132.

Idem, Ἰταλιώτης :

Οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς.

ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἔνθα φασὶν αὐτοὺς ἐμπυρισθῆναι. « Itaque Ἰταλιώτης de vano jactatore dixit comicus a Pythagoreis. Photius p. 117, 14, Ἰταλιώδης (sic) : ὁ ἀλαζὼν, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν. διὰ τὴν Σύβαριν ὁ λάγνος. Idem, Ἰταλιώτης : Πυθαγόρειος. ἐκεῖ γὰρ διέτριβον. » *Mein.*

133.

Idem, Καλλιώνυμος : εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρός τε καὶ γυναικός. « Nimirum callionymus piscis appellabatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον : hinc piscis nomen comicus ad pudenda transtulit. » *Mein.*

* 134.

Idem, Κεραμεικὴ μάστιξ : τὸν ὀστρακισμὸν λέγουσι, μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακιζομένους καὶ κολάζειν, κεραμεικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι. « Scribendum igitur κεραμικὴ μάστιξ, quæ dictio de pœna ostracismi antiquæ comœdiæ scriptore dignissima est. Ei simile est, quod itidem e comico enotavit Photius, συκίνη μάχαιρα pro συκοφαντία. Quod statim apud Hesychium sequitur, Κεραμίνας : δημοσίους, et ipsum ex comico ductum videtur, qui eo nomine scorta in Ceramico prostantia significari voluit. Proinde scribendum Κεραμεικὰς, et δημοσίας. » *Mein.*

135.

Idem, Κεραυνίας : ὁ κεκεραυνωμένος. « Frequentissimus talium substantivorum apud comicos usus est, v. c. φρονηματίας, ἡπατίας, στημονίας, βαδισματίας, etc. » *Mein.*

136.

Idem, Κεστρεῖς : τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας

κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λαιμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον. Aristophanes similiter Athenienses vocat Κεχηναίους.

* 137.

Hesych., Κλαζομένιοι: οὕτω κωμῳδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προσειλᾶν. Et Κλαζομένιος: οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιός τε καὶ ὁ βαὺς καλούμενος « De Heraclide Clazomenio vide Platonem Ione p. 541, C, Athen. 11, p. 506, Ælian. V. H. 14, 5. Cognomen hominis, quod Βαῦς scribendum videtur, quo spectet nescio, nec quidquam lucis affert Joannes Alex. De acc. p. 7, 35: ταῦτα μὲν οὖν ἀρσενικά· κοινὸν δὲ τὸ παῖς, θηλυκὰ δὲ μόνως ναῦς καὶ νᾶς, γραῦς, βαῦς. Bergkius βοῦς scribendum conjiciebat. Quod dicit glossographus, οὗτος Ἡρακλείδης, indicio est, hanc glossam ex scholiis veteris comici transcriptam esse. » *Mein.*

138.

Idem, Κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν (γλῶτταν): συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλῶτταν.

139.

Idem, Κνέωρον: φυτόν τι, ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστόρνυνται, καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικεῖον μόριον. « Hæc postrema significatio non dubito quin ex comico poeta derivata sit. » *Mein.*

* 140.

Idem, Κολεασμός: τὸ περαίνεσθαι. πεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου (Mein. κολεοῦ) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (Mein. τὸν κολεόν)· τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον. « In his κολεὸς et περαίνεσθαι obsceno sensu dicta esse sequens glossa indicat, Κολέαρχος, κακόσχολον ὄνομα. In qua κολέαρχος comicorum more ex Κλέαρχος similive nomine detortum est. Ac fortasse etiam ἀρχὸς ambigue dictum est: v. Eustathium p. 211, 3. Nescio tamen, an vera horum nominum scriptura fuerit κωλεασμὸς et κωλέαρχος, ut non ad κολεός, *vagina*, sed ad κωλῆ revocanda sint. » *Mein.*

141.

Idem, Κορίνθιαι: αἱ πέδαι, καὶ αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως ἑταῖραι. Conjicit Meineck. Κορίνθιαι πέδαι: αἱ ἀπὸ Κορίνθου ... ἑταῖραι.

142.

Idem, Κραδαφάγος: συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον. « Huic simile est convicium συκοτραγίδης, quo Hipponactem et Archilochum usos esse constat. Id autem dubium esse potest, utrum comicus illo nomine rusticitatem, an paupertatem, vel sordidam avaritiam, notare voluerit. » *Mein.*

143.

Idem, Κροκύλεγμος: ὁ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγων τῶν ἱματίων. « Apposite grammaticus Bekk. p. 468, 19, Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης, κ. τ. λ. » *Mein.*

144.

Idem, Κρουσιδημῶν: (ὡς) κρουσιμετρῶν, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων. De demagogo hoc dictum observat Mein., populum callidis fraudibus circumveniente. Hesychio addendum fuit ὡς, raptum illud ab -ῶν, quod antecedit.

145.

Idem, Κυβηλικὸν τρόπον. « Præfigunt κυβηλικῶς. Mihi glossema potius excidisse videtur. Compara Hesychium in Κρῆτα τρόπον, Σαμιακὸν τρόπον, Λακωνικὸν τρόπον, etc., quæ omnia ex comicis poetis excerpta sunt. Quid autem exciderit, alia ostendit glossa Hesychii, quamvis corrupta, Κυμβαλικὸν τρόπον: τῷ πελέκει κακουργῆσαι. Videtur id de nocturno grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret. » *Mein.*

146.

Idem, Κυνέσπασαν: ἐξέδυσαν. ἔνιοι κυνέσπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες, οἷον ἐπέσπασαν. « Legendum Κύν' ἔσπασαν: ἐξέλυσαν. Κύων pudendum virile pariter ac muliebre dicitur. Αἰδοῖον ἀνασπᾶν enotavit Pollux 2, 175. » *Mein.*

147.

Idem, Κυνόφαλοι: Κορίνθιοι. φυλή. « Scribendum videtur κυνόφαλλοι, quo libidines Corinthiorum a poeta comico notari potuerunt. Sed φυλὴ quid sit nescio, nisi forte Cynophallos Corinthiacæ phylæ nomen fuisse, comicus aliquis finxerat. » *Mein.*

* 148-153.

Idem, Κυσθοχορώνη: νύμφη. « De πόρνῃ potius quam de νύμφῃ id comicus poeta dixisse videtur. Ita ab Archilocho apud Athen. 13, p. 594, B, Plango lena his verbis compellatur: συκέη πετραίη, πολλὰς βόσκουσα κορώνας. In eandem sententiam interpretor ejusdem poetæ locum apud schol. Arati v. 1000: ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη. Ex comicis poetis item petita videntur, quæ deinceps recenset Hesychius vocabula cum κύσθος vel κυσὸς composita: Κυσιᾷ: πασχητιᾷ. Κυσοβάκχαρις: ἤτοι τὸν κυσὸν μυρίζων, ἢ τῷ κυσῷ μυριζόμενος. Κυσολάκων: Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλεινία (Alcibiadem) οὕτω λέγεσθαι τῷ

κυσῷ λακωνίζοντα. Κυσονίπται : πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Κυσοχήνη : εἶδος δέσμου. οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν. In his quæ de Κυσολάκων leguntur, comparanda sunt cum Photii glossa p. 192, 13, Κυσολάκων, ὁ Κλεινίας (sic), ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσιν. Μελαίνῃ (leg. Ἑλένῃ) γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης (Ἀρίσταρχος Ruhnk.). » *Mein.*

* 154.

Hesych., Λαισποδίας : ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ (μὲν) τὸν Ἀλκμέωνα (ita cod. pro Ἀλκμαίωνα) ᾠήθησαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα. « Postrema spectant ad Læspodiam eum, qui passim a comicis propter crurum vitium irridetur. Alius autem comicus eodem nomine ἐπιθετικῶς ad notandam Alcmæonis libidinem usus erat, quod fecit etiam Apollodorus comicus Fragm. inc. fab. 1, 16. Alcmæonem autem dicere videtur Themistoclis adversarium, de quo Plutarchus Moral. p. 805, C. » *Mein.*

* 155.

Idem, Λακκόπλουτος : ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. De quo Mein. Hist. crit. p. 132.

156, 157.

Idem, Λάμιον τὸν πρίονα. ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς. ἦν τις, Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο (add. ἐπὶ τοῦ ξυλοφορεῖν vel ξυλοκοπεῖν. *Mein.*) λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος. Schol. Aristoph. Eccles. 77 : Λάμιός τις πένης, καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. « Quod in fine dicit Hesychius, λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος, ad alium Lamium spectare videtur. Quod indicat etiam Photii glossa p. 206, 21 : Λάμιος ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν. οὕτως καὶ Μνησίθεος. Quæ sic intelligo : Λάμιος nomen proprium est civis Atheniensis, sed eodem nomine Mnesitheus appellabatur ἐπιθετικῶς. » *Mein.*

* 158.

Idem, Κήπιδος σκέλος παροιμιῶδες ἦν κατὰ τὸ Πέρδικος σκέλος, de qua glossa egit Mein. Exercitt in Athen. 1, p. 2.

159.

Idem, Λιθωμόται δημηγόροι : ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ βῆμα. « Accipio locum de Atticis oratoribus, scribens ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ. In Pnyce quid βῆμα et λίθος fuerit, notum est. Photius Lex. p. 223, 22 : εἰρήκασιν (recte ἐοίκασι δ' Harpocr. p. 120, 27) οἱ Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσιν. » *Mein.*

* 160.

Idem, Λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης, ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρράψεως. Cod. ἐπιρίψεως. « Ridet, opinor, histrionem, qui Palamedem λώπει indutus inscite egerat. » *Mein.*

* 161.

Idem, Μενωνίδαι : τῶν εὐφήμων ἐκ Μένωνος ἰδίων. τινὲς δέ φασι τὸν Μένωνα ἐξοστρακισθῆναι. « Cod. ἐκ μένων ἰδίων, et in fine ἐξωστρακίσθη, Lege Μενωνίδαι : τῶν εὐσήμων. ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δέ φασι ... ἐξωστρακίσθαι. Verba ἐκ Μενωνιδῶν poetæ esse videntur, cujus locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαι τῶν εὐσήμων, *Menonidæ illustribus gentibus adnumerandi.* » *Mein.*

162.

Idem, Νόστον προμαθόντες : χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες. Finis anapæstici tetrametri.

* 163.

Idem, Ὀλισβοκόλλιξ : παρὰ τὸ ἑτοιμοκόλλιξ. « In his ὀλισβοκόλλιξ esse videtur aut penis ad κόλλικος speciem, aut κόλλιξ ad penis similitudinem formatus. Ἑτοιμοκόλλιξ, quod itidem ex comico poeta ductum videtur, de homine dici potuit ad panes donandos prompto et parato, h. e. qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret. » *Mein.*

** 164.

Idem, Ὀμμάτειος πόθος. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι.

Ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.

Idem versus est apud Clementem Alex. Pædag. 3, p. 100 Sylb., 273 Pott.

165.

Idem, Ὀνοστύππαξ : ὀνοστύπτα. διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μύλωνα ὀνειδίζων, διὰ δὲ τοῦ στύππακος, ὅτι στυππειοπώλης ἦν. « In his ὀνοστύπτα ex dittographia ortum videtur. Spectat autem glossa ad Eucratem Melitensem. Aristophanes Eq. 254 : Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων· ubi scholiasta : ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαί, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην, ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι Καὶ σύ, κυρηβιοπῶλα Εὐκρα-

164.

Ex adspiciendo enim hominibus fit amare.

τες στύπαξ. Idem ad v. 129 : ὃς (Εὐκράτης) στύππαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι. De μύλωνι s. pistrino ejus v. Photium et Hesych. v. Μελιτεὺς κάπρος. » *Mein.*

166.

Hesych., Ὀρθοπυγιᾶν : ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι.

*167.

Idem, Ὀστράκων :

Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων,

ἀντὶ τοῦ ᾠῶν, τινὲς δὲ κελύφων. Hoc recte. « Videtur comici versus esse de homine, qui immaturus et præter ætatem ad rempublicam accesserat, velut de Hyperbolo. » *Mein.*

168, 169.

Idem, Οὐδ' ἐτρύπησεν κρόκην : οὐδὲν εἰργάσατο. Idem, Περιπρωκτιῶσα : τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ.

170

Idem, Πλύνον καταπλυντήριζε, καὶ πλυνθήσομαι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσιν. « Pro πλυνθήσομαι Atticus poeta scripsit πλυθήσομαι. » *Mein.*

171.

Idem, Πριαμωθήσομαι : ξυρήσομαι, ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eadem Photius p. 448, 9, Πριαμωθῆναι : ξυρηθῆναι· τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν.

172.

Idem, Πτερῶν :

Ἀλλ' ἢ τρίορχος, ἢ πτερῶν, ἢ στρουθίας.

εἶδος ὀρνέου. « Πτερῶν fortasse aviculæ nomen est. Nisi potius Πτέρων et Στρουθίας scribendum, ut sint hominum libidinosorum nomina. De nomine proprio Πτέρων v. Etym. M. p. 226, 38. » *Mein.*

173.

Idem, Πύππαξ : τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. « Hæc ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen ostendit. » *Mein.*

*174.

Idem, Ῥαφανιδωθῆναι : τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας. Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανίδος ὁρῶν ὀξυθυμίαν ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς. Correxit Porsonus :

— Τίς γὰρ ἂν
ἀντὶ ῥαφανῖδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

Vossius ad Catull. p. 43, recte explicat : *si pro raphano mœchis crux statuatur, nemo nos accedet.*

175.

Idem, Ῥῆξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον : ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν. Quæ ita scribenda conjicit Meinek.

Ῥῆξαί με φωνὴν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον.

176.

Idem, Ῥοίκου κριθοπομπία : Ἐρατοσθένης ἐν ἐννάτῳ. τῶν Ἀμαθουσίων βασιλέως. τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησίν.« Dixit de hac glossa Bernhardius Eratosth. p. 231 seq. Res ipsa, cujus comicus aliquis mentionem fecerat, spectare videtur ad tempora Evagoræ. » *Mein.*

177.

Idem, Σκύζης : παρὰ Φιλητᾷ Παύσω σε τῆς σκύζης. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας. Cod. Φίλιτα. « Comicum poetam, non elegiacum, hic laudari, indicat senarii hemistichium. Corrigendum igitur παρὰ Φιλήμονι vel Φιλεταίρῳ. » *Mein.*

178.

Idem, Σχιζογυάνδρους : τοὺς συκοφάντας. — Idem, Τέχνη : ἐπιστήμη, δόλος· « Τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες. »

179.

Idem,

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα :

ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον. — Idem, Φοινικέλικτον : ἀπατηλόν. Meinek. conj. Φοίνιχ' ἑλικτὴν vel ἕλικτον.

180.

Idem, Χαλκιδίζειν : ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. « At idem illud verbum comici poetæ etiam de hominibus sordide avaris dicebant. Plutarchus Prov. 1, 84, Χαλκιδίζειν : ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο, ubi v. Leutschium. » *Mein.*

167.

Inpennatum, pusillum, nuper rupto putamine (ovi).

172.

Sed aut buteo, aut pteron (?), aut struthiocamelus.

178.

Ex arte enim non excidisti.

181.

Hesych., Χρεμψιθέατροι : οἱ εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον. Integriora hæc apud Suidam leguntur, Χρεμψιθέατροι ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται.

* 182.

Hephæstio 6, p. 36 Gaisf., de trochaicis versibus dicens : ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, οἷον

Οὐδ' Ἀμυνίαν ὁρᾶτε, πτωχὸν ὄντ' ἐφήμερον;

Ita Meinek. pro edito Ἀμειψίαν, quem vide Hist. crit. p. 200. In fine libri vitiose ὄντ' ἐφ' ἡμῖν, quod correxi.

* 183.

Idem, 6, p. 37 Gaisf. de tribracho in ultima tetrametri trochaici sede agens : παράδειγμα τόδε,

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Unus liber ἄνδρες, quod etiam Meinekio præplacet. Incertum quo sensu poeta dixerit δημιουργούς.

* 184.

Idem, 13, p. 75 Gaisf., de pæonicis versibus agens, quos a quibusdam ita componi dicit, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν·

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

« His verbis chorus Tragicum compellasse videtur, quem comicus poeta de poeseos principatu cum æmulis certantem repræsentaverat. » *Mein.*

* 185.

Idem, 16, p. 109 Gaisf., de metro Eupolideo dicens : ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν, οἷον

Εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

« Locus ex parabasi petitus est. Fortasse scribendum ὑμᾶς ἀπέπεμπ', ut chorus de poeta loquatur, quem spectatores, quotiescumque is fabulam commiserit, oblectatos dimisisse dicit. In fine præcedentis versus fuisse videtur ἑκάστοτε. » *Mein.*

** 186.

Herodianus Piersoni p. 441 : Κατακεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἑστιωμένων, ἀνακεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος Ἀνάπιπτε, ὁ κωμικὸς παίζων, Ἀνδριάντας ἑστιᾷς, ἔφη. Scribo :

— α. Ἀνάπιπτ'. β. Ἀνδριάντας ἑστιᾷς;

Hæc ægre vertas propter ἀνάπιπτε, cujus propriam significationem latine non exprimas. Piersonus autem addit πρότερον, quum versus ἀκέφαλος recte procedat.

* 187.

Hermogenes Περὶ μεθόδου δεινότ. c. 35, vol. 3, p. 441 Walz. : τούτων (trium generum τοῦ κωμικῶς λέγειν) παραδείγματα λάβωμεν τὰ μὲν ἐκ κωμικοῦ, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ῥήτορος. Tum parodiæ, quam dicit, exemplo allato ex Aristoph. Vesp. 45 pergit : τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω « Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, κοὐκ ἂν ἐβουλόμην λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον. » προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀκοῦσαι « ὑπομενῶ », φησὶ δὲ « οὐκ ἂν ἐβουλόμην. » Hi igitur sunt poetæ versus :

Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, κοὐκ ἂν ἐβουλόμην
λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

188.

Herodianus De dict. sol. p. 24, 23, de participiis monosyllabis disserens : ἕς, ἔνθεν τὸ ἄφες, πρόες, θές, φρές, σπές.

Ἔνθα σταθεὶς φρές μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον.

« Id est, *tu hic subsiste et me intromitte ad adolescentulum*. Codex ταθείς. » *Mein.*

189.

Ib. p. 45, 14, Εἶξασι : οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶξασι· Τοῖς βιβλίοις εἴξασι.

190.

Harpocratio p. 29, 12, Ἀπορρέξαντες : ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

* 191.

Id. p. 86, 12 : ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἱππάρ-

182.
Non videtis Amyniam, mendicum quotidianum?

184.
Ad thymeles contentionem i beatus lubenter.

185.
Exhilaratos nos domum dimitte, alium alio.

187.
Fœda quidem res est, neque vellem
esse sortitus : sed quoniam sortitus sum, — nollem.

χειοι Ἑρμαῖ, Ἱππάρχου τοῦ ἀπὸ Πεισιστράτου, εἴρηται ἔν τε τῇ κωμῳδίᾳ, καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἱππάρχῳ.

192.

Harpocr. p. 119, 13, Λέμβος : ... εἶδος νεὼς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

* 193.

Id. p. 143, 24, Πανδαισία : ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί.

194.

Idem, cod. Marc. apud Bekkerum p. 36, 14 : Ἀργὸς ἐπί τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, ἀττικῶς· καὶ ὁ κωμικὸς

Ἀργοὶ κάθηνταί μοι γυναῖκες τέτταρες.

195.

Joannes Alex. De acc. p. 32, 23 : καὶ τὸ βαῦ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται·

Βαῦ βαῦ, κυνὸς φωνὴν ἱείς.

Delevi καὶ, quod ante κυνὸς legebatur. In extremo Meinek. correxit codicis ἵεις.

** 196.

Longinus De subl. 38 : καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἀγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Codd. ἔχον γὰρ ἐπιστολῆς, quod correxit Valck. ad Theocriti Adon. p. 256. Eodem loco utitur Strabo 1, p. 36 (37) : εἰσί τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δὲ λαγῶ Φρυγὸς, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. Quæ omnia ex comicis poetis derivata Mein. suspicatur.

197.

Lucianus Herc. cap. 5 : μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς εἰδὼς τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται· μέμνηται γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

— Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου
ἡ γλῶττα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη.

Vulgatum λάλοις correxit Casaub. ad Theophr. Char. 7. Pro τετρυπημένη Mein. suspicatur διατετρημένη.

198.

Idem Enc. musc. cap. 11 : ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ (μυίᾳ), ποιήτρια πάνυ καλὴ καὶ σοφή· καὶ ἄλλη, ἑταίρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη

Ἡ Μυῖα δ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Sic Mein.; libri Ἡ Μυῖ' ἔδακνεν.

** 199.

Idem Jove trag. cap. 32 : οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας, ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη,

Ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

** 200.

Idem Alex. 25 : ἐρομένου τινὸς, τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; ἔφη

Μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

201.

Idem Philop. 22 : ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος;

202.

Idem Jov. trag. 38, ὥστε, κατὰ τὸν κωμικόν·

Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον· ἄλλο μοι λέγε.

203. 204.

Michael Syngelus apud Cramerum Anecd. Ox. 4, p. 328 : ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ

Ἤδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος.

et mox : ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ

— Σκῆψις εὑρεθήσεται,
λόγος τις.

194.

Otiosæ mihi sedent quattuor mulieres.

195.

Bau bau, canis vocem emittens.

196.

Agrum habuit minorem, quod terram attinet, epistola Laconica.

197.

— Loquacibus enim in summo
lingua omnibus est perforata.

198.

Myia momordit eum usque ad cor.

199.

Rusticus sum, cymbam cymbam appellans.

200.

Plumbeis pedicis in luto sedet.

202.

Hoc quidem putidiusculum : aliud mihi dic.

203.

Jam vero dicam rationem fabulæ.

204.

— Causa invenietur,
ratio aliqua.

Primo versu ap. Cram. πράγματος, alterum ap. Bekk. Anecd. p. 839. Utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinus Conj. p. 119.

205.

Favorinus p. 230, 7 Dind.: τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἦν. χρῶνται δέ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων, οἷον,

Ἤμην ποτ', ἤμην τῶν σφριγώντων ἐν λόγοις.

206.

Philemo Lex. p. 119, Σισύρα : χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίς, ἢ ἁπλοΐς, ἤ τι τοιοῦτον. οἷον

Χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ὑφείλετο.

207.

Idem p. 105 : χολὴ χόλος, τιμὴ τῖμος, παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα. Eadem Eustath. p. 563, 27; 1222, 28; 1148, 37.

208.

Philo vol. 2, p. 478 : πάσχουσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν, ἅπερ οὐκ ἴσασι παραπαίοντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ, ὡς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῷ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομένοντες. Obscura sunt.

* 209.

Philostratus jun. Imagg. 14, p. 134 Jac. : ἤ πού τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοὶ

Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον

λέγων. « Videtur hæc antiquæ comœdiæ poeta de Phrynicho vel Sophocle, poetis tragicis, dixisse, quos utrosque apis nomine celebratos esse constat. Welckerus etiam sequentia, καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει, μή πη λάθῃ τις ἐκπτᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα, καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα, paululum immutata cum prioribus conjungebat; sed ea mihi ludentis sophistæ acumine quam veteris comœdiæ ingenio digniora videntur. » *Mein.*

210.

Photius, Εὐκλεία : καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ Ἐρατοσθένης ἐν ιϐ' περὶ (κωμῳδίας).

211.

Idem, Εὐπραξίαν : οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Dixit de his formis Lobeckius ad Sophoclis Ajac. 759, a Mein. citatus.

212.

Idem, Ζητεῖν : ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν οἱ Ἀττικοί.

Μηδὲ σὺ ζήτει πυθέσθαι.

Codex τι ante πυθέσθαι, quod recte delet Dobræus.

213.

Idem, Καρδαμάλη : μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν, scil. poetæ comici.

214.

Idem, Κέσχος ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κέσχον φασὶν οὐκ ἔχειν. Plinius H. N. 31, 12 : *in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fluit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit.* Proverbia Coisl. 143, εἰς Κέσχον : λείπει τὸ ἄπιθι. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. Κέσχος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλικίας, παρ' ἣν ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα Νοῦς. « Hæc si vera sunt, non intelligitur, quo pacto homines stulti Κέσχον οὐκ ἔχειν dici possint. Itaque apud Photium pro οὐκ ἔχειν fortasse scribendum οἰκεῖν. Cescus enim sita erat παρὰ Νοῦν, unde consequens est, qui Cescum incolunt, eos παρανοεῖν (Pollux 2, 229, Aristoph. Nub. 1482), i. e. παραφρονεῖν, *desipere.* Favet huic conjecturæ Zenob. 4, 51, Κέσχον οἰκεῖν : πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Κέσχον οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων, ubi itidem Κέσχον οἰκοῦσα scripserim, quod comicus de muliere stulta dixisse videtur. Denique Diogenianus 5, 52, Κέσχων (malim Κεσχέων) πόλις : ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. Itaque triplex proverbii forma erat, Κέσχον οἰκεῖς, Κεσχέων πόλις, εἰς Κέσχον. Quorum quod ultimo loco posui, significat ἄπιθι εἰς Κέσχον καὶ πίθι ἐκ Νοῦ. Proverbii εἰς Νοῦν ἐλθεῖν exemplum habes in oraculo ap. OEnomaum Euseb. Præp. ev. 5, p. 226, A. » *Mein.*

215.

Idem, Κιλίκιοι τράγοι : ἀντὶ τοῦ δασεῖς. Cod. κιγκιόπραγοι. Correxit Schleusnerus. « Illud comici, incultos et barbatos homines irridentes, dixisse videntur. Macarius in Walzii Arsen. p. 319: Κιλίκιοι τράγοι ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων (hæc fuisse puto, comparativis usurpatis, ut pas-

---

205.
Eram aliquando, eram ex iis qui in verbis superbiunt.

206.
Hiems quum esset, tres lænas furatus est.

209
Musarum placidarum favus (*Sophocles.*)

212.
Ne tu quære *hoc* rescire.

sim, pro positivis, δασυτέρων καὶ θρασυτέρων. *Both.*) καὶ ἀγροίκων. Hinc explicandum, quod Cratinus itidem de homine villoso et prolixam barbam alente dixit Κορσάτης κάπρος fragm. inc. fab. 61, a Corsis, Ciliciæ oppido, si Hesychio fides. » *Mein.*

216.

Photius, Λάγνης : οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται·

Τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς.

ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα.

217.

Idem, Μύλλος : ποιητὴς ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος. « Quæ, ad *Myllum* spectantia, paullo pinguius enuntiata sunt; neque enim Myllus propter stultitiam ab aliis poetis ridebatur, sed stultitiam simulantis partes in suis ipse fabulis agebat. » *Mein.*

218.

Idem, Μετοίκιον : ... ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

219.

Idem, Μύραινα : καταφερής· ἀπὸ τοῦ ζῴου.

Ὦ πρόδοτι, καὶ παραγωγὲ, καὶ μύραινα σύ.

220.

Idem, Μυρών : οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον, ὥστε (ὡς τὸ Mein.)

Μήθ' ἁλμυρὸν εἶναι, μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν.

Idem in glossa Photii pro Μυρών corrigit Μωρόν « quod attice μῶρον dici præter alios tradidit etiam Arcadius p. 69, 13. »

221.

Idem, Ξυήλη : .... οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα (κνῆν) οὕτω λέγουσιν, κἀπικνῆν κἀπεσθίειν. « V. Piersonum ad Mœr. p. 234. Pertinet huc quod Pollux tradit 7, 196 : ἔθος ἦν ἐπερωτᾶν πότερα κνῆν ἢ ἐπεσθίειν; quorum alterum de caseo rasili, alterum de caseo integro cum pane edendo dicebatur. » *Mein.*

222.

Idem :

Οὐκ ἂν φθανοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Excidit explicatio. Nobis scribendum videtur φθάνοι μήν.

223.

Idem, Οὐράνιον παιδιάν : ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν.

224.

Idem, Ὀρχήστρα : πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμικύκλιον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον, καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾤκειτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. « Dobræus recte ᾠκεῖτ'. Verba εἰς τὴν ὀρχήστραν, i. e. ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, cum præcedentibus καὶ ὠρχοῦντο conjungenda videntur. Certe poetæ non sunt nisi hæc ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾠκεῖτ' ἐκεῖ, *adhuc enim* (sc. antiquis temporibus, de quibus dixerat comicus) *illic* (in foro) *theatrum incolebatis*, i. e. ludos scenicos spectabatis. » *Mein.*

225.

Idem p. 383, 16 : Παρασαβάζειν : παραμαίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ σαβοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς.

226.

Idem, Πεζῇ τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι, καὶ πεζῇ (« addendum videtur βαδίζειν aut πορεύεσθαι. » *Mein.*) φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν·

Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον,

ὁ κωμικός. τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς, πεζὰς καλοῦσιν. Cod. μὲν ᾠδοὺς, quod correxit Porsonus. Conf. Aristoph. Av. 1382 (1278).

227.

Idem, Πλευμονίαν νόσον : τὴν ἐρωτικήν. Eadem Hesychius. « Pulmonem amoris sedem habes apud Sophoclem Stobæi Flor. 63, 6. » *Mein.*

228.

Idem :

216.

Talia sane multa necesse est
pati, si lascivum oculum habes.

219.

O tu, proditrix, et seductrix, et muræna!

220.

Nec salsum esse, nec fatuum omnino.

222.

Non vero machæram simul acuere omittet.

226.

Desine cantare, sed prosaice mihi dic.

227.

Pulmoneum morbum.

Ῥᾷον ἤ τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησ' ἢ δακτύλους.

Trochaicum tetrametrum restituit Meinek. Codex ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δ. Præterea legebatur Ῥᾷον ἄν τις, quod et ipsum, ut feci, corrigendum erat.

230.

Photius, Σοβαρός: λαμπρὸς, ἐπαιρόμενος, τολμηρὸς, αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος. ... χρῶνται δὲ τῇ λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κυνικοί (sic).

231.

Idem, Τἄλλα καὶ φιλώμεθα: λεγόμενόν τι, οἷον τἄλλα καὶ φίλοι ὦμεν. Habet etiam Phrynichus Bekk. p. 65.

232.

Idem, Ταντάλου τάλαντα: ... κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντἀλίζεται.

233.

Idem, Τρύχνον: τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχνον. ... καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἁπαλώτερος τρύχνου, ἣν παρῳδῶν ὁ κωμικός φησιν

Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.

Obscura.

234.

Idem, Τρώκτης: ἀποστερητὴς καὶ ἀπατεὼν, οἷον ἐπιτρώγων·

Τρώκτης σφόδρ' ἐστὶν, ἅμα σεσηρὼς καὶ γελῶν.

* 235.

Idem, Ὑψοῦ διάττει: ἐν ὕψει ὁρμᾷ καὶ τρέχει.

* 236.

Idem, Φαρυγίνδην: ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν, Ἀττικοὶ λέγουσιν. Eadem Etymol. M. p. 788, 38.

237.

Phrynichus Bekk. p. 3, 18:

Ἀκράχολον καὶ δύσκολόν (τι) φθέγγεται.

πανταχοῦ χρήσῃ. Sic Bergkius Comm. p. 305. Codex sine τι et Ἀκρόχ.

238.

Ibid. 22:

Αἰσχυνόμενος (δὲ) περιπλέκει τὴν συμφοράν.

ἐν (leg. ἐπὶ) συνουσίᾳ χρῶ. Meinek. addidit δέ. Συμφορὰν dixit scortum, quemadmodum fuerunt inter nos, qui pro *Freudenmædchen* (*fille de joie*) dicerent *Jammermædchen*.

* 239.

Idem p. 4 init., Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις: ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων. Scribo

Θερμολουσίαισιν ἁπαλοὶ, μαλθακευνίαις (θ') ἁβροί.

Troch. tetr. versus, usitatissimus in hoc genere. Meinek. servato Θερμολουσίαις, eupolideum ponebat.

240.

Idem p. 4, 4:

Ἀνόητά γ', εἰ τοῦτ' ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

ἀντὶ ἀνόητος εἶ, ἐπιτάττων τοῦτο. ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα, εἰ τοῦτ' ἐπιτάξεις.

* 241.

Idem ib. 15, Ἄπλυτον πώγωνα: εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαί τινα πωγωνίαν.

242.

Idem ib. 16:

Αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις.

οἷον αὐτὸ τοὐναντίον λέγεις.

243.

Idem ib. 20:

228.

Facilius fecit quam quis dentes suos numeravit vel [digitos.

232.

Tantali talenta tantalice pendit.

233.

Jam enim sum elegantior (?) trychno.

234.

Cupes nimius est, simul ringens et ridens.

237.

Iracundum ac morosum quiddam loquitur.

238.

Pudensque amplectitur calamitatem.

239.

Calidis balneis utentes teneri, mollibusque in lectis [eleganter jacentes.

240.

Insanum quidem, si hoc imperaturus mihi venisti.

241.

Illotam barbam.

242.

Eandem rem iterum dicis.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον.

σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦχον.

244.

Photius p. 6, 5, Ἀνασπᾶν γνωμίδιον : κωμῳδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν.

*245

Idem p. 8, 27 :

Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε.

ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις, αὐτῷ ἄκρως ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται, δηλοῦν τὴν ὑπερβολήν. « Cf. alium grammaticum Bekk. p. 465, 11. » *Mein.*

246.

Idem p. 9, 3 :

Ἀστεῖον εἰπεῖν καὶ κατερρινημένον·

σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον, ὡς μηδὲ * διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι. In fine legebatur εἰπεῖν, quod transposuit Meinek. Idem p. 453, 33, Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον : κωμικὴ ἡ συμπλοκή.

247.

Ibid. 31, Ἀγαθῶν ἀγαθῖδες : ... χρῶνται ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. Pollux 7, 31 : παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθῖδες, ᾗ πλείστῃ κέχρηνται οἱ κωμικοί.

248.

Idem p. 11, 29, Ἀνδρόγυνον ἄθυρμα : εἰ θέλοις γύνιν τινὰ σκῶψαι, χρήσαιο ἄν.

249.

Idem p. 12, 15, Ἀνασκυζᾶν καὶ σκυζᾶν : σκυζᾶν μέν ἐστι τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὁρμᾶν, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνασκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρεσβυτέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνά, σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν γήρᾳ πρὸς τὸ πάσχειν ὁρμήν.

250.

Idem p. 16, 24, Αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα : ἐπὶ τῶν φιλτάτων θήσεις. ... παροιμία ἐστίν. ἡ φράσις Ἀττική.

251.

Idem p. 17, 20 :

Ἄψυχον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμπορον.

ἀντὶ τοῦ δειλόν. Improbat hunc usum Pollux 3, 136.

252.

Idem p. 21, 12, Ἀνδρεράστρια γυνή : ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν, ἡ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλου.

253.

Idem p. 22, 23, Αἴτνη ἄνθρωπος : εἴ τις βούλοιτο ἀποσκῶψαί τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπληστίαν καὶ ἀδηφαγίαν.

254

Id. 24, 32, Ἁμαξιαῖα χρήματα : μεγάλα, ἃ φέροι ἂν ἅμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. « Hinc explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud Diogenianum 3, 41, Ἁμαξιαῖα ῥήματα : μεγάλα κομπάσματα. » *Mein.*

255.

Id. p. 25, 15, Ἀπωλεσίοικον μειράκιον : τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύον δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον.

256.

Idem ib. Ἁρπαξομίλης : ὁ ἁρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας, καὶ ῥᾳδίως διακορὴς γινόμενος.

257.

Ibid. 29, Ἀνταποπαίζειν : ὅταν τις, παίζων ἀστραγάλοις, ἢ ψήφοις, ἢ καρύοις, ἢ κυβεύων, ἐπ' ἀργυρίῳ, νικήσῃ, εἶτ' αὖθις νικᾶται ἃ ἐνίκησεν.

258.

Idem p. 30, 10, Βουλιμιᾷ τὰ βαλλάντια : κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλαντίων.

259.

Idem p. 33, 12, Γέρων στύππινος : ἤτοι λευκὸς καὶ πολιὸς, ἐπειδὴ τὰ στύππινα λευκά ἐστι. ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστι τὰ στύππινα τῶν λινῶν.

260.

Idem p. 34, 29, Δειπνοπίθηκος : ὁ δείπνου ἕνεκα πιθηκίζων, καὶ ὑποθωπεύων κόλακος τρόπον.

261.

Idem p. 35, 4, Διχομήτρα : οἷον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν.

262.

Ibid. 28, Δικολύμης ἄνθρωπος : ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης.

243.

Exclamavit ita ut cœlum usque sonaret.

245.

Nimium male huic similis est.

246.

Urbanum quiddam et expolitum dicere.

251.

Exanimatum virum itineris socium sumere.

263.

Photius p. 38, 7 :

Ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι.

ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥᾴδιον καὶ κοῦφον.

264.

Idem p. 39, 5, Ἐρρωγότας λέγειν λόγους : οἷον ἀηδεῖς καὶ ἀπᾴδοντας, οὐχ ἁρμονίους. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξερρωγότων ὀργάνων· καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρμοστον καὶ ἀηδὲς φθέγγονται.

265.

Ibid. 12, Ἐνσεσεισμένη : ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη, καὶ μηκέτι σφριγῶσα, μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα. De vetula dictum.

* 266.

Ibid. 19, Ἐπικαττύειν καὶ πτερνίζειν : τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. ... λέγουσι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταραπτόντων.

267.

Idem p. 46, 8, Κατὰ κοιλίαν νοσεῖ : ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

268.

Idem p. 47, 15, Κυψέλαι φρονημάτων : οἷον θῆκαι φρονήσεως· κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. « Ita per jocum poeta homines, qui sibi præ aliis sapere videbantur, dixerat. » *Mein.*

269.

Idem p. 49, 5, Κλῳομάστιξ : ὁ κλοιῷ δεδεμένος, καὶ μαστιγούμενος. — Ibid. 6, Κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι : ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου. « Poeta dixerit ἔχει κάμινον etc. » *Mein.* — Ibidem 12, Κρανιόλειος : ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, ὁ φαλακρός. — Ibid. 13, Κνισοτηρητής : ὁ κνῖσαν καὶ δεῖπνα ἐπιτηρῶν. De parasito.

270.

Idem p. 50, 3, Λιμοκόλακες : οἱ διὰ λιμὸν κολακεύοντές τινα. — Idem p. 51, 20, Μονογέρων : τὸν μονότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει.

271.

Idem p. 51, 22, Μεθυσοχάρυβδις : ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. — Idem p. 53, 14, Ὀνυχιμαῖα τέμνειν : ἀντὶ τοῦ μικρά. — Ibid. 21,

Οὐδὲν κακὸν γὰρ ῥᾳδίως ἀπόλλυται.

ἐπὶ τῶν εὖ πραττόντων πονηρῶν. Probabiliter particulam γὰρ inseruit Meinek.

272.

Idem p. 54, 28, Ὀνόγαστρις ἄνθρωπος : ἐπὶ τῶν ἄρρυθμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἐχόντων. — Idem p. 56, 26, Οὐκ ἀπείρῳ προσέβαλεν : ἐπὶ τῶν οἰομένων ἐξαπατήσειν, φωραθέντων δέ. — Ibid. 33, Οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν : ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἐχόντων φαγεῖν.

273.

Idem p. 58, 9, Πολύζωον κακόν : ἐπὶ πάνυ γηραιοῦ εἴποις ἄν. — Ibid. 32, Ποντοφάρυξ : εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον. Scripserim Παντοφάρυξ, ut παντοφάγος.

274.

Idem p. 59, 18, Προβῦσαι φορτικὸν γέλωτα : ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς λύχνους προβυόντων (?) ... τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν ἐχόντων, ἀεὶ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι.

275.

Idem ib. 26, Πυθμὴν δικῶν : οἷον ῥίζα δικῶν, φιλόδικος. — Idem p. 60, 25, Περικεκρουμένος ἄνθρωπος : ὁ οὐχ ὁλόκληρος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.

276.

Idem p. 61, 1, Ποντοκύκη γυνή : ἡ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κυκᾶν· ὡς πηξιθάλαττα ἡ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη. « Priori simillimum est, quod Arcadius p. 101, 29, servavit παντογκύνη (παντοκύκη), ἡ ταραχώδης γυνή. » *Mein.*

277.

Idem ib. 25, Ῥινώλεθρος ὀσμή : ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς. — Ibid. 29, Ῥιγεσίβιοι : ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἀσκεῖν τὸ σῶμα. — Idem p. 63, 10, Σοροδαίμων : δηλοῖ δὲ ὁ ἄξιος ἐν σορῷ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρως.

278.

Idem p. 64, 28, Τρυπαλώπηξ : ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν (malim τρυπᾶν) καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος. — Idem p. 65, 6, Τραχηλόσιμος ἄνθρωπος : ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων.

279.

Idem p. 66, 3, Τιλλοπώγων : ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγωνα. — Idem p. 68, 30, Ὑποσα-

---

263.
Facile est admonere infelicem.

271.
Nihil (enim) quod malum est, facile eradicatur.

κίζεται τὰ χρήματα : ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται.

280.

Photius p. 72, 23, Χωρὶς οἰκοῦσιν : οἷον διεστήκασιν.

Χωρὶς γὰρ οἰκοῦσ' ἀρεταὶ τῶν ἡδονῶν.

« Codex οἰκοῦσιν ἀρ. Nisi is tragici poetæ versus est. » *Mein.* — Ibid. 26, Χελυνοίδης : ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων. ὅμοιον τὸ πεοίδης.

* 281.

Plutarchus De aud. poet. p. 27, C : τὸν κωμῳδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπείᾳ Πολίαγρον.

— Εὐδαίμων Πολίαγρος,
Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

« Commode Boissonadus ad Tiberium rhet. p. 41 affert Alciphronem 3, 62 : εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τοιαῦτα Λυσικλῆς· ἐκεῖνος γάρ, λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος, ἀθῴους τῆς τιμωρίας ἠφίει, et Ælianum V. 5, 8 : Σωκράτης μὲν οὖν κωμῳδούμενος ἐγέλα, Πολίαγρος δὲ ἀπήγξατο. » *Mein.* Quum αἶξ meretricem significet, οὐράνιον ambigue dictum videri potest, respectu ad οὐρὰν, *caudam* salacem (Horat. Serm. 1, 2, 45).

** 282.

Idem ib. p. 18, A :

Τάλαντον ἡ προίξ· μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνου
προέμενος; οὐ δώσω δὲ κἂν ᾅδου δίκην,
ὡς ἠσεβηκὼς εἰς τάλαντον ἀργυροῦν;

μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς ... καὶ τοχογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. Versu 4 Mein. malit ἀργύρου.

283.

Idem ib. p. 18, B : οὕτως ὁ νέος ἀναγινώσκων ἃ Θερσίτης ὁ γελωτοποιὸς, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς, λέγων ἢ πράττων πεποίηται, διδασκέσθω τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν, ἃς δὲ μιμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις, προβάλλεσθαι καὶ κακίζειν. « Probabile est Batrachum fuisse lenonis nomen apud Menandrum. » *Mein.*

284.

Plutarchus De adul. et am. p. 51, E : ἀρχὴν φιλίας ἔφαμεν εἶναι ... ὁμοιοπαθῆ διάθεσίν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἴρηται,

Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνὴ,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Ad v. 2 Meinek. comparat Eurip. Hel. 830 : σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.

** 285.

Idem ibid. p. 62, E : οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν. εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν, Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί· κόλακος δὲ ταύτην, Αὔδα, ὅ τι φρονέεις. Καὶ γὰρ οἱ κωμικοὶ τοιούτους εἰσάγουσιν·

Ἐμὲ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε,
ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγίας μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον.

« Menandri hos versus esse vix dubites. Monuit etiam Wyttenbachius, e Colace ductos statuens, coll. Terentio Eun. 4, 6 et 7, Luciano Dial. meretr. 9, et Plauto M. Gl. 5, 31. » *Mein.* Versu 1 intellige μισθοφόρον, non liberum, nec civem. Apollodorus Com. Παιδίῳ, Stob. Flor. 53, 7 : Ταχύ γε στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἐλευθέρου.

** 286.

Idem De virt. et vit. p. 100, F : καὶ γὰρ ὁ καθεύδουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπαυσις, τῆς

280.

Seorsum enim a voluptatibus habitant virtutes.

281.

— Beatus est Poliagrus,
cœlestem capram, divitias afferentem, alens.

282.

Talentum est dos; non sumam? At est, quo vivam,
talentum negligens? somnumque inveniam
hoc neglecto? neque in ipso Orco pœnam dabo
impietatis in talentum argenteum?

284.

Senex seni gratissimam linguam habet,
puer puero, et mulieri convenit mulier,
virque ægrotus ægroto, et calamitatem
qui cepit, eam experienti accinit.

285.

Me quidem, Nicomache, juxta militem statuite,
nisi peponem fecero hunc totum flagellando,
nisi spongia molliorem fecero
vultum.

δὲ ψυχῆς πτοῖαι καὶ ὄνειροι καὶ ταραχαὶ διὰ δεισιδαιμονίαν.

Ὅταν δὲ νυστάζοντά μ' ἡ λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων,

φησί τις.

** 287.

Plut. Consol. Apoll. p. 110, E : Θέασαι οἷα περὶ τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἀώρῳ λυπούμενον θανάτῳ·

Εἶτ', εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τοῦτον τὸν βίον,
ὃν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διευτύχησεν ἄν,
ὁ θάνατος οὐκ εὔκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν ἄν,
οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
(ὁ θάνατος) αὐτὸς σοῦ γέγονεν εὐνούστερος.

V. 1 Meinek. εἰδείης pro ᾔδεις. Reisigius malebat τοσοῦτον pro τοῦτον. V. 4 malim αὐτὸς pro οὗτος. V. 5 additum ὁ θάν. a Meinek. Deinde malim τοῦ (i. e. τούτου) pro σοῦ.

** 288.

Idem Præc. sanit. p. 126, A : ὀψοποιῶν δὲ τέχναι καὶ δημιουργῶν καὶ

Τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χὐποτρίμματα,

κατὰ τὸν κωμικὸν, ἀεὶ τοὺς ὅρους τῆς ἡδονῆς μετατίθησιν εἰς τοὔμπροσθεν. « Scripsi χὐποτρίμματα pro καὶ ὑπ., quæ crasis in rarioribus est. Aristoph. Vesp. 612, χὐπηρεσίαν. Theodectes apud Stob. Ecl. phys. 1, p. 226, χὐπὸ χεῖρα. Eurip. Iphig. Aul. 1368, χὐπέρ, etc. Novæ comœdiæ adscripsi propter vocem ὀψάριον. » *Mein.*

** 289.

Idem De superst. p. 166, B : ἀλλ' ὅ γε κωμικὸς οὐκ ἀηδῶς εἴρηκέ που πρὸς τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας,

Ὅ τι προῖκα μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ,
τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς;

Sic Meinek. Libri ὅτι μόνον ἔδ. ἡμῖν οἱ θ. προῖκα τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο π. σεαυτῷ π.

** 290.

Plut. De virt. mor. p. 446, A : οὐχ ἧττον δὲ τούτων ὁ εἰπὼν

Ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γάρ μοι συμφέρει.

τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦσαν.

291.

Idem De animi tranquill. p. 469, B : καίτοι τὸ πρὸς τὸν πολυπράγμονα λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ' ἔστι μετενεγκεῖν,

Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις;

« Idem locus est apud Plutarchum De curios. p. 515, D. Cf. Horatius Serm. 1, 3, 25 : *quum tua prævideas oculis male lippus inunctis, cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?* » *Mein.*

292.

Idem De ira cohib. p. 461, B : μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πραότητα πρὸς οἰκέτας καὶ φίλους, τῷ δυναμένῳ συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν·

Ὁ δ' οὔτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν, οὔθ' ἑφθοῖς ἄγαν,
οὔθ' ἧττον, οὔτε μᾶλλον, οὔτε διὰ μέσου,
ἠρτυμένοις ἔχαιρ' ἂν, ὥστ' ἐπαινέσαι.

V. 3 Meinek. ἠρτυμένοις ἔχαιρεν, verosimilius ego ἔχαιρ' ἄν. Libri ἠρτυμένοισι χαίρων.

** 293.

Idem De garrul. p. 513, F : οὕτω καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς ἡ πλείστη διατριβὴ περὶ λόγους μνήμην τινὰ τῶν ἐρωμένων ἀναδιδόντας, οἵ γε κἂν μὴ πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται·

Ὦ φιλτάτη κλίνη!

καὶ

Βακχὶς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε!
κεῖ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτῃ δοκεῖς.

286.

Quum autem dormiscentem me occupat ærumna,
pereo somniis.

287.

Tum, si quidem scias, eum hanc vitam,
quam non vixit, feliciter pervicturum fuisse,
mors haud tempestiva : quodsi
eadem vita aliquid insanabilium attulisset, fortasse
hac mors ipsa fuisset benevolentior.

288.

Fraudulenta hæc opsonia et intrimenta.

289.

Quod solum gratis dederunt nobis dii,
somnum, cur hoc sumptuosum tibimet reddis?

290.

Sine me perdi : hoc enim mihi convenit.

291.

Quid alienum malum, homo maledicentissime,
acute cernis, proprium autem non vides?

292.

Ille autem nimis neque assis, neque coctis,
nec minus, nec magis, nec mediocriter,
apparatis nimis gaudebat ita, ut ea laudaret.

293.

O gratissime lectus! —
Bacchis te deum putavit, beatum lumen!
esque deorum maximus, si huic videris.

« Imitatus est Asclepiades Epigr. 25 : λύχνε, σὺ δ' εἰ θεὸς εἶ, τὴν δολίην ἐπάμυνον. » *Mein.* Versu 3 Dübnerus recte pro καὶ τῶν edidit κεἶ τῶν.

294.

Plut. De cupid. divit. p. 523, C : ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὡς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα,

Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.

295. a.

Idem ibid. p. 527, B : ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας... οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ

Στρωμνὰς ἁλουργοὺς, καὶ τραπέζας πολυτελεῖς.

295. b.

Idem De exsilio p. 600, B : ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἠτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου « τίνα τρόπον »; ἀποκρίνεται « φιλοσόφως », οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφοῦντες ἀξίως·

Τὸν Δία δὲ πῶς ὕοντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς;

πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ὑόμενοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίομεν. « Forsan etiam hæc postrema ex poeta comico ducta sunt. » *Mein.*

295. c.

Idem ib. p. 602, B : ὅπου (in Seripho insula) φησὶν ὁ κωμικὸς τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν, ὅσων δεῖ, τὴν νῆσον. « Fortasse hæc ad Seriphios Cratini referenda sunt. » *Mein.*

296. a.

Idem ib. p. 602, D : αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος, Γύαρον, ἢ Κίναρον,

Σκληρὰν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακήν.

« Fortasse tragici poetæ versus est; sin comici est, ex Eupolidis Civitatibus derivatum putem. » *Mein.*

** 296. b.

Idem Symp. p. 676, C : καὶ τοῦτό ἐστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαργύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος,

Τὸ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου
ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.

297. 298.

Idem Erot. p. 769, B : ἀλλὰ πολλὰ φαῦλα καὶ μανικὰ τῶν γυναικείων ἐρώτων; τί δέ; οὐχὶ πλείονα τῶν παιδικῶν;

Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον·
ἀγένειος, ἁπαλὸς, καὶ νεανίας καλός. —
Ἐμφύντ' ἀποθανεῖν, κἀπιγράμματος τυχεῖν.

V. 1 δ' addidit Mein. Versu 2 malim καὶ καλὸς νεανίας. Oratio hæc videtur esse mariti familiaritate uxoris cum venusto juvene perterriti. V. 3 Meinekio infinitivi pendere videntur a verbis εἴ μοι γένοιτο vel similibus omissis.

299. 300.

Idem An seni sit adm. resp. p. 789, A : ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων, καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην,

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

οὐκ ἄτοπός ἐστι· καὶ γὰρ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτοὺς,

Γαμῶ γέρων, εὖ οἶδα, καὶ τοῖς γείτοσιν.

Idem in Vita Solonis cap. 20 : γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων, ἢ νομοθέτης, τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην « εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας. » Meinek. : « Ex comœdia si versus petiti sunt, e Strattidis Philoctete derivatos esse suspiceris cum Matthia ad Eurip. vol. 9, p. 289. Ad v. 3 compara versum proverbialem in Append. proverb. Gott. 1, 73 : γέρων ἐρινὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας. Ita enim legendum pro εὐφραίνει. »

** 301.

Ibidem C : τί οὖν, φήσαι τις ἄν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμῳδίᾳ στρατιώτου λέγοντος

Λευκή με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

294.

Medicina morbum tuum auget.

295. a.

Stragula purpurea, et mensas pretiosas.

296. a.

Siccam, sterilem, et male conserendam.

296. b.

Isthmiorum præmium darem pretio,
quo hæc apiorum corona est venalis.

297.

Familiaritatem vero adspiciens concidi :
imberbis, tener, et venustus est adolescens.

298.

Fiat mihi inhærentem mori et epigramma adipisci.

299. 300.

A. Quæ enim te puella, et quæ virgo juvenilis,
accipiat? aptus scilicet, miser es matrimonio.
B. Uxorem duco senex (sat scio) etiam vicinis.

301.

Albi crines dehinc mercede me eximunt.

* 302.

Plut., Præc. reipubl. admin. p. 807, B : τραχὺς ὢν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ βαρὺς, αὖθις ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν

Γεροντάγωγῶν κἀναμισθαρνεῖν διδούς.

Idem, V. Niciæ cap. 2 : ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα, γεροντάγωγῶν καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδούς. Ubique malim infinitivo γεροντάγωγεῖν.

** 303.

Ibid. p. 811, F : οὐδὲν οὖν τούτου διαφέρουσιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πολιτικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ ποιοῦσι μεμπτοὺς ἑαυτοὺς τοῖς πολλοῖς, ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπίφθονοι, κἂν σφαλῶσιν ἐπίχαρτοι, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα. τοιοῦτον

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐπωπᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα,
Μητίοχος δὲ πᾶν ποιεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξεται.

τῶν Περικλέους οὗτος εἷς ἦν ἑταίρων, τῇ δι' ἐκεῖνον, ὡς ἔοικε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. « Notissimi sunt quos primus Porsonus in præf. Hecubæ p. xxiv cum his contendit Archilochi versus

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

Veteris Comici illos versus esse, idem recte statuit. Quanquam nec improbabiliter Bernhardyus Hist. litt. græc. p. 53, pro populari cantilena habet, qualibus, præsertim contumeliosis, trochaici tetrametri et aptissimi sunt, et frequenti usu fuere attemperati. De Metiocho vel Meticho, Periclis familiari, eodemque architecto, vide Bergkium Commentt. p. 11, et Schœmann. De sortit. judic. p. 40. V. 1 γὰρ additum a Porsono. V. 2 codd. ἐποπτᾷ, quod non dubito quin corruptum sit. » *Mein.* Verum haud dubie ἐπωπᾷ, verbum notum ex Æschylo, et v. 3 scripsi πᾶν ποιεῖται pro πάντα π.

304.

Idem, De commun. notitt. p. 1071, D : ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι

Δειπνῶμεν, ἵνα θύωμεν, ἵνα λουώμεθα.

** 305.

Idem, Non posse suav. vivi etc. p. 1098, B : καὶ γὰρ οἱ θεράποντες, ὅταν Κρόνια δειπνῶσιν, ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγωσι, περιιόντες, οὐκ ἂν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιούντων καὶ φθεγγομένων·

« Τί καὶ κάθῃ; πίωμεν· οὐ καὶ σιτία
πάρεστιν, ὦ δύστηνε; μὴ σαυτῷ φθόνει. »
Οἱ δ' εὐθὺς ἠλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίρνατο
οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις·
ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης
* ὁ Φοῖβος οὐ προσῳδά· τήν τ' ἐναύλιον
ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.

« Ad Aristophanis Tagenistas hæc referebat Bergkius Commentt. p. 194. Non veteris comici versus esse, vel illud κάθῃ, quod primo versu legitur, mihi indicare videtur. V. 1 legebatur τί κάθῃ καὶ πίωμεν, quod correxi. Bergkius τί κάθῃ σύ; παῖ, πίωμεν. Ibid. vulgo σῖτα. V. 5 ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς, *turpiter canebatur*, non puto corruptum esse. Bergkius ὕμνει δέ τις αἰσχρῶς, et v. 6 ὡς Φοῖβος οὐ προσῳδά. Scolia et similes cantiunculæ fere a primo earum nomine appellabantur, e. c. Telamon, Boreas, aliæ. Tale fuisse videtur etiam Φοῖβος. Οὐ προσῳδά, adverbialiter : *immodulate*. Tum ἐναύλιον esse videtur *in conclavi suo versantem*. (Ego vereor ne scribendum sit ὑμνεῖτο δ' — ὦ Φοῖβ', ὅσ', οὐ προσῳδά! *Both.*) V. 7 permirum est doricum ἐξέκλαξε. » *Mein.* Quidni reponamus ἐξέκλαγξε? Interpretationem latinam adhuc differendam puto.

306.

Idem, Vita Pericl. c. 7 : ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας), ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα, τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὔβοιαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν. Versus sic restituit Meinek. :

— Ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷ,
ἀλλὰ δακνάζει τὴν Εὔβοιαν, καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷ.

302.

Senem (se) ducere et mereri permittens.

303.

Metiochus enim dux est, et Metiochus vias,
Metiochus panes curat, Metiochus polentam,
Metiochus omnia sibi vindicat, Metiochus plorabit.

304.

Epulemur, ut sacrificemur, ut lavemus.

306

Superbiens obedire non audet amplius,
sed mordet Eubœam, et ad insulas assilit.

* 307.

Plut. ibid. c. 8 : αἱ μέντοι κωμῳδίαι τῶν τότε διδασκάλων σπουδῇ τε πολλὰς καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνὰς εἰς αὐτὸν (Periclem) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωνυμίαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι δηλοῦσι, βροντᾶν μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροίη, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Meinek., post δεινὸν indicata lacuna,

Δεινὸν... κεραυνὸν ἐν γλώττῃ φέρει.

* 308.

Idem, ibid. c. 13 : δεξάμενοι δὲ τὸν λόγον οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν, εἴς τε τὴν Μενίππου γυναῖκα διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγοῦντος, εἴς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὃς ἑταῖρος ὢν Περικλέους, αἰτίαν εἶχε ταῶνας(?) ὑφιέναι ταῖς γυναιξὶν, αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε. « Menippus quidam ἱπποτρόφος, si scholiastæ fides, commemoratur ab Aristophane Av. 1293, non diversus ille fortasse a Pericleo, quem commemorat Plutarchus etiam Præc. polit. p. 812, D. De Pyrilampe, avium altore, scriptorum loca composuit Bœckhius Dissert. 2 de tempore Platon. reipubl. p. 14. » *Mein.*

** 309. a.

Idem, Vit. Demetr. c. 27 : ἡ Λάμια, τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον, ἠργυρολόγησε πολλούς. καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἤνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Λυγκέως τοῦ Σαμίου συγγεγράφθαι. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φαύλως τὴν Λάμιαν ἑλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. « Argute autem comicus ille Lamiam, Demetrii Poliorcetæ scortorum famosissimum, ἑλέπολιν vocavit, quod bellicum tormentum quam feliciter expugnandis urbibus adhibuerit Demetrius, notissimum est. Sed idem simul ad Helenam allusit, quam tragici poetæ ἑλέπολιν vocitabant : v. Æschyli Agam. 476, Euripidis Iphig Aul. 1476, 1511. » *Mein.*

309. b.

Idem, Compar. Nic. et Crassi c. 3 : ἀλλ' ὡς ἔοικε, καὶ τοῖς σπουδάζουσι περὶ αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κωμικὸν,

ἀνὴρ ἄριστος εἶναι τἄλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

** 310.

Porphyrius De abstin. anim. 2, 58 : λέγουσι γοῦν καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σωφρονοῦντες. Τί, ὧδε μῶρος κ. τ. λ. (Vide supra fragm. 41.) ἄλλος δέ φησι

Ψαιστὰ, λιβανωτὸν, αὐτὰ ταῦτ' ὠνήσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γὰρ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς
[τανῦν].

V. 1 libri μόνα τ' αὐτῶν ἥσομαι. Correxit Meinek., comparans cf. Philemon Inc. 12, 6 : κάππαριν, θύμον, ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα. Menander Inc. 5, 6 : ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν, αὐτὰ ταῦτ' ἔχει, qui versus in uno cod. similiter interpolatus est, ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκε, ταῦτ' ἔχει μόνα. Idem τανῦν, ut ineptum additamentum, delet.

** 311.

Idem, ib. 61 : οὐ γὰρ δὴ ἄνθρωπος μὲν ἐρεῖ

Εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν, φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἕνεκα πρὸς σὲ κατεθέμην.

θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. V. 2 sic Grotius; vulgo ἀπέχω πάλαι φιλεῖν ἀπαλάσσου τὴν χάριν. Cod. Meerm. ἀπέχω πάλαι φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χάριν. Pro πάλαι cod. Bodl. πάλιν. V. 3 ἕνεκα Grotius. Libri ἕνεκεν.

311. b.

Pollux, 2, 9 : ἤθεος, οὔπω πρόσηβος, ἀντίπαις, ὡς οἱ νέοι κωμικοί. Ibidem 16 : τὰ κωμικὰ σκώμματα (γερόντων) Κρόνος, κρονικὸς, κρονόληρος, πρεσβύτερος Κρόνου (Κόδρου ed. Bekk.), νωδογέρων, τυμβογέρων, μακκοῶν, παρανοῶν, παραγεγηρακὼς, παραφρονῶν, ἐξεστηκὼς ὑπὸ γήρως, παρακεκινηκὼς ὑφ' ἡλικίας, παραλλάττων, ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκὼς, ἢ τὰς κορώνας, ἢ ταῖς νύμφαις ἰσῆλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. « Ad postrema cf. Phrynichum App. soph. p. 43, 20, Ἰσῆλιξ : κοινότερον τοῦ ἡλικιώτης. Idem, Phryn. p. 68, 21, ὑπερφυὴς Κρόνος de sene decrepito dictum fuisse annotavit, quod et ipsum ex poeta comico ductum, quemadmodum etiam Κρονοθήκη et Κρονοδαίμων apud eundem p. 46, 5 et 30. » *Mein.*

312.

Ib. 35 : καὶ ἐψήσασθαι δὲ τὴν κόμην τὸ καταχρῶσαι ἔλεγον, καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο, καὶ ἑφθὴν τὴν κόμην ξανθίζεται. Sic Bekker. pro ἑφθὴν

307.

Terribile.... fulmen in lingua fert.

309. b.

Vir ceterum optimus, præterquam clipeatus.

310.

Liba, thus, hæc sola emam :
non amicis enim sacra facio, sed diis.

311.

Si memor es beneficii, meque amas,
dudum habeo, Philine, abs te gratiam.
hujus enim causa eam (*puellam*) apud te collocavi.

τὴν κ. ξανθίζεσθαι. Ibidem 47 : ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν, ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιόν. Idem 7, 189 : τοὺς δὲ μηχανοποιοὺς καὶ σκηνοποιοὺς ἡ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζε.

313.

Pollux, 2, 28 : τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας μετὰ ῥύπου στόρθυγγας ἡ κωμῳδία καλεῖ. Apud Hesychium σπόρθυγγες vitiose scriptum censet Mein.

314.

Ib. 42 : καὶ ποτίκρανον τὸ προσκεφάλαιον οἱ κωμικοί (cod. Falck. ποιηταί). Idemque 6, 9 : καὶ ποτίκρανον οἱ κωμικοὶ τὸ προσκεφάλαιον, ἢ τὸ ὑπηρέσιον. — Idem, 2, 51 : διάστροφος, στρεβλός· ὁ γὰρ στραβὸς ἰδιωτικόν. καὶ οἱ στράβωνες ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ. — Ibid. 52 : ἰλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παραβλέπειν.

315.

Idem, 2, 90 : τὸ δὲ συνάγειν τὰ χείλη μοιμύλλειν ἡ κωμῳδία καὶ μοιμυλλᾶν φησι. — Ibid. 97 : παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἀναχαίνειν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ κατάγελως καταχήνη εἴρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

316.

Idem, 2, 140 : ὠλέκρανον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὠλεκρανίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. « Rectius hoc verbum scribitur ὀλεκρανίζειν. E comico poeta exsignavit Phrynichus Bekk. p. 56, 17, Ὀλεκρανίζεσθαι· τὸ τοῖς ὀλεκράνοις παίεσθαι. » *Mein.* — Ibid. 170 : καὶ ἡ τριαῖα τεμάχη οἱ κωμῳδοὶ λέγουσιν. — Ibid. 176 : τὸ δὲ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς ἀναστῦψαι καλεῖται. — Ibid. 232 : ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ ὀστοθήκην καὶ ὀστοκόπους (Bekk. ὀστοκόπον) λέγει.

317.

Idem, 3, 47 : τῶν νέων κωμικῶν τινὲς τὸν ἄγαμον ἀγάμητον εἰρήκασι. — Ibid. 105 : νοσηρὸν χωρίον, καὶ νοσῶδες. τὸ γὰρ νοσακερὸν ἐσχάτως κωμικόν. — Ibid. 136 : ὁ γὰρ ἄψυχος ἰδιωτῶν, καὶ ὁ πτάκις σφόδρα κωμικόν. Ibid. 155 : μοχθηρὸν τὸ μέσον πέρδειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ· σχῆμα παλαίσματος τὸ πέρδειν. libri μοχθηρὸν γὰρ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σχῆμα παλαίσματος τὸ πέρδην. Photius ab Alberto emendatus, Μεσοπέρδην : ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. Dobræus Adv. I, p. 601 : « μεσοφέρδην a φέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην, etc., quod in turpem jocum detorsit comicus. »

318.

Id. 4, 169 : παραχρουσιχοίνικος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ χρουσιμετρῶν. — Ibid. 179 : τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι, καὶ ἐξινωμένον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. — Ibid. 182 : ποδοστράβη τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐργαλεῖον ἰατρικόν. Et mox : καὶ μαχαίρια δὲ ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοί, ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχαζον.

319.

Id. 5, 101 : καὶ ἄλλους δέ τινας κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥᾴδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναί τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες, εἴτε παίζοντες, χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. « Horum pleraque ad Pherecratis Ἀήρους et Aristophanis Thesmophoriazusas alteras spectant. » *Mein.*

320.

Id. 6, 42 : καὶ φαγέσωρον τὸν ἄπληστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακῖτιν. Imo Φαγεσωρῖτιν, ut est ap. Bekker. — Ibid. 45 : ἃς δὲ οἱ νῦν θλαστὰς (ἐλάας), ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί. — Ibid. 48 : ὁ γὰρ ὀξερίας τυρὸς εἴρηται μὲν τῇ κωμῳδίᾳ· Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. — Ibid. 62 : οἱ κωμικοὶ δ' ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. — Ib. 159 : ἡ δὲ κωμῳδία καὶ συγκηδεστήν.

321.

Ibid. 164 : παλίμπηγα οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα. Eadem fere 7, 82 : τὰ παλαιὰ καττύματα παλίμπηγα ὀνομάζεται. — Ibid. 185 : τὸ θερμερύνεσθαι καὶ κιχλιδιᾶν κωμικὰ μέν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρεστά. Cod. Falck. θεμερύνεσθαι. Cod. Pal. καὶ χυχλοιδιᾶν, quæ codd. Par. omittunt. — Ibid. 188 : ἑταιριζόμενος· οὕτω γὰρ οἱ κωμικοὶ ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντα.

322.

Idem, 7, 61 : ἣν συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόποκον ἱμάτιον οἱ κωμικοί. « De αὐτοπόκῳ ἱματίῳ incredibilia tradit grammaticus Seguer. p. 467, 18, Αὐτόποκον : ἱμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθέν, ὃ καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν. Sæpissime duo articuli in unum temere conflati sunt. Scribendum :

αὐτόποκον : ἱμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθέν.
αὐτόπυρος : ἄρτος, ὃν καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν. » *Mein.*

323.

Idem, 7, 71 : τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται. — Ibid. 132 : φόρταχας μέντοι ἡ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ.

324.

Pollux, ib. 82 : τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας πισύγγους ἔνιοι (Meinek. conjicit οἱ νέοι) τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. — Ibid. 132 : καὶ προυνίκους τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμῳδοδιδάσκαλοι ἐκάλουν. τὸ δὲ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Eust. p. 983, 48, ex Ælio Dionysio : προύνεικος ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ. — Ibid. 167 : ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ λουτῆρας λέγει. — Id. 8, 81 : Σχυρίαν δίκην ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι τὴν τραχεῖαν. — Idem 9, 17 : ἡ δὲ παλαιὰ κωμῳδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εἴρηκε τῆς ἐν πόλει. Olivam dicit in arce Athenarum. — Ibid. 149 : χλευαστὴς, χλευαστικός· τὸ γὰρ χλεῦαξ κωμικώτερον.

325.

Idem 10, 123 : καὶ ὁ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς χιτὼν εὐνητὴρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδίων. — Ibid. 147 fabri ferrarii instrumenta enumerantur : τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμῳδοποιοί.

326.

Ἱμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.
Τὸ δὲ προσκεφάλαιον, φησὶν, ἅμα σοὶ βούλομαι.

Servavit Rufinus De metris com. p. 2711, ex Juba. Alter versus non est integer.

** 327.

Scholiasta Euripidis Orest. 224, μεταβολὴ πάντων γλυκύ : συνυπακουστέον τὸ κακῶν. κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος. τὸ γὰρ ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβαλεῖν οὐκ ἔστιν ἡδύ. φησὶ γὰρ ὁ κωμικὸς·

Ὁ πρῶτος εἰπὼν « μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, »
οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου
γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,
καὶ τἄλλα δὴ τὰ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου
πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ.
Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ.

V. 2 cod. οὐχ ὑγιαίνει δέ ποτε. Correxit Porsonus. V. 3 cod. γλυκίαι. Tum Porsonus ἐκ δ' ἀλουσίας. V. 4 cod. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἂν δὲ ἐκ πλουσίου. Correxit Porsonus, nisi quod etiam articulum ante τοιαῦτα delevit. V. 6 sic Porsonus. Codex μεταβολὴ γλυκεῖα. Meinek. conjecit : ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκύ. Est glossema, si quid video, quod fucatur his correctionibus.

328.

Idem, Schol. Orest. 163 : ἃ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται, οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου στενάξαντος ἕτερός φησιν Ἀκούεις, ὡς στένει;

329.

Idem, Schol. Troad. 122 : ὦ νῆες ἐπὶ αὐλοῖς καὶ παιᾶνι τὴν Τροίαν προσορμισάμεναι. παρ' ὅσον αὐλοῦσιν· αὐλοὺς ἔχοντες.......

Ἀλλ', Ἡράκλεις, αὐλεῖ τις!

Sic Mein.; cod. Ἡρακλῆς.

** 330.

Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα, καὶ μετ' Αἰχμία,
καὶ μετὰ Μενοίτα, καὶ μετὰ Περδίκκα πάλιν,
καὶ ναί γε, μὰ Δία, τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Servavit scholiasta Hermogenis in Rhett. Walz. vol. 5, p. 485. Vide Menandrum in Μισουμένῳ, pag. 34 ed. Paris., ubi habes varietatem et latina.

331.

Schol. Aristoph. Eq. 819, ἐγκρυφιάζων : ἐμφωλεύων. καὶ ἀποκρύπτων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν,

Ἐλάνθανές με ῥᾳδιουργῶν περὶ πόλιν.

Sic Meinck. pro περὶ τὴν πόλιν.

** 332.

Idem ad Ran. 272 : Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον, εἰώθασι λέγειν. ... καὶ ἔστι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος,

Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται.

333.

Idem ad Nub. 145 : τοῦτον τὸν χρησμὸν (Delphicum responsum dicit de Socratis sapientia,

---

326.

Vestem gestabat mollem ex lana Sicula.

327.

Qui primus dixit, « mutatio in omnibus dulcis », sanus non erat, here : nam ex labore quidem dulcis est requies, ex illuvie aqua, et cetera quæ sunt hujus generis : verum si quis ex divite fiat pauper, mutatio quidem est, minime vero res dulcis : non omnium igitur sane mutatio est dulcis.

329.

At, hercle! tibiis canit aliquis.

331.

Latebas me negligenter agens circa urbem

332.

Navis portorium nobis debetur.

duobus trimetris iambicis inclusum) Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐψεῦσθαί φησιν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῷ τινι,

Εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Vulgo τῇ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται, quod emendavit Toupius, coll. Diogene Laert. 7, 2 : χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνωνος) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεὸν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. Quibus Suidas s. v. Συγχρωτίζεσθαι addit : ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων · (ἄλλως hic addendum) τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν.

334.

Scholiasta Pindari Pyth. 2, 125 : οἱ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς... καὶ ὁ κωμικὸς

— Εὐθὺς δὲ Φοίνιξ γίγνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

335. a.

Scholiasta Ven. Iliad. B, 424 : Ἀρίσταρχος τὰ κνίση οὐδετέρως ἀκούει... καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἑνικὸν

Τὸ κνῖσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

335. b.

Idem ad Iliad. N, 291 : καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· « τραύματα ἔχων, οὐχ ἄλλων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών. » ἀνδρογύνης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων, τῆς δειλίας σημεῖα, καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. « Comici vel tragici poetæ hic versum latere, indicavi Curis crit. p. 34. Prius si verum est, possis

Ἀνδρόγυνος ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων
τῆς δειλίας σημεῖα κοὐχὶ τοῦ θράσους. » M.

336.

Scholiasta Soph. Aj. 257 : οὐκέτι κατέχει αὐτὸν ἡ μανία, ἀλλὰ λήγει, ὡς ὀξὺς νότος ταχέως λήγει... οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ

Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἤρξατο.

Transcripsit Suidas s. v. Στεροπή.

** 337.

Scholiasta Æschinis C. Tim. § 64, 2 : κεκωμῴδηται ὁ Ἀριστοφῶν, ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων, καὶ ὡς παρανόμων γραφὴν πεφευγὼς, καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεὶς ὑπὸ Ὑπερίδου παρανόμων ἑάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερίδης καὶ Ἄρδηττον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρκηκέναι. « Aristophontem dicit Azeniensem, de quo vide Ruhnkenii Hist. crit. orat. p. 46. » *Mein.*

** 338. a.

Scholiasta Aristidis ed. Fromm. p. 169 : ἔχομεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παίδων ἀπό τινων σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

* 338. b.

Scriptor de Comœdia p. XVI : τέταρτον (comicæ dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν, ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθέν τι ἅπτηται, ὡς τὸ Μώμαξ καλοῦμαι Μίδας.... ἕκτον κατὰ ἐξαλλαγὴν, ὡς τὸ Ὦ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ. Pro μώμαξ cod. Par. μίμαξ, Laur. μωξ. Suspicabatur Meineck. Μῶμαξ vel Μῖμαξ καλοῦμαι Μειδίας, H. Jacobi καλοῦμαι καὶ Μίδας.

** 339.

Sextus Emp. 9, 186 : εἰ δὲ ὁ ἐλεὸς θεός ἐστι, καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν· Εἰμὶ γὰρ Φόβος κτλ. Meinekius :

Ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ Φόβος,
πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.

« Libri pro μὲν habent γάρ, quod expunxi et verba ἀμορφφότατος τὴν ὄψιν cum poetæ verbis conjunxi. Fortasse tamen distinguendum, Ἀμορφότατος τὴν ὄψιν· εἰμὶ γὰρ etc. Locus ex prologo comœdiæ derivatus est. Cf. ad Menandr. ed. maj. p. 284. »

340.

Idem, 11, 121 : ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι ὑπειληφὼς ὀφείλει ... ἑκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα,

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

« Versum ex Eupolidis Baptis derivatum credam,

333.
Si concolor fieri poterit mortuis.

334.
Extemplo autem Phœnix fio :
altera quidem manu do, sed altera sumo.

335. a.
Omentum assans perdis (odore) vicinos.

335. b.
Mollis homo, paucis vulneribus a tergo,
ignaviæ signis, non audaciæ.

336.
Sed cecidit (ventus) subito : vespere enim cœpit.

339.
Deformissimus enim adspectu sum Metus,
omnium minime particeps venusti deus.

340.
Lucrifac et hieme et æstate.

qua in fabula certas ob causas Hipponacteis iambis usus est. Nisi forte Sextus, qui toties in scriptorum, quos citat, nominibus erravit, hic comico poetæ attribuit, quæ sunt iambographi. » *Mein.* Ordo verborum turbatus fuit, nihil amplius. Scribo

Κέρδαινε καὶ χειμῶνος, ἑταῖρε, καὶ θέρους.

341.

Stephanus Byz. v. Βοιωτία, p. 229 : καὶ Βοιωτὶς, καὶ Βοιωτίδιον, ἐκ Βοιώτιδος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν (572) « Ὦ χαῖρε κολλικόφαγε Βοιωτίδιον. » καὶ ῥῆμα

Βοιωτιάζειν ἔμαθες.

« Videtur Aristophanis esse. » *M.*

342.

Idem, v. Τάρταρος, p. 696 : ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ· καὶ Ταρταρίτης τὸ κωμικόν.

** 343. a. b.

Stobæus Flor. 29, 26.

Ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίγνεται.
Ἅπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὑρίσκει πόνος.

« Alter fortasse tragici poetæ versus. In eo πόνος pro πόθος Valckenarii est emendatio. » *Mein.*

** 344.

Idem, ib. 55, 7.

Οὐκ, ἄν τις εἴπῃ πολλὰ, θαυμασθήσεται,
ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον, ἂν ᾖ χρήσιμα.

345.

Idem, ib. 36, 5.

Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

** 346.

Ib. 68, 26, cum lemmate Θεοδέκτου.

Παραπλήσιον πρᾶγμ' ἐστὶ γῆρας καὶ γάμος·
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπουδάζομεν·
ὅταν δὲ τύχωμεν, ὕστερον λυπούμεθα.

« Tragici non esse, apertum est. Fortasse Θεογνήτου legendum, cujus fragmenta supra retulimus. » *Mein.*

** 347.

Ib. 84, 2, ubi male Euripidi tribuitur

— Τὸν τῇ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

** 348.

Ib. 68, 22, cum lemmate Χαιρήμονος.

Γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

Φιλήμονος conjicit Meinek., conferens Monost. 95.

349.

Ib. 69, 1, ubi Theodectæ tribuitur.

Ὅταν γὰρ ἄλοχον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις,
οὐχ, ὡς δοκεῖ, γυναῖκα λαμβάνει μόνον,
ὁμοῦ δὲ τῇδέ γ' εἰσκομίζεται λαβὼν
καὶ δαίμον', ἤτοι χρηστὸν, ἢ τοὐναντίον.

« Vide ad fragm. 346. Non repugnabo tamen, si quis hoc loco Theodectæ nomen tuebitur. » *Mein.* V. 3 libri τῇδέ τ' εἰσκομίζεται.

** 350.

Ib. 7, cum lemmate κωμικοῦ ποιητοῦ.

Ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρὸν, οὐχ ὅπως τρέφῃ
αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφὴν προσλαμβάνῃ·
σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς, σπείρω τ' ἀεὶ
καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν·
ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἕν. —
Ἀποστερητὴν ἔλαθεν ἀγοράσας ἀγρόν.
Ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους εἴκοσι·

---

343. a.

Omnia præclara operam danti eveniunt.

343. b.

Omnia quærentis invenit labor.

344.

Non, si quis multa dicit, (homines) admirabuntur;
sed potius, si pauca, modo sint utilia.

345.

Nugaris, non opportuno tempore philosophans.

346.

Similis res senectus est nuptiis :
utrumque enim appetimus :
et, si contigerint, afflictamur.

347.

— Natura
familiarem nullum tempus alienat.

348.

Melius est uxorem sepelire quam ducere.

349.

Sponsus enim quum sponsam introducit in domum,
non modo, ut videtur, uxorem accipit,
sed simul cum ea invehitur
dæmon, seu bonus, seu contrarius.

τούτων ἀπέδωκεν οὐδ' ὅλους τρισκαίδεκα,
οἱ δ' ἑπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ·
τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα διατηρεῖ μόνον.
β. Ὀνησιφόρα γένοιτο. α. Τοῦτο γίγνεται·
ὃ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἷς ὄνος φέρει.

Philemoni tribuebant, ubi vide latina et varietatem, p. 119 ed. Par. Recte Meinek. a sexto versu novum fragmentum incipit. Versum 9 recte explicat Dobræus Adv. 2, p. 289 : *reliqui septem modii, instar septem ducum istorum, illuc iverunt nunquam redituri.*

** 351.

Stob. Flor. 115, 12 :

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα
ἡμεῖς, ἀπολαύειν δ', ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι.

V. 2 ἀπολαύειν Scaliger. Libri δ' ἀπολαβεῖν.

** 352.

Ib. 95, 7.

Ἐρημός ἐστ' ἄνθρωπος ἠπορημένος.

** 353.

Ib. 114, 4.

Μηδέποτε πεῖραν τοῖς θεοῖς εὔχου λαβεῖν,
Φαίδιμε, τοιούτου μηδενὸς, μηδ' εἰδέναι,
ὡς ἔστιν ἑτέρῳ ῥᾴδιον παραινέσαι.

Cohæret vulgo cum Euripidis loco, a quo recte separavit Grotius.

** 354. 355.

Stob. Eclog. phys. 1, p. 194.

— Ἅπανθ' ὁρῶ
ἅμα τῇ τύχῃ ῥέοντα, μεταπίπτοντά τε. —
Ἀλλ' ἐστὶν εὔστοχόν τι βουλευτήριον
ταὐτόματον.

** 356.

Ibidem :

— Ἐπηρεαστικόν γέ τι
ταυτόματόν ἐστι.

** 357.

Ibid. p. 196.

Ἡ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκοποῦσ' ἀεὶ,
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἑκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν μερίδα. τύχης

« Versu 1 legebatur ἐπισκοποῦσα sine ἀεὶ, quod addidit, si recte memini, Jacobsius. Fortasse tragici poetæ fragmentum est. » *Mein.*

** 358.

Ibid. p. 229.

Ὁ πολὺς χρόνος πάντ' ἐξελέγχει, Νικοφῶν.

Sic Meinek. pro Νικόφρων.

** 359.

Stobæi Appendix Flor. p. 10, 17, cum lemmate Εὐριπίδου.

Πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται,
διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται
ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἠμφιεσμένος.

Comici poetæ esse vidit Gaisfordius.

360.

Strabo, 8, p. 388 : νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ

Ἐρημία μεγάλη 'στὶν ἡ μεγάλη πόλις.

351.
Asservare quidem alios possumus nos
senes; sed iis, quæ habent, frui possunt juvenes.

352.
Desertus est homo inopiosus.

353.
Nunquam ora deos, Phædime,
ut horum ullum experiaris, et scias
facile esse alium adhortari.

354.
— Omnia video
cum fortuna fluere et recidere.

455.
At sagax quoddam consilium
est fors.

356.
— Noxium quiddam
est fors.

357.
Quæ mortalium et deorum rebus omnibus præest semper
et nostrûm cuique pro merito tribuit fortunæ
partem.

358.
Longum tempus omnia explorat, Nicophon.

359.
Quicumque per se ipse artem tractat, eum admirantur;
sed cum aliis comparatus supposititio
præditus esse intellectu arguitur.

360.
Magnum desertum est magna urbs (*Megalopolis*).

« Ubi in versu ἡ Μεγαλόπολις, sed recte legitur ap. eund. 16, p. 738, item ap. Eust. p. 302, 15. Respici videtur illud tempus, quo Megalopoli a Cleomene devastata et direpta incolæ urbis antea florentissimæ Messenam sese receperant. Vid. præter alios Polybium 2, 55. Itaque versum illum ex fabula post ol. 138 (ante Chr. nat. 227-334.) commissa petitum esse efficitur. » *Mein.*

** 361.

Suetonius, V. Aug. c. 99 : *amicos admissos percunctatus* (Augustus), *ecquid iis videretur mimum vitæ commode transegisse? adjecit et clausulam*,

— Εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δότε κρότον, καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς
κτυπήσατε.

Primum versum, in Turnebi codd. et libro Memm. servatum, ita supplebat Meinck. : εἰ δὲ πᾶν ἔχειν καλῶς ὑμῖν δοκεῖ, τῷ παιγνίῳ.

362.

Tryphon qui dicitur in Museo crit. Cantabr. 1, p. 48 : ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ εὑρήματος τὸν εὑρόντα (λέγομεν), οἷον

Οἶνος μ' ἔπεισε, δαιμόνων ὑπέρτατος.

Adolescentuli verba, delictum aliquod suum ebrietate excusantis. Cujus rei alia exempla ex nova comœdia attulit Meinek., etiam a tragœdia non fuisse alienam hanc excusationem demonstrans. Ut comicine an tragici poetæ sit versus in incerto ponendum sit. Idem vir doctus memorat latini poetæ incerti versum, in quo græcus expressus est :

Persuasit animo vinum, deus qui multo est maximus

apud Festum, v. Metonymia.

* 363.

Suidas, Ἀπέφθου χρυσίου : τουτέστι τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον.

Χρυσί' ἂν ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ.

Vulgo χρυσί' ἄπεφθά τε τοῖς Π. ἐ. Cod. A χρυσίαις ἄπαιφθα, C χρυσίαις ἄπεφθα, uterque omittens τε. Bernhardyus irrideri a poeta putat aureos Atticos, ex varia materia sub Antigenis magistratu conflatos, tamque pravo commate percussos, ut monstrosam quasi spinturnicii formam referre viderentur, coll. Aristoph. Ran. 732 et Bœckhio Œcon. att. 1, p. 24.

* 364.

Suidas, Ἀπηλλάγησαν : ἐτελεύτησαν, ἤ τινος ἀπεστερήθησαν.

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Pro νοσήματος duo libri πάθους, unde Schæferus ad Dionys. C. V. p. 203 παθήματος, non improbante Bernhardyo.

365.

Suidas, Ἀσπάζεσθαι : αἰτιατικῇ..... καὶ ἀσπαζόμεσθα, σὺν τῷ σ.

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια.

Cod. ἐρετμὰ, Mein. ἐρετμία, aptius versiculo, ne producenda sit media syllaba vocis ἐρετμά.

366.

Suidas, Ἐπεισπέπαικεν : εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (805). καὶ αὖθις

— Μυκονίων δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Eadem habet Suidas s. v. Μυκώνιος γείτων. « Hoc loco utitur Athen. 1, p. 7, F : καὶ περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς, ὡς ἀκλήτου ἐπαισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Ipsius enim Archilochi de Pericle verba paulo inferius apposuit. » *Mein.*

367.

Suidas, v. Καλλισθένης : φέρεται λόγος, ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ ἴαμβος οὗτος,

Καὶ φθειριῶσαν, ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης,

περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, ὡς ἠμέλητο πάνυ. Callisthenem dicit Olynthium, Aristotelis discipulum, cujus nota est historia ex Plutarcho, Arriano, aliis. Comici poetæ num sit versus, mihi valde incertum videtur. » *Mein.*

361.
— Quodsi omnia bene habent, ludo
applaudite, et omnes vos cum gaudio strepitate!

362.
Vinum mihi persuasit, dæmonum summus.

364.
Defuncti sumus morbo multum cacante.

365.
Salutamus remulos et scalmulos.

366.
— Myconiorum modo
irrupit in convivia.

367.
Et pediculis arrosam, ut olim Callisthenem.

368.

Suidas, v. Μαρίλη : ἀμαυρὸν πῦρ. ὁ χνοῦς, καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων.

— Χαλκεὺς οἷά τις
γέμων καπνοῦ τε, καὶ μαρίλης.

Versu 2 τε addidit Mein.

** 369.

Idem :

Μὴ πολλάκις * πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ λίθον
παίειν, ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Versu 1 δεῖ addidit Mein., post πολλάκις excidisse γὰρ putans. Verosimilius τι, quod haustum putes a π sequente, *in aliqua re*, ut Thuc. 1, 89, Soph. Antig. 487.

* 370.

Zenobius, 1, 66, Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν σε βουλεύειν : ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι παρ' ὅσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται. Meinek.: « Diogen. 2, 14 pro παρὰ habet περί. In Bodlej. 94 locus ita scribitur : ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας. In Coisl. 16 præterea βαστάζειν βωμὸν additur, unde jam perfectus emergit tetrameter anapæsticus, antiquæ comœdiæ poeta dignissimus :

Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βαστάζειν
τὰς ἐπινοίας. »

371.

Idem, 1, 93, Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον : ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι. Probabiliter tetrametrum iambicum restituit Mein.

Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ 'ξίκητ', ἀλωπεκῆν πρόσαψον.

372.

Id. 3, 51, Εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ : παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. « A comico usurpatum esse alicubi indicari memini. Simile huic proverbio quod servavit Hesychius, Ἐνουδέν : ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται, quæ ita corrigo Ἓν οὐδέν : ἐπὶ τοῦ ὀλίγου λέγεται. » *Mein.*

* 373.

Idem, ibid. 77 :

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.

ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. De Androcle cf. Ecphantidem fragm. inc. 3, Cratinum Seriph. 2, et inc. fab. fragm. 22. Suspicabar κἂν et πολεμαρχοῖ. Sed rectius fortasse apud Macarium Walzii ad Arsen. p. 229 legitur διχοστασίῃσι. » *Mein.*

* 374.

Idem, 4, 17 :

Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.

τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. Mein.: « Veri simile est, hæc ex comœdia petita est brevi post Siciliensem cladem in scenam commissa. »

375.

Idem, 3, 54 :

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὄνον.

ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγυωμένων. Coisl. 129 ἔλαυνε δ' ὄνον. Mein. inter βοῦν et ἔλαυν' addendum putat ἐλᾶν.

376.

Idem, ib. 99.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική.

φασὶν ὅτι, τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον.

* 377.

Idem, 4, 59, Κορυδέως εἰδεχθέστερος : οὗτος ὁ Κορυδεὺς ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο, καὶ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἕνα Ἀρχέστρατόν φασιν. Hesychius, Κορυδεύς : ὄνομα κύριον. Οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.

* 378.

Diogenianus, 3, 13.

Ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων σῖτον τετρύγηκας.

368.

— Ut faber aliquis ferrarius,
plenus fumi ac pulveris carbonum.

369.

Non sæpius allidi ad eundem lapidem
oportet, si tempus concessum est.

370.

Sed non ad aram ferre decet cogitationes.

371.

Si leonina pellis non sufficit, indue vulpinam.

373.

In seditione vel Androcles polemarchus est.

374.

Aut obiit, aut litteras docet.

375.

Si bovem agere non potes, age asinum,

376.

Exstincta est musica.

378.

Sed ex meris stipulis messem fecisti.

ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. Sic Meinek.; libri τετρ. σῖτον.

379.

Diog., ib. 89 :

Γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

παραινεῖ μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν. Libri μηδέποτε μηδέν. Transposuit Mein. Idem comparat cantiunculam popularem :

Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαψιλῆ γέροντα, μηδὲ γείτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.

** 380.

Idem, 5, 31 :

Ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Κορραῖόν τινά φασιν, ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. « Si recte hæc ex comœdia derivata esse conjeci, ad mediam comœdiam referenda fuerit. Expressit Horatius Epist. 1, 7, 20 : *equus ut me portet, alat rex.* » *Mein.*

381.

Idem, 6, 57 :

Μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.

ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαριεντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Libri Μεγαρέων γένοιτο, quæ transposuit Meineck., quem vide Hist. crit. Com. p. 20 seq.

382.

Appendix proverb. Gœtting. 2, 47 :

Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγονώς.

ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων.

383.

Eadem, 4, 11, Ὀβολὸν εὗρε Παρνύτης : Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. « Nihili est illud Παρνύτης, pro quo Erasmus Adag. 2, 7, 50, exhibet Παρνοίτης. Ad verum ducere videtur Hesychius, Παρνόπη : Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. Fortasse igitur Παρνοπὶς legendum, quod femininum esse potest nominis πάρνοψ. Lobeck. Pathol. p. 387 corrigit Παρνόπης. » *Mein.*

** 384.

Themistius, Or. 21, p. 262, C : οἷα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κωμῳδικός, οὐδὲ ἐκεῖνα πάνυ ἐλυσιτέλει πυνθανομένῳ, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας, ἐξαλλάττων τὰ ἡδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακόν, τὸ μέγα, ὅτι μοχθηρὰ ἡ τέχνη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα λαλήσῃ, καὶ ψιθυρίσῃ, καὶ διαβάλῃ, καὶ ἐξενέγκῃ, καὶ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν, ὃς δικαίως ἐκρέματο, ἂν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοε μόνον, ἀλλὰ πολλὴ ἡ προσθήκη, καὶ ἡ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ', ὦ μοχθηρὲ καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας, ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσε· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ. μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας· καὶ μή, ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδέ, ὅτι κριοὺς ἐκτομίας. σὺ δὲ καὶ εἴδωλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα, γοητεύσας· ἔπειτα, ἂν μὲν ἀγαθὸν πύθῃ, στεγανὸς εἶ καὶ Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος· ἐὰν δέ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιεῖς καὶ Ὀδύσσειαν, πολλὰ οὔτ' αὐτὸς ἀκούσας, οὔτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκών, καὶ αὐτὸς ὑφήνας. In his quod importunus iste coquus κριοὺς ἐκτομίας commemorasse dicitur, haud incommode admoveas Antiphanis Cycl. 2, 3 : αἶξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας. Postrema verba ita leniter immutata, αὐτός τε τεκὼν χαὐτὸς ὑφήνας, fortasse ipsa etiam ex poeta aliquo assumpta sunt. » *Mein.*

* 385.

Hesychius, Περισχαδόν : τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον. ψιάθιον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας. « Apertum est risisse poetam histrionis, qui Persei partes actitaverat, paupertatem et macilentiam. Pro φησίμορφον enim legendum φθισίμορφον. Sed περισχαδὸν expedire non licuit. Ante ψιάθιον incipere videtur novus articulus. Quæ si vera est conjectura, vox glossematica exciderit necesse est. » *Mein.*

* 386.

Idem, Σπερχυλλάδην κέκραγας : ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι.

379.
Seni nunquam ulla in re benefacite.

380.
Equus me vehit, rex me alit.

381.
Ne quis unquam sapientior fiat quam Megarenses.

382.
Ex eodem ortus stragulo.

383.
Obolum invenit Parnopes.

386.
Incitato vocis impetu clamasti.

387.

Etymol. M. p. 262, 13 : ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς ει δίφθογγον πλεῖν σταδίου λαλίστερα (Aristoph. Ran. 91) ... οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν· Δεῖν τόδε γενέσθαι.

388.

Dio Chrysost. Or. 32, p. 664 : Ὁμήρου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος,

Κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, κτλ.

ἑτέρου δὲ πάλιν αὖ

— Δῆμος ἄστατον κακὸν
καὶ θαλάττῃ πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται·
καὶ γαληνὸς ἢν τύχῃ, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται·
κἄν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπιεν.

Versu 2 libri θαλάσσῃ. V. 3 libri γαληνὸς ἐντ' ἠχῷ, nonnulli ἐντείχω vel ἐντ' ἠχῶν. Quod dedimus, scripsit Kayserus. Deinde πρὸς πνεῦμα Reiskius pro πᾶν πν. V. 4 libri κἤν.

389.

Etymol. M. p. 372, 24 : ὑπερείδω, ἐξ οὗ καὶ τὸ

— Ὑπερείδοντα τοὺς νεανίας.

Sic Meinek. pro ὑπερείδοντα

390.

Grammaticus in Crameri Anecd. Paris. 4, p. 186, 16, Νεοπείνης : ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὁ νεωστὶ πεινῶν. Meinek. malit νεοπένης, ob Phrynichi glossam p. 52, 18 Bekk., Νεόπλουτος : τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον.

391.

Etymol. M. p. 183, 25 : Ἀψίνθιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνθιον καλοῦσιν. Cf. Etym. Gud. p. 102, 7.

*392.

Phrynichus Bekk. p. 53, 2 : εὑρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου,

Οὐδέποτε (δὲ) προδέδωκέ με.

Particulam inseruit Mein.

393.

Hesychius, Ὗν τετραστίαν κατεαγὲν Σαλαμήνιος. Sic codex. Conjunctis Sopingii et Nauckii conjecturis probabiliter Meinek.,

Τεραστίαν ὗν κατέφαγεν Σαλαμίνιος.

394.

Plutarch. De princ. philos. p. 777, C : τὸ δὲ λέγειν ὅτι δύο λόγοι εἰσίν..., ἕωλόν ἐστι, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ

Τουτὶ μὲν ᾔδειν πρὶν Θέογνιν γεγονέναι.

395.

Idem, Sympos. p. 668, B : ὁ δὲ τὸ στιχίδιον τοῦτο ποιήσας,

Πρὸς κάππαριν ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν,

τί ποτε βούλεται;

396.

Idem, De amore prol. p. 495, A : θαυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν

Μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἄνθρωπον φιλεῖ,

κατ' Ἐπίκουρον· ὁ πατὴρ τὸν υἱόν, ἡ μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. Recte suspicatur Meinek. esse Menandri.

397.

Idem, Vit. Pomp. c. 53 : ἐπεὶ δὲ ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν, ὡς

— Ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον
ὑπαλείφεται τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

387.

Oportere hoc fieri.

388.

— Populus, instabile malum
et mari per omnia simile, a vento jactatur :
et si forte tranquillus est, levi aura spirante assurgit;
et si qua causa emergit, civem cito devorat.

389.

— Animos addentem juvenibus.

392.

— Non unquam (vero) me prodidit.

393.

Monstrosam suem devoravit Salaminius.

394.

Hæc quidem noveram, antequam Theognis esset natus.

395.

Ad capparin vivis, quum possis ad anthiam.

396.

Nam pro mercede hominum non unus hominem amat.

397.

— Alter adversus alterum
manus sibi ungit et pulverem jactat.

* 398.

Plut., Vit. Periclis c. 16 : τὴν δύναμιν αὐτοῦ... κακοήθως παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοὶ, Πεισιστρατίδας μὲν νέους τοὺς περὶ αὐτὸν ἑταίρους καλοῦντες, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρου πρὸς δημοκρατίαν καὶ βαρυτέρας περὶ αὐτὸν οὔσης ὑπεροχῆς.

399.

Antholog. Pal. 11, 440, cum lemm. Πιττακοῦ, in quo comici poetæ nomen, velut Φιλίσκου, latere vidit Meinekius.

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροί.

400.

Harpocrat. p. 27, 1, Ἀποδέκται : ἀρχή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ ἀποδέκται, ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί.

** 401.

Photius, Lex. p. 383, 2, Παράδεισος : τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι* τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κωμικοὶ τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. De quibus Meinek. : « Hoc dicit : nomine παράδεισος significari hominem cui propter stuporem impune insultatur. Corrigendum enim videtur σημαίνει οἷον τῷ ἐμπεριπατεῖσθαι ἐκτεθειμένον vel simili quodam modo. Nam quum παράδεισος idem sit quod περίπατος, *ambulacrum*, factum est ut comici poetæ eo nomine uterentur de homine, cui quivis *inambularet*. De hoc verbi ἐμπεριπατεῖν significatione v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 57, B. »

** 402.

Varro, Satira 32, p. 128 ed. OEhler., ex Nonio v. Subducere : *Ego unus scilicet antiquorum hominum subductis superciliis dicam*, Γαμήσεις νοῦν ἔχων; Sic Meinek.; codd. ταμησιονουν ἔχων. Similes sententias alibi vidimus non raro.

403.

Pollux, 2, 108 : Γλωττογάστορας παρὰ τοῖς κωμικοῖς οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοῦντες. Sic Aristoph. Av. 1702.

404.

Idem, 3, 56 : τὸν δὲ τοιοῦτον (τὸν παρεγγεγραμμένον πολίτην) καὶ ὑπόξυλον ὠνόμαζον οἱ νέοι κωμικοί. καὶ ὑπόχυτον δὲ οἱ παλαιότεροι τὸν κακῶς γεγονότα, καὶ παρεμπεποληιμένον, ὡς ἀποφύλιον, τὸν φυλὴν μὴ ἔχοντα. Libri καὶ παρημποληιμένον, quod probat Meinek., « nisi forte, quum unus codex habeat παρεμπολιμένον, scribendum sit παρεμπεπολισμένον. »

405.

Idem, 5, 93 : τὰ τεθρυλημένα, ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ληκεῖν, δρυμάττειν, φλᾶν, σκορδοῦν. Hesychius, Δρυμάξεις :... χρῶνται καὶ ἐπὶ τοῦ συνέσῃ καὶ προσομιλήσεις.

406.

Idem, ibid. 97, de inauribus dicens : ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς καὶ ἐγκλαστρίδια, καὶ στροβίλια, καὶ βοτρύδια, καὶ πλάστρα, καὶ καρυάτιδες, καὶ ἱπποκάμπια, καὶ κενταυρίδες, καὶ ἔνστροφον, καὶ τρίπους. Quorum nonnulla ex Pherecratis Λήροις derivata esse observat Meinek.

407.

Idem, 7, 69 : τὸ δὲ ἄκναπτον ἱμάτιον ὀρεινὸν οἱ μέσοι κωμικοὶ, ὥσπερ εἰργασμένον τὸ ἐγναμμένον. « Immo ὠργασμένον », inquit Meinek., ὀρεινὸν quoque vitiosum esse annotans.

408.

Eustath. ad Hom. p. 971, 39 : Τηθαλλαδοῦς καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (ταῖς τηθαῖς) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τὸ

Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς;

ὀνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει... οἷον γραοτρεφῆ.

409.

Idem, p. 1761, 27 : λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν, καὶ βαυβᾶν τὸ κοιμᾶσθαι, ὡς

— Ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με
βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

*410.

Idem p. 1522, 56 : καὶ ὧτοι δὲ οἱ αὐτοὶ (οἱ εὐήθεις) ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους,

Ὦ μόνοι ὧτοι τῶν Ἑλλήνων,

399.

Megarenses fuge omnes : sunt enim mordaces.

402.

— Uxoremne duces, quum sis mente sanus?

408.

Timesne loqui? adeo es vetulæ alumnus?

409.

— Hæc vero me provocabat
ut cubarem cum ipsa.

410.

O soli stulti et creduli Græcorum.

ἔφη, λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Athenæus 9, p. 390, F : ἀνθρωποειδὴς δέ ἐστιν (ὁ ὦτος) τὴν μορφὴν, καὶ πάντων μιμητὴς ὅσα ἂν ἄνθρωπος ποιῇ· διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὦτους καλοῦσιν.

*411.

Schol. Aristoph. Eq. 1304 : κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπέρβολος. μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως ὑπερέβαλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου. Quæ sic restituit Meinek. in Hist. crit. Com. p. 190 :

Μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως
(μέγ') ὑπερέβαλεν ὁ κεραμεὺς Ὑπέρβολος.

412.

Schol. Eurip. Orest. 730 :

Οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν : κωμῳδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν ταυτότητα.

413.

Aristot. Auscult. phys. 2, 2 : διὸ καὶ ὁ ποιητὴς γελοίως προήχθη εἰπεῖν

Ἔχει τελευτὴν, ἧσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.

414.

Polybius, 31, 21 : γενομένων δὲ πάντων κατὰ τὸ συνταχθὲν, λαβὼν ὁ Δημήτριος ἐπανέγνω. τὸ δὲ πιττάκιον περιεῖχε τὰς γνώμας ταύτας·

Ὁ δρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων.

415.

Idem, ib. :

Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.

416.

Idem, ib. :

Τόλμα τι, κινδύνευε, πρᾶττ', ἀποτύγχανε,
ἐπίτυχε· πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν πρόου.

** 417.

Plutarchus, De amico et adul. p. 54, B : οὕτως ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ ἰαμβεῖα ταυτὶ τῷ καρκίνῳ μᾶλλον ἢ τῷ κόλακι (sic Meinek. correxit librariorum sphalma τῷ κόλακι μᾶλλον ἢ τῷ καρκίνῳ) προσήκειν,

Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῇ βλέπων
ὀφθαλμὸς, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

418.

Schol. Aristoph. Plut. 204 : καί τις τῶν κωμικῶν φησι·

α. Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον;
β. Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί.

πρόχλωρον γὰρ δοκεῖ εἶναι. Respicit Eustath. ad Il. p. 812, 56. Diogenis dictum est ap. Diog. L. 6, 56 : ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας.

419.

Schol. Æschyli Pers. 933 : αὐλοὶ γάρ εἰσι Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς θρηνῳδίας. ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον

Αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις (θρηνῳδίαν)
κρούων ἰαστί.

Sic versum integravit Meinek., qui comici poetæ esse putat.

420.

Joannes Siceliota in Walzii Rhett. vol. 6, p. 338, ut ἐπαναδιπλώσεως exemplum affert,

Βαρὺς σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρύς.

Eandem minus plene Apollonius De synt. p. 4, 15, sic βαρὺς βαρὺς σύνοικος, post illa : Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια.

421.

Pollux, 2, 109 : οἱ δὲ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμὸς, καὶ ἐπιγλωττωμένων οἷον λοιδορουμένων, καὶ παλίγγλωσσον

311.
Post depositionem Cleonis statim
hunc (maxime) superavit *scelere* figulus Hyperbolus.

413.
Habet finem, propter quem natus est.

414.
Agendo gnavus cunctatori spes suas præripit.

415.
Æque utrisque commoda fert nox, sed audentibus [majora.

416.
Aude aliquid, periclitare, age, cœptis excide, utere successu; omnia prius, quam te, deseras.

417.
Totum corpus est venter, in omnes partes spectans oculus, animal dentibus *quasi pedibus* incedens.

418.
a. Quî tandem, obsecro te, pallidum est aurum?
b. Metuit, quia ab omnibus semper ei struuntur in- [sidiæ.

419.
Modulatur Mariandynis calamis (næniam)
psallens Ionice.

420.
Gravis contubernalis, o amici, gravis.

τὸν δύσφημον, καὶ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι ἤγουν οὐ λοιδορήσομαι.

422.

Poll., 2, 168 : καὶ ὑπεγάστριζε τὸ ἐχόρταζεν ἡ κωμῳδία.

423.

Ib. 184 : λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται.

424.

Idem. 3, 74 : φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφία καὶ ἀπφίον καὶ ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα.

425.

Idem 6, 189 : μισητὸν μέντοι τὸν τοιοῦτον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν τὴν μάχλον.

426.

Idem, 7, 8 : ἐν δὲ τῇ κωμῳδίᾳ ὁ πώλης ὥσπερ καὶ ὁ πρατίας εἴρηται.

427.

Idem, 10, 22 : Ποσείδιππος... φησί... παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις τούτοις καὶ ἀντίκλειδες εἴρηνται, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ... κατάκλειδες.

428.

Ibid. 39 : τὰ μὲν οὖν τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλλα οὐ μόνον παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς ἐστιν.

429.

Ib. 96 : τὰ... δημιόπρατα οὐ μόνον τοὔνομα παρ' Ἀριστοφάνει ... ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμῳδοδιδασκάλοις.

430.

Ib. 127 : καὶ πτερὸν δὲ τὸ σκιάδιον οἱ κωμῳδοποιοὶ καλοῦσιν.

OMISSA

IN

MENANDRI ET PHILEMONIS

FRAGMENTIS.

ΑΛΙΕΙΣ.

Pag. 4 adde : Suidas, Ἀναπετῶ : ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἁλιεῦσιν (sic Kuster.; vulgo ἄλλοις),

[17] Ἀναπετῶ τουτὶ προσελθὼν, κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι·

Τουτὶ, scil. τὸ θυρίον, ut annotat Dobræus. Dele fragm. inc. 190, p. 73.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ ἢ ΑΥΛΗΤΡΙΣ.

Pag. 8 adde : Orion Gnomol. 1, 11, cum lemmate ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου.

[9] Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Exstat versus in Monost. 26, et in Append. Flor. Stobæi p. 69, 23.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

Fragmento 3, p. 10, addendos esse duos postremos versus Incertorum fr. 25, p. 58, jam constat ex Orionis Gnomologio VII, 9, ex quo correctus versus 2 :

[3] Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγκρατῶς·
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δεῖγμ' ἐστιν εὐθὺς πᾶσι μικροψυχίας.

Pag. 11 adde : Orion Gnomol. I, 19.

[10] Εἰμὶ μὲν ἄγροικος, χαὐτὸς οὐκ ἄλλως ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἔμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

ΔΙΣ ΕΞΑΠΑΤΩΝ.

Ex hac fabula expressas esse Plauti *Bacchides* perquam probabile reddidit Ritschelius Parerg. Plautin. I, p. 405 seqq.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

Pag. 15 adde : Schol. Eurip. Androm. 957, a Cobeto editus p. 291 : τὸ δὲ κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην δοῦλον, ὡς καὶ ἐν Δυσκόλῳ φησὶ Μένανδρος,

—[11] Οὐκ ἔνεστί σοι φυγεῖν
οἰκειότητα, δᾶερ.

Sic cod. Venet.; οὐκ ἔνεστ' ἴσως οἰκεῖν δάει. Vat.

Antiatticista p. 82, 11, [12] Ἀνδριάς : καὶ ἐπὶ γραφῇ Πλάτων Πολιτείᾳ, Μένανδρος Δυσκόλῳ.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Adde p. 17 Apsinen in *Notices et Extraits des Mss.* vol. XIV, p. 188 : ὅτι μὲν παρασκευάσαι δεῖ,

---

PISCATORES.

17.

Accedam et patefaciam hanc *januam*, nec tolerabo [diutius.

ARREPHORUS sive TIBICINA.

9.

Viri indoles ex sermone ejus cognoscitur.

AGRICOLA.

10

Agricola quidem sum, neque ipse aliter dico,
et urbanarum rerum non optime
peritus; sed tempus me ut plus aliquid sciam
efficit.

MOROSUS.

11

— Non licet tibi effugere
affinitatem, levir.

12.

Pictura.

τότε παρασκευάσαιμι· ἐὰν δὲ ὦσι παρεσκευασμένοι, περιττὸν προοιμιάζεσθαι. τοῦτο καὶ Μένανδρον εἰδέναι· ἐν γὰρ τῇ Ἐπικλήρῳ δικαζομένων τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τοῦ παιδίου δικάζοντος, οὐκ ἔθηκεν οὐδετέρῳ προοίμιον, διὰ τὸ τὴν εὔνοιαν προϋπάρχειν τοῦ ἀνδρός. ὁμοίως δὲ κἂν πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν διαλεγώμεθα.

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ.

Adde p. 17 Apsines ibidem : καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσι τὴν δίκην ἄνευ προοιμίων πεποίηκεν· οὐδὲν δὲ διαφέρει ἢ ἐνταῦθα οὕτως αὐτὰ κεῖσθαι, ἢ ἐν δικαστηρίοις λέγεσθαι.

Pag. 18 adde : Orion Gnomolog. VI, 4.

[10] Μὴ καταφρονήσῃς τῶν θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἁπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινόν ἐστι τῷ βίῳ.

V. 1 τῶν et v. 3 τοῦ addidit Schneidewin. Verba ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δ. ἐπ. servavit etiam Stob. Flor. IX, 12 (fr. inc. 283).

Idem, VII, 8, cum lemmate ἐκ τῶν ἀποτρεπόντων.

[11] Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ.

Conf. Monost. ex Aldo 52. Versum servarunt etiam Lucian. Jove trag. c. 53 et Stob. Flor. CVIII, 57.

ΗΝΙΟΧΟΣ.

Pag. 20 adde : Orion Gnomol. VI, 1, in titulo περὶ προνοίας, cum lemm. ἐκ τοῦ Ἡνιόχου Μενάνδρου.

[6] Ἀλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλπιον φέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὔνους γενόμενος
* πόρον, εἰσβολήν τ' ἔδειξεν εὐπορίας τινά·
ἣν ἂν παρίῃς, μηκέτ' αἰτιῶ θεὸν,
ἤδη δὲ τῇ σαυτοῦ ζυγομάχει μαλακίᾳ.

Versu 1 Meinek. τὸ pro τόν. V. 3 editur πόρνης βουλὴν ἔδ. εὐπ. τινός, quæ sic correxit Dübnerus, præterea verba ἔδωκεν et ἔδειξεν sedes inter se commutavisse ratus. Meinek. πρόφασιν ὁδόν τ' ἔδειξεν εὐπ. τινὰ, qui sententiam recte explicuit. V. 4 cod. παρῇς μηκέτι τὸν θεὸν αἰτῶ, quæ correxit Schneidewin. V. 5 cod. μαλθακίᾳ.

Idem, Orion VII, 6, in tit. περὶ ἀρετῆς.

[7] Ἐλεεῖν δ' ἐκεῖνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.
Ὁ χρηστὸς, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ.
Μί' ἐστὶν ἀρετὴ, τὸν ἄτοπον φεύγειν ἀεί.

Tria diversi loci fragmenta esse recte dixit Meinek. Versus alter habetur in Boissonadii Monost. p. 104, lin. 3 ; tertius in Monost. v. 339, p. 96, ubi τἄτοπον. Noli cum Schneidewino et Bothio conjungere ἐκεῖνος, ὁ χρηστός. Dübnerus conjiciebat Ἐλεεῖν δ' ὁ κοινὸς etc., humanus et æquus omnibus, communis.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Pag. 23 fragmento 1 præmitte :

[1] Εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν, etc.

Versus hi apud Stobæum n. 13 Alexidis fragm. inc. 38 adhærebant, quos egregie vidit Tyrwhittus Menandreis esse conjungendos. V. 1 εἶτ' οὐ Ar-

---

ARBITRUM CAPIENTES.

10.

Ne contemnas deos : omni
tempore justitia debet vincere ubique;
et eum, qui in tali re forte versatur, huic parti
prospicere commune omnibus est in vita agenda.

11.

Nihil mali es passus, nisi præ te feras.

AURIGA.

6.

At deus nullus in sinu fert
argentum, sed si benevolus est, monstrat
adipiscendi viam, et accessum aliquem præbet ad vitam beatam :
quem si neglexeris, noli jam accusare deum,
sed cum insita tibi ignavia depugna.

7.

Solus qui natura humanus est, in felicitate misereri didicit.
Homo probus, ut consentaneum est, etiam probos efficit.

THESAURUS.

1.

Deûm profecto maximus longe est Amor,
Dignusque ante alios quem tu perpetim colas.
Nam nemo est adeo parca parsimonia,
Adeove duris aut severis moribus,
Qui non suorum tribuat huic partem deo
Bonorum. Ille igitur quis adspirat propitius,
Hos, juvenes dum sunt, sua tributa postulat.

Gr. corr.

senius Viol. p. 101, et conjecerant Valckenarius Jacobsiusque. Nostri libri Stobæani εἶτ' οὖν.

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ.

In fine, pag. 26, adde versum quem Harpocratio respexit, a Grammat. Bekkeri An. p. 353 fin. servatum : φησὶ γὰρ ὁ κωμικὸς

[5] Γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοιν.

Explicuit Bergkius Commentt. p. 84.

ΚΟΤΤΑΒΙΖΟΥΣΑΣ.

p. 30 nunc delet Meinek., quia Orion in Gnomol. I, 18 his versibus præponit ἐκ τῶν Κωνεαζομένων, quod latet etiam in scriptura optimi codicis Stob. Refer fragmentum ad Κωνειαζομένας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙ.

Fragmentum 2, p. 30, sic integrandum ex Orione Gnomol. VIII, 9 (ubi lemma ἐκ τῶν Κυβερνητῶν) et Plutarcho De animi tranquill. p. 471 :

[2] Οἷοι λαλοῦσιν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα!
αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος·
γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί·
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

V. 1 λαλοῦσιν Meinek. pro λαλοῦμεν. V. 4-6 habent idem Plutarchus De virt. et vit. p. 100, E et Themist. p. 357, D. Versu 3 Orion οὗτοι pro αὐτοί, et v. 4 ἀγοραῖς, omissis duobus postremis ex Plutarcho suppletis.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ.

Adde ad fragm. 6, pag. 35, alium locum ad idem colloquium militis cum Geta relatum a Meinekio, ex Hermia In Platonis Phædr. p. 76 (correctum a Bekkero ex cod. D) : οἱ μὲν γὰρ ὑπέλαβον ἁπλῶς φαῦλον τὸ ἐρᾶν, ὡς Ἐπίκουρος, ὁρισάμενος αὐτὸν (τὸν ἔρωτα) σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων μετὰ οἴστρου καὶ ἀδημονίας, καὶ ὁ εἰπὼν

Πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὔξεται κύπρις,

καὶ

— Οὐπώποτ' ἠράσθης, Γέτα;
Γ. Οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην,

φησίν. Quæ quin recte ad hanc fabulam retulerit vir eximius, dubitari nequit.

Idem fragmento 9 vocabula Ὦ δυστυχής præmittenda observavit, indicio grammatici Bekkeriani p. 1190 (fr. incert. 456).

ΠΛΟΚΙΟΝ.

Pag. 43 adde : Orion Gnomol. VIII, 5.

[12] Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

Exstat inter Monost. 419.

Scholiastes Hippocratis editus a Darembergio *Notices et Extraits de Mss. médicaux*, I, p. 205 : Ὀδαξυσμοί (sic) ἢ ἀδαξυσμοί (sic)· ἔν τισι γὰρ τῶν ἀντιγράφων οὕτως εὕρομεν· εἰσὶ γὰρ κνησμοὶ μετ' ἐρεθισμοῦ, ὡς καὶ Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ (sic) φησὶν [13] « τὸ μὴ (vel τομῇ) τὰς τρίχας αἴρων καὶ τὸν ῥύπον διδοὺς πιεῖν ἀνεδέξατο (ἀνηδαξᾶτο Daremberg.) ὥστε μὴ πιεῖν. Quæ Dübnerus heri verba esse putat, qui urbanam vitam cum rustica commutaverat (ut ex fragmento 6 intelligitur), de fœda rusticitate famuli querentis :

. . . . διὰ τὸν ῥύπον διδοὺς
πιεῖν ἂν ἠδαξᾶτ', [ἔμ'] ὥστε μὴ πιεῖν.

Prima Schneidewinus scribebat : ὁ δὲ μεστὰς [τὰς] τρίχας | ἐρίων διὰ τὸν ῥ. etc.; Eggerus τρίχας σαίρων.

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΙ.

Pag. 43 adde : Anonymus ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. IV, p. 310, 24 : μέμνηται τοῦ ὀνόματος (scil. [5] γραμματικὸς) Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.

CANISTRUM FERENS.

5.

Mulier aliqua maledica ex patre et matre Æxonensibus.

GUBERNATORES.

2.

Quales sunt, qui blaterant, illi miserrimi
omnes, sui fiducia magnum spirantes!
ipsi enim ignorant hominum naturam.
Beatus hic in foro existimatur,
sed ubi fores aperuerit, miserrimus *est* :
uxor gubernat omnia, imperat, litigat usque;
hic a pluribus dolet, ego vero ab re nulla.

ODIOSUS.

6. b.

— An nunquam amasti, Geta?
G. Neque enim unquam repletus fui.

MONILE.

13.

.... ob sordes ille, ubi dabat mihi
bibere, scabere se solebat, ita ego non biberem.

ΡΑΠΙΖΟΜΕΝΗ.

Pag. 44 adde : Orion Gnomol. I, 15, cum lemmate ἐκ Ῥαπιζομένου Μενάνδρου.

[11] Ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία
ἡ σύνεσις, ἂν ᾖ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.

Sine nomine fabulæ legebatur ap. Stob. Flor. III, 7, ubi male ἀγαθῶν παμπλείστων, sed recte fortasse αἰτία (fr. inc. 70, ubi habes latina).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Pag. 45 adde : Orion Gnomol. I, 17, ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου.

[2] Ὁρῶν τι βούλευσαι κατὰ σαυτὸν γενόμενος·
τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ ὁρᾶται τῷ βοᾶν,
ἐν τῷ πρὸς αὑτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

ΥΜΝΙΣ.

Pag. 48 adde : Grammat. Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 357, [9] Πόσθων : ὁ παιδαριώδης καὶ ἀναγωγός. Μέν. ἐν Ὑμνίδι. Photius, Πόσθων : δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν.

ΧΗΡΑ.

Pag. 51 adde [5] Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, quo proverbio usum esse Μένανδρον Χήρᾳ testatatur Schol. Platonis p. 227 ed. Turic.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

16.

Schol. Eurip. Phœn. 61 : πῶς δέ, φησίν, Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζη; ῥητέον ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλόν. Μένανδρος (sic nunc ex cod. Veneto Cobetus p. 266)·

— Ὀκνεῖ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως,
ἀεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ
τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

V. 1 sic cod. Vat. et optimus Parisinus; νουνεχῶς Ven.

36.

Adde ex eodem Palladio post μάχη,

πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οἶδ', αἰσχύνεται
οὐδέν, κολακεύει μᾶλλον.

Sic Dobræus. Edebatur πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ, αἰσχύνεται οὐδένα, κ. μ.

70.

In hujus fragmenti locum, quod Ῥαπιζομένης est, substitue Volum. Hercul. ed. Oxon. I, p. 74 : κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μένανδρον. Quæ ita digessit Dobræus :

Κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται,
πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

153.

Fragmentum ex Parisino cod. auctum sic digessit H. Jacobi :

Μέλλων τι πράττειν μὴ προείπῃς μηδενί·
τὰ γάρ τισιν λεχθέντα καὶ μὴ γενόμενα
εἴωθε πλείστην μεταμέλειαν εἰσφέρειν·
μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

190.

In locum hujus fragm., ad Ἁλιεῖς relati, substitue Boisson. Anecd. I, p. 124, Μενάνδρου.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Quem versum Antiphani tribuit Stobæus.

218.

Hoc fragmentum Meinekius nunc ita integravit ex schol. Aristidis p. 69 Fromm., 301 Dind. :

Ἡ δ' εὐπάτειρα φιλόγελώς τε παρθένος
Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἕποιτ' ἀεί.

259.

Idem huic fragmento, quod Euripidis est, substituit Stob. Flor. LXXIII, 46.

Φύσει γυνὴ δυσάνιόν ἐστι καὶ πικρόν.

Ex Menandro vocem δυσάνιος memorat Harpocr. p. 64, 2.

MILITES.

2.

Dispiciens aliquid delibera solus :
nam quod utile est, non dispicitur clamando,
sed tacita tecum reputatione in lucem profertur.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

16.

— Cunctatur autem, forsitan prudens :
ceterum semper lacrimis paratis affert
dilationem morti muliebris animi indoles.

36.

Plura committit scelera, plura novit, nihil eam
pudet, magis adulatur.

70.

Male audiens quisquis haud irascitur,
is maximæ pravitatis fert specimen.

190.

Nulla eget lege qui non facit injuriam.

259.

Naturâ mulier infrenis est et iracunda.

316.

Fragmento subjice, « ἤδη [δ'] εἰμὶ σῶς. » Vide infra fr. 479, p. 89.

587.

Menandri est, non σπαρτοπώλιον, sed « σπαρτόπωλις ὠμόγραυς », ex correctione Lobeckii Paralip. p. 227 pro ὁμογραῦς.

490. 491.

Anonymus in Crameri Anecd. Paris. IV, p. 418: ὡς δηλοῖ τὸ ἐκ παίδων φιλομύθους ἡμᾶς εἶναι καὶ χαίρειν ἐν (ἐπὶ Meinek.) τῇ περιεργίᾳ, ὥς φησι Μέν.

Φιλῶ σ', Ὀνήσιμε· καὶ σὺ [γὰρ] περίεργος εἶ.

καὶ πάλιν,

Οὐδὲν γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι.

Sic hic versus legitur ap. Cic. Ad Att. IV, 11. Cod. Par. οὐδὲν γὰρ γλ. Themistius Or. XXI, p. 262, C: οὐκ ἔστι γὰρ (φασὶ) γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι, et sic scribit Mein., qui γὰρ priori versui inseruit.

492.

Arsenius Viol. p. 507: Μένανδρος τὸν φθόνον « πρόνοιαν τῆς ψυχῆς » εἶπεν. « Arsenium inspicere non licet, ubi τὸν φόβον scriptum scribendumve existimo. » *Dübner.*

493.

Epimerismi Hom. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 102: τὸ παρὰ μιμηέρμω (sic cod.; Cram. Μιμνέρμῳ, Meinekius Μενάνδρῳ)

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαὶ νῷν αἱ γυναί.

Conf. Aristoph. Eq. 1390.

494.

Eodem modo vir doctissimus corrigit lemma ap. Stob. CII, 3, Μιμνέρμου Νάννου, in quo jam Porsonus de Menandro cogitaverat, et in Νάννου fabulæ indicem Φανίου latere putat.

— Οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

495.

Schol. Eurip. Rhes. 248 (p. 296 Cob.): καὶ Μέν.

Εἰ μὴ γαμεῖς γάρ, ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν.

496.

Append. Vat. Proverb. II, 71: τὸν Θίμβιν Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει.

497.

Syrianus in Walzii Rhett. IV, p. 98: διττὸν τὸ τῆς διαβολῆς ὄνομα· ἐπί τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τάττεται, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ

— Οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος
γραῦς ἔνδον,

καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

498.

Cod. Marcianus ap. Bekker. ad Harpocr. p. 13: Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ θήλεος καὶ ἄρρενος λέγεται· καὶ Μένανδρος « Τὴν ἀλεκτρυόνα μοι δοὺς ᾤχετο, » in quibus « fortasse μοι delendum. » *Mein.*

499.

Idem, p. 14: Ἀμβλυώττειν ἀττικῶς τὸ μὴ σφόδρα ὁρᾶν· γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυωπεῖν, ὡς Μένανδρος « ἀμβλυωπούντων ἀνδρῶν. »

500.

Idem, p. 25: « Ἀπονυχίζειν » τὸ ἀφαιρεῖν τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων παρὰ Μενάνδρῳ.

501.

Schol. Dionysii Per. 311: Βορυσθένης ποταμὸς περὶ τὸν Πόντον· ὅθεν οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενῖται, ὡς Μέν. λέγει

— Διεμέριζε γὰρ
ὁ Βορυσθενίτης.

490.
Amo te, Onesime; namque es sedulus.

491.
Nihil est dulcius quam scire omnia.

492.
Invidia [timor?] *est* providentia animi.

493.
O Juppiter honoratissime, quam pulchræ sunt mulieres nostræ!

494.
— Quemadmodum videlicet medici solent
mala dicere pejora et pericula metum omnem excedentia,
efferentes sese.

495.
Nisi enim uxorem ducis, ultimum me puta
Mysorum.

497.
— Non est intus neque calumniatrix
anus, neque. .

498.
Gallinâ mihi datâ cito abiit.

501.
— Divisit enim
Borysthenita.

502.

Suidas, Ἀνάριστος : μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. .... Μένανδρος δὲ « ἀνάριστον ».

503.

Photius, « Ὀλολύττουσιν » : οὐχὶ ὀλολύζουσιν. Μέν.

504.

Gregorius Naz. Apolog. p. 14 ed. Bas. : οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια. Quæ ex Menandro petita esse annotavit Elias Cretensis. Porsonus :

Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύ,
ὡς τοὐκλαλεῖν τἀλλότρια.

505.

Eunapii fragm. p. 99 ed. Bekk. : ὁ Στιλίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχρῶς ἠνάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ « πρὸς τὸ βαρύτατον, » ὡς ἔφη Μένανδρος (sic Bekkerus pro ὡς φαμὲν ἀνδρός) τὴν πενίαν, « θηρίον καὶ ... » Meinek. θηρίον διαπαλαίειν.

506.

Schol. Æschinis C. Ctesiph. p. 257 Bekk. : σύνταγμα οἱονεὶ πλῆθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. ὅθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀνέγνωμεν τὸ « σύνταγμα τῆς ἀρχῆς. »

507.

Idem ad F. Legat. § 179 : δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικραὶ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι. διὸ καὶ ὁ Μέν. φησι

— Φιλόνεικος δ' ἐστὶ, Σιμία, γυνὴ
εἰς μῆνιν.

Sic Meinekius; codex καὶ μία γυνή. Sauppius conjecit χἀγρία γ.

508.

Proverbia Coislin. 40, p. 124 : ἣν (παροιμίαν, Ἀράβιος αὐλητής) μεταλλάξας Μέν. φησιν

Ἀράβιον ἐξεύρηκα σύμβουλον.

Vide Ἀνατιθεμένης fragm. 6, pag. 5.

509.

Cælius Aurelianus Morb. acut. III, 15 : *Comicus Menander, inducens senem irascentem, istius passionis* (hydrophobiæ) *imaginem vinolentis adscripsit, dicens « non posse bibere eos qui vinum usque ad vexationem potant. »*

510.

Proverbia Coisl. 253 : Ἤτοι κρίνον ἢ κολοκύντην : ἐπὶ τῶν ἀδήλων .... μέμνηται ταύτης Μένανδρος.

511.

Schol. Aristidis p. 205 Fromm. : ἀντὶ σπόρου καὶ Μένανδρος (usus est verbo καταβάλλειν) ·

— Τὰ δ' ἄλλ' ἐάν τις καταβάλῃ.

Ad Γεωργοῦ fragm. 4 probabiliter refert Schneidewinus.

512.

Orion Theb. p. 23, 1 : ᾄδειν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μέν.

— Ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

513.

Cod. Havniensis ap. Blochium ad Etym. M. p. 949, « Λήδιον » : τὸ τριβώνιον. Μέν.

514.

Michael Syngelus in Crameri Anecd. Ox. IV, p. 273 : γίνεται τὰ ὑποκορίσματα ... δι' ἀναγκαιότητα, ὡς ἐὰν ὃ αἰτῇ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν· ᾧ κέχρηνται οἱ κωμικοί, ὡς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρῳ « λεβήτιον ».

515.

Anonymus ibidem p. 412, 15 : ἑστιῶ σημαίνει τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ « Ἑστιᾶν (Ἑστιάσω Meinek.) τοὺς φίλους. »

516.

Idem p. 413, 3 : τὸ ἐρῶ ἐρᾷς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς ἔχω, διὰ τοῦ η γίνεται κατὰ τὸ παρῳχημένον, οἷον « ἤραον ἤρων ἁρμολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ » παρὰ Μενάνδρῳ. Meinek. et Schneidewin. :

504.

Nihil enim tam jucundum est hominibus
quam effutire ab aliis concredita.

507.

Sed litigiosa est mulier, Simia,
ad iracundiam.

511.

At reliqua si quis severit ...

512.

— Urbs enim
universa hanc cantat calamitatem.

515.

Accipiam amicis.

— Ἥρων, ὁμολογῶ· καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

In quibus illud non immerito offendit doctum virum Piccolo, quod syllabæ αρ ratio habeatur nulla. Quare talem olim fuisse hunc versum conjecit :

Ἥρων, [μέμην'] ἄρ' · ὁμολογῶ· καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

517.

Galenus De natur. fac. I, 17, de medicis Erasistrateis et Asclepiadeis dicens : ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμῳδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Δάοις τισὶ καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις σφίσι πεπρᾶχθαι γενναῖον, εἰ μὴ τρὶς ἐξαπατήσειαν τὸν δεσπότην.

518.

Hermogenes De ideis p. 117 Ald. = vol. III, p. 306 Rhetorum Walz., de ἀφελείᾳ disserens : καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν τοιαῦτά ἐστι. καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι δὲ ὡσαύτως, παρά τε αὖ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὕροις τοιαῦτα καὶ γυναῖκας λεγούσας καὶ νεανίσκους ἐρῶντας, καὶ μαγείρους καὶ παρθένους θρυπτομένας καί τινας ἄλλους.

519.

Athen. XIII, p. 594, D : ὅτι δὲ καὶ Μένανδρος ὁ ποιητὴς ἤρα Γλυκέρας κοινόν. ἐνεμεσήθη δέ· Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστὴν (« fortasse præstat scribi Χρήστην. » *Mein.*) ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς.

520.

Joannes Lydus De mensib. p. 277 ed. Has. : ἐν τῷ κατ' αὐτὸν (Κρόνον) ἱερῷ, ὥς φησι Φύλαρχος καὶ Μένανδρος, οὔτε γυνὴ οὔτε [κύων οὔτε] μυῖα εἰσῄει. « Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1095. Dubito num Menander intelligi debeat comicus. ». *Mein.*

521.

Schol. Vat. ad Hom. Il. B, 80 : ... φιλοσόφου ἐνθυμήματι χρῆται, πιστεύσας τῷ ὀνείρῳ, ὁποῖόν τι Μένανδρος ἐπεφώνει εἰπών· « Ἃ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδασε, ταῦτ' εἶδεν νύκτωρ. » Quæ sic digessit Piccolos (*Supplément à l'Anth. grecque*, p. 324) :

Ἃ γὰρ μεθ' ἡμέραν τις ἐσπούδαζ' [ἔχων],
ταῦτ' εἶδε νύκτωρ.

Pag. 104. Alias sententias monostichos viginti novem, ex Vindobonensi codice ductas, edidit Meinekius p. 356 voluminis IV, sive p. 1060 edit. minoris. Novas ferme quadraginta nuper addidit doctus Græcus Piccolo, ex Laurentianis codicibus delectas, in *Supplément à l'Anthologie grecque* (Paris. 1853), pag. 227 et 230.

516.
Amabam; fateor; atque etiam nunc amo

521.
Nam quæ quis interdiu agitabat sedulo,
hæc noctu videt in somnis.

PHILEMO.

ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ.

Pag. 116 adde : Schol. Eurip. Rhes. 248 (p. 296 Cob.) : τῆς « ἔσχατος Μυσῶν » παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν σκελετῷ (L. Dindorf. Σικελικῷ)·

[4] Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, Μυσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ' ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ' ὁρῶν.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

39.

Sic amplificatum exhibent codices Parisini duo :

Κἂν δοῦλος ᾖ τις, σάρκα τὴν αὐτὴν ἔχει·
φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτὲ
[ἀπὸ τοῦ πάλαι πλάσαντος ἀνθρώπων γένος·
ἴσην δὲ πάντων διάθεσιν τοῦ σώματος
ἐποίησεν οὗτος ὡς ἐλευθέρου γένους,
Ἐλευθέρους ἐποίησε πάντας τῇ φύσει,
δοῦλον δὲ μετεποίησεν ἡ πλεονεξία·]
ἡ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

Codicum vitia v. 3 τὸ ἀνθρώπινον γένος, v. 5 ἐποίησεν ὄντως ὡς ἐλεύθερον γένος, v. 6 ἐλευθέρους οὖν ἅπαντας ἐποίησε, v. 7 δοῦλον τε emendavit Dübnerus. Ejusdem farinæ ex his libris alia plura proferre poteramus, quæ nihil ad Philemonem.

41.

Quattuor versibus auctum præbet Florileg. Vat. manuscriptum ap. Maium Collect. Scriptt. vett. vol. II, p. XXVII.

Ἃν οἶσιν ἔχομεν, τούτοις μηδὲ χρώμεθα,

SICULUS.
4.
Illud quod proverbio fertur, Mysorum ultimum videre se putabat, solvere videns filium.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.
41.
Si, quæ habemus, iis non utimur,

ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητῶμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην,
ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι·
εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος,
μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὔποτ' ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

V. 1 liber Vat. οἷς ἔχομεν, Stob. et Antonius οἷς ἔχομεν.

135.

Joannes Alex. De accent. p. 25, 4 : συνεκλείπει τῇ εὐθείᾳ (σεαυτό) ἡ αἰτιατική. εἰ δὲ ἅπαξ που παρ' Εὐριπίδῃ εὕρηται τὸ σεαυτό ... καὶ παρὰ Φιλήμονι τὸ αὐτό (σ α υ τ ό Meinck.), ἀλλ' οὐ τὸ σπάνιον τοῦ ὅλου (τοὺς καθόλου Piccolos) κατέστησε κανόνας.

quæ autem non habemus, quærimus, aliis quidem [per fortunam,
aliis vero per nosmet ipsos spoliabimur :
tum, si fortunatus aliquis et rem habens
nihil tamen quicquam præclari experietur,
eum ego nunquam dicam felicem,
sed custodem potius divitiarum beatum.

INDEX POETARUM.

A littera designat comœdiam *Antiquam*, M littera *Mediam*, N littera *Novam*, I littera *Poetas Incertæ Ætatis*. Asteriscos lectionibus incertis præposuimus; quas addidimus interpretationes, litteris, quæ dicuntur italicæ, exarandas curavimus.

INDEX FABULARUM.

B.

Γ.

Δ.

P.

Σ

Ω.

INDEX NOMINUM ET RERUM.

A.

B.

C.

D.

E.

J.

L.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

V.

X.

Z.

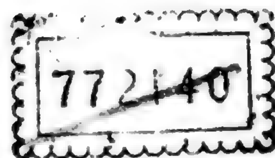
772140

60.1.77